BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

James Clavell

VÎRTEJUL

EDITURA ORIZONTURI

CUPRINS

Cartea I

Vineri, 9 februarie 1979 7
Simbătă, 10 februarie 1979 103
Duminică, 11 februarie 1979 199
Luni, 12 februarie 1979 271
Marți, 13 februarie 1979 381
Miercuri, 14 februarie 1979 557

Cartea a II-a

Simbătă, 17 februarie 1979 621
Duminică, 18 februarie 1979 737

CARTEA I

NOTA AUTORULUI

Aceste întîmplări se petrec între 9 februarie şi 3 martie 1979, în Iranul cuprins de revoluţie, cu mult înainte de a începe criza ostaticilor.

Am încercat să prezint lucrurile cît mai real cu putinţă, deşi totul e doar ficţiune, populată cu multe personaje şi locuri imaginare. Nici o persoană sau firmă despre care se vorbeşte în cartea de faţă nu a luat parte sau nu a existat în această perioadă în zona de conflict şi nici nu a stat în intenţia mea să fac vreo legătură sau aluzie la vreuna dintre ele.

Desigur, există umbrele celor doi giganţi care se înfruntă: Alteţa Sa Imperială, Şahul Mohamed Pahlavi - şi tatăl său, Reza Şah - şi Imamul Khomeini, umbre care planează asupra personajelor imaginate şi care constituie un element vital al acestei istorii.

Ei nu figurează printre personajele cărţii, deşi am încercat să prezint o imagine - fictivă, dar corectă - a acelor vremuri, a diferitelor feluri de oameni care le-au străbătut, multiplele opinii care au existat şi ar fi putut fi exprimate, dar nimic din toate acestea nu este prezentat de mine, intenţionat, cu lipsă de respect.

VINERI
9 februarie 1979

CAPITOLUL 1

În munții Zagros; pe înserat. Soarele atinse orizontul și bărbatul trase obosit de hățurile calului, bucuros că sosise vremea pentru rugăciune.

Se numea Hussain Kowissi și era un iranian de treizeci și patru de ani, masiv, cu pielea albă, iar ochii și barba foarte întunecate. Pe umăr îi atîrna o armă automată sovietică AK47. Era bine înfășurat în haine, ca să se apere de frig - purta un turban alb și un halat de culoare închisă, murdar și prăfuit, iar pe deasupra lor un cojoc grosolan din piele de oaie, după obiceiul tribului nomad Kash'kai, legat cu o curea, și cizme foarte uzate. Pentru că avea urechile acoperite, nu auzise vuietul îndepărtat al turbinelor motoarelor elicopterului ce se apropia. În urma lui, cămila de povară, istovită, smuci de funie, nerăbdătoare să mănînce și să se odihnească. Fără s-o bage în seamă o blestemă și descălecă.

Se afla la aproape două mii cinci sute de metri altitudine și aerul era rarefiat și rece, foarte rece. Pămîntul era acoperit cu un strat gros de zăpadă pe care vîntul o spulbera în rafale, făcînd drumurile alunecoase și înșelătoare. Dedesubt, poteca prea puțin umblată se încolcea înapoi către văi îndepărtate și, în cele din urmă, către Isfahan, de unde venea. Înainte, drumul se răsucea primejdios în sus, printre colțurile de stîncă, apoi către celelalte văile care se deschideau către Golful Persic și către orașul Kowïss, unde se născuse, unde locuia acum și de la care își luase numele cînd devenise *mullah*.

Nu-i păsa de primejdii sau de frig. Primejdiile îi apăreau la fel de limpezi ca și aerul.

E aproape ca și cum aș fi din nou nomad, alături de bunicul, care ne conducea pe vremuri cînd toate triburile Kash'kai puteau să hălăduiască de la pășunile de iarnă

către cele de vară - un cal şi-o puşcă pentru fiecare bărbat şi cirezi îndeajuns, turme de oi şi capre şi cămile nenumărate, cu femeile noastre neacoperindu-şi faţa cu văluri, triburile trăind libere, aşa cum au trăit înaintaşii noştri zeci de secole, nesupuşi nimănui altcuiva decît Voinţei lui Allah - aceste vremuri care s-au sfîrşit abia cu şaizeci de ani în urmă, îşi spuse, simţind mînia ridicîndu-se în el, şi cărora le-a pus capăt Reza Han, soldatul ridicat de jos, care, cu ajutorul viclenilor de englezi, a uzurpat tronul, s-a proclamat Reza Şah, primul dintre Şahii Pahlavi şi, apoi, cu sprijinul regimentului său de cazaci, ne-a supus şi a încercat să ne şteargă de pe faţa pămîntului.

A fost Voia lui Allah ca, cu timpul, Reza Şah să fie umilit şi exilat de împuţiţii stăpîni englezi şi să moară uitat; Voia lui Allah ca Mohamed Şah să fie obligat să scape cu fuga cu cîteva zile în urmă; Voia lui Allah ca Khomeini să se întoarcă să continue revoluţia Lui, Voia lui Allah ca mîine sau poimîine să îmi primesc martiriul, Voia lui Allah ca să fim luaţi de Virtejul Său şi ca acum să fie dată o ultimă lovitură tuturor lacheilor Şahului şi tuturor străinilor.

Elicopterul era mai aproape acum, dar tot nu-l auzi, şuierul vîntului care lovea în rafale acoperind zgomotul. Mulţumit, îşi scoase covorul de rugăciune şi-l întinse pe zăpadă. Spatele încă-l durea din pricina rănilor provocate de bici. Îşi umplu palmele de zăpadă, îşi spălă mîinile şi chipul după ritual, pregătindu-se pentru cea de-a patra rugăciune a zilei, apoi se întoarse cu faţa către sud-vest, spre oraşul sfînt, Mecca, aflat la două mii de kilometri depărtare, în Arabia Saudită, şi îşi îndreptă gîndurile către Allah.

- *Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, la illah illa Allah...*

Se prosternă repetînd Shahada, lăsînd cuvintele arabe să-l învăluie:

- Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decît Allah, iar Mohamed este Profetul Lui. Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decît Allah, iar Mohamed este Profetul Lui.

Vîntul se întări, suflînd şi mai rece. Prin pîsla care-i acoperea urechile prinse zgomotul turbinelor. Acesta crescu şi crescu, îi pătrunse în creier alungîndu-i pacea şi abătîndu-i gîndurile de la rugăciune. Deschise furios ochii. Elicopterul se apropia, abia la şaizeci de metri deasupra pămîntului, urcînd drept către el.

La început îi trecu prin gînd că ar putea fi un aparat militar şi brusc îl năpădi teama că veneau după el. Apoi recunoscu pe fuzelaj culorile roşu, alb, albastru ale Marii Britanii şi cunoscutele însemne *S-G* împrejurul leului roşu al Scoţiei: compania de elicoptere care opera de la baza aeriană de la Kowiss deasupra întregului Iran, şi teama îl părăsi - dar nu şi mînia. Privi aparatul de zbor urînd ceea ce reprezenta. Avea să treacă exact pe deasupra capului său, dar nu prezenta nici o primejdie pentru el. Se îndoia că cei de la bord îl vor băga în seamă, aici, în umbra unui stei de piatră, dar resimţea cu toată fiinţa pacea sa interioară tulburată de aceşti intruşi şi rugile sale zădărnicite. Şi pe măsură ce urletul asurzitor se întetea, furia lui se ridica odată cu el.

- *La illah illa Allah...*

Încercă să se întoarcă la rugăciune, dar curentul de aer produs de palele elicopterului îi aruncă zăpada în faţă. În spatele lui, calul nechează şi se ridică înspăimîntat în două picioare, priponul făcîndu-l să se împiedice şi să alunece. Cămila de povară, la fel de înspăimîntată, smuci de funia legată de şaua calului, se ridică în picioare, răgi şi încercă să pornească împleticit într-o parte sau în cealaltă, numai pe trei picioare, răsturnîndu-şi povara şi încurcînd legăturile.

Explodă mînios:

- Necredincioşilor! urlă către aparatul care se afla acum aproape deasupra buzei văii.

Ţîşni în picioare, înşfăcă arma, trase piedica şi slobozi o rafală, apoi ochi şi goli încărcătorul.

- SATAN! ţipă iarăşi în tăcerea ce se lăsase brusc.

Cînd primele gloanţe împroşcară elicopterul, tînărul pilot Scot Gavallan rămase pentru o clipă paralizat şi se holbă prosteşte la găurile din parbrizul de plastic.

- Sfinte Christoase! şopti cu răsuflarea tăiată, căci nu se mai trăsese asupra lui niciodată pînă atunci, dar cuvintele îi fură acoperite de bărbatul aşezat lîngă el pe scaunul din faţă, care reacţionă iute şi hotărît, ca un militar:

- Pune-l jos!

Comanda bubui în căşti.

- Pune-l jos! strigă Tom Lochart din nou în laringofon, apoi, pentru că nu avea comenzile proprii, întinse braţul peste mîna stîngă a pilotului şi împinse în jos maneta de comandă, reducînd brusc puterea motorului şi înălţimea. Elicopterul se legănă ca un beţiv, pierzînd brusc din înălţime.

În clipa aceea îi împroşcă cea de-a doua rafală. Deasupra şi spre coadă se auzi un trosnet ameninţător, în altă parte un glonţ chiui, ricoşînd de metal, turbinele ţiuiră şi elicopterul se prăbuşi din înălţimi.

Era un Jet Ranger 206, cu un singur pilot şi patru pasageri - unul în faţă, trei în spate - şi era plin. Cu o oră în urmă, Scot îi luase pe ceilalţi, care se întorceau dintr-un concediu de o lună, ca de obicei, de la aeroportul Shiraz, aflat la optzeci de kilometri sud-est. Acum, obişnuitul se transformase în coşmar, iar muntele năvălea către ei; o muchie de piatră se rostogoli miraculos pe-alături, la un fir de păr distanţă, şi elicopterul se cufundă într-o depresiune, dîndu-le o fracţiune de secundă posibilitatea să-şi tragă sufletul, şi să-şi recapete în parte controlul şi ceva din puterea motorului.

- Ai grijă, pentru Dumnezeu! spuse Lochart.

Scot văzuse pericolul, dar nu reacţionase atît de iute. Acum, mîinile şi picioarele făceau aparatul să gliseze în salturi smucite în jurul colţului de stîncă. Patina stîngă a trenului de aterizare atinse piatra cu o lovitură laterală, metalul protestă zgomotos şi încă o dată plonjară într-o parte, abia la cîţiva metri de suprafaţa neregulată a stîncilor şi de coroanele copacilor, care se apropiau şi se depărtau în salturi de ei.

- Jos şi repede, spuse Lochart. Aşa, acolo, Scot! Nu, dincolo! Colo, în josul crestei, spre ravine... Eşti rănit?

- Nu, nu cred! Tu?

- Acum e bine! Coboară în ravină! Hai, grăbește-te!

Ascultător, Scot Gavallan aplecă aparatul, depărtîndu-se prea jos și prea iute, cu mintea încă răvășită. Mai simțea în gură gustul de fiere, iar inima îi bătea nebunește.

Din spatele peretelui care-l despărțea de cabină, peste zgomotul motoarelor, se făceau auzite strigătele și blestemele celorlalți, dar nu putea să riște să se-ntoarcă și întrebă neliniștit prin interfon:

- E careva rănit acolo, Tom?

- Lasă asta, concentrează-te! Ai grijă la coasta muntelui! Mă ocup eu de ei.

Tom Lochart încercă să cuprindă dintr-o singură privire totul. Avea patruzeci și doi de ani, era canadian, fost ofițer RAF* , fost mercenar și acum pilot-șef la baza lor, Zagros Trei.

- Ai grijă la coastă și pregătește-te să salți din nou! Ține-te de bord și lasă-l jos! Ai grijă!

Muchia văii se afla puțin deasupra lor și se apropia prea iute. Gavallan văzu colții stîncilor drept în calea lui. Abia avu timp să alunece într-o parte, cînd un vîrtej violent de vînt îi azvîrli periculos de aproape de coasta abruptă a prăpastiei. Trase prea mult de manșă și auzi obscenități în căști, dar recăpătă controlul aparatului. Apoi văzu drept înaintea lui copaci și pietre și, pe neașteptate, capătul ravinei și știu că erau pierduți.

Brusc, pentru el totul păru să se desfășoare cu o viteză mult mai redusă.

- Sfinte Dumnezeule...

- Mult la dreapta, ai grijă la stînci!

Scot simți că mîinile și picioarele i se supun și văzu elicopterul făcînd o piruetă la cîțiva centimetri deasupra bolovanilor, aproape atingînd copacii, sărind pe deasupra lor și scăpînd la loc deschis.

---

* Royal Air Force - Forțele Aeriene Regale [engleze]

- Pune-l acolo cît de repede poți!

- Ce? gîfîi el către Lochart, cu măruntaiele arzîndu-l.

- Sigur, mai bine să aruncăm o privire, să verificăm, spuse Lochart grăbit, nemulțumit că nu putea avea controlul aparatului. Am auzit ceva.

- Și eu, da' cum stăm cu patinele, ar putea fi rupte?

- Ține-l din elice. Am să ies afară să verific și dacă totul e-n regulă, îl pui jos și o să arunc iute o privire. E mai sigur, numai Dumnezeu știe dacă gloanțele n-au rupt conducta de ulei sau vreun cablu.

Lochart îl văzu pe Scot luîndu-și ochîi de la lumini ca să arunce o privire pasagerilor săi.

- Dă-i dracului, pentru Dumnezeu! Mă ocup eu de ei, spuse tăios. Concentrează-te la aterizare!

Îl văzu pe celălalt roșind, dar supunîndu-se, apoi, încercînd să-și stăpînească brusc amețeala, se întoarse, așteptîndu-se să vadă stropi de sînge și măruntaie împrăștiate peste tot și pe cineva urlînd, urlete înecate de zgomotul motoarelor, știind că n-ar fi putut face nimic pînă cînd n-ar fi ajuns la loc sigur și ar fi aterizat, întotdeauna prima datorie fiind să aterizeze în siguranță.

Spre nemăsurata lui ușurare, cei trei bărbați de pe locurile din spate, doi mecanici și-un alt pilot, păreau neatinși, deși erau cu toții răvășiți, iar Jordan, mecanicul așezat chiar în spatele lui Scot, era alb la față și se ținea de cap cu amîndouă mîinile. Le întoarse spatele.

Se aflau cam la cincisprezece metri acum, apropiindu-se corect și repede. Suprafața luminișului era curată, albă și netedă, fără ca vreo tufă de iarbă să-și arate creștetul prin zăpada groasă, troienită către margini. Părea o alegere bună. Era îndeajuns loc de manevră și aterizare. Dar cum poți aprecia adîncimea zăpezii și forma ascunsă a solului de sub ea? Lochart știa ce ar fi făcut dacă ar fi avut el comenzile. Dar nu le avea, nu el era căpitanul, deși era mai în vîrstă.

- E în regulă acolo, în spate, Scot.

- Mulțumesc, Doamne, pentru asta. Ești gata să ieși?

- Cum ți se pare suprafața?

Scot sesiză îngrijorarea din glasul lui Lochart. Abandonă brusc manevrele de coborîre, mări puterea motorului şi rămase suspendat în aer. Christoase, îşi zise, intrînd aproape în panică din pricina prostiei lui, dacă Tom nu m-ar fi atenţionat, aş fi coborît acolo şi doar Dumnezeu ştie cît de adîncă poate fi zăpada, sau ce-i sub ea! Stabiliză aparatul la vreo treizeci de metri şi cercetă coasta muntelui.

- Mulţumesc, Tom! Ce zici de locul ăla?

Noul luminiş, aflat la cîteva sute de metri depărtare de partea cealaltă a văii, era mai mic, mai jos, cu o cale bună de scăpare în caz că se ivea nevoia, şi apărat de vînt. Solul era aproape curat de zăpadă, denivelat, dar satisfăcător.

- Îmi pare mai bine acolo.

- Şi mie!

Lochart îşi trase una dintre căşti într-o parte şi privi înapoi.

- Hei, Jean-Luc, strigă peste zgomotul motoarelor, e-n regulă?

- Da! Am auzit ceva.

- Şi noi! Jordan, cu tine cum e?

- Sigur că şi io-s întreg, ce Dumnezeu, strigă Jordan acru. Era un australian înalt, vînos şi scutura capul ca un ciine. Numa' că m-am dat al dracului cu capul de pereţi, ce porcărie, nu? Blestemate de gloanţe, ce porcărie! Cică Scot zicea că lucrurile o să meargă afurisit de bine de-acu', că afurisitu' de Şah a şters-o şi s-a-ntors afurisitu' de Khomeini. Mai bine? Uite că blestemaţii trag în noi! Asta n-au făcut-o pîn' acu'. Ce porcăria dracului se-ntîmplă?

- De unde dracu' să ştiu eu? Poate-i vreun ţicnit, fericit că are o puşcă. Ţineţi-vă bine, am de gînd să arunc o privire. Dacă patinele-s în regulă, ne aşezăm jos şi tu şi cu Rod puteţi să faceţi o verificare.

- Cum stăm cu porcăria aia de presiune la ulei? strigă Jordan.

- E pe verde!

Lochart se sprijini de spătar, aruncînd automat o privire cadranelor, luminişului, cerului, la stînga, la

dreapta, în sus şi în jos. Coborau uşor şi mai aveau încă şaizeci de metri. Îl auzi în căşti pe Gavallan fredonînd fals.

- Te-ai descurcat foarte bine, Scot.

- Pe dracu', spuse bărbatul mai tînăr încercînd să păstreze un ton egal. O încurcasem! Am înţepenit ca dracu' cînd ne-au lovit gloanţele şi, dacă n-ai fi fost tu, aş fi dat în primire.

- În cea mai mare parte-i vina mea, am tras de manşă fără să te previn. Iartă-mă, dar trebuia să ieşim iute din linia de ochire a ticălosului ăla. Am învăţat asta în Malaya.

Lochart petrecuse un an acolo, cu armata britanică, în războiul împotriva insurgenţilor comunişti.

- N-am avut timp să te previn. Aşază-te cît de iute poţi.

Privi aprobator cum Gavallan plană cîteva clipe, cercetînd cu grijă terenul de dedesubt.

- Aţi văzut cine-a tras în noi, Tom?

- Nu, da' atunci nu mă uitam după asta. Unde vrei să aterizezi?

- Uite colo, mai departe de copacul ăla căzut. *Okay?*

- Şi mie-mi pare-n regulă. Cît de iute poţi. Ţine-l cam la treizeci de centimetri înălţime.

Planau perfect la cîţiva centimetri deasupra zăpezii, la fel de nemişcaţi ca şi bolovanii de dedesubt, deşi vîntul bătea în rafale. Lochart deschise uşa. Frigul brusc îl înfioră. Îşi trase pînă la gît fermoarul bluzonului căptuşit, de zbor, şi se lăsă să alunece uşor în afară, ţinîndu-şi capul foarte jos, mult sub lamelele rotitoare ale elicelor.

Partea din faţă a unei patine era lovită şi zdrenţuită rău şi chiar uşor răsucită, dar barele care ţineau trenul de aterizare erau întregi. Verifică la iuţeală şi cealaltă patină, mai aruncă o privire celei lovite, apoi ridică degetul mare în sus. Gavallan slăbi uşor maneta de gaze şi aşeză elicopterul jos ca pe un fulg de păpădie.

Într-o clipă, cei trei bărbaţi din spate dădură buzna unul peste celălalt, afară. Jean-Luc Sessonne, pilotul francez, se trase înapoi ca să lase cale liberă celor doi mecanici să-şi înceapă inspecţia, unul de-o parte, celălalt

de partea opusă a aparatului, de la cap la coadă. Curentul de aer produs de rotoare le flutura hainele şi le biciuia faţa. Lochart era sub elicopter, căutînd urme de ulei sau benzină, dar nu găsi nici una, aşa că se ridică şi se luă după Rodrigues, mecanicul său american, un om foarte priceput, care, de aproape un an, întreţinea aparatul său JR 212 cu care zbura de obicei. Rodrigues deşurubă un panou şi privi cu atenţie înăuntru, în timp ce vîrtejul de aer îi flutura smocurile cenuşii de păr şi hainele.

S-G Hellicopters avea cele mai ridicate standarde de siguranţă dintre toate firmele iraniene care foloseau elicoptere, aşa că labirintul de cabluri, ţevi şi conducte de alimentare era bine întreţinut, curat şi îngrijit, dar brusc Rodrigues arătă cu degetul. Pe fuzelajul elicopterului se vedea o urmă adîncă, lăsată de un glonţ care ricoşase. Căutară cu atenţie ca să descopere unde sărise glonţul. Din nou mecanicul arătă undeva în labirint, de data asta folosind o lanternă. Una dintre conductele de ulei era perforată.

Cînd îşi trase mîna, era murdară de ulei.

- La dracu', spuse.

- S-o închidem, Rod? strigă Lochart.

- Drace, nu! Ar putea să mai fie ticăloşi d-ăştia cu puşcoace prin jur şi ăsta nu-i un loc să-ţi petreci noaptea.

Rodrigues scoase de undeva o bucată de cîrpă şi-o şurubelniţă.

- Vezi în spate, Tom!

Lochart îl lăsă să-şi vadă de ale lui, căutînd în jur, neliniştit, un posibil adăpost în caz că ar fi trebuit să înnopteze acolo. De partea cealaltă a luminişului, cu o ţigară în gură, Jean-Luc urina fără grabă lîngă un copac căzut.

- Să nu degeri, Jean-Luc, strigă Lochart şi îl văzu pe celălalt săltînd vesel jetul.

- Hei, Tom!

De data asta era Jordan.

Se aplecă să treacă pe sub coadă şi se alătură mecanicului. Inima i se opri. Jordan deschisese şi el un panou. În fuzelaj, chiar deasupra rezervoarelor, erau

două găuri de gloanțe. Iisuse! O fracțiune de secundă mai tirziu și rezervoarele ar fi fost lovite, se gîndi. Dacă n-aș fi împins manșa în jos, am fi încasat-o cu toții. Fără îndoială. Ne-am fi împrăștiat măruntaiele pe deasupra munților, și pentru ce?

Jordan îl trase de mînecă și-i arătă ceva înăuntru, urmînd linia găurilor. Se mai vedea o lovitură în axul rotorului.

- Să fiu al dracului dacă știu cum de n-a nimerit nenorocitu' porcăria asta de elice! strigă el, cu căciulița roșie de lînă, pe care o purta întotdeauna, trasă adînc peste urechi.

- Nu ne sunase ceasul!

- Ce?

- Nimic! Ai mai găsit și altceva?

- Nu încă, fir-ar... Tu ești în regulă, Tom?

Un trosnet brusc și toți se răsuciră înspăimîntați, dar era doar o creangă de copac supraîncărcată cu zăpadă care se prăbușise la pămînt.

- *Espèce de con,* spuse Jean-Luc și privi printre pleoape la cer, foarte îngrijorat de lumina în scădere, apoi ridică din umeri, ca pentru sine, aprinse o altă țigară și o porni la întîmplare prin jur, lovindu-și din cînd în cînd picioarele unul de celălalt, ca să și le încălzească.

De partea lui, Jordan nu mai găsi nimic în neregulă. Minutele treceau. Rodrigues încă mormăia și blestema, cu un braț strecurat incomod în măruntaiele compartimentului. Ceilalți priveau, strînși în grup în spatele lui, la o distanță bună de elice. Era mult zgomot și neplăcut, lumina bună, dar nu pentru mult timp. Mai aveau încă treizeci de kilometri de mers, iar în acești munți nu exista nici un sistem de ghidare în afara micului radioemițător de la baza lor, care cîteodată mergea și cîteodată nu.

- Hai, pentru Dumnezeu, murmură cineva.

La Shiraz, cei doi piloți și doi mecanici din echipa pe care o înlocuiau le făcuseră grăbiți semn de rămas bun și alergaseră către '125-ul companiei lor, un avion cu reacție cu opt locuri și două reactoare, folosit de pentru transport sau misiuni speciale, același reactor care îi

adusese pe ei din concediu, peste Golf, de la Aeroportul Internațional din Dubai. Lochart și Jordan veniseră din Anglia, Jean-Luc din Franța și Rodrigues de la o vînătoare în Kenya.

- De ce dracu' se grăbesc? întrebase Lochart în timp ce micul bireactor își închidea ușile și pornea către capătul pistei.

- Aeroportul e încă numai în parte operațional. Toți sunt în grevă, dar nu-ți face griji, spusese Scot Gavallan. Trebuie să decolez înainte ca scorțosul ăla, piticania aia căpățînoasă din turnul de control, care-și închipuie că-i trimisul Domnului la controlul traficului de zbor al Liniilor Aeriene Iraniene, să ne anuleze decolarea. Mai bine s-o-ntindem și noi înainte să-și vîre nasul și pe-aici.

- Cu vama cum rămîne?

- Încă în grevă, bătrîne! Dimpreună cu toți ceilalți - băncile-s tot închise. Nu-ți face griji, o să ne întoarcem la normal într-o săptămînă, cel mult.

- *Merde!* spusese Jean-Luc. Ziarele din Franța spun că Iranul este *une catastrophe*, cu Khomeini și *mullahii* lui pe de-o parte, armata gata oricînd să încerce o lovitură militară, cu comuniștii care se vîră peste tot, guvernul lui Bakhtiar neputincios și războiul civil inevitabil.

- Ce știu ăia din Franța, bătrîne? spusese Scot Gavallan, nepăsător, în timp ce-și încărcau lucrurile.

- Francezii știu, *mon vieux*. Toate ziarele spun că Khomeini n-o să coopereze niciodată cu Bakhtiar pentru că-i numit de Șah și oricine a avut vreo legătură cu Șahul e terminat. Terminat. Bătrînu' Scuipă-Foc a zis de cincizeci de ori că n-o să lucreze cu nimeni pus de Șah.

Lochart zisese:

- L-am văzut pe Andy acum trei zile la Aberdeen și băga mîna în foc că Iranul se va întoarce la normal curînd, acum, că Khomeini s-a întors și Șahul a șters-o.

Scot se lumină.

- Ei, vezi, dacă e cineva care să știe cum stau lucrurile, ăsta-i Bătrînu'. Ce mai face, Tom?

Lochart rînjise.

- În mare formă. Plin de energie.

"Andy" era Andrew Gavallan, tatăl lui Scot, președinte și director executiv al *S-G.*

- Andy a zis că Bakhtiar are armata, marina și aviația, poliția și SAVAK, așa că Khomeini trebuie să ajungă cumva la o înțelegere. Altfel e război civil.

- Iisuse, spusese Rodrigues, ce dracu' căutăm noi aici?

- Bani!

- *Merde!* Rahat!

Riseseră toți - Jean-Luc era un pesimist înnăscut - apoi Scot spusese:

- Ce dracu' mai contează, Jean-Luc? Nimeni nu s-a legat de noi pe-aici, nu? Orice necazuri au avut ăștia, nimeni nu s-a legat de noi. Noi nu lucrăm decît cu IranOil. N-are a face cine e la putere, Bakhtiar, Khomeini sau generalul nu-știu-cine, situația trebuie să revină curînd la normal. Orice guvern are nevoie disperată de petrodolari, așa că trebuie să aibă elicoptere, trebuie să ne aibă pe noi. Pentru Dumnezeu, ăștia nu-s proști!

- Nu, dar Khomeini e fanatic și nu-i pasă de altceva decît de Islam - iar petrolul nu-i Islamul.

- Și ce faci cu saudiții, cu Emiratele, cu OPEC, pentru Dumnezeu? Sunt toți islamici și toți cunosc cît face barilul! La dracu' cu asta! Ascultă-mă! Scot mustăcise. *Guerney Aviation* s-a retras din munții Zagros și a redus la zero toate operațiile lor în Iran. La zero!

Asta-i făcuse atenți pe toți. *Guerney Aviation* era o mare companie americană de elicoptere și principalul lor rival. Dacă *Guerney* pleca de-acolo, aveau de lucru de două ori mai mult, iar tot personalul străin al S-G din Iran era plătit după un sistem de bonificații legat de profitul activității din Iran.

- Ești sigur, Scot?

- Sigur, Tom. S-au circărit al dracului cu *Iran Oil* în privința asta. Lovitura a fost că *Iran Oil* a zis: Dacă vreți să plecați, plecați, dar toate elicopterele sunt pe licența noastră, așa că astea rămîn. Și toate piesele de rezervă. Așa că *Guerney* le-a zis să și le bage știi tu unde, au închis

baza de la Gash, au pus toate elicopterele la păstrare și au plecat.

- Nu cred asta, spusese Jean-Luc. *Guerney* trebuie să aibă cincizeci de elicoptere pe contract. Nici chiar ei nu-și pot îngădui să rezilieze un contract atît de mare.

- Și totuși am zburat deja săptămîna trecută în trei misiuni care fuseseră toate exclusiv *Guerney*.

Jean-Luc întrerupse strigătele de bucurie.

- Și de ce s-a retras *Guerney*, Scot?

- Șefu' nostru Făr-de-teamă din Teheran crede că nu mai au zănag, nu mai suportă tensiunea sau nu mai vor. Pe bună dreptate! Cea mai mare parte din vitriolul lui Khomeini e contra Americii și firmelor americane. Mc-Iver crede că încearcă să-și reducă pierderile și asta e strașnic pentru noi.

- *Mon Dieu!* Dacă nu-și pot lua aparatele și piesele de schimb, sunt în găleată.

- Nu ne privește pe noi asta, bătrîne! Noi trebuie să ne facem treaba și să zburăm. Cîtă vreme ne ținem bine, primim toate contractele lor și sărim de dublul lefii anul ăsta.

- *Tu en parles à mon cul, ma tête est malade!*

Rîseseră cu toții. Chiar și Jordan știa ce înseamnă asta: "Să i-o spui lu' Mutu!"

- Nu-ți face griji, flăcăule, spusese Scot.

Încrezător, Lochart dădu din cap ca pentru el. Frigul munților încă nu-l pătrunsese. Andy și Scot au dreptate. Totul o să intre în normal curînd. Trebuie să fie așa. Ziarele din Anglia erau la fel de sigure că situația din Iran se va normaliza de la o zi la alta. Asta dacă sovieticii n-au să încerce ceva pe ascuns. Și fuseseră preveniți. Se înțeleseseră între ei, și americanii și sovieticii, să nu se bage nici unul, așa că acum iranienii puteau să-și rezolve problemele lor după cum vroiau. E adevărat că oricine ar fi la putere are nevoie urgent de stabilitate și de venituri. Iar asta înseamnă petrol. Da, totul o să fie în regulă. Ea crede asta și dacă ea crede că totul o să fie minunat, odată Șahul răsturnat și Khomeini întors la

putere, de ce n-aş crede şi eu? Ah, Şeherezada, ce dor îmi e de tine!

Îi fusese cu neputinţă să-i telefoneze din Anglia. În Iran, liniile telefonice nu fuseseră niciodată prea bune datorită supraîncărcării sau industrializării mult prea rapide, dar în ultimele opt luni, de cînd începuseră necazurile, grevele din sectorul telecomunicaţiilor, care se succedau aproape fără întrerupere, făcuseră comunicaţiile interne şi externe din ce în ce mai dificile, iar acum erau aproape inexistente. Cînd se aflase la sediul companiei, la Aberdeen, pentru controlul medical semestrial, reuşise să-i trimită un telex după opt ore de încercări repetate. Îl trimisese prin grija lui Duncan McIver la Teheran, unde era acum. Nu prea poţi spune multe într-un telex, în afară de "Ne vom revedea în curînd. Mi-e dor. Te iubesc."

Nu mai e mult, draga mea şi...

- Tom!

- O, salut, Jean-Luc! Ce-i?

- O să ningă curînd.

- Da.

Jean-Luc avea o faţă subţire, un nas mare, galic şi ochi căprui, era suplu, ca toţi piloţii care aveau controale medicale severe la fiecare şase luni, cînd nu era nici o iertare pentru kilogramele în plus.

- Cine-a tras în noi, Tom?

Lochart ridică din umeri.

- N-am văzut nimic. Tu?

- Nici eu! Sper c-a fost doar un nebun.

Ochii lui Jean-Luc îl străfulgerau.

- Pentr-o clipă m-am crezut înapoi în Alger - munţii ăia nu sunt prea diferiţi - la aviaţie, luptîndu-mă cu *fellahii* şi FLN. Bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată! Strivi mucul ţigării cu călcîiul. Am trecut printr-un război civil şi detest treaba asta. Cel puţin atunci aveam bombe şi tunuri. Nu vreau să fiu civilul prins în alt război fără altceva pe care să mă bazez decît fuga.

- A fost doar un nebun singuratic.

- Cred c-o să avem de-a face cu o mulțime de nebuni, Tom. De cînd am părăsit Franța, am avut o presimțire urîtă. E și mai rău de cînd am ajuns aici. Noi am fost în război, tu și cu mine, cei mai mulți dintre ceilalți, nu. Noi doi avem un miros special pentru asta și-ți spun că am intrat în mare belea.

- Nu, ești doar obosit.

- Asta e adevărat.

- Andy a făcut pe grozavul?

- Foarte tare! Vă trimite salutările lui și zice s-o ținem tot așa.

Jean-Luc rîse și-și înăbuși un căscat.

- *Mon Dieu*, mor de foame! Ce-a pregătit Scot pentru întoarcerea noastră?

- A pus un panou cu "Bine ați venit!" deasupra hangarului.

- La cină, *mon vieux*, la cină!

- Scot a zis că el și niște săteni au fost la vînătoare, așa că are o pulpă de căprioară și cîțiva iepuri pregătiți, în schimbul mulțumirilor tale călduroase, și grătarul o să fie gata pînă ajungem.

Ochii lui Jean-Luc se aprinseră.

- Bun! Ascultă! Am adus *brie*, usturoi - un kilogram, șuncă afumată, anșoa, ceapă și cîteva chile de *pasta*, cutii de bulion și nevastă-mea mi-a dat o rețetă nouă de *matriciana* de la Giani din St. Jean, care e de-a dreptul incredibilă. Și vin.

Lochart simți că îi lasă gura apă. Pasiunea lui Jean-Luc era gătitul și, cînd vroia, era de-a dreptul inspirat.

- Am adus de la Fortnums conserve din tot ce mi-a trecut prin cap și niște whisky. Hei, am dus dorul mîncărurilor tale!

Și eu ți-am dus dorul, își zise. Cînd se-ntîlniseră în Dubai îi strînsese mîinile și îl întrebase:

- Cum a fost în concediu?

- Am fost în Franța, se împăunase Jean-Luc.

Lochart îi invidiase simplicitatea. Nimic în Anglia nu fusese cum trebuia: nici vremea, nici mîncarea, con-

cediul, copiii, ea, sau sărbătorile Crăciunului, oricît de mult încercase.

Şi ce dacă. M-am întors şi curînd o să fiu în Teheran.

- Găteşti deseară, Jean-Luc?

- Desigur! Cum aş putea trăi fără o mîncare ca lumea?

Lochart izbucnise în rîs.

- Ca restul lumii!

Îl priviră pe Rodrigues care muncea din greu. Motoarele sunau înfundat şi palele elicei îi fluturau hainele. Lochart ridică degetul mare către Scot Gavallan, care aştepta răbdător în cabină. Scot îi răspunse la fel, apoi arătă către cer. Lochart dădu din cap, ridică din umeri, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Rodrigues, ştiind că nu-l putea ajuta altfel decît aşteptînd cu stoicism.

- Cînd te duci la Teheran? întrebă Jean-Luc.

Inima lui Lochart îşi înteţi bătăile.

- Am de trimis un raport lui McIver şi o să-l pun la poştă acolo. O să iau un '206. O să dureze toată ziua de mîine ca să verific totul. Scot a spus că trebuie să fim gata să începem operaţiile la întreaga capacitate.

Jean-Luc se holbă la el.

- A spus Nasiri "întreaga capacitate"?

Nasiri era omul de legătură cu partea iraniană şi managerul bazei, un angajat al lui *IranOil*, firma guvernamentală care deţinea monopolul şi proprietatea asupra întregului petrol, deasupra şi dedesubtul solului, care urmărea şi autoriza toate zborurile lor. S-G lucra pe bază de contract cu această companie, supraveghind, punînd la dispoziţie personal şi aprovizionînd cu alimente şi echipament sondele de petrol împrăştiate prin tot ţinutul muntos, şi ocupîndu-se cu inevitabilele CASEVAC - evacuarea răniţilor, accidente şi situaţii de urgenţă.

- Mă îndoiesc c-o să zburăm prea mult în următoarele săptămîni din pricina vremii, dar ar trebui să fiu în stare să scot un '206.

- Da. O să ai nevoie de un însoţitor. Vin cu tine.

Lochart rîse.

- Nici gînd, bătrîne! Eşti al doilea la comandă şi de serviciu pentru următoarele două săptămîni.

- Dar n-o să fie nevoie de mine. Doar trei zile, ei? Trebuie să mă asigur că apartamentul nostru e-n regulă.

În vremurile normale, Teheranul era locul unde își instalau familiile toți piloții care lucrau două săptămîni pentru o săptămînă liberă. Mulți dintre ei, în special englezii, optau pentru două luni de serviciu și o lună liberă, acasă.

- E foarte important să ajung la Teheran.

- O să verific eu apartamentul, dacă vrei, și, dacă îmi promiți să gătești trei nopți pe săptămînă, am să te las să tragi o fugă două zile cînd mă întorc. Abia ai venit dintr-o lună de concediu.

- A, dar asta a fost acasă! Acum trebuie să mă gîndesc la *mon amie*. Desigur că e tare tristă fără mine, în Teheran. A stat singură o lună întreagă. Fără îndoială!

Jean-Luc îi aruncă o privire lui Rodrigues, apoi se uită din nou la cer.

- Mai putem aștepta încă zece minute, Tom, apoi ar trebui să ne pregătim un fel de tabără, cît mai e lumină.

- Da.

- Dar să ne întoarcem la lucruri mai importante. Tom...

- Nu!

- *Merde!* Fii francez și nu anglo-saxon! O lună întreagă! Gîndește-te ce simte ea!

Rodrigues înșurubă panoul la loc și-și șterse mîinile.

- Hai să ieșim dracului de-aici!strigă și se urcă în cabină.

Îl urmară grăbiți. Mecanicul încă mai trăgea de centura de siguranță cînd se ridicară în aer țîșnind pe deasupra primei înălțimi către baza lor. Atunci îl văzu pe Jordan holbîndu-se la el.

- Ce-i cu tine, Porcărie?

- Cum ai reparat porcăria aia de țeavă, frate-meu? Era a dracului de găurită!

- Cu gumă!

- Ce?

- Cu gumă de mestecat. Sigur, fir-ar al dracului! A ținut în blestematul ăla de Vietnam, de ce n-ar ține și-aici? Sper! Fiin'că e doar o nenorocită de ciobitură

mică, da' asta a fost tot ce-am avut, așa că, lua-v-ar dracu, rugați-vă! Și nu mai înjurați, pentru Dumnezeu!

Aterizară cu bine la baza lor cînd zăpada începu să se așternă. Pentru mai multă siguranță, personalul de la sol aprinsese luminile de aterizare.

Baza era alcătuită din patru rulote mari pe roți, o bucătărie, un hangar pentru un '212 - un elicopter cu paisprezece locuri pentru transport de mărfuri sau pasageri - și două '206, platforme de aterizare, șoproane pentru piesele de schimb, pentru sonde și pompe și pentru țevile de foraj. Se afla la două mii două sute optzeci și șapte de metri altitudine, pe un platou mic, împădurit și foarte pitoresc, așezată într-un fel de depresiune pe jumătate înconjurată de vîrfuri acoperite cu zăpadă, care se-nălțau la peste trei mii șase sute șaizeci de metri. La opt sute de metri mai departe se afla satul Yazdek. Sătenii făceau parte dintr-un trib mărunt al nomazilor Kash'kai, așezați cu un secol în urmă aici, în preajma acestei încrucișări a două dintre drumurile de caravane mai puțin importante, care traversau Iranul de trei, poate patru mii de ani.

S-G avea baza aici de șapte ani, ca urmare a unui contract cu *Iran Oil*, mai întîi pentru a supraveghea o conductă de petrol și a efectua ridicarea topografică a zonei, mai apoi ca să ajute la ridicarea și întreținerea sondelor de pe cîmpurile bogate în petrol din apropiere. Era un loc singuratic, sălbatic și minunat, misiunile de zbor interesante și plăcute, orele de serviciu ușoare - căci în Iran legile îngăduiau zborurile numai în cursul zilei. Verile erau încîntătoare. Cea mai mare parte a iernii erau înzăpeziți. În apropiere se aflau lacuri cristaline în care se pescuia bine, iar în pădure vînatul era din belșug. Relațiile cu sătenii din Yazdek erau excelente. În afara scrisorilor, de obicei erau bine aprovizionați, și nu li se cereau altele în schimb. Și, de mare importanță pentru toți, se aflau la o bună bucată de drum de sediul din Teheran al firmei, lipsiți de legătură radio mai tot timpul și lăsați să se descurce fericiți cu ceea ce aveau.

În clipa în care motorul se opri și rotorul încetă să se mai învîrtească, Rodrigues și Jordan desfăcură din nou panoul. Rămaseră cu răsuflarea tăiată. Podeaua compartimentului era scăldată în ulei, și îi izbi mirosul puternic de benzină. Tremurînd, Rodrigues cercetă cu atenție interiorul, apoi făcu un semn cu lanterna: la una dintre îmbinările muchiilor unui rezervor de petrol se formase o mică fisură pe care ar fi fost imposibil s-o detecteze acolo, în munți. Un firicel de combustibil se scurgea de-acolo, amestecîndu-se cu uleiul de dedesubt.

- Iisuse, Porcărie! Ia uite, împuțită bombă cu ceas!

În spatele lui, Jordan aproape leșină.

- O scînteie și... La naiba! Dă-mi un furtun, pentru Dumnezeu! O umplu cu apă acum, înainte să sărim în aer!

- Ți-aduc eu, spuse Scot, apoi adăugă gîtuit: Ei bine, cred că s-a dus una dintre viețile noastre. Mai avem opt.

- Cred că te-ai născut cu păr, căpitane, spuse Rodrigues, simțind că-i vine să verse. Da! Cred că te-ai născut cu păr. Jucăria asta... se opri brusc, ascultînd cu atenție.

Toți cei din apropiere îl imitară - Lochart și Jean-Luc lîngă cabana stației, împreună cu Nasiri, jumătatea de duzină de iranieni, personal de sol, bucătari și muncitori. Se lăsă o tăcere adîncă. Apoi din nou, din direcția satului, ajunse pînă la ei o rafală de pușcă mitralieră.

- Drace! mormăi Rodrigues, de ce dracu' ne-am întors înapoi în cloaca asta împuțită?

CAPITOLUL 2

Aberdeen, Scoția. Heliportul McCloud: ora 5,30 seara.

Marele elicopter coborî din norii joși despicînd aerul cu palele elicei și aterizâ în mijlocul heliportului aglomerat, lîngă Rolls-ul parcat în apropierea uneia dintre platformele măturate de ploaie, printre alte elicoptere ce soseau și plecau cu schimburile de sondori,

personal auxiliar şi provizii, toate aparatele şi hangarele afişind mindre la vedere simbolul *S-G*. Uşa cabinei se deschise şi doi bărbaţi, în salopete de zbor şi veste pneumatice de salvare, coborîră pe scara hidraulică, aplecîndu-se ca să se apere de vînt şi de ploaie.

Şoferul limuzinei deschise uşa înainte ca ei să ajungă la maşină.

- Grozav zbor, nu-i aşa? spuse vesel Andrew Gavallan, un bărbat înalt, puternic şi foarte zdravăn pentru cei şaizeci şi patru de ani ai săi. Îşi scoase cu uşurinţă vesta de salvare, îşi scuturâ picăturile de ploaie de pe guler şi intră în maşină lîngă celălalt bărbat.

- E o minunăţie! Pînă la ultima bucăţică, aşa cum spune constructorul.

- Ţi-am spus că suntem primii străini care-l încearcă în zbor?

- Primii sau ultimii, pentru mine nu e nici o diferenţă. A fost al dracului de zgomotos şi zdruncinător, spuse Linbar Struan nemulţumit, luptîndu-se cu vesta lui de salvare.

Avea cincizeci de ani, un păr nisipiu şi ochi albaştri. Era capul concernului Struan, un vast conglomerat cu sediul în Hong Kong, poreclit *Nobila Casă*, care deţinea, în secret, controlul acţiunilor companiei *S-G Helicopters*.

- Rămîn mai departe la părerea mea că e prea mult de investit într-un singur aparat. Mult prea mult.

- X 63 este, din punct de vedere economic, o mişcare cît se poate de bună. O să fie perfect pentru Marea Nordului, Iran şi oriunde avem încărcături grele, în special Iran, spuse Gavallan răbdător, nedorind ca antipatia lui faţă de Linbar să strice ceea ce fusese un test de încercare perfect. Am comandat şase.

- N-am aprobat încă tranzacţia, explodă Linbar.

- Nu e necesară aprobarea ta, spuse Gavallan şi ochii lui căprui se întunecară. Sunt membru al Consiliului Intern al Casei Struan. Tu şi Consiliul aţi aprobat achiziţia anul trecut, dacă eu o s-o recomand după ce aparatul va fi supus unui test de zbor.

- N-ai recomandat-o încă.

- O fac acum, așa că terminăm cu asta. Gavallan zîmbi dulce și se lăsă pe spate, pe pernele mașinii. O să ai contractele la întîlnirea Consiliului, peste trei săptămîni.

- N-o să se termine niciodată, Andrew, tu și ambițiile tale prostești, nu-i așa?

- Nu sunt o amenințare pentru tine, Linbar! Hai să...

- Asta așa-i!

Furios, Linbar ridică receptorul intercomului și se adresă șoferului aflat de partea cealaltă a despărțiturii de sticlă insonorizantă:

- John, lasă-l pe domnul Gavallan la birou, apoi mergem la Castelul Avisyard.

Deîndată mașina coti către blocul cu trei etaje al birourilor, aflat de cealaltă parte a cîmpului de hangare.

- Cum e Avisyardul? întrebă Gavallan cu o intonație ciudată în glas.

- Mai bine decît în vremea ta! Îmi pare rău că tu și Maureen n-ați fost invitați de Crăciun. Poate anul viitor! Buzele lui Linbar se răsuciră. Da. Avisyard arată mult mai bine. Aruncă o privire afară pe fereastră și făcu semn cu degetul mare către uriașul elicopter. Și ar fi bine să nu dai greș cu ăsta, altfel, cine știe...?

Chipul lui Gavallan se încordă. Ironia la adresa soției sale îl prinsese nepregătit.

- Că veni vorba despre greșeli, ce mai e cu dezastruoasele tale investiții din America de Sud, cu rîca ta prostească cu *Toda Shipping* în privința flotei lor de petroliere, ce zici de pierderea contractului tunelului din Hong Kong în favoarea lui *Par-Con-Toda*, sau despre felul în care ai manipulat stocul tău de acțiuni, înșelîndu-ți vechii prieteni din Hong Kong?

- Înșelat! Rahat! "Vechi prieteni", rahat! Sunt toți majori și n-au făcut mare lucru în ultima vreme pentru noi. Se spune că cei din Shanghai sunt mai isteți decît noi - cantonezii, cei de pe continent, toți, ați spus-o de un milion de ori! Nu-i vina mea că a fost o criză a petrolului, că lumea clocotește, că Iranul a ieșit în față sau că arabii ne-au pus la zid alături de japonezi, coreeni și taiwanezi.

Linbar se sufoca de furie.

- Ai uitat că suntem într-o lume diferită acum? Hong Kongul e schimbat. Întreaga lume s-a schimbat. Sunt *taipan* al Casei Struanilor și sunt hotărît să am grijă de *Nobila Casă* și fiecare *taipan* a avut parte de recesiuni, chiar și ticălosul blestemat de *Sir* Ian Dunross, și-o să mai aibă, din pricina deliriului său cu comoara de petrol din China. Chi...

- Ian are ab...

- Chiar și Hug Struan a avut recesiuni. Chiar și nenorocitul nostru fondator, marele Dirk însuși, putrezească-n iad! Nu-i vina mea că lumea s-a ticălosit. Crezi că poți să te descurci mai bine? strigă Linbar.

- De douăzeci de ori! i-o trînti Gavallan.

Linbar tremura de furie.

- Te-aș concedia, dacă-aș putea, dar nu pot. M-am săturat pînă în gît de tine și de ticălosiile tale. Te-ai căsătorit în familie, nu faci cu adevărat parte din ea. Dacă e un Dumnezeu în ceruri, o să te distrugi singur! Sunt *taipan* și, pe Dumnezeu, tu n-ai să fii niciodat!

Gavallan ciocăni în despărțitura de sticlă și mașina se opri brusc. Deschise ușa cu o smucitură și ieși.

- *Dew neh loh moh,* Linbar, spuse printre dinți și ieși ca o furtună în ploaie.

Ura lor se născuse în ultimii ani ai deceniului cinci și începutul deceniului șase, pe cînd Gavallan lucra pentru Struani în Hong Kong, mai înainte de a veni aici din ordinul tainic al *taipanului* de atunci, Ian Dunross, fratele fostei sale soții, Kathy. Linbar fusese nebun de gelozie pe el pentru că Dunross îi acorda încredere, în timp ce lui nu, și cel mai mult pentru că Gavallan fusese întotdeauna în frunte în cursa celor ce aveau șansa să devină într-o zi *taipan*, în timp ce Linbar fusese considerat ca lipsit de orice șansă.

Era străvechea lege a Casei Struan ca *taipanul* să aibă puterea executivă totală și nediscutabilă și dreptul inviolabil de a alege momentul retragerii sale și succesorul - care trebuia să fie un membru al Consiliului Intern și deci, într-un fel, din familie - dar odată decizia luată, trebuia să renunțe la întreaga putere. Ian Dunross condusese înțelept timp de zece ani, apoi alesese ca

succesor un văr, David MacStruan. Cu patru ani în urmă, David MacStruan, un alpinist entuziast, în floarea vîrstei, murise într-un accident în Himalaya. Chiar înainte de a muri, spre uluirea tuturor, îl alesese ca succesor, în fața a doi martori, pe Linbar. Atît poliția britanică, cît și cea nepaleză făcuseră cercetări privind cauzele morții. Funiile și echipamentul de cățărare fuseseră sabotate.

Cercetările sfîrșiseră cu verdictul "accident". Peretele muntelui pe care urcau era foarte retras, căderea bruscă, nimeni nu știa exact ce se întîmplase, nici ceilalți coechipieri, nici călăuzele, condițiile de cățărare fuseseră la limită și *sahib* era sănătos și un om înțelept, nu-și asuma niciodată riscuri prostești, dar, *sahib*, munții noștri din "ținuturile" înalte sunt diferiți de alți munți. Munții noștri au suflet și se înfurie din cînd în cînd, *sahib*, și cine poate prevedea ce poate face un spirit? Nimeni nu fusese arătat cu degetul. S-ar fi putut ca funiile și echipamentul să nu fie sabotate, ci doar prost întreținute. *Karma*!

Cu excepția călăuzelor nepaleze, toți ceilalți doisprezece membri ai echipei erau din Hong Kong, prieteni sau asociați de afaceri, englezi, chinezi, un american, doi japonezi, Hiro-Toda, șeful firmei *Toda Shipping Industries*, un vechi prieten apropiat al lui David și unul dintre asociații săi, Nobunaga Mori. Linbar nu fusese printre ei.

Asumîndu-și un mare risc, doi bărbați și o călăuză coborîseră pe o crevasă și ajunseseră la David înainte de a muri. Profitable Choy, unul dintre directorii Concernului Struan, nemăsurat de bogat, și Mori. Amîndoi depuseseră mărturie că, chiar înainte de a muri, David MacStruan îl numise oficial pe Linbar Struan drept succesor.

La scurt timp după ce grupul se întorsese tulburat în Hong Kong, secretara executivă a lui David, căutînd prin biroul lui, găsise o pagină bătută la mașină și semnată de el, datată cu cîteva luni înainte și purtînd semnătura lui Profitable Choy ca martor, care confirma cele spuse.

Gavallan îi amintise cît de șocat fusese el, ca și toți ceilalți - Claudia Chen, care era de generații secretara

executivă a *taipanului*, şi vara propriei sale secretare executive, Lis Chen, cel mai mult dintre toţi.

- Nu era în firea *taipanului, master* Andrew, îşi spusese ea, o doamnă bătrînă, dar cu mintea ascuţită ca un ac. *Taipanul* n-ar fi lăsat niciodată o hîrtie atît de importantă acolo. Ar fi pus-o în seif, în Casa cea Mare, laolaltă cu... cu toate celelalte documente personale.

Dar David MacStruan nu făcuse asta, iar ultima dorinţă şi hîrtia care-o purta căpătaseră caracter legal şi acum Linbar Struan era *taipan* al *Nobilei Case* şi aşa se sfîrşise totul.

Totuşi, *dew neh loh moh*, Linbar, ţie şi impuţitei de nevastă-ta, drăcoaicei de metresă chinezoaică şi nenorociţilor tăi prieteni. Aş pune prinsoare pe viaţa mea că, chiar dacă David n-a fost ucis, lucrurile au fost aranjate cumva. Dar de ce-ar minţi Profitable Choy sau Mori, de ce-ar face-o, cînd ei n-au nimic de cîştigat din asta?

O rafală bruscă de ploaie se abătu asupra lui şi el se opri o clipă aproape sufocat, trezit din gînduri. Inima îi bătea încă puternic şi se blestema pentru că se pierduse cu firea şi-l lăsase pe Linbar să spună ceea ce n-ar fi trebuit să fie spus.

- Eşti un nerod! Ai fi putut să-l stăpîneşti ca întotdeauna. Trebuie să te descurci cu el şi ai lui, ani de aici înainte. Eşti la fel de vinovat! rosti cu glas tare. Apoi mormăi: Ticălosul, ar fi trebuit să-şi ţină gura în privinţa lui Maureen.

Erau căsătoriţi de trei ani şi aveau o fiică de doi ani. Prima sa soţie, Kathy, murise cu nouă ani în urmă, de scleroză multiplă.

Şărmană Kathy, se gîndi întristat, ce ghinion ai avut!

Îşi mijî ochii, privind prin ploaie către Rolls Royce-ul care luă curba de la ieşirea helîportului şi dispăru. Mare ruşine cu Avisyard. Ţin la locul ăla, îşi spuse, amintindu-şi vremurile bune şi rele pe care le trăise acolo cu Kathy şi cei doi copii ai lor, Scot şi Melinda. Castelul Avisyard era străvechiul domeniu al lui Dirk Struan şi fusese lăsat de el *taipanului* care-l urmase pe tot timpul cît îşi exercitase puterea, iar acesta trebuise să-l treacă mai departe succesorului, iar acesta, la rîndul lui, mai departe, sălbatic şi

minunat, mai mult de o mie de hectare în ținutul Ayrshire. Păcat că n-o să mergem niciodată acolo, Maureen, eu și mica Electra, cu siguranță nu cîtă vreme e Linbar *taipan*. Păcat, dar așa e viața!

- Ei, ticălosul n-o să trăiască cît lumea, spuse el vîntului și se simți mai bine, fiindcă o spusese cu glas tare. Apoi trecu cu pași apăsați prin clădire către biroul său.

- Salut, Liz, spuse.

Liz Chen, secretara executivă, era o eurasiană atrăgătoare, de cincizeci de ani, care venise cu el din Hong Kong în '63 și cunoștea toate tainele firmei *Gavallan Holdings*, firma sa originară de acoperire a *S-G* și a Casei Struan.

- Ce mai e nou? Te-ai certat cu *taipanul*? O să treacă, spuse ea cu vocea-i cîntătoare, oferindu-i o ceașcă de ceai.

- La dracu, da! De unde naiba știi?

Ea rîse doar și el începu să rîdă alături de ea.

- Lua-l-ar dracu'! L-ai prins pe Mac?

Era vorba de Duncan McIver, șeful operațiilor *S-G* în Iran și cel mai vechi prieten al lui.

- Am pus o fată să tot formeze numărul de dimineața pînă seara, dar circuitele din Iran tot sună ocupat. Nici telexul nu răspunde. Duncan trebuie să fie la fel de nerăbdător ca și tine să-ți vorbească. Îi luă haina și o atîrnă pe umerașul din birou. A sunat soția: o ia pe Electra de la creșă și vrea să știe dacă o să ajungi acasă pînă-n cină. I-am spus că eu cred că da, dar s-ar putea totuși să întîrzii. Ai conferința cu *ExTex* peste o jumate de oră.

Gavallan se așeză la birou și se asigură că dosarul este pregătit.

- Nu vrei, te rog, să mai verifici dacă funcționează telexul cu Mac?

Fără să stea pe gînduri, ea formă numărul.

Încăperea era largă și ordonată, cu ferestrele orientate către terenul de aterizare. Pe biroul curat se aflau cîteva fotografii de familie înrămate: Kathy cu Melinda și Scot cînd erau mici, cu marele castel Avisyard în spatele lor, și o alta al lui Maureen, ținînd în brațe fetița lor. Chipuri

plăcute, zîmbitoare. Pe perete, o singură pictură în ulei de Artistotle Quance, reprezentînd un mandarin chinez corpolent, un dar din partea lui Ian Dunross la celebrarea primei coborîri reuşite făcută de McIver pe o platformă petrolieră din Marea Nordului şi începutul unei noi ere.

- Andy, spusese Dunross, începînd astfel totul. Vreau s-o iei pe Kathy şi copiii şi să pleci din Hong Kong acasă, în Scoţia! Vreau să te prefaci că demisionezi din Casa Struan. Desigur, o să rămîi în continuare membru al Consiliului Intern, dar asta o să fie secret, pentru o vreme. Vreau să te duci la Aberdeen şi să cumperi, fără zgomot, cea mai scumpă proprietate, docuri, fabrici, un mic aeroport, potenţiale heliporturi. Aberdeen este o zonă dosnică, aşa că o să poţi obţine ieftin tot ce-i mai bun. E o operaţiune secretă, doar între noi. Cu cîteva zile în urmă am întîlnit un tip ciudat, un seismolog pe nume Kirk, care m-a convins că Marea Nordului stă pe un enorm cîmp de petrol. Vreau ca *Nobila Casă* să fie gata să furnizeze sondele cînd acel cîmp o să înceapă să fie exploatat.

- Dumnezeule, Ian, cum am putea face asta? Marea Nordului? Chiar dacă e petrol acolo, ceea ce pare imposibil, marea aia e cea mai rea din lume mai tot timpul anului! Ar fi cu neputinţă să activăm tot anul şi oricum cheltuielile ar fi prohibitive! Cum am putea?

- Asta-i problema ta, flăcăule!

Gavallan îşi amintea rîsul şi încrederea radioasă. Ca întotdeauna, se simţise încălzit, aşa că părăsise Hong Kongul, iar Kathy fusese încîntată să plece şi făcuse tot ceea ce i se ceruse. Dintr-o dată, aproape ca printr-un miracol, cîmpurile petrolifere ale Mării Nordului începuseră să înflorească, iar cele mai importante companii americane, în frunte cu *ExTex*, enormul conglomerat texan al petrolului, şi *British Petroleum*, se repeziseră acolo cu investiţii uriaşe. El se aflase deja amplasat într-o poziţie superbă, care-i îngăduise să profite de noul El Dorado, şi primul care înţelesese că singura cale eficientă de a deservi vastele exploatări în acele ape agitate era elicopterul, primul - sprijinit de puterea lui Dunross - care adunase uriaşele fonduri necesare pentru închirierea elicop-

terelor, primul care îi împinsese pe fabricanții de elicoptere către dimensiuni, norme de siguranță, echipamente de bord și standarde de performanță nevisate pînă atunci și primul care dovedise că zborul în orice condiții, pe orice vreme, în acele mări agitate era cu putință. McIver făcuse asta pentru el, căci acest fel de zboruri și tehnica necesară erau lucruri destul de necunoscute pe atunci.

Marea Nordului îi condusese către Golf, Iran, Malayesia, Nigeria, Uruguay, Africa de Sud. Iranul, giuvaerul din coroana sa, cu potențialul său enorm, cu vastele-i profituri, cu cele mai bune contacte în cel mai de sus lăcaș al puterii, Curtea Imperială, care, așa cum îl asiguraseră partenerii săi iranieni, va fi la fel de puternic, chiar dacă Șahul va cădea.

- Andy, îi spusese cu o zi în urmă generalul Javadah, cel mai important partener, cu sediul în Londra, n-ai de ce să-ți faci griji. Unul dintre partenerii noștri este rudă cu Bakhtiar și, ca măsură de prevedere, avem contacte la cel mai înalt nivel cu apropiații lui Khomeini. Desigur, noua eră va fi mai costisitoare decît înainte.

Gavallan- zîmbi sardonic. Ce importanță are surplusul de cheltuieli și faptul că în fiecare an partenerii devin din ce în ce mai lacomi. A mai rămas încă destul ca să păstrăm Iranul ca pe vasul nostru amiral - îndeajuns cît să revin la normal. Ian a mizat și *Nobila Casă* a cîștigat înmiit. Păcat că a demisionat atunci, dar purtase steagul Struanilor timp de zece ani. Ar fi fost de ajuns pentru orice bărbat - chiar și pentru mine. Linbar are dreptate cînd spune că rîvnesc la bucățica asta. Dacă n-am s-o iau eu, pentru Dumnezeu, are s-o ia Scot. Între timp, tinzînd mereu să fim în frunte, X 63 o să ne plaseze cu mult înaintea lui *Imperial* și *Guerney* și-o să ne facă una dintre cele mai mari companii de elicoptere din lume.

- În cîțiva ani, Liz, o să fim cei mai mari, spuse, cu încredere deplină. X 63 e o lovitură! Mac o să leșine cînd o să-i spun.

- Da, zise ea așezînd receptorul telefonului în furcă. Îmi pare rău, Andy, circuitele sunt tot ocupate. O să ne

dea de veste în clipa în care se eliberează. I-ai spus *taipanului* restul veştilor bune?

- Nu prea era momentul potrivit!

Rîseră amîndoi.

- Am lăsat-o pentru intîlnirea Consiliului.

Un vechi orologiu de corabie de pe birou începu să sune ora şase. Gavallan se întinse şi deschise receptorul multiband care se afla pe raftul din spatele lui. Big Ben bătu ora....

Teheran - apartamentul lui McIver. Ultimele ecouri ale ceasului muriră, volumul era dat la minimum, o mulţime de paraziţi: "Aici BBC World Service. Este ora şaptesprezece GMT".

Şaptesprezece GMT însemna ora opt şi jumătate seara în Iran. Cei doi bărbaţi îşi verificară automat ceasurile. Femeia sorbi o înghiţitură din cocktailul de Martini cu vodcă. Cei trei erau strînşi în jurul unui mare radio cu baterii, trecut pe unde scurte, al cărui semnal era slab şi instabil. Afară noaptea era întunecată. Se auzi o rafală îndepărtată de armă automată. Nu îi dădură atenţie. Ea mai luă o înghiţitură, aşteptînd. În apartament era frig, încălzirea centrală fiind oprită cu săptămîni în urmă. Singura sursă de căldură era acum un mic radiator electric care, ca şi lumina becurilor, nu funcţiona decît cu jumătate din capacitate.

"... La ora cincisprezece GMT vom transmite o corespondenţă specială, de la trimisul nostru special în Iran..."

- Bun, murmură ea, şi toţi dădură din cap. Avea cincizeci şi unu de ani, dar arăta mai tînără. Era o femeie atrăgătoare, suplă, cu ochi albaştri şi păr blond, şi purta ochelari cu ramă întunecată. Se numea Genevieve McIver, pe scurt Genny.

"... Dar mai întîi un sumar al ştirilor internaţionale. În Anglia, nouăsprezece mii de muncitori au intrat din nou în grevă la fabrica *British Leiland* din Birmingham, cel mai mare producător de automobile din ţară, cerînd salarii mai mari. Negociatorii sindicali reprezentînd muncitorii din serviciile publice au ajuns la o înţelegere

în privința creșterii cu cincisprezece procente a salariilor, deși primul ministru al guvernului laburist, James Callaghan, dorește să mențină cele opt virgulă opt procente. Regina va pleca luni în Kuweit, pe calea aerului, începînd o vizită de trei săptămîni în statele din Golful Persic. La Washington, președintele..."

Emisiunea se pierdu complet. Bărbatul mai înalt înjură.

- Ai răbdare, Charlie, spuse ea blînd. O să revină.

- Da, Genny, ai dreptate, răspunse Charlie Petikin.

Altă rafală de mitralieră în depărtare.

- Cam riscant s-o trimiți acum pe regină în Kuweit, nu-i așa? spuse Genny.

Kuweitul este un șeicat de o bogăție incomensurabilă, provenită din petrol, aflat chiar dincolo de Golf, mărginind Arabia Saudită și Irakul.

- Cam prostească hotărîre la o vreme ca asta, nu-i așa?

- Al dracului de prostească! Nenorociții ăia din guvern și-au pierdut de tot mințile, spuse amar Duncan McIver, soțul ei. Le-au lăsat la dracu-n praznic, la Aberdeen.

Ea rise.

- E destul de departe, Duncan.

- Nu de-ajuns de departe pentru mine, Gen!

McIver era un bărbat mătăhălos, de cincizeci și opt de ani, clădit ca un boxer, cu părul cărunt.

- Callaghan e al dracului de înțepat...

Se opri auzind zgomotul slab al unui vehicol greu ce trecea pe sub ferestre. Apartamentul se afla la ultimul etaj, al cincilea, al unei clădiri moderne dintr-o zonă rezidențială, în marginea nordică a Teheranului. Încă un vehicol trecu zgomotos.

- Se pare că-s niște tancuri.

- Sunt tancuri, Genny, spuse Petikin.

Avea cincizeci și șase de ani, fusese pilot în RAF, era originar din Africa de Sud, avea părul închis și înspicat cu cenușiu, era pilot șef în Iran și șeful programelor de antrenament al Armatei Iraniene și al Forțelor Iraniene Helipurtate, din partea *S-G.*

- Poate că ne paște încă una rea, spuse ea.

De patru săptămîni, fiecare zi fusese rea. Mai întîi venise legea marţială din septembrie, cînd fuseseră interzise adunările publice, iar Şahul impusese interdicţia de circulaţie de la nouă seara la cinci dimineaţa, lucru care nu făcuse altceva decît să zgîndăre şi mai rău populaţia, în special în capitală, Teheran, în portul petrolier Abadan şi în oraşele religioase Qom şi Meshed. Muriseră mulţi. Urmase escaladarea violenţei, Şahul şovăise, apoi brusc, în ultimele zile ale lui decembrie, anulase legea marţială, îl numise pe Bakhtiar, unul dintre moderaţi, prim ministru, făcuse concesii, iar apoi, incredibil, pe şaisprezece ianuarie, părăsise Iranul pentru "vacanţe". Bakhtiar îşi formase propriul guvern, iar Khomeini - încă în exil în Franţa - îl dezavuase - pe el, e membrii guvernului şi pe cei care-l sprijineau. Revoltele se înmulţiseră şi numărul morţilor crescuse din nou. Bakhtiar încercase să negocieze cu Khomeini, care refuzase să se întîlnească cu el sau să-i vorbească, mulţimea se încăpăţînase, armata se încăpăţînase, apoi închisese toate aeroporturile pentru Khomeini, apoi îi îngăduise să vină în ţară şi după asta, la fel de incredibil, cu opt zile în urmă, pe întîi februarie, reîntoarcerea lui Khomeini.

De atunci zilele sunt foarte proaste, îşi zise.

În dimineaţă aceea, ea, soţul ei şi Petikin fuseseră la Aeroportul Internaţional din Teheran. Era joi, o vreme foarte rece şi totul era îngheţat, petice de zăpadă se zăreau ici şi colo, iar vîntul bătea uşor. Aerul era tare şi înviorător. Către nord, munţii Elburs erau împodobiţi cu alb, soarele care răsărea însingerînd zăpada. Ei trei stăteau lîngă un '212 staţionat pe platoul din capătul pistei aeroportului, la mare distanţă de pista din faţa terminalului. Un alt '212 se afla la celălalt capăt al terenului de aterizare, pregătit şi el pentru decolare imediată, amîndouă aparatele aduse acolo la ordinul sprijinitorilor lui Khomeini. De partea aceasta terminalul era pustiu, cu excepţia a circa douăzeci de ofiţeri nervoşi, mulţi dintre ei purtînd pistoale mitralieră, aşteptînd într-un mare Mercedes negru şi o maşină cu radioemiţător, care fusese reglat pe frecvenţa turnului de control. Era linişte acolo.

Un contrast violent cu interiorul terminalului şi zona din afara gardului împrejmuitor.

Înăuntrul clădirii se afla o delegaţie de primire de aproape o mie de politicieni, *ayatolahi*, *mullahi*, ziarişti special invitaţi şi sute de poliţişti în uniformă şi Gărzi Islamice cu banderole verzi pe braţ - armata revoluţionară proprie, ilegală a mulahilor. Toţi ceilalţi fuseseră îndepărtaţi de aeroport, toate drumurile de acces blocate, păzite şi baricadate. Imediat după aceste baricade se aflau zeci de mii de oameni de toate vîrstele, neliniştiţi. Majoritatea femeilor purtau *chador*, rochia lungă ca un văl care le acoperea din creştet pînă în tălpi. Din spatele acestor oameni, mărginind traseul de şaisprezece kilometri pînă la cimitirul Behesht-Zahra, unde *ayatolahul* urma să ţină prima sa cuvîntare, se aflau zece mii de poliţişti înarmaţi şi în jurul lor - înghesuiţi în balcoane, la ferestre, pe acoperişuri şi pe străzi - cea mai mare adunare de oameni pe care o cunoscuse vreodată Iranul. O mare de oameni, cei mai mulţi locuitori ai Teheranului. Aproape cinci milioane de persoane se găseau în oraş şi în preajma lui; toţi neliniştiţi, toţi nervoşi, toţi temători că avea să se ivească o întîrziere de ultim moment, sau poate că aeroportul va fi închis încă o dată împotriva *lui*, sau poate că forţele aeriene *îl* vor doborî - cu sau fără ordin.

Primul ministru Shahpur Bakhtiar, membrii cabinetului şi generalii armatei nu se aflau la aeroport. Deliberat. Nu se afla acolo nici unul dintre ofiţerii sau soldaţii lor. Aceştia aşteptau în barăcile lor sau la aerodromuri sau pe nave, toţi la fel de neliniştiţi şi nerăbdători să treacă la acţiune.

- Aş fi vrut să rămîi acasă, Gen, spusese McIver îngrijorat.

- Aş fi vrut să stăm toţi acasă, spusese Petikin la fel de neîmlargul lui.

Cu o săptămînă mai înainte McIver fusese contactat de unul dintre simpatizanţii lui Khomeini cu propunerea de a-i pune la dispoziţie elicopterul care să-l ducă pe acesta de la aeroport la Behesht-Zahra.

- Îmi pare rău, asta nu-i cu putință. N-am imputernicirea să fac așa ceva, răspunsese el uluit.

Peste o oră bărbatul se întorsese cu Gărzile Verzi, umplind biroul lui McIver și cele alăturate cu bărbați tineri, duri, cu priviri furioase, doi dintre ei cu pistoale mitralieră sovietice AK 47 pe umăr, iar unul cu un M 16 american.

- Ai să pui la dispoziție elicopterul, așa cum am zis, îi spusese, arogant, omul. În caz că cei răspunzători de controlul mulțimii întîmpină dificultăți. Cu siguranță că întreg Teheranul va fi acolo ca să-l întîmpine pe *Ayatolah*, binecuvintarea lui Allah fie asupra lui!

- Oricît de mult aș vrea să fac asta, nu pot! le răspunsese McIver prudent, încercînd să cîștige timp.

Se găsea într-o poziție foarte delicată. Lui Khomeini i se îngăduise să se întoarcă, atîta tot. Dacă guvernul Bakhtiar afla că *S-G* punea la dispoziția celui mai aprig dușman al lor un elicopter pentru intrarea triumfală în capitală, ar fi putut fi într-adevăr foarte iritați. Și chiar dacă guvernul ar fi încuviințat, dacă ceva ieșea prost, dacă *Ayatolahul* era rănit, *S-G* ar fi purtat vina, iar viețile lor n-ar fi valorat o para.

- Toate aparatele noastre sunt închiriate și eu nu am puterea necesară de a ...

- Eu îți dau puterea necesară, în numele *Ayatolahului*, spusese bărbatul furios, ridicînd glasul. *Ayatolahul* este singura putere în Iran.

- Atunci ar fi foarte ușor pentru domnia-voastră să obțineți un elicopter al armatei iraniene, sau al Forțelor Aeriene Iraniene.

- Taci! Vi s-a făcut onoarea de a fi solicitați! Ai să faci așa cum ți se spune. În numele lui Allah, *komitehul* a hotărît că vei pune la dispoziție un '212 cu cei mai buni piloți ai voștri, ca să-l ducă pe *Ayatolah* oriunde vom hotărî, cînd vom hotărî și cum vom hotărî noi.

Era pentru prima dată cînd McIver fusese confruntat cu unul dintre membrii *komitehului* - mici grupări de tineri fundamentaliști ivite ca prin minune în momentul în care Șahul părăsise Iranul, în fiecare sat, cătun, oraș mai mare sau mai mic, ca să ia puterea, atacînd secțiile

de poliție, conducînd mulțimea în stradă, preluînd controlul oriunde puteau. De cele mai multe ori îi conducea un *mullah*, dar nu întotdeauna.

Se spunea că, în zona cîmpurilor petroliere din Abadan, *komitehurile* erau formate din *fedaini* de stînga - care însemna *cei ce sunt pregătiți să se sacrifice.*

- Ai să dai ascultare! și bărbatul îi agită un revolver în fața ochilor.

- Sunt desigur onorat de încrederea domniei-voastre, spusese McIver, înghesuit de ceilalți, înconjurat de mirosul greu al sudorii și hainelor nespălate. Am să cer permisiunea guvernului.

- Guvernul Bakhtiar e ilegal și nu e acceptat de popor, mugise bărbatul.

Deîndată ceilalți preluaseră strigătul și atmosfera devenise neplăcută. Unul dintre ei își coborîse pistolul mitralieră de pe umăr.

- Ai să dai ascultare, altfel *komitehul* o să ia măsuri.

McIver îi trimisese un telex lui Andrew Gavallan la Aberdeen și acesta îi dăduse de îndată aprobarea, sub rezerva unei aprobări din partea partenerilor iranieni ai *S-G.* Partenerii nu putuseră fi găsiți. Disperat, McIver contactase ambasada britanică și ceruse un sfat.

- Ei bine, bătrîne, poți întreba, desigur, guvernul, oficial sau neoficial, dar n-ai să primești vreodată un răspuns. Nu suntem nici măcar siguri că o să-i îngăduie într-adevăr lui Khomeini să aterizeze, sau că Forțele Aeriene n-or să ia problema în mîna lor. În definitiv, ticălosul nu e decît un revoluționar proscris, îndemnînd pe față la revoltă împotriva guvernului legal pe care toată lumea îl recunoaște - și în primul rînd guvernul Majestății Sale. Oricum, dacă ai să fii destul de prost să întrebi, guvernul o să-și aducă odată aminte, fără îndoială, că i-ai stînjenit cîndva și ai încurcat-o oricum.

Pînă la urmă, McIver încropise un compromis acceptabil cu *komitehul.*

- În definitiv, subliniase el cu o enormă ușurare, ar arăta foarte ciudat dacă prea onoratul dumneavoastră conducător ar fi dus în oraș de către un aparat britanic. Nu mă îndoiesc

că ar fi mai bine dacă aparatul ar fi iranian, condus de un iranian. Desigur că o să pregătesc prin apropiere unul dintre ale noastre, două de fapt, în caz de necesitate, cu cei mai buni piloți. Va fi suficient să ne chemați prin radio! Cereți un CASEVAC și o să răspundem imediat.

Și acum se afla acolo, așteptînd, rugîndu-se să nu se ivească nici un CASEVAC la care să trebuiască să răspundă.

Jumbo Jetul 747 al companiei *Air France* apăruse din ceața roșietică. Se rotise deasupra aeroportului timp de douăzeci de minute, așteptînd permisiunea de aterizare. McIver asculta transmisiile turnului de control la radioemițătorul de pe '212.

- Mai sunt niște probleme, le spusese celorlalți doi. Așteptați! Are permisiunea!

- Acu' să vezi, murmurase Petikin.

Priviseră aparatul venind la aterizare. Era de un alb strălucitor, culorile franceze strălucind contrastant pe fuzelaj. Se apropiase milimetru cu milimetru de pămînt, într-o aterizare perfectă cînd, în ultima clipă, pilotul pusese motoarele în plin, renunțînd să aterizeze.

- Ce dracu se joacă ăsta acolo? spusese Genny, tresărindu-i inima.

- Pilotul spune că a vrut să arunce o privire mai de-aproape, îi răspunsese McIver. Cred că și eu aș fi făcut-o, așa, ca să fiu sigur.

Îi aruncase o ocheadă lui Petikin, care trebuia să execute zborul în cazul unei chemări CASEVAC din partea *komitehului.*

- Să dea Dumnezeu ca aviația militară să nu facă vreo nebunie.

- Uite! exclamase Genny.

Aeronava se apropiase din nou și atinsese solul. De sub cauciucuri ieșise fum, iar marile ei motoare urlaseră, trecînd în rotație inversă ca să încetinească. Imediat, în întîmpinarea ei țîșnise un Mercedes și, pe măsură ce vestea se împrăștiase printre cei aflați în clădirea terminalului și de acolo la baricade, și de acolo pe străzi,

mulțimile înnebuniseră de bucurie. Se pornise o cîntare sacadată:

- *Allah-u Akbar... Agha uhmad!* Allah e mare! Stăpînul s-a întors.

Păruse să treacă o veșnicie pînă cînd scara rulantă sosise și ușile se deschiseseră și bătrînul cu față severă, turban negru și o barbă bogată coborîse treptele ajutat de una dintre stewardese. Trecuse prin culoarul alcătuit de garda de onoare, formată în grabă de cîțiva *mullahi* și de echipajul companiei *Iran Air France*, și fusese înconjurat de oamenii lui cei mai de încredere și de oficiali nervoși, și împins iute în mașina care o porniše către clădirea aerogării. Acolo îl întîmpinase un tumult înnebunitor de strigăte de bucurie și țipete, oameni care se luptau cu frenezie unul cu celălalt ca să se poată apropia de el, să-l atingă, ziariștii din lumea întreagă înghiontindu-se pentru cea mai bună poziție în barajul de flash-uri și camere TV, toată lumea strigînd, Gărzile Verzi și poliția încercînd să-l protejeze, să nu fie strivit. Genny îl putuse vedea pentru o clipă - o statuie gravă în mijlocul acelei nebunii frenetice - apoi fusese înghițit de mulțime.

Femeia mai luă o înghițitură de Martini, retrăind amintirea, cu ochii fixați pe aparatul de radio, încercînd să facă emisiunea să continue prin puterea voinței și să șteargă amintirea acelei zile și a discursului lui Khomeini de la cimitirul Behesht-Zahra, loc ales pentru că foarte mulți din cei masacrați în Jola Sîngeroasă - erau numiți martiri - fuseseră îngropați acolo; să șteargă amintirea imaginilor TV pe care le văzuseră cu toții mai tîrziu, a oceanului furios de trupuri care înconjura coloana motorizată ce îi croia drum, centimetru cu centimetru, ultima urmă de securitate se topise, zeci de mii de bărbați, femei și tineri strigînd, zbătîndu-se, împingîndu-se ca să ajungă mai aproape de *el*, cățărîndu-se peste tot pe microbuzul Chevrolet în care se afla, încercînd să ajungă pînă la *el*, să-l atingă, *ayatolahul* stînd pe locul din față, senin, ridicînd din cînd în cînd mîinile către adulatorii săi. Oamenii se atîrnau de capota și de acoperișul microbuzului, plîngînd

şi strigînd, chemîndu-l pe nume, luptîndu-se să-i ţină pe alţii la distanţă, impiedicîndu-l pe şofer să vadă încotro merge, obligîndu-l uneori să frîneze brusc ca să se scuture de oameni sau alteori să accelereze pur şi simplu, orbeşte; să înlăture amintirea tînărului într-o haină grosolană, cenuşie, care se aruncase pe capota maşinii, dar nu putuse să se prindă cum trebuie şi lunecase uşor într-o parte, sub roţi.

Duzini de astfel de tineri. Pînă la urmă Gărzile Verzi îşi croiseră drum de jur împrejurul şi deasupra microbuzului şi chemaseră elicopterul şi ea îşi aminti felul nepăsător în care elicopterul se împlîntase în gloata ce se împrăştia de teama elicelor, trupuri azvîrlite peste tot, răniţi oriunde-ţi aruncai privirea, apoi *ayatolahul,* cu chipul la fel de impasibil şi sever, ieşind în mijlocul grupului său compact de Gărzi Islamice, care-l ajutaseră să urce în elicopter, apoi elicopterul ridicîndu-se în înălţimi, într-un nesfîrşit torent de "*Allah-uuuu Akbar... Agha uhmad...*"

- Aş mai bea ceva, spuse ea şi se ridică pentru a-şi ascunde un fior. Să-ţi fac şi ţie ceva, Duncan?

- Mulţumesc, Gen!

Se duse în bucătărie după gheaţă.

- Charlie?

- E-n regulă, Genny, mă descurc eu!

Femeia se opri cînd emisiunea radioului reveni cu putere.

"... China comunică cum că au avut loc ciocniri importante la graniţa cu Vietnamul şi denunţă aceste atacuri ca o dovadă suplimentară a intenţiilor de hegemonie a Uniunii Sovietice. Din Franţa..."

Semnalul se topi din nou, lăsînd în urmă numai paraziţi.

După un moment Petikin spuse:

- Cînd am venit încoace m-am oprit la club, pentru un pahar. Printre jurnalişti circulă un zvon că Bakhtiar se pregăteşte să ia măsuri. Alt zvon că au fost lupte grele în Meshed după ce gloata i-a spînzurat pe şeful poliţiei şi jumătate de duzină dintre oamenii lui.

- Groaznic! spuse ea, revenind din bucătărie. Cine oare controlează gloatele, Charlie? Cine oare le poate controla într-adevăr? Comuniștii?

Petikin ridică din umeri.

- Nimeni nu pare să știe precis, dar comuniștii *tudehi* sunt și ei în oala asta, chiar dacă sunt în afara legii, ca toți cei de stînga, în special *mujahedinii al-khalq* care cred într-un fel de combinație între religia islamică și Marx și sunt sprijiniți de ruși. Șahul, Statele Unite și cele mai multe guverne din Vest știu că ei sunt ajutați și îndemnați de ruși și tot așa zice și cea mai mare parte a presei iraniene și partenerii noștri, care s-au udat în pantaloni de frică neștiind în ce parte s-o ia, încercînd să-l sprijine și pe Șah și pe Khomeini în aceeași măsură.

– Să dea Dumnezeu să se hotărască odată. Iranul e un loc grozav și n-am de gînd să plec de-aici!

- Și ce-i cu ziarele?

- Presa străină e destul de împărțită. Unele ziare americane sunt de părere că Șahul e cel care trebuie învinovățit, alții că numai Khomeini, totul e pur religios și condus de el și de *mullahi*. Apoi sunt cei care îi acuză pe *fedainii* de stînga sau pe fundamentaliștii extremiști, Frăția Islamică. A fost chiar un tip, cred că era francez, care s-a legat de Yaser Arafat și de OEP...

Se opri. Radioul se auzi pentru o secundă, apoi se întoarse înapoi la paraziții lui.

- E din pricina petelor solare!

- De-ajuns să faci oftică, spuse McIver.

Fost pilot RAF, ca și Petikin, fusese primul pilot care se alăturase *S-G*, iar acum, ca director al lucrărilor din Iran, era totodată și director executiv al *IHC - Iran Helicopter Company* - societate mixtă cu participare egală irano-engleză, cu obligatorii parteneri iranieni, căreia *S-G* îi împrumutase elicopterele, compania care obținuse și încheiase toate contractele lor, deținea banii și fără de care n-ar fi existat nici un fel de afacere în Iran.

Se aplecă pentru a potrivi puțin lungimea de undă, apoi se răzgîndi.

- O să se-ntoarcă, Duncan, spuse Genny încrezătoare, Callaghan e cam sărit, aşa-i?

El îi zîmbi. Erau căsătoriţi de treizeci de ani.

- N-arăţi rău, Gen, n-arăţi rău deloc!

- Pentru asta poţi să mai bei un whisky!

- Mulţumesc! Da', de data asta, pune totuşi ceva whisky în apă.

"...urtătorul de cuvînt al Departamentului Energiei a declarat că noua scumpire cu 14 procente decisă de OPEC va costa anul viitor S.U.A. cincizeci şi unu de miliarde de dolari pentru importul de petrol. La Washington, preşedintele Carter a anunţat că, din pricina situaţiei în continuă deteriorare din Iran, un portavion cu navele aferente a primit ordin să pornească din Philip..."

Vocea crainicului fu înecată de altă staţie, apoi amîndouă se stinseră. Aşteptară în tăcere, foarte încordaţi. Cei doi bărbaţi îşi aruncară priviri scurte, încercînd să-şi ascundă surpriza.

Genny se duse după sticla de whisky care se afla pe bufet. Tot acolo, ocupînd cea mai mare parte a spaţiului, era şi emiţătorul radio, legătura lui McIver cu bazele de elicoptere din tot Iranul - dacă o îngăduiau condiţiile atmosferice.

Apartamentul era mare şi confortabil, cu trei dormitoare şi două camere de zi. În ultimele cîteva luni, de cînd se instaurase legea marţială şi începuseră violenţele, Petikin se mutase acolo cu ei - era singur, divorţase de un an şi acest aranjament le făcea tuturor plăcere.

Un vînt uşor făcu să zăngăne geamurile. Genny aruncă o privire afară. De la casele de peste drum răzbăteau cîteva luminiţe slabe. Pe stradă nu era nici un bec. Acoperişurile joase ale uriaşului oraş se întindeau cît vedeai cu ochii. Zăpada se aşternuse pe case şi pe pămînt. Cea mai mare parte a celor cinci-şase milioane de oameni care trăiau acolo locuiau într-o mizerie cumplită, dar zona aceasta, din nordul Teheranului, cea mai bună zonă, unde locuiau cei mai mulţi dintre străini şi iranienii înstăriţi, era bine îngrijită. E rău să locuieşti în cea mai bună zonă, dacă-ţi poţi îngădui? se întrebă. Lumea asta-i

un loc foarte ciudat, oricum ai încerca să priveşti. Îşi făcu băutura foarte slabă, mai mult sifon, şi veni cu ea înapoi.

- O să fie război civil. E imposibil să mai rămînem aici.

- O să fie în regulă. Carter nu poate să îi...

Brusc, luminile şi radiatorul se stinseră.

- Împuţiţii, spuse Genny. Slavă Domnului că avem arzătorul cu butan!

- Poate că întreruperea de curent o să fie scurtă.

McIver o ajută să aprindă lumînările deja pregătite. Se uită către uşă. Lîngă ea se afla o canistră de douăzeci de litri cu petrol, combustibilul lor în caz de urgenţă. Nu-i plăcea deloc ideea de-a avea petrol în apartament. Toată lumea avea, în special de cînd trebuiau să folosească lumînări aproape în fiecare seară. De săptămîni se stătea între cinci şi douăzeci şi patru de ore la cozile de la benzinării şi chiar şi-atunci era mai mult ca sigur că slujbaşul iranian te refuza pentru că erai străin. De foarte multe ori i se furase petrolul din rezervor. Încuietorile nu ajutau la nimic. Erau mai norocoşi decît mulţi alţii din pricină că aveau acces la rezervele aeroportului, dar pentru o persoană obişnuită, mai ales un străin, cozile făceau viaţa mizerabilă.

Pe piaţa neagră benzina costa pînă la o sută şaizeci de riali litrul - doi dolari litrul, opt un galon - cînd puteai să faci rost de ea.

- Aveţi grijă de raţia de rezervă, spuse rîzînd.

- Mac, poate c-ar trebui s-aşezi o lumînare pe ea, aşa, ca-n vremurile vechi, spuse Petikin.

- Nu-l tenta, Charlie! Ce spuneai de Carter?

- Necazul e că dacă se sperie Carter şi bagă chiar şi numai cîţiva soldaţi sau avioane ca să sprijine o lovitură militară, o s-arunce totul în aer. Or să urle toţi ca pisica trasă de coadă - ruşii cel mai tare dintre toţi - şi va trebui să facă ceva, iar Iranul va deveni prima mutare din cel de-al Treilea Război Mondial.

McIver spuse:

- Luptăm în Al Treilea Război Mondial, Charlie, din '46.

Îl întrerupse un val de paraziţi, apoi se auzi din nou vocea crainicului:

"...pentru activităţi de spionaj. Suntem informaţi din Kuweit de Şeful de Stat Major al Forţelor Armate, că Kuweitul a primit transporturi de arme din partea Uniunii Sovietice."

- Iisuse! murmurară amîndoi bărbaţii.

"În Beirut, Yasser Arafat, liderul OEP, a declarat că organizaţia lui va continua să sprijine activ revoluţia *ayatolahului* Khomeini. La o conferinţă de presă din Washington, preşedintele Carter a reafirmat sprijinul Statelor Unite pentru guvernul Bakhtiar şi 'procesul constituţional'. Şi, în cele din urmă, ştiri chiar din Iran: *ayatolahul* Khomeini a ameninţat să-l aresteze pe primul ministru Bakhtiar dacă nu demisionează şi a chemat poporul 'să distrugă cumplita monarhie şi guvernul ei ilegal' şi armata 'să se ridice împotriva ofiţerilor aserviţi străinătăţii şi să-şi părăsească unităţile, luînd cu ei armele'.

În Insulele Britanice, ninsori deosebit de abundente, furtuni şi inundaţii au dezorganizat cea mai mare parte a ţării, ducînd la închiderea aeroportului Heathrow şi blocînd la sol toate aparatele. Aici se sfîrşeşte buletinul nostru de ştiri. Următorul se va difuza la orele optsprezece GMT. Ascultaţi BBC World Service. Şi acum, de la corespondentul nostru cu problemele agricole: 'Despre găini şi porci'. Începem ..."

McIver se întinse şi închise aparatul.

- Lua-l-ar dracu'! Lumea se prăbuşeşte şi BBC-ul ne zice de porci.

Genny rîse.

- Ce te-ai face fără BBC, fără televiziune şi fără meciurile de fotbal? Furtuni şi inundaţii!

Ridică într-o doară receptorul telefonului. Era mort, ca de obicei.

- Sper că măcar copiii sunt bine.

Aveau un fiu şi o fiică, Hamish şi Sarah, amîndoi căsătoriţi de-acum şi la casele lor, şi doi nepoţi, cîte unul de la fiecare.

- Micuţa Karen răceşte aşa de rău, iar Sarah, chiar şi la douăzeci şi trei de ani, are nevoie de cineva care s-o

învețe să se îmbrace cum trebuie. N-o să crească niciodată copilul ăsta ?

- Împuțită treabă să nu poți să telefonezi cînd ai nevoie, spuse Petikin.

- Da. Oricum, e vremea să mîncăm ceva. Astăzi piața era aproape goală. De trei zile la rînd e așa, asfel că am avut de ales între o străveche friptură de berbec, din nou cu orez, sau ceva special. Am ales ceva special și am folosit ultimele două conserve. Avem plăcintă cu carne, conopidă *au gratin,* tartă de melasă și aperitiv surpriză.

Luă o lumînare și intră în bucătărie, închizînd ușa după ea.

- Mă întreb de ce întotdeauna avem conopidă la grătar?

McIver privea jocul de lumini produs de flacăra lumînării pe ușa bucătăriei. Detest grozăvenia asta. I-am spus de cincizeci de ori.

Brusc atenția îi fu atrasă de ceva în noapte. Se apropie de fereastră. Orașul era lipsit de lumini pentru că energia electrică era întreruptă, dar către sud-est o strălucire roșiatică începuse să lumineze cerul.

- Din nou Jalleh, spuse el simplu.

Pe opt septembrie, cu cinci luni în urmă, zeci de mii de oameni ieșiseră pe străzile Teheranului ca să protesteze împotriva declarării de către Șah a legii marțiale. Avuseseră loc acte de vandalism și distrugere în masă, în special în Jalleh, o suburbie săracă, dens populată, unde fuseseră aprinse ruguri și ridicate baricade din cauciucuri aprinse. Cînd sosiseră forțele de securitate, mulțimea înfuriată și agitată strigase "Moarte Șahului!" și refuzase să se împrăștie. Ciocnirile fuseseră violente. Gazele lacrimogene nu ajutaseră la nimic. Puștile, însă, da. Numărul morților fusese estimat de la nouăzeci și șapte - număr susținut de către oficialități, la două sute cincizeci - după unii martori, pînă la două sau trei mii - după cum susțineau grupările de opoziție. În raziile care urmaseră Joiei Sîngeroase fuseseră arestați și închiși un mare număr de politicieni din opoziție, dizidenți sau pur și simplu persoane ostile regimului. Mai tîrziu, guvernul

recunoscuse o mie o sută șase persoane, printre care doi *ayatolahi*, lucru care înfuriase și mai rău mulțimile.

Privind strălucirea, McIver se simți cuprins de tristețe. Dacă n-ar fi fost *ayatolahii*, zise, în special Khomeini, nu s-ar fi petrecut nici unul dintre aceste lucruri.

Cu ani în urmă, cînd McIver sosîse pentru prima dată în Iran, întrebase un prieten de la Ambasada Britanică ce înseamnă "*ayatolah*".

- E un cuvînt arab, *ayat'Allah* și înseamnă "oglindirea lui Allah".

- E preot?

- Nicidecum! Nu există preoți în religia islamică - numele religiei lor, ăsta-i alt cuvînt, care-nseamnă "supunere", supunere la Voința Domnului.

- Cum?

- Ei bine, spusese prietenul său rîzînd, am să-ți explic, dar trebuie să ai puțină răbdare. Mai întîi iranienii nu sunt arabi, ci arieni. Cei mai mulți dintre ei sunt musulmani șiiți, o sectă separată, activă și foarte aplecată spre misticism. Arabii sunt de obicei suniți conservatori - care formează cea mai mare parte a miliardului de mahomedani ai lumii - iar deosebirea dintre secte e întrucîtva ca cea dintre protestanții și catolicii noștri și s-au luptat între ei în cursul vremurilor la fel de sălbatic. Dar toți împărtășesc aceeași credință nestrămutată că există un singur dumnezeu: Allah - cuvîntul arab pentru Dumnezeu - și că Mohamed, un bărbat din Mecca ce a trăit între anii 570-632 după Christos, a fost profetul lui, iar cuvintele Coranului, rostite de el și scrise de alții în decursul multor ani după moartea lui, vin direct de la Allah și conțin toate cunoștințele care sunt necesare unui individ sau societății ca să existe. Toate.

- Asta nu-i cu putință!

- Pentru mahomedani este, Mac, azi, mîine, întotdeauna. Dar "*ayatolah*" este un titlu specific numai șiiților și acordat prin consens și recunoaștere populară de comunitatea din jurul unei moschei - un alt cuvînt arab, care înseamnă loc de întîlnire, ceea ce și este de fapt: un loc unde se întîlnesc oamenii, să fie limpede, nu o biserică

- deci un titlu acordat unui *mullah* care prezintă acele caracteristici atît de căutate şi admirate între şiiţi: pietate, sărăcie, învăţătură - dar numai cărţile sfinte, Coranul şi Suna - şi spirit de conducere. În mod deosebit acesta din urmă. În rîndul mahomedanilor nu se face deosebire între religie şi politică, nu se poate concepe aşa ceva, iar *mullahii* şiiţi din Iran au fost de la bun început străjeri fanatici ai Coranului şi Sunei, lideri fanatici şi, ori de cîte ori a fost nevoie, luptători în revoluţie.

- Dacă *ayatolahul* sau *mullahul* nu e un fel de preot, ce e?

- *Mullah* înseamnă "lider, conducător", cel care conduce rugăciunea într-o moschee. Oricine poate fi *mullah* dacă e bărbat şi mahomedan. Oricine. Nu există cler în rîndurile mahomedanilor; de nici un fel. Nu stă nimeni între Dumnezeu şi tine, asta-i una dintre frumuseţile acestei credinţe - dar nu şi pentru şiiţi. Ei cred că, după Profet, pămîntul trebuie să fie condus de un conducător de origine semi-divină, infailibil, sfînt - *Imamul*, care e un fel de intermediar între oameni şi divinitate. Şi asta este ideea de la care a pornit marea scindare dintre suniţi şi şiiţi, iar războaiele lor au fost la fel de sîngeroase ca ale plantageneţilor. Pe cînd suniţii cred în conducerea colectivă, şiiţii acceptă autoritatea unui *Imam*.

- Şi atunci cine îl alege pe cel care va fi *Imam*?

- Asta a fost toată problema. Cînd a murit Mohamed - că veni vorba, el n-a pretins niciodată că, deşi ultimul dintre profeţi, ar fi fost altceva decît un muritor - n-a lăsat nici fii şi nici n-a numit un succesor, un *calif*. Şiiţii cred că conducerea trebuie să rămînă în familia Profetului şi, deci, calif putea fi doar Ali, vărul şi ginerele său, care se căsătorise cu Fatima, fiica lui favorită. Dar suniţii ortodocşi, urmînd o tradiţie istorică tribală care se mai aplică chiar şi astăzi, cred că un conducător poate fi ales doar de colectivitate. S-au dovedit mai puternici, aşa că primii trei califi au fost aleşi, doi au fost ucişi de alţi suniţi şi apoi, în cele din urmă, spre mulţumirea şiiţilor, calif a devenit Ali - şi în credinţa lor fierbinte, primul *Imam*. Ei pretindeau că era de origine semi-divină, inspirat de

divinitate, Mac. Ali a rezistat cinci ani, apoi a fost ucis - şiiţii il consideră martir. Cel mai în vîrstă fiu al lui a devenit *Imam*, apoi a fost înlăturat de un uzurpator sunit. Cel de-al doilea fiu, prea-respectatul Hussein, la douăzeci şi cinci de ani a ridicat o armată împotriva uzurpatorului, dar a fost măcelărit - din nou se spune "martiriu" - împreună cu toţi oamenii lui, inclusiv cei doi fii mai mici ai fratelui său, propriul său fiu de cinci ani şi un sugar. Asta s-a întîmplat în a zecea zi a Muhrraramului, în anul şase sute cincizeci după Christos, după numărătoarea noastră, şaizeci şi unu după a lor şi încă se mai sărbătoreşte martiriul lui Hussein ca cea mai sfîntă zi a lor.

- Asta este ziua în care se fac procesiuni şi se flagelează, îşi înfig cîrlige în trup şi se chinuie?

- Da. E o nebunie din punctul nostru de vedere. Reza Şah a interzis obiceiul, dar şiismul este o religie pătimaşă care are nevoie de exteriorizări ale suferinţei şi durerii. Aşa că ideea martiriului este adînc înrădăcinată în şiiţi, iar în Iran chiar venerată, ca şi revolta împotriva uzurpatorilor.

- Aşadar s-a pornit bătălia - credincioşii împotriva Şahului.

- Oh, da! şi fanatici sunt de ambele părţi. Pentru şiiţi *mullahul* este singurul care poate interpreta cuvintele lui Allah, ceea ce îi dă o putere uriaşă. El este conducătorul, tălmăcitorul, legiuitorul, judecătorul şi cel mai mare dintre *mullahi* sunt *ayatolahii*.

- Iar Khomeini este *Marele Ayatolah*, îi zise McIver, privind dus noaptea însingerată de deasupra Jalehului. Este şi, fie că-i place sau nu, toate omorurile, toate vărsările de sînge şi suferinţa şi nebunia trebuie aşternute la picioarele lui, pe drept sau nu.

- Mac!

- O, iartă-mă, Charlie! spuse, revenind la realitate. Mă dusesem departe cu gîndul. Ce-i?

Aruncă o privire spre uşa bucătăriei. Era încă închisă.

- Nu crezi că ar trebui s-o scoţi pe Genny din Iran? întrebă cu voce coborîtă Petikin. Începe să se-mpută treaba.

- Nu vrea, a dracului! I-am spus de cincizeci de ori, am rugat-o de cincizeci de ori, da' e la fel de încăpățînată ca un nenorocit de catîr, răspunse McIver la fel de încet. Zîmbește doar și spune: "cînd pleci tu, plec și eu".

Își isprăvi băutura, trase din nou o ocheadă spre ușă și-și turnă în grabă alta. Apoi, cu glas tare:

- Charlie, vorbește tu cu ea! Pe tine o să te-asculte!

- Pe dracu'!

- Ai dreptate. Afurisită femeie! Afurisit de încăpățînată. Toate sunt la fel de afurisite.

Rîseră. După o pauză, Petikin spuse:

- Ce face Șeherazada?

McIver se gîndi un timp.

- Tom Lochart e un bărbat norocos.

- De ce n-a plecat cu el în concediu, să stea în Anglia pînă cînd se liniștesc lucrurile în Iran?

- N-are nici un motiv să plece. N-are familie sau prieteni acolo. Vroia ca el să-și vadă copiii, să fie acolo de Crăciun și toate chestiile astea. A spus că mai rău ar tulbura apele și i-ar sta în drum dacă-ar merge cu el. Deirdre Lochart e încă întoarsă pe dos de cînd cu divorțul și oricum familia Șeherazadei este aici și știi cît de puternice sunt legăturile în familiile iraniene. N-o să plece pînă nu pleacă Tom și nici atunci nu sunt foarte sigur. În ce-l privește pe el, dacă aș încerca să-l expediez de-aici, cred că și-ar da demisia. Ar rămîne pentru totdeauna, ca tine! Zîmbi. De ce rămîi?

- E cel mai bun post pe care l-am avut vreodată în vremuri normale. Pot să zbor cît vreau, să schiez iarna, să ies cu barca vara... Da' să fim sinceri, Mac, Claire a urît întotdeauna locurile astea. De ani de zile își petrece vremea mai mult în Anglia decît aici, ca să poată fi alături de Jason și Beatrice, familia ei și nepotul nostru. Măcar despărțirea asta a fost amicală. Piloții de elicoptere n-ar trebui să se-nsoare. Trebuie să umble prea mult de colo-colo. Eu sunt născut în exil și-am să mor acolo. Nu vreau să mă întorc la Cape Town, oricum abia mai îmi aduc aminte de locurile alea, și nu pot să îndur afurisitele alea

de ierni englezești. *Insh'Allah*, spuse, totul e în mîinile lui Allah, și gîndul îi făcu plăcere.

Telefonul sună pe neașteptate, făcîndu-i să tresară. De luni de zile liniile telefonice funcționau aleator, iar în ultimele cîteva săptămîni deloc, cu nesfîrșite atingeri, apeluri greșite, tonuri de ocupat sau defecțiuni care se reparau ca prin minune, fără nici un motiv aparent, pentru o zi sau o oră, ca să revină mai tîrziu din nou în starea aceea, de parcă, la fel de neașteptat, s-ar fi aruncat asupra lor o vrajă.

- Pariu pe cinci lire că-i vreun creditor, spuse Petikin, zîmbind către Genny care ieșea din bucătărie la fel de uluită la auzul clopoțelului.

- Nu ține, Charlie.

Băncile erau în grevă, închise de două luni, ca răspuns la chemarea lui Khomeini la grevă generală, așa că nimeni, persoane fizice, firme sau chiar guvernul, nu fusese în stare să scoată vreun ban și tot mai mulți iranieni foloseau bani lichizi și nu cecuri.

McIver ridică receptorul, neștiind la ce - sau la cine - să se aștepte.

- Alo!

- Sfinte Dumnezeule, afurisenia funcționează! se auzi o voce. Duncan, mă auzi?

- Da, da! Te aud slab. Cine-i acolo?

- Talbot, George Talbot, de la Ambasada Britanică. Iartă-mă, bătrîne, dar a explodat bomba: Khomeini l-a numit pe Mehdi Bazargan prim-ministru și a cerut demisia lui Bakhtiar, altfel e de rău. Aproape un milion de oameni sunt pe străzile Teheranului chiar acum și lucrurile se înrăutățesc. Am auzit că s-au răsculat aviatorii de la Dosah Tapeh și Bakhtiar a zis că dacă nu se potolesc o să ordone intrarea în acțiune a Nemuritorilor...

Nemuritorii erau unitățile de șoc ale Gărzii Imperiale, sprijinitori fanatici ai Șahului.

- ... Guvernul Majestății Sale, împreună cu cel american, canadian și altele sfătuiesc personalul care nu are funcții esențiale în ambasadă să părăsească deîndată țara...

McIver încercă să-şi ascundă uluirea de pe chip şi şopti către ceilalţi:

- Talbot, de la ambasadă.

- ... Ieri, un american de la *ExTex Oil* şi un funcţionar oficial din Ministerul Petrolului au fost atacaţi şi ucişi de oameni înarmaţi, neidentificaţi, într-o ambuscadă lîngă Ahwaz, în sud-vestul ţării...

Inima lui McIver tresări.

- Voi încă mai faceţi zboruri pe-acolo, nu?

- Prin apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse McIver fără să-şi schimbe vocea.

- Cîţi cetăţeni britanici aveţi acolo, în afară de familiile lor?

- Patruzeci şi cinci, dintr-un personal obişnuit de şaizeci şi şapte. Adică douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de mecanici şi cinci în administraţie - cam strictul necesar pentru noi.

- Cine-s ceilalţi?

- Patru americani, trei germani, doi francezi şi-un finlandez, toţi piloţi. Doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii noştri drept englezi, dac-o fi nevoie.

- Şi familii?

- Patru. Toate soţii, nici un copil. Am evacuat restul cu trei săptămîni în urmă. Genny e încă aici. Un american la Kowiss şi doi iranieni.

- Ai face bine să duci-mîine ambele soţii iraniene în ambasadele soţilor lor, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sunt în Teheran?

- Numai una, una e la Tabriz.

- Ar fi bine să le faci rost de paşapoarte noi - cît de iute poţi.

După legile iraniene, toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară erau obligaţi să predea paşapoartele la Biroul de Imigrări în momentul intrării în ţară, unde se păstrau pînă cînd doreau să plece din nou. Ca să poată ieşi din ţară trebuiau să se prezinte personal la biroul respectiv, cu o cerere pentru viză de ieşire, lucru pentru care aveau nevoie de un document de identitate valabil,

de ierni englezești. *Insh'Allah*, spuse, totul e în mîinile lui Allah, și gîndul îi făcu plăcere.

Telefonul sună pe neașteptate, făcîndu-i să tresară. De luni de zile liniile telefonice funcționau aleator, iar în ultimele cîteva săptămîni deloc, cu nesfîrșite atingeri, apeluri greșite, tonuri de ocupat sau defecțiuni care se reparau ca prin minune, fără nici un motiv aparent, pentru o zi sau o oră, ca să revină mai tîrziu din nou în starea aceea, de parcă, la fel de neașteptat, s-ar fi aruncat asupra lor o vrajă.

- Pariu pe cinci lire că-i vreun creditor, spuse Petikin, zîmbind către Genny care ieșea din bucătărie la fel de uluită la auzul clopoțelului.

- Nu ține, Charlie.

Băncile erau în grevă, închise de două luni, ca răspuns la chemarea lui Khomeini la grevă generală, așa că nimeni, persoane fizice, firme sau chiar guvernul, nu fusese în stare să scoată vreun ban și tot mai mulți iranieni foloseau bani lichizi și nu cecuri.

McIver ridică receptorul, neștiind la ce - sau la cine - să se aștepte.

- Alo!

- Sfinte Dumnezeule, afurisenia funcționează! se auzi o voce. Duncan, mă auzi?

- Da, da! Te aud slab. Cine-i acolo?

- Talbot, George Talbot, de la Ambasada Britanică. Iartă-mă, bătrîne, dar a explodat bomba: Khomeini l-a numit pe Mehdi Bazargan prim-ministru și a cerut demisia lui Bakhtiar, altfel e de rău. Aproape un milion de oameni sunt pe străzile Teheranului chiar acum și lucrurile se înrăutățesc. Am auzit că s-au răsculat aviatorii de la Dosah Tapeh și Bakhtiar a zis că dacă nu se potolesc o să ordone intrarea în acțiune a Nemuritorilor...

Nemuritorii erau unitățile de șoc ale Gărzii Imperiale, sprijinitori fanatici ai Șahului.

- ... Guvernul Majestății Sale, împreună cu cel american, canadian și altele sfătuiesc personalul care nu are funcții esențiale în ambasadă să părăsească deîndată țara...

McIver încercă să-şi ascundă uluirea de pe chip şi şopti către ceilalţi:

- Talbot, de la ambasadă.

- ... Ieri, un american de la *ExTex Oil* şi un funcţionar oficial din Ministerul Petrolului au fost atacaţi şi ucişi de oameni înarmaţi, neidentificaţi, într-o ambuscadă lîngă Ahwaz, în sud-vestul ţării...

Inima lui McIver tresări.

- Voi încă mai faceţi zboruri pe-acolo, nu?

- Prin apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse McIver fără să-şi schimbe vocea.

- Cîţi cetăţeni britanici aveţi acolo, în afară de familiile lor?

- Patruzeci şi cinci, dintr-un personal obişnuit de şaizeci şi şapte. Adică douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de mecanici şi cinci în administraţie - cam strictul necesar pentru noi.

- Cine-s ceilalţi?

- Patru americani, trei germani, doi francezi şi-un finlandez, toţi piloţi. Doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii noştri drept englezi, dac-o fi nevoie.

- Şi familii?

- Patru. Toate soţii, nici un copil. Am evacuat restul cu trei săptămîni în urmă. Genny e încă aici. Un american la Kowiss şi doi iranieni.

- Ai face bine să duci-mîine ambele soţii iraniene în ambasadele soţilor lor, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sunt în Teheran?

- Numai una, una e la Tabriz.

- Ar fi bine să le faci rost de paşapoarte noi - cît de iute poţi.

După legile iraniene, toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară erau obligaţi să predea paşapoartele la Biroul de Imigrări în momentul intrării în ţară, unde se păstrau pînă cînd doreau să plece din nou. Ca să poată ieşi din ţară trebuiau să se prezinte personal la biroul respectiv, cu o cerere pentru viză de ieşire, lucru pentru care aveau nevoie de un document de identitate valabil,

un motiv satisfăcător pentru a părăsi țara și, dacă plecau cu avionul, un bilet valabil, plătit dinainte pentru un anume zbor.

Obținerea vizei dura, de obicei, zile sau săptămîni.

- Mulțumesc Domnului că n-avem probleme de-astea, spuse McIver.

- Putem să mulțumim Domnului că suntem englezi, continuă Talbot. Din fericire, nu avem nici un frecuș cu *ayatolahul,* Bakhtiar, sau cu generalii. Totuși, orice străin poate fi luat în focuri, așa că îți recomandăm oficial să trimiți familiile afară cît de iute și să reduci personalul la strictul necesar, pentru o vreme. De mîine, la aeroport o să fie un adevărat balamuc; după estimările noastre, mai sunt încă cinci mii de cetățeni străini, cei mai mulți dintre ei americani, dar i-am rugat pe cei de la *British Airways* să ne ajute și să mărească numărul zborurilor pentru noi și pentru conaționalii noștri. Clenciul e că toți controlorii de zbor civil sunt încă în grevă. Bakhtiar a ordonat să intre în acțiune controlorii militari de zbor și ei sunt și mai formaliști, dacă se poate așa ceva. Suntem siguri că o să fie ceva foarte asemănător exodului.

- O, doamne!

Cu cîteva săptămîni în urmă, după luni de amenințări din ce în ce mai înspăimîntătoare la adresa străinilor - cele mai multe împotriva americanilor, pentru că Khomeini ataca fără încetare materialismul american, numindu-l "Marele Satan" - o gloată furioasă scăpase de sub control în orașul industrial Isfahan, care cuprindea un enorm complex siderurgic, o rafinărie petrochimică, un arsenal și o fabrică de elicoptere și unde lucrau și locuiau o mare parte din cei cincizeci de mii de cetățeni americani și familiile lor. Gloata incendiase bănci - Coranul interzice împrumuturile cu dobîndă -, magazine de băuturi - Coranul interzice alcoolul - și două cinematografe - locuri de pornografie și propagandă vestică, întotdeauna ținte predilecte pentru fundamentaliști, apoi atacase, instalațiile industriale, împroșcase cele patru etaje ale sediului firmei *Grumman Aircraft* cu cocktailuri Molotov și îl arseseră pînă în temelii.

Asta generase un exod precipitat. Mii de persoane, în majoritate membri ai familiilor muncitorilor străini, se îndreptaseră către aeroportul Teheran, blocîndu-l, în goana lor pentru cele cîteva bilete libere, transformînd aeroportul și sălile de așteptare într-un fel de tabără de refugiați, bărbați, femei și copii dormind acolo, temîndu-se să-și piardă rîndul, avînd loc abia îndeajuns să stea în picioare, așteptînd răbdători, dormind, împingîndu-se, cerînd, scîncind, strigînd sau, pur și simplu, așteptînd stoici. Nu existau tabele, liste de priorități - la fiecare zbor se vînduseră zeci de bilete pentru același loc, nu exista evidența computerizată, ci doar cîțiva funcționari morocănoși, cei mai mulți ostili și necunoscînd engleza. În curînd aeroportul devenise mizer și atmosfera tensionată.

În disperare de cauză, cîteva companii închiriară avioane ca să-și scoată oamenii din Iran. Avioane de transport ale Forțelor Aeriene Americane veniră să ia familiile militarilor, în timp ce toate ambasadele încercau să ascundă adevărata întindere a evacuărilor, nedorind să îl nemulțumească mai mult pe Șah, aliatul lor statornic de douăzeci de ani. Mii de iranieni, toți sperînd să poată scăpa cît se mai putea, își aduceau aportul la sporirea haosului. Cei lipsiți de scrupule și cei bogați reușeau să treacă în fața. Mulți oficiali se îmbogățiră, devenind și mai lacomi și mai bogați. Apoi sosi ca o lovitură greva controlorilor de trafic, care închise complet aeroportul.

Timp de două zile, nici un avion nu aterizâ și nu decolă. Mulțimile se înșiruiau plecînd și venind. Apoi unii dintre controlorii de trafic se întoarseră la lucru, și totul se reluă de la capăt: zvonuri de zboruri reluate; fuga la aeroport cu copii și bagaje, cu tot ce strînseseră de ani de zile sau fără nici un fel de bagaj, pentru un loc sigur care nu exista de fapt; întoarcerea înapoi la Teheran, sute de oameni așteptînd în fața ta la coadă pentru un taxi, cele mai multe taxiuri în grevă; în cele din urmă reveneai înapoi la hotel ca să descoperi camera ta de mult închiriată altuia, toate băncile închise, așa că n-aveai de unde scoate bani ca să ungi mîinile veșnic întinse.

În cele din urmă, cei mai mulţi străini care voiau să plece, plecaseră. Cei care rămăseseră ca să menţină afacerile în picioare, să deservească exploatările de petrol, rafinăriile, zborurile avioanelor, centralele nucleare în construcţie, să facă să plutească tancurile petroliere şi ca să-şi apere giganticele investiţii, se străduiau să treacă neobservaţi, în special dacă erau americani.

Khomeini spusese: "Dacă străinul vrea să plece, lasă-l să plece. Materialismul american este Marele Satan".

McIver apăsă mai tare telefonul de ureche, căci auditia se înrăutăţise o clipă şi el se temuse că legătura s-ar fi putut întrerupe.

- Da, George, ce spuneai?

Talbot continuă:

- Spuneam, Duncan, că suntem aproape siguri că pîn' la urmă totul o să iasă bine. Nu există nimic în lumea asta care să poată face buba asta să plesnească de tot. O sursă neoficială spune că există deja o înţelegere ca Şahul să abdice în favoarea fiului său, Reza - un compromis pe care îl sprijină şi Guvernul Majestăţii Sale. Tranziţia către un guvern constituţional ar putea fi puţin oscilantă, dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Iartă-mă, trebuie s-o şterg. Dă-mi de ştire ce-ai hotărît!

Telefonul muri.

McIver înjură, trase de fire fără nici un sens, apoi le povesti celorlalţi cele istorisite de Talbot. Genny zîmbi dulce:

- Nu te uita la mine, răspunsul e "nu". Sunt de ac...

- Dar, Gen, Tal...

- Sunt de acord că ceilalţi ar trebui să plece, dar *aceasta* rămîne. Masa e aproape gata.

Se întoarse în bucătărie şi închise uşa, întrerupînd orice alte discuţii.

- Să fiu al naibii, afurisita o să plece! spuse McIver.

- Pe leafa mea pe un an că n-o s-o facă înaintea ta! Tu de ce nu pleci, pentru Dumnezeu? O să mă-ngrijesc eu de totul.

- Nu, mulţumesc, da' nu. McIver zîmbi în semiîntuneric. De fapt, e ca şi cum am fi înapoi în timpul

războiului, nu-i așa? în timpul afurisitului de camuflaj. N-ai de ce să-ți faci griji. Trebuie doar să te obișnuiești cu asta, să ai grijă de trup și să te supui ordinelor.

Privi un timp la Petikin, încercînd să-și închipuie baza de la Bandar-e Delam.

- Îl cunoști pe Stanson, americanul care a fost ucis?

- Da. Tipul obișnuit de individ. Un director local al *ExTex*. L-am întîlnit odată. Umbla vorba că lucra pentru CIA, da' cred că erau doar zvonuri.

McIver se încruntă la pahar. Talbot avea dreptate în privința unui lucru.

- Suntem al dracului de norocoși că suntem englezi. E rău pentru yankei. Nu-i cinstit.

- Da. Dar tu i-ai acoperit pe ai noștri cît de bine ai putut.

- Sper.

Cînd Șahul plecase și violența luase amploare peste tot în jur, McIver eliberase cărți de identitate britanice tuturor americanilor.

- Ar trebui să țină, doar dacă Gărzile Verzi, poliția sau SAVAK nu le compară cu licențele.

După legea iraniană, toți străinii erau obligați să aibă o viză valabilă, care trebuia anulată înainte de a putea părăsi țara, o carte de identitate care să specifice corporația pentru care lucrau și, toți piloții, o licență anuală, iraniană, de zbor. Ca o măsură suplimentară de prevedere, McIver obținuse cărți de identitate eliberate și semnate de șeful partenerilor iranieni în Teheran, generalul Valik. Pînă atunci nu fuseseră probleme. McIver le spusese americanilor:

- Ar fi bine să le purtați la voi, ca să le puteți arăta dacă e nevoie.

Și dăduse ordin întregului personal să poarte fotografia lui Khomeini și a Șahului.

Petikin încerca să cheme Bandar-e Delam cu radiotelefonul, dar fără succes.

- O să-ncercăm mai tîrziu, spuse McIver. Toate bazele o să asculte la 8,30. Asta ne dă ceva timp să hotărîm ce avem de făcut.

- Christoase! O să fie afurisit de greu! Ce crezi? *Status-quo**, cu excepția familiilor?

Foarte îngrijorat, Petikin se ridică și luă o luminare, încercînd să deslușească harta prinsă pe perete. Pe ea era marcată situația tuturor bazelor lor: echipajele, personalul de sol și aparatele. Erau împrăștiate prin tot Iranul, de la bazele armatei și aviației din Teheran și Isfahan, la bazele de deservire ale sondelor de înaltă altitudine din Zagros, o exploatare forestieră în Tabriz, către nord-vest, o echipă de cercetare a minereurilor uranifere în apropierea granitei afgane, întreținerea unei conducte de petrol lîngă marea Caspică, patru zone de extracție în sau lîngă Golf și ultima, departe în sud-est, la Lengeh, spre strîmtoarea Hormuz. Dintre acestea, numai cinci mai erau acum operaționale: Lengeh, Kowiss, Bandar-e Delam, Zagros și Tabriz.

- Avem cincisprezece '212, incluzînd două neoperaționale, aflate în verificările de două mii de ore, șase '202 și trei Alouette, care se presupune că funcționează acum. Și toate sunt închiriate pe contracte legale, nici unul dintre ele n-a fost reziliat, dar nici unul dintre ele n-a fost achitat, spuse McIver nervos. N-avem cum să le strîngem pe toate la Kowiss, nu putem nici să le retragem legal, fără aprobarea beneficiarului sau a dragilor noștri parteneri. Doar dacă am putea declara *force majeure*.

- Așa ceva încă nu se poate. Trebuie să fie *status-quo* cît de mult putem.

Talbot părea încrezător. *Status-quo!*

- Aș vrea să fie așa, Charlie! Dumnezeule, anul trecut pe vremea asta aveam aproape patruzeci de '212 la lucru, fără a mai socoti restul.

McIver îi mai turnă whisky.

---

* Nu se schimbă nimic [aprox. în lb. latină].

- Ar fi bine s-o iei încetișor! spuse în șoaptă Petikin. Genny o să sară iar cu gura pe tine. Știi că ți-a crescut tensiunea și nu trebuie să bei!

- Asta-i cu scop medicinal, pentru Dumnezeu!

O lumînare pîlpîi și se stinse. McIver se ridică, aprinse alta și se întoarse la locul lui ca să privească iarăși harta.

- Cred că ar fi bine să-i aducem înapoi pe Azadeh și pe Finlandezul Zburător. Aparatul lui are o mie de ore de zbor, așa că am putea să ne lipsim de el pentru cîteva zile.

Era vorba de căpitanul Erikki Yokkonen și soția lui iraniană, Azadeh, iar baza lor se afla lîngă Tabriz, în estul provinciei Azerbaidjan, departe, în nord-vestul țării, lîngă granița sovietică.

- De ce să nu luăm un '206 să-i aducem aici? Asta l-ar scuti de cinci sute cincizeci de kilometri de condus pe drumuri proaste și oricum trebuie să-i ducem și niște piese de schimb.

Petikin se luminase.

- Mulțumesc, mi-ar prinde bine o ieșire. Am să completez un plan de zbor, prin radio, la noapte, o să plec în zori, realimentez la Bandar-e Pahlavi și-o să cumpăr și niște caviar!

- Visătorule! Dar lui Gen n-o să-i placă. Tu știi ce cred eu despre chestia asta. McIver se întoarse cu spatele la hartă. Suntem foarte expuși, Charlie, dacă lucrurile se încurcă.

- Cum ne-o fi scris!

McIver dădu din cap. Absentă, privirea lui căzu pe telefon. Îl ridică. Auzi tonul. Înfierbîntat, începu să formeze: 00 - internaționalul, 44 - Marea Britanie, 224 - Aberdeen, Scoția, 7658080. Aștept, aștept, apoi chipul lui se lumină.

- Christoase! Am legătura!

- *S-G Helicopters*, rămîneți la telefon vă rog, spuse centralista înainte ca el s-o poată întrerupe, și-l lăsă în aer.

Aștepta enervat.

- *S-G Helico*...

- Sunt McIver, din Teheran. Dă-mi-l pe Bătrîn, te rog!

- E la alt telefon, domnule McIver, suspină fata. O să v-o dau pe secretara lui.

- *Hello*, Mac, spuse aproape pe dată Liz Chen. Stai așa o clipă, am să ți-o dau pe Înălțimea Sa. E in regulă la voi? Încercăm să dăm de voi de zile întregi. Stai așa!

- E-n regulă , Liz.

Un moment, apoi se auzi glasul bucuros al lui Gavallan.

- Mac? Christoase, cum de-ai nimerit? E minunat să te-aud! Am un tip care formează intruna zece ore pe zi numerele tale - de la birou, de la apartament... Ce face Genny? Cum ai reușit să sumi?

- Norocul, Andy. Sunt acasă. Ar fi bine să fim scurți, în caz că se-ntrerupe iar.

Îi istorisi cele spuse de Talbot. Trebuia să fie foarte prudent, pentru că umbla zvonul că SAVAK, poliția secretă iraniană, ascultă deseori convorbirile telefonice, în special ale străinilor.

În ultimii doi ani intrase în rutină pentru membrii companiei să presupună că cineva le ascultă convorbirile - SAVAK, CIA, MI5, KGB, oricine.

Urmă un moment de tăcere.

- Mai întii ascultă-i pe cei de la ambasadă și scoate afară toți membrii familiilor. Previne Ambasada Finlandeză pentru pașaportul lui Azadeh. Spune-i lui Tom Lochart s-o expedieze pe Șeherazada - l-am pus acum două săptămini să ceară un permis, în caz că se-ntimplă ceva. Are niște scrisori pentru tine, că veni vorba.

Lui McIver îi bătu inima mai repede.

- Bun. O să ajungă aici mîine.

- Am să iau legătura cu BA să văd dacă pot să-i asigur un loc. Pentru orice eventualitate o să trimit și reactorul companiei. E planificat să zboare mîine la Teheran. Dacă ai vreo problemă cu BA, trimite toate familiile și ce mai e cu el, începînd de mîine. Teheran e încă deschis, nu?

- Azi era, spuse prudent McIver.

Îl auzi pe Gavallan spunînd la fel de încordat:

- Autoritățile, slavă domnului, au totul sub control.

- Da.

- Mac, ce îmi recomanzi în privința personalului iranian?

McIver trase adînc aer în piept. .

- *Status-quo!*

- Bun. Pe-aici, pînă la cele mai înalte nivele, sunt indicații că în curînd lucrurile or să reintre în normal. E onoarea noastră în joc, și viitorul! Ascultă, Mac, zvonul despre *Guerney* s-a adeverit.

McIver zîmbi abia perceptibil.

- Ești sigur?

- Da. Cu cîteva minute în urmă mi-a sosit un telex de la *IranOil*, confirmînd că o să primim toate contractele *Guernsey* de la Kharg, Kowiss, Zagros și Lengeh, pentru început. În aparență, ordinul a venit foarte de sus și a trebuit să contribui cu un pește generos la *fondul ungătorilor*.

După străvechiul obicei iranian, peșcheșul se dădea înainte pentru o favoare care ar fi putut fi acordată. Același străvechi obicei stipula că orice oficialitate avea dreptul să păstreze peșcheșul ce i se dăduse în timp ce-și exercita funcția. Din ce altceva ar fi putut trăi?

- Da' lasă asta! O să ne cuadruplăm profiturile în Iran, băiete!

- Asta-i minunat, Andy!

- Și asta nu-i tot, Mac. Am comandat încă douăzeci de '212 și astăzi am confirmat comanda pentru șase X63.

- E o grozăvie! Chfistoase, Andy, asta-i fantastic! Da' nu sari peste cal?

- Iranul ar putea să treacă prin... hm, dificultăți temporare, dar restul lumii n-are somn tot căutînd alte surse de petrol. Yankeii sunt uzi în chiloți, băiețaș! Vocea își schimbă tonul. Am aprobat și o altă înțelegere cu *ExTex*, pentru niște contracte în Nigeria, Arabia Saudită și Borneo, altul cu *All-Gulf Oil* în Emirate. În Marea Nordului nu suntem decît noi, *Guerney* și *Imperial Helicopters*.

Imperial Helicopters era un subsidiar al lui *Imperial Air*, cea de-a doua linie aeriană semiguvernamentală ce concura *British Airways*.

- E esențial să păstrăm lucrurile stabile în Iran; contractele, elicopterele, piesele de schimb pentru noile

aparate. Pentru Dumnezeu, ține-i strîns pe partenerii noștri dragi! Ce mai fac scumpii noștri?

- Ca de obicei.

Gavallan știa că asta înseamnă "sunt la fel de imputiți".

- M-am întîlnit de curînd la Londra cu generalul Javadeh.

Javadeh plecase din Iran, cu toată familia, cu un an în urmă, chiar înainte de a începe tulburările. În ultimele trei luni, doi dintre ceilalți parteneri iranieni și familiile lor se aflau într-o vizită la Londra "pentru motive de sănătate". Alți patru erau în America - de asemenea, cu familiile. Trei rămăseseră în Teheran.

- E tare băgăreț, dar costisitor. Ce se aude cu Kharg? Putem să ne întoarcem acolo?

Insula Kharg era un nespus de important și enorm terminal de petrol, aflat în largul Golfului, prin care Iranul exporta cea mai mare parte a petrolului său - anul trecut, cam la aceeași vreme, aproape șase milioane de barili pe zi, cantitate ce se redusese acum la abia șase sute de mii de barili pe zi. Kharg fusese o sursă uriașă de venit pentru *S-G*, dar, cu trei săptămîni în urmă, echipajelor și aparatelor de sub comanda căpitanului Rudiger Lutz li se ordonase de către comandamentul militar să părăsească insula și să se-ndrepte către portul apropiat de pe coastă, Bandar-e Delam.

- Avem vreo șansă să ne-ntoarcem?

- Nu încă, dar vom putea continua să activăm pe toate sondele marine de la Bandar-e Delam - cînd va înceta greva.

McIver ar fi dorit să adauge: Andy, l-am văzut pe Rudiger și mi-a zis între patru ochi că e bucuros c-a șters-o de pe insulă, că era ca o bombă cu ceas, gata-gata să explodeze, atît de simplu era să fie sabotată. În loc de asta, spuse morocănos:

- O s-i trimit un raport cu membrii familiilor. Autoritățile au totul sub control.

- Da! Ce face tînărul Scot?

- Se descurcă bine. O să fie operațional cu un '212 în cîteva zile.

McIver zîmbi. Fusese primul instructor al lui Scot.

- Bun! S-ar putea să-l aduc aici să-l pregătesc pentru X 63.

- Nu, mai dă-i timp, Andy. E bun, dar îi trebuie timp! Lasă-l să zboare pe '212 un an.

- Cum zici tu. Cum stau lucrurile la Lengeh?

Era baza lor cel mai din sud-est, care acoperea întreaga strîmtoare Hormuz.

- Bine! Scragger raportează că s-au instalat sonde noi de tip Siri, că rezervoarele lor sunt pline ochi și că după ultimele rapoarte grevele nu i-au afectat deloc. Bănuim că din pricină că sondele sunt făcute de francezi care l-au adăpostit pe Khomeini cînd a fost exilat din Iran, acum cîteva luni.

- Bun, o să transmit și asta. Cînd îl vezi pe păcătosul ăla bătrîn de Scrag, transmite-i toate cele din partea mea!

- Andy, nu crezi c-ar fi vremea să vorbești cu el de pensie?

- Cum stă cu sănătatea?

- Perfect! Dar...

- Face controale la fiecare trei luni, cît de amănunțite și serioase putem noi?

- Da, dar...

- Atunci zboară pînă-or să iasă negative.

- Da, dar are șaizeci și trei de ani și e vrem...

- Cît timp e legal, rămîne căpitan - așa i-am promis.

- E-n regulă, da' cum o putea curvarul ăsta bătrîn, arțăgos, libidinos și nesupus să rămînă perfect sănătos, să fiu al dracului dacă-nțeleg! Jur că tot mai cred că trișează cumva, dar nu văd cum ar putea să tragă sforile în privința examenului medical. N-are cum! Crede-mă că am zburat cu el și n-am găsit nici un motiv ca să nu-l declar A1.

McIver lăsă problema deoparte, în favoarea altora mai importante

- Andy, trebuie să fac rost de niște bani. Bani gheață.

- Ți-am pus la poștă!

McIver auzi rîsul zgomotos și simți căldura lui.

- Pe mă-ta, Chinezoiule! spuse.

"Chinezoiul" era porecla lui pentru Gavallan care, înainte de a veni la Aberdeen, își petrecuse cea mai mare parte a vieții ca negustor în China, mai întîi la Shanghai, apoi cu Struanii, în Hong Kong, unde se-ntîlniseră pentru prima dată. Pe vremea aceea McIver avea în colonie un mic serviciu de elicoptere care se zbătea să iasă din greutăți.

- Pentru Dumnezeu, suntem în urmă cu plățile personalului de sol, sunt de achitat toate cheltuielile piloților, aproape totul trebuie să fie cumpărat la...

Se opri la timp, în caz că cineva asculta. Era cît pe-aci să spună "negru".

- ...Afurisitele de bănci sunt încă închise și puținul mărunțiș pe care-l avem îl păstrăm pentru...

Folosise expresia cantoneză însemnînd literar "ulei parfumat" - bani folosiți pentr a "unge".

Javadeh i-a promis la Teheran, generalului Valik, că mîine o să-i dea o jumătate de milion de riali. Am confirmarea prin telex.

- Dar asta înseamnă abia șase mii de dolari, iar noi avem de achitat note de plată pentru o sumă de douăzeci de ori mai mare!

- Știu asta, băiete, dar el a spus că și Bakhtiar și *Ayatolahul* vor ca băncile să fie deschise, așa că o să se deschidă în cursul săptămînii. Deîndată ce o să se întîmple asta, jură că *IHC*-ul o să ne plătească totul, tot ceea ce ne datorează. Între timp ai eliberat stocul A?

Era codul pe care McIver și Gavallan îl foloseau pentru sumele deținute de *IHC* în afara Iranului, aproape șase milioane de dolari.

IHC rămăsese în urmă cu plățile față de *S-G* cu aproape patru milioane de dolari.

- Nu. Pretinde că trebuie să aibă acordul oficial al partenerilor. Așa că totul e-nghețat.

Mulțumesc, Doamne, se gîndi McIver.

Pentru a face operațiuni în acest cont era nevoie de trei semnături: două din partea partenerilor iranieni și

una din partea S-G, așa că nici una dintre părți nu putea să atingă aceste sume fără aprobarea celeilalte.

- E destul de încurcat, Andy, cu plata pe care trebuie s-o faci la noul aparat, cu cele de la echipamentul nostru de aici, ești cam pe muchie de cuțit, nu-i așa?

- Toată viața am stat pe muchie de cuțit, Mac! Dar viitorul e roz!

- Da, îi zise McIver, pentru afacerile cu elicoptere, dar aici în Iran?

Cu un an în urmă, partenerii iranieni îl forțaseră pe Gavallan să accepte ca toate aparatele *S-G* și piesele de schimb aflate în Iran să aparțină legal *IHC*. Gavallan acceptase cu condiția ca să poată cumpăra totul înapoi în clipa în care se va putea, fără ca ceilalți să poată refuza, ca aceștia să efectueze la timp toate plățile legate de chiria echipamentului și să achite datoriile aflate în întîrziere. De cînd începuse criza și se închiseseră băncile, *IHC* rămăsese în urmă cu plățile și Gavallan efectuase toate cheltuielile pentru elicopterele din Iran din fondurile *S-G* din Aberdeen, căci partenerii pretinseseră că nu era vina lor că băncile se închiseseră, Javadeh și Valik susținînd că, deîndată ce totul avea să reintre în normal, ei aveau să plătească tot, fără îndoială.

- Nu uita, Andrew, *noi* i-am adus cele mai bune contracte de ani de zile. *Noi* le-am adus, *noi*! Fără noi, *S-G* nu poate să funcționeze în Iran! Deîndată ce totul intră în normal ...

Gavallan spunea:

- ... Contractele noastre din Iran sunt încă foarte profitabile, nu putem să-i învinovățim pe partenerii noștri de asta, iar de cînd cu *Guerney*, ne-a pus Dumnezeu mîna-n cap.

Da, se gîndi McIver, chiar dacă ne stoarce din ce în ce mai tare și în fiecare an partea noastră devine din ce în ce mai mică, iar a lor din ce în ce mai mare...

- ... ei au cheia țării ăsteia, întotdeauna au avut-o, și se jură întruna că ce fac ei e sfînt, că-i aranjat, că așa e cinstit. Trebuie să aibă elicoptere ca să-i poată exploata cîmpurile petrolifere. Toată lumea de-aici spune că o s-o ducem ca în rai - ministrul, ambasadorul, oamenii noștri.

Şi de ce n-ar fi aşa? Şahul a făcut tot ce-a putut ca să modernizeze lucrurile, veniturile oamenilor cresc, analfabetismul scade, încasările de pe petrol sunt uriaşe şi-o să salte şi mai mult o dată ce porcăria asta se termină. Aşa zice ministrul, aşa spun şi oamenii mei din Washington, chiar şi bătrînul Willie de la *ExTex*, pentru Dumnezeu, şi el trebuie să ştie mai bine ca oricine altcineva. Şansele sunt cincizeci la unu că totul revine la normal în şase luni, că Şahul o să abdice în favoarea fiului său, Reza, şi a unei monarhii constituţionale. Între timp eu cred că ar trebui ...

Linia se-ntrerupse. McIver bătu nemulţumit în furca telefonului. Cînd auzi din nou un sunet, nu era decît sunetul constant de ocupat. Furios, trînti receptorul. Luminile se aprinseră brusc.

- Fir-ar să fie, spuse Genny, cu luminările era mult mai drăguţ!

Petikin zîmbi şi stinse luminile. Încăperea părea mai plăcută, mai intimă, iar argintăria sclipea pe masa pregătită.

- Ai dreptate, Genny, din nou ai dreptate.

- Mulţumesc, Charlie! O să primeşti o porţie în plus. Cina-i aproape gata. Duncan, poţi să mai bei un whisky, nu aşa tare ca ăla pe care l-ai furat. Te rog să nu mă priveşti aşa nevinovat, dar după ce vorbesc cu Neînfricatul Şef, chiar şi eu am nevoie de nişte întăritoare. Ai să-mi povesteşti la cină ce-a spus.

Îi lăsă singuri.

McIver îi istorisi lui Petikin cam tot ceea ce aflase de la Gavallan. Petikin nu era dintre directorii *S-G* sau *IHC* şi deci, dacă considera necesar, McIver putea să păstreze pentru el o parte dintre veşti.

Adîncit în gînduri, merse pînă la fereastră, bucuros că vorbise cu vechiul său prieten. Au trecut mulţi ani, îşi zise. Paisprezece!

În vara lui '65, cînd Colonia era inundată de revoluţia lui Mao Tze Dun, ale cărui Gărzi Roşi răscoliseră toată China, sfîşiind-o, şi acum încercau să se reverse pe străzile Hong Kongului şi Kowloonului, sosise scrisoarea lui Gavallan. Pe vremea aceea afacerea cu elicoptere a lui

McIver era în pragul dezastrului. Rămsese în urmă cu chiria elicopterului său, iar Genny încerca să se descurce cu doi copii în pragul adolescenței într-un apartament înghesuit și zgomotos din Kowloon, unde tulburările erau cele mai rele.

- Dumnezeule, Gen! Uită-te la asta!

În scrisoare se spunea: "Dragă d-le McIver, s-ar putea să-ți aduci aminte că ne-am întîlnit o dată sau de două ori la curse, acum cîțiva ani. Am cîștigat o avere pe un armăsar numit "Chinezoiul". *Taipanul*, Ian Dunross, mi-a sugerat să-ți scriu, căci am mare și urgentă nevoie de sfatul domniei tale. Știu că l-ai învățat să conducă elicopterul și te recomandă cu foarte multă căldură. Petrolul din Marea Nordului a devenit realitate. Am o teorie că singura cale de a aproviziona sondele pe orice vreme este cu elicopterul. În prezent, asta nu e cu putință, cred că din pricina a ceea ce numești domnia ta IFR. Am putea face asta cu putință. Eu îți pot oferi timpul, dumneata, priceperea! O mie de lire pe lună, un contract pe trei ani ca să obții un rezultat pozitiv sau negativ, o bonificație în caz de succes, cheltuieli de transport pentru dumneata și familie pînă la Aberdeen și o cutie de whisky Loch Vay de Crăciun. Te rog, telefonează-mi cît de curînd cu putință!"

Fără un cuvînt, Genny îi dăduse înapoi scrisoarea și ieșise din cameră, învăluită de zgomotul continuu al marelui oraș: traficul, claxoanele, vînzătorii ambulanți, vasele, avioanele, muzica chinezească discordantă, urlînd prin ferestrele care zdrăngăneau în vînt.

- Unde dracu' te duci?

- Să împachetez!

Ea izbucnise în rîs, alergase înapoi și i se atîrnase de gît.

- E un dar ceresc, Duncan. Iute, telefonează-i! Telefonează-i chiar acum!

- Dar Aberdeen! IFR pe orice vreme! Dumnezeule, Gen, nu s-a mai făcut vreodată! Nu există nici un fel de instrucțiuni. Nici nu știu dacă e cu putință!

- Pentru tine este, băiete, nu mă-ndoiesc! Acum, unde naiba or fi plecat Hamish și Sarah?

- Azi e sîmbătă, s-au dus la film.

O cărămidă trecuse printr-una dintre ferestre, spărgînd-o, și tumultul încăierărilor din stradă începuse. Apartamentul lor se găsea la etajul doi și se deschidea spre o stradă îngustă în foarte populatul cartier Mong Kok, din Kowloon. McIver o trăsese pe Genny la adăpost, apoi privise cu grijă afară. Jos, în stradă, cinci pînă la zece mii de chinezi, toți strigînd: *"Mao, Mao, Kwai Loh, Kwai Loh"*, obișnuitul lor strigăt de asalt, se revărsau către postul de poliție aflat la o sută de metri mai departe, unde un mic detașament de polițiști chinezi în uniformă și trei ofițeri britanici așteptau tăcuți în spatele unei baricade.

- Dumnezeule, Gen, au arme! șoptise uluit McIver.

De obicei poliția avea doar bastoane. Cu o zi în urmă, consulul elvețian și soția lui arseseră de vii în mașina lor, cînd gloata le răsturnase automobilul și îi dăduse foc. Noaptea, la postul de radio și la televiziune, guvernatorul avertizase că ordonase poliției să ia orice măsuri considerate necesare ca să oprească toate aceste tulburări.

- Jos, Gen! Las-te jos!

Cuvintele îi fură acoperite de difuzoarele prin care superintendentul poliției din Kowloon ordona celor adunați, în cantoneză și engleză, să se dispersеze. Gloata nu-i dăduse atenție și atacase baricada. Și al doilea ordin de a se opri fusese disprețuit. Atunci se deschise focul, iar cei aflați în primele rînduri se pierdură cu firea și fură călcați în picioare de cei din spatele lor, care o rupseseră la fugă. În curînd pe strada pustie nu mai rămăseseră decît o duzină de trupuri zăcînd în praf. Același lucru se întîmplă în Hong Kong. În ziua următoare, întreaga colonie redevenise calmă, nu mai avură loc lupte de stradă, iar cele cîteva grupuri de Gărzi Roșii care încercaseră să îmboldească mulțimea să iasă în stradă fură iute împrăștiate. În cursul săptămînii, McIver își vîndu acțiunile companiei sale de elicoptere, zburase la Aberdeen înaintea lui Genny și se cufundase cu multă dăruire în noua sa muncă.

Femeii îi trebuise o lună ca să împacheteze, să rezolve treburile cu apartamentul lor și să vîndă tot ceea ce nu avea să le mai trebuiască. Cînd ajunse, el găsise deja un apartament ideal lîngă heliportul McLoud, la care ea renunțase imediat.

- Pentru Dumnezeu, Duncan, e la un milion de mile de cea mai apropiată școală! Un apartament în Aberdeen! Acum, că ești la fel de bogat ca Dunross, noi, băiete, o să închiriem o casă!

Zîmbi în sinea lui gîndindu-se la acele zile de început. Genny bucuroasă că este înapoi în Scoția, căci ei nu-i plăcuse niciodată Hong Kongul, viața fiind atît de grea acolo, cu bani puțini și copiii de care trebuise să aibă grijă, iar lui plăcîndu-i mult munca, Gavallan fiind un bărbat deosebit pentru care merita să muncești și alături de care era plăcut s-o faci, dar urînd Marea Nordului, frigul și umezeala și durerile pe care i le dădea aerul bogat în sare. Cei cinci ani bătuți pe muchie pe care-i petrecuseră acolo meritaseră. Reînnoise și extinsese legăturile vechi din lumea încă mică a piloților de elicoptere, cei mai mulți dintre ei foști piloți în RAF, RCAF*, RAAF** și USAF*** și alte servicii ale aliaților, pregătindu-se pentru ziua în care s-ar fi putut extinde; întotdeauna există o bonificație generoasă de Crăciun pusă cu grijă de-o parte pentru pensie și-ntotdeauna cutia de Lock Vay:

- Andy, asta a fost condiția care într-adevăr m-a prins.

Gavallan era întotdeauna cel care punea lucrurile în mișcare, transformînd în realitate mottoul companiei sale: "Fii îndrăzneț!". Lui Gavallan i se spunea "Boierul" în Scoția răsăriteană din acele zile, de la Aberdeen la Inverness și în sud pînă la Dundee, cu tentacule care atingeau Londra, New York, Huston, oriunde se

---

* Royal Canadian Air Force.
** Royal Australian Air Force.
*** United States Air Force.

întrezărea puterea petrolului. Da, bătrînul "chinezoi" e grozav şi te poate ţine pe tine şi pe cei mai mulţi la degetul mic, îşi zise McIver fără ranchiună. Uite cum ai ajuns aici...

- Ascultă, Mac! îi spusese Andrew Gavallan într-una din zile, spre sfîrşitul deceniului şase, m-am întîlnit de curînd, la o vînătoare, cu unul dintre generalii superiori din Comandamentul Suprem Iranian, generalul Beni-Hassan. Bun trăgător, a lovit de douăzeci de ori şi eu doar de cincisprezece. Am petrecut multă vreme cu el la sfîrşitul săptămînii şi i-am vîndut nişte elicoptere pentru sprijinul infanteriei şi regimentelor de tancuri, împreună cu întregul program de antrenament pentru infanterie şi aviaţie, şi elicoptere pentru exploatările petroliere. Băiete, suntem...

- Dar nu suntem echipaţi să facem nici jumătate din asta!

- Beni-Hassan e un tip grozav, iar Şahul e într-adevăr un monarh cu vederi înaintate, cu planuri mari de modernizare. Ştii ceva de Iran?

- Nu, Chinezoiule, spusese McIver, bănuitor, recunoscînd falsa exuberanţă. De ce?

- Am luat bilete joi pentru Bahrain, pentru tine şi pentru Genny. Acum... ia stai! Mac, ce ştii despre *Sheik Aviation*?

- Genny e fericită la Aberdeen, nu vrea să se mute, copiii abia termină şcoala, noi abia am terminat plata unei case, nu ne mutăm, iar Genny o să te omoare.

- Desigur, spusese suav Gavallan. *Sheik Aviation*?

- Este o companie de elicoptere mică, dar bună, care deserveşte Golful. Au trei '206 şi cîteva avioane de aprovizionare, cu baza în Bahrain. Bine îngrijite şi fac o groază de treabă pentru *Aramco*, *ExTex* şi cred că şi *Iran Oil*. Proprietar şi director este Jock Forsyth, fost paraşutist şi pilot, care a pus compania pe picioare prin anii '50 cu un vechi amic de-al meu, Scrag Scragger, un australian. Scrag e adevăratul proprietar, fost în RAAF, decorat de două ori, acum un fanatic al elicopterelor. Mai

întîi se așezaseră în Singapore, unde l-am întîlnit prima dată pe Scrag. Noi... ei... ne-am cam ciocnit nițel, nu prea-mi aduc aminte cine-a început-o, da' ceilalți spuneau că a ieșit la egalitate. Apoi s-a mutat în Golf cu un executiv de la *ExTex* care s-a întîmplat să aibă un contract mare care i-a lansat aici. De ce?

- I-am cumpărat. Ai s-o preiei luni, ca director executiv. Scragger și toți piloții lui și personalul pot să rămînă sau nu, după cum ai să propui tu, dar cred că o să avem nevoie de cunoștințele lor. I-am văzut - sunt băieți buni. Forsyth e mulțumit să se retragă la Devon. Curios, Scragger n-a zis nimic că te cunoaște, dar de fapt n-am petrecut cu el decît cîteva momente, iar de discutat am discutat cu Forsyth. De acum înainte suntem *S-G Hellicopters Ltd.* Vinerea următoare vreau să ajungi la Teheran... Ascultă... pentru Dumnezeu, vineri instalezi sediul acolo, ți-am aranjat o întîlnire cu Beni-Hassan, ca să semnezi hîrtiile pentru contractul cu Forțele Aeriene. A zis că i-ar face plăcere să te prezinte oamenilor potriviții de peste tot. Oh, da! Ai zece la sută din toată afacerea, zece la sută din acțiunile noului subsidiar iranian, ești director executiv pentru Iran - ceea ce include și restul Golfului, pînă una-alta...

Desigur că McIver plecase. Nu i-ar fi putut rezista lui Andrew Gavallan și se bucurase de fiecare clipă, dar nu descoperise niciodată cum o convinsese Gavallan pe Genny.

Cînd ajunsese acasă în noaptea aceea, ea avea whisky cu sifon pregtit pentru el și un zîmbet dulce pe chip.

- *Hello*, dragă! Ai avut o zi bună?

- Da, ce se-ntîmplă? întrebase el suspicios.

- Cu tine ce se întîmplă? Andy spune că s-a ivit o ocazie minunată pentru noi într-un loc numit Teheran dintr-un loc numit Persia.

- Iran. Înainte se chema Persia, Gen, cuvîntul modern este Iran. Eu... ei, eu...

- Ce interesant! Cînd plecăm?

- Ei bine, Gen, m-am gîndit să discutăm problema asta și dacă ți-ar plăcea, am aranja în așa fel încît aș putea lucra două luni acolo și aș avea o lună liberă - cînd m-aș întoarce aici.

- Şi ce-ai de gînd să faci două luni, nopţile şi duminicile?

- Eu, ei... o să muncim în draci şi acolo...

- *Sheik Aviation?* Tu şi bătrînul Scragger, beţivănindu-vă şi destrăbălîndu-vă împreună la est de Suez?

- Cine, eu? Haide, o să avem atît de multe de făcut că n-o să...

- Nu, n-ai s-o faci, flăcăule! Ha, două acolo şi una aici! Numai peste cadavrul lui Andy şi cînd spun asta înţeleg cadavru! Mergem ca o familie, pentru Dumnezeu, sau nu mergem, pentru Dumnezeu. Apoi mai dulce: Nu eşti de acord, inimioara mea?

- Acum, ascultă aici, Gen...

Peste o lună o luau încă o dată de la capăt, dar fusese foarte plăcut şi chiar cea mai bună perioadă din viaţa lor. Întîlnise tot felul de oameni interesanţi, se veselise cu Scrag şi cu ceilalţi, îl descoperise pe Charlie şi pe Lochart şi pe Jean-Luc şi pe Erikki, transformînd compania în cea mai eficientă şi mai sigură operaţie aeriană din Iran şi Golf, modelînd-o în felul în care numai el singur hotăra. Copilul lui. Numai al lui.

Sheik Aviation fusese prima dintre multele achiziţii şi învîrteli pe care le făcuse Gavallan.

- De unde dracu' scoţi toţi banii ăştia, Andy? întrebase odată.

- Băncile, de unde altundeva! Suntem în categoria de risc triplu şi scoţieni pînă-n călcîie.

Descoperise doar mult mai tîrziu şi doar din întîmplare că *S*, de la *S-G Helicopters*, provenea de la Struan, care era de altfel şi sursa secretă a întregii lor finanţări şi a informaţiilor economice, iar *S-G* era subsidiarul Casei Struan.

- Cum ai aflat, Mac, întrebase Gavallan morocănos.

- Un vechi prieten din Sidney, fost pilot în RAF, care acum s-a bgat în minerit, mi-a scris că l-a auzit pe Linbar lăudîndu-se că *S-G* este parte a *Nobilei Case*. Nu ştiam, dar se pare că Linbar se ocupă de Struan în Australia.

- Încearcă. Mac, între noi fie vorba, Ian a dorit ca tot amestecul Casei Struan să fie ţinut sub tăcere. David vrea

să continue ideea, așa că ar prefera să păstrezi toate astea pentru tine, spusese cu voce scăzută Gavallan

David era David McStruan, *taipanul* de atunci.

- Desigur, nici măcar lui Genny n-am să-i spun. Dar asta explică multe și mă face să mă simt grozav la gîndul că *Nobila Casă* ne acoperă. M-am întrebat deseori de ce-ai plecat.

Gavallan zîmbise, dar nu-i răspunsese.

- Liz știe despre Struan, desigur, de Consiliul Intern și... cam asta este.

Nu spusese niciodată nimănui. *S-G* înflorise și crescuse, odată cu afacerile cu petrol. Și tot astfel și profiturile, ca și valoarea acțiunilor sale în combinația iraniană. Cînd se va retrage, peste șase sau șapte ani, va fi un om instruit.

- Nu-i timpul să te oprești? spunea Genny în fiecare an. Avem bani mai mulți decît suficienit, Duncan!

- Nu-i vorba de bani, răspundea întotdeauna.

McIver privea pierdut la geana roșie de lumină întinsă către sud-est, peste Jaleh, care acum se lățise și se extinsese. În mintea lui era un adevărat vîrtej. Jaleh o să fie bomba care-o să arunce în aer tot Teheranul, își zise.

Mai luă o înghițitură de whisky. Nu-i nevoie să mai pui și tu gaz peste foc. Sunt destule griji care te-apasă! Ce dracu' spunea Chinezoiul cînd am fost întrerupți? Mi-ar fi trimis vorbă dacă era ceva important. Pînă acum n-a dat greș niciodată. Groaznic ce-am auzit de Stanson, ăsta e al treilea civil, toți americani, doi de la *ExTex* și unul de la *Guerney,* uciși de atacatori neidentificați în ultimele cîteva luni. Mă întreb dac-or să înceapă și cu noi. Iranienii îi urăsc pe englezi la fel de mult ca pe yankei. De unde să mai fac rost de bani? Nu putem să funcționăm cu o jumătate de milion de riali pe săptămînă. Cumva trebuie să mă bazez pe parteneri, dar sunt la fel de șmecheri ca toți ceilalți și adevărați experți în a-și schimba stăpînul.

Bău ultima picătură din pahar. Fără sprijinul partenerilor, am dat de dracu' chiar după atîția ani. Ei sunt

cei care știu cu cine să vorbească, în palma cui și cît să pună, pe cine să flateze, pe cine să răsplătească, ei sunt cei care vorbesc farsi, ei au legăturile. Și totuși, Chinezoiul avea dreptate: oricine ar cîștiga, Khomeini, Bakhtiar sau generalii, au nevoie de elicoptere.

În bucătărie, Genny sta să izbucnească în plîns. Conserva de *haggis* pe care o păstrase ascunsă cu atîta grijă o jumătate de an și pe care abia o deschisese avusese un defect, iar conținutul ei era stricat. Lui Duncan îi plăcea atît de mult... Oare cum putea să-i placă un asemenea amestec nedefinit de bucăți de inimă, ficat, plămîni și carne de oaie, ceapă, seu, verdețuri, totul înghesuit într-o traistă făcută din stomacul sărmanei oi, apoi fiartă cîteva ore?

- Uh! La naiba cu toate!

Îl pusese pe tînărul Scot Gavallan, care jurase să păstreze taina, să aducă cutia cînd se întorsese din ultimul său concediu, pentru această ocazie specială. În ziua aceea era aniversarea căstoriei lor și aceasta era surpriza ei pentru Duncan.

La dracu', nu-i vina lui Scot că afurisita de cutie a fost stricată, se gîndi nenorocită. Totuși, la naiba, la naiba, la naiba! Am gîndit toată cina asta afurisită de luni de zile și acum s-a dus pe apa sîmbetei. Mai întîi nenorocitul de măcelar mă lasă baltă, deși i-am plătit de două ori mai mult decît de obicei, înainte, înghiți-l-ar ladul cu *Insha'-Allahul* lui cu tot, și după asta, pentru că afurisitele de bănci sunt închise și n-am nici un pic de mărunțiș ca să-l mituiesc pe împuțitul de concurent al ticălosului ăsta ca să-mi vîndă un picior de miel proaspt, nu pulpa veche de berbec pe care-a promis-o, apoi băcănia intră brusc în grevă, apoi...

Fereastra micii bucătării era pe jumătate deschisă și auzi o altă rafală de mitralieră, mai aproape de data asta. Apoi, purtat de vînt, veni din depărtare sunetul răgușit al mulțimii: *Allahhh-u Akbarrr... Allahhhh-u Akbarrrr...* repetat mereu și mereu. Se cutremură, descoperind o curioasă amenințare în el. Înainte să înceapă tulburările găsea liniștitoare cele cinci chemări zilnice ale

muezinului din vîrful moscheii. Nu şi acum, nu revărsîndu-se din gîtlejurile gloatei.

Urăsc locul ăsta acum, îşi zise, urăsc armele şi ameninţările. Mai găsise una - a doua - în cutia poştală, ca şi cealaltă prost bătută la maşină şi copiată pe cea mai ieftină hîrtie. "Pe 1 decembrie ţi-am dat ţie şi familiei o lună ca să părăseşti ţara noastră. Eşti încă aici, eşti acum duşmanul nostru şi o să ne luptăm cu voi fără răgaz". N-avea nici o semnătură. Aproape fiecare cetăţean străin din Iran primise una.

Urăsc armele, urăsc frigul şi lipsa de încălzire şi de lumină, urăsc toaletele lor împuţite pe care stai cu genunchii la gură ca un animal, urăsc toată violenţa asta stupidă şi distrugerile a ceva ce a fost într-adevăr foarte frumos. Urăsc statul la cozi. Lua-le-ar dracu'! Pe ele şi pe împuţiţii care au găurit cutia de *haggis*, împuţita asta de bucătărie minusculă şi spurcata de plăcintă cu carne conservată. Pe viaţa mea, nu înţeleg de ce le place bărbaţilor. E ridicol! Carne tocată din conservă, amestecată cu cartofi fierţi, puţină ceapă, unt şi lapte - dacă-l ai - cu pesmet măcinat deasupra şi coaptă pînă se rumeneşte. Ah! Cît despre conopidă, numai mirosul mă face să vărs. Dar am citit că e bună pentru diverticulită şi toată lumea poate să bage de seamă că Duncan nu se mai simte la fel de bine ca înainte. Ce prost e cînd crede că poate să mă ducă pe mine! L-o fi aiurit pe Charlie? Mă-ndoiesc. Cît despre Claire, ce prostie să laşi un bărbat atît de bun! Mă întreb dacă Charlie a aflat vreodată despre aventura pe care a avut-o cu pilotul de la *Guernsey*? Cred că nu-i nici un rău în asta - dacă nu te prinde cineva - e greu să stai atît de multă vreme singură, cînd îţi doreşti aşa ceva. Dar mă bucură că s-au despărţit prietenește, deşi totuşi sunt de părere c-a fost doar o curvă egoistă.

Îşi surprinse cu coada ochiului imaginea în oglindă. Îşi îndreptă automat buclele părului şi privi într-acolo. Unde-i tinereţea ta? Nu ştiu, dar s-a dus. Cel puţin a mea, căci a lui Duncan, nu, e încă tînăr. Tînăr pentru vîrsta lui, măcar de-ar avea grijă de el. Afurisitul de Gavallan! Nu,

Andy are dreptate. Mă bucură că s-a recăsătorit cu o fată atît de de treabă. Maureen o să-l ţină în formă, ca şi mica Electra. Mi-era atît de teamă că avea să se căsătorească cu secretara aia chinezoaică a lui. Oh! Cu Andy e-n regulă şi tot aşa a fost şi cu Iranul. A fost, acum e vremea să plecăm şi să ne bucurăm de banii noştri. Fără îndoială! Dar cum?

Rise. Deschise cu grijă cuptorul, clipind din pricina căldurii şi mirosului, apoi închise din nou uşa. Nu pot să suport plăcinta cu carne tocată, îşi spuse iritată.

Masa a fost foarte bună, plăcinta cu carne, rumenită exact cît trebuie, aşa cum le plăcea.

- Deschizi sticla de vin, Duncan?

- Îmi pare rău, este iranian, dar e ultima sticlă.

De obicei erau bine aprovizionaţi cu vinuri franţuzeşti şi iraniene, dar mulţimea, încurajată de *mullahi*, spărăsese şi incendiase toate magazinele de băuturi din Teheran, urmînd orientarea strictă fundamentalistă a lui Khomeini, băutul oricărui fel de alcool fiind prohibit de Coran.

- Omul meu din bazar mi-a spus că nu există nici o picătură la vînzare oficial, nicăieri, şi chiar şi în hotelurile companiilor vestice este interzis acum consumul de alcool.

- Asta n-o să ţină. Lumea n-o să suporte. Nici asta şi nici fundamentalismul, spuse Petikin. Nu se poate, nu în Persia. De-a lungul istoriei, Şahii au fost întotdeauna toleranţi, şi de ce nu? De aproape trei mii de ani Persia a fost faimoasă pentru frumuseţea femeilor sale - uită-te la Azadeh, sau Şeherazada - şi pentru podgoriile şi vinurile sale. Cum rămîne cu *Rubayat-ele* lui Omar Khayyam? Nu e un imn închinat vinului, femeilor şi cîntecului? Trăiască Persia, zău!

- Persia sună mult mai bine decît Iranul, Charlie, mult mai exotic, aşa cum era cînd am venit pentru prima dată aici, mult mai plăcut, spuse Genny.

Pentru o clipă atenția îi fu abătută de focul de arme, apoi continuă, încercînd să-și ascundă prin vorbe nervozitatea:

- Șeherazada mi-a spus că întotdeauna i-au zis Iran, iar ei și-au spus arieni. Se pare că Persia a fost numele pe care i l-au dat vechii greci, Alexandru cel Mare și toți ăștia. Cei mai mulți dintre persani au fost mulțumiți cînd Reza Șah a decretat că Persia avea să se numească Iran. Mulțumesc, Duncan, spuse ea primind paharul de vin, admirîndu-i culoarea și zîmbindu-i.

- Totul e grozav, Gen, spuse el, și-o îmbrățișă scurt.

Savurară vinul și plăcinta, dar nu erau veseli. Aveau prea multe la care să se gîndească. Alte tancuri care treceau prin apropiere. Focuri de arme. Strălucirea roșiatică se întindea deasupra Jalehului. Strigătele cîntate ale gloatei în depărtare. Apoi, la jumătatea desertului - trufe, o altă preferință a lui McIver -, unul dintre piloții lui, Nogger Lane, intră clătinîndu-se, cu hainele ferfeniță, cu fața zgîriată profund, sprijinind o fată. Era înaltă, brunetă, cu ochii negri, cu hainele mototolite, cu o mînecă a pardesiului aproape smulsă și înspăimîntată, murmurînd rugător ceva în italiană. Avea îmbrăcămintea, fața, mîinile și părul pline de murdărie, de parcă s-ar fi tăvălit în gunoi.

- Ne-au prins între... între poliție și o gloată de ticăloși, spuse el dintr-o suflare, aproape incoerent. Un nenorocit mi-a scos benzina din rezervor, așa că... Dar gloata... erau mii, Mac! Strada părea normală, cînd, deodată, toată lumea a început să fugă și mulțimea a ieșit dintr-o stradă laterală și mulți aveau arme. Scandau blestemația aia, întruna, *Allah-u Akbar, Allah-u Akbar,* făceau să-ți înghețe sîngele în vine, niciodată n-am... și după aia pietre, sticle incendiare, gaze lacrimogene, tot - cînd au sosit poliția și armata și tancurile. Am văzut trei și am crezut că ticăloșii or să tragă. După aceea cineva a început să tragă din mulțime, și peste tot se auzeau pușți și... trupuri de jur împrejur... am fugit ca să scăpăm cu viață, apoi ne-a văzut o șleahtă de ticăloși și-au început să țipe "American Satan!" S-au luat după noi și ne-au înghesuit

într-o alee. Am încercat să le explic că sunt englez şi Paula italiancă şi nu... Dar mă înghesuiau şi dacă n-ar fi fost un *mullah*, un ticălos înalt cu barba neagră şi turban negru... ăsta, boşorogul ăsta, i-a chemat înapoi şi, Christoase, ne-au lăsat în pace. Ăla ne blestema şi ne-a spus s-o ştergem...

Primi paharul de whisky şi-l goli dintr-o înghiţitură. Încercă să-şi recapete respiraţia. Mîinile şi genunchii îi tremurau necontrolabil, deşi nu prea îşi dădea seama de asta.

McIver, Genny şi Petikin îl ascultau îngroziţi. Fata suspină înnebuită.

- Niciodată, niciodată nu am trecut printr-un coşmar ca ăsta, Charlie! continuă cu voce tremurată. Soldaţii erau la fel de tineri ca huliganii ăia şi păreau cu toţii, înspăimîntaţi de moarte. Prea mult de îndurat, noapte după noapte... Mulţimea care urlă şi aruncă pietre... Un cocktail Molotov a izbit un soldat în faţă şi omul s-a învăluit în flăcări. Striga dintre flăcări fără... şi apoi ticăloşii iar ne-au înghesuit şi-au început s-o pipăie pe Paula. Încercau s-o împingă, îi rupeau hainele, cred că mi-am pierdut puţin minţile şi l-am apucat pe unul şi i-am zdrobit faţa... ştiu asta pentru că i-am spart oasele feţei şi i s-a turtit nasul şi dacă nu era *mullahul* la...

- Ia-o uşor, flăcăule, spuse îngrijorat Petikin, dar tînărul nu-i dădu atenţie şi continuă dintr-o suflare:

- Dacă n-ar fi fost *mullahul* care m-a tras deoparte, l-aş fi lovit pînă n-ar fi rămas altceva decît carne vie din el. Vroiam să-i scot ochii cu unghiile... Iisuse Christoase, am încercat, ştiu că am încercat să fac asta... Iisuse Christoase! N-am ucis niciodată nimic cu mîinile mele... şi nici n-am vrut vreodată s-o facă pînă în noaptea asta, dar acum am simţit nevoia şi aş fi făcut-o!

Mîinile îi tremurau cînd îşi îndepărtă părul blond din ochi, glasul era încordat şi într-un continuu crescendo.

- Ticăloşii, n-aveau nici un drept să pună mîna pe noi, dar o-nşfăcaseră pe Paula şi...

Lacrimile începură să se adune, buzele lui articulară ceva, dar nici un cuvînt nu se formă, o urmă de spumă îi apăruse la colțurile buzelor.

- ...și să ucid, voiam să uciiid...

Brusc, Petikin se aplecă înainte și-l plesni cu dosul palmei peste față, trîntindu-l pe sofa cu brațele și picioarele aruncate în lături. Ceilalți aproape țîșniră în picioare din cauza gestului imprevizibil și violent. Nogger rămase cîteva clipe amețit, apoi se chinui să se ridice-n picioare, pregătindu-se să se arunce asupra agresorului.

- Stai așa, Nogger, urlă Petikin.

Comanda îl paralizâ pe tînăr. Ținînd pumnii încă strînși, se uită prostește la bărbatul mai în vîrstă decît el.

- Ce dracu' s-a-ntîmplat cu tine? Aproape mi-ai rupt falca, spuse furios, dar lacrimile se opriseră și ochii îi erau din nou limpezi. Ei?

- Iartă-mă, băiete, dar o porniseși la vale. Am văzut...

- Pe dracu'! spuse Lane amenințător, revenindu-și în fire, dar le luă totuși ceva timp să-îi explice și să-l liniștească pe el și pe fată.

Ea se numea Paula Giancani, o fată înaltă, stewardesă la liniile *Alitalia*.

- Paula dragă, mai bine ai sta aici la noapte, spuse Genny. A trecut de ora stingerii, înțelegi?

- Da, înțeleg. Da, vorbesc englezește. Da... eu...

- Haide, am să-ți dau cîteva lucruri. Nogger, tu ai să iei în primire sofaua.

Mai tîrziu, Genny și McIver, încă trèji, obosiți, dar fără chef de somn, ascultau focurile de armă undeva în noapte, scandările cîntate în altă parte.

- Vrei niște ceai, Duncan?

- Bună idee.

Se ridică din pat odată cu ea.

- O, drace, am uitat!

Se aplecă peste birou și luă o cutie prost împachetată.

- Multă fericire! Nu-i cine știe ce, doar o brățară pe care am găsit-o în bazar.

- O, mulțumesc Duncan!

În timp ce o desfăcea, îi povesti despre *haggis*.

- Ce porcărie!

- Laș-o baltă! Anul viitor o să-l petrecem în Scoția.

Brățara era făcută din ametiste brute, montate în argint.

- O, e-atît de drăguță! Exact ce-mi doream! Îți mulțumesc, dragule!

- Și eu ție, Gen.

Îi trecu un braț în jurul umerilor și o sărută absent.

Ea nu băgă prea mult în seamă gestul. Multe sărutări, ale lui și ale ei, deveniseră de la o vreme doar semne de afecțiune. Așa cum ai mîngîia pe creștet un ciine drag.

- Ce te necăjește, dragă?

- Totul e în regulă!

Îl cunoștea prea bine.

- Ce? Ce din ceea ce nu știu încă?

- Se încurcă lucrurile din ce în ce mai tare, ceas de ceas. Cînd ai ieșit din cameră cu Paula, Nogger mi-a spus că veneau de la aeroport. Avionul ei *Alitalia*, închiriat de guvernul italian ca să evacueze conaționalii, este ținut la sol de două zile. Primise permisiunea să decoleze la prînz, așa că el se duse să-și spună la revedere. Desigur că decolarea a fost amînată și iar amînată, ca de obicei, apoi, chiar înainte de apusul soarelui, zborul fusese din nou anulat, întregul aeroport închis și tuturor li se spusese să plece. Personalul iranian dispăruse pur și simplu. Atunci, aproape imediat, un grup de revoluționari foarte bine înarmați - și a subliniat "foarte bine înarmați" - au început să se-mprăștie peste tot. Cei mai mulți purtau banderole verzi pe braț, dar unii aveau însemnele OIEP, primele pe care le-a văzut Nogger - Organizația Iraniană a Eliberării Palestinei!

- O, Doamne, spuse ea. Atunci e-adevărat că OEP îl ajută pe Komeini!

- Da, și dacă ei dau un ajutor, ăsta e alt joc! Războiul civil a început și noi ne aflăm, fir-ar să fie, chiar în mijlocul lui.

CAPITOLUL 3

Tabriz Unu. Ora 11,05 noaptea. Erikki Yokkonen zăcea gol în sauna pe care-o construise cu propriile sale mîini, temperatura din jur aproape de 60° C; sudoarea îi curgea şiroaie pe trup. Soţia lui, Azadeh, se afla lîngă el, la fel de toropită de căldură. Seara fusese grozavă, cu multă mîncare şi două sticle din cea mai bună vodcă rusească - pe care el o cumpărase de pe piaţa neagră în Tabriz şi o împărţise cu cei doi mecanici englezi ai săi şi cu şeful bazei, Ali Dayati.

- Acum mergem la saună, spusese chiar înainte de miezul nopţii, dar ei refuzaseră ca de obicei, abia avînd destulă putere ca să ajungă, clătinîndu-se, pînă la propriile lor cabane.

- Hai, Azadeh!

- Nu în noaptea asta, te rog, Erikki. El se mulţumise să rîdă, o ridicase în braţele lui mari, o înfăşurase în haina de blană şi o scosese pe uşa cabanei, printre pinii încărcaţi de zăpadă, în aerul doar cu puţin sub punctul de îngheţ. Era uşor de purtat şi intrară astfel în mica colibă aflată în spatele cabanei lor, în căldura vestiarului, şi apoi, eliberaţi de haine, în saună; iar acum se aflau acolo, întinşi, bărbatul relaxat, în largul lui, femeia, chiar şi după un an de căsătorie, încă nu îndejuns de obişnuită cu ritualul din fiecare noapte.

Erikki se ridică într-un cot şi o privi. Stătea întinsă pe un prosop gros, pe bancheta din faţa lui. Ţinea ochii închişi şi el îi privi sînii ridicîndu-se şi coborînd, frumuseţea trupului - părul negru corb, sculpturalele trăsături ariene, corpul graţios, cu pielea albă ca laptele - şi ca întotdeauna se simţi plin de această minune a existenţei, atît de mică faţă de cei o sută nouăzeci şi trei de centimetri ai săi.

Zei ai strămoşilor mei, vă mulţumesc că mi-aţi dat o astfel de femeie! îşi zise. Pentru moment nu-şi dădu seama în ce limbă gîndea. Putea vorbi patru: finlandeză, suedeză, rusă şi engleză. Ce contează! îşi zise, lăsîndu-se

din nou pradă căldurii, îngăduind iarăşi gîndurilor să alunece odată cu aburii ce se ridicau din pietrele pe care le aşezase cu atîta grijă. Îl mulţumise nespus de mult că îşi construise el însuşi sauna - cum ar trebui să facă orice bărbat - doborînd şi cioplind buştenii, aşa cum făcuseră de secole strămoşii lui.

Fusese primul lucru pe care îl înfăptuise cînd primise acel post acolo, cu patru ani în urmă: alesese şi doborîse copacii. Ceilalţi îl crezuseră nebun. El ridicase din umeri fără supărare.

- Fără saună, viaţa nu înseamnă nimic. Mai întîi îţi faci sauna, apoi casa. Fără saună, o casă nu este o casă. Voi, englezii, nu ştiţi nimic, nimic, despre viaţă!

Se simţise tentat să le povestească cum că fusese născut într-o saună, ca mulţi dintre finlandezi. Şi de ce nu? Dacă stai să te gîndeşti, e un lucru de bun simţ: este cel mai cald loc din casă, cel mai curat, cel mai liniştit, cel mai îndrăgit. Nu le spusese, totuşi, asta niciodată; doar lui Azadeh, iar ea înţelesese.

O, da, îşi zise nespus de mulţumit, ea înţelege totul!

Afară, dinspre liziera pădurii nu răzbătea nici un zgomot, cerul nopţii era lipsit de nori, stelele străluceau, zăpada era neînchipuit de curată. Singurul drum printre munţi se afla la opt sute de metri mai departe. Drumul îşi răsucea meandrele spre nord-vest, către oraşul Tabriz, aflat la şaispreze kilometri mai departe de acolo către nord, spre graniţa sovietică, aflată şi ea la încă vreo cîţiva kilometri. Către sud-est, se încolăcea peste munţi, ca să ajungă în cele din urmă la Teheranul aflat la opt sute cincizeci de kilometri distanţă.

Baza Tabriz Unu servea ca locuinţă pentru doi piloţi - celălalt se afla acum în concediu, în Anglia -, doi mecanici englezi, restul iranieni: doi bucătari, opt zilieri, un operator radio şi un administrator. Dincolo de deal se afla satul Abu-Mard, iar jos, în vale, fabrica de pastă celulozică, proprietate a *Iran-Timber*, compania care deţinea monopolul forestier şi pe care ei o deserveau sub contract.

Elicopterul JR 212 ducea în pădure tăietori de lemne și echipament, ajuta la ridicarea campamentelor și la trasarea celor cîteva drumuri care puteau fi tăiate, apoi asigura deservirea cu echipe de schimb și echipament și transporta răniți. Pentru mulți din acele tabere izolate, elicopterul era singura lor legătură cu lumea de afară și piloții erau veneraţi. Erikki iubea într-atît viața și pămîntul de acolo, atît de asemănătoare cu Finlanda, încît, uneori, își închipuia că se află din nou acasă.

Sauna desăvîrșea totul. Micuța construcție cu două încăperi era așezată în spatele cabanei, ferită de vederea celorlalte clădiri și construită tradițional, avea licheni între bîrne pentru izolație, iar focul de lemne care încălzea pietrele era bine aerat. Unele dintre pietre, stratul de deasupra, le adusese chiar din Finlanda. Le pescuise bunicul său de pe fundul unui lac, de unde proveneau cele mai bune pietre de saună, și i le dăduse cînd fusese ultima dată acasă, în urmă cu unsprezece luni.

- Ia-le, fiule, și odată cu ele, așa cum se cuvine, un *tonto** bun pentru o saună finlandeză, deși de ce vrei tu să te căsătorești cu una dintre străinele alea, și nu cu una din neamul tău, crede-mă, nu înțeleg!

- Cînd ai s-o vezi, bunicule, ai s-o venerezi și dumneata. Are ochi verzi-albăstrui și un păr negru-negru și...

- Dac-o să-ți dăruiască mulți fii... ei bine, atunci o să vedem. Un bărbat grozav, ca tine, trebuia de mult timp să fie însurat. Dar cu o străină? Spui că e învățătoare?

- E membră a Corpului Învățătorilor Iranieni - oameni tineri, bărbați și femei, care s-au oferit voluntar să servească statul și care merg din sat în sat ca să-i învețe pe oameni și pe copii să scrie și să citească. Mai mult pe copii. Șahul și Împărăteasa au organizat acest Corp cu cîțiva ani în urmă și Azadeh li s-a alăturat cînd a împlinit douăzeci și unu de ani. Vine din Tabriz, unde lucrez eu, și predă în satul nostru, într-o școală încropită de săteni.

---

* Mic spirduș cafeniu care este spiritul unei saune.

Mă intilnesc cu ea de şapte luni şi trei zile. Cînd am văzut-o prima dată avea douăzeci şi patru de ani.

Erikki se încălzi amintindu-şi de primele clipe în care o văzuse, atît de cochetă în uniforma ei, cu părul revărsîndu-se pe umeri, aşezată într-o poiană din pădure, înconjurată de copii, apoi chipul ei ridicîndu-se spre el, zîmbitor, şi mirarea din ochii ei la vederea dimensiunilor sale. Ştiuse de îndată că aceasta era femeia pe care o aşteptase toată viaţa. El avea treizeci şi şase de ani.

Ah, se gîndi privind-o leneş, binecuvîntînd încă o dată spiritul pădurii care îl condusese în poiana aceea, încă trei luni de lucru, apoi două luni de concediu. O să fie minunat să-i pot arăta Suomi - Finlanda.

- E timpul, Azadeh, draga mea, spuse.

- Nu, Erikki, nu încă, nu încă! rosti ea pe jumătate adormită, ameţită - de căldură, nu de alcool, pentru că ea nu bea. Te rog, Erikki, nu!

- Prea multă căldură nu-ţi face bine, spuse el ferm, întotdeauna foloseau engleza cînd vorbeau între ei, deşi ea putea conversa fluent în rusă, căci mama ei fusese pe jumătate georgiană, provenind dintr-o zonă de graniţă unde era util şi înţelept să fii bilingv. Vorbea, de asemenea, turca, limba cea mai folosită în această parte a Iranului - Azerbaidjan şi, desigur, farsi. Cu excepţia cîtorva cuvinte, el nu vorbea farsi sau turceşte.

Împăcat cu sine şi cu lumea, se ridică şi-şi şterse sudoarea, apoi se aplecă peste ea şi o sărută. Îl sărută la rîndul ei, înfiorîndu-se cînd mîinile lui o căutară, întinzîndu-şi braţele ca un răspuns.

- Eşti rău, Erikki, spuse, apoi se întinse în toată splendoarea ei.

- Gata?

- Da!

Se agăţă de el, iar bărbatul o ridică cu uşurinţă în braţe, apoi o scoase din saună în vestiar, deschise uşa şi ieşi în aerul îngheţat. Frigul o izbi, tăindu-i respiraţia, făcînd-o să se ghemuiască la pieptul lui, iar el ridică zăpadă în pumni şi începu să o frece, făcînd-o să simtă înţepături pe tot trupul şi pielea să-i ardă, dar deloc

dureros. În cîteva secunde simți o ciudată și plăcută căldură radiind în ea și din ea. Îi trebuise o iarnă întreagă să se obișnuiască cu baia de zăpadă după fierbințeala dinăuntru. Acum, fără ea baia de aburi era neterminată. Făcu la iuțeală același lucru pentru el, apoi alergă veselă înapoi la căldură, lăsîndu-l să se rostogolească și să zburde în zăpadă vreme de alte cîteva secunde. Erikki nu observase grupul de bărbați și *mullahul* ce stăteau scandalizați pe o ridicătură, la cincizeci de metri mai departe, pe jumătate ascunși de copacii de lîngă cărare. Îi văzu abia cînd închidea ușa. Îl inundă un val de furie. Trînti ușa.

- Afară sunt niște săteni! Cred că ne-au privit. Toată lumea știe că aici suntem în afara domeniului satului!

Ea era la fel de furioasă și se îmbrăcară grăbiți. Își trase cizmele de blană și puloverul gros și pantalonii, înșfăcă toporul uriaș și se repezi afară. Bărbații se aflau încă acolo și se repezi asupra lor răcnind, cu toporul ridicat. Ei se împrăștiară, apoi unul dintre ei ridică pușca mitralieră și slobozi în aer o rafală care stîrni ecouri în munți, apoi o îndreptă către pieptul lui. Erikki încremeni, iar mînia i se topi ca suflată de vînt. Nu mai fusese niciodată amenințat cu arma.

- Pune jos topor, spuse omul într-o engleză poticnită, sau eu ucid pe tine.

Erikki ezită. În clipa aceea, Azadeh se repezi între ei și izbi pușca, depărtînd-o, strigînd în turcește:

- Cum îndrăznești să vii aici?! Cum îndrăznești să porți arme?! Ce sunteți, bandiți?! Acesta e pămîntul nostru! Ieșiți de pe pămîntul nostru sau am să vă trimit în temniță!

Se înfășurase peste rochie cu haina ei groasă de blană, dar tremura de mînie.

- Acesta este pămîntul poporului, spuse *mullahul* iritat, ținîndu-se la distanță. Acoperă-ți părul, femeie. Acoperă-ți ...

- Cine ești tu, *mullahule*? Nu ești din satul meu. Cine ești?

- Sunt Mahmud, *mullahul* moscheii Hajsta din Tabriz. Nu unul dintre lacheii tăi, spuse el furios, sărind

într-o parte cînd Erikki se repezi să-l înșface. Bărbatul cu arma rămase descumpănit, dar un altul, aflat la o distanță sigură, trase piedica.

- În numele lui Allah și-al Profetului, oprește porcul străin sau vă trimit pe amîndoi în Iadul pe care-l meritați!

- Erikki, așteaptă! Lasă ciinii ăștia în seama mea! strigă Azadeh în engleză, apoi se răsti: Ce căutați aici? Acesta este pămîntul nostru, pămîntul tatălui meu, Abdullah Han, Han al Gorgonilor, neam din neamul Qajarilor, care au domnit aici de veacuri.

Ochii ei se obișnuiseră acum cu întunericul și îi putu cerceta. Erau zece cu toții, toți tineri, toți înarmați, toți străini de acele locuri, cu excepția unuia - *kalandarul*, șeful satului lor.

- *Kalandar*, cum îndrăznești să vii aici?

- Îmi pare rău, înălțimea voastră, spuse el cu voce rugătoare, dar *mullahul* a spus că trebuie să-l aduc aici pe cărarea asta și nu pe drumul mare și deci ...

- Ce vrei, parazitule? întrebă ea, întorcîndu-se către *mullah*.

- Respectă-mă, femeie, spuse acesta și mai mînios. În curînd noi o să poruncim aici. Coranul are legi pentru goliciune și pentru purtări deșănțate: biciul și pietrele.

- Coranul are legi pentru încălcarea proprietății și pentru bandiți și pentru amenințarea oamenilor pașnici și pentru cei ce se răscoală împotriva conducătorilor și stăpînilor lor legiuiți. Nu sunt unul dintre analfabeții tăi înspăimîntați! Știu ce ești și ce-ai fost întotdeauna: parazitul satelor și al oamenilor. *Ce vrei?*

Dinspre bază se apropiau grăbiți oameni cu lanterne. În fruntea lor, cu ochii încă încețoșați de somn, se aflau cei doi ingineri, Dibble și Arberry, urmați prudent de Ali Dayati. Toți erau ciufuliți, îmbrăcați în grabă și îngrijorați.

- Ce se-ntîmplă? întrebă Dayati, încercînd să deslușească ceva în întuneric prin lentilele groase ale ochelarilor.

Familia lui servise Hanii Gorgoni și se aflase sub protecția acestora de ani de zile.

- Cine sunt...

- Aceşti ciini, începu înfierbîntată Azadeh, au venit din noapte...

- Ţine-ţi gura, femeie! spuse furios *mullahul*, apoi se întoarse către Dayati. Cine eşti tu?

Cînd observă că omul era *mullah*, îşi schimbă brusc atitudinea şi deveni respectuos.

- Sunt... sunt administratorul companiei *Iran-Timber*, aici, Excelenţă. Ce s-a întîmplat, vă rog? Ce pot să fac pentru domnia-voastră?

- Elicopterul! În zori am nevoie de el ca să zbor pe la tabere.

- Îmi pare rău, Excelenţă, maşina e desfăcută bucăţi pentru verificarea tehnică. Este politica străinilor...

Azadeh întrerupse furioasă:

- *Mullahule*, cu ce drept îndrăzneşti să vii aici în mijlocul nopţii şi să ...

- *Imamul* Khomeini a dat ordin ...

- *Imam*? repetă ea ca un ecou, uluită. Cu ce drept îi spui astfel *ayatollahului* Khomeini?

- Este *Imam*. El a dat ordin ...

- Unde spune, în Coran sau în Sharia, că un *ayatolah* poate prétinde că e *Imam* şi poate porunci unuia dintre credincioşi? Unde spune...

- Nu eşti şiită? întrebă *mullahul* scos din sărite, conştient că cei ce-l însoţeau ascultau în tăcere.

- Da, sunt şiită, dar nu o proastă analfabetă, *mullahule* - rostise cuvîntul ca pe o jignire - răspunde-mi!

- Vă rog, Înălţimea Voastră, spuse Dayati rugător, vă rog lăsaţi această problemă în seama mea. Vă rog, vă implor.

Dar ea începu să strige răstit, iar *mullahul* îi răspunse la fel, li se alăturară şi alţii şi atmosfera deveni din ce în ce mai tensionată pînă cînd Erikki, înfuriat că nu putea înţelege ce-şi spuneau, ridică toporul şi lăsă să-i scape un muget. Se aşternu brusc tăcerea, apoi un alt bărbat trase piedica pistolului mitralieră

- Ce vrea ticălosul ăsta, Azadeh? întrebă Erikki.

Ea îi spuse.

- Dayati, spune-i că nu poate obține aparatul meu și să plece de pe pământul meu sau trimit după poliție.

- Vă rog, căpitane, vă rog îngăduiți-mi să mă ocup eu de asta, căpitane, spuse Dayati, asudat de îngrijorare, mai înainte ca Azadeh să-l poată întrerupe. Vă rog, Înălțimea Voastră, vă rog, plecați acum!

Apoi, întorcîndu-se către cei doi mecanici:

- E-n regulă, puteți să vă-ntoarceți înapoi în pat. Mă ocup eu de asta!

Abia atunci băgă de seamă Erikki că Azadeh era încă desculță. O ridică în brațe.

- Dayati, spune acestor *matyeryebyets*, tuturor, că dacă mai vin aici noaptea, o să le rup gîtul și dacă cineva atinge chiar și un fir de păr de-al femeii mele, o să mă tîrăsc și-n iad după el, dacă-i nevoie.

Plecă, uriaș în furia lui, urmat de cei doi mecanici. Îl opri o voce în rusește.

- Căpitane Yokkonen, aș putea schimba o vorbă cu dumneata, o clipă?

Erikki aruncă o privire peste umăr, simțind-o pe Azadeh încordîndu-se în brațele sale.

Bărbatul stătea în urma grupului, greu de deslușit, în aparență cu nimic diferit de ceilalți, purtînd o scurtă vătuită, comună.

- Da, îi răspunse în rusește, dar n-aduce vreo pușcă în casa mea sau vreun cuțit.

Porni cu pași mari.

Mullahul se apropie de Dayati privindu-l cu ochi înghețati.

- Ce-a spus diavolul străin, ai?

- A fost obraznic, toți străinii sunt obraznici, Înălțimea Ta... femeia a fost și ea obraznică.

Mullahul scuipă în zăpadă.

- Profetul a dat legi și pedepse împotriva unei astfel de purtări. Poporul are legi împotriva averilor ereditare și a furtului de pămînturi. Pămîntul aparține Poporului. În curînd, legi drepte și pedepse drepte ne vor conduce pe toți, în sfîrșit, și Iranul va trăi în pace. Se întoarse către ceilalți. Goi în zăpadă! Împăunîndu-se cu goliciunea ei,

în văzul tuturor, în ciuda tuturor legilor bunei-cuviințe și ale modestiei! Tîrfa! Ce sunt Gorgonii decît lacheii Șahului trădător și ai cîinelui său, Bakhtiar. Ochii lui se-ntoarseră către Dayati. Ce minciuni spui tu despre elicopter?

Încercînd să-și ascundă teama, Dayati răspunse pe nerăsuflate că verificarea de o mie cinci sute de ore era în concordanță cu regulile internaționale impuse aparatului și, ca atare, poruncite de Șah și de guvern.

- Guvernul ilegal, îl întrerupse *mullahul.*

- Desigur, desigur că ilegal, încuviință deîndată Dayati și îi conduse nervos în hangar și aprinse luminile, baza avînd propriul generator electric, fiind astfel independentă energetic. Motoarele elicopterului erau așezate piesă cu piesă, îngrijit, milităreşte, în linii regulate.

- N-are nici o legătură cu mine, Excelență! Străinii fac ce vor, apoi adăugă iute: Și deși toți știm că *Iran-Timber* aparține Poporului, Șahul ia toți banii. N-am nici o putere asupra lor, asupra diavolilor străini sau a regulilor lor. Nu pot face nimic!

- Cînd o să poată zbura? întrebă într-o turcească perfectă bărbatul care vorbea rusește.

- Mecanicii au promis că-n două zile, răspunse Dayati, rugîndu-se în sinea lui, foarte înspăimîntat, deși încerca din răsputeri să n-o arate.

Era limpede pentru el acum că acești bărbați erau *mujahedini* de stînga, care credeau în teoria - sprijinită de sovietici - că Islamul și Marx erau două lucruri compatibile.

- Asta e-n mîna lui Allah. Două zile. Mecanicii străini așteaptă niște piese de schimb care au întîrziat.

- Care sunt astea?

Nervos, le spuse. Erau unele componente minore și elicea rotorului de la coadă.

- Cîte ore are înregistrate elicea asta?

Dayati verifică registrul cu degete tremurînde:

- O mie șaptezeci și trei.

- Allah e cu noi, zise bărbatul întorcîndu-se către *mullah.* Putem să o folosim fără grijă pe cea veche cel puțin încă cincizeci de ore.

- Dar durata de funcționare a elicei... certificatul de zbor e invalidat, spuse Dayati fără să stea pe gînduri. Pilotul n-o să zboare pentru că regulamentul de zbor ...

- Regulamentul lui Satan!

- Adevărat, întrerupse cel ce vorbea rușește. Unele dintre ele. Dar legile pentru siguranța zborului sunt importante pentru Popor și, chiar și mai important, Allah a făcut loc în Coran legilor pentru cămile și cai și cum să le-ngrijim, iar aceste legi se pot aplica la fel de bine și aparatelor de zbor care, de asemenea, sunt darurile lui Allah și ne pot duce acolo unde-i nevoie să îndeplinim lucrarea lui. Trebuie, deci, să le urmăm întocmai, nu-i așa, Mahmud?

- Desigur, spuse mullahul nerăbdător, sfredelindu-l cu privirea pe Dayati, care începu să tremure. Am să mă-ntorc în două zile, în zori. Elicopterul să fie pregătit, ca și pilotul, să-ndeplinim lucrarea lui Allah spre binele Poporului. Am să vizitez fiecare tabără din munți. Mai sunt și alte femei aici?

- Doar două femei ale muncitorilor și soția mea.

- Poartă *chador* și văl?

- Desigur, minți dintr-o suflare Dayati.

Portul vălului era împotriva legilor Iranului. Reza Șah scosese vălul în afara legii în 1936 și făcuse ca *chadorul* să fie opțional, iar Mohammed Șah emancipase și mai mult femeile în '64.

- Bine! Amintește-le că Allah și Poporul veghează chiar și în blestematul fief al străinilor.

Mahmud se întoarse pe călcîie și ieși cu pași mari, urmat de ceilalți.

Rămas singur, Dayati își șterse fruntea, mulțumit că era unul dintre credincioși și că acum soția lui va purta *chador*, va fi supusă, se va purta ca și mama ei, cu modestie, și nu va umbla în blugi ca Înălțimea Sa. Cum îi spusese oare *mullahul*, chiar față de ea? Allah să ne apere dacă Abdullah Han aude asta. Deși, fără îndoială, *mullahul* are dreptate și, fără îndoială, Khomeini are dreptate. Allah să-l apere.

În cabana lui Erikki; orele 11,23 noaptea. Cei doi bărbați stăteau la masă, față în față, în încăperea principală a cabanei. Cînd străinul bătuse la ușă, Erikki o trimisese pe Azadeh în dormitor, dar lăsase ușa dintre cele două încăperi deschisă, în așa fel încît ea să poată auzi ce se vorbea. Îi dăduse pușca de vînătoare.

- S-o folosești fără teamă! Dacă intră în dormitor, eu sunt deja mort, spusese, ascunzînd cuțitul *pukoh* în teaca lui, la brîu, la spate. *Pukohul* era un cuțit cu mîner lung, arma finlandezilor. Era socotit de rău augur și chiar primejdios ca un bărbat să nu aibă unul asupra sa. În Finlanda, legea interzicea să fie purtat la vedere, căci asta ar fi putut fi considerată o provocare, dar toată lumea purta așa ceva și întotdeauna în munți. Cel al lui Erikki Yokkonen era pe măsura dimensiunilor sale.

- Deci, căpitane, îmi cer iertare pentru deranj.

Bărbatul era brunet, cu puțin sub un metru optzeci, trecut de treizeci ani, cu chipul asprit de vreme, cu ochi negri și trăsături care trădau un amestec slavo-mongol, undeva în linia strămoșilor să-i.

- Mă numesc Feodor Rakoczy.

- Rakoczy a fost un revoluționar ungur, spuse scurt Erikki, și, după accent, ești georgian. Rakoczy nu e un nume georgian. Care ți-e numele adevărat - și gradul în KGB?

Bărbatul rise.

- E-adevărat că accentul meu e georgian și că sunt rus din Georgia, din Tbilisi. Bunicul meu a venit din Ungaria, dar n-are nici o legătură cu revoluționarul care pe vremuri a devenit prinț al Transilvaniei, și nici n-a fost mahomedan, ca tatăl meu și ca mine. Uite, vezi, amîndoi știm cîte ceva din istoria noastră, slăvit fie Allah, spuse el cu voce plăcută. Sunt inginer mecanic la conducta irano-sovietică de gaze naturale, chiar dincolo de graniță, la Astara, pe țărmul Caspicei - de partea Iranului și a lui Khomeini, binecuvîntat fie el, împotriva Șahului și anti-american.

Era foarte mulțumit că fusese instruit în privința lui Erikki Yokkonen. O parte din această istorie de

acoperire era adevărată. Bineînțeles că provenea din Georgia, din Tbilisi, dar nu era mahomedan și nici nu-l chema în realitate Rakoczy. Numele său adevărat era Igor Mzytryk și era căpitan KGB, specialist atașat Diviziei Aeropurtate 116 care fusese amplasată chiar dincolo de graniță, la nord de Tabriz, unul dintre sutele de agenți secreți infiltrați în nordul Iranului de luni de zile, care operau acum aproape liberi. Avea treizeci și patru de ani, era ofițer KGB de carieră, ca și tatăl său, și se afla în Azerbaidjan de șase luni. Vorbea engleza bine, persana și turca fluent și, deși nu putea să conducă un elicopter, cunoștea multe despre elicopterele militare de sprijin, sovietice, cu motoare cu piston, ale diviziei sale.

- În ceea ce privește gradul meu, adăugă cu cea mai blîndă voce a sa, este acela de prieten. Noi, rușii, suntem buni prieteni ai finlandezilor, nu-i așa?

- Da, da, asta-i adevărat. Rușii, nu comuniștii sovietici! Sfînta Rusie a fost un prieten în trecut, dar cînd eram un mare ducat al Rusiei. Rusia Sovietică, ateistă, a fost prietenoasă după 1917, cînd am devenit independenți. Rusia Sovietică este și acum. Da, acum, dar nu în '39! Nu în Războiul de Iarnă. Nu, nu atunci!

- Nici voi n-ați fost în '41, spuse tăios Rakoczy, în '41 ați pornit războiul împotriva noastră alături de împuțiții de naziști, ați trecut de partea lor împotriva noastră.

- Adevărat, dar numai ca să ne luăm înapoi pămîntul nostru, Karelia, provincia pe care ați furat-o de la noi. Noi n-am mărșăluit spre Leningrad, așa cum am fi putut s-o facem.

Erikki simțea apăsarea cuțitului în șira spinării și era bucuros de asta.

- Ești înarmat?

- Nu. Ai spus să nu vin înarmat. Arma mea e afară, la ușă. Nu am *pukoh* și nici n-am nevoie să folosesc așa ceva. Pe Allah, sunt prieten!

- Bun. Un om are nevoie de prieteni.

Erikki îl cîntări din priviri, urînd ceea ce reprezenta: Rusia Sovietică, cea care, neprovocată, invadase Finlanda în '39, în momentul în care Stalin semnase Pactul de

Neagresiune Sovieto-German. Mica armată finlandeză luptase de una singură. Stăviliseră hoardele sovietice timp de o sută de zile în Războiul de Iarnă, apoi fuseseră copleşiţi. Tatăl lui Erikki fusese ucis apărînd Karelia, provincia de sud-est, unde Yokkonenii trăiseră de secole. Rusia Sovietică anexase pe dată provincia. De îndată toţi finlandezii plecaseră. Toţi. Nici unul nu dorea să stea sub un steag sovietic, iar regiunea rămăsese un pămînt părăsit de finlandezi. Erikki avea doar zece luni pe atunci. În exodul acela au murit mii de oameni. Printre ei, mama lui. A fost cea mai rea iarnă din cîte îşi amintea. Şi atunci, în '45, se gîndi Erikki, stăpînindu-şi mînia, în '45, America şi Anglia ne-au trădat şi-au dat pămînturile noastre agresorului. Dar noi n-am uitat! Cum n-au uitat nici estonienii, lituanienii, letonii, germanii din est, cehii, ungurii, bulgarii, slavii, românii - şi lista e nesfîrşită. Dar odată va veni ziua socotelii cu sovieticii, o, da, fără-ndoială că va veni odată o zi a socotelilor cu sovieticii - îndeosebi pentru ruşi, care simt cel mai tare jugul lor.

- Pentru un georgian, ştii multe despre Finlanda, rosti calm.

- Finlanda este importantă pentru Rusia. Pactul de înţelegere dintre noi se desfăşoară bine, este sigur şi o lecţie pentru lume că propaganda americană antisovietică este un mit imperialist.

Erikki zîmbi

- Nu-i vreme de politică. Ei, e tîrziu, ce vrei de la mine?

- Prietenie!

- A! Asta-i uşor de cerut! Dar, aşa cum ştii, pentru un finlandez e mai dificil de acordat.

Se întinse către dulap după sticla aproape goală de vodcă şi două pahare. Eşti şiit?

- Da, dar nu unul bun, Allah să mă ierte! Beau cîteodată vodcă, dacă asta vrei să spui.

Erikki turnă în două pahare.

- Sănătate!

Băură.

- Acum, te rog treci la subiect.

- În curînd Bakhtiar şi lacheii lui americani or să fie aruncaţi afară din Iran, în curînd Azerbaidjanul o să fie cuprins de frămîntări - dar tu n-ai de ce să te temi, eşti bine văzut aici, ca şi soţia ta şi familia ei - şi am dori cooperarea ta pentru instaurarea păcii în aceşti munţi.

- Sunt doar un pilot de elicopter care lucrează pentru o companie britanică pe un contract al lui *Iran-Timber* şi sunt apolitic. Noi, finlandezii, nu facem politică, nu-ţi aduci aminte?

- Suntem prieteni, da! Interesele noastre privitoare la pacea lumii sunt aceleaşi.

Pumnul drept al lui Erikki izbi masa, gestul neaşteptat, violent făcîndu-l pe rus să clipească, iar sticla să se rostogolească pe podea.

- Ţi-am cerut politicos de două ori să vii la subiect, spuse el cu aceeaşi voce calmă. Ai zece secunde.

- Foarte bine, spuse omul printre dinţi. Îţi solicităm serviciile ca să transporţi echipele noastre în tabere, în următoarele cîteva zile. Noi...

- Ce echipe?

- *Mullahii* din Tabriz şi credincioşii lor. Îţi ce...

- Primesc ordine de la companie, nu de la *mullahi* sau revoluţionari sau oameni care umblă noaptea cu arme, înţelegi?

- Ai să descoperi că e mai bine să ne-nţelegi tu pe noi, căpitane Yokkonen. Ca şi Gorgonii, toţi! spuse Rakoczy apăsat şi Erikki simţi că i se urcă sîngele în obraji.

- *Iran-Timber* e deja implicată şi a trecut de partea noastră. Or să îţi dea ordinele necesare.

- Bun! În cazul ăsta am să aştept să văd care sunt aceste ordine.

Erikki se ridică în toată înălţimea lui.

- Noapte bună!

Rusul se ridică şi el şi îşi fixă asupra lui privirile minioase.

- Tu și soția ta sunteți mult prea inteligenți ca să nu înțelegeți că fără americani și blestemata lor de CIA, Bakhtiar este pierdut. Nebunul ăla afurisit de Carter a ordonat infanteriei marine americane și elicopterelor să se deplaseze în Turcia, iar flotei de război să intre-n Golf, o forță de asalt cu un portavion nuclear și vase de escortă, cu infanterie și avioane cu armament nuclear la bord, o flo...

- O flotă de război? Nu cred.

- Ba să crezi! Pe Allah, fii sigur că încearcă să pornească un război. Pentru că bineînțeles că noi va trebui să răspundem într-un fel. Trebuie să răspundem unui gest agresiv cu agresivitate, căci, fără-ndoială, încearcă să folosească Iranul împotriva noastră. E-o nebunie! Noi nu vrem război nuclear!

Rakoczy spunea asta din tot sufletul. Rostea cuvintele aproape fără să gîndească. Dar cu cîteva ore în urmă superiorul lui îl prevenise printr-un mesaj radio codificat că toate forțele sovietice de la graniță, ca și rachetele nucleare, erau în alertă galbenă - la un pas de cea roșie - din cauza portavionului și a flotei care-l însoțea; și cel mai rău dintre toate, mari mișcări de trupe chineze fuseseră raportate de-a lungul întregii frontiere de opt mii de kilometri cu China.

- Ticălosul de Carter, cu afurisitul lui de Pact de Prietenie cu China, o să ne dea al dracului de furcă dacă i se acordă măcar cît de cît o șansă.

- Dac-o fi, o fi! zise Erikki.

- *Insha'Allah*, da, dar de ce să fii ciinele de lanț al americanilor sau al aliaților lor, englezii? Poporul o să cîștige. *Noi* o să cîștigăm! Ajută-ne și n-ai să regreți, căpitane! Avem nevoie de priceperea ta pentru cîteva...

Se opri brusc. Afară se auzeau pași apropiindu-se în fugă. Instantaneu în mîna lui Erikki apăru cuțitul, iar el făcu un salt ca de pisică, așezîndu-se între ușa de la intrare și cea a dormitorului, chiar în clipa în care prima se dădu cu zgomot de perete.

- SAVAK, gîfîi un bărbat abia desluşit în întunericul de afară, şi se răsuci pe călcîie, dispărînd într-o clipă.

Rakoczy ţişni la uşă, înşfăcînd pistolul mitralieră.

- Avem nevoie de ajutorul tău, căpitane, nu uita!

Dispăru în noapte.

Azadeh ieşi în sufragerie cu arma pregătită şi chipul alb.

- Ce spunea de portavion? N-am înţeles. Erikki îi spuse. Femeia era uluită.

- Asta înseamnă război, Erikki.

- Da, dacă se-ntîmplă! îşi puse scurta. Stai aici.

Închise uşa după el. Putea vedea luminile unor maşini ce se apropiau în viteză de-a lungul drumului forestier care lega baza de drumul principal Tabriz-Teheran. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, putu să deslueascâ două automobile şi un camion militar. Vehicolul din frunte se opri imediat şi poliţişti şi soldaţi se împrăştiară în noapte. Ofiţerul care-i conducea salută.

- Ah, căpitane Yokkonen, bună seara! Am auzit că au fost pe-aici nişte revoluţionari sau comunişti Tudeh. S-au raportat focuri de armă, spuse el într-o engleză perfectă. Înălţimea Sa e bine? Nu sunt probleme?

- Nu, acum nu, mulţumesc colonele Mazardi.

Erikki îl cunoştea destul de bine: bărbatul era văr cu Azadeh şi şeful poliţiei din regiune. Dar SAVAK? Asta-i altceva, îşi zise neliniştit. Dacă este, este şi eu nu vreau să ştiu.

- Intră.

Azadeh se bucură să-şi vadă vărul şi-i mulţumi pentru că venise, istorisindu-i cele întîmplate.

- Rusul a zis că se numea Rakoczy? Feodor Rakoczy? întrebă el.

- Da. Dar era evident o minciună, spuse Erikki. E cu siguranţă de la KGB.

- Şi n-a pomenit nici o clipă de ce vrea să viziteze taberele?

- Nu.

Colonelul se gîndi un moment, apoi oftă.

- Deci *mullahul* Mahmud vrea să zboare, da? Un gînd necugetat pentru un așa-numit om al lui Allah și foarte primejdios, în special dacă este marxist islamic: ăsta-i sacrilegiu. Din elicopterele în zbor poți ușor să cazi, așa mi s-a spus. Poate că am putea să-i dăm o mînă de ajutor.

Era înalt și atrăgător, trecut de patruzeci de ani, iar uniforma era imaculată.

- Nu-ți face griji, zdrențăroșii ăștia or să se întoarcă în curînd în cocioabele lor păduchioase. În curînd Bakhtiar o să ne dea ordinul să potolim cîinii ăștia. Iar golanului de Khomeini ar trebui să-i punem repede țeava-n piept. Francezii trebuiau s-o facă în clipa în care a ajuns acolo. Sunt niște proști fără vlagă. Stupid! Dar au fost întotdeauna slabi, întotdeauna s-au vîrît în treburile altora și întotdeauna împotriva noastră! Francezii au fost întotdeauna invidioși pe Iran. Se ridică. Dați-mi de știre cînd e gata de zbor aparatul ăsta al vostru. Orice s-ar întîmpla, ne întoarcem peste două zile, în zori. Să sperăm că *mullahul* și prietenii lui, în special rusul, or să se-ntoarcă.

Plecă.

Erikki puse ceainicul să fiarbă apa pentru cafea. Gînditor, spuse:

- Azadeh, împachetează!

Ea se opri privindu-l nedumerită.

- Cum?

- O să luăm mașina și-o să plecăm la Teheran. Plecăm în cîteva minute.

- N-avem de ce să plecăm, Erikki!

- Dacă elicopterul era gata de zbor, l-am fi folosit, dar nu se poate.

- N-ai de ce să te-ngrijorezi, dragul meu, rușii au rîvnit întotdeauna Azerbaidjanul. Țariști, sovietici, nici o diferență. Întotdeauna au vrut și-or să vrea Iranul și întotdeauna i-am ținut departe și-așa o să fie și de-aici înainte. N-ai de ce să te îngrijorezi din pricina cîtorva fanatici și a unui singur rus, Erikki!

El o privi lung.

- Sunt îngrijorat din pricina marinei americane și a soldaților americani din Turcia. Din pricina forței navale americane și a ceea ce a spus agentul KGB: "Tu și soția ta sunteți mult prea inteligenți". De ce era atît de nervos, de ce știa atît de multe despre mine și despre tine și de ce mi-au cerut serviciile? Du-te și împachetează, draga mea, cît mai e timp!

SÎMBĂTĂ
10 februarie 1979

CAPITOLUL 4

Baza Aeriană Kowiss, ora 3,32 dimineața. Condusă de *mullahul* Hussain Kowissi, gloata împingea urlînd poarta principală, întocmită din bare de fier și inundată de lumină, și gardul din sîrmă ghimpată care înconjura uriașa bază. Noaptea era întunecoasă, foarte rece, plină de vîrtejuri de zăpadă. Se aflau acolo trei sau patru mii de oameni, cei mai mulți tineri, unii înarmați, cîteva tinere purtînd *chador* și văl, unindu-și strigătele într-un adevărat tumult:

- Allah e mare... Allah e mare...

Dincolo de poartă, cu fața către mulțime, se aflau răspîndite plutoane de soldați nervoși, cu armele pregătite. Alte plutoane se aflau mai în spate, în rezervă. Toți ofițerii purtau revolvere. În mijlocul șoselei așteptau, cu motoarele duduind, două tancuri Centurion pregătite de luptă, iar în apropierea lor stătea comandantul taberei și un grup de ofițeri. În spatele lor se aflau camioane încărcate cu alți soldați, cu reflectoarele de pe cabine îndreptate către poartă și gard; soldații erau depășiți ca număr de douăzeci sau treizeci de ori. Dincolo de camioane se aflau hangarele, clădirile bazei, barăcile și popota ofițerilor și peste tot în jur, grupuri de militari învîrtindu-se neliniștiți de colo-colo, toți îmbrăcați în grabă, căci mulțimea sosise abia de o jumătate de oră, cerînd să i se predea baza în numele *Ayatolahului* Khomeini.

Din nou se auzi în difuzoare vocea comandantului bazei:

- Împrăștiați-vă imediat!

Glasul răsuna aspru și amenințător, dar scandările gloatei îl acoperiră.

- *Allah-u Akbarrr...*

Cerul era acoperit, norii ascunzînd privirii chiar și poalele munților Zagros ce-și ridicau în spatele bazei,

către sud, piscurile acoperite cu zăpadă. Baza era principalul sediu al companiei *S-G* în sudul Iranului şi, de asemenea, amplasamentul a două escadrile a Forţelor Aeriene Iraniene dotate cu F4 şi, de la declararea legii marţiale, a unui pluton de tancuri Centurion şi infanterişti. Dincolo de gard, către est, gigantica rafinărie de petrol îşi întindea peste sute de hectare înaltele coşuri ce vomitau fum, multe dintre ele trimiţînd jeturi de flăcări în noapte cînd erau gazele aprinse. Deşi rafinăria era în grevă şi închisă, parte din ea era scăldată în lumină. Unei echipe minime de personal european şi iranian îi fusese îngăduit, de către comitetul de grevă, să se străduiască să păstreze în siguranţă rafinăria, conductele de alimentare şi rezervoarele de depozitare.

- Allah e mare! strigă din nou Hussain şi deîndată mulţimea preluă strigătul şi din nou cuvintele pătrunseră în minţile şi inimile soldaţilor.

Unul din cei aflaţi în primele rînduri era Ali Bewedan, un recrut ca toţi ceilalţi, tînăr ca toţi ceilalţi, nu cu multă vreme în urmă un sătean ca toţi ceilalţi, de dincolo de gard. Da, îşi zise, simţind că-i plesneşte capul şi inima îi bate ca un ciocan în piept, sunt de partea lui Allah şi pregătit să fiu martir al Credinţei şi Profetului, fie-i numele lăudat. Oh, Allah, fă-mă martir şi ia-mă direct în Paradis, aşa cum s-a făgăduit credincioşilor! Îngăduie-mi să-mi vărs sîngele pentru Islam şi Khomeini, nu pentru a-i apăra pe păcătoşii servitori ai Şahului. Cuvintele lui Khomeini erau vii în mintea lui, le auzea lovindu-i timpanele, cuvintele înregistrate pe caseta pe care *mullahul* lor îi pusese să o asculte în moschee, cu două zile în urmă: "Soldaţi, alăturaţi-vă fraţilor voştri şi surorilor voastre întru lucrarea lui Allah, părăsiţi barăcile luînd cu voi armele, nu vă supuneţi ordinelor ilegale ale generalilor, doboriţi guvernul ilegal! Urmaţi porunca lui Allah! Allah e mare!" Inima începu să-i bată mai repede, auzind din nou în închipuire vocea aceea adîncă, groasă, de ţăran, a Conducătorului Conducătorilor, care făcea ca totul să fie limpede.

- Allah e mare, Allah e mare...

Tînărul soldat nu realiză că începuse să strige odată cu mulțimea, cu ochii nedezlipiți de *mullahul* aflat dincolo de poartă, de poarta lui Allah, afară, cu mîinile încleștate de barele de fier, în fruntea celor pe care-i știa frații și surorile lui, încercînd s-o doboare. Frații lui, soldații din apropiere, se foiră și mai neliniștiți, privindu-l nedumeriți, neîndrăznind să zică nimic, urletul sacadat pătrunzînd în aceeași măsură și în mințile și inimile lor. Mulți dintre cei aflați de acea parte a gardului ar fi vrut să deschidă poarta; mulți ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost ofițerii și sergenții și inevitabilele pedepse, chiar moartea, pe care o știau cu toții ca răsplata pentru revoltă.

De partea lui Allah, *dincolo*...

Tînărul simți că-i plesnește capul de năvala cuvintelor și nu-l auzi pe sergent strigînd, nu-l văzu, vedea doar poarta închisă, oprindu-i pe Credincioși. Își lepădă carabina și alergă către intrarea aflată la cincizeci de metri de el. Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, toți ochii dinăuntrul și din afara incintei fixîndu-se hipnotizați asupra lui.

Colonelul Mohammed Peshadi, comandantul unității, un bărbat mărunt, pe cale de a încărunți, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, stătea lîngă tancul din frunte. Îl urmări din priviri pe tînărul ce striga "*Allah-u Akbar*" ridicîndu-și vocea solitară deasupra tăcerii. Cînd acesta ajunse la cinci metri de gard, colonelul făcu un semn sergentului major aflat lîngă el, șoptind:

- Ucide-l!

Urechile sergentul vuiau de strigătul tînărului, care acum smucea încuietoarea. Cu o singură mișcare fluidă, smulse carabina celui mai apropiat soldat, ridică piedica, se sprijini o clipă de flancul tancului, fixă cătarea pe ceafa tînărului și apăsă pe trăgaci. Îi văzu fața explodînd, împroșcîndu-i pe cei aflați de partea cealaltă a porții, apoi trupul se năruí și rămase atîrnînd obscen de sîrma ghimpată.

Pentru o clipă tăcerea se lăsă și mai apăsătoare. Apoi, ca un singur om, cu Hussain în frunte, gloata se aruncă înainte asemeni unei ființe urlătoare, nesimțitoare, lipsite de rațiune. Cei aflați în primele

rînduri începură să tragă de sîrme, fără să le pese de ghimpii care le sfîşiau palmele. Împinşi de cei din spate, începură să se cațăre pe gard.

Un pistol mitralieră clănțăni către ei. În aceeaşi clipă colonelul îşi îndreptă arătătorul spre ofițerul aflat în tanc.

De îndată, o limbă de flăcări țişni din țeava tunului de patru țoli.-Tunul era îndreptat pe deasupra capetelor mulțimii şi fusese încărcat cu un proiectil orb, dar violența exploziei îi făcu pe atacatori să se rostogolească în panică de pe poartă, o jumătate de duzină de soldați scăpară armele din pricina şocului, cițiva o rupseră la fugă şi mulți dintre privitorii neînarmați se împrăştiară înspăimîntați. Trase şi al doilea tanc, cu țeava mai coborîtă, limba de flăcări țişnind mai aproape de pămînt.

Mulțimea se împrăştie. Bărbați şi femei o rupseră la fugă de lîngă poartă şi gard, călcîndu-se în picioare în graba lor. Din nou tancul din frunte trase şi din nou țişni limba de flăcări şi bubuitura asurzitoare şi mulțimea îşi dublă eforturile în năzuința ei de a se depărta de acel loc. Doar *mullahul* Hussain rămăsese la poartă. Se clătină beat pe picioare, aproape orbit şi asurzit, apoi mîinile i se prinseră de stîlpii porții şi rămase agățat acolo. Imediat, instinctiv, mulți se repeziră să-l ajute. Soldați, sergenți şi un ofițer.

- Rămîneți pe locurile voastre! mugi colonelul Peshadi, apoi luă microfonul şi dădu difuzoarele la maximum.

Vocea lui explodă în noapte:

- Toți soldații rămîn pe locurile lor! Puneți piedica la armă! PUNEȚI PIEDICA LA ARMĂ! Toți ofițerii şi sergenții - verificați-vă oamenii! Sergent, vino cu mine!

Încă în stare de şoc, sergentul porni către poartă în pas cu comandantul. În fața acesteia se aflau împrăştiate treizeci sau patruzeci de trupuri călcate în picioare. Masa de răsculați se oprise la o sută de metri mai departe şi începea să se regrupeze. Cițiva dintre cei mai zeloşi se pregătiră de un nou atac. Tensiunea crescu din nou.

- STOP! Toată lumea RĂMÎNE UNDE SE AFLĂ!

De data aceasta comanda fu ascultată. Imediat. Își simțea sudoarea curgînd pe spate și inima bătîndu-i nebunește în piept. Aruncă o privire cadavrului agățat de sîrma ghimpată, bucurîndu-se pentru el - nu murise tînărul ca un martir, cu numele lui Allah pe buze și nu era el, deci, deja în Paradis? - apoi vorbi aspru în microfon:

- Voi trei... Da, voi trei! Ajutați-l pe *mullah*! Acum!

Într-o clipă, oamenii din afara gardului către care arătase alergară să îndeplinească ordinul. Împunse furios cu degetul către cîțiva soldați.

- Voi, deschideți poarta! Tu, ia trupul de-acolo!

Din nou i se dădu instantaneu ascultare. În spatele lui, cîteva grupuri de oameni începură să se miște și el urlă:

- Am spus, RĂMÎNEȚI PE LOC! PRIMUL CARE MIȘCĂ FĂRĂ COMANDA MEA E MORT!

Toți înghețară. Toți.

Peshadi așteptă o clipă, aproape provocîndu-i, dar nu mișcă nimeni. Aruncă din nou o privire către Hussain, pe care-l cunoștea foarte bine.

- *Mullah,* spuse cu voce coborîtă, te simți bine?

Stătea acum în spatele lui. Poarta era deschisă. La cîțiva metri mai în urmă, cei trei săteni așteptau ca niște stane de piatră. Hussain era stăpînit de o monstruoasă durere de cap și urechile îl dureau cumplit, dar putea auzi și putea vedea și, deși mîinile sale erau însîngerate de ghimpii de sîrmă, știa că nu-i rănit și nu era încă martir, așa cum așteptase și cum se rugase.

- Cer... spuse el slab, cer această... această bază în numele lui Khomeini!

- Ai să vii imediat în biroul meu, îl întrerupse colonelul, cu chipul aspru și vocea severă. La fel și voi trei! Ca martori! O să stăm de vorbă, *mullah!* Eu am să te-ascult și după aceea ai să mă-asculți tu pe mine!

Dădu drumul din nou amplificatorului și explică ce-avea de gînd să facă, cu o voce și mai aspră, cuvintele stîrnind ecouri, despicînd noaptea.

- El și cu mine o să stăm de vorbă. O să discutăm pașnic și apoi *mullahul* se va întoarce la moschee și voi

toți vă veți întoarce la casele voastre să vă rugați. Poarta va rămîne deschisă. Poarta va fi păzită de soldații *mei* și de tancurile *mele* și, pe Allah și Profetul Său, fie numele Lui lăudat, dacă vreunul dintre voi trece de poartă nechemat, sau încearcă să sară gardul, soldații mei or să-l ucidă. Dacă mai mulți de douăzeci dintre voi dați buzna în unitatea mea, am să-mi conduc tancurile în satele voastre și am să vă ard casele, cu voi înăuntrul lor! Trăiască Șahul!

Se întoarse pe călcîie și se depărtă cu pași mari, urmat încet de către *mullah* și de cei trei săteni înspăimîntați. Nimeni altcineva nu mișcă. Pe veranda popotei ofițerilor, căpitanul Conroe Starke, comandantul grupului companiei *S-G*, oftă.

- Sfinte Iisuse Christoase! murmură cu nețărmurită admirație, fără să se adreseze cuiva anume. Ce *cojones!*

Ora 5,21, dimineața. Starke stătea la fereastra popotei ofițerilor, privind peste drum, la clădirea în care se afla biroul lui Peshadi. *Mullahul* nu ieșise încă. Aici, în holul principal al popotei, era foarte frig. Freddy Ayre se cufundă și mai adînc în scaunul pliant de pînză, trăgîndu-și scurta de zbor mai strîns în jurul lui, și privi în sus la înaltul texan ce se legăna încet pe călcîie.

- La ce te gîndești? întrebă îngrijorat, înăbușindu-și un căscat.

- Mă gîndesc că peste exact o oră o să răsară soarele, amice! răspunse Starke absent.

Purta și el o scurtă de zbor și cizme de pilotaj îmblănite. Cei doi piloți se aflau lîngă fereastra din colț a unei încăperi de la primul etaj, de unde se putea vedea cea mai mare parte a unității. Prin cameră erau împrăștiați o duzină de ofițeri superiori iranieni cărora li se spusese, de asemenea, să rămînă acolo. Cei mai mulți adormiseră în scaunele pliante, zgribuliți în scurtele de zbor sau în mantalele militare, căci încălzirea din întreaga unitate era oprită de săptămîni, ca să se economisească combustibil. Cîteva ordonanțe obosite, îmbrăcate în mantale, curățau ultimele resturi de la petrecerea pe care sosirea mulțimii o întrerupsese.

- Mă simt stors, tu nu?

- Nu încă! Da' cum se face că-ntotdeauna nimeresc de serviciu în zilele importante sau de sărbători, Freddy?

- Este privilegiul şefului Fără-de-Teamă, bătrîne, spuse Ayre, dă un bun exemplu trupei.

Era al doilea la comandă în contingentul *S-G*, fost pilot RAF, un bărbat atrăgător de douăzeci şi opt de ani, cu ochi albaştri ca porumbele şi vorbind englezeşte cu un pronunţat accent de Oxford.

Starke aruncă o privire către poarta principală, rămasă deschisă. Nici o schimbare. Era încă bine păzită. Afară, cinci sute de săteni aşteptau încă, strînşi unul în celălalt ca să se încălzească. Se întoarse din nou să privească clădirea. Nici aici nu se schimbase ceva. La etajul superior, unde îşi avea biroul Peshadi, luminile erau în continuare aprinse.

- Aş da leafa pe-o lună să chibiţez şi eu pe-acolo, Freddy!

- Cum? Ce vrei să spui?

- Să ascult ce vorbesc Peshadi şi *mullahul.*

- Ah!

Ayre privi peste drum, la clădirea birourilor.

- Ştii, mă gîndeam c-am încurcat-o cînd mizerabilii ăia au început să se caţăre pe gard. A dracului treabă! Eram gata-gata să-mi iau picioarele la spinare, să dau drumul la morişca bătrînei Nelly şi să-i zic adio lui Kublai Khan şi hoardelor sale tătare!

Chicoti ca pentru el, imaginîndu-şi cum ar fi alergat pînă la elicopter.

Desigur, adăugă sec, te-aş fi aşteptat, Duke.

Folosise porecla lui Starke, texan ca şi John Wayne, clădit la fel şi tot atît de chipeş ca acesta. Starke rîse.

- Mulţumesc, bătrîne! Dacă stau să mă gîndesc, dacă ar fi dat buzna ăştia, aş fi ajuns înaintea ta.

Colţurile ochilor lui albaştri se încreţiră şi zîmbi, apoi se întoarse înapoi către fereastră ca să-şi ascundă îngrijorarea. Era a treia confruntare a personalului bazei cu gloata, întotdeauna condusă de un *mullah,* fiecare înfruntare mai serioasă decît cea dinainte. Iar acum,

prima moarte deliberată. Şi ce avea să mai urmeze? Această moarte avea să ducă la alta şi la alta şi la alta. Dacă n-ar fi fost colonelul Peshadi, ar fi pornit şi alţii către poartă şi-ar fi fost împuşcaţi, şi-acum peste tot prin jur ar fi fost răspîndite cadavre. Oh! Peshadi ar fi învins - de data asta. Dar curînd el va fi cel înfrînt, doar dacă nu reuşeşte să spulbere încăpăţînarea *mullahului*. Ca s-o facă, asta însemnă să-l ucidă pe Hussain. Nu poate să-l închidă: mulţimea s-ar călca în picioare ca să-l elibereze; iar dacă-l ucide sau îl exilează, mulţimea o să-l calce pe el în picioare, aşa că s-a virit într-un joc fără scăpare.

Ce-aş face eu? Nu ştiu!

Privi în jurul lui prin încăpere. Ofiţerii iranieni nu păreau îngrijoraţi. Îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei din vedere, pe nici unul mai îndeaproape. Deşi *S-G* împărţea această bază cu armata de cînd fusese construită, în urmă cu vreo opt ani, avuseseră prea puţin de-a face cu militarii sau cu personalul Forţelor Aeriene. De anul trecut, de cînd preluase comanda ca pilot şef, încercase să extindă contactele lor cu restul bazei, dar fără succes. Iranienii îşi menţineau relaţiile doar între ei.

Asta e-n regulă, se gîndi, e ţara lor. Dar tot ei o sfîşie şi noi suntem la mijloc şi acum Manuela e-aici. Fusese copleşit de fericire cu cinci zile în urmă văzîndu-şi soţia sosind cu elicopterul - McIver n-avea încredere în drumuri - deşi fusese puţin supărat că ea reuşise să convingă pe cineva dintr-un avion al lui *British Airways* care efectuase un zbor solitar şi reuşise să se strecoare pînă la Teheran.

- La dracu', Manuela, eşti în pericol aici!

- Nu mai mult decît în Teheran, Conroe dragă. *Insha'Allah*, spusese ea zîmbitoare.

- Cum de l-ai convins pe Mac să te lase să vii aici?

- I-am zîmbit doar, dragule, şi i-am promis să mă urc în primul avion disponibil care se-ntoarce în Anglia. Pînatunci, dragule, hai în pat!

Zîmbi în sinea lui şi-şi lăsă gîndurile să zboare. Era a treia oară cînd avea un contract în Iran şi al cincilea an în *S-G*. Unsprezece ani buni, îşi zise. Mai întîi Aberdeen

și Marea Nordului, apoi Iran, Dubai și Al Shargaz, chiar dincolo de Golf, și apoi din nou Iran, unde plănuisem să rămîn. Cei mai buni ani, aici au fost. Dar nu și acum. Iranul s-a schimbat din '73, cînd Șahul a ridicat de patru ori prețul petrolului, de la un dolar la patru, sau pe-acolo! Pentru Iran e ca și cum ai socoti înainte și după Iisus. Înainte erau binevoitori și săritori, o plăcere să trăiești printre ei și să lucrezi cu ei. După? Din ce în ce mai aroganți, din ce în ce mai plini de ei din pricina necontenitelor aluzii ale Șahului la "inerenta superioritate a iranienilor", datorată celor trei mii de ani de civilizație, și a proiectelor lui potrivit cărora peste douăzeci de ani Iranul avea să fie unul dintre liderii lumii, așa cum era dreptul lui divin, avea să fie a cincea putere industrială pe Pămînt, singurul străjer al răscrucii de drumuri dintre est și vest. Cea mai bună armată, cea mai bună flotă, cea mai bună aviație, cu mai multe tancuri, elicoptere, congelatoare, fabrici, telefoane, drumuri, școli, bănci și întreprinderi decît oricine altcineva de aici, din mijlocul lumii. Și, sprijinindu-se pe toate astea, restul lumii ascultînd cu atenție, sub conducerea sa, Iranul avea să fie un adevărat arbitru între est și vest, adevărata fîntînă a întregii înțelepciuni - înțelepciunea lui.

Stark oftă. Ajunsese să înțeleagă toate astea foarte limpede în cursul anilor, dar o binecuvînta pe Manuela care acceptase să se arunce împreună cu el în felul de viață iranian, învățînd farsi, mergînd peste tot și văzînd totul, priveliști noi și gusturi și mirosuri, învățînd despre covoarele persane și caviar, vinuri și legende, făcîndu-și prieteni, netrăindu-și viața închiși în casă ca mulți dintre piloții și inginerii străini care hotărîseră să-și lase familiile acasă, să lucreze aici două luni și să aibă o lună liberă, care stăteau la bazele lor în zilele libere, economisind bani și așteptînd concediile ca să meargă acasă, oriunde era casa aceasta a lor.

- De-acum casa e aici, spusese ea. Aici o să fim eu și copiii, adăugase, cu acel zvîcnet al capului pe care el îl admira atît de mult, agitîndu-și valurile întunecate ale părului cu pasiunea moștenirii spaniole.

- Ce copii? N-avem copii şi nu ne putem ingădui incă aşa ceva, cu cîştigul meu!

Starke zîmbi. Asta se-ntîmplase chiar îndată după ce se căsătoriseră, cu zece ani în urmă. Plecase acasă, în Texas, ca să se căsătorească cu ea imediat ce postul lui la *S-G* fusese confirmat. Acum aveau trei copii, doi băieţi şi-o fată, şi işi putea îngădui să-i crească. Şi-acum? Acum ce-are să se-ntîmple? Postul de aici e ameninţat, cei mai mulţi dintre prietenii noştri iranieni au plecat, în magazinele în care pînă ieri fusese îndestulare erau numai rafturi goale - şi teamă unde fusese pînă atunci veselie. Afurisit Khomeini şi afurisiţi *mullahii* lui, îşi zise. A întors pe dos o viaţă grozavă şi un loc minunat. Tare aş vrea ca Manuela să ia copiii şi să zboare acasă, la Lubbock, să stea acolo pînă cînd se stabilizează lucrurile aici!

Lubbock este un mic orăşel de provincie în districtul Panhandle din Texas, unde tatăl lui încă mai ţinea un ranch - cinci sute de acri, cîteva vaci, cîţiva cai, ceva agricultură, de ajuns ca familia să trăiască confortabil. Aş vrea să fie deja acolo, dar n-am mai primit nici o scrisoare de săptămîni întregi şi telefoanele sunt moarte.

Blestemat Khomeini, care a înspăimîntat-o cu discursurile lui! Mă întreb ce-o să-i spună lui Allah şi ce-o să-i zică Allah lui cînd or să se-ntîlnească. Se întinse şi se aşeză pe scaunul pliant. Îl văzu pe Ayre privindu-l cu ochi somnoroşi.

- Ai făcut-o lată, zău aşa!

- Era ziua mea liberă, de fapt două zile, şi nu planificasem nimic legat de hoardele astea. Mai exact, intenţionam să beau pînă-aş fi căzut lat. Îmi lipseşte jumătatea mea, Dumnezeu s-o binecuvînteze, şi oricum Hogmanay e important pentru noi, scoţienii, şi ...

- "Hogmanay" înseamnă "Ajunul Anului Nou", iar azi e zece februarie şi nu eşti mai scoţian decît mine.

- Duke, trebuie să te înştiinţez că Ayre e un străvechi clan, iar eu ştiu să cînt la cimpoi, amice.

Ayre căscă de-i trosniră fălcile.

- Christoase, ce obosit îs!

Se îngropă şi mai adînc în scaun, încercînd să se aranjeze mai confortabil, apoi aruncă o privire afară pe fereastră. De îndată orice urmă de oboseală i se topi. Un ofiţer iranian ieşea grăbit din clădire, traversînd aleea către locul unde se aflau ei. Era maiorul Changiz, comandantul adjunct al bazei. Cînd intră în încăpere, chipul lui era sever.

- Toţi ofiţerii se vor prezenta la comandant la ora şapte fix, spuse în farsi. La ora opt va avea loc în piaţă o paradă a întregului personal militar şi a aviatorilor. Oricine lipseşte - oricine, adăugă el întunecat, cu excepţia celor învoiţi medical de mine în prealabil - se poate aştepta la pedepse imediate şi severe.

Ochii lui cercetară încăperea pînă îl descoperiră pe Starke.

- Te rog urmează-mă, căpitane.

Inima lui Starke zvîcni.

- De ce, domnule maior? întrebă în farsi.

- Comandantul doreşte să-ţi vorbească.

- Pentru ce?

Maiorul ridică din umeri şi ieşi. Starke îi spuse în şoaptă lui Ayre:

- Ai face bine să-i previi pe băieţii noştri şi pe Manuela.

- S-a făcut, spuse Ayre şi murmură: Christoase!

În timp ce Starke traversa strada şi urca scările în clădirea celalaltă, simţea ochii celorlalţi aţintiţi asupra lui ca pe o greutate fizică. Slavă Domnului că sunt civil şi lucrez pentru o companie britanică şi nu în armata americană, îşi zise.

- Fir-ar să fie, murmură, amintindu-şi de anul său de voluntariat în Vietnam, de zilele acelea de început cînd acolo nu erau militari americani, ci "doar cîţiva consilieri".

Rahat!

Şi ticălosul ăla căpăţînos, căpitanul Ritman, maniac cu curăţenia, care a ordonat ca toate elicopterele bazei noastre - o bază în junglă, la un milion de kilometri de

orice lucru ai fi vrut - să fie vopsite cu roşu, alb şi albastru strălucitor, culorile americane.

- Da, la dracu', peste tot! Să ştie şi gălbejiţii ăştia cine suntem şi să-şi zdruncine bucile fugind fără să se oprească pînă în blestemata aia de Rusie!

Partizanii din Viet Cong ne puteau vedea venind de la optzeci de kilometri, pe mine m-au făcut sită şi-am pierdut trei elicoptere Huey, cu echipaje cu tot, înainte ca ticălosul ăla să fie mutat la Saigon, avansat într-un post mai mare. Nu-i de mirare că am pierdut afurisitul ăla de război.

Intră în clădire şi urcă scările pe lîngă cei trei săteni care înlemniseră la uşă, neîngăduindu-li-se să intre înăuntru, în birlogul comandantului unităţii.

- Bună dimineaţa, colonele! spuse el în engleză, prudent.

- Bună dimineaţa, căpitane Starke!

Peshadi trecu la farsi.

- Aş vrea să ţi-l prezint pe *mullahul* Hussain Kowissi.

- Pacea fie cu tine, spuse Starke în farsi, foarte conştient de petele de sînge provenind de la tînărul mort, pete care încă mai pătau turbanul alb şi halatul negru al *mullahului*.

- Pacea fie cu tine.

Starke întinse mîna ca să-l întîmpine pe celălalt cu o strîngere de mînă, aşa cum era obiceiul. Băgă de seamă la timp rănile adînci, abia coagulate, din palmele bărbatului, provocate de sîrma ghimpată. Strînse mîna celuilalt cu grijă. Totuşi văzu o grimasă de durere pe chipul lui.

- Îmi pare rău, spuse în engleză.

Mullahul nu spuse nimic, ci-l privi doar neclintit şi Starke resimţi puternica ură a celuilalt.

- M-ai chemat, colonele?

- Da, te rog ia loc.

Peshadi făcu un semn către scaunul gol aflat de partea cealaltă a biroului. Încăperea era mobilată spartan şi de o ordine desăvîrşită. O fotografie a Şahului şi a soţiei lui, Farah, în ţinută de ceremonie, era singura podoabă a

pereților. *Mullahul* se așezase cu spatele către ea. Starke se așeză pe scaunul aflat în fața celor doi. Peshadi aprinse o altă țigară și zări privirea dezaprobatoare a lui Hussain coborînd spre ea, apoi ridicîndu-se și fixîndu-i chipul. Nu-și luă ochii de la ochii lui. După unele interpretări, fumatul era interzis de Coran. Se contraziseseră asupra subiectului ăsta timp de o oră, apoi el spusese cu hotărîre:

- Fumatul nu este interzis în Iran, nu încă. Sunt soldat. Am jurat să mă supun ordinelor. În...

- Chiar și ordinelor ilegale?

- Repet, ordinelor Majestății Sale Imperiale, Șahinșahul Mohamed Pahlavi, sau ale reprezentantului lui, primul ministru Bakhtiar, care sunt încă legale, conform legislației iraniene. Iranul nu este încă un Stat Islamic. Nu încă! Cînd o să fie, am să mă supun ordinelor oricui va conduce acest stat islamic.

- Ai să te supui *Imamului* Khomeini?

- Dacă *ayatolahul* Khomeini devine conducătorul nostru legal, cu siguranță.

Colonelul încuviințase din cap, binevoitor, dar în sinea lui gîndise: înainte ca asta să se-ntîmple, or să curgă rîuri de sînge.

- Dar dumneata, dacă am să fiu ales conducător al acestui posibil Stat Islamic, ai să mi te supui?

Hussain nu zîmbise.

- Conducătorul Statului Islamic va fi *Imamul*, Furtuna lui Allah, și după el un alt *ayatolah* și apoi altul...

Ochii hotărîți, de oțel, nu se dezlipeau de chipul lui și Peshadi ar fi vrut să-l trîntească pe *mullah* la pămînt și să-și ia tancurile și să zdrobească pe oricine nu s-ar fi supus ordinelor Șahinșahului, conducătorul dat de Allah. Da, își zise, conducătorul nostru dat de Allah, care vi s-a împotrivit vouă ca și tatăl său, vouă, *mullahilor*, și lăcomiei voastre pentru putere, care a domolit dogmatismul vostru învechit și a scos Iranul din întunecatul Ev Mediu în măreția drept-meritată de acum. Care, de unul singur, a reușit să salte OPEC-ul în poziția de-acum, de uriașă putere capabilă să facă față companiilor petroliere străine, care i-a aruncat pe ruși afară din Azerbaidjan

după al doilea război mondial și i-a ținut chiar și pe ei la distanță, făcîndu-i să-i lingă mîinile ca niște cățeluși.

Pe Allah și Profetul Lui, își spuse înfuriat, nedezlipindu-și privirile de pe chipul lui Hussain, nu pot să-nțeleg de ce *mullahii* ăștia libidinoși nu recunosc adevărul în ce-l privește pe senilul ăsta bătrîn, Khomeini, care-și strigă minciunile de pe patul de moarte, care nu realizează că sovieticii sunt cei care-l susțin cu bani, îl hrănesc, îl apără, gata să-i incite pe ei, să-i întărîte pe țărani, să ruineze Iranul și să-l transforme într-un protectorat sovietic. Avem nevoie doar de un singur ordin: "înăbușiți imediat revolta!" Cu ordinul ăsta, pe Allah, în trei zile aș transforma Kovissul și o sută de kilometri în jur într-o zonă pașnică și prosperă, cu *mullahi* mulțumiți în moscheiele lor, unde-și au locul, cu credincioși rugîndu-se de trei ori pe zi, și într-o lună armata ar aduce Iranul așa cum a fost anul trecut, iar problema Khomeini ar fi rezolvată definitiv.

La cîteva minute de la primirea ordinelor l-aș aresta, l-aș scoate în fața mulțimii și i-aș rade jumtate din barbă, l-aș lăsa gol pușcă și l-aș purta pe străzi într-o căruță cu gunoi. Aș arăta oamenilor adevărata lui față - bătrînul neputincios, înfrînt - transformîndu-l într-un ratat, și tot poporul se va întoarce cu spatele și-și va astupa urechile la cuvintele lui. După asta *ayatolahii*, care adoră viața și iubesc puterea și pămîntul și nesfîrșitele palavre, îl vor potopi cu acuzații, ca și *mullahii* și proprietarii magazinelor din bazar și chiar și oamenii de rînd, și cu toții laolaltă îi vor stinge gloria așa cum sufli într-un muc de luminare. E-atît de simplu să termini cu acest Khomeini sau cu oricare alt *mullah*! Pe Allah, dacă ar fi fost după mine, l-aș fi tîrît din Franța cu luni în urmă.

Trase din țigară și se străduí cu mult grijă să nu-și lase gîndurile să-și croiască drum în privire sau pe chip.

- Ei bine, *mullahule*, căpitanul Starke este aici.

Adugă ca și cum ar fi fost un lucru lipsit de importanță:

- Poți să vorbești în farsi sau în engleză, cum dorești. Vorbește farsi așa cum și tu vorbești engleza. Fluent.

Mullahul se întoarse către Starke.

- Așa, spuse, într-o engleză cu accent american, ești de la CIA.

- Nu! răspunse Starke, devenind brusc atent. Ai fost la studii în S.U.A.?

- Am fost student acolo, da, spuse Hussain, apoi din pricina durerii și-a oboselii nervii săi cedară. Trecu la farsi și vocea lui se înăspri. De ce-ai învățat farsi dacă nu să spionezi pentru CIA sau pentru companiile voastre petroliere? Ei?!

- Pentru curiozitatea mea, doar pentru curiozitatea mea, replică Starke politicos în farsi, cu un accent corect și un vocabular îndestulător. Sunt oaspete în țara voastră, invitat aici de guvernul vostru să lucrez pentru guvern, în tovărășie cu iranienii. E politicos din partea oaspeților să ia cunoștință de tabuurile și obiceiurile gazdelor, să învețe limba, în special cînd se simt bine în această țară și speră să fie oaspeți aici pentru mulți ani.

Spuse mai apăsat:

- Și nu sunt companiile mele.

- Sunt americane. Tu ești american, CIA e american. Toate problemele noastre vin de la America. Lăcomia Șahului este americană. Toate problemele noastre vin din America. De ani de zile americanii au scuipat pe Iran.

- Prostii! spuse Starke în engleză, acum la fel de furios, știind că singurul fel în care te puteai purta cu cineva agresiv era să lovești tu primul.

Imediat îl văzu pe celălalt roșind. Îl privi în ochi netemător, lăsînd tăcerea să se așternă multă vreme. Secundele treceau. Nu-și luă privirea din ochii *mullahului*, dar nu-l putu domina. Neliniștit, dar încercînd să pară calm, aruncă o privire către Peshadi, care aștepta și-i privea fumînd tăcut.

- Despre ce-i vorba, domnule colonel?

- *Mullahul* a cerut unul dintre elicopterele tale ca să viziteze toate instalațiile petroliere din zona noastră. După cum știi, nu noi îți coordonăm zborurile și nici nu participăm la operațiile voastre. Să pregătești unul dintre cei mai buni piloți ai dumitale pentru asta. Astăzi, începînd de la prînz.

- De ce nu folosește unul dintre avioanele dumitale? Aș putea să-i pun la dispoziție un navigator.

- Nu! Unul dintre elicopterele voastre, cu personalul vostru, la amiază.

Starke se întoarse către *mullah*.

- Îmi pare rău, dar primesc ordine numai de la *Iran-Oil* prin managerul bazei noastre și de la reprezentantul regional Esvandiary. Lucrăm sub contract cu ei și...

- Aparatele cu care zbori sunt iraniene, îl întrerupse *mullahul*, simțindu-se cuprins de oboseală și durere și dorind să isprăvească odată. Ai să pui unul la dispoziție, așa cum ți s-a cerut.

- Sunt înregistrate în Iran, dar sunt proprietatea *S-G Helicopters Ltd.*, din Aberdeen.

- Sunt înregistrate în Iran, zboară pe cerul iranian, alimentate cu petrol iranian, autorizate de iranieni pentru întreținerea sondelor iraniene care pompează petrol iranian... Pe Allah, sunt iraniene!

Buzele subțiri ale lui Hussain se strîmbară.

- Esvandiary o să-ți dea ordinele de zbor necesare pînă la amiază. Cît o să-ți ia ca să treci pe la toate amplasamentele voastre?

După o pauză, Starke spuse:

- În zbor, poate șase ore. Cît timp ai de gînd să stai la fiecare aterizare?

Mullahul abia aruncă o privire.

- După asta vreau să urmezi conducta petrolieră la Abadan și să aterizezi unde-o să-ți spun.

Starke făcu ochii mari. Trase cu coada ochiului la colonel, dar acesta privea ostentativ spiralele de fum ce se ridicau din țigara lui.

- Mai e o dificultate, *mullahule:* avem nevoie de aprobări de zbor. Radarul nu funcționează și cea mai mare parte a spațiului de zbor este controlat de Controlul Traficului Aerian de la Kish, și asta este... hm, armata.

- Vei primi orice fel de permis ai nevoie, zise hotărît Hussain și-și întoarse ochii sfredelitori către Peshadi. În numele lui Allah, mă voi întoarce la amiază. Dacă însă îmi stai în cale, vor vorbi armele.

Fiecare dintre cei trei bărbați își simțea inima bătînd puternic în piept. Numai *mullahul* era mulțumit. El nu avea de ce să-și facă griji. Era în mîinile lui Allah, făcînd lucrarea lui Allah, supunîndu-se poruncilor: "Nu slăbi dușmanul nici o clipă. Fii ca apa curgînd la vale peste zăgaz. Apasă asupra zăgazului uzurpatorului Șah, al lacheilor lui și al armatei! Va trebui să-i înfrîngem prin curaj și sînge. Nu le dai răgaz în nici un fel, căci îndepliniți lucrarea lui Allah..."

O pală de vînt făcu fereastra să zăngăne și involuntar toți trei își întoarseră privirile către ea și către noaptea de dincolo. Afară era încă întuneric, stelele străluceau, dar către est apăruse o ușoară lucire a zorilor, căci soarele se afla chiar sub muchia orizontului.

- O să mă-ntorc la prînz, colonele Peshadi. Singur sau cu mulțimea. Tu alegi, spuse în șoaptă Hussain și Starke simți cu toată ființa lui amenințarea - sau făgduiala. Dar acum, acum a sosit timpul pentru rugăciune.

Se căzni să se ridice în picioare. Palmele încă îl ardeau de durere, spatele și capul și urechile îl dureau îngrozitor. Pentru o clipă crezu că o să leșine, dar se luptă să scape de amețeală și durere și ieși cu pași mari.

Peshadi se ridică.

- Ai să faci cum cere el, te rog!

Adugă ca o mare concesie:

- E un armistițiu și un compromis temporar, pînă cînd vom primi ordine definitive de la guvernul legal al Majestii Sale Imperiale și vom pune capăt aiurelii ăsteia.

Cu mîini tremurînde, aprinse o țigară de la restul celeilalte.

- N-o să întîmpini nici un fel de probleme. O să-ți pun la dispoziție toate permisele necesare, așa că o să fie un zbor obișnuit. Desigur că trebuie să fii de acord pentru că, bineînțeles, eu nu pot să îngădui unuia dintre aparatele mele militare să se pună la dispoziția unui *mullah*, în special a lui Hussain, care-i renumit pentru acțiunile lui subversive. Sigur că nu. A fost o subtilitate strălucită din partea mea, și n-ai s-o nărui.

Înfuriat, strivi ţigara în scrumiera plină vîrf - aerul din încăpere era încărcat de nicotină - şi aproape că strigă:

- Ai auzit ce-a spus! La amiază, singur sau cu mulţimea! Mai vrei sînge? Ei?

- Sigur că nu!

- Bun, atunci fă ce ţi se spune!

Peshadi ieşi ca o furtună. Întunecat, Starke se îndreptă către fereastră. *Mullahul* îşi reluase locul lîngă poartă, ridicase braţele şi, ca oricare alt muezin din oricare minaret din ţinuturile islamice, chemă credincioşii la prima rugăciune în araba străveche, ca în fiecare zori.

- Veniţi la rugăciune! Veniţi la rugăciune! E mai bine să te rogi decît să dormi. Nu există alt dumnezeu decît Allah...

Şi în timp ce Starke privea, Peshadi îi luă pios locul în fruntea tuturor bărbaţilor de toate gradele din unitate, care, supuşi şi cu evidentă bucurie, se revărsaseră din barăci, soldaţii aşezîndu-şi armele jos, pe pămînt, lîngă ei, sătenii în afara gardului, cu aceeaşi pioşenie. Apoi, urmînd îndemnul *mullahului*, se întoarseră toţi către Mecca şi începură gesturile obligatorii, mătăniile şi litania Shahadei: "Mărturisesc că nu există alt dumnezeu decît Allah, iar Mohamed este Profetul lui..."

Cînd se sfîrşi rugăciunea, se aşternu o tăcere adîncă. Toţi aşteptau. Atunci *mullahul* îşi ridică glasul puternic:

- Allah, Coranul şi Khomeini!

Apoi ieşi pe poartă către Kowiss. Supuşi, sătenii îl urmară.

Fără să vrea, Starke se cutremură. *Mullahul* ăsta este atît de plină de ură, că pare să i se reverse prin pori. Şi atît de multă ură... într-o zi o să stîrnească ceva sau pe cineva. Dacă am să conduc eu zborul, poate că o să-l zgîndăr şi mai rău. Dacă numesc pe cineva sau cer un voluntar, e ca şi cum m-aş feri de o responsabilitate care-mi revine.

- Va trebui să zbor eu cu el, mormăi. Trebuie!

CAPITOLUL 5

În împrejurimile Lengehului; ora 6,42 dimineața. Elicopterul de tip JR 212, cu doi piloți și toate cele treisprezece locuri pentru pasageri ocupate, efectua un zbor de rutină, îndreptîndu-se către largul strîmtorii Hormuz, dinspre baza *S-G* de la Lengeh, pe deasupra apelor placide ale Golfului, către cîmpurile petrolifere, exploatate cu sprijinul francezilor, de la Siri. Soarele abia se săltase peste orizont cu promisiunea unei alte minunate zile senine, deși ceața, ca de obicei în Golf, cobora vizibilitatea pînă la cîțiva kilometri.

- *Chopper* EP-HST, aici Controlul radar Kish, întoarce la 260.

Ascultător, aparatul urmă noul curs.

- 260 la 1000, răspunse Ed Vossi.

- Menține 1000. Comunică atunci cînd treci pe deasupra zonei Siri.

Spre deosebire de cea mai mare parte a Iranului, în zonă radarul era foarte bun, cu stații pe insula Kish și Lavan, deservit de operatori ai Forțelor Aeriene Iraniene, excelent pregătiți de USAF, căci ambele capete ale Golfului erau la fel de strategice și la fel de bine deservite.

- HST.

Ed Vossi era american, fost pilot militar, avea treizeci și doi de ani și era îndesat ca un fundaș de fotbal american.

- Radarul e cam nervos azi, nu, Scrag? spuse către celălalt pilot.

- Ba bine că nu. Poate că-i supără hemoroizii.

Chiar în fața lor se afla micuța insulă Siri. Era pustie, dezolantă și joasă, cu o mică pistă de pămînt, cîteva barăci pentru personalul exploatării și o mulțime de rezervoare uriașe alimentate de țevi așternute pe fundul mării, venind de la sondele aflate în vestul Golfului. Insula se găsea la vreo șaizeci de mile în largul coastei iraniene, chiar pe granița internațională ce despărțea în două

strîmtoarea Hormuz şi separa apele iraniene de cele ale Omanului şi Emiratelor Arabe Unite. Chiar deasupra rezervoarelor de petrol, elicopterul se înclină uşor îndreptîndu-se spre vest, către prima oprire programată la cîţiva kilometri, pe platforma petrolieră Siri trei.

În momentul acela, zona avea şase pompe funcţionale, toate deservite de un consorţiu francez semiguvernamental, *EPF*, care dotase exploatarea pentru *IranOil* în schimbul unor viitoare livrări de petrol.

- Controlul Kish, HST, survolez Siri la trei sute de metri, spuse Ed Vossi în laringofon.

- Recepţie, HST! Menţine 1000! veni imediat răspunsul. Raportaţi înainte de a ateriza. Aveţi trafic în faţa voastră la ora 10,00, în urcare.

- Îi vedem.

Cei doi piloţi urmăriră zborul unei formaţii strînse de patru avioane de vînătoare ce se ridicau în înălţimi trecînd pe lîngă ei, către gura strîmtorii.

- Se grăbesc, spuse cel mai în vîrstă şi se foi în scaun.

- Poţi s-o mai zici o dată! Ia uite, Iisuse, sunt USAF, F 15!

Vossi era uluit.

- Drace! Nu ştiam că există aşa ceva pe-aici. Ai mai văzut, Scrag?

- Nu, camarade! spuse Scrag Scrägger la fel de îngrijorat, ajustînd puţin volumul căştilor sale.

La şaizeci şi trei de ani, era cel mai bătrîn pilot din *S-G*, decanul piloţilor la Lengeh, un bărbat mărunţel, uscăţiv şi zbîrcit, foarte slab, foarte încăpăţînat, încărunţit şi cu ochi albaştri deschis, adînciţi în orbite, care păreau întotdeauna să cerceteze orizontul. Vorbea cu un interesant accent australian.

- Mi-ar plăcea să ştiu ce dracu' se coace. Aştia de la radar is la fel de agitaţi ca nişte canguri în călduri, şi-i a treia patrulă pe care-o vedem de cînd suntem în aer, deşi e doar prima yankee.

- Tre' să fie o grupare de intervenţie, Scrag, sau poate sunt aparatele de escortă pe care le-au trimis americanii în Arabia Saudită, cu AVACS-ul.

Scragger stătea pe scaunul din stînga, pe post de căpitan-instructor. De obicei tipul JR 212 era configurat pentru un singur pilot, cu scăunul în dreapta, dar Scragger pusese să fie dotat acest aparat cu comenzi duble, pentru pregătirea piloților.

- Ei bine, spuse rîzînd, cîtă vreme nu dăm cu ochii de MIG-uri, stăm bine.

- Roșii n-or să-și trimită aparate aici, oricît ar vrea ei să aibă strîmtoarea.

Vossi era foarte sigur pe el. N-avea nici pe jumătate vîrsta lui Scragger și era aproape de două ori cît el în înălțime.

- N-or s-o facă, cîtă vreme le spunem că ar fi al dracului de bine să-și vadă de alę lor, și-o să avem avioane și vase și puterea să le folosim. Își mijì ochii, încercînd să străpungă ceața. Ei, Scrag, ia te uită!

Uriașul superpetrolier era încărcat din greu, mult adîncit în apă, despicînd greoi valurile către Hormuz.

- Pariez că are cinci sute de mii de tone sau chiar mai mult.

Îl priviră o vreme. Șaizeci la sută din petrolul lumii libere trecea prin această cale maritimă puțin adîncă și îngustă - abia douăzeci și patru de kilometri în șenalul navigabil - dintre Iran și Oman, douăzeci de milioane de barili în fiecare zi.

- Crezi că or să construiască vreodată un petrolier de un milion de tone, Scrag?

- Sigur c-o s-o facă, dacă vor.

Vasul trecu pe sub ei.

- Are pavilion liberian, spuse absent Scragger.

- Ai ochi de vultur.

- Datorită vieții mele ordonate, prietene.

Scragger aruncă o privire scurtă în cabină. Toți pasagerii se aflau pe locurile lor, cu centurile de siguranță prinse, cu Mae West - vestele de salvare regulamentare - pe ei, cu căștile de protecție la urechi, citind sau privind pe ferestre. Totul e normal, își spuse. Da. Și instrumentele arată valori normale, sunetele sunt așa cum trebuie, eu mă simt normal și tot așa și el. Atunci de ce sunt încordat?

se întrebă, întorcîndu-se din nou cu fața înainte. Din pricina acelei forțe de intervenție, din pricina radarului de la Kish, a pasagerilor, a zilei tale de naștere și cel mai mult dintre toate, pentru că ești în aer și, singurul mod de a rămîne în viață cînd zbori este să fii încordat. Amin! Rise.

- Ce ți s-a năzărit, Scrag?

- Ție ți s-a năzărit. Te dai pilot, așa-i?

- Sigur, Scrag! spuse prudent Vossi.

- *Okay*. Ai ginit Siri Trei?

Vossi rînji și arătă cu degetul în depărtare o sondă ce abia se vedea prin ceață, puțin mai către est față de grupul celorlalte. Scragger zîmbi.

- Atunci închide ochii.

- Hai, las-o moartă, Scrag, sigur că ăsta-i un zbor de verificare, da' cum să...

- Am luat controlul, spuse Scragger vesel.

Instantaneu, Vossi dădu drumul manșei.

- Acum închide ochii, fiin'că a-nceput antrenamentul.

Sigur pe el, tînărul aruncă o ultimă privire atentă la sonda care le era țința, își potrivi căștile, își scoase ochelarii fumurii și se supuse. Scragger îi puse în mîini perechea specială de ochelari negri pe care i-o confecționase el însuși.

- Uite, pune-i pe ăștia și nu deschide ochii pînă nu-ți spun eu. Pregătește-te să preiei controlul.

Vossi își puse ochelarii și încet și cu grijă, cu ochii încă închiși, întinse mîinile și picioarele, abia atingînd manetele și pedalele, așa cum știa că-i place lui Scragger.

- *Okay*. Gata, Scrag!

- Ia-o-n brațe.

Vossi apucă manșa fără să stea pe gînduri, cu mișcări ferme și suple, mulțumit că tranziția fusese lină, aparatul rămînînd drept și fără să se clatine.

Zbura fără balansări, condus doar de urechile lui, și el încerca să anticipeze cea mai ușoară variație în tonul motorului, scăderi sau creșteri care i-ar fi arătat că se ridica sau coboară. O ușoară schimbare. Anticipă bine.

aproape *simțind* mai înainte ca aceasta să se-ntîmple, că motorul prinsese o notă ascuțită, deci turbinele accelerau, iar elicopterul cobora. Făcu corecțiile necesare și aduse aparatul din nou la orizontală.

- Bine, prietene, spuse Scragger aprobator. Acum deschide ochii!

Vossi se așteptase la ochelarii obișnuiți de antrenament, care te-mpiedicau să vezi afară prin parbriz, dar îți îngăduiau să vezi aparatele de bord. Se trezi într-un întuneric total. Brusc, intră în panică, atenția lui volatilizîndu-se o dată cu capacitatea de coordonare a mișcărilor. Pentru o fracțiune de secundă fu complet dezorientat, simți un gol în stomac, așteptîndu-se ca aparatul să înceapă să se balanseze, dar nu se-ntîmplă astfel. Manetele rămaseră neclintite ca o stîncă în mîinile lui Scragger, pe care nu le simțise pînă atunci pe comenzi.

- Iisuse, gîfîi Vossi, luptîndu-se cu amețeala, întinzînd automat mîinile ca să-și scoată ochelarii.

- Lasă-i așa, Ed! Asta e o situație limită. Ești singurul pilot la bord și-ai dat de necaz. Ce-ai să faci? Ia comenzile, haide!

Vossi simți în gură gust de fiere și scuipă. Își simțea mîinile și picioarele cuprinse de un tremur nervos. Apucă comenzile, trase prea mult de ele și aproape țipă înspăimîntat cînd se balansară puternic, pentru că se așteptă ca Scragger să-l controleze în continuare. Dar n-o făcea. Total dezorientat, trase din nou prea tare de comenzi. De data asta Scragger minimalizează greșeala.

- Liniștește-te, Ed! Ascultă afurisitul ăla de motor. Stăpînește-ți mîinile și picioarele. Apoi, mult mai blînd: Ușurel acum... Te descurci bine. Ușurel... O să verși mai tîrziu. Ești într-o situație limită, trebuie să-l pui jos și ai treisprezece pasageri în spate. Eu 's aici lîngă tine, da' nu-s pilot, așa că ce-ai de gînd să faci?

Vossi își simți mîinile și picioarele revenind la locurile lor și urechile auziră iarăși sunetul motoarelor.

- Eu nu pot să văd, dar tu poți.

- Așa-i.

- Atunci ai putea să mă conduci!

- Așa-i.

Vocea lui Scragger căpătă o notă de incordare.

- Sigur că trebuie să pui întrebările corecte. Kish Control, coborîm de la 1000 spre Siri Trei.

- Recepție. HST!

Glasul lui Scragger își schimbă tonalitatea.

- De-aici înainte mă cheamă "Burt"! Sunt un flăcău de pe una din sonde. Habar n-am de zbor, da' pot să citesc un cadran... dacă-mi spui ca lumea unde să mă uit.

Vossi se aruncă bucuros în joc și puse întrebările potrivite, Burt obligîndu-l să-și folosească limitele cunoștințelor sale de zbor, ale aparatelor din cabină, obligîndu-l să pună întrebările astfel încît un necunoscător să poată înțelege și răspunde. Din timp în timp, cînd nu era îndeajuns de precis, "Burt" țipa ascuțit, cuprins de isterie:

- Iisuse, nu găsesc ceasu', care-i, pentru Dumnezeu, toate sunt, ale dracului, la fel! Explică mai încet, oh, Dumnezeule! O să murim cu toții!

Pentru Vossi întunericul se hrănea cu întuneric. Timpul se dilată. Nu existau cadranele cunoscute sau acele indicatoare atît de liniștitoare. Nu exista nimic, doar vocea care-l forța să atingă granița capacităților sale. Cînd ajunseră la cincisprezece metri de platformă, "Burt" începu să dea indicații de aterizare. Vossi era amețit, înspăimîntat de întuneric, știind că minusculul cerc de aterizare de pe puntea platformei se ridica în întîmpinarea lui. Mai ai încă timp să renunți, să mărești turația, să ieși dracului de aici și să aștepți undeva sus, dar cîtă vreme?

- Acum ești la trei metri deasupra și trei într-o parte, așa cum ai vrut.

Simțind sudoarea izvorîndu-i din piele, Vossi puse imediat aparatul în picaj.

- E perfect! Ești fix la centru, așa cum ai vrut.

Niciodată întunericul nu fusese mai atotstăpînitor și nici teama pe care o simțea. Murmură o rugăciune. Reduse puțin din turație. Păru să treacă o veșnicie, apoi alta și alta și în cele din urmă patinele atinseră ceva și

aparatul se așeză imobil. Pentru un moment nu-i veni să creadă. Simțea o ușurare atît de intensă că aproape îi venea să plîngă de bucurie. Apoi, de la mare depărtare, auzi vocea adevărată a lui Scragger și-l simți preluînd comenzile.

- Am luat-o eu, prietene! A fost al dracului de bine, Ed, zece din zece. Am preluat eu acum.

Ed Vossi își scoase ochelarii. Era ud leoarcă, avea fața albă ca varul și se lăsă moale în scaun, abia luînd în seamă activitatea din fața lui, plasa grea de frînghie întinsă peste platforma de aterizare care n-avea nici treizeci de metri în diametru.

- Iisuse, am coborît! Am coborît și suntem teferi!

Scragger lăsase motorul în ralanti. Nu era nevoie să-l oprească de tot, căci era doar o scurtă oprire. Fredona "Waltzing Matilda", ceea ce i se întîmpla doar cînd era foarte mulțumit. Puștiul se descurcase, își zise. Zburase ca focu'. Da' cît de iute avea să-și revină? Cînd zbori cu cineva întotdeauna e bine să știi cît îl țin zurgălăii.

Se întoarse și ridică degetul mare către bărbatul care stătea pe scaunul cel mai din față al cabinei, unul dintre inginerii francezi care venise să verifice echipamentul electric de pompare abia instalat pe platformă. Restul pasagerilor așteptară răbdători. Patru erau japonezi, oaspeți ai oficialităților franceze și ai inginerilor de la *EPF*. Scragger nu se simțea în apele lui transportînd japonezi, căci îi răscoleau amintiri din zilele războiului, amintiri ale pierderilor australiene din războiul din Pacific, miile de morți în taberele de prizonieri japoneze și la calea ferată birmaneză. Mai degrabă crime, își spuse întunecat, îndreptîndu-și atenția către platformă.

Inginerul deschisese ușa și îi ajuta pe muncitorii iranieni să scoată cutiile din cala de mărfuri. Era o vreme fierbinte și umedă, enervantă, aerul mirosea greu a petrol și gaze. În carlingă era înăbușitor ca de obicei, umiditatea cumplită, dar Scragger se simțea confortabil.

Trase cu coada ochiului la Vossi, încă moale în scaunul lui, cu mîinile puse după ceafă, încercînd să-și revină. E-un băiat bun, își zise Scragger, apoi vocea

dominatoare din cabină, din spatele lui, îi atrase atenția. Era Georges de Plessey, șeful oficialilor francezi și responsabilul zonal al *EPF*. Stătea pe brațul unuia dintre scaune, servind unul dintre nesfîrșitele sale discursuri, de data asta japonezilor. Mai bine lor decît mie, își spuse Scragger amuzat. Îl cunoștea pe Plessey de trei ani și îi plăcea omul pentru meniurile franțuzești pe care le oferea și pentru calitatea jocului său de bridge, joc care le plăcea amîndurora, dar nu și pentru felul în care susținea o conversație. Găzarii ăștia sunt toți la fel. N-au habar decît de petrol și nici n-au chef de altceva și, în ceea ce-i privește, tot restul lumii nu-i pe Pămînt decît ca să consumăm chestia asta și să o plătim muncind pînă ne dă borșul pe nas și crăpăm; ba chiar și atunci, cele mai multe dintre crematorii folosesc petrol. Fir-ar ai dracului! Prețul la gaz a sărit la 14,8 barilul. Era 4,80 cu cîțiva ani în urmă și 1,80 doar cu alți cîțiva ani înainte de asta. Afurisiți tîlhari de drumul mare! Gașca dracului - OPEC, Cele Șapte Surori, ba și găzarii din Marea Nordului.

- Toate aceste platforme se sprijină pe niște piloni așezați pe fundul mării, spunea de Plessey. Toate sunt construite și deservite de francezi. Cîte una la o singură exploatare.

Purta o îmbrăcăminte kaki și avea un păr rar, nisipiu și fața arsă de soare. Ceilalți francezi pălăvrăgeau și se certau între ei. Asta fac toată vremea, își spuse Scragger. Doar din cînd în cînd se întrerup ca să mănînce și să bea vin și să sucească gîtul vreunei fetișcane care n-are a se aștepta de la ei la mai mult de "adio-și-n-am-cuvinte". Ca pricopsitul de Jean-Luc, regele fustangiilor. Și totuși, fiecare are personalitatea lui. Fiecare. Nu ca amăriții ăștilalți. Japonezii sunt toți scunzi, supli, dichisiți, toți îmbrăcați la fel: cămașă albă cu mîneci scurte, cravată neagră, pantaloni negri, pantofi negri, aceleași ceasuri digitale, aceiași ochelari fumurii. Singura diferență e vîrsta. Ca sardinele într-o conservă.

- Apa de-aici, ca peste tot în Golf, e puțin adîncă, domnule Kasigi, spunea de Plessey. Aici n-are nici treizeci de metri. Se dă ușor de petrol cam la trei sute de

metri. Avem șase puncte de foraj în partea asta a cîmpului pe care-l numim Siri Trei. Sunt toate legate, adică conectate între ele cu țevi și pompează prin ele petrolul în rezervoarele de pe insula Siri. Capacitatea de stocare de acolo este de trei milioane de barili și toate rezervoarele sunt acum pline.

- Și cheiurile din Siri, domnule de Plessey? întrebă Kasigi, japonezul grizonat care vorbea o engleză limpede și îngrijită. N-am putut să văd cînd am trecut peste insulă.

- Pentru moment încărcăm în larg. Anul viitor am planificat să construim un chei, între timp nu-i nici o problemă pentru încărcarea petrolierelor de capacitate medie, domnule Kasigi. Vă garantăm o deservire rapidă, o încărcare rapidă. În definitiv, suntem francezi. O să vedeți mîine. *Rikomaru* a întîrziat?

- Nu, o să ajungă la amiază. Care e capacitatea finală a cîmpului?

- Nelimitată, spuse rîzînd francezul. Acum pompăm doar șaptezeci și cinci de mii de barili pe zi, dar, *mon Dieu*, sub fundul mării e un lac de petrol.

- Excelență căpitan!

La fereastra laterală a elicopterului, în dreptul scaunului lui Scragger, se înălțase chipul surizător al tînărului Abdullah Turik, unul dintre componenții echipei de pompieri.

- Eu foarte bine, foarte bine, dumneata?

- Prima-ntîi, tinere! Cum merge treaba?

- Eu bucuros văd dumneata, căpitan Excelență!

Cu un an în urmă, baza de la Lengeh în care se afla Scragger fusese alertată prin radio că exista un CASEVAC pe această platformă. Era o noapte groaznică și directorul iranian spusese că probabil pompierul avea peritonită și ar fi bine să încerce să ajungă acolo cît mai devreme cu putință în zori, zborul de noapte fiind interzis în Iran, cu excepția cazurilor de urgență. Scragger era ofițer de serviciu și plecase imediat. Era politica companiei să acționeze imediat în astfel de situații, chiar și în condiții deosebit de grele, dar făcea parte și din serviciul lor special. Îl dusese pe tînăr direct la Spitalul Naval

Iranian din Bandar-e Abbas şi îi convinsese pe cei de acolo să-l primească. Dacă n-ar fi făcut-o, tînărul ar fi murit.

De atunci, acesta îl întîmpina de fiecare dată cînd ajungea la sondă şi, o dată pe lună, la bază sosea o pulpă proaspătă de capră, oricît se străduise Scragger să împiedice asta, din pricina preţului exorbitant. O dată vizitase satul de baştină al tînărului, aflat undeva în zona Lengeh, la o distanţă bună de coastă. Era o localitate obişnuită, fără instalaţii sanitare, fără electricitate, fără apă curentă, podele de pămînt bătut, pereţi de chirpici. În afara oraşelor, iranienii trăiau cu strictul necesar, dar chiar şi aşa o duceau mult mai bine decît mulţi dintre locuitorii celorlalte state din zona Golfului. Familia lui Abdullah era ca toate celelalte - nici mai bună, nici mai rea. Mulţi copii, nori de muşte, cîteva capre şi găini, cîţiva acri de mărăcinişuri. Şi tatăl tînărului spusese:

- Curînd, într-o zi, o s-avem şi şcoala noastră. Excelenţă pilot, şi rezervorul nostru de apă şi într-o zi electricitate şi, da, e-adevărat, o ducem mult mai bine muncind pentru petrolul pe care îl exploatează străinii, mulţumim lui Allah că ne-a dat petrol. Binecuvîntat fie Allah că fiul meu Abdullah trăieşte! A fost Voia Lui ca Abdullah să trăiască, Voia Lui că Excelenţa voastră s-a îngrijit într-atîta de el, Allah fie binecuvîntat!

- Cum merge treaba, Abdullah? repetă Scragger, căci tînărul îi plăcea, pentru că gîndea în pas cu vremurile, nu ca tatăl său.

- Bine!

Abdullah se apropie, băgîndu-şi capul pe fereastră.

- Căpitan, spuse opintit, de data asta fără zîmbet şi cu vocea coborîtă atît de mult încît Scragger trebui să se aplece înainte ca să audă. Curînd multe necazuri. *Tudehii* comunişti, *mujhadinii* poate *fedainii*, puşti şi explozive, poate un vapor la Siri, primejdie! Te rog, te rog, nimic nu spune cine zis, da?

Apoi îşi aşeză din nou zîmbetul pe faţă şi strigă:

- Aterizări bune şi vino din nou, curînd, aga!

Flutură din mînă o dată, apoi, încercînd să-şi ascundă nervozitatea, se întoarse la ceilalţi.

- Sigur, sigur, Abdullah, mormăi Scragger.

Primprejur se afla un număr de iranieni care îi urmăriseră, dar aşa se întîmpla de obicei. Piloţii erau apreciaţi pentru că erau singura legătură în caz de urgenţă. Şeful platformei ridică degetul mare în sus. Automat, Scragger se răsuci, verificînd dacă totul era în regulă şi fiecare se aşezase pe locul lui.

- Îl salt, Ed?

- Da, sigur, Scrag.

La trei sute de metri, Scragger trecu la orizontală, îndreptîndu-se către Siri Unu, unde trebuiau să debarce restul pasagerilor. Era foarte tulburat.

Lua-le-ar dracu' de ciori, îşi zise. O singură bombă ar împrăştia insula Siri prin tot Golful.

Era pentru prima dată cînd auzea vreun zvon de felul ăsta. Zona Siri nu fusese niciodată ţinta vreuneia dintre grevele care închisese toate celelalte cîmpuri, în special - după cum credeau muncitorii străini - din cauză că francezii îi dăduseră adăpost lui Khomeini. Sabotaj? Nu spunea japonezul c-o să-i vină un petrolier mîine? Da, aşa spunea! Ce-i de făcut? Nimic, pentru moment. Pune-l deoparte pe Abdullah pentru o vreme, acum nu e timp de aşa ceva. Nu cît eşti în zbor. Trase cu coada ochiului la Vossi. Eh, s-a descurcat bine, foarte bine, mai bine decît... mai bine decît cine? Trecu în revistă chipurile tuturor piloţilor pe care îi pregătise de-a lungul anilor. Sute.

Zbura de cînd împlinise cincisprezece ani. Intrase la şaptesprezece în Forţele Aeriene Regale Australiene, în 1933, pilotase un Spitfire în '39 ca locotenent, după care trecuse la elicoptere în '45, zburase în '49 în Koreea şi părăsise armata după douăzeci de ani de serviciu, încă locotenent la treizeci şi şapte de ani. Rîse. Cît timp fusese în armată, strînsese întruna caracterizări proaste.

- Pentru Dumnezeu, Scragger, ce ţi-a căşunat pe general? De data asta ai încurcat-o!

- Dar, *wingco**, englezoiul a început-o! Ticălosul a zis că toți australienii sunt niște hoți, că au urme de cătușe în jurul încheieturilor și că ne tragem din pușcăriași!

- Așa a zis? Tu-i mama lui! Englezoii ăștia-s toți la fel, Scrag! Deși, în cazul tău avea probabil dreptate, că familia ta e Acolo Dedesubt** de la începuturi, da' totuși te-ai încontrat din nou c-un superior și, dacă nu-nveți să te porți, te las la sol de'tot.

Dar n-o făcuse niciodată. Cum ar fi putut? Decorat de două ori, șaisprezece avioane doborîte și de trei ori pe atîtea misiuni îndeplinite cu plăcere, cu mai multă plăcere decît oricine în întregul RAAF. Încă mai zburam, căci asta era tot ceea ce-și dorea mai mult pe lume, încă mai încerca să fie cel mai bun și mai sigur și încă mai dorea să iasă din încurcătură cu toți pasagerii întregi. Dacă zbori pe elicoptere, e cu neputință să nu ți se întîmple vreo defecțiune în aparatură, își zise, știind că fusese foarte, foarte norocos, nu ca alții, piloți la fel de buni, pe care-i părăsise norocul. Trebuie să ai noroc ca să fii un pilot bun. Din nou trase cu coada ochiului la Vossi, bucuros că nu se aflau în război, că avea de fapt cel mai bun cîmp de încercare a unui pilot. Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe tînărul Ed. E unul dintre cei mai buni din *S-G*. Acum, la să vedem cine-i cel mai bun dintre cei cu care ai zburat. Charlie Petikin, desigur. Da, el trebuie să fie, pentru că a fost pilot de utilitare. Și Tom Lochart. Duncan McIver e cel mai bun dintre toți, deși nu mai zboară, putrezi-i-ar oasele cu invenția aia a lui de controale medicale la trei luni, dar aș fi la fel de-al dracului și la fel de grijuliu dacă eu aș fi jos și el ar zbura la șai'ștrei de ani, ca o păsărică. Amăritul. Scragger se cutremură. Dacă comisia strecoară regulamente noi în privința vîrstei și pensionării, am încurcat-o. În ziua în care o să mă dea jos, îmi iau catrafusele către Grădina Raiului.

---

* Wingco - wing comander - comandant de escadrilă.

** Poreclă dată Australiei.

Siri Unu era încă la o distanță bună. Aterizase acolo de trei ori pe săptămînă timp de mai bine de un an, totuși își pregătea de fiecare dată apropierea ca și cum ar fi fost prima dată.

- Unde-i grijă, nu-i accident. Totul trebuie să fie pregătit din vreme. Azi o să ne apropiem frumușel jos și ...

- Scrag.

- Da, fiule!

- M-ai speriat al dracului!

- Asta-i Lecția Nr. 1. Ce altceva ai mai învățat?

- Cred că am învățat cît de al naibii de ușor e să intri în panică, cît de singur te simți și neputincios și cît de importanți sunt ochii.

Vossi aproape explodă:

- Cred că am învățat că sunt muritor. Fir-ar să fie, Iisuse, Scrag, tare m-am speriat, mai să mă scap pe mine.

- Cînd mi s-a întîmplat mie, eu m-am scăpat.

- Ha?

- Zburam în Kuweit, pe un 47G2, în vremurile vechi, prin '60.

47G2 era un elicopter mic, de trei locuri, cu cabina ca o bulă transparentă, cu motor Bell cu piston, calul de povară al celor mai multe unități aeriene de control al circulației și al poliției.

- Zburam cu un doctor și un mecanic de la *ExTex*. Vroiau să ajungă într-o oază dincolo de Vafrah, unde aveau un CASEVAC - un amărît își încurcase piciorul în sapa de foraj. Ei, și zburam cu ușile scoase ca de obicei, fiin'că era vară. Cam la o sută doua'j de grade, vreme uscată și împuțită și pentru oameni și pentru elicoptere, așa cum numai în deșert poa' să fie, de departe mai rău ca pe coclaurile noastre, în pustiu. Da' mi se promisese plată dublă și o bonificație, așa că bătrînu' meu prieten Forsyte m-a dat voluntar. Era o zi nenorocită, cum numai în deșert poate să fie, Ed. Vîntul ridica nisipul roșu, încins în rafale și-și făcea de cap, știi, ca de obicei - pale bruște care ridică nisipul în nori deși, vîrtejurile obișnuite în locurile joase. Eram pe la vreo sută de metri și veneam la

aterizare, cînd am dat peste un nor de praf - o pulbere atît de fină că nu puteai s-o vezi. Cum mi-a intrat în ochelarii de protecţie, numai Dumnezeu ştie, da' acum era în regulă şi-n clipa următoare tuşeam şi scuipam bojocii din mine şi aveam ochii plini de nisip şi eram la fel de orb ca o cîrtiţă bătrînă.

- Nu glumeşti?

- Nu, e-adevărat, zău! Nu puteam să văd nimic, nu puteam să-mi deschid ochii şi eram singurul pilot - cu doi pasageri la bord.

- Iisuse, Scrag, amîndoi ochii?

- Amîndoi ochii şi ne bălăngăneam acolo în aer ca dracu', pînă am reuşit să stăpînesc mai mult sau mai puţin blestemăţia asta şi inima din piept. Doctorul n-a putut să-mi scoată nisipul din ochi şi de fiecare dată cînd încerca, sau încercam eu, aproape că ne dădeam cu cracii în sus - ştii ce sensibil e G2. Erau tot atît de înspăimîntaţi ca şi mine şi asta nu m-ajuta cîtuşi de puţin. Şi-atunci mi-a dat prin cap că singura şansă pe care o aveam era să aterizez orbeşte. Zici că era să faci pe tine. Ei bine, cînd am pus patinele pe nisip, nu mai rămăsese în mine nici o picătură, nici măcar de sămînţă!

- Iisuse, Scrag! L-ai pus jos, pe bune? Ca azi, da' de-adevăratelea, cu amîndoi ochii plini de praf? Nu glumeşti?!

- I-am pus să-mi dea indicaţii aşa cum am făcut cu tine. De fapt doctorul a făcut-o, amăritu' ălălalt a leşinat.

Ochii lui Scragg nu părăsiseră nici o clipă platforma de aterizare.

- Cum ţi se pare?

- Fără probleme.

Siri Unu se afla drept în faţă, platforma de coborîre întinsă deasupra apei. Se zărea responsabilul cu aterizarea şi echipa obligatorie de pompieri aşteptînd lîngă el. Mineca de vînt era pe jumătate umflată şi flutura stabil în aceeaşi direcţie. De obicei, Scragger cobora treptat, imediat după raportul obişnuit către staţia radar. De data asta, în loc de aşa ceva spuse:

- Astăzi o să rămînem sus, frate-meu! O să-ncercăm o apropiere la înălțime și o să-l punem jos drept.

- De ce, Scrag?

- Să schimbăm un pic.

Vossi se-ncruntă, dar nu spuse nimic. Luă la rînd fiecare cadran, căutînd ceva în neregulă. Nu găsi nimic, cu excepția comportării ciudate a bătrînului. Cînd ajunseră chiar deasupra sondei, Scragger deschise circuitul de emisie.

- Kish radar, aici HST, coborîm de la 1000 pentru Siri Unu.

- *Okay,* HST, comunicați cînd sunteți gata de decolare.

- HST.

Se pregătiseră de o apropiere la înălțime, folosită de obicei cînd locul de aterizare este înconjurat de clădiri înalte, stîlpi sau piloni. Scragger reduse din puterea motorului exact atît cît trebuia. Elicopterul începu să se așeze ușurel, perfect controlat. Nouă sute, opt sute, șase sute, patru, trei... Amîndoi simțiră în aceeași clipă vibrația comenzilor.

- Iisuse, suflă Vossi, dar Scragger aplecase deja foarte mult botul elicopterului în jos și apăsase manșa pînă la podea. Aparatul începu brusc o coborîre foarte iute - două sute, o sută... și vibrațiile creșteau. Privirile lui Vossi săreau de la cadran la cadran, către punctul de aterizare și din nou la aparatele de bord. Înghețase în scaunul lui, iar gîndurile urlau: S-a dus elicea anticuplu sau transmisia elicei anticuplu!

Platforma de aterizare se repezea către ei, echipa de serviciu se împrăștie în panică, pasagerii se agățară de mînere, înfricoșați de neașteptatul picaj.

Vossi se ținea de ambele laterale ale scaunului, întregul panou de bord vibra, iar zgomotul motorului se schimbase. În fiecare clipă se aștepta să piardă definitiv elicea din coadă și atunci nu ar fi mai avut scăpare. Altimetrul arăta șaizeci metri, cincizeci, patruzeci, treizeci, douăzeci și mîinile lui se întinseră să apuce manetele ca să înceapă frînarea, dar Scragger îi anticipă

mişcarea cu o fracţiune de secundă mai devreme, împinse maneta de gaze la capăt şi opri perfect. Pentru o secundă, aparatul păru să atîrne cu motoarele urlînd, nemişcat la un metru deasupra platformei, apoi atinse platforma la marginea cercului, violent, dar nu atît de violent ca să fie periculos, alunecă înainte şi se opri la doi metri de centru.

- Tu-ţi... murmură Scragger.

- Iisuse, Scrag!

Vossi abia era în stare să vorbească.

- A fost perfect!

- Nu, n-a fost. L-am pus cam la un metru juma' într-o parte.

Cu un efort, Scragger îşi desprinse mîinile de pe manete.

- Taie motorul, Ed, repede, cît de repede poţi.

Deschise portiera din partea lui, se lăsă să alunece iute afară în curentul şfichiuitor de aer al elicei şi deschise uşa cabinei.

- Rămîneţi pe loc un moment, strigă acoperind zgomotele motorului care se oprea, asudînd de uşurare că toată lumea era cu centurile de siguranţă încă puse şi nimeni nu fusese rănit.

Ascultători, oamenii rămaseră aşezaţi, doi dintre ei verzi la chip. Cei patru japonezi se holbară la el impasibili.

Răciturile dracului, îşi zise în gînd.

- *Mon Dieu*, Scrag, strigă Georges de Plessey, ce s-a-ntîmplat?

- Nu ştiu, cred că-i anticuplul. În curînd o să-i scadă turaţia şi o să...

- De-a ce dracu te joci, Vossi?!

Era Gafari, responsabilul iranian de zbor care îşi vîrîse chipul desfigurat de furie pe fereastra pilotului.

- Cum îndrăzneşti să faci un exerciţiu de zbor pe platforma asta?! Am să-ţi fac raport pentru manevră periculoasă!

Scragger se răsuci spre el.

- Eu pilotam, nu căpitanul Vossi.

Brusc, nemărginita ușurare că reușise să apunteze cu bine, amestecată cu profundul sentiment de dispreț pe care-l avea pentru acest om, îl făcu să-și iasă din fire.

- Cară-te, Gafari, cară-te sau îți scap una de n-ai s-o uiți toată viața!

Strînse pumnii și se pregăti.

- Cară-te!

Ceilalți priveau uluiți. Vossi se albi. Gafari, mai înalt și mai voinic decît Scragger, își scutură arătătorul către fața lui Scragger, blestemîndu-l în iraniană, apoi strigă în engleză, încercînd să-l provoace:

- Porc străin, cum îndrăznești să mă-njuri, să mă amenințI?! Am să cer anularea permisului tău de pilotaj pentru manevre periculoase și am să te azvîrl din Iran. Ciinilor, credeți că cerul nostru vă aparține?!

Scragger se aruncă înainte, dar Vossi se așeză imediat între ei și opri lovitura cu pieptul său lat.

- Hei, hei, prietene, ce faci? Hei, iartă-mă, Scrag, spuse liniștit, dar mai bine ne-am uita la elice. Scrag, Scrag, prietene, elicea! Ei?!

Lui Scrag îi trebuiră cîteva secunde ca privirile să i se limpezească. Inima îi bătea nebunește și-i văzu pe toți holbîndu-se la el. Cu un efort uriaș, își stăpîni furia.

- Ai... ai dreptate, Ed. Da.

Apoi se-ntoarse către Gafari.

- A fost... a fost o situație specială.

Gafari încercă să-l ia peste picior și Scragger începu din nou să se enerveze, dar de data asta reuși să se stăpînească. Merseră către elicopter. Mulți dintre petroliștii europeni și iranieni se strînseseră în jurul rotorului din coadă. Elicea se oprise din rotație. Dintr-una dintre pale lipseau cam zece centimetri, iar ruptura era zdrențuită. Cînd Vossi încercă axul principal, era aproape liber. Enormul cuplu de forțe creat de mișcarea descentrată a palelor îl distrusese. În spatele lui, unul dintre pasageri se repezi către marginea platformei și începu să vomeze violent.

- Iisuse, mormăi Vossi. Aș putea să-l rup cu două degete!

Gafari sparse tăcerea cu vocea lui răsunătoare:

- E limpede: întreținere proastă, periclitînd ...

- Taci, Gafari! spuse de Plessey furios. *Merde!* Suntem toți în viață și-i datorăm asta căpitanul Scragger. Nimeni n-ar fi putut să prevadă asta. Standardele S-G sunt cele mai ridicate din Iran.

- O să raportez, domnule de Plessey...

- Da, te rog, fă chestia asta și amintește-ți că am să-l propun pentru citare pentru capacitate profesională.

De Plessey era impozant în mînia lui. Îl detesta pe Gafari, considerîndu-l un necioplit care-l susținea pe Khomeini fățiș, incitînd muncitorii la grevă dacă nu se afla prin preajmă vreun militar sau polițist loial Șahului, ca în clipa următoare să se-mpăuneze cu loialitatea sa față de familia imperială și să-i pedepsească pe sondori pentru o infracțiune minoră. Porc străin, ai?

- Amintește-ți și asta: aici este o societate franco-iraniană și Franța nu este... cum se spune.., Franța nu a fost niciodată împotriva Iranului cînd acesta a trecut prin clipe grele.

- Atunci ar trebui să insistați ca Siri să fie deservită numai de către francezi... și nu bătrîni. Am să raportez fără întîrziere incidentul,

Gafari se îndepărtă. Înainte ca Scragger să poată face sau spune ceva, de Plessey îi puse palmele pe umeri, îl sărută pe amîndoi obrajii, după care îi scuturâ mîna cu egală căldură.

- Îți mulțumesc, *mon cher ami!*

Din rîndul francezilor se auziră strigăte puternice de bucurie și se înghesuiră în jurul lui Scragger, îmbrățișîndu-l cu efuziune, apoi Kasigi înaintă.

- *Domo!* spuse el oficios și, spre și mai marea stînjeneală a lui Scragger și și mai marea bucurie a francezilor care-și îndesiră strigătele și bătăile pe spate și pe umeri, cei patru japonezi se înclinară înaintea lui la unison.

- Mulțumesc, domnule căpitan! spuse din nou Kasigi cu voce oficială. Da, noi înțelegem și vă mulțumim.

Zîmbi și-i oferi cartea lui de vizită pe palmele întinse, însoțită de o altă ușoară înclinare.

- Yoshi Kasigi, *Toda Shipping Industries.* Vă mulțumesc.

- N-a fost chiar așa grav, domnule Kaseegee! spuse Scragger.

Încercă să treacă peste stînjeneala care-l cuprinsese, peste furia care-l stăpînise, și să-și vină în fire, deși își promise în sinea lui că într-o zi, cît de curînd, o să încerce să-l găsească pe Gafari, singur pe țărm.

- Noi, eh, aveam echipament de plutire, aveam spațiu destul și l-aș fi putut pune pe apă. E meseria noastră să ajungem jos cu bine. Ed ăsta...

Îi zîmbi vesel lui Ed, știind că, punîndu-se în fața lui, tînărul îl salvase de la o înfruntare pe care n-ar fi putut s-o cîștige.

- ... Căpitanul Vossi ar fi făcut același lucru cu ușurință. Am vrut doar să vă scap de-o udătură, deși apa e plăcută și călduță, dar nu știi la ce să te-aștepți din partea lui Fălci.

Încordarea se sparse și rîseră cu toții, deși puțin nervoși, pentru că cea mai mare parte a Golfului și a gurilor rîurilor care se vărsau în el erau pline de rechini. Apele calde și abundența de resturi alimentare și gunoaie neprocesate pe care națiunile riverane Golfului le revărsau în el de milenii favorizau dezvoltarea peștilor de toate felurile, în special a rechinilor. Și pentru că toate gunoaiele de pe platformele petroliere treceau peste bord, rechinii erau de obicei prin preajmă.

- Ai văzut vreodată unul mare, căpitane?

- Ba bine că nu! E un rechin cap-de-ciocan care pîndește în largul insulei Kharg. Am stat acolo cîțiva ani și l-am văzut... știu eu, o dată sau de două ori pe lună. Are cam opt-zece metri lungime. Am văzut o mulțime de rechini cenușii mari, da' ăsta-i singurul într-adevăr mare.

De Plessey se cutremură.

- *Merde* pe toți rechinii. Era cît pe-aci să mă înșface unu' o dată, lingă Siri. Eu, cum spuneți voi... A! Mă bălăceam la apă mică și rechinul s-a repezit la mine atît

de repede că a ajuns cu burta pe nisip. Avea cam doi metri jumate. Am tras în el de şase ori, dar tot s-a zbătut întruna şi a încercat să ajungă la noi şi i-au trebuit ore întregi ca să moară şi nici chiar atunci n-am îndrăznit vreunul dintre noi să ne-apropiem de el. Ehei, rechinii...

Trase cu coada ochiului la elicea ruptă.

- În ce mă priveşte sunt foarte fericit aici, pe sondă.

Încuviinţară cu toţii. Francezii începură să pălăvrăgească între ei, gesticulînd. Doi porniră să descarce nişte coşuri, iar altul se duse să dea o mînă de ajutor celui care încă mai vărsa peste bord.

Sondorii se depărtară. Japonezii rămaseră în aşteptare, privind atenţi în jur. Superstiţios, Vossi atinse elicea.

- Ca să poarte noroc, ei, Scrag!

- De ce nu? Cîtă vreme tu şi pasagerii puteţi să ieşiţi din aparat pe picioarele voastre, a fost o aterizare bună.

- De ce s-a-ntîmplat? întrebă de Plessey.

- Habar n-am, frate-meu, spuse Scragger. Am trecut printr-un stol de păsări de mare, unele micuţe, pescăruşi poate, pe drum dinspre Siri Trei. Una dintre ele ar fi putut să intre în elice şi să provoace o mică ruptură. N-am simţit nimic, da' cine ştie! Ştiu că rotorul era perfect în dimineaţa asta, pentru că amîndoi am verificat elicopterul, ca de obicei. Ridică din umeri: Voia Domnului!

- *Oui. Espèce de con!* Mie nu-mi place să fiu atît de aproape de voia Domnului.

Se încruntă către platforma de aterizare.

- Ar putea un '206 sau un Alouette să ajungă aici şi să ne ia pe rînd?

- O să trimitem după un alt '212 şi o să tragem păsărica noastră dincolo.

Scragger arătă către interiorul platformei, în apropierea schelăriei înalte a sondei.

- Avem roţi în compartimentul de bagaje, aşa că n-o să fie cine ştie ce şi n-o să te-ntîrzie.

- Bun, bun. Atunci las asta în grija ta. Ceilalţi, veniţi cu mine, spuse Plessey plin de importanţă. Cred că tuturor ne-ar trebui nişte cafea şi-apoi un pahar de Chablis de la gheaţă.

- Credeam că pe sonde nu se bea, spuse Kasigi.

Sprîncenele lui de Plessey se arcuiră.

- Așa e, *mon cher*, desigur - pentru iranieni și pentru cei care nu sunt francezi - desigur. Dar sondele noastre sunt franțuzești și se supun Codului Napoleonian, adăugă plin de măreție. Trebuie să sărbătorim sosirea noastră în siguranță aici, așa că astăzi sunteți oaspeții frumoasei Franțe, deci ne putem comporta ca niște oameni civilizați, ocolind regulile. De ce sunt făcute dacă nu ca să fie ocolite? Desigur. Haideți, apoi o să începem vizita propriu-zisă și o să vă explic tot.

Îl urmară cu toții, cu excepția lui Kasigi.

- Și dumneata, domnule căpitan, întrebă, ce-ai să faci?

- O să așteptăm. Elicopterul o să aducă piese de rezervă și mecanici, răspunse Scragger.

Nu se simțea în apele lui fiindcă nu-i plăcea să se afle atît de aproape de vreun japonez, nefiind în stare să înlăture amintirea atîtor prieteni pierduți în război, atît de tineri, iar el încă în viață, și veșnica întrebare înnebunitoare: De ce ei și nu eu?

- O să așteptăm pînă o să fie reparat, apoi o să ne întoarcem acasă. De ce?

- Cînd o să se întîmple asta?

- Pe înserat. De ce?

Kasigi aruncă o privire iute către elice.

- Cu îngăduința dumitale, mi-ar plăcea să mă întorc tot cu dumneata.

- Asta hotărăște căpitanul Vossi! Oficial, el e căpitanul în acest zbor.

Kasigi își îndreptă atenția către Vossi. Tînărul pilot cunoștea sentimentele lui Scragger în privința japonezilor, dar nu le putea înțelege. Chiar înainte de decolare spusese: "La dracu', Scrag, Războiul Mondial a fost acum un milion de ani. Japonia este aliata noastră în prezent, singurul aliat important pe care-l avem în Asia", iar Scragger îi răspunsese: "Las-o baltă, Ed."Așa că o lăsase.

- Dumneavoastră, hm, mai bine ați pleca cu ceilalți, domnule Kasigi. Nu putem ști cît de mult o să dureze.

- Elicopterele îmi dau o stare de nervozitate. Aș prefera să zbor cu dumneata, dacă n-ai nimic împotrivă.

Kasigi își întoarse din nou ochii către Scragger. Ochi pătrunzători, pe o față aspră.

- Am fost în mare pericol. Aproape n-ai avut timp și totuși te-ai rotit la nici nouăzeci de metri ca să faci o aterizare perfectă pe pata asta de muscă. A fost un zbor incredibil, incredibil! Un singur lucru nu înțeleg: De ce ai ales o apropiere la înălțime?

Prinse din zbor privirile lui Vossi fixate pe chipul lui Scragger. Ah, își zise, și pe tine te mirā.

- N-aveai nici un motiv pe o zi ca asta, nu-i așa?

Scragger il privi îndelung și mai nemulțumit.

- Ați zburat pe elicoptere?

-Nu, dar am zburat cu destule ca să știu cînd e vorba de un necaz. Mă ocup de petroliere și deci de cîmpuri petrolifere - aici în Golf, în Irak, în Alaska, oriunde, chiar și-n Australia.

Kasigi lăsă, să treacă peste el explozia de ură pe care o intuia. Era obișnuit cu asta, știa motivul, pentru că făcuse multe afaceri pînă acum în Australia. Foarte multe.

O parte a acestei uri e meritată, își zise. O parte! Pînă la urmă, australienii or să se schimbe. Vor fi nevoiți s-o facă. În definitiv, noi cumpărăm o parte considerabilă din materiile lor prime, acum și în anii care-or să vină, și în curînd o s-avem și mai mult. E curios cît de ușor putem obține pe cale economică ceea ce n-am reușit să facem pe cale militară.

- Te rog, de ce ai ales o apropiere la înălțime, astăzi? În mod normal ar fi trebuit să fim pe fundul mării acum. De ce?

Scragger ridică din umeri, vrînd să pună capăt poveștii.

- Șefule, spuse Vossi. De ce-ai făcut-o?

- Din noroc!

Kasigi zîmbi puțin.

- Dacă-mi îngădui, mi-ar face plăcere să zbor cu dumneata la întoarcere. O viață pentru o viață, căpitane. Te rog, păstrează cartea mea de vizită. Poate că într-o zi aș putea să-ți fac vreun serviciu.

Se înclină politicos și îi părăsi.

Ora 11,56 dimineața.

- Explozive pe Siri, Scrag? De Plessey era uluit.

- Nu-i exclus, replică Scragger la fel de încet.

Se găseau în cel mai îndepărtat punct al platformei, la o distanță bună de orice ființă omenească, și căpitanul abia isprăvise de istorisit ceea ce îi șoptise Abdullah. Cel de-al doilea '212 se afla de multă vreme acolo, așteptîndu-l pe de Plessey care trebuia să dea ordinul de decolare ca să-l ducă pe el și echipa lui pe Siri, unde erau așteptați pentru prînz. Mecanicii desfăcuseră deja cea mai mare parte a secțiunii din coadă a elicopterului lui Scragger și erau adînciți în reparații, Vossi supraveghindu-i atent. Rotorul cel nou și transmisia erau deja la locul lor. După o clipă, de Plessey spuse neajutorat:

- Explozivele ar putea fi oriunde! Chiar și o cantitate mică ar putea să afecteze întreg sistemul nostru de pompare. *Mon Dieu!* Ar fi o cale perfectă de a nărui și mai mult șansele lui Bakhtiar - sau ale lui Khomeini - de a se întoarce la normal.

- Da. Ai grijă cum folosești informația și, pentru Dumnezeu, păstreaz-o pentru tine!

- Sigur. Omul ăsta a fost pe Siri Trei?

- La Lengeh.

- Ei, și-atunci de ce nu mi-ai spus de dimineață?

- N-am avut timp. Scragger aruncă o privire iute în jur, asigurîndu-se că nu putea să-i audă nimeni. Ai grijă cu orice faci. Fanaticii ăștia nu dau un ban pe nimeni și nimic și dacă le trece prin cap că cineva a scăpat o vorbă, se umple marea de cadavre de aici pînă la Hormuz.

- Așa-i.

De Plessey era foarte îngrijorat.

- Ai mai spus și altcuiva?

- Nu, prietene!

- *Mon Dieu*, ce-aş putea să fac? Paza e... Cum ai putea avea o pază sigură în Iran? Vrei, nu vrei, suntem în puterea lor. Îţi mulţumesc încă o dată! Trebuie să-ţi mărturisesc că mă aşteptam la sabotaje serioase pe Kharg sau la Abadan, e-n avantajul celor de stînga dacă se creează şi mai mult haos, dar nu m-am gîndit că o să ajungă pînă aici.

Întunecat, se sprijini de balustradă şi privi la marea de dedesubt care spăla leneşă picioarele platformei. Rechinii dădeau tîrcoale, căutînd resturi. Acum ne ameninţă teroriştii. Rezervoarele şi pompele de pe Siri sunt o ţintă bună pentru sabotaj şi dacă se întîmplă ceva acolo, pierdem ani de proiectare, ani de petrol, de care Franţa are disperată nevoie. Petrolul pe care s-ar putea să-l cumpărăm de la împuţiţii de englezi şi din împuţita lor de Mare a Nordului. Cum or îndrăzni să fie atît de norocoşi cu extracţia lor în creştere - cel puţin 1,3 milioane de barili pe zi?

De ce nu e petrol lîngă coastele noastre sau ale Corsicii? Afurisiţi de englezi, cu feţele şi inimile lor înşelătoare. De Gaulle avea dreptate cînd spunea că trebuie ţinuţi afară din Europa. Şi acum cînd noi, cu bunătatea inimilor noastre, i-am acceptat, deşi ştim cu toţii că sunt nişte ticăloşi mincinoşi, nici nu le trece prin cap să împartă norocul cu noi, partenerii lor. Se prefac doar că sunt cu noi în Piaţa Comună. Au fost întotdeauna împotriva noastră şi or să fie întotdeauna. Marele Charles avea dreptate în tot ceea ce-i priveşte, deşi s-a înşelat cumplit în privinţa Algeriei. Dacă am avea încă Algeria, pămîntul şi petrolul ei, am fi bogaţi, mulţumiţi, iar englezii şi nemţii şi tot restul ne-ar linge picioarele.

Între timp, ce-i de făcut?

Te duci la Siri şi prînzeşti. După asta ai să gîndeşti mai bine. Mulţumesc, Doamne, că încă mai primim provizii din Dubai, Sharyah şi Al Shargaz, locuri civilizate şi cu bun simţ. Zilnic *brie, camembert, boursin,* usturoi proaspăt şi unt din Franţa şi vin adevărat, fără de care am muri. Ei, aproape, adăugă el cu oarecare reţinere, observînd că Scragger îl priveşte atent.

- Da, *mon brave?*

- Ziceam: ce-ai de gînd să faci?

- Am să dau ordin să înceapă un exercițiu de avarie, spuse el maiestuos. Se pare că am dat uitării clauza 56/976 a contractului nostru original franco-iranian, care spune că la fiecare șase luni, pe o perioadă de cîteva zile, trebuie verificate măsurile de securitate - întru gloria Franței și, hm, a Iranului.

Minunații ochi ai lui de Plessey se aprinseră de frumusețea glumei.

- Desigur că subordonații mei au uitat să-mi amintească, dar acum o să ne aruncăm cu toții în acest exercițiu, cu un adevărat entuziasm franțuzesc. Peste tot: la Siri, pe platformele de foraj, pe țărm, chiar și la Lengeh. *Les crétins!* Cum îndrăznesc să creadă că ar putea sabota munca noastră de ani de zile?

Aruncă o privire în jur. Încă nu se apropiase nimeni. Restul grupului se strîngea acum lîngă cel de-al doilea JR 212.

- Va trebui să-i comunic lui Kasigi, căci are un petrolier prin preajmă, comunică el cu voce coborîtă, și ăsta ar putea fi o țintă.

- Poți să te încrezi în el? Vreau să spun că o să facă totul pe ascuns?

- Da, va trebui, *mon ami!* Va trebui să-l previn, trebuie s-o fac.

Plessey își simți stomacul răsucindu-se. Dumnezeule! își spuse foarte tulburat. Sper că e doar foame și că nu mă paște alt atac, vreo criză biliară. Deși nu m-ar mira, cu tot ce s-a-ntîmplat azi. Mai întîi am fost aproape de un accident, apoi cel mai bun pilot al nostru era cît pe ce să se încaiere cu scîrbosul de Gafari și acum așteptăm să ne lovească revoluția.

- Kasigi a întrebat dacă ar putea ca la întoarcere să zboare cu tine. Cînd ai să poți pleca?

- Înainte de apus, dar nu-i nevoie să m-aștepte, poate să plece cu voi!

De Plessey se încruntă.

- Înțeleg de ce nu-ți plac japonezii. Eu, cel puțin, tot nu pot să-i sufăr pe nemți, dar trebuie să fim practici.

E un client bun şi, deoarece a cerut-o, ţi-aş fi recunoscător dacă, se zicem, l-ai ruga pe Vossi să piloteze, *mon cher ami*. Da, acum suntem prieteni apropiaţi, ne-ai salvat vieţile şi am fost toţi la voia Domnului. Acum putem... se luminā la faţă. Da, şi dacă zboară cu tine, o să ai o ocazie perfectă de a-i spune ce mi-ai spus şi mie. Sunt sigur că ai să te descurci foarte bine.

- Dar e...

- E unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri, spuse ferm de Plessey. Foarte bine, îţi mulţumesc prietene, am să-l las la Siri. Cînd eşti gata, ia-l de acolo. Excelent. Atunci e hotărît. Şi fii sigur că am să-ţi fac un raport foarte favorabil, autorităţilor şi chiar însuşi "Boierului" Gavallan.

Zîmbi din nou.

- Acum plecăm, ne vedem mîine.

Înjurînd printre dinţi, Scragger îl privi depărtîndu-se. De Plessey era şeful peste toţi, aşa că nu putea să facă nimic şi în acea după amiază, în drum către Siri, stătea pe locul din spate, în cabină, transpirînd de zor şi detestînd faptul.

- Iisuse, Scrag, zisese Vossi şocat cînd îi spusese că avea să stea în spate, pasager. Te simţi bine?

- Sigur că da. Vreau doar să văd cum e cînd stai acolo, răspunsese iritat. Mută-ţi fundul pe locul căpitanului, ia-l pe nenorocitul ăla de la Siri şi pun-te dracului ca pana la Langeh sau te ia dracu' la raport.

Kasigi aştepta la heliport. Nu era pic de umbră şi se-ncinsese, era plin de praf şi asudat. Dunele se-ntindeau în depărtare pînă către conducta petrolieră şi complexul de rezervoare, toate de un cenuşiu murdar din pricina prafului. Scragger privea diavolii deşertului - mici vîrtejuri de vînt care dansau deasupra solului - mulţumind stelei sale norocoase că putea să zboare şi nu trebuia să muncească într-un astfel de loc. Da, elicopterele sunt zgomotoase şi întotdeauna vibrează şi-s greu de stăpînit, îşi zise, şi sigur că îmi lipseşte zborul la înălţime, zborul singur în carlinga avionului, sus, sus de

tot, picajurile şi tonourile şi planarea ca un vultur, dar zborul e zbor şi nu-mi place deloc să stau în împuţita asta de cabină. Pentru Dumnezeu, e mai rău chiar decît într-un avion obişnuit. Nu-i plăcea să zboare fără să fie el la comenzi şi nu se simţea niciodată în siguranţă şi asta se adăuga nemulţumirii sale cînd îi făcu semn lui Kasigi să se aşeze lîngă el. Trînti uşa. De partea cealaltă a cabinei, cei doi mecanici moţăiau pe scaune, în salopetele lor albe, pătate de sudoare.

Kasigi îşi potrivi vesta de salvare şi-şi strînse centura de siguranţă. Odată ridicaţi în aer, Scragger se aplecă spre el.

- N-am cum să-ţi spun altfel decît la iuţeală, aşa că ascultă aici. S-ar putea să aibă loc un atac terorist la Siri, pe una dintre platformele de extracţie, sau poate chiar pe vaporul dumitale. De Plessey m-a rugat să te previn.

Kasigi trase adînc aer în piept.

- Cînd? şuieră pe deasupra zgomotului puternic din cabină.

- Nu ştiu, şi nici de Plessey, dar e mai mult decît probabil.

- Cum, cum o să încerce să saboteze?

- Habar n-am. Cu armele sau cu explozibilele, poate o bombă cu ceas... Aşa că ar fi bine să întăreşti măsurile de siguranţă.

- Sunt mai mult decît întărite, replică imediat Kasigi, apoi văzu o străfulgerare mînioasă în ochii lui Scragger şi pentru o secundă nu putu înţelege de ce, apoi îşi aminti cele ce abia le spusese.

- Ah, te rog să mă ierţi, căpitane, n-am vrut să par lăudăros, atîta doar că am menţinut întotdeauna standarde de securitate foarte ridicate, iar în apele astea vasele mele sunt...

Era cît pe ce să spună "pe picior de război", dar se opri la timp, stăpînindu-şi iritarea la sensibilitatea celuilalt.

- În apele astea toată lumea e mai mult decît grijulie. Te rog iartă-mă.

- De Plessey a vrut să știi. Și de asemenea că nu trebuie să dai pe-afară - că trebuie să păstrezi totul pentru dumneata - și să nu scapi ceva vreunui iranian.

- Înțeleg! Totul va fi ținut în secret. Din nou îți mulțumesc.

Scragger încuviințã scurt din cap și se așează mai bine în scaunul său.

Kasigi își dorea din tot sufletul să fi putut și el să dea scurt din cap și să se sfîrșească totul așa, dar, fiindcă australianul salvase viața însoțitorilor săi și a sa și deci le permisese să fie de folos mai departe companiei și șefului lor, Hiro Toda, simțea că e de datoria lui să încerce o împăcare.

- Căpitane! spuse el cît de încet putea peste tunetul motoarelor, înțeleg de ce noi japonezii, suntem atît de urîți de australieni și îmi cer iertare pentru toate Changiurile, toate drumurile către Burma și toate atrocitățile. Pot să-ți spun doar adevărul. Aceste întîmplări sunt foarte limpede discutate în școlile noastre și nu sunt uitate. Este rușinea noastră națională că astfel de lucruri s-au întîmplat.

E-adevărat, își zise furios în sinea lui, a fost o prostie comiterea unor astfel de atrocități, chiar dacă nebunii ăia nu înțelegeau ce făceau - în definitiv cei mai mulți dintre dușmani erau niște lași, s-au predat supuși cu zecile de mii și astfel și-au pierdut toate drepturile lor ca ființe umane, după legile codului nostru Bushido, care stipulează că pentru un soldat predarea este cea mai rea dezonoare. Cîteva greșeli făcute de cîțiva sadici, cîțiva țărani prost educați printre gardienii închisorilor, cei mai mulți dintre ei fiind Mîncători de Usturoi, coreeni, și toți japonezii trebuie să sufere asta pe veci! E rușinea Japoniei. Și cealaltă, cea mai rea dintre toate: comandantul nostru suprem nu și-a împlinit datoria și l-a forțat astfel pe Împărat să încheie rușinos războiul.

- Te rog, primește-mi scuzele în numele tuturor!

Scragger îl privi lung. După o pauză, spuse simplu:

- Iartă-mă, dar nu pot. Fostul meu partener, Forsyth, a fost primul care a intrat în Changi. N-a reușit niciodată

să uite ce-a văzut. În al doilea rînd, prea mulți dintre camarazii mei, nu doar prizonieri de război, au încasat-o de la voi. Prea mulți. Nu pot să uit, și mai mult decît atît, n-am s-o fac. N-am s-o fac pentru că, dacă se-ntîmplă asta, ar însemna să-i trădez eu. I-am trădat prin pace - ce pace? I-am trădat pe toți, asta-i ceea ce cred. Iartă-mă, dar așa e.

- Înțeleg. Chiar și așa am putea face pace. Dumneata și cu mine. Nu?

- Poate. Poate cu timpul.

Ah, timpul, își spuse Kasigi amuzat. Astăzi am fost din nou în pragul morții. Cît timp mai avem? Tu și cu mine? Ce-i timpul altceva decît o iluzie, iar viața doar o iluzie în altă iluzie? Și moartea? Își amintea, cu mîndrie, poemul de moarte al unuia dintre strămoșii săi samurai, care însumase totul desăvîrșăit.

Ce sunt norii
Altceva decît un motiv pentru cer?
Ce e viața
Altceva decît evadare din moarte?

Strămoșul său era Yabu Kasigi, *daimo* de Izu și Baka și sprijinitor al lui Yoshi Toranaga, primul și cel mai mare dintre *shogunii* Toranaga care, din tată-n fiu, conduseseră Japonia din 1603 pînă în 1871, cînd împăratul Meiji desființase *shogunatul* și scosese în afara legii întreaga clasă a samurailor. Dar Yabu Kasigi nu rămăsese în amintire pentru credința față de stăpînul său sau pentru curajul în luptă, așa cum se întîmplase cu faimosul său nepot, Omi Kasigi, care luptase pentru Toranaga în marea bătălie de la Sekigahara, unde, deși pierduse un braț, condusese atacul care zdrobise dușmanul. O, nu, Yabu îl trădase pe Toranaga, sau încercase să-l trădeze și astfel i se poruncise să-și facă *seppuku* - sinuciderea rituală prin despicarea pîntecului.

Yabu era venerat pentru caligrafia poemului său de moarte, pentru curajul său cînd își făcuse *seppuku*. În acea zi, îngenunchind în fața samurailor adunați, el îndepărtase batjocoritor pe cel de-al doilea samurai care ar fi trebuit să stea în spatele lui cu sabia cea lungă și să pună capăt agoniei, iute, retezîndu-i capul și înlăturînd

astfel rușinea de a i se auzi strigătul de durere. Luase pumnalul scurt și și-l înfipsese adînc în pîntece, apoi făcuse liniștit cele patru tăieturi, cel mai dificil *seppuku* din cîte fuseseră vreodată: de-a curmezișul și în jos, din nou de-a curmezișul și în sus, apoi își ridicase măruntaiele cu mîinile, ca în cele din urmă să moară fără să scoată un sunet. Kasigi se cutremură la gîndul că ar fi putut face același lucru, știind că n-ar fi avut vreodată curajul. Războaiele moderne nu seamănă deloc cu acele zile cînd ți se putea porunci să mori astfel, la simpla dorință a stăpînului.

Îl văzu pe Scragger privindu-l cu atenție.

- Și eu am fost în război, spuse el involuntar. Pe avioane. Am zburat pe Zerouri în China, în Malaya, în Indonezia și-n Noua Guinee. Curajul în timp de război e diferit de curajul în sine. Vreau să spun, nu în timp de război, nu-i așa?

- Nu înțeleg.

Nu m-am gîndit la războiul meu de ani de zile, își zise Kasigi, scăldat brusc de un val de teamă, amintindu-și veșnica spaimă de a fi ucis sau rănit, spaimă care-l măcina și astăzi, cînd era sigur că aveau să moară cu toții, el și cu însoțitorii săi înghețați de spaimă. Da, și toți am făcut astăzi ceea ce am făcut în toți acei ani de război: ne-am amintit moștenirea noastră, Pămîntul Zeilor, ne-am înghițit spaima așa cum am fost învățați din copilărie, ne-am prefăcut calmi, ne-am prefăcut echilibrați ca să nu ne facem de rușine în fața altora, am zburat într-o mulțime de misiuni pentru Împărat, împotriva dușmanului, cît de bine am putut și apoi, cînd el a spus: "Puneți jos armele", le-am pus recunoscători, oricît de mare ar fi fost rușinea.

Cîțiva găsiseră această rușine de nesuportat și se sinuciseseră după tradiția străveche, onorabil. Mi-am pierdut oare cinstea pentru că n-am făcut-o? Nici gînd! M-am supus Împăratului care a poruncit să îndurăm ceea ce nu se putea îndura, apoi m-am alăturat firmei vărului meu, așa cum ne cerea datoria, și l-am servit cu cinste spre și mai marea glorie a Japoniei. Am ajutat la ridicarea

companiei *Toda Shipping Industries* din ruinele Yokohamei, transformind-o intr-una din cele mai mari firme din Japonia, am construit nave uriaşe, inventînd superpetrolierele, tot mai mari în fiecare an, şi aştept în curînd ca să fie aşezată chila primului tanc petrolier de-un milion de tone. Acum vasele noastre sunt peste tot, purtînd materii prime în Japonia şi ducînd de-aici produse finite. Suntem, pe bună dreptate, minunea lumii, dar, o, atît de vulnerabili! Trebue să avem petrol sau o să pierim.

Văzu pe una dintre ferestre un petrolier îndreptîndu-se către Golf şi un altul către Hormuz. Un pod neîntrerupt, îşi zise, cel puţin un petrolier la fiecare sută de mile pe tot drumul de aici către Japonia, zi de zi, ca să hrănească fabricile noastre, fără de care am muri de foame. OPEC-ul o ştie, ne stoarce cît poate şi-şi freacă mîinile bucuros, ca astăzi. Astăzi mi-a trebuit toată puterea voinţei mele ca să mă prefac că sunt calm în timpul tocmelii cu francezul ăsta odios, puţind a usturoi şi a scîrboşenia aia zemuindă, borîtura aia numită *brie,* care-mi cerea, bătăios, doi dolari şi optzeci de cenţi peste preţul deja scandalos de paisprezece dolari şi optzeci de cenţi, iar eu, dintr-o străveche linie de samurai, a trebuit să mă tocmesc cu el ca un chinez din Hong Kong.

- Dar, *m'sieur* de Plessey, desigur că puteţi vedea că la acest preţ, la care se adaugă transportul ...

- Îmi pare rău, *m'sieur* Kasigi, dar am şi eu ordinele mele. Aşa cum s-a convenit, cele trei milioane de barili de petrol de la Siri trebuie oferite mai întîi dumitale. *ExTex* a cerut o parte şi alţi patru parteneri importanţi au solicitat de asemenea cantitatea. Dacă doreşti, poţi renunţa....

- Nu, dar contractul specifică "la preţul curent al OPEC şi ...

- Da, dar desigur ştii că toţi furnizorii OPEC cer o bonificaţie. Nu uita că saudiţii plănuiesc să reducă producţia luna asta şi că săptămîna trecută toţi producătorii mai importanţi au hotărît un alt val de reduceri de *force majeure*, că Libia îşi reduce şi ea

producția. *BP - British Petroleum* - a continuat reducerile pînă la patruzeci și cinci de procente...

Kasigi ar fi vrut să urle de furie cînd își amintea că pînă la urmă căzuse de acord, cu condiția să aibă toate cele trei milioane de barili la același preț, iar francezul zîmbise dulce și spusese "Desigur, cu condiția să încărcați în șapte zile", amîndoi știind că așa ceva era cu neputință.

Știa de asemenea că o delegație de stat românească se afla în acele momente în Kuweit, căutînd trei milioane de tone de petrol brut, nu trei milioane de barili, ca să-și compenseze reducerea aprovizionării cu petrol iranian care ajungea la ei prin conductele irano-sovietice, și că mai erau și alți cumpărători, cu duzinele, care așteptau la rînd pentru petrolul de pe Siri, și pentru toate celelalte transporturi asupra cărora avea dreptul primei opțiuni - petrol, gaz natural lichid, nafta și alte produse petrochimice.

- Foarte bine, șaptesprezece șaizeci un baril, spusese cu voce plăcută Kasigi, dar în sinea lui se jură să egaleze scorul cumva.

- Pentru încărcătura acestui petrolier, *m'sieur*.

- Desigur că pentru încărcătura acestui petrolier, spusese și mai amabil.

Și acum acest pilot australian îmi șoptește că chiar și acest petrolier s-ar putea să nu fie în siguranță.

Bătrînul ăsta ciudat. Prea bătrîn ca să mai zboare și totuși atît de priceput, atît de bine pregătit, atît de deschis și atît de prost. Prost! E o prostie să fii atît de deschis, pentru că astfel ești în puterea celuilalt.

- Spuneai că poate cu timpul am putea face pace. Astăzi amîndoi era să sfîrșim acest timp. Ne-a salvat doar priceperea dumitale și norocul, pe care noi îl numim *karma*. Într-adevăr, nu știu cît de mult timp mai avem. Poate că vasul meu va sări în aer mîine. Voi fi la bordul lui. Ridică din umeri. *Karma!* Hai să fim prieteni! Numai dumneata și cu mine. Nu cred că ne trădăm așa camarazii noștri din război, ai dumitale și ai mei.

Întinse mîna.

- Te rog.

Scragger privi palma întinsă. Kasigi se străduia să aştepte. Apoi Scragger cedă, încuviinţă uşor din cap şi strînse mîna cu putere.

- E-n regulă, amice! Hai să-i dăm drumul!

În acea clipă îl văzu pe Vossi întorcînu-se şi făcîndu-i semn.

Într-o clipă, Scragger ajunse în cabină.

- Da, Ed?!

- Se anunţă un CASEVAC, Scrag! De pe Siri Trei. Unul dintre cei de acolo a căzut peste bord.

Porniră la iuţeală. Trupul plutea la piciorul sondei. Îl ridicară la bord cu un vinci. Rechinii îşi luaseră deja partea din picioare, iar unul dintre braţe lipsea. Capul şi faţa erau lovite rău şi desfigurate ciudat.

Cadavrul era al lui Abdullah Turik.

CAPITOLUL 6

Lîngă Bandar-e Delam; ora 4,52 după-amiază. Umbrele se lungeau. De-a lungul drumului, ţinutul era plin de mărăcinişuri, iar la orizont se înălţau dalele pietroase ale munţilor acoperiţi de zăpadă, capătul nordic al lanţului Zagros. De partea aceasta, dincolo de pîrîul şi mlaştinile ce se întindeau pînă la portul aflat la cîţiva kilometri depărtare, se afla una dintre numeroasele conducte de petrol care traversau regiunea în toate direcţiile. Conducta de oţel avea cincizeci de centimetri în diametru şi era aşezată pe capre de beton, trecea pe sub un mic pod, traversînd drumul, apoi intra în pămînt. La un kilometru către est se afla un sat alcătuit din locuinţe joase, acoperite de praf, cu pereţi nezugrăviţi, din chirpici, şi direcţia aceea se apropia un automobil. Era vechi şi uzat şi se deplasa încet, dar motorul suna bine, prea bine pentru aspectul caroseriei.

În maşină se aflau patru iranieni. Erau tineri şi proaspăt bărbieriţi şi mai bine îmbrăcaţi decît de obicei, deşi toţi erau asudaţi şi foarte nervoşi. În apropierea podeţului, maşina se opri. Unul dintre tineri, care purta ochelari, se ridică de pe locul din faţă şi se prefăcu că

urinează la marginea drumului, în timp ce ochii lui scrutară atenți de jur împrejur.

- E liber, spuse.

De îndată, cei doi din spate ieșiră cu agerime afară, ducînd între ei un sac grosolan, greu, și se strecurară aplecați, de-a lungul taluzului de pămînt, sub podeț.

Tînărul cu ochelari își încheie nasturii de la pantaloni, apoi, ca într-o doară, se îndreptă către mașină și ridică cu grijă capota portbagajului. Sub o bucată de prelată zdrențuită se zărea țeava boantă a unui pistol mitralieră de fabricație cehoslovacă. Se mai liniști oarecum. Șoferul ieși și el și urină în șanț cu un jet puternic.

- Am vrut și eu, Mashoud, dar n-am putut, spuse tînărul cu ochelari, invidios.

Își șterse sudoarea de pe față și își împinse ochelarii în sus pe nas.

- Nu pot s-o fac niciodată înainte de examen, spuse Mashoud și rise. Facă Allah să se deschidă din nou Universitatea.

- Allah! Allah e opiul maselor, zise tînărul cu ochelari în direcția lui, apoi se întoarse către drum.

Era încă pustiu în ambele direcții, cît se putea vedea cu ochii. La sud, undeva în depărtare, soarele se reflecta în apele Golfului. Aprinse o țigară. Degetele îi tremurau. Timpul trecea foarte încet. Mușchii roiau, făcînd tăcerea să pară și mai profundă. Apoi observă un nor de praf pe drum, dincolo de sat.

- Privește!

Amîndoi tinerii își mijiră ochii privind în depărtare.

- Sunt furgonete sau camioane?

- Camioane militare, spuse neliniștit Mashoud, apoi aleargă către marginea podețului și strigă: Grăbiți-vă, voi doi! Se apropie ceva!

- E-n regulă! strigă o voce de dedesubt.

- Suntem aproape gata, spuse cealaltă voce.

Cei doi tineri de sub podeț deschiseseră sacul și înghesuiau la întîmplare, de-a lungul conductei de oțel, săculeții turtiți de explozibil. Conducta era acoperită cu o teacă de prelată și smoală pentru a o proteja de rugină.

- Dă-mi detonatorul și fitilul, Ali, spuse răgușit cel mai mare dintre ei.

Amîndoi erau acum murdari, iar sudoarea lăsase dîre prin stratul de murdărie.

- Uite!

Ali i le dădu cu grijă, simțind cămașa lipită de piele.

- Ești sigur că știi cum s-o faci, Bijan?

- Doar am studiat instrucțiunile ore-ntregi. N-am exersat și cu ochii închiși?

Bijan se strădui să zîmbească.

- Suntem ca Robert Jordan în "Pentru cine bat clopotele". Chiar așa!

Celălalt se cutremură.

- Sper că clopotele nu bat pentru noi.

Chiar dacă e așa, ce mai contează? Partidul va învinge, și masele vor obține victoria.

Degetele neexperimentate ale lui Bijan înfipseră neîndemînatice detonatorul cu nitroglicerină într-unul dintre săculeții cu exploziv, înfipseră un capăt al fitilului dedesubt și îngrămădiră ultimii săculeți peste el, ca să-l țină la locul lui. Vocea lui Mashoud se auzi și mai neliniștită:

- Grăbiți-vă! Cred că sunt camioane militare cu soldați.

Pentru un moment amîndoi tinerii paralizară, apoi desfășurară fitilul, împiedicîndu-se unul de celălalt în nervozitatea lor.

Pe neobservate, capătul fitilului prins în detonator scăpă. Așezară aproape trei metri de fitil pe pămînt, aprinseră capătul lui și-și luară picioarele la spinare. Bijan aruncă o privire fugară înapoi, ca să verifice totul, văzu că partea aprinsă ardea frumos, cu scîntei, și rămase cu gura căscată cînd observă celălalt capăt bălăngănindu-se liber. Țîșni înapoi, îl înfipse cu mîini tremurînde în detonator și alunecă. Nitroglicerina explodă și aprinse săculețul de exploziv de lîngă ea și acesta îl aprinse pe următorul și pe următorul și întreaga grămadă explodă, rupîndu-l pe Bijan în bucăți, laolaltă cu șase metri din lungimea țevii,

aruncînd în aer podeţul şi răsturnînd maşina, ucigînd doi din ceilalţi tineri şi smulgînd un picior ultimului dintre ei.

Petrolul începu să se reverse din conductă. Sute de barili pe minut. Ar fi trebuit să se aprindă, dar nu se întîmplă asta - explozibilul fusese prost amplasat şi detonat - şi cînd cele două camioane militare se opriră cu prudenţă la o sută de metri mai departe, scurgerea de petrol atinsese deja pîriul. Fracţiunile mai uşoare, gazoase, volatile, pluteau la suprafaţă, iar cele mai dense începură să se afunde în maluri, în mlaştini şi sol, transformînd întreaga zonă într-o porţiune extrem de periculoasă.

În cele două camioane rechiziţionate se aflau douăzeci de Gărzi Verzi, pro-Khomeini, cei mai mulţi dintre ei bărboşi, restul nebărbieriţi, toţi purtînd banderolele caracteristice, ţărani, cîţiva muncitori petrolişti, un şef pregătit de OEP şi un *mullah*, toţi înarmaţi cu arme militare, cîţiva răniţi. Un căpitan de poliţie, în uniformă, legat şi cu căluş în gură şi încă în viaţă, zăcea pe podea. Atacaseră şi copleşiseră prin număr un post de poliţie din nord şi se îndreptau acum către Bandar-e Delam ca să continue războiul. Sarcina lor era să-i ajute pe alţii să preia controlul asupra aeroportului civil aflat la cîţiva kilometri spre sud.

Cu *mullahul* în frunte, ajunseră la marginea podeţului distrus. Pentru un moment priviră petrolul care se revărsa, apoi un geamăt le atrase atenţia. Îşi coborîră armele de pe umăr şi se îndreptară prudenţi către maşina răsturnată.

Tînărul căruia explozia îi smulsese un picior zăcea pe moarte, pe jumătate prins sub maşină. Muştele roiau, se aşezau şi se ridicau din nou pe sîngele şi măruntaiele întinse peste tot.

- Cine eşti? întrebă *mullahul*, zgîlţîindu-l brutal. De ce aţi făcut asta?

Tînărul deschise ochii. Fără ochelari, totul părea înceţoşat. Pipăi orbeşte după ei. Spaima de moarte îl inundă. Încercă să spună Shahada, dar nu reuşi să scoată decît un ţipăt adînc. Sîngele îi năvăli în gît, sufocîndu-l.

- Facă-se voia lui Allah, spuse *mullahul* întorcîndu-se cu spatele.

Observă în ţărînă ochelarii sparţi şi îi ridică. O lentilă era spartă, iar cealaltă lipsea.

- De ce or fi făcut asta? întrebă unul dintre ei. N-avem ordin să sabotăm conductele. Nu acum!

- Trebuie să fie comunişti, sau scîrnăvii islamic-marxiste!

Mullahul aruncă ochelarii. Avea faţa zgîriată, halatul lung rupt în cîteva locuri şi era flămînd.

- Par a fi studenţi! Fie ca Allah să-şi omoare toţi duşmanii la fel de iute.

- Hei, ia uitaţi-vă aici! strigă celălalt.

Scotocise maşina şi găsise trei pistoale mitralieră şi cîteva grenade, toate de fabricaţie cehoslovacă.

- Doar cei de stînga sunt atît de bine înarmaţi. Cîinii ăştia sunt într-adevăr duşmani.

- Allah fie binecuvîntat! Bun! Ne sunt de folos armele astea! Putem să ocolim groapa cu camioanele?

- Da, uşor. Mulţmită lui Allah, spuse şoferul, un bărbat îndesat, bărbos.

Era muncitor într-unul dintre cîmpurile petrolifere şi ştia cite ceva despre conductele petroliere.

- Ar fi bine să comunicăm cuiva despre sabotaj, adăugă nervos. Întreaga zonă ar putea să explodeze. Aş putea să dau un telefon la staţia de pompare, dacă găsim vreunul care să funcţioneze, sau să trimitem un mesaj. Ar putea atunci să închidă conducta. Ar fi bine să ne grăbim, toată zona e în pericol de moarte, iar scurgerea va polua totul în josul rîului.

- Asta e-n mîinile lui Allah.

Mullahul privi petrolul care se împrăştia.

- Totuşi nu e drept să risipim bogăţia pe care Allah ne-a dat-o. Bine. Ai să încerci să telefonezi de la aeroport.

Un alt ţipăt gîlgîit de ajutor ieşi din gura tînărului. Îl lăsară acolo, să moară singur.

Aeroportul Bandar-e Delam, ora 5,30 după-amiază. Aeroportul civil era nepăzit, abandonat, şi nu era operaţional decît pentru contingentul *S-G* care ajunsese acolo cu cîteva săptămîni în urmă, venind din insula Kharg. Avea două piste scurte, un turn scund, cîteva hangare, o clădire cu un etaj pentru birouri şi cîteva barăci. Iar acum şi cîteva rulote moderne - proprietatea *S-G* - drept locuinţe temporare şi punct de comandă. Era ca oricare alt aeroport din duzinele pe care Şahul le construise pentru liniile aeriene locale care deserveau tot Iranul. "Vom avea aeroporturi şi transporturi moderne", decretase el, şi se făcuse. Dar de cînd începuseră tulburările, cu şase luni în urmă, şi toate liniile interne intraseră brusc în grevă, avioanele rămăseseră la sol în tot Iranul, iar aeroporturile fuseseră închise. Mecanicii de sol şi personalul dispăruseră. Cele mai multe dintre avioane fuseseră lăsate în aer liber, fără nici un fel de întreţinere sau îngrijire. Dintre cele trei bimotoare reactoare parcate pe şorţul pistei, două aveau roţile dezumflate, iar unul o fereastră de la carlingă spartă. Toate aveau rezervoarele golite de hoţi. Toate erau murdare, aproape nişte epave. Şi triste.

În mare constrast cu acestea erau cele cinci elicoptere strălucitoare ale *S-G*, trei '212 şi două' 206, aliniate meticulos, spălate şi controlate la sfîrşitul fiecărei zile.

Soarele coborîse deasupra orizontului şi arunca umbre lungi. Căpitanul Rudiger Lutz, pilot şef, se îndreptă către ultimul elicopter şi-l inspectă cu aceeaşi grijă ca şi pe celelalte.

- Foarte bine, spuse în cele din urmă. Puteţi să lăsaţi treaba.

Supraveghe mecanicii şi echipa de sol iraniană care împingea aparatele înapoi în hangarele lor, şi ele fără pată. Ştia că mulţi dintre angajaţi rîdeau de el pe la spate din pricina meticulozităţii sale, dar asta nu conta atîta vreme cît îl ascultau.

Asta-i cea mai dificilă problemă a noastră, se gîndi, cum să-i facem să ne dea ascultare, cum să lucreze într-o situaţie de război, cînd nu suntem guvernaţi de reguli

militare, ci pur și simplu necombatanți în mijlocul unei bătălii, indiferent dacă Duncan McIver vrea s-o admită pe față sau nu.

În dimineața aceea, Duke Starke îi transmisese prin radio, de la Koviss, mesajele îngrijorătoare ale lui McIver, aflat la Teheran, despre zvonurile atacului asupra aeroportului din Teheran și răscoala de la una din bazele aeriene de acolo, pentru că, din pricina distanței și a munților Bandar-e Delam, nu se putea vorbi direct cu Teheranul și nici cu celelalte baze ale lor, numai cu Kowissul. Îngrijorat, Rudi adunase tot personalul lor neiranian, patru piloți, șapte mecanici - șapte englezi, doi americani, un german și un francez - într-un loc de unde nu putau fi auziți și le spusese:

- Duke n-a zis prea multe, dar felul în care a făcut-o - mi-a tot zis Rudiger, cînd el de fapt îmi spune de obicei Rudi... Părea agitat.

- Nu-i în firea lui Duke Starke să se agite decît dacă suntem în pom, spusese neliniștit Jon Tyrer, adjunctul american al lui Rudi. Crezi că a dat de greu? Crezi că ar fi mai bine să aruncăm o privire la Kowiss?

- Poate. Da' s-așteptăm pînă la noapte, cînd o să vorbesc cu el.

- În ce mă privește, cred c-ar fi mai bine să ne pregătim să tragem o fugă la miezul nopții, Rudi, spusese hotărît mecanicul Fowler Joines. Da, dacă bătrînul Duke e nervos, ar fi mai bine s-o ștergem, să spălăm putina.

- Ești nebun, Fowler.

- Noi n-am avut niciodată neplăceri, spusese Tyrer. Toată zona asta e mai mult sau mai puțin liniștită, poliția și trupele sunt disciplinate și bine controlate. La dracu', avem cinci baze aeriene pe o rază de treizeci de kilometri și sunt toți militari de elită și fideli Șahului. Fără îndoială că o să fie o lovitură militară loialistă cît de curînd.

- Ai fost vreodată în mijlocul vreunei lovituri militare, pentru Dumnezeu?! Trag ca chiorii unu-ntr-altul și eu sunt civil!

- *Okay*, să zicem că suntem în pom. Ce propui?

Discutaseră tot felul de posibilităţi. Graniţa Irakului pe pămînt, prin aer sau pe apă se afla la cîteva sute de kilometri depărtare, iar în Kuweit era uşor de ajuns peste Golf.

- O să aflăm din timp, spusese Rudi foarte încrezător. McIver o să afle dacă se pregăteşte vreo lovitură.

- Ascultă, fiule, spusese Fowler mai acru decît de obicei, ştiu foarte bine cum sunt firmele astea - la fel ca ticăloşii ăia de generali. Dacă într-adevăr se impute treaba, or să ne lase baltă. Să fiu al dracului dacă n-o fi aşa! Aşa că mai bine să punem ceva la cale. N-am de gînd să-mi las capul găurit pentru Şah, Khomeini sau chiar pentru Gavallan cel Mare. Eu zic s-o ştergem - să golim cotineaţa!

- Fir-ar al dracului, Fowler! explodase unul dintre piloţii englezi. Vrei să zici să furăm unul dintre propriile noastre aparate? Ne lasă la sol pe vecie!

- Poate-i mai bine decît la porţile Raiului!

- Ne pot dobori, pentru Dumnezeu! N-o să ne reuşească niciodată - ştii cum sunt urmărite toate zborurile noastre, ce nervoşi sunt ăia de la radar pe-aici! E mai rău decît la Lengeh... Nu putem să ne ridicăm fără să cerem mai întîi permisiunea de-a porni motoarele.

În cele din urmă îi rugase să-i prezinte sugestii în eventualitatea că ar fi fost necesară o evacuare bruscă pe pămînt, prin aer sau pe mare şi îi lăsase să se certe.

Toată ziua îşi storsese creierii ce să facă, ce nu era în regulă la Kowiss sau la Teheran. Ca pilot-şef, se simţea responsabil pentru echipa lui - lăsînd la o parte duzina de muncitori iranieni şi pe Jahan, operatorul său radio, pe care nu fusese în stare să-l plătească de şase săptămîni, ca şi toate aparatele şi piesele de schimb.

Suntem al dracului de norocoşi că am scăpat de Kharg atît de bine, îşi zise, simţind că i se strînge stomacul. Retragerea a mers uşurel, cu toate aparatele, cu toate piesele de schimb importante, iar o parte din ele fuseseră aduse chiar de aparatele lor în patru zile, fără să se amestece cu încărcăturile grele sau cu zborurile subcontractate sau situaţiile de urgenţă.

Fusese ușor să plece din Kharg, pentru că toată lumea voia să plece cît de curînd cu putință. Chiar și înainte de a începe tulburările, Kharg era o bază nepopulară, unde nu aveai altceva de făcut decît să muncești și să aștepți zilele libere pentru a merge la Teheran sau acasă. Cînd începuseră necazurile, toată lumea știa că Kharg era o țintă primară pentru revoluționari. Fuseseră o mulțime de lupte de stradă și împușcături. De curînd, fuseseră zăriți printre răsculați o mulțime de purtători de banderole ale OIEP - Organizația Iraniană pentru Eliberarea Palestinei - și comandantul insulei amenințase că o să împuște fiecare sătean de pe insulă dacă nu se potolesc ciocnirile. De cînd plecaseră, cu cîteva săptămîni în urmă, insula fusese tăcută, amenințător de tăcută, iar retragerea nu fusese de fapt o urgență, își aminti el însuși. Cum să ne descurcăm într-o astfel de situație?

Cu o săptămînă în urmă zburase la Kowiss ca să ridice cîteva piese de schimb mai deosebite și-l întrebase pe Starke cum plănuia să se descurce acolo dacă se iveau, într-adevăr, necazuri.

- La fel ca tine, Rudi. Ai încerca să te descurci în cadrul regulilor companiei, care atunci nu se vor putea aplica, spusese texanul cel înalt. Avem cîteva lucruri în favoarea noastră. Aproape toți băieții noștri sunt foști militari, deci există un fel de lanț de comandă, dar, la dracu', poți plănui tot ce vrei și poți să nu dormi cu nopțile, pentru că atunci cînd toată șandramaua sare în aer o să fie ca de obicei: o parte dintre tipi or să cedeze, alții nu, și n-ai să știi niciodată dinainte care ce-o să facă, sau nici măcar cum ai să reacționezi tu însuți.

Rudi nu fusese niciodată pe cîmpul de luptă, deși cînd își făcuse stagiul militar în armata germană, prin anii '50, fusese la granița cu Germania de Est, iar în Germania de Vest ești întotdeauna conștient de Zid, de Cortina de Fier și de toți frații și surorile tale din partea cealaltă și de legiunile sovietice și de cele ale sateliților lor, așteptînd amenințătoare, cu zecile lor de mii de tancuri și rachete în spatele lor, la cîțiva metri; și conștient de prea zeloșii

naţionalişti germani de fiecare parte a graniţei, venerîndu-şi Messia lor care se numeşte Lenin, şi de miile de spioni care încearcă să ne mursece pe dinăuntru.

Trist.

Ciţi or fi fost dintre cei de la mine de-acasă?

Se născuse într-un mic sat de lîngă Plauen, în apropiere de graniţa cehoslovacă, acum parte a Germaniei de Est. În '45 avea doisprezece ani, fratele lui şaisprezece şi se afla deja în armată. Anii de război nu fuseseră răi pentru el, pentru sora lui mai tînără şi pentru mama lui. La ţară se găsea mîncare de ajuns, dar în '45 fugiseră din faţa hoardelor sovietice purtînd cu ei tot ce puteau, alăturîndu-se vastei migraţii germane către vest: două milioane din Prusia, alte două din nord, patru din zona centrală şi alte două din sud, împreună cu milioane de cehi, polonezi, unguri, români, austrieci, bulgari, din toată Europa, înfometaţi, îngroziţi, zbătîndu-se să rămînă în viaţă.

Ah, supravieţuirea.

Îşi amintea cum mergea cu mama lui, cu o căruţă, la o groapă de gunoi, înfrigurat, istovit şi aproape doborît de foame, undeva în apropierea Nürnbergului, prin ţinutul răvăşit de război şi prin oraşele transformate în ruină, mama lui căutînd disperată un ceainic - al lor fusese furat peste noapte. Era cu neputinţă să cumperi unul, chiar dacă ai fi avut bani.

- Trebuie să facem rost de un ceainic ca să fierbem apa, sau o să murim cu toţii. O să căpătăm tifos sau dezinterie ca ceilalţi. Nu putem trăi fără apă fiartă, ţipase ea.

Aşa că plecase împreună cu ea, scăldată în lacrimi, convins că era pierdere de vreme, dar găsiseră unul. Era vechi şi ruginit, cu vîrful îndoit şi fără mîner, dar avea capac şi nu curgea. Acum ceainicul era curat şi strălucitor, aşezat la locul de cinste pe soba din bucătăria casei de ţară de lîngă Freiburg, în Pădurea Neagră, unde locuiau soţia, fiii şi mama lui. Şi o dată pe an, de fiecare An Nou, mama lui făcea ceai cu apa fiartă în acel ceainic. Şi atunci cînd era acolo, zîmbea odată cu ea.

- Dacă crezi îndeajuns, fiule, şi încerci, spunea ea întotdeauna, cu voce aproape şoptită, poţi să găseşti un ceainic. Nu uita, tu l-ai găsit, nu eu!

Auzi brusc strigăte de alarmă. Se răsuci pe călcîie şi văzu trei camioane militare ţîşnind prin poartă, unul îndreptîndu-se în viteză către turn, celelalte către hangarele lui. Camioanele frînară derapînd şi revoluţionari cu banderole verzi se împrăştiară prin întreaga bază, doi dintre ei repezindu-se la el cu armele coborîte, strigînd în farsi, limbă pe care el n-o înţelegea, în timp ce ceilalţi începură să îi strîngă oamenii în hangar.

Împietrit, ridică mîinile, cu inima bătîndu-i nebuneşte. Cei doi atacatori, bărboşi şi asudaţi de agitaţie şi teamă, îşi înfipseră ţevile armelor în dreptul feţei lui şi Rudi tresări.

- Nu sunt înarmat, gîfii. Ce vreţi? Ei?!

Nici unul dintre ei nu răspunse, dar continuară să-l ţină sub ameninţarea armelor. În spatele lor putu să vadă restul echipei sale mînată din barăci către pista betonată. Alţi atacatori scotoceau prin elicoptere, răsturnînd nepăsători echipamentul, unul dintre ei aruncînd vestele de salvare, grijuliu împachetate în buzunarele lor de lîngă scaune. Furia îi învinse teama,

- Hei, *Sie verrückten Dummkopfe*! strigă. *Lass'n Sie meine verrückten Flugzeuge allein!*

Mai înainte de a-şi da seama ce face, împinse armele la o parte şi alergă către ei. O clipă, păru că cei doi iranieni vor trage, dar nu făcură altceva decît să alerge după el, îl ajunseră din urmă şi îl îmbrînciră. Unul ridică patul armei ca să-l lovească în faţă.

- Opreşte!

Omul îngheţă. Cel care strigase comanda în engleză era abia trecut de treizeci de ani, voinic, purtînd haine grosolane cu o banderolă verde pe mînecă, o barbă de cîteva săptămîni, păr negru, ondulat şi ochi negri.

- Cine e şeful aici?

- Eu sunt.

Rudi se smulse din mîinile atacatorilor.

- Ce faceți aici? Ce vreți?

- Luăm în stăpînire aeroportul în numele Islamului și al Revoluției.

Accentul omului era englezesc.

- Cîți soldați din aviație sunt pe-aici?

- Nici unul. Nu există trupe, nu există operatori în turn, nimeni în afară de noi, spuse Rudi încercînd să-și recapete suflul.

- Nu sunt trupe?

Vocea omului atinse o notă primejdioasă.

- Nu, nimeni. Au trecut patrule pe-aici, de cînd am venit, de cîteva săptămîni. Vin din timp în timp, dar nu e nimeni staționat aici, și nu există aparate militare.

Rudi arătă cu degetul către hangar.

- Spune-le acelor oameni să aibă grijă de aparatele mele. Multe vieți depind de ele. Și iraniene și ale noastre.

Omul se răsuci și văzu ce se întîmpla. Strigă o altă comandă, blestemîndu-i. Oamenii îi răspunseră la fel, nepăsători, apoi, după o clipă, ieșiră în lumina înserării, lăsînd haos în urma lor.

- Te rog să-i ierți, spuse bărbatul. Mă numesc Zataki. Sunt șeful *komitehului* din Abadan. Cu ajutorul lui Allah am preluat acum controlul în Bandar-e Delam.

Rudi își simțea stomacul arzînd. Tot personalul lui străin și cel iranian era stană de piatră lîngă clădirea scundă a birourilor, înconjurați de oameni înarmați.

- Lucrăm pentru o companie britani...

- Da, știm de *S-G Helicopters*.

Zataki se întoarse și strigă din nou. Alene, cîțiva dintre oamenii lui se îndreptară către poartă și începură să ocupe poziții de apărare. Se întoarse către Rudi.

- Cum te cheamă?

- Căpitanul Lutz.

- N-ai de ce te teme, capitane Lutz, dumneata și oamenii dumitale. Aveți arme aici?

- Nu, cu excepția pistoalelor Verey pentru semnalizări luminoase, din dotarea aparatelor. Pentru semnalizări. Semnalizări în caz de pericol.

- Să mi le aduci.

Zataki se întoarse şi se apropie de grupul celor din *S-G*. Rămase acolo cercetînd chipurile. Rudi citi teama pe feţele iranienilor săi - bucătarii, mecanicii de sol, echipa de întreţinere, Jahan şi Yemeni, mangerul de la *IranOil*.

- Aceştia sunt toţi oamenii mei, spuse, încercînd să-şi facă glasul să sune ferm. Toţi angajaţi ai *S-G*.

Zataki îi aruncă o privire, apoi se apropie şi mai mult şi Rudi trebui să depună mult efort ca să nu clipească din nou.

- Ştii ce înseamnă *Mujhadin-al-Khalq? Fedain? Tudeh?* întrebă cu voce scăzută, dominîndu-l cu puterea şi cu arma.

- Da.

- Bine.

După o pauză, Zataki se întoarse să privească tăcut, din nou, pe rînd, iranienii. Se aşternu tăcerea. Brusc arătă cu degetul pe unul dintre bărbaţii din echipa de întreţinere. Omul tresări, apoi o rupse la fugă înnebunit, ţipînd în farsi. Îl prinseră cu uşurinţă şi îl bătură pînă la leşin.

- *Komitehul* o să-l judece şi o să-l condamne în numele lui Allah.

Zataki îi aruncă o privire lui Rudi.

- Căpitane, spuse, cu gura transformată într-o linie subţire, te-am rugat să-mi aduci pistoalele Verey.

- Sunt în seif şi destul de în siguranţă, spuse Rudi la fel de aspru, însă fără să se simtă prea brav în sinea lui. Poţi să le iei oricînd doreşti. Se află în aparate doar în timpul misiunii. Vreau să-l eliberaţi pe omul acela.

Fără vreun avertisment, Zataki îşi întoarse pistolul mitralieră şi izbi cu patul în capul lui Rudi, dar acesta, cu reflexe perfecte, îl prinse cu o mînă, îl îndepărtă, îl smulse din mîinile omului şi, mai înaine ca arma să izbească pămîntul, muchia celeilalte palme cobori cu o lovitură zdrobitoare către gîtul neapărat al lui Zataki. Lovitura mortală se întrerupse la timp, abia atingînd pielea celuilalt. Rudi se trase un pas înapoi, încolţit: toate armele erau îndreptate spre el. Din nou se aşternu tăcerea.

Oamenii lui aşteptau impietriţi. Zataki se holba furios la el. Umbrele se lungiseră şi mai mult şi o briză blîndă se juca cu mineca de vînt, făcînd-o să pocnească uşor.

- Ridică arma!

În tăcerea şi mai adîncă, Rudi înţelese ameninţarea şi promisiunea din ea şi ştiu că viaţa lui şi ale celorlalţi se afla în cumpănă.

- Fowler, fă-o, ordonă el, şi se rugă să fi ales corect.

Şovăitor, Fowler se apropie.

- Da, domnule! Vin chiar acu'!

Păru că trece o veşnicie pînă ce omul străbătu cei douăzeci de metri, dar nimeni nu-l opri şi unul dintre revoluţionari se dădu chiar la o parte din drum. Ridică arma, puse automat piedica şi o întinse precaut lui Zataki, cu patul înainte.

- Nu s-a îndoit şi, ei bine, e ca şi nouă, fiule!

Conducătorul grupului luă arma, trase din nou piedica şi toţi percepură acest sunet ca pe un tunet.

- Ştii să umbli cu o armă?

- Da... sigur că da. Noi... toţi mecanicii a... toţi a trebuit să facem un curs în *RAF... Royal Air Force,* răspunse Fowler, păstrîndu-şi privirile nedezlipite de ochii celuilalt şi gîndindu-se: "Ce dracu' caut eu aici, în faţa împuţitului ăsta de pui de tîrfă?" Putem să plecăm? Suntem civili, fiule, necombatanţi, ne rugăm de iertare, neutri!

Zataki zvîcni din deget către grupul celorlalţi.

- Întoarce-te acolo.

Apoi se răsuci către Rudi.

- Unde ai învăţat karate?

- În armată. În armata germană.

- Ah! Germană? Eşti german? Germanii au fost buni cu Iranul, nu ca englezii sau americanii. Care sunt piloţii tăi? Numele şi naţionalitatea lor!

Rudi ezită, apoi arătă cu degetul:

- Căpitan Dubois, francez, căpitan Tyrer, Block şi Forsyth, englezi.

- Nici un american?

Simți încă o dată stomacul strîngîndu-i-se. John Tyrer era american și avea acte de identitate false. Apoi urechile lui prinseră zgomotul unui elicopter apropiindu-se, recunoscînd sunetul înfundat, regulat al unui '206, și cercetă automat cerul laolaltă cu toți ceilalți. Unul dintre revoluționari lăsă să-i scape un țipăt și arătă în sus, în timp ce ceilalți se repeziră să ocupe poziții de apărare, împrăștiindu-se cu toții, cu excepția piloților. Toți recunoscuseră însemnele.

- Toată lumea în hangar, porunci Zataki.

Elicopterul ajunse deasupra aeroportului și începu să se rotească la trei sute de metri.

- E unul dintr-ale voastre?

- Da, dar nu de la baza asta.

Rudi își mijì ochii privind în sus. Inima-și iuți bătăile cînd deslușì însemnele.

- Este EP-HXT de la baza noastră din Kowiss.

- Ce vrea?

- Evident: să aterizeze.

- Vezi cine-i la bord și nu încerca vreo șmecherie!

Împreună merseră la stația radio din birou.

- HXT, mă auzi? HXT!

- HXT. Te aud bine. Aici căpitanul Starke de la Kowiss. Căpitane Lutz?

- Da, căpitanul Lutz, căpitane Starke, spuse, știind, după felul formal în care i se adresase, că avea la bord străini - poate dușmani - și că și Starke își dăduse seama că ceva era în neregulă acolo.

- Cer permisiunea să aterizez. Mai am puțin carburant și am nevoie de alimentare. Am permisiunea radarului de la Abadan.

Rudi aruncă o privire către Zataki.

- Întreabă cine e în aparat, spuse omul.

- Cu cine ești la bord?

Urmă o pauză.

- Patru pasageri. Care-i problema?

Rudi așteptă. Zataki nu știa ce să facă. Oricare dintre bazele militare putea să asculte conversația.

- Să coboare lîngă hangar.

- Ai permisiunea de aterizare, HXT! Pune-l lînga hangarul estic.

- HXT.

Zataki se aplecă şi închise aparatul.

- Pe viitor ai să foloseşti emiţătorul numai cu permisiunea mea.

- Sunt rapoarte de rutină care se transmit la Abadan şi la radarul din Kharg. Operatorul meu radio...

Singele înroşi obrazul lui Zataki, care strigă:

- Pînă la alte ordine, acest aparat va fi folosit numai dacă se află vreunul dintre noi aici. Nici un elicopter n-o să se ridice sau n-o să aterizeze fără aprobare. Eşti responsabil pentru asta.

Apoi furia se evaporă la fel de iute cum apăruse. Ridică arma. Piedica era încă trasă.

- Dacă ţi-ai fi continuat lovitura, mi-ai fi rupt gîtul şi-aş fi murit. Aşa-i?

După o pauză, Rudi dădu din cap.

- Aşa-i!

- De ce te-ai oprit?

- N-am ucis pe nimeni şi nu vreau să-ncep acum!

- Eu am ucis mulţi, în slujba lui Allah. Mulţi! Binecuvîntat fie Allah! Mulţi. Şi am să mai ucid mulţi duşmani ai Islamului, cu ajutorul lui Allah.

Zataki puse piedica.

A fost voia Domnului că lovitura s-a oprit. Nimic mai mult. Nu pot să-ţi dau pe omul ăla. E iranian. Aici suntem în Iran şi el e duşmanul Iranului şi-al Islamului.

Privirea din hangar elicopterul ce se apropia. La bord erau patru pasageri, toţi civili, toţi înarmaţi cu pistoale mitralieră. Pe scaunul din faţă se afla un *mullah* şi o parte din încordarea lui Zataki se risipi. Nu însă şi mînia. În momentul în care elicopterul atinse solul, revoluţionarii lui năvăliră din ascunzători cu armele coborîte şi înconjurară aparatul. Din el ieşi *mullahul* Hussain. Chipul lui se aspri la vederea lui Zataki şi a dușmăniei afişate de acesta.

- Pacea fie cu tine. Sunt Hussain Kowissi din *komitehul* Kowiss.

- Bine ai venit în regiunea mea, în numele lui Allah, *mullahule*, zise Zataki şi mai întunecat. Sunt colonelul Zataki din *komitehul* Abadan. Noi conducem regiunea asta şi nu ne plac oamenii care se aşază între noi şi Allah.

- Suniţii şi şiiţii sunt fraţi, Islamul e Islam. Mulţumim fraţilor noştri suniţi de la cîmpurile de petrol din Abadan pentru ajutorul lor. Avem de vorbit. Revoluţia noastră islamică încă nu a învins.

Crispat, Zataki dădu din cap, îşi chemă oamenii şi îl invită pe *mullah* să-l urmeze. Imediat Rudi alergă sub palele elicei.

- Ce dracu se-ntîmplă, Rudi, întrebă Starke din cabină, sfîrşind procedura de aterizare şi mişcîndu-şi umerii care îl dureau.

Rudi îi povesti.

- Tu?

La fel de repede, Starke îi istorisi cele întîmplate în timpul nopţii în biroul colonelului Peshadi.

- *Mullahul* şi huliganii lui s-au întors la prînz şi erau să crape cînd am refuzat să decolez cu oameni înarmaţi la bord. Omule, să fi murit acolo, pe loc, da' nu decolam cu oameni înarmaţi! Asta ne face un fel de unelte ale revoluţiei şi revoluţia încă n-a prins pe nicăieri. Venind încoace am văzut sute de soldaţi şi baricade pe drumuri. Ochii lui pătrunzători cuprinseră baza şi grupurile de Gărzi Verzi aflate ici şi colo, restul echipajului rămas lîngă barăci, sub pază, iar mecanicul încă zăcînd în nesimţire.

- Ticăloşii! spuse şi coborî.

Se întinse din nou şi se simţi mai bine.

- Pînă la urmă am ajuns la un compromis: ei şi-au păstrat armele, iar eu încărcătoarele şi le-am depozitat în compartimentul de bagaje.

Se opri. *Mullahul* se apropia de ei pe sub elicea ce se învîrtea leneş.

- Cheia de la compartimentul de bagaje, te rog, căpitane, spuse.

Starke i-o întinse.

- N-avem timp să ne întoarcem înapoi la Kowiss şi să ajungem la Abadan.

- Nu poţi să zbori noaptea?

- Pot, dar e-mpotriva regulilor voastre. Ai avut caseă şi ai auzit cît e de rău pe-aici. O să ne biziie elicopterele şi avioanele militare ca albinele, înainte de-a ajunge la jumătatea drumului. O să realimentez şi o să rămînem peste noapte aici, cel puţin eu. Dumneata poţi oricînd să capeţi vreun mijloc de transport de la amicii de-aici, dacă-i nevoie s-ajungi în oraş.

Hussain roşi.

- Ai puţin timp, americanule! spuse în farsi. Tu şi toţi paraziţii tăi imperialişti.

- Cum o vrea Allah, *mullahule*, cum o vrea Allah! Sunt gata de plecare după prima rugăciune, şi-atunci plec cu sau fără tine.

- Ai să mă duci la Abadan, şi-ai să aştepţi şi-apoi ai să te întorci la Kowiss, aşa cum vreau şi aşa cum a ordonat colonelul Peshadi!

Starke izbucni în engleză:

- Dacă ai să fii gata de plecare după prima rugăciune! Dar Peshadi *n-a ordonat*, nu-s sub ordinele lui sau ale tale sau ale *IranOil*. *IranOil* m-a rugat să te iau în cursa asta. Trebuie să realimentez pe drum la întoarcere.

Hussain spuse nervos:

- Foarte bine, o să plecăm în zori. Cît despre realimentare... se gîndi o clipă...o să facem asta la Kharg.

Rudi şi Starke rămaseră cu gurile cascate.

- Cum o să primim permisiunea la Kharg? Kharg este loial, ăăă... adică încă sub controlul militarilor. O să vă zboare creierii!

Mullahul îl privi fără să clipească.

- Aşteptaţi aici pînă cînd *komitehul* va hotărî. Într-o oră vreau să vorbesc cu Kowissul prin radio.

Se îndepărtă ca o furtună. Starke şopti:

- Ticăloşii ăştia sunt prea bine organizaţi, Rudi! Suntem în rahat pînă-n gît.

Rudi îşi simţea picioarele moi.

- Mai bine ne-am organiza şi noi, să ne pregătim s-o ştergem dracului de-aici.

- O să facem asta după masă. Tu ce faci?

- Credeam că-s mort. O să ne omoare pe toţi, Duke!

- Nu cred! Pentru un motiv oarecare suntem încă importanţi pentru ei. Au nevoie de noi şi de-aia Hussain dă înapoi, ca şi Zataki al tău. S-ar putea să ne înghiontească puţin ca să ne ţină în formă, dar cred că, cel puţin pentru viitorul apropiat, suntem importanţi într-un fel sau altul. Ei nu...

Starke încercă să-şi domolească durerea pe care o simţea în spate şi umeri.

- Mi-ar prinde bine sauna lui Erikki.

Îşi întoarseră privirile cînd un grup exuberant de Gărzi Verzi lăsă să-i scape în aer o rafală de mitralieră.

- Afurisiţii ăştia sunt săriţi. Din ce-am auzit, operaţia asta este parte a unei revolte generale împotriva armatei. Arme contra armelor. Cum stai cu recepţia? BBC sau Vocea Americii?

- Prost spre foarte prost şi bruiată în cea mai mare parte a nopţii. Sigur că Radio Iranul Liber se aude tare şi limpede ca întotdeauna...

Era vorba de staţia de radio sovietică amplasată chiar dincolo de graniţă, la Baku, pe malul Mării Caspice.

- ...iar Radio Moscova se aude de parcă ar fi chiar în curtea noastră, ca întotdeauna.

CAPITOLUL 7

Lingă Tabriz; ora 6,05 seara. În munţii acoperiţi de zăpadă, departe în nord, în apropierea graniţei sovietice, elicopterul JR 206 al lui Petikin urca iute în lungul trecătorii; zbură razant peste o creastă, pe deasupra copacilor, urmînd şoseaua.

- Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziţi?

Chemă din nou. Nici un răspuns. Lumina era în scădere, soarele tîrziu al după amiezei era ascuns după norii groşi, aflaţi la numai cîţiva zeci de metri deasupra lui, cenuşii şi încărcaţi de zăpadă. Încercă din nou să

prindă baza. Era foarte obosit, cu fața plină de lovituri și dureroasă de la bătaia pe care o primise. Mănușile și pielea crăpată a degetelor îl stînjeneau cînd apăsa butonul de emisie.

- Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziți?

Din nou nici un răspuns, dar asta nu-l îngrijora. În munți, comunicațiile radio erau întotdeauna proaste, nu era așteptat; deci Erikki Yokkonen sau managerul bazei n-avusese nici un motiv ca să pună pe cineva de serviciu la emițător. Pe măsură ce drumul urca, plafonul de nori se apropia, dar observă mulțumit că creasta din față era încă vizibilă și, odată trecut de ea, drumul cobora, și acolo, o jumătate de kilometru mai departe, se afla baza.

În dimineața aceea îi trebuise mult mai mult decît se așteptase ca să ajungă cu mașina la mica bază militară aeriană de la Galeg Morghi, nu departe de Aeroportul Internațional Teheran, și, deși părăsise apartamentul înaintea zorilor, ajunsese acolo cînd soarele palid se ridicase destul de sus pe cerul poluat, plin de fum.

Fusese nevoit să facă multe ocoluri. Încă se mai duceau lupte de stradă și multe dintre drumuri erau blocate, unele deliberat, cu baricade, dar cele mai multe cu resturile caroseriilor incendiate ale automobilelor sau autobuzelor. Multe cadavre zăceau răspîndite pe trotuarele și străzile acoperite de zăpadă, mulți răniți, iar de două ori polițiști furioși îl întorseseră înapoi. Dar perseverase și alesese un traseu și mai ocolitor. Cînd ajunsese, spre surpriza lui, poarta lor dinspre acea parte a bazei unde țineau cursurile de antrenament era deschisă și nepăzită. Acolo trebuiau să se afle santinelele aviației. Își parcase mașina la adăpost în hangarul *S-G*, dar nu găsise la datorie pe nimeni din echipa minimă de întreținere de zi sau din personalul de sol. Era o zi rece, și el era îmbrăcat în echipament îmblănit de zbor. Zăpada acoperise cîmpul și cea mai mare parte a pistelor de decolare. Așteptînd, își verificase elicopterul pe care avea de gînd să-l ia. Totul fusese în regulă.

Piesele de schimb de care era nevoie la Tabriz, rotorul anticuplu și două pompe hidraulice, se aflau în

compartimentul de bagaje. Rezervoarele erau pline, ceea ce-i dădea o autonomie de două ore și jumătate sau trei, patru - cinci sute de kilometri, în funcție de vînt, altitudine și viteză. Trebuia totuși să realimenteze în drum. Planul de zbor îi cerea s-o facă la Bandar-e Pahlavi, un port la Marea Caspică. Împinsese elicopterul pe pista de ciment fără mare greutate. Apoi porțile Iadului se deschiseseră și se trezise în mijlocul unei bătălii.

Camioane încărcate cu soldați țîșniseră pe poartă, tăind cîmpul de-a curmezișul, întîmpinate de o grindină de gloanțe trase din hangarele, barăcile și clădirile administrației unității militare. Alte camioane goneau în lungul drumului de centură, trăgînd din mers, apoi li se alăturase un transportor blindat Bren, pe șenile, revărsînd flăcări pe țeava mitralierei. Uluit, Petikin recunoscuse pe umeri și pe căști însemnele Nemuritorilor. În urma lor veniseră autobuze blindate încărcate cu polițiști și alți oameni înarmați, ce semprăștiaseră prin partea de bază unde se afla el, punînd stăpînire pe ea.

Înainte de a-și da seama ce se-ntîmplă, patru dintre ei îl înșfăcaseră și-l tîrîseră către unul din autobuze, strigînd la el în farsi.

- Pentru Dumnezeu, nu vorbesc farsi! strigase la rîndul lui, încercînd să se smulgă din strînsoare.

Unul dintre ei îl izbise în stomac și el icnise, se smulsese și își lovise agresorul în față. În aceeași clipă, celălalt scosese pistolul și trăsese. Glonțul trecuse prin gulerul scurtei de zbor, ricoșînd violent de laterala unui autobuz, lăsînd scîntei de corditâ arsă în urma lui. Înghețase. Cineva îl izbise puternic peste gură cu dosul palmei, iar alții începuseră să-l lovească cu pumnii și picioarele. În clipa aceea se apropiase un ofițer de poliție.

- American? Ești american! spusese furios într-o engleză proastă.

- Sunt englez, gîfîise Petikin cu gura plină de sînge, încercînd să se elibereze de oamenii care îl împinseseră

cu spatele de capota unui autobuz. Sunt de la S-G *Helicopters* și asta este...

- American, sabotor.

Omul îi proptise țeava revolverului sub nas și Petikin văzuse degetul încordîndu-se pe trăgaci.

- Noi, de la SAVAK, știm că voi, americanii, sunteți cauza tuturor necazurilor!

Înnebunit de groază, auzise o voce strigînd în farsi și simțise brațele de fier care îl țineau slăbind strînsoarea. Fără să-i vină a crede, zărise în fața lui un tînăr căpitan de parașutiști, englez, îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj și cu o beretă roșie pe cap, și doi soldați scunzi, cu chipuri orientale, înarmați pînă-n dinți, cu grenade agățate de diagonalele de piele și ranițe în spate. Nonșalant, căpitanul arunca cu mîna stîngă în sus și-n jos o grenadă, ca pe o portocală. La centură purta un revolver și, într-o teacă, un cuțit cu o formă curioasă. Se oprise brusc și arătase către Petikin, apoi spre elicopter, strigînd furios la polițiști în farsi; făcuse un semn imperios din mînă după care îl salutase pe Petikin.

- Pentru Dumnezeu, încearcă să arăți important, căpitane Petikin, spusese repede, cu un plăcut accent scoțian.

Izbise peste mînă un polițist care-l apucase de braț pe Petikin.

Unul dintre ceilalți se pregătise să ridice arma, dar se oprise cînd căpitanul smulsese cuiul de siguranță de la grenadă, strîngînd însă bine levierul în mînă. În aceeași clipă oamenii lui își armaseră pistoalele mitralieră, cu mișcări nepăsătoare, dar foarte atenți. Cel mai în vîrstă dintre cei doi zîmbise, mișcîndu-și ușor cuțitul în teacă.

- Elicopterul e gata de zbor?

- Da, da, este! se bîlbîise Petikin

- Saltă-l sus cît de repede poți, lasă ușile deschise și cînd ești gata să pleci fă-mi semn cu degetul și-o să sărim toți înăuntru. Pregătește-te să te depărtezi jos și iute. Tenzing, du-te cu el.

Ofițerul făcuse un semn scurt cu degetul către elicopterul aflat la patruzeci și cinci de metri mai departe și se întorsese cu spatele, trecînd din nou pe farsi. Îi

înjurase pe iranieni, ordonîndu-le să plece în cealaltă parte, unde bătălia se domolise puțin. Soldatul numit Tenzing îl însoțise pe Petikin, care era încă ametit.

- Vă rog, grăbiți-vă, *sahib*, spusese și se sprijinise de una dintre uși, cu arma pregătită.

Petikin n-avuse nevoie de altă încurajare. Alte mașini blindate trecuseră în goană pe lîngă ei, fără să le dea atenție, ca și celelalte grupuri de polițiști sau militari care încercau disperați să pregătească apărarea bazei împotriva gloatei care putea fi auzită apropiindu-se. În spatele lor, ofițerul de poliție se certa furios cu parașutistul, în timp ce ceilalți aruncau peste umăr priviri neliniștite către locul de unde se auzeau apropiindu-se strigătele de *"Allah-u Akbar!"*. Amestecate cu ele, se auzeau focuri de armă și cîteva explozii. La două sute de metri mai departe, pe drumul de centură, avangarda mulțimii incendie o mașină parcată și aceasta explodă. Motoarele elicopterului se treziseră la viață și sunetul lor îl înfurie pe ofițerul de poliție, dar o falangă de tineri civili înarmați atacase poarta din cealaltă direcție. Cineva strigase: *mujhadinii!* Imediat, toți cei aflați de partea aceasta a bazei se grupaseră ca să îi intercepteze și începuseră să tragă. Folosindu-se de diversiune, căpitanul și celălalt soldat alergaseră către elicopter, săriseră în el, iar Petikin trăsese maneta de gaze la maximum, pornind ca o săgeată la cîțiva centimetri deasupra ierbii, zigzagînd ca să se ferească de un camion în flăcări, apoi urcase glonț, clătinîndu-se ca beat, spre înaltul cerului. Căpitanul alunecase, gata-gata să scape grenada din mînă, neputînd să pună la loc cuiul de siguranță din pricina mișcărilor bruște ale elicopterului. Se așezase pe scaunul din față și, ținîndu-se disperat de el, deschisese ușa, aruncînd grenada cu grijă afară, urmărindu-i curba prelungă către pămînt. Explodase fără să rănească pe nimeni.

- Minunat, spusese.

Închisese ușa și-o asigurase, își pusese centura, se convinsese că cei doi soldați erau în regulă și ridicase degetul mare către Petikin. Acesta abia îl băgase în

seamă. Odată ieşit din spaţiul aerian al Teheranului, aşezase elicopterul în mărăcinişuri, departe de orice drum sau sat, şi căutase găuri de gloanţe în fuzelaj. Cînd se convinsese că nu era nici una, respirase uşurat.

- Christoase! Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, căpitane! spusese, întinzîndu-i mîna, chinuit de o migrenă cumplită. La început am crezut că eşti un afurisit de miraj, căpitane...

- Ross. Acesta-i sergentul Tenzing şi acesta, caporalul Gueng.

Petikin strînsese mîinile tuturor şi le mulţumise. Erau oameni mărunţi, veseli, vînjoşi şi supli. Tenzing era mai în vîrstă, trecut de cincizeci de ani.

- Cerul v-a trimis!

Ross zîmbise cu dinţi foarte albi pe chipul ars de soare.

- Nu prea ştiam cum o să scăpăm de acolo. N-ar fi fost o soluţie prea bună să ne batem cu poliţia - cu oricine, că veni vorba, chiar şi cu cei din SAVAK.

- Aşa-i!

Petikin nu mai văzuse vreodată ochi atît de albaştri la un bărbat. Apreciase că avea aproape treizeci de ani.

- Ce dracu' se-ntîmpla acolo?

- Se răsculaseră nişte aviatori şi nişte ofiţeri, iar loialiştii veniseră să pună capăt revoltei. Auzisem că se apropiau simpatizanţi de-ai lui Khomeini şi de stînga ca să-i ajute pe răsculaţi. Ce balamuc!

- N-am cum să-ţi mulţumesc mai mult! De unde-mi ştii numele?

- Ei, auzisem vag la Tabriz de planul dumitale de zbor prin Bandar-e Pahlavi şi-am fi vrut să ne iei şi pe noi. Întîrziasem şi ne gîndeam că te-am pierdut. Am avut o groază de piedici. Oricum, suntem aici. Mulţumim lui Dumnezeu pentru asta!

- Sunteţi *gurka**?

- Doar, ăă... cum să zic... cătane bătrîne, ca să zic aşa.

---

* Trupe coloniale engleze de elită, recrutate în zona indo-neplezâ.

Petikin dăduse gînditor din cap. Băgase de seamă că, în afară de Ross, care purta gradele de căpitan, şi de beretele roşii, nici unul dintre ei nu avea insemne de armă pe umăr.

- Cum află "cătanele bătrîne" de aprobările de zbor?

- De fapt nu prea ştiu, spusese nevinovat Ross. Eu doar mă supun ordinelor.

Aruncase o privire în jur. Terenul era plat, pietros, deschis din toate părţile şi acoperit cu o zăpadă rece.

- Nu crezi c-ar trebui să plecăm? Suntem cam expuşi aici.

Petikin se întorsese în cabină.

- Ce se-ntîmplă la Tabriz?

- De fapt, am vrea să ne laşi înainte de Bandar-e Pahlavi, dacă nu te deranjează.

- Sigur.

Petikin începuse automat procedura de decolare.

- Ce se întîmplă acolo?

- Să zicem că trebuie să întrebăm un om ceva despre un ciine.

Petikin rîsese, căci îi deveniseră simpatici.

- Sunt o mulţime de cîini prin jur. Bandar-e Pahlavi să fie şi n-am să mai pun întrebări.

- Iartă-mă, dar ştii cum e. Aş aprecia, de asemenea, dacă mi-ai uita numele şi că am fost la bord.

- Şi dacă mă întreabă autorităţile? Au fost mulţi de faţă la plecarea noastră.

- N-am dat nici un nume. Ţi-am ordonat doar - Ross rînji - cu ameninţări îngrozitoare.

- *All right*. Dar n-am să-ţi uit numele.

Petikin aterizase la cîţiva kilometri, de periferiile portului Bandar-e Pahlavi. Ross alesese locul de aterizare pe o hartă pe care o avea cu el. Era o plajă acoperită de dune de nisip, la bună distanţă de orice sat, lîngă apele albastre, placide, ale Mării Caspice. Bărci de pescuit punctau marea, cumuluşi mari pluteau pe cerul însorit. Ţinutul părea tropical, aerul era umed şi plin de insecte, nu erau urme de ninsoare, deşi, dincolo de Teheran, Munţii Elburs erau acoperiţi cu zăpadă. Era

foarte neregulamentar să aterizezi fără aprobare, dar Petikin chemase de două ori aeroportul Bandar-e Pahlavi, unde trebuia să realimenteze, şi nu primise nici un răspuns, aşa că-şi zisese că era destul de acoperit. Putea oricînd să acuze o situaţie de urgenţă.

- Mult noroc şi mulţumesc din nou, spusese, stringindu-le din nou mîinile. Dacă vreodată aveţi nevoie de vreun serviciu, orice, e-asigurat.

Se depărtaseră la iuţeală în susul dunelor, cu raniţele pe umeri. Fusese ultima dată cînd îi văzuse.

- Tabriz Unu, mă auzi?

Se rotea nehotărît la înălţimea regulamentară de două sute de metri, apoi coborî mai jos. Nici un semn de viaţă şi nici o lumină aprinsă. Aterizâ în apropierea hangarelor, cuprins de un sentiment ciudat. Rămase un timp acolo, pregătit pentru decolare imediată, neştiind la ce să se aştepte. Ştirile despre aviatorii care se răsculaseră la Teheran, îndeosebi cei din presupusa elită a forţelor aeriene, îl tulburaseră foarte mult.

Nu veni nimeni. Nu se întîmplă nimic. Fără prea mare tragere de inimă, încuie cabina cu multă grijă şi ieşi, lăsînd motoarele să meargă. Era foarte primejdios şi împotriva regulamentului. Foarte primejdios, pentru că dacă comenzile scăpau era posibil ca elicopterul să salte şi să scape de sub control. Dar nu vreau să fiu luat prin surprindere, îşi zise neliniştit. Verifică comenzile şi se îndreptă repede prin zăpadă către birouri.

Birourile erau pustii, ca şi hangarele, cu excepţia unui JR 212 dezasamblat. Rulotele erau goale, nici urmă de oameni sau vreun semn de-luptă. Ceva mai liniştit, străbătu baza cît de iute putu. În cabana lui Erikki Yokkonen se afla o sticlă goală de vodcă. În frigider era una plină. Şi-ar fi dorit foarte mult o înghiţitură, dar pilotajul şi alcoolul nu făceau casă bună.

Mai găsi acolo o sticlă cu apă, nişte pîine iraniană şi şuncă uscată. Bău mulţumit apa.

O să mănînc numai după ce am să inspectez locul, îşi zise. În dormitor, patul era făcut, dar o pereche de pan-

taloni zăcea aruncată lîngă el. Treptat descoperi şi alte semne de plecare grăbită. Celelalte rulote dezvăluiră şi ele alte urme. Nici un mijloc de transport nu se afla pe teritorul bazei şi Range Roverul roşu al lui Erikki dispăruse şi el. Era limpede că baza fusese părăsită oarecum în grabă. Dar de ce? Scrută cerul. Vîntul se înteţise şi îl auzea şuierînd prin pădurea încărcată de zăpadă, acoperind mormăitul înfundat al motoarelor elicopterului. Simţi răceala prin jacheta de zbor şi pantalonii matlasaţi şi cizmele îmblănite. Trupul lui jinduia după un duş fierbinte sau, şi mai bine, după o baie de aburi în sauna lui Erikki; după masă, un pat curat, un grog fierbinte şi un somn de opt ore.

Vîntul nu-i încă o problemă, îşi zise, dar mai am o oră de lumină, în cel mai bun caz, ca să realimentez şi să mă-ntorc, prin trecătoare, jos în cîmpie. Sau să rămîn peste noapte aici.

Petikin nu era un om al pădurii şi nici al muntelui. Cunoştea deşertul, savana şi jungla, veldul* şi Ţinutul Mort al Arabiei Saudite. Întinderile vaste, deschise, ale cîmpiei nu-l ameţiseră niciodată. Frigul însă da, şi zăpadada.

Mai întîi să realimentez, se gîndi, dar în depozit nu era nici un pic de combustibil. Deloc. Erau multe butoaie de o sută cincizeci de litri, dar toate goale.

Asta e, îşi spuse, încercînd să-şi stăpînească panica. Mai am destul în rezervoare pentru cei două sute patruzeci de kilometri pînă la Bandar-e Pahlavi. Aş putea merge pînă la aeroportul Tabriz ori să încerc să învîrtesc ceva la depozitul *ExTex* de la Ardabil, dar e al dracului de aproape de graniţa sovietică.

Cercetă din nou cerul. Fir-ar al dracului! Aş putea opri aici sau undeva pe drum. Ce să fac? Aici e mai sigur. Opri motoarele şi împinse aparatul în hangar, încuind uşile. Tăcerea devenise asurzitoare. Şovăi, apoi ieşi şi încuie uşa. Paşii lui făceau zăpada să trosnească. Rafalele

---

* Denumire a platourilor golaşe din Africa de Sud.

vîntului îl izbiră tot drumul către cabana lui Erikki. La jumătatea drumului se opri cu un nod în stomac. Simţea că îl priveşte cineva. Se uită în jur, scormonind cu ochii şi urechile pădurea şi baza. Mineca de vînt dansa în bătaia vîntului care mişca vîrfurile copacilor, făcîndu-i să trosnească, şuierînd printre trunchiurile pădurii, şi brusc îşi aminti de Tom Lochart stînd lîngă focul de tabără la Zagros, într-una dintre excursiile lor de schi, istorisind legenda canadiană a lui Wendigo, duhul rău al pădurii adus de vîntul sălbatic, care pîndeşte în vîrfurile copacilor şuierînd, aşteptînd să te prindă nepregătit şi-apoi, pe neaşteptate, se-aruncă asupra ta, iar tu te-nspăimînţi şi încerci să fugi, dar nu poţi scăpa şi simţi răsuflarea îngheţată în ceafă şi alergi şi alergi cu paşi din ce în ce mai mari pînă cînd picioarele nu mai sunt altceva decît cioturi însîngerate şi-atunci Wendigo te prinde şi te duce în vîrfurile copacilor, unde mori.

Se cutremură. Detesta singurătatea. Ciudat, nu m-am gîndit niciodată la asta, dar n-am fost aproape niciodată singur. Întotdeauna e cineva în preajma mea, mecanic sau pilot sau prieten, sau Genny, Mac ori Claire, pe vremuri.

Privea încă intens pădurea. Undeva, în depărtare, începură să latre cîini. Senzaţia că se afla cineva acolo persista, foarte puternică. Cu un efort, îşi alungă neliniştea, se întoarse la elicopter şi căută pistolul de semnalizare Verey. Purtă pistolul cu ţeavă boantă, supracalibrată, ostentativ la vedere, pe tot drumul de întoarcere către cabana lui Erikki şi se simţi mai mulţumit avîndu-l şi chiar şi mai mulţumit cînd încuie uşa şi trase perdelele.

Noaptea coborî repede. În întuneric, animalele porniră după pradă.

Teheran; ora 7,05 seara. Obosit şi flămînd, McIver trecea pe bulevardul rezidenţial pustiu, mărginit de copaci. Toate luminile de pe stradă erau stinse şi el îşi croia drum cu grijă prin semiîntuneric, printre troienele de zăpadă viscolite pe lîngă pereţii caselor de pe fiecare

parte a străzii. În depărtare se auzeau focuri de armă şi vîntul rece purta cu el strigătul: *Allahhh-u Akbarrr!* Dădu colţul şi aproape se izbi de un tanc Centurion, parcat pe jumătate pe trotuar. Cîteva secunde fu orbit de lumina unei lanterne.

Nişte soldaţi ieşiră dintr-o ascunzătoare.

- Cine sunteţi, *aga*, spuse într-o engleză bună un tînăr ofiţer. Ce faceţi aici?

- Sunt căpitanul McIver... Duncan, Duncan McIver... Merg spre casă de la birou şi... şi apartamentul meu este de partea celaltă a parcului, după celălalt colţ.

- Documentul de identitate, vă rog!

Cu mişcări atente, McIver strecură mîna în buzunarul interior. Simţi acolo, alături de celelalte acte de identitate, cele două mici fotografii - una a Şahului, cealaltă a lui Khomeini - dar din pricina zvonurilor din cursul zilei nu se putu hotărî care ar fi fost potrivită de dat la iveală. Ofiţerul examină actele la lumina lanternei. McIver se acomodase cu întunericul şi sesiză oboseala, barba nerasă şi uniforma şifonată a omului. Soldaţii îl priveau în tăcere. Nici unul nu fuma, ceea ce i se păru curios. Tancul se înălţa ameninţător deasupra lor, de parcă ar fi aşteptat să izbească.

- Mulţumesc.

Ofiţerul îi înapoie documentul uzat. Alte focuri de armă, mai aproape de data asta. Soldaţii aşteptau, privind noaptea.

- Ar fi bine să nu ieşiţi după lăsarea întunericului, *aga*. Noapte bună!

- Da, mulţumesc. Noapte bună!

McIver porni mai departe uşurat, întrebîndu-se dacă erau loialişti sau răsculaţi. Christoase, dacă unele unităţi se revoltă şi altele nu, o să fie încurcătura dracului!

Altă intersecţie, strada aceasta şi parcul la fel de întunecate şi pustii, locuri care nu cu multă vreme în urmă fuseseră luminate feeric, alte lumini izvorînd din ferestrele clădirilor din jur, servitori şi lume şi copii grăbindu-se încolo şi-ncoace, toţi veseli, multă zarvă şi risete.

Asta-i ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, se gîndi. Rîsul. Mă întreb dacă se vor mai întoarce vreodată acele vremuri.

Ziua începuse prost, fără telefoane, fără contact radio cu Kowiss şi nu reuşise să comunice cu nici una dintre celelalte baze. Din nou nu se prezentase la lucru nici unul dintre angajaţii biroului, ceea ce îl iritase şi mai mult. De cîteva ori încercase să-i trimită un telex lui Gavallan, dar nu putuse obţine legătura.

- Mîine o să fie mai bine, rosti cu voce tare, găsind pustietatea străzii neplăcută.

Blocul lor avea patru etaje, ei ocupînd unul dintre apartamentele de la ultimul nivel. Casa scărilor era luminată vag, tensiunea scăzuse din nou la jumătate, iar liftul nu funcţiona de luni de zile. Urcă obosit treptele, lumina palidă făcînd urcuşul şi mai sumbru. Dar în apartament, luminările erau deja aprinse şi moralul lui se îmbunătăţi.

- Salut, Genny, spuse închizînd uşa şi atîrnîndu-şi în cuier vechiul pardesiu englezesc. E vreme de-un whisky.

- Duncan, sunt în sufragerie. Vino aici o clipă!

Străbătu cu paşi mari coridorul, se opri în uşă şi rămase cu gura căscată. Masa era încărcată cu o duzină de feluri de mîncare iraniene şi boluri cu fructe şi, pretutindeni, luminări. Genny şi Şeherazada zîmbeau vesele.

- O, Doamne, Şeherazada! Astea-s de la tine? Mă bucur să te văd!

- Şi eu mă bucur să te văd. Mac, arăţi mai tînăr în fiecare zi, amîndoi, de fapt! Iertaţi-mă că vă deranjez, spuse dintr-o suflare cu vocea ei gîlgîitoare şi veselă, dar mi-am amintit că ieri a fost aniversarea nunţii voastre, pentru că e cu cinci zile înaintea zilei mele de naştere şi ştiu cît de mult îţi plac *horishtul* cu carne de miel şi *polo* şi celelalte lucruri, aşa că le-am adus, Hassan, Deva şi cu mine, şi luminările...

Nu era mai înaltă de un metru şaizeci, genul de frumuseţe persană pe care Omar Khayyam o imortalizase în versuri. Se ridică.

- Acum, că te-ai întors, eu plec.

- Așteaptă o secundă, de ce nu rămîi să mănînci cun noi?

- O, dar nu pot, oricît de mult aș vrea. Tata dă o petrecere diseară și eu trebuie să particip. Asta este doar un mic dar și o să-l las pe Hassan să servească și să strîngă după asta și eu sper să petreceți minunat! Hassan! Deva!

Îi îmbrățișă pe Genny și pe McIver și alergă la ușă unde o așteptau cei doi servitori. Unul dintre ei îi ținu haina de blană. Se-mbrăcă, apoi își înfășură vălul negru al *chadorului* în jurul trupului. Îi trimise încă o bezea lui Genny și plecă grăbită, însoțită de celălalt servitor.

Hassan, un bărbat de 30 de ani, înalt, purtînd o tunică albă și pantaloni negri și un zîmbet larg pe față, încuie ușa.

- Să servesc cina, doamnă? întrebă în farsi.

- Da, te rog, peste zece minute, spuse ea fericită. Dar mai întîi stăpînul ar vrea un whisky.

De îndată Hassan se îndreptă către dulap, turnă băutura și aduse apa. Apoi se înclină și plecă.

- Pentru Dumnezeu, Gen, e ca pe vremuri! spuse McIver luminîndu-se la față.

- Da. E-o prostie nu-i așa, dar asta a fost acum doar cîteva luni...

Pînă atunci avuseseră un cuplu încîntător: o bucătăreasă exemplară, pricepută la mîncăruri europene și iraniene, și soțul ei, un ipohondru leneș, pe care McIver îl poreclise Ali Baba. Amîndoi dispăruseră dintr-o dată, ca aproape toți servitorii cetățenilor străini, fără nici o explicație, fără nici un avertisment.

- Mă întreb dacă sunt bine, Duncan!

- Sigur că da. Ali Baba a fost un șmecher și cred c-a pus destul deoparte ca să le-ajungă pentru o lună de trîndăveală. Paula a plecat?

- Nu, rămîne și noaptea asta. Nogger nu. Au fost la o masă cu o parte din echipajul ei de la *Alitalia*.

Sprîncenele i se arcuiră.

- Nogger al nostru e sigur că e coaptă pentru "înghesuială", sper că se înșeală. Îmi place Paula.

Ascultară zgomotele făcute de Hassan în bucătărie.

- E cel mai minunat sunet din lume.

McIver rînji şi ridică paharul.

- Mulţumim Domnului pentru Şeherazada, că ne-a scăpat de spălat vasele.

- Asta-i cea mai bună parte dintre toate, oftă Genny. Şeherazada e o fată atît de drăguţă şi de grijulie; iar Tommy e-atît de norocos! Şeherazada zice că trebuie să se-ntoarcă mîine. Să sperăm c-o s-aducă ceva scrisori. Ai dat de Andy?

- Nu, nu încă.

McIver se hotărî să nu pomenească de tanc.

- Crezi că l-am putea împrumuta pe Hassan sau pe unul dintre ceilalţi servitori ai ei cîteva zile pe săptămînă? Te-ar ajuta foarte mult.

- N-aş vrea să-i cer asta, ştii cum e...

- Cred că ai dreptate, e-al dracului de stînjenitor.

De la o vreme devenise aproape imposibil pentru cetăţenii străini să afle ajutor în casă. Pînă în urmă cu cîteva luni fusese uşor să găsească servitori minunaţi, grijulii, cu ajutorul cărora întreţinerea unei case, cumpărăturile deveneau de obicei o joacă.

- Asta a fost unul dintre cele mai bune lucruri în Iran, spuse ea. Însemna atît de mult. Tot chinul unui trai într-o ţară atît de străină...

- Tu încă te mai gîndeşti la ea ca străină, după atîta vreme?

- Mai mult ca niciodată. Am simţit întotdeauna că toată amabilitatea, politeţea celor cîţiva iranieni pe care i-am întîlnit alcătuiesc doar un fel de pojghiţă, că adevăratele lor sentimente sunt cele care se dau acum pe faţă. Nu vreau să spun toată lumea, desigur, nu prietenii noştri; Annoush, de exemplu, e una dintre cele mai drăguţe şi mai binevoitoare persoane din lume.

Anoush era soţia generalului Valik, cel mai important dintre partenerii din Teheran.

- Majoritatea soţiilor simt asta, Duncan, adăugă ea, pierdută în nemulţumirea ei. Poate că de-aia toţi străinii se strîng unii lîngă ceilalţi, şi toate petrecerile astea - după-amiaza tenis, sau ieşirile împreună la schi, sau cu

barca, sau weekend la Marea Caspică, servitorii purtînd coşuleţele cu mîncare şi făcînd curăţenie... Îmi închipuiam că o să trăim ca la Riley, dar s-a isprăvit...

- Or să se-ntoarcă vremurile alea, sper din tot sufletul, atît pentru ei, cît şi pentru noi. În drum spre casă am realizat brusc ce-mi lipsea cel mai mult: rîsetele. Se pare că nu mai rîde nimeni. Vreau să spun, pe stradă. Nici măcar copiii.

McIver îşi bea whiskyul cu înghiţituri mici şi rare.

- Da, şi îmi lipseşte rîsul foarte mult. Îmi lipseşte şi şahul. Îmi pare rău că a fost nevoit să plece - totul era pus foarte bine în ordine în ceea ce ne priveşte, pînă nu demult. Sărmanul, în ce situaţie împuţită l-am băgat, pe el şi minunea aia de nevastă a lui, după toată prietenia pe care ne-a arătat-o! Mă simt destul de ruşinat - cu siguranţă că a făcut tot ce a fost în stare pentru poporul lui. Din nefericire, Genny, pentru cei mai mulţi dintre ei se pare că n-a fost îndeajuns.

- Ştiu. Trist. Viaţa-i foarte tristă cîteodată. Ei, n-are rost să plîngi după laptele dat în foc! Ţi-e foame?

- Se pare că da.

Luminările făceau încăperea să pară caldă şi plăcută şi îndepărtau răceala apartamentului. Perdelele trase îi apărau de noapte. Hassan aduse imediat castroanele aburinde cu diferite feluri de *horisht* - însemnînd literar supă, dar părînd mai degrabă o tocană groasă de miel, pui şi legume, stafide şi mirodenii felurite - şi *polo*, deliciosul orez iranian, opărit şi apoi dat la cuptor într-un vas uns cu unt, pînă cînd formează o crustă tare, galben-aurie, una dintre mîncărurile lor favorite.

- Binecuvîntată fie Şeherazada. E ca o bucurie pentru ochii înlăcrimaţi.

Genny zîmbi.

- Da, este. Şi Paula la fel.

- Nici tu nu eşti rea, Gen!

- Nu te cred, da' te las totuşi să-ţi pui boneţica la noapte. Şi-acum, după cum ar zice Jean-Luc, *bon appétit!*

Mîncară cu poftă preparatele excepționale ce le aminteau amîndurora de mesele pe care le serviseră în casele prietenilor lor.

- Gen, am dat la prînz peste tînărul Christian Tollonnen. Îți aduci aminte de prietenul lui Erikki, de la Ambasada Finlandeză? Mi-a spus că pașaportul lui Azadeh e gata. Asta-i bine, dar ce m-a zguduit a fost că a zis, în trecere, că aproape opt din zece dintre prietenii sau cunoștințele sale iraniene nu mai sunt în Iran și, dacă acest nou exod o va ține tot așa, în curînd n-or să mai rămînă pe aici decît *mullahii* și turma lor. Atunci am început să socotesc și am descoperit aproape aceeași proporție printre cei pe care i-am numi clasa de mijloc.

- Nu îi condamn că pleacă. Aș face același lucru. Adăugă aproape involuntar: Nu cred că Șeherazada ar pleca.

McIver sesiză o tonalitate deosebită în vocea ei și-o cîntări din priviri.

- Zău!?

Genny se juca cu o bucățică aurie de coajă. Se răzgîndi - mai devreme se hotărîse să nu-i spună nimic.

- Pentru Dumnezeu, nu-i spune nimic lui Tom, o să facă un infarct! Nu știu cît de mult din cele ce spun sunt adevărate și cîte sunt doar niște năzăreli ale unei fetițe idealiste, dar mi-a șoptit fericită că și-a petrecut cea mai mare parte a zilei la Doshan Tappeh, unde, spunea ea, a fost o adevărată insurecție, cu arme, grenade și tot restul...

- Christoase!

- ... și a fost activ de partea celor pe care i-a numit "glorioșii noștri luptători pentru libertate" - care s-au dovedit a fi răsculații din Forțele Aeriene, cîțiva ofițeri și Gărzile Verzi, sprijiniți de mii de civili - împotriva poliției, trupelor loialiste și a Nemuritorilor...

CAPITOLUL 8

Aeroportul Bandar-e Delàm, ora 7,50 seara. Odată cu asfințitul sosiseră alți revoluționari înarmați și acum la toate hangarele și pe toate drumurile ce duceau către aeroport erau postate santinele. Zataki îi spusese lui

Rudi Lutz că nici un membru al personalului *S-G* nu putea să părăsească zona fără o aprobare prealabilă și că trebuiau să continue ca și pînă atunci treburile și că unul sau mai mulți dintre oamenii săi vor însoți fiecare zbor.

- Nu se va întîmpla nimic dacă vă veți supune ordinelor, spusese Zataki. Este o situație temporară, pe parcursul trecerii de la guvernul ilegal al Șahului la noul guvern al Poporului.

Dar nervozitatea lui și a adunăturii sale nedisciplinate dezicea toată această încercare de a părea încrezător.

Starke auzise unele murmure și îi spusese lui Rudi că se așteptau să sosească în orice moment trupe loiale Șahului, care să pornească un contraatac. Pînă cînd Rudi, el și un alt pilot american, John Tyrer, reușiră să ajungă la stația radio din rulota lui Rudi, cea mai mare parte a buletinului de știri se isprăvise. Puțin din ce mai auziră erau numai vești proaste.

"... și guvernele Arabiei Saudite, Kuweitului și Irakului se tem că tulburările politice din Iran vor destabiliza întreaga zonă a Golfului Persic. Ni se transmite că sultanul Omanului ar fi afirmat că problema e mai mult decît o simplă răspîndire a unor idei sau curente politice, ci o altă acoperire convenabilă ca Rusia Sovietică să-și poată folosi lanțul de state satelit ca să creeze un imperiu colonial în Golf, cu țelul final de a stăpîni strîmtoarea Hormuz.

Din Iran se comunică cum că în timpul nopții s-au purtat lupte grele între ofițerii școlii de aviație pro-Komeini, de la baza aeriană Doshan Tappeh din Teheran - sprijiniți de mii de civili înarmați, și poliție, trupe loialiste și unități ale Nemuritorilor, elita Gărzii Imperiale a Șahului. Mai tîrziu s-au alăturat insurgenților peste cinci mii de simpatizanți ai grupului marxist Saihkal, dintre care o parte au pătruns în depozitul de muniții al bazei și au scos de acolo arme și muniție."

- Iisuse, spuse Starke.

"Între timp, *Ayatolahul* Khomeini a cerut din nou demisia întregului guvern și a chemat populația să-l

sprijine pe primul ministru ales de el, Mehdi Bazargan, cerînd infanteriei, aviației și marinei să-i acorde ajutorul. Primul ministru Bakhtiar a dezmințit zvonurile despre o lovitură militară iminentă, dar a confirmat existența unei mari forțe militare sovietice la granită.

Aurul a ajuns la cel mai ridicat preț de pînă acum, de două sute cincizeci și patru de dolari uncia, iar dolarul s-a prăbușit brusc față de toate celelalte monezi.

Aici se încheie buletinul nostru de știri de la Londra."

Rudi închise aparatul. Se aflau în sufrageria rulotei sale. Într-unul dintre dulapuri se găsea un aparat de radio pe înaltă frecvență, de rezervă, pe care, ca și radioul, îl construise el însuși. Pe o măsuță, lîngă perete, se afla un telefon conectat la rețeaua bazei. Telefonul nu funcționa.

- Dacă Khomeini iese învingător la Doshan Tappeh, atunci forțele armate vor avea de ales, spus Starke cu hotărîre, lovitură de stat, război civil sau să cedeze.

- N-o să cedeze! Asta ar însemna sinucidere! De ce dracu' ar face-o?! spuse Tyrer.

Era un american slăbănog și stîngaci din New Jersey.

- Și nu uita că aviația e o trupă de elită, cel puțin cei pe care-i cunoaștem! Pentru Dumnezeu! Răsculații-s doar o grămadă de localnici cu capete tulburi. De fapt, bomba e că s-au lipit și marxiștii la chestia asta! Cinci mii! Iisuse! Dacă au ieșit la iveală cu armele, e groasă! Nu prea suntem în toate mințile dacă mai stăm pe aici, nu?!

Starke spuse:

- Doar că suntem aici la cererea noastră; compania spune că nimeni n-are ceva de pierdut dacă cere întoarcerea în țară. E pus pe hîrtie. Vrei să te retragi?

- Nu, nu încă, spuse iritat Tyrer. Dar ce-o să facem?

- În primul rînd, ferește-te din calea lui Zataki. Ticălosul ăsta e sonat.

- Sigur, spuse Tyrer, dar trebuie să punem ceva la cale.

Se auzi un ciocănit brutal și ușa se deschise. Era Mohammed Yemeni, managerul iranian, un bărbat de patruzeci de ani, atractiv, proaspăt ras, aflat printre ei de un an de zile. Alături de el se aflau două gărzi.

- Aga Kyabi e pe înaltă frecvență. Vrea să vă vorbească imediat, spuse cu voce imperioasă.

Kyabi era responsabilul de zonă al companiei *Iran-Oil* și cel mai important oficial din sudul Iranului. Rudi comută imediat aparatul care făcea legătura cu birourile lui Kyabi de lîngă Ahwaz, la nord de Bandar-e Delam. Spre uluirea lui, aparatul nu funcționa. Scutură comutatorul de cîteva ori, apoi Yemeni spuse cu batjocură fățișă în gals:

- Colonelul Zataki a ordonat să fie întrerupt curentul, iar aparatul deconectat. O să folosiți emițătorul din birouri. Imediat!

Nici unuia nu îi plăcu tonul vocii sale.

- Sosesc îndată, spuse Rudi.

Yemeni se încruntă și spuse către paznici într-o farsi răgușită:

- Iuțiți-l pe ciinele străin!

Starke izbucni și el în farsi:

- Acesta este cortul conducătorului nostru. Sunt legi anume în Coran, care vorbesc despre apărarea conducătorului tribului tău în cortul său, împotriva oamenilor înarmați.

Cele două străji se opriră descumpănite. Yemeni rămase cu gura căscată, căci nu se aștepta ca Starke să vorbească farsi, apoi se trase înapoi un pas cînd acesta se ridică de pe scaun cît era de înalt, continuînd:

- Profetul, fie-i numele binecuvîntat, a lăsat legi despre buna cuviință între prieteni și tot așa între dușmani și a spus că toți ciinii sunt gunoi. Noi suntem Poporul Cărții și nu gunoaie.

Yemeni roși, se întoarse pe călcîie și plecă. Starke își șterse sudoarea de pe palme pe pantaloni.

- Rudi, hai să vedem ce-i cu Kyabi!

Porniră în urma lui Yemeni de-a curmezișul tarmacului, însoțiți de gărzi. Noaptea era limpede și-avea un gust plăcut după înghesuiala din micul birou.

- Ce-i toată chestia asta? întrebă Rudi.

Starke îi explică cu gîndul în altă parte, dorindu-și să fie înapoi la Kowiss. Nu-i plăcea s-o lase pe Manuela

singură, dar se gîndea că era mai în siguranţă acolo decît la Teheran.

- Draga mea, îi spusese chiar înainte de a pleca, am să te scot de aici cît de curînd.

- Sunt în siguranţă aici, dragule! Tot atît de bine ca şi-n Texas. Am o mulţime de timp, copiii sunt în siguranţă la Lubbock, n-am plecat din Anglia pînă n-am primit de veste c-au ajuns acasă şi ştii că bunicul Starke n-o să lase să li se întîmple vreun rău.

- Sigur, cu copiii o să fie în regulă, dar vreau să te ştiu plecată din Iran cît de curînd posibil.

Îl auzi pe Rudi spunînd:

- Cine-i "Poporul Cărţii"?

- Creştinii şi evreii, răspunse, întrebîndu-se cum ar putea să-şi strecoare elicopterul în Kowiss. Mahomed considera Biblia noastră şi Torahul lor cărţi la fel de sfinte ca şi Coranul. Multe din ce găseşti acolo se regăsesc şi în Coran. Mulţi savanţi - savanţii noştrii - se gîndesc că pur şi simplu le-a copiat, deşi legendele mahomedane spun că Mahomed nu ştia să scrie sau să citească. El a recitat Coranul întreg, poţi să-ţi închipui asta? continuă, încă mirat de ceea ce reuşise să facă. L-au scris alţii, ani după ce el a murit. În arabă e neînchipuit de frumos, ca un poem - cel puţin aşa se spune.

În faţa lor se găsea acum rulota ofiţerului, înconjurată de gărzi care fumau şi, în sinea lui, Starke se simţi bine şi mulţumit că se descurcase acum cu Yemeni şi ziua întreagă cu *mullahul* Hussain - cincisprezece aterizări, toate perfecte, aşteptînd lîngă fiecare sondă, în timp ce *mullahul* predica muncitorilor în numele lui Khomeini, fără ca în vremea asta să se vadă prin jur picior de soldat, poliţist sau agent SAVAK, dar aşteptîndu-i totuşi în fiecare clipă şi la fiecare aterizare.

Yemeni e un găinaţ în comparaţie cu Hussain! se gîndi.

Zataki şi amîndoi *mullahii* îl aşteptau în rulota ce servea de birou. Jahan, operatorul radio, se afla în faţa emiţătorului. Zataki stătea la biroul lui Rudi. Încăperea, foarte îngrijită de obicei, era acum un adevărat balamuc,

cu dosare deschise și hîrtii împrăștiate peste tot, cești murdare, mucuri de țigară în cești și pe podea și pachete de mîncare pe jumătate consumate pe birouri - orez și carne de capră, - iar aerul putea a fum de țigară.

- *Mein Gott!* izbucni Rudi înfuriat. E o *verrückte* cocină și...

- TACI! explodă Zataki. Suntem în război, trebuia să cercetăm. Apoi adăugă mai liniștit: Poți să... poți trimite unul dintre oamenii tăi să facă curățenie. N-ai să-i spui nimic lui Kyabi despre noi. Ai să te porți ca de obicei și-ai să asculți instrucțiunile mele, ai să te uiți mereu la mine. Ai înțeles, căpitane?

Rudi dădu din cap, cu chipul împietrit. Zataki făcu un semn către operatorul radio care rosti în microfon:

- Excelență Kyabi, aici este căpitanul Lutz.

Rudi luă microfonul.

- Da, Boss! spuse, folosind porecla pe care o știau toți.

Și el și Starke îl cunoște pe Yusuf Kyabi de ani buni. Kyabi fusese pregătit la *Texas A & M*, apoi la *ExTex*, înainte de a prelua sectorul de sud și erau în relații bune cu el.

- Bună seara, Rudi! se auzi vocea, într-o engleză cu puternic accent american. Avem o spărtură la una dintre conductele principale, undeva la nord de voi. E una rea. Mi-am dat seama abia la stația de pompare. Allah știe cît de mulți barili s-au pompat pînă acum în gol deja, sau cît de mulți au mai rămas în conductă. Nu cer un CASEVAK, dar vreau în zori un elicopter ca s-o identificăm. Poți să mă iei în zori?

Zataki dădu din cap a încuviințare așa că Rudi răspunse:

- *Okay*, Boss! O să fim acolo cît de curînd posibil, după ce răsare soarele. Vrei un '206 sau un '212?

- Un '206. O să-l iau cu mine pe inginerul șef. Vino și tu, te rog, poate fi un sabotaj, poate o spărtură. Ai avut vreo problemă la Bandar-e Delam?

Rudi și Starke erau foarte conștienți de armele din încăpere.

- Nu mai mult decît de obicei. Ne vedem mîine. Dorea să întrerupă legătura fiindcă Kyabi era de obicei foarte liber la gură în ceea ce-i privea pe revoluționari. Nu aproba insurecția sau fanatismul lui Khomeini și ura orice amestec în treburile complexului lor petrolier.

- Stai o clipă, Rudi! Am auzit că au fost și alte tulburări în Abadan și se aud focuri de armă în Ahwaz. Știi că un petrolist american și unul de-ai noștri au fost prinși într-o ambuscadă și uciși ieri, lîngă Ahwaz?

- Da. Tommy Stanson. Ce porcărie!

- Da! Allah să-i blesteme pe toți ucigașii! *Tudeh, mujhadini, fedaini* sau cine dracu' or fi.

- Iartă-mă, Boss, trebuie să plec, ne vedem mîine!

- Da, putem să vorbim mîine. *Insha'Allah,* Rudi!

- *Insha'Allah!*

Emisia muri. Rudi răsuflă ușurat. Nu credea că Kyabi spusese ceva care ar fi putut să-i dăuneze, decît dacă acești oameni erau în taină *tudeh* - sau unii dintre ceilalți extremiști - și nu sprijinitorii lui Khomeini, așa cum pretindeau.

"Toți extremiștii noștri folosesc *mullahi* drept acoperire, sau încearcă să-i folosească. Din păcate, cei mai mulți *mullahi* sunt săraci, needucați, o pradă ușoară pentru insurgenții pregătiți. Allah să-l blesteme pe Khomeini", îi spusese mai demult Kyabi.

Rudi simți sudoarea pe spate.

-.Unul dintre oamenii mei o să meargă cu tine și de data asta n-o să-i iei încărcătorul, spuse Zataki.

Rudi își împinse bărbia înainte și tensiunea din încăpere crescu.

- N-am să zbor cu oameni înarmați. E împotriva tuturor regulilor companiei, traficului aerian și în special împotriva ordinelor controlului de zbor iranian. Dacă nu ne supunem acestor reguli ne pierdem licența...

- S-ar putea să-mpușc unul dintre oamenii tăi dacă nu te supui.

Furios, Zataki trînti o ceașcă pe birou și cioburile ei se împrăștiară prin toată camera. Starke înaintă la fel de furios. Arma lui Zataki zvîcni către el.

- Cei ce se alătură *ayatolahului* Khomeini sunt oare ucigaşi, asta să fie legea Islamului?

Pentru un moment, Starke crezu că Zataki va apăsa pe trăgaci, apoi *mullahul* Hussain se ridică.

- Am să merg eu cu ei:

Apoi către Rudi:

- Juri că n-ai să foloseşti nici o înşelăciune şi ai să te întorci aici nesmintit?

După o pauză, Rudi răspunse cu voce tremurătoare:

- Da!

- Eşti creştin?

- Da!

- Jură pe dumnezeul tău că n-ai să ne-nşeli.

Din nou Rudi făcu o pauză.

- *All right*. Jur pe Dumnezeu că n-am să vă înşel!

- Cum poţi să te-ncrezi în el? întrebă Zataki.

- Nu mă-ncred, spuse simplu Hussain, dar dacă îl înşală pe Allah, Allah o să-l pedepsească. Pe el şi pe tovarăşii lui. Dacă nu mă întorc sau dacă el ne aduce necazuri ...

Ridică din umeri.

Aberdeen. Domeniul Gavallan. Ora 7,23 seara. Erau la televizor, privind pe un ecran mare o reluare a meciului de rugbi din ziua aceea, Scoţia - Franţa. Gavallan, soţia lui, Maureen, John Hogg, care pilota de obicei, avionul 125 al companiei, şi cîţiva alţi piloţi. Scorul era 17 la 11 în favoarea Franţei, mult în a doua repriză. Toţi bărbaţii gemură cînd un scoţian se încurcă, un înaintaş francez recuperă mingea şi cîştigă treizeci şi cinci de metri.

- Zece lire că Scoţia tot va cîştiga, zise Gavallan.

- Merg la pariu, spuse soţia lui şi rîse.

Era înaltă, roşcată şi purta un verde elegant care se potrivea ochilor ei.

- În definitiv, sunt pe jumătate franţuzoaică.

- Un sfert. Bunica ta era normandă, *quelle horreur*, şi...

Un strigăt uriaș de bucurie stîrni ecouri prin încăpere, acoperindu-i complimentul. Un mijlocaș scoțian de pe treisferturi juca mingea din repunere, o aruncă unei extreme care o trecu altuia care se desprinse din învălmășeală, trînti doi adversari în calea lui și se năpusti către linia de fund aflată la patruzeci și cinci de metri depărtare, zigzagind, schimbînd inteligent direcția, ca să țîșnească din nou înainte, se împiedică, dar rămase cumva în picioare, pentru ca, într-un ultim efort, cu pieptul tresăltînd într-o spectaculoasă alergare, să finalizeze cu un plonjon pe linie, acoperit imediat de trupurile celorlalți și de aplauze tunătoare. Marcase! Era 17 la 15. O lovitură reușită avea să facă 17 egal.

- *Hai Scoția!*

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un servitor. Gavallan se ridică imediat. Privi încordat lovitura care fu reușită și respiră din nou ușurat.

- Dublu sau nimic, Maureen? o întrebă rînjind peste zgomotul de iad ce se dezlănțuise și plecă grăbit.

- S-a făcut, strigă ea în urma lui.

A pierdut douăzeci de bișțari, își zise foarte mulțumit de el și traversă coridorul casei vechi și mari, bine aranjată cu mobilă îmbrăcată în piele veche, picturi de bună calitate și obiecte antice de artă, multe dintre ele din Asia, și intră în biroul său. Acolo, șoferul lui - în același timp gardă de corp și om de încredere - care încerca de trei ore să dea de McIver în Teheran și urmărea telefoanele primite, ținea ridicat receptorul unuia dintre cele două telefoane.

- Iertați-mă că vă întrerup, *sir*, dar...

- L-ai prins, Williams? Minunat - scorul e 17 la 17!

- Nu, *sir*, circuitele sunt tot ocupate, dar am crezut că asta e destul de important: *sir* Ian Dunross.

Dezamăgirea lui Gavallan se topi. Luă receptorul. William ieși și închise ușa.

- Ian, mă bucur să te aud, e o surpriză plăcută!

- Salut, Andy! Poți să vorbești? Vorbesc din Shanghai.

- Credeam că ești în Japonia; te aud foarte bine. Cum merge?

- Grozav! Mai bine decît mă aşteptam. Trebuie să fiu scurt. Am auzit un zvon - două de fapt. Primul, că *taipanul* are nevoie de ceva succese financiare ca să se impună şi că firma Struan a ieşit bine anul ăsta. Ce-i cu Iranul?

- Toată lumea spune că o să se liniştească, Ian. Mac are lucrurile sub control, pe cît e cu putinţă, şi ni s-au promis toate contractele lui Guerney, aşa că ar trebui să fim în stare s-o scoatem mult mai bine la capăt, ba chiar să dublăm profitul, dacă nu apare vreo situaţie neprevăzută.

- Poate că ar trebui să iei în considerare şi asta.

Buna dispoziţie a lui Gavallan dispăru. De nenumărate ori vechiul său prieten îi dăduse, confidenţial, avertismente sau informaţii care mai tîrziu se dovediseră a fi uluitor de adevărate. Niciodată nu ştia de unde obţinea Dunross acele informaţii - sau de la cine - dar rareori se înşela.

- Am să mă gîndesc la asta chiar acum.

- Altceva. Am auzit că de curînd s-a dat în mare taină dispoziţie la foarte înalt nivel, poate chiar la nivelul cabinetului ministerial, să se facă un aranjament financiar şi de conducere pentru *Imperial Air*. Te-ar afecta asta?

Gavallan ezită. *Imperial Air* deţinea proprietatea asupra companiei *Imperial Helicopters*, principalul lui competitor în Marea Nordului.

- Nu ştiu, Ian. În opinia mea, aruncă în vînt banii contribuabililor; ar putea, desigur, să organizeze cîte ceva. Îi batem cu mîinile la spate în fiecare domeniu la care mă pot gîndi: siguranţă, întreţinere, echipament. Am comandat şase X 63, apropo'!

- *Taipanul* ştie?

- Vestea i-a zdrobit aproape sfincterul.

Gavallan auzi rîsul şi pentru o clipă se află înapoi în Hong Kong, în vremurile de demult, cînd Dunross era *taipan* şi viaţa atîrna de un fir de păr, dar era sălbatic de palpitantă, cînd Kathy era Kathy şi nu bolnavă. *Joss*, îşi zise şi din nou se concentră asupra discuţiei.

- Orice are legătură cu *Imperial* e important. Am să verific imediat. Restul ştirilor în legătură cu afacerile de pe aici sunt foarte bune. Mă pregăteam să anunţ contractele cu *ExTex* la următoarea întîlnire a Consiliului de Conducere. Casa Struan nu e-n primejdie, nu-i aşa?

Din nou rîsul.

- *Nobila Casă* e întotdeauna în primejdie, băiete. Voiam doar să-ţi dau un sfat - trebuie să plec - transmite-i dragostea mea lui Maureen

- Şi tu Penelopei! Cînd te văd?

- Curînd! O să sun cînd pot, transmite-i toate cele bune lui Mac, cînd îl vezi, pa!

Pierdut în gînduri, Gavallan se aşează pe marginea biroului. Întotdeauna prietenul lui spunea "curînd" şi asta putea să însemne o lună sau un an, ba chiar doi ani. Sunt peste doi ani de cînd m-am întîlnit cu el ultima dată, îşi zise. Păcat că nu mai e *taipan*. Mare păcat că s-a retras, dar în definitiv toţi trebuie să ne schimbăm sau să schimbăm cîte ceva, odată.

- Mi-a ajuns, Andy, spusese Dunross. Casa Struan stă zdravăn pe picioare, deceniul '70 promite să fie o eră formidabilă pentru extindere şi, ei bine, nu se mai întîmplă nimic palpitant.

Asta se petrecuse în '70, imediat după ce principalul său rival, Quillan Gornt, *taipan* al *Casei Rothwell-Gornt*, se înecase într-un accident nautic, în largul coastei Sha Tin, în Hong Kong

Imperial Air? Gavallan aruncă o privire la ceas, se întinse după telefon, dar se opri cînd auzi un ciocănit uşor în uşă. Maureen îşi strecură capul înăuntru, luminîndu-se la faţă cînd îl văzu că nu vorbeşte la telefon.

- Am cîştigat! 21 la 17! Eşti ocupat?

- Nu, intră, draga mea.

- Nu pot, trebuie să văd dacă e gata cina. Peste zece minute? Dacă vrei, poţi să îmi plăteşti acum!

Ea rise. O prinse în braţe şi o strînse la piept.

- După cină! Eşti dată naibii, doamnă Gavallan.

- Bun, să nu uiţi.

Se simţea bine în braţele lui.

- Totul e-n regulă cu Mac?

- Era Ian. A sunat din Shanghai să spună *"hello"*.

- Uite alt bărbat drăguț. Cînd îl vedem?

- Curînd.

Din nou rîse odată cu el, cu ochii jucăuși și pielea ca spuma laptelui.

Se întîlniseră prima dată cu șapte ani în urmă la Castelul Avisyard, unde David McStruan, *taipanul* de atunci, dădea balul de Hogmanay. Ea avea douăzeci și opt de ani, abia divorțase și n-avea copii. Zîmbetul ei îi spulberase pînzele de păianjen din cap și Scot șoptise:

- Tată, dacă n-o tîrăști pe aia la altar, ești nebun!

Fiica lui, Melinda, spusese același lucru și astfel, cu trei ani în urmă, faptul se petrecuse și fiecare zi de-atunci fusese o zi fericită.

- Zece minute, Andy? Ești sigur?

- Da! Trebuie doar să dau un telefon.

Gavallan o văzu încruntîndu-se și adăugă iute:

- Promit, doar unul, și-apoi William poate să se ocupe de ele!

Îi dădu un sărut fugar și plecă. Gavallan formă numărul.

- Bună seara! E liber *sir* Percy? Sunt Andrew Gavallan.

Sir Percy Smedley Taylor era director al *Struan Holdings*, parlamentar și candidat probabil pentru Ministerul Apărării - dacă aveau să cîștige conservatorii următoarele alegeri.

- Salut, Andy! Mă bucur să te-aud. Dacă-i vorba de vînătoarea de sîmbăta viitoare, merg! Iartă-mă că nu ți-am spus mai înainte, dar lucrurile au fost destul de complicate cu acest așa-numit guvern care tîrăște țara de rîpă - și amărîtele astea de sindicate la fel, dacă și-ar da seama.

- Asta cam așa-i! Te deranjez?

- Nu, eram pe picior de plecare. Mă duc la Parlament pentru o ședință de noapte. Nerozii ăștia vor să ne scoată din NATO, printre altele. Cum a ieșit la teste X 63?

- Splendid! Mai bine decît ziceau ei. E cel mai bun din lume.

- Mi-ar plăcea să-l încerc și eu, dac-ai putea aranja. Ce pot face pentru tine?

- Am auzit un zvon că s-ar pregăti în taină o reorganizare la nivel înalt a companiei *Imperial Air*. Ai auzit ceva?

- Pentru Dumnezeu, bătrîne! Ai niște contacte al dracului de bune! Eu am auzit chestia abia în după-amiaza asta. Mi-a fost șoptită în mare sceret de o sursă de încredere a opoziției. Al dracului de curios. N-a însemnat prea mult pentru mine la vremea aia. Mă întreb ce-au de gînd? Ai ceva concret legat de asta?

- Nu, doar zvonuri!

- O să verific. Mă-ntreb... mă-ntreb dacă tîlharii ăștia nu vor să aranjeze ca *Imperial* să fie naționalizată oficial - și deci și *Imperial Helicopters*, și deci tu și toată Marea Nordului?

- Sfinte Dumnezeule!

Îngrijorarea lui Gavallan crescu. Gîndul nu-i trecuse prin cap.

- Ar putea s-o facă dacă vor?

- Da, tot atît de simplu pe cît o spui.

DUMINICĂ
11 februarie 1979

CAPITOLUL 9

În împrejurimile Bandar-e Delamului; ora 6,55 dimineața. Era imediat după răsăritul soarelui și Rudi aterizase la bună distanță de podeț, iar acum toți patru stăteau pe buza gropii. Soarele dimineții era plăcut și până atunci nu se ivise nici o problemă. Din țeava spartă încă mai curgea petrol, dar fără presiune.

- E doar ce-a mai rămas pe țeavă, spuse Kyabi. O să se oprească complet într-o oră.

Era un bărbat cu trăsături severe, în deplinătatea celor cincizeci de ani ai săi, proaspăt ras, purtînd ochelari, o salopetă kaki uzată și o cască de protecție. Se uită nemulțumit în jur. Pămîntul era îmbibat cu petrol, iar mirosul și gazele ce se degajau, insuportabile.

- Întreaga zonă e mortală.

O luă înaintea lor către mașina răsturnată. Împrejurul ei zăceau trei cadavre răsucite grotesc, care începuseră deja să miroasă.

- Amatori, spuse Rudi, alungînd muștele. Explozie prematură?

Kyabi nu răspunse. Coborî sub podeț. Era dificil de respirat acolo, dar cercetă zona cu multă atenție, apoi urcă înapoi pe drum.

- Aș zice că ai dreptate, Rudi!

Aruncă o privire către Hussain, fără să i se miște un mușchi de pe față.

- Ai voștri?

Mullahul își desprinse ochii de pe mașină.

- *Imamul* n-a ordonat să se saboteze conductele de petrol. Aceasta este lucrarea dușmanilor Islamului.

- Sunt mulți dușmanii Islamului care pretind a asculta de Profet, care i-au luat cuvintele și le-au răstălmăcit, trădîndu-l pe El și trădînd Islamul, spuse amar Kyabi.

- Așa-i, și Allah o să-i afle și o să-i pedepsească. Cînd Iranul o să fie condus după legea Islamului, o să-i căutăm și o să-i pedepsim în numele Lui.

Ochii negri ai lui Hussain erau la fel de duri.

- Ce poți să faci ca să împiedici risipa asta?

Le trebuiseră două ore ca să descopere spărtura. Zburaseră în cercuri la cîteva zeci de metri, uluiți de cantitatea de petrol risipit care inundase micul riu și mlaștinile împrejmuitoare și, dus de curent, ajunsese deja la cîțiva kilometri în josul lui. O mizgă neagră, groasă, acoperea suprafața apei din mal în mal. Deocamdată numai un singur sat se afla în calea sinistrului. La cîțiva kilometri spre sud se mai aflau și altele. Rîul le oferea apă de băut și de spălat și era în același timp latrină.

- Dați-i foc cît mai repede!

Kyabi aruncă o privire către inginerul său.

- Ei?!

- Da, da, desigur, dar ce facem cu satul, Excelență!?

Inginerul era un iranian nervos, între două vîrste, care arunca priviri neliniștite *mullahului*.

- Evacuați sătenii. Spuneți-le să plece cît vreme mai sunt în siguranță.

- Și dacă satul ia foc? întrebă Rudi.

- Ia foc, e voia lui Allah!

- Da, spuse Hussain. Cum o să-i dai foc?

- Un chibrit ar face toată treaba, dar desigur c-ai arde și tu.

Kyabi se gîndi o vreme.

- Rudi, ai pistolul Verey la bord?

- Da.

Rudi insistase să ia pistolul, spunînd că era echipament special în caz de urgență. Toți piloții îl sprijiniseră, deși știau că nu era esențial.

- Cu patru rachete de semnalizare. Vrei să....

Toți priviră cerul, auzind zgomotul motoarelor ce se apropiau. Două avioane de vînătoare, zburînd jos și foarte iute, săgetară pe deasupra lor, îndreptîndu-se către Golf. Rudi aprecie direcția ca fiind drept spre Kharg. Erau avioane de asalt și văzuse în suporturile de sub aripi

misile aer-sol. Or fi rachetele astea pentru insula Kharg? se întrebă, simțind că-l gîtuie ceva. Ajunsese revoluția și acolo sau era doar un zbor de rutină?

- Ce crezi, Rudi? Kharg? întrebă Kyabi.

- Încolo e Kharg, Boss, spuse Rudi, nevrînd să se amestece. S-ar putea să fie un zbor de rutină. Erau zeci de decolări și aterizări în fiecare zi cînd mă aflam acolo. Vrei să folosești rachetele ca să dai foc?

Kyabi abia-l auzi. Hainele îi erau îmbibate cu sudoare, iar cizmele speciale pentru deșert se înnegriseră din pricina petrolului care mustea peste tot. Se gîndea la revolta aviatorilor de la Doshan Tappeh. Dacă cei doi piloți sunt și ei rebeli și atacă insula și sabotează amplasamentul nostru de acolo, se gîndi aproape înecat de furie și frustrare, Iranul se întoarce înapoi cu douăzeci de ani.

Cînd Rudi sosise să-l ia, devreme în zori, Kyabi rămăsese uluit la vederea *mullahului*. Ceruse o explicație. Cînd *mullahul* susținuse furios că Kyabi ar fi trebuit să închidă toate punctele de lucru și să se declare imediat de partea lui Khomeini, rămăsese aproape fără glas.

- Dar asta-i revoluție, asta înseamnă război civil, spusese.

- E voia lui Allah! Ești iranian, nu lacheul străinilor. *Imamul* a poruncit confruntarea cu forțele armate ca să le supunem. Cu ajutorul lui Allah, în cîteva zile va lua ființă prima republică cu adevărat islamică de pe Pămînt, din zilele Profetului - Allah să-l binecuvînteze - și pînă azi.

Kyabi voise să spună ceea ce spusese de multe ori altora, între patru ochi. " E un vis nebunesc, iar Khomeini al tău e un maniac, un bătrîn senil mînat de o vendetă personală împotriva celor din familia Pahlavi - Reza Șah, a cărui poliție crede că i-ar fi ucis tatăl și Mohammed Șah, a cărui poliție secretă crede că i-ar fi ucis fiul în Irak, acum cîțiva ani. Nu-i altceva decît un fanatic îngust la minte, care vrea să ne aducă pe noi, poporul și în special femeile, înapoi în Evul Mediu. Dar nu spusese nimic din

toate astea *mullahului*, în schimb se forțase să-și întoarcă gîndurile înapoi, asupra problemei satului.

- Dacă satul ia foc, pot să-l reconstruiască ușor. Bunurile lor sunt mai importante.

Își ascunse ura.

- Ai putea să ne ajuți dacă vrei, Excelență. Aș aprecia asta. Încearcă să le vorbești.

Sătenii refuzară să plece. Pentru a treia oară Kyabi le arătă că focul era singura cale de a le salva apa și celelalte sate. Apoi le vorbi Hussain, dar ei tot nu voiră să plece. Sosi vremea rugăciunii de amiază și *mullahul* se rugă împreună cu ei și-i sfătui din nou să părăsească țărmurile rîului. Bătrînii se consultară între ei și răspunseră:

- Este voia lui Allah, n-o să plecăm.

- E voia lui Allah, încuviință Hussain.

Se întoarse pe călcîie și plecă spre elicopter.

Aterizară din nou în apropierea podețului. Acum petrolul abia se scurgea din țeavă, doar o dîră întunecată.

- Rudi, spuse Kyabi, ia-o în direcția vîntului cît poți de departe și trage o rachetă de semnalizare spre podeț, apoi mai trintește una chiar în mijlocul curentului. Poți s-o faci?

- Aș putea încerca. N-am tras niciodată cu un pistol Verey pînă acum.

Rudi porni lipăind către deșertul plin de mărăcini. Celălalt se întoarse la elicopter, pe care-l parcase în siguranță la o distanță apreciabilă. Cînd se află într-o poziție potrivită, puse cartușul gros în pistol, țintì și apăsă pe trăgaci. Reculul pistolului fu mai mare decît se așteptase. Amestecul de fosfor arzînd trasă un prelung arc de cerc, jos, pe deasupra pămîntului, se lovi de sol mult prea aproape, ricoșă răsucindu-se și căzu în crăpătură. O clipă nu se-ntîmplă nimic, apoi pămîntul explodă și focul izbucni către înălțimi și în lături, transformînd mașina răsturnată într-un rug funerar. Unda de șoc, de aer supraîncins, îl învălui, dar trecu de el fără să-i provoace necazuri. Fumul înecăcios, negru, se învolbură către cer. Focul începu să se întindă, gonind în josul rîului.

A doua rachetă roşie se înălţă într-un arc înalt, apoi se prăbuşi în rîu. Rîul luă foc. O ştiură mai mult după sunet, dar, pe cînd se aflau în aer traversînd pîrîul în direcţia vîntului, văzură focul răspîndindu-se cu viteză în josul lui. Nori întinşi de fum negru marcau drumul. Lîngă sat începură din nou să se rotească. Bărbaţi, femei şi copii fugeau cu ceea ce putuseră apuca la iuţeală. În timp ce priveau, satul arse pînă la temelii.

Cei patru bărbaţi se îndreptară spre casă.

Pentru Kyabi, casa era sediul *Iran Oil,* chiar la marginea Ahwazului, un complex curat şi îngrijit, cu clădiri albe din beton, cu peluze bine udate şi o pistă de aterizare pentru elicoptere, toate înconjurate de un gard înalt.

- Mulţumesc, Rudi, spuse cu inimă grea.

În jurul elicopterului se afla un inel de bărbaţi înarmaţi care ţîşniseră din ascunzători în clipa în care aterizaseră, strigînd şi ameninţînd cu armele. În spatele lui Kyabi, *mullahul* se juca cu şiragul de mătănii.

Kyabi îşi desfăcu centura de siguranţă. E voia lui Allah, îşi zise. Am făcut ce-am putut, m-am rugat după cuviinţă şi ştiu că nu e alt dumnezeu decît Allah, iar Mahomed este Profetul Lui. Cînd am să mor, am să mor blestemînd duşmanii lui Allah şi pe cel aflat în fruntea lor, Khomeini, Profetul Mincinos, ucigaş, şi pe toţi cei care-l urmează.

Se întoarse. Inginerul era cenuşiu la faţă şi îngheţase în scaunul lui din spatele lui Hussain.

- Allah să te judece, *mullahule*.

Kyabi ieşi.

Îl împuşcară pe Kyabi şi-l tîrîră cu ei pe inginer. Apoi, pentru că *mullahul* o ceruse, îngăduiră elicopterului să plece.

CAPITOLUL 10

Baza aeriană Kowiss, ora 5,09 seara. Manuela trecea grăbită prin curtea companiei *S-G* către clădirea cu un singur etaj a birourilor, care strălucea curată sub soarele după-amiezii, turnul de transmisiuni înălţîndu-se

deasupra ei ca un al doilea etaj. Purta salopetă de zbor cu emblema *S-G* pe spate, iar părul ei roşcat era înghesuit într-o şapcă de zbor cu cozoroc mare, dar mersul ei trăda de departe feminitatea.

În încăperea de la intrare se aflau trei iranieni din personalul local. Se ridicară politicoşi şi-i zîmbiră, privind-o pe sub genele lungi.

- Bună ziua, Excelenţă Pavoud! spuse ea în farsi cu un zîmbet. Căpitanul Ayre vrea să mă vadă?

- Da, doamnă *lady*. Excelenţa sa este în turn, spuse mai-marele funcţionarilor. Pot avea onoarea de-a vă însoţi?

Ea refuză, mulţumindu-i, şi se depărtă în lungul coridorului pornind, să urce scara în spirală de la capătul acestuia. Cînd o văzu ajunsă acolo, Pavoud spuse disprețuitor:

- E scandalos felul în care se împăunează în faţa noastră. O face doar ca să-şi bată joc de noi!

- Mai rău ca o femeie de stradă din Cartierul Vechi, Excelenţă! spuse un altul, la fel de dezgustat. Pe Allah, dintre toţi necredincioşii, americanii sunt cei mai răi şi între ei, femeile lor, cele mai rele; iar asta, asta caută necazul cu luminarea.

- Caută un mădular zdravăn, iranian, spuse un bărbat mărunt, scărpinîndu-se între picioare.

Pavoud adăugă:

- Ar trebui să poarte *chador*, să se acopere şi să umble cu modestie. Aici suntem toţi bărbaţi, toţi am zămislit copii. Ne crede eunuci?!

- Ar trebui biciuită că ne batjocoreşte aşa.

Pavoud se scobi delicat în nas.

- Cu ajutorul lui Allah, în curînd o să fie - în public. Toţi vor trebui să se supună legilor islamice şi pedepselor.

- Se zice că femeile americane n-au păr jos.

- Nu, nu-i aşa. Doar că se rad acolo.

- Cu păr sau fără, Excelenţă şef de birou, mi-ar plăcea s-o-nfig în ea -pin-ar începe să schelălăie de plăcere, spuse bărbatul mărunt şi rîse laolaltă cu ceilalţi.

- Blegu' ăla de bărbat-su o face în fiecare noapte de cînd a venit asta aici. Ochii șefului sclipiră. I-am auzit gemînd noaptea.

Aprinse o țigară de la chiștocul celeilalte, apoi se ridică și privi afară pe fereastră. Purta ochelari și-și mijii ochii spre cer pînă cînd văzu elicopterul în depărtare, luînd virajul final de apropiere. Moarte străinilor, își zise și adăugă în adîncul sufletului: și moarte lui Khomeini și paraziților lui! Trăiască *tudehii* și Revoluția Maselor.

Turnul era mic, cu ferestre de sticlă pe toate părțile și bine echipat. Aici fusese baza lor permanentă timp de mulți ani, așa că S-G avusese timpul să o doteze cu dispozitive moderne pentru zborul pe orice fel de vreme.

Freddy Ayre, pilot-șef în absența lui Starke, aștepta.

- HXB face turul final, tocmai spunea cînd Manuela ajunse sus. El ...

- O, minunat, îl întrerupse ea fericită.

Încercaseră să-l contacteze pe Starke toată ziua, fără succes.

- Nu-ți face griji, spusese Ayre, emițătoarele lor se defectează deseori, ca și ale noastre.

Cu o noapte în urmă, imediat după căderea întunericului, singurul lor contact fusese scurtul raport al lui Starke prin care îi anunța că rămînea peste noapte la Bandar-e Delam și că avea să ia legătura cu ei astăzi.

- Îmi pare rău, Manuela, dar Duke nu-i la bord. Marc Dubois pilotează.

- S-a-ntîmplat vreun accident? izbucni ea, simțind că totul se-nvîrte în jurul ei. E rănit?

- O, nu! Nu ceva de genu' ăsta. Cînd am luat legătura cu Marc, acum cîteva minute, a spus că Duke a rămas la Bandar-e Delam și i s-a spus lui să zboare cu *mullahul* și echipa lui pe drumul de înapoiere. Asta-i tot.

- Ești sigur?

- Da, uite, spuse Ayre arătînd afară pe fereastră, uite acolo!

Elicopterul se apropia corect dinspre soare. În spatele lui, munții Zagros se înălțau către cer. Mai jos se

vedeau coşurile uriaşei rafinării, scuipînd dîrele de fum ale gazelor de evacuare ce ardeau întruna. Aparatul coborî exact în centrul platformei de aterizare Nr. 1.

- HXB, opresc motoarele, spuse Marc Dubois, prin radio.

- Înţeles, HXB! răspunse Massil Tugul, operatorul de serviciu din turn, un palestinian, vechi angajat al companiei.

Comută pe frecvenţa principală a bazei.

- Baza, n-avem nici o pasăre în circuit acum. Confirm că HVU şi HCF se vor întoarce înainte de apus.

- *Okay S-G.*

Urmă un moment de tăcere, apoi pe principala frecvenţă a bazei auziră o voce într-o fârsi aspră, transmiţînd ceva din '206. O ţinu aşa cam jumătate de minut, apoi se-ntrerupse.

Massil murmură:

- *Insha'Allah!*

- Cine dracu' a fost ăsta? întrebă Ayre.

- *Mullahul* Hussain, aga!

- Ce dracu' a zis? întrebă Ayre, uitînd că Manuela putea să vorbească farsi.

Massil ezită. Manuela îi răspunse, cu chipul alb ca varul:

- Mullahul a spus "în numele lui Allah şi în numele furtunii lui Allah, loviţi!" A repetat toate astea mereu.

Se opri. De cealaltă parte a aeroportului se auziră pocnete înfundate de arme. Într-o clipă, Ayre luă microfonul:

- Marc, *à la tour, vite, immédiatement*, ordonă el, cu un accent excelent, apoi îşi miji ochii către bază, aflată la o jumătate de kilometru depărtare.

Din barăci ţîşneau oameni, unii purtînd arme. Cîţiva căzură, căci alţi oameni le ieşiseră în întîmpinare. Ayre deschise una dintre ferestre ca să audă mai bine - strigăte slabe de "*Allah-u Akbarr*", amestecate cu răpăitul înfundat al armelor automate.

- Ce-i asta? Lîngă poartă, lîngă poarta principală! spuse Manuela.

Massil, aflat în spatele ei, era la fel de uluit şi speriat. Ayre apucă binoclul şi-l duse la ochi.

- Sfinte Dumnezeule, nişte soldaţi au deschis focul asupra bazei militare şi... nişte camioane atacă poarta... o jumătat' de duzină... Gărzile Verzi şi *mullahi* şi soldaţi sar din ele.

Pe canalul de emisie al bazei se auzi o voce strigînd înfierbîntată în farsi. Transmisia fu brusc întreruptă. Din nou Manuela traduse:

- "În numele lui Allah, ucideţi toţi ofiţerii care se opun *Imamului* Khomeini şi luaţi în stăpînire..." E revoluţie!

Privind în jos, îl văzură pe *mullahul* Hussain şi cei doi însoţitori cu banderole verzi dînd buzna unul peste celălalt pe uşa elicopterului, cu armele-n mîini. *Mullahul* îi făcu semn lui Dubois să iasă din carlingă, dar pilotul se mulţumi să scuture din cap şi, arătînd cu degetul către palele elicei care se-nvîrteau deasupra, continuă procedura de oprire a motorului. Hussain ezită.

În întreaga zonă ocupată de *S-G*, lucrul încetase. Oamenii se aplecaseră pe ferestre sau ieşiseră pe tarmac şi rămăseseră acolo în grupuri mici, tăcute, privind peste cîmp. Zgomotul focurilor de armă se înteţi. Jeepul şi camionul cisternă care trebuiau să acorde asistenţă elicopterului se opriseră şi ele. În apropiere, în momentul în care se făcuseră auzite armele, Hussain chemă jeepul şi lăsă un om să păzească elicopterul. Şoferul îl văzu venind, sări din maşină şi o rupse la fugă. *Mullahul* blestemă şi urcă în maşină, însoţit de unul dintre oamenii săi cu banderolă verde, se aşezară pe locurile din faţă, porniră motorul şi demarară în viteză pe drumul care lega cele două terenuri de zbor, îndreptîndu-se spre barăcile din depărtare.

Dubois urcă scările cîte trei odată. Avea treizeci şi şase de ani, era înalt şi slăbănog, cu păr negru şi zîmbet şmecher pe chip. Se repezi imediat la Ayre şi-i strînse mîna.

- *Mon Dieu,* ce zi! Freddy. Eu... Manuela!

O sărută pe amîndoi obrajii, prieteneşte.

- Duke?

- E-n regulă, *chérie!* S-a certat cu *mullahul*, care i-a spus că n-o să mai zboare cu el! Bandar-e Delam nu e ...

Se opri, foarte conştient de prezenţa lui Massil, în care n-avea încredere.

- Mi-ar prinde bine acum ceva de băut! Hai la cantină, ei?!

Nu ajunseră la cantină. Marc îi conduse afară, în umbra uneia dintre clădiri, de unde puteau privi în siguranţă şi nu puteau fi auziţi.

- N-am cum să ştiu de partea cui e Massil, nu? Sau chiar şi cea mai mare parte a personalului nostru - dacă măcar îşi dau seama pe ce lume sunt, săracii!

De partea cealaltă a cîmpului se auzi o explozie puternică. Dintr-una din barăci ţîşniră flăcări şi fumul se ridică încolăcindu-se.

- *Mon Dieu!* O fi depozitul de combustibil?

- Nu, dar aproape!

Ayre era grozav de neliniştit. Altă explozie îi abătu atenţia, apoi, printre focuri de armă sporadice, se auzi bubuitura grea, adîncă, a tunului unui tanc.

Jeepul în care se afla *mullahul* dispăruse în spatele barăcilor. Camioanele militare se opriseră la întîmplare: În apropierea porţii principale, soldaţii şi Gărzile Verzi dispăruseră în hangare şi barăci. Cîteva trupuri zăceau în praf. Tanchiştii care păzeau clădirea în care se afla biroul comandantului Peshadi se culcaseră pe burtă în apropierea intrării, cu armele pregătite. Alţii aşteptau la ferestrele de la etaj. Unul dintre ei lăsă să-i scape o rafală de pistol automat cînd o jumătate de duzină de infanterişti şi soldaţi din Forţele Aeriene ţîşniră la atac peste drum. O altă rafală şi fură cu toţii morţi, sau pe moarte, sau grav răniţi. Unul dintre cei răniţi porni să se tîrască spre un adăpost. Tanchiştii îl lăsară să ajungă aproape pînă acolo, apoi îl ciuruiră cu gloanţe.

Manuela gemu şi amîndoi bărbaţii o luară de braţ şi se lipiră mai mult de peretele clădirii.

- E-n regulă, spuse ea. Marc, cînd se-ntoarce Duke?

- Rudi sau Duke o să sune la noapte sau mîine, garantez eu! *Pas de problème! Le Grand* Duke e-n regulă. *Mon Dieu!* Acum aş bea ceva!

Aşteptară o clipă ca focurile de armă să se domolească.

- Haide, spuse Ayre. O să fim mai în siguranţă în bungalow.

Alergară de-a curmezişul peluzei pînă într-unul din bungalowurile plăcute care înconjurau gardurile văruite şi grădina meticulos îngrijită. La Kowiss nu existau locuinţe pentru familişti. De obicei, doi piloţi împărţeau între ei un bungalow de două camere.

Manuela îi părăsi ca să aducă de băut.

- Acum spune-mi ce s-a întîmplat cu adevărat, întrebă în şoaptă Ayre.

Francezul îi istorisi la iuţeală despre atac, despre Zataki şi despre bravura lui Rudi.

- Varza* aia bătrînă merită într-adevăr o medalie! continuă el admirativ, dar ascultă, noaptea trecută revoluţionarii au împuşcat unul dintre lucrătorii noştri. L-au judecat şi l-au împuşcat în patru minute, acuzîndu-l că e *fedain*. În dimineaţa asta, alţi ticăloşi l-au împuşcat pe Kyabi.

Ayre făcu ochii mari.

- Dar de ce?

Dubois îi istorisi despre sabotajul de la conductă, apoi adăugă:

- Cînd Rudi şi *mullahul* s-au întors, Zataki i-a înşirat pe toţi în jurul lui şi a spus că Kyabi fusese împuşcat pe drept, că era un sprijinător al Şahului, un suporter al Satanei americane şi engleze care spoliază de ani de zile Iranul şi, prin urmare, un duşman al lui Allah.

- Săracu' Boss! Christoase! Îmi plăcea grozav. Era un băiat de treabă!

---

* Varză [Kraut], poreclă dată de francezi nemţilor.

- Da. Şi pe faţă împotriva lui Khomeini. Şi-acum ticăloşii ăştia au arme. N-am văzut atît de multe puşti pînă acum. Şi sunt toţi *stupides*, săriţi.

- Dubois se crispă.

- Bătrînul Duke a-nceput să urle în farsi la ei. Avusese deja o confruntare cu Zataki şi cu *mullahul* în noaptea trecută. Nu ştim ce-a spus, dar atmosfera s-a-mputit, ticăloşii au sărit pe el şi-au început să-l lovească cu picioarele şi să urle. Sigur că am sărit cu toţii, apoi s-a auzit o rafală de armă automată şi-am îngheţat - şi ei, pentru că era Rudi: luase cumva o armă de la unul dintre ei. A mai scăpat o rafală în aer. A strigat: "Lăsaţi-l în pace sau vă omor pe toţi!" cu arma îndreptată către Zataki şi grupul de lîngă Duke. I-au dat drumul. După ce i-a înjurat - *ma foi, quel homme* - au căzut la înţelegere; ei trebuiau să ne lase în pace şi noi îi lăsam cu revoluţia lor; eu trebuia să zbor cu *mullahul* aici şi Duke să rămînă acolo, iar Rudi îşi păstra arma. I-a pus pe Zataki şi pe *mullah* să jure pe Allah că nu vor rupe înţelegerea, dar tot n-aş avea încredere în ei. *Merde*, sunt toţi *merde, mon ami!* Da' Rudi, Rudi a fost fantastic, ar merita să fie francez băiatu' ăsta. Am încercat să-i chem toată ziua, dar n-am primit nici un răspuns...

De partea cealaltă a cîmpului, un tanc Centurion ieşi în viteză dintre barăci, se răsuci în cîmp deschis şi porni pe strada principală din faţa Cartierului General al bazei şi a popotei ofiţerilor. Se opri acolo cu motoarele mormăind, gras, turtit şi ucigător. Ţeava lungă a tunului se balansă căutînd o ţintă; apoi, pe neaşteptate, şenilele se învîrtiră, tancul se răsuci în jurul axei şi trase, iar proiectilul demolă etajul unde îşi avea colonelul Peshadi birourile. Apărătorii fură luaţi prin surprindere de neaşteptata trădare. Tancul trase din nou. Bucăţi mari de zidărie zburară prin aer şi jumătate de acoperiş se prăbuşi. Clădirea începu să ardă.

Atunci, de la parterul clădirii şi din partea rămasă din etaj, o ploaie de gloanţe învălui tancul. În aceeaşi clipă, doi dintre soldaţii loialişti atacară prin uşa principală cu grenadele în mîini, le aruncară prin des-

chizăturile tancului și fugiră spre adăpost. Amîndoi bărbații se frînseră în două sub rafala de foc automat trasă de peste drum, dar urmă o explozie teribilă înăuntrul tancului și flăcări și fum izbucniră din el. Capacul de metal al turelei sări în sus și un om în flăcări încercă să se tragă afară. Trupul lui fu aproape secționat în două de grindina de gloanțe pornită din clădirea dărîmată.

Vîntul care bătea dinspre bază purta cu el un miros de cordită, flăcări și carne arzînd.

Bătălia continuă mai bine de o oră, apoi luă sfîrșit. Soarele ce cobora către apus aruncă un văl însîngerat peste împrejurimi și peste morții și muribunzii ce zăceau în cuprinsul bazei. Insurecția nu reușise din pricină că colonelul Peshadi sau ofițerii săi superiori nu fuseseră uciși în cursul atacului prin surprindere, pentru că de partea insurgenților nu trecuseră îndeajuns de mulți aviatori sau infanteriști și fiindcă avuseseră de partea lor numai unul dintre cele trei echipaje ale tancurilor.

Peshadi fusese în tancul care condusese atacul și apărase turnul de control și comunicațiile radar. Adunase forțele loiale și condusese asaltul necruțător care-i zdrobise pe revoluționarii din hangare și din barăci. Deîndată majoritatea celor prevăzători, celor care stătuseră deoparte, nesiguri - în acest caz, piloți și infanteriști - simțind că răsculații erau pierduți, nu mai ezitaseră. Imediat și plini de zel, își declaraseră neîncetata și istorica lor credință pentru Peshadi și Șah, ridicaseră armele aruncate și la fel de zeloși, începuseră să tragă în dușman, în numele lui Allah, dar puțini trăgeau cu gîndul de a ucide și, deși Peshadi o știa, lăsă o cale de scăpare deschisă și îngădui unei părți dintre atacatori să scape pe acolo. Singurul său ordin secret către cei mai de încredere oameni ai săi fusese "Ucideți-l pe *mullahul* Hussain".

Dar, într-un fel sau altul, Hussain reuși să scape.

- Aici colonelul Peshadi, se auzi pe frecvența bazei, în toate difuzoarele. Să-i mulțumim lui Allah că dușmanul este mort, pe moarte sau capturat. Mulțumesc tuturor soldaților loiali. Toți ofițerii și soldații îi vor ridica

pe cei căzuți glorios sau pe cei care au murit îndeplinind lucrarea lui Allah și vor raporta numărul acestora - și de asemenea și cel al dușmanilor uciși. Doctori și cadre medicale, acordați asistență tuturor răniților, fără deosebire! Allah e mare, Allah e mare! Este aproape vremea pentru rugăciunea de seară. În noaptea aceasta sunt *mullah* și am să conduc rugăciunea. Veți participa cu toții, ca să îi mulțumim lui Allah.

În bungalowul lui Starke, Ayre, Manuela și Dubois ascultau comunicatul la intercom. Ea isprăvi de tradus ce spusese colonelul în farsi. Se mai auzeau doar paraziții. Un nor de fum atîrna deasupra bazei și aerul era greu de respirat din pricina mirosului. Cei doi bărbați beau cu înghițituri mici vodcă cu suc conservat de portocale, iar ea sifon. Un arzător portabil cu butelie încălzea plăcut încăperea.

- E curios, spuse gînditoare, încercînd să-și facă curaj și să nu se gîndească la toate acele morți sau la Starke care se afla încă la Bandar-e Delam, e curios că Peshadi n-a terminat cu "trăiască Șahul". Sunteți siguri că pentru el asta e o victorie? Trebuie că e mort de frică!

- Aș fi și eu, spuse Ayre! E ...

Tresăriră cu toții cînd sună interfonul.

- Alo!

- Aici maiorul Changiz! A, căpitane Ayre, au venit și pe-acolo? Ce s-a-ntîmplat pe la voi?

- Nimic, nici un insurgent n-a dat pe-aici.

- Slăvit fie Allah! Eram cu toții îngrijorați de siguranța voastră. Sunteți siguri că n-aveți nici un fel de morți sau răniți?

- Nici unul, din cîte știu eu!

- Să-i mulțumim lui Allah! Noi avem o grămadă! Din fericire, nici un dușman nu-i rănit.

- Nici unul?

- Nici unul. N-ai să te superi dacă aș zice să nu raportezi sau să povestești despre incidentul ăsta nimănui, prin radio? Nimănui, căpitane! Strict secret, înțelegi?

- E limpede.

- Bun, te rog ascultă pe frecvența bazei noastre și, pentru mai multă siguranță, noi o să ascultăm pe a voastră. Te rog, nu folosi emițătorul decît după ce ne-ai anunțat și numai în caz de urgență.

Ayre simți că i se urcă sîngele în obraz, dar nu spuse nimic.

- Te rog, fii pregătit pentru o întîlnire cu colonelul Peshadi la ora douăzeci-zero-zero - și acum trimite-l pe Esvandiary cu toți credincioșii voștri la rugăciunea de seară. Imediat!

- Desigur, dar Barosanu'... Esvandiary e-n concediu de-o săptămînă!

Esvandiary era managerul stației.

- Foarte bine! Trimite restul sub conducerea lui Pavoud. Imediat.

Telefonul muri. Le spuse celorlalți ce vorbise, apoi plecă să anunțe știrile. În turn, Massil era foarte neliniștit.

- Dar, Excelență, sunt de serviciu pînă la apus. Mai avem de primit încă două din elicopterele noastre și...

- A spus "toți credincioșii. Deîndată". Hîrtiile tale sunt în ordine, ești în Iran de ani de zile. Știe că ești aici, așa că mai bine să te duci. Doar dacă n-ai ceva de care să te temi.

- Nu, nu, nimic!

Ayre văzu broboane de sudoare apărînd pe fruntea bărbatului.

- Nu-ți face griji, Massil, o să mă ocup eu de băieți. Nu-ți face griji, o să stau aici pînă te-ntorci. N-o să dureze!

Pregătiți de noapte cele două elicoptere '212, așteptînd din ce în ce mai nemulțumit, căci Massil întîrzia mai mult decît ar fi trebuit. Ca să-i treacă timpul, încercase să facă ordine prin hîrtii dar renunță, căci gîndurile îi erau tulburate. Singurul lucru care-l mai înveselea era că soția și fiul se aflau în siguranță în Anglia, chiar și cu vremea scîrboasă de acolo, cu furtunile, viscolele, ploile și frigul nesuferit, cu împuțitele greve și guvernul ăla nenorocit.

Emițătorul se trezi la viață. Abia se-ntunecase.

- Alo, Kowiss! Aici McIver, în Teheran.

CAPITOLUL 11

Teheran, birourile *S-G*; ora 6,50 seara. McIver spuse din nou:

- Alo, Kowiss, aici McIver, în Teheran. Mă auziţi?

- Teheran, aici Kowiss. Aşteaptă unu - un minut, în argoul lor, prescurtarea pentru "Te rog aşteaptă o clipă".

- E-n regulă, Freddy, spuse McIver şi aşează microfonul emiţătorului înapoi pe masă.

El şi Tom Lochart, sosit de la Zagros în după-amiaza aceea, se aflau în biroul său de la ultimul etaj al clădirii care fusese sediul general al *S-G* de cînd începuse să-şi desfăşoare operaţiunile în Iran, cu aproape zece ani înainte. Clădirea avea patru etaje şi un acoperiş plat, unde Genny încropise o grădină încîntătoare, cu scaune, mese şi grătar, ferită cu paravane de privirile curioase.

Generalul Beni-Hassan, prietenul lui Andrew Gavallan, recomandase călduros clădirea.

- Doar ce-i mai bun pentru compania lui Andy Gavallan. E loc pentru o jumătate de duzină de ofiţeri, preţul e rezonabil, aveţi loc pe acoperiş pentru generatorul vostru şi antena radio, sunteţi în apropierea autostrăzii principală care duce la aeroport, baza e la distanţă convenabilă, cartierul meu general e după colţ, parcarea e mulţumitoare, hotelurile care or să se construiască, la fel. şi uite şi *pièce de résistance!*

Mîndru, generalul îi arătase lui McIver toaleta. Era obişnuită şi nu prea curată.

- Ce-i atît de special în asta? întrebase McIver uluit.

- E singura din clădire. Celelalte sunt fără scaun. Doar o gaură în podea, deasupra unei ţevi de scurgere, şi dacă nu eşti obişnuit să stai pe vine, e o operaţie complicată; de fapt e al dracului de neplăcut, în special pentru doamne, despre care se spune că alunecă în gaură cu rezultate foarte neplăcute, spusese jovial generalul.

Era un bărbat arătos, foarte voinic, foarte prezentabil.

- Peste tot e aşa?

- Chiar şi-n cele mai bune case. Oriunde, în afară de hotelurile moderne. Dacă stai şi te gîndeşti la asta, Mac, statul pe vine e mai igienic. Nici o parte sensibilă nu atinge un corp străin. Şi apoi asta - generalul arătase un mic furtun atîrnat de robinetul toaletei. Noi folosim apa ca să ne curăţăm, întotdeauna cu mîna stîngă. Asta-i mîna pentru murdărie, cea dreaptă e pentru mîncare, pentru care fapt niciodată să nu oferi ceva cu stînga - e proastă creştere, Mac. Niciodată să nu mănînci sau să bei cu mîna stîngă în lumea islamică. Apoi nu uita că cele mai multe toalete nu au furtune, aşa că trebuie să foloseşti apă dintr-o găleată - dacă se-ntîmplă să existe vreuna. Aşa cum spuneam, e o operaţiune foarte complicată, dar e-un mod de viaţă. Apropo, printre musulmani nu există stîngaci.

Din nou chicotitul binevoitor.

- Cei mai mulţi nu se descurcă bine decît dacă stau pe vine, aşa s-au obişnuit muşchii, aşa că foarte mulţi stau aşa şi pe scaunele din casele din vest, cînd se uşurează. Ciudat, nu? Da' dacă te gîndeşti, în afara celor mai multe dintre oraşe şi chiar şi în cadrul lor, în cea mai mare parte a Asiei, a Orientului Mijlociu, Chinei, Indiei, Africii şi Americii de sud nu există nici măcar apă curentă.

- Dau un ban să ştiu ce gîndeşti, Mac, spuse Lochart.

Canadianul stătea în faţa lui, într-un şezlong vechi, ca şi al lui. Încălzirea şi lumina funcţionau din plin, cu curent electric de la propriul generator. McIver mormăi:

- Mă gîndeam la toalete, nu-mi place să stau pe vine. Şi afurisita asta de apă! Nu mă pot obişnui cu ele.

- Acum nu mă mai deranjează, abia bag de seamă. Noi aşa avem în apartamentul nostru. Şeherazada zice că o să aducă o toaletă "occidentală" acolo, dacă vreau, ca dar de nuntă, dar i-am spus că pot să mă descurc şi aşa. Lochart zîmbi strîmb. Nu mă mai deranjează acum, da', pentru Dumnezeu, ăsta a fost lucrul care a scos-o din minţi pe Deirdre.

- La fel ca pe toate nevestele noastre. E cea mai mare suferinţă a lor; pentru toate - şi pentru Genny. Nu-i vina mea, fir-aş să fiu, că cea mai mare parte a lumii o face aşa.

Slavă Domnului c-avem un scaun ca lumea în apartamentul nostru! Genny ar fi în stare să omoare pentru asta.

McIver se jucă cu butonul amplificatorului de la emiţător.

- Hai, Freddy, mormăi.

Pe pereţi se aflau multe hărţi, dar nici o fotografie, deşi se observa urma decolorată a uneia dată jos de curînd: fotografia obligatorie a Şahului. Afară, cerul nopţii era luminat de focurile care punctau orizontul oraşului întunecat, în care nu se zăreau case sau străzi luminoase decît acolo, la ei. Focuri de armă, puşti şi arme automate, amestecate cu sunetul omniprezent al oraşului - gloatele strigînd *Allahhh-u Akbarrrr*... Difuzorul prinse viaţă.

- Aici Kowiss, vorbeşte căpitanul Ayre. Te aud tare şi limpede, căpitane McIver.

Amîndoi bărbaţii tresăriră, iar Lochart se ridică în picioare.

- Ceva nu e-n regulă, Mac: nu poate să vorbească deschis, ascultă cineva.

McIver apăsă comutatorul emiţătorului.

- Faci pe operatorul radio, Freddy, spuse el deliberat, ca să se asigure că nu se înşela, şi ore suplimentare?

- S-a întîmplat să fiu aici, căpitane McIver.

- Totul cinci cu cinci?

Asta însemna semnal radio la maximă putere sau, în jargonul piloţilor, "Totul e în regulă".

După o pauză deliberată, care spunea "nu", se auzi:

- Da, căpitane McIver.

- Bine, căpitane Ayre, spuse McIver, ca să-l facă să înţeleagă că pricepuse. Dă-mi-l pe căpitanul Starke, te rog.

- Îmi pare rău, *sir*, nu pot. Căpitanul Starke e încă la Bandar-e Delam.

McIver zise tăios:

- Ce caută acolo?

- Căpitanul Lutz i-a ordonat să se oprească şi a ordonat căpitanului Dubois să termine zborul VIP cerut de *IranOil* şi aprobat de dumneata.

Starke reuşise să ajungă la Teheran înainte de decolare, ca să explice problema cu *mullahul* Hussain lui McIver. Acesta aprobase zborul în măsura în care colonelul Peshadi era de acord cu el şi îi ceruse să îl ţină la curent.

- Avionul va sosi la Kowiss mîine, căpitane McIver?

- E posibil, dar nu se ştie niciodată.

Un JK 125 fusese programat pentru Teheran cu o zi în urmă, dar din pricina insurecţiei care cuprinsese aeroportul, tot traficul spre el fusese provizoriu amînat pînă a doua zi, luni.

- Ne străduim să obţinem aprobarea pentru un zbor direct la Kowiss. Treaba e-ncurcată din pricină că sunt puţini controlori militari de zbor. Aeroportul de la Teheran este... cum să spun... aglomerat, aşa că nu putem să scoatem de acolo pe nici unul dintre ai noştri. Spune-i Manuelei să fie pregătită în caz că primim aprobarea.

McIver se strîmbă, încercînd să hotărască ce şi cît ar trebui să spună deschis, apoi îl văzu pe Lochart făcîndu-i semn.

- Lasă-mă pe mine, Mac, Freddy vorbeşte franţuzeşte, îi spuse în şoaptă.

McIver se lumină la faţă şi se aplecă recunoscător înainte, întinzîndu-i microfonul.

- *Écoute,* Freddy, începu Lochart în franceza canadiană pe care ştia că chiar şi Ayre, a cărui franceză era excelentă, avea dificultăţi în a o înţelege, marxiştii, sprijiniţi de insurgenţii lui Khomeini, se pare că şi cu ceva OEP, tot mai controlează Aeroportul Internaţional şi turnul. Cel mai important zvon din noaptea asta e că se pregăteşte o lovitură, că primul ministru a aprobat-o, că trupele sunt în sfîrşit în mişcare în Teheran, cu ordine să zdrobească revolta şi să tragă în plin. Ce probleme ai pe-acolo? Cu tine e-n regulă?

- Da, nu-ţi face griji, îl auzirăreplicînd aluziv într-o franceză aspră. Mi s-a ordonat să nu spun nimic, dar

pe-aici nu sunt într-adevăr probleme, poți să fii sigur, însă ăştia ascultă. La Puturel - porecla lor pentru Bandar-e Delam, unde aerul putea întruna a petrol - 's o grămadă de probleme şi Boss a fost trimis Sus mai înainte să-l vină vremea.

Lochart facu ochii mari.

- Kyabi a fost impuşcat, mormăi către McIver.

- ... da' moş Rudi are totul sub control şi Duke e-n regulă. Mai bine ne-am opri aici, bătrîne, se trage cu urechea.

- Înțeleg. Fii atent şi spune-le şi altora, dacă poți, că noi suntem bine. Adăugă în engleză, fără să schimbe tonul: Şi repet că o să-ți trimitem nişte mărunțiş pentru oamenii tăi mîine.

Vocea lui Ayre căpătă o notă veselă.

- Zău, amice?

Involuntar, Lochart rise.

- Zău! Pune pe cineva de serviciu permanent la aparat, şi o să te anunțăm de cum progresăm. Ți-l dau pe căpitanul McIver din nou. *Insha'Allah.*

Îi întinse microfonul.

- Căpitane, ai auzit ceva de Lengeh, ieri sau azi?

- Nu, am încercat, dar n-am putut să-i contactăm. S-ar putea să fie din pricina petelor solare. Încerc din nou acum.

- Mulțumesc! Transmite-i salutările mele căpitanului Scragger şi aminteşte-i că săptămîna viitoare trebuie să facă un control medical. McIver zîmbi strîmb, apoi adăugă: Te rog urmăreşte să mă sune în clipa în care se întoarce.

Închise aparatul. Lochart îi repetă ce-i spusese Ayre şi işi turnă încă un whisky.

- Şi mie, pentru Dumnezeu, spuse iritat McIver.

- Dar Mac, tu...

- Nu începe iar, fă unul mai slab!

În timp ce Lochart turna, McIver se ridică, se duse la fereastră şi privi îndelung afară, fără să vadă nimic.

- Sărmanul Kyabi! Era un om bun, fără îndoială. Bun pentru Iran şi cinstit cu noi. De ce l-or fi ucis? Nebuni!

Rudi "ordonîndu-i" lui Duke şi lui Marc. Ce dracu' o fi însemnînd asta?!

- Evident, au avut necazuri, dar Rudi a preluat controlul. Freddy mi-ar fi spus dacă Rudi n-ar fi făcut-o - e foarte ascuţit la minte iar franceza lui e bună, aşa că ar fi găsit o cale. A avut destul timp, chiar dacă "ei" ascultau, oricine dracu' or fi "ei", spuse Lochart.

- Poate că a fost ca la Zagros.

La Zagros, sătenii din Yazdek veniseră în zori, a doua zi după întoarcerea lui Lochart din concediu. *Mullahul* satului primise ordine de la Khomeini să înceapă insurecţia împotriva guvernului legal al Şahului şi să ia controlul în zona sa. *Mullahul* se născuse în sat şi era înţelept ca munţii acoperiţi iarna de zăpadă şi accesibili doar cu mare dificultate în restul anului, iar şeful poliţiei, împotriva cui trebuia să conducă revolta, era nepotul lui, iar Nasiri, managerul bazei, de asemenea unul dintre cei vizaţi, era căsătorit cu fiica surorii soţiei sale, care acum locuia la Shiraz. Chiar mai important decît atît, toţi erau galezani, un trib neînsemnat al nomazilor Kash'kai, care se aşezaseră acolo cu secole în urmă, ca să apere acea mică întretăiere de drumuri înguste, iar şeful poliţiei, pe care-l chema Nitchak Han, era în acelaşi timp *kalandar*, şeful ales al tribului.

Deci omul se consultase, după cuviinţă, cu Nitchak Han şi Hanul fusese de acord că trebuia să aibă loc o revoltă împotriva duşmanului lor ereditar, Şahul Pahlavi, că, pentru a celebra revolta, toţi cei care doreau puteau să tragă cu arma către stele şi că, în zori, va conduce cercetarea trebuitoare de la aeroportul străinilor.

Sosiseră în zori, înarmaţi, pînă la ultimul om din sat. Nitchak Han nu mai purta uniforma de poliţai, ci hainele tribului. Era mult mai scund decît Lochart, cu trup vînjos dar suplu, cu mîini de fier şi picioare de oţel, purtîndu-şi cartuşiera trecută peste piept şi puşca în mîini. Printr-o înţelegere prealabilă, la cererea Hanului, Lochart, însoţit de Jean-Luc Sessonne, le ieşi înainte lîngă cele două coloane ridicate la repezeală din pietre puse una peste cealaltă, care simbolizau poarta bazei. Lochart salută şi

fu de acord că Nitchak Han avea jurisdicție asupra bazei, cele două mormane de pietre fură oficial dărîmate, urmară strigăte de bucurie de toate părțile și se trasera multe focuri de armă în aer, apoi Nitchak Han îi prezentă un buchet de flori lui Jean-Luc Sessonne, ca reprezentant al Franței, mulțumindu-i în numele tuturor galezan-kash'kailor pentru adăpostul și sprijinul acordat lui Khomeini, care-i scăpase de dușmanul lor, Șahul Pahlavi.

- Îi mulțumim lui Allah că cel ce s-a numit singur "Regele Regilor", care a cutezat sacrilegiul de a-și lega sîngele de cel al regilor Cyrus și Darius cel Mare - "bărbați curajoși și mîndri" - lumina arienilor, lacheul diavolilor străini, a fugit ca un fante boit din seraiul unui pașă irakian.

Urmară brave cuvîntări din partea ambelor părți și începu ospățul, iar Nitchak Han cu *mullahul* alături, îl rugase pe Tom Lochart, șeful tribului străinilor de la Zagros Trei, să-și desfășoare activitatea sub noul regim ca și pînă atunci, iar Lochart încuviințase grav.

- Să sperăm că Rudi și oamenii lui sunt la fel de norocoși ca tine la Zagros, Tom.

McIver se întoarse către fereastră, știind că nu putea face nimic ca să-i ajute.

- Lucrurile se-nrăutățesc din ce în ce mai mult, mormăi.

Uciderea lui Kyabi e un lucru groaznic și un semn foarte prost pentru noi, se gîndi. Cum dracu' pot s-o scot pe Genny din Teheran și unde dracu-i Charlie?

Nu auziseră de Petikin de cînd plecase, cu o zi în urmă, dimineața, din Tabriz. De la personalul de sol de la Galeg Morghi primiseră rapoarte încurcate - că Petikin fusese răpit și obligat să zboare cu "trei persoane necunoscute", sau că "trei piloți din aviația militară deturnaseră elicopterul și zburaseră spre graniță", sau că "cei trei pasageri erau ofițeri superiori care fugeau din țară". De ce trei pasageri în fiecare poveste? se întrebase McIver. Știa că Petikin trebuia să fi ajuns la aerodrom în siguranță, pentru că mașina lui era încă acolo, deși jefuită, cu rezervorul golit și radioul smuls. Bandar-e Pahlavi,

unde ar fi trebuit să alimenteze, tăceau și Tabrizul nu fusese niciodată în bătaia emițătorului. Înjură în șoaptă.

Avusese o zi grea. Îl hărțuiseră neîncetat creditorii furioși, telefoanele nu lucraseră, telexul se blocase și fuseseră necesare ore în șir ca să fie repus în funcțiune, și întîlnirea lui de la prînz cu generalul Valik, care, așa cum promisese Gavallan, ar fi trebuit să îi furnizeze săptămînal bani lichizi, fusese un dezastru.

- De îndată ce băncile se deschid, o să plătim tot ceea ce datorăm.

- Pentru Dumnezeu, spui chestia asta de săptămîni! comentase rece McIver. Am nevoie de bani acum!

- Toți avem nevoie, șuierase generalul tremurînd de furie, dar foarte conștient de angajații săi iranieni din celălalt birou, care cu siguranță trăgeau cu urechea. Suntem în plin război civil și nu pot deschide băncile.

Era un bărbat rubicond, pe cale de a cheli, cu pielea închisă la culoare, fost general de armată, purtînd un costum scump și un ceas la fel de scump. Coborîse glasul și mai mult.

- Dacă n-ar fi fost idioții de americani care l-au trădat pe Șah și l-au convins să îngrădească puterile glorioaselor noastre armate, nu ne-am afla în rahatul ăsta.

- Sunt englez, așa cum bine știi, și v-ați băgat singuri în rahat.

- Englezi, americani, care-i diferența? E numai vina voastră! I-ați trădat amîndoi pe Șah și Iranul și-acum trebuie să plătiți pentru asta.

- Cu ce? întrebă McIver acru. Aveți toți banii noștri.

- Dacă n-ar fi fost partenerii voștri iranieni, eu în special, n-ați avea nici un ban. Andy nu se plînge. Am primit un telex de la respectatul meu coleg, generalul Javadah, că Andy a semnat săptămîna asta noul contract cu *Guerney*.

- Andy mi-a spus că a primit un telex de la dumneata prin care i-ai confirmat că ai promis că ai să ne asiguri toate lichiditățile.

- Am promis că am să-ncerc.

Generalul făcu un efort să-şi domolească mînia, fiindcă avea nevoie de cooperarea lui McIver. Îşi tamponă fruntea şi îşi deschise servieta. Era plină ochi cu riali în bancnote mari, dar ţinu capacul în aşa fel încît lui McIver îi fu cu neputinţă să vadă înăuntru, apoi scoase un mic pachet de bancnote, închizînd-o repede. Numără foarte ostentativ cinci sute de mii de riali - aproximativ şase mii de dolari.

- Uite, spuse cu multă emfază, punînd rialii pe masă şi luînd restul de bancnote. Săptămîna viitoare, sau eu sau unul dintre colegii mei, o să-ţi mai aducă. Dă-mi o chitanţă, te rog.

- Mulţumesc.

McIver semnă chitanţa.

- Cînd putem să...

- Săptămîna viitoare, dacă băncile se deschid, putem aranja totul. Întotdeauna ne ţinem cuvîntul. Întotdeauna. N-am aranjat noi contractele *Guerney*?

Valik se aplecă spre el şi-şi coborî şi mai mult glasul.

- Acum, aş vrea o cursă specială. Mîine vreau un '212, care să decoleze în cursul dimineţii.

- Ca să meargă unde?

- Trebuie să controlez unele dintre facilităţile noastre la Abadan, spuse Valik, şi McIver băgă de seamă sudoarea ce-i acoperea chipul.

- Şi cum o să obţinem aprobările necesare, generale? Cu tot spaţiul vostru aerian controlat de militari...

- Lasă aprobările, doar...

- Dacă nu avem un plan de zbor, aprobat în prealabil de militari, zborul e ilegal!

- Poţi întotdeauna să spui că ai cerut permisiunea şi că ţi s-a dat verbal. Ce-i atît de greu?

- Mai întîi este împotriva legilor iraniene, domnule general, legilor voastre! Al doilea, chiar dacă ni se îngăduie verbal şi aparatele se ridică în aer, tot trebuie să dai următorului controlor de trafic aerian numărul de înregistrare. Toate aparatele sunt înregistrate la Cartierul General al Aviaţiei şi sunt mai sensibili în privinţa elicopterelor decît civilii. Şi dacă n-ai un astfel de număr,

controlorul o să zică: "Pun'te jos la baza militară următoare şi prezintă-te la turn". Şi cînd aterizezi, or să te primească foarte iritaţi - şi pe bună dreptate - cu gărzi înarmate, aparatul meu o să fie reţinut, iar pasagerii şi echipajul aruncaţi în închisoare.

- Atunci, găseşte o cale! E un zbor foarte important! Contractele *Guerney* depind de el. Nu trebuie decît să ai aparatul gata la ora nouă, să zicem la Galeg Morghi.

- De ce acolo? De ce nu la Aeroportul Internaţional?

- E mai convenabil şi mai liniştit acolo.

McIver se încruntă. Valik avea desigur autoritatea să ceară şi să autorizeze un astfel de zbor.

- Foarte bine, am să încerc.

Trase pachetul de formulare de zbor în alb, băgînd de seamă că ultima copie se referea la zborul lui Petikin la Tabriz, şi neliniştea lui crescu din nou. Unde dracu' o fi ăsta acum? La rubrica "pasageri" îl trecu pe generalul Valik, preşedintele *IHC*, şi i-l dădu.

- Te rog, semnează ca persoană autorizată.

Valik împinse înapoi formularul.

- Nu e nevoie să fie trecut numele meu aici - scrie doar patru pasageri - or să mă-nsoţească soţia mea şi cei doi copii - şi ceva bagaje. O să stăm o săptămînă la Abadan, apoi ne-ntoarcem. Pregăteşte doar un '212 la nouă dimineaţa, la Galeg Morghi.

- Iartă-mă, generale, dar pe autorizaţie trebuie trecute nume, altfel aviaţia n-o să accepte planul de zbor. Toţi pasagerii trebuie trecuţi cu numele lor. Am să cer aprobarea, dar nu-mi fac prea mari speranţe.

McIver începu să adauge şi alte nume.

- Nu, stai, nu-i nevoie să treci numele noastre, scrie doar că aceast zbor e necesar ca să trimiţi piese de schimb la Abadan. Fără îndoială că sunt piese de schimb pe care trebuie să le trimiţi acolo.

Sudoarea i se adunase broboane pe chip.

- În regulă, dar mai întîi semnează la "autorităţi" şi trece numele tuturor pasagerilor şi destinaţia.

Generalul se înroşise la faţă.

- Aranjează asta fără să mă amesteci pe mine. Acum!

- Nu pot!

McIver se enervase la fel de mult.

- Repet: militarii or să vrea să ştie totul despre *cine* şi *unde*. Acum sunt la fel de insistenţi ca ţinţarii. O să ne trezim cu mai multe întrebări decît de obicei, pentru că de săptămîni întregi n-am avut nici un zbor în direcţia aia. Teheranul nu-i ca în sud, unde zburăm toată ziua.

- Ăsta e un zbor special pentru piese de schimb. Pur şi simplu!

- Nu-i deloc simplu! Santinelele de la Galeg Morghi n-or să te lase să te urci la bord, fără documente şi nici turnul de control. Or să te vadă urcînd la bord, pentru Dumnezeu! McIver îl privise exasperat. De ce nu aranjezi aprobarea dumneata însuţi, domnule general? Ai cele mai bune legături in Iran, ai spus asta limpede de atitea ori. Pentru dumneata ar trebui să fie simplu.

- Toate aparatele sunt ale noastre, sunt proprietatea noastră, a noastră!

- Da, desigur, spusese la fel de nervos McIver, da' cînd o să le achitaţi. Ne datoraţi aproape patru milioane de dolari, plăţi restante. Dacă vreţi să mergeţi la Abadan, asta-i treaba voastră, da' dacă vă prind făcînd-o într-un elicopter *S-G*, cu documente false - pe care eu trebuie să le contrasemnez - o să vă treziţi în închisoare, laolaltă cu întreaga familie, cu mine şi cu pilotul, or să-mi confişte aparatul şi-o să ne închidă firma pe veci.

Numai gîndul la închisoare îi făcea greaţă. Dacă era adevărat numai a zecea parte, din cele ce se spuneau despre SAVAK şi închisorile iraniene, nu era un loc pe unde să vrei treci.

Valik îşi înghiţise mînia. Se aşezase şi abordase un zîmbet bolnav.

- Nu-i nevoie să ne certăm, Mac. Am trecut prin prea multe împreună. Am să fac să merite treaba asta. Ei?! Şi pentru tine şi pentru pilot. Deschise servieta. Ei?! Douăsprezece milioane de riali. Pentru voi doi.

McIver privise banii fără să clipească. Douăsprezece milioane însemnau cam o sută cincizeci de mii de dolari.

peste o sută de mii de lire sterline. Scuturase din cap, ameţit. Imediat Valik spusese:

- E-n regulă, douăsprezece milioane fiecare. Şi cheltuielile. Jumătate acum, jumătate cînd o să fim în siguranţă la aeroportul din Kuweit. Ei?!

McIver fusese zguduit. Nu numai din pricina banilor, dar şi pentru că Valik spusese pe faţă "Kuweit", ceea ce el suspectase, dar nu îndrăznise să gîndească. Era o întoarcere cu o sută optzeci de grade faţa de tot ce spunea de luni de zile generalul. De luni întregi făcea multă paradă despre cum o să zdrobească Şahul opoziţia, apoi pe Khomeini. Chiar şi după plecarea incredibilă a Şahului şi uluitoarea întoarcere a lui Khomeini în Iran - Dumnezeule, s-a-ntîmplat cu numai zece zile în urmă! - spusese de zeci de ori că nu există nici un motiv de teamă, fiindcă Bakhtiar şi generalii Statului Major Imperial deţin balanţa puterii şi n-au să îngăduie niciodată "acestei revoluţii a lui Khomeini, de fapt revoluţie comunistă" să izbutească. Şi nici Statele Unite n-aveau s-o îngăduie. Niciodată! La vremea potrivită, armata avea să preia puterea. Valik repetase asta foarte sigur pe el abia cu o zi în urmă, adăugînd că auzise că, din moment în moment, armata avea să facă o mişcare de forţă şi că înăbuşirea de către Nemuritori a micii răscoale a aviatorilor de la Doshan Tappeh era primul semn.

McIver îşi desprinsese privirea de la bani şi se uitase în ochii omului.

- Ce ştii dumneata şi eu nu?

- Despre ce vorbeşti? începuse să se bîlbîie acesta. Eu nu ştiu ...

- S-a-ntîmplat ceva. Ce anume?

- Trebuie să ies de aici cu familia, spusese generalul cu disperare în glas. Se aud zvonuri groaznice. Lovitură de stat sau război civil, Khomeini sau nu, suntem însemnaţi, înţelegi? E familia mea, Mac, trebuie să ies de-aici pînă se liniştesc lucrurile. Douăsprezece milioane fiecare, ei?!

- Ce zvonuri?

- Zvonuri! Valik aproape scuipase cuvintele. Obţine aprobarea oricum! Plătesc înainte.

- Oricît de mulţi bani ai să oferi, n-am s-o fac. Trebuie să fie ceva legal.

- Dobitoc ipocrit! Legal!? Cum operezi de atîţia ani în Iran? Cu peşcheşuri! Cît ai plătit tu însuţi pe sub mînă? Sau vameşilor? Peşcheşuri! Cum crezi că obţinem contractele? Ei!? Contractele *Guerney*! Cu peşcheşuri! Punînd în tăcere bani număraţi în palmele potrivite. Eşti atît de prost încît nu înţelegi care sunt căile iraniene?

McIver spusese la fel de întunecat:

- Ştiu cum e cu peşcheşul, nu sunt prost şi ştiu că Iranul are căile sale. O, da, Iranul are căile sale. Răspunsul e *nu*.

- Atunci sîngele copiilor mei şi al soţiei mele o să-ţi păteze mîinile. Şi al meu.

- Despre ce vorbeşti?

- Ţi-e teamă de adevăr?

McIver se holbase la el. Soţia şi cei doi copii ai lui Valik erau favoriţii lui şi-ai lui Genny.

- De ce eşti atît de sigur?

- Am un văr în poliţie. A văzut o listă secretă a SAVAK. Poimîine trebuie să fiu arestat, împreună cu multe alte personalităţi proeminente, ca o concesie făcută opoziţiei. Împreună cu familia mea. Şi ştii cum sunt în stare să trateze femeile şi copiii în faţa ...

Cuvintele lui Valik se pierduseră. Apărarea lui McIver se năruise. Auziseră cu toţii zvonuri oribile despre torturarea soţiilor şi copiilor în faţa celor arestaţi, pentru a-i forţa să accepte ce li se cerea, sau pur şi simplu din amuzament, din răutate.

- E-n regulă, spusese neputincios, simţindu-se cumplit, ştiind că fusese încolţit. Am să încerc, dar nu te aştepta să primeşti aprobarea şi n-ar trebui să te duci în sud, spre Abadan. Cel mai bine ar fi să încerci spre Turcia. Poate am putea să te ducem pînă la Tabriz, şi de-acolo ai putea să plăteşti pe cineva să te treacă peste graniţă cu un camion. Trebuie că ai prieteni acolo. Şi nu poţi să te urci la Galeg Morghi: n-ai cum să te strecori la bord cu

Annoush și copiii și nici măcar să intri în unitatea militară fără să fii oprit. Va trebui ... Va trebui să te luăm de undeva din afara Teheranului. Undeva departe de drumuri și în afara bătăii radarului.

- E-n regulă, dar trebuie să fie Abadan.

- De ce? Îți înjumătățești șansele!

- Familia mea, tatăl și mama mea, ajung acolo pe șosea. Ai însă desigur dreptate în privința unității de la Galeg Morghi. Am putea să fim luați de la marginea Teheranului. De la ...

Valik se gîndise un moment, apoi continuă dintr-o suflare:

- ...la intersecția conductei de sud cu rîul Zehsan. E departe de drum și sigur. O să fim acolo dimineața, la ora unsprezece. Allah să te binecuvînteze, Mac. Dacă ai să ceri autorizația pentru piese de schimb, eu o să aranjez să fie aprobată. Te rog. Te implor!

- Cum rămîne cu realimentarea? Cînd o să aterizezi pentru realimentare, ofițerul de acolo n-are cum să nu te vadă și-ai să fii arestat în cîteva secunde.

- Cere realimentarea la baza aeriană militară de la Isfahan. O să aranjez la Isfahan...

Valik își șterse sudoarea de pe față.

- Și dacă ceva merge prost?

- *Insha'Allah*! Cere autorizarea zborului pentru piese de schimb, fără nici un nume sau sunt mort - ori și mai rău - și împreună cu mine Annoush, Jalal și Setarem. Te rog!

McIver știa că face o nebunie.

- Am să cer autorizarea. Piese de schimb pentru Bandar-e Delam. Ar trebui să aflu pînă la miezul nopții dacă s-a aprobat. Am să trimit pe cineva să aștepte și să mi-o aducă acasă. Telefoanele nu merg, așa că va trebui să vii pînă la mine după confirmare. Asta o să-mi lase timp să mă gîndesc la treaba asta și să hotărăsc dacă *da* sau *nu*.

- Dar ai...

- La miezul nopții.

- Da, foarte bine, o să fiu acolo.

- Cum rămîne cu ceilalți parteneri?

- Ei nu știu nimic de asta! Emir Paknouri sau unul dintre ceilalți o să-mi țină locul.

- Cum rămîne cu banii săptămînali?

- O să ți-i pună ei la dispoziție.

Din nou Valik își șterse fruntea.

- Allah să te binecuvînteze.

Își puse pardesiul și se îndreptase spre ușă. Servieta rămăsese pe masă.

- Ia asta cu tine!

Valik se întorsese.

- Ah, vrei să plătesc în Kuweit sau în Elveția? În ce monedă?

- N-o să fie nici o plată. Poți autoriza un zbor. Poate putem să te ducem pînă la Bandar-e Delam. De-acolo te descurci singur.

- Dar... dar, totuși, o să ai nevoie de bani de cheltuială să plătești... ei... pilotul, sau altceva.

- Nu, însă poți să-mi dai un avans de cinci milioane de riali din banii pe care ni-i datorați ca parteneri și de care avem disperată nevoie.

McIver mîzgălise o chitanță și i-o dăduse:

- Dacă tu n-ai să fii aici, Emir sau ceilalți s-ar putea să nu fie atît de generoși....

- Băncile se vor deschide săptămîna viitoare. Suntem siguri de asta. O, da, foarte siguri.

- Ei bine, să sperăm c-o să fie așa și-o să căpătăm ceea ce ni se datorează.

Văzuse expresia lui Valik, îl văzuse numărînd banii, știind că îl socotea nebun că nu acceptase peșcheșul, știind de asemenea că inevitabil omul va încerca să mituiască pilotul, oricine va fi acesta, ca să-i ducă ultima porțiune de drum - dacă elicopterul avea să părăsească cumva măcar spațiul aerian al Teheranului - iar asta va fi dezastruos.

Iar acum, în biroul lui, privind fără țintă afară pe fereastră, în noapte, fără să audă focurile de armă sau să vadă străfulgerările care luminau din cînd în cînd orașul, își zise: Dumnezeule, SAVAK?! Trebuie să încerc să-l

ajut! Trebuie! Nefericiții ăia de copii și sărmana femeie... Trebuie! Și cînd Valik va încerca să mituiască pilotul - deși am să-l previn pe pilot dinainte - o să reziste acesta, oare? Dacă Valik a oferit acum douăsprezece milioane, la Abadan suma va fi dublată. Tom are la ce folosi banii, și Nogger Lane și eu. Oricine. Doar pentru un zbor scurt peste Golf - scurt, într-o singură direcție, fără întoarcere. De unde dracu' a scos Valik toți banii ăștia în numerar? Sigur că de la o bancă. De săptămîni umbla zvonul că, pentru o sumă oarecare, anumite persoane bine plasate puteau să scoată bani din Teheran chiar dacă oficial băncile erau închise; sau pentru o sumă și mai mare, să obțină transferul banilor într-un cont secret din Elveția, iar acum băncile elvețiene gemeau sub greutatea banilor scoși din țară. Miliarde. Cîteva milioane puse în palma potrivită și totu-i cu putință. Nu-i la fel peste tot, în toată Asia? Fii cinstit, de ce doar în Asia? Nu e oare valabil pentru întreaga lume?

- Tom, spuse obosit, încearcă la controlorii de zbor militari și vezi dacă elicopterul a primit aprobarea. Vrei?

În ceea ce-l privea pe Lochart, era doar un zbor de rutină. McIver îi spuse doar că se întîlnise în ziua aceea cu Valik și că generalul îi dăduse ceva bani, dar nimic în plus. Încă nu hotărîse ce pilot avea să trimită, dorind s-o facă el însuși și astfel să nu supună pe nimeni altcineva riscului. Afurisite de controale medicale! Afurisite regulamente!

Lochart se îndreptă spre radioemițător. În clipa aceea în biroul alăturat se auzi zgomotul unei învălmășeli, apoi ușa se deschise brusc. În cadrul ei apăru un tînăr cu o armă automată pe umăr și banderolă verde pe braț. Îl însoțeau alți șase tineri. Personalul iranian aștepta paralizat. Tînărul se holbă la McIver și la Lochart, apoi cercetă lista.

- *Salaam, aga.* Cap'tan McIver? îl întrebă pe Lochart într-o engleză șovăitoare, cu accent puternic.

- *Salaam, aga.* Nu, eu sunt căpitanul McIver, spuse McIver îngrijorat.

Primul gînd care-i trecuse prin minte fu: ăștia sunt alții din același grup care l-au ucis pe sărmanul Kyabi? Al

doilea: Genn ar fi trebuit să plece cu ceilalți, ar fi trebuit să insist. Al treilea fu îndreptat către grămada de riali din servieta lui diplomat, așezată pe podea, lîngă cuier.

- Ah, bine, spuse politicos tînărul.

Avea o figură voluntară, cearcăne întunecate în jurul ochilor și deși McIver socoti că nu depășise 25 de ani, avea aerul unui bătrîn.

- Pericol pentru voi aici. Acum vă rog, plecat! Noi suntem *komitehul* pentru acest bloc. Vă rog acum plecat. Acum!

- E-n regulă, sigur, ăăă, mulțumesc.

De două ori pînă atunci McIver se gîndise că ar fi fost prudent să evacueze birourile din pricina încăierărilor și a gloatei din stradă, deși, uluitor, dacă se ținea seama de numărul lor uriaș, mulțimile fuseseră foarte disciplinate și provocaseră foarte puține stricăciuni proprietăților particulare sau europenilor - exceptînd mașinile parcate în stradă. Acum era pentru prima dată cînd cineva venise să-l avertizeze personal.

McIver și Lochart își puseră ascultători pardesiele. McIver închise valiza diplomat și se pregătiră de plecare. Stinse luminile.

- Cum lumini, cînd nimeni altcineva? întrebă conducătorul tinerilor.

- Avem propriul nostru generator, pe acoperiș.

Tînărul zîmbi ciudat, cu dinți foarte albi.

- Străinii au generator și căldură, iranienii nu.

McIver se pregătea să răspundă, dar se opri.

- Voi primit mesaj? Mesaj despre plecare? Mesaj astăzi?

- Da.

Un mesaj la birou, unul la apartament, pe care îl găsise Genny în cutia de scrisori. Spuneau doar: "Pe 1 decembrie ați fost preveniți să plecați. De ce sunteți încă aici, dacă nu ca dușmani? V-a mai rămas puțin timp. Semnat: Studenții pentru o Republică Islamică în Iran".

- Dumneavoastră sunteți, ăăă, reprezentanții Universității?

- Noi suntem *komitehul* vostru. Vă rog plecat acum. Ş manii mai bine nu întorc vreodată, nu?

McIver şi Lochart ieşiră. Revoluţionarii îi urmară în pe scări. Liftul nu funcţiona de săptămini. Strada era pustie, fără grupuri de oameni, iar în depărtare se auzeau focurile de armă.

- Nu întoarceţi, trei zile!

McIver se holbă la ei.

- Nu-i cu putinţă! Am multe ...

- Pericol!

Tinărul şi însoţitorii lui, la fel de tineri, aşteptau în tăcere, privindu-i. Nu toţi erau înarmaţi. Doi dintre ei aveau bîte. Doi erau cu mîinile goale.

- Nu întoarce. Foarte rău. Trei zile spune *komitehul*. Înţelegi?

- Da, dar unul dintre noi trebuie să realimenteze generatorul sau telexul se va opri şi-atunci vom rămîne fără legătură...

- Telex nu important. Nu vine înapoi. Trei zile.

Tinărul le făcu, răbdător semn să plece.

- Pericol aici, nu uitaţi, vă rog. Noapte bună!

Foarte conştienţi de privirile invidioase, McIver şi Lochart se urcară în maşinile lor care fuseseră încuiate în garajul de la subsolul clădirii. McIver conducea Roverul său *coupé* de patru locuri, model '65, căreia îi spunea *Lulu* şi pe care îl păstra ca nou. Lochart împrumutase maşina lui Scot Gavallan, un vechi Citroën uzat, ţinut cu bună ştiinţă subturat, deşi motorul era îngrijit cum trebuie, frînele perfecte, şi la nevoie putea fi foarte rapid. Demarară şi după al doilea colţ se opriră unul lîngă celălalt.

- Nenorociţii ăştia vorbeau serios, spuse supărat McIver. Trei zile? Nu pot să nu merg la birou trei zile!

- Da. Şi acum?

Lochart aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tinărul dăduse colţul şi stătea acolo privindu-i.

- Ar fi bine să plecăm. Am să-ţi fac o vizită acasă, spuse grăbit.

- Da, dar dimineață, Tom. Acum nu putem face nimic.

- Trebuia să mă-ntorc inapoi la Zagros, ar fi trebuit să plec astăzi...

- Știu, stai și miine, pleci după aia. Nogger poate să facă drumul ăsta dacă vine aprobarea, ceea ce mă indoiesc. Vino pe la zece. Zări tinerii incepind să înainteze către ei. Pe la zece, Tom, spuse grăbit.

Apăsă pe accelerație și porni injurind. Tinerii îi văzură plecind și conducătorul lor, Ibrahim, se bucură, fiindcă nu dorea o ciocnire cu străinii și nici să-i omoare sau să îi aducă în fața judecății. Doar pe cei din SAVAK și polițiștii vinovați și dușmanii Iranului, înăuntrul Iranului, cei care doreau să-l aducă inapoi pe Șah și totalitariștii marxiști trădători care se opuneau democrației și libertății religiei și educației și universităților.

- Oh, ce mi-ar plăcea o mașină ca asta, spuse unul dintre ei, aproape bolnav de invidie. E un '68, nu, Ibrahim?

- Un '65. Într-o zi o să ai una și benzină să pui în ea. Într-o zi o să fii cel mai faimos scriitor și poet din Iran.

- E dezgustător că străinul ăla se impăunează cu atita bogăție, cind în Iran e-atît de multă sărăcie, spuse altul.

- In curînd or să plece toți, pentru totdeauna!

- Crezi că ăștia doi or să se-ntoarcă miine, Ibrahim?

- Sper să nu, spuse cu un ris obosit. Dac-o fac, nu știu ce-o să facem. Cred că i-am speriat indeajuns. Totuși ar trebui să trecem pe la blocul ăsta cel puțin de două ori pe zi.

Un tinăr care avea o bită își puse afectuos brațul în jurul umerilor lui.

- Mă bucur că te-am votat să fii șeful nostru! Ești cea mai bună alegere.

Încuviințară cu toții.

Ibrahim Kyabi era foarte mîndru de cuvintele lor, mîndru că era o parte din revoluția care avea să pună capăt tuturor necazurilor Iranului și mîndru, de asemenea, de tatăl său, inginer petrolist și o persoană importantă în compania *IranOil*, care lucrase răbdător în

decursul anilor pentru democrație în Iran, opunîndu-se Șahului și care acum avea să fie o voce puternică în noul și gloriosul Iran.

- Haideți, prieteni, spuse el mulțumit. Mai avem cîteva clădiri de cercetat.

CAPITOLUL 12

Insula Siri; ora 7,42 seara. La ceva mai mult de o mie o sută de kilometri sud-vest de Teheran, încărcarea petrolierului japonez de cincizeci de mii de tone Rikomaru era pe sfîrșite. O lună frumoasă lumina Golful. Noaptea era înmiresmată, cerul spuzit de stele, iar Scragger acceptase să-l însoțească pe de Plessey la bord pentru a cina cu Yoshi Kasigi. Acum toți trei se aflau pe punte alături de căpitanul vasului, privind sub lumina puternică a reflectoarelor marinarii japonezi și inginerul șef de lîngă marea conductă de încărcare trecută peste bord către complexul de robineți de pe pontonul fix, plutitor, la care era tras petrolierul, de-asemenea scăldat în lumină.

Se găseau la circa două sute de metri de joasa insulă Siri. Petrolierul era ancorat sigur, cu cele două lanțuri de la prora fixate de două geamanduri în față și două ancore înapoi la pupa. Petrolul era pompat din rezervoarele de pe țărm printr-o conductă așezată pe fundul mării pînă la ponton și de-acolo pe bord, prin propriul lor sistem de conducte, în rezervoare. Încărcarea și descărcarea erau operații primejdioase din pricina gazelor foarte volatile, explozive, care se strîngeau în rezervoare, în spațiul liber de deasupra masei de petrol brut, rezervoarele goale fiind și mai periculoase pînă ce erau spălate. Pentru mai multă siguranță, în petrolierele cele mai moderne, în spațiul anume construit în rezervoare, se pompa azot, un gaz inert care, la nevoie, putea fi eliberat în atmosferă.

Rikomaru nu era echipat astfel.

Inginerul șef strigă către oamenii aflați jos pe ponton:

- Închideți valva, apoi se întoarse către puntea superioară și ridică degetul mare în sus, către căpitan, care făcu semn că a înțeles și-i spuse lui Kasigi, în japoneză:

- Putem ridica ancora când suntem gata?

Era un bărbat subțiratic, cu chipul smead, cu o cămașă și pantaloni scurți de un alb orbitor, șosete și pantofi albi, epoleți și o șapcă marinărească cu cozoroc.

- Da, căpitane Moriyama. Cît de repede ar fi asta?

- În două ore cel mult. Să curățăm totul și să strîngem legăturile.

Asta însemna că trebuiau să trimită șalupa să desfacă lanțurile de ancoră prinse de geamandurile plutitoare, apoi să le reatașeze ancorelor navei.

- Bine.

Către de Plessey și Scragger, Kasigi spuse în engleză:

- Am umplut și suntem gata să plecăm. Cam peste două ore o să fim pe drum.

- Excelent, spuse de Plessey la fel de ușurat. Acum ne putem relaxa.

Întreaga operațiune se desfășurase foarte bine. Paza fusese întărită pe întreaga insulă și pe navă. Tot ce putuse fi verificat, fusese verificat. Doar trei iranieni, a căror prezență era esențială, avuseseră voie să urce la bord. Fiecare fusese controlat și urmărit cu atenție de echipajul japonez. Nici unul dintre iranienii de pe țărm nu lăsase să se întrevadă vreo intenție ostilă. Fusese scotocit fiecare loc care ar fi putut ascunde explozibil sau arme.

- Poate că sărmanul tînăr de pe Siri Unu se înșală. Scrag, *mon ami*!

- Poate, replică Scragger. Totuși, amice, cred că tînărul Abdullah Turik a fost ucis: nimeni nu se alege cu obrazul și ochii mutilați în halul ăla căzînd de pe platformă într-o mare calmă. Sărmanul nefericit.

- Dar rechinii, căpitane Scragger? întrebă Kasigi, la fel de tulburat. Rechinii ar fi putut să-i producă rănile acelea.

- Da, ar fi putut, da' pun pariu pe viața mea că a fost din pricina celor ce mi-a spus.

- Sper să te-nșeli.

- Pariez că n-o să aflăm niciodată adevărul, spuse trist Scragger. Cum era cuvîntul acela, domnule Kasigi? *Karma*. *Karma* amăritului ăla a fost scurtă şi deloc plăcută.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Priviră în tăcere cum nava era detaşată de cordonul ombilical al pontonului. Ca să vadă mai bine, Scragger se apropie de balustrada punţii superioare. Sub o baie de lumină, petroliştii deşurubau cu mult efort ţeava de doisprezece ţoli de la complexul de valve al pontonului. Acolo se aflau şase oameni: doi dintre japonezii din echipaj, trei iranieni şi un inginer francez. În faţa lui se desfăşura, pe toată lungimea şi lăţimea ei, puntea, în mijlocul căreia se odihnea elicopterul lui, un JR 206. Aterizase acolo la sugestia lui de Plessey şi cu aprobarea lui Kasigi.

- *Beau*, îi spusese el francezului, am să te duc înapoi la Siri sau la Lengeh, cum vrei.

- Yoshi Kasigi sugerează să rămînem amîndoi peste noapte, Scrag, şi să ne-ntoarcem dimineaţa. Ar fi o schimbare pentru tine. Putem să plecăm în zori, să ne-ntoarcem la Lengeh. Hai la bord, mi-ar face mare plăcere.

Şi astfel aşezase elicopterul pe puntea petrolierului, la asfinţit, nu prea sigur de motivele pentru care acceptase invitaţia, dar făcuse un pact cu Kasigi şi simţea că trebue să-l onoreze. Şi, de asemenea, se simţea cumplit de responsabil pentru tînărul Abdullah Turik. Aspectul cadavrului tînărului îl zguduise rău şi-l făcuse să-şi dorească să fie la Siri pînă cînd pleca petrolierul. Astfel că venise şi încercase să fie un oaspete bun, plăcut, fiind de acord cu de Plessey, fără prea mare tragere de inimă totuşi, că poate, în definitiv, moartea tînărului era doar o coincidenţă şi că precauţiile lor aveau să împiedice orice încercare de sabotaj.

De cînd începuse încărcarea, cu o zi înainte, erau cu toţii nervoşi, iar în seara aceea în mod deosebit. Ştirile BBC-ului fuseseră din nou foarte proaste - comunicate despre confruntări din ce în ce mai aprige în Teheran, Meshed şi Qom. Pe lîngă asta era raportul lui McIver pe care Ayre îl retransmisese prudent de la Kowiss, în fran-

cează - ştirea despre blocarea neîntreruptă a Aeroportului Internaţional Teheran, despre o posibilă lovitură de stat şi despre Kyabi. Asasinarea lui Kyabi îl răscolise şi pe de Plessey şi toate acestea, laolaltă cu valul de zvonuri şi contrazvonuri care circulau printre iranieni, făcuse ca seara să fie sumbră. Zvonuri despre o iminentă intervenţie militară americană, despre o iminentă intervenţie militară sovietică, despre tentative de asasinare a lui Khomeini, a lui Bazargan, primul ministru numit de el, a lui Bakhtiar, primul ministru legal, a ambasadorului american, zvonuri că lovitura militară de stat avea să aibă loc la Teheran în acea noapte, că Khomeini era deja arestat, că toţi militarii de toate armele capitulaseră şi Khomeini era conducătorul *de facto* al Iranului şi că generalul Nassiri, şeful SAVAK, fusese capturat, judecat şi împuşcat.

- Nu, pot fi chiar toate adevărate, dăduse glas Kasigi gîndului tuturor. Nu putem face altceva decît să aşteptăm.

Fusese o gazdă minunată. Toată mîncarea fusese japoneză, chiar şi berea. Scragger încercase să-şi ascundă dezgustul în faţa aperitivelor cu *shushi*, dar apreciase foarte mult puiul fript pe grătar într-un sos dulce amărui, orezul, creveţii prăjiţi şi salata de legume.

- Încă o bere, căpitan Scragger? îl îmbiase Kassigi.

- Nu, mulţumesc, nu-mi permit mai mult de una, deşi trebuie să recunosc că e bună. Poate nu atît de bună ca *Foster's*, da' foarte aproape.

De Plessey zîmbise.

- Nu ştii ce compliment e ăsta, domnule Kasigi. Cînd un australian spune că o bere e "aproape ca *Foster's*", e într-adevăr o laudă.

- O, da, ştiu, într-adevăr, domnule de Plessey. Acolo, Dedesubt, şi eu prefer *Foster's*.

- Petreci multă vreme acolo? îl întrebase Scragger.

- O, da. Australia este una dintre principalele surse de tot felul de materii prime pentru Japonia. Compania mea are cargouri care transportă cărbune, minereu de fier, grîu, orez şi soia. Importăm cantităţi uriaşe din orezul

vostru, deşi o mare parte din el merge la producerea băuturii noaste naţionale, *sake*. Aţi gustat *sake*, căpitane?

- Da, da, am gustat o dată. Dar vinul cald... *sakeul* nu prea e pe gustul meu.

- Aşa e, spusese de Plessey, apoi adăugase grăbit, cu excepţia iernii, ca să te-ncălzească. Ce spuneaţi despre Australia?

- Mi-a plăcut foarte mult ţara. Cel mai mare dintre fiii mei urmează cursurile Universităţii din Sydney, aşa că îl vizităm din timp în timp. E o minunăţie. Atît de mare, atît de bogată, atît de goală.

Da, se gîndise morocănos Scragger, vrei să spui atît de goală, abia aşteptînd s-o umple milioanele voastre de furnici lucrătoare. Slavă Domnului că suntem la cîteva mii de kilometri depărtare şi America n-o să îngăduie niciodată să fim ocupaţi.

- Timpenii, spusese McIver odată, în urmă cu doi ani, în timpul unei ciorovăieli amicale, cînd el, McIver, şi Petikin se aflau la Singapore, într-un concediu de o săptămînă. Dacă vreodată, în viitor, Japonia va alege momentul potrivit, să zicem cînd America s-ar lua de gît cu rusii, America n-o să fie în stare să mişte un deget pentru a ajuta Australia. Cred c-o să cadă la înţelegere şi...

- Dirty Duncan şi-a pierdut biluţele, Charlie, intervenise Scragger.

- Aşa-i, încuviinţase Petikin. Te înţeapă, Scrag.

- O, nu, nu. Adevăratul vostru protector e China. La bine sau la rău, China o să fie întotdeauna aici. Şi numai China o să fie întotdeauna în poziţia de a opri Japonia, dacă vreodată Japonia se militarizează şi devine îndeajuns de puternică ca să pornească spre sud. Dumnezeule, Australia e Marele Premiu al Pacificului, sipetul cu comori al Pacificului! Da' nici unuia dintre voi, nenorociţilor, acolo, Dedesubt, nu vă dă prin cap să faceţi planuri de viitor sau să vă folosiţi dovleacul. Tot ce vreţi, afurisiţilor, e un weekend de trei zile, mai mulţi bani pentru mai puţină afurisită de muncă, afurisitul de învăţămînt gratuit, asistenţă medicală şi socială gratuită

și să stea alți fraieri pe metereze. Sunteți mai rău decît bătrîna Anglie, nefericita de ea, care nu s-a ales cu nimic. Adevărata amenințare...

- Aveți petrolul Mării Nordului. Dacă ăsta nu-i norocu' dracului, o să....

- Adevăratul necaz e că țicniții voștri de Dedesubt habar n-au pe ce lume sunt.

- Stai jos, Scrag! spusese Petikin ingrijorat. Ați convenit să nu vă păruiți. Deloc. Amîndoi. Ați făcut-o odată, dar a fost amical. Dacă încerci să-l pocnești pe Mac cînd nu e criță, ajungi în șanț. S-ar putea să aibă hipertensiune, dar are și-o centură neagră.

- Eu să-l pocnesc pe Dirty Duncan? Glumești, amice! Eu nu mă leg de amăriți bătrîni...

Scragger zîmbi în sinea sa, amintindu-și acea ciorovăială care pusese capăt tuturor celorlalte ciorovăieli ale lor. Singapore e un loc minunat, își zise, apoi, simțindu-se mai bine, își întoarse atenția către petrolier. Mîncase bine și era foarte bucuros că încărcarea se isprăvise. Noaptea era grozavă. Departe, deasupra lui, zări luminile de navigație ale unui avion ce se-ndrepta către vest și se-ntrebă în gînd unde avea să aterizeze, cărei companii îi aparținea și cîți pasageri avea la bord. Vedea foarte bine noaptea și constată că oamenii de pe ponton aproape isprăviseră cu deșurubarea țevii. Odată ce-avea să fie ridicată cu vinciul la bord, petrolierul putea să plece. În zori, *Rikomaru* avea să se găsească în strîmtoarea Hormuz și el avea să decoleze și să zboare acasă, la Lengeh, cu de Plessey.

Apoi privirea sa ageră zări niște oameni îndepărtîndu-se în fugă de stația de pompare de pe țărm, ceva mai puțin luminată. Își îndreptă atenția spre ei. Urmă o mică explozie, apoi o izbucnire de flăcări cînd se aprinse petrolul. Toți cei aflați pe bord priviră cu gura căscată. Flăcările începură să se-mprăștie și se auziră strigăte în iraniană și franceză. Dinspre barăci și rezervoarele de petrol alergau oameni. Sclipirea neașteptată a unui pistol mitralieră în întuneric, urmată de pîrîitul ascuțit, urît. Din difuzoarele navei răzbătu în japoneză vocea căpitanului:

- La posturile de avarie!

Oamenii de pe ponton își redublară imediat eforturile, înspăimîntați de ideea că, cumva, focul ar fi putut să se răspîndească prin conductă spre ponton, aruncîndu-l în aer. În momentul în care capătul de racord căzu de pe robinet, iranienii săriră grăbiți în mica lor barcă pneumatică cu motor și se îndepărtară în viteză, considerîndu-și însărcinarea dusă la bun sfîrșit. Inginerul francez și marinarii japonezi alergară în sus pe schelă, în timp ce vinciul petrolierului se trezi la viață zăngănind și trase conducta pe bord.

Sub punți, echipajul alergase la posturile de avarie, unii la camera motoarelor, alții pe puntea superioară, iar alții în coridoare. Pentru moment, cei trei iranieni care supravegheau distribuirea petrolului în diferite părți ale navei fuseseră lăsați singuri. O rupseră la fugă spre punte. Unul dintre ei, Said, se prefăcu că se-mpiedică și căzu lîngă bocaportul principal. Cînd fu sigur că nu este observat, își deschise la iuțeală pantalonii și scoase un mic dispozitiv cu exploziv plastic, care scăpase controlului corporal cînd venise la bord. Fusese legat cu bandă adezivă, sus, între picioare. Activă în grabă detonatorul chimic care trebuia să explodeze cam peste o oră, înghesui dispozitivul în spatele robinetului principal și fugi către schelă. Ajuns pe punte, rămase uluit descoperind că oamenii de pe ponton nu îl așteptaseră și că șalupa era acum aproape de țărm. Ceilalți doi iranieni se ciorovăiau agitați, la fel de înfuriați că fuseseră lăsați la bord. Nici unul dintre ei nu era membru al celulei sale de stînga.

Pe țărm, petrolul revărsat ardea cu furie, scăpat de sub control, dar scurgerea fusese oprită și spărtura izolată. Trei oameni, un francez și doi iranieni, suferiseră arsuri grave.

Camionul pompierilor revărsa asupra flăcărilor apă de mare aspirată din Golf. Nu bătea vîntul și fumul negru, înecăcios, făcea lupta cu focul și mai dificilă.

- Puneți niște spumă pe el, strigă Legrande, managerul francez.

Aproape scos din fire de furie, încerca să impună ordine, dar toți alergau de colo-colo sub lumina reflectoarelor, fără să știe ce să facă.

- Jacques, strînge-i pe toți și hai să-i numărăm. Cît de repede poți!

Tot personalul de pe insulă era compus din șapte francezi și treizeci de iranieni. Un grup de apărare din trei oameni, înarmați doar cu bite încropite în grabă, se repezi în întuneric fără să știe dacă se mai putea aștepta la un alt sabotaj și din ce parte s-ar fi putut ivi primejdia.

- *M'sieur!* strigă medicul iranian după Legrande.

Acesta coborî către țărm, spre complexul de țevi și valve conectate la rezervorul de pe ponton. Medicul era îngenuncheat lîngă doi dintre răniții ce zăceau întinși pe o bucată de prelată, inconștienți. Unul dintre ei avea părul complet ars și arsuri grave pe cea mai mare parte a feței. Celălalt fusese împroșcat cu petrol de explozia inițială, care îi aprinsese instantaneu hainele, provocîndu-i arsuri de gradul întîi pe cea mai mare parte a feței, pieptului și picioarelor.

- *Mon Dieu!* mormăi Legrande și-și făcu cruce la vederea pielii carbonizate, abia recunoscîndu-l pe maistrul iranian.

Unul dintre inginerii francezi stătea ghemuit în apropiere, gemînd încet, cu palmele și brațele pline de arsuri. Printre gemetele de suferință se revărsa un șuvoi neîntrerupt de invective.

- Te duc la spital cît de repede pot, Paul.

- Găsește-i pe păcătoșii ăia și dă-le foc! răspunse inginerul și se lăsă din nou pradă durerii sale.

- Sigur, încuviință neajutorat Legrande, apoi se întoarse către medic. Fă ce poți. Am să cer un CASEVAC.

Se depărtă grăbit spre încăperea radioemițătorului, aflată într-una dintre barăci, încercînd să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Atunci observă la capătul îndepărtat al pistei înguste de decolare doi bărbați ce alergau către o mică faleză. Dincolo de ea se afla un mic golf cu un debarcader modest, folosit pentru iole și înot. Pariez că

ticăloşii au o barcă acolo, îi trecu imediat prin gînd. Aproape nebun de furie, strigă după ei, în întuneric:

- Ticăloşilor!

Cînd se produsese prima explozie, de Plessey se repezise la aparatul de radio aflat pe punte, care făcea legătura cu ţărmul.

- Aţi găsit mitraliera aia? întrebă în franceză pe directorul adjunct al bazei.

În spatele lui, Scragger, Kasigi şi căpitanul priveau la fel de întunecaţi. Luminile de pe punte fuseseră diminuate. Luna se ridicase sus pe cer şi lumina cu putere.

- Nu, *m'sieur*. După prima rafală atacatorii au dispărut.

- Ce pagube a suferit sistemul de pompare?

- Nu ştiu. Aştept... Ah... Doar o clipă... Uite-l pe *m'sieur* Legrande.

După un moment, din nou în franceză:

- Aici Legrande. Trei arşi, doi iranieni foarte rău, celălalt e Paul Beaulieu, palmele şi braţele. Cer imediat un CASEVAC. Am văzut doi bărbaţi îndreptîndu-se către golf, probabil sabotorii, s-ar putea să aibă o barcă acolo.

- Adună toată lumea, să văd cine lipseşte!

- Da, imediat!

- Pagubele?

- Nu sunt mari. Cu puţin noroc, rezolvăm într-o săptămînă, cu siguranţă, pînă soseşte celălalt petrolier.

- Vin la ţărm de îndată ce pot. Aşteaptă o clipă!

De Plessey se întoarse către ceilalţi şi le spuse ce-i transmisese Legrande. Scragger spuse imediat:

- Zbor eu cu CASEVAC-ul, nu-i nevoie să chemaţi pe altcineva.

Kasigi interveni:

- Aduceţi răniţii la bord. Avem un punct medical şi un doctor. E foarte priceput, în special la arsuri.

- Minunat!

Scragger o rupse la fugă. De Plessey rosti în microfon:

- Ne ocupăm noi de CASEVAC, de aici, pune oamenii pe brancarde, căpitanul Scragger o să-i aducă imediat la bord. E un doctor aici. Un tînăr ofiţer de punte japonez apăru şi i se adresă scurt căpitanului, care scutură din cap şi replică la fel de scurt, apoi explică in engleză:

- Cei trei iranieni, care au fost lăsaţi la bord cînd ceilalţi de pe ponton au fugit, vor să fie duşi la ţărm imediat. Am spus că pot s-aştepte.

Apoi strigă către camera motoarelor, pregătindu-se să pornească nava. Kasigi privea fix insula şi rezervoarele de acolo. Am nevoie de petrolul ăla, se gîndea, şi am nevoie ca insula să fie în siguranţă. Dar nu este şi nu pot să fac nimic ca să o apăr.

- Mă duc la ţărm, spuse de Plessey şi plecă.

Scragger era deja lîngă elicopter, deschizînd uşile din spate.

- Ce faci, Scrag?

- Pot să întind brancardele pe locurile din spate şi să le ancorez, mai degrabă decît să agăţ o plasă de transport în afara aparatului.

- Vin cu tine.

- Hopa sus!

Aruncară o privire scurtă în jur peste toată hărmălaia. Cei trei iranieni alergaseră către ei şi bălmăjeau ceva. Era limpede că vroiau să meargă la ţărm cu elicopterul.

- Îi luăm, Scrag?

Scragger era deja pe locul pilotului, iar degetele îi dansau peste întrerupătoare.

- Nu. Tu eşti în cadrul urgenţei, ei nu! Urcă sus, bătrîne.

Arătă către scaunul din dreapta, apoi făcu un semn iranienilor să se îndepărteze.

- *Nah, ajaleh daram* - nu, mă grăbesc - spuse, folosind una dintre cele cîteva expresii în farsi pe care le ştia.

Doi dintre ei se traseră ascultători înapoi; cel de-al treilea se strecură pe locul din spate şi începu să-şi prindă centura. Scragger scutură din cap, făcîndu-i semn să iasă.

Omul nu-l băgă în seamă şi-i vorbi repezit, întinzînd pe chip un zîmbet forţat şi arătînd către ţărm.

Nerăbdător, Scragger îi făcu din nou semn să iasă şi apăsă cu un deget comutatorul de pornire a motoarelor. Acestea începură să geamă imediat. Din nou, bărbatul refuză şi, furios acum, arătă către ţărm, dar glasul lui era înecat de bubuitul motoarelor. Pentru un moment, Scragger îşi zise "*okay*, de ce nu?", apoi observă chipul celuilalt, salopeta îmbibată de sudoare şi i se păru că mirosea a teamă.

- Afară! spuse, cîntărindu-l din ochi.

Said nu-i dădu nici o atenţie. Deasupra lor elicea se răsucea încet, prinzînd viteză.

- Lasă-l să rămînă! strigă de Plessey pe deasupra zgomotelor. Să ne grăbim mai bine!

Brusc, Scragger întrerupse procedura de pornire şi, cu foarte multă putere pentru un bărbat mărunt, desfăcu centura de siguranţă a lui Said şi îl azvîrli pe punte, pe jumătate inconştient, mai înainte ca cineva să înţeleagă ce se-ntîmpla. Îşi făcu palmele pîlnie la gură şi strigă în sus către puntea de comandă:

- Hei, voi de sus, Kasigi! Fantele ăsta e-al dracului de nerăbdător să ajungă la ţărm! N-a fost pe sub punţi?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, sări înapoi în cabină şi izbi butonul de pornire.

De Plessey îl privi o clipă în tăcere.

- Ce-ai văzut la omul ăla?

Scragger ridică din umeri. Cu mult înainte ca motorul să ajungă la puterea maximă, marinarii îl înşfăcaseră pe Said şi pe ceilalţi doi şi-i împingeau din spate către puntea de comandă. Elicopterul ţîşni ca o săgeată spre ţărm.

Cei doi răniţi erau deja pe brancarde. Legară la iuţeală o brancardă de rezervă de locul din spate şi deasupra ei fu legată ferm prima targă. Scragger îi dădu o mînă de ajutor francezului rănit, acum cu ambele braţe bandajate, să se aşeze lîngă el pe locul din faţă. Străduindu-se să nu simtă mirosul, ridică aparatul în aer şi zbură înapoi, aterizînd uşor ca un funigel.

Doctorul şi ajutoarele lui îl aşteptau cu pungile de plasmă pentru transfuzie şi seringile cu morfină pregătite. În cîteva secunde, Scragger ţîşni din nou către ţărm. Peste alte secunde ultima targă fu aşezată la locul ei şi el se ridică în zbor ca să se aşeze din nou, delicat, pe punte. Încă o dată doctorul fu acolo, cu acele pregătite şi din nou alergă aplecat către brancardă, pe sub elicele care se învîrteau. De data asta însă nu folosi seringa.

- Ah, îmi pare rău, spuse într-o engleză opintită. Acest bărbat mort, apoi, aplecîndu-şi capul, porni în fugă spre infirmerie.

Ajutoarele lui luară cadavrul cu ele. Scragger opri motoarele, încuie totul, după care se duse la parapet şi vomă cu spasme violente. De cînd văzuse, auzise şi mirosise un pilot arzînd într-un biplan prăbuşit în flăcări, cu foarte mulţi ani în urmă, era stăpînit de groaza de a fi prins în aceeaşi situaţie. Nu fusese niciodată în stare să suporte mirosul părului şi pielii umane arse.

După un timp îşi şterse gura, respiră aerul curat şi îşi binecuvîntă norocul. Fusese doborît de trei ori - de două ori în flăcări - dar de fiecare dată scăpase teafăr. De patru ori trebuise să aterizeze forţat, punînd manual elicea pe contrasens, ca să-şi salveze viaţa lui şi a pasagerilor - de două ori deasupra junglei, peste coroanele copacilor, o dată cu motorul în flăcări.

- Dar numele meu nu era pe listă, mormăi. Nu atunci.

Se apropiau paşi. Se întoarse şi-l văzu pe Kasigi înaintînd pe punte cu o sticlă de bere Kirin, rece ca gheaţa, în fiecare mînă.

- Te rog să mă ierţi, poftim, spuse Kasigi grav, oferindu-i berea. Arsurile îmi trezesc aceeaşi stare şi mie; şi mie mi-a venit să vărs. Am coborît să văd cum se simt răniţii şi... şi mi-a fost foarte rău.

Scragger bău recunoscător. Lichidul rece, cu gust de hamei, ale cărui bule îi înţepau limba, îl făcu să se simtă ca renăscut.

- Iisuse Christoase, a fost bun! Mulţumesc, amice. Şi, pentru că spusese o dată, îi fu mai uşor s-o spună şi a doua oară.

- Mulțumesc, amice.

Kasigi auzi cuvintele repetate de două ori și socoti că reputase o victorie majoră. Amîndoi se întoarseră către marinarul care venea grăbit către ei cu un mesaj telex în mînă. I-l dădu lui Kasigi, care se duse lîngă cel mai apropiat bec, își puse ochelarii și se strădui să citească. Scragger îl văzu tresărind și întunecîndu-se și mai mult la față.

- Vești proaste?

După o pauză, Kasigi spuse:

- Nu, doar unele probleme!

- Pot face ceva?

Kasigi nu răspunse. Scragger aștepta. Putea să vadă zbuciumul din ochii celuilalt, deși pe chip nu lăsa să se ghicească nimic, și era sigur că Kasigi încerca să hotărască dacă să-i spună sau nu. Apoi acesta spuse:

- Nu cred. Se referă la fabrica.... complexul nostru petrochimic de la Bandar-e Delam.

- Cea pe care o construiește Japonia?

Ca toată lumea din Golf, Scragger știa despre uriașa întreprindere care valoria trei miliarde și jumătate de dolari și care, odată terminată, avea să fie, fără îndoială, cel mai mare complex petrochimic din Asia Mică și din Orientul Mijlociu, cu o fabrică de trei sute de mii de tone de etilenă în inima ei. Construcția începuse în '71 și era isprăvită cam în proporție de optzeci și cinci la sută.

- Ața da, fabrică!

- Da, dar e construită de întreprinderi private japoneze, nu de guvernul japonez, spuse Kasigi. Fabrica *Iran-Toda* e finanțată de capital privat.

- Ah! spuse Scragger, tot ce știa căpătînd un sens. *Toda* Shiping - Iran-*Toda*! Sunteți aceeași companie?

- Da, dar suntem numai o parte din sindicatul patronal japonez care a oferit banii și suportul tehnic Șahului... Iranului, se corectă Kasigi.

Toți zeii, mari și mici, să blesteme pămîntul ăsta, pe cei ce-l locuiesc, pe Șah, pentru că a iscat crizele de petrol, OPEC-ul, blestemați fie toți fanaticii bigoți și mincinoșii care trăiesc aici. Aruncă din nou o privire asupra

mesajului şi fu mulţumit să vadă că mîinile nu-i tremurau. Era într-un cod secret, din partea preşedintelui companiei sale, Hiro Toda.

Spunea: "Urgent! Datorită inflexibilităţii absolute şi neîntrerupte a iranienilor, a trebuit, în cele din urmă, să dispun încetarea tuturor lucrărilor de construcţie de la Bandar-e Delam. În prezent, cheltuielile depăşesc totalul de cinci sute milioane dolari şi vor ajunge probabil pînă la un miliard mai înainte să putem începe producţia. Dobînzile prezente se ridică la patru sute nouăzeci şi cinci de mii de dolari zilnic. Datorită ticăloaselor presiuni, făcute în secret de *Sabia Ruptă*, planul nostru *Alternativa A4* a fost refuzat. Du-te urgent la Bandar-e Delam şi trimite-mi un raport personal. Directorul şi şeful de lucrări, Watanabe, te aşteaptă. Te rog confirmă".

E cu neputinţă să ajung acolo, îşi zise Kasigi doborît. Iar dacă *Planul 4* e respins, suntem ruinaţi.

Alternativa A4 prevedea ca Hiro Toda să contacteze guvernul japonez pentru împrumuturi cu dobîndă scăzută şi în acelaşi timp, discret, să-l roage pe primul ministru să declare complexul *Iran-Toda* de la Bandar-e Delam proiect naţional. "Proiect Naţional" însemna că guvernul recunoştea oficial extrema importanţă a lucrărilor şi urma să se-ngrijească de finalizarea lor. *Sabia Ruptă* era codul lor pentru duşmanul personal al lui Hiro Toda şi principalul lor rival, Hidioshy Ishida, care conducea nemăsurat de puternicul grup de companii comerciale cu numele generic de Mitsuwari. Blestema-l-ar toţi zeii pe viermele ăsta invidios şi mincinos, Ishida, gîndea Kasigi în timp ce spunea:

- Compania mea e una dintre multele din cadrul acestui sindicat patronal.

- Am zburat o dată peste fabrica voastră. Veneam de la baza noastră de la Abadan. Eram cu un aparat de transport, aduceam un '212. Aveţi necazuri pe-acolo?

- Momentan.

Kasigi se opri, privindu-l îndelung. Încet încet, din bucăţi, începea să se formeze un plan.

- Unele probleme temporare; importante, dar temporare. După cum știi, am avut și noi, din plin, de la început, partea noastră de necazuri, deși nimic din vina noastră.

Mai întîi a fost în februarie '71, cînd douăzeci și trei de producători de petrol au semnat înțelegerea OPEC în privința prețurilor, formînd acest cartel, dublînd prețul la doi dolari și șaisprezece cenți barilul... Apoi războiul de Yom Kippur, în '73, cînd OPEC a oprit livrările către Statele Unite și a ridicat prețul la cinci dolari și doisprezece cenți... după asta catastrofa din '74, cînd transporturile de petrol ale OPEC au fost reluate, dar din nou la peste dublul prețului lor - zece dolari și nouăzeci și cinci - și a-nceput recesiunea economică mondială. De ce Statele Unite au îngăduit OPEC-ului să distrugă economia lumii, cînd doar ei singuri aveau posibilitatea să-i zdrobească, n-o să știm niciodată. *Baka!* și-acum suntem pe vecie la mîna OPEC. Acum principalul nostru furnizor, Iranul, e în revoluție, petrolul a ajuns la aproape douăzeci de dolari barilul și trebuie să plătim. Trebuie! Își strînse pumnul, gata să izbească cu el în balustradă, apoi îl desfăcu, dezgustat de lipsa sa de control.

- Cît despre *Iran-Toda*, spuse, forțîndu-se să pară calm, ca toată lumea și noi i-am găsit pe iranieni foarte dificili în a te înțelege cu ei, în ultimii ani. Făcu semn către mesaj. Președintele companiei mele îmi cere să mă duc la Bandar-e Delam.

Scragger fluieră.

- Încurcată treabă. Vreau să spun dificilă.

- Da.

- E important?

- Da. Este.

Kasigi lăsă cuvintele să atîrne în aer, convins că Scragger avea să sugereze soluția. Pe țărm, solul îmbibat cu petrol din jurul complexului de valve ardea încă cu flăcări strălucitoare. Mașina pompierilor împrăștia spumă. În apropiere putea fi zărit de Plessey vorbind cu Legrande.

Scragger spuse:

- Ascultă, amice, eşti un client important al lui de Plessey, nu? Ar putea să-ţi aranjeze un charter. Avem un '206 de rezervă. Dacă e de acord... Toate aparatele noastre sunt contractate cu *IranOil*, cu el, de fapt. Poate am putea obţine permisiunea de la Controlul de Trafic Aerian să te ducem în susul coastei, sau dacă ai putea să rezolvi la Imigrări şi vamă, la Lengeh; poate te-am putea sălta peste Golf în Dubai sau Al Shargaz, de-acolo poate că ai putea să iei un avion spre Abadan sau Bandar-e Delam. Oricum, amice, ar putea să ne ajute să-i dăm drumul.

- Crezi c-o să vrea?

- De ce nu? Eşti important pentru el.

Sigur că suntem foarte importanţi pentru el, şi o ştie. Dar n-am să uit niciodată scandaloasa bonificaţie de doi dolari de baril.

- Iartă-mă, ce ai spus?

- Am spus: ce v-a făcut totuşi să porniţi proiectul ăsta? E departe de casă şi n-avea cum să vă aducă altceva decît necazuri. Ce v-a făcut să-l porniţi?

- Un vis.

Kasigi simţea nevoia să aprindă o ţigară, dar fumatul era îngăduit doar în anumite zone, protejate de incendiu.

- Cu unsprezece ani în urmă, în '68, un om numit Banjiro Kyama, un inginer bătrîn care lucra pentru compania mea, şi rudă cu preşedintele ei, Hiro Toda, trecea cu maşina prin cîmpurile petroliere din jurul Abadanului. Era prima lui vizită în Iran şi oriunde s-a dus a văzut jeturi de gaze naturale aprinse. I-a venit brusc un gînd: n-am putea transforma gazul ăsta irosit în produse chimice? Avem tehnologia şi priceperea şi obişnuinţa de a planifica pe termen lung. Priceperea şi banii japonezilor, alăturate materiei prime iraniene, care acum e în întregime irosită. O idee strălucită, unică, şi încă una dintre primele din categoria ei. Studiul de fezabilitate a luat trei ani. Destul de mult, deşi rivali invidioşi au pretins că am pornit-o prea repede şi în acelaşi timp au încercat să ne fure ideile şi să-i aţiţe pe alţii împotriva noastră. Dar *Planul Toda* a mers înainte după cuviinţă şi a fost obţinută o finanţare

de trei miliarde și jumătate de dolari. Desigur, suntem doar o parte din sindicatul Gyokotomo -Mitsuwari-Toda, dar navele Toda vor transporta partea japoneză din produsele de care industria noastră are o nevoie disperată.

Dacă vom putea isprăvi vreodată complexul, se gîndi dezgustat.

- Și-acum visul e un coșmar? Am auzit vorbindu-se că proiectul e-n lipsă de fonduri.

- Dușmanii răspîndesc tot felul de zvonuri.

Peste omniprezentul murmur al generatoarelor navei, urechile lui Kasigi prinseră începutul țipătului pe care-l aștepta, surprins că durase atît de mult pînă să îl audă.

- Cînd de Plessey se întoarce la bord, ai să m-ajuți?

- Bucuros. El e omul care...

Scragger se opri. Din nou părerea de țipăt.

- Arsurile trebuie să fie deosebit de dureroase.

Kasigi dădu din cap. O nouă izbucnire a flăcărilor le îndreptă atenția către țărm. Priviră oamenii de-acolo. Focul era aproape sub control.

Un alt țipăt. Kasigi îl neglijă, cu gîndurile la Bandar-e Delam și la răspunsul pe care ar fi trebuit să-l trimită imediat prin telex lui Hiro Toda. Dacă cineva poate să rezolve problema noastră, acela e Hiro Toda. El trebuie s-o facă. Dacă el n-o face, sunt ruinat și nereușita lui devine și-a mea.

- Kasigi-*san*!

Era căpitanul, care striga de pe puntea de comandă.

- *Hai!*

Scragger ascultă șuvoiul de cuvinte japoneze, deloc plăcute urechilor sale, revărsat de căpitan. Kasigi răsuflă adînc.

- *Domo!* strigă, apoi, repezit, către Scragger uitînd de toate celelalte: Haide!

Îl conduse în fugă către schela de bord.

- Iranianul, îți aduci aminte? Cel pe care l-ai aruncat din elicopter. E sabotor și a plantat un dispozitiv exploziv sub punți.

Scragger îl urmă prin culoar, în jos pe scări, sărind câte două trepte odată, trecură în fugă de-a lungul coridoarelor în jos, pe altă punte şi pe încă una şi atunci îşi aminti ţipetele. Credeam că vin de pe punte şi nu de dedesubt, din cale, îşi zise. Ce i-or fi făcut? Îl ajunseră din urmă pe căpitan şi pe inginerul şef. Doi marinari furioşi pe jumătate împingeau, pe jumătate tirau în faţa lor un Said paralizat de spaimă. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi bolborosea incoerent, ţinându-şi cu o mînă pantalonii ridicaţi. Se opri tremurînd şi gemînd şi arătă către una dintre valve. Căpitanul se aşeză foarte precaut pe vine, se întinse în spatele robinetului uriaş, apoi se ridică.

Explozibilul plastic era abia cu puţin mai mare decît palma lui. Dispozitivul de temporizare era chimic, o fiolă înglobată în el şi legată puternic cu bandă adezivă.

- Opreşte-l îi ceru furios într-o persană ezitantă, întinzîndu-l către omul care se trase înapoi, bolborosind şi ţipînd.

- Nu se poate opri. E gata să explodeze, nu-nţelegi?

Căpitanul îngheţă.

- Spune că nu se poate opri.

Mai înainte de a putea schiţa o mişcare, unul dintre marinari i-l smulse din mînă şi, pe jumătate trăgîndu-l pe Said cu el, pe jumătate îmbrîncindu-l, se repezi către ieşire. În locul acela nu existau hublouri, dar erau pe puntea următoare. Cel mai apropiat hublou se afla într-un colţ al coridorului, bine închis cu două mari piuliţe-fluture, metalice. Aproape îl izbi pe Said de ele, ţipînd la el să le deschidă. Cu mîna liberă începu să desfacă una dintre ele. Zăvorul căzu, apoi cel al lui Said. Marinarul deschise hubloul. În aceeaşi secundă dispozitivul explodă, smulgîndu-i marinarului amîndouă mîinile şi cea mai mare parte a feţei, iar lui Said capul, împroşcînd uşa cabinei cu sînge. Ceilalţi, sosiţi în fugă de dedesubt, fură aproape aruncaţi înapoi în coridor. Apoi Kasigi înaintă şi îngenunche lîngă cadavre. Ameţit, scutură încet din cap. Căpitanul sparse tăcerea.

- *Karma!* murmură.

CAPITOLUL 13

La Teheran; ora 8,33 seara. După ce se despărțise de McIver în apropierea birourilor lor, Tom Lochart se dusese acasă, întîlnind în drum cîteva diversiuni, cîțiva polițiști furioși, dar nimic care să-l împiedice. Locuința lui era un apartament splendid la mansarda unei clădiri moderne cu șase etaje, în cea mai bună zonă rezidențială, un dar de nuntă de la socrul său.

Șeherazada îl aștepta. Își aruncă brațele în jurul lui, îl sărută cu pasiune, îl rugă să se așeze în fața focului și să-și scoată pantofii, alergă să-i aducă niște vin - răcit exact așa cum îi plăcea lui - îi aduse o gustare, spunînd că cina avea să fie gata în curînd, alergă în bucătărie și, cu vocea ei armonioasă, fluidă, ceru slujnicei și bucătarului să se grăbească fiindcă stăpînul sosise acasă și era flămînd, apoi se întoarse înapoi și se așeză la picioarele lui pe podeaua minunat și din belșug acoperită cu covoare, înconjurîndu-și genunchii cu brațele și privindu-l cu adorație.

- Oh, sunt atît de fericită să te văd, Tommy. Mi-a fost atît de dor de tine! spuse într-o engleză încîntătoare. Oh! Mi-am petrecut timpul foarte interesant, astăzi și ieri.

Purta pantaloni persani din mătase ușoară și o bluză lungă și largă și, pentru el, era dureros de frumoasă. Și dorită. Peste cîteva zile avea să fie cea de-a douăzeci și treia aniversare a zilei ei de naștere. El avea patruzeci și trei de ani. Erau căsătoriți de aproape un an și el se simțise vrăjit din prima clipă cînd o văzuse.

Asta se-ntîmplase cu ceva mai mult de trei ani în urmă, la o serată din Teheran dată de generalul Valik, un văr al tatălui ei. Era în primele zile ale lui septembrie, vacanța de vară a școlilor englezești era pe sfîrșite, iar Deirdre, soția lui, era în Anglia cu fiica lor, bucurîndu-se de ultimele zile de vacanță și petrecere și, în dimineața aceea, primise încă o scrisoare iritată din partea ei, insistînd să-i scrie lui Gavallan pentru transferul imediat.

"Urăsc Teheranul, nu vreau să trăiesc acolo nici o clipă în plus. Tot ce-mi doresc este Anglia, ca şi Monica, de altfel. De ce nu vrei să te gîndeşti o clipă şi la noi, nu la blestematele tale de elicoptere şi compania *S-G*? Toată familia mea e aici, toţi prietenii mei şi-ai Monicăi. M-am săturat pînă-n gît să trăiesc departe de ţară şi vreau casa mea undeva lîngă Londra, cu grădină, sau chiar şi-n oraş. Sunt cîteva case, adevărate chilipiruri, în Putney şi în Clapham Common. Sunt sătulă pînă peste cap de străini şi de slujbe în străinătate şi sunt sătulă pînă în gît de mîncarea iraniană, de mizerie, de căldură, de frig, de limba lor nesuferită, de closetele lor împuţite pe care trebuie să stai ghemuit ca un animal, de obiceiurile lor murdare, de purtările lor, de totul. E timpul să punem lucrurile în ordine, cîtă vreme mai sunt încă tînără."

- Excelenţă?

Chelnerul zîmbitor şi scrobit îi oferise plin de solicitudine o tavă cu băuturi, cele mai multe sucuri. Mulţi mahomedani din clasa de mijloc sau din păturile de sus beau alcool atunci cînd se aflau singuri, acasă, dar mai puţin în public - băuturi tari şi vinuri de toate felurile fiind de vînzare în Teheran, ca şi în barurile hotelurilor moderne. Nici un fel de astfel de restricţii nu erau impuse străinilor, care puteau să bea pe faţă sau în încăperile lor, spre deosebire de Arabia Saudită şi unele dintre emirate, unde oricine era prins era pasibil de pedeapsa cerută de Coran: biciul.

- *Mamoonan* - mulţumesc, spusese politicos şi acceptă un pahar de vin alb, persan, foarte căutat încă de acum aproape trei milenii, abia băgînd în seamă chelnerul şi pe ceilalţi oaspeţi, incapabil să depăşească starea depresivă şi iritarea provocate de faptul că acceptase să se alăture acelei petreceri, înlocuindu-l pe McIver care trebuise să plece la baza lor de la Al Shargaz, de cealaltă parte a Golfului.

- Dar tu, Tom, vorbeşti farsi, spusese McIver nevinovat, şi cineva trebuie să meargă.

Da, îşi zisese, dar Mac ar fi putut la fel de uşor să-l roage pe Charlie Petikin.

Era aproape nouă, încă nu se servise masa şi el stătea lângă una dintre uşile deschise care dădea în grădină, privind afară, la luminările şi peluzele peste care erau aşternute covoare minunate pe care oaspeţii stăteau aşezaţi sau întinşi, alţii în picioare, în grupuri sub copaci sau lîngă micul bazin. Noaptea era plină de stele şi blîndă, casa bogată şi spaţioasă, aşezată în districtul Shemiran, la poalele Munţilor Elburs, iar petrecerea era la fel ca multe altele la care, din pricină că putea să vorbească farsi, era de obicei primit cu plăcere. Toţi iranienii erau bine îmbrăcaţi, era multă veselie şi multe bijuterii, mesele erau încărcate cu o abundenţă de mîncăruri, atît europene cît şi iraniene, calde sau reci, conversaţii despre ultima piesă jucată la Londra sau la New York sau "ai să pleci la vară la Saint Moritz la schi, sau la Cannes", sau despre preţul petrolului şi bîrfele despre curtea regală şi despre Majestatea Sa Imperială, Majestatea Asta sau Cealaltă, toate, toate presărate cu politeţuri şi flatări şi complimente extravagante, atît de necesare în societatea iraniană la toate nivelurile, păstrînd o aparenţă calmă, politicoasă şi blîndă, unde rar pătrundea un străin, cu atît mai puţin cineva din afara ţării.

Pe vremea aceea era staţionat la Galeg Morghi, un aeroport militar de lîngă Teheran, unde se pregăteau piloţii aviaţiei militare iraniene. În zece zile trebuia să plece la noul său post, la Zagros, foarte conştient că această navetă cu două săptămîni la Zagros şi una la Teheran va aprinde şi mai tare spiritul soţiei sale. În acea dimineaţă, într-o izbucnire de furie, îi răspunsese la scrisoare şi i-o trimisese cu un mesager special.

"Dacă vrei să rămîi în Anglia, rămîi în Anglia, dar nu mă mai cicăli şi nu-ţi mai băga nasul în ce nu ştii. Găseşte-ţi o casă unde vrei, dar n-am să locuiesc niciodată acolo. Niciodată! Am o slujbă bună, plătită foarte bine şi-mi place şi asta e! Am duce o viaţă frumoasă dacă ţi-ai deschide ochii. Ştiai că sunt pilot cînd ne-am căsătorit, ştiai care este viaţa pe care am ales-o, ştiai că n-aş trăi în Anglia, ştiai că asta este ceea ce ştiu să fac şi nu mai pot

schimba lucrurile acum. Termină cu cicăleala sau mă supăr! Dacă vrei să schimbi lucrurile, fie cum vrei..."

La dracu'! M-am săturat! Christoase, spune că urăşte Iranul şi tot ce ţine de el, dar nu ştie nimic despre Iran, n-a ieşit niciodată afară din Teheran! N-o s-o facă, nici măcar n-o să încerce vreodată mîncărurile şi a făcut vizite doar la cele cîteva neveste ale personalului britanic, întotdeauna aceleaşi - minoritatea guralivă şi bigotă, insulară, la fel de plictisită şi plictisitoare, cu interminabilele lor întîlniri de bridge, nesfîrşitele ceaiuri, "dar, dragă, cum poţi să suporţi ceva ce nu e de la *Fortnum* sau de la *Marks şi Sparks*", care se înghesuiau să obţină o invitaţie la Ambasada Britanică, la o cină cu friptură greţoasă de vacă şi budincă de Yorkshire, sau la un ceai cu sandvişuri cu castravete şi prăjitură cu mac, toţi pe deplin convinşi că tot ce e englezesc e cel mai bun lucru din lume, în special bucătăria englezească: morcovi fierţi, conopidă fiartă, cartofi fierţi, varză de Bruxelles fiartă, biftec în sînge sau friptură uscată de miel pe post de culme a perfecţiunii...

- Oh, biată Excelenţă, nu arătaţi deloc veselă! spusese ea în şoaptă.

El privise în jur şi lumea se schimbase.

- Ce s-a întîmplat? întrebase ea cu o uşoară încruntătură pe chipu-i oval.

- Iartă-mă, şoptise cu răsuflarea tăiată, dezorientat pentru o clipă de prezenţa ei, cu inima bătînd şi gîtul uscat, senzaţii pe care nu le trăise niciodată pînă atunci, am crezut că eşti o nălucă... Ceva ieşit din " O mie şi una de nopţi"... O minune...

Se oprise cu un efort, simţindu-se prost.

- Iartă-mă, eram la un milion de kilometri depărtare. Mă cheamă Lochart, Tom Lochart.

- Da, ştiu, spusese ea rizînd.

Ochi jucăuşi, căprui deschis; buzele străluceau, umed, pielea avea culoarea pămîntului iranian; un şal măsliniu. Purta un veşmînt de mătase albă, era parfumată şi abia-i ajungea pînă la bărbie.

- Sunteți acel căpitan-instructor răutăcios care-l freacă pe sărmanul meu văr Karim de cel puțin trei ori pe zi.

- Cum?

Lochart descoperise că îi era greu să se concentreze.

- Acolo.

Ea arătase cu degetul în partea cealaltă a încăperii.

Tînărul era în civil și zîmbea către ei, iar Lochart nu-l recunoscuse, deși era unul dintre elevii săi - foarte atrăgător, cu părul negru buclat, cu ochi negri și bine făcut.

- Un văr deosebit: căpitanul Karim Peshadi din Forțele Aeriene Imperiale Iraniene.

Își întorsese privirile către Lochart, fluturînd din genele lungi și negre. Și din nou inima lui își oprise bătăile. Stăpînește-te, pentru Dumnezeu! Ce dracu' se-ntîmplă cu tine?

- Eu... ei bine, încerc să nu-l frec decît dacă... știu eu... dacă merită, e numai ca să-și poată apăra pielea.

Încercase să-și amintească dosarul căpitanului Peshadi dar nu reușise și, disperat, trecu la farsi.

- Dar, Înălțimea Voastră, dacă mi-ați face nemăsurata onoare, dacă ați rămîne să discutăm și m-ați onora spunîndu-mi numele domniei-voastre, promit că o să... Își scotocise mintea după cuvîntul potrivit, dar nu-l găsise și spusese în schimb: Voi fi sclavul vostru pentru totdeauna și, desigur, va trebui să-l așez pe Excelența Sa, vărul vostru, cu o sută de puncte deasupra tuturor celorlalți.

Ea bătuse din palme încîntată:

- O, prea cinstită Excelență, Excelența Sa, vărul meu, nu mi-a spus că vorbiți limba noastră. O, cît de minunat sună cuvintele cînd le rostiți Domnia-voastră!

Aproape plutind, Lochart ascultase extravagantele ei complimente care sunau obișnuit în farsi și se auzise răspunzînd la fel, binecuvîntîndu-l în gînd pe Scragger, care, cu mulți ani în urmă, cînd se alăturase companiei *Sheik Aviation*, după ce părăsise RAF-ul în '65, îi spusese: "Dacă vrei să zbori cu noi, amice, mai bine învață farsi,

fiin'că eu n-o s-o fac!" Pentru prima dată realiză cît de potrivită era persana ca limbă a dragostei, a aluziilor.

- Numele meu e Şeherazada Paknouri, Excelenţă.

- Atunci Înălţimea Sa este, pînă la urmă, din "O Mie şi Una de Nopţi".

- Ah, dar nu pot să vă istorisesc vreo poveste nici chiar dacă aţi jura c-o să-mi tăiaţi capul. Apoi, în engleză, rîzînd: Am fost ultima din clasa mea la compunere...

- Cu neputinţă!

- Sunteţi întotdeauna atît de galant, căpitane Lochart?

Ochii ei îl tachinau. Se auzise spunînd - în farsi:

- Numai cu cea mai frumoasă femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

O văzuse colorîndu-se în obraji şi plecîndu-şi ochii şi se gîndise furios şi înspăimîntat în acelaşi timp că distrusese totul, dar cînd ea privise din nou în sus către el, ochii îi zîmbeau.

- Mulţumesc. Faceţi fericită o bătrînă doamnă.

Scăpase paharul din mînă. Îl ridicase blestemînd, cerîndu-şi scuze, dar în afară de ea nimeni nu observase.

- Sunteţi căsătorită? îi scăpase fără să vrea.

Nu se gîndise că ar fi putut fi aşa, dar desigur că trebuia să fie căsătorită şi oricum el era căsătorit şi avea o fiică de opt ani şi ce drept avea să fie nemulţumit - pentru Dumnezeu, te porţi ca un nebun, ţi-ai pierdut mînţile - apoi urechile şi ochii lui începuseră din nou să funcţioneze.

- Cum, ce-aţi spus?

- O, am spus că am fost căsătorită - de fapt, mai sunt pentru încă trei săptămîni şi două zile - şi că numele meu după căsătorie este Paknouri. Numele meu de familie este Bakravan.

Oprise un chelner şi alesese de pe tavă un pahar cu vin, pe care i-l întinsese. Din nou încruntarea.

- Sunteţi sigur că vă simţiţi bine, domnule căpitan?

- O, da, da! răspunsese pe nerăsuflate. Ce spuneaţi? Paknouri?

- Da, Înălțimea Sa, emirul Paknouri, era atît de bătrîn, cincizeci de ani, un prieten al tatei, iar tata și mama s-au gîndit că ar fi bine pentru mine să mă căsătoresc cu el, iar el a consimțit, deși sunt o slăbănoagă, nu de-ajuns de rotofeie ca să trezesc dorința, oricît de mult aș mînca. Așa vrea Allah.

Ea ridicase din umeri, apoi zîmbise și lui i se păruse că răsare soarele.

- Sigur că am fost de acord, însă doar cu condiția ca, dacă nu mi-ar fi plăcut căsătoria, aceasta să înceteze după doi ani. Așa că în cea de-a șaptesprezecea mea zi de naștere am fost căsătoriți și nu mi-a plăcut încă de la început, și-am plîns, și-am plîns, și-atunci, deoarece nu au fost copii după doi ani, sau după anul următor la care m-am învoit, soțul meu, stăpînul meu, a aceptat binevoitor să divorțeze de mine și acum, din fericire, este cu putință ca el să se căsătorească, iar eu sunt liberă, dar din nefericire atît de bătrînă...

- Nu sunteți bătrînă, sunteți la fel de...

- O, da, bătrînă...

Ochii ei zburdau și se prefăcea întristată, dar el își dăduse seama că nu era și se urmărise vorbindu-i, rîzînd împreună cu ea, apoi făcînd semn vărului ei să li se-alăture, îngrozit că acesta ar fi putut fi de fapt alesul ei, pălăvrăgind cu ei, aflînd că tatăl ei era un important *bazaari**, că familia ei era numeroasă și cosmopolită, cu mulți prieteni și cunoștințe sus-puse, că mama ei era bolnavă, că avea surori și frați și fusese la școală în Elveția, însă numai o jumătate de an, pentru că-i fusese mult prea tare dor de Iran și de familia ei. Apoi cinase cu ei, fericit și vesel, chiar și cu generalul Valik, și fusese cea mai minunată clipă din viața lui.

Cînd plecase în acea noapte, nu se dusese acasă, ci o pornise pe drumul ce ducea în sus, către Daraband, în munți, unde, pe malurile unui pîrîu, se aflau multe

---

Negustor în bazar.

cafenele înconjurate de grădini încîntătoare, cu scaune ș
mese și divane somptuos așternute cu covoare, unde
puteai să te odihnești, să mănînci sau să dormi - unele
dintre ele suspendate deasupra pîriului, așa încît apa cînta
și șopotea pe dedesubt - și stătu acolo întins, privind în su
la stele, știind că se schimbase, știind că înnebunise, dar
știind, de asemenea, că ar fi trecut peste orice obstacol ș
ar fi îndurat orice suferință ca să o ia de soție. Și o ș
făcuse, deși drumul fusese dureros și de multe ori plînsese
cuprins de disperare.

- La ce te gîndești, Tommy? îl întreba acum, stînd la picioarele lui pe minunatul covor, dar de muntă de la generalul Valik.

- La tine, îi răpunse îndrăgostit, simțindu-și grijile îndepărtate de tandrețea ei.

Sufrageria era călduroasă, ca toate încăperile uriașului apartament, și delicat luminată, perdelele trase, prin jur zăceau împrăștiate multe covoare și perne, iar focul de lemne ardea vesel.

- De fapt, mă gîndesc toată vremea la tine.

Ea bătu din palme.

- E minunat!

- Nu mă duc mîine la Zagros, ci poimîine.

- Oh, asta-i și mai minunat.

Îi îmbrățișă genunchii și își așeză capul pe ei.

- Minunat!

El îi mîngîie părul.

- Ai spus c-ai făcut lucruri interesante astăzi.

- Da. Ieri și azi. Am fost la ambasada ta și am luat pașaportul, așa cum mi-ai spus să fac.

- Grozav, acum ești canadiancă.

- Nu, iubitule, iraniancă. Tu ești canadian. Ascultă. CeL mai bun lucru a fost că am fost la Doshan Tappeh, spuse ea mîndră.

- Drace, zise el fără să vrea, fiindcă ei nu-i plăcea să-l audă înjurînd. Iartă-mă, dar asta a fost o nebunie. Acolo se dau lupte, ești nebună să te primejduiești astfel!

- O, nu m-am amestecat printre luptători, îi spuse ea fericită și se ridică și ieși în fugă, spunînd: Am să-ți arăt.

O clipă mai tîrziu apăru în cadrul ușii. Își pusese un *chador* cenușiu care o acoperea din creștet pînă în călcîie, lăsîndu-i liberă abia o mică parte a feței, veșmînt pe care el îl ura.

- Ah, stăpîne, spuse în farsi, făcînd o piruetă în fața lui, nu-i nevoie să te temi pentru mine. Allah și Profetul, fie-i numele lăudat, priveghează asupra mea...

Se opri, observîndu-i expresia.

- Ce s-a-ntîmplat? întrebă în englezește.

- Nu te-am văzut niciodată în *chador*. E ... nu ți se potrivește...

- O, știu că e urît și n-am să-l port niciodată acasă, însă pe stradă mă simt mai bine cînd port așa ceva pe mine. Toate privirile alea nesuferite ale bărbaților... E vremea să ne întoarcem cu toate la portul ăsta. Și al vălului.

Era surprins.

- Și cum rămîne cu toate libertățile pe care le-ați cîștigat? Libertatea de a vota, de a scoate vălul, libertatea de a merge unde vreți, de a vă căsători cu cine vreți, de a nu mai fi tratate ca un obiect, așa ca pînă nu demult? Dacă acceptați *chadorul*, o să pierdeți toate celelalte.

- Poate da, poate nu, Tommy.

Era bucuroasă că vorbeau în engleză, așa încît putea să-l contrazică puțin, lucru de neconceput dacă ar fi avut un soț iranian și atît de mulțumită că hotărîse să se căsătorească cu acest bărbat care, de necrezut, îi îngăduia să aibă o opinie și, încă și mai uluitor, îi îngăduia să și-o exprime deschis față de el. Vinul acesta al libertății e amețitor, își zise, foarte greu, foarte primejdios de băut de către o femeie, ca nectarul din Grădinile Paradisului.

- Cînd Reza Șah a luat vălul de pe fețele noastre, spuse, ar fi trebuit, totodată, să ia și obsesia din mințile bărbaților. Tu nu te duci la piață, Tommy, nu conduci mașina, nu ca femeie. N-ai idee cum este. Bărbații - pe stradă, în bazar, la bancă, peste tot - sunt la fel. Poți citi

în mințile lor aceleași gînduri, aceeași obsesie la tot
gînduri despre mine pe care numai tu ar trebui să le ai
Își scoase *chadorul*, îl puse cu grijă pe un scaun și
așeză din nou la picioarele lui.

- De azi înainte am să-l port pe stradă, ca mama me
și mama mamei mele înaintea ei, nu din pricina lu
Khomeini, Allah să-l apere, ci pentru tine, preaiubitu
meu soț!

Îl sărută ușor și se lipi de genuchiul său și el știa c
hotărîrea fusese luată. Doar dacă nu-i poruncea el să faci
altfel, dar atunci aveau să iște neplăceri în casă, pentru că
aici era într-adevăr dreptul ei să hotărască acest lucru
Era iraniancă, casa ei era în Iran și întotdeauna avea să
fie acolo. Aceasta era parte din înțelegerea lui cu tatăl ei,
așa că toate necazurile erau iraniene iar soluția iraniană:
zile de oftaturi adînci și priviri pline de tristețe, cîteva
lacrimi, purtare umilă de sclavă, suspine măsurate în
timpul nopții, alteori oftaturi arzătoare, fără vreun cuvînt
sau privire supărată, toate în stare să distrugă pacea
sufletească a unui soț, sau tată, sau frate. Lochart găsea
că e foarte greu s-o înțeleagă cîteodată.

- Fă cum vrei, dar fără Doshan Tappeh, spuse,
mîngîindu-i părul.

Era minunat și mătăsos și strălucea așa cum numai
tinerețea poate străluci.

- Ce s-a întîmplat acolo?

Fața ei se lumină.

- O, a fost atît de palpitant! Nemuritorii - chiar
trupele de șoc ale Șahului - nu l-au putut alunga pe
Credincioși. Peste tot se auzeau focuri de armă. Am fost
destul de în siguranță: au fost cu mine sora mea, Laleh,
împreună cu vărul meu Ali și soția lui. Vărul Karim era
acolo. El și cîțiva alți ofițeri s-au declarat de partea Is-
lamului și a Revoluției și ne-a spus unde să-l găsim și cum.
Mai erau și alte doamne, aproape două sute, toate în
chador, și am strigat neîncetat "Allah e mare, Allah e
mare!" Apoi unii dintre soldați au venit la noi!
Nemuritorii. Ochii ei se măriră. Închipuiește-ți, chiar și
Nemuritorii încep să vadă Adevărul.

Lochart era îngrozit și uluit în același timp de primej-
ia la care se expusese ea ducîndu-se acolo fără să-i ceară
oie sau să-i spună, chiar dacă fusese însoțită. Pînă atunci,
surecția și Khomeini păreau că trec pe lîngă ea fără s-o
tingă; doar la început, cînd se porniseră tulburările, ea
e temuse pentru siguranța tatălui ei și a cunoștințelor lor,
egustori și bancheri importanți din bazar, bine cunoscuți
entru contactele lor la Curte. Din fericire, tatăl ei le
pulberase toate îngrijorările cînd îi șoptise lui Lochart
ă el și frații lui îl sprijineau în secret pe Khomeini și
evolta lui împotriva Șahului, și făceau asta de ani de zile.

Dar acum, se gîndi, acum, dacă Nemuritorii cedează,
ar ofițerii tineri din eșaloanele superioare, cum e Karim,
sprijină pe față revolta, va fi o uriașă baie de sînge.

- Cîți erau? întrebă, încercînd să hotărască ce să facă.

- Numai trei ni s-au alăturat, dar Karim a spus că e
un început bun și că ne putem aștepta clipă de clipă ca
Bakhtiar și derbedeii lui să fugă cum a fugit și Șahul.

- Ascultă, Șeherazada, astăzi guvernele Angliei și
Canadei au ordonat întregului personal auxiliar și
familiilor lor din Iran să părăsească țara pentru un timp.
Mac trimite pe toată lumea la Al Shargaz pînă se liniștesc
lucrurile.

- Asta-i foarte înțelept, da, foarte înțelept!

- Mîine o să ajungă aici un 125. O să le ia pe Genny,
pe Manuela, pe Azadeh și pe tine, așa că împachetează ...

- O, n-am să plec, dragostea mea! Nu-i nevoie ca eu
să plec. Și Azadeh? Ea de ce să plece? Nu-i nici o primej-
die pentru noi! Tata ar ști cu siguranță dacă ar fi vreo
primejdie. Nu trebuie să te-ngrijorezi.

Băgă de seamă că paharul lui era aproape gol, așa că
își puse în picioare și îl reumplu, apoi se-ntoarse la locul ei.

- Sunt foarte în siguranță.

- Dar cred că ai fi mai în siguranță dacă ai pleca din
Iran pentru un timp.

- E minunat că te gîndești așa la mine, iubitule, dar
n-am nici un motiv să plec și sigur o-o să-l întreb pe tata
mîine, sau tu ai putea să ...

O mică bucată de jeratec căzu de pe grătar. E
încercă să se ridice, dar ea se afla deja acolo.

- Fac eu asta, odihnește-te, iubitule, trebuie să f
obosit! Poate că îți faci mîine timp să-l vizităm pe tata.

Aranjă indeminatică focul. *Chadorul* ei era pe u
scaun din apropiere. Băgă de seamă că trage cu coad
ochiului la el și umbra unui zîmbet trecu peste chipul e

- Ce-i?

Drept răspuns, ea se mulțumi să zîmbească din nou
îl ridică și fugi veselă din cameră, de-a lungul coridorului
către bucătărie.

Răscolit, Lochart privi vreme îndelungată focul,
încercînd să-și pună în rînduială argumentele, căci nu
voia să-i poruncească. Dar o s-o fac dacă trebuie! Dum-
nezeule, atît de multe necazuri: Charlie dispărut, Kowis-
sul e un balamuc, Kyabi ucis și Șeherazada în mijlocul
ciocnirilor de stradă. E nebună! E-o nebunie să-ți asumi
un asemenea risc. Dac-o pierd, o să mor. Doamne,
oricine ai fi, oriunde ai fi, apăr-o!

Sufrageria era mare. La capătul celălalt se afla o
masă lungă cu scaune, la care se putau așeza
douăsprezece persoane. De cele mai multe ori foloseau
camera după obiceiul iranian, stînd pe podea cu o față de
masă așezată între ei, sprijiniți de perne. Foarte rar pur-
tau pantofi, iar ea nicioată cu tocuri înalte, care ar fi putut
strica covoarele groase. Aveau cinci dormitoare, trei băi,
două sufragerii, aceasta pe care o foloseau de obicei sau
cînd aveau oaspeți și încă una, mai mică, la cel mai
îndepărtat capăt al apartamentului, care era, după obicei,
locul unde se retrăgea ea atunci cînd el avea de discutat
afaceri sau cînd o vizitau surorile sau prietenele sau alte
cunoștințe, astfel ca pălăvrăgeala lor să nu-l deranjeze. În
jurul Șeherazadei era întotdeauna mișcare, întotdeauna
cineva din familie, copii, dădace, dar numai în cursul zile,
pînă la asfințit, deși deseori cunoștințele sau prietenii
apropiați rămîneau ca oaspeți peste noapte.

Lui nu-i păsa de asta. Pentru el apăreau ca o familie
veselă, gregară. O parte a înțelegerii lui cu tatăl ei era că
avea să învețe cu răbdare obiceiurile iraniene și să

trăiască după obiceiurile iraniene trei ani și o zi. Apoi putea să aleagă: să trăiască temporar în afara granițelor Iranului, cu Șeherazada dacă era nevoie:

- Pentru că pînă atunci, îi spusese binevoitor tatăl ei, Jared Bakravan, cu ajutorul lui Allah cel Unic și al Profetului Său, fie ca cuvintele Lui să trăiască în veci, pînă atunci ai să știi îndeajuns ca să poți face alegerea potrivită, pentru că, fără îndoială, pînă atunci vei avea fii și fiice, căci, deși fiica mea e prea slabă, divorțată și încă lipsită de copii, nu cred să fie stearpă.

- Dar e încă atît de tînără, s-ar putea să hotărîm că e prea devreme ca s-avem copii...

- Nu e niciodată prea devreme, îi răspunsese Bakravan tăios. Cărțile sfinte sunt foarte limpezi. O casă are nevoie de copii. Fără copii, o femeie se lenevește. Asta e cea mai mare problemă a prea iubitei mele Șeherazada: n-are copii. Cu unele obiceiuri moderne sunt de acord, cu unele nu.

- Dar dacă ne-nțelegem, ea și cu mine, că e prea devreme...

- O astfel de hotărîre nu e treaba ei!

Jared Bakravan fusese uluit. Era un bărbat mărunt, pîntecos, cu barbă și păr alb și ochi duri.

- Ar fi o monstruozitate, o insultă, să discuți vreodată asta cu ea! Trebuie să gîndești ca un iranian, sau această posibilă căsătorie n-are să dureze - și nici n-are să-nceapă. Niciodată! A, poate că nu dorești copii?!

- O, nu, desigur că vreau copii, dar poate...

- Bun, atunci asta e hotărît așa.

- Atunci ar putea fi hotărît așa: timp de trei ani și o zi, pot să hotărăsc dacă e prea devreme?

- O astfel de idee e prostească. Dacă nu vrei copii...

- O, ba da, sigur că vreau, Excelență!

În cele din urmă, bătrînul spusese fără prea mare entuziasm:

- Un an și o zi numai. Dar numai dacă juri pe Singurul Dumnezeu că vrei într-adevăr copii, că această cerere uluitoare este absolut temporară. Capul tău este într-adevăr plin cu tot felul de absurdități, fiule. Cu ajutorul

lui Allah, astfel de absurdităţi or să dispară ca zăpada pe nisipul deşertului. Desigur că femeile au nevoie de copii.

Lochart zîmbi absent pentru sine însuşi. Acest bătrîn minunat s-ar tocmi şi cu Dumnezeu în Paradis. Şi de ce nu? Nu-i asta ocupaţia naţională a iranienilor? Dar ce-o să-i spun peste cîteva zile? Acest an şi-o zi aproape au trecut. Vreau oare povara copiilor? Nu, nu încă! Dar Şeherazada vrea! O, ea s-a supus hotărîrii mele, n-a pomenit niciodată de asta, dar nu cred că a fost vreodată de acord cu ea.

Putea să audă sunetele înfundate ale vocii ei şi ale slujnicei din bucătărie şi liniştea pe care o sublinia astfel era ca întotdeauna minunată. Atît de mare contrast cu atmosfera din carlingă, cealaltă viaţă a lui... Pernele erau foarte confortabile şi privea focul. În noapte se auziră focuri de armă, dar deveniseră atît de obişnuite încît abia le băgă în seamă.

Trebuie s-o scot din Teheran, îşi zise. Dar cum? N-o să plece niciodată cîtă vreme familia ei e aici. Poate că e mai în siguranţă aici decît oriunde altundeva - nu şi dacă se alătură răsculaţilor. Doshan Tappeh. Şi-a pierdut minţile, dar aşa sunt cu toţii acum. Doamne, aş vrea să ştiu dacă i s-a ordonat într-adevăr armatei să zdrobească revolta. Bakhtiar trebuie să mişte curînd sau s-a terminat cu el. Dar dac-o face, o să fie o baie de sînge, pentru că iranienii sunt un popor violent, veşnic în căutarea morţii, dacă e-n slujba lui Allah.

Ah, mahomedanii! Şi Dumnezeu. Unde este acum Unicul Dumnezeu? În toate inimile şi minţile drept-credincioşilor. Şiiţii sunt credincioşi, ca şi Şeherazada şi întreaga ei familie. Şi tu? Nu. Nu încă, dar mă străduiesc. I-am promis că o să mă străduiesc, i-am promis că o să citesc Coranul şi am să-mi deschid mintea. Şi? Acum nu e vremea să te gîndeşti la asta. Fii practic! Gîndeşte practic! E în primejdie. Cu *chador* sau fără, nu trebuie să se-amestece. Şi totuşi de ce nu?! E ţara ei. Da, dar e soţia mea şi am să-i poruncesc să nu se bage. Tatăl ei are un domeniu la Marea Caspică, lîngă Bandar-e Pahlavi. Poate c-au s-o ia cu ei acolo, sau s-o trimită acolo.

Vremea e bună acum, nu-i frigul scîrbos de-aici, deşi în casa noastră e cald, iar rezervoarele de gaz sunt întotdeauna pline şi-s lemne pentru foc şi mîncare în frigider, mulţumită bătrînului şi familiei.

Dumnezeule, îi datorez atît de mult, atît de mult!

Un zgomot uşor îi atrase atenţia. Şeherazada stătea în uşă, purtînd *chadorul* şi un văl uşor pe care nu-l văzuse pînă atunci. Niciodată ochii ei nu fuseseră mai ademenitori. *Chadorul* foşni cînd ea se apropie, apoi îl lăsă să se deschidă. Nu purta nimic pe dedesubt. Privelişte trupului ei îi tăie respiraţia.

- Aşa...

Glasul ei era întotdeauna plin de moliciune şi vibraţii şi cuvintele persane sunau dulce.

- Aşa, deci, Excelenţă, soţul meu! Deci, acum, *chadorul* meu vă face plăcere!?

Se întinse după ea, dar ea se trase iute înapoi un pas, rizînd.

- Aşa îşi poartă, vara, *chadorul* femeile de stradă, aşa se spune.

- Şeherazada...

- Nu.

De data asta o prinse cu uşurinţă. Gustul ei, strălucirea pielii ei, moliciunea ei...

- Poate, Stăpîne, spuse ea printre sărutări, tachinîndu-l cu blîndeţe, poate că sclava ta va purta întotdeauna *chadorul* aşa, pe stradă, în bazar. Multe femei fac asta, aşa se spune!

- Nu. Gîndul ăsta mă scoate din minţi.

Încercă s-o ridice în braţe, dar ea îi şopti:

- Nu, iubitule, să stăm aici.

- Dar servitorii...

Ea şopti din nou.

- Uită de ei, n-or să ne deranjeze. Uită-i! Uită totul! Te implor, iubitule! Şi aminteşte-ţi numai că asta este casa ta, că asta este inima ta, şi eu sunt eterna ta sclavă.

Rămaseră acolo. Ca de fiecare dată, pasiunea ei o egală pe a lui, deşi nu putea să înţeleagă cum sau de ce, doar că împreună cu ea el urca cu adevărat în Paradis,

petrecea în grădinile Paradisului cu această nimfă, ap
se reîntorcea din nou cu ea pe Pămînt.

Mai tîrziu, în timpul cinei, soneria de la uşă le tulbur
pacea. Răspunse servitorul Hassan. Omul se întoarse
cameră, închizînd uşa.

- Stăpîne, este Excelenţa Sa generalul Valik, spu
el în şoaptă. Îşi cere iertare că ajunge atît de tîrziu, dar
important şi întreabă dacă Excelenţa voastră i-ar put
acorda cîteva minute.

Nemulţumirea lui Lochart crescu, dar Şeherazada
atinse cu blîndeţe şi totul dispăru.

- Primeşte-l, iubitule, am să te-aştept în pat. Hassa
adu o altă farfurie şi încălzeşte *horishtul*. Exelenţa sa
desigur flămînd.

Valik îşi ceru iertare îndelung pentru că venise at
de tîrziu, refuză mîncarea de două ori, dar, după cum er
de aşteptat, le îngădui pînă la urmă să îl convingă şi mînc
flămînd ca un lup. Lochart aşteptă răbdător, împlinindu-
şi făgăduiala pe care i-o făcuse tatăui ei de a ţine minte
obiceiurile iraniene, că familia se află pe primul loc, că
era dovadă de bună creştere să ocoleşti un subiect de
discuţie, niciodată să nu fi prea direct, niciodată să nu
vorbeşti deschis. În farsi era mai mai uşor decît în engleză.

- Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule general! Ce
pot face pentru domnia-voastră?

- Am auzit abia acum o jumătate de oră că te-ai întor
în Teheran. *Horishtul* ăsta e de departe cel mai bun pe
care l-am mîncat de ani de zile. Îmi pare rău că te tulbur
la o oră atît de tîrzie.

- Nici o problemă!

Lochart lăsă tăcerea să crească.

Celălalt bărbat mult mai în vîrstă mînca, nestingherit
că mînca singur. O bucată de carne de miel rămase
agăţată de mustaţa lui şi Lochart o privi fascinat,
întrebîndu-se cîtă vreme va rămîne acolo, apoi Valik îşi
şterse gura.

- Felicitările mele Şeherazadei! Bucătarul ei este
bine pregătit. Am să-i spun vărului meu iubit, Excelenţei
Jared.

- Mulțumesc!
Lochart așteptă. Din nou tăcerea se lăsă grea între ei.
Valik sorbi puțin ceai.
- A sosit aprobarea pentru '212?
- Nu pînă cînd am plecat noi.
Lochart nu fusese pregătit pentru întrebare.
- Știu că Mac a trimis un curier după el. I-aș telefona, dar din nefericire telefonul nostru nu funcționează? De ce?
- Partenerii mei ar prefera să pilotezi dumneata.
- Căpitanul McIver l-a numit pe căpitanul Lane în caz că se primește aprobarea.
- O să o primească.
Valik își șterse din nou gura, apoi își mai turnă niște ceai.
- Partenerii mei ar vrea să pilotezi dumneata. Sunt convins că McIver o să încuviințeze.
- Îmi pare rău, dar eu trebuie să mă întorc la Zagros. Vreau să mă asigur că totul e-n regulă.
Îi istorisi pe scurt ce se-ntîmplase acolo.
- Sunt sigur că Zagros poate să mai aștepte cîteva zile. Sunt sigur că Jaled va fi foarte bucuros să afle că ai socotit importantă această rugăminte a partenerilor mei.
Lochart se încruntă.
- Sunt bucuros să fac orice. De ce-i atît de important pentru partenerii domniei-voastre zborul ăsta? Cîteva piese de schimb, cîțiva riali...
- Toate zborurile sunt importante. Partenerii mei sunt foarte grijulii ca să asigure cele mai bune servicii. Așadar, e-n regulă?
- Eu... mai întîi va trebui să vorbesc cu Mac, al doilea mă îndoiesc că o să primească aprobarea și al treilea ar trebui într-adevăr să mă întorc la baza mea.
Valik arboră cel mai plăcut zîmbet al său.
- Sunt sigur că Mac o să-și dea încuviințarea. Ai să primești aprobarea de a părăsi spațiul aerian al Teheranului.
Se ridică.

- Acum mă duc să mă-ntîlnesc cu Mac și am să spun că ai acceptat. Mulțumește Șeherazadei. Din nou, o mie de scuze pentru că am venit atît de tîrziu, dar sunt vremuri tulburi.

Lochart nu se ridică de la masă.

- Totuși, vreau să știu ce-i atît de important cu aceste cîteva piese de schimbăm și cîteva zeci de mii de riali.

- Partenerii mei au hotărît că este, așa că, dragul meu prieten mai tînăr, auzind că te afli aici și cunoscînd relațiile apropiate ale domniei tale cu familia mea, am socotit deîndată că ai fi fericit s-o faci dacă ți-aș cere-o personal. Facem parte din aceeași familie, nu-i așa?

Era spusă pe față acum, deși zîmbetul rămăsese. Ochii lui Lochart se îngustară.

- Mă bucur să fac tot ce pot ca să ajut...

- Bun, atunci e aranjat, mulțumesc! Nu mă conduce, mă descurc eu.

În ușă, generalul se întoarse și se uită cu înțeles în jur.

- Ești un om foarte norocos, căpitane. Te invidiez.

După plecarea lui, Lochart se așează lîngă focul pe cale de a se stinge, privind flăcările. Hassan și slujnica strînseră masa, spuseră noapte bună, dar el nu-i auzi nici pe ei și nici pe Șeherazada care se întoarse mai tîrziu, îl privi îndelung, după care se întoarse tăcută înapoi în pat, lăsîndu-l supusă pradă reveriei sale.

Lochart simțea un gol în inimă. Era foarte conștient că Valik știa bine că toate lucrurile de valoare din acel apartament, împreună cu însuși apartamentul, erau un dar de nuntă din partea tatălui Șeherazadei. Jared Bakravan îi dăduse chiar și proprietatea *de facto* a întregii clădiri, sau cel puțin a chiriilor care se încasau de-acolo. Puțini știau de controversa lor.

- Oricît v-aș aprecia generozitatea, nu pot să accept toate astea, *sir*, spusese Lochart. E cu neputință!

- Dar acestea sunt lucruri materiale, lucruri neimportante.

- Da, dar e prea mult. Știu că leafa mea nu-i prea mare, dar putem să ne descurcăm, zău așa!

- Da, desigur, însă de ce n-ar putea soțul fiicei mele să trăiască plăcut? Cum altfel ai putea învăța în liniște obiceiurile iraniene, ca să-ți îndeplinești promisiunea? Te asigur, fiule, toate acestea reprezintă puțin pentru mine. Acum ești parte din familia mea. Familia reprezintă cel mai important lucru în Iran. Familia îngrijește de familie.

- Da, însă eu trebuie să mă îngrijesc de ea, eu, nu domnia voastră.

- Fără îndoială - și cu ajutorul lui Allah ai s-o faci. Cu timpul ai să-i poți oferi viața cu care este ea obișnuită. Dar acum aceasta nu-ți este cu putință, căci mai ai încă de întreținut fosta soție și copilul, lucru pe care trebuie să-l faci. Acum este dorința mea ca să aranjezi toate lucrurile astea într-un mod civilizat, în felul nostru iranian. Ai promis să trăiești ca noi, nu?

- Da, dar vă rog, nu pot să accept toate astea! Dați-i ei ce doriți, nu mie! Mie trebuie să mi se îngăduie să fac totul după puterile mele.

- Sunt sigur că ai s-o faci! Între timp, toate astea sunt un dar către tine, nu către ea. Asta face posibil darul meu - care este ea - către tine.

- Dați-i-l ei, nu ...

Jared Bakravan spusese tăios:

- Este Voia lui Allah ca bărbatul să fie stăpînul casei. Dacă nu este casa ta, atunci n-ai să fii stăpînul. Trebuie să insist. Sunt capul familiei și Șeherazada va face ceea ce îi voi spune eu și eu trebuie să insist pentru Șeherazada, altfel căsătoria nu poate avea loc. Văd dilema ta, izvorîtă din modul de viață occidental, deși nu-i pătrund înțelesul, fiule, dar aici felul de viață iranian domină orice altceva, iar familia îngrijește de familie.

În atotstăpînitoarea singurătate a sufrageriei, Lochart încuviință în sinea lui. Are dreptate și am ales-o pe Șeherazada; am hotărît să accept, dar ticălosul ăsta de Valik mi-a aruncat totul în față și m-a făcut să mă simt mizerabil din nou, și îl urăsc pentru asta, îl urăsc fiindcă nu-i pot plăti pentru tot și știu că singurul dar pe care pot să i-l dau ei este libertatea pe care n-ar fi avut-o altfel

niciodată, şi viaţa mea dacă e nevoie. Cel puţin acum e canadiancă şi nu trebuie să rămînă.

Nu te prosti singur! E iraniancă şi întotdeauna o să fie. S-ar simţi oare acasă la Vancouver B.C., cu toată ploaia, fără nimeni apropiat din familie, fără prieteni şi fără nimic iranian? Da, da, cred că da. Pentru un timp am să ţin locul celorlalţi. Pentru un timp, sigur, nu pentru totdeauna.

Era prima dată cînd se confrunta cu adevărata problemă care îşi arunca umbra între ei. Iranul nostru - cel vechi, cel al Şahului - s-a dus pentru totdeauna. Nu-mi pasă că poate cel nou o să fie mai bun. Ea o să se adapteze şi eu la fel. Vorbesc farsi şi ea e soţia mea şi Jared e puternic. Dacă va trebui să plecăm pentru o vreme, o să mă descurc cu această despărţire temporară. Nu-i nici o problemă cu asta, viitorul e încă roz şi bun şi o iubesc atît de mult şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Focul era aproape stins acum şi simţea aroma atît de liniştitoare a lemnului ars şi odată cu ea o undă a parfumului ei. Pernele încă păstrau urmele trupurilor lor şi, deşi era pe deplin satisfăcut şi consumat, o dori din nou. E într-adevăr una dintre hurii, duhurile Paradisului, se gîndi somnoros. Sunt prins în vraja ei şi e minunat. Nu mă plîng şi dacă aş muri în noaptea asta, ştiu cum e Paradisul.

E minunată, Jared e minunat şi cu vremea copiii ei vor fi minunaţi, iar familia ei... ah, familia. Familia se-ngrijeşte de familie. Asta-i legea! Trebuie să fac ce a cerut Valik, îmi place sau nu. Trebuie! Tatăl ei a spus asta limpede.

Ultima dintre bucăţile de jeratic se stinse scînteind şi în moartea lui mai străluci o dată. Ce-i atît de important în privinţa cîtorva piese de schimb şi a cîtorva riali? întrebă el flăcările.

Flăcările nu-i răspunseră.

LUNI
12 februarie 1979

CAPITOLUL 14

La Tabriz Unu; ora 7,12 dimineața. Charlie Petikin dormea adînc, ghemuit pe o saltea așternută direct pe podea, sub o singură pătură, cu mîinile legate în față. Abia se crăpase de ziuă și era foarte frig. Santinela nu-i îngăduise să folosească un arzător cu butan și era încuiat într-una dintre încăperile cabanei lui Erikki Yokkonen care în mod normal slujea de depozit. Pe partea interioară a geamului străluceau flori de gheață. Fereastra avea gratii pe din afară. Zăpada acoperea pervazul.

Deschise ochii și se săltă brusc în șezut, uluit, fără să-și dea seama, pentru o clipă, unde se afla. Apoi amintirile îl invadară și se sprijini de perete, simțind cîrcei în tot trupul.

- Blestemată încurcătură, murmură, încercînd să-și miște umerii.

Somnoros, se șterse neîndemînatic la ochi cu amîndouă mîinile și își frecă fața, simțindu-se murdar. Perii nerași ai bărbii erau înspicați cu alb. Nu-mi place să fiu neras, își zise. Azi e luni, am ajuns aici sîmbătă la asfințit și m-au prins ieri, ticăloșii!

Sîmbătă seara, în jurul cabanei se auziseră multe zgomote care-i sporiseră neliniștea. O dată fusese sigur că auzise glasuri înfundate. Stinsese luminile, trăsese zăvorul și rămăsese în prag cu pistolul Verey în mînă. Scrutase întunericul cu multă atenție, apoi văzuse - sau crezuse că vede - o mișcare la treizeci de metri mai departe, apoi alta ceva mai încolo.

- Cine-i acolo? strigase, vocea lui stîrnind ecouri stranii. Ce vreți?

Nu-i răspunsese nimeni. Altă mișcare. Unde? Treizeci-patruzeci de metri mai departe; greu de socotit distanțele noaptea. Uite, și-acolo alta. Un om sau doar un animal, sau umbra unei crengi... Sau poate ... Ce-a fost asta? Acolo, lîngă pinul acela mare.

- Tu, tu de-acolo, ce vrei?

Nici un răspuns.

Nu putuse să-şi dea seama dacă era un om sau nu. Mînios şi chiar puţin înspăimîntat, ochise şi apăsase trăgaciul. Bubuitura păruse un tunet şi stîrnise ecouri prin munţi, iar racheta roşie ţîşnise către copac, ricoşase de el într-un snop de scîntei, se izbise de altul ca să ardă pînă la urmă fîsîind şi împroşcînd într-un nămete. Aşteptase. Nu se întîmplase nimic. Zgomote în pădure, acoperişul hangarului trosnind, vîntul între vîrfurile copacilor, din cînd în cînd zăpada căzînd de pe o cracă prea încărcată care zvîcnea înapoi eliberată.

Foarte teatral, tropăise cu furie ca să-şi încălzească picioarele, aprinsese luminile, încărcase din nou pistolul şi pusese zăvorul la uşă.

- Începi să te porţi ca o babă, spusese cu glas tare, apoi adăugase: Prostii. Urăsc liniştea, nu-mi place să fiu singur, detest zăpada, frigul, teama şi toate întîmplările din dimineaţa asta, de la Galeh Morghi, m-au răscolit blestemăţia dracului, şi e-adevărat, dacă n-ar fi fost tînărul Ross, ştiu că ticălosul ăla din SAVAK m-ar fi ucis.

Verificase dacă uşă este încuiată şi toate ferestrele închise şi perdelele trase, apoi îşi turnase un pahar mare de vodcă, amestecînd-o cu puţin suc îngheţat de portocale pe care-l găsise în congelator şi se aşezase în faţa focului, încercînd să se adune. Găsise ouă pentru dejun şi era înarmat. Arzătorul funcţiona bine. Era plăcut. După un timp se simţise mai bine, mai în siguranţă. Înainte de a se culca, în dormitor, verificase din nou încuietorile. Cînd fusese satisfăcut, îşi scosese cizmele de zbor şi se-ntinsese pe pat. Curînd adormise.

Dimineaţa, frica de peste noapte dispăruse. După dejunul cu ouă ochiuri şi pîine prăjită, aşa cum îi plăcea, făcuse ordine în cameră, îşi pusese scurta şi cizmele de zbor, deschisese uşa şi se trezise cu un pistol mitralieră sub nas, şase revoluţionari năvăliseră în cameră şi începuse interogatoriul. Ore în şir.

- Nu sunt spion, nu sunt american. V-am spus-o de zeci de ori. Sunt englez.

- Mincinosule! Hîrtiile tale spun că eşti din Africa de Sud. Pe Allah, sunt şi ele false?

Şeful lor, bărbatul care-şi spunea Feodor Rakoczy, arăta a fi dur, mai înalt şi mai în vîrstă decît ceilalţi, cu ochi reci, căprui şi vorbea o engleză cu un accent puternic. Aceleaşi întrebări întruna:

- De unde vii? De ce eşti aici? Cine-i superiorul tău CIA? Cine-s contactele tale aici? Unde-i Erikki Yokkonen?

- Nu ştiu! V-am spus de cincizeci de ori că nu ştiu! Nu era nimeni aici ieri-seară, cînd am aterizat. Am fost trimis să-l iau. Pe el şi pe nevastă-sa. Aveau treburi la Teheran.

- Mincinosule, au fugit acum două nopţi! De ce ar fi fugit dacă veneai după ei?

- V-am spus, nu mă aşteptau. De ce să fugă? Unde sunt Dibble şi Arberry, mecanicii noştri? Unde-i administratorul nostru, Dayati şi...

- Cine-i contactul CIA în Tabriz?

- N-am nici unul, suntem o firmă englezească şi cer să vorbesc cu consulul nostru din Tabriz. Cer...

- Duşmanii poporului nu pot cere nimic. Nici chiar îndurare. Este voia lui Allah să fim în război. În război, oamenii se-mpuşcă.

Interogatoriul durase toată dimineaţa. În ciuda protestelor sale, îi luase toate hîrtiile, paşaportul cu vitala viză de ieşire şi permisul de rezidenţă, îl legaseră şi-l aruncaseră acolo, cu ameninţări cumplite în caz că ar fi încercat să fugă. Mai tîrziu, Rakoczy şi doi paznici se întorseseră.

- De ce nu mi-ai spus că ai adus piese de schimb pentru '212?

- Nu m-ai întrebat, spusese furios Petikin. Cine dracu' eşti? Dă-mi înapoi actele! Cer să-l văd pe consulul britanic. Dezleagă-mi mîinile! Lua-te-ar draçu'!

- Allah o să te pedepsească dacă huleşti! În genunchi şi cere iertare lui Allah.

Îl forţaseră să îngenuncheze.

- Cere iertare!

Se supusese, urîndu-i şi mai mult.

- Poţi să pilotezi un '212 la fel de bine ca un '206?

- Nu, spusese el, ridicîndu-se greoi în picioare.

- Minţi! Scrie pe licenţa ta. Rakoczy o aruncase pe masă. De ce minţi? Care-i diferenţa?

- Nu crezi nimic din ce spun! N-ai crede adevărul. Sigur că ştiu că e pe licenţa mea. Nu te-am văzut cînd ai luat-o? Sigur că pilotez un '212 dacă am trecut examenul.

- *Komitehul* o să te judece şi o să te condamne, zisese Rakoczy cu o hotărîre în glas care-i iscase un val dureros în lungul şirei spinării, apoi îl lăsaseră.

La apus îi aduseseră nişte orez şi supă şi plecasera din nou. Nu dormise aproape deloc şi acum, în zori, înţelegea cît de neajutorat era. Teama începu din nou să crească. Demult, în Vietnam, fusese doborît, prins şi condamnat la moarte de către Viet Cong, dar cei din plutonul său veniseră după el înarmaţi pînă-n dinţi, însoţiţi de Beretele Verzi, şi incendiaseră satul cu Viet Cong cu tot. Fusese un alt moment cînd scăpase de la o moarte sigură.

- Niciodată să nu te crezi mort pînă nu mori. Chiar aşa! În felul ăsta, bătrîne, spusese tînărul său comandant american, în felul ăsta poţi dormi nopţile.

Comandantul fusese Conroe Starke. Plutonul lor de elicoptere fusese mixt, americano-englezi, şi ceva canadieni, cu baza la Da-nang. Altă afurisită de procărie şi aia.

Mă întreb ce face Duke acum, îşi zise. Ce noroc are afurisitul! Ce noroc să fie în siguranţă la Koviss şi ce noroc c-o are pe Manuela! Asta într-adevăr e dată dracului! Făcută ca un urs Koala, pisicoasă, cu ochii ăia mari, căprui şi cu rotunjimi tocmai cît trebuie.

Îşi lăsă mintea să colinde gîndindu-se la ea şi la Starke, la unde ar fi putut fi Erikki şi Azadeh, la satul din Vietnam, la tînărul căpitan Ross şi la oamenii săi. Dacă n-ar fi fost el... Ross era un alt salvator. În această viaţă trebuie să ai parte de salvatori ca să supravieţuieşti. Oamenii ăştia ciudaţi care apar miraculos în viaţa ta, aparent fără motiv, chiar la timp, ca să-ţi dea şansa de care

ai disperată nevoie, sau ca să te scoată dintr-o nenorocire sau primejdie, apar oare pentru că te-ai rugat? Cînd eşti lipsit de speranţă, te rogi întotdeauna cumva, chiar dacă nu lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are multe chipuri. Îşi aminti de bătrînul Soames, de la ambasadă, care-i spusese: " Nu uita Charlie, Profetul Mohamed a spus că Allah - Dumnezeu - are trei mii de nume. O mie sunt cunoscute numai îngerilor, o mie profeţilor, trei sute sunt în Torah, Vechiul Testament, alte trei sute în Zabur, asta este Cartea Psalmilor lui David, alte trei sute în Noul Testament şi nouăzeci şi nouă în Coran. Asta face laolaltă două mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Un nume a fost ascuns de Dumnezeu. În arabă se cheamă *Ism Allah ala'zam*: Cel Mai Măreţ Nume al Domnului. Oricine citeşte Coranul îl află fără să ştie. Dumnezeu e înţelept ca să-şi ascundă cel mai important nume, nu?" •

- Da, dacă există un Dumnezeu! îşi zise Petikin, îngheţat şi plin de cîrcei.

Cu puţin înainte de amiază, Rakoczy se întoarse însoţit de cei doi oameni ai săi. Spre uluirea lui, Rakoczy zîmbea. Îl ajută politicos să se ridice în picioare şi începu să-i desfacă legăturile.

- Bună ziua, căpitane Petikin. Îmi pare rău pentru greşeală. Te rog, vino cu mine.

Îl conduse în încăperea principală. Pe masă era cafea.

- Bei cafeaua neagră, sau ca englezii, cu lapte şi zahăr?

Petikin îşi freca încheieturile, încercînd să-şi pună mintea în funcţiune.

- Ce-i asta? Prizonierului i se oferă o masă copioasă?

- Iartă-mă, nu înţeleg.

- Nimic.

Petikin îl privi o clipă, încă nesigur.

- Cu lapte şi zahăr.

Cafeaua avea un gust minunat şi îl revigoră. Îşi mai puse.

- Deci e o greşeală, totul e o greşeală.

- Da. Eu... am verificat povestea dumitale și e adevărat. Allah fie lăudat. O să pleci indată ca să te întorci la Teheran.

Petikin își simți gîtul uscat în fața neașteptatei grațieri. Aparent grațiere, își zise suspicios.

- Am nevoie de combustibil. Tot combustibilul nostru a fost furat, nu există nici o picătură în rezervor.

- Aparatul dumitale a fost realimentat. Am supravegheat personal operațiunea.

- Te pricepi la elicoptere?

Petikin se întreba de ce bărbatul era atît de nervos.

- Puțin.

- Iartă-mă, dar eu nu-ți cunosc numele.

- Smith. Mr. Smith.

Feodor Rakoczy zîmbi.

- Acum ai să pleci, te rog. Imediat!

Petikin își găsi cizmele de zbor și le trase în picioare. Ceilalți bărbați îl priveau tăcuți. Băgă de seamă că purtau pistoale mitralieră sovietice. Pe masa de lîngă ușă se afla sacul lui de drum. Lîngă el, documentele sale: pașaportul, viza, permisul de lucru și licența de zbor emisă de Comisia Iraniană pentru Autorizarea Zborurilor. Încercînd să nu lase să i se vadă surpriza pe chip, se asigură că erau toate acolo și le îndesă în buzunar. Cînd se îndreptă spre frigider, unul dintre bărbați i se așeză în cale și îi făcu semn să plece.

- Mi-e foame, spuse Petikin, încă foarte suspicios.

- E cîte ceva de mîncare în aparat. Urmează-mă, te rog!

Afară, aerul avea un miros minunat, ziua era cristalină și plăcută, cu un cer curat, foarte albastru. Către vest se înghesuiau alți nori de zăpadă, spre est drumul către trecătoarare se vedea clar. Peste tot împrejurul lui pădurea sclipea, zăpada reflectînd lumina. În fața hangarului se afla elicopterul lui, cu parbrizul curățat, cu toate ferestrele șterse. Nimic nu fusese atins înăuntru, deși cutia cu hărți se găsea acum într-un buzunar lateral, nu sub scaun, unde o lăsa de obicei. Foarte atent, începu controlul premergător decolării.

- Te rog, să grăbim, spuse Rakoczy.

- Desigur!

Petikin își iuți demonstrativ mișcările, fără să se grăbească de fapt, fără să omită nimic în inspecția lui, cu toate simțurile încordate ca să descopere vreun sabotaj subtil sau chiar unul grosolan. Combustibilul verificat, uleiul, tot. Putea să vadă și să simtă nervozitatea crescîndă a celorlalți. Totuși nu mai era nimeni la bază. În hangar se zărea celălalt elicopter, un '212 cu piesele motorului încă îngrijit înșirate pe jos. Piesele de schimb pe care le adusese fuseseră puse pe o bancă în apropiere.

- Acum ești gata!

Rakoczy o spusese ca un ordin.

- Urcă! Ai să realimentezi la Bandar-e Pahlavi, ca și pînă acum.

Se întoarse către ceilalți, îi îmbrățișă grăbit și se urcă pe scaunul din dreapta.

- Pornește și decolează imediat! Vin la Teheran cu dumneata.

Prinse pistoul mitralieră între genunchi, își strînse centura, închise ușa cu grijă, apoi săltă casca din cîrligul aflat în spatele lui și și-o puse pe cap, evident obișnuit cu interiorul unei carlingi.

Petikin băgă de seamă că ceilalți doi ocupaseră poziții de apărare cu fața către drum. Apăsă butonul de pornire a motoarelor. Curînd acestea începură să șuiere și gesturile familiare și faptul că Smith se afla la bord - deci era puțin probabil ca aparatul să fi fost sabotat - îi dădu un ușor sentiment de beție.

- Am plecat, spuse în laringofon și se ridică precum o vijelie, aplecat ușor spre trecătoare.

- Bun, zise Rakoczy. Foarte bine! Zbori foarte bine!

Puse arma pe genunchi, cu țeava îndreptată ca din întîmplare către Petikin.

- Te rog nu zbura prea bine!

- Pune piedica la armă, sau n-am să zbor deloc!

Rakoczy ezită, apoi blocă arma.

- Sunt de acord că e primejdios în timpul zborului.

La două sute de metri, Petikin reveni la orizontală, apoi coborî brusc, într-un unghi ascuțit, către terenul de aterizare.

- Ce faci?

- Vreau să mă orientez.

Se baza pe faptul că, deși nu era străin într-o carlinga, Smith nu putea să piloteze un '206 - altfel ar fi plecat singur. Ochii lui cercetau terenul de jos, căutînd un motiv pentru nervozitatea și graba de a pleca a celuilalt. Cîmpul părea același. În apropierea intersecției drumului îngust ce pornea de la bază, unindu-se cu șoseaua principală care se îndrepta spre nord-vest, către Tabriz, se zăreau două camioane. Amîndouă se îndreptau către bază. De la această înălțime se putea vedea ușor că erau camioane militare.

- Am să aterizez să văd ce vor, spuse.

- Dacă o faci, spuse Rakoczy fără vreo urmă de teamă, are să te coste multă suferință și permanenta mutilare. Te rog, mergi spre Teheran. Dar mai întîi către Bandar-e Pahlavi.

- Care ți-e numele adevărat?

- Smith.

Petikin lăsă lucrurile așa, înconjură o dată baza, apoi o porni către sud-vest de-a lungul drumului către Teheran, îndreptîndu-se spre trecătoare și încercînd să cîștige timp -, încrezător că, undeva pe drum, avea să-i vină și lui rîndul.

CAPITOLUL 15

La Teheran; ora 8,30 dimineața. Tom Lochart își strecura bătrînul Citroën printre resturile bătăliilor din noaptea ce abia se sfîrșise, îndreptîndu-se către Galeg Morghi. Dimineața era mohorîtă și înghețată și el întîrziase deja, deși plecase de acasă odată cu răsăritul soarelui.

Trecuse pe lîngă multe cadavre și oameni care le jeleau ascuțit, multe caroserii arse de automobile și camioane, unele încă fumegînd, resturi ale ciocnirilor din

timpul nopții. Grupuri de civili, mai mult sau mai puțin înarmați, încă mai stăteau pe balcoane sau baricade și el trebuise să facă o duzină de ocoluri. Mulți dintre oameni purtau banderolele verzi ale lui Khomeini. Toți aceștia erau înarmați. Străzile pustii, lipsite de trafic, păreau amenințătoare, din timp în timp treceau în viteză pe lîngă el camioane ale poliției, cîteva automobile și camioane civile, dar nu-i dădură nici o atenție, claxonînd doar și injurîndu-l ca să se dea la o parte din drum. El răspundea la fel, aproape fără să-i pese dacă va ajunge vreodată la aeroport, ceea ce ar fi fost o soluție perfectă pentru dilema lui.

Vină brusc, ca să evite un automobil ce țîșnise dintr-o stradă laterală pe contrasens. Acesta nu se opri și el înjură mașina, Teheranul, Iranul și pe Valik și spuse cu voce tare "*Insha'Allah*", dar asta nu-i ajută la nimic.

Deasupra lui se întindea un cer murdar, acoperit de nori joși, încărcați cu zăpadă, care nu-i plăcea deloc, așa cum nu-i plăcuse să părăsească căldura patului și pe Șeherazada.

- Cu puțin înaintea zorilor, soneria ceasului îi trezise brusc.

- Credeam că n-ai să pleci, iubitule! Mă gîndeam că ai spus că pleci mîine.

- Am un zbor neașteptat, cel puțin cred c-o să plec. De asta a venit Valik. Trebuie să mă-ntîlnesc mai întîi cu Mac, dar, dacă plec, am să lipsesc cîteva zile. Culcă-te, draga mea.

Se bărbierise, se îmbrăcase în grabă, băuse la iuțeală o ceașcă de cafea și plecase.

Afară era încă întuneric, abia se ivise o geană mohorîtă de lumină, aerul era acru și încărcat de fum. În depărtare se auzeau inevitabilele focuri rare de armă. Se simțise dintr-o dată copleșit de presimțiri negre.

McIver locuia la numai cîteva clădiri depărtare. Lochart fusese surprins să-l găsească îmbrăcat.

- *Hello,* Tom!

- Hai, intră! Aprobarea de zbor a sosit azi-noapte. Prin curier. Valik are ceva putere, nu credeam c-o să-l obţină. Cafea?

- Mulţumesc! Te-ai intilnit cu el noaptea trecută?

- Da.

McIver porni înaintea lui către bucătărie. Cafeaua clocotea plăcut. Nici un semn de Genny, Paula sau Nogger Lane. Îi turnă lui Lochart.

- Valik mi-a spus c-a fost la tine şi că ai fost de acord să pleci.

Lochart mîrîi.

- Am spus că o să plec dacă ai să aprobi tu şi după ce am să vorbesc cu tine, dacă primim aprobarea. Unde-i Nogger?

- Acasă la el. I-am amînat zborul noaptea trecută. E încă destul de şocat din pricina ciocnirii ăleia.

- Îmi închipui. Ce s-a-ntîmplat cu fata, cu Paula?

- E-n camera de oaspeţi. Zborul ei e încă amînat, dar probabil c-o să plece astăzi. A trecut pe-aci azi-noapte George Talbot, de la ambasadă, şi a spus că a auzit că aeroportul a fost curăţat de revoluţionari şi astăzi, cu puţin noroc, o să fie cîteva zboruri, decolări şi aterizări.

Lochart dădu din cap gînditor.

- Atunci poate că pînă la urmă Bakhtiar o să cîştige.

- Să sperăm, nu? Azi-dimineaţă BBC-ul spunea că Doshan Tappeh e încă în mîinile lui Khomeini şi că Nemuritorii stau pe coadă de jur împrejurul lui.

Lochart se cutremură, gîndindu-se că Şeherazada ar putea fi acolo. Promisese să nu se mai ducă.

- Talbot a zis ceva despre vreo lovitură de stat?

- Doar că se zvoneşte că se opune Carter. Dac-aş fi iranian şi general, n-aş ezita. Talbot a fost de acord. A spus că lovitura va avea loc în următoarele trei zile. Trebuie să se întîmple! Revoluţionarii au prea multe arme.

Lochart o vedea în închipuire pe Şeherazada scandînd laolaltă cu celelalte mii de oameni, tînărul căpitan Karim Peshadi trecînd de partea lui Khomeini şi cei trei Nemuritori dezertînd.

- Nu ştiu ce-aş face, Mac, dac-aş fi unul dintre ei!

- Slavă Domnului că nu suntem şi ăsta-i Iranul, nu Anglia, cu noi pe baricade. Oricum, Tom, dacă soseşte astăzi avionul, am s-o urc pe Şeherazada. O să stea mai bine la Al Shargaz, cel puţin pentru cîteva săptămîni. Şi-a luat paşaportul canadian?

- Da, dar eu nu cred c-o să meargă Mac.

Îi povesti despre participarea ei la luptele de la Doshan Tappeh.

- Dumnezeule, ar trebui să se caute la cap! Am să o rog pe Gen să stea de vorbă cu ea.

- Genny se duce la Al Shargaz?

McIver spuse iritat:

- Nu, dar dac-ar fi după mine ar fi acolo deja de-o săptămînă. O să fac tot ce pot. Şeherazada se simte bine?

- Minunat, dar aş da oricît ca să se liniştească lucrurile în Teheran. Mă îmbolnăvesc de îngrijorare pentru ea, cînd eu sunt la Zagross şi ea aici. Lochart înghiţi puţină cafea. Dacă e să plec, mai bine o şterg acum. Stai cu ochii pe ea, te rog!

Se uită la McIver încruntat, drept în ochi.

- Ce-i cu zborul ăsta, Mac?

Mac îl privi la fel de neclintit.

- Spune-mi exact ce ţi-a zis Valik noaptea trecută.

Lochart îi istorisi cuvînt cu cuvînt.

- E un ticălos dacă a-ncercat să te facă de ruşine în felul ăsta!

- A reuşit foarte bine. Din nefericire, face încă parte din familie şi e încă-n Iran. Ei, acum ştii.

Lochart se străduí ca glasul să nu-i trădeze amărăciunea.

- L-am întrebat ce-i atît de important cu aceste cîteva piese de schimb şi cîţiva riali şi m-a dus cu vorba.

Chipul lui McIver era neclintit şi părea mai bătrîn şi mai greoi decît îl ştia de obicei - şi totuşi mai dur.

- Mac, de ce-s atît de importante cîteva piese de schimb şi cîţiva riali?

McIver îşi isprăvi cafeaua şi-şi mai turnă puţină. Coborî vocea.

- Nu vreau s-o trezesc pe Genny sau pe Paula, Tom. Asta rămîne între noi.

Îi spuse lui Lochart ce se întîmplase în birou. Lochart simți sîngele năvălindu-i brusc în obraji.

- SAVAK? El și Annoush și micuța Setarem și Jalal? Sfinte Dumnezeule!

- Din pricina asta am acceptat să încerc. Trebuie! Sunt la fel de prins la înghesuială. Amîndoi suntem, dar încă n-am terminat.

McIver îi spuse despre bani. Lochart rămase cu gura căscată.

- Douăsprezece milioane de riali, *cash*?! Sau echivalentul în Elveția?

- Nu ridica glasul! Da, douăsprezece pentru mine și alte douăsprezece pentru pilot. Noaptea trecută a spus că oferta lui e încă în picioare și să nu fiu naiv, adăugă întunecat McIver. Dacă n-ar fi fost Gen aici, l-aș fi aruncat pe ușă afară.

Lochart îl asculta cu o ureche. Douăsprezece milioane de riali sau echivalent în altă monedă, bani gheață, în altă parte?! Mac are dreptate. Dacă Valik a oferit asta aici, în Teheran, care ar fi plata cînd ar avea granița sub ochi? Christoase!

McIver îl privea.

- Ce crezi, Tom? Încă mai vrei să pleci?

- Nu pot să refuz, nu pot! Nu acum cînd am primit aprobarea de zbor.

Era pe masa din bucătărie și o ridică. Pe document scria: "EP-HBC, aprobat să zboare la Bandar-e Delam. Zbor prioritar pentru piese de schimb. Urgență. Realimentare la Baza IIAF Isfahan. Echipaj: Unu - căpitan Lane". "Lane" era tăiat cu o cruce și deasupra scria "Bolnav. Pilot înlocuitor", apoi un spațiu liber. Încă nu era contrasemnat de McIver.

McIver trase cu ochiul la ușa închisă a bucătăriei, apoi se întoarse iarăși către Lochart

- Valik vrea să fie luat din afara Teheranului, în secret.

- Treaba asta pute din ce în ce. De unde vrea să-l luăm?

- Dacă ajungi la Bandar-e Delam, Tom, şi asta nu-i nici măcar probabil, o să facă presiuni asupra ta să-i duci mai departe, în Kuweit.

- Fără-ndoială.

Lochart nu-şi clinti privirile de pe faţa lui McIver.

- O să folosească orice metodă de convingere. Familia, Şeherazada, totul, în special banii. Milioane, bani gheaţă. Şi amîndoi ştim că ne-ar folosi.

Vocea lui Lochart era lipsită de intonaţie.

- Dar dacă zbor mai departe în Kuweit, fără permis iranian, pe un elicopter înregistrat în Iran, fără aprobări iraniene sau ale companiei, cu pasageri iranieni clandestini, încercînd să fugă de guvernul lor încă legal, comit o deturnare şi pot fi supus Dumnezeu ştie cîtor acuzaţii, aici şi în Kuweit, iar autorităţile kuweitiene or să-mi confişte elicopterul, or să m-arunce în închisoare şi, în mod sigur, or să mă extrădeze în Iran. În orice caz, s-ar termina cu viitorul meu ca pilot şi nu m-aş mai întoarce niciodată înapoi în Iran la Şeherazada, iar SAVAK s-ar putea s-o înşface şi pe ea, aşa că n-am de gînd să fac asta.

- Valik e o scîrbă împuţită. O să vină înarmat. Ar putea să-ţi pună pistolul în ceafă, să te forţeze să ...

- Asta e posibil. Vocea lui Lochart rămase calmă, dar măruntaiele îi ardeau. N-am de ales. Trebuie să-l ajut şi-am s-o fac, dar nu-s nici pe departe tîmpit.

După o pauză, adăugă:

- Nogger ştie de chestia asta?

- Nu.

În lungile ceasuri de veghe ale acelei nopţi, după ce cîntărise toate plahurile cu putinţă, McIver hotărîse să se ducă el însuşi şi să nu rişte viaţa lui Nogger Lane sau a lui Lochart.

La dracu cu controlul medical şi cu faptul că aş fi ilegal la bord, îşi spusese. Tot zborul e o nebunie - aşa că încă puţină nebunie în plus nu strică.

Planul lui era simplu. După ce avea să vorbească cu Tom Lochart; va spune doar că se hotărîse să nu

încuviințeze zborul și nu va contrasemna permisul și că va merge pînă la locul de întîlnire cu mașina, numai cu atîta benzină în rezervor ca Valik să poată să facă drumul pe șosea. Chiar dacă Lochart ar fi vrut să vină cu el, ar fi fost ușor să-i fixeze o întîlnire și-apoi să nu se prezinte, ci doar să plece cu mașina la Galeg Morghi, să-și treacă numele pe permis, ca pilot, și să decoleze spre locul de întîlnire...

- Ce? întrebă el.

- Sunt numai trei posibilități, spuse Lochart din nou: să refuzi, să mă autorizezi pe mine sau să autorizezi pe altcineva. L-ai anulat pe Nogger, Charlie nu-i aici, așa că rămînem numai tu și cu mine. Tu nu poți să pleci, Mac, pur și simplu nu poți, e prea primejdios.

- Sigur că n-aș pleca, licența mea...

- Nu poți să pleci, Mac! spuse ferm Lochart. Iartă-mă. Pur și simplu nu poți!

McIver oftă. Înțelepciunea lui depăși obsesia de a zbura și se hotărî la cel de-al doilea plan.

- Da, da, ai dreptate. Așa-i. Așa că ascultă cu grijă! Dacă vrei s-o faci, asta e treaba ta, eu nu ți-o ordon. O să te autorizez pe tine, dacă vrei, dar pun niște condiții. Dacă ajungi la locul de întîlnire și ți se pare în ordine, ia-i de acolo, apoi du-te la Isfahan. Valik a spus c-o să aranjeze asta. Dacă la Isfahan e *okay*, mergi mai departe. Poate Domnul-Trage-Sfori e-n stare să aranjeze tot drumul. Trebuie să mizăm pe asta.

- Pe asta mizez.

- Bandar-e Delam e capătul liniei. N-ai să treci dincolo de graniță. Ne-am înțeles?

McIver întinse mîna.

- Ne-am înțeles, zise Lochart strîngînd-o și rugîndu-se în gînd să-și poată ține promisiunea.

McIver îi comunică locul de întîlnire, semnă permisul și băgă de seamă că-i tremură mîinile. Dacă ceva merge prost, ghici ciupercă după cine o să vină SAVAK? După amîndoi și poate chiar după Gen, se gîndi din nou, plin de presimțiri sumbre.

Nu-i spusese lui Lochart că ea îl auzise pe Valik noaptea trecută și ghicise restul.

- Eu sunt de acord, Duncan, spusese ea cu voce gravă. E teribil de riscant, dar trebuie să-ncerci să-i ajuți - și pe Tom, care-i la fel de îngehsuit ca și ei. N-ai de ales.

McIver îi întinse permisul.

- Tom, ți se ordonă în mod special să nu treci peste graniță. Dac-o faci, cred că ai să pierzi într-adevăr totul, inclusiv pe Șeherazada.

- Tot planul ăsta e-o nebunie, da' asta e.

- Da. Noroc.

Lochart dădu din cap, îi zîmbi și plecă. McIver închise ușa de la intrare.

Sper că-i hotărîrea potrivită, se gîndi cu capul plesmind de durere. Era o nebunie să mă duc eu și totuși aș vrea să fiu eu în locul lui, nu el. Aș vrea!

- Oh, spuse el surprins.

Genny stătea lîngă ușa bucătăriei, cu un halat călduros peste cămașa de noapte. Nu purta ochelarii și se uita la el cu ochii mijiți.

- Sunt al naibii de bucuroasă că n-ai plecat, Duncan! spuse ea cu voce slabă.

- Ce?!

- O, hai, prostuțule, te cunosc prea bine! N-ai închis un ochi toată noaptea încercînd să iei o hotărîre. Și nici eu. Eram îngrijorată pentru tine. Știu că dac-aș fi fost în locul tău, aș fi plecat - sau aș fi vrut să plec, dar Duncan, Tom e-un bărbat puternic și-o să se descurce. Și sper într-adevăr s-o ia pe Șeherazada și să nu se mai întoarcă vreodată. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Sunt atît de bucuroasă că n-ai plecat! Își șterse lacrimile, se îndreptă către mașina de gătit și puse ceainicul pe foc.

- Drace, iartă-mă, citeodată chiar că mă ia valul. Iartă-mă.

O îmbrățișă.

- Gen, dacă vine astăzi avionul companiei, ai să urci la bord? Te rog!

- Sigur, dragă, dac-ai să vii și tu.

- Dar, Genny ...

- Duncan, ascultă un moment, te rog.

Se întoarse, își puse brațele în jurul lui și își sprijini fruntea de pieptul lui, continuînd cu aceeași voce pierdută care îl tulbura profund.

- Trei dintre partenerii tăi au fugit deja cu familiile lor și cu toți banii cu care au putut. Șahul și familia lui au plecat cu toți banii lor, alte mii de oameni, majoritatea dintre cei pe care-i cunoaștem, sunt plecați, ai spus-o tu singur, și acum chiar Marele General Valik a rupt-o la fugă, în ciuda legăturilor lui sus-puse - și trebuie că sunt de ambele părți ale baricadei - și dacă Nemuritorii n-au zdrobit mica revoltă de la Doshan Tappeh, cîțiva cadeți din aviație și civili prost înarmați - practic la ei acasă - e vremea să închidem prăvălia și s-o ștergem!

- Nu putem, Gen! izbucni bărbatul și ea îi putu auzi inima răpăind în piept și îngrijorarea ei crescu. Asta ar fi un dezastru.

- Ar fi numai pentru scurt timp, pînă se îndreaptă lucrurile.

- Dac-o șterg din Iran, ruinez *S-G*.

- Nu știu nimic în privința asta, Duncan, dar sigur e că decizia îi aparține lui Andy, nu ție, el ne-a trimis aici.

- Da, dar el m-a întrebat ce cred și n-am putut să recomand plecarea și părăsirea în urma noastră a elicopterelor și a pieselor valorînd douăzeci sau treizeci și ceva de milioane de dolari - în balamucul ăsta n-ar rezista o săptămînă. Ar fi furate sau distruse și-am pierde totul, totul - nu uita, Gen, toți banii noștri de pensie, totul, pentru noi, e legat de *S-G*.

- Dar, Duncan, nu crezi că...

- N-aș pleca lăsînd aici elicopterele și piesele.

McIver se simți pierdut și cuprins de panică la acest gînd.

- Pur și simplu nu pot.

- Atunci ia-le cu tine.

- Pentru Dumnezeu! Nu le putem scoate de-aici. Nu putem obține aprobările! Nu pot să le scot din inventarul iranian. Nu putem. Suntem prinși aici pînă se isprăvește războiul.

- Nu suntem, Duncan, nici tu, nici eu, nici băieții noștri. Trebuie să te gîndești și la ei, trebuie să ieșim de-aici. Or să ne arunce oricum afară, oricine ar cîștiga, cu atît mai mult Khomeini.

O străbătu un tremur la amintirea primului discurs al acestui om în cimitir: "Mă rog lui Allah să taie mîinile tuturor străinilor..."

CAPITOLUL 16

La Tabriz Unu; ora 9,30 dimineața. Range Rover-ul roșu ieși pe porțile palatului Hanului și coborî dealul, îndreptîndu-se către drumul spre Tabriz și Teheran. Conducea Erikki, cu Azadeh lîngă el. Colonelul Mazardi, șeful poliției și totodată vărul ei, fusese cel care-l convinsese pe Erikki să nu plece vineri la Teheran.

- Drumul ar fi mult prea primejdios. E și așa îndeajuns de rău ziua, spusese. Insurgenții n-or să se întoarcă acum. Ești destul de în siguranță. E mult mai bine să te duci să-i faci o vizită Înălțimii Sale Hanul și să-i ceri sfatul. Ar fi mult mai înțelept.

Azadeh încuviințase.

- Erikki, sigur c-o să facem orice vrei tu, dar m-aș simți într-adevăr mai bucuroasă dacă în noaptea asta am merge acasă, să-l văd pe tata.

- Verișoarea mea are dreptate, căpitane; desigur, poți face cum dorești, dar jur pe Profet, fără Allah să-i dăinuiască-n veci cuvintele, că siguranța Înălțimii Sale este la fel de importantă pentru mine ca și pentru dumneata. Dacă ai să dorești, pleci mîine. Pot să te-asigur că nu e nici o primejdie aici. Am să pun santinele. Dacă acest așa-numit Rakoczy sau oricare străin sau *mullahul* ăsta, se apropie la un kilometru de aici sau de palatul Gorgomilor, o să regrete asta.

- O, da, Erikki, te rog, spusese plină de entuziasm Azadeh. Sigur, dragul meu, o să facem orice vrei tu, dar poate ai vrea să te consulți cu Înălțimea Sa tatăl meu în privința planurilor tale.

Erikki acceptase fără entuziasm.

Arberry şi celălalt mecanic, Dibble, hotăriseră să meargă la Tabriz, la Hotelul Internaţional, şi să petreacă weekend-ul acolo.

- Piesele trebuie să sosească luni, căpitane. Bătrînul McIver-Zgîrie Brînză ştie că elicopterul trebuie să fie în stare de funcţionare miercuri sau va trebui să trimită altul şi n-o să-i placă asta. O să tragem tare şi-o să facem treaba şi-o să-l punem pe picioare. Să ne fie cu iertare, dar administratorul bazei poate să vină şi să ne ia cînd are nevoie. Suntem englezi, n-avem de ce ne face griji. Nimeni n-o să se-atingă de noi. Şi nu uita, lucrăm pentru guvernul lor, oricare ar fi nenorocitul ăsta de guvern, şi n-am avut nici un scandal cu nici unul dintre nenorociţii ăştia, să ne fie cu iertare. Acum te rog să nu-ţi faci griji pentru noi, dumneata şi cu doamna. O să stăm cuminţi şi-o să te-aşteptăm să te întorci miercuri. Distracţie plăcută la Teheran!

Aşa că Erikki pornise în convoi cu colonelul Mazardi către periferiile Trabrizului. Palatul întins al Hanilor Gorgoni era aşezat la poalele munţilor, în mijlocul a hectare de grădini şi livezi înconjurate de ziduri înalte. Cînd sosiseră, întreaga casă se trezise şi se adunase, mame şi surori vitrege, nepoate, nepoţi, servitori şi copiii servitorilor - nu însă şi Abdullah Han, tatăl ei. Azadeh fusese primită cu braţele deschise şi lacrimi în ochi şi bucurie şi alte lacrimi şi îndată fusese pus la cale un festin sărbătoresc pentru a doua zi, care să celebreze norocul de a o avea din nou acasă, după atîta timp. "Dar, o, ce îngrozitor! Bandiţii şi un *mullah* necioplit îndrăznind să vină pe pămîntul tău? Oare n-a donat Înălţimea Sa, prea onoratul tată, butoaie de riali şi sute de acri de pămînt diferitelor moschee din Tabriz şi împrejurimi?" Erikki Yokkonen fusese primit cu politeţe şi suspiciune. Toţi se temeau de el, de dimensiunile trupului său, de iuţeala sa în mînuirea cuţitului, de temperamentul său violent şi nu puteau să înţeleagă blîndeţea pe care o arăta prietenilor şi nemăsurata dragoste pe care o revărsa asupra lui Azadeh.

Ea era a cincea între cele șase surori vitrege și un frate încă sugar. Mama ei, moartă de mulți ani, fusese a doua soție a lui Abdullah Han, care la acea dată mai avea o nevastă. Fratele ei de sînge, Hakim, pe care-l adora, cu un an mai în vîrstă decît ea, fusese repudiat de Abdullah Han și se afla, în dizgrație, la Khvoi, în nord-vestul țării - exilat pentru crime împotriva Hanului, crime de care și Hakim și Azadeh jurau că nu era vinovat.

- Mai întîi o baie, spuseseră vesele surorile ei vitrege și poți să ne spui tot ce s-a-ntîmplat, *fiecare amănunt.*

O trăseseră vesele cu ele pe Azadeh în intimitatea băii calde și luxoase, unde, complet în afara amestecului oricărui bărbat, sporovăiseră și bîrfiseră pînă în zori.

- Mahmud al meu n-a făcut dragoste cu mine de-o săptămînă, spusese cu o zvîcnire a bărbiei Najoud, cea mai în vîrstă dintre surorile vitrege ale lui Azadeh.

- Trebuie să fie altă femeie, dragă Najoud, zisese cineva.

- Nu, nu-i asta, are probleme cu erecția.

- O, sărmana de tine! Ai încercat să-i dai stridii...

- Sau ai încercat să-ți dai cu ulei de trandafir pe sîni...

- Sau să-l freci cu extract de jacaranda, corn de rinocer și mosc...

- Jacaranda, mosc cu corn de rinocer? N-am auzit de așa ceva, Fazulia.

- E o rețetă nou-nouță, de fapt una străveche, de pe vremea lui Cyrus cel Mare. Asta e o taină, însă penisul Marelui Rege era cam mic pe vremea cînd era tînăr, dar după ce a cucerit Medesul, a devenit ca prin minune de invidiat. Se pare că a obținut la Medes o poțiune magică și care, dacă este frecată de el timp de o lună... Marele Preot i l-a dat lui Cyrus în schimbul vieții sale, cu condiția ca Marele Rege să jure să păstreze secretul numai în familia sa. A trecut prin vreme din tată-n fiu, secole de-a rîndul, și acum, dragi surori, taina e-n Tabriz!

- Of, cine, dragă, dulce surioară Fazulia, cine?

- Oh, mai taci din gură Zadi, cum poate să vorbească dacă vorbești tu! Continuă, Fazulia.

erau dușmanii: sora vitregă, Zadi, obsedată sexual, mincinoasa verișoară Fazulia, cu exagerările ei lipsite de sens și, dintre toate cea mai rea, vipera mieroasă, sora cea mai mare, Najoud și răutăciosul ei de bărbat, Mahmud, să-i pedepsească Allah pentru răutățile lor!

- Draga mea Najoud, sunt atît de bucuroasă că sunt acasă, dar acum e vremea de culcare!

Și astfel se culcaseră. Toate. Unele fericite, altele triste, altele furioase, altele pline de ură, altele iubitoare, unele cu soții lor, iar altele singure.

Coranul îngăduia bărbaților patru neveste în același timp, cu condiția să le trateze pe toate la fel, în orice privință. Profetul Mahomed fusese singurul dintre toți bărbații căruia i se îngăduise să aibă oricît de multe neveste dorise. După cum spuneau legendele, Profetul avusese în cursul vieții unsprezece soții, deși nu toate în același timp. Unele muriseră, de unele divorțase, iar altele trăiseră și după moartea lui. Dar toate îl cinstiseră veșnic.

Erikki se trezise cînd Azadeh se strecurase lîngă el în pat.

- Ar trebui să plecăm cît mai devreme posibil, Azadeh, draga mea...

- Da, spusese ea aproape adormită - patul atît de confortabil, apropierea lui atît de confortabilă - da, cum vrei tu, dar' te rog, nu mai înainte de prînz, pentru că draga mea mamă vitregă o să umple căldări de lacrimi.

- Azadeh...

Dar ea adormise. El oftase la fel de mulțumit și adormise la rîndul lui.

Nu plecaseră duminică, așa cum plănuiseră. Tatăl ei spusese că nu este potrivit, căci dorea să vorbească mai întîi cu Erikki.

În zori, astăzi, luni, după rugăciunea pe care o condusese însuși Hanul și după micul dejun - cafea, pîine și miere, iaurt și ouă - li se îngăduise să plece și acum ieșeau de pe drumul de munte pe șoseaua principală ce ducea către Teheran. În fața lor zăriră de-a curmezișul drumului o barieră.

- Da, taci din gură, Zadi, și binecuvintează norocul cel bun - Hassan al meu are erecții dimineața, la prînz și seara și e atît de plin de dorința pentru mine că nu-mi dă timp nici măcar să mă spăl pe dinți!

- Ei bine, secretul elixirului a fost cumpărat de străstră-stră-bunicul actualului posesor la un preț uriaș. Mi s-a spus, pentru un pumn de diamante...

- Eiii...!

- ...dar acum poți cumpăra un clondir mic pentru cincizeci de mii de riali.

- O, asta-i prea mult! Unde-aș putea găsi atît de mulți bani?

- Ca întotdeauna, ai să îi găsești în buzunarele lui. Și poți întotdeauna să te tocmești. Nimic nu-i prea mult pentru astfel de poțiune, cînd nu putem avea alți bărbați...

- Dacă își face efectul...

- Sigur că și-l face, oh, de unde să o cumpărăm, scumpă-scumpă Fazulia?

- În Bazar, în magazinul lui Abu Bakra Bin Hassan Bin Saiidi. Știu eu drumul. O să mergem mîine, înainte de prînz. Să vii cu noi, dragă Azadeh.

- Nu mulțumesc, dragă soră.

Apoi urmase o cascadă de rîsete și una dintre cele tinere spusese:

- Sărmana Azadeh, n-are nevoie de jacaranda și mușchi, are nevoie exact de contrariul!

- Jacaranda și *mosc*, copilă, cu corn de rinocer, spusese Fazulia.

Azadeh rîsese laolaltă cu ele. O întrebaseră toate, pe față sau pe ocolite, dacă soțul ei păstra proporțiile întru toate, și cum se descurca ea, atît de slăbuță și-atît de fragilă cu asta și îi suporta greutatea. "Prin vrăji", le răspunsese celor mai tinere; "foarte ușor" celor mai serioase și"cu neînchipuit extaz, așa cum trebuie să fie în Paradis," celor geloase și celor pe care le ura și dorea în taină să le necăjească.

Nu toată lumea fusese de acord cu căsătoria ei cu acest uriaș străin. Mulți încercaseră să-l influențeze pe tatăl ei împotriva lui și-a ei, dar ea cîștigase și știa cine-i

- Ciudat, spuse Erikki, colonelul Mazardi a spus că o să ne aştepte aici.

Colonelul nu se zărea nicăieri, iar punctul de control era părăsit.

- Poliţia, spuse Azadeh, căscind. Nu sunt niciodată acolo unde ai nevoie de ei.

Drumul urca spre o trecătoare. Cerul era albastru şi limpede, iar virfurile munţilor deja scăldate de razele soarelui. Jos, în vale, era încă întuneric, frig şi umed, drumul alunecos, zăpada troienită, dar asta nu-l îngrijora, căci Range Rover-ul avea tracţiune pe patru roţi şi lanţuri. Mai tîrziu, trecînd pe lîngă intersecţia cu drumul eătre bază, nu opri. Ştia că baza e pustie, singur elicopterul JR 212 aşteptînd reparaţiile.

Mai înainte de a părăsi palatul, încercase fără succes să ia legătura cu administratorul, Dayati. Dar acum asta nu mai conta. Se lăsă pe spate în scaun. Avea rezervoarele pline şi cinci bidoane de rezervă, a cîte douăzeci de litri fiecare, pe care le luase de la pompa particulară a lui Abdullah. Pot ajunge cu uşurinţă azi la Teheran. Şi măntorc pînă miercuri - dacă mă-ntorc. Ticălosul ăla de Rakoczy - e o veste foarte proastă, într-adevăr.

- Vrei puţină cafea, iubitule?

- Mulţumesc. Vezi dacă poţi să prinzi BBC sau VOA, pe unde scurte.

Primi mulţumit cafeaua fierbinte din termos, ascultînd trosnetul paraziţilor şi piuitul aparatului, staţiile sovietice care se auzeau puternic şi aproape nimic altceva. Posturile de radio iraniene erau încă în grevă şi oprite, cu excepţia celor deservite de militari. În tot cursul sfîrşitului de săptămînă, prietenii, cunoştinţele, negustorii şi servitorii, aduseseră zvonuri şi contrazvonuri de tot felul, de la o iminentă invazie sovietică la o iminentă invazie americană, de la lovituri militare izbutite în capitală, la predarea umilitoare a tuturor generalilor în mîinile lui Khomeini şi la demisia lui Bakhtiar.

- Dobitocii! izbucnise Abdullah Han.

Era un bărbat corpolent, trecut de șaizeci de ani, bărbos, cu ochi negri și buze pline, încărcat de bijuterii și bogat îmbrăcat.

- De ce-ar demisiona Bakhtiar? Nu cîștigă nimic, așa că n-are nici un motiv, încă.

- Și dacă cîștigă Khomeini? întrebase Erikki.

- Voia lui Allah.

Hanul stătea întins pe covoare în marea cameră, cu Erikki și Azadeh așezați în fața lui și garda personală, înarmată, în spate.

- Dar victoria lui Khomeini o să fie doar temporară, dacă o s-o aibă. Armata o să-l supună pe el și pe *mullahii* lui, mai devreme sau mai tîrziu. E un om bătrîn, o să moară curînd, cu cît mai devreme cu atît mai bine, căci deși a împlinit Voia lui Allah și a fost unealta care l-a înlăturat pe Șah, căruia-i sosise vremea, e răzbunător, îngust la minte și la fel de megaloman ca și Șahul, dacă nu chiar mai rău. Nu mă-ndoiesc c-o să ucidă mai mulți iranieni decît a făcut-o Șahul.

- Dar nu-i un om sfînt, pios și în toate așa cum ar trebui să fie un *ayatolah*? întrebase prudent, neștiind la ce să se aștepte. De ce-ar face așa ceva?

- E obiceiul tiranilor.

Hanul rîsese și mai luase o bucată de halva, căci era mort după dulciurile turcești.

- Și Șahul? Ce se va întîmpla acum?

Oricît de mult îi displăcea Hanul lui Erikki, era mulțumit de ocazia ce se ivise de a-i afla părerile. De el depindeau în Iran multe din viața lui și a lui Azadeh și nu dorea să plece.

- Cum o vrea Allah. Mohamed Șah a făcut necrezut de multe lucruri bune pentru Iran, ca și tatăl său înaintea lui, dar în ultimii cîțiva ani s-a închis de tot în sine și nu asculta de nimeni. Nici chiar de *Șahbanu*, Împărăteasa Farah, care era înțeleaptă și devotată. Dacă ar fi avut cît de cît bun simț, ar fi abdicat în favoarea fiului său, Reza. Generalii au nevoie de cineva în jurul căruia să se strîngă. Ar fi putut fi sprijiniți și pregătiți pînă ar fi fost gata să preia puterea. Nu uita că Iranul e monarhie de aproape

trei mii de ani. Întotdeauna un conducător absolut - unii ar spune "tiran" - deținînd puterea absolută și înlăturat numai prin moarte. Zîmbise cu buzele pline și senzuale. Dintre Șahii Qajar, dinastia noastră legitimă, care au domnit o sută cincizeci de ani, numai unul, ultimul din linie, vărul meu, a murit de moarte naturală. Suntem un popor oriental, nu occidental, care înțelegem violența și tortura. Viața și moartea nu sunt judecate după standardele voastre.

Ochii lui întunecați păruseră să se întunece și mai mult.

- Poate că voia lui Allah e să se-ntoarcă Qajarii. Sub domnia lor Iranul a prosperat.

Asta nu-i ce-am auzit eu, gîndise Erikki, dar se stăpînise și-și păstrase liniștea. Nu-s eu pus să judec ce va fi sau ce-a fost aici.

BBC și Vocea Americii fuseseră bruiate toată duminica, ceea ce era un lucru obișnuit. Radio Moscova se auzise tare și limpede ca de obicei, ca și Radio Iranul Liber care emitea din Tbilisi, la nord de graniță. Buletinele lor de știri, în iraniană și engleză, vorbeau despre o insurecție totală împotriva "guvernului ilegal al lui Bakhtiar, a Șahului izgonit și a stăpînilor săi americani, conduși de militaristul și mincinosul președinte Carter. Astăzi Bakhtiar a-ncercat să cîștige bunăvoința maselor anulînd contracte militare jecmănitoare, într-un total de 13 miliarde de dolari, impuse forțat țării de Șahul alungat: 8 miliarde de dolari în Statele Unite, tancuri englezești Centurion valorînd 2,3 miliarde, plus două reactoare nucleare franțuzești și unul german, valorînd alte 2,7 miliarde. Această veste a provocat panică printre conducătorii occidentali și cu siguranță vor arunca bursele capitaliste într-o binemeritată prăpastie."

- Iartă-mă că întreb, tată, dar o să se prăbușească Occidentul?! întrebase Azadeh.

- Nu acum, răspunsese Hanul rece, nu pînă cînd sovieticii or să hotărască cum că a sosit vremea să denunțe împrumuturile de optzeci de miliarde de dolari

ce care le datorează băncilor occidentale şi chiar unora din Orient.

Rîsese sardonic, jucîndu-se cu şiragul de perle pe care-l purta în jurul gîtului.

- Fără-ndoială că bancherii Orientului sunt mult mai pireţi. Cel puţin nu sunt atît de lacomi. Ei împrumută judicios şi cer garanţii, n-au încredere în nimeni şi cu siguranţă nu în mitul "iubirii creştine".

Era bine ştiut că Gorgonii deţineau enorme loturi de pămînt în Azerbaidjan, pămînt bun, petrolifer, o mare parte din compania *Iran Timber*, proprietăţi pe ţărmul Mării Caspice, o mare parte a Bazarului din Tabriz şi cele mai multe dintre băncile comerciale de acolo. Erikki îşi amintise ce auzise despre Abdullah Han pe cînd încerca să obţină îngăduinţa de a se căsători cu Azadeh, despre zgîrcenia şi lipsa lui de îndurare în afaceri". Calea cea mai grabnică de a ajunge în Paradis sau în Iad este să-i datorezi lui Abdullah cel Crud un rial şi să nu-i plăteşti, rugîndu-l să înţeleagă că eşti sărac - şi să rămîi în Azerbaidjan".

- Tată, te rog, pot să-ntreb, anularea atît de multor contracte nu o să provoace haos...

- Nu, nu poţi să-ntrebi. Ai pus şi-aşa destule întrebări pentru o zi. O femeie trebuie să-şi stăpînească limba şi să asculte - acum poţi pleca.

Ea îşi ceruse imediat iertare pentru greşeală şi plecase supusă. Erikki se ridicase şi el să plece, dar Hanul îl oprise.

- Nu ţi-am îngăduit încă să pleci. Te rog stai jos. De ce te-ai teme de un sovietic izolat?

- Nu ştiu! Mi-e teamă de sistem. Omul ăla trebuie să fie de la KGB.

- De ce nu l-ai ucis atunci, pur şi simplu?

- N-ar fi folosit la nimic, ba dimpotrivă. Ar fi dăunat nouă, bazei, companiei *Iran Timber*, lui Azadeh, poate chiar şi domniei-voastre. A fost trimis la mine de alţii. Vă cunoaşte.

Erikki îl privise pe bătrîn cu multă atenţie.

- Cunosc mulţi dintre ei, ruşi, sovietici sau ţarişti, întotdeauna au rîvnit Azerbaidjanul, dar întotdeauna au

fost buni clienți pentru noi și ne-au ajutat împotriva împuțiților de englezi. Îi prefer englezilor. Îi înțeleg. Zîmbetul lui se subție și mai mult. Va fi foarte ușor să-l îndepărtăm pe acest Rakoczy.

- Bun, atunci faceți-o, vă rog.

Erikki rîsese cu toată gura.

- Și pe toți ceilalți, asta ar fi într-adevăr Lucrarea lui Allah!

- Nu sunt de acord, spusese Hanul indispus. Asta ar fi lucrarea Satanei. Fără rușii care să li se opună, americanii și ciinii lor englezi ne-ar domina pe noi și întreaga lume. Ar înghiți cu siguranță Iranul. Sub Șahul Mohammed aproape au reușit. Fără Rusia Sovietică, oricare ar fi lipsurile ei, n-ar avea cine să-i țină în frîu pe americani, cu politica lor, aroganța, proasta creștere, blue-jeans-ii, mîncarea, democrația, atitudinea lor dezgustătoare față de femei, de lege și ordine, pornografia lor scîrboasă, naivitatea lor diplomatică și răutatea. Da, ăsta e cuvîntul corect: răutatea cu care se-mpotrivesc Islamului.

Ultimul lucru pe care-l dorea Erikki era o altă confruntare. În ciuda hotăririi sale, simțise că se înfurie la rîndul lui.

- Am avut o înțelegere...

- E-adevărat, pe Allah! se răstise la el Hanul. E adevărat!

- Nu este, și ne-am legat în fața dumnezeului domniei-voastre și a spiritelor mele că nu vom discuta politică, nici a lumii voastre, nici a lumii mele.

- E-adevărat, recunosc, mîrîise Abdullah Han, cu fața contorsionată de furie.

Își sprijinise mîna pe pumnalul ornamental de la brîu și deîndată omul din garda personală coborîse pistolul mitralieră de pe umăr și-l îndreptase către Erikki.

- Pe Allah, mă faci mincinos în propria mea casă? mugi el.

Erikki spuse printre dinți:

- Vă amintesc, doar, Înălțimea Voastră, în fața lui Allah al vostru, înțelegerea.

Ochii întunecați, injectați de furie, se holbaseră la el. Privise înapoi gata să-și tragă pumnalul *pukoh* și să ucidă sau să fie ucis.

- Da, da, și asta-i de asemenea adevărat, mormăise Hanul și furia îi trecuse la fel de repede cum pornise.

Aruncase o privire gărzii și îi făcuse semn, mînios, să se depărteze.

- Ieși afară.

Încăperea devenise foarte liniștită. Erikki știa că mai erau și alte străji prin apropiere, iar în pereți găuri prin care se putea spiona. Simțise sudoarea pe frunte și atingerea pumnalului *pukoh* pe spate, în dreptul mijlocului.

Abdullah Han știa că pumnalul se afla acolo și că Erikki l-ar fi folosit fără ezitare, dar Hanul îi acordase odată pentru totdeauna îngăduința de a purta armă în prezența lui: cu doi ani în urmă, Erikki îi salvase viața.

Asta se-ntîmplase în ziua în care Erikki îi ceruse permisiunea de a se căsători cu Azadeh și fusese refuzat cu hotărîre.

- Nu, pe Allah! Nu vreau necredincioși în familia mea. Pleacă din casa mea, îți zic pentru ultima dată!

Erikki se ridicase de pe covor cu inima zdrobită. În acel moment se auzise zgomot dincolo de ușă, apoi împușcături, ușa fusese izbită de perete și doi bărbați, asasini înarmați cu pistoale-mitralieră, năvăliseră în încăpere în timp ce coridorul din spatele lor răsuna de zgomote de luptă și focuri de arme automate. Omul din garda personală a Hanului ucisese pe unul dintre ei, dar celălalt îl ciuruise cu gloanțe, apoi își întorsese arma spre Abdullah Han care, uluit, rămăsese așezat pe covor. Mai înainte să poată apăsa pe trăgaci a doua oară, asasinul murise cu pumnalul lui Erikki în gîtlej. În același moment, Erikki țîșnise către el, îi smulsese arma din mîini și pumnalul din gît și tot atunci un alt asasin năvălise în încăpere, trăgînd. Erikki izbise chipul omului cu pistolul mitralieră, ucigîndu-l, aproape smulgîndu-i capul de pe umeri cu puterea loviturii, apoi țîșnise în coridor, înnebunit de

furie. Trei atacatori şi doi dintre membrii gărzii Hanului erau morţi sau pe moarte. Ultimii atacatori o rupseseră la fugă, dar Erikki îi lovise pe amîndoi cu pumnalul şi continuase să alerge. Numai cînd o găsise pe Azadeh şi se convinsese că e în siguranţă, că nu păţise nimic, i se domolise setea de sînge şi se liniştise din nou.

Erikki îşi amintea cum o părăsise şi se întorsese în aceeaşi mare încăpere în care Abdullah Han încă mai şedea pe covor.

- Cine erau oamenii ăştia?

- Asasini, duşmani! Ca şi străjile care i-au lăsat să intre, spusese Hanul cu răutate. A fost Voia lui Allah să te afli aici şi să-mi salvezi viaţa; Voia lui Allah că trăiesc. Poţi să o iei pe Azadeh de soţie. Da. Dar pentru că nu-mi placi, vom jura în faţa lui Allah şi a zeilor tăi, oricare ar fi ei, că nu vom discuta vreodată religia sau politica nici uneia dintre lumile noastre. Aşa poate că n-o să trebuiască să te omor.

Aceiaşi ochi negri şi reci îl priviseră neclintiţi şi atunci. Abdullah Han bătuse din palme. În aceeaşi clipă uşa se deschisese şi apăruse un servitor.

- Adu cafea!

Omul dispăruse grăbit.

- Am să las subiectul acesta, despre lumea ta, şi am să deschid altul, despre care putem discuta: fiica mea, Azadeh.

Erikki devenise şi mai prudent, căci nu ştia prea bine cît de mult se putea întinde puterea tatălui asupra ei, sau drepturile lui ca soţ cît timp era în Azerbaidjan şi cu atît mai mult în fieful bătrînului. Dacă Abdulllah Han îi cerea într-adevăr lui Azadeh să se întoarcă înapoi acasă şi să divorţeze, ar face-o, oare, ea? Cred că da, mi-e teamă că da. Fără îndoială că n-o să accepte nimic din ce ar putea fi împotriva lui. Îi luase apărarea chiar în ura lui paranoică pentru America, explicîndu-i ce o cauzase.

- I s-a poruncit să plece acolo la Universitate de către tatăl lui, îi spusese ea. Vremea pe care a petrecut-o acolo, în America, a fost cumplită, Erikki, fiind obligat să înveţe

limba şi încercînd să obţină diploma în ştiinţe economice pe care tatăl lui i-o pretindea mai înainte de a-i îngădui să se-ntoarcă acasă. Tata îi ura pe ceilalţi studenţi care-şi băteau joc de el pentru că nu putea să joace jocurile lor, pentru că era mai împlinit decît ei, ceea ce-n Iran este un semn de bunăstare, dar nu şi-n America, şi pentru că-nvăţa încet. Dar cel mai mult dintre toate pentru felul de viaţă pe care a trebuit să-l îndure - forţat, Erikki! Să mănînce lucruri necurate, cum ar fi carnea de porc, care e împotriva religiei noastre, să bea bere şi vin şi alcooluri tari, lucruri care sunt împotriva religiei noastre, să facă lucruri care nu se pot numi şi să suporte porecle care nu se pot rosti. Şi eu aş fi furioasă dacă aş fi în locul lui. Te rog, ai răbdare cu el! Nu vezi tu roşu înaintea ochilor cînd ţi se pomeneşte de sovietici, din pricina a ceea ce au făcut ei tatălui, mamei şi ţării tale? Ai răbdare cu el, te implor! N-a încuviinţat el căsătoria noastră? Ai răbdare cu el!

Am fost foarte răbdător, îşi zisese Erikki, dorind să se sfîrşească odată întrevederea, mai răbdător decît cu oricare alt om.

- Ce-i cu soţia mea, Înălţimea Voastră?

Obiceiul cerea să i se adreseze astfel şi Erikki o făcea din cînd în cînd, din politeţe. Abdulllah Han zîmbise subţire.

- Natural, viitorul fiicei mele mă interesează. Ce-ai de gînd să faci cînd vei ajunge la Teheran?

- N-am nici un plan. M-am gîndit doar că e foarte potrivit s-o scot din Tabriz pentru cîteva zile. Rakoczy spunea că au nevoie de serviciile mele. Cînd KGB-ul spune asta în Iran, sau în Finlanda, sau chiar în America, e bine s-o ştergi cît mai repede şi să te pregăteşti de necazuri. Dac-ar răpi-o, aş fi ca o păpuşă în mîinile lor.

- În Teheran ar putea s-o răpească mult mai uşor decît aici, *dacă* asta-i intenţia lor. Uiţi că aici e Azerbaidjanul - buzele i se răsuciră batjocoritoare - nu ţara lui Bakhtiar.

Erikki se simţi neajutorat sub privirea scrutătoare.

- Ştiu doar că asta cred că-i cel mai bine de făcut pentru ea. Am spus că am s-o apăr cu viaţa mea şi-am s-o fac. Pînă cînd viitorul politic al Iranului este hotărît - de

domnia-voastră şi de alţi iranieni - cred că e cel mai înţelept lucru de făcut.

- În cazul ăsta, du-te! spusese tatăl ei, atît de brusc încît aproape se înspăimîntase. Dacă ai nevoie de ajutor, trimite-mi cuvintele astea...

Se gîndise un moment, apoi zîmbetul lui devenise sardonic.

- Trimite-mi propoziţia "Toţi oamenii sunt născuţi egali". Asta-i un alt adevăr, nu-i aşa?

- Nu ştiu, Înălţimea Voastră, răspunsese el precaut. Dacă e aşa sau nu, e cu siguranţă Voia lui Allah.

Abdullah izbucnise în rîs, se ridicase şi plecase, lăsîndu-l singur în marea încăpere, cu sufletul cuprins de o răceală de gheaţă, profund tulburat de acel bărbat ale cărui gînduri nu le putea înţelege.

- Ţi-e frig, Erikki? întrebă Azadeh.

- O nu, nu, deloc, spuse, revenindu-şi din visare, ascultînd sunetul motorului în timp ce urcau pe drumul de munte către trecătoare. Se aflau chiar sub creastă. Întîlniseră puţine maşini circulînd în ambele sensuri. După o curbă ieşiră la soare şi trecură creasta. Atent, Erikki schimbă vitezele imediat şi, pe măsură ce coborau panta domoală, începură să prindă viteză. Drumul lunecos, presărat cu troiene de zăpadă, fusese construit din ordinul lui Reza Şah, ca şi calea ferată, şi era o minune inginerească, cu taluzuri, excavaţii în stîncă, poduri şi terasament abrupte, fără balustrade spre marginile prăpăstioase. Schimbă din nou vitezele, conducînd repede, dar prudent, foarte mulţumit că nu plecaseră noaptea.

- Poţi să-mi mai dai nişte cafea?

Îl servi bucuroasă.

- Mă bucur tare mult că am să văd Teheranul. Avem multe lucruri de cumpărat, Şeherazada e acolo şi am o listă întreagă de cumpărături pentru surorile mele şi nişte cremă de faţă pentru mama vitregă...

O asculta neatent, căci se gîndea la Rakoczy, Teheran, McIver şi la care ce ar fi trebuit să fie pasul următor.

Drumul cobora răsucindu-se şi unduind. Încetini, conducînd şi mai prudent, căci în spatele lui apăruseră maşini. Primul era un autoturism supraîncărcat ca de obicei cu pasageri, iar şoferul conducea prea aproape, prea iute, cu degetul permanent pe claxon, chiar şi atunci cînd era evident cu neputinţă să te dai la o parte din calea lui. Erikki îşi astupă urechile în faţa nerăbdării zgomotoase a celuilalt, cu care încă nu se obişnuise, cum nu se obişnuise încă nici cu felul neglijent în care conduceau iranienii, chiar şi Azadeh.

- Nesăbuitul!

Luă următoarea curbă aproape orbeşte, panta accentuîndu-se brusc, şi atunci, nu prea departe în faţa lor, în locul în care şoseaua continua drept înainte, zări un camion supraîncărcat ce urca gemînd la deal, depăşit pe contrasens de un automobil. Frînă lipindu-se de coasta muntelui. În acelaşi moment, maşina din spatele lui acceleră, îl depăşi claxonînd asurzitor şi se aruncă în jos pe banda opusă a curbei. Cele două automobile se ciocniră şi amîndouă se rostogoliră peste marginea drumului, prăbuşindu-se o sută cincizeci de metri mai jos şi explodînd în flăcări. Erikki se trase şi mai aproape de peretele stîncos şi frînă. Camionul ce se apropia nu opri, trecînd pur şi simplu pe lîngă ei şi continuîndu-şi drumul în sus ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, şi asemeni lui procedară toate maşinile care îl urmară.

Cobori din maşină, înaintă pînă la marginea prăpastiei şi privi în vale. Rămăşiţele arzînde ale maşinilor erau împrăştiate pe coasta muntelui în jos, cale de două sau trei sute de metri. Nici o şansă de-a exista supravieţuitori şi nici o şansă de-a ajunge acolo fără echipament serios de căţărare. Cînd se-ntoarse înapoi, scutură din cap nefericit.

- *Insha'Allah*, dragul meu, spuse Azadeh liniştită. A fost voia lui Allah.

- Nu, n-a fost. A fost prostie evidentă.

- Sigur că ai dreptate, dragule, cu siguranţă că a fost o prostie evidentă, reluă ea imediat cu cel mai liniştitor glas al ei, ghicindu-i mînia - deşi neînţelegînd-o, aşa cum nu înţelegea multe dintre lucrurile ce se petreceau în capul acestui om ciudat care era soţul ei. Ai perfectă dreptate, Erikki, a fost o prostie evidentă, dar a fost voia lui Allah ca prostia acestor şoferi să le provoace moartea, lor şi celor care călătoreau împreună cu ei; a fost voia lui Allah sau altfel drumul ar fi fost liber. Ai într-adevăr dreptate.

- Oare? zise el obosit.

- Oh, da, fără îndoială, Erikki, ai avut perfectă dreptate!

Îşi continuară drumul. Satele ce se întindeau de-o parte ori de alta sau de-a curmezişul drumului erau sărăcăcioase -, unele chiar foarte sărăcăcioase - cu străzi înguste şi murdare, colibe grosolane şi case cu pereţi înalţi, construite primitiv, cîteva moschei mizere, tarabe, capre, oi, găini şi roiuri de muşte care nu erau încă atît de insuportabile cum aveau să devină în timpul verii. Întotdeauna erau resturi aruncate în stradă şi în *jubb*, şanţul de pe marginea drumului, şi nelipsitele haite de ciini vagabonzi jigăriţi, scormonind în gunoaie, ciini care turbau adesea.

Dar zăpada făcea peisajul şi munţii pitoreşti şi ziua se desfăşură bine mai departe, deşi cu vreme rece; pe cerul albastru se adunau nori cumulus. În Range Rover era cald şi confortabil. Azadeh purta un costum de schi, modern, matlasat, pe dedesubt un pulover de caşmir al cărui albastru se asorta cu cel al costumului, şi cizmuliţe scurte. Îşi scosese scurta şi căciuliţa de lînă şi părul ei negru, lung, cîrlionţat de la natură, îi căzuse pe umeri. Aproape de amiază se opriră să mănînce lîngă un izvor de munte.

Spre seară trecură printre livezi de meri, peri şi cireşi, pomii golaşi, fără frunze, formînd un peisaj lugubru, ajungînd în cele din urmă la periferiile Qazvinului, un oraş cu - poate - o sută şi cincizeci de mii de locuitori şi multe moschei.

- Cîte moschei sunt în tot Iranul, Azadeh?

- Odată mi s-a spus că douăzeci de mii, răspunse ea somnoroasă, deschizînd ochii şi privind înainte printre gene. Ah, Qazvin. Am ajuns repede, Erikki.

Căscă cu poftă şi se aşeză mai comod în scaun, lăsîndu-se pe jumătate pradă somnului.

- Sunt douăzeci de mii de moschei şi cincizeci de mii de *mullahi*. Aşa se zice... În ritmul ăsta o s-ajungem la Teheran în cîteva ceasuri...

Zîmbi, iar cuvintele ei se pierdură. Se simţea mai în siguranţă acum, că trecuseră de jumătatea drumului. De cealaltă parte a Qazvinului, drumul era bun pînă la Teheran. În Teheran, Abdullah Han era proprietarul multor case şi apartamente, unele dintre ele închiriate străinilor. Pe cîteva le păstrase pentru el şi familia sa şi îi spusese lui Erikki că, de data aceasta, din pricina tulburărilor, puteau să locuiască într-unul dintre acestea, aflat nu departe de cel al lui McIver.

- Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult, spusese Erikki şi mai tîrziu Azadeh zisese:

- Mă-ntreb de ce a fost atît de bun. Nu prea-i stă în fire. Te urăşte pe tine şi pe mine, orice aş încerca să fac să-i fiu pe plac.

- Nu te urăşte, Azadeh.

- Îmi cer iertare că nu sunt de aceeaşi părere cu tine, dar mă urăşte. Îţi repet din nou, dragul meu, sora mea cea mai mare, Najoud, este cea care îi otrăveşte sufletul în privinţa mea şi a fratelui meu, ea şi împuţitul de bărba-su'! Nu uita că mama a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu, aproape pe jumătate de vîrsta mamei lui Najoud şi de două ori mai frumoasă şi, deşi mama a murit cînd eu aveam şapte ani, Najoud încă păstrează în ea ura asta. Desigur, nu pe faţă, e mult prea deşteaptă pentru asta. Erikki, n-ai să înţelegi niciodată cît de subtile, ascunse şi puternice pot fi femeile iraniene, sau cît de răzbunătoare, în spatele aparenţei lor atît de dulci. Najoud e mai rea decît şarpele din Grădina Paradisului. Ea e pricina tuturor duşmăniilor.

Minunații ei ochi albastru-verzui se umpluseră de lacrimi.

- Cînd eram mică, tatăl meu ne iubea într-adevăr pe mine și pe fratele meu. Și eram favoriții lui. Petrecea mai multă vreme cu noi, în casa noastră, decît în palat. Apoi, cînd a murit mama, ne-am dus să locuim în palat, dar nici unul dintre frații vitregi sau surorile noastre nu ne iubeau cu adevărat. Cînd ne-am mutat la palat, totul s-a schimbat, Erikki. Din pricina lui Najoud.

- Azadeh, te sfîșie ura asta! Suferi tu, nu ea. Uit-o! Acum nu mai are putere asupra ta și-ți repet, n-ai nici o dovadă!

- N-am nevoie de dovezi, știu. Și n-am să uit niciodată.

Erikki lăsase lucrurile așa. N-avea nici un sens să se certe, nici un sens să ascundă ceea ce fusese o sursă de multă violență și multe lacrimi. Mai bine să rămînă așa, deschisă, decît îngropată, mai bine să lase cale liberă furiei din timp în timp.

În fața lor drumul părăsi cîmpiile și intră în Qazvin, un oraș ca multe alte orașe iraniene, zgomotos, înghesuit, murdar, poluat și cu străzi aglomerate. Alături de drum se afla șanțul care însoțea cele mai multe drumuri din Iran. Aici adîncimea lui era de un metru, în unele părți era betonat, cu urme de noroi, gheață și un fir de apă pe fund. Din șanțuri creșteau copaci, localnicii își spălau lucrurile acolo, citeodată le foloseau ca surse de apă potabilă sau canale de scurgere. Dincolo de șanțuri începeau zidurile. Ziduri care ascundeau case sau grădini mari sau mici, bogate sau sărăcăcioase. De obicei, casele din oraș - fie ele din centru sau de la periferii - erau ca niște cutii mizere, unele din cărămidă, altele din chirpici, unele tencuite, altele nu și aproape toate ascunse. Multe dintre ele aveau podele din pămînt bătătorit, foarte puține beneficiau de apă curentă, electricitate și canalizare.

Circulația se aglomeră cu o iuțeală uluitoare. Biciclete, motociclete, autobuze, camioane, automobile de toate dimensiunile, mărcile și vîrstele, de la străvechi

foarte vechi, aproape toate pline de lovituri şi cîrpite, cle bogat împodobite cu felurite vopseluri şi mici beţe colorate, pe măsura fanteziei proprietarului. Erik condusese pe astfel de drumuri de multe ori în ultimii şi ştia că se puteau întîmpla blocaje. Dar aici nu exista ă cale, nu exista drum de centură în jurul oraşului, deşi sese planificat unul de mulţi ani. Zîmbi dispreţuitor, cercînd să n-audă zgomotul şi îşi zise: "Niciodată n-o să iste vreun drum de centură. Cei din Qazvin n-ar putea porta tăcerea!" Locuitorii Qazvinului şi cei ai oraşului sht„ de lîngă Marea Caspică, erau ţinta multor glume eniene.

Ocoli o carcasă scorojită de foc, apoi puse în setofon o casetă cu muzică de Beethoven şi dădu olumul la maximum ca să alunge zgomotele din jur. Dar sta nu-l ajută prea mult.

- Circulaţia e mai proastă ca de obicei. Unde-i poliţia? spuse Azadeh, trezită de-a binelea. Ţi-e sete?

- Nu, nu, mulţumesc.

Îi aruncă o privire. Puloverul şi părul în dezordine o prindeau foarte bine. Rînji.

- Da' aş vrea... te vreau pe tine.

Ea rise şi-l luă de braţ.

- Eu nu te vreau, eu înnebunesc după tine!

- Minunat.

Erau mulţumiţi împreună.

Ca de obicei, drumul era prost, ici şi colo asfaltul era întrerupt în parte din pricina uzurii, în parte din pricina reparaţiilor care nu încetau nicioată sau a unelor lucrări de îmbunătăţire, deşi drumurile aveau rareori semne de circulaţie sau parapete de siguranţă. Ocoli o groapă adîncă, apoi se strecură pe lîngă o altă epavă răsturnată cu nepăsare într-o margine a drumului. Un camion rablagit se apropia din cealaltă direcţie cu claxonul urlînd furios. Era decorat în culori ţipătoare, barele de protecţie erau legate cu sîrmă, cabina n-avea acoperiş şi parbriz, iar un şomoiog de cîrpă ţinea loc de capac rezervorului de benzină. Camionul era plin cu vreascuri de care stăteau agăţaţi precar trei pasageri. Şoferul stătea strîns ghemuit

în cabină, înfofolit într-un cojoc zdrențuit. Lîngă el se mai aflau încă doi bărbați. Trecînd pe lîngă el, Erikki rămase surprins de privirile lungi pe care i le aruncară. Cîțiva metri mai departe un autobuz uzat, supraîncărcat cu călători, avansa șovăitor către el. Ca să-i lase loc, prudent, se apropie și mai mult de marginea drumului, ajungînd cu roțile pe buza șanțului, și se opri. Din nou băgă de seamă că șoferul și pasagerii se uitau la el - femei în *chador*, bărbați și tineri bărboși, îmbrăcați gros ca să se apere de frig. Unul dintre ei ridică pumnul către el, altul strigă o înjurătură.

Pînă acum n-am avut nici un fel de necaz, se gîndi neliniștit. Oriunde își arunca privirile - pe stradă sau în mașini - vedea aceleași chipuri încruntate. Trebuia să meargă foarte încet din pricina roiurilor de biciclete și motociclete ruginite ce se luptau pentru locurile de trecere printre mașini, autobuze și camioane, scurgîndu-se în șiruri lungi, fără să țină seama de alte legi de circulație decît cele care-i conveneau fiecăruia.

O turmă de oi se revărsă pe neașteptate dintr-o stradă laterală, strîngîndu-se unele într-altele în mijlocul drumului, motocicliștii urlînd injurături la adresa ciobanilor, iar aceștia răspunzîndu-le la fel, toată lumea furioasă, nerăbdătoare, claxoanele urlînd neîncetat.

- Afurisită circulație, idioate oi! spuse Azadeh, nerăbdătoare, trezită de-a binelea. Claxonează, Erikki.

- Ai răbdare, mai bine dormi. N-am cum să depășesc, strigă el pe deasupra tumultului, conștient de atmosfera ostilă care-i înconjura. Ai răbdare!

Avură nevoie de o oră ca să parcurgă încă trei sute de metri. Vînzători ambulanți, pietoni, gunoaie și nenumărate alte vehicule ce veneau din ambele părți și se alăturau șuvoiului îngreunau din ce în ce mai mult circulația. Se afla la cîțiva centimetri în spatele unui autobuz care ocupa cea mai mare parte a străzii, aproape frecîndu-se de automobilele de pe banda vecină, de cele mai multe ori cu una dintre roți trecută de jumătate peste muchia șanțului. Motocicliștii treceau nepăsători pe alături, izbind lateralele Range Roverului sau ale celor-

alte vehicole, înjurîndu-se între ei şi pe toată lumea, împingîndu-se, dînd călcîie oilor sau trecînd peste ele. Un mic automobil îl izbi uşor în spate, apoi şoferul îşi propti mîna pe claxon într-o furie paroxistică, ceea ce iscă în Erikki un val brusc de mînie.

Astupă-ţi urechile, îşi porunci sie însuşi. Fii calm! Nu poţi face nimic. Fii calm.

Dar găsea lucrul acesta din ce în ce mai dificil de îndeplinit. După o jumătate de oră, oile cotiră într-o uliţă laterală şi circulaţia se îmbunătăţi puţin. Apoi, după următorul colţ găsiră întreaga şosea răscolită şi o groapă nemarcată, adîncă de 7 metri, lată de aproape şase şi pe jumătate plină cu apă le tăie calea. Un grup de muncitori insolenţi stătau pe vine în apropiere, schimbînd înjurături şi gesturi obscene cu cei de pe şosea. Era cu neputinţă să înaintezi sau să dai înapoi, aşa că toate autovehiculele trebuiau să ocolească printr-o îngustă străduţă laterală. Nereuşind să ia curba, autobuzul din faţă trebui să se oprească, să dea înapoi - înconjurat de şi mai multe strigăte furioase şi tumult - iar cînd Erikki dădu la rîndul său înapoi ca să-i facă loc, o veche maşină albastră, aflată pînă atunci în spatele lui, se strecură pe lîngă el, pe partea opusă şoselei, către un mic loc liber rămas în faţa lor, forţînd maşina care venea din faţă să frîneze brusc şi să derapeze. Una dintre roţile ei nimeri în şanţ şi automobilul se aplecă periculos. Acum circulaţia era blocată complet.

Înfuriat, Erikki puse frînele, deschise portiera cu o smucitură şi, apropiindu-se de maşina intrată în şanţ, îşi încordă uriaşa-i putere ca să o tragă la loc pe şosea. Nimeni nu dădu vreo mînă de ajutor, în schimb înjurară cu toţii, adăugîndu-şi vocile vacarmului. Se îndreptă apoi către maşina albastră. În clipa aceea camionul dădu colţul şi se făcu loc, şoferul maşinii albastre apăsă pe acceleraţie făcînd un gest obscen şi maşina lui ţîşni vuind înainte.

Cu un efort, Erikki descleştă pumnii. Maşinile de pe ambele părţi ale drumului claxonau la el. Urcă în Roverul lui şi porni motorul.

- Uite!

Neliniştită, Azadeh îi întinse o ceaşcă de cafea. O bău, conducînd cu o singură mînă, căci traficul se încetinise din nou. Maşina albastră dispăruse. Cînd putu să vorbească liniştit, spuse:

- Dacă puneam mîna pe el sau pe maşina lui, i-aş fi făcut bucăţi pe amîndoi!

- Da. Da, ştiu. Erikki, ai băgat de seamă cît de duşmănoşi se uită toţi la noi? Atît de furioşi?!

- Da, da, am văzut.

- De ce oare? Am mai trecut prin Qazvin de douăzeci de ...

Azadeh se aplecă instinctiv, căci o bucată de pămînt izbi pe neaşteptate fereastra din partea ei. Se strecură înspăimîntată sub braţul lui protector. El înjură şi ridică ferestrele, apoi întinse mîna pe deasupra ei şi încuie portiera.

Un bulgăre de noroi izbi din nou parbrizul.

- Ce dracu' i-a apucat pe ăştia? murmură el. Parc-am avea deasupra noastră un steag american şi fluturăm poza Şahului!

O piatră zbură de nicăieri şi ricoşă de una dintre portierele maşinii, apoi în faţa lor autobuzul ieşi din îngusta străduţă laterală într-o piaţă largă din faţa unei moschei, cu tarabe şi cîte două benzi de circulaţie de fiecare parte. Spre uşurarea lui Erikki, prinseră viteză. Circulaţia era încă lentă, dar se mişcau şi trecu pe banda a doua, îndreptîndu-se către ieşirea spre Teheran, aflată la celălalt capăt al pieţei. La jumătatea celei două benzi începură să se înghesuie pe măsură ce alte vehicule se alăturau traseului pentru şoseaua spre Teheran.

- N-a fost niciodată atît de rău, murmură. Ce dracu' se-ntîmplă?

- Poate vreun alt accident, spusese foarte neliniştită Azadeh. Sau lucrări la şosea. Să ne întoarcem? Se circulă mai bine pe partea cealaltă?

- Avem destul timp, o încurajă el. Ieşim de aici în cîteva minute. Odată ieşiţi din oraş, o să fie în bine.

În fața lor, toată lumea încetinea din nou și zarva se stinse iarăși. Cele două benzi de circulație se înfundau devenind treptat una, unde abundau huiduieli, injurături, goniri, porniri, un șirag ce se tîra trudnic cu aproape cincisprezece kilometri pe oră, tarabele și cărucioarele de pe marginea străzii înaintînd pînă pe carosabil și încălecînd șanțurile. Erau aproape de ieșire cînd niște tineri porniră să alerge pe lîngă ei strigînd insulte, unele urîte. Unul dintre ei izbi în parbrizul dinspre partea lui.

- Ciine american! Porc american!

Acestora li se alăturară alții și niște femei în *chador* cu pumnii ridicați. Erikki era prins la mijloc și nu putea ieși dintre celelalte vehicole, nu putea să accelereze sau să încetinească și nici nu putea să întoarcă și simți cum îl umple mînia în fața neputinței sale. O parte dintre bărbați începură să lovească în capota și lateralele Range Roverului și în parbrizul portierei din partea sa. Acum era un grup numeros și cei aflați pe partea lui Azadeh începură s-o batjocorească, gesticulînd obscen, încercînd să deschidă portiera. Unul dintre tineri sări pe capotă, dar alunecă și căzu și-abia reuși să se rostogolească la o parte din calea mașinii, mai înainte ca aceasta să treacă peste el. Autobuzul din fața lor se opri. Imediat începu o înghiontealâ frenetică pentru că posibilii pasageri se îmbulzeau să urce, iar cei de sus să coboare. În acel moment Erikki văzu un spațiu liber, apăsă pe accelerator aruncînd jos un alt om, ocoli autobuzul, abia reușind să evite pietonii care treceau neaglijent printre vehicole, vîră într-o stradă laterală care, miraculos, era liberă, goni în lungul ei și trecu într-alta, evită la un fir de păr o masă de motocicliști și-și continuă drumul. În curînd se simți aproape pierdut, pentru că nu exista altă regulă pentru străzile orașului în afara faptului că erau pline cu gunoaie, ciini vagabonzi și vehicule circulînd alandala. Dar se orientă după soare și în cele din urmă ieși într-o stradă mai largă, își făcu loc printre celelalte mașini și în curînd ajunse la un drum pe care îl recunoscu, unul care îl duse într-o altă piață din fața unei alte moschei și de acolo înapoi la drumul către Teheran.

- E-n regulă acum, Azadeh! Au fost doar niște huligani!

- Da, spuse ea tremurînd. Ar trebui biciuiți.

Erikki studiase mulțimea din preajma moscheii, de pe străzi și din vehicole, incercînd să găsească o explicație pentru această ostilitate generală. Ceva s-a schimbat, își spuse. Ce anume? Apoi simți un nod în stomac.

- N-am văzut un soldat sau un camion militar de cînd am plecat din Tabriz. Nici unul. Tu?

- Nu, nu! Îmi aduc aminte de asta acum, cînd o spui.

- S-a întîmplat ceva, ceva serios.

- Război? Să fi trecut sovieticii granița?

Chipul ei își pierdu și mai mult din culoare.

- Mă îndoiesc. S-ar vedea trupe mergînd către nord, sau avioane.

Îi aruncă o privire.

- Să lăsăm asta, spuse mai mult ca să se convingă singur. O să ne distrăm de minune în Teheran. Șeherazada e acolo, și o mulțime dintre prietenele tale... Era vremea să faci o schimbare. Poate că o să iau zilele libere pe care le am, am putea merge în Finlanda pentru o săptămînă sau două.

Ieșiseră din centrul orașului și se aflau acum la periferie. Zona era sărăcăcioasă, cu aceleași ziduri, case șubrede și gropi. Aici șoseaua spre Teheran se lărgea, avînd patru benzi, două de fiecare parte și, deși circulația era încă foarte densă și lentă, abia douăzeci și cinci de kilometri la oră, nu era îngrijorat. Ceva mai în fața lor, drumul Abadan-Kermanshah se ramifica spre sud-vest și știa că acesta avea să preia o mare parte a aglomerației. Ochii lui măturară automat indicatoarele de la bord așa cum ar fi făcut-o în cabină, cu instrumentele de acolo, și își dori din nou, ca de nenumărate ori pînă atunci, să fi fost în elicopter, zburînd pe deasupra și în afara acestui balamuc. Indicatorul de benzină arăta rezervorul gol mai mult de trei sferturi. În curînd trebuia să realimenteze, dar cu atîtea canistre de rezervă la bord nu era o problemă. Încetiniră ca să depășească un alt camion, parcat cu

arogantă nepăsare în apropierea unor vînzători ambulanți, și care umplea aerul cu mirosul greu al gazelor motorului Diesel. Atunci alte diverse obiecte apărute din neant se izbiră de parbrizul lor.

- Poate c-ar trebui să ne-ntoarcem, Erikki, să ne-ntoarcem la Tabriz. Poate am putea ocoli Qazvinul...

- Nu, spuse el, părîndu-i-se straniu să audă teama în vocea ei - de obicei ea nu se temea de nimic. Nu, repetă și mai blînd, mergem la Teheran și-o să aflăm care-i necazul, și-atunci o să hotărîm.

Ea se trase mai aproape și-și puse o mînă pe genunchiul lui.

- Huliganii ăia m-au înspăimîntat, blestemații, murmură, jucînd nervoasă printre degete mărgelele turcoaz pe care le purta în jurul gîtului.

Cele mai multe femei iraniene purtau mărgele turcoaz sau albastre sau o singură piatră albastră, împotriva deochiului.

- Fii de cățea! De ce trebuie să se poarte așa?! Diavoli! Fie afurisiți pe veci!

Chiar la marginea orașului se afla o mare unitate militară de instrucție și o bază aeriană.

- De ce nu sunt soldați aici?

- Mi-ar plăcea și mie să știu, răspunse el.

Pe dreapta se ivi intersecția cu drumul Abadan-Kermanshah. Cea mai mare parte a vehicolelor luară calea asta. Garduri din sîrmă ghimpată mărgineau amîndouă șoselele, ca și cele mai multe drumuri și autostrăzi importante din Iran. Gardurile erau necesare ca să împiedice oile, caprele, vacile, cîinii și oamenii să traverseze drumul. Accidentele erau foarte frecvente și mortalitatea ridicată.

Dar asta-i normal în Iran, se gîndi Erikki. Ca nerozii ăia nebuni care au căzut în prăpastie. Nimeni nu știe, nimeni nu a raportat accidentul și nimeni nu s-a străduit să-i îngroape - doar hoitarii, animalele sălbatice și haitele de cîini vagabonzi.

Se simțiră mai bine cînd lăsară orașul în urmă. Peisajul de țară se desfășură din nou în fața lor, livezile

își luară din nou locul dincolo de drum, șanțuri și sîrmă ghimpată, muntele Elbrus la nord și ținutul vălurit la sud. Dar înainte ca viteza să crească cît de cît, cele două benzi ale lor se aglomerară și mai mult, viteza scăzînd din ce în ce, apoi deveniră treptat una singură, înghesuită și plină de huiduieli înfuriate. Obosit, blestemă inevitabilele lucrări rutiere care probabil că provocaseră gîtuirea, schimbă vitezele, mîinile și picioarele lucrînd singure, ca după o voință proprie, el abia percepînd că oprea și pornea, oprea și pornea, înaintînd centimetru cu centimetru, motoarele huruind și supraîncălzindu-se, zgomotul și nemulțumirea crescînd în fiecare vehicol.

Brusc, Azadeh arătă cu degetul înainte.

- Uite!

La o sută de metri mai departe era un baraj. Grupuri de oameni îl înconjurau. Unii erau înarmați, toți erau civili și îmbrăcați sărăcăcios. Barajul se afla la marginea unui sat greu de definit, cu tarabe alături de drum și, pe pajiștea de la marginea lui, sătenii - bărbați, femei și copii - se amestecau cu oamenii de lîngă barieră. Toate femeile purtau *chador* negru sau cenușiu. Pe măsură ce fiecare vehicol se oprea, se verificau actele de identitate ale ocupanților și apoi era lăsat să să treacă. Cîteva mașini fuseseră scoase de pe drum pe pajiște, unde oameni din grup interogau ocupanții.

Erikki zări și acolo arme.

- Nu sunt Gărzile Verzi, spuse.

- Nu-i nici un *mullah* acolo. Vezi vreun *mullah*?

- Nu.

- Sunt *tudehi* sau *mujhadini*, sau *fedaini*.

- Ar fi bine să-ți pregătești actele, spuse el și zîmbi. Pune-ți scurta, să nu răcești cînd deschid ferestrele... și căciulița.

Nu-l îngrijora frigul, ci curba sînilor ei ridicați mîndri sub pulover, finețea taliei și părul ei lăsat liber.

În cutia de bord se afla un cuțit mic, în teaca lui. Îl ascunse în cizma dreaptă. Celălalt, marele *pukoh*, era sub pufoaica lui, la brîu, în mijlocul spatelui. Cînd în cele din urmă le veni rîndul, bărbați ursuzi, bărboși, înconjurară

mașina. Cîțiva purtau carabine americane, unul un AK 47. Printre ei se aflau cîteva femei - doar chipuri în *chador*. Se holbară la ea cu ochi rotunzi și încruntări dezaprobatoare.

- Actele! spuse unul dintre ei în farsi, întinzînd mîna, răsuflarea-i grețoasă acoperind mirosul veșmintelor și trupurilor nespălate ce pătrundea în mașină.

Azadeh privea drept înainte, încercînd să nu bage în seamă rînjetele, murmurele și apropierea lor, cu care nu era nicidecum obișnuită. Politicos, Erikki îi întinse actele lor. Omul le primi, se uită la ele și le trecu mai departe unui tînăr care știa să citească. Toți ceilalți așteptară tăcuți, holbîndu-se, tropăind din picioare de frig. Într-un tîrziu, tînărul spuse într-o persană aspră:

- E un străin venit dintr-un loc numit Finlanda. Vine de la Tabriz. Nu-i american.

- Arată a american, spuse altcineva.

- Femeia se numește Gorgon. E nevasta lui. Cel puțin așa scrie în hîrtii.

- Sunt soția lui, spuse scurt Azadeh. Ca...

- Cin' te-a-ntrebat? se răsti grosolan primul bărbat. Numele tău de familie e Gorgon. E un nume de moșieri, iar accentul tău e poruncitor și arogant, ca și purtările, și mai mult ca sigur ești un dușman al poporului.

- Nu sunt dușmanul nimănui. Vă...

- Taci! Femeile trebuie să știe să se poarte, să fie caste și să se acopere, să fie supuse - chiar și într-un stat socialist.

Omul se întoarse către Erikki.

- Unde mergeți?

- Ce spune, Azadeh?

Ea traduse.

- Teheran, răspunse el zdrahonului, cu voce coborîtă. Azadeh, spune-i că mergem la Teheran!

Numărase șase puști și o armă automată. Circulația îl închidea ca într-un țarc. Nu vedea nici o cale de ieșire. Încă. Ea traduse mai departe, adăugînd:

- Soțul meu nu vorbește farsi.

- De unde ştim noi asta şi de unde ştim că eşti căsătorită? Unde-i certificatul de căsătorie?

- Nu-l am cu mine! Că sunt căsătorită scrie în actele mele.

- Astea 's nişte acte eliberate de Şah. Nişte acte ilegale. Unde-s cele noi?

- De la cine, semnate de cine? se repezi ea agresivă. Daţi-ne actele înapoi şi ingăduiţi-ne să plecăm!

Duritatea ei avu efect asupra bărbatului şi a celor-lalţi. Omul-şovăi.

- Veţi înţelege, vă rog, că sunt mulţi spioni şi duşmani ai poporului care trebuie prinşi.

Erikki simţea inima izbind ca un ciocan. Chipuri mohorîte, oameni ieşiţi din Evul Mediu. Uriţi. Grupului format în jurul lor îse alăturară şi alţi bărbaţi. Unul dintre ei se agita foarte zgomotos, făcînd semne furioase maşinilor şi camioanelor ce veneau din spatele lui, să treacă în faţă spre a fi verificate. Nimeni nu claxona. Toată lumea îşi aştepta rîndul. Şi pe deasupra întregii îmbulzeli plutea o tăcere ameninţătoare, sumbră.

- Ce se întîmplă aici?

Un bărbat îndesat îşi făcu loc cu umerii prin mulţime. Oamenii se dădură politicoşi la o parte din calea lui. Pe umărul lui atîrna un pistol mitralieră cehoslovac. Celălalt îi explică şi îi întinse documentele. Chipul bărbatului îndesat era rotund şi neras, ochii întunecaţi, hainele sărăcăcioase şi slinoase. Pe neaşteptate trosni un foc de armă şi toate capetele se întoarseră către pajişte. Pe pămînt, alături de micul automobil care fusese tras deoparte de mulţime, zăcea un om. Unul dintre cei care înconjuraseră automobilul stătea deasupra lui cu o armă automată în mînă. Un alt pasager era lipit de portiera maşinii cu mîinile deasupra capului. Brusc, acesta străpunse cordonul de trupuri care-l înconjura şi o rupse la fugă. Omul cu arma ochi şi trase, greşi ţinta şi trase din nou. De data asta bărbatul care alerga ţipă şi se prăbuşi, zvîrcolindu-se în agonie, încercă să se tîrască mai departe, dar picioarele nu-l ajutară. Agale, cel cu arma se apropie

de el, își goli încărcătorul în trupul lui, ucigîndu-l treptat, treptat.

- Ahmed! strigă bărbatul îndesat, de ce irosești gloanțele cînd cizmele tale ar fi făcut la fel de bine treaba? Cine-s ăia?

- SAVAK!

Un murmur de satisfacție străbătu mulțimea și cineva scăpă un strigăt de bucurie.

- Prostule, atunci de ce i-ai ucis așa de repede, ei?! Adu-mi aici actele lor!

- Fiii ăștia de cîine au niște hîrtii care pretind că-s oameni de afaceri din Teheran, da' recunosc pe unu' din SAVAK cînd îl văd. Vrei hîrtii false?

- Nu, rupe-le!

Bărbatul îndesat se întoarse către Erikki și Azadeh.

- Așa vom face cu toți dușmanii Poporului și-i vom șterge de pe fața pămîntului.

Ea nu-i răspunse. Actele lor se aflau în mîna murdară. Ce-ar fi dacă și hîrtiile noastre ar fi socotite false? *Insha'Allah.* Cînd omul isprăvi de cercetat documentele lor de identitate, privi îndelung la Erikki, apoi la ea.

- Zici că ești Azadeh Gorgon Yok... Yokkonen, nevasta lui?

- Da.

- Bine!

Îndesă actele lor în buzunar și făcu un semn cu degetul către pajiște.

- Spune-i să ducă mașina acolo. O să vă percheziționăm. Dar fă-o *acum!*

Bărbatul urcă pe bara de protecție, zgîriind vopseaua cu cizmele.

- Ce-i asta? întrebă, arătînd cu degetul către crucea albastră pe fond alb pictată pe acoperiș.

- E steagul finlandez, spuse Azadeh. Soțul meu e finlandez.

- De ce e acolo?

- Îi face plăcere lui.

Bărbatul îndesat scuipă, apoi arătă din nou cu degetul către pajiște.

- Grăbește-te, acolo!

Cînd ajunseră într-un loc liber, cu gloata după ei, el se lăsă să alunece jos.

- Afară! Vreau să percheziționez mașina, să văd dacă n-aveți arme sau ceva interzis.

Azadeh spuse:

- N-avem arme sau ...

- Afară! Și tu, femeie, tu ține-ți gura!

Babele din mulțime șuierară aprobator. Furios, el împunse cu degetul către cele două trupuri prăbușite în șanțul năruit:

- Judecata Poporului e scurtă și hotărîtă. Nu uitați asta!

Arătă către Erikki.

- Spune-i monstrului tău de bărbat ce-am spus - dacă e bărbatul tău...

- Erikki, el spune că judecata poporului este scurtă și hotărîtă și să nu uităm asta. Ai grijă, dragul meu, noi, noi trebuie să ieșim din mașină. Vor să percheziționeze mașina.

- Foarte bine, dar trage-te încoace și ieși pe partea mea.

Erikki ieși, dominînd mulțimea cu înălțimea lui. Își puse brațele protector în jurul ei, în timp ce bărbații, femeile și cîțiva copii se înghesuiau în jurul lor, lăsîndu-le prea puțin loc. Mirosul trupurilor nespălate era sufocant. O simțea tremurînd, oricît de mult încerca ea să ascundă asta. Priviră împreună cum bărbatul cel îndesat și alți cîțiva se cățărară în mașina lor imaculată, urcîndu-se pe scaune cu cizmele înnoroiate. Alții deschiseră portiera din spate, scotînd și împrăștiind nepăsători lucrurile lor, scotocind cu mîinile murdare în buzunare, deschizînd totul, și bagajele lui și ale ei.

Unul dintre bărbați ridică la vedere lenjeria ei subțire și cămășile de noapte și din mulțime se auziră mieunături și strigăte batjocoritoare. Babele murmurară dezaprobator. Una dintre ele întinse mîna și o apucă de păr. Azadeh se trase înapoi, dar cei din spatele ei nu-i făcură loc. Deîndată Erikki își mișcă trupul masiv ca s-o

te, dar mulțimea înghesuită compact nu mișcă, deși cei din apropiere țipară aproape zdrobiți, strigătele lor înfuriindu-i pe ceilalți care se apropiară și mai mult, amenințători, răstindu-se la el. Brusc, Erikki înțelese pentru prima dată în viața lui că nu putea s-o apere. Știa că ar fi putut ucide o duzină dintre ei mai înainte ca să-l copleșească și să-l ucidă, dar asta n-ar fi apărat-o.

Realitatea gîndului îl cutremură. Își simți picioarele moi și o nevoie copleșitoare de a urina, iar mirosul spaimei care-l domina aproape îl sufocă și trebui să se lupte cu panica ce-l invadase. Privea prostit cum li se luau lucrurile. Unii bărbați se depărtau tîrînd din greu canistrele cu vitala benzină, fără de care n-aveau cum s-ajungă la Teheran, căci toate stațiile de benzină erau în grevă, închise. Încercă să-și forțeze picioarele să se miște, dar ele nu-l ascultară - și nici gura. Una dintre babe strigă ceva către Azadeh, care scutură din cap aiurită, iar bărbații preluară strigătul, înghiontindu-i, apropiindu-se și mai mult și el își simți nările umplîndu-se de mirosul lor fetid și urechile asurzite de cuvintele strigate în farsi. Avea încă brațele în jurul ei și, în mijocul hărmălaiei, ea privi în sus și putu citi în ochii ei groaza, dar nu putu auzi ce îi spunea. Din nou încercă să croiască mai mult loc pentru amîndoi, dar din nou nu reuși. Disperat, se străduí să-și stăpînească panica sălbatică, sufocantă, ce creștea din ce în ce înlăuntrul lui și nevoia de-a lovi care începuse să pună stăpînire pe el, știind că, odată ce-ar începe, s-ar stîrni o încăierare care ar fi ucis-o, dar nu se putu stăpîni și izbi orbește cu cotul liber. În același moment, o țărancă dolofană, cu ochii plini de o ură stranie își croi drum printre ceilalți și azvîrli *chadorul* în pieptul lui Azadeh, scuipînd o avalanșă de cuvinte în farsi, abătînd atenția de la bărbatul prăbușit sub picioarele lui, cu pieptul zdrobit de lovitură. Mulțimea striga la ei. Era limpede că-i cereau ei să pună *chadorul* și Azadeh țipa printre lacrimi "Nu, nu, lăsați-mă în pace!" complet dezorientată. În viața ei nu fusese niciodată tratată astfel, nu fusese niciodată într-o gloată ca asta, nu se găsise niciodată în apropierea țăranilor, înconjurată de atîta ostilitate.

- Pune-l, tîrfă...
- În numele lui Allah, pune *chadorul*!
- Nu în numele lui Allah, femeie, în numele Poporului!
- Allah e mare, supune-te Cuvîntului!
- Mă piş pe Allah, în numele Revol...
- Acoperă-ţi părul, tîrfă şi fiică de tîrfă!
- Supune-te Profetului, fie-i numele lăudat!

Strigătele şi înghiontelile se înteţiră, iar bărbatul care zăcea pe pămînt fu zdrobit sub picioare, apoi cineva se agăţă de braţul cu care Erikki o ţinea pe Azadeh pe după umeri şi ea simţi cealaltă mînă a lui pornind către pumnalul de la spate şi strigă:

- Nu, nu, Erikki, or să te omoare!

Cuprinsă de panică, împinse ţăranca şi se zbătu să-şi tragă *chadorul* pe ea, repetînd întruna "*Allah'u Akbar*" şi asta îi mai potoli întrucîtva pe cei din preajmă, strigătele se domoliră, deşi cei aflaţi mai în spate se împingeau ca să vadă mai bine, împingîndu-i în caroseria Range Roverului. În înghesuială, mai cîştigară puţin spaţiu în jurul lor, deşi erau încă înconjuraţi din toate părţile. Ea nu ridică privirile, se mulţumi doar să îl ţină strîns de braţ, tremurînd ca un pisoi îngheţat, înfăşurată în vălul grosolan. Un val de rîsete izbucni cînd unul dintre bărbaţi îşi puse sutienul ei pe piept şi începu să se scălămbăie. Actele de vandalism continuară pînă cînd, pe neaşteptate, Erikki sesiză ceva nou în preajmă.

Bărbatul cel îndesat şi însoţitorii lui se opriseră şi priveau nemişcaţi spre Qazvin. În timp ce încerca să se lămurească, îi văzu topindu-se în mulţime. În cîteva secunde dispăruseră. Alţi oameni din apropierea barierei se urcau în maşini şi se-ndreptau spre Teheran, accelerînd. O parte dintre săteni se întorseseră şi ei către oraş, apoi alţii, pînă cînd întreaga mulţime păru vrăjită.

Pe drum, printre şirurile învălmăşite ale maşinilor, se apropia o altă mulţime de oameni, cu *mullahi* în frunte. Unii dintre *mullahi* şi mulţi dintre bărbaţi erau înarmaţi. Strigau "*Allah'u Akbar, Allah şi Khomeini*" şi se repeziră asupra barierei. Se auziră cîteva focuri de armă şi dinspre

barieră li se răspunse la fel. Adversarii se ciocniră luptîndu-se cu pietre, bare de fier și pari și, cîteodată, puști. Mulțimea din jur se împrăștie. Sătenii o rupseră la fugă spre adăpostul caselor, șoferii și pasagerii dispărură în mașinile lor, în șanțuri sau se întinseră la pămînt.

Strigătele de atac și de răspuns, împușcăturile, zgomotul și țipetele acestei încăierări mărunte îl scoaseră pe Erikki din paralizia care-l cuprinsese. O împinse pe Azadeh către mașină, culegînd în grabă cele mai apropiate dintre bunurile lor împrăștiate, le aruncă în portbagaj, trînti capota, mătură din cale cîțiva dintre sătenii care începuseră și ei să culeagă dintre lucrurile aruncate pe jos, sări pe locul șoferului și porni motorul, dînd scurt mașina înapoi, apoi schimbînd direcția, țîșnind cu motorul urlînd de-a curmezișul pajiștei, paralel cu drumul. În fața lui și puțin spre dreapta zări pe bărbatul îndesat cu trei dintre însoțitorii lui urcînd într-o mașină și își aminti că omul mai avea încă actele lor. Pentru o fracțiune de secundă se gîndi să se oprească dar brusc respinse gîndul și menținu direcția către copacii care mărgineau drumul. Atunci îl văzură pe celălalt coborîndu-și arma de pe umăr, ochind și trăgînd. Rafala trecu puțin prea sus și Erikki smuci volanul cu reflexele unui nebun, își înfipse călcîiul în accelerator și țîșni către țeava armei, transformînd Range Roverul într-un berbec. Masiva bară de protecție a mașinii izbi omul, strivindu-l de aripa laterală a automobilului său, zdrobindu-l laolaltă cu mașina, în timp ce pistolul mitralieră continuă să tragă pînă își goli încărcătorul, gloanțele izbindu-se mieunînd de metal sau pătrunzînd prin parbriz. Ieșit din minți, Erikki dădu înapoi, apoi țîșni din nou înainte, răsturnînd epava mașinii și ucigînd ocupanții și ar fi ieșit din mașină continuînd măcelul cu mîinile goale, dar în clipă aceea văzu în oglinda retrovizoare oamenii alergînd către el și atunci se răzgîndi și plecă.

Range Roverul era construit anume pentru astfel de terenuri, avea cauciucuri speciale pentru zăpadă, care mușcau adînc pămîntul răscolit. În cîteva clipe ajunseră printre copaci, la adăpost de urmăritori, și el vîră ieșind

în șosea, cuplă viteza întîi și amîndouă diferențialele, trecînd peste șanțul adînc și rupînd gardul de sîrmă ghimpată. Odată ajuns pe șosea deblocă unul dintre diferențiale, schimbă viteza și porni ca o furtună.

Numai cînd ajunse destul de departe de acel loc își scrîșnipi ceața singerie de pe ochi. Cu răsuflarea tăiată își aminti șuierul gloanțelor ce împroșcaseră mașina și că Azadeh era cu el. Cuprins de panică, o căută cu privirea. Era teafără, deși înghețată de spaimă, și stătea ghemuită în scaun, agățîndu-se cu amîndouă mîinile de un miner lateral, înconjurată de găuri de gloanțe, găuri de gloanțe în parbriz, găuri în acoperiș, dar ea întreagă și nevătămată, deși în prima clipă văzu doar chipul urîțit de *chador* al unei femei iraniene, un chip ca oricare altul dintre zecile de mii pe care le zăriseră în mulțime.

- Oh, Azadeh! gîfîi, apoi întinse brațul și o trase către el, conducînd cu o singură mînă.

Peste o clipă încetini și trase la marginea drumului, îmbrățișînd-o, în timp ce pe ea o scuturau suspinele. Nu observă că indicatorul de benzină arăta rezervorul aproape gol sau că circulația se aglomera, și nici privirile dușmănoase ale trecătorilor sau că în multe mașini se aflau revoluționari care se grăbeau către Teheran.

CAPITOLUL 17

La Zagros Trei; ora 3,18 după-amiază. Întinși pe sănii, cei patru bărbați coborau în viteză panta din spatele bazei, cu Scot Gavallan puțin înaintea lui Jean-Luc Sessonne, care era cap la cap cu Nasiri, managerul bazei, urmați la vreo douăzeci de metri de Nitchak Han. Era o întrecere aranjată de Jean-Luc, "Iranul împotriva lumii", și toți patru bărbații încercau înfierbîntați să-și mărească viteza. Zăpada era o pulbere de un alb virginal, zăpadă mărunță și foarte ușoară, absolut neatinsă, așternută deasupra unei cruste întărite. Urcaseră cu toții pe creasta din spatele bazei, însoțiți de Rodrigues și un sătean pe post de arbitri de start. Premiul cîștigătorului consta din

mii de riali - cam șaizeci de dolari - și una dintre ele cu whisky ale lui Lochart.

- Tom n-o să se supere, hotărîse Jean-Luc cu veselie. Are un concediu suplimentar, huzurește vesel la Teheran, în timp ce noi trebuie să stăm la bază! Iar eu, cine sunt eu la comandă? Bineînțeles. Comandantul consumă sticla spre gloria Franței, spre binele trupelor mele și al glorioaselor noastre gazde și stăpini ai acestor ținuturi, Yazdek Kash'kai, adăugase el în strigătele asmine de bucurie.

Era o după-amiază minunată, însorită, la două mii cinci sute de metri altitudine, cerul de un albastru adînc era lipsit de nori, aerul cristalin. Noaptea, ninsoarea se risese. De cînd plecase Lochart la Teheran, cu trei zile în urmă, ninsese întruna. Acum baza și depresiunea dintre munți era o priveliște de basm, cu brazi, zăpadă și creste care se ridicau la patru mii cinci sute de metri, sub un strat de șaizeci de centimetri de zăpadă proaspătă.

Pe măsură ce se apropiau de piciorul pantei, aceasta devenea și mai abruptă, iar niște troiene nevăzute îi săltau din cînd în cînd. Prinseseră viteză, uneori aproape dispărînd sub norii de zăpadă, plini de entuziasm, lipiți cu tot trupul de sănii și hotărîți să învingă.

În fața lor erau cîteva pîlcuri de pini. Scot frînă iscusit cu călcîiele bocancilor săi de schi, strîngînd cu mîinile înmănușate capătul curbat al patinelor din față, și trasă un grațios arc de cerc în jurul copacilor, se mai simți săltat încă o dată, apoi se năpusti în jos pe ultima parte a pantei, către linia de sosire ce se vedea departe, jos, și unde restul sătenilor și al personalului bazei îi încurajau cu strigăte. Nasiri și Jean-Luc frînară o fracțiune de secundă mai tîrziu, ocoliră pîlcul de copaci ceva mai repede, săltară într-o cascadă de zăpadă și îl ajunseră din urmă, distanța dintre ei reducîndu-se doar la cîțiva centimetri.

Nitchak Han nu frînă deloc, sau se prefăcu doar, se încredință lui Allah pentru a suta oară în viața lui, închise ochii și se îndreptă glonț către copaci. *Insha'Allah*. Trecu pe lîngă primul copac la distanță de jumătate de metru, pe lîngă următorul la un sfert de metru, deschise ochii

tocmai la timp ca să evite să dea cu capul de un trunchi de copac, spintecă un desiș de puieți, țișni brusc în aer peste o ridicătură, ocolind miraculos un trunchi căzut, și se izbi din nou de pămînt, primind în piept o lovitură dureroasă care aproape îi tăie respirația, dar se ținu mai departe de mînere, venind vertiginos din urmă, alunecă aplecat primejdios pe o patină preț de o secundă, își recăpătă echilibrul și țișni din pădure mai iute decît ceilalți, pe o traiectorie mai dreaptă decît ceilalți, cu zece metri înaintea tuturor, într-un tunet de urale din partea sătenilor.

Distanța dintre cei patru concurenți scădea, ei lipindu-se cît mai mult de săniile lor pentru a cîștiga încă o idee de viteză; Scot, Nasiri și Jean-Luc s-au apropiat din ce în ce mai mult din urmă pe Nitchak Han. În acest loc zăpada nu era atît de bună și mici ridicături îi făceau să salte, forțîndu-i să se agațe mai strîns de sănii. Încă două sute de metri, încă o sută, oamenii de la bază și sătenii strigau și-l implorau pe Allah pentru victorie, optzeci, șaptezeci, șaizeci, cincizeci, apoi...

Dîmbul, deși mare, era bine ascuns. Aflat în frunte, Nitchak Han fu primul aruncat în sus și pierdu controlul, rostogolindu-se pe o parte cu răsuflarea tăiată, apoi Scot și Jean-Luc țîșniră amîndoi în aer, răsucindu-se, căzînd cu mîinile și picioarele rășchirate, la fel de neajutorați, răsturnîndu-și săniile în nori de pulbere înghețată. Nasiri încercă disperat să-i ocolească și pe ei și ridicătura și-și smuci sania într-un derapaj violent, dar alunecă de pe ea și o porni răsucindu-se la vale, oprindu-se puțin mai departe decît ceilalți, gîfîind. Nitchak Han se ridică și își șterse zăpada de pe față și barbă.

- Slăvit fie Allah, murmură el, nevenindu-i să creadă că nu-și rupsese nici o mînă sau vreun picior, apoi privi în jur către ceilalți.

Se adunau și ei de jos, Scot înecîndu-se de rîs pentru că Jean-Luc, care n-avea nici el vreo zgîrietură, rămăsese întins pe spate, slobozind o explozie de invective în franceză. Nasiri sfîrșise aproape îngropat cu capul înainte

într-un troian de zăpadă și, încă rîzînd, Scot se îndreptă către el să-l ajute. Era puțin julit, dar nimic grav.

- Ei, voi de-acolo, strigă cineva din mulțimea de jos. Era Jordon Porcărie. Cum rămîne cu porcăria asta de cursă? Încă nu s-a terminat! Hai Scot, hai Jean-Luc, pentru Dumnezeu, dați-i drumul odată!

Scot îl lăsă pe Nasiri și porni să alerge către punctul de sosire aflat la cincizeci de metri mai departe, dar alunecă și căzu în zăpada groasă, se ridică împleticindu-se și alunecă din nou, cu picioarele ca de plumb. Jean-Luc se ridică și el clătinat și se repezi după el, urmat îndeaproape de Nasiri și Nitchak Han. Strigătele mulțimii se înmulțiră, încurajînd bărbații ce se luptau cu zăpada, căzînd, sărind înainte, ridicîndu-se și căzînd din nou, într-o întrecere foarte dură, uitînd toate durerile. Scot se afla ceva mai în frunte, urmat de Nitchak Han, Jean-Luc și Nasiri - încurajați de Fowler, roșu la față și la fel de încins ca și sătenii.

Mai aveau zece metri. Bătrînul Han era cu un metru înaintea lor, cînd alunecă și se întinse cu fața în jos, cu picioarele și mîinile răşchirate; Scot preluă conducerea, urmat îndeaproape de Nasiri, și de Jean-Luc la cîțiva centimetri în urma lor. Cursa se transformase de fapt într-un mers împleticit, întrerupt de rostogoliri, foarte obositor, la fiecare pas trebuind să-și smulgă cizmele din zăpada înaltă.

Se auzi un cutremurător strigăt unanim cînd Nitchak Han începu să înainteze în patru labe pe ultimii cîțiva metri. Jean-Luc și Scot încercară un ultim salt disperat către linia de sosire, cu capul înainte, și căzură cu toții într-o grămadă, înconjurați de strigăte.

- Scot a cîștigat...

- Nu, Jean-Luc...

- Nu, bătrînul Nitchak...

Cînd reuși să-și tragă sufletul, Jean-Luc spuse:

- Deoarece nu există o părere clară și nici chiar preacinstitul nostru *mullah* nu e îndeajuns de sigur, eu, Jean-Luc, îl declar pe Nitchak Han cîștigător cu o lungime de nas.

Urmară alte strigăte, care se repetară după ce el adăugă:

- Şi deoarece învinşii au pierdut atît de curajos, îi premiez cu încă o sticlă de whisky din rezerva lui Tom, sticlă pe care o voi confisca tot eu şi care va fi împărţită de către toţi lucrătorii străini, la apusul soarelui.

Fiecare strînse mîna cu fiecare. Nitchak Han fu de acord ca luna următoare să mai facă o întrecere şi deoarece cinstea legea şi nu bea alcool, se tocmi feroce şi-i vîndu lui Jean-Luc sticla de whisky pe care o cîştigase, la jumătate de preţ. Toată lumea izbucni din nou în urale, apoi cineva scoase un strigăt de avertisment.

Către nord, departe, în munţi, o rachetă roşie de semnalizare cădea în vale. Se lăsă brusc tăcerea. Racheta dispăru. Apoi încă una descrise un arc de cerc, ca să se prăbuşească din nou: SOS, urgent.

- CASEVAC, spuse Jean-Luc privind printre gene. Trebuie să fie la sonda Rosa sau la Bellissima.

- Am plecat.

Scot Gavallan porni grăbit.

- Vin cu tine. O să luăm un '212 şi o să transformăm totul într-un zbor de verificare pentru tine.

În cîteva minute se aflau în aer. Sonda Rosa era una dintre sondele pe care le căpătaseră în urma contractului *Guerney*, iar Bellissima, una dintre cele pe care o deserveau în mod obişnuit. Toate cele unsprezece sonde din zona aceea fuseseră instalate de o companie italiană pentru *IranOil* şi deşi toate erau legate prin radio cu Zagros Trei, legătura nu era întotdeauna bună din pricina munţilor şi a efectului de ecranare. Rachetele de semnalizare ţineau locul radioului.

Aparatul urcă constant, trecînd de trei mii de metri, plafonul operaţional de patru mii de metri depinzînd de încărcătură. Văile acoperite cu zăpadă sclipeau în lumina soarelui. În faţa lor, într-un luminiş de pe un mic platou aflat la trei mii şapte sute opt zeci şi cinci de metri altitudine, se zărea sonda Rosa - cîteva trailere pentru locuinţe şi şoproane împrăştiate la întîmplare în jurul turnului înalt. Şi o platformă de aterizare.

- Rosa, aici Jean-Luc! Mă auzi?

Aşteptă răbdător.

- Tare şi limpede, Jean-Luc!

Era vocea veselă a lui Mimmo Sera, "omul firmei" - ...mai mare în funcţie de acolo, un inginer însărcinat cu ...te lucrările.

- Ce ne-ai adus, ei?

- *Niente*, Mimmo. Am văzut o rachetă roşie şi ...rificam.

- *Mon Dieu*, CASEVAC! N-am fost noi.

Fără să mai stea pe gînduri, Scot întrerupse manevra ...aterizare, aplecă aparatul pe-o parte şi se îndreptă ...tre noile coordonate, urcînd mai sus în munţi.

- Bellissima?

- O să verificăm.

- Daţi-ne de ştire, da? N-am avut vreo legătură de ...nd a început furtuna. Care-s ultimele ştiri?

- Ultima am auzit-o acum două zile. BBC-ul spunea ...Nemuritorii de la Doshan Tappeh au înăbuşit o revoltă ...Şcolii de Piloţi şi a civililor. N-avem nici o veste de la ...diul central din Teheran sau de la altcineva. Dacă aflăm ...eva, o să vă comunicăm prin radio.

- Ei, radio! Jean-Luc, mai avem nevoie de încă o ...duzină de ţevi de şase ţoli şi, ca de obicei, de ciment, ...începînd de mîine. *Okay*?

- *Bien sûr!*

Jean-Luc era încîntat că apăruse de lucru în plus şi că se ivise ocazia de a dovedi că erau mai buni decît *Guerney*.

- Cum merge?

- Am săpat pînă la trei mii de metri şi se pare că o să dăm de ceva grozav. Aş vrea să-l tubez luna viitoare, dacă se poate. Poţi comanda la Slumberger?

Slumberger era o firmă internaţională care producea şi aproviziona cu echipament electronic de mare precizie pentru măsurări la mare adîncime a depunerilor de petrol şi a calităţii diferitelor straturi, echipamente de ghidaj pentru sondele de foraj, de agăţare a sapelor rupte, de forare prin explozie, ţevi de

oțel pentru pomparea petrolului, dimpreună cu experții care puteau să le manevreze. Foarte scumpe, dar absolut necesare. Tubarea puțului era ultima operațiune înainte de cimentarea îmbrăcămințiii de oțel și conectarea sondei la conductă.

- O să ți le aducem aici luni, de oriunde ar fi, Mimmo - cu voia lui Khomeini.

- *Mamma mia,* spune-i lui Nasiri că trebuie să le primim.

Recepția se pierdea iute.

- Nici o problemă! O să te chem la întoarcere.

Jean-Luc aruncă o privire afară din carlingă. Treceau peste o culme, încă în urcare, cu motoarele în plin efort.

- *Merde!* Mi-e foame, spuse și se întinse în scaun. Mă simt de parcă mi-aș fi făcut masaj cu un perforator pneumatic - da' ce cursă!

- Știi, Jean-Luc, ai ajuns la linia de sosire o secundă înaintea lui Nitchak Han. Fără îndoială.

- Desigur, dar noi, francezii, suntem mărinimoși, *diplomatiques* și foarte practici. Știam c-o să ne vîndă whiskyul nostru la juma' de preț. Dacă ar fi fost învins, ne-ar fi costat o avere. Jean-Luc zîmbi. Dacă n-ar fi fost movila aia, n-aș fi ezitat, aș fi cîștigat detașat.

Scot zîmbi și el și nu spuse nimic. Respira ușor, dar era conștient de faptul că trebuia să respire. După regulament, peste limita de patru mii de metri, piloții trebuiau să poarte mască de oxigen dacă erau nevoiți să rămînă în aer mai mult de o jumătate de oră. N-aveau așa ceva și totuși niciodată vreunul dintre piloții lor nu simțise altceva decît o ușoară durere de cap, deși îți trebuia o săptămînă sau chiar mai mult ca să te acomodezi cu viața la două mii cinci sute de metri. Era mai greu pentru sondorii de la Bellissima.

Escalele lor la Bellissima erau de obicei foarte scurte. Era de cele mai multe ori ca un salt de colo-colo, cu încărcătura maximă de două mii de kilograme. Țevi, pompe, motoare Diesel, vinciuri, generatoare, substanțe chimice, alimente, trailere, rezervoare, oameni, noroi -

mele generic pentru lichidul pompat în gaura forată ca înlăture resturile, să lubrefieze sapa, la momentul potrivit să domolească presiunea petrolului sau a gazului fără de care forajele de adîncime erau cu neputinţă de efectuat. Apoi saltul de acolo, cu sau fără încărcătură completă - lucrători sau echipament ce trebuia reparat sau înlocuit.

- Suntem un fel de' camion ţopăitor, îşi zise Scot aţintind întruna cu privirea cerul, instrumentele şi tot ce îi vedea în jur. Da, dar ce minunat e să zbori şi să nu conduci pe şosea!

Trecuseră de mult de limita copacilor, şi dedesubt se vedeau foarte aproape colţurile stîncilor. Trecură de ultima creastă. Acum se putea vedea sonda.

- Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi?

Sonda Bellissima se afla cel mai sus din tot lanţul, la exact patru mii o sută de metri deasupra nivelului mării, cuibărită pe o platformă de stîncă, chiar sub creastă. Dincolo de marginea stîncii, coasta muntelui se prăvălea abrut cale de două mii cinci sute metri într-o vale lată de şaisprezece kilometri şi lungă de cincizeci, căscată ca o mare rană în suprafaţa pămîntului.

- Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi?

Din nou nici un răspuns. Schimbă canalele.

- Zagros Trei, mă auzi?

- Tare şi limpede, căpitane! veni imediat răspunsul operatorului iranian de la bază, Aliwani. Excelenţă, Naşiri e lîngă mine.

- Rămîi pe frecvenţa asta. Bellissima ne-a chemat, dar n-avem contact radio. O să aterizăm.

- Înţeles. Rămîn pe frecvenţă.

Ca întotdeauna la Bellissima, Scot era uluit de vastitatea convulsiilor scoarţei pămîntului care născuseră acea vale. Şi ca toţi cei care vizitaseră această sondă, se minună din nou de imensitatea riscului, a efortului şi cheltuielilor necesare pentru localizarea pungii de petrol, pentru alegerea amplasamentului, ridicarea sondei, apoi străpungerea zecilor de mii de metri - ca sondele să devină profitabile. Dar erau într-adevăr profitabile, pe

măsura întregii zone, cu uriașele ei depozite de petrol și gaz prinse în capcana conurilor de calcar, între trei mii și patru mii de metri de la suprafață. Și după asta, celelalte investiții și riscuri uriașe: legătura între această sondă și conducta care străbătea Munții Zagros unind rafinăriile de la Isfahan, din centrul Iranului, cu cele de la Abadan, din Golf, o altă extraordinară realizare inginerească a vechii companii Anglo-Iranian Oil, acum naționalizată și rebotezată *IranOil*, "furată, Scot flăcăule, furată e cuvîntul corect", spusese tatăl său de atîtea ori.

Scot Gavallan zîmbi în sinea lui amintindu-și de tatăl său, simțind un val de căldură în suflet. Sunt al dracului de norocos că mi-e tată, își zise, mi-e dor de mama, dar totuși mă bucur c-a murit. E cumplit pentru o femeie drăguță, activă, să devină o neajutorată, legată de un scaun cu rotile, ca o cochilie pietrificată și totuși cu mintea intactă chiar și la sfîrșit, cea mai bună mamă pe care care ar putea-o avea cineva. Afurisit ghinion moartea ei. În special pentru tata! Dar mă bucur că s-a recăsătorit. Maureen e grozavă și tata e grozav și am parte de o viață grozavă și viitoru-i roz: o groază de zboruri, elicoptere din belșug, iar în cîțiva ani o să mă-nsor. Cu Tess. Inima lui își iuți bătăile. A dracului încurcătură că Linbar e unchiul ei și ea nepoata lui favorită, da' are al dracului noroc că n-am nimic de-a face cu el. Ea are numai opt'spe ani, așa că e timp de ajuns.

- Unde ai ateriza, *mon vieux?* auzi în căști.

- Dinspre vest, spuse, adunîndu-și gîndurile.

- Bun.

Jean-Luc privea atent înainte. Nici un semn de viață. Locul, acoperit din belșug cu zăpadă, era aproape îngropat în nămeți. Doar platoul de aterizare era curățat. Din rulote se înălțau fire de fum.

- Ah, acolo!

Zăriră lîngă platformă silueta măruntă a unui bărbat încotoșmănat pînă la urechi, fluturîndu-și brațele.

- Cine e?

- Cred că e Pietro.

Scot se concentră asupra manevrelor de aterizare. La această înălțime și din pricina poziției platformei de foncă, se iscau adesea rafale neașteptate, turbulențe de aer și vîrtejuri și nu era îngăduită nici o greșeală. Se apropiară pe deasupra abisului, scuturați de vînt, corectă admirabil direcția cînd trecu pe deasupra stîncii și așeză aparatul pe sol.

- Bine.

Jean-Luc își îndreptă iarăși atenția către figura încotoșmănată în care îl recunoscu acum pe Pietro Fieri, cel dintre maiștri de foraj, următorul ca importanță după reprezentantul companiei. Îl văzură trecîndu-și mîna cu cuchia palmei de-a curmezișul gîtului, semnul pentru oprirea motoarelor, ceea ce însemna că nu era necesară o decolare imediată. Jean-Luc deschise un hublou lateral și îi făcu semn să se apropie.

- Ce s-a-ntîmplat, Pietro? strigă ca să acopere zgomotul motoarelor.

- Guineppa e bolnav, strigă la rîndul lui Pietro, bătîndu-se cu pumnul în stînga pieptului. Credem că ar fi inima și asta nu-i tot. Uite acolo!

Arătă undeva sus. Jean-Luc și Scot își sucirăgîturile ca să vadă mai bine, dar nu putură să zărească ceea ce îl neliniștea. Jean-Luc își desfăcu centura de siguranță și ieși afară. Frigul îl izbi și el clipi, ochii lăcrimîndu-i din pricina vîntului și a vîrtejurilor provocate de rotor, ochelarii de soare nefiindu-i de prea mare ajutor. Atunci văzu care era problema și simți un ghem urît în stomac.

La cîteva sute de metri deasupra lor și aproape drept deasupra taberei, chiar sub creastă, atîrna un enorm troian de zăpadă și gheață.

- *Merde!*

- Dacă chestia asta pleacă, se pornește avalanșa pe toată coasta muntelui și ar putea să ne ia și pe noi și tot ce e în vale odată cu ea.

Chipul lui Pietro era albăstriu din pricina frigului. Era un bărbat voinic, îndesat și foarte puternic, cu o barbă întunecată, înspicată cu alb, cu ochi căprui și pătrunzători. Clipea des din pricina vîntului.

- Guineppa vrea să stea de vorbă cu tine. Hai la rulota lui.

- Şi asta? Jean-Luc făcu un semn cu degetul mare în sus, peste umăr.

- Dac-o fi să fie... asta e!

Pietro rise scurt, arătîndu-şi dinţii albi ce contrastau puternic cu fondul întunecat al scurtei sale pătate de petrol.

- Haide!

Îşi plecă mult capul ca să se ferească de elicea care se-nvîrtea şi porni cu paşi apăsaţi.

- Haide!

Neliniştit, Jean-Luc măsură ameninţarea ce atîrna deasupra lor. Ar fi putut să ţină trei săptămîni sau să cadă peste o secundă. Deasupra crestei, cerul era imaculat, dar soarele după-amiezei dădea puţină căldură.

- Stai aici, Scot! Ţine-l la ralanti! strigă, apoi porni stîngaci după Pietro, prin zăpada foarte adîncă.

Mario Guineppa era reprezentantul companiei. Rulota sa cu două compartimente era călduroasă şi ne-îngrijită, cu hărţi pe pereţi, îmbrăcăminte pătată de petrol, mănuşi groase şi căşti de protecţie agăţate în cuie, întreaga panoplie a unui petrolist împrăştiată prin încăperea ce îi slujea şi de birou şi de sufragerie în acelaşi timp.

El era în dormitor. Zăcea în pat, complet îmbrăcat, dar fără cizme în picioare: un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu un nas impozant şi trup înalt, de obicei plesnind de sănătate şi ars de soare, dar acum palid şi cu o stranie urmă albăstruie pe buze. Alături de el se afla maistrul celuilalt schimb, Enrico Banastasio, un bărbat mărunt, brunet, cu ochi negri şi o faţă ascuţită.

- Ah, Jean-Luc, mă bucur să te văd, spuse Guineppa cu voce slabă.

- Şi eu pe tine, *mon ami*.

Foarte îngrijorat, Jean-Luc îşi trase fermoarul de la scurta de zbor şi se aşeză pe pat.

Guineppa răspundea de Bellissima de doi ani - douăsprezece ore de serviciu, douăsprezece ore libere.

două luni acolo, două libere - și deschisese aici trei mari puțuri care produceau și mai pregătea loc pentru încă patru.

- Te-așteaptă spitalul din Shiraz.

- Asta nu e important. Mai întîi troianul ăla, Jean-Luc. Vreau să...

- Evacuăm tot și-l lăsăm pe *stronzo* ăla în mîinile Domnului, interveni Banastasio.

- *Mamma mia*, Enrico, zise iritat Guineppa. Îți mai spun o dată că putem să-i dăm o mînă de ajutor lui Dumnezeu, cu sprijinul lui Jean-Luc. Pietro e de acord, așa-i, Pietro?

- Da, spuse Pietro din cadrul ușii, cu o scobitoare între dinți. Jean-Luc, eu m-am născut în Aosta, în Alpii Italieni, așa că știu cîte ceva despre munți și avalanșe și cred că...

- *Si, e vos fijamete,* - și ești sărit, spuse scurt Banastasio.

Pietro făcu un scurt gest obscen:

- *In vos alimente* - 'te-n cur!

- Cu ajutorul tău, Jean-Luc, o să fie ușor să deviem...

- Ce vrei să fac?

- Ia-l pe Pietro și zboară pînă sus, deasupra crestei, pînă-ntr-un loc pe care o să ți-l arate el, pe coasta dinspre nord. Acolo o să dea drumul în zăpadă unui baton de dinamită și asta o să provoace o avalanșă care o să-îndepărteze primejdia de la noi.

Pietro zîmbi.

- Chiar așa. Cocoașa aia o să dispară.

Banastasio spuse și mai furios:

- Pentru Dumnezeu, îți repet că-i al dracului de riscant. Ar trebui mai întîi să evacuăm și, după aia, dacă vrei, încearcă-ți dinamita!

Chipul lui Guineppa se contorsionă, străbătut de un spasm dureros. Își puse o mînă pe piept.

- Dacă evacuăm, trebuie să închidem totul și...

- Și? Închidem totul. Și ce dacă! Dacă nu-ți pasă de propria ta viață, gîndește-te la noi, ceilalți. Eu zic să

evacuăm, *pronto!* Apoi folosim dinamita. Jean-Luc, nu-i mai sigur așa?

- Fără-ndoială că e mai sigur, răspunse prudent Jean-Luc, nedorind să îl agite și mai mult pe *bătrîn*. Pietro, spuneai că știi cîte ceva despre avalanșe. Cît o să țină aia?

- Nasul meu îmi spune c-o să plece curînd, foarte curînd. Dedesubt sunt niște crăpături. Poate mîine, poate chiar la noapte! Știu unde să produc explozia și e foarte sigur. Pietro privi către Banastasio. Pot s-o fac, orice-ar crede *stronzo* ăsta.

Banastasio se ridică.

- Jean-Luc, eu și schimbul meu ne evacuăm, *pronto*, orice s-ar hotărî!

Plecă. Guineppa se suci în pat.

- Jean-Luc, ia-l pe Pietro sus, acum...

- Mai întîi evacuăm pe toată lumea la sonda Rosa, cu tine în frunte, zise tăios Jean-Luc, apoi o să dinamităm. Dacă ține, te întorci la treabă, dacă nu, e de ajuns loc la Rosa, o vreme, pentru tine.

- Nu mai întîi, la urmă... nu-i nevoie să evacuăm.

Jean-Luc abia îl asculta. Estima numărul oamenilor pe care trebuia să-i deplaseze. Fiecare din cele două schimburi era alcătuit din nouă bărbați, maistru, ajutorul lui, pompagiul care supraveghea pompele de noroi și hotăra asupra compușilor săi chimici și a densității, săpătorul care se îngrijea de forat, mecanicul care răspundea de toate vinciurile, pompele și celelalte mașinării și patru muncitori care aveau în grijă agățarea sau desprinderea din cîrlig a țevilor, prăjinilor și sapei.

- Aveți șapte muncitori și bucătari iranieni?

- Da. Da-ți spun că nu-i nevoie să evacuăm, repetă slăbit Guineppa.

- E mai sigur, *mon vieux*. Jean-Luc se întoarse către Pietro: Spune tuturor să nu-și ia multe lucruri cu ei și să se miște repede.

Pietro aruncă o privire în jos, către Guineppa.

- Da sau nu?

Dezgustat, Guineppa dădu din cap.

- Cere să rămînă o echipă de voluntari. Dacă nu vrea nimeni, Sfîntă Fecioară, închide totul.

Pietro era vizibil dezamăgit. Ieși afară, continuînd să se scobească în dinți. Guineppa se foi în patul lui, încercînd să se așeze mai confortabil, și începu să înjure. Părea mult mai fragil decît înainte. Jean-Luc spuse cu voce scăzută:

- E mai bine să evacuăm, Mario.

- Pietro e isteț și deștept, dar *porca mizeria*, Banastasio s-a scăpat de tot pe el. Întotdeauna îmi face necazuri și e vina lui că s-a stricat emițătorul. Știu asta.

- Ce?!

- Cineva l-a trîntit jos în timpul schimbului lui. Acum avem nevoie de unul nou. Ai vreunul de rezervă?

- Nu, dar am să văd dacă pot să obțin unul. Se poate repara? Poate că unul dintre mecanicii noștri...

- Banastasio a zis c-a alunecat și-a căzut pe el, da' am auzit c-a dat cu ciocanul în el, fin'că nu funcționa ca lumea. *Mamma mia*!

Guineppa strînse din ochi, strîmbîndu-se și apucîndu-se cu mîinile de piept, începînd din nou să înjure.

- De cînd ai dureri?

- De două zile. Azi a fost mai rău. *Stronzo* Banastasio... murmură Guineppa. Dar la ce te poți aștepta, e în familie. Of, familia lui e pe jumătate americană. Am auzit că partea americană are legături cu mafioții.

Jean-Luc zîmbi în sinea lui fără să creadă, ascultînd doar cu o ureche tirada. Știa că se urau unul pe celălalt: Guineppa, patricianul roman de origine portugheză, și Banastasio, țăranul siciliano-american. Asta nu trebuie să surprindă, se gîndi, după ce stau închiși aici, douăsprezece ore la lucru, douăsprezece ore libere, zi după zi, lună după lună, oricît de bună ar fi plata. Ah, plata, ce bine mi-ar prinde leafa lor! Oh, chiar și cel mai prost plătit muncitor sondor primește într-o săptămînă tot atît cît primesc eu într-o lună: o leafă mizerabilă de o mie două sute de lire sterline într-o lună - pentru mine, căpitan cu vechime și instructor cu patru mii opt sute de

ore de zbor. Chiar şi cu mizerabila de diurnă, cinci mii de lire pe lună nu-i de ajuns pentru copii, taxe şcolare, nevastă, ipotecă şi toată mizeria de impozite, fără să mai socotim mîncărurile bune şi vinul şi draga mea Sayada. Ah, Sayada, ce dor mi-e de tine!

Dar Lochart....

Rahat! Tom Lochart ar fi putut să mă ia cu el şi aş fi putut fi la Teheran în braţele ei chiar acum. Doamne, cîtă nevoie am de ea şi de bani... Bani! Usca-le-ar Dumnezeu testiculele celor de la fisc! Abia-mi ajunge cît primesc şi dacă Iranul se duce dracului, ce-o să se-ntîmple? Pun pariu că *S-G* n-o să supravieţuiască. Ăsta-i ghinionul lor. O să fie întotdeauna de lucru pentru un pilot excelent ca mine, undeva în lume. Băgă de seamă că Guineppa îl privea.

- Da, *mon vieux*.
- Plec cu ultimul transport.
- Ar fi bine să pleci cu primul. E un medic la Rosa...
- Mă simt bine, pe cinstite.

Jean-Luc se auzi strigat şi îşi puse scurta.

- Pot să fac ceva pentru tine?

Omul zîmbi istovit.

- Ia-l pe Pietro deasupra, cu dinamita...
- O să fac şi-asta, dă' la urmă de tot. Cu un pic de noroc, înainte de înserat. Nu-ţi face griji!

Afară, frigul îl izbi din nou. Pietro îl aştepta. Oamenii se strînseseră deja lîngă elicopterul care îşi învîrtea încet elicele, cu pachete şi saci de drum de diferite mărimi. Banastasio trecu pe lîngă el ducînd în lesă un mare lup alsacian.

- Omu' ăsta a zis să nu iei bagaje, îi spuse Pietro.
- Nu iau, răspunse Banastasio la fel de acru. Am actele mele, cîinele şi schimburi. Restul poate fi înlocuit pe banii afurisitei ăsteia de firme. Apoi către Jean-Luc: Ai un transport complet Jean-Luc! Hai să pornim!

Căpitanul verifică aşezarea oamenilor şi a cîinelui la bord, apoi îl chemă prin radio pe Nasiri şi-i comunică ce-aveau de gînd să facă.

- *Okay*, Scot, dă-i drumul! Tu conduci, spuse şi ieşi.

Văzu ochii lui Scot mărindu-se.

- Vrei să spui, de unul singur?

- De ce nu, *mon brave!* Ți-ai făcut toate orele de antrenament. Asta-i al treilea zbor de verificare al tău. Trebuie să-ncepi cumva! Dă-i drumul!

Îl urmări pe Scot ridicîndu-se. În mai puțin de cinci secunde, elicopterul ajuse deasupra prăpastiei, cu un gol de trei mii de metri sub el. Știind cît de amețitor și neimunat era primul zbor de unul singur de la Bellissima, invidia emoția bărbatului. Tînărul Scot o merită, își zise, privindu-l critic. Își desprinse ochii de pe elicopterul care se depărta și-și aruncă privirile în jur, întrebîndu-se ce se schimbase deodată. Apoi realiză că tăcerea era atît de atotcuprinzătoare încît i se păru că asurzise. Pentru un moment simți o amețeală ciudată, ba chiar puțină greață, apoi șuierul vîntului crescu din nou și redeveni el însuși.

- Jean-Luc, acolo!

De cealaltă parte a taberei, din umbră, înconjurat de un grup de oameni, îl chema Pietro. Își croi drum cu mult efort pînă la ei. Erau ciudat de tăcuți.

- Uite acolo, spuse Pietro nervos, arătînd în sus. Chiar sub troian, acolo. La opt sute - o mie de metri dedesubt. Vezi crăpăturile?

Le văzu. Își simți măruntaiele îngreunîndu-se. Nu mai erau niște crăpături, ci adevărate fisuri. În timp ce priveau, se auzi un geamăt profund. Întreaga masă de zăpadă și gheață păru să se miște un milimetru. O mică bucată de zăpadă înghețată se desprinse și se rostogoli la vale. Prinse viteză, mărindu-se, coborînd cu zgomot de tunet în josul pantei abrupte. Înmărmuriseră. Avalanșa, conținînd acum tone de zăpadă și gheață, se opri cam la cincizeci de metri de ei. Unul dintre oameni sparse tăcerea:

- Să sperăm că elicopterul nu se-ntoarce glonț înapoi, ca un kamikadze! Asta ar putea fi detonatorul, *amico!* Chiar și un zgomot slab poate să declanșeze întreaga afurisenie!

CAPITOLUL 18

Deasupra Qazvinului; ora 3,17, după-amiază. Din momentul în care, cu aproape două ore în urmă, Charles Petikin părăsise Tabrizul împreună cu Rakoczy, bărbatul pe care el îl ştia sub numele de Smith, pilotase elicopterul în linie cît de dreaptă şi cît mai stabil cu putinţă, sperînd să-l adoarmă pe agentul KGB sau cel puţin să-i slăbească atenţia. Pentru acelaşi motiv evitase orice conversaţie, coborînd-şi căştile pe gît. În cele din urmă Rakoczy se dăduse bătut, mulţumindu-se să privească terenul de sub ei, dar rămăsese în alertă, cu arma de-a curmezişul genunchilor, cu degetul mare pe piedica de siguranţă. Petikin se întreba cine era omul, ce era, cărui grup de revoluţionari îi aparţinea - poate armatei sau Serviciului Secret - şi dacă era aşa, de ce era atît de important să ajungă la Teheran. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că omul era rus şi nu iranian.

La Bandar-e Pahlavi, unde alimentarea fusese cumplit de înceată, nu făcuse nimic ca să întrerupă monotonia; plătise doar cu ultimii dolari rămaşi şi privise cum se umplu rezervoarele, apoi semnase chitanţa oficială a *IranOil*. Rakoczy încercase să pălăvrăgească cu cel care făcuse treaba, dar omul fusese ostil, evident înspăimîntat de a fi văzut alimentînd acest elicopter străin şi chiar şi mai înspăimîntat de pistolul mitralieră aflat pe scaunul din faţă. Tot timpul cît se aflaseră la sol, Petikin cîntărise şansa de a încerca să înşface arma. Nici o clipă nu avusese ocazia. Era o armă cehoslovacă. În Coreea şi în Vietnam erau cu grămada. Dumnezeule, se gîndi, vremea aia parcă ar fi fost acum un milion de ani.

Decolase de la Bandar-e Pahlavi şi-acum se îndrepta către sud, la trei sute de metri altitudine, urmînd şoseaua Qazvin. Către est zărea plaja unde îi lăsase pe căpitanul Ross şi pe cei doi paraşutişti ai săi, şi iarăşi se întrebă care fusese misiunea lor şi de unde ştiuseră că zbura către Tabriz.

Sper ca Dumnezeu să-i ajute, orice-ar avea de făcut. Trebuie să fie ceva urgent și important. Sper să-l mai întîlnesc pe Ross.

- De ce zîmbești, căpitane?

Vocea se auzi în căști. Automat, la decolare le pusese la urechi. Privi către Rakoczy și ridică din umeri, apoi se-ntoarse la instrumentele sale și la terenul de sub ei. Deasupra Qazvinului viră către sud-vest, urmînd șoseaua spre Teheran, retrăgîndu-se încă o dată în el însuși. Ai răbdare, își spuse, apoi îl văzu pe Rakoczy încordîndu-se și lipindu-și fața de fereastră, privind în jos.

- Apleacă-te spre stînga, puțin spre stînga, îl auzi poruncind grăbit, cu întreaga atenție îndreptată către cele ce se petreceau dedesubt.

Petikin aplecă elicopterul ușor. Rakoczy se afla pe partea dinspre sud.

- Ajunge! Fă o întoarcere cu 180!

- Cee?

Accentuă aplecarea aparatului, realizînd brusc că bărbatul uitase de pistolul mitralieră aflat în poala lui. Inimia își iuți bătăile.

- Acolo, dedesubt, pe drum... Camionul...

Petikin nu-i dădu atenție. Rămase cu ochii lipiți de pistol, măsurînd grijuliu distanța dintre ei, cu inima bătînd nebunește.

- Unde? Nu văd nimic.

Accentuă și mai mult aplecarea aparatului ca să se poată roti repede pe noua direcție.

- Ce camion?

Mîna sa stîngă țîșni înainte și înșfăcă arma de țeavă, aruncînd-o neîndemînatic prin ferestruică, în cabina din spatele lor. În același timp, împinse mîna dreaptă, cu care ținea manșa, mult spre stînga, apoi iute spre dreapta și din nou stînga-dreapta, clătinînd violent elicopterul. Rakoczy fu luat complet prin surprindere și se lovi cu capul de geamurile laterale, ametind pentru o clipă. Imediat Petikin își strînse pumnul stîng și-l izbi fără prea mare pricepere în falcă, încercînd să-l doboare, însă Rakoczy, cu reflexele antrenate în luptele de karate, reuși să

oprească lovitura cu braţul. Încă ameţit, înşfăcă încheietura mîinii lui Petikin, revenindu-şi în puteri cu fiecare secundă ce trecea. În timp ce cei doi bărbaţi se luptau, elicopterul se rotea primejdios.

Se înşfăcară unul pe celălalt, înjurînd, stînjeniţi de centurile de siguranţă, Rakoczy pe partea dinspre sol. Fiecare se înverşună şi mai mult. Rakoczy, avînd două mîini libere, începu să domine. Brusc, Petikin prinse manşa cu genunchii, îşi eliberă mîna dreaptă şi îl izbi în faţă. Lovitura nu fu destul de reuşită, dar puterea ei îl dezechilibră, făcu ca manşa să scape din strînsoarea genunchilor şi să alunece spre dreapta, pereclitînd delicatul echilibru pe care tălpile lui îl menţineau pe pedalele palonierului. Elicopterul se balansă brusc, aplecîndu-se tare pe-o parte, pierzînd din înălţime - nici un elicopter nu poate zbura fără pilot, nici măcar o secundă - forţa centrifugă aruncîndu-l lateral şi, în învălmăşeală, manşa fu împinsă în jos. Aparatul plonjă din înălţimi, scăpat de sub control.

Cuprins de panică, Petikin abandonă lupta. Se zbătu orbeşte să recapete controlul, în timp ce motoarele urlau, iar instrumentele păreau că înnebuniseră. Mîinile, picioarele şi antrenamentul lui luptau împotriva panicii, corectînd întruna mişcările haotice. Căzură trei sute de metri mai înainte de a putea aduce aparatul la orizontală, oprindu-i căderea, cu inima gata să-i iasă din piept, la cincisprezece metri de pămîntul acoperit cu zăpadă. Îi tremurau mîinile şi respira greu. Simţi ceva dur între coaste şi-l auzi pe Rakoczy înjurînd. Ameţit, realiză că vorbele nu erau iraniene, dar nu recunoscu limba. Îl privi şi-i văzu chipul strîmbat de mînie şi metalul cenuşiu al pistolului automat şi se blestemă pentru că nu se gîndise la asta. Furios, încercă să împingă ţeava într-o parte, dar Rakoczy o apăsă şi mai tare.

- Opreşte-te, sau îţi zbor creierii, *matyeryebyets!*

În aceeaşi clipă Petikin puse aparatul într-un picaj violent, dar pistolul apăsă şi mai tare, dureros, şi simţi piedica trasă şi cocoşul ridicîndu-se.

- Ultima ta şansă!

Pămîntul era foarte aproape şi se ridica ameţitor de iute. Petikin înţelese că nu putea să-şi dezechilibreze adversarul.

- E-n regulă, e-n regulă, spuse, cedînd, redresînd aparatul şi începînd să urce.

Presiunea din ceafă crescu şi odată cu ea durerea.

- Mă doare, pentru Dumnezeu, şi mă dezechilibrezi! Cum pot să pilotez dacă nu...

Rakoczy se mulţumi să apese şi mai tare arma, strigînd, înjurîndu-l şi izbindu-l cu capul de rama parbrizului.

- ...pentru Dumnezeu, strigă Petikin disperat, încercînd să-şi potrivească puţin căştile care-i fuseseră smulse în timpul luptei, cum dracu' pot să pilotez cu ţeava pistolului tău în ceafă?!

Apăsarea scăzu şi el reuşi să redreseze aparatul.

- Cine dracu' eşti, totuşi?!

- Smith.

Rakoczy era la fel de istovit. O fracţiune de secundă mai tirziu, se gîndi, şi ne-am fi întins pe pămînt ca o balegă proaspătă.

- Credeai că ai de-a face c-un amator?

Înainte de-a se putea opri, mîna îi plecă reflex şi îl izbi pe Petikin peste gură.

Petikin fu zguduit de lovitură şi elicopterul se răsuci în aer, dar reveni iute sub control. Simţea obrazul luîndu-i foc.

- Mai fă asta înc-o dată şi-l întorc pe spate! zise, cu o mare hotărîre în glas.

- Ai dreptate, spuse imediat Rakoczy. Îmi cer iertare pentru... pentru asta... pentru prostia asta, căpitane!

Se trase prudent înapoi spre uşa de pe partea sa, dar păstră arma pregătită şi îndreptată către el.

- Da. Nu era nevoie de aşa ceva, te rog să mă ierţi.

Petikin îl privi aiurit.

- Îţi pare rău?

- Da, te rog să mă ierţi. Nu era necesar. Nu sunt un barbar.

Rakoczy se reculese.

Dacă îmi dai cuvîntul că n-ai să mai încerci să mă ataci, am să pun deoparte arma. Jur că nu eşti în nici un pericol!

Petikin se gîndi o clipă.

- E-n regulă, dacă-mi spui cine eşti şi ce eşti!

- Cuvîntul tău?

- Da.

- Foarte bine! Te cred pe cuvînt, căpitane.

Rakoczy puse piedica pistolului şi îl strecură în buzunarul de la spate.

- Numele meu este Ali bin Hassan Karakose şi sunt kurd. Casa mea - satul meu - se află pe coasta Muntelui Ararat, la graniţa sovieto-iraniană. Cu voia lui Allah, lupt pentru libertate împotriva Şahului şi împotriva oricui altcuiva care ar vrea să ne ducă în sclavie. Te mulţumeşte?

- Da, da. Atunci de ce...

- Te rog mai tîrziu, mai întîi du-te acolo, repede!

Arătă undeva dedesubt.

- Coboară şi apropie-te mai mult.

Se aflau la două sute cincizeci de metri altitudine, în dreapta drumului Qazvin-Teheran. La doi kilometri în urmă, de-a curmezişul drumului, se întindea un sat şi se zăreau fumuri încolăcindu-se în vînt.

- Acolo, lîngă şosea!

La început Petikin nu realiză către ce arăta celălalt. Avea încă mintea tulburată de întrebări despre kurzi şi istoricele războaie seculare împotriva Şahilor persani. Apoi zări adunătura de maşini şi camioane înghesuite într-o parte a drumului, şi oamenii care înconjurau o camionetă modernă, cu o cruce albastră pe o suprafaţă rectangulară albă, desenată pe acoperiş, şi alte maşini trecînd încet pe alături.

- Vrei să spui acolo? Vrei să ajungi deasupra maşinilor şi camioanelor alea? întrebă, simţind încă durerea din obraji şi din gît. Grămada aia de camioane, de lîngă cea cu cruce albastră pe acoperiş?

- Da.

Ascultător, Petikin porni să coboare.

- Ce-i atît de important acolo?

Ridică ochii. Celălalt îl privea suspicios.

- Ce-i, ce dracu' se mai întîmplă acum?

- Vrei să spui că într-adevăr nu știi ce înseamnă o cruce albastră pe fond alb?

- Nu, ce-i cu asta, ei?

Petikin își ațintì privirea pe camionul aflat mult mai aproape acum, îndeajuns de aproape ca să poată deslușì că era un Range Rover roșu, înconjurat de o gloată furioasă, iar cineva din mulțime izbea parbrizul din spate cu patul puștii.

- Este steagul Finlandei, auzi în căști și chipul lui Erikki îi apăru brusc în minte.

- Erikki are un Range Rover, izbucni și văzu patul puștii spărgînd parbrizul. Crezi că poate fi Erikki?

- Da. Da, e posibil!

Coborî imediat în viteză, uitînd de durere, înlăturînd în fierbințeala gestului toate întrebările ce se iviseră despre *cum* și *ce* știa acest *luptător pentru libertate* despre Erikki. Zăriră mulțimea întorcîndu-se către ei și împrăștiindu-se. Trecu foarte iute și foarte jos, dar nu-l văzu pe Erikki.

- Îl vezi?

- Nu, nu pot să văd în interiorul cabinei.

- Nici eu, spuse neliniștit Petikin, dar cîțiva dintre nemernicii ăștia sunt înarmați și loveau în parbriz. Îi vezi?

- Da, cred că sunt *fedaini*. Unul dintre ei a tras în sus către noi. Dacă...

Rakoczy se întrerupse, apucîndu-se strîns de scaun, căci elicopterul se rotise brusc cu 180 de grade, la nici șase metri deasupra solului, și țîșnise înapoi. De data aceasta grupul de bărbați și femei se împrăștie, îmbulzindu-se și căzînd unul peste celălalt. Mașinile care circulau în ambele direcții încercară să accelereze și să se îndepărteze sau se opriră brusc și un camion supraîncărcat derapă, izbindu-se de altul. Cîteva automobile și camioane ieșiră de pe drum și unul aproape se răsturnă în șanț. Spulberînd un nor de zăpadă, Petikin se roti într-un unghi de 90 de grade chiar în fața Roverului, ca să se întoarcă spre el, abia avu timp să-l recunoască pe Erikki, trecu într-o altă

curbă de 90 de grade pentru ca apoi să se ridice glonț spre cer.

- El e. Ai văzut găurile de gloanțe din parbriz? întrebă uluit. Du-te în spate după pistolul mitralieră. O să țin aparatul pe loc și-apoi o să coborîm să-l luăm de acolo. Grăbește-te! Vreau să nu le dau timp să-și revină.

Rakoczy își desfăcu imediat centura de siguranță și încercă să apuce pistolul prin mica fereastră dintre cele două compartimente, dar nu putu să ajungă pînă la arma ce zăcea pe podea. Cu mare dificultate se răsuci în scaun și se cățără înăuntru, strecurîndu-și jumătate din trup prin fereastră, cu capul înainte, bîjbîind după ea. Petikin realiză că omul era în mîna lui. Ar fi fost atît de ușor să deschidă fereastra și să-i dea un brinci afară, atît de ușor! Dar cu neputință.

- Haide, strigă, și-l ajută să se tragă înapoi în scaun. Pune-ți centura.

Rakoczy se supuse, încercînd să-și recapete suflul, binecuvîntînd norocul că Petikin era un prieten al finlandezului și știind că dacă ar fi fost în locul lui n-ar fi ezitat să deschidă ușa.

- Sunt gata, spuse, armînd pistolul mitralieră, uluit de prostia pilotului.

Englezii sunt atît de proști, că merită să piardă.

- De ce...

- Am pornit!

Petikin roti elicopterul, coborînd cu maximă viteză într-un arc de cerc. Cîțiva bărbați înarmați se găseau încă în apropierea camionului, cu armele îndreptate către ei.

- O să le fac un pic de vînt și cînd spun "foc", trage o rafală pese capetele lor!

Roverul țîșni către ei, șovăi, apoi se răsuci într-o parte ca beat - nu erau copaci în apropiere - șovăi din nou și se repezi spre ei după cum dansa în jurul lui elicopterul.

Petikin se opri brusc la două zeci de metri distanță de mașină și trei de la sol.

- Foc! ordonă.

Imediat Rakoczy lăsă să-i scape prin fereastra deschisă o rafală de mitralieră, ochind nu pe deasupra

...petelor, ci chiar în grupul bărbaților și femeilor care se ...dăpostiseră în spatele mașinii lui Erikki, ascunși vederii ...lotului, ucigînd sau rănind o parte din ei. Toți cei din ...reajmă o rupseră la fugă înnebuniți de spaimă, țipătul ...niților amestecîndu-se cu urletul motoarelor. Șoferii și ...sagerii săriră din mașini și camioane, rupînd-o la fugă ...prin troienele de zăpadă cît de repede puteau. O altă ...afală și panica spori, toată lumea se depărtă în goană și ...circulația se opri de tot. Din spatele unui camion de peste ...drum apărură niște tineri cu carabine în mîini. Rakoczy ...trase asupra lor și a celor din preajmă.

- Întoarce cu 360! strigă.

Elicopterul făcu îndată o piruetă, dar nu se afla nimeni în apropiere. În zăpadă zăceau patru trupuri.

- Am spus să tragi pe deasupra lor, pentru Dumnezeu! începu Petikin, dar în clipa aceea ușa mașinii se deschise brusc și Erikki ieși afară cu pumnalul într-o mînă.

Rămase pentru un moment singur, apoi lîngă el se ivi o femeie înfășurată într-un *chador*. Imediat Petikin așeză elicopterul pe zăpadă, păstrînd însă motoarele turate, astfel că abia atingea pămîntul.

- Haide, strigă, făcîndu-le semn.

Începură să alerge, Erikki pe jumătate trăgînd-o pe Azadeh, pe care căpitanul nu o recunoscu. Rakoczy deschise ușa din partea lui și sări afară, apoi deschise ușa din spate și se răsuci, punîndu-se în gardă. Slobozi încă o rafală scurtă către drum. La vederea lui, Erikki se opri uluit.

- Grăbește-te! strigă Petikin, înțelegînd motivul pentru care ezita. Erikki, vino-ncoace!

Atunci o recunoscu pe Azadeh.

- Dumnezeule, murmură, apoi strigă din nou: Haide, Erikki!

- Repede, n-a mai rămas prea multă muniție, strigă și Rakoczy în rusește.

Cu o singură mișcare, Erikki o săltă pe Azadeh în brațe și porni în fugă. Cîteva gloanțe fluierară pe lîngă el.

Lîngă elicopter, Rakoczy îl ajută s-o împingă în spate şi apoi, pe neaşteptate, îl dădu la o parte cu ţeava armei.

- Aruncă-ţi cuţitul şi treci pe scaunul din faţă! ordonă în ruseşte. Acum!

Pe jumătate paralizat de uimire, Petikin îl privi pe Erikki şovăind, roşu de mînie. Rakoczy spuse aspru:

- Pentru Dumnezeu, mi-a mai rămas destul de multă muniţie pentru ea, pentru tine şi pentru pilotul ăsta căcăcios. Urcă!

Undeva printre maşini începu să păcăne un pistol mitralieră. Erikki îşi aruncă pumnalul în zăpadă şi îşi strecură trupul înalt pe locul din faţă. Rusul se vîri lîngă Azadeh şi Petikin luă înălţime, depărtîndu-se în viteză, zigzagînd pe deasupra pămîntului ca o găină înspăimîntată, apoi urcă în înalturi. Cînd putu să vorbească, spuse:

- Ce dracu' se întîmplă?

Erikki nu-i răspunse. Se răsuci ca să se asigure că Azadeh e în siguranţă. Ţinea ochii închişi şi era prăbuşită lîngă perete, gîfîind, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Rakoczy îi pusese centura de siguranţă, dar cînd Erikki întinse mîna, rusul îi făcu semn cu arma să se oprească.

- O să fie-n regulă, îţi promit. Continuă să vorbească-n ruseşte: Dacă ai să te porţi aşa cum a-nvăţat prietenul tău să se poarte.

Îl ţintui cu privirea în timp ce-şi strecura mîna în geantă ca să scoată un încărcător proaspăt.

- Aşa, ca să ştii. Acum, faţa înainte, te rog.

Încercînd să-şi stăpînească furia, Erikki făcu ce i se spusese.

Îşi puse căştile. N-aveau cum să fie auziţi de Rakoczy, în spate nu era nici o legătură prin interfon şi amîndurora li se părea ciudat să fie atît de liberi şi totuşi încătuşaţi.

- Cum ne-ai găsit, Charlie, cine te-a trimis? spuse în microfon, încă sufiind greu.

- Nimeni. Ce dracu-i cu ticălosul ăsta? Am plecat la Tabriz să te iau pe tine şi pe Azadeh, m-am trezit răpit de nemernicul ăla din spate şi-apoi m-a deturnat spre

Teheran. A fost un noroc, pentru Dumnezeu! Ce dracu' s-a-ntîmplat?

- Am rămas fără combustibil. Erikki îi povesti pe scurt ce se-ntîmplase. Cînd s-a oprit motorul, am înțeles că se terminase cu noi. Toți păreau că înnebuniseră. Cu cîteva clipe înainte totul era în regulă, apoi am fost din nou înconjurați, la fel ca la barajul de pe șosea. Am încuiat ușile, dar era doar o problemă de timp.

Din nou se răsuci peste spătarul scaunului. Azadeh deschisese ochii și își trăsese *chadorul* de pe față. Îi zîmbi obosită și întinse mîna ca să-l atingă, dar Rakoczy o opri.

- Vă rog să mă iertați, Înălțimea Voastră, spuse în farsi, dar așteptați pînă aterizăm. Totul o să fie în regulă.

Repetă asta în rusă către Erikki, adăugînd:

- Am niște apă. Ai vrea să i-o dau soției tale?

Erikki dădu din cap.

- Da, te rog.

O privi bînd, recunoscătoare.

- Mulțumesc!

- Vrei și tu?

- Nu, mulțumesc, spuse politicos, deși își simțea gîtul uscat, nedorind favoruri pentru el.

Zîmbi încurajator.

- Azadeh, ca mana din ceruri, nu-i așa? Charlie-i ca un înger.

- Da, da, a fost voia lui Allah. Mă simt bine acum, Erikki, lăudat fie Allah! Mulțumește-i lui Charlie din partea mea.

El își ascunse îngrijorarea. Întîlnirea cu cea de-a doua gloată o paralizase de spaimă - ca și pe el, și jurase că dacă va ieși vreodată în viață din încurcătura asta, nu va mai călători niciodată fără armă și, de preferință, grenade de mînă. Băgă de seamă că Rakoczy îl privea. Dădu din cap și se întoarse din nou la locul lui.

- *Matyeryebyets!* murmură, verificînd automat instrumentele de zbor.

- Nenorocitul ăsta-i cam sărit. I-am spus că nu-i nevoie să ucidă pe careva. I-am spus să tragă pe deasupra capetelor.

Petikin își coborî ușor vocea, nesimțindu-se în largul lui să vorbească deschis, deși era cu neputință ca Rakoczy să-i audă.

- Ticălosul ăsta aproape că m-a omorît de cîteva ori. De unde-l cunoști, Erikki? Cum ați ajuns de v-ați amestecat, tu și Azadeh, cu kurzii?

Erikki se holbă la el.

- Kurzi? Vrei să spui nemernicul ăla de colo, din spate?

- Da, el, sigur că da, Ali bin Hassan Karakose. Vine de pe muntele Ararat, este un *fedain* kurd.

- Kurd, pe dracu'! E rus și KGB-ist!

- Iisuse Christoase! Ești sigur?

Petikin era vizibil șocat.

- O, da, pretinde că e mahomedan, dar pariez că și asta e o minciună. De față cu mine își zice Rakoczy, altă minciună. Sunt toți niște mincinoși - și în definitiv de ce ne-ar spune nouă, dușmanul, ceva?

- Dar a jurat că-i adevărul și i-am dat cuvîntul meu!

Furios, pilotul îi istorisi despre luptă și despre înțelegerea pe care o încheiaseră.

- Ești un prost, Charlie! Tu, nu el. Nu l-ai citit pe Lenin, Stalin, Marx? El face ceea ce fac toți KGB-iștii și comuniștii fanatici, folosesc totul în sprijinul "Cauzei Sacre": puterea mondială absolută pentru Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, și ne pun pe noi să ne strîngem de gît ca să scape ei de efort. Dumnezeule, mi-ar prinde bine o vodcă!

- Un coniac bun ar merge mai bine.

- Amîndouă, amestecate, ar fi chiar și mai bine!

Erikki cercetă cu atenție pămîntul de sub ei. Zburau fără probleme, motoarele sunau bine și aveau de-ajuns combustibil. Ochii lui se îndreptară cercetător spre Teheran.

- Nu mai e mult. A spus unde să-l lăsăm?

- Nu.

- Poate avem atunci o șansă.

- Da.

Petikin începu să înțeleagă.

- Spuneai ceva de o barieră. Ce s-a-ntîmplat acolo?

Chipul lui Erikki se înăspri.

- Am fost opriți. Revoluționari de stînga. A trebuit să scăpăm cu fuga. Nu ne-au mai rămas nici un fel de acte, nici ale lui Azadeh, nici ale mele. Nimic! Un ticălos gras de la barieră a oprit totul și n-am mai avut timp să le luăm înapoi. Îl scutură un tremur. N-am fost niciodată atît de înspăimîntat, Charlie, niciodată! Eram neajutorat în mijlocul gloatei ăleia și aproape m-am scăpat pe mine de teamă pentru că nu puteam s-o apăr. Împuțitul ăla gras mi-a luat totul: pașaportul, actul de identitate, licența de zbor, totul!

- Mac o să-ți dea altele și ambasada ta o să-ți elibereze alt pașaport.

- Nu de mine mă-ngrijorez, da' ce fac cu Azadeh?

- O să obțină și ea un pașaport finlandez, așa cum Șeherazada a primit unul canadian. Nu trebuie să-ți faci griji.

- E încă în Teheran, nu?

- Sigur. Și Tom ar trebui să fie acolo. Trebuia să ajungă ieri acolo de la Zagros, cu poșta de acasă...

Ciudat, își zise Petikin în treacăt, încă mai consider Anglia *acasă,* chiar dacă m-am despărțit de Claire și de toate.

- S-a întors chiar acum din concediu. Asta mi-ar placea să fac: să plec în concediu. Trebuia s-o fac de mult. Poate că Mac ar putea să trimită pe cineva să mă-înlocuiască.

Erikki îi trase un ghiont ușor.

- Să lăsăm grijile pentru mîine, ce zici? Ei, Charlie, ăsta da zbor! Cînd te-am văzut, mi-am zis: visez sau sunt mort. Ai văzut steagul meu finlandez?

- Nu, l-a văzut Ali... cum îi zici tu? Recovski?

- Rakoczy.

- Rakoczy l-a recunoscut. Dacă n-ar fi fost el, mie nu mi-ar fi dat prin cap. Îmi pare rău. Petikin aruncă o privire în spate. Ce vrea cu tine?

- Nu știu, dar orice-ar fi e în folosul sovieticilor.

Erikki înjură îndelung.

- Aşa că şi noi îi datorăm viaţa, nu?

După un timp Petikin spuse:

- Da, n-aş fi putut-o face singur.

Trase cu coada ochiului în cabina din spate. Rakoczy era foarte atent, Azadeh somnola şi pe chipul ei plăcut treceau umbre. Dădu scurt din cap, apoi se întoarse.

- Azadeh pare *okay*.

- Nu, Charlie, nu e-aşa, spuse Erikki, cu o strîngere de inimă. Ziua de azi a fost cumplită pentru ea. A spus că niciodată nu s-a aflat atît de aproape de săteni... vreau să spun înconjurată, înghesuită... Azi au reuşit s-o facă să se piardă cu firea. Acum a văzut adevărata faţă a Iranului, realitatea poporului ei. Asta şi faptul c-au forţat-o să-şi pună *chadorul*. Fu din nou străbătut de un tremur. A fost ca un viol - i-au violat sufletul. Acum cred că totul va fi altfel pentru ea, pentru noi. Cred că va avea de ales: familia sau eu, Iranul sau exilul. Aştia nu ne doresc aici, e vremea să plecăm, Charlie! Cu toţii!

- Nu, greşeşti. Poate pentru tine sau Azadeh s-au schimbat lucrurile, dar tot au nevoie de petrol, aşa că tot mai au nevoie de elicoptere. Noi mai suntem utili încă mulţi ani de aici înainte, ani buni. Cu contractele *Guerney* şi toate...

Petikin se opri simţind o bătaie pe umăr şi se uită în spate. Azadeh era trează. Nu auzi ce spunea Rakoczy, aşa că îşi trase la o parte o cască.

- Ce?

- Nu folosi radioul, căpitane, şi pregăteşte-te să aterizezi la periferie, unde am să-ţi spun.

- Trebuie să cer permisiunea.

- Nu fi prost! Permisiunea de la cine? Toţi sunt mult prea ocupaţi acolo, jos. Aeroportul Teheran e asediat, ca şi Doshan Tappeh şi Galeg Morghi. Ascultă sfatul meu şi aterizează pe aeroportul Rudrama, după ce mă laşi pe mine.

- Va trebui să raportez. Militarii insistă...

Rakoczy rise sardonic.

- Militarii? Şi ce-ai să raportezi? C-ai aterizat pe un deal lîngă Qazvin, ai luat parte la uciderea a cinci sau şase

li şi ai luat cu tine doi străini care fugeau? De cine eau, de popor?

Întunecat Petikin se întoarse cu spatele ca să desdă emiţătorul, dar Rakoczy se aplecă înainte şi-l ătură neîndurător.

- Trezeşte-te! Militarii nu mai există. Generalii i-au cordat victoria lui Khomeini. Militarii nu mai există, -au dat bătuţi.

Îl priviră toţi fără să înţeleagă. Elicopterul se legănă. Grăbit, Petikin echilibră comenzile.

- Despre ce vorbeşti?

- Noaptea trecută, tîrziu, generalii au ordonat tuturor trupelor să se întoarcă în cazărmi. Toţi soldaţii. Au lăsat cîmpul de luptă lui Khomeini şi revoluţiei sale. Acum, între Khomeini şi puterea deplină nu există armată, poliţie, jandarmi. Poporul a învins!

- Asta nu-i cu putinţă! spuse Petikin.

- Nu, spuse Azadeh înspăimîntată. Tatăl meu ar fi ştiut.

- Al Abdullah cel Mare, spuse Rakoczy batjocoritor. Acum ştie, dacă mai trăieşte.

- Nu-i adevărat!

- E... e posibil, Azadeh, interveni Erikki cutremurat. Asta ar explica de ce n-am văzut poliţie sau armată şi de ce mulţimea era atît de ostilă.

- Generalii n-ar face niciodată asta, spuse ea tremurînd, apoi se întoarse către Rakoczy. Ar fi sinucidere, pentru ei şi alte mii. Spune adevărul, pe Allah!

Chipul lui Rakoczy oglindea bucuria, încîntarea de a răsuci cuvintele şi a semăna dezbinarea care să-i neliniştească.

- Acum Iranul este-n mîinile lui Khomeini, ale *mullahilor* lui şi ale Gărzilor Revoluţionare.

- E o minciună!

- Dacă asta-i adevărat, Bakhtiar e un om terminat. N-o să mai...

- Prostu' ăla neputincios nici măcar n-a-nceput! Rakoczy izbucni în rîs. *Ayatolahul* Khomeini a băgat

spaima în generali şi-acum o să le ia şi gîturile, ca să termine treaba cum trebuie.

- Atunci războiul s-a terminat!

- A, războiul, se întunecă Rakoczy. Da, pentru unii.

- Da, aruncă Erikki o nadă, şi dacă ceea ce spui e adevărat, s-a terminat şi cu tine, cu *tudehii*, cu toţi marxiştii. Khomeini o să vă măcelărească pe toţi.

- O, nu, căpitane, *Ayatolahul* a fost sabia care l-a distrus pe Şah, dar poporul a ţinut sabia.

- El şi *mullahii* lui şi poporul o să vă distrugă. E la fel de înverşunat anticomunist ca şi antiamerican. Ar fi mai bine s-aştepţi să vezi ce-o să se-ntîmple şi să nu te minţi singur, nu crezi? Khomeini e un om practic şi-i place să se bucure de putere, orice ar spune el acum.

Petikin o văzu pe Azadeh albindu-se la faţă şi simţi aceeaşi undă îngheţată.

- Şi kurzii? întrebă răguşit. Cum e cu ei?

Rakoczy se-aplecă înainte cu un zîmbet ciudat.

- Sunt kurd, orice ţi-ar spune finlandezul despre sovietici şi KGB. Poate să dovedească ce spune? Sigur că nu! Cît despre kurzi, Khomeini o să încerce să ne strivească - dacă i se îngăduie - laolaltă cu toate minorităţile tribale sau religioase. Şi sărăinii, şi burghezia, latifundiarii, zarafii, sprijinitorii Şahului şi, adăugă el batjocoritor, oricine nu va accepta interpretarea dată de el Coranului. Şi, dacă i se îngăduie, ticălosul va vărsa rîuri de sînge în numele Dumnezeului *său* - al *lui*, nu Cel Adevărat şi Unic!

Aruncă o privire iute în jos pe fereastră, încercînd să se orienteze, apoi adăugă şi mai sardonic:

- Această eretică sabie a lui Allah a servit scopului său şi acum o să fie transformată în brăzdar de plug şi îngropată.

- Vrei să spui - ucis, zise Erikki.

- Îngropat!

Din nou rîsul.

- Voia Poporului.

Azadeh se trezi la viaţă şi încercă să-şi înfigă degetele în ochii lui, blestemîndu-l. El o prinse cu uşurinţă şi o ţinu

la distanță, lăsînd-o să se zbată zadarnic. Erikki privea cu chipul cenușiu. Nu putea face nimic deocamdată.

- Potolește-te, spuse aspru Rakoczy. Tu, dintre toți, ar trebui să dorești să dispară ereticul.

O să-l șteargă de pe fața pămîntului pe Abdullah Han și pe toți Gorgonii, cu tine cu tot, dacă cîștigă!

O împinse într-o parte.

- Poartă-te cum trebuie sau va trebui să te lovesc! Așa e, tu ar trebui să-i dorești cel mai tare moartea! Trase piedica pistolului mitralieră. Întoarceți-vă, amîndoi.

Se supuseră, urîndu-l pe om și pistolul lui.

Periferia Teheranului se afla în fața lor, cam la cincisprezece kilometri depărtare. Mergeau paralel cu drumul și calea ferată, avînd Munții Elbrus în stînga lor, apropiindu-se de oraș dinspre vest. Deasupra lor cerul era acoperit de nori grei, printre care nu răzbătea soarele.

- Căpitane, vezi pîriul pe care-l traversează șoseaua, podul?

- Da, îl văd, spuse Petikin, încercînd să încropească un plan ca să-l doboare.

Și Erikki se gîndea la asta, socotind dacă s-ar fi putut răsuci destul de iute ca să-l înșface, însă se afla într-un loc nepotrivit pentru asta.

- Aterizează opt sute de metri către sud, în spatele măgurii aceleia. O vezi?

Nu departe de ea trecea un drum secundar care ducea la Teheran. Acolo circulația era mai rară.

- Da, și după aia?

- După aia ești liber, pentru o vreme.

Rakoczy rise și-l împunse pe Petikin în ceafă cu țeava pistolului.

- Cu mulțumirile mele. Dar nu te mai întoarce, stați cu fața înainte amîndoi și nu desfaceți centurile de siguranță. Nu pierdeți din vedere nici o clipă că vă supraveghez foarte atent. Cînd aterizezi, aterizează cum trebuie și fără șmecherii și cînd am să fiu departe, decolează! Dar nu te-ntoarce sau s-ar putea să mă sperii. Oamenii speriați apasă pe trăgaci, înțelegi?

- Da.

Petikin cercetă locul de aterizare. Își aranjă casca.

- Ți se pare în regulă, Erikki?

- Da, ai grijă la troienele de zăpadă.

Erikki încercă să-și ascundă nervozitatea din glas.

- Ar trebui să facem un plan.

- Cred că e prea deștept, Charlie!

- Poate doar dac-o face vreo greșeală. Numai una singură.

Aterizarea decurse bine și simplu. Zăpada, biciuită de curenții stîrniți de elice, se învolbură pe lîngă ferestre.

- Nu vă întoarceți!

Nervii bărbaților erau întinși la maximum. Auziră ușa deschizîndu-se și simțiră aerul rece. Apoi Azadeh țipă "Erikki!"

În ciuda ordinului, amîndoi se răsuciră. Rakoczy era deja afară, trăgînd-o pe Azadeh după el. Femeia izbea din picioare și se zbătea, încercînd să se agațe de ușă, dar el o domina cu ușurință. Avea pistolul mitralieră agățat de umăr. Instantaneu, Erikki smuci ușa din partea sa și se strecură afară, trecu pe sub fuzelaj și atacă. Ajunse prea tîrziu. O scurtă rafală la picioarele lui îl opri. Zece metri mai departe, în afara razei elicei, Rakoczy ținea cu o mînă pistolul mitralieră îndreptat către ei, cealaltă înfiptă cu putere în gîtul femeii.

Pentru o clipă Azadeh împietri și ea, apoi își reînnoi eforturile, strigînd și țipînd, zbătîndu-se să ajungă la el, luîndu-l prin surprindere pe rus. Erikki făcu un salt. Rakoczy o înșfăcă cu amîndouă mîinile, o scutură violent, îmbrîncind-o puternic către Erikki, întrerupîndu-i saltul și doborîndu-l la pămînt odată cu ea. În aceeași clipă sări înapoi, se răsuci și o rupse la fugă, apoi se întoarse din nou cu arma pregătită, cu degetul încordat pe trăgaci. Nu fu nevoie să apese, pentru că finlandezul și femeia se aflau în genunchi, pe jumătate amețiți. În spatele lor, pilotul stătea pe locul lui. Erikki își reveni și își trase protector soția în spatele lui, pregătindu-se pentru un alt atac.

- Stai, strigă poruncitor Rakoczy, sau de data asta vă omor pe toți! Stai! Trase o rafală de avertisment în zăpadă. Întoarceți-vă la elicopterul! Amîndoi.

Cu toate simțurile treze, Erikki îl privi suspicios.

- Plecați, sunteți liberi, plecați!

Disperată și înspăimîntată, Azadeh se aruncă pe locul din spate. Erikki se întoarse încet, acoperind-o cu trupul lui. Cu mînă fermă, Rakoczy păstră țeava armei îndreptată către ei. Îl văzu pe finlandez așezîndu-se pe locul din spate, cu picioarele proptite de patină, lăsînd ușa deschisă. Motoarele începură imediat să prindă viteză, elicopterul se ridică la o jumătate de metru de pămînt, răsucindu-se încet ca să se-ntoarcă cu fața spre el. Ușa din spate se închise. Inima începu să-i bată mai tare.

Acum, își zise, muriți cu toții sau trăim ca să ne înfruntăm altă dată? Clipa păru să dureze o veșnicie. Elicopterul se trase înapoi metru cu metru, o țintă tentantă. Degetul lui se încordă ușor, dar nu apăsă mai tare. Cîțiva metri încă și elicopterul se răsuci, pornind înainte printre cîmpurile de zăpadă, apoi se ridică spre înălțimi.

Bun, își zise, simțindu-se copleșit de oboseală. Ar fi fost mai bine dac-aș fi putut păstra femeia ca ostatică, dar n-are a face. Putem pune mîna pe fiica bătrînului Abdulllah Han mîine sau poimîine. Mai pot s-o aștept pe ea și pe Yokkonen. Între timp, e de stăpînit o țară și de ucis niște generali, *mullahi* și *ayatolahi.* Și mulți alți dușmani.

CAPITOLUL 19

Aeroportul Teheran; ora 5,05 după-amiază. McIver conducea prudent pe drumul care însoțea gardul de sîrmă ghimpată de protecție, îndreptîndu-se spre poarta ce dădea către aerogara de mărfuri. Drumul acoperit de zăpadă era alunecos și necurățat, temperatura chiar sub punctul de îngheț, cerul acoperit și mohorît și pînă la căderea nopții nu era mai mult de o oră. Privi din nou la ceas. Nu am prea mult timp, își zise, încă foarte enervat

de închiderea biroului său, noaptea trecută, de către *komiteh*. Dis-de-dimineață încercase să se strecoare în clădire, dar era încă păzită, și toate rugămințile sale de a i se îngădui să verifice telexul se dovediseră infructuoase.

- Afurisit popor, spusese Genny cînd el intrase cu pași mari înapoi în apartament. Trebuie să facem ceva. Ce zici de George Talbot, ne-ar putea ajuta?

- Mă îndoiesc, dar merită încercat. Dacă Valik...

Se întrerupsese.

- La vremea asta cred că Tom a făcut realimentarea și trebuie să fie aproape de capăt. Oriunde o fi ăsta.

- Să sperăm, spusese ea ca într-o rugă tăcută. Să sperăm că se termină cu bine. Ai văzut vreun magazin deschis?

- Nici unul, Gen. O să avem supă la conservă și o sticlă de bere la prînz.

- Îmi pare rău, berea s-a terminat.

Încercase să cheme prin radio Kowissul și celelalte baze, dar nu primise nici un răspuns. Nu putuse să prindă nici BBC nici AFN. Ascultase în fugă inevitabila tiradă antiamericană de la Radio Iranul Liber din Tabriz și închisese dezgustat aparatul. Telefonul era mort. Încercase să citească, dar nu reușise, frămîntat de gîndurile la Lochart, Petikin, Starke și toți ceilalți, detestînd să fie ținut departe de biroul său și de telex și, pentru moment, să nu poată controla lucrurile. Nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci. Niciodată. Blestemat fie Șahul că a plecat și a lăsat totul să se prăbușească! Era minunat pînă acum. Orice problemă aveai, te duceai la aeroport, luai o cursă pentru Isfahan, Tabriz, Abadan, Hormuz, Al Shargaz, sau oriunde vroiai, apoi cu elicopterul restul drumului, încotro aveai chef. Cîteodată Genny venea și ea ca într-o excursie și mîncau în aer liber și beau bere rece ca gheața.

- Tu-le mama lor!

Chiar după prînz emițătorul trosnise și se trezise la viață. Fusese Freddy Ayre, de la Kowiss, care transmisese mesajul că reactorul avea să fie la aeroportul Teheran astăzi, în jurul orei cinci după-amiază venind de la Al

Shargaz, un mic şeicat independent aflat la o mie două sute de kilometri sud de Teheran, de cealaltă parte a Golfului, unde *S-G* avea un birou.

- A zis că are aprobare, Freddy? întrebase McIver înfierbîntat.

- Nu ştiu. Tot ce au spus cei de acolo a fost: "ETA Teheran unu-şapte-zero-zero. Spune-i lui McIver, noi nu putem să-l contactăm". Şi a repetat de cîteva ori.

- Cum stau lucrurile pe la tine?

- Cinci cu cinci. Starke e încă la Bandar-e Delam şi n-am avut alt contact cu ei decît pe fugă, acu' o juma' de oră.

- Rudi a transmis?

- Da.

McIver încercase să păstreze un ton neutru.

- Da. Păstrează legătura şi cu el şi cu noi. Ce s-a întîmplat azi-dimineaţă cu operatorul tău radio? Te-am chemat cîteva ceasuri fără vreo scofală.

Urmase o pauză prelungă.

- E reţinut.

- Pentru ce dracu'?

- Nu ştiu, Mac... căpitane McIver. Îţi raportez de îndată ce aflu. De asemenea îndată ce îl trimit înapoi la Bandar-e Delam pe Marc Dubois. Da'... ei, aici e puţin mai delicat. Am fost toţi consemnaţi la bază. Aici în turn avem o simpatică şi amabilă santinelă înarmată, toate zborurile sunt anulate, cu excepţia unui CASEVAC, şi chiar şi atunci ni s-a ordonat să luăm gărzi cu noi şi n-avem autorizarea să depăşim în zbor zona noastră.

- Pentru ce toate astea?

- Nu ştiu. Prea stimatul comandant al bazei, colonelul Peshadi, m-a asigurat că numai astăzi, eventual şi mîine. La ora cincisprezece şi şaisprezece am primit un scurt mesaj de la căpitanul Scragger, aflat în zbor cu Charlie Eco Zulu Zulu - *charter* special pentru Bandar-e Delam.

- De ce dracu' se duce acolo?

- Nu ştiu, *sir*. Bătrînu' Scr... Căpitanul Scragger zicea că a fost solicitat de de Plessey la Siri. Eu, ăă... nu cred că

mai avem prea mult timp. Amabila noastră santinelă începe să se enerveze, dar dacă poți să trimiți aici avionul, Peshadi spune că o să-i aprobe aterizarea. Am să-ncerc s-o trimit pe Manuela de-aici, dar nu te-aștepta la prea mult. E nervoasă ca un iepure virît într-o cușcă plină cu vulturi fiindcă n-are veşti de la Starke.

- Pot să-mi închipui. Spune-i că eu o trimit pe Gen. Acum am terminat. Dumnezeu știe cît o să-mi ia să ajung la aeroport.

Se întorsese către Genny:

- Gen, împachetează...

- Ce vrei să iei cu tine Duncan? întrebase ea dulce.

- Nu eu plec, tu pleci!

- Nu fi prost, dragule, dacă vrei să ajungi la vreme la avion, ar trebui să te grăbești. Dar, te rog, ai grijă și nu uita fotografiile! A, că veni vorba, am uitat să-ți spun că în timp ce tu încercai să intri în birou Șeherazada a trimis unul dintre servitorii ei pînă aici ca să ne cheme la cină.

- Gen, pleci cu avionul și basta!

Cearta se încheiase cît ai clipi din ochi. El plecase și se folosise de drumurile lăturalnice, căci cele mai multe dintre drumurile principale erau blocate de furnicare de oameni. De fiecare dată cînd fusese oprit ridicase fotografia lui Khomeini pe al cărui revers scria în farsi "Trăiască *Ayatolahul*" și i se făcea semn să treacă. Nu văzuse nici un soldat, nici un jandarm sau polițai, așa că n-avusese nevoie să scoată fotografia Șahului, sub care scria "Trăiască Gloriosul Iran". Totuși avusese nevoie de două ore și jumătate pentru un drum care în mod normal i-ar fi luat o oră, cu fiecare minut din ce în ce mai îngrijorat că ar fi putut ajunge prea tîrziu. Însă avionul nu era pe nici una dintre cele două piste paralele, nici pe platforma de beton din aerogara de mărfuri și nici lîngă clădirea terminalului din partea cealaltă a cîmpului.

Aruncă din nou o privire la ceas: 5,17. Încă o oră de lumină. Nu se grăbește deloc, își spuse. Măcar de-ar ajunge! Dumnezeu știe, s-ar fi putut întoarce înapoi. Lîngă clădirea terminalului se aflau trase cîteva reactoare civile. Unul dintre ele, un 747 al *Royal Iran Air*, era o

epavă răsucită, distrusă de foc. Celelalte păreau în regulă. Se afla prea departe ca să le vadă insemnele, dar printre ele trebuia să fie cel al *Alitaliei* - Paula Giancani locuia încă la ei şi Nogger Lane îşi făcea mult de lucru în preajma ei. Drăguţă fata asta, îşi zise absent.

Ajunse în faţa porţii ce dădea către zerogara de mărfuri şi depozite. Depozitul era închis de miercuri - automat joi şi vineri, zilele sfinte ale mahomedanilor şi weekendul iranian - şi nu fusese cu putinţă să treacă pe acolo sîmbătă sau duminică, nici el, nici altcineva din personalul lui iranian. Poarta era deschisă şi nepăzită.

Se strecură în curte. Chiar în faţă se afla vama de mărfuri şi peste tot bariere şi panouri în engleză şi farsi - "INTRAREA INTERZISĂ. INTRARE. IEŞIRE. TRECEREA OPRITĂ"- şi simbolurile diferitelor companii internaţionale de transport şi elicoptere care aveau birouri permanente aici. De obicei era aproape imposibil să intri cu maşina în curte. Acolo era de lucru zi şi noapte pentru aproape cinci sute de oameni care trebuiau să manipuleze enromele cantităţi de bunuri militare şi civile ce se revărsau în Iran în schimbul unei părţi din cele nouăzeci de milioane de dolari din venitul zilnic obţinut pe petrol. Acum însă, toată zona era pustie. Sute de lăzi de lemn şi carton, de toate mărimile, zăceau împrăştiate în zăpadă, multe deschise şi jefuite, cele mai multe sfărîmate şi amestecate cu zăpadă. Cîteva autoturisme şi camioane abandonate în paragină şi un camion incendiat. Urme de gloanţe în caroserii.

Poarta de la vamă, care închidea accesul către pistă, era închisă şi se ţinea într-o singură balama. De ea se afla prinsă o placardă pe care sta scris în engleză şi farsi: "INTRAREA OPRITĂ FĂRĂ APROBAREA VĂMII". Aşteptă, apoi claxonă şi aşteptă din nou.

Nu-i răspunse nimeni, aşă că ieşi, deschise larg poarta şi se întoarse la maşină. La cîţiva metri de partea cealaltă opri, închise poarta la loc, apoi îndreptă automobilul către depozitele *S-G*, baraca birourilor şi hangarele alăturate atelierului de reparaţii, care puteau

adăposti patru '212 şi cinci '206 şi unde acum se găseau trei '206 şi un '212.

Spre uşurarea lui, uşile principale erau încă închise şi încuiate. Se temuse că depozitele şi hangarul ar fi putut fi sparte şi jefuite sau distruse. Era principalul lor depozit pentru piese de schimb şi reparaţii în Iran. În inventarul său se aflau piese şi scule pentru reparaţii de peste două milioane de dolari, laolaltă cu propriile lor pompe de alimentare cu benzină şi rezervoare subterane care conţineau o foarte secretă rezervă de vreo zece mii de litri de carburant pentru elicoptere, pe care McIver o "pierduse" cînd începuseră necazurile.

Scrută cerul cu privirea. Vîntul îi spuse că avionul avea să aterizeze dinspre vest, pe Pista 29 Stînga, dar încă nu se vedea nici urmă de el. Descuie uşa, o închise în urma lui şi trecu grăbit prin holul îngheţat către biroul principal şi telex. Era închis.

- Idioţi blestemaţi! murmură.

Ordinele în vigoare spuneau că telexul trebuia să stea permanent deschis. Cînd îi dădu drumul, nu se întîmplă nimic. Încercă întrerupătoarele de la becuri, dar nici ele nu se aprinseră.

- Afurisită ţară!

Nemulţumit, merse pînă la radio-emiţătoare şi le deschise pe amîndouă - UHF şi VHF. Ambele se puteau alimenta de la baterii în caz de urgenţă. Zumzetul lor îl reconfortă.

- EcoTangoLimaLima, rosti limpede, clar în microfon literele de înregistrare a aparatului - ETLL. Aici McIver, mă auziţi?

- EcoTangoLimaLima. Sigur că da, bătrîne, primi deîndată răspunsul laconic. Suntem cam singuri aici sus. Tot chemăm de o juma' de oră. Unde eşti?

- La biroul de mărfuri. Iartă-mă, Johnny, spuse, recunoscînd vocea căpitanului-pilot al avionului lor. A fost al dracului de greu s-ajung aici - acum am sosit. Unde sunteţi?

- La douăzeci şi şapte de kilometri sud - chiar în ciorbă - trecem de nouă mii pe *approach*-ul obişnuit. Ne

aşteptăm să ajungem pe Pista 29 Stînga. Ce se-ntîmplă, Mac? Nu putem prinde turnul de la Teheran. De fapt, n-am primit nici măcar un răspuns de cînd am intrat în spaţiul aerian iranian.

- Sfinte Dumnezeule! Nici de la radarul din Kish?

- Nici de la ei, bătrîne! Care-i treaba?

- Nu ştiu. Turnul a lucrat ieri pînă pe la miezul nopţii, militarii ne-au dat liber pentru un zbor către sud.

McIver era surprins ştiind că radarul de la Kish era tare tipicar în privinţa traficului aerian intern şi extern, în special a zborurilor care traversau Golful.

- Întregul aeroport e pustiu şi te cam ia cu fiori. Venind încoace am dat de o mulţime de lume prin tot oraşul. Cîteva puncte de control pe şosea, dar nimic ieşit din comun. Nici încăierări, nici altceva.

- Ceva probleme cu aterizarea?

- Mă îndoiesc că funcţionează vreunul dintre aparatele de control, dar plafonul de nori e cam pe la o mie trei sute şi vizibilitatea cam şaizprezece kilometri. Pista pare în regulă.

- Ce crezi?

McIver cîntări toate elementele pro şi contra unei aterizări fără asistenţa sau aprobarea turnului de control.

- Aveţi destul combustibil pentru drumul de întoarcere?

- O, da. N-aveţi cum să ne alimentaţi?

- Doar în caz de urgenţă, pînă una-alta.

- Am intrat în stratul de nori la o mie cinci sute şi vă am la vedere..

- *Okay,* EcoTangoLimaLima. Vîntul bate din est cam cu zece noduri. Normal aţi ateriza pe 29 Stînga. Baza militară pare închisă şi pustie, aşa că n-ar trebui să mai fie şi alte zboruri. Toate zborurile civile interne sau externe au fost anulate. Vă sugerez să faceţi o trecere şi dacă vi se pare în regulă să veniţi direct. Nu vă mai pierdeţi vremea pe sus, prin jur sunt prea mulţi glumeţi cărora le place să apese pe trăgaci. Imediat ce aţi aterizat, întoarceţi şi pregătiţi-vă pentru o decolare rapidă, în caz că e nevoie. O să vă ies în întîmpinare cu maşina.

- EcoTangoLimaLima.

Își scoase batista și-și șterse palmele și fruntea, dar cînd se ridică simți inima răsucindu-i-se în piept: în ușa deschisă stătea un ofițer al vămii cu mîna sprijinită neglijent pe pistolul din toc. Uniforma îi era pătată și șifonată și fața rubicondă spuzită de țepii unei bărbi nerase de trei sau patru zile.

- Oh, spuse McIver luptîndu-se să pară calm, *salaam, aga* - vă salut, Excelență.

Nu-l recunoscu ca pe unul dintre obișnuiții biroului. Omul își mișcă amenințător pistolul în toc și privirile-i alergară de la McIver către emițător și înapoi. Cu opintiri, pentru că vorbea prea puțin persana, spuse:

- *Inglissi me danid aga? Be-bahk-shid man zaban-e shoma ra khoob nami-danan.* Vorbiți englezește, domnule? Vă rog să mă iertați, dar eu nu vorbesc limba domniei-voastre.

Ofițerul mîrîi.

- Ce faci aici? spuse într-o engleză stîlcită, lăsînd să i se vadă dinții pătați de tutun.

-Sunt... sunt căpitanul McIver, șeful *S-G Helicopters,* răspunse el prudent și rar. Verific doar telexul și aștept un avion care trebuie să sosească.

- Avion!? Ce avion?

În momentul acela aparatul trecu la trei sute de metri deasupra aeroportului. Vameșul ieși grăbit afară pe tarmac, urmat îndeaproape de McIver. Văzură liniile plăcute, curate, ale reactorului bimotor profilîndu-se pe norii de culoarea mîlului și-l urmăriră cîteva clipe lansîndu-se în picaj într-un viraj abrupt, ca să se înscrie la aterizare.

- Ce avion? Ei?!

- E avionul nostru obișnuit, avionul obișnuit de la Al Shargaz. Numele îl făcu pe om să izbucnească într-o explozie de invective.

- *Be bahk shid nana dhan konan*

- Îmi pare rău, nu înțeleg.

- Nu aterizare... Nu aterizare, înțelegi?

Omul arătă furios de la avion către birou, la emițător.

- Spune avion!

McIver dădu din cap liniștit, fără să se simtă cîtuși de puțin liniștit și-i făcu semn să intre.

Numără zece mii de riali - cam o sută zece dolari, și-i oferi.

- Vă rog acceptați taxa de aterizare - bani de aterizare.

Omul revărsă o altă ploaie în farsi.

McIver puse banii pe masă, apoi trecu pe lîngă el în magazie. Descuie o ușă. În mica încăpere, puse acolo chiar pentru acest scop, se găseau tot felul de resturi de piese și trei bidoane de tablă cu benzină, de cîte douăzeci de litri fiecare. Ridică unul și-l puse în afara ușii, amintindu-și ce-i spusese generalul Valik: peșcheșul nu e mită, ci un dar și un bun obicei iranian. După o secundă se hotărî să plece din ușă, dar o lăsă deschisă. Trei bidoane puteau să fie mai mult decît o garanție că nu se va ivi vreo problemă.

- *Be bahk shid, aga* - vă rog să mă scuzați, domnule.

Apoi adăugă în englezește:

- Trebuie să mă întîlnesc cu șefii mei.

Ieși afară din clădire și urcă în mașină fără să privească înapoi.

- Ticălos afurisit, gata să fac un infarct, murmură, apoi îl dădu uitării și conduse mașina pînă pe pista de parcare, către punctul de oprire.

Zăpada nu era mai adîncă de cîțiva centimetri și nu prea rea. Singurele urme erau cele lăsate de mașina lui și pista principală era la fel de virgină. Vîntul se întețise, amplificînd senzația de frig. Nu-l băgă în seamă, concentrîndu-se asupra avionului. Aparatul făcu un viraj strîns, cu trenul de aterizare coborît și flapsurile scoase, planînd ușor lateral, cu pricepere, ca să piardă din înălțime și să scurteze distanța de apropiere.

John Hogg semnalizează cu luminile de poziție și coborî aparatul, lăsîndu-l să ruleze pînă se așeză în siguranță pe sol și abia atunci, cu mare precauție, începu să folosească

frinele. Se întoarse pe pista de parcare și mări puterea motoarelor ca să ajungă până la McIver. Lîngă prima alee de acces opri. Pînă cînd McIver ajunse lîngă fuzelaj, ușa fu deschisă, scara coborîtă și John Hogg îl aștepta la piciorul ei, într-o scurtă matlasată, bătînd din picioare ca să nu înghețe.

- Salut, Mac! strigă

Era un bărbat îngrijit, subțiratic, cu o față smeadă și mustață.

- Mă bucur să te văd. Hai înăuntru, o să-ți fie mai cald!

- Bună idee.

McIver opri motorul și-l urmă în sus, pe trepte. În interior domnea o căldură plăcută, luminile erau aprinse, cafeaua pregătită, ziarele londoneze în rastelul lor. McIver știa că avea să găsească vin și bere în frigider, o toaletă cu scaun și hîrtie moale în spate - din nou civilizația. Flutură mîna către copilot.

- Mă bucur atît de mult să te văd, Johnny!

Rămase cu gura căscată.

Așezat într-unul dintre scaunele rabatabile ale avionului de opt locuri, cu fața luminată de un zîmbet, stătea Andrew Gavallan.

- *Hello*, Mac!

- Dumnezeule! Dumnezeule, Chinezoiule! Cît mă bucur să te văd, spuse McIver dîndu-i un ghiont. Ce dracu' faci? De ce nu mi-ai spus că vii? Ce-a fost în capu'...

- Încetișor, flăcăule! Cafea?

- Dumnezeule, da.

McIver se așeză în fața lui.

- Ce face Maureen? Dar micuța Electra?

- Grozav - nemaipomenit! Se apropie cea de-a doua zi de naștere a ei și-i deja o teroristă. M-am gîndit că ar fi bine să schimbăm o vorbă, așa că mi-am luat catrafusele și iată-mă.

- Nu pot să-ți spun cît de mult mă bucur. Arăți grozav, spuse McIver și așa și era.

- Mulțumesc, flăcăule. Nici tu nu stai așa rău. Ce mai faci? De-adevăratelea, Mac, întrebă Gavallan ceva mai apăsat.

- Excelent.

Hogg așează cafeaua în fața lui McIver și alături de ea un păhărel de whisky pentru el și un altul pentru Gavallan.

-Ah, mulțumesc Johnny, spuse McIver luminîndu-se la față. Sănătate!

Ciocni paharul cu Gavallan și înghiți alcoolul, mulțumit.

- Sunt înghețat ca întruchiparea milei. Abia am scăpat dintr-o ciocnire cu un afurisit de la vamă. De ce-ai venit? Vreo problemă, Andy? O, da' ce-i cu avionul? Și revoluționarii și loialiștii sunt foarte sensibili. Oricare dintre ăștia ar putea sosi în forță să ți-l confiște.

- Johnny Hogg ține un ochi deschis în partea asta. O să vorbim într-un minuțel și de problemele mele. Dar am hotărît că ar fi mai bine să vin și să văd cu ochii mei. Avem prea multe în joc acum, aici și afară, cu toate contractele și aparatele astea noi pe cale de a sosi. X 63 ar da lovitura, Mac! Nu poate fi ceva mai bun.

- Minunat! Cînd le primim?

- La anu'. Îți spun mai multe despre asta mai încolo. Acum, pentru mine Iranul este prioritatea numărul unu. Trebuie să punem la cale ceva planuri în caz de urgență, cum să ținem legătura și toate astea. Ieri am pierdut ore întregi în Al Shargaz încercînd să obțin o aprobare iraniană pentru Teheran, dar n-am avut succes, chiar și ambasada lor era închisă. Am fost personal la clădirea lor, Al Mulla, dar era închisă că nici musca nu putea intra acolo. L-am pus pe reprezentantul nostru să sune acasă la ambasador, dar acesta ieșise să prînzească în oraș - toată ziua! Pînă la urmă am fost la Controlul Aerian de la Al Shargaz și i-am tras de limbă. Mi-au sugerat să așteptăm, dar pînă la urmă i-am dus cu vorba și mi-au dat aprobarea de decolare doar ca să tragem o fugă - și uite-mă aici. Mai întîi, care e situația operațiunilor noastre?

McIver îi istorisi ce știa. Lui Gavallan i se risipi cea mai mare parte a bunei dispoziții.

- Deci Charlie a dispărut, Tom Lochart își riscă chiar capul și toate afacerile noastre din Iran - prostește sau vitejește, depinde cum privești lucrurile, Duke Starke e în Bandar-e Delam cu Rudi, Kowissul e în stare de asediu și am fost aruncați afară din birourile noastre.

- Da, spuse morocănos McIver, am autorizat zborul lui Tom...

- Aș fi făcut același lucru, probabil, dacă aș fi fost acolo, deși nu-i o scuză pentru primejdia în care e virit - el, noi, sau amărîtul ăla de Valik cu familia lui. Dar așa e, SAVAK e o chestie prea împuțită pentru a place cuiva.

Gavallan era evident zguduit, deși nu lăsa să se vadă nimic pe față.

- Ian a avut din nou dreptate.

- Ian? Dunross? L-ai văzut? Ce face bătrînul pișicher?

- M-a sunat din Shanghai.

Îi istorisi ce aflase.

- Care sunt ultimele știri în privința situației politice de aici?

- Ar trebui să știi mai multe decît mine. Aici primim vești adevărate numai prin BBC și VOA. Încă nu sunt ziare de nici un fel și circulă doar zvonuri, continuă McIver, gîndindu-se de fapt la vremurile bune pe care le petrecuse cu Dunross în Hong Kong.

Îl învățase să piloteze un mic elicopter cu un an înainte de a i se alătura lui Gavallan la Aberdeen și, deși nu se întîlneau prea des, lui McIver îi făcuse nespusă plăcere compania celuilalt.

- Bakhtiar e încă sus, cu armata în spatele lui, dar Bazargan și Khomeini îl mușcă de buci... O, drace, am uitat să spun, Boss Kyabi a fost ucis.

- Iisuse Christoase, asta-i groaznic! De ce?

- Nu știm de ce, sau cum, sau de cine. Ne-a spus Freddy Ayre.

- Mă iertați că vă-ntrerup, *sir*, se auzi în difuzoare vocea placidă a lui Hogg cu o notă de grabă, dinspre terminal vin către noi trei mașini încărcate ochi cu arme și oameni.

Amîndoi bărbații priviră afară prin micile ferestre rotunde. Se zăreau mașinile. Gavallan ridică binoclul și-l îndreptă către ele.

- Cinci sau șase oameni în fiecare mașină. Pe locul din față din prima mașină e un *mullah*. Oamenii lui Khomeini.

Atîrnă binoclul de gît și ieși repede de pe locul lui.

- Johnny!

Hogg era deja la ușă.

- Da, *sir*?

- Planul B.

Imediat Hogg ridică degetul mare în sus și în aceeași clipă mări puterea motoarelor, în timp ce Gavallan se zbătea să se strecoare într-o scurtă îmblănită și ridică din fugă un mic sac de călătorie.

- Hai, Mac.

O porni înaintea lui în jos pe trepte, sărind cîte două odată. McIver îl urmă imediat. În clipa în care ajunseră jos, treptele fură trase înapoi, ușa închisă, motoarele își măriră turația și aparatul se îndepărtă, prinzînd viteză.

- Întoarce-te cu spatele către mașini, Mac! Nu te uita la ei, uită-te la avionul care pleacă.

Totul se petrecuse atît de iute, încît McIver abia avusese timp să își tragă fermoarul scurtei. Una dintre mașini se desprinse din grup ca să intercepteze avionul, dar acum acesta își lua avînt pe pistă. În cîteva secunde se ridică și fu departe. Se întoarseră către mașinile ce se apropiau.

- Și-acum, Andy?

- Asta depinde de comitetul de primire.

- Ce dracu' era "Planul B"?

- Ceva mai bun decît planul C, flăcăule. Asta înseamnă ori la bal ori la spital. Planul B: eu ies, Johnny decolează imediat și nu spune nimănui că a trebuit să

plece in grabă, miine la aceeaşi oră se intoarce, dacă n-are contact vizual sau radio, atunci Johnny sare o zi şi vine cu o oră mai devreme şi tot aşa, timp de patru zile. După care stă pe coadă in Al Shargaz şi aşteaptă alte instrucţiuni.

- Planul A?

- Asta dacă am fi putut rămine in siguranţă peste noapte - el de pază in avion, eu cu tine.

Maşinile se opriră scrişnind din frine. *Mullahul* şi Gărzile Verzi ii inconjurară cu armele indreptate către ei, toată lumea vociferind. Brusc, Gavallan mugi *"Allah-u Akbar!"* şi toţi se opriră descumpăniţi. Işi ridică foarte teatral pălăria către *mullah*, inarmat şi el ca şi ceilalţi, şi scoase un document scris in farsi ce arăta foarte oficial şi care avea un sigiliu greu, din ceară roşie, in partea de jos. Il inmină *mullahului.*

- Este permisul de aterizare la Teheran, de la noul ambasador al Iranului la Londra, ii spuse senin lui McIver, in timp ce ceilalţi oameni se inghesuiau in jurul *mullahului*, holbindu-se la hirtie. M-am oprit in drum la Londra ca să-l iau. Spune că sunt un VIP intr-o problemă oficială şi pot să vin şi să plec fără oprelişti.

- Cum dracu' ai reuşit asta? intrebă McIver admirativ.

- Cu multă influenţă, flăcăule! Influenţă şi un mare *heung yau,* adăugase, prudent, echivalentul peşcheşului in cantoneză.

- Ai să vii cu noi, rosti cu accent american un tinăr bărbos, aflat lingă *mullah*. Eşti arestat!

- Pentru ce, dragul meu domn?

- Aterizare ilegală, fără autorizaţie.

Gavallan impunse hirtia cu degetul.

- Aici este autorizarea oficială de la propriul vostru ambasador la Londra. Trăiască revoluţia! Trăiască *Ayatolahul* Khomeini!

Tinărul şovăi, apoi traduse *mullahului*. Urmă un schimb furios de replici şi murmure din partea grupului.

- Voi veţi veni amindoi cu noi!

- Vă urmăm in maşina noastră. Haide, Mac, spuse Gavallan hotărit şi se urcă pe locul de lingă şofer.

McIver porni motorul. Pentru moment ceilalți fură depășiți de situație, apoi cel care vorbea englezește și un altul se strecurară în spate. Amîndoi purtau cîte un AK 47.

- Mergeți la terminal! Voi arestați.

În clădirea aerogării, lîngă ghișeul imigrărilor, se aflau alți inși cu atitudini dușmănoase și un funcționar oficial de la Imigrări, foarte nervos. McIver îi prezentă deîndată permisul de intrare în aeroport și permisul de muncă, explicîndu-i cine erau el și Gavallan și cum lucrau sub contract pentru *IranOil* și încercă să-i ducă cu vorba, dar i se făcu un semn poruncitor să tacă. Funcționarul examină documentele și pașaportul lui Gavallan cu multă meticulozitate și fără grabă, în tot acest timp tinerii înghesuindu-i și sufocîndu-i cu mirosul trupurilor lor. Apoi omul deschise geanta de voiaj a lui Gavallan și scotoci brutal, dar nu conținea decît aparatul de ras, o cămașă de schimb, lenjerie și pijamale și o sticlă de whisky de un sfert. Sticla fu confiscată pe dată de unul dintre tineri, deschisă și vărsată pe podea.

- *Dew neh loh moh,* spuse suav în chineză Gavallan și McIver aproape că se-necă. Sus cu revoluția!

Mullahul îl luă la întrebări pe funcționar și putură să vadă spaima pe chipul omului. Într-un tîrziu, tînărul care vorbea englezește spuse:

- Autoritățile vor păstra acte și pașaport și voi explicați mai mult mai tîrziu.

- Am să-mi păstrez pașaportul, spuse Gavallan blînd.

- Autoritățile păstrează! Dușmanii poporului vor suferi. Cei care încalcă legea, aterizări ilegale și veniri aici, vor suferi pedeapsa islamică. Excelența Sa vrea să știe cine în avion cu voi.

- Doar echipajul meu de două persoane. Sunt pe lista atașată aprobării pentru aterizare. Acum, pașaportul meu, vă rog! Și acel document...

- Autoritățile păstrează! Unde stai?

McIver își dădu adresa. Tînărul traduse. Din nou urmă o discuție înfierbîntată.

- Trebuie să vă spun: acum avioanele voastre nu pot să zboare sau aterizări fără permise mai intii. Toate avioanele Iranului... Toate avioanele acum în Iran aparţin statului şi...

- Avioanele aparţin proprietarilor de drept. Proprietarilor de drept, spuse McIver.

- Da, spuse tinărul, dispreţuitor. Statul nostru islamic e proprietar. Dacă nu place legi, pleacă! Pleacă Iran! Noi nu chemat la tine aici.

- Ah, dar greşeşti! Noi, cei de la *S-G Helicopters*, am fost invitaţi aici. Noi lucrăm pentru guvernul vostru şi am servit *IranOil* ani de zile.

Bărbatul scuipă.

- *IranOil* firma Şahului. Statul Islamic are petrolul, nu străinii. Voi curind arestaţi cu toţi ceilalţi pentru mare crimă: furat petrolul Iranului.

- Prostii! N-am furat nimic. Am ajutat Iranul să intre în secolul douăzeci. Am...

- Pleacă Iran dacă vrei, spuse din nou cel ce vorbea fără să-i dea atenţie. Acum toate ordinele vin de la *Imamul* Khomeini. El spune nu aterizări sau decolări fără ingăduinţă. De fiecare dată o gardă de la Khomeini merge cu fiecare avion. Înţelegi?

- Noi înţelegem ce spuneţi, replică Gavallan politicos. Pot să vă rog să ne daţi asta în scris? Căci guvernul Bakhtiar s-ar putea să nu fie de acord.

Umul traduse şi se iscă un hohot general de rîs.

- Bakhtiar s-a dus, spuse bărbatul printre hohote de rîs. Potaia Şahului se ascunde. Se ascunde, înţelegi? *Imamul* este guvernul. El singur.

- Da, desigur, spuse Gavallan fără să-l creadă. Deci putem pleca?!

- Pleacă. Miine prezentaţi autorităţi.

- Unde şi care autorităţi?

- Autorităţile Teheran.

Omul traduse pentru ceilalţi şi din nou toată lumea rîse. *Mullahul* băgă în buzunar paşaportul şi celelalte documente şi plecă călcind apăsat, plin de importanţă. Gărzile îl însoţiră, luîndu-l cu ele şi pe asudatul ofiţer de

emigrații. Ceilalți o porniră care încotro, în aparență fără țintă. Cîțiva rămaseră să-i privească, sprijiniți de perete, fumînd, cu carabinele militare agățate neglijent de umăr. Clădirea era foarte friguroasă și deosebit de goală.

- Are în mare măsură dreptate, știi?

Gavallan și McIver priviră în jur. Era George Talbot de la Ambasada Britanică, un bărbat scund, uscățiv, de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un pardesiu gros și pe cap cu o căciulă rusească de blană. Stătea în ușa biroului vamal. Lîngă el se afla un bărbat cam de șaizeci de ani, înalt, lat în umeri, cu ochi de un albastru palid, foarte duri, cu mustața cenușie și tunsă scurt, ca și părul, îmbrăcat obișnuit - fular, pălărie și un pardesiu vechi. Amîndoi fumau.

- O, *hello*, George, mă bucur să te văd!

Gavallan se îndreptă către el, întinzîndu-i mîna. Îl cunoștea de ani de zile, fuseseră și în Iran și în Malaya, unde lucrase Talbot mai înainte și unde *S-G* avea de asemenea vaste operații de deservire a exploatărilor petroliere.

- De cînd ești aici?

- Doar de cîteva minute.

Talbot strivi țigara, tușind absent.

- *Hello*, Duncan! Ei, grozavă bramburească, nu-i așa?

- Da, așa-i.

Gavallan aruncă o privire scurtă celuilalt bărbat.

- Ah, îmi dai voie să ți-l prezint pe dl. Armstrong?

Gavallan îi scutură mîna.

- *Hello*, spuse, întrebîndu-se unde îl mai văzuse și cine era, măsurîndu-i căutătura fermă și chipul aspru.

Cincizeci de lire pentru un nasture rupt că dacă-i american e de la CIA, se gîndi.

- De la ambasadă? întrebă ca din întîmplare, ca să afle.

Omul zîmbi și scutură din cap.

- Nu, *sir*!

Își ascuțise auzul, dar nu putu să identifice accentul - englezesc sau american. Poate fi și unul și altul.

Sau canadian, se gîndi. E greu de spus după două cuvinte.

- Cu treburi oficiale pe-aici? întrebă McIver.

- Da şi nu.

Talbot se îndreptă cu paşi mari către uşa care ducea spre pista aeroportului, unde se afla parcată maşina lui McIver, îndepărtîndu-i de urechi iscoditoare.

- De fapt, în clipa în care am auzit apropiindu-se reactorul vostru, noi, ăăă, ne-am grăbit încoace sperînd că ai putea să iei nişte, ăăă, cum să zic, nişte misive pentru guvernul Majestăţii Sale. Ambasadorul v-ar fi mai mult decît recunoscător. Dar, ei bine, am ajuns aici chiar la vreme ca să vă vedem avionul decolînd. Păcat!

- Aş fi bucuros să vă ajut oricum, spuse Gavallan la fel de încet. Poate mîine?

Văzu brusc schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi şi se întrebă încă o dată ce i se părea a nu fi în regulă.

- E cu putinţă, domnule Gavallan? întrebă Armstrong.

- E cu putinţă.

Gavallan hotărî că era englez, deşi nu în întregime. Talbot zîmbi şi tuşi fără să bage de seamă.

- O să plecaţi cu sau fără aprobare iraniană, permis oficial sau paşaport?

- Eu... hm... am într-adevăr o copie a acelui document şi un alt paşaport. Am cerut oficial unul de rezervă în cazul unei astfel de eventualităţi.

Talbot oftă.

- Neobişnuit, dar înţelept. O, apropo, mi-aş dori tare mult o copie a permisului de aterizare oficial pe care-l ai.

- Poate că nu-i o idee atît de bună - oficial. Nu poţi şti niciodată la ce şarlatanii pot recurge unii oameni în zilele astea.

Talbot rise, după care zise:

- Dacă, ăă... pleci mîine, am aprecia foarte mult dac-ai fi atît de bun să-l iei pe domnul Armstrong cu dumneata, bănuiesc că Al Shargaz este ţinta.

Gavallan şovăi.

- E o cerere oficială?

Talbot zîmbi.

- Oficial neoficială.

- Cu sau fără aprobare iraniană, permis sau pașaport?

Talbot chicoti.

- Ești perfect îndreptățit să întrebi asta. Garantez că hîrtiile domnului Armstrong vor fi în perfectă regulă.

Adăugă, evident pentru a încheia conversația:

- Așa cum atît de bine ai subliniat, în zilele noastre unii oameni nu cunosc nici o măsură cînd e vorba de șarlatanii.

Gavallan dădu din cap.

- Foarte bine, domnule Armstrong. Eu am să fiu cu căpitanul McIver. Depinde de dumneata să dai de noi. Cel mai devreme, ETD ar fi aici în jur de cinci după-amiază, dar n-am să aștept după dumneata. E-n regulă?

- Mulțumesc, *sir*!

Gavallan ascultă din nou atent, dar tot nu se putu hotărî.

- George, la începutul discuției spuneai de piticania arogantă "Are dreptate, știi?". Dreptate în privința cui? Că acum trebuie să descopăr și să mă prezint cine știe cărei autorități necunoscute din Teheran?

- Nu, că Bakhtiar a demisionat și se-ascunde.

Amîndoi băbații rămaseră cu gurile căscate.

- Sfinte Dumnezeule! Ești sigur?

- Bakhtiar a demisionat oficial cu cîteva ore în urmă și, foarte înțelept din partea lui, a dispărut.

Vocea lui Talbot era moale și calmă, iar fumul de țigară îi puncta cuvintele.

- De fapt situația a devenit dintr-o dată destul de delicată. De aici și... ăăă... neliniștea noastră în privința hm... cum să zic... În sfîrșit, să lăsăm asta. Noaptea trecută, șeful Statului Major, generalul Ghara-Baghi, sprijinit de ceilalți generali, a ordonat tuturor trupelor să se întoarcă înapoi în cazărmi, declarînd că forțele armate erau acum neutre și prin asta lăsîndu-l fără apărare pe primul lor ministru legal și statul în mîinile lui Khomeini.

- Neutre? îl ingină Gavallan neîncrezător. Asta-i imposibil! Imposibil, e ca şi cum s-ar sinucide!

- Sunt de acord, dar e-adevărat.

- Christoase!

- Desigur, numai o parte din unităţi se vor supune, altele vor lupta, continuă Talbot. Fără îndoială, poliţia şi SAVAK nu sunt afectate, ei n-o să se lase, deşi bătălia lor va fi pierdută pînă la urmă. *Insha'Allah*, bătrîne. Pînă atunci vom înota în sînge pîn' la genunchi, stai liniştit.

McIver întrerupse tăcerea.

- Dar dacă Bakhtiar... asta nu-nseamnă că s-a terminat? S-a terminat, spuse din ce în ce mai înfierbîntat, războiul civil s-a terminat, să-i mulţumim Domnului pentru asta! Generalii au oprit adevărata baie de sînge, cea mare. Acum putem cu toţii să revenim înapoi la normal. Necazurile au luat sfîrşit!

- Oh, nu, dragul meu prieten, spuse şi mai liniştit Talbot, necazurile abia au început.

CAPITOLUL 20

La sonda Bellissima; ora 6,35 seara. Apusul de soare era superb, norii tiviţi cu roşu, jos, deasupra orizontului, cerul limpede, curat, luceafărul de seară strălucitor iar secera lunii neştirbită. Dar era foarte frig acolo, la peste patru mii de metri, şi deja se întunecase către est, iar Jean-Luc identificase cu greu elicopterul care se apropia.

- Uite-l că vine, Gianni! strigă el către sondor.

Asta avea să termine cea de-a treia tură a lui Scot Gavallan. Toată lumea - sondori, bucătari, muncitori, trei pisici şi patru cîini, inclusiv un canar aparţinîndu-i lui Gianni Salubrio - fuseseră deja transportaţi în siguranţă la sonda Rossa. Excepţie făceau Gianni, Pietro şi alţi doi oameni care încă mai erau ocupaţi cu închiderea sondei şi Mario Guineppa, care ţinuse să rămînă pînă la capăt, în ciuda insistenţelor lui Jean-Luc.

Jean-Luc păstră un ochi îngrijorat îndreptat către troianul de zăpadă care atîrna deasupra şi care trosnea din cînd în cînd, făcîndu-l să simtă fiori pe şira spinării. Cînd elicopterul se întorsese prima dată, toată lumea îşi ţinuse răsuflarea, înspăimîntată de zgomot, deşi Pietro îi asigurase că erau doar palavre: numai dinamita putea să pornească o avalanşă - sau Dumnezeu. Şi atunci, ca şi cum ar fi vrut să dovedească că se înşală, troianul se mişcase din nou, doar puţin, dar îndeajuns ca să le oprească respiraţia celor care încă mai rămăseseră la sonde.

Pietro închise ultimul întrerupător şi turbinele generatoarelor Diesel începuseră să-şi încetinească rotaţia. Îşi şterse obosit fruntea, lăsînd pe ea o urmă de ulei. Îl dureau spatele şi mîinile din pricina poziţiei şi a frigului, dar puţul era închis şi asigurat cît de bine putuse. Zări deasupra prăpastiei elicopterul începînd o manevră prudentă de apropiere.

- Să mergem, spuse în italiană către ceilalţi. Nu mai putem face altceva pe-aici. Nimic altceva decît să aruncăm dracului în aer rahatul ăla care atîrnă deasupra noastră.

Ceilalţi îşi făcură nervoşi cruce şi porniră tropăind prin zăpadă către platforma elicopterului, lăsîndu-l singur. Privi în sus către creastă.

- Parc-ai fi vie, murmură. Un monstru împuţit gata să se rostogolească ca să mă-nghită pe mine şi sonda mea. Dar n-ai s-o faci, tîrfă!

Intră în mica magazie de dinamită şi luă cele două încărcături de explozibil pe care le pregătise - şase batoane de dinamită în fiecare, legate în jurul unei capse cu un fitil de treizeci de secunde. Le puse cu grijă într-o geantă mică, împreună cu o brichetă şi o cutie de luminări de rezervă.

- Sfîntă Fecioară, se rugă simplu, fă ca blestemăţiile astea să funcţioneze!

- Pietro, hei, Pietro!

- Vin, vin! E destul timp!

Ajuns afară, văzu faţa albă, ciupită de vărsat a lui Gianni.

- Ce se-ntîmplă?

- Guineppa. Mai bine hai să vezi.

Mario Guineppa zăcea pe spate, horcăind şi dînd ochii peste cap. Jean-Luc se afla lîngă pat, ţinîndu-l de încheietura mîinii.

- Bate cînd iute... cînd de-abia pot să-l simt, spuse neliniştit.

- Mario a trecut printr-un control medical serios acum patru săptămîni. Cel anual. Cardiogramă, totul. Foarte serios. A ieşit perfect! Pietro scuipă pe podea. Doctorii!

- A fost prost c-a insistat să rămînă, spuse Gianni.

- El e şeful, face ce-i place. Hai să-l punem pe targă şi s-o luăm din loc, adăugă grav Pietro. Nu mai putem face nimic pentru el aici. La dracu' cu dinamita. O s-o facem mîine sau poimîine. Îl ridicară cu grijă, îl înfăşurară ca să-i fie cald şi-l transportară afară din rulotă, prin zăpadă, către elicopterul care-aştepta.

Chiar cînd ajunseră lîngă platformă, muntele gemu. Priviră în sus. Zăpada şi gheaţa începură să se rostogolească, prinzînd viteză. În cîteva secunde, avalanşa se pornise în forţă. Nu era timp să fugă. N-aveau altceva de făcut decît s-aştepte. Mugetul crescu, zăpada se scurse de pe munte şi purtă cu ea în abis o rulotă şi unul dintre marile rezervoare de oţel. Apoi se opri.

- *Mamma mia!* oftă Gianni făcîndu-şi cruce. Credeam că ne-am dus de data asta.

Şi Jean-Luc îşi făcuse cruce.

Troianul de deasupra lor părea şi mai ameninţător. Mii de tone aplecate deasupra aşezării, parte din suprafaţa stîncilor descoperită. Pale mici de zăpadă cădeau continuu.

- Jean-Luc!

Era Guineppa. Avea ochii deschişi.

- Nu... Nu aştepta... Dinamitează acum... Trebuie, trebuie!

Pietro spuse:

- Are dreptate. Acum sau niciodată!

- Te rog... mă simt bine... *mamma mia*, fă-o acum! Îi-e bine.

Alergară către elicopter. Targa încăpu de-a curmezișul rîndului de scaune din față și fu legată repede la locul ei. Ceilalți își puseră centurile de siguranță. Jean-Luc urcă în carlingă, se așeză pe scaunul din stînga și-și puse căștile.

- E-n regulă, Scot?

- Formidabil, bătrîne. Ce face Guineppa?

- Nu prea bine.

Jean-Luc verifică instrumentele. Totul era pe verde și aveau îndeajuns combustibil.

- *Merde!* Căciula aia poate să se lase în fiecare clipă. Ai grijă la curenții de aer, s-ar putea să fie destul de răi și-n sus și-n jos! *Allons-y*!

Scot îi întinse încă o pereche de căști care era legată în rețeaua lor.

- Uite, le-am racordat pentru Pietro cît timp am așteptat la Rosa. Să i le dai cînd ne ridicăm. Nu prea mă simt în siguranță aici.

- Dă-i drumul!

Scot trase maneta de gaze și ridică aparatul de pe sol, dădu puțin înapoi, se întoarse și ajunse deasupra prăpastiei. Cînd începu urcarea, Jean-Luc se strecură peste scaun înapoi în cabină.

- Uite, pune astea pe cap, Pietro! Acum ești în legătură cu noi, în față.

- Bun, foarte bine!

Pietro își alesese cel mai apropiat scaun de ușă.

- Cînd începem, pentru Dumnezeu, pentru sănătatea mea și-a mamei tale, să nu cazi!

Pietro rise nervos. Jean-Luc se mai uită o dată la Guineppa care părea să se simtă mai bine acum, merse din nou în față și-și puse căștile.

- M-auzi, Pietro?

- *Si, si, amico!*

Elicopterul se ridică spiralind. Ajunse la același nivel cu creasta. Din acest unghi, troianul de zăpadă nu părea atît de periculos. Începură să se legene ușor.

- Urcă încă treizeci de metri, *amico*, se auzi în căști, și mai spre nord.

- Înțeles, Pietro. Tu ești navigatorul acum, spuse Scot.

Cei doi piloți se concentrară. Pietro le arătă locul - pe coasta de nord - unde dinamita trebuia să taie suportul nămetelui și să creeze o avalanșă care să-l îndepărteze de sondă.

- S-ar putea să meargă, murmură Scot.

Mai făcură un tur ca să se-asigure.

- *Amico*, cînd ajungem la treizeci de metri deasupra locului ăla, rămîi așa. Am să aprind fitilul și-am să arunc. *Buono?*

În vocea lui se putea bănui un tremur.

- Nu uita să deschizi ușa, bătrîne, spuse sec Scot.

În loc de răspuns, auziră un șuvoi de invective în italiană. Scot zîmbi, apoi un curent de aer descendent îl coborî cincisprezece metri mai înainte de a putea corecta. În minutul următor erau la altitudinea și poziția potrivite.

- Bun, *amico*, ține-l acolo!

Jean-Luc se întoarse să privească. În spatele lui, în cabină, ceilalți se holbau fascinați la Pietro. Acesta scoase prima încărcătură și trase de fitil ca să-l facă să stea drept, fredonînd "Aida".

- Sfîntă Fecioară, Pietro, spuse Gianni, ești sigur că știi ce faci?

Pietro își strînse pumnul stîng, îl puse pe cel drept, în care ținea dinamita, pe bicepsul stîng și făcu un gest edificator.

- Pregătiți-vă, ăia din față, spuse în laringofon și-și deschise centura de siguranță.

Verifică locul deasupra căruia se aflau, apoi dădu din cap.

- Bun. Ține-l așa. Gianni, fii gata cu ușa. Deschide afurisenia aia o idee și eu fac restul.

Aparatul se clătina din pricina turbulențelor de aer. Gianni își deschise centura și merse pînă la ușă.

- Grăbește-te, spuse, simțindu-se foarte nesigur pe picioare, apoi adăugă către cel mai apropiat dintre oamenii săi: Apucă-te de cureaua mea. Deschide ușa, Gianni!

Gianni se luptă cu ușa și o deschise de cîteva palme, ținînd-o așa. Toți uitaseră de bolnavul de pe brancardă. Un curent puternic de aer năvăli cu zgomot în cabină. Aparatul se răsuci, vîrtejul format de ușa deschisă creîndu-i dificultăți lui Scot în a-l controla. Pietro ridică fitilul și încercă să aprindă bricheta cu degetul mare. Nu reuși. Repetă de cîteva ori gestul, de fiecare dată mai nervos.

- Sfîntă Fecioară, haide!

Începuseră să îi curgă picături de sudoare de pe față cînd, în cele din urmă, bricheta se aprinse. Fitilul prinse viață, scuipînd scîntei. Ținîndu-se cu o mînă, se aplecă spre ușă, biciuit de curenții de aer. Aparatul săltă și amîndoi bărbații își doriră să fi avut prevederea de a aduce o centură de siguranță suplimentară. Cu grijă, Pietro aruncă încărcătura de explozibil prin deschizătura ușii. Imediat, Gianni trînti ușa și-o încuie. Apoi începu să înjure.

- Lansat bomba, să plecăm! ordonă Pietro clănțănind din dinți de frig și-și legă din nou centura.

Imediat elicopterul vîră, aplecîndu-se într-o parte, și el fu atît de mulțumit că reușise încît începu să rîdă. Ceilalți i se alăturară isteric. Pe fondul veseliei generale, se întoarseră ca să privească în jos în timp ce el număra:

- Șase, cinci, patru, trei, doi, unu...

Nu se întîmplă nimice. La fel de repede cum izbucnise, risul se topi.

- Ai văzut-o căzînd, Jean-Luc?

- Nu, n-am văzut nimic! spuse întunecat francezul, nedorind să repete manevra. Poate a lovit o stîncă și i-a sărit capsa!

Dar în sinea lui spunea: Italian idiot, mîncător de scîrboșenii, nu ești în stare să legi cîteva batoane de dinamită la un afurisit de fitil!

- O facem din nou, da?

- De ce nu, spuse încrezător Pietro. Detonatorul a fost perfect! Diavolul a vrut să nu ia foc. Da, fără îndoială, se întîmplă de multe ori în zăpadă. De multe ori. Zăpada-i o tîrfă şi nu poţi să ştii...

- Nu da vina pe zăpadă, Pietro! A fost voia Domnului, nu a diavolului, spuse Gianni superstiţios, făcîndu-şi cruce. Pe sufletul mamei, de ajuns cu diavolul cît vreme suntem sus.

Pietro luă a doua încărcătură şi o examină cu grijă. Sîrma care ţinea legate batoanele era tare şi fitilul nu se mişca.

- Uite, vezi, e perfectă. Ca şi cealaltă.

O săltă dintr-o mînă în cealaltă, apoi o izbi tare de cotiera fotoliului ca să vadă dacă fitilul sare de la locul lui.

- *Mamma mia*, spuse unul dintre oameni, simţindu-şi stomacul întors pe dos. Eşti nebun?

- Asta nu-i ca nitroglicerina, *amico*! răspuse Pietro şi izbi şi mai tare. Uite, vezi? E strînsă bine.

- Nu aşa de strînsă ca gaura mea! spuse furios Gianni în italiană. Opreşte-te, pentru Dumnezeu!

Pietro ridică din umeri şi privi afară pe fereastră. Creasta se apropia. Putea să vadă locul exact.

- Pregăteşte-te, Gianni, apoi în laringofon: Doar încă puţin, *signor* pilot, mai către est. Ţine-l aşa... Stai pe loc! Nu poţi să-l ţii mai nemişcat? Pregăteşte-te, Gianni!

Ridică fitilul, apropiind bricheta de capătul liber.

- Deschide păcătoasa aia de uşă!

Nervos, Gianni îşi desfăcu centura de siguranţă şi se supuse, aparatul se răsuci şi el ţipă cînd alunecă, izbind cu toată greutatea trupului în uşă, deschizînd-o larg şi alunecînd în afară. Însă cel din spatele lui îl ţinea de curea şi rămase atîrnat pe margine, pe jumătate înăuntru, jumătate în afară, vîrtejul de aer trăgînd de el. În clipa în care Gianni deschisese uşa, Pietro frecase cu degetul mare piatra brichetei şi fitilul se aprinsese, dar în panica ce-i cuprinsese pe toţi, atenţia îi fu abătută şi, instinctiv, se repezise şi el să-l apuce pe Gianni, iar dinamita îi căzu din mînă. Îl priviră cu toţii, înnebuniţi, aruncîndu-se pe podea, căştile zburîndu-i smulse de pe urechi, întinzîndu-

pe sub scaune într-o parte și-n alta după cum aluneca legătura de dinamită, în timp ce fitilul ardea vesel. Aproape leșinat, Gianni se apucă strîns cu o mînă de mînerul ușii și începu să se tragă înapoi, înnebunit de spaimă că cureaua lui se va rupe și blestemîndu-se că o purta pe cea subțire, dăruită de soția lui de Crăciun. Degetele lui Pietro atinseră dinamita. Fitilul scînteie și-i arse carnea, dar el nu simți durerea. Însfăcă bine explozibilul și, încă întins pe podea, se zvîrcoli răsucindu-se în jurul lui, se agăță de suportul unui scaun și aruncă dinamita cu ce mai rămăsese din fitilul arzînd pe deasupra lui Gianni, afară, apoi întinse mîna liberă și se încleștă de unul dintre picioarele prietenului său, ajutîndu-l să se tragă înapoi. Celălalt trînti ușa, o închise și cei doi, Pietro și Gianni, se prăbușiră pe podea unul lîngă celălalt.

- Ia-l de aici, Scot, spuse slab Jean-Luc.

Elicopterul se aplecă pe-o parte lăsînd fața de nord a muntelui la treizeci de metri dedesubt. Pentru un moment creasta rămase la fel de pură, înghețată și nemișcată. Urmă o explozie uriașă pe care nimeni din elicopter n-o simți sau auzi. Zăpada spirală în sus și începu să se așeze, apoi, cu un muget puternic, întreaga față de nord se rostogoli în jos. Avalanșa căzu în vale, săpînd în coasta muntelui o brazdă de patru sute de metri lățime, pînă cînd se opri. Elicopterul se răsuci.

- Dumnezeule, uite, spuse Scot, arătînd în fața lor.

Troianul de zăpadă dispăruse. Deasupra sondei Bellissima rămăsese doar o pantă blîndă. Așezarea era neatinsă, exceptînd locul în care fuseseră rulota și rezervorul de nămol, luate mai devreme de prima avalanșă.

- Pietro, strigă Jean-Luc înfierbîntat, ai...

Se opri. Pietro și Gianni se aflau încă pe podea, încercînd să se adune, Pietro fără căști pe cap.

- Scot, nu se poate vedea de la ferestrele lor! Du-te mai aproape și întoarce-te ca să poată vedea și ei.

Înfierbîntat, Jean-Luc se căță înapoi în cabină și începu să-i tragă ghionturi lui Pietro, felicitîndu-l. Toți se uitară la el cu priviri încețoșate și cînd înțeleseseră ce

striga, incercind să acopere urletul motoarelor, își uitară teama și se repeziră la ferestre și atunci, văzînd cît de perfect îndepărtase explozia primejdia, lăsară să le scape un strigăt de bucurie. Gianni îl îmbrățișă călduros pe Pietro, jurîndu-i veșnică prietenie, binecuvîntîndu-l pentru că le salvase viețile și slujba.

- *Niente, caro,* spuse Pietro expansiv. Nu sunt eu din Aosta?

Jean-Luc se apropie de targă și-l scutură blînd pe Mario Guineppa.

- Mario, Pietro a reușit! I-a ieșit perfect, Bellissima e-n siguranță!

Guineppa nu răspunse. Murise.

MARȚI
13 februarie 1979

CAPITOLUL 21

Pe coasta de nord a muntelui Sabalan; ora 10 dimineața. Era o noapte cu un frig pătrunzător și un cer lipsit de nori, o mulțime de stele, luna strălucitoare. Căpitanul Ross și cei doi gurka își croiau prudenți drum pe sub o creastă, în urma călăuzei și a agentului CIA. Soldații purtau pe deasupra uniformei salopete cu glugă, albe ca zăpada, mănuși și lenjerie groasă, dar totuși frigul îi chinuia. Se aflau la aproape două mii patru sute de metri altitudine, mergînd cu vîntul în față către ținta lor, aflată la opt sute de metri de partea cealaltă a versantului. Deasupra lor se înălța la peste patru mii opt sute de metri uriașa siluetă conică a vulcanului stins.

- Meshghi, ne oprim și ne odihnim, spuse agentul CIA în turcește către călăuză.

Amîndoi erau îmbrăcați cu hainele grosolane ale triburilor din munți.

- După cum ți-e voia, *aga,* așa să fie.

Călăuza îi conduse în afara cărării, prin zăpadă, într-o mică peșteră pe care nici unul dintre ei n-o observase. Omul era bătrîn și vînos ca un măslin împovărat de ani, păros și subțiratic, cu hainele zdrențuite și totuși cel mai în putere dintre toți, după aproape doi zile de urcuș.

- Bine, spuse agentul CIA, apoi către Ross: Hai să ne-nghesuim aici pînă ne-ntremăm.

Ross își dădu jos de pe umăr carabina, se așeză și-și sprijini ușurat ranița de perete, simțind mii de ace în tălpi, coapse și spate.

- Tot trupul mi-e numai junghiuri, fir-ar al naibii, spuse dezgustat. Și cic-aș fi în formă!

- Ești în formă, *sahib,* spuse în gurkali, cu un zîmbet, sergentul gurka, cel căruia i se spunea Tenzing. La următoarea învoire urcăm pe Everest, ai?

- Pe mă-ta! îi răspunse Ross în engleză şi cei trei soldaţi riseră împreună.

Apoi agentul spuse gînditor:

- Trebuie să fie ceva să stai pe virful muntelui ăla.

Ross îl văzu privind afară, în noapte, la cele peste trei mii de metri de munte aflate sub ei. Cînd se văzuseră prima dată, la locul de întîlnire de lîngă Bandare - Pahlavi, cu două zile în urmă, dacă nu i s-ar fi spus dinainte l-ar fi socotit în parte mongol, nepalez sau tibetan, fiindcă omul avea părul negru, o piele gălbuie şi ochi, asiatici şi era îmbrăcat ca un nomad.

- Contactul tău de la CIA se numeşte Rosemont, Vien Rosemont. E pe jumătate vietnamez, pe jumătate american, îi spusese colonelul de la CIA la pregătire. Are douăzeci şi şase de ani, e aici de un an, vorbeşte farsi şi turceşte şi tatăl lui a fost agent şi poţi să te-ncrezi în el orbeşte.

- Se pare că va trebui s-o fac, *sir*, pînă la urmă, nu credeţi?

- Ah? Oh... sigur, da, cred că da. O să-l întîlneşti la sud de Bandar-e Pahlavi, la coordonatele astea; el o să aibă barca. O să ţineţi coasta pîn-o să ajungeţi chiar la sud de graniţa sovietică şi de-acolo o luaţi la picior.

- El e călăuza?

- Nu, el e... ăăă... cel care ştie despre Mecca - ăsta e numele de cod pentru postul de radar. Să facă rost de călăuză e problema lui, dar el o să vă ducă. Dacă nu-i acolo, aşteptaţi toată sîmbătă noaptea. Dacă nu-i acolo pînă-n zori, e deconspirat şi voi abandonaţi, *okay*?

- Da. Ce-i cu zvonurile despre insurecţia din Azerbaidjan?

- Din cele ce ştim, sunt ceva lupte în Tabriz şi în partea vestică, nimic în jurul Ardabilului.

- Rosemont ar trebui să ştie mai multe. Noi, hm..., noi ştim că sovieticii au masat trupe şi sunt pregătiţi să acţioneze dacă Azerbaidjanul îi înlătură pe sprijinitorii lui Bakhtiar. Depinde de conducătorii lor. Unul dintre ei e Abdullah Han. Dacă dai de necaz, du-te la el, e unul dintre ai noştri. Loial.

- E-n regulă. Şi pilotul ăsta, Charles Petikin!? Să zicem că n-o să ne ia...

- Convinge-l - într-un fel sau altul. Operaţiunea asta e aprobată pînă sus la vîrf, şi de la voi şi de la noi, dar nu putem pune nimic în scris. Aşa-i, Bob?

Celălalt bărbat aflat la pregătire, un anume Robert Armstrong, - nici pe el nu-l mai întîlnise pînă atunci - dădu din cap afirmativ:

- Da.

- Şi iranienii? Ei l-au aprobat?

- E o problemă de ăă... securitate naţională, a voastră şi-a noastră. Şi a lor, dar ei, ăăă... ei sunt ocupaţi. Bakhtiar... Ei, Bakhtiar este... s-ar putea să nu mai ţină prea mult.

- Atunci e-adevărat, Statele Unite fac curăţenie?

- Nu ştiu nimic de asta, căpitane.

- O ultimă-ntrebare: de ce nu vă trimiteţi oamenii voştri?

În locul colonelului răspunsese Robert Armstrong:

- Sunt toţi ocupaţi. Nu putem aduce aici alţii prea repede. Nu cu antrenamentul dumitale, de elită.

Desigur că suntem bine antrenaţi, se gîndi Ross mişcîndu-şi umerii băşicaţi de curelele raniţei. Să ne căţărăm, să sărim, să schiem, să înotăm pe sub apă, să ucidem tăcut sau cu foarte mult zgomot, să ne mişcăm uşor ca briza în urma teroriştilor sau a duşmanilor şi să aruncăm totul în aer dacă-i nevoie, deasupra şi sub apă. Dar sunt al dracului de norocos că am tot ce vreau. Sănătate, studii, Sandhurst, paraşutişti, SAS şi chiar iubiţii mei gurkas. Le zîmbi amîndurora şi spuse în gurkali, într-un dialect vulgar, o obscenitate care îi făcu să izbucnească într-o cascadă tăcută de rîs. Vien Rosemont şi călăuza se uitară la ei.

- Vă cer iertare, Excelenţelor, spuse în farsi, le spuneam doar fraţilor mei să-şi măsoare purtările.

Meshghi nu spuse nimic, mulţumindu-se să-şi întoarcă privirile înapoi în noapte. Rosemont îşi scosese cizmele şi acum îşi masa picioarele ca să şi le dezgheţe.

- Tipii pe care i-am văzut, ofiţerii englezi, nu sunt prieteni cu soldaţii lor. Nu ca tine.

- Poate că-s mai norocos decît alţii.

Cu coada ochiului, Ross urmărea călăuza care se ridicase în picioare şi stătea acum la intrarea în peşteră, ascultînd. Bătrînul devenise din ce în ce mai nervos în ultimele cîteva ceasuri. Cît de mult pot să mă încred în el? se întrebă, apoi aruncă o privire iute către Gueng, aflat cel mai aproape. Bărbatul cel scund înţelese şi dădu uşor din cap.

- Căpitanul e de-al nostru, îi spunea Tenzing lui Rosemont, plin de mîndrie. Ca şi tatăl său şi bunicul înaintea lui - amîndoi au fost *Sheng'-han*.

- Ce înseamnă asta?

- E un titlu gurka, spuse Ross ascunzîndu-şi mîndria. Înseamnă *stăpîn al munţilor*. Nu e prea mare lucru în afara regimentului.

- Trei generaţii în aceeaşi uniformă! E ceva obişnuit?

Sigur că nu-i obişnuit, ar fi vrut să-i spună, detestînd întrebările cu caracter personal, deşi îi plăcea Rosemont.

Barca sosise la timp şi drumul în susul coastei fusese parcurs iute şi sigur, ei stînd ascunşi sub saci. La căderea serii ajunseseră uşor pe ţărm şi pînă la noul punct de întîlnire, unde-i aşteptase călăuza. De-acolo repede pînă la picioarele dealului şi-apoi în munţi. Rosemont nu se plînsese nici o clipă, grăbindu-i întruna, vorbind puţin şi fără să pună nici una din barajul de întrebări la care se aşteptase.

Rosemont aştepta răbdător, băgînd de seamă că Ross se gîndea la altceva. Apoi văzu călăuza ieşind din peşteră, şovăind, întorcîndu-se şi aşezîndu-se pe vine, la intrare, cu arma pe genunchi.

- Ce se-ntîmplă, Meshghi? întrebă.

- Nimic, *aga*. În vale sunt turme. Capre şi oi.

- Bine.

Rosemont se sprijini mai confortabil de perete. Era norocos. Mare noroc că găsiseră peştera, un loc minunat de odihnă. Îi aruncă o privire lui Ross şi-l văzu uitîndu-se la el. După o pauză, zise:

- E mare lucru să faci parte dintr-o echipă.

- Care-i planul de-aici înainte?

- Cînd ajungem la intrarea peșterii, o să vă conduc eu. Tu și băieții tăi rămîneți în urmă pînă cînd mă asigur eu de toate. *Okay*?

- Cum vrei. Da' ia-l pe sergentul Tenzing cu tine, poate să-ți apere spatele. V-acopăr eu pe-amîndoi, cu Gueng.

După o pauză, Rosemont încuviință din cap.

- Sigur, pare o idee bună. E-n regulă, sergent?

- Da, *sahib*! Vă rog să-mi spuneți ce doriți cu cuvinte simple. Engleza mea nu e prea bună.

- E de-ajuns, spuse Rosemont, ascunzîndu-și nervozitatea.

Știa că Ross îl cîntărea așa cum îl cîntărea și el, căci erau prea multe în joc. Trebuie doar să aruncăm Mecca în aer, îi spusese directorul de operații. Avem o echipă de specialiști care o să te-ajute. Nu știm cît de buni sunt, dar sunt cei mai buni pe care-i putem obține. Șeful e-un căpitan: John Ross, uite-i fotografia, și cu el o pereche de gurka. Nu știu dacă vorbesc engleza, dar au avut și ei recomandări. E ofițer de carieră. Ascultă, fiindcă n-ai mai lucrat niciodată îndeaproape cu englezi, un mic avertisment: Nu te apropia prea tare, nu deveni prea prietenos, și nu te grăbi să folosești prenumele prea repede. Sunt la fel de sensibili ca o pisică în călduri în privința întrebărilor prea personale, așa că ia-o încetișor. *Okay*?

- Sigur.

- Din cîte știm noi, o să găsești Mecca goală. Celelalte posturi ale noastre din apropierea Turciei sunt încă operaționale. Ne gîndim să rămînem cît de mult putem. Între timp, sperăm ca șeful să ajungă la înțelegere cu șmecherii cei noii, Bakhtiar sau Khomeini. Dar Mecca... Afurisiți ticăloșii care ne-au băgat într-un asemenea risc!

- Cît de mare?!

- Credem c-au plecat pur și simplu în grabă, fără să distrugă nimic. Ai fost acolo, pentru Dumnezeu! Mecca e plină ochi cu jucările ultrasecrete, aparataj de ascul-

tare, de urmărire, radar de mare distanță, cifru de transmisie prin satelit și coduri și computere, îndeajuns pentru ca prea puțin amabilul șef al KGB, Andropov, să fie ales "Personalitatea Anului" - dacă pune mîna pe ele. Poți să crezi una ca asta? Ticăloșii ăia și-au pus pur și simplu coada pe spinare!

- Trădare?

- Mă îndoiesc! Doar prostie curată. Idioții! N-a existat nici măcar un plan pentru situații critice la Sabalan, pentru Dumnezeu! Și de altfel nicăieri în altă parte. Nu-i deloc vina lor, cred. Nimeni dintre noi nu și-a închipuit că Șahul o s-o lase baltă atît de repede, sau că Khomeini o să-l stringă pe Bakhtiar de zurgălăi atît de iute. N-am primit nici un semn, nici măcar de la SAVAK.

Și-acum trebuie să strîngem resturile, se gîndi Vien. Sau mai corect, să le-aruncăm în aer. Se uită iute la ceas, simțindu-se foarte obosit. Încercă să prindă semnele nopții și ale lunii. Mai bine mai stăm o jumătate de oră. Îl dureau picioarele și capul. Ross îl privea și zîmbi în sinea lui. Eu n-o să cedez, englezule, da' tu?

- O oră, după aia plecăm, spuse Vien.

- De ce să mai așteptăm?

- O să ne ajute luna mai bine. Suntem în siguranță aici și avem timp. Ți-e limpede ce trebuie să facem?

- Minez totul în Mecca, ce-mi arăți tu, arunc în aer totul și-odată cu asta și intrarea peșterii și o ștergem ca iepurii pînă acasă.

Rosemont zîmbi și se simți mai bine.

- Ce-nseamnă "casă" pentru tine?

- Nu prea știu, răspunse Ross, luat prin surprindere.

Nu-și pusese niciodată întrebarea. După un moment, adăugă mai mult pentru el decît pentru american:

- Poate Scoția, poate Nepal. Tatăl și mama mea sunt în Katmandu, sunt la fel de scoțieni ca și mine, dar locuiesc acolo din '51, cînd s-a pensionat el. Am fost și eu născut acolo, deși mi-am făcut cea mai mare parte a școlii în Scoția. Amîndouă înseamnă casă pentru mine. Dar tu?

- Washington D.C. - de fapt First Church, Virginia, ze este aproape o parte a Washingtonului. Acolo m-am ecut.

Rosemont tînjea după o ţigare, dar ştia că ar fi fost imejdios.

- Tata lucra la CIA. Acum e mort, dar în ultimii ani vieţii a lucrat în apropiere, la Langley. Cartierul eneral al CIA este la Langley.

Era bucuros c-avea prilejul să vorbească.

- Mama e încă la First Church. N-am fost acolo de iva ani. Ai fost vreodată în State?

- Nu, nu încă.

Vîntul se înteţise puţin şi amîndoi cercetară un timp ntunericul nopţii.

- O să slăbească după miezul nopţii, spuse încrezător osemont.

Ross văzu călăuza schimbîndu-şi din nou locul. O s-o upă la fugă?

- Ai mai lucrat cu călăuza şi mai înainte?

- Sigur. Am bătut toţi munţii ăştia cu el, anul trecut. Am petrecut o lună aici. Rutină. O mulţime dintre adversari s-au infiltrat prin zona asta şi încercăm să le luăm urma - aşa cum fac şi ei.

Rosemont privi călăuza.

- Meshghi e băiat bun. Kurzilor nu le plac iranienii sau irakienii sau prietenii noştri de peste graniţă. Dar ai dreptul să-ntrebi.

Ross trecu pe gurkali.

- Tenzing, ochii-n toate părţile şi pe călăuză. Mănînci mai tîrziu!

- Imediat!

Tenzing se strecură din sac şi dispăru în noapte.

- L-am trimis de pază.

- Bine, spuse Rosemont.

Îi urmărise cu multă atenţie în timpul urcuşului şi era foarte impresionat de felul în care lucrau în echipă, acoperindu-se unul pe celălalt, întotdeauna unul dintre ei ţinînd flancurile, întotdeauna ştiind parcă ce trebuie să facă, fără ordine, întotdeauna cu piedica armei trasă.

- Nu-i cam periculos? întrebase ceva mai devreme.

- Ba da, domnule Rosemont - dacă nu știi ce faci, spusese englezul fără aroganța pe care se-așteptă s-o descopere. Dar cînd fiecare copac sau colț sau bolovan poate ascunde dușmani, diferența între sigur și nesigur înseamnă să ucizi sau să fii ucis.

Își aminti că celălalt adăugase, nevinovat: "O să facem tot ce putem ca să vă sprijinim și să vă scoatem de-aici" și se întrebă din nou dacă vor putea să între, lăsînd la o parte ieșitul. Mecca fusese abandonată de aproape o săptămînă, nimeni nu știa la ce să se aștepte cînd vor ajunge acolo, putea fi intactă, deja golită sau chiar ocupată.

- Știi că întreaga operațiune e-o nebunie?

- Nu-i treaba noastră să ne gîndim la asta.

- Treaba noastră-i doar să o facem sau să murim? Cam împuțită treabă.

- Și eu cred că-i împuțită, dacă te-ajută cumva!

Fusese prima dată cînd riseseră laolaltă. Rosemont se simțise mult mai bine.

- Ascultă, n-am mai spus-o pînă acum, dar mă bucur că sunt cu voi trei în gașcă.

- Noi, ăăă, ne bucurăm și noi că suntem aici.

Ross își ascunse stînjeneala în fața complimentului direct.

- Aga, strigase în farsi către călăuză, te rog gustă din mîncarea noastră!

- Mulțumesc, aga, dar nu mi-e foame, răspunse bătrînul fără să se miște din gura peșterii.

Rosemont își trase cizmele.

- Aveți multe unități militare în Iran?

- Nu, juma' de duzină. Aici îi pregătim pe iranieni.

- Crezi că Bakhtiar o să reziste mult?

Își deschise rucsacul și împărți cutiile de conserve cu carne de vită.

- Nu, umblă vorba printre triburi că o s-o termine repede, probabil împușcat, pînă într-o săptămînă.

Ross fluieră:

- Așa de rău?

- Mai rău. Că-n cel mult un an Azerbaidjanul o să fie un protectorat sovietic.

- Fir-ar al dracului!

- Sigur, dar nu știi niciodată, zîmbi Vien, asta face viața interesantă.

Ross îi întinse plosca cu un gest neglijent.

- Cea mai bună pritoceală iraniană ce se poate cumpăra.

Rosemont se strîmbă și luă cu grijă o înghițitură, apoi se lumină la față.

- Sfinte Iisuse Christoase! Scotch adevărat!

Se pregăti să tragă o dușcă zdravănă, dar Ross era atent și înșfăcă iute plosca.

- Cu grijă, e tot ce-avem, aga!

Rosemont rînji. Mîncară la iuțeală. În grotă era o căldură plăcută și se simțeau bine.

- Ai fost vreodată în Vietnam? întrebă Rosemont, simțind nevoia să vorbească, simțind că venise vremea.

- Nu, niciodată. Aproape am ajuns o dată acolo cînd tata și cu mine eram în drum spre Hong Kong, dar de la Saigon ne-am abătut spre Banghok.

- Cu gurka?

- Nu, asta a fost cu ani în urmă, deși acum avem acolo un batalion. Aveam... Ross se gîndi o clipă. ... Aveam șapte sau opt ani. Taică-meu avea niște legături vagi prin Hong Kong, Dunross, da, așa se numeau și erau un fel de adunare a clanului. Nu-mi amintesc prea multe din Hong Kong decît un lepros care zăcea în țărînă lîngă debarcaderul feribotului. Trebuia să trec pe lîngă el în fiecare zi - aproape în fiecare zi.

- Taică-meu a fost în Hong Kong în '63, spuse Vien mîndru. Era pe vremea aia director adjunct de oficiu CIA. Ridică o piatră și se jucă cu ea. Știi că sunt pe jumătate vietnamez?

- Da. Mi-au spus.

- Ce ți-au mai spus?

- Doar că pot să am încredere oarbă în tine.

Rosemont zîmbi forțat.

- Să sperăm că au dreptate.

Începu să-şi verifice cu foarte multă grijă carabina M 16.

- Am vrut mereu să vizitez Vietnamul. Taică-meu, cel adevărat, a fost vietnamez. Plantator. A fost ucis chiar înainte de-a mă naşte. Asta pe vremea cînd francezii deţineau Indochina. L-au aranjat cei din Viet Cong, în apropiere de Dien Bien Fu. Tristeţea i se risipi şi zîmbi. Mama e tot atît de americană ca şi Big Mac şi cînd s-a recăsătorit a ales ca lumea. Nici un tată adevărat nu m-ar fi putut iubi mai mult.

Gueng ridică brusc piedica carabinei sale.

- *Sahib*!

Ross şi Rosemont îşi înşfăcară armele, apoi vîntul aduse pînă la ei un şuierat ascuţit. Ross şi Gueng se relaxară.

- E Tenzing.

Sergentul apăru din noapte la fel de tăcut cum plecase. Dar acum avea chipul întunecat.

- *Şahib*, multe camioane pe drumul de jos.

- În engleză, Tenzing.

- Da, *sahib*. Multe camioane, am numărat unsprezece, în convoi, pe drumul de pe fundul văii.

Rosemont înjură.

- Drumul duce la Mecca.

- Cît de departe erau?

Bărbatul scund ridică din umeri?

- Pe fundul văii. Am mers de partea cealaltă a culmii şi acolo e...

Rosti un cuvînt în gurkali şi Ross îi spuse echivalentul în engleză.

- Un promontoriu. Drumul din vale se răsuceşte ca un şarpe cînd urcă; dacă coada şarpelui e în vale şi capul undeva unde se termină drumul, atunci patru camioane trecuseră bine de coadă...

Rosemont înjură din nou.

- O oră, în cel mai bun caz.

- Mai bine ...

În acel moment se auziră zgomote învălmăşite şi atenţia lor zbură către gura peşterii. Abia avură timp să vadă călăuza îndepărtîndu-se în fugă, urmată de Gueng

- Ce dracu'...!

- Oricare ar fi motivul, ăsta abandonează nava, spuse Ross. Lasă-l. O oră ne dă vreo șansă?

- Sigur, destulă!

Își săltară la iuțeală ranițele în spate și Rosemont își încărcă pistolul mitralieră.

- Ce facem cu Gueng?

- O să ne-ajungă din urmă.

- O luăm de-a dreptul. Eu merg primul. Dacă dau de necaz, voi o lăsați baltă. *Okay*?

Frigul era aproape ca o barieră fizică prin care ei trebuiau să străbată. Dar Rosemont îi conducea bine, zăpada nu era rea pe cărarea șerpuitoare, luna dădea o mînă de ajutor și bocancii de munte le îngăduiau să pășească cu spor. Trecură repede de creastă și începură coborîșul pe partea cealaltă. Aici drumul era mult mai alunecos, coasta muntelui golașă, doar cîteva smocuri de buruieni și ierburi ce se luptau să se ridice deasupra zăpezii. În fața lor se afla gura peșterii. Drumul pătrundea direct în ea, iar în zăpadă se vedeau multe urme de cauciucuri.

- Ar putea fi făcute de camioanele noastre, spuse Rosemont, ascunzîndu-și neliniștea, n-a nins de cîteva săptămîni.

Le făcu semn celorlalți să aștepte și o porni înăinte, ieși în drum și alergă către intrare. Tenzing îl urmă, adăpostindu-se după denivelările terenului, mișcîndu-se la fel de repede. Ross îl văzu pe Rosemont dispărînd în întuneric, apoi pe Tenzing. Neliniștea lui crescu. De unde se afla nu putea vedea prea departe în josul drumului pentru că nu departe era o curbă în pantă abruptă. Lumina puternică a lunii făcea colții de stîncă și valea mult mai amenințatoare și se simți gol și singur, începînd să urască așteptarea. Dar era încrezător.

"Dacă ai gurka cu tine ai întotdeauna o șansă, fiule, spunea tatăl lui. Apără-i și ei or să te apere întotdeauna. Și nu uita niciodată: cu ceva noroc, într-o zi vei fi *shen'han*. Ross zîmbi în sinea sa, plin de mîndrie. Titlul era dat, atît de rar, numai celui cu care regimentul se

putea mîndri; care escalada de unul singur un vîrf important din Nepal; care se folosise de *kukri* şi salvase viaţa unui gurka în serviciul Marelui Raj. Bunicul său, căpitanul Kirk Ross, decorat, ucis în 1915 în bătălia de pe Somme, îl primise *post mortem*. Tatăl său, locotenent-colonelul Gavin Ross, şi el decorat, îl primise în Burma în 1943. Şi eu? Ei bine, am escaladat un vîrf important - K4 - şi asta-i tot, pînă una alta, dar am destul timp.

Simţurile sale sensibile îl avertizară şi îşi scoase *kukriul*, dar era Gueng. Bărbatul cel mărunţel stătea aplecat deasupra lui, respirînd greu.

- Nu îndeajuns de repede, *sahib*, şopti vesel în gurkali. Te-aş fi putut avea cu-o clipă în urmă.

Ridică în sus capul retezat şi zîmbi.

- Îţi aduc un dar.

Era primul pe care-l vedea Ross. Avea ochii deschişi. Groaza încă strîmba chipul bătrînului. Gueng l-a ucis, dar eu am dat ordinul, se gîndi îngreţoşat. Fusese doar un bătrîn speriat de moarte care vroise să scape dintr-o încurcătură cît timp se mai putea, sau era un spion, un trădător, alergînd să ne trădeze duşmanului?

- Ce-i, sahib, şopti Gueng, cu sprîncenele încruntate.

- Nimic, pune-l jos.

Gueng îl aruncă într-o parte. Capul se rostogoli puţin în josul pantei, apoi se opri.

- L-am căutat, *sahib*, şi-am găsit asta.

Îi dădu amuleta.

- Asta-i atîrna de gît, iar asta - îi întinse un săculeţ mic de piele - asta îi atîrna lîngă boaşe.

Amuleta era doar o piatră albastră, ieftină, purtată împotriva deochiului. În săculeţ se afla o bucată mică de carton, înfăşurată în plastic. Ross se străduí să descifreze şi simţi un ghimpe în inimă. În clipa aceea vîntul aduse din nou un şuierat, dar pe un ton diferit. Imediat îşi ridicară armele şi-alergară către gura peşterii, ştiind că Tenzing le dăduse semnalul de liberă trecere şi totodată le ceruse să se grăbească.

Înăuntrul cavernei întunericul părea şi mai profund şi, după ce ochii lor se obişnuiră cu el, văzură o scînteie de lumină. Era o lanternă cu becul parţial acoperit.

- Aici, căpitane!

Deşi Rosemont vorbise în şoaptă, vocea lui stîrni un ecou puternic.

- Pe-aici.

Îi conduse şi mai adînc în grotă şi cînd fu sigur că totul era în regulă, lăsă lumina să strălucească de jur împrejur pe pereţii de piatră, ca să se poată orienta.

- Puteţi folosi lanternele.

Peştera era imensă şi din ea se desprindeau o mulţime de tuneluri şi treceri, unele naturale, altele săpate de om. Tavanul peşterii se afla la vreo cincizeci de metri deasupra capului.

- Aici este zona de descărcare, spuse.

Cînd găsi tunelul pe care îl căuta, îşi îndreptă lanterna în lungul lui. La celălalt capăt se afla o uşă groasă de oţel, întredeschisă.

- Ar trebui să fie închisă, şopti răguşit. Nu ştiu dac-a fost lăsată aşa sau altfel, dar acolo trebuie să mergem.

Ross îi făcu semn lui Tenzing. Într-o clipă, *kukriul* apăru în mîna lui şi soldatul trecu înaintea lor, dispărînd înăuntru. Automat, Ross şi Gueng ocupară poziţii defensive. Să ne apărăm? De cine? se întrebă Ross neajutorat, simţindu-se încolţit. În oricare dintre tunelurile astea ar putea fi ascunşi cincizeci de inşi. Secundele se tîrau. Din nou se auzi şuieratul. Ross o porni alergînd în fruntea lor, trecu de uşă, urmat de Gueng şi Rosemont. Odată intrat, Rosemont îl văzu pe Tenzing postat în apropiere, în poziţie de acoperire. Închise uşa după el şi aprinse becurile. Lumina neaşteptată îi făcu pe ceilalţi să tresară.

- Aleluia, spuse Rosemont vizibil uşurat. Mărimile ziceau că dacă generatoarele încă mai funcţionează, o să facem treabă bună. Uşa se-nchide ermetic.

Împinse la locul lor zăvoarele grele şi îşi atîrnă lanterna de centură. Se aflau într-o altă peşteră, mult mai mică, adaptată scopului - podeaua netezită şi acoperită, pereţii îndreptaţi. Era un fel de anticameră cu birouri şi

telefoane şi tot felul de resturi împrăştiate de jur împrejur.

- Tipii de-aici se vede că n-au pierdut nici o clipă să-şi ia picioarele la spinare, nu? spuse amar, traversînd grăbit încăperea către un alt tunel, trecînd prin el într-o altă sală cu şi mai multe birouri, cîteva ecrane de radar şi telefoane cenuşii şi verzi.

- Cele gri sunt pe intern. Verzile duc la turn şi la antenele de pe creastă şi de acolo, prin satelit, la Teheran, la principala centrală din ambasadă şi la diferite locuri strict secrete. Poate că tipii de la transmisiuni şi-au făcut totuşi treaba.

La capătul celălalt al camerei mai era un tunel.

- Ăla duce jos, la camera generatoarelor secţiei ăsteia, care are tot echipamentul pe care trebuie să-l aruncăm în aer. Dormitoarele, bucătăriile, cantina, atelierele de reparaţii sunt în alte peşteri, dincolo de zona de descărcare. Aici lucrau aproape optzeci de inşi, zi şi noapte.

- Mai e vreo cale de ieşit de-aici? întrebă Ross.

Senzaţia de claustrofobie era mai sufocantă ca niciodată.

- Sigur, în sus, pe unde o să ieşim.

Trepte grosolane conduceau către tavanul boltit. Rosemont începu să urce. Pe platforma scării se afla o uşă: "ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. TRECEREA INTERZISĂ FĂRĂ AUTORIZAŢIE SPECIALĂ". Şi aceasta era deschisă.

- Drace! mormăi.

Încăperea era bine finisată, podeaua netezită, pereţii daţi cu var. Duzini de computere şi ecrane radar şi echipament electronic în dulapuri ordonate; multe birouri, scaune şi telefoane gri şi verzi. Şi două de culoare roşie, pe un birou central.

- Pentru ce-s alea?

- Legătura directă cu Langley, printr-un satelit militar.

Rosemont ridică receptorul unuia. Era mort. La fel şi celălalt. Scoase o bucată de hîrtie, se uită pe ea, apoi se

se la un panou de comutatoare și umblă la cîteva. Lăsă să scape o obscenitate cînd auzi ușorul zumzet. Computerele începură să clănțăne, încălzindu-se, și trei dintre ecranele radar se iluminară, iar linia centrală albă începu să se rotească, lăsînd în urma ei un desen alambicat.

- Ticăloșii! Ticăloșii au lăsat totul așa!

Degetul lui împunse către patru calculatoare aflate în colțuri.

- Aruncați-le pe astea în aer! Sunt inima!

- Gueng!

- Da, *sahib*!

Gurka scoase rania și începu să așeze plasticul și detonatoarele.

- Fitile de o juma' de oră, spuse Rosemont.

- De-o juma' de oră să fie.

Ross se holba fascinat la unul dintre ecrane. Către nord putea să vadă cea mai mare parte a Caucazului, către est întreaga Caspică, ba chiar o parte a Mării Negre, toate cu extraordinară claritate.

- O grămadă de spațiu de iscodit.

Rosemont se duse la un panou și întoarse un comutator. Pentru o clipă Ross rămase ca prostit. Își dezlipi ochii de pe ecran.

- Acum înțeleg de ce suntem aici.

- Și asta-i doar o parte.

- Christoase! Mai bine s-o trosnim.Ce facem cu gura peșterii?!

- N-avem vreme să facem o treabă decentă, iar de partea cealaltă a ușii e doar gunoi obișnuit, pe care oricum l-au furat. O să surpăm tunelurile în urma noastră și o să folosim ieșirea de evacuare.

- Unde-i asta?

Americanul se-ndreptă către o ușă. Era încuiată. Scoase o grămadă de chei, fiecare cu plăcuța ei, și o alese pe cea trebuitoare. Ușa se deschise. În spatele ei, un șir de trepte înguste urcau abrupt în spirală.

- Ne scoate în vîrful muntelui.

- Tenzing, vezi ca drumul să fie liber.

Tenzing porni să urce scările două deodată.

- Pe urmă?

- Camera cifrului şi seifurile. O să le minăm. Apoi transmisiunile. Generatoarele ultimele. *Okay*?

- Da.

Lui Ross îi plăcea această hotărire din ce în ce mai mult.

- Înainte de-a o face, aruncă o privire la asta.

Scoase micul carton învelit în plastic.

- Gueng a ajuns-o pe călăuza noastră. Asta era la el.

Chipul lui Rosemont îşi pierdu culorile. Pe mica bucăţică de carton se afla o amprentă, ceva scris în rusește şi o semnătură.

- Un document de identitate, izbucni el. Un document de identitate comunist!

În spatele lui, Gueng se opri o clipă.

- Aşa mi-am zis şi eu. Ce spune, de fapt?

- Nu ştiu, nu ştiu nici eu rusește, da-mi pun viaţa că e un permis de liberă trecere.

Un val de greaţă îi cuprinse stomacul cînd îşi aminti toate zilele şi nopţile pe care le petrecuse în tovărăşia bătrînului, cutreierînd munţii, dormind alături de el sub cerul liber, simţindu-se în siguranţă. Şi-n tot timpul ăsta fusese spionat. Scuturâ prostit din cap.

- Meshghi a fost cu noi ani de zile - era unul din banda lui Ali bin Hassan Karakose - Ali e unul din şefii Rezistenţei şi unul dintre cele mai bune contacte ale noastre din munţi. Un tip grozav, care operează uneori pînă în nord, la Baku. Iisuse, poate c-a fost trădat. Se uită din nou la document. Doar că nu-mi vine să cred!

- Mie-mi vine să cred că am fost traşi pe sfoară cu bună-ştiinţă. Ne-au momit, spuse Ross. Poate că convoiul e o parte din asta, plin cu soldaţi care să ne urmărească. Mai bine ne-am grăbi, ei!?

Rosemont dădu din cap, luptîndu-se să domine spaima care îl invadase, ajutat şi de calmul celuilalt.

- Da, ai dreptate.

Încă zguduit, trecu printr-un mic pasaj către o altă uşă. Încuiată. În timp ce căuta cheia pe inelul celorlalte, spuse:

- Îți datorez ție și oamenilor tăi scuze. Nu știu cum noi... eu m-am lăsat dus, sau cum a trecut ticălosul ăsta prin verificările de siguranță, dar a făcut-o și probabil că ai dreptate. Ne-au aranjat. Îmi pare rău dar.... La dracu'! Asta n-ajută nici cît negru sub unghie.

- Ajută!

Ross rînji și frica îi părăsi brusc pe amîndoi.

- *Okay*?

- *Okay*. Mulțumesc. Da, mulțumesc. Gueng l-a ucis?

- El, spuse sec Ross. Mi-a adus capul lui. De obicei, îi aduc doar urechile.

- Iisuse! Ești de mult cu ei?

- Cu gurka? De patru ani.

Cheia alunecă în încuietoare și ușa se deschise. Camera cifrului era de o ordine pedantă. Telex și teleimprimatoare și mașini de copiat. Pe un birou separat se afla așezată o imprimantă ciudată, cu propria ei tastatură.

- Ăla-i decodificatorul. Merită orice sumă ai vrea s-o ceri celorlalți.

Pe masă erau aliniate creioane și o jumătate de duzină de manuale. Rosemont le ridică.

- Sfinte Sisoe!

- Toate erau caiete de cifru pe care scria "MECCA. Exemplar unic".

- Ei bine, cel puțin codurile principale sunt încuiate.

Se îndreptă către seiful modern, cu încuietoare electronică cu afișaj digital de la zero la nouă, îngropat într-unul din pereți, citi combinația de pe bucățica lui de hîrtie și atinse cifrele. Dar lumina nu se aprinse.

- Poate am greșit un număr. Citește-mi-le tu.

- Sigur.

Ross începu să citească lunga serie de numere. In spatele lui, Tenzig intră fără zgomot. Nici unul dintre bărbați nu-l auzi. Apoi amîndoi simțiră prezența străină în aceeași clipă și se răsuciră scurt, cuprinși de panică. Tenzing nu lăsă să i se vadă plăcerea pe chip, și-și astupă urechile în fața valului de invective profanatoare. Nu spusese *Sheng' Han* să-i pregătească fiul și să-l facă mai

înțelept, mai priceput în a se furișa și a ucide? Nu jurase el să-l apere și să-i fie dascăl tăcut?

- Dar, Tenzing, pentru numele lui Dumnezeu, să nu afle fiul meu că ți-am spus! Să rămînă între noi această taină.

De săptămînă întregi fusese foarte greu să-l prindă pe *sahib* nepregătit, se gîndi fericit. Dar Gueng a reușit în noaptea asta și-acum și eu. E mult mai bine că am făcut-o noi decît dușmanul, care acum ne-nconjoară ca albinele matca.

- Scara duce în sus, cale de șaptezeci și cinci de trepte, pînă la o ușă de fier, spuse cu cea mai bună voce oficială a sa. Ușa e ruginită, dar am forțat-o. Afară e o peșteră, dincolo de peșteră e noaptea. Un bun drum de scăpare, *sahib*! Ce nu-i bine e că de-acolo am văzut capul convoiului. Făcu o pauză, nedorind să greșească. Poate că a mai rămas jumătate de oră.

- Întoarce-te la prima ușă, Tenzing, Cea pe care am încuiat-o. Mineză tunelul de partea aceasta a ușii, ca să lași ușa neatinsă. Fitil de douăzeci de minute. Spune-i lui Gueng să-și pregătească fitilele la aceeași durată. Din acest moment. Spune-i lui Gueng ce ți-am ordonat.

- Da, *sahib*!

Ross se întoarse. Observă sudoarea de pe fruntea lui Rosemont.

- *Okay*?

- Sigur, am ajuns la 103. Ultimele două numere sunt 660 și 31.

Văzu degetele americanului atingînd cifrele. Lumina verde începu să clipească. Mîna dreaptă a lui Rosemont se îndreptă spre mîner.

- Stai așa!

Ross își șterse sudoarea de pe obraz simțind perii aurii ai bărbii nerase zgîriindu-l.

- Crezi că-i vreo șansă să fie pusă vreo mină-capcană?

Rosemont se holbă la el, apoi la seif.

- E posibil... Sigur, e posibil!

- Atunci hai să aruncăm în aer scîrboşenia şi să nu riscăm.

- Trebuie, ăă... trebuie să verific dacă principala carte de coduri e înăuntru sau nu. Asta şi decodificatorul au prioritate.

Din nou privi lumina care clipea.

- Du-te înapoi în cealaltă cameră, adăposteşte-te cu Gueng şi strigă cînd eşti gata. E treaba mea.

Ross ezită. Apoi dădu din cap şi ridică amîndouă ranițele cu explozibil şi detonatoare.

- Unde-i camera transmisiunilor?

- Uşa următoare.

- Camera generatoarelor este importantă?

- Nu, doar asta, decodificatorul şi cele patru calculatoare de acolo. Deşi ar fi fost mai bine ca tot etajul ăsta să se ducă dracului.

Rosemont îl urmări pe Ross îndepărtîndu-se, apoi îi întoarse spatele şi se uită din nou la mîner. Simţea o apăsare urîtă în piept. Ticălosul ăla de Meshghi! Mi-am pus viaţa în joc - toţi ne-am pus-o, chiar şi Ali Karakose.

- Eşti gata? strigă nerăbdător.

- Aşteaptă.

Din nou stomacul său se răzvrăti. Ross ajunse lîngă el fără să se facă auzit, ţinînd în mîini o coardă de alpinism din nylon, lungă şi subţire, pe care o legă la iuţeală de miner.

- Trage de el cînd îţi spun, dar nu deschide uşa. O s-o deschidem de-acolo.

Ross ieşi grăbit.

- Acum!

Rosemont inspiră adînc, ca să-şi liniştească bătăile inimii, şi răsuci mînerul către poziţia "DESCHIS", apoi o rupse la fugă prin tunel către cealaltă peşteră. Ross îi făcu semn să se lipească de perete lîngă el.

- L-am trimis pe Gueng să-l avertizeze pe Tenzing. Gata?

- Sigur.

Ross întinse coarda, apoi trase tare. Coarda rămase întinsă. Trase ceva mai tare şi atunci aceasta cedă cam

treizeci de centimetri, dar nu mai mult. Tăcere. Nimic. Amindoi bărbaţii transpiraseră.

- Ei bine, spuse Ross cu mare uşurare şi se ridică. Paza bună trece primejdia rea.

Explozia îi acoperi cuvintele, un nor des de praf şi fragmente de metal izbucni din coridor în peştera lor, făcînd să le vibreze plăminii, împrăştiind mese şi scaune. Toate ecranele de radar explodară, luminile dispărură, unul dintre telefoanele roşii se smulse de la locul lui şi zbură de-a curmezişul camerei, izbindu-se de carcasa de oţel a unui computer. Treptat, praful se aşeză, în timp ce, în întuneric, amîndoi bărbaţii tuşeau să-şi dea sufletul. Rosemont fu primul care îşi reveni. Lanterna lui se afla încă la centură. Bîjbîi după ea.

- *Sahib*! strigă Tenzing helinistit, năvălind în încăpere cu lanterna în mînă şi Gueng alături.

- E-n regulă, spuse Ross, încă tuşind nestăpînit.

Tenzing dădu peste el zăcînd printre resturi. Pe obraz îi curgea o dîră subţire de sînge, dar era doar o rană superficială de la o bucată de sticlă.

- Binecuvîntaţi fie zeii, spuse Tenzing şi-l ajută să se ridice.

Ross se luptă să rămînă în picioare.

- Doamne Dumnezeule! Se uită prostit în jur la întreg dezastrul, apoi porni clătinîndu-se după Rosemont prin coridor, în camera codurilor. Seiful dispăruse odată cu decodificatorul, manualele, şi telefoanele, lăsînd o gaură uriaşă în rocă. Tot echipamentul electronic era doar o grămadă de bucăţi răsucite de metal şi sîrmă. Izbucniseră deja mici incendii.

- Iisuse, rosti Rosemont.

Abia reuşea să articuleze hîrîit cuvintele, adînc răvăşit în sinea lui de apropierea brutală a morţii, în timp ce gîndurile urlau: Fugi, scapă din locul acesta al morţii tale!

- Doamne-Dumnezeule, mare afurisenie!

Neputincios, Rosemont încercă să mai spună ceva, nu putu, picioarele îl purtară într-un colţ şi acolo vomă spasmodic.

- Acum e mai bine.

Ross descoperi că-i era greu să vorbească, urechile încă îl dureau, capul era stăpînit de-o migrenă monstruoasă, adrenalina se revărsa în sînge, încercînd să domine propriu-i imbold de-a o rupe la fugă.

- Tenzing, voi aţi terminat?

- Două minute, *sahib*!

Omul o zbughi.

- Gueng!?

- Da, *sahib*. Tot două minute.

Plecă grăbit.

Ross se îndreptă către celălalt colţ şi icni. Apoi se simţi mai bine. Bîjbîi după ploscă şi bău o înghiţitură lungă. Îşi şterse gura cu mîneca bluzei de camuflaj, traversă încăperea şi îl scutură pe Rosemont care stătea sprijinit de perete.

- Ia!

Îi dădu plosca.

- E-n regulă?

- Da, sigur.

Rosemont se simţea încă ameţit, dar acum mintea lucra. Avea un gust amar în gură, scuipă fiere în praf. Micile focare de incendiu ardeau, agitînd umbre nebuneşti pe pereţi şi pe tavan. Luă cu grijă o înghiţitură. După un moment spuse:

- Nimic mai bun în lumea asta ca scotchul.

Încă o înghiţitură şi-i dădu plosca înapoi.

- Ar fi bine s-o ştergem dracului de-aici.

Ajutat de lumina lanternei, scotoci printre resturi, găsi rămăşiţele contorsionate ale atît de importantului decodificator şi-şi croi cu grijă drum către următoarea peşteră, aşezînd resturile lîngă încărcătura aflată la baza unuia dintre calculatoarele din colţ.

- Ce nu-nţeleg, spuse neputincios, este de ce n-a sărit în aer toată afurisenia cu noi cu tot, cu toate explozivele împrăştiate în jur?

- Înainte de a mă întoarce cu funia şi a-l trimite pe Gueng după Tenzing, i-am spus să-ndepărteze toate explozibilele şi detonatoarele. Aşa, pentru siguranţă.

- Te gîndeşti întotdeauna la toate?

Ross zîmbi obosit.

- Face parte din slujbă. Transmisiunile.

Camera fu minată la repezeală. Rosemont trase cu coada ochiului la ceas.

- Opt minute pîn' la explozie. O să lăsăm generatoarele.

- Bun. Tenzing, ia-o înainte.

Porniră în sus pe scări. Chepengul de fier scîrţîi şi se deschise. Odată ajunşi în noua grotă, Ross preluă conducerea. Precaut, scrută cu grijă întunericul nopţii şi împrejurimile. Luna era încă sus pe cer. La trei sau patru sute de metri depărtare, camionul din frunte urca ultima pantă.

- Încotro, Vien? întrebă.

Rosemont se simţi încălzit.

- În sus, spuse, păstrînd căldura în el. Urcăm! Dacă soldaţii vin după noi, lăsăm baltă ţărmul şi ne-ndreptăm spre Tabriz. Dacă nu vin, ocolim şi ne-ntoarcem pe unde am venit.

Tenzing porni în frunte. Era ca o capră de munte, dar alegea calea cea mai uşoară, ştiind că cei doi bărbaţi erau încă foarte zguduiţi. Aici panta era abruptă, dar nu prea dificilă, cu prea puţină zăpadă ca să-i împiedice. Abia porniseră cînd pămîntul se cutremură sub ei şi auziră sunetul aproape complet înăbuşit al primei explozii. La scurte intervale de timp urmară şi alte mici cutremure.

Încă una, îşi spuse Rosemont, bucuros de frigul care-i limpezea capul. Ultima explozie - camera transmisiunilor, unde folosiseră tot explozibilul rămas - fu mult mai puternică şi cutremură într-adevăr pămîntul. Dedesubt şi către dreapta lor, o parte din munte se prăbuşi şi fumul ţîşni din craterul format.

- Christoase! murmură Ross. Probabil o gură de ventilaţie.

- *Sahib*. Uite jos acolo!

Camionul din faţă se oprise la intrarea în peşteră. Din el săreau bărbaţi, în timp ce alţii se holbau în sus către creasta muntelui, luminaţi în plin de farurile camioanelor

din spate. Toți aveau carabine. Ross și ceilalți se cufundară mai adînc în umbră.

- O să urcăm pînă la creastă, spuse în șoaptă Rosemont, arătînd în sus și către stînga. O să fim în afara razei lor de vedere și bine adăpostiți. Apoi ne-ndreptăm către Tabriz, aproape către est. E *okay*?

- Tenzing, dă-i drumul.

- Da, *sahib*.

Ajunseră la creastă și trecură peste ea ca să urce din nou, croindu-și drum către est fără să vorbească, păstrîndu-și energia pentru că mai erau mulți, mulți kilometri de mers. Terenul era accidentat și zăpada le îngreuna mersul. În curînd, mănușile ajunseră niște zdrențe, mîinile și picioarele se umplură de julituri, tălpile începură să-i doară, dar, nemaifiind incomodați de rănițele grele, avansau repede și aveau moralul ridicat. Ajunseră la una dintre cărările care traversau munții. De cîte ori cărarea se bifurca, alegeau întotdeauna partea care apuca spre înălțimi. În văi erau sate, foarte puține însă pe înălțimi.

- Mai bine să rămînem sus, spusese Rosemont, și să sperăm că nu dăm peste nimeni.

- Crezi că pe-aici ar putea fi dușmani?

- Sigur. Nu e numai un ținut cu orientare antimonarhistă, dar și anti-Khomeini, "anti" oricine. Rosemont răsufla greu. De cele mai multe ori, fiecare sat luptă împotriva celorlalte și e un ținut minunat pentru banditi.

Îi făcu semn lui Tenzing să o ia înainte, recunoscător lunii care le lumina calea și celor trei că se aflau cu el. Tenzing ținea pasul, dar era un pas de muntean, măsurat și fără grabă, constant. După o oră preluă conducerea Gueng, apoi Ross, Rosemont și din nou Tenzing. La fiecare oră de mers, trei minute de odihnă, apoi din nou la drum.

Luna coborî spre orizont. Se depărtaseră o bună bucată de drum și mergeau mai ușor, începînd să coboare muntele. Cărarea șerpuia, dar conducea spre est, către o ravină depărtată, cu o formă curioasă. Rosemont o recunoscu.

- Jos, în vale, e un drum secundar care merge la Tabriz. Pe vreme de iarnă e doar ceva mai mult decît o cărare, dar se poate merge pe el. Hai s-o ţinem aşa pînă-n zori, apoi să ne odihnim şi să facem un plan. *Okay*?

Ajunseră la linia copacilor şi la liziera pădurilor de pini mergînd mult mai încet, resimţind oboseala. Tenzing era încă în frunte. Zăpada amortiza sunetul paşilor şi aerul curat, proaspăt îi făcea plăcere. Brusc, simţi primejdia şi se opri. Ross era chiar în spatele lui şi se opri şi el. Rămaseră cu toţii nemişcaţi, aşteptînd. Apoi Ross înaintă prudent. Tenzing scruta întunericul din faţă, din care luna croia umbre ciudate. Fără grabă, amîndoi bărbaţii îşi foloseau zonele periferice ale retinei. Nimic. Nici un zgomot, nici un miros. Aşteptară. Puţină zăpadă căzu de undeva, dintr-un copac. Nici o altă mişcare. Apoi o pasăre de noapte părăsi o creangă în faţa lor şi către dreapta şi se-ndepărtă cu zgomot. Tenzing arătă în direcţia aceea. Îi făcu semn lui Ross să aştepte, îşi trase cu o mişcare alunecoasă *kukriul* din teacă şi înaintă singur, topindu-se în noapte.

După cîţiva metri, Tenzing zări la cincizeci de metri în faţa lui un bărbat întins în spatele unui copac şi simţi sîngele încălzindu-i-se în vine. Cînd ajunse mai aproape, îşi dădu seama că celălalt nu-i simţise prezenţa. Se apropie şi mai mult. Apoi văzu cu coada ochiului o umbră mişcîndu-se în stînga, alta la dreapta şi atunci înţelese.

- Ambuscadă! strigă din străfundul rărunchilor şi plonjă la adăpost.

Primul val de gloanţe trecu pe lîngă el fără să-l nimerească. O parte din al doilea îi găuri plăminul stîng, smulgîndu-i o parte din spinare şi izbindu-l de trunchiul unui copac căzut. Alte arme deschiseră focul pe partea opusă a cărării, gloanţele şuierînd pe lîngă Ross şi ceilalţi doi care ţîşniseră la adăpostul copacilor şi viroagei. O vreme, Tenzing zăcu acolo neputincios. Putea să audă focurile de armă, dar i se păreau departe, deşi ştia că trebuiau să fie în apropiere. Cu un ultim imens efort, se săltă în picioare şi asaltă armele care-l uciseseră. Văzu o parte dintre cei care-i atacaseră întorcîndu-se către el şi

auzi gloanțele șuierînd în jurul lui, unele găurindu-i gluga. Unul îi trecu prin umăr, dar nu-l simți, mulțumit că murea așa cum se cădea să moară bărbații din regiment: înaintînd netemători. Într-adevăr, nu-mi este teamă, sunt hindus și merg mulțumit să-l întîlnesc pe Shiva, iar cînd voi renaște am să mă rog lui Brahma, Vishnu și Shiva să mă nasc din nou gurka.

Cînd ajunse în rîndurile atacatorilor, pumnalul său reteză brațul cuiva, picioarele îi cedară, o lumină neînchipuită, orbitoare, îi explodă în cap și el păși în moarte fără durere.

- Opriți focul! strigă Ross.

Reușind să-și vină în fire, adună frînele bătăliei în mîinile lui. Identificase două grupuri de foc, dar n-avea cum să ajungă la vreunul din ele. Locul ambuscadei fusese bine ales, iar focul încrucișat era ucigător. Îl văzuse pe Tenzing căzînd. Îi trebuise toată puterea voinței sale să nu se ducă în ajutorul lui, dar mai întîi trebuia cîștigată bătălia și trebuiau apărați ceilalți. Împușcăturile stîrneau ecouri după ecouri în munți. Se scutură de raniță, găsi grenadele, se asigură că trecuse piedica pe foc automat, încă neștiind cum să-i conducă afară din capcană. Apoi îl văzu pe Tenzing ridicîndu-se în picioare cu un strigăt de luptă și pornind la atac clătinîndu-se, în susul pantei, creînd diversiunea de care avea nevoie. Îi ordonă imediat lui Rosemont:

- Acoperă-mă!

Iar lui Gueng:

- Du-te! arătînd în față către același grup pe care Tenzing îl ataca.

Gueng țîșni imediat din viroaga lui și se aruncă asupra celorlalți, a căror atenție fusese distrasă de Tenzing. Cînd își văzu camaradul doborît, furia îl năpădi, dădu drumul levierului grenadei, o azvîrli în mijlocul lor și se aruncă în zăpadă. În clipa în care grenada explodă era deja în picioare, împroșcînd cu carabina în direcția tipetelor, punînd capăt multora dintre ele. Văzu un om fugind și un altul încercînd disperat să se tirască sub tufișuri. O izbitură a *kukriului* reteză o parte din capul

celui ce se tira. O rafală scurtă îl despică pe celălalt şi din nou Gueng se răsuci aruncîndu-se la adăpost, neştiind de unde avea să vină iar primejdia.

O altă explozie de grenadă îi îndreptă atenţia către cealaltă parte a cărării. Ross se tîrîse înainte din adăpostul său. Îl înconjuraseră gloanţele, dar Rosemont începuse să tragă rafale scurte, atrăgînd focul asupra lui, dîndu-i ajutorul de care avea nevoie, şi el reuşi să ajungă în siguranţă la următorul copac, găsi o adîncitură în zăpadă şi se lăsă să cadă în ea. Pentru o secundă aşteptă, adunîndu-şi puterile, apoi ţîşni pe zăpada îngheţată către locul de unde se trăgea. Era ascuns vederii atacatorilor şi îi trebui foarte puţin timp. Apoi auzi explozia celeilalte grenade şi ţipetele şi se rugă ca Gueng şi Tenzing să fie teferi. Focul duşmanilor se apropia şi cînd hotărî că se afla în poziţia potrivită, scoase cuiul primei grenade şi, cu carabina în mîna stîngă, trecu peste culmea ridicăturii. În clipa în care ajunse la loc liber, văzu oamenii, dar nu unde se aşteptase. Erau cinci, abia la douăzeci de metri depărtare. Puştile lor se îndreptară spre el, dar reflexele lui erau ceva mai rapide şi fu pe burtă în spatele unui copac cu levierul grenadei eliberat, numărînd, mai înainte ca prima rafală să izbească în lemn. În cea de-a patra secundă a numărătorii se întinse pe după trunchi şi aruncă cu boltă grenada către ei, îngropîndu-şi capul sub braţ. Explozia îl săltă de la pămînt, sfărîmă în bucăţi trunchiul unui copac aflat în apropiere, îngropîndu-l sub crengi şi zăpadă. În josul cărării, Rosemont îşi golise încărcătorul în direcţia unde credea că erau atacatorii. Înjurînd neliniştit, înfipse un nou încărcător şi mai trase o rafală. Dincolo de cărare, pe cealaltă pantă ,ghemuit în spatele unui bolovan, Gueng aştepta ca cineva să mişte. Lîngă copacul sfîrtecat de explozie văzu un om îndepărtîndu-se în fugă, aplecat de mijloc. Ochi şi omul muri în ecoul împuşcăturii. Urmă tăcerea. Rosemont îşi simţea inima galopînd nebuneşte. Nu mai putea s-aştepte.

- Acoperă-mă, Gueng, strigă şi ţîşni în picioare, alergînd către copac.

Sclipirea unui foc de armă în dreapta lui, un glonte șuierînd pe lîngă el, apoi Gueng deschise focul de pe pantă. Un țipăt gîlgîit și rafala încetă. Rosemont alergă înainte pînă cînd se trezi în mijlocul amplasamentului ambuscadei, cu carabina la șold. Trei oameni zăceau sfîrtecați în bucăți, ultimul pe moarte, cu armele îndoite și răsucite. Toți purtau îmbrăcămintea grosolană a triburilor nomade. În timp ce-i privea, ultimul dintre ei icni și muri. Se întoarse și alergă către celălalt copac, trăgînd într-o parte crengile, croindu-și drum prin zăpadă către Ross. Pe coasta muntelui Gueng așteptă, pîndind ca să ucidă tot ce mișca. În spatele bolovanului, printre resturile celor trei trupuri pe care grenada lui le sfîrtecase, mișcă ușor ceva. Aștepta abia respirînd, dar era doar o sălbăticiune a pădurii ce ieșise după hrană. Curînd au să curețe locul, și are să redevină ca înainte, își zise, cuprins de venerație în fața înțelepciunii zeilor.

Mătură încet locul cu privirea. Îl văzu pe Tenzing prăbușit pe o parte a pietrei, cu pumnalul încă strîns în pumn. Înainte să plec o să-l iau, își zise. Familia lui o să-l cinstească, iar fiul lui o să-l poarte cu aceeași cinste. Tenzing *Sheng' Han* a trăit și a murit ca un bărbat și va renaște după cum or hotărî zeii. *Karma*!

Altă mișcare. În față, în pădure. Se concentră asupra ei. De cealaltă parte a cărării, Rosemont trăgea de crengi cu brațele încordate dureros, luptîndu-se să le îndepărteze. În cele din urmă ajunse la Ross și inima aproape-și opri bătăile. Ross era prăbușit la pămînt cu brațele deasupra capului și carabina alături. Zăpada și spatele salopetei erau pătate de sînge. Îngenunche și-l întoarse cu fața în sus și aproape țipă de ușurare că încă mai respira. Pentru cîteva clipe îl privi cu ochi goi, apoi înțelegerea reveni în ei, se ridică în picioare și clipi.

- Tenzing și Gueng?

- Tenzing a încasat-o. Gueng e pe partea ailaltă. Ne acoperă. E teafăr.

- Slavă Domnului... Sărmanul Tenzing.

- Verifică-ți brațele și picioarele.

Grijuliu, Ross își mișcă membrele. Păreau să fie întregi.

- Mă doare al dracului capul, dar în rest sunt în regulă.

Aruncă o privire în jur și văzu atacatorii prăbușiți la pământ.

- Cine-s ăștia?

- Nomazi, bandiți, poate.

Rosemont cercetă drumul înainte. Nici o mișcare. Noaptea părea minunată.

- Ar fi bine s-o ștergem dracului de-aici înainte ca să mai sară și alți ticăloși la noi. Crezi că poți merge?

- Da. Lasă-mă câteva clipe să-mi revin.

Ross își frecă fața cu o mînă de zăpadă. Răceala ei îl ajută.

- Mulțumesc. Înțelegi? Mulțumesc.

Rosemont zîmbi.

- Face parte din slujbă, spuse cu o strîmbătură.

Își întoarse privirea spre nomazi. Se îndreptă către ei mergînd foarte aplecat și căută pe unde putea. Nu găsi nimic.

- Poate localnici sau doar bandiți. Ticăloșii ăștia pot fi foarte cruzi dacă te prind în viață.

Ross dădu din cap și-l străfulgeră un alt spasm dureros.

- Acum mi-e bine, cred. Ar fi bine s-o ștergem. Focurile de armă cred că s-au auzit de la kilometri. Și ăsta nu-i locul unde să-ți pierzi vremea.

Rosemont văzuse grimasa de durere.

- Să mai stăm puțin.

- Nu, mă simt mai bine dacă merg.

Ross își adună puterile, apoi strigă în gurkali:

- Gueng, plecăm!

Începu să se ridice în picioare. Se opri cînd un șuierat scurt, vestindu-i primejdia, îi răspunse.

- La pămînt! icni și-l trase pe Rosemont cu el.

Un singur glonț de armă veni din noapte și-l alese pe Rosemont, îngropîndu-se în pieptul lui, rănindu-l mortal. Apoi se auziră focuri de pe partea cealaltă a pantei, un

țipăt și din nou tăcere. După un timp Gueng i se alătură lui Ross.

- *Sahib*, cred că ăsta a fost ultimul! Pînă una-alta.

- Da.

Așteptară alături de Vien Rosemont pînă cînd muri, apoi făcură ceea ce trebuia pentru el și pentru Tenzing și după aceea porniră mai departe.

CAPITOLUL 22

Baza militară aeriană Isfahan; ora 5,40 dimineața. Către răsărit, întunericul nopții începea să fie risipit de lumina zorilor. Baza era liniștită, nu se vedea nimeni prin jur, cu excepția Gărzilor Islamice înarmate care, împreună cu mii dintre locuitorii Isfahanului și conduși de *mullahi*, luaseră baza cu asalt cu o zi în urmă și acum o stăpîneau, toți soldații și ofițerii de aviație și auxiliarii consemnați în barăcile lor sub pază, sau liberi, trecuți pe față de partea lui Khomeini și a revoluției.

Santinela Relazi avea optsprezece ani și era foarte mîndru de banderola verde de pe braț și de faptul că era de strajă în fața barăcii în care era închis trădătorul general Valik și familia lui, prinși cu o zi în urmă, ascunși în popota ofițerilor laolaltă cu pilotul străin, agent CIA. Allah e mare, se gîndi. Mîine vor fi trimiși în Iad, împreună cu toți oamenii necurați ai mîinii stîngi.

De generații, cei din familia Relazi fuseseră cizmari și avuseseră o mică dugheană în vechiul bazar din Isfahan. Da, își zise. Am fost *bazaari* pînă cu o săptămînă în urmă, cînd *mullahul* nostru m-a chemat pe mine și pe toți credincioșii, să purtăm războiul lui Allah. Mi-a dat să pun pe braț semnul lui Allah și pușca asta și mi-a arătat cum s-o folosesc. Cît de minunate sunt lucrările lui Allah!

Se trăsese la adăpostul barăcii, ferit de bătaia zăpezii, dar frigul umed îl pătrundea, deși purta toate hainele pe care le avea pe lumea asta: un tricou gros, o cămașă din pînză aspră pe deasupra, o haină și pantaloni cumpărați la mîna a doua, un pulover vechi și o străveche

manta militară, care pe vremuri aparținuse tatălui său. Își simțea tălpile amorțite.

- Facă-se voia lui Allah, spuse tare și se simți mai bine.

Or să mă schimbe curînd și-apoi am să mănînc iarăși. Pe Allah, soldații trăiesc ca niște adevărate pașale: cel puțin două mese în fiecare zi - una cu orez, închipuiește-ți - și-s plătiți în fiecare săptămînă. Plata Satanei, dar totuși plată... Fu scuturat de o tuse rea, șuierătoare. Își schimbă carabina americană pe celălalt umăr, găsi în buzunar mucul de țigară pe care îl păstrase și-l aprinse. Pe Profetul lui Allah, se gîndi vesel, cine și-ar fi putut închipui că vom putea lua baza atît de ușor, cu atît de puțini morți în rîndurile noastre, trimiși în Paradis mai înainte ca să îi putem covîrși pe soldații de la poartă și să năvălim în tabără, frații noștri dinăuntru blocînd pistele cu camioane și ceilalți punînd mîna pe avioane și elicoptere ca să împiedice pe trădătorii slujitori ai Șahului să scape cu fuga. Luînd în piept gloanțele dușmanului cu numele lui Allah pe buze, am strigat: "Alăturați-vă nouă, fraților! Alăturați-vă revoluției lui Allah! Ajutați la împlinirea lucrării lui Allah! Veniți în Paradis! Nu mergeți în Iad!"

Tînărul începu să tremure și porni să murmure cuvintele săpate în mintea lui de duzini de *mullahi* recitînd Coranul, apoi traducînd: "Acolo să zacă în veci, cu toți păcătoșii și întru toate blestematul Popor al Mîinii Stîngi, fără să guste nici mîncare, nici băutură, alta decît apă clocotită sau fier topit, sau putreziciuni. Și cînd focurile Iadului le vor arde cu totul pielea, le va crește una nouă, astfel ca suferința lor să nu ia vreodată sfîrșit."

Închise ochii sub intensitatea rugăciunii: "Fă să mor cu unul dintre numele lui Allah pe buzele mele, și dă-mi astfel putința să merg drept în Grădinile Paradisului, alături de tot Poporul Mîinii Drepte; să adăst acolo veșnic; să nu mai simt vreodată foamea, să nu mai văd frații și surorile din sat cu pîntecul umflat lunecînd în moarte scîncind, să nu mai plîng niciodată noaptea de răutățile vieții și să fiu în Paradis: întinși pe divane de mătase, înveșmîntați în halate de mătase verde și slujiți

ge tineri proaspeți ca florile primăverii, purtînd cupe, amfore și pocale din care se revarsă vinul, gustînd din toate fructele pe care le dorim și carnea păsărilor pe care o vom pofti. Și ale noastre vor fi huriile cu ochii mari și întunecați ca perlele ascunse în cochilia lor, veșnic tinere, veșnic fecioare, printre copaci umbroși încărcați de fructe, lîngă ape susurînde, fără să îmbătrînim, veșnic tineri..."

Patul armei îi pulverizã nasul și îi sparse oasele feței, orbindu-l pe viață și schilodindu-l pentru totdeauna, fără să-l ucidă, înainte de a-l trînti leșinat în zăpadă. Atacatorul lui era un soldat de aceeași vîrstă cu el și acesta ridică în grabă carabina și cu ajutorul ei sparse încuietoarea ușii firave și o trînti de perete.

- Grăbiți-vă, șopti el transpirat de teamă.

Imediat generalul Valik își scoase precaut capul afară. Tînărul îl apucă de braț:

- Haideți, grăbiți-vă, pe Allah!

- Allah să te fericească, spuse Valik clănțănind din dinți.

Se repezi înapoi și se întoarse cu două grămezi uriașe de riali pe care tînărul îi înghesui în bluza sa de camuflaj și dispăru la fel de tăcut precum sosise. Generalul șovăi o clipă, cu inima bătînd nebunește. Văzu arma în zăpadă și o ridică, o încărcă și și-o trecu peste umăr, apoi înșfăcă servieta diplomat, binecuvîntîndu-l pe Allah că revoluționarii fuseseră prea grăbiți cînd îl cercetaseră ca să descopere fundul fals mai înainte de a-l arunca acolo în așteptarea întrunirii tribunalului.

- După mine, șopti poruncitor familiei, dar, în numele lui Allah, nu faceți zgomot! Urmați-mă cu atenție!

Își înfășură mai bine haina în jurul lui și o porni în frunte prin zăpadă. Soția lui, Annoush, fiul său de opt ani, Jalal, și fiica sa, Setarem, de șase, șovăiră o clipă în ușă. Toți purtau costume de schi. Annoush purta pe deasupra și o blană de nurcă pe care Gărzile Islamice o disprețuiseră batjocoritoare ca pe o întruchipare a păcatului.

- Păstreaz-o, îi spuseseră zeflemitori, numai asta şi te condamnă.

În cursul nopţii se bucurase de căldura pe care i-o oferise, stînd ghemuită în ea pe podeaua de pămînt din baraca neîncălzită, ţinîndu-şi copiii la piept.

- Haideţi, dragilor! şopti, încercînd să nu-i înspăimînte.

Trupul santinelei care gemea uşor întins în zăpadă le tăia calea.

- Mamă, de ce doarme în zăpadă? întrebă în şoaptă fetiţa.

- Lasă asta, draga mea, să ne grăbim! De acum înainte, nici un sunet!

Păşi tăcută peste el. Fetiţa nu reuşi şi trebui să pună piciorul pe el şi se-mpiedică, întinzîndu-se cît era de lungă în zăpadă, dar nu ţipă. Sări în picioare, ajutată de fratele ei. Împreună, mînă în mînă, se depărtară grăbiţi. Valik îi conduse cu prudenţă. Cînd ajunseră la hangarul unde era adăpostit elicopterul, răsuflă ceva mai uşurat. Se aflau la o distanţă bună de tabăra principală, de cealaltă parte a enormei piste de decolare. Asigurîndu-se că în apropiere nu se aflau santinele, alergă pînă la elicopter şi se uită în cabină. Spre enorma sa uşurare, nici acolo nu dormea vreo santinelă. Încercă uşa. Nu era încuiată. O deschise făcînd cît mai puţin zgomot cu putinţă şi flutură din mînă către ceilalţi. I se alăturară în tăcere. Îi ajută să urce şi se strecură după ei, trăgînd uşa şi încuind-o pe dinăuntru. Aranjă la iuţeală copiii cît mai confortabil pe nişte pături sub scaune, atenţionîndu-i să nu-şi facă simţită prezenţa orice s-ar întîmpla. Apoi se aşeză lîngă soţia lui, îşi înfăşură o pătură în jurul umerilor pentru că îi era foarte frig şi o apucă de mînă. Pe obrajii femeii curgeau lacrimi.

- Ai răbdare, nu plînge! N-o să mai dureze mult, şopti, mîngîind-o. Nu trebuie să mai aşteptăm mult. *Insha'Allah.*

- *Insha'Allah!* răspunse ea ca un ecou, dar toată lumea a-nnebunit. Ne-au aruncat într-un hambar împuţit ca pe nişte criminali. Ce-o să se-ntîmple cu noi?

- Cu ajutorul lui Allah am ajuns pîn-aici, așa că de ce nu și pînă-n Kuweit?

Ajunseseră aici cu o zi în urmă, înainte de amiază. Zborul de la locul de întîlnire de la marginea Teheranului decursese fără vreun incident. Toate benzile radio fuseseră tăcute. Șoferul lui de încredere, care îl slujea de cincisprezece ani, se întorsese cu mașina înapoi la Teheran, cu ordinul de-a nu spune nimănui că ei plecaseră la casa lor de la Marea Caspică.

- Pentru reușita acestei evadări n-am încredere în nimeni, spusese Valik soției sale în timp ce așteptau sosirea elicopterului.

Ea răspunsese:

- Desigur! Dar ar fi trebuit s-o luăm cu noi pe Șeherazada. Asta i-ar fi prins bine și ei și lui Tom Lochart și ne-ar fi garantat că Tom ne-ar fi dus mai departe.

- Nu, ea n-ar fi plecat niciodată. De ce-ar face-o? Cu sau fără Șeherazada, în el nu trebuie-s-avem încredere. E străin și nu-i unul de-al nostru.

- Ar fi fost mai înțelept s-o aducem pe ea.

- Nu, spusese el, știind ce-avea de făcut cu Lochart.

Tot drumul de la Teheran la Isfahan stătuse pe scaunul din față lîngă Lochart. Zburaseră jos, ocolind orașele și aeroporturile. Cînd Lochart chemase controlul de zbor de la baza militară Isfahan, erau evident așteptați. Turnul le dăduse direcția de aterizare, cu ordinul de a nu mai apela și a nu mai folosi emițătorul. Generalul de brigadă de aviație Mohamed Seladi, unchiul lui Valik, care aranjase ca ei să aterizeze și să realimenteze, îi așteptase la platforma heliportului.

Generalul îi întîmpinase sobru. Cum era vremea prînzului, spusese că puteau să mănînce la bază mai înainte de-a pleca mai departe.

- Dar, Excelență Mohamed, avem destulă mîncare aici, în avion, îi spusese Valik.

- Trebuie să insist, spusese nervos Seladi. Trebuie să insist, Excelență! Trebuie să-l salutați pe comandant. E necesar ...și trebuie să discutăm.

În acest timp, Gărzile Verzi şi gloata dăduseră buzna pe porţi, năvălind în unitate, şi îi arestaseră pe toţi, ducîndu-l pe Lochart în altă parte a bazei.

Fii de căţea, se gîndi furios Valik. Să ardeţi cu toţii în Iad! Am ştiut că trebuia doar să realimentăm şi să plecăm îndată. Seladi e' un încurcă-lume dobitoc. E numai greşeala lui.

La primul etaj al unei clădiri aflate la patru sute de metri mai departe, Tom Lochart dormea adînc. Fu trezit brusc de zgomotul unei învălmăşeli în coridor, uşa se izbi de perete şi el fu orbit de lumina unei lanterne.

- Repede, spuse o voce într-o engleză cu accent american şi doi bărbaţi îl ajutară să se ridice în picioare.

Imediat, cele două siluete pe jumătate ascunse de întunerec se întoarseră şi plecară în fugă. Lui Lochart îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să-şi vină în fire, apoi o rupse la fugă după ele de-a lungul coridorului, în jos pe scări şi afară. Acolo se opri alături de ceilalţi, răsuflînd greu. Abia avu timp să vadă că amîndoi bărbaţii erau ofiţeri - un căpitan şi un maior - mai înainte de a o rupe la fugă din răsputeri în semiîntunerec.

Zorii luminau cerul către răsărit. Zăpada cădea uşor, ajutîndu-i să se ascundă şi estompîndu-le zgomotul paşilor. Dimpotrivă lor se afla Camera de Gardă şi în faţa ei cîţiva revoluţionari, moţăind neatenţi, înghesuiţi în jurul un foc de lemne. Cei trei bărbaţi se abătură de la drumul lor şi alergară mai departe printre două rînduri de barăci, ocoliră din nou printr-o alee, cînd un camion încărcat cu revoluţionari care cîntau dădu colţul înaintea lor, apoi ieşiră în cîmp deschis, pe drumul de centură, către hangarul cel mai îndepărtat în care se afla elicopterul. În umbra hangarului se opriră ca să-şi tragă sufletul.

- Ascultă, pilotule, spuse gîfîind maiorul, cînd îţi zic eu, alergăm pînă la elicopter şi decolăm! Gata?!

- Şi cu ceilalţi ce facem? întrebă Lochart, abia în stare să vorbească, simţind o durere ascuţită în coaste. Ce facem cu generalul Valik şi familia...?

- Lasă-i!

Ali, maiorul, împunse cu degetul către celălalt.

- Ali stă cu tine în față și eu în spate. Cît timp îți trebuie să decolezi, din momentul în care pornești motoarele?

- Minimum...

- Scurtează-l, îl întrerupse maiorul. Haide!

Alergară către elicopter. În clipa aceea Lochart văzu o mașină cu luminile stinse țișnind peste drum către ei și simți că i se taie respirația.

- Uite!

- În numele lui Allah, grăbește-te, pilotule!

Lochart își dublă eforturile, sări pe scaunul pilotului, împinse comutatoarele și începu să mărească turația. În același moment, maiorul se întinse și trase ușa glisantă dintre cabina din spate și carlingă. Aproape leșină cînd se trezi sub nas cu carabina lui Valik.

- O, dumneata ești, maiorule? Slăvit fie Allah!

- Slăvit fie Allah că ești aici și-ai reușit să scapi, Excelență, gîfîi maiorul, încercînd să se liniștească, și se strecură lîngă el, în timp ce motoarele roteau elicea fără a prinde încă viteză.

- Lăudat fie Allah c-ai scăpat, dar unde-i soldatul?

- A luat banii și-a șters-o! A adus armele?

- Nu, asta e tot.

- Fiu de cățea, spuse maiorul furios, apoi strigă la Lochart: În numele lui Allah, grăbește-te!

Se răsuci și privi la mașina care se apropia. Distanța dintre ei se reducea repede. Înșfăcă iute carabina de la Valik, îngenunche în ușa deschisă, ochi șoferul și apăsă pe trăgaci. Rafala trecu prea sus, în spatele lui Annoush, și copiii țipară îngroziți, mașina vira săltînd peste marginea șoselei, mergînd în zig-zag, și o coti prin spatele unui rînd de magazii, apăru pentru o clipă la vedere, ca să accelereze dispărînd din nou în spatele hangarului.

Lochart avea căștile la urechi și privea acele indicatoarelor săltînd, rugîndu-le să se grăbească.

- Haideți, afurisitelor! mîrîi, cu mîinile și picioarele pe comenzi, ascultînd geamătul crescînd al motoarelor.

Căpitanul de lîngă el se ruga cu glas tare. N-o putea auzi pe Annoush suspinînd în spate şi nici nu-i putea vedea pe copiii îngroziţi de spaimă care ţîşniseră din ascunzătorile lor ca să se pitească în spatele ei, sau pe Valik şi maiorul care răcneau la el să se grăbească. Indicatoarele urcau. Tot mai sus. Tot mai sus. Aproape pe verde. Acum! Mîna lui stîngă începu să ridice maneta de gaze, dar maşina apăru derapînd din spatele hangarului şi se îndreptă spre ei, ca să oprească la cincisprezece metri mai departe. Din ea săriră cinci bărbaţi, unul repezindu-se direct spre carlingă şi îndreptînd un pistol automat către el, ceilalţi alergînd către uşa cabinei. Era aproape în aer, dar ştia că ar fi mort dacă ar mai urca încă un centimetru şi-l văzu pe celălalt făcîndu-i furios semne să oprească. Se supuse, apoi se întoarse ca să vadă ce se întîmplă în spate. Ceilalţi urcau în cabină. Erau cu toţii ofiţeri. Valik şi maiorul îi îmbrăţişau şi se lăsau îmbrăţişaţi, apoi auzi în căşti "Decolează pentru numele lui Allah" şi simţi un ghiont în coaste. Era Ali, căpitanul de lîngă el.

- Decolează! spuse din nou în engleza lui cu accent american şi ridică degetul mare către omul de afară care încă mai ţinea arma îndreptată spre el.

Omul se repezi la uşă, urcă şi trînti uşa în urma lui.

- Grăbeşte-te, afurisitule, uite colo!

Arătă de partea cealaltă a pistei. Către ei se îndreptau alte maşini. Cineva se aplecase afară pe fereastra uneia dintre portiere şi se vedeau scînteierile de la gura unei ţevi de pistol mitralieră. În cîteva secunde Lochart era în aer, cu toate simţurile concentrate asupra zborului. În spatele lui, unii dintre ofiţeri izbucniră în urale, apucîndu-se strîns de mînere şi scaune cînd elicopterul începu să balanseze, evitînd gloanţele, şi se aşezară care pe unde putea. Cei mai mulţi erau colonei. Unii erau încă zguduiţi, în special generalul Seladi, care stătea între Valik şi maior.

- Nu eram sigur că sunteţi domnia voastră, Excelenţă general! spunea maiorul, aşa că am tras pe deasupra, doar

de avertisment. Să-i mulțumim lui Allah că planul a decurs atît de bine.

- Dar erați cît pe-aci să decolați! Aveați de gînd să ne părăsiți!

- O, nu, Excelența voastră, unchiule, îl întrerupse blînd Valik. A fost din pricina pilotului englez. S-a speriat și n-a mai vrut s-aștepte. Nu prea au snagă, englezii. Nu te mai gîndi la el. Suntem înarmați, avem mîncare și suntem în siguranță! Slăvit fie Allah! Și slăvit fie c-am avut timp să pun toate astea la cale.

Da, își zise. Dacă n-aș fi fost eu și banii mei, am fi fost toți morți. Bani să-l mituim pe cel care v-a eliberat, pe noi și pe voi, și pe maior și pe căpitan, ca să-l poată elibera pe Lochart, de care mai am nevoie doar încă puțin.

- Dacă ne-ați fi părăsit, am fi fost împușcați!

Generalul Seladi era roșu de furie.

- Allah să-l arunce pe pilot în iad! De ce-ai mai pierdut vremea cu eliberarea lui? Ali poate să piloteze un '212.

- Da, dar Lochart are mai multă experiență și-avem nevoie de el ca să ne descurce.

Valik zîmbi încurajator către Annoush, care stătea de partea cealaltă a cabinei, cu fața la el, cu fetița ce tremura în brațele ei și băiatul care moțăia pe podea cu capul în poala ei. Îi zîmbi slab, mutînd copilul de pe un braț pe celălalt ca să domolească durerile ce o torturau. Se aplecă spre ea și-o atinse, apoi se așeză mai confortabil în scaunul lui și-și închise ochii, foarte obosit, dar deosebit de mulțumit.

- Ești un om foarte deștept, își spuse. În adîncul inimii știa că fără stratagema sa de a se preface în fața lui McIver că avea să fie arestat de SAVAK, în special familia, nici McIver, nici Lochart nu l-ar fi ajutat să fugă. Le știi măsura la toți, ca și lui Gavallan. Proștii! se gîndi batjocoritor. Cît despre tine, Seladi, idiotul și rapacele meu unchi, care ne-ai aranjat realimentarea la Isfahan și pe care n-ai reușit s-o aranjezi în deplină siguranță, în schimbul unei treceri pentru tine și unsprezece dintre prietenii

tăi, tu eşti şi mai rău! Eşti un trădător. Dacă n-aş fi avut un informator sus-pus la Cartierul General, n-aş fi auzit de marea trădare a generalilor ca să pot fugi şi am fi fost prinşi în Teheran ca muştele la oala cu miere. Loialiştii s-ar putea să cîştige încă. Bătălia nu-i încă pierdută, dar între timp, familia mea şi cu mine vom urmări evenimentele din Anglia, St. Moritz sau New York.

Se lăsă pradă tulburătoarei şi minunatei puteri a reactoarelor care îi duceau către un loc sigur, către o casă la Londra, o locuinţă la ţară în Surrey, altele în California şi în Elveţia şi spre conturile din băncile din Bahamas.

Ah, da, îşi spuse vesel. Şi asta îmi aminteşte de contul nostru comun cu *S-G,* blocat în Bahamas. Alte patru milioane care ne vor îmbogăţi şi atît de uşor de smuls din ghearele apucătoare ale lui Gavallan, mai mult decît de ajuns ca să-mi asigure o viaţa liniştită mie şi familiei mele, orice s-ar întîmpla aici, pînă cînd ne vom putea întoarce. Khomeini n-o să trăiască o veşnicie, chiar dacă cîştigă. Afurisitul! În curînd o să ne putem întoarce acasă. În curînd Iranul o să fie din nou cel obişnuit şi între timp noi o s-avem tot ce ne trebuie.

Îl auzea încă pe Seladi mormăind ceva despre Lochart şi că era cît pe-aci să fie părăsit.

- Linişteşte-te, Excelenţă!

Îl luă de braţ, domolindu-l, şi se gîndi: tu şi potăile tale încă mai valoraţi ceva. Doar o vreme. Poate ca ostatici, poate ca momeală. Cine ştie. Nici unul dintre voi nu sunteţi rude, în afară de tine, iar tu ne-ai trădat.

- Linişteşte-te, preastimatul meu unchi! Cu ajutorul lui Allah, pilotul o să capete ceea ce merită!

Da. Lochart. N-ar fi trebuit să intre în panică. Ar fi trebuit s-aştepte ordinele mele. E dezgustător să te laşi cuprins de panică.

Închise ochii şi adormi, foarte satisfăcut de el.

CAPITOLUL 23

Rafinăria Iran-Toda, Bandar-e Delam; ora 12,45 după-amiază. Scragger fluiera fals, pompînd cu mîna

combustibil în rezervoarele principale din butoaiele mari, aliniate într-o camionetă japoneză, lîngă elicopterul său proaspăt spălat sclipind în soare. Alături de el se afla un tînăr pe jumătate adormit, cu o banderolă verde pe braţ, ciucit pe vine la umbră, sprijinit în carabina lui M16. Soarele de amiază era cald, iar briza uşoară făcea ziua plăcută, îndepărtînd umiditatea, constantă aici pe coastă. Scragger era îmbrăcat uşor: cămaşă albă cu epoleţi de căpitan, pantaloni subţiri de vară şi pantofi negri, inevitabilii ochelari fumurii şi şapca.

Rezervoarele erau pline ochi.

- Asta-i, fiule, spuse către japonezul însărcinat să-l ajute.

- *Hai*, Anjin-*san* - da, domnule pilot, răspunse omul.

Ca toţi angajaţii rafinăriei, purta salopetă albă, imaculată şi mănuşi cu sigla *Iran-Toda Industry* pe spate, cu acelaşi lucru scris politicos deasupra în farsi şi echivalentul în caractere japoneze dedesubt.

- "*Hai*" să fie, spuse Scragger, folosind unul dintre cuvintele pe care le prinsese de la Kasigi în drum spre Lengeh, cu o zi în urmă.

Arătă cu degetul.

- Şi acum rezervoarele de cursă lungă şi după aceea cele de rezervă.

Pentru zborul pe care de Plessey îl autorizase cu atîta mărinimie duminica, noaptea, ca să celebreze victoria asupra sabotorilor, Scragger scosese scaunele din spate şi legase în locul lor două butoaie de două sute de litri:

- Să fie acolo, domnule Kasigi. Le-am conectat la rezervoarele principale. Putem folosi o pompă de mînă şi putem să realimentăm în aer, dac-o să trebuiască. Şi dacă o să pompaţi. Acum n-o să mai trebuiască să aterizăm pentru realimentare. Nu poţi să fii niciodată sigur de vremea din Golf, întotdeauna se iscă furtuni neaşteptate sau vîrtejuri, ceaţă, iar vîntul poate să joace o festă. Cea mai bună cale e să stăm puţin în larg.

- Şi Fălci?

Scragger rîsese odată cu el.

- Bătrînul rechin-ciocan din Kharg? Cu ceva noroc, l-am putea vedea dac-ajungem pîn-acolo şi nu ne abatem din drum.

- Tot nu ne-au chemat de la radarul din Kish?

- Nu, dar nu mai contează. Ne-au dat permisiunea pînă la Bandar-e Delam. Sunteţi sigur că pot să realimentez la fabrica voastră?

- Da. Avem rezervoare acolo, căpitane, heliport, hangare şi atelier de reparaţii. Au fost primele lucruri pe care le-am ridicat. Aveam un contract cu *Guerney*.

- Da, ştiu de asta. Acum s-au retras, nu?

- Da, aşa e. Acum o săptămînă. Sau cam aşa... Poate va prelua contractul compania voastră. Poate o să vă numească la conducerea bazei aeriene. E permanent de lucru pentru cinci elicoptere - trei '212 şi poate două '206 - cîtă vreme construim acolo.

Scragger chicotise.

- Asta o să-l facă pe bătrînu' Andy cel Mare să creadă că l-a apucat pe Dumnezeu de picior, iar Dirty Dunk o să se scape pe el.

- Poftim!?

Scragger încercase să explice gluma cu McIver, dar cînd isprăvise, Kasigi nu rîsese, ci spusese doar:

- O, acum înţeleg!

Gaşcă de sărîţi, îşi zise Scragger.

După ce isprăvi realimentarea, mai făcu o verificare. Motoarele, rotorul, elicele, deşi nu se-aştepta să plece atunci. De Plessey îl rugase să-l aştepte pe Kasigi, să zboare cu el unde avea nevoie şi să-l aducă înapoi la Lengeh joi. Aparatul corespundea. Pe deplin satisfăcut, aruncă o privire la ceas, apoi arătă cu degetul spre pintec şi se frecă.

- E vremea să halim, *hai*?

- *Hai*!

Ajutorul lui zîmbi şi făcu semn către micuţa camionetă din apropiere, apoi arătă cu degetul spre clădirea principală cu patru etaje, ce se înălţa cam la două sute de metri mai departe, unde se aflau birourile conducerii firmei. Scragger scutură din cap.

- Merg pe jos, spuse, și-și flutură cele două degete parodiind mersul, așa că tînărul făcu o jumătate de plecăciune, se urcă în camionetă și demară.

Scragger rămase locului o clipă, privind și lăsîndu-se privit de santinelă. Acum, cînd camionul plecase și rezervoarele fuseseră închise, putea simți mirosul mării și resturile putrezite de pe țărmul din apropiere. Era aproape vremea refluxului. În Golf era o singură maree pe zi, ca și în Marea Roșie, din pricină că era puțin adînc și aproape complet închis de pămînt, dacă nu socoteai strîmtoarea Hormuz.

Îi plăcea mirosul mării. Crescuse la Sydney, întotdeauna în apropierea mării. După război se instalase din nou acolo. Cel puțin, își zise, am fost acolo în intervalul dintre diferite slujbe și femeia și copiii au stat acolo și încă mai stau - mai mult sau mai puțin. Fiul său și cele două fiice erau acum căsătoriți, cu propriii lor copii. De cîte ori se afla din nou acasă, poate o dată pe an, îi vizita. Între ei exista o relație amicală, deși ușor distantă. În anii de început, soția lui și copiii veniseră să se instaleze în Golf. După o lună plecaseră înapoi acasă, la Sydney.

- Ne găsești la Bondi, Scrag, spusese ea. Ne-ajung străinătățurile, flăcăule. Pe timpul detașării sale de doi ani în Kuweit, ea întîlnise un alt bărbat. Cînd Scragger se întorsese acasă, ea spusese:

- Cred c-o să divorțăm, flăcăule. E cel mai bun lucru pentru copii, pentru tine și pentru mine.

Și așa se-ntîmplase. Noul ei soț trăise cîțiva ani, apoi murise. Scragger și ea alunecară încet într-o relație amicală, ca și cum nu s-ar fi despărțit, dar nici nu fuseseră supărați unul pe celălalt.

E soi bun. Iar copiii sunt fericiți și ei zbor. Îi mai trimitea încă, lunar, bani. Întotdeauna ea spunea că n-are nevoie.

- Atunci pune-i deoparte, pentru zile negre, Nell, replica el mereu.

Pînă acum, ea, copiii și copiii copiilor nu au avut zile negre, bat în lemn. Cel mai apropiat lemn era patul carabinei pe care o ținea revoluționarul în poală. Din

umbră, omul se uita la el cu răutate. Bastard scîrbos, n-o să-mi strice ziua. Zîmbi către el, apoi îi întoarse spatele, se întinse și privi în jur. E un loc grozav pentru o rafinărie, își zise, îndeajuns de aproape de Abadan, de conductele principale care leagă cîmpurile petrolifere din nord și sud. Grozavă idee să încerci să nu risipești tot gazul ăsta care se arde! Miliarde de tone în toată lumea - o risipă criminală dacă stai și te gîndești.

Rafinăria se afla pe un promontoriu, cu propriile sale cheiuri dragate, care se-ntindeau trei sute cincizeci de metri în apele Golfului, despre care Kasigi îi spusese că vor fi capabile să deservească două superpetroliere în același timp, indiferent de mărimea acestora. În jurul heliportului erau kilometri pătrați de coloane de cracare și clădiri ce păreau întrețesute cu mii de rețele de plastic și oțel de toate dimensiunile, labirinturi întregi cu robineți și valve uriașe, cu stații de pompare și peste tot macarale și buldozere și grămezi gigantice de tot felul de materiale de construcții, munți de ciment și nisip, suluri de plase de oțel împrăștiate printre stive ordonate, de dimensiunea terenurilor de fotbal, de lăzi și containere acoperite cu învelitori din plastic și drumuri pe jumătate terminate, fundații, cheiuri și gropi. Dar nu se vedea nimic mișcînd, nici oameni, nici mașini.

Cînd aterizaseră, lîngă platformă îi așteptase un comitet de primire de douăzeci sau treizeci de japonezi adunați în grabă, împreună cu peste o sută de greviști iranieni și Gărzi Verzi înarmate, unii purtînd banderole cu OIEP, primele pe care le vedea pînă atunci Scragger. După multe strigăte și amenințări și cercetări ale hîrtiilor lor și aprobări date de Controlul Aerian de la Kish, purtătorul lor de cuvînt lor zisese că doi dintre ei puteau să rămînă, dar nimeni nu putea să plece și nici elicopterul nu putea decola fără permisiunea *komitehului*. În drum spre clădirea birourilor, inginerul-șef Watanabe, care vorbea englezește, le explicase că, de aproape două luni, *komitehul* de grevă preluase controlul asupra absolut oricărei probleme. În acest timp nu progresaseră aproape cu nimic și lucrul încetase.

- Nu ne îngăduie nici măcar să executăm lucrări de întreținere la echipament.

Era un bărbat trecut de șaizeci de ani, cu un chip aspru, dur, cu părul grizonat și mîini puternice, muncite. Aprinsese o altă țigare de la cealaltă, pe jumătate arsă.

- Și aparatul de radio?

- Au încuiat camera de transmisiuni acum șase zile; ne-au interzis s-o folosim și-au luat cheia cu ei. Telefoanele bineînțeles că nu funcționează de săptămîni întregi, iar telexul cam de ceva mai mult de o săptămînă. Mai avem încă aproape o mie de japonezi aici. N-au avut permisiunea să vină cu familiile. Suntem la limită cu proviziile, n-am primit nici o scrisoare de șase săptămîni. Nu putem să ieșim de-aici. Nu putem să lucrăm. Suntem aproape prizonieri și nu putem să facem nimic decît cu foarte mare tămbălău. Oricum, măcar suntem în viață și putem proteja ceea ce am făcut, așteptînd răbdători să ne îngăduie să continuăm. Suntem într-adevăr foarte onorați să vă primim, Kasigi-*san* - și pe dumneavoastră, domnule căpitan!

Scragger îi lăsase cu treburile lor, intuind că există o tensiune între ei, oricît se străduiau s-o ascundă. Seara mîncase puțin, ca întotdeauna, și-și îngăduise o bere japoneză, rece ca gheața.

- Fir-aș al naibii, nu-i la fel de bună ca *Foster's*!

Apoi își făcuse cele unsprezece minute de exerciții după modelul aviației canadiene și se dusese la culcare. Chiar cu puțin înainte de miezul nopții, cînd încă mai citea, auzise o bătaie ușoară în ușă. Kasigi intrase agitat, cerîndu-și scuze pentru deranj, dar era de părere că Scragger ar fi trebuit să afle imediat că ascultaseră la radio o declarație a unui purtător de cuvînt al lui Khomeini, la Teheran, spunînd că toată armata - toate armele - se declaraseră de partea lui, primul ministru Bakhtiar demisionase și acum Iranul era complet eliberat de jugul Șahului și că din ordinul personal al lui Khomeini toate luptele trebuiau să înceteze, toate grevele la fel, producția de petrol trebuia să înceapă imediat, toate bazarurile și magazinele să se redeschidă, toți bărbații

trebuiau să predea armele și să se reîntoarcă la lucru și, mai presus de orice, toți trebuiau să înalțe mulțumiri lui Allah pentru victorie.

Kasigi zîmbise cu toată fața.

- Acum putem începe din nou, mulțumită tuturor zeilor. Eh?! Acum lucrurile or să fie din nou normale.

Cînd Kasigi plecase, Scragger rămăsese întins pe spate, cu lumina aprinsă, lăsîndu-și mintea să hălăduiască asupra noilor posibilități care se deschideau. Ale dracului ciori, își zisese, ce iute a mers totul! Aș fi pariat pe orice că Șahul n-o să fie niciodată scos din țară, ba și mai mult, că lui Khomeini n-o să i se îngăduie niciodată să se întoarcă, și mi-aș fi pus chiloții la bătaie pe o lovitură militară.

Stinsese luminile.

- Căruța merge, Scrag, bătrîne, ai văzut destule.

Dimineața se trezise devreme, acceptase ceaiul verde, japonez, în locul celui obișnuit pe care îl bea la micul dejun - indian și foarte puternic și întotdeauna cu lapte condensat, și plecase să facă verificările, să curețe și să realimenteze elicopterul și - acum că toată treaba era făcută cum trebuie - era foarte flămînd. Dădu scurt din cap către santinela care nu-l băgă în seamă și porni cu pași mari spre clădirea cu trei etaje a birourilor.

Kasigi stătea la una dintre ferestrele de la ultimul etaj, unde erau birourile personalului executiv. Era în sala de consiliu, un birou spațios, amplasat pe colțul clădirii, cu o masă uriașă și scaune pentru douăzeci de persoane, privind absent la Scragger și elicopterul lui, cu mintea răscolită de gînduri, străduindu-se din greu să-și stăpînească furia.

Din zori trecuse în revistă aproximările de cheltuieli, rapoartele, planificările de lucru, creditările, și toate duseseră la același rezultat: era nevoie de cel puțin un miliard de dolari și un alt an de muncă pentru a începe producția. Vizita abia a doua oară rafinăria, care nu se afla în sfera lui de responsabilități, deși era director și membru al Comitetului Executiv de Conducere, cel mai înalt eșalon decizional al conglomeratului lor. În spatele

lui, inginerul şef Watanabe stătea singur la masa cea mare, aşteptînd răbdător, fumînd ca de obicei ţigară după ţigară. Era responsabil cu lucrările de doi ani, director adjunct de cînd începuse proiectul, în '71, un bărbat cu mare experienţă. Inginerul şef dinaintea lui murise acolo, pe şantier, ca urmare a unui atac de cord.

Nu-i de mirare, se gîndise Kasigi mînios. Cu doi ani în urmă, poate patru, trebuie că i-a părut evident că bugetul nostru maxim de 3,5 miliarde o să fie inadecvat, că depăşirile erau deja uriaşe şi termenele de finalizare total nerealistie.

- De ce nu ne-a informat inginerul şef Kasusaka? De ce n-a făcut un raport special?

- A făcut, Kasigi-*san*, spuse politicos Watanabe. Dar, din ordinul şefului de proiect de aici, toate rapoartele trebuie să treacă prin mîinile partenerilor noştri numiţi de tribunal. E o procedură iraniană. Întotdeauna trebuie alcătuită o societate mixtă cu participare egală, cu responsabilităţi egale - dar treptat iranienii reuşesc să aranjeze întîlnirile şi contractele şi clauzele, de cele mai multe ori folosind ca scuză tribunalul sau Şahul, pînă cînd au controlul *de facto* şi atunci.... Ridică din umeri. N-aveţi idee ce deştepţi sunt, mai rău ca negustorii chinezi, mult mai rău! Cad de acord să cumpere tot animalul, dar după aceea renunţă şi iau numai muşchii şi te lasă cu restul în braţe.

Stinse ţigara fumată numai pe jumătate şi aprinse alta.

- A fost o şedinţă a întregului Consiliu cu toţi partenerii şi cu Gyokotomo-*sama* - Yoshi Gyokotomo însuşi, Preşedintele Sindicatului Patronal - aici, în biroul ăsta, chiar înainte să moară inginerul şef Kasusaka-*san*. Am fost şi eu prezent. Kasusaka-*san* i-a avertizat pe toţi că întîrzierile datorate birocraţiei iraniene şi feluritelor piedici puse de ele - "presiuni" e cuvîntul potrivit - aveau să întîrzie termenul de începere a producţiei şi să genereze o mare creştere a cheltuielilor totale. Am fost prezent, l-am auzit cu urechile mele, dar tot ce-a spus el a fost trecut cu vederea de partenerii iranieni, care i-au

spus președintelui că totul va fi aranjat, că doar Kasusaka-*san* nu înțelege Iranul și felul în care fac ei lucrurile aici.

Watanabe studia atent capătul țigării sale.

- Kasusaka-*san* a spus exact același lucru când a rămas între patru ochi cu Gyokotomo-*sama*, implorîndu-l să aibă grijă, și i-a dat un raport amănunțit, în scris.

Kasigi strînse din fălci.

- Ai fost de față la această întîlnire?

- Nu, dar mi-a spus ce a vorbit: că Gyokotomo-*sama* a acceptat raportul și a spus că el însuși o să-l prezinte pînă la cel mai înalt nivel la Teheran și acasă, în Japonia. Dar nu s-a întîmplat nimic, Kasigi-*san*, nimic!

- Unde e copia raportului?

- Nu e nici una. În ziua următoare, înainte de a pleca la Teheran, Gyokotomo a ordonat să fie distruse.

Bătrînul ridică iarăși din umeri.

- Treaba inginerului șef Kasusaka - și a mea - a fost și este să construim rafinăria, oricare ar fi problemele întîmpinate și să nu ne amestecăm în activitatea Grupului.

Watanabe aprinse o nouă țigară de la cealaltă, fumată doar pe jumătate, trase adînc în piept un fum și o stinse delicat pe cealaltă - deși ar fi dorit s-o izbească de scrumieră și de masă și de clădire și de întreaga fabrică, să le facă bucățele și odată cu ele pe băgărețul de Kasigi care îndrăznea să-l ia la întrebări, care nu știa nimic, care nu lucrase niciodată în Iran și-și căpătase locul în companie pentru că era rudă cu familia Toda.

- Spre deosebire de inginerul șef Kasusaka, adăugă deosebit de blînd, eu am păstrat în decursul anilor copii ale rapoartelor mele lunare.

- *So ka?* spuse Kasigi, încercînd să dea un ton egal vocii.

- Da.

Și copii ale acestor copii, într-un loc foarte sigur - adăugă el, răutăcios în adîncul sufletului, scoțînd un dosar gros din servietă și punîndu-l pe masă - în caz că o să încercați să mă faceți pe mine responsabil de tot dezastrul.

- Le puteți citi dacă doriți.

- Mulțumesc.

Kasigi făcu un efort să reziste tentației de a se repezi la dosar. Watanabe își frecă obosit obrajii. Stătuse treaz cea mai mare parte a nopții, pregătindu-se pentru întîlnirea asta.

- Odată ce ne întoarcem la normal, lucrarea va progresa repede. Am terminat cam optzeci la sută. Am motive să cred că am putea isprăvi, cu o planificare corectă; e trecut totul în rapoartele mele, inclusiv problema întîlnirii cu Kasusaka, cu partenerii iranieni și apoi cu Gyokotomo-*sama*.

- Ce-ai sugera ca soluție globală pentru *Iran-Toda*?

- Nu poate fi nici una pînă nu revenim la normal.

- Acum am revenit, ai auzit emisiunea.

- Am auzit-o, Kasigi-*san*, dar normal pentru mine înseamnă cînd guvernul Bazagran va prelua pe deplin controlul.

- Asta o să se-ntîmple în cîteva zile. Soluția?

- Soluția e simplă. Să avem parteneri noi care să coopereze, să aranjăm finanțarea de care avem nevoie și într-un an, poate mai puțin de-un an, am putea începe producția.

- Ar putea fi aranjată problema cu partenerii?

Vocea lui Watanabe deveni la fel de subțire ca și buzele sale.

- Cei vechi fuseseră toți numiți sau aprobați de tribunal, deci oameni ai Șahului, deci suspecți și dușmani ai poporului. N-am văzut pe nici unul de cînd s-a întors Khomeini și nici n-am auzit de ei. Am auzit zvonuri că ar fi fugit cu toții, dar... Watanabe ridică din umerii săi lați. N-am cum să verific fără telex, fără telefon, fără transport. Mă îndoiesc că atitudinea noilor parteneri va diferi prea mult.

Kasigi dădu din cap și aruncă din nou o privire pe fereastră, fără să vadă nimic. E ușor să dai vina pe iranieni și pe morți și pe întîlniri secrete și pe rapoarte distruse. Președintele Yoshi Gyokotomo nu menționase niciodată vreo întîlnire cu Kasusaka sau vreun raport scris. De ce

să ascundă Gyokotomo un astfel de raport vital? Ridicol, căci compania lui suportă aceleaşi riscuri ca şi a noastră. De ce?! Dacă Watanabe spune adevărul şi propriile sale rapoarte o pot dovedi, atunci de ce? Şi atunci, într-o clipă, pe care Watanabe o observă, chipul lui Kasigi reflectă adevărul: pentru că uriaşa depăşire de costuri şi proasta conducere a complexului *Iran-Toda*, alăturată dezastruoasei scăderi în transporturile maritime mondiale, aveau să doboare *Toda Shiping Industry*, pe Hiro Toda personal şi să ne lase deschişi unei preluări. Preluare de către cine? Desigur că de Yoshi Gyokotomo. Bineînţeles de familia asta de ţărani parveniţi care ne urăsc pe noi, cei cu sînge nobil, stirpe de samurai din cele mai vechi timpuri.

Şi din nou Kasigi îşi simţi creierul gata-gata să explodeze.

Fără îndoială că de Yoshi Gyokotomo, dar ajutat şi îndemnat, desigur, de vechiul nostru rival, *Mitsuwari Industries*. Oh, Gyokotomo o să piardă o avere, dar îşi pot acoperi partea lor de pierdere în timp ce o să ungă palmele care trebuie, sugerînd că or să suporte împreună pierderile lui *Toda*, să o dezmembreze şi, cu ajutorul mitei, să o pună sub o conducere potrivită. Şi odată cu *Toda* se vor prăbuşi şi rudele lor: Kasigi şi Kayama. E ca şi cum aş muri.

Oh, ko!

Iar acum sunt cel care trebuie să aducă acasă groaznicele veşti. Rapoartele lui Watanabe nu vor dovedi nimic, pentru că, fără îndoială, Giokoţomo o să nege totul, acuzîndu-mă pe mine că încerc să-l acuz pe el şi o să strige cît îl ţine gura că rapoartele lui Watanabe dovedesc fără putinţă de tăgadă, de ani de zile, incapacitatea managerială a lui Hiro Toda. Aşadar am dat de bucluc oricum. Poate că Hiro Toda a pus la cale să mă vire pe mine în tot necazul ăsta. Poate că vrea să mă înlocuiască cu unul dintre fraţii sau nepoţii lui.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se izbi de perete. Tînărul secretar al lui Watanabe intră

grăbit şi tulburat, cerîndu-şi îndelung scuze că i-a deranjat:

- Oh, vă rog să mă scuzaţi, Watanabe-*san*, oh, da, îmi pare rău...

- Ce s-a-ntîmplat? îl întrerupse scurt Watanabe.

- A sosit în forţă un *komiteh*, Watanabe-*san*, Kasigi-*sama*. Priviţi!

Tînărul cu chipul alb ca varul arătă către celelalte ferestre care se desfăşurau pe faţada clădirii.

Kasigi ajunse primul. În faţa uşii principale se afla un camion plin cu revoluţionari, urmat de alte camioane şi automobile. Bărbaţii care săreau din ele începuseră să se adune la întîmplare în grupuri. Scragger se îndrepta într-acolo şi-l văzură oprindu-se, apoi pornind din nou către uşa principală, dar i se făcu semn să se dea la o parte, în timp ce un Mercedes mare se apropie. De pe bancheta din spate ieşi un bărbat îndesat, voinic, cu barbă albă, purtînd halat şi turban de culoare neagră, însoţit de un bărbat mult mai tînăr, cu mustaţă, îmbrăcat în haine uşoare şi cu cămaşa descheiată la gît. Amîndoi purtau ochelari. Watanabe îşi ţinu respiraţia.

- Cine sunt? întrebă Kasigi.

- Nu ştiu, dar un *ayatolah* înseamnă întotdeauna necazuri. *Mullahii* poartă turbane albe, *ayatolahii* negre.

Înconjuraţi de o jumătate de duzină de oameni înarmaţi, cei doi bărbaţi păşiră importanţi în clădire.

- Takeo, adu-i sus cu multă ceremonie.

Tînărul plecă fără să mai stea pe gînduri.

- O singură dată ne-a mai vizitat un *ayatolah*: anul trecut, imediat după focul de la Abadan. A organizat o adunare a tuturor personalului nostru iranian; a strigat la ei vreo trei minute şi apoi, în numele lui Khomeini, le-a poruncit să intre în grevă.

Faţa lui deveni o mască.

- Asta a fost începutul tuturor necazurilor. Noi, ceilalţi, străinii, ne-am descurcat cum am putut mai bine de-atunci.

- Şi-acum?

Watanabe ridică din umeri, păşi iute pînă la birou şi apucă o fotografie înrămată a lui Khomeini, pe care Kasigi n-o observase, atîrnînd-o pe perete.

- Doar din politeţe, spuse cu un zîmbet sardonic. Nu vreţi să ne-aşezăm? Se aşteaptă din partea noastră la mult formalism. Vă rog, luaţi locul din capul mesei.

- Nu, Watanabe-*san*. Te rog, dumneata eşti responsabil, eu sunt doar un vizitator.

- Cum doriţi.

Watanabe îşi luă locul obişnuit, cu faţa la uşă. Kasigi sparse tăcerea:

- Ce-a fost cu focul de la Abadan?

- Ah, iertaţi-mă, îşi ceru scuze Watanabe, de fapt dezgustat că înlocuitorul său nu ştia nimic de acest eveniment atît de important. A fost în august trecut, în timpul lunii sfinte a Ramadanului, cînd nici un dreptcredincios nu poate mînca sau bea de la răsăritul soarelui pînă la apus şi de obicei sunt mereu cu capsa pusă. Pe vremea aia puţină lume protesta în ţară împotriva Şahului, cei mai mulţi la Teheran şi la Qom, dar nu era nimic serios atunci, iar ciocnirile erau uşor controlate de poliţie şi SAVAK. Pe cincisprezece august, nişte inşi au dat foc unui cinematograf, cinematograful Rex din Abadan. "S-a întîmplat" ca toate uşile să fie încuiate sau blocate, "s-a întîmplat" ca pompierii şi poliţia să se mişte încet şi, în panica dezlănţuită, au murit aproape cinci sute de persoane, cele mai multe femei şi copii.

- Cumplit!

- Da, întreaga naţiune a fost scandalizată. S-a dat vina imediat pe SAVAK, şi deci pe Şah. Şahul a dat vina pe cei de stînga şi a jurat că poliţia şi SAVAK n-au nimic de-a face cu asta. Sigur că s-a deschis o anchetă care a ţinut săptămîni întregi. Din nefericire, a lăsat problema făptaşilor nerezolvată.

Watanabe era atent la sunetul paşilor.

- Asta a fost scînteia care a aprins facţiunile de opoziţie războinice opuse ale lui Khomeini şi i-a smuls pe Pahlavi de pe tronurile lor.

După o pauză, Kasigi întrebă:

- Cine crezi că a pus foc cinematografului?

- Cine ar fi vrut să-i distrugă pe Pahlavi? E foarte ușor să strigi "SAVAK"! Watanabe auzi liftul oprindu-se. Ce înseamnă cinci sute de femei și copii pentru un fanatic, de orice fel de orientare?

Ușa fu deschisă de secretarul Takeo. *Ayatolahul* și civilul intrară cu multă importanță și în urma lor se înghesuiră încă șase oameni înarmați. Watanabe și Kasigi se ridicară politicoși în picioare și se înclinară.

- Bine ați venit, spuse Watanabe în japoneză, deși putea să vorbească foarte bine farsi. Sunt Naga Watanabe. Eu răspund de ceea ce se întîmplă aici și acesta este domnul Kasigi, de la sediul nostru principal din Japonia. Cu cine am plăcerea să vorbesc, vă rog?

Takeo, care putea vorbi perfect farsi, începu să traducă, dar civilul care se așezase deja îl întrerupse scurt.

- *Vous parlez français?* spuse grosolan către Watanabe.

- *Iye* - nu, răspunse Watanabe în japoneză.

- *Bien sûr, m'sieur,* spuse șovăitor Kasigi, într-o franceză mediocră, *je parle un peu, ma je parle Anglais mieux et m'sieur Watanabe aussi* - vorbesc puțin franceză, dar vorbesc engleză mai bine, ca și domnul Watanabe.

- Foarte bine, spuse scurt omul într-o engleză cu accent parizian. Atunci o să vorbim englezește. Eu sunt Muzadeh, ministru adjunct pentru zona Abadan, din partea primului ministru Bazagran...

- Dar nu Bazagran face legile, ci *Imamul*, îl întrerupse tăios *ayatolahul*. *Imamul* l-a numit pe Bazagran *temporar* prim-ministru pînă cînd, cu ajutorul lui Allah, se formează statul nostru islamic.

Era trecut de șaizeci de ani, un bărbat cu chip rotund, cu sprîncenele la fel de albe ca și barba și îmbrăcat cu o grijă studiată.

- ...Sub conducerea *Imamului*, adăugă el apăsat.

- Da, desigur, spuse Muzadeh, apoi continuă ca și cum n-ar fi fost întrerupt, ...și vă informez oficial că *Iran-Toda* se află sub controlul nostru direct. Peste trei zile va avea loc o ședință pentru a organiza conducerea și

operațiunile viitoare. Toate contractele anterioare din vremea Șahului - deci ilegale - sunt anulate. Am să numesc un nou comitet de conducere, cu mine ca președinte, reprezentanți ai muncitorilor, un muncitor japonez și dumneata. O să....

- Și eu și-un *mullah* din Bandar-e Delam, spuse *ayatolahul*, străpungindu-l cu privirea.

Muzadeh trecu furios la farsi.

- Putem discuta componența comitetului mai tîrziu. Vocea sa păstra o urmă de nervozitate. Cel mai important lucru e să-i avem pe muncitori reprezentați.

- Cel mai important lucru e să-ndeplinim lucrarea lui Allah!

- În această privință, a lucra pentru popor și a lucra pentru Allah e același lucru.

- Nu, dacă *a lucra pentru popor* înseamnă a lucra într-ascuns pentru Satan.

Toți cei cinci iranieni înarmați se foiră neliniștiți. Fără să-și dea seama, se regrupaseră în două grupuri de patru și două persoane. În tăcere, ochii lor alergau de la unul la celălalt dintre bărbații aflați la masă. Unul dintre ei ridică încet piedica armei.

- Ce spuneați? întrebă Watanabe repede și aproape adăugă *Banzai*, cu ușurare, cînd băgă de seamă că toți își îndreptaseră atenția către el. Doriți să formați un nou comitet?

- Da.

Cu un efort, Muzadeh își smulse privirile de la *ayatolah* și continuă:

- O să pregătiți toate registrele pentru control și veți fi responsabili pentru orice problemă ivită - în trecut sau în viitor - sau crime împotriva Iranului, trecute sau viitoare.

- Am fost parteneri cu guvernul Iranului de la încep...

- Cu Șahul, nu cu poporul iranian! îl întrerupse Muzadeh. În spatele lui, santinelele - tineri, unii adolescenți, unii abia cu tuleie pe față - începură să murmure.

- Adevărat, domnule Muzadeh, spuse Watanabe, netemător.

Mai trecuse prin astfel de confruntări de multe ori pînă atunci în ultimele cîteva luni.

- ...dar noi suntem japonezi, *Iran-Toda* este construită de către tehnicieni japonezi - cu mult ajutor din partea muncitorilor și specialiștilor iranieni - și e plătit în totalitate cu bani japonezi.

- Asta n-are nimic...

- Da știm, spuse *ayatolahul* tare, dar binevoitor, acoperindu-l pe celălalt, știm asta și sunteți bineveniți în Iran. Știm că japonezii nu sunt la fel cu șmecherii de americani sau vicleni de englezi. Și deși nu sunteți mahomedani, din nefericire pentru voi, neavînd încă ochii deschiși spre Allah, noi vă primim cu bucurie. Dar acum... acum, cu ajutorul lui Allah ne-am luat din nou țara în stăpînire. Acum trebuie să facem... să facem noi aranjamente pentru operațiunile viitoare. Oamenii noștri or să rămînă aici și or să pună întrebări. Vă rog cooperați cu ei. N-aveți nimic de ce vă teme, amintiți-vă! Dorim la fel de mult ca și voi ca această fabrică să fie terminată și să-nceapă să lucreze. Mă numesc Ismael Awhazi și sunt *ayatolahul* acestei regiuni.

Se ridică atît de brusc, încît mulți dintre cei de față tresăriră.

- O să ne-ntoarcem peste patru zile, de azi înainte.

Muzadeh spuse înfierbîntat în farsi:

- Avem alte ordine pentru acești trei...

Dar *ayatolahul* plecase deja. Muzadeh se ridică și ieși sfidător, urmat de oamenii lui.

Cînd rămaseră singuri, Kasigi își îngădui să scoată batista și să-și șteargă fruntea. Tînărul Takeo era încă șocat. Watanabe căută prin buzunare țigările, dar pachetul era gol. Zdrobi cutia, Takeo se trezi la viață, se repezi la un sertar și scoase un pachet nou, îl deschise și-l întinse.

- Mulțumesc, Takeo!

Watanabe se așeză și-și aprinse țigara.

- Poți pleca acum.

Se uită la Kasigi.

- Deci, spuse, începe din nou.

- Da.

Kasigi era frămîntat de implicațiile unui nou *komiteh* hotărît să ducă lucrurile la bun sfîrșit.

- Asta-i cea mai bună veste pe care o puteam căpăta. O să fie primită cu mare bucurie în Japonia!

De fapt, se gîndea din ce în ce mai înfierbîntat, știrea asta o să îndepărteze blestemul purtat de rapoartele lui Watanabe și poate, cumva, noi, Hiro Toda și eu, împreună, îl vom putea neutraliza pe Gyokotomo și dacă - și mai bine - Hiro s-ar retrage în favoarea fratelui său, asta ar fi perfect.

- Ce-i? întrebă, observîndu-l pe Watanabe privindu-l îndelung.

- N-am vrut să spun că începe din nou lucrul, Kasigi-*san*, spuse tăios inginerul șef. Noul *komiteh* n-o să fie cu nimic mai bun decît celălalt. De fapt o să fie mai rău. Cu vechii parteneri, nelipsitul peșcheș deschidea ușile și știai cu cine ai de-a face. Dar cu fanaticii ăștia... Niște amatori!

Iritat, Watanabe își trecu mîna prin păr. Toți zeii și spiritele, dați-mi putere să nu mă răstesc la prostul ăsta pentru nemărginita lui prostie! își zise. Fii înțelept! Liniștește-te! E doar o maimuță, nu dintr-o stirpe ca a ta, direct descendentă din stăpînitorii din nord.

- Deci *ayatolahul* a mințit?!

Bucuria lui Kasigi se topi.

- Nu, amăritul ăla credea în ce spunea, dar nu se-va întîmpla nimic. Poliția și SAVAK, indiferent ce nume o să poarte de aici înainte, încă controlează Abadanul și zona asta. Localnicii sunt în cea mai mare parte arabi suniți, nu iranieni șiiți. Vreau să spun c-or să înceapă din nou omorurile.

Watanabi explică ciocnirea verbală pe care cei doi o avuseseră în farsi.

- Acum, cînd fiecare facțiune încearcă să cîștige puterea, o să fie și mai rău.

- Barbarii ăștia n-or să se supună lui Khomeini, n-or să lase armele?

- Vreau să spun că cei de stînga, ca Muzadeh, or să continue războiul ajutați și instigați de sovietici, care

doresc cu disperare să intre în stăpînirea Iranului. Au dorit întotdeauna Iranul şi-or să dorească întotdeauna Iranul, pentru petrol şi pentru strîmtoarea Hormuz, fiindcă cu piciorul pe strîmtoare vor stăpîni Occidentul şi Japonia. În ceea ce mă priveşte, Occidentul, America şi restul lumii pot să putrezească. Dar noi suntem obligaţi să pornim războiul dacă strîmtoarea va fi închisă navelor noastre.

- Aşa e. Fără îndoială, aşa e.

Kasigi era la fel de nervos.

- Ştim cu toţii asta. Sigur că asta înseamnă război cîtă vreme depindem de petrol.

- Da, spuse Watanabe întunecat, zece ani, nu mai mult!

- Da!

Amîndoi bărbaţii erau conştienţi de uriaşul efort naţional depus în proiectele de cercetare, pe faţă sau în secret, pentru dezvoltarea unor noi surse de energie care să facă Japonia independentă energetic. *Proiectul Naţional*. Sursa: soarele şi marea.

- Zece ani, da, doar zece ani!

Kasigi era încrezător.

- Dacă avem zece ani de pace şi acces liber la piaţa americană, atunci o să avem gata varianta noastră şi-atunci o să stăpînim lumea. Dar între timp, adăugă înfuriindu-se din nou, următorii zece ani va trebui să ne ploconim în faţa tuturor barbarilor şi bandiţilor.

- N-a spus Hruşciov că "ruşii nu trebuie să facă nimic ca să cîştige Iranul, pentru că Iranul e un măr putred care o să cadă singur în mîinile noastre"? Watanabe se înfuriase. Garantez că scîrboşeniile alea scutură copacul cu toată puterea.

- I-am bătut odată, spuse întunecat Kasigi, amintindu-şi războiul naval ruso-japonez din 1904, la care participase bunicul său. Putem s-o facem din nou. Omul ăla, Muzadeh, ar putea fi un progresist şi duşman al *mulahilor*. Nu-s cu toţii fanatici sprijinitori ai lui Khomeini...

- Aşa e, Kasigi-*san*. Însă unii sunt la fel de fanatici supuşi ai zeului lor, Lenin-Marx, şi la fel de proşti. Dar

mă prind fără şovăială că Muzadeh e unul dintre aşa-numiţii intelectuali, cu studii în Franţa, a cărui pregătire a fost plătită din bursele Şahului, care a fost adoptat, pregătit şi trimis încoace de profesori de stînga francezi. Am petrecut doi ani la Sorbona, la un curs postuniversitar. Cunosc intelectualii ăştia, *crétins*! Iar unii dintre profesori au încercat să mă atragă şi pe mine. Odată...

Zgomotul unei rafale scurte de armă automată de afară îl întrerupse. Pentru un moment, amîndoi bărbaţii rămaseră nemişcaţi, apoi ţîşniră la fereastră. Patru etaje mai jos, *ayatolahul* şi Muzadeh stăteau pe treptele din faţa intrării. În faţa lor, în curte, îi ameninţa cu o mitralieră un bărbat, singur în mijlocul unui semicerc de oameni înarmaţi, iar restul erau împrăştiaţi prin apropiere, prin camioane, unii dintre ei strigînd şi toţi părînd agresivi. Scragger se afla undeva către marginea cîmpului vizual şi în timp ce priveau îl observară strecurîndu-se într-o poziţie defensivă mai bună. Ayatolahul ridică braţele şi începu să vorbească volubil. Watanabe nu putea auzi ce spune omul, aşa că deschise cu grijă o fereastră şi privi prudent afară.

- Spune: "În numele lui Allah, predaţi armele. *Imamul* a poruncit-o! Aţi auzit cu toţii emisiunea lui şi mesajul. Vă spun din nou: supuneţi-vă lui şi predaţi armele!"

Urmară strigăte şi mai furioase de ambele părţi, oamenii ameninţîndu-se unii pe alţii cu pumnii. În mijlocul confuziei, Scragger se depărtă încetişor şi dispăru după o clădire. Watanabe se aplecă şi mai mult pe fereastră, întinzîndu-se să audă mai bine.

- Omul care ameninţă cu arma, nu pot să văd dacă poartă o banderolă verde sau nu... ah, nu poartă, deci trebuie să fie *fedain* sau *tudeh*.

În curte se aşternuse tăcerea. Oamenii începuseră să-şi caute poziţii mai bune, toate armele încărcate, fiecare trăgînd cu coada ochiului la vecini, cu toţi nervii întinşi la maximum. Bărbatul care îi ameninţa pe cei doi ridică arma şi urlă la *ayatolah*:

- Porunceşte oamenilor tăi să lase jos armele!

Muzadeh păşi înainte, nedorind o confruntare acolo, ştiind că oamenii lui erau mult depăşiţi ca număr.

- Stai, Hassan, o să ...

- N-am luptat şi fraţii noştri n-au murit ca să predăm armele şi puterea *ayatolahilor!*

- Guvernul are puterea. Guvernul!

Muzadeh ridică şi mai mult glasul.

- Vă veţi păstra cu toţii armele acum şi o să le predaţi la biroul meu, căci eu reprezint noul guvern şi ...

- Nu-i adevărat, strigă *ayatolahul.* Mai întîi, în numele lui Allah, toate gărzile neislamice o să-şi pună armele jos, pe pămînt, şi-or să plece în pace. Al doilea, guvernul este supus *Komitehului Revoluţionar* sub directa îndrumare a *Imamului* şi acest om, Muzadeh, nu este confirmat încă în funcţie, deci n-are nici un fel de autoritate. Supuneţi-vă, sau veţi fi dezarmaţi.

- Eu reprezint aici guvernul!

- Nu-i adevărat!

- *Allah-u Akbar,* strigă cineva şi apăsă pe trăgaci.

Hassan, tînărul aflat în mijlocul semicercului, primi rafala în spate şi se răsuci în pirueta ansului morţii. Răpăiră imediat şi alte arme şi oamenii se aruncară la adăpost sau se întoarseră către vecinii lor.

Bătălia fu scurtă şi sălbatică. Muriră mulţi, dar oamenii lui Muzadeh fuseseră mult inferiori ca număr. Gărzile Verzi fură necruţătoare. Cîţiva dintre ei îl prinseseră pe Muzadeh şi acesta era acum în genunchi, în praf, cerînd îndurare. *Ayatolahul* se afla pe trepte. O rafală de gloanţe îl izbise în piept şi stomac şi acum zăcea în braţele unui om, cu hainele pătate de sînge. Un şuvoi subţire de sînge i se scurgea din colţul gurii pe barbă.

- Allah e mare, Allah e mare! murmură el, apoi slobozi un geamăt gîlgîit de durere.

- Învăţătorule, spuse cu lacrimile pe obraji omul care îl susţinea, spune-i lui Allah c-am încercat să te apărăm. Spune-i Profetului!

- Allah e mare, murmură.

- Ce facem cu Muzadeh? întrebă altcineva.

- Ce să faceți cu el? Împliniți lucrarea lui Allah. Ucideți-l! Ucideți-l, așa cum trebuie să ucideți toți dușmanii Islamului. Nu e alt Dumnezeu decît Allah!

- Ordinul fu dus la îndeplinire instantaneu, cu cruzime. *Ayatolahul* muri zîmbind, cu numele lui Allah pe buze. Ceilalți îl plînseră, menindu-i Paradisul..

CAPITOLUL 24

Baza militară aeriană Kowiss. Ora 2,32 după-amiază. Manuela Starke se afla în bucătăria bungalowului, pregătind tocană după o rețetă mexicană. De la un casetofon cu baterii, așezat pe pervazul ferestrei, muzica country umplea mica încăpere. Pe aragaz se afla o oală mare, plină cu bucăți de carne și o parte dintre ingrediente și, cînd aceasta începu să fiarbă, femeia micșoră flacăra, lăsînd-o să fiarbă domol, și aruncă o privire la ceasul de la încheietura mîinii, ca să rețină ora. Exact cum trebuie, își zise. O să mîncăm pe la șapte, iar luminările or să creeze o atmosferă plăcută la masă.

Mai erau de tăiat o mulțime de lucruri, pe lîngă ceapă și carnea de capră, așa încît continuă fericită, fredonînd absentă sau schițînd din cînd în cînd, în ritmul muzicii, cîte un mic pas de dans. Bucătăria era mică și era dificil să te miști prin ea, deloc asemănătoare cu uriașa bucătărie cu tavanul din grinzi de lemn, de la străvechea și întinsa *hacienda* spaniolă - oh, atît de minunată - pe care familia ei o stăpînea de aproape un secol în Lubbock, unde crescuseră ea, frații și surorile ei. Dar nu-i păsa că locuia înghesuită sau că gătea fără ustensilele potrivite. Se bucura că avea de făcut ceva care să-i abată gîndurile de la întrebarea care o frămînta: cînd avea să-și revadă din nou soțul?

Conroe a plecat sîmbătă cu *mullahul* la Bandar-e Delam, își zise încercînd să se liniștească, astăzi e marți, deci numai trei zile - și ziua de azi nici măcar nu s-a sfîrșit. Noaptea trecută am vorbit cu el la radio.

"Salut, scumpo, totul e-n regulă aici, nu te-ngrijora. Iartă-mă, trebuie să plec. Timpul de emisie e limitat pentru moment. Te iubesc şi ne vedem curînd!"

Vocea lui atît de minunată şi plină de siguranţă... şi totuşi era dureros de convinsă că sesizase o undă de nervozitate, lucru care o preocupa de atunci şi-i tulbura visele. Ţi se pare, o să se-ntoarcă în curînd. Lasă visele nopţii şi vezi-ţi de visul tău de toate zilele. Totul e-n regulă, concentrează-te asupra gătitului!

Adusese cu ea de la Londra, odată cu alte mirodenii, pachete de boia, papricaş, piper negru, ghimbir, usturoi proaspăt, ardei iute uscat şi fasole uscată şi multe altele şi doar cîteva lucruri pentru noapte, şi hîrtie igienică, în singura geantă de voiaj pe care o putuse lua la bordul avionului. Mirodenii picante pentru că Starke adora mîncărurile mexicane, în special reţeta asta de tocană numită *chili*, amîndoi căzînd de acord că, în afară de *curry*, tocana indiană, era singurul mod de a face carnea de capră gustoasă. Nu avusese nevoie să aducă cu ea îmbrăcăminte sau alte lucruri, pentru că mai avea cîte ceva în apartamentul lor de la Teheran. Celălalt dar pe care-l adusese era un mic borcan de zacuscă, după care ştia că erau înnebuniţi Genny şi Duncan McIver - servită pe pîine prăjită, fierbinte, unsă cu unt - pîine pe care Genny o cocea cînd putea să obţină făină şi drojdie.

Astăzi Manuela copsese pîine. Cele trei pîini se răceau pe masă în tăvile lor, sub o bucată de tifon, ferite de muşte. Blestemate muşte! Muştele strică vara chiar şi la Lubbock... Ah, Lubbock, cum s-or simţi copiii?

BillyJoe şi Conroe Junior şi Sarita - şapte, cinci şi trei ani. Oh, minunile mele, se gîndi ea fericită, mă bucur atît de mult că v-am trimis acasă la tatăl meu şi că aveţi zece mii de acri să alergaţi şi pe bunicul Starke în apropiere, cu vocea lui răguşită şi atît de blîndă: "Da' să vă puneţi cizmele, că-s şerpi pe-aici, m-auziţi?"

- Trăiască Texasul, spuse tare şi rîse singură, tocînd cu degetele îndemînatice, amestecînd cu lingura, gustînd din cînd în cînd, mai adăugînd puţină sare sau usturoi.

Îl văzu pe fereastră pe Freddy Ayre traversînd mica piaţă către turnul radio. Alături de el păşea Pavoud, şeful angajaţilor iranieni. Un tip simpatic, îşi zise. Suntem norocoşi că avem un personal de încredere. Dincolo de ei se zărea pista principală şi restul bazei, acoperită de zăpadă, şi cerul înnorat al după-amiezei ascunzînd vîrfurile munţilor. Cîţiva dintre piloţi şi mecanici - Marc Dubois, care îl adusese pe *mullah* de la Bandar-e Delam, printre ei - loveau într-o doară o minge de fotbal.

Nu se întîmpla nimic altceva acolo, doar întreţinerea aparatelor, verificarea pieselor de schimb, o pensulă de vopsea dată ici şi colo - nici un zbor începînd de duminică, cînd se petrecuse revolta şi atacul asupra bazei. Duminică seară, trei dintre răsculaţi - un aviator şi doi sergenţi din regimentul de tancuri - fuseseră judecaţi de curtea marţială şi împuşcaţi în zori. Ieri şi azi baza fusese tăcută. O dată, ieri, văzuseră două avioane de vînătoare ţîşnind către cer, dar atît, ceea ce era ciudat, căci baza era una de antrenament şi de obicei foarte aglomerată. Nimic nu părea să se mişte. Se vedeau cîteva camioane, nici un tanc şi nimeni nu mărşăluia - nici măcar vizitatori. Noaptea se auziseră focuri de armă şi strigăte, care se domoliseră însă repede.

Se studie critic în oglinda atîrnată de un cîrlig deasupra chiuvetei plină cu crăiţi, linguri, ceşti şi farfurii murdare. Îşi întoarse pe rînd cînd un obraz, cînd celălalt, studiindu-şi chipul - atît cît putea vedea din el.

- Arăţi bine acum, dragă, spuse imaginii, dar ar fi foarte bine să-ţi mişti fundul şi să faci nişte jogging şi să termini cu pîinea, vinul, *chilli, tostadas, burritos, tacos, muchchas*, mîncarea de fasole, prăjiturile de casă însiropate cu miere, ochiurile cu şuncă prăjită şi biscuiţii de casă...

Oala începu din nou să clocotească, abătîndu-i atenţia. Mai redusă o idee flacăra, gustă amestecul roşcat, gros, încă amărui, căci nu fiersese îndeajuns.

- Omule, spuse cu uşurare, asta o să-l facă pe Conroe mai fericit decît un porc la troacă!

Chipul i se încruntă. Așa ar fi, dacă ar fi aici. Ei, asta e! Băieților o să le placă la fel de mult. Începu să spele vasele, dar nu putu să-și abată gîndurile de la Bandar-e Delam. Simți că-i dau lacrimile.

- Of, la naiba! Stăpînește-te!

- CASEVAC!

Strigătul slab răzbătînd de afară o făcu să tresară și să privească pe fereastră. Meciul de fotbal încetase. Toți oamenii se holbau la Ayre care cobora alergînd scările turnului, strigînd la ei. Îi văzu îmbulzindu-se în jurul lui, apoi răspîndindu-se în toate părțile. Ayre se îndreptă către bungalowul ei. Își scoase în grabă șortul, își șterse lacrimile și deschise ușa.

- Ce s-a întîmplat, Freddy?

El zîmbi.

- Ziceam să-ți spun că turnul lor m-a anunțat prin radio să pregătesc un '212 pentru un zbor CASEVAC, urgent, la Isfahan. Au aprobare de la *IranOil*.

- E departe?

- O, nu, doar la vreo trei sute de kilometri, cîteva ceasuri. E destulă lumină. Marc o să rămînă peste noapte acolo și-o să se-ntoarcă mîine.

Ayre zîmbi iarăși.

- E bine c-avem ceva de făcut. Ciudat, au cerut să zboare Marc.

- De ce el?

- Nu știu. Poate din pricină că-i francez și francezii l-au ajutat pe Khomeini. Ei, trebuie să plec. Tocana ta miroase grozav, Marc e fiert că n-o să aibă parte de ea!

Plecă spre birouri, înalt și arătos. Ea rămase în ușă. Mecanicii împingeau afară din hangar un '212 și Marc Dubois flutură vesel mîna și își trase fermoarul la combinezonul îmblănit de zbor, grăbindu-se să urmărească verificarea dinaintea zborului. Atunci observă convoiul de patru mașini care se apropia în lungul drumului de centură. În același timp îl văzu și Fred Ayre. Se încruntă și intră în birou.

- Ai pregătit aprobarea de zbor, domnule Pavoud?

- Da, excelență.

Pavoud îi întinse hîrtia. Ayre nu băgă de seamă încordarea care-l stăpînea şi nici că mîinile-i tremurau.

- Mulţumesc. Ai face bine să vii şi dumneata în caz că totul e-n farsi.

- Dar, excelenţă...

- Haide.

Încheindu-şi nasturii de la combinezonul de zbor din pricina vîntului, Ayre ieşi grăbit. Pavoud îşi şterse palmele asudate. Ceilalţi iranieni îl priviră la fel de neliniştiţi.

- Cum o vrea Allah, spuse unul dintre ei binecuvîntîndu-l, mulţumind lui Allah şi Profetului că nu era chemat el, ci Pavoud.

În jurul elicopterului verificarea continua. Ayre ajunse în acelaşi timp cu maşinile. Zîmbetul îi dispăru. În maşini erau înghesuiţi oameni înarmaţi din Gărzile Verzi, care se răspîndiră de jur împrejurul elicopterului. Printre ei se aflau şi aviatori în uniformă.

De pe locul din faţă al maşinii din frunte ieşi *mullahul* Hussain Kowissi, purtînd un turban foarte alb şi un halat negru, nou, şi vechile sale cizme uzate. De umăr îi atîrna pistolul mitralieră AK 47. Se vedea de departe că el comanda. Ceilalţi deschiseră uşile din spate ale primei maşini şi-l traseră afară pe colonelul Peshadi, apoi pe soţia lui. Peshadi se răsti, înjurîndu-i, şi ei se traseră puţin înapoi. Colonelul se îndreptă din spate, netezindu-şi mantaua de uniformă şi şapca. Soţia lui purta un palton gros, mănuşi, o pălărie mică şi o geantă pe umăr. Avea chipul alb şi tras, dar, ca şi soţul ei, îşi ţinea mîndră fruntea sus. Se întoarse şi întinse mîna după o mică geantă de mînă aflată în maşină dar unul dintre Gărzile Verzi o înşfăcă, după o uşoară ezitare, însă; i-o întinse.

Ayre încercă să-şi ascundă uluirea.

- Ce se-ntîmplă, *sir*?

- Suntem... suntem trimişi sub pază la Isfahan. Unitatea mea... unitatea mea a fost trădată şi se află în mîinile răsculaţilor.

Colonelul nu încerca să-şi ascundă furia de pe chip şi se răsuci către Hussain, răstindu-se din adîncul plămînilor, în farsi:

- Te-ntreb din nou: ce-are a face soția mea cu toate astea, ei?

Nervos, unul dintre revoluționarii aflat în apropiere îl împinse în spate cu țeava armei. Fără să se întoarcă, colonelul îi smuci arma, îndepărtînd-o cu un gest indiferent.

- Fiu de cățea rîioasă!

- Oprește-te! spse Hussain în farsi, Sunt ordine din Isfahan! Ți-am arătat ordinul prin care tu și soția ta trebuie să fiți trimiși deîndată...

- Ordinul? O bucată de hîrtie mizerabilă, soioasă, mîzgălită indescifrabil de mîna unui analfabet și semnat de un *ayatolah* de care n-am auzit în viața mea!

Hussain se apropie de el.

- Urcați, amîndoi, sau o să pun să fiți tîrîți cu forța!

- Cînd o să fie gata aparatul!

Disprețuitor, colonelul scoase o țigară.

- Dă-mi un foc. ordonă unuia dintre oamenii aflați lîngă el și cînd omul șovăi se răsti: Ești surd?! Un foc!

Omul zîmbi strîmb și găsi un chibrit, iar toți cei din jurul lui dădură din cap aprobator, chiar și *mullahul*, admirînd curajul în fața morții, curajul în fața Iadului, pentru că fără îndoială acest om era omul Șahului și se-ndrepta către Iad. Fără îndoială, către Iad. Nu l-am auzit strigînd "Trăiască Șahul" doar cu cîteva ore în urmă cînd, în mijlocul nopții, ajutați de toți soldații și aviatorii și cîțiva dintre ofițerii bazei, am invadat și am pus stăpînire pe unitate și pe minunata lui casă, ceilalți ofițeri fiind deja în celule? Allah e mare! A fost voia lui Allah, minunea înfăptuită de Allah că puterea generalilor s-a năruit ca mormanul de gunoi, așa cum ne-au spus *mullahii* că o să se întîmple. *Imamul* a avut din nou dreptate, Allah să-l apere!

Hussain se apropie de Ayre care înghețase, uluit de ceea ce se-ntîmpla, încercînd să-nțeleagă. Alături, Marc Dubois era la fel de stupefiat. Toate verificările fuseseră oprite.

- *Salaam*, spuse *mullahul*, încercînd să fie politicos. N-aveți de ce vă teme. *Imamul* a poruncit ca totul să revină înapoi la normal.

- Normal?! îl ingină Ayre furios. Acesta-i colonelul Peshadi, comandant de tancuri, eroul forței voastre de intervenție trimisă în Oman ca să ajute la înăbușirea unei revolte sprijinite de marxiști și stoparea invaziei din Yemenul de Sud.

Se întîmplase în '73, cînd sultanul Omanului îi ceruse ajutor Șahului.

- N-a primit colonelul Peshadi cea mai mare medalie care se dă numai pentru curaj în luptă, *Zolfarazan*?

- Da, dar acum colonelul Peshadi e chemat să răspundă la întrebări privind crime împotriva poporului iranian și a legilor lui Allah! *Salaam*, căpitane Dubois, mă bucur că o să pilotezi dumneata.

- Mi s-a cerut să zbor pentru un CASEVAC. Ăsta nu e un CASEVAC! spuse Dubois.

- Este evacuarea unor victime. Colonelul și soția sa trebuie să fie evacuați la Comandamentul General din Isfahan. Hussain adăugă cu un zîmbet sardonic: Poate ei sunt victimele.

Ayre spuse:

- Îmi pare rău. Aparatele noastre sunt închiriate de *IranOil*. Nu putem face ceea ce ni se cere.

Mullahul se răsuci și strigă:

- Excelență Esvandiary!

Kuram Esvandiary, sau Barosanu' cum i se mai spunea, abia trecuse de treizeci de ani, era foarte popular printre piloții străini, foarte eficient și pregătit de *S-G*. Petrecuse doi ani la sediul central al *S-G* de la Aberdeen cu o bursă dată de Șah. Apăru de undeva din spate și pentru un moment nici unul dintre cei de la *S-G* nu recunoscură în el managerul stației. Era un individ care se îmbrăca de obicei pedant și se rădea cu multă grijă, dar acum avea o barbă deasă, nerasă de trei-patru zile, și purta haine grosolane, cu o banderolă verde pe braț, o pălărie pleoștită, iar de umăr îi atîrna o carabină M 16.

- Zborul e trecut aici, spuse el întinzîndu-i lui Ayre formularele obișnuite. Le-am semnat și ștampilat.

- Dar, Barosane, sigur că-nțelegi că ăsta nu este de fapt un CASEVAC!

- Numele meu este Esvandiary, domnul Esvandiary, interveni el fără să zîmbească şi Ayre roşi, iar acesta este un document legal de la *IranOil*, care v-a angajat sub contract aici, în Iran.

Chipul i se înăspri.

- Dacă refuzaţi o cerere oficială în condiţii bune de zbor, încălcaţi contractul şi dacă o faceţi fără vreun motiv, atunci avem dreptul să vă confiscăm toate bunurile, aparatele, hangarele, piesele de schimb, casele, echipamentul şi să vă dăm imediat afară din Iran.

- Nu poţi să faci asta!

- Sunt reprezentantul şef al lui *IranOil* aici, acum! spuse Esvandiary scurt. *IranOil* este proprietatea guvernului. *Komitehul* Revoluţionar sub conducerea *Imamului* Khomeini, pacea fie cu el, este guvernul. Citiţi contractul cu *IranOil* şi contractul dintre *S-G* şi *Iran Helicopters*. Ai de gînd să decolezi sau refuzi?

Ayre îşi stăpîni nervii.

- Cum rămîne... Cum rămîne cu primul ministru Bakhtiar şi guvernul Bakhtiar?

Esvandiary şi *mullahul* îl priviră lung.

- N-ai auzit încă? A demisionat şi-a fugit. Generalii au capitulat alaltăieri dimineaţă, *Imamul* şi *Komitehul* Revoluţionar sunt guvernul Iranului acum.

Ayre, Dubois şi toţi cei din jurul lui rămaseră cu gurile căscate la el. *Mullahul* spuse în farsi ceva ce nu înţeleseră. Oamenii săi rîseră.

- Capitulat? fu tot ce putu spune Ayre.

- A fost voia lui Allah ca generalii să-şi vină în fire, spuse Hussain cu ochii strălucind. Au fost arestaţi. Întregul Stat Major. Toţi! Aşa cum vor fi arestaţi toţi duşmanii Islamului. L-am prins şi pe Nassiri, aţi auzit de el? continuă *mullahul* ironic.

Nassiri era detestatul şef al SAVAK, pe care Şahul îl arestase cu cîteva săptămîni în urmă şi care se afla în închisoare, aşteptînd procesul.

- Nassiri a fost găsit vinovat de crime împotriva umanităţii şi împuşcat împreună cu alţi trei generali: Rahimi, guvernatorul legii marţiale din Teheran, Naji,

guvernatorul general al Isfahanului, și comandantul de parașutiști Khosrowdad. Îți pierzi vremea. Decolezi sau nu?

Ayre abia era în stare să gîndească. Dacă ce spune e adevărat, atunci Peshadi și soția lui sunt ca și morți. S-a întîmplat totul atît de repede, totul atît de imposibil...

- Noi, sigur că o să ... decolăm, dacă... dacă-i un zbor legal! Da' de fapt, ce doriți?

- Să-l transportați imediat la Isfahan pe Excelența Sa, *mullahul* Hussain Kowissi, cu însoțitorii săi.

- Imediat, întrerupse Esvandiary nerăbdător. Împreună cu prizonierul și soția lui.

- Ei... colonelul și soția... nu sunt pe document.

Și mai enervat, Esvandiary îi smulse hîrtia din mîini și scrise pe ea.

- Acum sunt.

Arătă către Manuela care sătea în spatele lui Dubois și Ayre, îmbrăcată în salopetă și cu părul înghesuit cu grijă sub o șapcă. O observase din clipa în care sosise, ispititoare și tulburătoare ca întotdeauna.

- Ar trebui s-o arestez pentru pătrundere neautorizată pe un teritoriu străin, spuse răgușit. N-are dreptul să se afle aici. Aici nu sunt locuințe pentru familiști și nici nu se prevede asta pe vreuna dintre bazele noastre sau în regulamentele *S-G*.

De lîngă elicopter, colonelul Peshadi strigă furios în englezește:

- Decolăm astăzi sau nu? Ne e frig. Grăbiți-vă, Ayre: vreau să petrec cît mai puțin timp cu putință în compania acestor gunoaie!

Esvandiary și *mullahul* roșiră. Ayre strigă la rîndul lui, curajul colonelului încălzindu-l:

- Da, *sir*, îmi pare rău! E *okay*, Marc?

- Da.

Dubois îl întrebă pe Esvandiary:

- Unde este aprobarea militarilor?

- E cu toate documentele acolo, ca și cea pentru zborul de întoarcere de mîine.

Esvandiary adăugă în farsi către *mullah*:

- Cred c-ar trebui să urcați, Excelență.

Mullahul plecă. Gărzile îi făcură semn lui Pesbadi și soției sale să urce la bord. Urcară treptele fără să șovăie, cu fruntea sus. Oameni înarmați se înghesuiră după ei și *mullahul* se așeză în scaunul din stînga, în față, lîngă Dubois.

- Așteptați un minut, începu Ayre, depășind șocul. Nu zburăm cu oameni înarmați. E împotriva regulilor. Și ale voastre, și ale noastre.

Esvandiary strigă un ordin, arătînd cu degetul la Manuela. Imediat patru oameni înarmați o înconjurară. Alții se apropiară mai mult de Ayre.

- Acum dă-i drumul lui Dubois.

Încordat și foarte conștient de primejdie, Ayre se supuse. Dubois încuviință din cap și porni motoarele. În curînd se afla în aer.

- Acum, în birou! spuse Esvandiary, acoperind zgomotul motoarelor.

Îi rechemă pe cei ce-i trimisese s-o înconjoare pe Manuela și le ordonă să se urce înapoi în mașini.

- Lăsați aici o mașină și patru santinele. Mai am niște ordine pentru străinii ăștia. Tu, adăugă el grosolan către Pavoud, tu fă un raport la zi asupra tuturor aparatelor de aici, înregistrează toate piesele de schimb, toate misiunile de transport, ca și cantitatea de combustibil și personalul străin și iranian, cu numele lor, funcția, numărul de pașaport, permisul de rezidență, permisul de lucru și licența de zbor. Înțelegi?

- Da, da, Excelență Esvandiary, da, desigur!

- Și vreau să văd mîine toate pașapoartele și permisele. Treci la treabă!

Omul plecă grăbit. Esvandiary intră înconjurat de plecăciuni. O porni înaintea tuturor, intră în biroul lui Starke și se așeză la masa acestuia. Ayre îl urmă.

- Stai jos.

- Mulțumesc, ești foarte drăguț! spuse Ayre batjocoritor, așezîndu-se pe scaunul din fața lui.

Amîndoi bărbații aveau aceeași vîrstă. Iranianul scoase o țigară și o aprinse.

- De-aici înainte acesta va fi biroul meu, spuse. Acum, că Iranul e în sfîrşit în mîini iraniene, putem începe să facem schimbările necesare. Următoarele două săptămîni o să acţionaţi sub conducerea mea personală pînă cînd o să fiu sigur că aţi înţeles noile reguli. Sunt cea mai înaltă autoritate pentru Kowiss a *IranOil* şi o să autorizez toate aprobările de zbor. Nimeni nu decolează fără aprobare scrisă şi întotdeauna numai cu o santinelă înarmată lîngă el.

- E împotriva legilor internaţionale şi iraniene şi e interzis! În afară de asta, este al dracului de primejdios şi basta!

Se lăsă o tăcere grea. Apoi Esvandiary dădu din cap.

- O să luaţi santinele care vor avea arme, dar nu muniţie.

Zîmbi.

- Uite, vezi, putem să ajungem la un compromis. Putem fi rezonabili. Vezi, noua eră va fi bună şi pentru voi.

- Sper să fi şi pentru tine.

- Adică?

- Adică fiecare revoluţie de care am citit începe întotdeauna prin a se măcina pe sine însăşi. Prietenii devin iute duşmani şi, chiar mai repede, mor.

- La noi n-o să fie aşa.

Esvandiary era pe deplin încrezător.

- La noi n-o să fie aşa. Revoluţia noastră a fost o adevărată revoluţie a poporului. A întregului popor. Toţi au vrut să scape de Şah şi de stăpînii lui străini.

Sper să ai dreptate, amăritule, se gîndi Ayre, căci omul îi fusese cîndva simpatic. Dacă şefii voştri pot judeca, condamna şi împuşca patru generali de prim rang, toţi oameni de treabă, excepţîndu-l pe Nassiri, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pot să aresteze şi să brutalizeze patrioţi minunaţi ca Peshadi şi soţia lui. Dumnezeu să te-ajute!

- Ai isprăvit cu mine, pînă una-alta?

- Aproape.

Esvandiary se simți străbătut de-un val de mînie. Pe fereastră o zări pe Manuela întorcîndu-se la bungalow înconjurată de-o parte dintre piloți și pofta îi mări furia.

- Ar fi bine să învățați să vă purtați și să pricepeți că Iranul este o țară asiatică, orientală, o putere mondială și niciodată, niciodată nu va fi exploatată de englezi, americani sau chiar sovietici. Niciodată!

Se lăsă să alunece pe spate în scaun și-și puse picioarele pe birou, așa cum îi văzuse făcînd de sute de ori pe Starke și pe Ayre, cu călcîiele către Ayre, un gest insultător în această parte a lumii.

- Englezii au fost mai răi decît americanii. Ne-au făcut de rîs în fața lumii vreme de o sută și cincizeci de ani, tratînd străvechiul Tron al Păunului și țara noastră ca pe propriul lor fief, folosind apărarea Indiei ca scuză. Au dictat mai-marilor noștri, ne-au ocupat de trei ori, ne-au forțat să semnăm tratate inechitabile, ne-au corupt conducătorii ca să obțină concesiuni. De o sută cincizeci de ani englezii și rușii își împart țara mea, englezii au ajutat celelalte hiene să ne fure provinciile din nord, Caucazul nostru, și l-au sprijinit pe Reza Han să ajungă pe tron, ne-au ocupat, cu sovieticii, în timpul războiului vostru mondial și numai cu un efort suprem am sfărîmat lanțurile și i-am aruncat afară din țară.

Pe neașteptate, obrazul i se strîmbă și urlă:

- Nu-i așa?

Ayre nu se mișcase, nici măcar nu clipise.

- Barosane, și asta-i ultima dată cînd îți mai spun așa, zise liniștit, n-am nevoie de prelegeri, fă-ți treaba ta. Dacă putem să găsim o metodă satisfăcătoare, atunci asta-i altceva. Om trăi și-om vedea. Dacă vrei biroul ăsta, n-ai decît. Dacă vrei să răstorni pămîntul, n-ai decît. Și de fapt ai tot dreptul să sărbătorești: ați cîștigat, aveți armele, aveți puterea și acum răspunzi de toată treaba. Și ai dreptate, e țara ta, așa că hai s-o lăsăm așa, da?

Esvandiary se holbă la el. Își simțea capul plesnind de ura ce mocnea de ani și care acum nu mai trebuia stăpînită. Și deși știa sigur că nu e vina lui Ayre, era la fel de convins că, cu o clipă în urmă, i-ar fi împroșcat pe toți

- şi pe el - cu gloanţe, dacă nu s-ar fi supus şi n-ar fi zburat cu *mullahul* şi trădătorul Peshadi către judecata şi Iadul pe care-l merita. N-am uitat soldatul pe care l-a ucis Peshadi, cel care vroise să ne deschidă poarta, sau pe ceilalţi, ucişi cu două zile în urmă cînd ne-a învins Peshadi, sute de morţi, fratele meu şi doi dintre cei mai buni prieteni ai mei printre ei. Şi toate celelalte sute, mii, poate zeci de mii care au murit pe tot cuprinsul Iranului... Nu i-am uitat, pe nici unul!

Un firicel de salivă i se întinsese pe obraz şi el îl şterse cu dosul palmei, reuşind să-şi vină în fire, amintindu-şi importanţa misiunii sale.

- E-n regulă, Freddy - spusese *Freddy* involuntar - şi asta e ultima dată cînd îţi spun aşa. E-n regulă, să rămînă aşa.

Se ridică foarte obosit, dar mîndru de felul în care-i dominase şi foarte încrezător, foarte sigur de el, sigur că putea să-i pună pe străinii ăştia la treabă şi să-i facă să muncească şi să se poarte cum trebuie pînă cînd aveau să fie alungaţi din ţară. Foarte curînd asta, îşi zise. Aici n-am întîmpinat nici o dificultate în a pune în acţiune planul pe termen lung al partenerilor *IHC*. Are dreptate Valik. Avem destui piloţi iranieni şi n-avem nevoie de nici un străin. Pot să conduc eu operaţiunea asta ca asociat, slavă lui Allah că Valik a fost întotdeauna un sprijinitor tainic al lui Khomeini. În curînd o să am o casă mare în Teheran, iar cei doi fii ai mei vor merge acolo la Universitate, ca şi micuţa mea Fatmeh, deşi poate că ea ar trebui să meargă şi la Sorbona un an sau doi...

- O să mă-ntorc la nouă dimineaţa.

Nu închise uşa după el.

- Fir-ar al dracului, murmură Ayre.

O muscă începuse să izbească sticla unei ferestre. N-o băgă în seamă şi nu auzi zgomotul pe care-l făcea. Străbătut brusc de un gînd, trecu în celălalt birou. Pavoud şi ceilalţi se aflau la fereastră, privind plecarea străinilor.

- Pavoud!

- Da, da, Excelenţă!

Ayre observă că chipul bărbatului avea o tentă cenușie și arăta mult mai în vîrstă decît de obicei.

- Știai de generali, că s-au predat? întrebă, compătimindu-l.

- Nu, Excelență.

Obișnuit s-o facă, Pavoud mințea cu ușurință. Înghețat de teamă, se închisese în el însuși, încercînd să-și amintească dacă ar fi putut scăpa ceva în ultimii trei ani, dîndu-se de gol față de Esvandiary, fiindcă nu-i trecuse nici o clipă prin cap că acesta ar fi putut fi în secret un membru al Gărzilor Islamice.

- Noi... noi... Am auzit... zvonuri despre capitularea lor, dar știți cum umblă zvonurile...

- Da. Da, cred că ai dreptate.

- Eu... vă supărați dacă mă așez?

Pavoud bîjbîi după un scaun, simțindu-se foarte bătrîn. Dormise foarte prost în ultima săptămînă și drumul cu bicicleta, cale de trei kilometri, din acea dimineață de la mica sa locuință cu patru camere din Kowiss - pe care o împărțea cu familia fratelui său, cinci adulți și șase copii - fusese mai obositor decît de obicei. Desigur că el și toți oamenii din Kowiss auziseră de generalii care se predaseră umili, prima veste venind de la moschee, împrăștiată de *mullahul* Hussain, care spusese că o primise printr-o transmisie radio secretă, de la Comandamentul General al lui Khomeini din Teheran, deci era adevărată. Imediat, șeful grupului lor *tudeh* organizase o ședință și toți își exprimaseră surpriza în fața lașității generalilor.

- Asta arată cît de dăunătoare este influența americanilor care i-au trădat și i-au împins la gestul ăsta, ca și cum s-ar fi sinucis sau s-ar fi castrat ei înșiși, căci, fără îndoială, or să moară cu toții, indiferent dacă îi omorîm noi sau nebunul de Khomeini. Toți fuseseră foarte hotăriți și în același timp înfricoșați de bătălia care se apropia, împotriva fanaticilor și *mullahilor*, opiul poporului, iar Pavoud asudase de ușurare cînd șeful spusese că primiseră ordine să nu iasă încă în stradă, ci

să stea ascunşi şi să aştepte pînă cînd va veni ordinul unei ridicări generale.

- Tovarăşe Pavoud, e vital să te păstrezi în cei mai buni termeni cu piloţii străini de la baza aeriană! O să avem nevoie de ei şi de elicopterele lor, sau o să trebuiască să împiedicăm folosirea lor de către duşmanii poporului. Ordinele noastre sunt să trecem nebăgaţi în seamă şi să avem răbdare. Cînd o să primim în sfîrşit ordinul de-a ieşi în stradă împotriva lui Khomeini, tovarăşii noştri din nord or să treacă graniţa ca frunza şi iarba.

Băgă de seamă că Ayre îl privea.

- Mă simt bine, domnule căpitan! Sunt doar îngrijorat de toate astea şi... şi de noua eră...

- Fă doar ce-a zis Esvandiary.

Ayre se gîndi o clipă.

- Mă duc la turn să comunic la sediu cele întîmplate. Eşti sigur că ţi-e bine?

- Da, da, mulţumesc.

Ayre se încruntă, apoi porni de-a lungul coridorului şi urcă scările. Uluitoarea schimbare a lui Esvandiary, care ani de zile fusese prietenos, afabil şi nici măcar o idee antienglez, îl zguduise. Pentru prima dată de cînd se afla în Iran simţi că viitorul lor era întunecat.

Spre surpriza lui, turnul de control era gol. După revolta de sîmbătă, acolo fusese postată o santinelă permanentă. Maiorul Changhiz, cu uniforma încă însîngerată, ridicase din umeri:

- Sunt sigur că o să înţelegi. E stare de necesitate. Ne-au fost ucişi astăzi mulţi oameni credincioşi şi n-am descoperit toţi trădătorii. Încă. Pînă la alte ordine, o să transmiteţi numai în timpul zilei şi atunci numai ce e absolut necesar. Toate zborurile sunt anulate pînă la noi ordine.

- *All right*, domnule maior. Apropo', unde-i operatorul nostru radio, Massil?

- A, da, palestinianul. E la interogatoriu.

- Pot să întreb pentru ce?

- Afiliere la OEP şi activităţi teroriste.

Ieri fusese informat că Massil mărturisise şi fusese impuşcat fără să aibă ocazia de-a auzi sau vedea dovezile, de a-i pune întrebări sau de a-l vedea. Săracul, îşi zise închizînd uşa turnului şi pornind aparatura. Massil mi-a fost întotdeauna credincios şi recunoscător pentru slujbă, atît de bine calificat, absolvent al facultăţii din Cairo, secţia Transmisii Radio, primul din grupa lui, dar fără vreo şansă de-a lucra undeva. Şi fără ţară. Drăcia dracului! Consideram paşapoartele noastre ca sigure; cum o fi oare să n-ai aşa ceva şi să fii, să zicem, palestinian? Mare încurcătură să nu ştii ce se întîmplă la fiecare frontieră, fiecare ofiţer de la Imigraţie, poliţai, birocrat sau funcţionar - un potenţial inchizitor.

Slavă Domnului din ceruri că m-am născut englez şi nici măcar Regina Angliei nu poate să-mi ia titlul ăsta, deşi afurisiul de guvern laburist încearcă să ne schimbe moştenirea colonială. Dar-ar ciuma în ei, că fiecare rezident australian, canouck, kiwi, springbok, kenyan sau chinez şi o sută de alţi englezi vor avea curînd nevoie de o afurisită de viză ca să se întoarcă acasă.

- Dobitocii! mormăi. Nu înţeleg că, de cele mai multe ori, aceştia sunt fiii şi fiicele oamenilor care le-au clădit imperiul şi-au murit pentru el!?

Aşteptă ca aparatele să se încălzească. Murmurul lor îi făcea plăcere, luminile roşii şi verzi clipeau şi nu se mai simţea izolat de lume. Sper că Angela şi tînărul Frederick sunt sănătoşi. Împuţită viaţă! Să nu primesc scrisoare sau telefoane şi telexul să fie mort! Ei, poate în curînd totul o să funcţioneze din nou.

Se întinse după comutatorul de emisie, sperînd că McIver sau cineva asculta în acel moment. Atunci băgă de seamă că, din reflexul unui vechi obicei, odată cu aparatura de emisie-recepţie comutase şi radarul. Se întinse să-l închidă. În momentul acela,-spre marginea ecranului, către nord-vest, lîngă linia de treizeci de kilometri, aproape ascuns de reflexiile puternice ale munţilor, apăru un mic punct. Îl cercetă surprins cîteva secunde. Experienţa îi spuse repede că era un elicopter.

Se asigură că putea recepționa toate frecvențele și cînd privi iar ecranul scînteia dispăruse. Așteptă. Nu reapăru.

Fie a aterizat, fie a fost doborît sau se strecoară pe sub petala radarului, își zise. Care din ele?

Secundele treceau. Nici o schimbare, doar linia groasă, alb strălucitoare, mătura ecranul cu mișcarea ei circulară, lăsînd în urmă o imagine concentrică a terenului înconjurător. Nici un semn al elicopterului. Degetele apăsară comutatorul de emisie și își trase microfonul mai aproape, ezită, apoi se răzgîndi și trecu din nou pe recepție.

N-am de ce să alertez operatorii de la turnul bazei aeriene - dacă o fi vreunul de serviciu acolo, își zise. Se încruntă la ecran. Cu un creion mare de ceară roșie, marcă traseul posibil al aparatului, socotind că zboară cu optzeci de noduri. Minutele trecură. Ar fi putut comuta pe o distanță de investigare mai apropiată, dar nu o făcu, în caz că aparatul nu se îndrepta către el și, foarte puțin probabil, încerca să se strecoare prin zona lor. Acum ar trebui să se afle la șase sau șapte kilometri distanță, se gîndi. Ridică binoclul și începu să cerceteze cerul de la nord către vest, apoi către sud. Urechile prinseră zgomotul unor pași ușori pe ultimele trepte ale scării. Inima își iuți bătăile și închise radarul. Ecranul muri cînd ușa se deschise.

- Căpitanul Ayre? întrebă aviatorul într-o uniformă îngrijită, cu o față plăcută, voluntară, cu trăsături persane, proaspăt ras, spre treizeci de ani, purtînd o carabină militară standard în mîini.

- Da, eu sunt.

- Sunt sergenul Wazari, noul vostru controlor de zbor.

Omul își sprijini carabina de un perete, întinse mîna și Ayre i-o strînse.

- Salut! Am o școală de trei ani în aviația militară americană. Controlor de zbor militar. Am fost chiar șase luni la aeroportul Van Nuys.

Cuprinse cu privirea echipamentul.

- Frumoase scule!

- Da... mulțumesc...

Ayre răsuci binoclul în mîini un timp, apoi îl puse jos.

- Ce s-a întîmplat la aeroportul Van Nuys?

- E-o mică pistă în Valea San Fernando, lîngă Los Angeles. Un nimic, da' al treilea aeroport din Statę ca trafic și-o grozăvenie. Wazari zîmbi. Numa' avioane particulare, cea mai mare parte a lor cu tot felul de fanți care învață să zboare și care nu deosebesc o balegă de-o elice, cel puțin douăzeci în circuit la orice oră din zi sau din noapte și opt sunt la aterizare și toți se simt și vor să arate ca niște richtofeni. Rise. Grozav loc să instruiești un controlor de zbor, da' după șase luni ești terminat.

Ayre se forță să zîmbească, străduindu-se să nu privească cerul.

- Locul ăsta e destul de liniștit; ba chiar normal. Noi... ei, nu prea zburăm, așa cum știi. Mi-e teamă că nu prea ai mare lucru de făcut aici.

- Sigur, vroiam doar s-arunc o privire, ca să pot începe mîine de dimineață cu mintea limpede.

Căută în buzunarul uniformei, scoase de acolo o listă și i-o dădu lui Ayre.

- Aveți trei zboruri programate pentru forajele locale, începînd de la opt dimineața, *okay*?!

Fără să-și dea seama, apucă o cîrpă și șterse urma de pe ecranul radarului, făcînd ordine pe masa acestuia. Puse creionul roșu de ceară în suportul lui, alături de celelalte. Ayre își coborî privirile pe listă.

- Astea sunt autorizate de Esvandiary?

- Cine-i ăsta?

Ayre îi spuse. Sergentul rise.

- Ei, domnule căpitan, maiorul Changhiz personal a ordonat zborurile astea, așa că poți să fii sigur că sunt confirmate.

- El n-a fost arestat odată cu colonelul?

- La dracu', nu, domnule căpitan! *Mullahul* Hussain Kowissi l-a numit pe maiorul Changhiz comandantul temporar al unității, pînă se primește confirmarea de la Teheran.

Fără şovăială, degetele lui comutară aparatul de recepţie pe frecvenţa principală a bazei.

- Alo, baza! Aici Wazari, la *S-G*. E nevoie ca zborurile de mîine să fie contrasemnate de Esvandiary de la *IranOil*?

- Negativ, se auzi în difuzor acelaşi accent american. Totul e *okay* acolo?

- Da, am preluat totul fără nici un fel de probleme. Sunt cu căpitanul Ayre acum.

În timp ce vorbea, sergentul privea cerul.

- Bine. Domnule căpitan Ayre, aici controlorul şef. Orice zboruri autorizate de maiorul Changhiz se consideră aprobate automat de *IranOil*.

- Aş putea primi asta în scris, vă rog?

- Sergentul Wazari o să vă aducă o copie în două exemplare la opt dimineaţa, *okay*?

- Mulţumesc!

- Mulţumesc, baza, spuse Wazari, intenţionînd să închidă transmisia, apoi rămase cu ochii holbaţi. Stai aşa, baza! Avem o pasăre în zbor. Elicopter la 270 de grade.

- Unde, unde? Îl văd. Cum dracu' a trecut pe sub radar? Sunteţi cuplaţi?

- Negativ.

Sergentul îşi reglă binoclul.

- Bell '212, înregistrat... nu pot să-l văd. Se îndreaptă spre noi.

Comută pe emiţătorul de înaltă frecvenţă.

- Aici Controlul Militar Aerian Kowiss. Elicopterule, declară-ţi înregistrarea, direcţia de zbor şi locul de origine.

În afară de paraziţi, nu se auzea nimic. Aceeaşi chemare repetată de bază. Nici un răspuns.

- Ticălosul a dat de dracu', mormăi Wazari.

Îşi reglă din nou binoclul.

Ayre înşfăcă binoclul de rezervă cu inima bătînd nebuneşte. Cînd elicopterul se înscrise pe traiectul de aterizare, văzu înregistrarea: EP-HBX

- Eco Peter Hotel Boston Ex-ray, spuse în aceeaşi clipă sergentul.

- HBX, confirmă baza.

Încercară din nou să ia legătura radio. Nici un răspuns.

- Urmează procedura obişnuită de zbor. E de aici? Căpitane Ayre, e unul dintre ale voastre?

- Nu, *sir*, nu e dintre ale mele, nu e de aici.

Adăugă prudent:

- HBX ar putea fi totuşi o înregistrare *S-G*.

- Cu baza unde?

- Nu ştiu.

- Sergent, imediat ce coboară glumeţul ăsta, îl arestezi cu toţi pasagerii şi îi trimiţi sub pază aici, la Cartierul General, apoi îmi faci un raport rapid, cu cine şi de unde.

- Da, domnule.

Wazari căzu pe gînduri, apoi alese un creion roşu de ceară şi trasă pe ecranul radarului aceeaşi linie pe care o trasase Ayre, iar el o ştersese. O privi îndelung o vreme, ştiind că şi Ayre îl privea cu atenţie, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să şteargă din nou sticla şi îşi întoarse atenţia către aparatul ce se apropia.

Priviră amîndoi în tăcere elicopterul care urmă circuitul obişnuit, apoi întrerupse corect manevra de aterizare, şi se îndreptă către ei, dar nu încercă să aterizeze, ci rămase la înălţimea corectă şi mai făcu un tur mult mai mic, legănîndu-se dintr-o parte în cealaltă.

- Nu-i merge radioul. Vrea verde! spuse Ayre şi se întinse după o rachetă de semnalizare. În regulă?

- Sigur. Trimite-i una, dar e tot în rahat.

Ayre verifică dacă puternicul reflector cu fascicul îngust era trecut pe verde - permisiunea de aterizare. Îl îndreptă spre elicopter şi apăsă întrerupătorul. Elicopterul confirmă legănîndu-se din nou dintr-o parte în cealaltă, apoi începu să coboare. Wazari îşi ridică iute carabina şi ieşi afară. Ayre îndreptă din nou binoclul către aparat, dar tot nu putu să recunoască pilotul sau pe cel de lîngă el, amîndoi încotoşmănaţi în îmbrăcăminte groasă de iarnă şi purtînd ochelari. Apoi o rupse la goană în jos pe scări.

Personalul *S-G*, piloți și mecanici, se adunaseră să privească. De-a lungul drumului de centură se îndrepta spre ei cu viteză, din direcția unității militare, un automobil. Manuela stătea în ușa bungalowului. Platforma de aterizare era ampalsată în fața clădirii birourilor. La adăpostul ei, culcați pe burtă, se aflau patru Gărzi Vêrzi rămase în acoperire și printre ei și Wazari. Ayre observă că unul era foarte tînăr, aproape un adolescent, și se juca cu pușca mitralieră. Cuprins de panică, manevrînd întruna deschizătorul, tînărul scăpă mitraliera pe asfaltul pistei cu țeava îndreptată direct către Ayre, dar arma nu se descărcă. Tînărul ridică arma de țeavă și o izbi de cîteva ori cu patul de pămînt ca s-o scuture de zăpadă, îndepărtînd la fel de neglijent și nepăsător alte urme de zăpadă de pe trăgaci. De centură îi atîrnau cîteva grenade agățate de inelele de siguranță. Ayre se alătură în grabă mecanicilor care se așezaseră la adăpost.

- Ei, drăcia dracului, spuse unul dintre ei scîrbit, o să-l ia dracu' și pe noi odată cu el. E-n regulă, căpitane? Am auzit că Barosanu' a dat pe-afară!

- Da, așa e. HBX, de unde e, Benson?

- Bandar-e Delam, replică acesta.

Era un englez roșcovan și rubicond.

- Pe-o juma' de bătrînă că e Duke.

Cînd elicopterul își așeză patinele pe sol și opri motoarele, Wazari porni înaintea tuturor, urmat de unele dintre santinele care strigau *"Allah-u Akbarrr!"*. Înconjurară aparatul cu armele ațintite către el.

- Sărițîi naibii, spuse nervos Ayre, parc-ar fi polițiștii din Keystone.

Tot nu putea să-l vadă limpede pe pilot, așa că ieși de unde stătea, rugîndu-se să fie Starke.

Ușa cabinei alunecă înapoi. Bărbați înarmați săriră jos cu strigăte de bucurie, nepăsători față de palele elicei care încă se mai învîrtea, strigînd veseli celorlalți să lase armele. În mijlocul întregii tevaturi, cineva mai înfierbîntat scăpă o rafală de salut în aer. Pentru moment, toți începură să se împrăștie în goană ca să se pună la adăpost, apoi cu și mai multe strigăte se regrupară în jurul

uşilor, oamenii din automobilul sosit în acelaşi timp alăturîndu-se şi ei vacarmului. Ajutat de mîinile întinse ale celorlalţi, din elicopter coborî un *mullah* grav rănit. Apoi o brancardă. Apoi alţi răniţi şi Ayre îl văzu pe Wazari alergînd către el.

- Aveţi un doctor aici? spuse el grăbit.

- Da.

Ayre se întoarse şi-şi puse palmele pîlnie la gură.

- Benson! Adu-l pe felcer şi pe Doc în pas alergător.

Apoi către sergent, pornind în grabă înapoi alături de el:

- Ce dracu' se-ntîmplă?

- Sunt de la Bandar-e Delam. A fost acolo o contrarevoluţie. Afurisiţii de *fedaini*!

Ayre văzu deschizîndu-se uşa pilotului şi pe Starke ieşind afară şi nu auzi restul celor spuse de Wazari.

- Salut, Duke, bătrîne!

Îşi păstră cu bună-ştiinţă chipul neclintit şi vocea fără inflexiuni, deşi era atît de fericit şi înfierbîntat în sinea lui că simtea că plesneşte.

- Unde-ai fost?

Starke rînji, obişnuit cu subînţelesurile limbii engleze:

- La pescuit, bătrîne, spuse.

Manuela se repezi prin mulţime şi se aruncă în braţele lui, agăţîndu-i-se de gît. El o ridică cu uşurinţă şi o învîrti în aer.

- Ei, scumpo! urlă. Ah, cred că totuşi mă placi!

Ea zîmbi printre lacrimi şi rămase atîrnată de gîtul lui.

- Oh, Conroe, cînd te-am văzut îmi venea să mor...

- Noi era cît pe-aci, drace, scumpo, spuse Starke involuntar, dar ea nu-l auzi.

O mai strînse încă o dată în braţe, apoi o aşeză jos.

- Stai aici o clipită, pînă pun eu treaba în ordine. Hai, Freddy!

O porni înainte, croindu-şi drum prin mulţime. *Mullahul* rănit se afla întins pe pămînt, sprijinit de o patină,

pe jumătate inconștient. Omul de pe brancardă era deja mort.

- Puneți *mullahul* pe targă, ordonă Starke în farsi.

Gărzile Verzi pe care le adusese cu elicopterul se supuseră fără să stea pe gînduri. Wazari, singurul în uniformă de acolo, și ceilalți de la bază rămaseră uluiți, nici unul dintre ei neluîndu-l în seamă pe Zataki, liderul revoluționar sunit care preluase comanda la Bandar-e Delam și care acum stătea sprijinit de elicopter, urmărindu-i atent de la adăpostul uniformei de zbor *S-G* pe care-o purta.

- Dă-mi voie să văd, Duke, spuse doctorul cu răsuflarea tăiată de atîta alergătură și cu stetoscopul atîrnat de gît. Mă bucur că te-ai întors!

Doctorul Nutt era un bărbat greoi, de cincizeci și ceva de ani, cu păr alb și un nas de beției. Îngenunche lîngă *mullah* și începu să-i examineze pieptul ud de sînge.

- Mai bine să-l ducem la infirmerie. Cît mai repede. Și pe ceilalți.

Starke puse pe doi dintre cei aflați în apropiere să ridice brancarda și să-l urmeze pe doctor. Din nou fu ascultat fără șovăială de oamenii pe care-i adusese cu el, în timp ce ceilalți se holbau la el. Acum erau nouă cu toții, inclusiv Wazari și cei patru care rămăseseră.

- Ești arestat, spuse Wazari.

Starke făcu ochii mari.

- Pentru ce?

Wazari șovăi.

- Ordine de sus, căpitane! Eu doar lucrez aici.

- Și eu la fel. Sunt pe-aici dacă vrea cineva să-mi vorbească, sergent!

Starke zîmbi liniștitor către Manuela care se albise la față.

- Du-te acasă, dragoste. N-ai de ce să-ți faci griji.

Se întoarse cu spatele și se apropie mai mult de ușa laterală a elicopterului ca să se uite înăuntru.

- Iertați-mă, domnule căpitan, dar sunteți arestat! Urcați în mașină, trebuie să vă duc la bază, *pronto*.

Cînd Starke se întoarse, descoperi că asupra lui era ațintită țeava unui pistol. Doi soldați din Gărzile Verzi săriră la el pe la spate, înșfăcîndu-l strîns de brațe. Ayre sări spre ei, dar unul dintre revoluționari îi propti arma în burtă, oprindu-l la timp. Cei doi începură să-l tîrască pe Starke către mașină. Alții se apropiară să-i ajute, căci el începuse să se zbată, înjurîndu-i. Manuela privea cuprinsă de panică. Atunci se auzi un muget de furie și Zataki năvăli prin cordonul de oameni, smulse carabina din mîinile sergentului Wazari și încercă să-l izbească cu patul armei în cap. Wazari fu salvat de reflexele sale rapide de boxer care-l făcură să-și ferească la timp capul și să blocheze lovitura. Mai înainte de a putea spune ceva, Zataki strigă:

- Ce face ciinele ăsta cu arma? N-ați auzit, proștilor, că *Imamul* a poruncit să dezarmați toți soldații?

Wazari începu, înfierbîntat:

- Ascultă, eu sunt însărcinat să...

Se opri înspăimîntat. Avea țeava unui pistol proptită în gît.

- Nu ești autorizat nici măcar să te ușurezi pînă nu-ți dă voie *komitehul* local, spuse Zataki.

Era mai îngrijit ca înainte, proaspăt ras, cu fața curată.

- Ai autorizație din partea *komitehului*?

- Nu, nu, dar ...

- Atunci, în numele lui Allah și al Profetului, ești suspect!

Menținînd țeava pistolului apăsată de gîtul lui, Zataki făcu semn cu cealaltă mînă.

- Lăsați-l pe pilot în pace și puneți armele jos sau, pe Allah și Profetul Său, vă ucid pe toți!

În clipa în care apucase carabina sergentului, oamenii lui îi înconjuraseră pe ceilalți și acum, din spate, îi țineau sub amenințarea armelor. Nervoși, cei doi care îl imobilizaseră pe Starke îi dădură drumul.

- De ce ne-am supune ție, spuse unul dintre ei morocănos, ei?! Cine ești tu ca să ne dai nouă ordine?

- Sunt colonelul Zataki, membru al *Komitehului* Revoluționar din Bandar-e Delam, mulțumită lui Allah! Americanul ne-a ajutat să scăpăm de un contraatac al *fedainilor* și a adus aici *mullahul* și pe cei care aveau nevoie de asistență medicală.

Pe neașteptate îl cuprinse din nou mînia. Îl împinse pe Wazari și sergentul se prăbuși neputincios la pămînt, cu mîinile și picioarele rășchirate.

- Lăsați-l pe pilot în pace, n-ați auzit?!

Ochi și apăsă pe trăgaci, iar glonțul trecu prin gulerul scurtei din blană de oaie pe care o purta unul dintre oamenii aflați lîngă Starke. Manuela aproape leșină și toți ceilalți se împrăștiară în fugă.

- Data viitoare ți-l trag direct între ochi. Tu, lătră el către Wazari, tu ești arestat. Cred că ești trădător, așa că va trebui să te verificăm. Ceilalți mergeți cu Allah și spuneți-le celor din *komitehul* vostru că mi-ar face plăcere să mă întîlnesc cu ei. Aici.

Le făcu semn cu mîna să plece. Oamenii începură să mormăie între ei și în acalmia de moment Ayre se strecură lîngă Manuela și își trecu brațul în jurul umerilor ei.

- Ține-te de mine, șopti el. E-n regulă acum.

Îl văzu pe Starke făcîndu-le semn să se depărteze. Dădu din cap.

- Hai, Duke, spune să plecăm.

- Nu, te rog, Freddy! Eu mă simt bine, zău.

Se străduí să zîmbească și continuă să se roage ca omul cu pistolul să-i domine pe ceilalți și toate lucrurile să se sfîrșească așa. Te implor, Doamne, fă să se termine totul!

Priveau cu toții în tăcere în timp ce Zataki aștepta cu pistolul pregătit în mînă lîngă sergentul prăvălit la pămînt, la picioarele sale, vreme în care cei ce-l înfruntaseră se holbau nehotărîți către el. Starke rămăsese în mijlocul lor, nici pe departe sigur că Zataki avea să învingă. Colonelul verifică încărcătorul.

- Mergeți cu Allah, toți, repetă iarăși, mai tare de data asta și mai furios. Ați surzit cu toții?!

Fără prea mare tragere de inimă, se depărtară. Alb la față, sergentul se ridică și-și netezi uniforma. Ayre îl văzu încercînd să-și ascundă cu disperare teama.

- Ai să rămîi aici și n-ai să te miști pîn-am să-ți spun eu!

Se întoarse scurt către Starke, care o privea pe Manuela.

- Pilotule, ar trebui să terminăm descărcarea, apoi oamenii mei trebuie să mănînce.

- Da... și-ți mulțumesc!

- Pentru nimic. Oamenii ăștia nu știau, nu trebuie învinovățiți. Din nou se uită la Manuela, cu ochii negri, străpungători.

- Femeia ta, pilotule?

- Soția mea, replică Starke.

- Soția mea e moartă. A murit în incendiul de la Abadan, cu cei doi fii ai mei. A fost voia lui Allah.

- Cîteodată voia lui Allah e greu de îndurat.

- Voia lui Allah e voia lui Allah. Ar trebui să isprăvim descărcarea.

- Da.

Starke se cățără în cabină, simțind că pericolul fusese îndepărtat doar pentru moment, căci Zataki era la fel de sensibil ca nitroglicerina. Doi răniți erau încă legați la locurile lor, alături de alți doi, întinși pe brancarde. Îngenunche lîngă unul dintre ei:

- Cum te simți, bătrîne? șopti în engleză.

Jon Tyrer deschise ochii și clipi. Avea capul înfășurat într-un bandaj însîngerat.

- *Okay*... da... *okay*. Ce... ce... ce s-a-ntîmplat?

- Poți să vezi?

Tyrer păru surprins. Privi îndelung la el mijindu-și ochii, apoi își frecă pleoapele și fruntea. Spre ușurarea lui Starke, spuse:

- Sigur... Te văd puțin ca prin ceață și mă doare capul ca dracu', da' văd cum trebuie. Sigur că te văd, Duke. Ce dracu' s-a-ntîmplat?

- În timpul contraatacului *fedainilor* din dimineața asta ai fost prins între două focuri. Un glonț ți-a șters

tîmpla și cînd te-ai ridicat ai început să alergi în cercuri, ca o găină beată, strigînd: "Nu văd, nu văd!". Apoi te-ai prăbușit și nu mai știi de tine de-atunci.

- De-atunci! Fir-ar să fie!

Americanul privi afară pe ușa cabinei.

- Unde dracu' suntem?

- Kowiss. M-am gîndit c-ar fi bine să te-aduc aici, și pe ceilalți, repede.

Tyrer era încă uluit.

- Nu-mi amintesc nimic, nimic! *Fedaini*. Pentru Dumnezeu, Duke, nu-mi amintesc nici măcar cînd am fost urcat la bord!

- Stai aici, bătrîne, îți explic mai tîrziu.

Se întoarse și strigă:

- Freddy, adu pe cineva să-l ia pe Jon Tyrer să-l ducă la doctor.

Adăugă în farsi către Zataki care privea din ușă:

- Excelență Zataki, vă rog, rugați niște oameni să vă transporte răniții la infirmerie.

Făcu o pauză scurtă.

- Adjunctul meu, căpitanul Ayre, o să aranjeze cu hrana oamenilor. N-ați vrea să luați masa cu mine, în casa mea?

Zataki zîmbi ciudat și scuturâ din cap:

- Mulțumesc, pilotule, spuse în englezește, o să mănînc cu oamenii mei. În seara asta însă trebuie să stăm de vorbă.Dumneata și cu mine.

- Oricînd doriți.

Starke sări din cabină. Oamenii începură să ia răniții. Arătă către bungalowul său.

- Aceea este casa mea. Sunteți binevenit acolo, Excelență.

Zataki îi mulțumi și se depărtă, împingîndu-l înaintea sa pe sergentul Wazari.

Ayre și Manuela se apropiară. Ea îl apucă de mînă.

- Cînd a apăsat pe trăgaci, am crezut ...

Zîmbi slab, trecînd pe farsi.

- Ah, iubitule, ce frumoasă îmi pare ziua acum, că te știu teafăr alături de mine!

- Şi mie lîngă tine.

Starke îi zimbi.

- Ce s-a-ntîmplat la Bandar-e Delam? întrebă ea, revenind la engleză.

- A fost o afurisită de luptă între oamenii lui Zataki şi cam cincizeci de revoluţionari de stînga, la unitatea militară de aviaţie. Ieri, Zataki a pus stăpînire pe baza noastră în numele lui Khomeini şi-al revoluţie. M-am cam încontrat cu el cînd am ajuns acolo, da' acu' lucrurile-s oarecum aranjate, deşi-i sărit, periculos ca un şarpe cu clopoţei. Oricum, în zori, *fedainii* de stînga au atacat aeroportul în camioane şi pe jos. Zataki dormea laolaltă cu oamenii săi. Nu puseseră santinele, nimic - ai auzit că generalii au capitulat şi Khomeini-i acum căpetenia?

- Da, am auzit asta, de fapt acum cîteva clipe.

- Cînd mi-am dat seama de atac, parcă se deschiseseră porţile Iadului. Gloanţele şuierau peste tot, trecînd prin pereţii rulotelor. Eu, mă ştii, am şters-o din rulotă să mă pun la adăpost... Ţi-e frig, dragoste?

- Nu, nu, *darling*. Hai să mergem acasă, aş vrea să beau ceva... Oh, dumnezeule!

- Ce e?

Dar ea o pornise deja în fugă spre casă.

- Tocana! Am lăsat tocana pe foc!

- Iisuse Christoase, murmură Ayre, credeam că suntem pe cale să fim împuşcaţi sau altceva de genul ăsta!

Starke se luminase tot.

- Avem tocană?

- Da. Ce-a fost la Bandar-e Delam?

- Nu-s prea multe de zis, Freddy.

Porniră încet către casă.

- Am şters-o din trailer. Mă gîndeam că atacatorii îşi închipuie că Zataki şi oamenii lui dormeau acolo, dar Zataki i-a pus pe toţi să se culce în hangare, în jurul elicopterelor. Freddy, lua-i-ar dracu', sunt paranoici în privinţa elicopterelor! C-o s-o ştergem cu ele sau o să le folosim ca să-i scoatem din ţară pe cei din SAVAK, generalii, duşmanii revoluţiei. Mă rog, bătrînu' Rudi şi cu mine ne făcusem mici în spatele unui rezervor de

rezervă cînd niște ticăloși d-ăștia nou veniți - nu-i poți deosebi între ei decît că tipii lui Zataki strigă "*Allah-u Akbar!*" cînd mor - unii dintre *fedaini* au început să tragă cu o pușcă mitralieră Sten asupra hangarelor tocmai cînd Jon Tyrer o ștergea din trailerul lui. L-am văzut căzînd și mi-am pierdut mințile - ca și ticăloșii ăia - acu' să nu-i spui Manuelei - și-am smuls o armă de la unul dintre ei și mi-am început bucățica mea de război ca să-l scot de-acolo pe Jon. Rudi...

Starke începu să zîmbească.

- ...Să-l fi văzut, afurisitul! Și-a făcut și el rost de-o armă și eram ca Butch Cassidy și Sundance Kid...

- Sfinte Dumnezeule! V-ați pierdut mințile!

Starke dădu din cap.

- Așa-i! Da' l-am scos pe Jon din foc și după aia Zataki și trei dintre tipii lui au țîșnit dintr-un hangar și au atacat grupul principal, trăgînd ca nebunii. Da', drace, au rămas fără muniție, netoții, să-i fi văzut stînd acolo! N-ai văzut niciodată vreunul mai neajutorat.

Ridică din umeri.

- Rudi și cu mine ne-am zis: ce dracu', să tragi într-un om neînarmat nu-i cinstit și Zataki se purtase cum trebuie după ce *mullahul* Hussain a plecat și noi... ei... am ajuns la înțelegere, așa că am tras o rafală peste capul atacatorilor și asta i-a dat lui Zataki și celorlalți timp să se adăpostească.

Ridică din nou din umeri.

- Cam asta-i tot.

Se aflau acum în apropierea bungalowului. Adulmecă aerul.

- Chiar avem tocană, Freddy?

- Da, dacă nu s-a ars. Asta-i tot ce s-a-ntîmplat?

- Sigur. Doar că atunci cînd focurile de armă au încetat, m-am gîndit că cel mai bine ar fi s-o ștergem încoace la doctorul Nutt. *Mullahul* arăta rău și eu eram speriat din pricina lui Jon. Zataki a spus: "Sigur, de ce nu? Eu trebuie să merg la Isfahan" - așa că iată-ne aici. Radioul s-a stricat pe drum. Puteam să vă aud, dar nu puteam să transmit. Cam asta-i.

Ayre îl privi adulmecînd din nou aerul, știind că un psihopat ca Zataki nu i-ar fi dat niciodată lui Starke autoritatea pe care i-o acordase și nu l-ar fi apărat pentru atît de puțin ajutor.

Texanul deschise ușa bungalowului. Fură imediat înconjurați de aroma nemaipomenită, picantă și se simți purtat înapoi acasă, în Texas, paradisul a o mie de alte feluri de mîncare. Manuela îi pregătise de băut ce-i plăcea lui. Dar nu bău atunci, intră în bucătărie, apucă lingura mare de lemn și gustă amestecul. Manuela îl privea abia respirînd. Mai gustă o dată.

- Ce zici de asta? spuse vesel.

Tocana era cea mai bună pe care o mîncase vreodată.

CAPITOLUL 25

La Barajul Dez; ora 4,31 după-amiază. Elicopterul JR 212 al lui Lochart era parcat în spatele curții pavate a clădirii, chiar lîngă șopronul care ținea loc și de hangar, în apropierea unui teren de aterizare bine întreținut. Pilotul era urcat pe cabina elicopterului, verificînd axul rotorului cu multitudinea lui de cuple, siguranțe și puncte sensibile; pînă atunci nu găsise vreo neregulă. Coborî grijuliu și-și șterse mîinile de unsoare.

- *Okay*? întrebă Ali Abbasi, de unde stătea întins la soare.

Era tînărul și foarte atrăgătorul pilot iranian de elicopter care ajutase în zori la eliberarea lui Lochart din închisoare, la baza aeriană Isfahan, și care stătuse în față, în carlingă, alături de el, tot drumul pînă acolo.

- Totul în regulă?

- Desigur, spuse Lochart. L-am curățat și e gata de drum.

Era o zi plăcută, caldă și lipsită de nori. Cînd soarele avea să coboare sub orizont, peste o oră sau două, temperatura avea să scadă cu douăzeci de grade sau chiar mai mult, dar asta nu conta. Știa că n-avea să sufere de frig, pentru că generalii aveau întotdeauna grijă de ei și de cele necesare lor pentru supraviețuire. Pentru mo-

ment sunt necesar lui Valik și generalului Selavi - dar numai pentru moment. Din casă și de pe plaja care mărginea apele albastre și limpezi ale lacului se auzeau rîsete îndepărtate. Casa arăta nefiresc în acea pustietate: un bungalow modern, spațios, cu patru dormitoare și încăperi separate pentru servitori. Era așezat pe o mică înălțime de unde se puteau vedea lacul și barajul, singura construcție din întreaga zonă.

De jur împrejurul lacului și barajului se întindea un ținut de o pustietate sălbatică - dealuri scunde, pietroase, ridicîndu-se dintr-un platou înalt, lipsit de orice vegetație. Singura cale de-a ajunge acolo era fie pe jos, fie în zbor cu elicopterul sau cu un avion ușor ce putea coborî pe pista îngustă și foarte scurtă de pămînt, cioplită în terenul accidentat.

Mă îndoiesc că ar putea ateriza aici chiar și un bimotor ușor, îi trecuse prin gînd lui Lochart cînd o văzuse prima dată. Trebuie neapărat un monomotor; și n-ai cum să mai încerci o dată. Odată ce te-ai hotărît, ești bun hotărît. Dar e-o ascunzătoare grozavă, fără îndoială! Pur și simplu grozavă!

Ali se ridică și se întinse. Ajunseseră aici dimineața, fără ca în timpul zborului să se petreacă vreun eveniment deosebit. La ordinele și indicațiile generalului Seladi, modificate din cînd în cînd în șoaptă de căpitanul Ali. Lochart se ținuse aproape de pămînt, strecurîndu-se printre trecători, ocolind orașele și satele. Ținuseră radioul deschis toată vremea. Singura transmisie pe care o auziseră fusese o emisiune plină de venin din Isfahan, repetată de cîteva ori, despre un 212 plin de trădători care încercau să fugă către sud și trebuia interceptat și doborît.

- Nu au dat numele noastre și nici înregistrarea, spusese Ali înfierbîntat. Trebuie c-au uitat să le scrie.

- Și cu ce dracu' ne-ajută asta? intervenise Lochart. Suntem probabil singurul elicopter pe cer.

- Nu-ți face griji. Ține-te la cel mult treizeci de metri - și acum ia-o către vest.

Lochart fusese surprins, așteptîndu-se să se îndrepte către Bandar-e Delam, care se afla aproape drept către sud.

- Unde mergem?

- Lasă busola, de acum înainte o să te îndrum eu!

- Unde mergem?

- La Bagdad, rîsese Ali.

Nimeni nu-i spusese destinația pînă cînd nu ajunseseră aproape de locul aterizării și atunci - la peste trei sute de kilometri de Isfahan, zburînd tot drumul foarte jos și cu vîntul în față, cu consum maxim de carburant și mult dincolo de limita de timp la care se așteptau, cu indicatorul rezervorului pe zero de foarte multă vreme - Ali ajunsese să se roage cu glas tare.

- Dacă aterizez în sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, nu mai ieșim niciodată de-aici! Ce fac cu combustibilul?

- E din belșug acolo unde-o s-ajungem... Allah fie lăudat, spusese Ali înviorat cînd trecuseră de culmea dealului și zăriseră lacul și barajul. Allah fie lăudat!

Lochart îl înginase ca un ecou și aterizase fără să mai stea pe gînduri. Lîngă platforma de aterizare se afla un rezervor subteran de două mii de litri și un șopron pe post de hangar. Acolo se găseau scule, tuburi de aer comprimat pentru cauciucuri și rastele pentru schiuri de apă și bărci.

- Hai să-l punem la adăpost, spuse Ali.

Împinseră împreună elicopterul sub acoperișul exact atît de mare cît să-l cuprindă, punîndu-i opritoare la roți. În timp ce plia elicele, Lochart observă trei deltaplane agățate deasupra capului, sub acoperiș. Erau acoperite de praf și zdrențuite.

- Ale cui sunt astea?

- Asta a fost o locuință de vacanță a generalului Forțelor Aeriene Imperiale Hassayn Aryani. Au fost ale lui.

Lochart fluieră. Aryani era legendarul șef al aviației militare care, după cum se zvonea, fusese pentru Șah ceea ce era căpitanul gărzii pretoriene în vremurile Imperiului

Roman, şi totodată confidentul său şi căsătorit cu una dintre surorile acestuia. Fusese ucis într-un accident cu deltaplanul în urmă cu doi ani.

- Aici a murit?

- Da.

Ali arătă către celălalt mal al lacului.

- Se zice c-a intrat într-un vîrtej de aer şi s-a izbit de faleza aia.

Lochart îl cîntări atent.

- "Se zice"? Nu crezi asta?

- Nu. Sunt sigur c-a fost asasinat. Noi, cei din aviaţie, suntem convinşi.

- Vrei să zici că deltaplanul lui a fost sabotat?

Ali ridică din umeri.

- Nu ştiu. Poate da, poate nu. Dar era un om foarte prudent şi un pilot prea inteligent ca să intre într-un astfel de vîrtej. Aryani n-ar fi zburat niciodată pe vreme proastă.

Ieşi la soare. Jos, spre lac, se auzeau vocile şi rîsetele unora dintre însoţitori şi ale copiilor lui Valik ce se jucau acolo.

- Folosea o şalupă rapidă să se ridice, schiuri de apă şi era tras de o funie lungă, agăţată de şalupa care mergea cu viteză pe lac pînă prindea suficientă viteză; atunci lăsa să-i cadă schiurile şi se ridica în aer pînă la o sută cincizeci, trei sute de metri, după care plana în spirală pînă jos şi ateriza la cîţiva centimetri de pluta de acolo.

- Era aşa de bun?

- Da, era aşa de bun. Era prea bun, de-aia a fost ucis.

- De cine?

- Nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, atunci el - sau ei - ar fi de multă vreme morţi!

Lochart simţi adoraţia din glas.

- L-ai cunoscut, deci...

- Am fost aghiotantul lui - unul dintre aghiotanţii lui - timp de un an. Era de departe cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai bun general, cel mai bun pilot, cel mai bun sportiv, schior, totul. Dac-ar fi fost acum în viaţă, Şahul n-ar fi fost niciodată păcălit de străini

sau încolțit de vechiul nostru dușman, Carter. Șahul n-ar fi plecat niciodată, Iranul n-ar fi fost lăsat să alunece în abis, iar generalii n-ar fi fost niciodată lăsați să ne trădeze.

Chipul i se strîmbă de furie.

- E de neconceput că am fi putut fi trădați dacă el trăia.

- Atunci cine l-a ucis? Sprijinitorii lui Khomeini?

- Nu, nu acum trei ani. Era un naționalist faimos. Șiit, dar unul modern. Cine? *Tudehii, fedainii* sau orice fanatic de dreapta, stînga sau centru care-ar fi vrut să slăbească Iranul.

Ali își întoarse fața către el - ochi negri într-un chip dăltuit în marmură.

- Sunt chiar și dintre aceia care spun că persoane sus puse se temeau de ascensiunea lui în ceea ce privește puterea și popularitata.

Lochart clipi.

- Vrei să spui că Șahul ar fi putut să poruncească uciderea lui?

- Nu, nu, sigur că nu, dar a reprezentat întotdeauna o amenințare pentru cei care îl înșelau pe Șah. Era *farmandeh*, conducător al poporului. Era o amenințare pentru toți: pentru interesele englezilor, fiindcă îl sprijinea pe primul ministru Mossadegh care a naționalizat compania *Anglo-IranOil*, i-a sprijinit pe Șah și OPEC-ul cînd au ridicat de patru ori prețul petrolului; era proisraelian, deși nu antiarab, deci o amenințare pentru OEP și Yasser Arafat; ar fi putut fi socotit o amenințare pentru interesele americane sau pentru toate cele șapte puteri, separat sau laolaltă, fiindcă nu-i păsa nici cît negru sub unghie de ei sau de vreunul anume. De nimeni. Pentru că mai presus de orice era patriot.

Privirea lui Ali avea o căutătură ciudată. Deși gura zîmbea, uitătura îi rămase neschimbată.

- Asasinatul e o artă străveche în Iran. N-a fost Ibn-al-Sabbah unul dintre noi? Aici e o altă lume.

- Iartă-mă, Ibn-al-Sabbah?

- Bătrînul de pe Munte, Hassan Ibn-al-Sabbah, conducătorul religios Ismaelian care a născocit Gilda Asasinilor şi cultul asasinatului politic în secolul al unsprezecelea.

- O, sigur, nu mă gîndeam la asta. Nu se presupune c-a fost un prieten al lui Omar Khayyam?

- Unele legende aşa spun.

Figura lui Ali era ca de piatră.

- Aryani a fost ucis. De cine? Nimeni nu ştie încă.

Împinseră uşa barăcii şi-o închiseră.

- Şi-acum? întrebă Lochart

- Acum aşteptăm.

După aceea plecăm mai departe în exil, se gîndi Ali. Şi ce dacă, o să fie numai temporar şi cel puţin ştiu unde mă duc. Nu ca Şahul, sărmanul, care-i un rătăcitor fără ţară. Eu pot să plec în America.

Numai el şi părinţii lui ştiau că avea un paşaport american.

Afurisitul! Ce deştept a fost tata, îşi spuse.

- Nu ştii niciodată, fiule, ce are Allah de gînd, spusese grav tatăl lui. Te sfătuiesc să ceri un paşaport cîtă vreme poţi. Dinastiile nu durează, numai familiile. Şahii vin şi pleacă. Şahii se mănîncă unii pe ceilalţi şi cei doi Pahlavi împreună însumează doar cincizeci şi patru de ani de Majestate Imperială. Ce-a fost Reza Han înainte de-a se încorona Rege al Regilor? Un soldat aventurier, fiul unor săteni analfabeţi din Mazandaran, lîngă Marea Caspică.

- Dar, desigur, tată, Reza Han a fost un om deosebit: fără el şi fără Mohammed Reza Şah am fi încă sclavii englezilor.

- Dinastia Pahlavi ne-a folosit nouă, fiule, da. În multe feluri. Dar Reza Şah a pierdut în cele din urmă. Nu şi-a împlinit nici ţelurile lui şi nici ale noastre, crezînd prosteşte că germanii vor cîştiga războiul şi încercînd să sprijine Axa. Şi astfel le-a dat o scuză trupelor de ocupaţie engleze să-l detroneze şi să-l exileze.

- Dar, tată, Mohammed Şah nu poate să cadă! E mai puternic decît a fost vreodată tatăl lui. Armatele noastre

sunt invidia lumii, avem mai multe avioane decît Anglia, mai multe tancuri decît Germania şi mai mulţi bani decît Cressus, americanii sunt aliaţii noştri, suntem cea mai mare putere militară şi poliţistul Orientului Apropiat şi Mijlociu. Iar conducătorii din lumea întreagă se gudură pe lîngă el. Chiar şi Brejnev.

- Da, dar încă nu ştim care-i voia lui Allah. Ia-ţi paşaportul!

- Un paşaport american poate fi foarte periculos! Ştii că se spune că aproape totul ajunge la Şah prin SAVAK. Ce se-ntîmplă dacă aude? Sau dacă aude generalul Aryani? Mi-ar ruina cariera în aviaţie!

- De ce? Pentru că bineînţeles ai să te duci să le spui mîndru c-ai obţinut un paşaport pe care-l vei păstra ascuns pînă în ziua în care-ţi va putea fi folositor în sprijinul Tronului. Ei?!

- Desigur!

- Deschide-ţi ochii la felul în care se-nvîrte lumea, fiule! Promisiunile regilor nu valorează nimic. Pot oricînd să se-ascundă după interese de stat. Dacă Şahul acesta sau următorul sau chiar marele tău general ar avea de ales între viaţa ta şi ceva mult mai preţios pentru ei, ce-ar alege? Nu te-ncrede în prinţi, în generali, în politicieni, or să te vîndă - pe tine, familia ta şi tot ceea ce ai - pentru o mînă de sare pusă într-un blid de orez pe care nici măcar n-or să se obosească să-l guste!

Şi oh, cît e de adevărat! Carter şi generalii lui ne-au vîndut, apoi Şahul şi generalii lui şi apoi generalii noştri au făcut acelaşi lucru. Totuşi, cum pot fi atît de proşti să se omoare unii pe ceilalţi? se întrebă, cutremurîndu-se la gîndul cît de aproape de moarte fusese Isfahan. Trebuie că şi-au pierdut toţi minţile!

- E răcoare la umbră, spuse Lochart.

- Da. Da, este.

Ali îşi întoarse faţa către el şi se îndepărtă neliniştit. Tatăl meu avea dreptate. Generalii sunt toţi la fel, chiar şi ticăloşii ăştia doi. Valik sau Seladi ne-ar fi vîndut dacă ar fi trebuit. Şi încă ar face-o. Au nevoie de mine pentru

că sunt singurul care pot să pilotez - în afară de amăritul ăsta, care nu știe că-l paște moartea.

- Scapă de Lochart ăsta, îi spusese Seladi. De ce să-l luăm de-aici? El ne-ar fi părăsit la Isfahan, noi de ce să nu-l lăsăm aici? Mort. Nu putem să-l lăsăm în viață: ne știe pe toți și ne-ar trăda.

- Nu, Excelența voastră, unchiule, spusese Valik. Ar fi mai de folos ca un dar kuweitienilor sau irakienilor. Pot să-l bage ei în închisoare sau să-l extrădeze. El e acela care a furat elicopterul iranian și-a acceptat, pentru bani, să ne scoată din țară, nu-i așa?

- Da. Și totuși poate să dea numele noastre revoluționarilor.

- Pînă atunci o să fim cu toții - noi și familia noastră - în siguranță.

- Eu zic să scăpăm de el. El ne-ar fi sacrificat. Scapă de el și-o să mergem la Bagdad, nu în Kuweit.

- Vă rog, Excelență, mai gîndiți-vă. Lochart este un pilot mult mai experimentat.

Ali trase cu coada ochiului la ceas. Mai erau treizeci de minute pînă la decolare. Îl văzu pe Lochart privind către casa în care erau Valik și Seladi.

Mă întreb cine-o să cîștige: Valik sau Seladi. Amăritului ăsta i se pregătește o închisoare kuweitiană sau irakiană, ori un glonț în cap? Or să-l îngroape după ce-l împușcă sau or să-l lase vulturilor?

- Care-i necazul, întrebă Lochart.

- Nimic, nimic, căpitane! Mă gîndeam doar ce noroc am avut să scăpăm de la Isfahan.

- Da. Îți datorez viața.

Lochart era sigur că dacă Ali și maiorul nu l-ar fi eliberat, ar fi sfîrșit înaintea unei maimuțăreli de tribunal al *komitehului*. Și dac-ar fi fost prins acum? Același lucru. Nu-și îngăduise să se gîndească la Șeherazada sau la Teheran sau să facă un plan. Asta o să vină mai tîrziu, își spuse din nou, odată ce-ai să vezi ce întorsătură iau lucrurile și unde-ai să sfîrșești.

Unde-or plănui să meargă? În Kuweit sau doar un salt scurt peste graniță, în Irak? De obicei Irakul e ostil

iranienilor, aşa că s-ar putea să fie cam încurcat pentru ei. De aici se ajunge uşor în zbor în Kuweit şi cei mai mulţi kuweitieni sunt suniţi, nu şiiţi, şi deci împotriva lui Khomeini. Împotriva ideii ăsteia stă faptul că, pentru a ajunge acolo, trebuie să te strecori printr-o zonă foarte delicată, spaţiul iranian şi irakian, cu militari nervoşi, pripiţi şi întotdeauna gata să apese pe trăgaci. Pe o zonă de optzeci de kilometri trebuie că sunt douăzeci de aerodromuri militare iraniene, cu aparate de vînătoare operaţionale alimentate şi duzini de piloţi înspăimîntaţi, gata să-şi dovedească cu disperare credinţa faţă de noul regim.

Şi cum rămîne cu promisiunea pe care ai făcut-o lui McIver, că n-ai să-i duci pe ultima porţiune a traseului?

Din pricina celor întîmplate la Isfahan, suntem însemnaţi acum. E imposibil ca revoluţionarii să fi uitat numele tău sau înregistrarea elicopterului. Ai văzut pe cineva scriindu-ţi numele? Nu, nu cred. Totuşi ar fi bine să scapi de-aici cît mai repede cu putinţă. Eşti implicat într-o evadare, la Isfahan au murit oameni, oricum o dai, tot ai încurcat-o.

Şi cum rămîne cu Şeherazada? Nu pot s-o părăsesc aici. S-ar putea să trebuiască s-o fac. Ea e-n siguranţă la Teheran. Şi dacă vin după tine şi Şeherazada le deschide uşa şi atunci ei o iau în locul tău?

- Mi-ar prinde bine ceva de băut, rece, spuse simţindu-şi dintr-o dată gura uscată. Crezi că au o Coke sau ceva de genul ăsta?

- Mă duc să văd.

Amîndoi îşi ridicară privirile auzind copiii lui Valik venind către ei pe cărarea dinspre lac, cu Annoush după ei.

- Ah, spuse ea, cu zîmbetul ei fericit, totuşi cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. E o zi minunată, nu? Suntem atît de norocoşi!

- Da.

Răspunseră amîndoi, întrebîndu-se în acelaşi timp cum se putea căsători o astfel de femeie cu un asemenea bărbat. Era o plăcere să o priveşti.

- Căpitane Abbasi, unde e soţul meu?

- În casă, Înălţimea Voastră, cu ceilalţi. Vreţi să vă-nsoţesc? Mă duceam chiar acolo.

- Nu vrei să-i spui, te rog, din partea mea, să vină pînă la mine?

Ali n-ar fi vrut s-o lase singură cu Lochart, pentru că femeia fusese de faţă cînd Valik şi Seladi îi spuseseră planurile lor, cerîndu-i sfatul în privinţa destinaţiei, deşi nu şi în privinţa eliminării lui Lochart, care se discutase mai tîrziu.

- N-aş vrea să-l tulbur eu singur pe general, Înălţimea voastră. Poate am putea merge împreună.

- Te rog, spune-i că-l caut eu.

Era la fel de imperioasă ca şi generalul, deşi cu o voce mult mai binevoitoare şi fără a fi jignitoare. Ali ridică din umeri. *Insha'Allah,* îşi zise şi plecă.

Cînd rămaseră singuri - cei doi copii se alergau în jurul barăcii jucînd v-aţi ascunselea - Annoush îl atinse cu blîndeţe pe Lochart.

- Nu ţi-am mulţumit că ne-ai salvat vieţile, Tom!

Lochart rămase surprins. Era pentru prima dată cînd îi spunea pe numele mic. Întotdeauna îi spusese "căpitane Lochart" sau "vărul meu prin alianţă" sau "Excelenţa voastră, soţul Şeherazadei".

- Mă bucur c-am fost de folos.

- Ştiu ce aţi făcut pentru copiii noştri şi pentru mine, dumneata şi vechiul nostru prieten, Mac. Nu te uita aşa surprins, dragul meu. Cunosc limitele puterii soţului meu şi slăbiciunile lui. Ce soţie n-o ştie?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Ştiu şi ce-nseamnă asta pentru dumneata. Ţi-ai pus în primejdie viaţa dumitale şi a Şeherazadei, viitorul dumitale şi poate chiar firma.

- Nu şi a Şeherazadei. Ea este perfect în siguranţă acolo. Tatăl ei, Excelenţa Sa Bakravan, o s-o ţină la

adăpost pînă cînd o să poată ieşi. Bineînţeles că e-n siguranţă.

Privi în ochii căprui ai femeii şi citi ce se afla în spatele lor şi inima lui se strînse.

- Mă rog asta din toată inima, Tommy, şi-l implor pe Allah să-ţi împlinească dorinţa. Îşi şterse lacrimile. N-am fost atît de tristă în viaţa mea. Nu mi-am închipuit vreodată c-aş putea să fiu atît de tristă. Tristă că trebuie să fug. Tristă pentru sărmanul soldat care-a murit în zăpadă. Tristă pentru toate familiile noastre şi prietenii care au trebuit să rămînă în urmă, tristă pentru că nimeni nu mai e în siguranţă în Iran. Mi-e tare teamă că cei mai mulţi din cercul nostru vor fi persecutaţi de *mullahi*. Întotdeauna au fost... cum aş putea să spun... Prea moderni şi prea progresişti. Nu mai e nimeni în siguranţă aici, nici chiar Khomeini.

Lochart se auzi spunînd "*Insha'Allah*", dar n-o asculta, înspăimîntat dintr-o dată că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Şeherazada, n-avea să mai fie vreodată cu putinţă să se-ntoarcă înapoi în Iran sau s-o scoată pe ea de-acolo.

- O să fie totul normal, în curînd. Se va putea călători şi totul va fi *okay*. Fără îndoială că aşa va fi. În cîteva luni. Trebuie să fie aşa. Fără îndoială că lucrurile vor reveni la normal curînd.

- Sper, Tommy, pentru că o iubesc pe Şeherazada şi-ar fi păcat să nu pot s-o văd pe ea şi pe micuţ.

- Eh?!

Rămase cu gura căscată la ea.

- O, dar... desigur că n-ai de unde să ştii, spuse, apoi îşi şterse ultima lacrimă. Era prea devreme pentru dumneata. Şeherazada mi-a spus că e sigură că poartă în pîntece primul ei prunc.

- Dar... dar ... ei bine, ea...

Se opri neajutorat, uluit şi în acelaşi timp extaziat.

- Nu poate fi aşa!

- O, nu era încă foarte sigură, Tommy, dar simţea că totuşi e-adevărat. Cîteodată o femeie poate să spună lucrul ăsta. Te simţi diferit. Atît de diferit şi atît de

minunat, atît de împlinită, adăugă ea cu vocea plină de bucurie.

Lochart încercă să-şi pună mintea la lucru, pe deplin conştient că pentru ea era imposibil să înţeleagă tumultul pe care îl iscase în sufletul lui. Dumnezeule din ceruri, îşi zise, Şeherazada!

- Mai sunt cîteva zile pînă poate să fie sigură, continuă ea. Cred că trei sau patru. Să mă gîndesc. Da, cu ziua de azi, marţi, încă patru zile ca să fie sigură. Asta ar fi fost în ziua în care te-ai întîlnit cu tatăl ei, spusese ea cu delicateţe. Ai fost să-l vezi de Ziua Sfîntă, vineri, pe şaisprezece după numărătoarea voastră, nu-i aşa?

- Da, spuse Lochart.

De parc-ar fi putut să uite.

- Ştiţi şi despre asta?

- Desigur.

Annoush era mirată de întrebarea lui.

- O cerere atît de deosebită din partea dumitale şi o hotărîre atît de importantă trebuiau să fie făcute cunoscute nouă tuturor. Oh, n-ar fi minunat să aibă un copil? Nu i-ai spus dumneata Excelenţei Sale Bakravan că doreşti copii? Sper, deci, să fie binecuvîntată de Allah, pentru că asta cu siguranţă o să facă să-i treacă nopţile şi zilele mai uşor şi mai vesel pînă cînd ai să poţi s-o scoţi de-aici. Kuweitul nu e departe. Îmi pare doar rău că n-a venit cu noi. Asta ar fi făcut totul perfect.

- Kuweitul?

- Da, dar n-o să ne oprim acolo. O să mergem la Londra.

Din nou se văzu tulburarea. Nu vreau să-mi părăsesc casa şi prietenii şi... nu vreau ...

În spatele ei Lochart zări deschizîndu-se uşa casei. Valik şi Seladi ieşiră împreună cu Ali. Toţi trei purtau acum armă la şold. Trebuie să fi avut arme ascunse aici, îşi zise absent, în timp ce Ali salută, trecînd în josul aleii către lac. Plini de veselie, cei doi copii se năpustiră din spatele barăcii în braţele lui Valik. El o ridică pe fetiţă în aer, apoi o aşează jos.

- Da, Annoush? zise el soţiei sale.

- Ai vrut ca eu și copiii să fim aici exact la ora asta.

- Da. Te rog pregătește-i pe Setarem și pe Jalal. O să plecăm în curînd.

Fără să mai stea pe gînduri, copiii se repeziră în casă.

- Căpitane, elicopterul e gata?

- Da, este gata.

Valik îi aruncă o privire soției sale.

- Te rog, pregătește-te, draga mea.

Ea zîmbi, dar nu se mișcă.

- Trebuie doar să-mi iau haina. Sunt gata de plecare.

Se apropiau și restul ofițerilor. Cîțiva dintre ei purtau arme automate. Lochart își desprinse gîndurile de la Șeherazada și Ziua Sfîntă și încă patru zile și sparse tăcerea.

- Care-i planul?

Valik spuse:

- Bagdad. Decolăm în cîteva minute.

- Credeam că mergem în Kuweit, spuse Annoush.

- Am hotărît să mergem la Bagdad. Generalul Seladi crede că e mai sigur să ne îndreptăm către sud.

Valik nu-și dezlipea privirea de la Lochart.

- Vreau să fim în aer în zece minute.

- Vă sfătuiesc să așteptați pînă la două sau trei după-amiază și...

Seladi îl întrerupse rece:

- Am putea să fim înconjurați aici. Soldații ne-ar putea pregăti o ambuscadă. În apropiere sunt baze militare care ar putea trimite o patrulă. Nu înțelegi problemele militarilor. Plecăm imediat către Bagdad.

- Spre Kuweit ar fi mai bine și mai sigur, dar în ambele locuri elicopterul va fi confiscat fără o aprobare de zbor iraniană, spuse Lochart.

- Poate da, poate nu, spuse calm Valik. Bacșișul și cîteva legături sus-puse vor face totul.

Tu, un străin strecurat în familia mea, se gîndi nepăsător, împreună cu acest elicopter, o să fiți momeala care-i va satisface chiar și pe irakieni. Pentru că sigur că noi vom conveni că pilotezi ilegal. Chiar și aprobarea pe care ai obținut-o de la Teheran a fost ilegală. Irakienii vor

înțelege și n-or să ne facă nici un rău. Cei mai mulți îl urăsc și se tem de Khomeini și de felul în care înțelege el Islamul. Cu tine, cu elicopterul și poate și ceva - puțin - pe de lături, de ce ne-ar face probleme?

Îl observă pe Lochart privindu-l.

- Da?

- Cred că Bagdadul e o alegere proastă.

Generalul Seladi spuse scurt:

- Plecăm acum.

Lochart roși în fața grosolăniei. Cîțiva dintre ceilalți se foiră nervoși.

- Vom pleca cînd sunt gata aparatul și pilotul. Ați mai zburat în munții ăștia?

- Nu, n-am mai zburat, dar un '212 poate să treacă de ei și la Bagdad o să mergem. Acum!

- Atunci vă doresc noroc. Rămîn la părerea mea privind Kuweitul și așteptarea, dar faceți ce doriți, pentru că eu n-am să pilotez.

Tăcerea se adînci și mai mult. Seladi se înroși la față.

- Ai să te pregătești de plecare! Acum!

Lochart îi spuse lui Valik:

- Pe drumul către Isfahan v-am spus că n-am să zbor ultima porțiune de drum. N-am să pilotez avionul de-aici înainte. Poate s-o facă Ali, e pe deplin calificat pentru asta.

- Ești la fel de căutat ca oricare dintre noi, spuse Valik, uluit în fața prostiei sale. Nu mă-ndoiesc că o să zbori cu noi...

- Nu, n-am s-o fac. Am să plec pe jos de-aici, căci nu puteți pierde vremea să mă lăsați undeva pe drum. Ali poate să piloteze. A avut baza în zona asta și cunoaște radarul. Lăsați-mi o armă și-o să mă duc la Bandar-e Delam. *Okay*?

Ceilalți priveau tăcuți de la unul la celălalt, așteptînd.

Valik cugeta la această nouă problemă. La fel și Seladi. Amîndoi ajunseră la aceeași concluzie. *Insha'-Allah*. Lochart alesese să rămînă aici, deci Lochart alesese consecințele.

- Foarte bine, spuse calm Valik. O să piloteze Ali.

Zîmbi şi apoi, pentru că-l respecta pe Lochart ca pilot, adăugă iute:

- Pentru că suntem un popor foarte democratic, sugerez să punem la vot: Irak sau Kuweit?

- Kuweit, spuse Annoush fără să stea pe gînduri şi ceilalţi repetară ca un ecou cuvîntul, mai înainte ca Seladi să-i poată întrerupe.

- Bun, zise Valik.

Mi-am permis să fiu contrazis pentru că Seladi pretinde că-l ştie pe şeful poliţiei din Bagdad şi-a spus că, acolo, obţinerea libertăţii pentru mine şi familia mea şi pentru el n-ar costa mai mult de douăzeci de mii de dolari americani, ceea ce-ar fi mult mai ieftin decît în Kuweit. Cît de mult ar trebui să plătească ceilalţi, e treaba lor. Sper că au bani cu ei, sau mijloacele de a-i obţine repede.

- Sigur că sunteţi de acord, Excelenţa Voastră, unchiule! Kuweitul. Mulţumesc. Căpitane, poate ai vrea să-i spui lui Ali că o să piloteze el. E jos la lac.

- Sigur, mă duc doar să-mi iau lucrurile. Puteţi să-mi lăsaţi o carabină?

- Desigur.

Lochart dispăru în baracă.

Seladi spuse:

- Cineva să scoată elicopterul şi plecăm imediat.

Cîţiva porniră să dea ascultare ordinului. Lochart îşi puse sacul de zbor şi geanta lîngă uşă şi-o porni în jos pe cărare, spre lac. Seladi îl privi plecînd, apoi, nemulţumit şi nerăbdător, se duse lîngă elicopter. Valik observă privirea soţiei sale.

- Da, Annoush?

- Ce-aţi pus la cale pentru căpitanul Lochart? întrebă ea în şoaptă, pentru a nu fi auziţi.

- El, ai auzit, refuză să piloteze şi vrea să rămînă, să plece pe jos.

- Şi tu cum gîndeşti, dragul meu? Ai de gînd să-l împuşti?

Pe faţa ei se aşternuse un zîmbet dulce.

- Să-l ucizi?

- "Ucis" ar fi un cuvînt greşit.

Buzele lui zîmbiră.

- Sunt sigur că ai să fii de acord că Lochart reprezintă acum o mare primejdie. Ne știe pe toți, toate numele, și familiile tuturor vor suferi cînd va fi prins și torturat și condamnat. Este voia lui Allah. El a ales. Seladi ar fi vrut oricum s-o facă. O hotărîre militară. Am spus *nu*, căci ar trebui să piloteze pînă la capăt.

- Ca să fie sacrificat în Kuweit sau la Bagdad?

- Seladi i-a dat ordinele lui Ali, nu eu. Lochart e condamnat, sărmanul! E tragic, dar necesar. Ești de acord, nu?

- Nu, dragul meu. Iartă-mă, dar nu sunt. Așa că dac-o să fie rănit sau atins cumva, or să regrete mulți asta.

Zîmbetul lui Annoush nu se schimbă.

- Și tu printre ei, dragul meu.

Bărbatul se roși brusc. În spatele lui, cîțiva dintre însoțitori împingeau la loc deschis elicopterul și începură să-l încarce. Cobori vocea:

- Nu m-ai auzit, Annoush? Reprezintă o amenințare. Nu e unul dintre noi. Joared îl tolerează cu greu și-ți garantez că e o mare primejdie pentru noi, pentru cei pe care i-am lăsat în urma noastră, pentru familia ta, dar și pentru a mea.

- Nu m-ai auzit, bărbate? Îți garantez că cunosc prea bine primejdiile, dar dacă este ucis aici - *ucis* - ai să mori și tu.

- Nu fi ridicolă!

- Într-o zi ai să adormi și n-ai să te mai trezești. Are să fie voia lui Allah.

Nu-i dispăruse nici zîmbetul de pe chip și nici blîndețea din glas. Valik șovăi, apoi obrazul i se-năspri și porni grăbit în josul cărării. Copiii țîșniră către ea și ea le spuse blînd:

- Așteptați aici, dragii mei, mă întorc într-o clipă.

Peste apa lacului, sprijinită pe stîlpi, se întindea o platformă deschisă pentru serbări cîmpenești, cu grătar și bar, sub o pergolă îngrijită, și cîteva trepte care coborau în apă, pentru schiori sau pentru barca cu motor legată în adăpostul ei din apropiere. Lochart se afla la marginea

apei, cu mîinile ridicate. Ali ținea pistolul mitralieră îndreptat către el. Primise ordine clare de la Seladi.

- Du-te la lac și așteaptă. O să te chemăm înapoi sau o să-l trimitem pe pilot după tine. Dacă vine pilotul după tine, ucide-l și întoarce-te repede.

Detesta ordinul. Să bombardezi sau să ataci revoluționari sau răsculați de pe un elicopter înarmat nu era crimă cum era asta. Avea chipul pămîntiu. Nu ucisese pînă atunci și ceruse iertare lui Allah, dar ordinul era ordin.

- Iartă-mă, spuse, abia rostind cuvintele, și apăsă pe trăgaci.

În clipa aceea, picioarele lui Lochart părură să cedeze și el se răsuci, căzînd pe-o parte în apă. Automat, Ali îi urmări mișcarea, ochind în mijlocul spatelui, ca la exercițiu, știind că n-ar fi putut să greșească de la distanța aceea. *Foc!*

- Stai!

Fracțiunea de secundă în care ezitase dăduse îndeajuns timp creierului său să asculte ordinul și să i se supună recunoscător. Cutremurat de ușurare, simți degetul scăzînd presiunea pe trăgaci. Valik se repezi către el și amîndoi priviră în apa nămoloasă acolo, la umbră, și destul de adîncă. Așteptară, dar Lochart nu apăru la suprafață.

- Poate este sub platformă sau sub plută, spuse Ali.

Își șterse sudoarea de pe față și de pe mîini, mulțumind lui Allah că sîngele pilotului nu-i pătase mîinile.

- Da.

Valik asudase și el, dar mai mult de frică. Nu mai văzuse niciodată pînă atunci privirea aceea în ochii soției sale, zîmbetul care-i promisese moartea în somn. E răutatea strămoșilor ei, își zise. E din neamul Qajarilor, acei Qajari care-și orbeau sau ucideau bucuroși rivalii la tron, sau pe copiii acestora. În o sută patruzeci și șase de ani de domnie, un singur Șah Qajar își părăsise tronul prin moarte naturală. Valik privi în jur, o văzu stînd în capătul cărării, apoi se întoarse din nou către Ali.

- Dă-mi arma ta!

Cu mîini tremurînde, Valik puse pistolul mitralieră jos, pe platforma din lemn geluit, şi strigă tare:

- Lochart, ţi-am lăsat o armă. A fost o greşeală! Căpitanul a greşit!

- Dar, generale...

- Du-te la elicopter! ordonă Valik cu glas tare. Seladi e un prost! N-ar fi trebuit să-ţi dea niciodată ordinul să-l ucizi pe bietul om. O să decolăm imediat şi plecăm în Kuweit, nu la Bagdad. Ali, du-te şi porneşte motoarele.

Ali plecă. Trecînd pe lîngă Annoush, o privi curios cu coada ochiului, apoi se grăbi mai departe. Ea coborî şi se alătură soţului său.

- Ai văzut? întrebă el.

- Da.

Aşteptară. Nici un sunet. Nici un val nu plesnea stîlpii. Era un calm minunat, iar faţa lacului era ca sticla şi nu adia deloc vîntul.

- Mă rog să fie ascuns pe undeva, spuse ea cu un imens gol în suflet, ştiind însă că timpul avea să vindece ruptura. Mă bucur că sîngele lui nu ne pătează mîinile. Seladi e un monstru.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Erau ascunşi vederii dinspre elicopter şi casă. Îşi scoase revolverul şi trase în pămînt, lîngă el.

- Pentru Seladi. Eu... Hm, eu cred că l-am lovit pe Lochart cînd a ieşit la suprafaţă. Ei?

Ea îl luă de braţ.

- Eşti un om bun şi înţelept.

Plecară înapoi, la deal, mînă în mînă.

- Fără tine, fără inteligenţa şi curajul tău n-am fi scăpat niciodată din Isfahan. Dar exilul?

- Exilul temporar, spuse el jovial, uşurat că momentul de răutate dintre ei trecuse. Apoi o să ne întoarcem din nou acasă.

- Asta ar fi minunat! spuse ea, străduindu-se să creadă.

Trebuie să mă întorc sau o să înnebunesc. Trebuie s-o fac pentru copii.

- Mă bucur c-ai ales Kuweitul. Nu mi-au plăcut niciodată Bagdadul şi irakienii ăştia. Of!

În ochii ei încă mai plutea o umbră.

- Ce-a zis Lochart despre "aşteptat pînă se lasă întunericul" a fost o greşeală?

- E o bază aeriană la cîteva mile. Am fi putut fi văzuţi de radar, Annoush, sau de către veghea de pe dealuri. Seladi are dreptate în privinţa asta. Baza va trimite o patrulă după noi. Trecură peste creastă.

Copiii aşteptau încă în uşa cabinei, toţi ceilalţi fiind la bord. Grăbiră pasul. Kuweitul e mult mai potrivit. Am hotărît deja să nu ţin cont de prostul ăla îngîmfat de Seladi. Nu trebuie niciodată să ai încredere în el.

În cîteva minute erau în aer, îndreptîndu-se către nord pe deasupra dealurilor, ocolind colţurile de stincă, stînd aproape de pămînt, ca să fie la adăpost de primejdia apropiatei baze aeriene. Ali Abbasi era un pilot bun şi cunoştea zona foarte bine. Odată trecut de culmea dealului, coborî în vale şi se întoarse către vest trecînd ca fulgerul printr-o trecătoare, ca să evite perimetrul exterior al bazei aeriene. Graniţa irakiană era la circa optzeci de kilometri mai departe, în faţa lor.

Zăpada acoperea înălţimile munţilor aflate sus, deasupra lor, şi chiar porţiuni din versanţi, deşi ici şi colo, printre stînci sălbatice, în adîncul unor văi se vedeau pete verzi. Bubuiră pe deasupra unui sat neştiut şi neaşteptat, apoi şerpuiră către sud, urmînd din nou cursul apei, paralel cu graniţa care era departe către dreapta lor. Întregul zbor n-avea să dureze mai mult de două ore, depinzînd de vînt, iar vîntul le era favorabil.

Cei aflaţi în cabină în apropierea ferestrelor priveau vesel ţinutul ce alerga pe lîngă ei. Copiii primiseră cele mai bune locuri. Maiorul îl ţinea pe Jalal, Valik îşi ţinea fiica, lîngă Annoush. Toată lumea era mulţumită, cîţiva se rugau în tăcere. Pînă la asfinţit nu era mult şi se anunţa a fi plăcut, norii tiviţi cu roşu.

- *Roşu cer la asfinţit, ciobănaşu-i mulţumit,* recită Annoush încetişor în engleză la urechea lui Setarem.

În carlinga din față, sunetul motoarelor era bun și toate indicatoarele pe verde. Ali era bucuros că pilota, bucuros că nu-l ucisese pe Lochart, care stătuse acolo, in fața lui, fără să spună nimic, fără să cerșească îndurare sau să murmure rugăciuni, stătuse pur și simplu cu mîinile ridicate în sus, așteptînd. Sunt sigur că e teafăr sub platformă. Slăvit fie Allah. Aruncă o privire scurtă hărții, reîmprospătîndu-și memoria. N-avea de fapt nevoie de asta. Petrecuse mulți ani minunați acolo, zburînd pe deasupra trecătorilor.

În curînd avea să iasă din munți deasupra cîmpiilor mlăștinoase ale Tigrului și Eufratului, rămînînd la nivelul solului, ocolind Dezful, apoi Ahvaz și Khorramshahr, apoi, țîșnind peste valurile Shat-el-Arabului și graniță, în Kuweit și în libertate.

În fața lui se afla o culme cu un vîrf înalt, dominîndule pe cele din jur, așa cum se așteptase, și el săltă aparatul în sus, scoțîndu-l dintr-o vale ca să plonjeze în următoarea, stăpînit de bucuria zborului. Atunci...

- HBC urcă la trei sute de metri și redu viteza, năvăli în căști și în creier.

Nu zburase nici măcar șase minute.

Ordinul fusese dat în farsi, apoi repetat în engleză și din nou în farsi și din nou în engleză și tot timpul ăsta el ținu aparatul la mică înălțime, încercînd disperat să-și pună creierul în funcțiune.

- Elicopter HBC, ești ilegal, ieși din vale și redu viteza.

Ali Abbasi privi în sus printre pleoape, scrutînd cerul, dar nu văzu nici un avion. Solul văii alerga pe lîngă el. În fața lui urma o altă culme și după ea o succesiune de coline și văi care duceau jos, către cîmpii. Spre vest, granița irakiană se afla la șaizeci de kilometri depărtare, un zbor de vreo douăzeci de minute

- Elicopter HBC, ești ilegal, ieși din vale și redu viteza.

Gîndurile lui strigau: ai de ales între trei posibilități - supune-te și mori, încearcă să scapi sau aterizează și

așteaptă noaptea și încearcă la prima rază de lumină, dacă ai să supraviețuiești rachetelor și gloanțelor.

În fața lui și către stînga văzu copacii și solul depărtîndu-se, pereții văii adîncindu-se abrupt într-o ravină. Așa că se aruncă într-acolo, alegînd fuga. Își simțea mintea lucrînd bine. Își scoase căștile și se dădu în mîinile lui Allah, simțindu-se mai bine așa. Încetini pe măsură ce se apropia de capătul ravinei, zigzagă pe lîngă cîțiva copaci și se tupilă într-o altă văioagă, reducînd și mai mult viteza, urmînd prevăzător albia pîrîului. Alți copaci și colțuri de stîncă i se ridicară în cale și el șerpui printre ele. Ține-te jos și zboară încet și economisește benzina și croiește-ți drum către sud, își zise din ce în ce mai sigur pe el. Apropie-te de graniță cînd poți și nu te grăbi. N-o să te prindă niciodată dacă-ți folosești toată priceperea. O să se-ntunece curînd. Poți să scapi de ei în întuneric și știi destule despre zborul fără vizibilitate ca s-ajungi în Kuweit. Dar oare cum ne-au zărit? Parcă ne-ar fi așteptat! Să ne fi zărit pe radar cînd am ajuns la Barajul Dez? Ai grijă!

Copacii erau mai deși acolo și trebui să evite un pîlc de pe coasta muntelui. Se apropie și mai mult de stînci și se ridică pentru a trece de creastă în valea următoare. Trecu fără nici o primejdie și coborî la adăpostul stîncilor, scrutînd întruna cu ochii înainte și deasupra lui, întotdeauna după un loc potrivit pentru aterizare în caz că-l lăsa vreuna dintre turbine. Era atent și încrezător și-și făcea bine meseria.

Toate instrumentele erau pe verde. Minutele trecură și, deși cercetă răbdător cerul, nu văzu nimic. Spre capătul văii următoare răsuci elicopterul într-un tur de 360 de grade și mătură atent cerul cu privirea. Nimic deasupra lui. În siguranță. Ne-au pierdut! *Insha'Allah!* Respiră adînc și, foarte mulțumit, se întoarse din nou către sud, peste culmea următoare și peste următoarea, iar dincolo de ea, în fața lui, zări cîmpia.

Cele doi avioane de vînătoare așteptau. Erau F 14.

CAPITOLUL 26

Aeroportul Teheran, birourile S-G; ora 5,48 seara.

- ...nu ţi se permite să aterizezi, se auzi în difuzor, printre paraziţi puternici.

Gavallan, McIver şi Robert Armstrong se aflau strînşi, în jurul emiţătorului, ascultînd încordaţi; pe ferestre se vedea priveliştea de afară, mohorîtă şi deprimantă în lumina înserării.

Vocea slabă ca o adiere a lui John Hagg, aflat în avionul care se apropia, reveni din nou:

- Teheranule, aici EcoTangoLimaLima, începînd de ieri avem aprobare de aterizare de la Kish şi...

- ETLL, nu ţi se permite să aterizezi!

Vocea controlorului de zbor era răguşită şi speriată. McIver înjură în barbă.

- Repet: negativ, toate zborurile externe sunt anulate şi toate aparatele de zbor civile sunt la sol pînă la noi ordine din partea *Imamului.*

Pe lîngă această voce puteau auzi mai slab alte voci, turuind în farsi - mai multe microfoane deschise pe această frecvenţă.

- Întoarce-te la punctul de plecare!

- Repet: avem autorizarea radarului din Kish, care ne-a trecut Controlului de Zbor de la Isfahan, care a confirmat autorizarea. Trăiască *Ayatolahul* Khomeini şi victorie Islamului! Sunt la şaizeci de mile sud de punctul Varamin şi mă pregătesc pentru Pista 29 Stînga. Rog confirmaţi funcţionarea ILS-ului dumneavoastră. Mai aveţi şi alte zboruri în circuit?

Un moment, vocile în farsi dominară transmisia turnului, după care:

- Trafic negativ, ETLL, negativ ILS, dar nu ai permi...

Vocea în engleză cu accent american se întrerupse brusc şi o voce furioasă, cu un accent puternic, preluă transmisia:

- Fără aterizări! *Komiteh* dă ordine Teheran. Kish nu Teheran. Isfahan nu Teheran. Noi dăm ordine Teheran. Dacă aterizări, tu arestat!

Vocea veselă a lui John Hagg replică imediat:

- EcoTangoLimaLima, înțeleg că nu doriți să aterizăm, Teheranule, și doriți să anulați aprobarea noastră, ceea ce cred că este o greșeală în concordanță cu regulile traficului aerian - așteptați unu, vă rog.

Apoi imediat, pe frecvența particulară a *S-G*, printre paraziți, se făcu auzită vocea lui incordată.

- Baza, dispuneți!

McIver comută canalele fără să stea pe gînduri și rosti în microfon:

- Trei sute șaizeci, așteaptă unu - însemnînd "rotește-te în așteptarea răspunsului".

Ridică privirile către Gavallan, care se întunecașe la față. Robert Armstrong fluiera încet.

- Mai bine îl lăsăm să plece. Dacă aterizează, s-ar putea să-i dea cu legea-n cap și să confișteaparatul, spuse.

- Cu aprobările oficiale? replică Gavallan. Ai spus turnului că avem scrisoarea ambasadorului englez aprobată de biroul lui Bazargan?

- Dar nu de Bazargan însuși, *sir*, spuse Robert Armstrong și chiar și așa, dacă e să judecăm drept, nemernicii din turn sunt legea pînă una-alta. Vă sugerez să ...

Se opri și arătă cu degetul, și mai întunecat la față.

- Uite acolo.

Două mașini însoțite de o dubă radio, cu antena înaltă legănîndu-se în aer, goneau de-a lungul drumului secundar de acces. Sub privirile lor, camioanele intrară pe Pista 29 Stînga, parcînd în mijlocul ei. Din ele săriră Gărzi Islamice care ocupară poziții de apărare. Duba radio continuă să se-ndrepte către ei.

- Firar să fie! murmură McIver.

- Mac, crezi că supraveghează frecvența noastră?

- E mai sigur să ne închipuim că da, Andy.

Gavallan luă microfonul.

- Abandonează. B repet B.

- EcoTangoLimaLima.

Apoi pe frecvența turnului, binevoitor și prietenos:

- Teheranule, acceptăm cererea voastră de a renunța la aprobare și cerem oficial permisiunea de aterizare pentru mîine la prînz, pentru a livra piese de schimb solicitate urgent, repet-urgent, de *IranOil* și a lua echipele restante la concediu. Plecarea imediată.

McIver mormăi:

- John își revine întotdeauna repede. Apoi către Armstrong: O să vă...

- Așteaptă unu, EcoTangoLimaLima, îl întrerupse vocea din turn.

- O să vă trecem pe lista de pasageri cînd o să putem, domnule Armstrong. Îmi pare rău, azi n-avem nici o veste bună. Cum stați cu actele?

Armstrong își desprinse privirile de la mașina care se apropia:

- Eu, hm ... eu aș prefer să fiu un consultant de specialitate al *S-G* care pleacă în concediu, dacă nu vă supărați. Fără plată, bineînțeles.

Îl privi în ochi pe Gavallan:

- Ce înseamnă "B repet B"?

- "Încearcă din nou mîine la aceeași oră".

- Și dacă or să accepte cererea lui ETLL?

- Atunci o să fie mîine și o să fiți consultant de specialitate.

- Mulțumesc. Să sperăm c-o să fie mîine.

Armstrong se uită din nou la mașina care se apropia și adăugă repede:

- O să fiți acasă în jurul orei zece, deseară, domnule Gavallan? Aș putea trece oare să schimbăm o vorbă? Nimic important.

- Sigur, o să v-aștept. Ne-am mai întîlnit pînă acum, nu-i așa?

- Da. Dacă n-ajung pînă la zece și-un sfert, înseamnă că am fost reținut și nu pot să vin. Știți cum e... și-am să trec dimineață.

Armstrong se pregăti de plecare.

- Mulțumesc.

- Unde ne-am întîlnit?

- Hong Kong.

Robert Armstrong salută politicos din cap și ieși - înalt și țeapăn. Îl văzură trecînd prin birouri, îndreptîndu-se spre ușa care ducea către hangare și ieșirea din spate și spre parcarea *S-G*, unde-și lăsase mașina, un automobil nedefinit. Mașina lui McIver era parcată în fața clădirii.

- Parcă ar mai fi fost pe aici înainte, spuse McIver gînditor.

- Hong Kong? Nu-mi amintesc deloc de el! Tu?

- Nu.

McIver se încruntă.

- O s-o întreb pe Gen. Are o memorie bună la nume. Nu-s prea sigur că-mi place sau am încredere în afurisitul ăsta de Robert Nu-știu-cine Armstrong, orice-ar zice Talbot.

La amiază se duseseră să-l întîlnească pe Talbot ca să afle ce-și-cum cu Armstrong. Tot ce acceptase George Talbot să spună fusese:

- Ah, e un ins destul de cumsecade, zău, și noi, hm... am aprecia dacă l-ați scoate de-aici și ăăă... n-ați pune prea multe întebări. Rămîneți la prînz, desigur? Mai avem încă niște calcan de Dover, destul de bun, proaspăt congelat, suficient caviar sau somon afumat dacă vreți, cîteva La Doucette '76 la gheață - sau cîrnați cu piure și vinul casei pe care vi-l recomand din inimă, dacă vreți-, cremă de ciocolată sau trufe cu lichior și ne-a mai rămas încă jumătate dintr-un Stilton destul de decent. Chiar dacă lumea arde, cel puțin putem s-o privim cum arde ca niște gentlemani. Ce-ați zice de-un gin înainte de masă?

Prînzul fusese foarte bun. Talbot spusese că Bakhtiar părăsea cîmpul de luptă în favoarea lui Bazargan și Khomeini și asta putea să înlăture cea mai mare parte a necazurilor.

- Acum, că nu mai e nici o șansă de vreo lovitură militară de stat, lucrurile ar trebui să revină la normal - pînă la urmă.

- Cînd crezi c-o să fie "pînă la urmă"?

- Cînd *ei*, oricine ar fi ăștia, or să rămînă fără muniție. Dar, dragul meu prieten, orice aș crede eu, nu contează.

Contează ce crede Khomeini şi numai Dumnezeu ştie ce crede Khomeini.

Gavallan îşi aminti hohotele ascuţite de rîs, ca nişte cotcodăceli, ale lui Talbot la propria sa glumă şi zîmbi.

- Ce-i? întrebă McIver.

- Îmi aminteam de Talbot, la prînz.

Maşina era încă la o sută de metri.

- Talbot ascunde un munte de secrete. Despre ce crezi că vrea Armstrong "să schimbăm o vorbă"?

- Poate să ne mai încurce puţin. În definitiv, Mac, noi ne-am dus la ambasadă ca să întrebăm de el. Curios! De obicei nu uit... Hong Kong. Am tendinţa să-l asociez cu cursele de la Happy Valley. Pînă la urmă îmi amintesc eu. Aş spune un lucru privitor la el: e foarte punctual. I-am spus ora cinci şi-a fost aici, şi părea că iese din pereţi.

Ochii lui Gavallan se îngustară sub sprîncenele groase, apoi se întoarseră către maşina care se apropia şi care parca în faţa lor.

- Sunt tot atît de sigur ca şi de existenţa Scoţiei că n-a vrut să se-ntîlnească cu amicii noştri din *komiteh*. Mă întreb de ce.

Komitehul consta din doi tineri înarmaţi, un *mullah* - nu acelaşi de ieri - şi Sabolir, şeful Serviciului Imigrări de la aeroport - transpirat tot şi foarte tulburat.

- Bună seara, Excelenţă, spuse McIver, nasul lui revoltîndu-se împotriva mirosului pătrunzător de transpiraţie acră. Aţi dori, poate, un ceai?

- Nu, nu, mulţumesc, spuse Sabolir.

Era foarte atent şi încordat, deşi încerca să ascundă asta sub o mască arogantă. Se aşeză pe cel mai bun scaun.

- Avem noi reglementări pentru dumneavoastră.

- O?!

McIver mai avusese de-a face cu el de-a lungul ultimilor ani şi-i oferise, din cînd în cînd, cîte o cutie de whisky, benzină pentru maşină şi, cîteodată, zboruri gratuite şi cazare pentru el şi familia sa, în cursul cîtorva concedii de vară, în staţiunile Mării Caspice. "Am oprit camere pentru cîţiva dintre angajaţii noştri cu funcţii de conducere, şi nu pot beneficia de ele, dragă domnule

Sabolir. E păcat să nu folosim locul ăsta, nu-i așa?" Odată îi aranjase o excursie de-o săptămînă în Dubai pentru două persoane. Fata fusese tînără și foarte frumoasă și, la sugestia obraznică a lui Sabolir, fusese trecută în actele companiei ca "expert iranian".

- Ce putem face pentru dumneavoastră?

Spre surpriza lor, Sabolir scoase pașaportul lui Gavallan și documentele aprobate mai înainte și le puse pe birou.

- Aici sunt pașaportul și documentele dumneavoastră, ăăă... aprobate, spuse el cu voce unsuroasă și oficială - din obișnuință. *Imamul* a ordonat începerea imediată a activităților normale. Statul ăăă... Islamic al Iranului a revenit la normal, iar aeroportul se va redeschide în, hm, trei zile, pentru traficul normal aprobat în prealabil. Trebuie să reveniți la normal acum.

- Începe din nou pregătirea aviatorilor militari? întrebă McIver, stăpînindu-se cu greu să-și ascundă bucuria din glas, pentru că acesta era un contract foarte mare și foarte profitabil.

Sabolir șovăi.

- Da, presupun că...

- Nu, rosti hotărît *mullahul* într-o engleză corectă. Nu, nu pînă cînd *Imamul* sau *Komitehul* Revoluționar nu încuviințează aceasta. Am să mă îngrijesc să primiți un răspuns ferm. Nu cred că această parte a activităților dumneavoastră va reîncepe, încă. Între timp, activitățile obișnuite - piese de schimb și zborurile contractate pentru a asigura deservirea companiei *IranOil* și a reîncepe producția de petrol, sau pentru *Iran-Timber* și tot așa - pot începe de poimîine, cu condiția ca zborurile să fie aprobate în prealabil.

- Excelent, spuse Gavallan și McIver îl înghină ca un ecou.

- Zborurile de înlocuire a echipelor care lucrează la sondele de foraj, dacă sunt aprobate în prealabil și dacă documentele lor sunt în ordine, continuă *mullahul*, vor începe de poimîine. Producția de petrol trebuie să fie

prioritară. La fiecare zbor intern vă va însoți un membru al Gărzilor Islamice.

- Dacă suntem anunțați în prealabil și dacă omul se prezintă la vreme, dar nu înarmat, spuse McIver politicos, pregătindu-se pentru inevitabila ciocnire.

- Gărzile Islamice înarmate vă vor însoți pentru propria voastră protecție, pentru a preveni deturnările de către dușmanii statului, spuse tăios *mullahul*.

- Vom coopera cu foarte mare plăcere, Excelență, îl întrerupse calm Gavallan, cu mare plăcere, într-adevăr, dar sunt sigur că nu doriți să primejduiți vieți sau să afectați Statul Islamic. Vă rog, oficial, să-l rugați pe *Imam* să fie de acord să ne lipsim de arme în orice situație. Ne e limpede că aveți acces imediat la domnia sa. Între timp, toate aparatele noastre rămîn la sol pînă cînd vor avea confirmarea, sau aprobarea guvernului meu.

- N-o să țineți la sol nici un aparat și veți intra în normal!

Mullahul era foarte furios.

- Poate că un compromis sub rezerva aprobării sale de către *Imam* - gărzile voastre să-și păstreze armele, dar căpitanul să țină muniția în timpul zborului... De acord?

Mullahul șovăi. Gavallan spuse aspru:

- *Imamul* a poruncit să fie predate toate armele, nu-i așa?

- Da. Foarte bine, accept!

- Mulțumesc. Mac, pregătește hîrtiile să le semneze Excelența Sa, și asta privește pe toți băieții noștri. Acum avem nevoie de noi documente de zbor, Excelență. Singurele pe care le avem sunt cele vechi, ăăă.. nefolositoare, de la regimul vechi, dinainte. Ne-ați putea da aprobările necesare? Chiar domnia voastră, Excelență. Sunteți evident un om important și știți ce se întîmplă.

Complimentul părea să-l fi făcut pe *mullah* mai înalt cu cîțiva centimetri. Omul avea cam treizeci de ani, o barbă unsuroasă și îmbrăcămintea uzată pînă la urzeală. După accentul lui, Gavallan îl ghicise a fi studiat în Anglia, unul dintre miile de iranieni pe care Șahul îi

trimisese peste graniță cu bursă, pentru a fi educați în Occident.

- O să ne dați, desigur, documente noi acum, ca să devenim legali în ochii noii ere.

- Noi... hm... noi vom semna alte documente pentru fiecare din aparatele voastre. Da!

Mullahul scoase niște hîrtii din servieta ponosită și își puse o pereche de ochelari vechi, cu lentile groase, una dintre ele crăpată. Hîrtia pe care o căuta se afla chiar la fundul teancului.

- Aveți în grija voastră treisprezece aparate iraniene JR 212, șapte JR 206 și patru Alouette, în diferite locuri, toate înregistrate în Iran și deținute de *Iran Helicopter Company*. E corect?

Gavallan scuturâ din cap.

- Nu tocmai. În acest moment ele sunt de fapt proprietatea *S-G Helicopters* din Aberdeen. *Iran Helicopter Company*, societate mixtă între noi și partenerii noștri iranieni, nu poate deveni proprietara lor pînă nu sunt achitate.

Mullahul se încruntă, apoi aduse hîrtia mai aproape de ochi.

- Dar contractul care dă dreptul de proprietate lui *Iran Helicopter* - care este o companie iraniană - este semnat, nu-i așa?

- Da, însă e valabil numai dacă este achitat, iar plățile sunt... sunt în întîrziere.

- *Imamul* a spus că toate datoriile vor fi plătite, așa că vor fi plătite.

- Fără îndoială, dar între timp aparatele sunt proprietatea celui care plătește, continuă Gavallan prudent.

Spera în sinea lui, deși știa că fără prea mari sorți de izbîndă, că între timp turnul avea să încuviințeze cererea de aterizare pentru a doua zi, inteligent formulată, a lui Johnny Hogg. Mă întreb dacă gîngăvitul ăsta ar putea să ordone așa ceva, își zise. Dacă Khomeini a ordonat ca totul să revină la normal, o să revin și eu la normal și pot să mă întorc fără grijă înapoi la Londra. Cu ceva noroc,

pînă la sfirşitul săptămînii pot să reziliez contractul cu *ExTex* care priveşte plăţile pentru noul X63.

- De luni de zile toate plăţile pentru aceste aparate, cu dobînzi, taxe bancare şi aşa mai departe, se fac din fondurile noastre în folosul *IHC* şi...

- Islamul interzice camăta şi plata dobînzilor, spuse *mullahul* cu o siguranţă care-i zgudui. Băncile nu pot încasa dobînzi. Deloc. E camătă.

Gavallan trase cu coada ochiului la McIver, apoi, liniştit, îşi îndreptă întreaga atenţie către *mullah.*

- Dacă băncile nu pot încasa dobînzi, cum se vor desfăşura afacerile în ţară şi străinătate?

- După legile islamice, numai după legile islamice. Koranul interzice camăta. Adăugă dezgustat: Ce fac băncile străine e murdar. Din pricina lor are Iranul atît de multe necazuri. Băncile sunt instituţii ale răului şi nu vor mai fi tolerate. Cît despre *Iran Helicopter Company, Komitehul* Revoluţionar Islamic a ordonat ca toate companiile mixte să-şi suspende activitatea în vederea unei reconsiderări a termenilor. *Mullahul* flutură hîrtiile: Toate aceste aparate sunt iraniene, înregistrate în Iran. Iraniene!

Cercetă din nou îndelung, printre pleoape, documentele.

- Aici, în Teheran, aveţi trei JR 212, patru JR 206 şi un 47G4 - aici, la aeroport. Nu-i aşa?

- Sunt împrăştiate prin jur, îi spuse McIver prudent. Aici, la Doshan Tappeh şi Galeg Morghi.

- Dar sunt toate aici, în Teheran?

Cît timp vorbise cu Gavallan, McIver îi cîntărise cu atenţie toate reacţiile şi încercase în acelaşi timp să citească pe dos ceea ce scria pe hîrtia din mîna *mullahului.* Pe ea erau înşirate toate aparatele cu seria de înmatriculare şi o mare parte dintre documentele pe care compania *S-G* era obligată să le ţină permanent la zi, cu o copie în turnul de control. Stomacul i se strînse dureros cînd observă EP-HBC - elicopterul JR 212 al lui Lochart - încercuit cu roşu şi de asemenea EP-HFC - elicopterul JR 206 al lui Petikin.

- Avem un '212 împrumutat la Bandar-e Delam, spuse, hotărîndu-se să aleagă cea mai sigură variantă, injurîndu-l în sinea lui pe Valik şi sperînd că Tom Lochart se afla fie la Bandar-e Delam, fie teafăr în drum spre casă. Restul sunt aici.

- Împrumutat. Asta ar fi EP... EP-HBC, spuse *mullahul,* foarte mulţumit de el însuşi. Acum, de ce....

Vocea controlorului de trafic îl întrerupse:

- EchoTangoLimaLima, cerere refuzată. Chemaţi Isfahanul pe 118,3 - Bună ziua.

- Foarte corect. Bun.

Mullahul dădu din cap satisfăcut, Gavallan şi McIver injurară în sinea lor încă o dată, iar Sabolir, care ascultase şi privise în tăcere schimbul de replici, înţelegînd foarte limpede acum că cei doi încercau să-l manipuleze pe *mullah*, chicoti în sinea lui, ferindu-şi cu grijă ochii de privirile celorlalţi, uitîndu-se drept în podea, pentru orice eventualitate.

Cu puţină vreme în urmă, cînd atenţia *mullahului* era îndreptată în altă parte, prinsese dibaci privirea lui McIver şi schiţase un zîmbet încurajator, prefăcîndu-se că e alături de ei, înlemnit de spaimă că McIver ar fi putut să interpreteze greşit toate favorurile de pînă atunci, care erau de fapt numai răsplata pentru că el netezise calea pieselor de schimb ce intrau în ţară şi a echipajelor care plecau.

În dimineaţa aceea, la radio, un purtător de cuvînt al *Komitehului* Revoluţionar Islamic îndemnase toţi cetăţenii loiali să denunţe pe oricine care ar fi comis crime împotriva Islamului. În cursul acelei zile, trei dintre colegii săi fuseseră arestaţi, ceea ce iscase un val de ură în întregul aeroport. Gărzile Islamice nu motivaseră în vreun fel anume. Pur şi simplu îi tîrîseră pe oamenii aceia de acolo şi-i aruncase în închisoarea Qasr - temuta închisoare SAVAK - unde, se zvonea, fuseseră împuşcaţi astăzi, după o judecată sumară, cincizeci de duşmani ai Islamului. Unul dintre cei arestaţi era unul din propriii săi oameni, care primise cu o zi în urmă zece mii de riali şi trei canistre de benzină din magazia lui McIver, omul

păstrîndu-şi una, pe celelalte două luîndu-le la el acasă, după cum se cuvenea, noaptea trecută.

Oh, Allah, fă să nu-mi percheziţioneze casa!

Vocea nevinovată a lui Johnny Hogg se auzi încă o dată în emiţător:

- EchoTangoLimaLima, mulţumesc, sus cu revoluţia şi bună ziua. Apoi, încordat, pe canalul lor: Baza, confirmă!

McIver se-ntinse şi comută pe canălul lor.

- Aşteaptă unu, ordonă, profund conştient de prezenţa *mullahului*. Crezi că...

- Ah, vorbiţi direct cu avionul? Un canal propriu?

- Canalul companiei, Excelenţă, e practica obişnuită.

- Obişnuită. Da. Deci EP-HBC e la Bandar-e Delam, spuse *mullahul* şi citi de pe hîrtie: Livrare de piese de schimb. E-adevărat?

- Da, spuse McIver, rugîndu-se în sinea lui.

- Şi cînd trebuie să se-ntoarcă acest aparat?

McIver simţea privirea apăsătoare a *mullahului*.

- Nu ştiu. N-a fost cu putinţă să luăm legătura cu Bandar-e Delam. O să vă spun cît de curînd pot. Acum, Excelenţă, în privinţa aprobărilor pentru diferitele noastre zboruri, credeţi că...

- EP-HFC. EP-HFC e la Tabriz?

- E la mica bază Forsha, spuse McIver fără să se simtă prea bine.

Se ruga ca nebunia de la bariera de la Qazvin să treacă neraportată şi să fie uitată. Se întrebă iarăşi unde era Erikki. Ar fi trebuit să vină la locuinţa lui la ora trei, pentru a-i însoţi la aeroport, dar nu apăruse.

- Aeroportul Forsha?

Mullahul îl privi îndelung şi făcu un efort să se concentreze.

- EP-HFC a zburat sîmbătă la Tabriz ca să livreze piese de rezervă şi să ia de acolo o echipă de schimb. S-a întors noaptea trecută. O să fie trecut mîine pe noile documente.

Mullahul se întunecă brusc.

- Dar orice aparat care vine sau pleacă trebuie raportat imediat. N-avem nici o înregistrare a unei aprobări de zbor, ieri.

- Căpitanul Petikin n-a putut lua ieri legătura cu Teheranul. De asta se fac vinovați militarii, cred. A-ncercat să ia legătura pe tot drumul de întoarcere. Adăugă dintr-o suflare: Dac-o să reluăm operațiile, cine-o să autorizeze zborurile pentru *IranOil*? Domnul Darius, ca de obicei?

- Ăă... da... cred că da. Dar de ce n-a fost raportată azi sosirea sa?

Gavallan interveni cu un zîmbet forțat:

- Sunt foarte impresionat de eficiența voastră, Excelență! E păcat că acei controlori de zbor militari care au fost ieri de serviciu nu o împărtășesc. Pot vedea cu ușurință că noua Republică Islamică va depăși de departe modul de lucru occidental. Va fi o adevărată plăcere să deservim noii noștri clienți. Trăiască noul! Aș putea să vă cunosc numele?

- Eu... Eu sunt Mohammed Tehrani, spuse omul, abătut din nou de la direcția pe care dorise să o imprime discuției.

- Atunci, Excelență Tehrani, aș putea să vă rog să beneficiem de conducerea voastră? Dacă ETLL ar avea îngăduința domniei voastre să aterizeze mîine, am putea îmbunătăți nemăsurat eficiența noastră, încercînd s-o egalăm pe a domniilor voastre. Aș putea atunci să fiu sigur că compania noastră oferă *Ayatolahului* Khomeini și colaboratorilor săi personali, ca domnia voastră, serviciile la care au dreptul să se aștepte. Piesele de schimb pe care le transportă ETLL o să facă operaționale alte două '212 și eu m-aș putea întoarce la Londra ca să întăresc sprijinul nostru pentru Marea Revoluție. Sunteți cu siguranță de acord...

- Nu-i cu putință, *komitehul*...

- Sunt sigur că *komitehul* va asculta sfatul domniei voastre. O, bag de seamă că ați avut ghinionul de a vă sparge ochelarii. Groaznic. Eu mă descurc greu fără ai

mei. Poate că aş putea face astfel incît aparatul nostru să aducă miine, de la Al Shargaz, o nouă pereche.

Mullahul era tulburat. Avea vederea foarte proastă. Dorinţa de a avea nişte ochelari noi, ochelari buni, era covirşitoare.

Oh, ar fi o comoară incredibilă, un dar de la Allah. Fără indoială că Allah a strecurat gindul ăsta in capul străinului.

- Nu cred că... nu ştiu. *Komitehul* n-ar putea face ce cereţi atît de repede.

- Ştiu că e greu, dar dacă aţi interveni pentru noi pe lingă *komiteh,* cu siguranţă c-o să v-asculte. Ne-ar ajuta nemăsurat şi v-am fi indatoraţi, adăugă Gavallan, folosind fraza înnobilată de vreme care in orice limbă inseamnă "ce vrei in schimb?".

Îl văzu pe McIver comutind pe frecvenţa turnului şi oferindu-i microfonul.

- Apăsaţi butonul ca să vorbiţi, Excelenţă. Mi-ar face o mare cinste sprijinul domniei voastre!

Mullahul Tehrani ezită, neştiind ce să facă. În timp ce el privea microfonul, McIver trase cu coada ochiului semnificativ către Saþolir. Cu reflexe perfecte, Sabolir înţelese imediat.

- Desigur că orice-aţi hotări, Excelenţă Tehrani, *komitehul* va încuviinţa, începu el cu voce onctuoasă, dar miine, miine, înţeleg că aveţi ordine să vizitaţi celelalte aeroporturi, ca să vă asiguraţi unde şi cite elicoptere civile sunt in zona voastră - Teheran. Da?

- Da, astea sunt ordinele, încuviinţă *mullahul.* Eu şi cîţiva membri ai *komitehului* meu trebuie să cercetăm celelalte aeroporturi miine.

Sabolir oftă din greu, prefăcîndu-se dezamăgit, iar McIver se stăpini cu dificultate să nu izbucnească in rîs, atît de mult patos punea in rol.

- Din nefericire, nu va fi cu putinţă pentru domnia voastră să le vizitaţi pe toate - cu maşina sau pe jos - şi să fiţi totuşi înapoi ca să supravegheaţi personal sosirea şi plecarea imediată a acestui singur aparat care a fost respins astăzi - deşi nu din vina lui, ci din pricina aroganţilor controlori de zbor de la Kish şi Isfahan care

au avut îndrăzneala de-a nu vă consulta pe domnia voastră mai întîi.

- Adevărat, adevărat, încuviință *mullahul*, au greșit...

- V-ar conveni ora șapte dimineața, Excelență Tehrani? spuse fără să stea pe gînduri McIver. Am fi foarte bucuroși să dăm o mînă de ajutor *komitehului* aeroportului. O să vă dau cel mai bun pilot al meu și-o să vă întoarceți la vreme ca să supravegheați decolarea. Cîți oameni vor merge cu domnia voastră?

- Șase, spuse *mullahul* absent, stăpînit de gîndul de-a fi în stare să-și îndeplinească ordinele - lucrarea lui Allah - într-un mod atît de convenabil și extravagant, asemeni unui veritabil *ayatolah*. S-ar putea, s-ar putea împlini asta?

- Sigur, spuse McIver. La șapte dimineața, aici. Căpitan... ăăă... Căpitanul-șef Nathaniel Lane o să aibă pregătit un '212. Șapte, inclusiv domnia voastră și pînă la șapte soții. Desigur că domnia voastră veți zbura în carlingă, cu pilotul. Considerați asta aranjat.

Mullahul zburase doar de două ori în viața lui: spre Anglia, la universitate, și la întoarcerea acasă, înghesuit într-un zbor special închiriat pentru studenți de *IranAir*. Se lumină la față și se întinse după microfon.

- La șapte dimineața.

McIver și Gavallan nu-și trădară ușurarea în fața victoriei. Nici Sabolir.

Sabolir era mulțumit că *mullahul* fusese prins în cursă. Facă-se voia lui Allah. Acum, dacă voi fi acuzat pe nedrept, acum am un aliat, își spuse. Prostul ăsta, fiul ăsta de cățea, *mullah* mincinos, nu s-a lăsat el oare mituit? E limpede că a fost mită, nu pește! Două, de fapt: niște ochelari noi și un zbor neautorizat, costisitor. Nu s-a lăsat el cu bună-știință prostit de vicleni și excrocii de englezi care încă mai cred că ne pot amăgi cu zorzoane, furîndu-ne moștenirea milenară pentru cîțiva riali? Ascultă-l pe prostul ăsta dîndu-le străinilor tot ce vor! Trase cu coada ochiului la McIver și-i prinse privirea cu subînțeles. Apoi își întoarse încă o dată ochii către podea. Acum, tu, arogant fiu de cățea occidentală, îi zise în sinea sa, ce favoare de preț ar trebui să-mi faci mie în schimbul ajutorului pe care ți l-am dat?

La French Club; ora 7,10 seara. Gavallan primi un pahar de vin roşu, McIver unul alb de la chelnerul francez în livrea. Ciocniră şi băură satisfăcuţi, obosiţi după lungul drum de întoarcere de la aeroport. Stăteau în hol, aşezaţi în scaunele confortabile, moderne, laolaltă cu alţi oaspeţi, cei mai mulţi europeni, bărbaţi şi femei, privind grădinile acoperite cu zăpadă şi terenurile de tenis, barul întins, după care urmau multe alte încăperi pentru banchete, dans, piscină, jocuri de cărţi, saună, în alte părţi ale acestei minunate clădiri, amplasată în cea mai bună zonă a Teheranului.

French Club era singurul club încă în funcţiune dintre cele frecventate de străini. American Services Club, cu uriaşul lui complex de distracţii, terenuri de sport şi de baseball, ca şi British, Pars-American, German Club şi multe altele fuseseră închise, barurile şi depozitele lor de băuturi sparte şi răvăşite.

- Dumnezeule, a fost bun, spuse McIver, simţindu-se purificat de vinul alb cu cuburi de gheaţă. Nu-i spune lui Gen c-am trecut pe-aici.

- N-o să fie nevoie, Mac, o să-şi dea seama singură.

- Ai dreptate. Asta e. Am reuşit să rezerv locuri astă-seară la cină - m-a costat o avere, dar meritã. De obicei găseai locuri aici numai pe la ora asta.

Întoarse capul spre o izbucnire de rîsete a unor francezi aflaţi într-un colţ.

- O clipă mi s-a părut că e Jean-Luc. Parc-au trecut ani de cînd am fost aici la petrecerea lui din Ajunul Crăciunului. Mă întreb dac-o să mai apucăm vreuna.

- Sigur că da, îl încurajă Gavallan, îngrijorat că entuziasmul părea să-l părăsească pe vechiul său prieten. Nu te lăsa afectat de provestea cu *mullahul*.

- Mi s-a făcut pielea de găină - ca şi atunci cu Armstrong, că tot veni vorba. Şi cu Talbot. Da' ai dreptate, Andy, n-ar trebui să las să mă afecteze. Stăm mai bine decît acum două zile...

Îl întrerupse alt val de rîsete şi începu să se gîndească la vremurile minunate şi momentele petrecute acolo cu Genny şi Pettikin şi Lochart - n-o să mă gîndesc acum la

el - şi toţi ceilalţi piloţi, şi mulţimea lor de prieteni englezi, americani, iranieni. Totul s-a dus. Se întîmpla cam aşa: "Gen, hai să trecem pe la *French Club*, astăzi după-amiază sunt finalele de tenis"... Sau: "Cocktailul lui Valik începe la opt seara, la Clubul Ofiţerilor Iranieni"... Sau: "E un meci de polo, de base-ball, un concurs de înot, de schi"... Sau: "Iartă-mă, nu putem săptămîna asta, are ambasadorul ceva aranjat pe Caspica"... Sau: "Mi-ar plăcea tare mult, dar Genny nu poate, a plecat să cumpere nişte covoare la Isfahan".

- Pe vremuri aveam o grămadă de făcut aici, Andy. Societatea era cea mai bună, fără îndoială. Acum e greu chiar să păstrezi legătura cu oamenii noştri.

Gavallan încuviinţă din cap.

- Mac, zise el blînd. Un răspuns cinstit la o întrebare cinstită: vrei să pleci din Iran şi să laşi pe altcineva să-ţi ia locul?

McIver îl privi fără să clipească.

- Sfinte Dumnezeule! Cine ţi-a dat ideea asta? Nu, sigur că nu. Adică te-ai gîndit la asta pentru că sunt un pic dărîmat şi.... Sfinte Dumnezeule, nu!

Dar în mintea lui ţişni brusc aceeaşi întrebare de neînchipuit cu cîteva zile în urmă: "Îţi pierzi elanul, controlul, dorinţa de-a continua - e vremea să te retragi?" Nu ştiu, îşi zise, înfiorat dureros de adevăr, dar chipul lui zîmbea.

- Totul e-n regulă, Andy, nu există lucruri cu care să nu ne putem descurca.

- Bine; iartă-mă, sper că nu te-ai supărat c-am întrebat. Cred că discuţia cu *mullahul* a fost încurajatoare - cu excepţia momentului în care a vorbit despre "aparatele noastre iraniene".

- Adevărul e că, de cînd am semnat contractul, Valik şi partenerii noştri iranieni s-au purtat ca şi cum aparatele noastre ar fi fost ale lor. Slavă Domnului că e un contract englezesc, întărit de legi englezeşti.

Gavallan îşi aruncă privirea peste umărul lui McIver şi ochii i se măriră. Fata care intrase avea puţin sub treizeci de ani, ochii negri, era brunetă şi de-a dreptul

uluitoare. McIver îi urmări privirea, se lumină la față și se ridică.

- *Hello,* Sayada, zise, făcîndu-i un semn. Pot să ți-l prezint pe Andrew Gavallan? Andy, ea e Sayada Bertolin, o prietenă a lui Jean-Luc. Nu vrei să stai cu noi?

- Mulțumesc, Mac, dar nu, nu pot! Am trecut să joc squash cu un prieten. Arăți bine. Mă bucur că te-am întîlnit, domnule Gavallan.

Întinse mîna și Gavallan i-o strînse.

- Iartă-mă, trebuie s-o șterg. Sărutări lui Genny.

Se așezară din nou.

- Încă o dată la fel, chelner, te rog, spuse Gavallan. Mac, între noi doi, puicuța asta mă face să mă simt fără vlagă!

- De obicei e invers! replică McIver. Poți fi sigur că e foarte populară, lucrează la Ambasada Kuweitiană, e libaneză și l-a vrăjit pe Jean-Luc.

- Mamă, mamă, nu-l condamn...

Zîmbetul lui Gavallan se topi. Robert Armstrong intra pe ușă alături de un iranian înalt, cu trăsături dure, de circa cincizeci de ani. Îl văzu pe Gavallan, dădu scurt din cap către el, apoi continuă conversația și urcă scările către celelalte încăperi.

- Mă întreb ce dracu' vrea omul ăsta... Gavallan se întrerupse cînd amintirile îi năvăliră în minte. Robert Armstrong, Superintendentul șef al CID Kowloon, ăsta e... sau a fost!

- CID? Ești sigur?

- Da, CID sau Special Branch... așteaptă o clipa... El... da, așa este... A fost un prieten al lui Ian, dacă mă gîndesc bine, acolo l-am întîlnit, la Casa cea Mare de pe Peak, nu la curse. Deși poate că l-am văzut și pe-acolo, tot cu Ian. Dacă îmi amintesc bine, a fost în noaptea în care Quillan Gornt a venit neinvitat și foarte nedorit. Nu-mi amintesc prea bine, dar cred că era aniversarea căsătoriei lui Ian cu Penelopa... Chiar înainte de-a pleca eu din Hong Kong... Doamne, asta s-a-ntîmplat acum aproape șaisprezece ani, nu-i de mirare că nu-mi amintesc de el.

- Aveam impresia că el şi-a amintit de tine în clipa în care ne-am întîlnit, ieri, la aeroport

- Şi eu la fel.

Îşi isprăviră băuturile şi pleçară, amîndoi neobişniut de tulburaţi.

Universitatea Teheran; ora 7,32 minute seara. În curtea pătrată a Universităţii, demonstraţia celor peste o mie de studenţi cu orientare de stînga era zgomotoasă şi primejdioasă. Prea multe facţiuni, prea mulţi fanatici, prea mulţi dintre ei înarmaţi. Era frig şi umed şi încă întuneric, deşi în amurg se aprinseseră cîteva lumini şi torţe.

Rakoczy se afla spre marginea mulţimii, amestecat printre participanţi, îmbrăcat la întîmplare, ca şi ceilalţi, arătînd aidoma lor, deşi acum acoperirea lui fusese schimbată şi nu mai era Smith sau Feodor Rakoczy, mahomedanul-rus, simpatizant islamic-marxist, ci aici, la Teheran, redevenise Dimitri Yazernov, reprezentantul sovietic în Comitetul Central *Tudeh*, un post pe care-l primise din cînd în cînd în cursul ultimilor ani. Stătea într-un colţ al careului, împreună cu cinci dintre ceilalţi studenţi lideri *Tudeh*, la adăpost de vîntul tăios, cu pistolul mitralieră încărcat, atîrnat de umăr, şi aştepta să se audă primul foc de armă.

- În orice clipă de-acum, spuse în şoaptă.

- Dimitri, în cine trebuie să trag primul? întrebă nervos unul dintre tineri.

- *Mujhadinul*, ticălosul ăla afurisit, cel de colo, spuse el răbdător, arătînd către bărbatul cu barbă neagră, mult mai în vîrstă decît ceilalţi. Nu te grăbi, Farmad, şi ascultă ce-ţi spun. E profesionist şi-i din OEP.

Ceilalţi se holbară la el uluiţi.

- De ce el, dacă-i din OEP? întrebă Farmad.

Era îndesat, clădit otova, cu un cap mare şi ochi mici, inteligenţi.

- ...Cei din OEP au fost marii noştri prieteni în decursul anilor. Ne-au antrenat şi ne-au sprijinit şi ne-au dat arme.

- Pentru că acum OEP îl va sprijini pe Khomeini, le explică răbdător. Nu l-a invitat Khomeini pe Arafat aici, săptămîna viitoare? Nu le-a dat celor din OEP clădirea Ambasadei Israeliene pentru ambasada lor? OEP poate să pună la dispoziție toți tehnicienii de care au nevoie Khomeini și Bazargan ca să-i înlocuiască pe israelieni și americani, în special la cîmpurile petrolifere. Nu-l vreți pe Khomeini puternic, nu?

- Nu. Dar OEP a fost f...

- Iranul nu este Palestina. Palestinienii ar trebui să rămînă în Palestina. Voi ați cîștigat revoluția, de ce să dați străinilor victoria voastră?

- Dar OEP a fost aliata noastră, insistă Farmad, iar Rakoczy se bucură că descoperise punctul slab mai înainte ca unele dintre atributele puterii să fie trecute acestui om.

- Aliații care devin dușmani n-au nici o valoare. Nu uita ţelul!

- Sunt de acord cu tovarășul Dimitri, spuse cu enervare în glas un altul, cu ochi reci și foarte duri. N-avem nevoie ca OEP să dea ordine aici. Dacă nu vrei să-l dobori tu, Farmad, o s-o fac eu. Pe toți. Și pe toți din Gărzile Verzi, cîinii ăia.

- În OEP nu trebuie să ai încredere, spuse Rakoczy, continuînd aceeași lecție, semănînd aceleași semințe. Gîndiți-vă cum oscilează și-și schimbă poziția, chiar și la ei acasă. Acum spun că sunt marxiști, după aia că sunt mahomedani, apoi flirtează cu trădătorul Sadat și după aia-l atacă. Avem documente care o dovedesc - adăugă, căci dezinformarea se potrivea perfect - și documente care dovedesc că pun la cale asasinarea regelui Hussein și ocuparea Iordaniei și o pace separată cu Israelul și America. Au avut deja întîlniri secrete cu CIA și Israelul. Nu sunt cu adevărat anti-izraelieni.

Ah, Israel, se gîndea, în timp ce gura își continuă singură lecția bine învățată, cît de important ești pentru Mama Rusia. Atît de bine amplasat în cazanul Orientului, o veșnică sursă de zizanie care poate înfuria fără greș, oricînd, pe oricine din lumea islamică, în special atît de

bogatele șeicate; care poate neîndoios să ridice toți mahomedanii împotriva creștinilor, împotriva principalilor noștri dușmani, aliații voștri americani, englezi și francezi - și în același timp să le micșoreze puterea și să-i țină pe ei și Occidentul în cumpănă în timp ce noi înghițim atît de vitalele comori: Iranul anul acesta, Afganistanul după aceea, Nicaragua anul viitor, apoi Panama și celelalte, întotdeauna pentru același scop: stăpînirea strîmtorii Hormuz, a Canalului Panama, a Constantinopolelui și a sipetului cu comori al Africii de Sud. Ah, Israel, ești atuul nostru în jocul de monopoly al lumii. Dar niciodată nu o să-l vindem și nici nu o să renunțăm la el. N-o să te lăsăm nicicînd de izbeliște - oh, te vom lăsa să pierzi multe bătălii, dar niciodată războiul; te vom lăsa să flămînzești, dar nu să mori; o să îngăduim compatrioților tăi bancheri să ne finanțeze pe noi - și prin noi distrugerea ta; o să acceptăm să sîngerezi America de moarte, o să-ți întărim dușmanii - dar nu prea mult - și-o să privim cînd ai să fi jefuit, dar nu-ți face griji, n-o să te lăsăm niciodată să dispari, oh, nu, niciodată! Ești mult prea prețios.

- Palestinienii sunt prea aroganți și plini de ei, spuse întunecat un student înalt, și niciodată politicoși și niciodată conștienți de importanța Iranului în lume. Și nu știu nimic despre istoria noastră veche.

- Adevărat! Sunt țărani și-s ca niște paraziți prin tot Orientul Mijlociu și Golful nostru, luînd cele mai bune slujbe.

- Da, încuviință un altul, sunt mai rău ca evreii.

Rakoczy rîse în sinea lui. Îi făcea foarte multă plăcere slujba sa, îi făcea plăcere să lucreze cu studenții de la Universitate, întotdeauna un cîmp fertil, îi plăcea să fie profesor.

Dar chiar asta sunt, își zise mulțumit. Un profesor de terorism, de putere și de preluare a puterii. Poate că semăn mai mult cu un fermier: semăn sămînța, o hrănesc, o păzesc și culeg recolta, muncind toată ziua și pe orice vreme, așa cum trebuie s-o facă un fermier. Unii ani sunt buni, alții răi, dar fiecare an înseamnă puțin progres, ceva

mai multă experiență, ceva mai multe cunoștințe în privința pămîntului, ba chiar mai multă răbdare. Primăvară, vară, toamnă, iarnă, întotdeauna aceeași fermă - Iranul - întotdeauna același țel: în cel mai bun caz Iranul o să devină pămînt rusesc, în cel mai rău, un satelit rusesc care să apere pămîntul sacru al Mamei Rusia. Cu piciorul nostru pe strîmtoarea Hormuz.

Ah, își zise cuprins de o iluminare nepămînteană, arzătoare, religioasă, dac-aș putea dărui Iranul Mamei Rusia, viața mea n-ar fi trăită în van.

Occidentul merită să piardă, în special americanii. Sunt niște proști atît de egocentriști, și-ndeosebi nerozi. E de neconceput că acest Carter nu vede valoarea strîmtorii Hormuz în general și a Iranului în special și ce catastrofă ar fi pierderea lor pentru Occident. Și totuși, iată, în ciuda tuturor justificărilor practice, ne-a dat nouă Iranul.

Își aminti valul de neîncredere care răzbătuse pînă la cele mai înalte niveluri cînd contactele lor din însăși inima Washingtonului le șoptiseră că acest Carter avea de gînd să-l abandoneze pe Șah. Oh, ce aliat ne-a fost Carter! Dac-aș crede în Allah, m-aș ruga: Allah e mare! Allah e mare! Apără-l pe cel mai bun aliat al nostru, Președintele Peanut, și ajută-l să cîștige încă o rundă. Cu el ales a doua oară, o să cîștigăm America și astfel o să conducem lumea. Allah e mare! Allah e mare!

Brusc îngheță. Se prefăcea de atîta vreme că e mahomedan, încît uneori acoperirea lui se instăpînea asupra adevăratului *eu* și începea să-și pună întrebări și să se îndoiască. Sunt încă Igor Mzytryk, căpitan KGB, soțul scumpei mele Delaurah, atît de frumoasa mea armeancă, cea care mă așteaptă să mă-ntorc acasă, la Tibilisi? E oare acasă, ea, care crede atît de tainic în Dumnezeu, în Dumnezeul creștinilor care este același cu cel al mahomedanilor și al evreilor?

Dumnezeu. Dumnezeu are o mie de nume. Există un Dumnezeu?

Nu există, își spuse ca o litanie și puse acest gînd înapoi în compartimentul lui și se concentră asupra înfruntării care avea să aibă loc.

Tensiunea creștea plăcut între studenții înghesuiți, în jurul lor, pe deasupra capetelor, zburînd încolo și încoace strigăte furioase.

- Nu ne-am vărsat sîngele ca să ia puterea *mullahii*! Uniți-vă, frați și surori, uniți-vă sub steagul *Tudeh*...

- Jos *tudehii*! Uniți-vă pentru sfînta cauză islamic-marxistă! Noi, *mujhadinii*, ne-am vărsat sîngele și suntem martiri ai *Imamului* Ali, Martirul Martirilor, și Lenin...

- Jos cu *mullahii* și Khomeini - trădătorul Iranului!

O mare de urale întîmpină acest strigăt și alții îl preluară, apoi treptat vocea dominatoare reluă:

- Uniți-vă, frați și surori, uniți-vă, urmînd adevărații conducători ai revoluției, *tudehii*! Uniți-vă să apărați...

Cercetă cu ochi critic mulțimea. Era încă fragmentată, amorfă, nu încă gloata ce ar fi putut fi manevrată și folosită ca armă. Unii trecători mahomedani priveau și ascultau în diferite atitudini și grade de dispreț sau mînie. Unii moderați clătinau capetele și treceau mai departe, lăsînd scena majorității, care era profund și hotărît împotriva lui Khomeini.

În jurul lor se înălțau clădirile înalte din cărămidă ale Universității, construită de Reza Șah în anii '30. Rakoczy petrecuse cîteva trimestre acolo, cu cinci ani în urmă, pretinzînd că este din Azerbaidjan, deși cei din *tudeh* îl știau ca Dimitri Yazernov, trimis, continuînd modelul, să organizeze celulele Universității.

De la începuturile ei, Universitatea fusese întotdeauna un loc de disensiuni împotriva Șahului, deși Șahul Mohammed, mai mult decît oricare alt monarh din istoria Persiei, sprijinise cu generozitate educația. Studenții din Teheran fuseseră avangarda revoltelor cu mult înainte ca Khomeini să devină întunecata lor inimă. Fără Khomeini n-am fi izbutit niciodată, se gîndi.

Khomeini a fost flacăra în jurul căreia ne-am putut strînge și uni cu toții ca să-l răsturnăm pe Șah de pe tron și să-i dăm afară pe americani. Nu e senil sau bigot, așa

cum spun mulți, ci un conducător necruțător, cu un plan primejdios de limpede, o mare și primejdioasă *charisma* și o putere primejdios de mare printre șiiți - așa că e vremea să se-ntîlnească cu Dumnezeul care nu există.

Rakoczy rise brusc.

- Ce-i? întrebă Farmad.

- Mă gîndeam doar ce-o să zică Khomeini și toți *mullahii* săi cînd or să descopere că nu există Dumnezeu, că niciodată n-a existat! Că nu este Rai, nu este Iad, nu sunt *hurii* și totul e un mit.

Riseră și ceilalți.

Unul nu rise: Ibrahim Kyabi. Nu mai rămăsese fărîmă de rîs în el, numai dorință de răzbunare. Cînd ajunsese acasă cu o zi în urmă, la prînz, descoperise casa răvășită și pe mama lui prăbușită în lacrimi, frații și surorile îndurerați. Abia sosise vestea că tatăl său, inginerul, fusese ucis de Gărzile Islamice în fața sediului *IranOil* de la Abhaz și că trupul său fusese lăsat vulturilor.

- Pentru ce? țipase.

- Pentru crime împotriva Islamului! spusese printre propriile lacrimi unchiul său Dewar Kyabi, care adusese acasă teribila veste. Așa ne-au spus ucigașii lui! Erau din Abadan, fanatici, cei mai mulți analfabeți, și mi-au spus că era slugă de-a americanilor, că de ani de zile se întovărășise cu dușmanii Islamului, ajutîndu-i și îngăduindu-le să ne fure petrolul.

- Minciuni, toate-s minciuni! strigase Ibrahim. Tata a fost împotriva Șahului. Un patriot, un dreptcredincios! Cine erau ciinii ăștia! Cine? Am să le dau foc dimpreună cu părinții lor? Cum îi cheamă?

- A fost voia lui Allah, Ibrahim, ce-au făcut ei! *Insh'-Allah*! O, sărmanul meu frate! Voia lui Allah!

- Nu există Allah!

Ceilalți se holbaseră la el, îngroziți.

Era pentru prima dată cînd Ibrahim articulase gîndul care creștea în el de mulți ani, hrănit de prietenii săi, studenți ce se întorceau de peste graniță, studenți la Universitate, hrănit de cîțiva dintre profesorii care n-o

spuseseră niciodată pe față, ci doar îi încurajau să pună întrebări, să se-ndoiască de tot și de toate.

- *Insh'Allah* e pentru proști, spusese el. Un blestem, blestemul superstiției, ca proștii să se-ascundă în spatele lui!

- Nu trebuie să spui asta, fiule! țipase mama lui înspăimîntată. Du-te la moschee! Cerșește îndurarea lui Allah! E voia lui Allah c-a murit tatăl tău, nimic mai mult! Du-te la moschee!

- Așa o să fac, spusese el, dar în inima sa știa că viața lui se schimbase; nici un Dumnezeu n-ar fi îngăduit să se întîmple așa ceva. Cine erau oamenii ăia, unchiule? Descrie-i!

- Erau oameni obișnuiți, Ibrahim, așa cum ți-am mai spus. Mai tineri decît tine, cei mai mulți. N-aveau nici un conducător sau *mullah* cu ei, deși era unul în elicopterul străinilor care venise de la Bandar-e Delam. Dar sărmanul meu frate a murit blestemîndu-l pe Khomeini. Dacă nu s-ar fi întors cu elicopterul străinilor, dacă... dar atunci, *Insh'Allah*, îl așteptau oricum.

- A fost un *mullah* în elicopter?

- Da, da, a fost...

- Ai să te duci la moschee, Ibrahim? îl întrebase din nou mama lui.

- Da, repetase, prima minciună pe care i-o spusese vreodată.

Nu-i trebuise mult timp ca să-i găsească pe liderii *tudehi* din Universitate și pe Dimitri Yazernov și să jure credință, să obțină un pistol mitralieră și, cel mai mult dintre toate, să-i roage să afle numele *mullahului* din elicopterul de la Bandar-e Delam. Și acum stătea acolo așteptînd, dorind răzbunare, sufletul său țipînd împotriva nedreptății comise tatălui său, în numele falsului Dumnezeu.

- Dimitri, să începem, spuse stăpînit de furia-i atițată de strigătele mulțimii.

- Trebuie s-așteptăm, Ibrahim, zise blînd Rakoczy, foarte mulțumit că-l avea pe tînăr cu el. Nu uita că gloata

este un mijloc pentru a ajunge la capăt. Amintește-ți planul!

Cînd le spusese, cu o oră în urmă, fuseseră împietriți.

- Să atacăm Ambasada Americană?!

- Da, spusese liniștit. Un raid rapid. Intrăm și ieșim. Miine sau poimiine. În noaptea asta, demonstrația o să devină o gloată. Ambasada este la nici doi kilometri distanță. O să fie ușor să îndreptăm mulțimea furioasă în direcția aceea, ca experiment. Ce acoperire poate fi mai potrivită pentru un atac decît o ciocnire de stradă? Lăsăm dușmanii *mujhadini* și *fedaini* să se repedă împotriva mahomedanilor și să se omoare unii pe alții, în timp ce noi luăm inițiativa. În noaptea asta mai semănăm. Miine sau poimiine o să atacăm Ambasada Americană.

- Dar e cu neputință, Dimitri, cu neputință!

- Doar un raid, nu o încercare de ocupare. Asta o să vină mai tîrziu. Un raid e ceva neașteptat și lesne de executat. Poți foarte ușor să ocupi ambasada pentru o oră; să-l iei ostatic pe ambasador și pe toți ceilalți vreme de o oră sau ceva mai mult, timp în care să jefuiești. Americanii n-au puterea de-a se opune, asta este cheia pentru ei. Aici sunt planurile clădirii și numărul soldaților din marina americană, iar eu o să fiu acolo să vă ajut. Lovitura o să fie urișă. O să izbească prin titlurile ziarelor și o să-l încurce cumplit pe Bazargan și Khomeini și chiar și mai mult pe americani. Nu uitați cine e adevăratul dușman și că acum trebuie să vă mișcați repede, ca să smulgeți inițiativa de la Khomeini.

Fusese ușor să-i convingă. O să fie ușor să creez diversiunea, își zise. Și va fi ușor să mă duc drept spre biroul CIA și încăperea radio de la subsol, să arunc în aer seiful, să-l golesc de toate documentele și caietele de cifru, apoi înapoi în sus pe scările din spate către al doilea etaj, o iau la stînga, o a treia cameră la stînga - dormitorul ambasadorului - seiful din spatele picturii în ulei ce atîrnă deasupra patului, să-l arunc și pe-ăsta-n aer și să-l golesc și pe el. Neașteptat, iute și violent - dacă există vreo opoziție.

- Dimitri, uite!

Rakoczy se răsuci pe călcîie. Pe șosea se apropiau sute de tineri, cu Gărzi Verzi și *mullahi* în fruntea lor. Imediat Rakoczy urlă: "Moarte lui Khomeini!" și trase o rafală în aer. Izbucnirea bruscă și neașteptată a focurilor de armă dezlănțui o adevărată nebunie. Se auziră strigăte din toate părțile deodată, alte arme deschiseră focul în patrulaterul clădirilor și toți începură să se împrăștie, călcîndu-se în picioare unii pe ceilalți în graba lor. Se auziră țipete. Înainte de a-l putea opri, îl văzu pe Ibrahim țintind către Gărzile Verzi ce se apropiau trăgînd. Cîțiva oameni din primele rînduri se prăbușiră. Un muget de mînie explodă din direcția aceea și spre ei începură să tragă alte arme. Se aruncă la pămînt înjurînd. Torentul de gloanțe nu-l nimeri, dar îl atinse pe Farmad și pe cei din apropiere, nu și pe Ibrahim și ceilalți trei lideri *Tudeh*. Strigă la ei și toți se trîntiră pe ciment, în timp ce studenții cuprinși de panică deschiseră focul cu puști și pistoale.

Fură răniți mulți mai înainte ca *mujhadinul* cel voinic pe care Rakoczy îl marcase pentru execuție să își adune oamenii în jurul lui și să conducă asaltul împotriva islamicilor, împingîndu-i înapoi. Imediat, alții îi săriră în ajutor și retragerea se transformă într-o fugă dezordonată; un muget străbătu mulțimea studenților și demonstrația deveni o gloată.

Îl înșfăcă pe Ibrahim care era cît pe-aci să pornească la atac fără să se gîndească.

- După mine! ordonă, îmbrîncindu-l laolaltă cu ceilalți la adăpostul unei clădiri, apoi, cînd se asigură că erau cu el, o rupse la fugă cu sufletul la gură, într-o retragere disperată.

Se opri un moment ca să-și tragă răsuflarea la o încrucișare de cărări din grădina acoperită cu zăpadă. Vîntul era înghețat și noaptea îi acoperise pe de-a-ntregul.

- Ce-i cu Farmad? gîfîi Ibrahim. E rănit...

- Nu, spuse, e mort. Haideți!

Porni înaintea lor, alergînd fără șovăială prin grădină, pe stradă, pe lîngă Facultatea de științe, traversă parcarea intrînd în parcul de alături și nu se opri pînă cînd

zgomotele încăierării nu rămaseră departe în urmă. Simțea un junghi în coaste și respira sacadat, trăgînd aerul în piept cu spasme adînci, dureroase. Cînd putu să vorbească, spuse:

- Nu vă faceți griji de nici un fel. Întoarceți-vă înapoi la casele voastre sau la dormitoare. Pregătiți pe toată lumea pentru atac. Mîine sau poimîine. Comitetul o să dea ordinul.

Se depărtă grăbit prin noaptea ce se lăsa.

Apartamentul lui Lochart; ora 7,30 seara. Șeherazada stătea întinsă într-o baie plină de spumă, cu capul proptit pe o pernă gonflabilă și ochii închiși. Avea părul legat și adunat în creștet într-un prosop.

- O, Azadeh dragă, spuse ea toropită, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, sunt atît de fericită...

Azadeh se afla și ea în cadă, cu capul în partea opusă, bucurîndu-se de căldură și de intimitate și de apa dulce parfumată - părul ei lung adunat, de asemenea, în creștet într-un prosop de un alb pur. Cada era largă și adîncă și confortabilă, pentru două persoane. Mai avea încă cearcăne întunecate sub ochi și nu putea să scape de amintirea îngrozitoare a zilei petrecute la punctul de control de pe drum, sau în elicopter. Dincolo de draperii se lăsase noaptea. În depărtare se auzeau ecourile focurilor de arme. Nici una dintre ele nu le dădea atenție.

- Aș vrea ca Erikki să se fi-ntors deja, spuse.

- N-o să stea mult. E timp destul, draga mea. N-o să cinăm înainte de nouă, așa că avem aproape două ceasuri ca să ne pregătim.

Șeherazada deschise ochii și-și puse palma pe coapsele zvelte ale lui Azadeh, bucurîndu-se de atingerea pielii ei.

- Nu te-ngrijora, draga mea Azadeh, o să se-ntoarcă în curînd uriașul tău cu părul roșu. Și nu uita că am să-mi petrec noaptea cu părinții mei, așa că voi doi puteți să alergați goi pușcă cît e noaptea de lungă. Bucură-te de baie, fii fericită și pierde-ți simțirile cînd o să se-ntoarcă.

Rîseră amîndouă.

- Totul e minunat acum. Ești nevătămată, noi toți suntem teferi, Iranul e în siguranță - cu ajutorul lui Allah *Imamul* a învins și Iranul e în siguranță și liber.

- Aș vrea să cred asta. Aș vrea să cred așa cum o crezi tu, spuse Azadeh. Nu pot să-ți explic cît de groaznici au fost oamenii aceia de la barieră - mă simțeam sufocată de ura lor. De ce trebuie să ne urască așa - pe mine și pe Erikki? Ce le-am făcut noi lor? Nimic! Nimic, și totuși ne urau.

- Nu te gîndi la ei, draga mea. Șeherazada își înăbuși un căscat. Aștia de stînga sunt toți nebuni. Pretind că sunt mahomedani și-n același timp marxiști. Sunt împotriva lui Allah și deci blestemați. Sătenii? Sătenii sunt needucați, cum prea bine știi, și cei mai mulți dintre ei, oameni simpli. Nu te-ngrijora, ăsta-i trecutul! Acum totul o să fie bine, ai să vezi.

- Sper, ah, cum îmi doresc să ai dreptate. Nu vreau mai bine, ci doar așa cum a fost întotdeauna, din nou normal.

- Oh, o să fie.

Șeherazada se simțea foarte mulțumită, apa era atît de mătăsoasă, atît de caldă, ca pîntecele matern. Ah, își zise, încă trei zile ca să fiu sigură, apoi Tommy o să-i spună tatei că o, da, desigur că vrea fii și fiice, și apoi în ziua următoare, ziua cea mare, am să știu cu siguranță, deși sunt sigură de-acum. N-am avut întotdeauna cicluri regulate? Și atunci pot să-i dau lui Tommy darul meu de la Allah și-o să fie atît de mîndru!

- *Imamul* împlinește lucrarea lui Allah. Cum ar putea fi altfel decît bine?

- Nu știu, Șeherazada. Niciodată în istoria noastră *mulahii* n-au fost demni de încredere, doar paraziți pe spinarea sătenilor.

- A, dar acum e diferit, spuse Șeherazada, fără să vrea să discute cu adevărat asemenea probleme serioase. Acum avem un conducător adevărat și pentru prima dată el se află la cîrma Iranului - acum. Nu e el cel mai pios dintre oameni, cel mai învățat bărbat al Islamului, cel mai bun cunoscător al legilor? Nu împlinește el lucrarea lui

Allah? N-a obținut el imposibilul: izgonirea Șahului și a corupției lui neobrăzate, impiedicindu-i pe generali să ducă la bun sfîrșit o lovitură de stat împreună cu americanii? Tata spune că acum suntem mai în siguranță ca niciodată.

- Oare?

Azadeh își aminti de Rakoczy și ce spusese în elicopter despre Khomeini și despre pasul înapoi în istorie și știa că rostise adevărul. O mulțime de adevăruri, iar ea ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile, urîndu-l, dorindu-i moartea, căci desigur era unul dintre aceia care se folosea de *mullahii* fără minte ca să înrobească pe toată lumea.

- Vrei să fii condusă de legile islamice din vremea Profetului, de-acum aproape o mie cinci sute de ani? *Chador* obligatoriu, pierderea tuturor drepturilor noastre atît de greu cîștigate, votul, dreptul la muncă și la tratament egal?

- Nu vreau să votez sau să lucrez sau să fiu egală. Cum poate fi o femeie egala unui bărbat? Vreau doar să fiu o bună soție pentru Tommy al meu și-n Iran prefer *chadorul* pe stradă.

Toropită de căldură, Șeherazada își ascunse delicat un alt căscat.

- *Insh'Allah*, Azadeh *darling*. Desigur, totul o să fie ca mai înainte, dar tata spune că va fi mult mai minunat, fiindcă acum suntem proprii noștri stăpîni, deținînd pămîntul, petrolul și totul din țară. N-or să mai fie generali străini neobrăzați sau politicieni care să ne facă de rîs și - odată Șahul cel rău alungat - o să trăim de aici înainte fericiți - tu cu Erikki al tău, eu cu Tommy al meu și mulți, mulți copii. Cum ar putea fi altfel? Allah este cu *Imamul* și *Imamul* este cu noi. Suntem atît de norocoși!

Îi zîmbi și-și strecură afectuoasă brațul pe sub piciorul prietenei ei.

- Sunt atît de bucuroasă că rămîi cu mine, Azadeh! Îmi pare c-a trecut atîta vreme de cînd ai fost la Teheran ultima dată.

- Da!

Fuseseră prietene mulți ani. Mai întîi în Elveția unde se-ntîlniseră la școală, în Ținutul de Sus, deși Șeherazada stătuse numai un trimestru, afectată de depărtarea de familie și de Iran, apoi mai tîrziu la Universitatea din Teheran, iar acum, de mai puțin de un an, pentru că amîndouă se căsătoriseră cu străini din aceeași companie, se apropiaseră și mai mult, mai mult decît surorile, ajutîndu-se una pe cealaltă să se adapteze ciudățeniilor străinilor.

- Citeodată nu-l înțeleg pe Tommy al meu deloc, Azadeh! spusese Șeherazada printre lacrimi la început. Îi place să fie singur. Vreau să zic, singur de tot, numai el și cu mine, casa goală, nici măcar un singur servitor. Mi-a spus chiar că-i place să stea singur-singur, numai el, să citească doar, fără familie sau copii în jurul lui, fără conversație sau prieteni. Oh, citeodată e cumplit, de-a dreptul cumplit!

- Erikki e absolut la fel, îi răspunsese Azadeh. Străinii nu sunt ca noi, sunt foarte ciudați. Eu vreau să-mi petrec zilele cu prietenii, cu copiii și familia, dar Erikki nu. E bine că Erikki și Tommy lucrează ziua. Ești mai norocoasă: Tommy e plecat cîte două săptămîni la rînd, cînd poți să trăiești normal. Și altceva: știi, Șeherazada, mi-au trebuit luni să mă obișnuiesc să dorm într-un pat!

- N-am reușit niciodată! Oh, atît de sus, deasupra podelei, atît de ușor să cazi, întotdeauna aplecat foarte mult pe partea lui, așa că întotdeauna stai incomod și te trezești cu dureri în ceafă. Un pat e atît de îngrozitor comparat cu saltelele moi, așternute pe covoarele minunate de pe podea, atît de confortabil și de civilizat!

- Da, dar Erikki nu vrea să folosească saltele și covoare. Insistă să dormim în pat. Nu vrea, pur și simplu, să mai încerce. Citeodată e o mare ușurare cînd pleacă.

- O, acum dormim cum trebuie, Azadeh. Am sfîrșit cu nonsensul ăsta al patului occidental după prima lună.

- Cum ai făcut?

- Oh, am oftat toată noaptea și l-am ținut treaz, sărmanul meu iubit, apoi am dormit toată ziua ca să fiu proaspătă din nou, să pot ofta cît ține noaptea de lungă!

Șeherazada risese încîntată. Șapte nopți și iubitul meu s-a prăbușit. A dormit ca un prunc următoarele trei nopți corect, și-acum doarme întotdeauna așa cum ar trebui s-o facă o persoană civilizată. Face așa chiar și cînd e la Zagros. Tu de ce nu-ncerci? Îți garantez c-o să izbutești, dragă, în special dacă te plîngi puțintel, pe lîngă asta, că patul ți-a iscat un junghi în spate și sigur că încă adori să faci dragoste cu el, dar te rog fii puțin mai grijuliu...

Azadeh risese.

- Erikki al meu e mai isteț decît Tommy al tău. Cînd Erikki a încercat saltelele pe covorul nostru, *el* a oftat toată noaptea și s-a sucit și s-a răsucit și m-a ținut trează. Am fost atît de istovită după trei nopți, încît chiar mi-a plăcut patul. Cînd îmi vizitez familia dorm civilizat, deși, cînd Erikki e la palat, folosim un pat. Știi, draga mea, altă problemă: îl iubesc pe Erikki al meu, dar cîteodată e atît de necioplit încît îmi vine să mor. Zice întruna "da" și "nu" cînd îl întreb cîte ceva. Cum poți avea o conversație după "da" sau "nu"?

Zîmbi în sinea ei. Da, e foarte dificil traiul cu el, dar fără el, acum e de neconceput - toată dragostea lui și voia bună și mărimea și puterea și întotdeauna făcînd ceea ce vreau, numai că prea ușor, așa că am prea puține șanse să-mi exersez dibăcia.

- Suntem amîndouă foarte norocoase, Șeherazada, nu-i așa?

- Oh, da, *darling*. Nu poți să rămîi pentru o săptămînă sau două? Chiar dacă Erikki trebuie să se-ntoarcă, tu rămîi, te rog! M-aș bucura!

- Cînd Erikki se-ntoarce, poate c-o să-l rog...

Șeherazada se mișcă în cadă, plimbînd bulele de spumă peste sîni și suflîndu-le din palmele desfăcute.

- Mac a spus că de la aeroport o să vină aici, dacă o să întîrzie. Genny vine direct de-acasă, dar nu înainte de nouă. Am rugat-o pe Paula să vină și ea, italianca, dar nu pentru Nogger, pentru Charlie. Chicoti. Charlie aproape leșină cînd se uită la el.

- Charlie Petikin? O, dar asta-i minunat, asta-i foarte bine! Atunci ar trebui să-l ajutăm, îi datorăm atît de mult... Hai să-l ajutăm s-o ispitească pe italianca asta sexi.

- Minunat! Hai să vedem cum să i-o dăm pe Paula.

- Ca amantă sau soție?

- Amantă. Ei, ia să mă gîndesc. Cîți ani are?

- Trebuie să aibă cel puțin douăzeci și șapte. Crezi că ar fi o bună nevastă? Ar trebui să aibă o nevastă. Toate fetele pe care i le-am arătat, discret, Tommy și cu mine, l-au făcut doar să zîmbească și să ridice din umeri - i-am adus chiar și pe a treia verișoară a mea care avea 15 ani, gîndindu-mă că s-ar putea să-l tenteze, dar nimic. Oh, bine, acum avem ceva de pus la cale. Avem destul timp să discutăm asta, să ne-mbrăcăm, să ne pregătim - și am cîteva rochii drăguțe, din care poți să-ți alegi.

- Pare atît de ciudat, Șeherazada, să nu ai nimic, nimic - bani, acte...

Pentru o clipă, Azadeh se trezi înapoi în Range Rover, lîngă barieră, iar în fața ei se afla *mujhadinul* cu fața buhăită care le furase documentele, pistolul lui mitralieră scuipînd flăcări, în timp ce Roverul lui Erikki îl strivea de cealaltă mașină ca pe un gîndac, făcînd să-i țîșnească pe gură sînge și murdărie...

- ...Să n-ai nimic, spuse, forțîndu-se să alunge imaginile urîte, nici chiar un ruj.

- Nu-ți face griji, am eu îndeajuns din toate și Tommy o să se bucure atît de mult că sunteți aici tu și cu Erikki. Nu-mi place cînd sunt singură. Săraca de tine, nu-ți face griji, acum ești în siguranță!

Nu mă simt deloc în siguranță, își zise Azadeh, detestînd teama atît de străină de viața ei, teamă care chiar și acum părea să îndepărteze căldura apei. Nu m-am simțit în siguranță decît cînd l-am lăsat pe Rakoczy și chiar și atunci a durat doar un moment fericirea de-a scăpa teferi de diavolul ăla, eu, Erikki și Charlie. Nici bucuria de a găsi lîngă micul aeroport o mașină cu benzină în rezervor nu mi-a alungat teama. Urăsc să-mi fie teamă!

Se cufundă încă puțin în cadă, apoi se întinse și deschise robinetul de apă caldă, vălurind cu palma curentul fierbinte.

- E atît de bine... murmură Șeherazada, cufundată în spuma grea și apa aproape senzuală. Mă bucur atît de mult că vrei să rămîi...

Cu o seară în urmă, cînd Azadeh, Erikki și Charlie ajunseseră la apartamentul lui McIver, se lăsase deja întunericul. Îl găsiseră acolo pe Gavallan, așa că nu avuseseră loc. Azadeh era prea înspăimîntată ca să vrea să rămînă în apartamentul tatălui ei chiar și cu Erikki, așa c-o întrebaseră pe Șeherazada dac-ar fi putut să se mute la ea pînă se întorcea Lochart. Fericită, Șeherazada încuviințase imediat, bucuroasă de tovărășia lor. Totul decursese minunat dar, după aceea, în timpul serii, în apropiere se auzise o rafală de mitralieră care-o făcuse să tresară.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Azadeh, spusese McIver, doar cîteva capete înfierbîntate care lasă să scape abur, probabil celebrează. N-ai auzit ordinul lui Khomeini de a depune toate armele?

Toți fuseseră de aceeași părere și Șeherazada adăugase:

- *Imamul* va fi ascultat.

Întotdeauna spunea "*Imamul*" cînd se referea la Khomeini, aproape asociindu-l cu cei 12 *imami* ai șiiților - descendenții direcți ai Profetului Mahommed, aproape divini - desigur, un sacrilegiu, "dar ceea ce a împlinit *Imamul* este aproape un miracol, nu-i așa?" spusese Șeherazada cu inocența ei înșelătoare, "fără îndoială că libertatea noastră e un dar de la Allah..."

După aceea fusese atît de cald și plăcut în pat, alături de Erikki, dar el fusese ciudat și morocănos, nu Erikki pe care îl cunoștea ea:

- Ce s-a-ntîmplat, ce s-a-ntîmplat?

- Nimic, Azadeh. Nimic. Mîine vreau să mă gîndesc. N-am avut timp în noaptea asta să vorbesc cu Mac sau cu Gavallan. Mîine o să ne gîndîm, acum dormi, draga mea.

În timpul nopții se trezise de două ori din coșmare violente, tremurînd îngrozită, strigîndu-l pe Erikki.

- E-n ordine, Azadeh, sunt aici, a fost doar un vis! Ești în siguranță acum!

- Nu, nu mă simt în siguranță, Eriki. Ce se-ntîmplă cu mine?! Hai să ne-ntoarcem la Tabriz sau hai să plecăm, să plecăm departe de oamenii ăștia îngrozitori!

Iar dimineață Erikki o părăsise ca să se-ntîlească cu McIver și Gavallan și mai dormise un timp, dar nu prinsese prea multă putere din acel somn. Își petrecuse restul dimineții visînd cu ochii deschiși sau ascultînd istorisirile Șeherazadei despre Galeg Morghi sau ascultînd cam la fiecare ceas recolta de zvonuri culeasă de servitorii ei - alți generali împușcați, alte noi arestări, închisorile deschise de gloată; hotelurile firmelor occidentale incendiate sau împroșcate cu gloanțe; zvonuri că Bazargan a preluat frînele guvernării, *mujhadinii* răsculîndu-se pe față în sud, kurzii răsculîndu-se în nord, Azerbaidjanul declarîndu-și independența, triburile nomade ale kash'kailor și bakhtiarilor scuturînd jugul Teheranului; toată lumea depune armele și nimeni nu depune armele; zvonuri că primul ministru Bakhtiar fusese capturat și împușcat sau scăpase printre dealuri, sau prin Turcia în America; președintele Carter pregătind o invazie sau Carter recunoscînd guvernul Khomeini; trupele sovietice adunîndu-se la graniță, gata să invadeze, sau Brejnev venind la Teheran ca să-l felicite pe Khomeini; Șahul aterizînd în Kurdistan, sprijinit de trupe americane, sau Șahul murind în exil...

Mai tîrziu prînzul cu părinții Șeherazadei, în casa familiei Bakravan, de lîngă bazar, dar numai după ce Șeherazada insistase să poarte *chadorul,* urînd *chadorul* și tot ceea ce reprezenta el. Alte zvonuri auzite în uriașa casă a familiei, dar neînsemnate, cei de acolo netemători și profund încrezători în soartă. Abundență, ca de obicei, așa cum era în propria ei casă de la Tabriz, iar servitorii zîmbitori și slavîndu-l pe Allah pentru victorie. Jared Bakravan le spusese jovial că de-acum bazarul avea să se redeschidă și, cu toate băncile străine închise, afacerile

vor fi nemaipomenite, așa cum au fost inainte ca Șahul să-și instaleze legile diavolești.

După prînz se intorseseră la apartamentul Șeherazadei pe jos, înfășurate în *chador*. Nu întîmpinaseră nici o dificultate și toți bărbații fuseseră cuviincioși. Bazarul fusese aglomerat, din păcate prea puține lucruri de vînzare, deși fiecare vînzător vorbea de mulțimea de mărfuri ce urma să fie adusă cu camioanele, cu trenurile sau cu avioanele, sute de vase înghesuindu-se în porturi, încărcate cu mărfuri. Pe stradă treceau mii de oameni cu numele lui Khomeini pe buze, scandînd "*Allah-u Akbarrr*", aproape toți bărbații și băieții înarmați, dar nici unul dintre cei bătrîni. În unele zone, în locul poliției dirijau traficul Gărzile Verzi, amatoricește și la întîmplare, sau stăteau prin preajmă, agresivi; în alte părți poliție, ca de obicei. Două tancuri zdrăngăniseră pe lîngă ele, conduse de soldați, cu mulțime de membri ai Gărzilor Verzi și civili pe blindaj, fluturîndu-și mîinile către pietonii care scoteau strigăte de bucurie. Și totuși, toată lumea era încordată sub spoiala de bucurie, în special femeile înfășurate în vălurile lor.

La un moment dat dăduseră un colț și zăriseră în fața lor un grup de tineri înconjurînd o femeie cu părul negru, îmbrăcată în haine occidentale, îmbrîncind-o, strigîndu-i cuvinte batjocoritoare și insulte și făcînd gesturi obscene, cîțiva dintre ei desfăcîndu-și hainele și fluturîndu-și penisul spre ea. Femeia era trecută de treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu un pardesiu scurt peste rochie, cu picioare lungi și părul lung adunat sub o pălărie mică. Era însoțită de un bărbat care își făcu loc prin mulțime către ea, începînd imediat să strige că e englez și cerîndu-le să fie lăsați în pace, dar ceilalți nu-i dădură nici o atenție, îmbrîncindu-l, concentrîndu-se asupra femeii. Ea împietrise de spaimă. Șeherazada și Azadeh nu avuseseră cum să ocolească mulțimea care se mărea din ce în ce mai mult, înghesuindu-le fără putință de mișcare, așa că fuseseră obligate să privească. La un moment dat sosise un *mullah* care ceruse mulțimii să plece, predicîndu-le

străinilor supunerea în fața legilor și obiceiurilor islamice.

Cînd ajunseseră erau amîndouă obosite și se simțeau înfrînte. Își scoseseră hainele și se prăbușiseră pe așternuturi.

- Mă bucur că am ieșit astăzi, spusese Azadeh, obosită și foarte îngrijorată, dar noi, femeile, ar fi bine să organizăm un marș de protest înainte de a fi prea tîrziu. Va trebui să pornim pe străzi fără *chador* sau văluri, ca să arătăm *mullahilor* că nu suntem bunuri proprietatea cuiva, că avem drepturi și că portul *chadorului* ne privește pe noi, nu pe ei.

- Da, haide! În definitiv am ajutat și noi la cucerirea victoriei. Șheherazada căscase pe jumătate adormită. Oh, sunt atît de istovită...

Puiul de somn le întremase.

Toropită, Azadeh privea bulele de spumă ce plesneau pe suprafața apei și mai fierbinți acum, în aburii plăcut mirositori. Se ridică pentru o clipă, întinzîndu-și spuma pe sîni și pe umeri.

- E ciudat, Șeherazada, dar am fost bucuroasă că purtam *chadorul* astăzi. Bărbații aceia au fost îngrozitori.

- Bărbații de pe stradă sunt întotdeauna îngrozitori, dragă Azadeh.

Șeherazada deschise ochii și-i privi pielea aurie, sclipitoare, vîrfurile mîndre ale sînilor.

- Ești atît de frumoasă, Azadeh dragă!

- Ah, mulțumesc, dar tu ești cea frumoasă!

Azadeh își așeză mîna pe pîntecul prietenei ei, bătînd încetișor.

- Mămică, nu?

- O, sper într-adevăr asta.

Șeherazada oftă și închise ochii, lăsîndu-se din nou pradă fierbințelii.

- Cu greu mă pot imagina mamă. Încă trei zile și am să știu. Cînd o să aveți copii tu și cu Erikki?

- Într-un an sau doi.

Azadeh rosti cu voce calmă minciuna pe care o spusese deja de-atîtea ori, dar era foarte speriată că e stearpă, fiindcă nu folosise anticoncepționale de cînd se căsătorise și-și dorise dintotdeauna să aibă copilul lui Erikki de la bun început. Veșnic același coșmar, noaptea: că avortul îi răpise orice șansă de-a mai avea copii, oricît de mult încercase s-o liniștească doctorul neamț. Cum am putut să fiu atît de proastă?

A fost ușor, eram îndrăgostită, aveam doar șaptesprezece ani și eram îndrăgostită, oh, cît de tare! nu așa ca acum, cu Erikki, pentru care mi-aș da bucuroasă viața, cu Erikki este adevărata dragoste, veșnică, blîndă, pasionată. Cu Johnny Ochi-frumoși al meu a fost ca un vis. Ah, mă întreb unde ești acum, ce faci, tu, atît de înalt și blond, cu ochii tăi de un albastru-cenușiu și oh, atît de britanic! Cu cine te-ai căsătorit, cîte inimi ai mai zdrobit, așa cum ai zdrobit-o pe-a mea, dragule? Dragul meu.

În vara aceea el urma cursurile școlii din Rougemont, satul alăturat de cel în care își isprăvea ea școala, evident ca să învețe franceza. Era după plecarea Șeherazadei. Îl întîlnise la Sonnenhoff prăjindu-se la soare, bucurîndu-se de frumusețea Gstaadului așezat ca într-un ceaun între munții care îl înconjurau. El avea nouăsprezece ani peatunci, ea abia împlinise șaptesprezece de trei zile și cît fusese vara de lungă colindaseră Ținutul de Sus, atît de minunat, atît de minunat, prin munți și păduri, înotînd în pîraie, jucîndu-se, iubindu-se, atît de aventuros și pasionat, sus, deasupra norilor.

Mai mulți nori decît aș putea să-mi închipui, își spuse visătoare. Eram cu capul în nori în vara aia, învățînd despre bărbați și viață fără să știu de fapt nimic. Apoi, toamna, el spusese "Iartă-mă, dar trebuie să plec acum. Trebuie să mă întorc înapoi la universitate, dar am să mă întorc de Crăciun". Nu se întorsese niciodată. Și, mult înainte de Crăciun, ea aflase. Și tot chinul și toată teroarea, acolo unde ar fi trebuit să fie numai fericire, înghețată de spaimă că avea să se afle la școală și atunci trebuia să dea de știre părinților ei, căci avortul era ilegal în Elveția fără consimțămîntul părinților, așa că trecuse

granița în Germania, unde acest lucru era posibil, găsind cumva doctorul cel bun care o liniștise și o ajutase. Fără nici o durere, fără nici un necaz, nimic - doar puține dificultăți la împrumutatul banilor. Încă îndrăgostită de Johnny. Apoi, în anul următor școala terminată, totul învăluit în taină, se întorsese acasă, la Tabriz. Mama vitregă descoperise într-un fel oarecare - sunt sigură că Najoud, sora mea vitregă, m-a trădat, nu mi-a împrumutat ea banii? - apoi aflase tatăl. O ținuse un an ca pe un fluture în insectar. Apoi iertarea, pacea, un fel de pace, cerșind îngăduința de-a urma universitatea din Teheran.

- Mă învoiesc dacă juri pe Allah că nu vei avea nici un fel de legătură cu bărbații, că-mi vei da ascultare absolută și ai să te măriți numai cu cine aleg eu, spusese hanul.

Fusese prima din clasa ei, apoi se rugase să fie lăsată în Corpul Învățătorilor, ca un fel de scuză de-a scăpa din acel palat.

- Mă învoiesc, dar numai pe pămînturile noastre! Avem îndeajuns de multe sate de care poți să te-ngrijești, spusese el.

Mulți bărbați din Tabriz doriseră să se căsătorească cu ea, dar tatăl ei îi refuzase, rușinat din pricina ei. Apoi Erikki.

- Și cînd acest străin, acest... acest sărăntoc vulgar, prost crescut, închinător la duhuri, un monstru care nu poate rosti un cuvînt în farsi sau în turcește, care nu știe nimic despre obiceiurile sau istoria noastră sau cum să se poarte într-o societate civilizată, al cărui singur talent e acela că poate să bea cantități enorme de vodcă și să piloteze un elicopter, cînd el o să afle că nu ești virgină, că ești pîngărită și poate distrusă înăuntru pentru totdeauna...

- I-am spus deja, tată, spusese ea printre lacrimi. Și i-am mai spus că fără învoirea ta nu pot să mă căsătoresc.

Și apoi miracolul atacului asupra palatului și tatăl aproape ucis - Erikki ca un războinic răzbunător din străvechile cărți cu povești. Îngăduința de-a se mărita, un alt miracol. Erikki înțelegînd, un alt miracol. Dar, pînă

acum, nici un copil. Bătrînul doctor Nutt spune că sunt perfectă şi normală şi să am răbdare. Cu ajutorul lui Allah, o să am un fiu şi de data asta o să fie numai fericire. Aşa cum e cu Şeherazada. Atît de minunată, cu chipul ei drăgăstos, şi sînii şi şoldurile, părul şi pielea ca mătasea....

Simţi sub degete moliciunea pielii prietenei ei şi îi făcu mare plăcere. Începu să o mîngîie absentă, lăsîndu-se învăluită de căldură şi tandreţe. Suntem binecuvîntate că suntem femei, îşi zise, că putem să ne îmbăiem împreună şi să dormim împreună, să ne sărutăm şi să ne-atingem, să ne iubim fără păcat.

- Şeherazada, murmură, cedînd la rîndul ei, cît îmi plac atingerile tale...

În oraşul vechi; ora 7,52 seara. Bărbatul traversă grăbit piaţa acoperită de zăpadă de lîngă străvechea moschee Mehrid, intră pe poarta principală a bazarului acoperit, trecînd din frigul pătrunzător în semiîntunericul familiar, cald, aglomerat. Era trecut de cincizeci de ani, corpolent, asudat în graba lui, cu îmbrăcăminte scumpă, căciula de astrahan alunecată într-o parte. În aleea îngustă, un măgar împovărat din greu îi blocă drumul şi el înjură, trăgîndu-se înapoi ca să lase animalul şi stăpînul său să se strecoare pe lîngă el, apoi porni din nou, grăbit, o luă la stînga printr-o trecere îngustă şi ieşi în strada vînzătorilor de haine.

Nu te grăbi, îşi repeta întruna, simţindu-şi pieptul şi picioarele străbătute de junghiuri dureroase. Acum eşti în siguranţă, mergi mai încet. Dar groaza îi pusese stăpînire pe minte şi, în panică, grăbi pasul, dispărînd în labirintul nesfîrşit. La cîteva minute după el apăru un grup de Gărzi Verzi înarmate, urmînd acelaşi drum. Nu se grăbeau.

Strada îngustă a prăvăliilor de orez era blocată de o mulţime mult mai mare decît de obicei, toată lumea înghiontindu-se pentru mărunta cantitate scoasă la vînzare. Se opri pentru un moment şi îşi şterse fruntea, apoi porni din nou mai departe. Bazarul era ca un stup zumzăitor, plin de viaţă, cu sute de treceri, alei şi

fundături murdare, mărginite pe ambele părți de prăvălii slab luminate, o parte dintre ele cu un etaj, ale căror tejghele dădeau direct în stradă, dughene, cămăruțe fără uși sau ferestre, ca niște găuri pătrate lipsite de peretele din față, unele abia niște nișe adîncite în pereți, pentru bunuri sau servicii de toate felurile, de la alimente la ceasuri de import, de la măcelării la bijuterii, de la cămătari la negustori de arme, toți așteptînd un client, chiar dacă nu aveau prea mult de vîndut sau de făcut. Pe deasupra zgomotului, pălăvrăgelii, tîrguielilor, se înălța acoperișul arcuit, cu luminatoare pentru ventilație și iluminare pe timpul zilei. Aerul era încărcat de mirosurile speciale ale bazarului, miros de fum, de prăjeală rîncedă, fructe putrede și carne friptă, mîncăruri, mirodenii și urină, murdărie, praf și benzină, miere, curmale și resturi, toate amestecate cu mirosul trupurilor și sudorii mulțimii celor care se nășteau, trăiau și mureau acolo.

Oameni de toate vîrstele și de toate felurile se înghesuiau acolo: teherani, turkomani, kurzi, kash'kai, armeni și arabi, libanezi și levantini, dar bărbatul grăbit nu le dădea nici o atenție, nici lor și nici constantelor ademeniri de a se opri și cumpăra, se mulțumea să împingă și să se strecoare, croindu-și drum prin mulțime. Traversă dintr-un salt strada sa, a aurarilor, o apucă în josul celei a vînzătorilor de mirodenii, a meșterilor de bijuterii, înaintînd și mai adînc în labirint, aprins la față și cu părul încîlcit de sudoare sub căciula de astrahan.

Doi negustori care-l observară rîseră.

- Pe Allah, nu l-am văzut niciodată pînă acum pe bătrînul Paknouri săltînd atît de grăbit - cîinele bătrîn e probabil pe cale să adune o datorie de zece riali.

- Mai degrabă pe Paknouri Zgîrcitul îl așteaptă un băiețaș apetisant, legănîndu-și poponețul în aer pe un covoraș.

Ironiile lor se topiră iute la apariția Gărzilor Verzi înarmate. Cînd se aflară în siguranță, departe de ochii și urechile lor, cineva mormăi:

- Ce-or căuta cățelandrii ăștia amăriți aici?

- Caută pe cineva! Asta trebuie să fie, arde-i-ar focurile iadului! N-ai auzit că arestează oamenii toată ziua?

- Arestează oamenii? Şi ce fac cu ei?

- Îi bagă în închisoare. Acum au luat în stăpînire închisorile. N-ai auzit că au spart porţile închisorii Qasr? I-au eliberat pe toţi, au închis în locul lor temnicerii şi acum se ocupă ei de asta. Şi-au alcătuit propriile lor plutoane de execuţie şi tribunale, am auzit, şi-au împuşcat o mulţime de generali şi poliţai. Şi chiar acum se duc lupte de stradă la Universitate. Allah să ne apere, fiul meu Farmad e la o demonstraţie acolo. Prostul! I-am spus să nu se ducă în noaptea asta.

Jared Bakravan, tatăl Şeherazadei, se afla în încăperile de la etajul de sus al prăvăliei sale din strada Zarafilor, prăvălie care aparţinea familiei sale de cinci generaţii şi se afla într-una dintre cele mai bune poziţii din bazar. Era specialist în operaţiuni bancare şi finanţe. Şedea pe un vraf înalt de covoare, bînd ceai împreună cu vechiul său prieten, Ali Kia, care reuşise să fie numit printre oficialii guvernului Bazargan. Cel mai mare fiu al lui Bakravan, Meshang, un bărbat de treizeci de ani, arătos, proaspăt ras, înclinat spre o obezitate tihnită, stătea chiar lîngă el, ascultînd şi învăţînd. Ali Kia era şi el proaspăt ras, şi purta ochelari; Bakravan, greoi, cu barbă albă. Amîndoi erau trecuţi de şaizeci de ani şi se cunoşteau de-o viaţă.

- Şi cum o să fie returnat împrumutul? Peste cît timp? întrebă Bakravan.

- Din veniturile de la petrol, ca de obicei, răspunse Kia răbdător, aşa cum ar fi făcut şi Şahul, pe o perioadă de timp de cinci ani. Cu obişnuitul unu la sută pe lună. Prietenul meu Mehdi, Mehdi Bazargan, spune că Parlamentul o să garanteze împrumutul în momentul în care se adună. Zîmbi şi adăugă, exagerînd uşor: Şi pentru că nu sunt numai în cabinetul Mehdi, ci şi în Consiliul de Miniştri, pot personal să supraveghez legislaţia. Sigur că

știi cît de important e împrumutul, la fel de important și pentru bazar.

- Desigur.

Bakravan se trase de barbă ca să-și stăpînească hohotele de rîs. Săracul Ali, își zise, pompos ca întotdeauna.

- Cu siguranță că nu se cade să pomenesc eu de asta vechiului meu prieten, dar unul dintre *bazaari* m-a întrebat ce-i cu milioanele în aur deja avansate ca sprijin revoluției? Avansate ca să-l finanțeze pe *Ayatolahul* Khomeini, Allah să-l apere, adăugă politicos.

În adîncul sufletului își spunea: Îndepărteze-l Allah dintre noi cît mai curînd, acum c-am învins, mai înainte ca el și paraziții cu ochelari de cal, *mullahii* lui rapaci, să ne facă și mai mult rău. Cît despre tine, Ali prietene, care deformezi adevărul și îți exagerezi importanța, s-ar putea într-adevăr să fii cel mai vechi prieten al meu, dar dacă-ți închipui că mă-ncred în tine mai mult decît într-o cămilă care se balegă... De parcă vreunul dintre noi ar putea să se încreadă într-un alt iranian, cu excepția celor din familie și chiar și atunci cu foarte multă grijă.

- Sigur că eu știu că *Ayatolahul* n-a văzut niciodată, n-a avut nevoie, sau n-a atins vreun singur rial, spuse el, convins de ceea ce spunea, dar totuși noi, negustorii din bazar, am plătit în folosul său sume uriașe de bani, în numerar, aur și valută, finanțîndu-i campania, desigur că pentru gloria lui Allah și a preaiubitului nostru Iran.

- Da, știm asta și Allah o să vă binecuvînteze pentru ce-ați făcut, ca și *Ayatolahul*. Cu siguranță că împrumuturile astea or să fie restituite imediat ce-o să avem bani. În aceeași clipă. Împrumuturile negustorilor din bazarurile Iranului sunt primele pe listă spre a fi returnate, dintre toate datoriile interne. Noi, cei din Guvern, realizăm cît de important a fost ajutorul vostru. Dar Excelență Jared, prietene, mai înainte de a putea face orice altceva, trebuie să pornim producția de petrol și, ca să facem asta, trebuie să avem bani. Aceste cinci milioane de dolari de care avem imediată nevoie vor fi că un grăunte de orez într-un butoi acum, cînd toate băncile

străine ni se vor supune, le vom controla şi *cele mai multe* vor fi date afară din Iran...

- Iranul nu are nevoie de bănci străine. Noi, negustorii din bazar, putem face tot ce este necesar - dacă o să ni se ceară. Orice! Dacă vom căuta cu răbdare, spre gloria Iranului, poate... poate s-ar putea descoperi că avem *toată* priceperea şi *toate* legăturile chiar printre noi.

Bakravan sorbi din ceai cu eleganţă studiată.

- Fiul meu Meshang are o diplomă de la Harvard Business School - minciuna nu-i deranjă pe nici unul dintre ei - cu ajutorul studenţilor eminenţi ca el...

Lăsă ideea să plutească. Ali Kia o prinse imediat din zbor.

- Fără îndoială că nu te-ai gîndit să-i oferi serviciile Ministerului meu de Finanţe. Eşti sigur că nu-ţi este de mai mare trebuinţă ţie şi colegilor tăi? Fără îndoială că aşa este.

- Da, da, dar nevoile preaiubitei noastre ţări precumpănesc asupra dorinţelor noastre personale - dacă, desigur, guvernul doreşte să-i folosească inegalabilul talent.

- Am să-i vorbesc despre asta lui Mehdi, vechiul meu prieten şi coleg, la întîlnirea zilnică de mîine dimineaţă, zise Ali Kia, întrebîndu-se în treacăt cînd avea să-i fie acordată prima audienţă pe care o aştepta de mult, de cînd fusese numit Ministru Adjunct de Finanţe. Aş putea să-i spun şi faptul că primeşti să susţii împrumutul?

- Am să-mi consult fără întîrziere partenerii. Va fi hotărîrea lor, nu a mea - adăugă Bakravan cu vizibilă tristeţe, care nu păcălea pe nici unul dintre ei - dar am să insist în favoarea ta, prietene.

- Mulţumesc. Din nou Kia zîmbi. Noi, cei din guvern, şi *Ayatolahul* o să apreciem ajutorul celor din bazar.

- Suntem întotdeauna gata să dăm o mînă de ajutor. După cum ştii, am făcut-o întotdeauna, spuse blînd bătrînul, amintindu-şi masivul suport financiar acordat de-a lungul anilor de negustorii bazarului *mullahilor*, lui Khomeini sau oricărui personaj politic mai important, ca Ali Kia, care se opusese oricăruia dintre Şahi.

Allah să-i blesteme pe Pahlavizi. Ei sunt cauza tuturor necazurilor noastre. Blestemați fie pentru toate necazurile pe care ni le-au produs cu dorința lor insistentă și prea grăbită de modernizare, pentru nesăbuita nepăsare cu care au privit sfaturile și influența noastră, pentru că i-au invitat pe străini aici - cincizeci de mii de americani numai anul trecut - lăsîndu-i să ia toate slujbele mai bune și băncile. Șahul a luat în ris ajutorul nostru, a desființat monopolul nostru, ne-a legat de mîini și de picioare și ne-a smuls tot ce-am moștenit de-a lungul istoriei. Peste tot, în tot cuprinsul Iranului.

Dar ne-am răzbunat. Am pus la bătaie influența ce ne-a mai rămas și am mizat pe neclintita ură a lui Khomeini și controlul său asupra maselor nespălate și analfabete și-am cîștigat. Și acum, dacă băncile străine vor pleca, vom fi mai bogați și cu mai multă influență decît am fost vreodată. Împrumutul ăsta va fi ușor de aranjat, dar Ali Kia și guvernul lui or să asude puțin. Suntem singurii care putem face rost de bani. Răsplata oferită nu e îndeajuns de mare, încă, nici măcar ca să compenseze închiderea bazarului toate aceste luni. Și-atunci care ar trebui să fie? se întrebă nespus de satisfăcut de tîrguială. Poate procentul ar... Ușa se izbi de perete și Emir Paknouri năvăli în încăpere.

- Jared, o să mă aresteze! țipă cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

- Cine? Cine să te aresteze și pentru ce? bolborosi Bakravan. Tihna obișnuită a casei fusese tulburată, chipurile înspăimîntate ale secretarilor, funcționarilor și servitorilor înghesuindu-se în deschizătura ușii.

- Pentru... pentru crime împotriva Islamului.

Paknouri plîngea acum de-a binelea.

- Trebuie să fie vreo greșeală, e cu neputință!

- Da, e imposibil, dar ei... ei au venit la mine acasă cu numele meu... acum o jumă' de oră noi...

- Cine? Spune-mi numele lor și am să le nenorocesc părinții! Cine-a venit?

- Ți-am spus! Gărzile, Gărzile Revoluționare, Gărzile Verzi, da, ei, sigur, continuă Paknouri pe

nerăsuflate, fără să bage de seamă tăcerea bruscă ce se lăsase.

Ali Kia icni și cineva murmură:

- Allah să ne apere.

- ...Acum o juma' de oră sau cam așa... cu numele meu pe-o bucată de hîrtie... numele meu, Emir Paknouri, starostele breslei aurarilor, care au dat milioane de riali... au venit la mine acasă acuzîndu-mă, dar servitorii... și soția mea era acolo și eu... Pe Allah și profetul său, Jared, țipă el prăbușindu-se în genunchi, n-am comis nici o crimă - sunt unul dintre Bătrînii Bazarului, am dat milioane și...

Se opri brusc, zărindu-l pe Ali Kia.

- Kia, Ali Kia, Excelență, știi prea bine ce-am făcut eu ca s-ajut revoluția!

- Desigur!

Kia era alb la față și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Trebuie să fie vreo greșeală.

Știa că Paknouri era un negustor cu mare influență în bazar, respectat, primul soț al Șeherazadei și unul dintre cei mai vechi susținători ai săi.

- Trebuie să fie o greșeală.

- Sigur că-i o greșeală!

Bakravan își trecu brațul în jurul sărmanului om, încercînd să-l liniștească.

- Ceai proaspăt! imediat, porunci.

- Un whisky, te rog, ai un whisky? bîlbîi Paknouri. O să beau ceai după aia. N-ai un whisky?

- Nu aici, sărmane prieten, dar sigur că e niște vodcă.

Apăru îndată. Paknouri o dădu pe gît dintr-o înghițitură, înecîndu-se puțin. Refuză un al doilea pahar. Într-un minut sau două se mai liniști și începu din nou să istorisească ce se întîmplase.

Prima dată cînd bănuise că ceva nu e în regulă fusese cînd auzise voci puternice în holul casei sale luxoase, aflată chiar la marginea bazarului. Se afla la etaj cu soția, pregătindu-se pentru cină.

- Căpetenia lor, erau cinci cu toții, căpetenia lor flutura bucata aia de hîrtie și cerea să mă vadă. Sigur că

servitorii nu îndrăzneau să mă tulbure sau să lase maimuța aia sus, așa că mai-marele servitorilor a spus că se duce să vadă dacă-s acasă și-a urcat. Mi-a zis că hîrtia era semnată de cineva numit Uwari, în numele *Komitehului* Revoluționar. În numele lui Allah, cine-s ăștia? Cine-i acest om, Uwari? Ai auzit vreodată de omul ăsta, Jared?

- E un nume destul de comun, răspunse Bakravan, după obiceiul iranian de-a da întotdeauna un răspuns chiar dacă nu știi nimic. Dumneata ai auzit ceva, Excelență Ali?

- După cum spui, e un nume comun. A mai pomenit omul ăsta de altcineva, Excelență Paknouri?

- S-ar fi putut. Allah să ne apere! Dar cine-s ăștia, cine-i *Komitehul* Revoluționar? Ali Kia, desigur c-ar trebui să știi...

- Au fost pomenite multe nume, spuse important Kia, ascunzîndu-și brusca neliniște care-l cuprindea de fiecare dată cînd se rosteau cuvintele "*Komitehul* Revoluționar".

Ca oricine altcineva din guvern sau din afara lui, se gîndi dezgustat, n-am de fapt nici un fel de informație despre componența lui sau cînd și unde se-ntîlnește, ci doar că pare să fi luat naștere acum două săptămîni, în momentul în care s-a întors Khomeini în Iran și de ieri, de cînd Bakhtiar s-a dat la fund, se poartă de parcă ar fi însăși Legea, conducînd în numele lui Khomeini și cu autoritatea lui, punînd la repezeală judecători noi, cei mai mulți fără nici un fel de pregătire legală, autorizînd arestări, tribunale revoluționare și execuții imediate, cu totul în afara legilor și jurisprudenței normale. Și împotriva Constituției. Arde-le-ar casele și înghiți-i-ar iadul, după cum merită!

- Abia în dimineața asta prietenul meu, Mehdi... începu el confidențial, apoi se opri.

Prefăcîndu-se că abia atunci bagă de seamă pentru prima oară personalul care încă se înghesuia în ușă, le făcu un semn poruncitor cu mîna să plece de-acolo. Cînd ușa fu închisă - fără entuziasm - își coborî vocea, servin-

du-le un zvon ca şi cum ar fi fost o informaţie confidenţială.

- Abia în dimineaţa asta, cu ăăăă... încuviinţarea noastră, s-a dus la *Ayatolah* şi a ameninţat că demisionează dacă *Komitehul* Revoluţionar nu încetează să acţioneze trecînd peste capul şi autoritatea sa şi aşa i-a pus la locul lor definitiv.

- Lăudat fie Allah, spuse Paknouri foarte uşurat. N-am cîştigat Revoluţia ca să îngăduim dezordinii să ia locul poliţiei secrete, dominaţiei străine şi Şahului.

- Sigur că nu. Lăudat fie Allah că acum guvernul este în cele mai bune mîini. Dar te rog, Excelenţă Paknouri, te rog continuă-ţi povestea chinurilor.

- Nu prea mai am multe de spus, Ali, zise Paknouri mai liniştit şi căpătînd curaj, înconjurat fiind de astfel de prieteni puternici. Eu, ăăă... am coborît să-i văd pe cei ce dăduseră buzna aşa şi le-am spus că-i o greşeală stupidă, dar capul ăla de lemn, ciinele scîrnav şi analfabet, tot flutura hîrtia în faţa mea, spunea că sunt arestat şi că trebuie să merg cu el. I-am spus să aştepte.... I-am spus să aştepte şi m-am dus să iau nişte hîrtii, dar nevastă-mea... soţia mi-a spus să nu mă încred în ei căci s-ar putea să fie *tudehi* sau *mujhadini* deghizaţi sau *fedaini*. Am fost de acord cu ea şi am hotărît că ar fi mai bine să vin aici, să mă consult cu tine şi cu ceilalţi.

Îndepărtă faptele reale din minte, şi anume că o rupsese la fugă în clipa în care îl auzise pe conducătorul grupului cerînd în numele *Komitehului* Revoluţionar şi al lui Uwari personal ca Paknouri Zgîrcitul să iasă în faţa lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

- Sărmanul meu prieten, spuse Bakravan, sărmanul meu prieten, cît trebuie să fi suferit! Lasă asta acum, acum eşti în siguranţă. Rămîi aici la noapte. Ali, mîine, îndată după prima rugăciune, du-te la biroul primului ministru şi asigură-te că problema asta e rezolvată şi nebunii ăia pedepsiţi. Ştim cu toţii că Emir Paknouri e patriot, că el şi toţi meşterii aurari au sprijinit revoluţia şi sunt esenţiali pentru împrumutul ăsta.

Obosit, se străduí să n-audă mulțimea de platitudini pe care Ali Kia se porni să le mormăie. Îl studie pe Paknouri. Omul avea fața încă palidă și părul îmbibat de sudoare. Sărmanul, prin ce șoc trebuie să fi trecut! Ce rușine, cu toate bogățiile sale și bunul renume - legat prin vărul lui Annoush, soția generalului Valik, de neamul Qajarilor - toată străduința mea pentru Șeherazada n-a dus la nimic. Ce rușine că n-a putut să zămislească copii și să cimenteze legătura familiilor noastre! Măcar un singur copil, pentru că atunci desigur că n-ar mai fi urmat divorțul și necazurile mele cu străinul Lochart. Oricît de mult ar încerca străinul ăsta să învețe felul nostru de viață, n-o să reușească niciodată. Și cîtă cheltuială ca să poată păstra reputația familiei. Trebuie să vorbesc din nou cu vărul Valik și să aranjez din nou ca Lochart să mai primească niște bani. Valik și nesătuii lui parteneri de la *IHC* pot foarte bine să-și permită să facă asta pentru mine din milioanele pe care le cîștigă, cele mai multe dintre ele în valută. Ce i-ar costa? Nimic! Cheltuielile vor fi trecute în contul lui Gavallan și *S-G*. Partenerii lui îmi sunt datori mii de favoruri, mie, care de ani de zile i i-am sfătuit cum să cîștige atîta control și atîta bogăție cu atît de puțin efort.

- Plătește-l tu pe Lochart, Jared, Excelență! spusese Valik obraznic ultima dată cînd îl rugase. Fără îndoială că asta ți-e obligația. Împărțim tot ce cîștigăm, și ce înseamnă un mărunțiș ca ăsta pentru vărul meu favorit și cel mai bogat *bazaari* din Teheran?

- Cheltuiala ar trebui să fie suportată de toți partenerii. Îl putem folosi cînd vom controla complet firma. Cu noile planuri pentru viitorul *IHC*, partenerii tăi vor fi mai bogați decît...

- Am să mă consult imediat cu ei. Sigur, e hotărîrea lor, nu a mea.

Mincinosule, se gîndi bătrînul sorbind ceaiul; totuși ar fi spus la fel. Își înăbuși un căscat, obosit și flămînd. Un pui de somn înainte de cină mi-ar prinde bine.

- Îmi pare atît de rău, Excelențelor, îmi pare rău, dar am probleme urgente de care trebuie să mă ocup. Paknouri prietene, îmi pare bine că totul s-a rezolvat.

Rămîi aici peste noapte. Meshang o să-ţi aranjeze aşternuturi şi învelitori şi nu te îngrijora. Ali, prietene, însoţeşte-mă pînă la poarta bazarului. Ai vreun mijloc de transport? întrebă el subtil, ştiind că primele avantaje ale unui ministru adjunct erau maşina, şoferul şi o cantitate nelimitată de benzină.

- Da, mulţumesc. Primul ministru a insistat pentru asta. A insistat. Importanţa departamentului nostru, cred...

- Voia lui Allah, spuse Bakravan.

Foarte satisfăcuţi, ieşiră cu toţii din încăpere, coborînd scările înguste într-un mic coridor care ducea către prăvălie. Zîmbetele le dispărură şi în gură simţiră un gust amar.

Acolo-i aşteptau aceiaşi cinci membri ai Gărzilor Verzi, trecîndu-şi timpul aşezaţi pe scaune sau pe mese, toţi înarmaţi cu carabine militare americane, toţi abia trecuţi de douăzeci de ani, nebărbieriţi sau bărboşi, cu haine sărace şi soioase, unii cu pantofii găuriţi, alţii încălţaţi direct pe piciorul gol. Conducătorul lor se scobea tăcut în dinţi, restul fumau scuturînd nepăsători scrumul pe covoarele nepreţuite de Kash'kai ale lui Bakravan. Unul dintre aceşti tineri tuşea urît din cînd în cînd, respirînd şuierat. Bakravan simţi că i se taie picioarele. Toţi angajaţii lui îngheţaseră, aliniaţi pe lîngă unul dintre pereţi. Toţi. Chiar şi băieţaşul care-i servea ceaiul, favoritul său. Afară, strada era foarte tăcută. Nimeni prin preajmă. Chiar şi zarafii de peste drum păreau să se fi topit.

- *Salaam, aga!* Allah să vă binecuvînteze, spuse el politicos, cu o notă ciudată în glas. Ce pot să fac pentru voi?

Conducătorul grupului nu-i dădu nici o atenţie, mulţumindu-se să-l străpungă cu privirile pe Paknouri. Avea un chip plăcut, dar ciupit de vărsat, boală aproape endemică în Iran. Abia trecuse de douăzeci de ani, cu ochii şi părul negru şi mîini bătătorite de muncă, jucîndu-se cu carabina. Îl chema Yusuf Senvar -Yusuf Zidarul.

Tăcerea se adînci şi Paknouri nu mai putu să reziste tensiunii.

- E o greşeală, ţipă el, faceţi o greşeală!

- Ai crezut că ai să scapi cu fuga de răzbunarea lui Allah?

Avea un glas liniştit, aproape blîndă, deşi cu un accent dur, ţărănesc, pe care Bakravan nu-l putea localiza.

- Ce răzbunare a lui Allah?! ţipă Paknouri. N-am făcut nimic rău, nimic!

- Nimic?! N-ai lucrat cu şi pentru străini, de ani de zile, ajutîndu-i să scoată din ţară bogăţia naţiunii noastre?

- Bineînţeles că nu pentru asta, ci doar ca să creăm noi locuri de muncă şi să ajutăm econo...

- Nimic? Nu l-ai servit pe Şahu' Satan ani de zile?

- Nu, am fost în opoziţie, toată lumea ştie, eu... eu am fost în opo...

- Da' totuşi l-ai servit şi i-ai îndeplinit poruncile!

Paknouri era desfigurat şi aproape nu se mai putea stăpîni. Buzele i se mişcau, dar nu reuşea să rostească nici un cuvînt. Hirii:

- Toţi l-au servit - desigur că toţi l-au servit, el era Şahul, dar noi am lucrat pentru revoluţie - Şahul era Şahul, sigur că toată lumea l-a servit cît timp era la putere....

- *Imamul* nu l-a servit, spuse Yusuf cu vocea dintr-o dată aspră. *Imamul* Khomeini niciodată nu l-a servit pe Şah. În numele lui Allah, a făcut-o, oare?

Încet, îi privi pe fiecare în ochi. Nimeni nu-i răspunse. În tăcerea care se lăsase, Bakravan îl văzu băgînd mîna în buzuranul zdrenţuit şi dînd la iveală o bucată de hîrtie şi ştiu că el era singurul de-acolo care putea opri acest coşmar.

- Din ordinul *Komitehului* Revoluţionar, începu Yusuf, şi al lui Ali'allah Uwari, Paknouri Zgîrcitu', eşti chemat la judecată. Înfăţişează-te...

- Nu, Excelenţă, spuse Bakravan ferm, dar politicos, cu sîngele bubuindu-i în urechi. Acesta este bazarul. De la începuturile timpului ştim că bazarul are propriile sale

legii, propriii săi conducători. Emir Paknouri este unul dintre ei. Nu poate fi arestat sau dus de aici împotriva voinței sale. Nu poate fi atins. Aceasta este legea bazarului de la începuturile timpului.

Îl țintui cu privirea pe tînăr, fără teamă, știind că nici Șahul și nici chiar SAVAK nu îndrăzniseră vreodată să atace legile lor sau dreptul de sanctuar.

- Sunt legile bazarului mai presus decît cele ale lui Allah, zaraf Bakravan?

Simți un val de gheață străbătîndu-l.

- Nu... nu, desigur că nu...

- Bun. Eu mă supun legilor lui Allah și împlinesc lucrarea lu' Allah.

- Dar nu poți să-l arestezi...

- Mă supun legilor lui Allah și fac numa', lucrarea lui Allah!

Ochii bărbatului erau căprui și netemători sub sprîncenele negre. Făcu un semn către carabină.

- Nu-mi trebuie arma asta. Nici unul dintre noi n-are nevoie de arme ca să împlinească lucrarea lui Allah. Doresc din toată inima să fiu un martir al lu' Allah, că atunci am să mă duc direct în Paradis, fără nevoia de-a fi judecat, iertîndu-mi-se toate păcatele. Dacă e să fie în noaptea asta, atunci o să mor binecuvîntîndu-l pe cel care o să mă ucidă, pentru că știu c-o să mor împlinind lucrarea lu' Allah.

- Allah e mare! spuse unul dintre bărbați, iar ceilalți îl urmară ca un ecou.

- Da, Allah e mare, dar tu, zaraf Bakravan, tu te-ai rugat de cinci ori azi, așa cum a poruncit Profetul?

- Sigur că da, desigur, se auzi Bakravan spunînd, știind că minciuna lui nu era un păcat, căci *taquiah* - tăinuirea - îngăduia, cu voia Profetului, oricărui musulman să mintă chiar și cînd era vorba de credință, dacă își simțea viața amenințată.

- Bun! Taci și ai răbdare. O să mă-ntorc la tine mai tîrziu.

Un alt fior îl străbătu în timp ce omul se întoarse către Paknouri.

- Din ordinul *Komitehului* Revoluționar și al lu' Ali'allah Uwari, Paknouri Zgîrcitu', ești chemat în fața lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

Gura lui Paknouri tremură:

- Eu... eu... nu poți să... aici...

Vocea lui se pierdu. Un fir de spumă se strecură pe la colțurile buzelor. Îl priveau cu toții, Gărzile Verzi fără emoție, ceilalți îngroziți.

Ali Kia își drese vocea.

- Acum, ascultați! Poate c-ar fi mai bine să lăsăm asta pînă mîine, începu, încercînd să-și păstreze vocea importantă. Emir Paknouri e evident tulburat de greșeală...

- Cine ești tu?! Ai?

Comandantul grupului îl sfredeli cu privirea, așa cum o făcuse cu Paknouri și Bakravan.

- Sunt ministrul adjunct Ali Kia, răspunse Ali, păstrîndu-și curajul sub tăria privirii, de la Departamentul de Finanțe, membru al cabinetului primului ministru Bazargan, și vă sugerez să așteptați, în numele lui Allah.

- Tu, Departamentul tău de Finanțe, cabinetul tău, Bazagran al tău, n-are nimic de-a face cu mine sau cu noi. Noi ascultăm de *mullahu'* Uwari, care ascultă de *Komiteh,* care ascultă de *Imam*, care ascultă de Allah.

Omul se scărpină absent, apoi își întoarse din nou atenția către Paknouri.

- Afară! porunci cu vocea încă blîndă. Sau o să te tîrîm.

Paknouri se prăbuși cu un geamăt și rămase inert. Ceilalți priveau neputincioși. Cineva murmură "Voia lui Allah", iar micul servitor începu să suspine.

- Taci, băiete, spuse Yusuf fără mînie. A murit?

Unul dintre oamenii lui se apropie și se așeză pe vine lîngă Paknouri.

- Nu. Așa a vrut Allah.

- Așa a vrut Allah. Hasan, ridică-l! Bagă-l în troaca cu apă și dacă nu se trezește îl ducem în circă!

- Nu, întrerupse curajos Bakravan, nu! O să rămînă aici. E bolnav și...

- Eşti surd, moşule?

O urmă de iritare se ivi în glasul lui Yusuf. Teama cuprinse încăperea. Micul servitor îşi înfipse pumnul în gură ca să nu ţipe. Yusuf rămase cu privirea aţintită asupra lui Bakravan în timp ce omul numit Hasan, lat în spate şi puternic, îl ridică cu uşurinţă pe Paknouri şi ieşi cu el din prăvălie, pornind-o în susul aleii.

- Voia lui Allah, spuse, cu ochii pe Bakravan. Ei?

- Unde, vă rog... unde îl duceţi?

- La închisoare, sigur, unde altundeva ar putea fi dus?

- Care... care închisoare... vă rog?

Unul dintre ceilalţi bărbaţi râse:

- Ce mai contează care închisoare?

Pentru Jared Bakravan şi cei din jurul său încăperea deveni sufocantă şi apăsătoare ca o celulă, deşi aerul nu se schimbase şi era deschisă, ca întotdeauna, pe tot peretele dinspre alee.

- Aş vrea să ştiu, Excelenţă, spuse Bakravan cu voce groasă, încercînd să-şi ascundă ura, vă rog.

- Evin!

Fusese cea mai temută dintre închisorile Teheranului. Yusuf simţi un alt val de teamă. Trebuie că toţi sunt vinovaţi dacă se tem atît, se gîndi. Aruncă o privire în spate, către fratele său mai tînăr.

- Dă-mi hîrtia!

Fratele lui avea doar cincisprezece ani, era murdar şi tuşea rău. Dădu la iveală o jumătate de duzină de bucăţi de hîrtie şi scotoci printre ele. O găsi pe cea căutată.

- Aicea e, Yusuf.

Celălalt se holbă îndelung la ea.

- Eşti sigur că e aia care trebuie?

- Da.

Tînărul întinse un deget bont către nume. Silabisi încet, literă cu literă:

- J-A-R-E-D-B-A-K-R-A-V-A-N.

Cineva murmură "Allah să ne apere" şi, în tăcerea adîncă, Yusuf luă hîrtia şi o ridică spre Bakravan. Ceilalţi priveau împietriţi. Abia răsuflînd, bătrînul o luă cu degete tremurînde. Vreme de cîteva momente, imaginea

îi dansă în fața ochilor, apoi putu să citească cuvintele "Jared Bakravan, din bazarul Teheran, din ordinul *Komitehului* Revoluționar și al lui Ali'allah Uwari, ești chemat deîndată în fața Tribunalului Revoluționar de la închisoarea Evin, mîine, imediat după prima rugăciune, ca să răspunzi la întrebări". Hîrtia era semnată "Ali'allah" cu un scris de analfabet.

- Ce întrebări? zise prostit.

- Care-o vrea Allah!

Conducătorul grupului își trecu carabina pe umăr și se ridică în picioare.

- În zori. Adu hîrtia cu tine și nu întîrzia.

În momentul acela zări sclipind în lumina unei luminări tava de argint, paharele cizelate și sticla de vodcă pe jumătate goală, aflate în holul întunecat, pe o măsuță joasă, aproape ascunse de o draperie.

- Pe Allah și Profetul lui, se răsti furios, ați uitat legile lui Allah?

Slujbașii prăvăliei se traseră la o parte din calea lui. Apucă sticla, o întoarse cu gîtul în jos, golindu-i conținutul pe podeaua de pămînt bătut și o aruncă. O parte din lichid se întinse pînă la unul dintre covoare. Instinctiv, băiețașul se trînti în genunchi și începu să-l șteargă.

- Lasă-l așa!

Înghețat de spaimă, băiatul se trase într-o parte. Nepăsător, Yusuf împrăștie cu talpa piciorului mica băltoacă de lichid.

- Pata să vă amintească de legile lui Allah, moșule! spuse. Dacă pătează.

Privi cercetător covorul.

- Ce culori! Minunat! Minunat!

Oftă, se scărpină, apoi se-ntoarse către Bakravan și Kia.

- Dac-ați aduna toată bogăția noastră, a *pasadanilor* de-aci, și ați adăuga la ea pe ale familiilor noastre și ale familiilor tatilor noștri și tot nu ne-am putea îngădui nici chiar un colț dintr-un covor ca ăsta.

Zîmbi strîmb.

- Şi totuşi, dac-aş fi atit de bogat ca tine, zaraf Bakravan - ştii că legea lui Allah pedepseşte şi camăta? - chiar dac-aş fi atit de bogat şi tot nu mi-aş cumpăra un covor d-ăsta! N-aş avea nevoie de aşa covoare! N-am nimic, noi n-avem nimic, nu ne trebuie nimic, numai Allah!

Ieşi cu paşi mari.

În apropierea Ambasadei Americane; ora 8,15 seara. Erikki aştepta de aproape patru ceasuri. De la fereastra apartamentului prietenului său, Christian Tollonen, aflat la primul etaj, unde stătea, putea vedea zidurile inalte ce inconjurau curtea inundată de lumină a Ambasadei Americane, aflată mai jos pe stradă, soldaţii din infanteria marină in uniformă, lingă uriaşa poartă de fier, bătind din picioare ca să se incălzească, şi marea clădire a ambasadei din spatele lor. Circulaţia era incă dificilă, cu gituituri ici şi colo, toată lumea claxonind şi incercind să treacă in faţă, pietonii la fel de nerăbdători şi egoişti ca intotdeauna. Luminile de pe stradă nu erau aprinse. Nu exista poliţie. Nici n-ar conta, işi zise, locuitorii Teheranului nu dau un ban pe legile de circulaţie. N-au făcut-o niciodată şi nici n-or s-o facă vreodată. Ca nebunii ăia de pe şosea, in munţi, care şi-au sfirşit singuri zilele. Ca şi cei din Tabriz. Sau din Qazvin.

Pumnul său uriaş se strinse la gindul celor intimplate la Qazvin. La Ambasada Finlandei sosiseră în dimineaţa aceea rapoarte cum că populaţia Qazvinului se revoltase, că naţionaliştii azerbaidjeni din Tabriz se răsculaseră din nou şi se duceau lupte impotriva forţelor fidele guvernului lui Khomeini şi că intreaga provincie de graniţă, bogată in petrol şi cu deosebită importanţă strategică, işi declarase din nou independenţa faţă de Teheran, independenţă pentru care luptase de-a lungul secolelor, intotdeauna ajutată şi atiţată de Rusia, veşnicul duşman al Iranului, gata oricind să inghită bucăţi din teritoriul ei.

Rakoczy şi alţii ca el probabil că roiesc in tot Azerbaidjanul.

- Sigur că sovieticii jinduiesc după ţara noastră, spusese minios Abdullah Gorgon Han in timpul

înfruntării lor, chiar înainte ca el și Azadeh să plece spre Teheran, sigur că Rakoczy al tău și oamenii lui sunt aici în forță! Ne aflăm pe cea mai subțire muchie de cuțit din lume, pentru că noi suntem cheia lor către Golf și strîmtoarea Hormuz și jugulara vestului. Dacă n-am fi fost noi, Gorgonii, legăturile noastre tribale și o parte din aliații noștri kurzi, am fi acum o provincie sovietică, lipită la cealaltă jumătate a Azerbaidjanului, pe care sovieticii ne-au furat-o cu ani în urmă, ajutați întotdeauna de viclenii de englezi. Oh, cum îi urăsc pe englezi, chiar mai mult decît pe americani, care sunt doar niște barbari stupizi și prost crescuți! E-adevărat, nu-i așa?

- Nu sunt așa! Nu cei pe care i-am întîlnit eu. Iar *S-G* ne tratează corect.

- Pînă acum! Dar o să te trădeze! Englezii trădează pe oricine nu e englez și chiar și atunci o să-l trădeze dacă asta folosește scopului lor.

- *Insh'Allah*!

Abdullah Gorgon Han risese bine dispus.

- *Insh'Allah*. Și *Insh'Allah* că armata sovietică s-a retras dincolo de graniță și atunci i-am zdrobit marionetele lăsate în urmă și am zdrobit Republica Democratică Azerbaidjan și Republica Populară Kurdă, dar îi admir. Joacă doar ca să cîștige și schimbă regulile cum le convine. Adevăratul învingător în războiul vostru mondial a fost Stalin. El a fost colosul. Nu a dominat el totul la Posdam, Yalta și Teheran? Nu i-a manevrat el pe Churchill și Roosevelt? N-a stat Roosevelt cu el în Ambasada Sovietică de la Teheran? Cum am mai rîs noi, iranienii, cînd Marele Președinte i-a dăruit lui Stalin viitorul, cînd ar fi avut puterea să-l arunce înapoi peste propria-i graniță. Ce geniu! Pe lîngă el, aliatul vostru, Hitler, a fost un cîrpaci sărăntoc. Voia lui Allah, nu?

- Finlanda a fost de partea lui Hitler numai ca să se lupte cu Stalin și ca să-și ia înapoi pămînturile.

- Dar ați pierdut. Ați ales greșit de ce parte a baricadei să stați și ați pierdut. Chiar și-un prost putea să înțeleagă că Hitler o să piardă. Cum a putut Reza Șah să fie atît de prost? Ah, căpitane, n-am înțeles niciodată de

ce Stalin v-a lăsat pe voi, finlandezii, în viață. Dac-aș fi fost în locul lui, aș fi pustiit Finlanda, ca lecție, așa cum a mai decimat o duzină de alte țări. De ce v-a lăsat pe toți în viață? Pentru că l-ați înfruntat în Războiul de Iarnă?

- Nu știu, poate. Și eu cred că sovieticii n-or să renunțe niciodată.

- Niciodată, căpitane. Dar nici noi. Noi, azerbaidjenii, o să le dăm întotdeauna peste cap planurile și o să-i ținem întotdeauna în șah. Ca în '46.

Dar atunci Occidentul era puternic. Exista doctrina Truman care-i avertiza pe ruși să stea cuminți, altfel e de rău, se gîndise Erikki mohorît. Dar acum, acum cînd Carter e la cîrmă? Care cîrmă?

Se aplecă greoi înainte și-și reumplu paharul, nerăbdător să se întoarcă la Azadeh. În apartament era frig și încă mai purta pardesiul, căci încălzirea centrală era oprită și pe la ferestre trăgea. Dar încăperea era largă și plăcută și cu un aer masculin, cu vechi balansoare, mici, dar bune covoare persane și bronzuri decorau pereții, cărți, reviste și ziare - finlandeze, rusești, iraniene - se găseau împrăștiate peste tot, pe mese, pe scaune și pe rafturi, o pereche de pantofi de damă era pusă neglijent pe unul dintre rafturi. Bău vodca, plăcîndu-i căldura pe care i-o dădea, apoi privi încă o dată afară pe fereastră, la ambasadă.

Pentru moment se întrebă dacă ar fi meritat să emigreze în America cu Azadeh.

- Bastioanele se prăbușesc, murmură cu voce tare. Iranul nu mai e un loc sigur. Europa e atît de vulnerabilă. Finlanda pe muchie de cuțit...

Atenția îi fu atrasă de ceea ce se petrecea pe stradă. Acum traficul era total blocat de bande de tineri ce se adunau pe ambele părți ale drumului. Complexul de clădiri al Ambasadei Americane se afla la colțul străzii Tahkt-e Jamshid și al bulevardului principal, numit Roosevelt. *Era* numit Roosevelt, își reaminti vag. Cum îi zice acum? Strada Khomeini? Strada Revoluția?

Ușa apartamentului se deschise.

- Hei, Erikki! spuse tînărul finlandez zîmbind.

Christian Tollonen purta o căciulă rusească din blană și un pardesiu dublat cu mesadă, pe care le cumpărase la Leningrad, într-un weekend de beție cu alți prieteni de la Universitate.

- Am așteptat patru ceasuri.

- Trei ore și douăzeci și două de minute și o jumătate de sticlă din cea mai bună vodcă Moskovskaia de contrabandă care poate fi cumpărată oriunde în lume, și ne-am înțeles trei sau patru ceasuri.

Christian Tollonen, un bărbat blond cu ochi cenușii, abia trecut de treizeci de ani, era burlac și adjunctul atașatului cultural al Ambasadei Finlandeze. Erau prieteni de cînd sosise în Iran, cu cîțiva ani în urmă.

- Toarnă-mi și mie unul, pentru Dumnezeu, am nevoie! Se coace încă o demonstrație și a fost chinul dracului să ajung aici.

Se îndreptă către fereastră fără să-și scoată pardesiul. Cele două părți ale mulțimii se uniseră în fața ambasadei, agitîndu-se ca un furnicar. Toate porțile fuseseră închise. Neliniștit, Erikki băgă de seamă că printre tineri nu erau *mullahi*. Se puteau auzi strigăte.

- Moarte Americii, moarte lui Carter, traduse Christian.

Putea să vorbească fluent farsi, pentru că tatăl său fusese diplomat în Iran, iar el își petrecuse cinci ani din tinerețe la școală în Teheran.

- Porcăriile obișnuite: jos cu Carter și imperialismul american!

- Fără "*Allah-u Akbar*", spuse Erikki.

Pentru o clipă gîndurile îl duseră înapoi la bariera de pe șosea și simți un bulgăre de gheață în stomac.

- Fără *mullahi*.

- Fără, n-am văzut nici unul prin preajmă.

În stradă ritmul strigătelor se iuți, în timp ce diferitele facțiuni se roteau cu rîndul în fața porții de fier.

- Cei mai mulți dintre ei sunt studenți de la Universitate. Au crezut că sunt rus și mi-au spus că a fost o încăierare serioasă acolo, cei de stînga împotriva

Gărzilor Verzi - poate douăzeci sau treizeci de morți și răniți - și că încă mai continuă.

În timp ce priveau, cincizeci sau șaizeci de tineri începură să zgilțîie porțile.

- Le arde buza după o bătaie! Și nu e urmă de poliție ca să-i oprească.

Erikki îi întinse paharul.

- Ce-am face fără vodcă?

Erikki rise:

- Am bea brandy! Ai adus totul?

- Nu, dar e un început.

Christian se așeză într-unul dintre fotoliile de lîngă măsuța joasă din fața lui Erikki și-și deschise servieta.

- Uite o copie a certificatului tău de naștere și de căsătorie. Slavă domnului că am avut cópii. Am reușit să dau de cineva la biroul lui Bazargan ca să-ți pună pe-al tău o ștampilă de rezidență temporară, bună pentru trei luni.

- Ești un magician!

- Au promis c-o să-ți elibereze o nouă licență de zbor în Iran, dar cînd anume, nu mi-au zis. Cu carnetul de identitate *S-G* și fotocopia licenței britanice, au spus că e destul de legal. Acum, pașaportul lui Azadeh e temporar. Îl deschise și arătă fotografia. Nu e standard. Am făcut o copie polaroid după fotografia pe care mi-ai dat-o, o să meargă pînă cînd facem rost de una potrivită. Pune-o să semneze imediat ce-o întîlnești. A ieșit din țară de cînd v-ați căsătorit?

- Nu, de ce?

- Dacă iese pe un pașaport finlandez... Ei bine, nu știu cum o să-i afecteze statutul ei iranian. Autoritățile au fost întotdeauna sensibile, în special în privința conaționalilor. Khomeini pare și mai xenofob, așa că regimul lui s-ar putea să fie și mai drastic. S-ar putea să li se pară că a renunțat la naționalitatea ei. Nu cred c-or s-o lase să se întoarcă.

Atenția le fu abătută pentru un moment de o izbucnire de strigăte înfundate din mijlocul tinerilor înghesuiți

în stradă. Sute dintre ei își agitau pumnii strînși și undeva, cineva cu un difuzor portativ striga ceva.

- După cum simt eu acum, în măsura în care pot s-o scot de aici, nu-mi pasă, spuse Erikki.

Tînărul îi aruncă o privire iute. După un moment, spuse:

- Poate că ar trebui să știe și ea ce-o așteaptă, Erikki. N-am cum să-i fac rost de documente de schimb, sau de vreun pașaport iranian, dar ar fi foarte riscant pentru ea să plece fără ele. De ce nu-i ceri tatălui ei să aranjeze chestia asta? Ar putea să facă rost de ele cu ușurință, stăpînește mai tot Tabrizul, nu?

Erikki clătină abătut din cap.

- Da, dar ne-am mai certat o dată chiar înainte de a pleca. Tot îi mai displace căsătoria noastră.

După o pauză, Christian spuse:

- Poate din pricină că n-aveți copii încă. Știi cum sunt iranienii...

- E vreme de ajuns și pentru copii, spuse Erikki cu un gol în suflet.

O să avem și copii la vremea potrivită. Nu-i nici o grabă și bătrînul doctor Nutt zice că ea e sănătoasă. Drace, dacă-i spun ce-a zis Christian despre documentele ei iraniene, n-o să plece niciodată. Dacă nu-i spun și i se refuză întoarcerea, n-o să mi-o ierte niciodată. Și oricum n-o să plece fără îngăduința tatălui ei.

- Ca să-i obțin documente noi înseamnă că va trebui să ne întoarcem și... Ei bine, nu vreau să mă întorc acolo.

- De ce, Erikki? De obicei abia așteptai s-ajungi la Tabriz.

- Rakoczy.

Erikki îi istorisise tot ce se petrecuse, cu excepția uciderii *mujhadinului* de la baricadă și a faptului că Rakoczy îi ucisese pe ceilalți cînd îi salvase pe ei. Ceva amănunte e mai bine să rămînă nespuse, își zise sumbru.

Christian Tollonen luă o înghițitură de vodcă.

- Care-i adevărata problemă?

- Rakoczy.

Erikki nu clipi. Christian ridică din umeri. Mai umplu de două ori paharele şi goli sticla.

- *Prosit!*

- *Prosit!* Mulţumesc pentru hîrtii şi paşapoarte!

Strigătele de afară le atraseră din nou atenţia. Mulţimea era bine disciplinată, deşi devenea din ce în ce mai zgomotoasă. În curtea Ambasadei Americane se aprinseseră alte reflectoare şi puteau deslusi limpede capete la ferestrele clădirii.

- Au şi ei generatoare.

- Da, şi unităţi de încălzire centrală, pompe de petrol, de toate. Christian scoase din dulap o altă sticlă. Asta şi statutul lor special în Iran - n-au nevoie de vize, nu se supun legilor iraniene - a iscat cea mai mare parte a urii împotriva lor.

- Pentru Dumnezeu, e tare frig aici, Christian! N-ai lemne deloc?

- Nici o fărîmiţă. Afurisita de încălzire e oprită de cînd m-am mutat aici - trei luni. Asta înseamnă aproape toată iarna.

- Poate-i mai bine aşa. Erikki făcu un semn către perechea de pantofi. Ai destulă căldură, nu?

Christian rînji.

- Cîteodată. Trebuie să recunosc că Teheranul era unul dintre cele mai grozave locuri de pe pămînt pentru tot felul de distracţii. Acum, însă... Acum, bătrîne... O umbră îi trecu peste faţă. Cred că Iranul n-o să fie Paradisul pe care amăriţii ăştia de afară cred că l-au cîştigat, ci Iadul pe Pămînt pentru cei mai mulţi dintre ei, în special pentru femei.

Luă o înghiţitură de vodcă. Lîngă zidul împrejmuitor, agitaţia spori cînd un tînăr cu carabina militară americană atîrnată de umăr se căţără pe umerii celorlalţi şi încercă fără succes să ajungă pînă la muchia zidului.

- Mă întreb ce-aş face eu dacă ăla ar fi zidul meu şi nemernicii ăştia ar începe să sară peste el, repezindu-se la mine?

- Le-ai zbura creierii, ceea ce ar fi destul de legal, nu-i aşa?

Christian izbucni brusc în rîs.

- Numai dacă reuşesc să scap după aia. Îi întoarse privirea. Şi tu, care-i planul?

- N-am nici unul. Cel puţin pînă cînd nu vorbesc cu McIver. N-am avut nici o şansă azi-dimineaţă. El şi Gavallan erau amîndoi ocupaţi încercînd să dea de urma partenerilor iranieni. Apoi au avut nişte întîlniri la Ambasada Britanică cu cineva numit... cred c-au zis Talbot.

Christian îşi ascunse interesul trezit brusc.

- George Talbot?

- Da, aşa-i. Îl ştii?

- Da, e al doilea secretar.

Nu mai adăugă "Talbot este şi - în secret - şeful spionajului englez în Iran. Face asta de ani de zile şi este unul dintre agenţii cei mai importanţi."

- Nu ştiam că mai e în Teheran. Credeam că a plecat cu cîteva zile în urmă. Ce vroiau McIver şi Gavallan de la el?

Erikki ridică din umeri şi se întoarse, privind absent cum mai mulţi tineri încercau să escaladeze zidul, cea mai mare parte a gîndurilor sale ocupate cu obţinerea actelor lui Azadeh.

- Spuneau ceva că ar fi vrut să afle mai multe despre un prieten de-al lui, întîlnit ieri la aeroport, cineva numit Armstrong, Robert Armstrong.

Christian Tollonen aproape scăpă paharul din mînă.

- Armstrong? întrebă străduindu-se să pară calm, foarte bucuros că Erikki stătea cu spatele către el.

- Da.

Erikki se-ntoarse spre el.

- Îţi spune ceva?

- Un nume destul de comun, răspunse bărbatul mai tînăr, mulţumit să-şi audă vocea sunînd obişnuit.

Robert Armstrong din MI 6, fost Special Branch, se afla în Iran pe contract de cîţiva ani. Se presupunea că "împrumutat" de la guvernul britanic, probabil consilier şef al foarte secretului Departament al Contraspionajului Intern Iranian, un om rar văzut în public şi cunoscut

numai de ciţiva, foarte puţini, cei mai mulţi din comunitatea serviciilor secrete.

Ca mine, îşi zise, întrebîndu-se ce-ar spune Erikki dacă ar ştii că este expert în probleme iraniene al Serviciului Secret Finlandez, că el cunoşte cam totul despre Rakoczy şi mulţi alţi agenţi străini, că prima sa sarcină este să încerce să afle totul despre Iran, dar să nu facă nimic şi să nu se amestece niciodată între combatanţii interni sau externi. Să aştepte doar, să privească, să reţină şi să-şi amintească. Ce-o mai face Armstrong pe-aici?

Ca să-şi ascundă neliniştea, se ridică, prefăcîndu-se că vrea să vadă mai bine mulţimea.

- Au aflat ce vroiau?

Din nou, Erikki ridică din umeri.

- Nu ştiu, nu i-am prins. Erau... se opri şi îl cercetă pe celălalt. E important?

- Nu, nu, deloc. Ţi-e foame? Tu şi cu Azadeh sunteţi liberi la cină?

- Iartă-mă, nu în noaptea asta. Aruncă o privire la ceas. Ar trebui să mă întorc. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

- N-ai pentru ce. Ce spuneai de McIver şi Gavallan ai tăi? Au de gînd să schimbe operaţiunile pe-aici?

- Nu cred. Trebuia să mă întîlnesc cu ei la trei după-amiază, să mergem la aeroport, dar să mă întîlnesc cu tine şi să obţin paşapoartele era mult mai important pentru mine.

Erikki se ridică în picioare şi întinse mîna, dominîndu-l cu înălţimea lui.

- Mulţumesc din nou.

- N-ai pentru ce. Christian îi scutură călduros mîna. Ne vedem mîine.

În stradă, strigătele încetaseră şi se lăsase o tăcere ameninţătoare. Amîndoi bărbaţii alergară la fereastră. Toată atenţia celor de afară era îndreptată spre bulevardul principal, numit pînă atunci Roosevelt. Apoi auziră strigăte din ce în ce mai puternice de "*Allahhh-uuu Akbarrr*". Erikki murmură:

- E vreo ieşire prin spatele clădirii?

- Nu e.

Hoarda noilor veniți avea *mullahi* și Gărzi Verzi în primele rînduri, cei mai mulți înarmați, ca și masa de tineri care-i urma. Toți strigau la unison "Allah e mare! Allah e mare!", copleșindu-i cu mult ca număr pe studenții ce demonstrau în fața ambasadei, deși și cei de-acolo erau la fel de bine înarmați. Imediat, manifestanții de stînga se răspîndiră în poziții defensive bine alese, în ușile caselor și printre mașini. Bărbați, femei și copii, prinși ca într-o cursă în mașini și camioane, începură să se împrăștie. Gărzile Islamice se apropiară iute, și în timp ce rîndurile din față se revărsau pe trotuare și printre vehiculele blocate și se apropiau de zidurile inundate de lumină, ritmul strigătelor lor crescu, pașii se iuțiră și toți se pregătiră. Atunci, lucru uluitor, studenții începură să se retragă. Tăcuți. Gărzile Verzi șovăiră.

Retragerea fu pașnică și deci și hoarda se purtă pașnic. În curînd demonstranții se depărtară și nici unul dintre ei nu mai amenința ambasada. *Mullahii* și Gărzile Verzi începură să dirijeze circulția. Trecătorii care fugiseră sau își abandonaseră vehicolele răsuflară din nou ușurați, mulțumiră lui Allah pentru ajutorul Său și se îmbulziră înapoi. Claxoanele și blestemele izbucniră din nou, cu frenezie sporită, în timp ce mașinile, camioanele și pietonii își reluară lupta pentru locuri.

Marile porți de fier ale ambasadei nu se deschiseră, în schimb se deschise o ușă laterală. Christian își simțea gîtul uscat.

- Aș fi pus prinsoare pe viața mea că avea să iasă o grozăvenie de încăierare.

Erikki era la fel de uimit.

- Parc-ar fi așteptat Gărzile Verzi și ar fi știut de unde și cînd or să vină. Parc-ar fi făcut repetiție...

Se întrerupse și se apropie și mai mult de fereastră, roșu la față.

- Uite, acolo jos, în ușa aia, ăla e Rakoczy!

- Unde? Cine? O, vrei să zici bărbatul în bluzon de zbor, care vorbește cu tipul ăla scund?

Christian se străduí să străpungă cu privirea întunericul de jos. Cei doi bărbaţi se aflau pe jumătate în umbră. Îşi strînseră mîinile şi ieşiră la lumină. Era într-adevăr Rakoczy.

- Eşti sigur că...

Dar Erikki smucise deja uşa şi se găsea la jumătatea drumului în jos pe scări. Îl văzu într-o străfulgerare smulgîndu-şi marele pumnal *pukoh* din teaca de la curea şi strecurîndu-l în mînecă, cu mînerul în palmă.

- Erikki, nu fi prost! strigă, dar Erikki dispăruse deja.

Alergă înapoi la fereastră, exact la timp ca să-l vadă ieşind în fugă pe uşă, năpustindu-se prin mulţime în urmărirea celuilalt.

Rakoczy nu se vedea nicăieri, dar Erikki nu-l pierduse din ochi. Se afla la patruzeci şi cinci de metri mai departe şi-l văzu dînd colţul spre sud, în bulevardul Roosevelt, şi dispărînd. Cînd ajunse la colţ, sovieticul era în faţa lui, mergînd repede, dar nu prea repede. Între ei se aflau mulţi trecători, traficul era lent şi foarte zgomotos. Ocolind o încîlceală de camioane, Rakoczy ieşi în şosea, aşteptă ca un vechi şi şifonat Volkswagen să se strecoare claxonînd pe lîngă el şi aruncă o privire iute în jur. Îl văzu pe Erikki. Ar fi fost aproape imposibil să-i scape bărbatul cu un cap mai înalt decît toţi cei din jurul său. O rupse la fugă fără să stea pe gînduri, zigzagînd prin mulţime, coti brusc pe o străduţă laterală, alergînd iute. Erikki îl văzu şi o porni în fugă după el. Trecătorii îi injurară pe amîndoi, iar un bătrîn se trezi aruncat în mizeria de pe jos cînd Rakoczy îşi făcu loc să treacă într-o altă străduţă.

Străzile laterale erau înguste, cu resturi împrăştiate peste tot, fără prăvălii sau tarabe deschise şi iluminat public, cîţiva trecători obosiţi tîrîndu-şi picioarele către case, o multitudine de uşi şi arcade ducînd către felurite cocioabe şi trepte urcînd către alte cocioabe, întreaga zonă mirosind a urină, resturi, gunoaie şi vegetale putrezit. Rakoczy nu era la mai mult de patruzeci de metri în faţa lui. Coti într-o alee mai mică răsturnînd nişte tarabe pe care dormeau familii întregi, care înălţară în

urma lui strigăte minioase, schimbă direcția și dispăru într-un pasaj și de-acolo într-altul, trecu într-o alee, aproape rătăcit, apoi într-alta, o străbătu și se opri cu răsuflarea tăiată, descoperind că se afla într-o fundătură. Își duse mîna la revolver fără să se gîndească, apoi zări o trecere drept înainte și țîșni prin ea. Pereții erau atît de apropiați încît se atingea de amîndoi în timp ce trecea printre ei, cu pieptul săltînd greu, adîncindu-se și mai mult în vizuina încîlcită. O bătrînă golea un vas de excremente în șanțul puturos și el o îmbrînci, răsturnînd-o rășchirată la pămînt, în timp ce alții se lipeau de pereți ca să se tragă la o parte din calea lui. Erikki era doar la douăzeci de metri în spatele lui, furia dîndu-i puteri, și sări peste bătrîna care se afla încă prăbușită cu jumătate de trup în șanț, își dublă eforturile, reducînd din distanță. Imediat după colț, adversarul lui se opri, trase în drum o străveche tarabă și, mai înainte ca Erikki să se poată feri, dădu peste ea și se prăbuși la pămînt pe jumătate amețit.

Cu un muget de furie, Erikki se ridică pe bîjbîite în picioare, clătinîndu-se amețit un moment, se cățără peste resturi și o rupse la fugă din nou, cu pumnalul în mînă și dădu colțul, dar trecerea din fața lui era goală. Se opri brusc. Răsufla greu, dureros, și era scăldat în sudoare. Era greu de deslușit ceva în întuneric, deși vedea bine noaptea. Apoi zări o mică arcadă. Trecu prudent pe sub ea cu pumnalul pregătit. Trecerea îl duse într-o curte interioară presărată cu moloz și scheletul ruginit al unei mașini distruse. Multe canaturi și treceri se deschideau din acest spațiu urît mirositor, unele închise cu uși, altele ducînd la scări șubrede către etajele superioare.

Era tăcere. O tăcere rău prevestitoare. Simțea ochi privindu-l. De sub niște resturi țîșniră șobolani care dispărură sub o grămadă de moloz. Într-o parte se afla o altă arcadă, cu o străveche inscripție în farsi, pe care nu o putea înțelege, deasupra. Sub arcadă, întunericul părea și mai adînc. Trecerea întunecată, ca o criptă, se oprea la o ușă deschisă. Ușa era din lemn, ferecată cu benzi de fier ruginit de vreme și pe jumătate atîrnînd în balamale.

Dincolo de ea părea a fi o încăpere. Cînd se apropie, văzu pilpîind o luminare.

- Ce vrei?

Din întuneric, vocea omului răzbătu pînă la el, făcîndu-i părul de pe ceafă să se zbîrlească. Cuvintele erau în engleză - nu era a lui Rakoczy - cu un accent străin şi o asprime sinistră.

- Cine... cine eşti? întrebă neliniştit, scotocind întunericul cu toate simţurile, întrebîndu-se dacă era Rakoczy care se prefăcea a fi altcineva.

- Ce vrei?

- Eu... eu vreau... eu urmăresc un om, spuse, fără să ştie încotro să vorbească, glasul lui stîrnind ecouri stranii sub tavanul nevăzut, boltit înalt, deasupra.

- Omul pe care îl cauţi nu e aici. Pleacă!

- Cine eşti tu?

- Nu contează. Pleacă!

Flacăra luminării era doar o măruntă scînteie de lumină în întuneric, făcîndu-l să pară şi mai adînc.

- Ai văzut pe cineva venind încoace, alergînd încoace?

Omul rise încetişor şi spuse ceva în farsi. Foşnete şi cîteva risete înfundate îl înconjurară pe Erikki şi el se răsuci pe călcîie cu pumnalul fluturînd protector în faţa lui.

- Cine eşti?

Foşnetele continuară. De jur împrejur. Undeva picura apă într-un rezervor. Aerul era umed şi mirosea a rînced. Zgomotul depărtat al unor focuri de armă. Alte foşnete. Se răsuci din nou, simţind pe cineva în apropiere, dar nevăzînd pe nimeni, doar arcada şi, dincolo de ea, lumina palidă a nopţii. Sudoarea i se prelingea pe faţă. Se duse lîngă uşă şi se sprijini, prudent, cu spatele de perete, sigur acum că Rakoczy se afla acolo. Tăcerea se lăsă şi mai grea.

- De ce nu răspunzi? zise. Ai văzut pe cineva?

Din nou un chicotit moale.

- Pleacă!

Apoi tăcerea.

- De ce ți-e teamă, cine ești?

- Cine sunt, nu contează pentru tine. Iar aici nu există teamă - în afară de a ta.

Vocea era la fel de blîndă ca și mai înainte. Apoi omul adăugă ceva în farsi și un alt val de rîsete îl înconjură.

- De ce-mi vorbești în engleză?

- Îți vorbesc în engleză pentru că nici un iranian sau om care ar putea citi cuvintele Cărții n-ar veni aici fie zi, fie noapte. Doar un nebun ar veni aici.

Cu coada ochiului, Erikki zări ceva sau pe cineva trecînd între el și luminare. Ridică brusc pumnalul.

- Rakoczy?

- Acesta e numele omului pe care-l cauți?

- Da. El e. E aici, nu-i așa?

- Nu.

- Nu te cred, oricine ai fi.

Tăcere, apoi un oftat adînc.

- Facă-se voia lui Allah.

O poruncă șoptită în farsi, pe care Erikki n-o înțelese.

De jur împrejurul lui sclipiră chibrituri. Se aprinseră lumînări și mici opaițe. I se tăie răsuflarea. Pe lîngă coloanele și pereții cavernei boltite se aflau grămezi de zdrențe. Sute. Bărbați și femei. Resturi bolnave, putrezite, de bărbați și femei zăcînd pe paie sau pe așternuturi de zdrențe. De pe fețele roase, ochii se holbau la el. Cioturi de membre. O bătrînă scheletică se afla aproape lîngă picioarele sale și el sări înapoi înspăimîntat, pînă în mijlocul ușii.

- Suntem numai leproși aici, spuse bărbatul.

Stătea sprijinit de o coloană din apropiere, o grămadă neajutorată de zdrențe. O altă zdreanță îi acoperea pe jumătate orbitele ochilor. Din chipul lui nu mai rămăsese aproape nimic, în afara buzelor. Flutură slab ciotul unui braț.

- Aici suntem numai leproși. Necurați. Aceasta este Casa Leproșilor. Îl vezi pe omul tău printre noi?

- Nu... Eu... îmi pare rău, spuse Erikki cutremurat.

- Îți pare rău? Vocea omului era plină de ironie. Da. Tuturor ne pare rău. *Insh'Allah! Insh'Allah.*

Erikki își dorea cu disperare să se întoarcă și să o rupă la fugă, dar picioarele nu îl ascultau. Cineva tuși, o tuse seacă, înspăimîntătoare, apoi își simți gura articulînd:

- Cine... cine ești?

- Odată am fost profesor de engleză, acum sunt dintre Cei Necurați. Unul dintre morții vii. Așa vrea Allah. Pleacă, binecuvintează-l pe Allah pentru mila lui.

Copleșit, Erikki îl văzu pe om mișcîndu-și resturile brațelor. Supuse, luminile din criptă începură să se stingă, mulțimea de ochi continuînd să-l privească.

Afară, în aerul nopții, trebui să facă un efort deosebit ca să nu o rupă la fugă îngrozit, simțindu-se murdar, dorind să-și smulgă imediat hainele și să facă o baie și să se frece cu săpun și să se clătească și să să se frece cu săpun, din nou și din nou.

- Oprește-te, murmură, simțind că-l trec fiori. N-ai de ce să te sperii.

MIERCURI
14 februarie 1979

CAPITOLUL 26

Închisoarea Evin: ora 6,29 dimineața. Închisoarea era ca orice închisoare modernă, din zile mai bune sau mai proaste: cenușie, amenințătoare, cu pereți înalți și hidoasă. În dimineața aceea lumina de dinaintea zorilor avea ceva straniu, strălucirea de deasupra orizontului era ciudat de roșie, nici urmă de ceață sau măcar nori pe cer, pentru prima dată de săptămîni întregi și, deși era încă rece, se promitea o zi minunată, deosebită, fără smog. Aerul era proaspăt și curat, ca prevestind o schimbare. Un vînt blînd destrăma fumul ce se ridica din resturile automobilelor care mai ardeau încă și de pe baricadele pe care, în noaptea ce trecuse, se ciocniseră Gărzile Verzi, acum legale, cu loialiștii și cei de stînga, amestecați cu polițiști suspecți și militari, acum în afara legii, ca și fumul de la nenumăratele focuri la care se încălzeau sau găteau milioane de locuitori ai Teheranului.

Cei cîțiva pietoni care treceau pe lîngă zidurile și poarta uriașă, spartă și smulsă din balamale a închisorii și pe lîngă Gărzile Verzi care trîndăveau acolo, își fereau ochii și grăbeau pasul. Circulația era rară. Alt camion încărcat cu gărzi și prizonieri frînă, oprindu-se pentru scurtă vreme la poartă pentru a fi cercetat. Baricada temporară se deschise și se închise din nou. Dinăuntrul zidurilor se auzi o rafală bruscă de arme de foc. Afară, Gărzile Verzi căscară și se întinseră.

Odată cu soarele, din înaltul minaretelor se auziră chemările muezinilor, cele mai multe dintre ele înregistrate pe casete și trimise în cele patru zări de difuzoare. Și, ca ori de cîte ori se auzea chemarea, credincioșii se întrerupeau din ceea ce aveau de făcut, se întorceau cu fața spre Mecca și îngenuncheau pentru prima rugăciune.

Jared Bakravn oprise mașina chiar la capătul drumului. Acum era îngenuncheat și se ruga alături de

şoferul său şi de ceilalţi. Petrecuse cea mai mare parte a nopţii încercînd să dea de cei mai importanţi dintre prietenii şi aliaţii săi. Ştirea arestării şi interogării ilegale a lui Paknouri străbătuse bazarul. Toată lumea fusese cuprinsă pe dată de minie, dar nimeni nu pornise să organizeze miile de oameni într-un protest sau o grevă sau să-i îndemne să închidă bazarul. Primise o mulţime de sfaturi: să înainteze un protest lui Khomeini însuşi, primului ministru Bazargan personal, să nu apară în faţa tribunalului, să apară, dar să refuze să răspundă oricăror întrebări, să se prezinte şi să răspundă la unele întrebări, să se prezinte şi să răspundă la toate întrebările. "Facă-se voia lui Allah", dar nimeni nu se oferise să meargă cu el, nici chiar cel mai bun prieten al său şi unul dintre cei mai importanţi avocaţi din Teheran, care jurase că era mult mai important pentru el să se întîlnească cu judecătorii Curţii Supreme în această problemă. Nimeni nu se oferise, cu excepţia soţiei, fiului şi celor trei fiice ale sale, care se rugau pe covoraşele lor de rugăciune, în spatele lui.

Isprăvi rugăciunea şi se ridică tremurînd. Imediat şoferul începu să strîngă covoraşele. Jared se înfioră. Dimineaţă se îmbrăcase cu grijă şi purta un pardesiu gros, costum şi o căciulă de astrahan şi nici o bijuterie.

- De aici... de aici merg pe jos, spuse.

- Nu, Jared, începu soţia lui înlăcrimată, abia luînd în seamă zgomotele îndepărtate de mitralieră. Sigur că e mult mai bine să soseşti aşa cum se cuvine unui conducător. Nu eşti tu cel mai important *bazaari* din Teheran? Nu s-ar potrivi rangului tău să mergi pe jos.

- Da, da, ai dreptate.

Se aşează pe bancheta din spate. Aveau un Mercedes mare, albastru, nou şi bine întreţinut. Soţia lui, o matroană dolofană, cu fardul brăzdat de lacrimi, îşi ascunsese coafura scumpă sub un *chador* care-i acoperea şi blana de nurcă. Se aşeză lîngă el, agăţîndu-i-se de braţ. Meshang, fiul său, era la fel de înlăcrimat ca şi fiicele sale, Şeherazada printre ele, toate purtînd *chador*.

- Da... da, ai dreptate. Allah să-i blesteme pe revoluţionarii ăştia.

- Nu te-ngrijora, tată, spuse Şeherazada, Allah o să te apere. Gărzile Revoluţionare nu fac decît să respecte poruncile *Imamului*, iar *Imamul* nu face decît să urmeze poruncile lui Allah.

Vocea ei suna atît de încrezătoare, atît de sigură, dar ea părea atît de deprimată, încît Bakravan uită să-i atragă atenţia să nu-l numească pe Khomeini *Imam*.

- Da, îi răspunse, sigur că totul e o greşeală.

- Ali Kia a jurat pe Coran că primul ministru Bazargan va opri tot balamucul ăsta, spuse soţia lui. A jurat că o să se ducă la el azi-noapte. Ordinul e probabil deja aici.

Noaptea trecută îi spusese lui Ali Kia că fără Paknouri nu putea fi vorba de vreun împrumut, că el însuşi era frămîntat de grija că bazarul avea să se revolte şi că toate sursele de finanţare ale guvernului, ale lui Khomeini, ale moscheilor şi chiar ale lui Ali Kia personal vor fi tăiate.

- Ali n-o să dea greş, spuse el întunecat. Nu îndrăzneşte. Ştiu prea multe despre ei toţi.

Maşina se opri în faţa porţii principale. Gărzile Verzi se holbară tîmp la ea. Jared Bakravan îşi adună curajul.

- N-o să întîrzii mult.

- Allah să te apere! Te-aşteptăm aici, te aşteptăm.

Soţia lui îl sărută şi ceilalţi o imitară, urmară alte lacrimi, apoi se trezi stînd în faţa santinelelor.

- *Salaam*! Sunt chemat martor la tribunalul *mullahului* Ali'allah Uwari.

Comandantul gărzilor luă hîrtia, se uită la ea ţinînd-o cu susul în jos şi o dădu unuia dintre ceilalţi, care ştia să citească.

- E din bazar, spuse celălalt tînăr - Jared Bakravan.

Comandantul ridică din umeri.

- Arată-i unde să meargă.

Celălalt îl conduse pe poarta năruită. Bakravan îl urmă şi cînd bariera se închise în spatele lui, cea mai mare parte din încrederea lui dispăru. Mica curte dintre ziduri şi clădirea principală poditâ cu pămînt bătătorit era umedă şi sumbră. Aerul puţea. Către est zări sute de bărbaţi stînd în picioare sau zăcînd întinşi pe jos,

înghesuiți unul în celălalt, tremurînd mizerabil de frig. Cei mai mulți purtau uniforme. Ofițeri. Către vest, curtea era goală. În fața lui se afla o poartă înaltă, ferecată în fier, care se dădu de perete ca să-l lase să treacă. În anticameră găsi duzini de alți oameni obosiți și înspăimîntați, așezați în rînduri pe bănci sau stînd în picioare sau pur și simplu așezați direct pe podea, cîțiva ofițeri în uniformă, ba chiar și un colonel. Pe cîțiva îi recunoscu: importanți oameni de afaceri, favoriți de la Curte, directori de societăți, deputați, dar pe nici unul nu-l cunoștea îndeaproape. Cîțiva îl recunoscură. Se auziră șoapte agitate.

- Grăbește-te, spuse nervos gardianul.

Era un tînăr ciupit de vărsat și-și croi drum cu coatele pînă la măsuța la care stătea un funcționar agasat.

- A mai venit unul pentru Excelența Sa, *mullahul* Uwari.

Funcționarul primi hîrtia și-i făcu un semn lui Bakravan.

- Stai pe undeva. O să te cheme cînd o să fie nevoie de tine.

- *Salaam*, Excelență! spuse Bakravan cutremurat de grosolănia omului. Cînd o să se întîmple asta? Trebuia să fiu aici imediat după...

- Cînd o vrea Allah. O să te cheme cînd o să aibă nevoie de tine, răspunse omul, îndepărtîndu-l cu o mișcare a mîinii.

- Dar eu sunt Jared Bakravan din bazar și...

- Știu să citesc, *aga*, spuse omul și mai obraznic. Cînd o să fie nevoie, o să te cheme. Acum Iranul este un Stat Islamic cu o singură lege pentru toți, nu una pentru bogați și alta pentru săraci.

Bakravan fu împins într-o parte de alți oameni spre erau împinși către funcționar. Tremurînd de furie, își croi drum către perete. Într-o parte, un bărbat își făcea nevoile într-o găleată deja plină pînă la buză, urina revărsîndu-se pe podea. O mulțime de ochi îl urmăreau pe Bakravan. Cîțiva inși mormăiră:

- Pacea lui Allah cu tine!

Încăperea puțea cumplit. Își simțea inima bătînd gata-gata să-i iasă din piept. Cineva îi făcu loc pe o bancă și se așeză recunoscător.

- Allah să vă binecuvînteze, Excelențelor!

- Și pe domnia ta, *aga*, răspunse unul dintre ei. Ești acuzat?

- Nu, nu, m-au chemat ca martor, spuse el cutremurat.

- Excelența voastră este martor la *mullahul* Uwari?

- Da, da, așa e, Excelență. Cine e?

- Un judecător. Un judecător revoluționar, mormăi bărbatul.

Era un om mărunt, trecut de cincizeci de ani, cu chipul mai ridat decît al lui Bakravan și cu părul ciufulit. Strîngea nervos din pleoape.

- Nici unul dintre cei de-aici nu pare să știe ce se întîmplă, sau de ce-au fost chemați, sau cine-i Uwari ăsta. Doar că e numit de *Ayatolah* și judecă în numele lui.

Bakravan privi în ochii omului și văzu groaza și se simți și mai descumpănit.

- Excelența voastră este de asemenea martor?

- Da, da, sunt, deși, de ce m-au chemat pe mine, care sunt doar un diriginte de poștă, nu știu.

- Poșta e foarte importantă. Poate că au nevoie de sfatul domniei tale. Crezi că o să ne țină mult să așteptăm?

- *Insh'Allah*! M-au chemat ieri după cea de-a patra rugăciune și aștept de-atunci. M-au ținut aici toată noaptea. Trebuie s-așteptăm pînă cînd ne cheamă. Aia e singura toaletă, continuă omul arătînd către găleată. Cea mai cumplită noapte pe care am petrecut-o vreodată - groaznică! În timpul nopții s-au auzit multe împușcături. Umblă zvonul că au fost executați încă trei generali și o duzină de funcționari ai SAVAK.

- Cincizeci sau șaizeci, spuse bărbatul așezat de cealaltă parte, ieșind din starea de prostrație. Trebuie să fie cam șaizeci. Erau înghesuiți aici ca ploșnițele în salteaua țăranului. Toate celulele sunt pline ochi. Acum două zile Gărzile Verzi au dărîmat porțile, au copleșit

paznicii și i-au aruncat în temniță, au dat drumul majorității deținuților și apoi au început să umple celulele cu localnici. Își coborî și mai mult vocea. Toate celulele sunt supraaglomerate, mai rău ca pe vremea Șahului, blestema-l-ar Allah că nu a... Ceas de ceas, Gărzile Verzi aduc alți și alți oameni, *fedaini* și *mujhadini* și *tudehi*, toți amestecați cu noi, nevinovații, credincioșii - își coborî și mai mult vocea, rotindu-și albul ochilor - și oameni de treabă care n-ar trebui niciodată să fie atinși... Și cînd mulțimea a deschis porțile închisorii, au găsit bastoane electrice și biciuri și paturi de tortură și... la colțurile gurii i se adunase spumă. Se zice că... că noii temniceri le folosesc și... Și odată ce-ai ajuns aici, Excelență, aici rămîi. Lacrimile începură să se adune la colțurile ochilor afundați în fața buhăită. Hrana e groaznică, închisoarea e groaznică și am ulcer și... Și fiul ăsta de cățea de la masă, el... el nu-nțelege că trebuie să mănînc anumite mîncăruri...

La capătul celălalt al încăperii se stîrni zarvă și ușa se dădu de perete. O jumătate de duzină de Gărzi Verzi intrară în încăpere și începură să înghiontească în dreapta și-n stînga cu armele ca să-și croiască drum liber. În spatele lor, alți paznici înarmați înconjurau un ofițer de aviație cu uniforma mototolită și epoleții smulși, cu mîinile legate la spate, care pășea mîndru, cu fruntea sus. Bakravan simți că i se taie respirația: era colonelul Peshadi, comandantul bazei aeriene Kowiss, un văr de-al său. Alții îl recunoscură pe colonel pentru că se făcuse multă publicitate în jurul victorioasei intervenții iraniene din urmă cu cîțiva ani, la Dhofar, în sudul Omanului, intervenție care zdrobise cu succes atacul ucigător al forțelor marxiste sud-yemenite împotriva Omanului și, de asemenea, în jurul curajului arătat de însuși Peshadi, care condusese tancurile iraniene în focul luptei.

- Nu e Eroul de la Dhofar? întrebă cineva, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

- Da, el e! Allah să ne apere! Dacă l-au arestat pe el...

Iritat, unul dintre paznici îl împinse pe Peshadi în spate, încercînd să-l forțeze să grăbească pasul. Colonelul

se întoarse, deşi îl încurcau rău cătuşele, răstindu-se la el într-o izbucnire mînioasă:

- Fiu de căţea, mă mişc cît de repede pot, arde-te-ar focul Iadului!

Temnicerul îl înjură, apoi îl izbi cu patul puştii în stomac. Colonelul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la picioarele lui, dar continuă să-i blesteme şi o făcu şi-n timp ce-l smuciră unii de picioare, cîte doi de fiecare braţ, şi-l tîrîră afară, în curtea de vest, şi-i blestemă şi acolo, pe ei, pe Khomeini şi pe falşii *mullahi,* pentru toate numele lui Allah, după care strigă:

- Trăiască Şahul! Nu e alt dumnezeu decît Allah...

Gloanţele îl reduseră la tăcere.

In anticameră se aşternuse o tăcere înspăimîntată. Cineva suspină. Un bătrîn începu să verse. Alţii începură să şoptească, mulţi porniră să se roage, iar Bakravan fu sigur că totul era un coşamar, creierul său obosit refuzînd realitatea.

Aerul fetid era rece, dar el se simţea ca într-un cuptor şi se sufoca. Mor? se întrebă neputincios şi-şi descheie gulerul cămăşii, apoi cineva-l atinse şi deschise ochii. Pentru o clipă privi în jur fără să vadă ceva, sau să-şi dea seama unde se află. Zăcea pe podea. Omul cel mărunt era aplecat, îngrijorat, asupra lui.

- Te simţi bine?

- Da, da, cred că da! spuse slăbit.

- Ai leşinat, Excelenţă! Sigur te simţi bine?

Mai multe mîini îl ajutară să se aşeze din nou. Le mulţumi, ameţit. Îşi simţea trupul foarte greu, simţurile amorţite, pleoapele grele.

- Ascultă, şopti omul cu ulcer, este ca-n Revoluţia Franceză: ghilotina şi teroarea! Dar cum se poate întîmpla asta cînd conduce *Ayatolahul* Khomeini, asta nu-nţeleg!

- Nu ştie! spuse omul cel mărunt, la fel de înspăimîntat. N-are cum să ştie, este doar un om al lui Allah, cel mai pios şi cel mai învăţat dintre toţi *ayatolahii*...

Un val de oboseală îl învălui și simți nevoia să se sprijine de perete, lăsîndu-se să alunece în ceață.

Mai tîrziu, o mînă aspră îl scutură, trezindu-l.

- Bakravan, te cheamă! Haide!

- Da, da, bîlbîi el, ridicîndu-se greoi în picioare, găsînd că-i venea greu să vorbească, recunoscîndu-l pe Yusuf, mai-marele celor care veniseră cu o noapte în urmă în bazar. Pași împleticindu-se după el, printre ceilalți, ieșind din cameră în coridor, urcînd niște trepte, apoi de-a lungul altui coridor neîncălzit, mărginit de celule cu vizete în fiecare ușă, pe lîngă gărzi și alți oameni care îl priveau ciudat, cineva plîngînd în apropiere.

- Unde, unde mă duci?

- Păstrează-ți puterile, o să ai nevoie de ele.

Yusuf se opri la o ușă, o deschise și-l împinse înăuntru.

Încăperea era mică, aproape sufocantă și aglomerată. În centru se afla o masă de lemn la care stătea un *mullah* cu patru tineri de fiecare parte, iar pe ea niște hîrtii și un mare Coran. În perete, sus, aproape de tavan, era o ferestruică zăbrelită, o pată de lumină spre cerul albastru. Membri ai Gărzilor Verzi stăteau sprijiniți de pereți.

- Jared Bakravan, *bazaari*, zaraf, spuse Yusuf.

Mullahul ridică privirea de pe lista pe care o studia.

- Ah, Bakravan. *Salaam*!

- *Salaam*, Excelență! rosti tremurător Bakravan.

Mullahul avea cam patruzeci de ani, ochii și barba negre, turban alb și halat negru, zdrențuit. Bărbații de lîngă el erau tineri, în jur de douăzeci de ani, nebărbieriți sau bărboși, îmbrăcați sărăcăcios, cu armele sprijinite lîngă ei.

- Cum... cum pot să... să vă fiu de folos? întrebă Bakravan, încercînd să fie calm.

- Sunt Ali'allah Uwari, numit judecător de *Komitehul* Revoluționar, iar oamenii ăștia sunt și ei judecători. Acest tribunal se conduce după Cuvîntul lui Allah și Cartea Sfîntă.

Vocea *mullahului* era aspră, iar accentul qazvin.

- Îl cunoşti pe acest Paknouri, zis şi Paknouri Zgîrcitul?

- Da, îmi îngădui să spun, Excelenţă, că după Constituţia noastră şi străvechile legi ale bazarului...

- Ar fi bine să răspunzi la întrebare, îl întrerupse unul dintre tineri. N-avem timp de pierdut cu discursuri! Îl cunoşti sau nu?

- Da... da, desigur.

- Excelenţă Uwari, întrerupse din uşă Yusuf, vă rog, pe cine doriţi să aduc următorul?

- Paknouri! După aia...

Mullahul îşi miji ochii asupra listei de nume.

- Apoi sergentul de poliţie Jufrudi.

Unul dintre cei aşezaţi la masă spuse:

- Ciinele a fost judecat ieri-noapte de celălalt tribunal revoluţionar şi împuşcat în dimineaţa asta.

- Voia lui Allah.

Mullahul trase o linie peste nume. Toate celelalte nume de deasupra erau tăiate cu linii.

- Atunci adu-l pe Hassan Turlak din celula 573.

Bakravan fu cît pe-aci să ţipe. Turlak era un foarte respectat jurnalist şi scriitor, jumătate iranian, jumătate afgan, un curajos şi zelos critic al regimului Şahului, care-şi petrecuse cîţiva ani în închisoare din pricina atitudinii sale opoziţioniste. Tînărul neras de lîngă *mullah* îşi scărpină nervos obrazul spuzit.

- Cine e Turlak, Excelenţă?

Mullahul citi de pe listă:

- Reporter la ziar.

- Ne pierdem vremea cu el! Nu încape îndoială că e vinovat, spuse un altul. N-a fost el acela care susţinea că Cuvîntul trebuie schimbat, că spusele Profetului nu sunt potrivite pentru ziua de azi? E vinovat, sigur că e vinovat!

- Voia lui Allah!

Mullahul îşi îndreptă atenţia către Bakravan.

- Paknouri a luat vreodată camătă?

Bakravan îşi desprinse gîndurile de la Turlak.

- Nu, niciodată, şi el...

- A împrumutat bani cu dobîndă?

Bakravan simţi un nod arzător în stomac. Privi ochii negri şi reci şi făcu cu greu un efort să-şi pună mintea la lucru..

- Da, dar într-o societate modernă...

- Nu spune limpede în Sfîntul Coran că a împrumuta bani cu dobîndă e cămătă şi e împotriva legilor lui Allah?

- Da, cămăta este împotriva legilor lui Allah, dar într-o societate modernă...

- Sfîntul Coran este fără greşeală, Cuvîntul este limpede şi veşnic. Cămăta e cămătă, legea e lege. Ochii *mullahului* se îngustară. Te supui legii?

- Da, da, Execlenţă! Desigur, desigur că mă supun!

- Te supui celor Cinci Stîlpi ai Islamului?

Acestea erau obligatorii pentru toţi mahomedanii: rostirea *Shahadei*; rugăciunea rituală, de cinci ori pe zi; plata voluntară a *Zakatei*, zeciuiala anuală; postul din zori şi pînă la apus în timpul lunii sfinte a *Ramadamului*; şi ultima, *Hajjul* - călătoria rituală la Mecca, o dată în viaţă.

- Da, da, mă supun - doar că... doar că, ultima... eu... n-am făcut încă pelerinajul la Mecca, nu încă!

- De ce nu? întrebă tînărul cu obrajii spuziţi. Ai mai mulţi bani decît muşte pe-o balegă. Cu banii tăi, ai putea pleca cu orice maşină zburătoare, cu oricare! De ce nu?

- Sănătatea mea... spuse Bakravan păstrîndu-şi privirile plecate şi rugîndu-se ca minciuna să sune convingător. Inima... inima mea e slabă.

- Cînd ai fost ultima dată la moschee? întrebă *mullahul*.

- Joi... Joia trecută. La moscheea din bazar.

Era adevărat, fusese acolo, deşi nu ca să se roage, ci pentru o întîlnire de afaceri.

- Acest Paknouri cinsteşte şi el cei Cinci Stîlpi ca un dreptcredincios? întrebă unul dintre tineri.

- Eu... eu cred... că da.

- Toată lumea ştie că n-o face, e bine ştiut c-a fost un sprijinitor al Şahului. Ei?!

- E un patriot, un patriot care a susţinut cu bani Revoluţia şi pe *Ayatolahul* Khomeini, Allah să-l

binecuvînteze, i-a susținut cu bani pe *mullahi*, în decursul anilor...

- Dar vorbește americănește și a lucrat pentru americani și pentru Șah, ajutîndu-i să ne exploateze și să ne fure bogăția noastră din subsol, nu-i așa?

- El... el a fost un patriot care... a lucrat cu străinii pentru binele Iranului...

- Cînd Șahul Satan a format ilegal un partid, Paknouri s-a alăturat acestuia, servindu-l pe Șah ca deputat în Majlis, nu-i așa? întrebă *mullahul*.

- A fost deputat... da, răspunse Bakravan, dar a lucrat pentru...

- Ca deputat a votat pentru așa-numita Revoluție Albă a Șahului, care a luat pămîntul moscheilor, a decretat egalitatea femeilor, a înființat tribunale civile și școli de stat, împotriva poruncilor Sfîntului Coran.

Sigur că a votat pentru asta, ar fi vrut Bakravan să strige, simțind sudoarea scurgîndu-i-se pe obraji și pe ceafă. Sigur, am votat cu toții pentru așa ceva! N-a votat întreaga populație, în număr covîrșitor, pentru asta, ba chiar mulți *ayatolahi* și *mullahi*? Nu controla Șahul guvernul, poliția, jandarmeria, poliția secretă, armata? Și nu stăpînea cea mai mare parte a pămîntului? Șahul era atotputernic, blestemat fie el! își zise, abia stăpînindu-și furia. Blestemat fie el și Revoluția lui Albă din '63, cu care a început toată putreziciunea, i-a scos din minți pe *mullahi* și continuă să ne macine cu toate reformele sale moderne, care sunt direct răspunzătoare pentru ridicarea acestui obscur pe atunci *ayatolah* Khomeini, ca figură proeminentă. Nu i-am avertizat de o mie de ori noi, negustorii din bazar, pe sfetnicii Șahului? De parcă oricare dintre reforme a însemnat cine știe ce. De parcă oricare dintre reforme...

- Da sau nu?

Își ieși brusc din reverie și se blestemă. Concentrează-te, își zise cuprins de panică. Bestia asta de fiu de cățea leproasă încearcă să te prindă în cursă. Ce-a întrebat?! Ai grijă, e viața ta în joc, ai grijă! A, da, Revoluția Albă.

- Emir Pak....

- În numele lui Allah, da sau nu? îl întrerupse aspru *mullahul*.

- El... da... da, a votat pentru... pentru Revoluția Albă cînd a fost deputat în Majlis. Da, așa este!

Mullahul oftă și tinerii se foiră în scaune. Unul căscă, apoi se scărpină între picioare, jucîndu-se absent cu mădularul.

- Ești deputat?

- Nu, nu, eu... am demisionat cînd a poruncit *Ayatolahul* Khomeini.

- Vrei să spui cînd *Imamul* Khomeini, cînd *Imamul* a poruncit?

- Da, da... am demisionat, chiar ăăă... chiar în clipa în care a poruncit *Imamul*, eu... am demisionat îndată, spuse și nu mai adăugă: am demisionat cu toții la sugestia lui Paknouri cînd a fost momentul și eram siguri că Șahul hotărîse să plece și să treacă puterea primului ministru Bakhtiar, mult mai moderat și rațional. Dar nu ca puterea să fie uzurpată de Khomeini, ar fi vrut să țipe din străfundul plămînilor. N-a fost niciodată plănuit așa, Allah să-i blesteme pe americanii care ne-au vîndut, pe generalii care ne-au vîndut, pe Șahul care-i de vină.

- Toată lumea știe, toată lumea știe că l-am sprijinit pe *Imam*, fie ca el să se bucure de viață veșnică!

- Da, Allah să-l binecuvinteze! urmă *mullahul* ca un ecou împreună cu ceilalți. Dar tu, Jared Bakravan din bazar, ai cerut vreodată camătă?

- Niciodată! spuse imediat Bakravan, sincer, deși spaima îl cuprinsese.

Am împrumutat bani, toată viața mea, dar dobînzile au fost întotdeauna cinstite și rezonabile, niciodată cămătă, își zise, niciodată! Și toată vremea am fost consilierul diferiților inși și miniștri, aranjînd împrumuturi particulare sau publice, transferînd fonduri în afara Iranului, particulare sau publice, făcînd bani, foarte mulți bani - asta era o afacere bună și legală.

- Eu m-am împotrivit, m-am împotrivit Revoluției Albe și Șahului de cîte ori am putut, e binecunoscut că m-am opus...

- Șahul a comis crime împotriva lui Allah, împotriva Islamului, împotriva Sfîntului Coran, împotriva *Imamului*, Allah să-l apere, împotriva credinței șiite! Toți cei care l-au ajutat sunt la fel de vinovați. Ochii *mullahului* erau neiertători. Ce crime ai comis împotriva lui Allah și a Cuvîntului lui Allah?

- Nici una! țipă el, aproape la capătul puterilor. În numele lui Allah, jur, nici una!

Ușa se dădu de perete. Yusuf intră în încăpere cu Paknouri. Bakravan fu cît p-aci să leșine din nou. Mîinile lui Paknouri erau prinse în cătușe dinaintea sa. Mîzgă și urină îi pătau pantalonii și petele de pe piepții hainei arătau că vomase. Capul îi atîrna tremurînd necontrolat, părul era încîlcit și murdar, mintea pierdută. Cînd îl văzu pe Bakravan, chipul i se strîmbă într-o grimasă.

- Ah, Jared, Jared, bătrîne prieten și coleg, Excelență! Ai venit să mi te-alături în Iad? Rîse scurt, ascuțit. Nu e cum mi-am închipuit. Diavolii încă n-au ajuns și nici uleiul clocotit sau flăcările, dar nu e aer, ci doar putoare și stai înghesuit în ceilalți și nu poți să te-ntinzi pe jos sau să te-așezi, așa că stai în picioare și-apoi încep țipetele din nou și focurile de armă și toată vremea ești ca un ou, înghesuit ca un ou de caviar, dar... dar...

La vederea *mullahului*, bolboroseala pe jumătate incoerentă se întrerupse. Îl năpădi groaza.

- Tu ești, tu ești, Allah?

- Paknouri, spuse blînd *mullahul*, ești acuzat de crime împotriva lui Allah. Acest om mărturisește împotriva ta.

- Da, da! Am înfăptuit crime, crime împotriva lui Allah! Sunt vinovat! răcni Paknouri. De ce oare aș fi altfel în Iad?

Căzu în genunchi într-o izbucnire de lacrimi, bolborosind:

- Nu e alt dumnezeu decît Allah nu e dumnezeu nu e dumnezeu și Mohamed e Profetul nici unui dumnezeu și...

Bruse se opri. Cînd își ridică privirile, chipul îi era și mai contorsionat.

- Sunt Allah, tu ești Satana!

Unul dintre tineri întrerupse tăcerea.

- Huleștel E stăpînit de Satana, s-a declarat el însuși vinovat!

- Fâcă-se voia lui Allah!

Toți ceilalți încuviințară din cap.

- Facă-se voia lui Allah!

Mullahul făcu semn către unul din paznici care îl ridică pe Paknouri din genunchi și-l scoase afară, apoi se uită la Bakravan care se holba în urma prietenului său, îngrozit cît de repede, doar peste noapte, fusese distrus.

- Acum, Bakravan. Tu...

- L-am adus pe Turlak ăla, așteaptă afară! interveni Yusuf, întrerupîndu-l.

- Bun, zise *mullahul*, apoi își întoarse privirile către Bakravan și Bakravan știu că e la fel de pierdut ca și prietenul său Paknouri, era pierdut și sentința avea să fie aceeași. Își auzea sîngele bubuind în urechi. Văzu buzele *mullahului* mișcîndu-se, apoi se opriră și toată lumea se uita la el.

- Vă rog? întrebă pierdut. Eu... îmi pare rău, n-am auzit ce-ați spus.

- Poți să pleci. Deocamdată. Împlinește poruncile lui Allah!

Nerăbdător, *mullahul* aruncă o privire unuia dintre membrii Gărzilor Verzi, un bărbat înalt și urît.

- Ahmed, scoate-l afară!

Apoi către Yusuf:

- După Turlak, căpitanul de poliție Mohammed Dezi, celula 917.

Bakravan se simți smucit de braț, se întoarse și ieși afară. Pe coridor fu gata să cadă, dar Ahmed îl prinse și, ciudat de blînd, îl sprijini de perete.

- Trage-ți sufletul, Excelență.

- Sunt liber să plec?

- Sunt desigur la fel de surprins ca și domnia ta, *aga*! spuse bărbatul. În fața lui Allah și-a Profetului, sunt la fel

de surprins ca și domnia ta. Ești primul căruia i se dă drumul astăzi, martor sau acuzat.

- Eu... aici... se găsește aici apă?

- Aci nu. Afară e din belșug. Ar fi mai bine să pleci.

Ahmed își cobori vocea și mai mult:

- E mai bine să pleci, da? Sprijină-te de brațul meu.

Recunoscător, Bakravan se agață de el, abia răsuflînd. Porniră încet înapoi pe drumul pe care veniseră. Abia-i vedea pe ceilalți - paznici, prizonieri sau martori. Pe coridorul care ducea către anticameră, Ahmed își făcu loc cu umerii spre o ușă laterală, afară în curtea dinspre vest. Plutonul de execuție se afla acolo și trei bărbați erau legați de stîlpi în fața lui. Un stîlp era gol. Intestinele și băşica lui Bakravan se goliră fără voia lui.

- Grăbește-te, Ahmed! strigă nervos comandantul plutonului.

- Voia lui Allah, spuse Ahmed.

Îl tîrî voios pe Bakravan pînă la stîlpul liber, aflat lîngă cel al lui Paknouri, care aiura pierdut în propriul său Iad.

- Deci pîn'la urmă tot n-ai scăpat! Așa e drept. Am auzit cu toții minciunile tale. Ai mințit în fața lui Allah! Te știm cu toții, știm ce-ai făcut, cunoaștem necredința ta, știm că ai încercat chiar să-ți cumperi calea către Paradis cu daruri date *Imamului*, Allah să-l apere. De unde ai făcut rost de toți banii, dacă nu din camătă și furt?

Salva de gloanțe nu fu deloc precisă. Comandantul plutonului folosi alene revolverul ca să-l reducă la tăcere pe unul dintre condamnați, apoi pe Bakravan.

- Nu l-aș fi recunoscut, spuse repezit bărbatul. Asta arată cît de răi și mincinoși sunt ziariștii.

- Ăsta nu-i Hassan Turlak, spuse Ahmed. El vine după aia.

Omul se holbă la el.

- Atunci cine-i ăsta?

- Un negustor din bazar, spuse Ahmed. Negustorii din bazar sunt cămătari fără credință. Eu știu. Ani de zile am lucrat acolo pentru Farazan, stringînd excremente, ca

și tatăl meu înaintea mea, pînă cînd m-am făcut zidar, cu Yusuf. Dar ăsta:..

Rigii.

- ...ăsta a fost cel mai bogat cămătar. Nu-mi aduc aminte prea multe de el decît cît de bogat era, da-mi amintesc totul despre femeile lui. Nu și-a învățat și nu și-a domolit niciodată femeile, care n-au purtat niciodată *chador*, impăunîndu-se cu trupul lor. Îmi amintesc totul despre diavolița de fii-sa, care trecea pe strada zarafilor din timp în timp, pe jumătate goală, cu pielea ca spuma laptelui, cu părul fluturînd, cu sînii jucînd, cu șoldurile ademenitoare, cea căreia i se zice Șeherazada, care arată așa cum crez că trebuie s-arate *huriile*. Îmi amintesc tot despre ea - și cum am blestemat-o că mi-a strecurat gînduri păcătoase în cap, înnebunindu-mă, ca pe toți ceilalți ca mine, încercînd să ne ispitească...

Își scărpină scrotul, simțindu-și membrul întărindu-se. Allah s-o blesteme pe ea și pe toate femeile care nu se supun legilor lui Allah și iscă gînduri păcătoase în noi, împotriva Cuvîntului lui Allah. O, Allah, fă așa ca s-o pot pătrunde, sau fă-mă martir și du-mă direct în Paradis, ca s-o fac acolo.

- A fost vinovat de toate crimele, spuse, întorcîndu-se cu spatele.

- Dar... dar a fost condamnat? strigă după el comandantul plutonului.

- Allah l-a condamnat, sigur că l-a condamnat. Stîlpul așteptă și mi-ai spus să mă grăbesc. A fost voia lui Allah! Allah e mare! Allah e mare! Acum am să ți-l aduc pe Turlak, hoțul...

Ahmed ridică din umeri.

- A fost voia lui Allah!

CAPITOLUL 28

Lîngă Bandar-e Delam; ora 11,58 dimineața. Era vremea rugăciunii de amiază și autobuzul străvechi, șubred și supraîncărcat se opri pe marginea drumului. Urmînd ascultători un *mullah*, pasager și el, toți

mahomedanii coborîră, își desfăcură covorașele de rugăciuni și își închinară sufletele lui Allah. Cu excepția familiei de indieni hinduși care se temeau că-și vor pierde locurile, cei mai mulți dintre ceilalți pasageri nemahomedani coborîseră și ei, Tom Lochart printre ei, bucurîndu-se de ocazia de a-și dezmorți picioarele sau de a se ușura. Armeni creștini, evrei orientali, o pereche de nomazi kash'kai - care, deși mahomedani, erau scutiți de un străvechi obicei de obligația rugăciunii de amiază, iar femeile lor de portul vălului sau *chadorului* -, doi japonezi și cîțiva arabi creștini, toți foarte conștienți de prezența singurului european.

Ziua era călduroasă, cețoasă și umedă din pricina apropierii de apele Golfului. Tom Lochart se sprijini obosit de capota mașinii, de sub care motorul supraîncălzit lăsa să scape aburi. Îl durea capul, simțea înțepături în încheieturi și junghiuri în mușchi din pricina marșului său forțat de la Barajul Dez, acum aflat la aproape trei sute de kilometri spre nord, și a călătoriei inconfortabile în autobuzul aglomerat, zgomotos, care zdruncina cumplit. Tot drumul de la Afhaz, unde reușise să ducă cu vorba Gărzile Verzi și să se urce în autobuz, stătuse înghesuit cu alți doi inși pe o banchetă pe care abia era loc pentru doi oameni - unul dintre ei, un tînăr membru al Gărzilor Verzi, ținîndu-și în bațe carabina M 16 laolaltă cu copilul, în timp ce soția lui, însărcinată, stătea în picioare pe îngustul culoar dintre scaune, printre treizeci de alți pasageri înghesuiți într-un spațiu pentru cincisprezece. Fiecare banchetă era la fel de încărcată cu bărbați, femei și copii de toate vîrstele, aerul fetid, glasurile bolborosind într-o mulțime de limbi, deasupra capului și sub picioarele lor saci, cutii, boccele și lăzi pline cu legume sau pui pe jumătate morți, una sau două capre sfrijite, subalimentate, cu picioarele legate, portbagajul de pe acoperiș la fel de încărcat.

Dar sunt al dracului de norocos că mă aflu aici, se gîndi, retrăindu-și suferințele, ascultînd cu o jumătate de ureche incantația adormitoare a *Shahadei*.

Cu o zi în urmă, la Dez, pe înserat, cînd auzise elicopterul decolînd, ieșise de sub micul ponton

binecuvîntindu-l pe Dumnezeu că scăpase. Apa fusese foarte rece şi tremura, dar culesese de jos pistolul mitralieră, verificase percutorul şi apoi urcase către casă. Uşa era descuiată. În frigiderul care încă zumzăia plăcut, alimentat cu curent electric de la generatorul propriu, găsise mîncare şi băutură. Înăuntrul casei era cald. Îşi scosese hainele şi le uscase pe o sobă electrică, înjurîndu-i pe Valik şi Seladi, încredinţîndu-i Satanei.

- Ticăloşii! Ce dracu' le-am făcut altceva decît să le salvez afurisitele de capete?

Căldura şi luxul casei erau tentante. Oboseala îl făcea să sufere. Noaptea ce trecuse o petrecuse la Isfahan aproape fără să doarmă. Aş putea dormi, să plec în zori, se gîndise. Am o busolă şi cunosc cît de cît drumul. Ocolesc aeroportul Ali Abbasi de care vorbeau, apoi mă îndrept către est pînă la şoseaua principală Kermanshah-Ahwaz-Abadan. N-ar trebui să am probleme să urc într-un autobuz sau să mă ia cineva cu maşina. Aş putea să plec acum. Luna o să-mi lumineze calea şi, în plus, n-am să fiu prins aici dacă baza trimite vreo patrulă; Ali era şi el neliniştit în privinţa asta, ca şi Seladi. Am fi putut fi zăriţi foarte uşor, foarte uşor, dar oricum, dacă te opreşte cineva, ce le spui?

Se gîndise la asta cîtă vreme îşi pregătise un brandy cu sifon şi ceva de mîncare. Valik şi ceilalţi deschiseseră două conserve de cîte o jumătate de kilogram dintr-un minunat caviar cenuşiu de Beluga şi le lăsaseră nepăsători pe masa din sufragerie, încă pe jumătate pline. Le mîncase cu plăcere. Marşul forţat prin munţi fusese dificil, dar nu atît de rău pe cît se-aşteptase.

Imediat după răsăritul soarelui ajunsese la şoseaua Kermanshah-Ahwaz-Abadan, aproape imediat fusese luat cu maşina de nişte muncitori constructori coreeni care evacuau laminorul pe care-l construiau, sub un contract, la Kermanshah. Era aproape o tradiţie ca străinii să se ajute între ei la drum. Se îndreptau către aeroportul Abadan, unde li se spusese că îi aştepta un mijloc de transport care să-i ducă pe calea aerului înapoi în Coreea.

- Multe lupte la Kermanshah, îi spuseseră într-o engleză opintită. Toată lumea pușți. Iranienii omoară unul la altul. Toți nebuni, barbari, mai răi ca japonezii!

Îl lăsaseră la autogara din Ahwaz. Ca prin minune, reușise să ducă cu vorba pe cei de-acolo și să-și facă rost de un bilet în următorul autobuz care trecea pe lîngă Bandar-e Delam.

Da. Și-acum? Își aminti întunecat cum, după ce aruncase cutiile goale de caviar în grămada de gunoi, se răzgîndise și le luase de-acolo, îngropîndu-le, apoi se întorsese și șterse paharul pe care-l folosise și chiar clanța ușii. Ar trebui să te cauți la cap! Parcă or să se uite după amprente?! Da, dar la vremea aia am crezut că-i mai bine să nu las nici o urmă c-am fost pe-acolo! Ești nebun! Ești pe documentele de zbor la Teheran, i-ai luat fără autorizație pe Valik și familia lui, apoi fuga de la Isfahan, ai transportat dușmani ai statului și i-ai ajutat să evadeze. Va trebui să răspunzi pentru asta, indiferent dacă în fața SAVAK-ului sau a lui Khomeini! Și cum o să justifice *S-G* sau McIver lipsa unui elicopter iranian, care ajunge în Kuweit sau Bagdad, sau unde dracu' o s-ajungă ăsta, și o să fie anunțat?

Ce încurcătură împuțită!

Da. Și-apoi mai e Șeherazada...

- Nu-ți face griji, aga, îi întrerupse cineva gîndurile, suntem toți în mîinile lui Allah.

Mullahul zîmbea uitîndu-se în sus către el. Era un bărbat tinerel, bărbos și se urcase în autobuz la Ahwaz cu soția și trei copii. Pe umăr purta o carabină.

- Șoferul spune că vorbești farsi și că ești din Canada, și din Poporul Cărții.

- Da, da, sunt, aga! răspunse Lochart cu un efort de voință.

Rugăciunea se isprăvise și acum toată lumea se înghesuia în ușa autobuzului.

- Atunci și dumneata vei merge în Paradis, așa cum a făgăduit Profetul, dacă vei fi găsit demn de asta. Deși nu în partea noastră de Paradis. *Mullahul* zîmbi timid. Iranul va fi primul stat din lume cu adevărat islamic, din

vremurile Profetului pînă azi. Din nou zîmbetul timid. Eşti... eşti prima persoană a Cărţii pe care o întîlnesc sau cu care vorbesc. Ai învăţat să vorbeşti farsi la şcoală?

- Am fost la şcoală, Excelenţă, dar cea mai mare parte a vremii am avut profesori particulari.

Lochart îşi ridică sacul de zbor pe care-l luase cu el pentru mai multă siguranţă şi porni să se aşeze la coadă. Locul său era deja ocupat. Alături de drum se uşurau cîţiva pasageri - bărbaţi, femei şi copii.

- Şi Excelenţa lucrează în petrol?

Mullahul se aşează la coadă lîngă el şi imediat oamenii se dădură la o parte ca să-l lase s-o ia înainte. În autobuz, pasagerii începuseră deja să se certe, cîţiva strigînd la şofer să se grăbească.

- Da, pentru marele vostru *IranOil*, răspunse Lochart, conştient că cei din apropiere ascultau şi ei, înghiontindu-se ca să ajungă mai aproape, să audă mai bine.

Nu mai ai mult de mers, îşi zise. Aeroportul nu poate să fie la mai mult de cîteva mile distanţă. Chiar cu puţin înaintea amiezei zărise pentru cîteva clipe un '212 îndreptîndu-se într-acolo dinspre Golf. Era prea departe ca să-şi poată da seama dacă era civil sau militar, dar se îndrepta în direcţia unde se afla aeroportul. Ar fi grozav să mă-ntîlnesc cu Rudi şi cu ceilalţi, să trag un pui de somn şi ...

- Şoferul spunea că ai fost într-o excursie lîngă Kermanşah...

- În Luristan, la sud de Kermanshah.

Lochart se concentră. Reluă povestea asupra căreia se hotărîse, aceeaşi pe care o spusese la ghişeul de bilete de la Ahwaz şi Gărzilor Verzi care vroiseră şi ele să ştie cine era şi ce căuta acolo.

- Am fost într-o excursie pe munţi, în nordul Luristanului, şi am rămas blocat acolo într-un sat, din pricina unui viscol, o săptămînă. Mergeţi la Shiraz?

Acesta era capătul liniei.

- Shiraz e locul unde e moscheea mea şi locul naşterii mele. Vino, o să stăm împreună.

Mullahul se aşezã pe cel mai apropiat loc, lingã un bãtrîn, puse unul dintre copii pe genunchi şi arma între picioare, lãsîndu-i lui Lochart un colţ de scaun. Lochart se supuse fãrã tragere de inimã, nevrînd sã stea lingã un *mullah* vorbãreţ şi curios, dar în acelaşi timp recunoscãtor pentru un loc unde se putea aşeza.

Autobuzul se umplu repede. Oamenii se înghesuiau pe lîngã ei, încercînd sã-şi facã loc sau sã ajungã şi mai departe, în spate.

- Ţara domniei tale, Canada, se învecineazã cu Marele Satan, nu-i aşa?

- Canada şi America au graniţe comune, spuse Lochart, cu un gust amar în gurã. Cea mai mare parte a americanilor sunt din Poporul Cãrţii.

- Ah, da, dar mulţi sunt evrei şi zionişti. Şi evreii şi zioniştii şi creştinii sunt împotriva Islamului, duşmani ai Islamului şi deci împotriva lui Allah. Nu-i adevãrat cã evreii şi zioniştii stãpînesc Marele Satan?

- Dacã vrei sã spui America, nu, aga, nu e aşa!

- Dar dacã o spune *Imamul*, atunci este aşa!

Mullahul era foarte încrezãtor şi binevoitor şi citã din Coran:

- "Cãci Allah s-a mîniat pe ei şi se vor chinui de-a pururi". Apoi adãugã: Dacã *Imamul* ...

În celãlalt capãt al autobuzului se stîrni agitaţie şi se întoarserã într -acolo. Zãrirã pe unul dintre iranieni smucindu-l furios pe indianul cu turban de pe locul sãu, ca sã-i ia locul. Indianul se forţã sã zîmbeascã şi rãmase în picioare. Dupã obicei, primul care se aşeza avea dreptul sã rãmînã pe loc, netulburat. Avalanşa de glasuri se porni din nou şi-apoi un alt bãrbat dintre cei înghesuiţi pe culoar începu sã blesteme cu glas tare pe toţi strãinii. Era îmbrãcat grosolan, înarmat şi stãtea alãturi de cei doi japonezi, care se înghesuiau pe o banchetã alãturi de un bãtrîn kurd zdrenţãros, şi-i ţintuia cu privirea.

- De ce necredincioşii strãini stau jos în timp ce noi stãm în picioare? Cu ajutorul lui Allah, nu mai suntem slugile necredincioşilor! spuse şi mai furios şi îi împunse cu degetul. Mişcaţi-vã!

Nici unul dintre japonezi nu se clinti. Unul dintre ei își scoase ochelarii și îi zîmbi. Omul șovăi și fu gata să izbucnească, apoi se răzgîndi, se întoarse și răcni la șofer să se grăbească. Înainte de a-și pune ochelarii la loc pe nas, japonezul prinse privirea lui Lochart, mișcă ușor din cap și-i zîmbi.

Lochart zîmbi la rîndul său. La Ahwaz, în timp ce se-nghesuiau cu toții la autobuz, unul dintre japonezi i se adresase într-o engleză acceptabilă:

- Urmați-ne, *sir*. La orele de vîrf, în autobuzele și trenurile din Tokio e mult mai rău.

Cu mare risipă de politeturi, cei doi își croiră la iuțeală drum, îi găsiră un loc, iar pentru ei locuri la spatele autobuzului. În timpul opririi de la amiază pălăvrăgiseră puțin, istorisindu-i că erau ingineri la *Iran-Toda* și se întorceau din concediu.

- Ah, spuse vesel *mullahul*, văzînd că șoferul se strecura înapoi pe locul său. Acum plecăm, mulțumită lui Allah!

Șoferul porni autobuzul făcînd multă tevatură și acesta o porni, legănîndu-se, la drum. Strigă:

- Următoarea stație Bandar-e Delam - dac-o vrea Allah!

- Voia lui Allah!

Mullàhul era foarte mulțumit. Își întoarse din nou atenția către Lochart, strigînd ca s-acopere zgomotul:

- Aga, ce spuneai despre Marele Satan?

Lochart ținea ochii închiși, prefăcîndu-se că nu-l aude. *Mullahul* îl atinse.

- Ce spuneai, aga, despre Marele Satan?

- Nu spuneam nimic, aga.

- Ce? Nu te-am auzit!

Lochart păstră o mască politicoasă, conștient de primejdia în care se afla, și spuse mai tare:

- Nu spuneam nimic, aga. Drumul e foarte obositor, nu-i așa?! Închise din nou ochii. Cred c-am să dorm puțin.

- De ce să nu spui nimic! strigă în jos către el un tînăr ce stătea-n picioare pe culoar. America e vinovată pentru

toate necazurile noastre. Dacă n-ar fi fost America, ar fi pace în toată lumea.

Lochart se încăpățînă să-și țină ochii închiși și încercă să-și astupe urechile, știind că era la capătul răbdării, jumătate din el dorind să aibă pistolul mitralieră sub scurtă, cealaltă jumătate recunoscătoare că se afla în geantă. *Mullahul* îl scutură de mînecă.

- Înainte de-a adormi, aga, nu ești de acord că lumea ar arăta mult mai bine fără blestemata de Americă?

Lochart se luptă cu furia din el și rămase cu ochii închiși. O altă zguduitură mai apăsată, de data asta venind dinspre culoar, și tînărul îi strigă în ureche:

- Răspunde-i Excelenței Sale!

Lochart se simți brusc sătul de toată propaganda antiamericană și de minciunile pe care i le serveau întruna. Alb de furie, deschise ochii, respinse mîna bărbatului și explodă în engleză:

- Ei bine, o să-ți spun, *mullahule*! Ai face bine să-i mulțumești lui Allah că există America, pentru că fără ea acolo, în lumea asta afurisită n-am fi nimic și-am fi cu toții într-un afurisit de gulag sau sub pămînt - tu, eu, smucitul ăsta și chiar Khomeini.

- Ce?

Îl văzu pe *mullah* cu gura căscată și realiză că vorbise în engleză. Puse frîu valului de vorbe și spuse în farsi, știind că n-avea cum să le explice logic:

- Citam din Sfînta Biblie în engleză, spuse, inventînd la iuțeală ceva. Rosteam cuvintele spuse de Abraham la mînie. N-a spus Abraham: "răul bîntuie pămîntul sub multe fețe. E datoria credincioșilor să... să se apere de rău, de orice fel de rău, de toate relele". Nu-i așa?

Mullahul îl privi ciudat și cită din Coran:

- "Și Dumnezeu i-a zis lui Abraham: Te voi pune în fruntea noroadelor pămîntului. Și Abraham i-a spus: și a neamului meu. Dumnezeu i-a zis: Supușii mei nu adăpostesc făcătorii de rele".

- Adevărat, răspunse Lochart. Și-acum trebuie să mă gîndesc la Dumnezeul cel Unic, Dumnezeul lui Abraham și Moise și Iisus și Mohammed, fie-i numele lăudat!

Închise ochii. Inima îi bătea cu putere. În orice clipă se aştepta să primească în faţă patul armei tînărului furios sau ca *mullahul* să strige, cerînd şoferului să oprească autobuzul. Nu se aştepta la îndurare, dar momentul trecu şi-l lăsară cu presupusa sa rugăciune.

Mullahul oftă, lipsa de spaţiu înghesuindu-l în necredincios. Mă întreb cum se roagă un Necredincios fie şi din Poporul Cărţii, îşi zicea. Ce-i spune el lui Allah? Sunt într-adevăr de plîns!

La aeroportul Bandar-e Delam; ora 12,32 după-amiază. Maşina Forţelor Aeriene Iraniene, cu steagul verde al lui Khomeini fluturînd, trecu pe lîngă santinelele adormite de la poartă şi trase într-un vîrtej de praf în faţa rulotei care-i servea lui Rudi de birou. Din ea coborîră doi ofiţeri în uniforme impecabile şi odată cu ei trei Gărzi Verzi. Rudi Lutz ieşi să întîmpine ofiţerii: un maior şi un căpitan. Cînd îl recunoscu pe căpitan, se lumină la faţă.

- Salut, Hushang! Mă întrebam ce mai faci!

Ofiţerul mai în vîrstă îl întrerupse furios:

- Sunt maiorul Qazani, contraspionajul aviaţiei. Cum de un elicopter iranian, aflat sub controlul vostru, încearcă să părăsească spaţiul aerian iranian, nerespectînd ordinele repetate ale unei patrule de interceptare şi dispreţuind complet instrucţiunile controlului de la sol?

Rudi se holbă aiurit la el.

- Nu e în zbor decît unul singur dintre elicopterele mele, pentru un CASEVAC cerut de controlul radar de la Abadan.

- Care-i numărul de înregistrare?

- EP-HXX. Ce înseamnă toate astea?

- Asta vreau să ştiu!

Maiorul Qazani trecu pe lîngă el, intră în rulotă şi se aşeză. Însoţitorii din Gărzile Verzi aşteptară.

- Vino încoace, îl chemă iritat maiorul. Stai jos, căpitane Lutz.

Rudi şovăi, apoi se aşeză la biroul său. Prin cîteva găuri de glonţ din peretele din spatele lui se strecurau

raze de lumină. Gărzile Verzi și celălalt ofițer intrară și ei și închiseră ușa.

- Ce e HXX Un '206 sau un '212 ? întrebă maiorul.

- E un '206. Ce se...

- Cîte '212 ai aici?

- Două: HXX și HGG. Radarul de la Abadan a autorizat ieri HXX pentru un zbor CASEVAC la Kowiss, cu răniții în urma unui atac al *fedainilor*, ieri în zori.

- Da, am auzit despre asta. Și că ați dat o mînă de ajutor Gărzilor să-i trimită în Iadul pe care-l merită - pentru care mii de mulțumiri! EP-HBC e un '212 înregistrat de *S-G* ?

Rudi șovăi.

- Nu știu pe dinafară, domnule maior. Nu am aici evidența tuturor aparatelor noastre, dar aș putea afla dacă pot să prind baza noastră de la Kowiss. Radioul e întrerupt de o zi întreagă. Acum, vă rog, o să v-ajut din toate puterile, dar despre ce e vorba?

Maiorul Qazani aprinse o țigară, îi oferi una lui Rudi care scutură din cap.

- E vorba de un '212 : EP-HBC. Credem că e un JR 212 al *S-G* cu un număr necunoscut de persoane la bord, care a trecut granița în Irak cu puțin înainte de asfințitul soarelui, ieri-seară, fără nici un fel de aprobare, nesocotind - așa cum am mai spus - nesocotind ordinele explicite de aterizare date prin radio.

- Nu știu nimic de asta!

Mintea lui Rudi lucra febril. Trebuie c-a încercat cineva să fugă, își zise.

- Nu e pasărea noastră. Noi nu putem nici măcar să pornim motoarele fără *okay*-ul controlului de zbor de la Abadan. Este SOP.

- Cum ai explica atunci acest HBC?

- Ar putea fi un aparat *Guerney* care duce o parte din personalul lor, sau de la *Bell,* sau oricare dintre celelalte companii de elicoptere. E foarte greu, uneori imposibil în ultima vreme, să completezi un plan de zbor. Știți cum... ăăă... cît de instabilă a fost activitatea radar în ultimele săptămîni.

- "Instabilă" nu e un cuvînt bun, spuse căpitanul Hushang Abasi.

Era un bărbat foarte chipeş, suplu, cu o mustaţă tunsă scurt, purta ochelari fumurii şi însemnele de armă, aripile, pe uniformă. Tot anul ce trecuse fusese staţionat la Kharg, unde el şi Rudi se cunoscuseră.

- Şi dacă e un aparat *S-G*?

- Atunci trebuie să existe o explicaţie potrivită.

Rudi era bucuros că Hushang trecuse cu bine prin revoluţie, în special pentru că fusese întotdeauna un critic nestăpînit al *mullahilor* care se amestecau în guvernare.

- Sunteţi sigur că e un zbor ilegal?

- Sunt sigur că zborurile legale au autorizări de zbor, aparatele ce efectuează zboruri legale se supun regulilor traficului aerian şi aparatele ce efectuează zboruri legale nu încearcă să se ascundă şi nu trec graniţa în viteză, spuse Hushang, şi sunt aproape sigur că am văzut sigla *S-G* la prima mea trecere, Rudi.

Ochii lui Rudi se îngustară. Hushank era un foarte bun pilot.

- Ai zburat la interceptare?

- Am condus patrula.

În rulotă se aşternu tăcerea.

- Vă deranjează dacă deschid o fereastră, domnule maior? Fumul îmi dă dureri de cap.

Maiorul spuse nervos:

- Dacă HBC este un elicopter *S-G*, cineva o să se aleagă cu mai mult decît o durere de cap.

Rudi deschise fereastra.

HBC pare a fi una dintre înregistrările noastre. Ce dracu s-a întîmplat? Parc-am fi sub o vrajă, sub un blestem, în ultimele zile! Mai întîi psihopatul ăla, Zataki, şi uciderea mecanicului nostru, apoi sărmanul Kyabi, apoi atacul din zori al afurisiţilor de *fedaini*, ieri, cît pe-aci să ne ucidă şi rănindu-l pe Jon Tyrer - Christoase, sper că Jon e teafăr - şi acum alte necazuri. Se aşeză din nou, simţindu-se foarte obosit.

- Tot ce pot face e să-ntreb.

- Cît de departe în nord operaţi? întrebă maiorul.

- De obicei Ahwaz. Dezful ar fi cam limita noastră extremă.

Interfonul bazei sună. Ridică receptorul şi nu observă privirea pe care şi-o aruncară cei doi piloţi. Era Fowler Joines, mecanicul şef.

- Alo, e-n regulă?

- Da, mulţumesc, fii fără grijă.

- Dacă ai nevoie de ajutor, amice, sosim în fugă.

Telefonul se închise. Se întoarse către maior, simţindu-se ceva mai bine.

De cînd îl înfruntase pe Zataki, toţi oamenii săi şi piloţii îl tratau de parcă era însuşi Boierul Gavallan; iar de ieri, de cînd fuseseră respinşi *fedainii,* chiar şi *komitehul* Gărzilor Verzi se purta foarte respectuos cu el - toţi, cu excepţia administratorului bazei, Yemeni, care tot mai încerca să-i facă zile fripte.

- Dezful e la limita extremă. În zbor dus. Odată am zburat...

Se opri. Era cît pe-aci să spună "odată am zburat cu supervizorul de zonă pînă la Kermanshah". Dar atunci, amintirea felului brutal şi ilogic în care fuses ucis Boss Kyabi se trezi şi din nou simţi că-l cuprinde greaţa. Văzu că maiorul şi Hushang îl priveau lung.

- Iertaţi-mă. Vroiam să spun, domnule maior, odată am avut un zbor pînă la Kermanshah. Cu realimentare, după cum ştiţi, suntem foarte mobili.

- Da, căpitane Lutz, da, ştim.

Maiorul strivi mucul ţigării şi aprinse alta.

- Primul ministru Bazargan, desigur cu aprobarea prealabilă a *Ayatolahului* Khomeini, adăugă el precaut, neavînd încredere în Abbasi sau în Gărzile Verzi, care ar fi putut şi ele pe ascuns să înţeleagă engleza, a emis ordine stricte în privinţa tuturor aparatelor de zbor din Iran, în special a elicopterelor. Acum o să chemăm Kowissul.

Intrară în încăperea emiţătorului. Yemeni începu imediat să protesteze că nu poate să aprobe legătura fără îngăduinţa *komitehului* local - în care el se numise membru, ca singurul care putea să scrie şi să citească. Unul dintre cei din Gărzile Verzi se pregăti să plece să-i

convoace, dar maiorul il dădu la o parte pe Yemeni şi obţinu ce voia.

Kowissul nu răspunse chemărilor lor.

- Voia lui Allah!

- O să fie mai bine după apusul soarelui, aga! spuse operatorul radio Jahad, in farsi.

- Da, mulţumesc.

- Ce vă trebuie, aga, spuse Yemeni, grosolan, detestind pe cei ce-i încălcaseră atribuţiile, iar uniformele Şahului aproape scoţindu-l din minţi. O să fac eu pentru domniile voastre.

- N-am nevoie de tine pentru nimic, fiu de căţea! se răsti maiorul furios şi toată lumea tresări, iar Yemeni înţepeni de spaimă. Dacă-mi faci necazuri, am să te tîrăsc în faţa tribunalului nostru pentru amestec în treburile primului ministru şi ale lui Khomeini. Ieşi afară!

Yemeni dispăru.

Gărzile Verzi rîseră şi unul dintre ei spuse:

- Să-i sparg capul, aga?

- Nu, nu, mulţumesc. Nu-i mai important decît o muscă pe balega unei cămile.

Trase din ţigară învăluindu-se de fum, după care privi gînditor către Rudi. Veştile despre cum îl salvase acest german pe Zataki, cel mai important comandant al Gărzilor Revoluţionare din zonă, ajunseseră pînă la baza aeriană. Se ridică şi se duse la fereastră. Afară se vedea maşina lui şi steagul verde al lui Khomeini şi Gărzile Verzi pierzîndu-şi vremea prin preajmă.

Gunoaie, îşi zise. Fii de căţea. Toţi! N-am scăpat de stăpînirea şi influenţa americanilor şi nu am ajutat la alungarea Şahului ca să lăsăm frînele vieţilor noastre şi minunatele noastre palate unor *mullahi* păduchioşi, oricît de viteji ar fi unii dintre ei.

- Aştepţi aici, Hushang! Am să las două gărzi cu tine! Aşteaptă aici şi ia legătură cu ajutorul lor. Am să trimit maşina după tine.

- Am înţeles!

Aruncîndu-i din nou o privire dură lui Rudi, maiorul spuse în englezeşte:

- Vreau să știu dacă HBC este un elicopter *S-G*, care-i este baza și cum a ajuns în zona asta și cine era la bord.

Dădu ordinele necesare și plecă într-un vîrtej de praf.

Hushang trimise gărzile să spună celorlalți ce se întîmpla. Acum cei doi erau singuri.

- Deci, spuse zîmbind și întinse mîna. Mă bucur că te văd, Rudi.

- Și eu!

Își strînseră mîinile călduros.

- Mă întrebam cum... cum te-ai descurcat.

Hushang rîse.

- Vrei să spui dacă am fost lichidat? O, nu crede toate poveștile alea, Rudi, nu, totul e grozav! Cînd am plecat din Kharg am petrecut o vreme la Dushan Tappeh, apoi am venit aici, la Baza Aeriană Abadan.

Rudi așteptă.

- Și după asta?

- Și după asta... Hushang se gîndi un moment. Și după asta, cînd Șahul a părăsit Iranul, comandantul bazei noastre ne-a aliniat pe toți pînă la ultimul și ne-a spus că el consideră jurămîntul nostru de credință anulat. Toți cei din armată am jurat credință Șahului personal, dar cînd a plecat, jurămintele noastre par să fi fost cumva repudiate. Comandantul ne-a cerut tuturor - ofițeri și auxiliari - să alegem ce vroiam să facem: să rămînem sau să plecăm. "Dar, a adăugat el la sfîrșit, în această unitate transferul de putere către noul guvern legal se va face în ordine". Ni s-au dat douăsprezece ore să hotărîm. Hushang se încruntă. Cîțiva au plecat. Cei mai mulți ofițeri superiori. Ce-ai fi făcut, Rudi?

- Aș fi rămas, desigur! *Heimat ist immer Heimat!*

- Ce?

- Țara ta rămîne întotdeauna țara ta.

- A, da. Da, așa am zis și eu. O umbră îi trecu pe față. După ce am ales cu toții, comandantul l-a chemat pe *ayatolahul* Ahwazi, șeful *ayatolahilor*, și a făcut oficial transferul de putere, apoi s-a împușcat. A lăsat o notă,

spunind: "Toată viața mea l-am servit pe Mohammed Reza Șah, așa cum tatăl meu l-a servit pe Reza Șah, tatăl său. Nu pot să servesc *mullahi* sau politicieni, sau să trăiesc cu mirosul trădării care a cuprins țara".

Rudi șovăi:

- Era vorba de americani?

- Maiorul crede că s-a referit la generali. Unii dintre noi cred că s-a referit la trădarea Islamului.

- De către Khomeini?

Rudi îl văzu pe Hushang privindu-l lung, cu ochi căprui, nevinovați, pe o față ca cioplită în marmură și pentru o secundă avu sentimentul stînjenitor că acesta nu mai era prietenul său, ci cineva purtînd același chip, cineva gata să-i întindă o cursă. O cursă pentru ce?

- Un astfel de gînd ar însemna trădare, nu?! spuse Hushang.

Era o propoziție, nu o întrebare și un fior care îndemna la prudență îl străbătu pe Rudi.

- Mi-e teamă pentru Iran, Rudi! Suntem atît de expuși, atît de prețioși pentru ambele superputeri, urîți și invidiați de atît de mulți vecini...

- Ei, dar armatele voastre sunt cele mai mari și mai bine echipate din zonă. Voi sunteți *puterea* în Golf.

Se duse la micul frigider încorporat în perete.

- Ce-ar fi să împărțim o sticlă de bere rece ca gheața?

- Nu, mulțumesc!

De obicei o făceau plini de desfătare.

- Ții regim?

Celălalt scutură din cap și zîmbi ciudat.

- Nu, m-am lăsat. E darul meu pentru noul regim.

- Atunci o să bem ceai, ca pe vremuri, spuse Rudi fără să schimbe tonul vocii.

Intră în bucătărie și puse ceainicul pe foc, dar se gîndea: Hushang s-a schimbat, într-adevăr, dar dacă ai fi în locul lui și tu te-ai fi schimbat. Lumea lui e cu dosu-n sus, ca Germania de Vest și Germania de Est, dar nu-i chiar așa de rău.

- Ce face Ali? întrebă.

Ali era fratele mai în vîrstă a lui Hushang, pe care acesta-l adora, pilot de elicopter, pe care Rudi nu-l întîlnise niciodată, dar despre care Hushang vorbea întotdeauna, rîzîndu-şi de legendarele sale aventuri şi cuceriri de la Teheran, Paris şi Roma - în vremurile vechi, minunatele vremuri vechi, îşi zise, poate prea emfatic.

- Ali cel Mare se simte minunat şi el, spuse Hushang cu un zîmbet de încîntare.

Chiar înainte de plecarea Şahului ei discutaseră în taină ce alegere ar fi fost bine să facă şi căzuseră de acord că, orice s-ar fi întîmplat, aveau să rămînă: "Suntem încă armă de elită, o să putem pleca şi de aici înainte în Europa". Zîmbi mîndru de fratele său. Nu era invidios pe succesele lui, dar şi-ar fi dorit să poată avea măcar a zecea parte din ele. Dar va trebui s-o lase mai moale acum, cel puţin cît o să fie-n Iran.

Ceainicul începu să clocotească. Rudi pregăti ceaiul.

- Te superi dacă te-ntreb despre HBC?

Trase cu ochiul pe uşă în cealaltă încăpere. Prietenul lui îl privea.

- E-n regulă?

- Ce vrei să ştii?

- Ce s-a-ntîmplat?

După o pauză, Hushang începu:

- Eram comandantul patrulei de alarmă. Am decolat la alarmă şi ni s-a spus să interceptăm un elicopter care fusese zărit încercînd să se strecoare în zona noastră. S-a dovedit a fi unul civil, ascunzîndu-se printre pereţii văilor din preajma localităţii Dezful. Nu răspundea chemărilor radio în farsi sau în engleză. Am aşteptat, ţinîndu-ne de el. Odată ajuns la loc deschis, am tras o rafală de avertisment şi atunci am crezut că recunosc emblema *S-G*. Dar-n-a ţinut deloc cont de mine. Pur şi simplu s-a depărtat de graniţă şi-a băgat cărbuni. Colegul meu a tras şi el, dar aparatul a continuat să se ferească.

Ochii lui Hushang se îngustară la amintirea excitării de care fusese cuprins. Vînător şi vînat. Pentru prima dată atunci. Avea urechile pline de dulcele ţipăt al reactoarelor sale, zgomotul paraziţilor radio şi ordinul

"Armaţi rachetele!". Mîinile şi degetele supunîndu-se, apăsînd declanşatorul, racheta ratînd prima dată cînd elicopterul executase o piruetă, săgetînd într-o parte şi-n cealaltă, ager ca o libelulă, colegul său trăgînd şi el şi ratînd cu o fracţiune, rachetele nefiind cu detectoare de căldură. Altă ratare. Ajunseseră dincolo de graniţă. Dincolo de graniţă erau scăpaţi, dar nu şi de mine, de pedeapsă, aşa că am mers mai departe, cu tunurile străfulgerînd, cu imaginea chipurilor la hublourile cabinei şi a globului de foc în care se dizolvase... Cînd am ieşit din întoarcerea în care mă strivea acceleraţia şi m-am uitat din nou, dispăruse. Rămăsese doar un bulgăre de fum şi plăcerea.

- L-am turtit! spuse. L-am dat jos!

Rudi se întoarse ca să-şi ascundă tremurul. Presupusese că HBC scăpase, oricine ar fi pilotat.

- N-au fost... supravieţuitori?

- Nu, Rudi. A explodat.

Se străduí să-şi păstreze vocea calmă şi profesională.

- A fost... a fost prima mea ţintă. N-am gîndit niciodată că avea să fie atît de dificil.

N-a fost un adversar prea grozav, se gîndi Rudi înfuriat şi dezgustat. Rachete şi tunuri împotriva a nimic, dar presupun că ordinele sunt ordine şi HBC era pe picior greşit, oricine îl pilota, oricine ar fi fost la bord. Ar fi trebuit să se oprească. Eu m-aş fi oprit. Oare?! Şi dac-aş fi fost pilotul avionului de vînătoare şi eram în Germania, iar elicopterul ar fi zburat către graniţa inamică cu Dumnezeu ştie cine la bord şi eu aş fi primit ordine să... Aşteaptă o clipă! Hushang a făcut-o în spaţiul aerian irakian? Ei bine, n-am să-l întreb. Hushang nu mi-ar spune dac-a făcut-o, sunt la fel de sigur cum sunt că Allah nu vorbeşte cu Khomeini - eu n-aş face-o.

Mohorît, turnă din ceainicul de tablă în cel de porţelan şi-şi aduse aminte de celălalt ceainic de fier, din copilărie, apoi trase cu coada ochiului pe fereastră. Un vechi autobuz oprise pe drumul din afara aeroportul. Văzu coborînd din el un bărbat înalt. Pentru moment

nu-şi dădu seama cine e, apoi, cu un oftat de bucurie, îl recunoscu şi spuse repezit:

- Iartă-mă un moment.

Se întîlniră la poartă. Gărzile Verzi îi priveau curioase.

- Tom! *Wie geht's*? Ce mai faci? Ce dracu' cauţi aici? De ce nu mi-ai spus că vii? Ce mai e pe la Zagros? Ce face Jean-Luc?

Era atît de bucuros, că nu observă oboseala lui Lochart sau starea hainelor sale - prăfuite, rupte şi murdare de drum.

- O grămadă de istorisit, Rudi, spuse Lochart. O grămadă! Dar sunt rupt. Am mare nevoie de nişte ceai şi de ceva somn. *Okay*?

- Desigur! Rudi îi zîmbi larg. Desigur! Haide! Am să deschid ultima şi cea mai secretă sticlă de whisky, cea pe care mă prefăceam chiar faţă de mine însumi că n-o am şi o să....

Atunci observă starea prietenului său şi zîmbetul îi dispăru.

- Ce dracu' ţi s-a-ntîmplat? Arăţi de parc-ai fi fost tîrît prin tufişuri!

Observă imperceptibila mişcare din ochi a lui Lochart către gărzile care stăteau în apropiere, ascultînd.

- Nimic, Rudi. Absolut nimic. Mai întîi o baie. Da?

- Sigur... Da, desigur. Tu... ăăă... poţi să foloseşti rulota mea.

Deosebit de tulburat, porni alături de Lochart către aeroport. Nu-l văzuse niciodată atît de bătrîn şi de încet. Părea tulburat, de parcă ar fi avut o aterizare forţată. Lîngă hangar îl zări pe Yemeni iscodindu-i pe fereastra biroului. Fowler Joines şi celălalt mecanic se opriseră din lucru şi porniseră către ei. Atunci, la capătul celălalt al bazei, îl văzu pe Hushang ieşind pe scările rulotei sale şi capul păru să-i explodeze.

- O, Christoase, spuse rămînînd cu gura căscată. Nu HBC!

Lochart se opri brusc, culorile dispărîndu-i din obraji.

- Cum dracu' ai aflat de asta?

- Da' a zis că HBC a fost doborît! Doborît! Cum ai scăpat? Cum?

- Doborît?

Lochart se cutremură.

- Iisuse! Cine, cine a spus asta?

Reflexele îl ajutară pe Rudi şi, fără să pară un gest anume, întoarse spatele către Hushang. "Ofiţerul iranian din uşă. Nu te uita, pentru Dumnezeu! El a condus patrula de interceptare - F 14. El l-a doborît."

Îşi puse un zîmbet îngheţat pe faţă, îl înşfăcă pe Lochart de mînă şi, din nou încercînd să nu se trădeaze, îl trase cu forţa către cea mai apropiată rulotă.

- Poţi să te culci în rulota lui Jon Tyrer, spuse cu jovialitate forţată şi în clipa în care închise uşa în spatele lui îi şopti grăbit: Hushang a spus c-a doborît HBC lîngă graniţa irakiană, înainte de apus, ieri. L-a distrus complet. Cum ai scăpat, cine era la bord? Repede! Spune-mi ce s-a-ntîmplat, repede!

- Eu... n-am zburat pe ultima bucată. Nu eram în el, spuse Lochart, încercînd să-şi pună mintea în funcţiune şi păstrînd la rîndul său glasul coborît, pentru că pereţii rulotei erau foarte subţiri. M-au lăsat la Barajul Dez. Am venit pe jos.

- Barajul Dez? Ce dracu' făceai acolo? Cin' te-a lăsat?

Lochart şovăi. Totul se întîmpla atît de repede...

- Nu ştiu dacă ar trebui... ar trebui să....

- Pentru Dumnezeu, au venit după HBC! Trebuie să facem ceva, repede! Cine-l pilota? Cine era la bord?

- Toţi iranieni fugind din Iran. Toţi piloţi din Isfahan. Generalul Seladi, colonei şi maiori din Isfahan, nu le ştiu numele, generalul Valik şi soţia şi ... Lochart se căzni să rostească... Şi cei doi copii.

Rudi era uluit. Auzise despre Annoush şi cei doi copii şi-l întîlnise pe Valik de cîteva ori.

- Asta-i groaznic! Groaznic! Ce dracu' o să le zic?

- Ce? Despre ce?

Cuvintele se rostogoliră singure.

- Maiorul Qazani și Hushang - au venit abia acum o juma' de oră. Maiorul abia a plecat, da' mi s-a ordonat să-l găsesc pe HBC, unde are baza și cine era la bord. Mi s-a ordonat să chem Kowissul și să aflu și Hushang o să asculte și nu-i un prost. Nu e prost deloc. Și e sigur că a văzut semnele *S-G* mai înainte de a-l face bucățele. Kowissul o să trebuiască să spună că-i pasărea noastră, așa c-o să cheme Teheranul și cu asta s-a sfîrșit.

Lochart se așează prostit pe una dintre cușete.

- I-am prevenit! I-am prevenit să aștepte pîn' la lăsarea nopții! Ce dracu' am să fac?

O bătaie în ușă. Înghețară.

- *Skipper*, eu sunt, Fowler. Ți-am adus ceva ceai. M-am gîndit că lui Tom i-ar prinde bine.

- Mulțumesc! Așteaptă o clipă, Fowler, spuse, apoi coborî vocea. Tom, ce povestim? Te-ai gîndit la ceva?

- Cel mai bun lucru care mi-a trecut prin cap a fost că mă întorc de la o vacanță în munți, în Luristan, la sud de Kermanshah. Am fost prins într-un sat de o ninsoare, aproape o săptămînă, și pînă la urmă am luat-o pe jos.

- Asta-i bine! Unde ți-e baza?

Lochart ridică din umeri.

- Zagros.

- Bine! Ți-a cerut cineva actele de identitate pînă acum?

- Da. Vînzătorul de tichete la Ahwaz și niște Gărzi Verzi.

- *Sheisse!*

Rudi deschise ușa. Fowler Joines aduse tava cu ceștile de ceai.

- Ce faci, Tom? spuse el cu zimbetul său fără dinți.

- Mă bucur să te văd, Fowler! Tot mai înjuri?

- Nu așa rău ca Jordon Porcărie. Ce face vechiul meu camarad?

Oboseala îl învălui pe Lochart și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Zagros și Jordon Porcărie, Rodrigues, Jean-Luc, Scot Gavallan și ceilalți, păreau atît de departe.

- Încă poartă pălăria! spuse cu mare efort.

Acceptă ceaiul recunoscător şi-l înghiţi. Fierbinte, gros, dens, cu lapte dulce condensat, cea mai mare găselniţă din lume.

Ce-a zis Rudi? S-o şterg? Nu pot, se gîndi cufundîndu-se în somn, nu fără Şeherazada.

Rudi termină de istorisit lui Fowler povestea inventată a lui Lochart.

- Împrăştie vestea.

Mecanicul clipi.

- O excursie pe munte? Tom Lochart? El, pe picioare? Cu ştii tu cine în afurisitul de Teheran? Te-ai ţicnit, Rudi bătrîne?!

Rudi îl privi lung.

- Cum spui, amice.

Fowler se întoarse să vorbească cu Lochart, dar acesta adormise deja, cu chipul tras de istovire.

- Mamă, e...

Ochii săi albaştri, vicleni, aşezaţi adînc pe faţa săpată de riduri, se întoarseră către Rudi.

- Am să împrăştii vestea asta de parc-ar fi afurisita de Facere însăşi.

Plecă. Chiar înainte ca uşa să se închidă, Rudi prinse imaginea lui Hushang aşteptînd lîngă Tyrer şi-i păru rău că-l lăsase acolo, singur, atîta vreme. Se uită din nou scurt la Lochart. Săracul Tom! Ce dracu' făcea-n Isfahan? Dumnezeule, ce încurcătură! Ce dracu' să fac acum? Luă grijuliu ceaşca din mîinile lui Lochart, dar canadianul se trezi speriat.

Pentru moment, Lochart nu-şi dădu seama unde se află, dacă e treaz sau visează. Inima-i bătea, o durere de cap îi întuneca vederea şi se închipuia înapoi la baraj, pe marginea apei, cu Rudi stînd cu spatele la lumină, exact ca Ali, el neştiind dacă să se arunce asupra lui sau să riște să sară în apă, vrînd să strige "Nu trage! Nu trage!..."

- Christoase, am crezut că erai Ali, gîfîi. Iartă-mă! Acum mi-e mai bine. Nu te-ngrijora!

- Ali?

- Pilotul... Pilotul de pe HBC. Ali Abbasi! Vroia să mă ucidă.

Pe jumătate adormit, Lochart îi istorisi ce se întîmplase. Atunci băgă de seamă că Rudi devenise alb ca varul.

- Ce s-a-ntîmplat?

Rudi arătă cu degetul mare spre uşă:

- Acela-i fratele lui, Hushang Abbasi. El e cel care a doborît HBC.

CAPITOLUL 29

Teheran; ora 4,17 după-amiază. Amîndoi bărbaţii priveau nemişcaţi, încordaţi şi nervoşi aparatul telex din biroul *S-G* aflat la ultimul etaj.

- Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! murmură McIver şi aruncă din nou o privire iute pe ceas.

Avionul trebuia să sosească la cinci treizeci.

- Va trebui să plecăm în curînd, Andy. Niciodată nu ştii cum e cu circulaţia.

Gavallan se legăna absent într-un vechi balansoar ce scîrţîia pe la încheieturi.

- Da, dar Genny n-a ajuns încă. Imediat ce soseşte, plecăm şi noi. În cel mai rău caz pot să chem Aberdeenul de la Al Shargaz.

- Dacă Johnny Hogg trece prin zona Kish şi Isfahan şi aprobarea rămîne în vigoare la Teheran.

- De data asta o să sosească! Am o presimţire că *mullahul* nostru Tehrani vrea într-adevăr ochelari noi. Sper din tot sufletul că Johnny i-a adus.

- Şi eu.

Era prima zi în care *komitehul* îngăduise vreunui străin să se întoarcă în clădire. Cea mai mare parte a dimineţii fusese petrecută curăţind şi pornind generatorul care, desigur, rămăsese fără combustibil. Aproape imediat telexul începuse să clănţăne, trezindu-se la viaţă: "Urgent! Vă rugăm confirmaţi că telexul funcţionează şi informaţi pe domnul McIver că am un mesaj Avisyard pentru şefu'. E încă în Teheran?" Telexul era de la Elisabeth Chang, din Aberdeen. Avisyard era codul companiei, rareori folosit, însemnînd un mesaj

strict secret, doar pentru McIver, care trebuia să fie prezent personal la aparat. Îi trebuiseră trei încercări ca să contacteze Aberdeenul.

- Pînă acum n-am pierdut nici o pasăre, spuse Gavallan ca un fel de rugăciune interioară.

- Şi eu mă gîndeam la asta.

McIver îşi mişcă umerii.

- Ai vreo idee ce-ar putea să merite un Avisyard?

- Nu.

Gavallan îşi ascunse tristeţea, gîndindu-se la adevăratul Avisyard, castelul Avisyard unde-şi petrecuse atîţia ani fericiţi cu Kathy, care sugerase codul. Nu te gîndi la Kathy acum. Nu acum!

- Urăsc afurisitele astea de telexuri, întotdeauna încurcă treburile, spunea McIver.

Îşi simţea stomacul arzînd, în cea mai mare parte din pricina scandalului pe care i-l făcuse cu o noapte în urmă Genny, cînd insistase ca ea să se urce în avionul de astăzi şi totodată şi pentru că nu primise încă nici o veste de la Lochart. Pe lîngă asta, din nou nici unul dintre salariaţii iranieni al biroului nu se prezentase la lucru, în afara piloţilor care sosiseră în dimineaţa aceea. McIver îi trimisese pe toţi înapoi, cu excepţia lui Petikin, pe care îl păstrase de serviciu.

Nogger Lane trecuse pe acolo în jurul prînzului, raportînd că zborul său cu *mullahul* Tehrani, şase Gărzi Verzi şi cinci femei decursese bine.

- Cred că prietenul nostru *mullahul* mai vrea un zbor mîine. Te aşteaptă la cinci şi un sfert fix la aeroport.

- E-n regulă, Nogger. Schimbă-l pe Charlie.

- Haide, Mac, bătrîne, am lucrat din greu toată ziua, peste normă, şi Paula e încă în oraş!

- O ştiu prea bine, bătrîne, şi după cum se prezintă lucrurile, o să fie aici toată săptămîna. Îl înlocuieşti pe Charlie, îţi aşezi codiţa fierbinte pe scăunel, aduci toate registrele de zbor la zi, şi dacă mai scoţi un cuvînt te mut la dracu-n praznic în Nigeria!

Şi se puseseră pe aşteptat, ştiind prea bine că telexurile trebuiau să treacă o parte a drumului lor prin liniile telefonice obişnuite.

- Al dracului de multe fire de-aici pînă la Aberdeen! mîrîi McIver.

Gavallan repetă:

- Imediat ce soseşte Genny, plecăm! O să m-asigur că e-n siguranţă în Al Shargaz înainte de a pleca spre casă. Ai dreptul să ceri asta.

- Ştiu, şi eu şi tu şi tot Iranul ştie, da' ea se pare că n-a aflat încă.

- Femeile! spuse Gavallan diplomatic. Mai pot face şi altceva?

- Nu cred. Faptul că i-ai stors puţin pe cei doi parteneri care ne-au rămas a însemnat tare mult.

Gavallan dăduse de ei: Mohammed Siamanki şi Turiz Bakhtiar - un nume comun în Iran printre cei bogaţi şi puternici din numerosul trib Bakhtiar, în care fostul prim-ministru era unul dintre şefi. Gavallan îi smulsese cinci milioane de riali în numerar, cu puţin peste şaizeci de mii de dolari, o nimica toată faţă de ceea ce le datorau partenerii, şi făgăduiala unor alte sume săptămînale în schimbul unei promisiuni şi a unei chitanţe scrise, că acestea le vor fi rambursate în mînă în afara ţării - dacă va fi nevoie - şi locuri în avion - dacă avea să fie nevoie.

- E-n regulă, dar unde-i Valik? Cum dau de el? întrebase Gavallan, prefăcîndu-se că nu ştie nimic de fuga acestuia.

- Ţi-am mai spus o dată: e-n vacanţă cu familia! îi răspunsese Siamanki, grosolan şi arogant ca-ntotdeauna. O să te contacteze la Londra sau Aberdeen. De mult trebuia discutată problema fondului nostru de la Bahamas...

- Fondului nostru comun, dragul meu asociat! Şi mai e problema celor aproape patru milioane de dolari pe care ni-i datoraţi pentru lucrări deja încheiate, în afara plăţii ratelor pentru aparatele noastre, de multă vreme restante.

- Dacă băncile ar fi fost deschise, aţi fi avut banii! Nu-i vina noastră că împuţiţii de aliaţi ai Şahului l-au ruinat pe el şi Iranul. Noi n-avem nici o vină pentru nici una dintre catastrofele astea! Nici una! Cît despre bani, n-am plătit şi în trecut?

- Da. De obicei cu şase luni întîrziere, însă ai dreptate, dragul meu prieten, pînă la urmă ne-am smuls partea noastră. Dar dacă toate societăţile mixte sunt suspendate, după cum mi-a spus *mullahul* Tehrani, cum o să mai activăm de-aici înainte?

- *Unele* societăţi mixte, nu toate - informaţia ta e exagerată şi incorectă, Gavallan. Am fost anunţaţi să trecem la activitatea normală cît mai curînd cu putinţă. Echipele pot pleca imediat ce schimbul lor soseşte aici. Producţia cîmpurilor petroliere trebuie să revină din nou la capacitatea maximă. N-or să fie nici un fel de probleme. Dar, ca să evităm orice fel de necazuri, am reînnoit încă o dată contractul de asociere. Mîine, ilustrul meu văr, ministrul de finanţe Ali Kia, se alătură consiliului...

- Stai o clipă! Eu trebuie să aprob, în prealabil, orice schimbare a consiliului de conducere...

- Ai avut puterea asta, dar consiliul a votat modificarea acestei clauze. Dacă vrei să faci o contestaţie, poţi s-o prezinţi la următoarea întîlnire la Londra, dar în circumstanţele actuale această schimbare e necesară şi rezonabilă. Ministrul Kia ne-a asigurat că o să fim omişi de pe listă. Bineînţeles că procentajul şi comisioanele ministrului Kia vor fi scăzute din partea voastră!

Încercînd să găsească o cale să iasă din încurcătură, Gavallan se străduí să nu privească telexul, dar era foarte greu.

- Acum totul pare în regulă, peste o clipă totul se împute.

- Da. Da, Andy, aşa e. Talbot a pus capac la toate, astăzi.

În dimineaţa aceea, devreme, avuseseră o scurtă întîlnire cu Talbot.

- O, da, bătrîne, societățile mixte sunt sigur *persona non grata* acum, îmi pare rău, le spusese sec. "Cei de sus" au hotărît să suspende complet activitatea societăților mixte pînă la noi instrucțiuni, deși ce instrucțiuni și de la cine, nu au specificat. Sau cine sunt "Cei de sus". Presupunem că decretul olimpian este de la dragul și vechiul *Komiteh* Revoluționar, oricine ar fi ăștia. Pe cealaltă față a monezii, bătrîne, *ayatolahul* și primul ministru Bazargan au declarat amîndoi că toate datoriile străine vor fi onorate. Sigur că Khomeini e mai presus de Bazargan și emite contraordine, Bazargan emite instrucțiuni pe care *Komitehul* Revoluționar le modifică, *komitehurile* locale sunt compuse din cetățeni vigilenți care consideră propriile lor versiuni ale legii ca inspirate de Dumnezeu și nici unul dintre strengarii ăștia n-a predat încă măcar o armă. Închisorile se umplu frumușel ochi, capetele se rostogolesc - și totul are un destul de străvechi și plicticos aer familiar, bătrîne, și mai degrabă sugerează că ar trebui cu toții să ne retragem la Margate pentru o vreme.

- Vorbești serios?

- Sfatul nostru de a evacua întreg personalul neesențial încă e valabil - din momentul în care se redeschide aeroportul, ceea ce numai Dumnezeu știe cînd se va întîmpla, dar s-a promis pentru sîmbătă. Am obținut cooperarea *BA* și am închiriat un '747. Cît despre ilustrul Ali Kia, e un oficial neînsemnat, foarte neînsemnat, într-adevăr, fără nici un fel de putere, un un bun prieten după cum bate vîntul. Apropo, am auzit de curînd că ambasadorul Statelor Unite la Kabul a fost răpit de fundamentaliști șiiți *mujhadini*, anticomuniști, care au încercat să îl schimbe pentru alți *mujhadini* arestați de guvernul prosovietic. În încăierarea care a urmat, a fost omorît. Lucrurile se încing destul de drăgălaș!

Telexul păcăni, atenția se încordă, dar mașina nu porni. Amîndoi înjurară.

- Imediat ce-ajung la Al Shargaz pot să telefonez la birou și să aflu care-i problema.

Gavallan se întoarse către uşă cînd aceasta se deschise. Spre surpriza lui, era Erikki. Ar fi trebuit să se întîlnească cu el şi Azadeh la aeroport. Erikki zîmbea cu zîmbetul său obişnuit, dar în spatele lui nu era nici un pic de lumină.

- *Hello*, şefu'! Salut, Mac!

- Salut, Erikki! Ce-i nou?

McIver îl privi cercetător.

- O uşoară schimbare a planului. Noi... ăăă... ei bine, Azadeh şi cu mine ne întoarcem mai întîi la Tabriz.

Cu o seară în urmă, Gavallan sugerase ca Erikki şi Azadeh să plece imediat: "O să găsim pe cineva să-ţi ţină locul. Ce-ar fi să vii cu mine, mîine? S-ar putea să-i facem rost de documente lui Azadeh la Londra".

- De ce schimbarea asta, Erikki? S-a răzgîndit Azadeh să plece din Iran fără documente?

- Nu. Cu o oră în urmă am primit un mesaj de la tatăl ei. Uite, citeşte-l şi tu!

Erikki îi dădu lui Gavallan ,care îl citi odată cu McIver. Nota, scrisă de mînă, spunea: "De la Abdullah Han către căpitanul Yokkonen. E nevoie ca fiica mea să se întoarcă imediat aici şi îţi cer să-i acorzi îngăduinţa". Era semnată "Abdullah Han". Mesajul era repetat în farsi pe cealaltă parte.

- Eşti sigur că e scrisul lui? întrebă Gavallan.

- Azadeh e sigură. Şi ea-l cunoaşte şi pe mesager, adăugă Erikki. Mesagerul nu ne-a spus nimic altceva decît că se duc lupte acolo.

- Pe şosea e exclus.

McIver se întoarse spre Gavallan.

- Poate *mullahul* nostru, Tehrani, să-i dea o autorizare lui Erikki? După cum spunea Nogger, se dădea Mălai-Mare după călătoria sa de azi-dimineaţă. Am putea să montăm nişte rezervoare suplimentare pe un '206, cel al lui Charlie. Erikki ar putea să îl piloteze. Poate cu Nogger sau unul dintre ceilalţi - ca să-l aducă înapoi.

- Erikki, ştii ce risc îţi asumi? spuse Gavallan.

- Da.

Încă nu le spusese despre morți.

- Te-ai gîndit la toate - la toate? Rakoczy, bariera de la șosea, Azadeh.... Am putea s-o trimitem pe Azadeh singură și ai putea să pleci cu avionul de azi, iar noi ți-am expedia-o cu zborul de sîmbătă.

- Haide, șefu', n-ai face niciodată asta și nici eu n-aș putea s-o părăsesc.

- Sigur, dar trebuia zis. E-n regulă, Erikki, ocupă-te de rezervoarele suplimentare, noi o să-ncercăm să obținem aprobarea. Vă sugerez să vă-ntoarceți amîndoi la Teheran cît mai repede cu putință ca să prindeți avionul de sîmbătă - amîndoi. S-ar putea să fie foarte înțelept pentru tine să te transferi și să încerci în altă parte: Australia, Singapore, poate, sau Aberdeen. Dar acolo s-ar putea să fie prea frig pentru Azadeh. Te rog să-mi spui!

Gavallan îi întinse vesel mîna.

- Tabriz fericit, ei?

- Mulțumesc. Erikki ezită. Vești de la Tom Lochart?

- Nu, nu încă! Încă nu pot prinde Kowissul sau Bandar-e Delamul. De ce, Șeherazada a început să se neliniștească?

- Mai rău: tatăl ei e-n închisoarea Evin și...

- Iisuse Christoase! explodă McIver.

Gavallan era la fel de surprins, cunoscînd zvonurile despre arestări și plutoane de execuție.

- Pentru ce?

- "Să răspundă la întrebări" în fața unui *komiteh*. Nimeni nu știe pentru ce sau cît de mult o să fie reținut.

Gavallan spuse nesigur:

- Ei bine, dacă-i numai pentru întrebări... Ce s-a întîmplat, Erikki?

- Șeherazada a venit acum o jumătate de oră acasă, scăldată în lacrimi. Noaptea trecută, după cină, cînd s-a întors la casa părinților ei, se deschiseseră porțile iadului. Se pare că niște Gărzi Verzi au venit în bazar, l-au înșfăcat pe Emir Paknouri - îți aduci aminte, fostul ei soț - pentru "crime împotriva Islamului" și i-au ordonat lui Bakravan să se prezinte în zori ca să răspundă la niște întrebări.

Pentru care motiv, nimeni nu ştie! Erikki oftă. Au mers cu el la închisoare în dimineaţa asta, ea, mama ei, surorile şi fratele. Au ajuns acolo chiar după ivirea zorilor şi-au aşteptat, şi-au aşteptat şi încă ar mai fi aşteptat şi acum dacă, în jur de două după-amiază, Gărzile Verzi care făceau de pază acolo nu le-ar fi spus s-o şteargă.

Se lăsă o tăcere adîncă. Tot Erikki o sparse.

- Mac, încearcă la Kowiss. Spune-le să ia legătura cu Bandar-e Delam. Tom ar trebui să fie informat despre tatăl Şeherazadei. Observă privirea dintre cei doi. Ce-i cu Tom?

- E pe un charter către Bandar-e Delam.

- Da, mi-ai spus asta, Mac. Mi-a zis şi Şeherazada. Tom i-a spus c-o să se-ntoarcă în cîteva zile.

Erikki aşteptă. Gavallan se mulţumi să privească în gol.

- Ei bine, spuse Erikki. Trebuie să aveţi un motiv serios...

- Cred că da, spuse Gavallan.

Amîndoi, el şi McIver, erau convinşi că Tom Lochart nu s-ar fi dus de bunăvoie în Kuweit, oricum ar fi încercat Valik să-l mituiască şi amîndoi se temeau la fel de mult că fusese forţat.

- E-n regulă, tu eşti şeful! Bine, am şters-o. Iartă-mă c-am adus veşti proaste, dar credeam că-i mai bine să ştiţi. Zîmbi forţat. Şeherazada nu prea e-n formă. Ne vedem la Al Shargaz!

- Cu cît mai devreme, cu atît mai bine, Erikki!

McIver spuse:

- Dacă dai de Gen, nu pomeni de tatăl Şeherazadei, da?

- Sigur.

După ce Erikki plecă, McIver spuse:

- Bakravan e un *bazaari* destul de important ca să-l aresteze aşa, pe fugă.

- Aşa e.

După o pauză, Gavallan reluă:

- Sper din tot sufletul că Erikki nu se viră în vreo capcană. Mesajul ăla pute puţin. Puţin mai mult.

Clănțănitul telexului îi făcu pe-amîndoi să tresară. Citiră mesajul linie cu linie, pe măsură ce ieșea din aparat. Gavallan începu să înjure și continuă să înjure pînă cînd aparatul se opri.

- Blestemat fie *Imperial Helicopters!*

Smulse hîrtia din aparat. Mac trimise apelul lor pe linie și "Așteaptă Unu". Gavallan reciti textul. Era tot din partea lui Liz Chang. "Dragă șefule, am încercat să dăm de dumneata ceas de ceas de cînd am auzit de la Johnny Hogg că ai rămas la Teheran. Îmi pare rău că-ți aduc vești proaste, dar luni, dis-de-dimineață, *Imperial Air* și *Imperial Helicopters* au anunțat împreună "noi aranjamente financiare ca să îmbunătățească competitivitatea lor în Marea Nordului". *IH* a căpătat permisiunea să subscrie 17,1 milioane de lire sterline din fondul public și li s-au anulat alte 48 de milioane din datoria de 68 de milioane printr-un transfer de hîrtii către firma mamă, în locul datoriei. Am fost anunțați în secret că 18 din cele 19 contracte ale noastre cu feluritele companii din Marea Nordului, care urmau să fie reînnoite, au fost oferite lui *IH sub costurile reale*. Thurston Dell, de la *ExTex*, are nevoie urgentă să stea de vorbă cu dumneata. Operațiile noastre din Nigeria au urgentă nevoie de trei, repet trei '212; poți să le obții din rezervele din Iran? Presupun că astăzi ai să te duci cu John Hogg la Al Shargaz ori Dubai. Te rog, răspunde-mi. Mac, dacă Înălțimea Sa a plecat deja, te rog răspunde-mi. Salutări lui Genny!"

- Am dat de belea! spuse Gavallan. Asta-i jaf la drumul mare pe banii contribuabililor!

- Atunci... atunci să-i dăm în judecată! spuse nervos McIver, neplăcut impresionat de culoarea chipului lui Gavallan. Concurență neloială!

- Nu pot, pentru Dumnezeu! Apoi, și mai tare și mai supărat: Dacă guvernul nu urlă, n-am ce dracului face! Dacă nu trebuie să-și plătească datoriile ori să fixeze costuri mult sub ale noastre! *Dew neh loh moh* cu Callaghan și ciumeții lui!

- Haide, Andy, n-or fi toți ciumeți!

- Ştiu asta, pentru Dumnezeul urlă Gavallan. Dar mi se pare drept!

Apoi sufletul său bun domoli mînia şi începu să rîdă, deşi inima îi bătea cu putere.

- Afurisit guvern! adăugă amar. Habar n-au pe ce lume sunt!

McIver îşi simţea mîinile tremurînd.

- Christoase, Andy, credeam c-o să ţi se spargă vreun vas de sînge!

Înţelegea foarte bine implicaţiile telexului: toţi banii lui erau băgaţi în acţiunile *S-G*.

- Optsprezece contracte din nouăsprezece? Asta ştirbeşte zdravăn operaţiile noastre din Marea Nordului.

- Ştirbeşte peste tot. Cu scutirea de datorie aşa de mare, *IH* poate să ceară mai puţin decît noi oriunde în lume. Şi Thurston voia să-l sun urgent? Asta trebuie să însemne că *ExTex* o să dea înapoi, în cel mai bun caz o să renegocieze din pricina noilor preţuri "ajustate" ale *IH* şi eu i-m reînnoit contractul pentru X63.

Gavallan îşi scoase batista şi-şi tamponă sprîncenele, apoi îl zări pe Nogger Lane căscînd gura din uşă.

- Ce dracu' vrei?

- Ăăă... ăăă... nimic, *sir*! Am crezut c-a luat foc!

Nogger Lane închise uşa grăbit.

- Andy! spuse încetişor McIver cînd lucrurile se domoliră, Struanii n-au să preia ei lovitura?

- Struanii ar putea, nu prea uşor anul ăsta, totuşi... Lindbar n-o s-o facă.

Gavallan îşi păstră şi el vocea la fel de egală.

- Cînd o s-audă de asta, o să-i tragă un dans. Nici că se putea întîmpla chestia astaîntr-un moment mai potrivit pentru el.

Zîmbi strîmb gîndindu-se la telefonul lui Ian Dunross şi la avertismentele lui. Nu-i spusese lui McIver despre ele - nu făcea parte din casa Struan, deşi era un vechi prieten al lui Ian. De unde dracu' îşi obţine Ian informaţiile?

Netezi hîrtia telexului. Punea vîrf unui şir de probleme cu *IH*. Cu şase luni în urmă, *IH* atrăsese la ei

una dintre persoanele cu funcţii de răspundere din *S-G*, care luase cu ea multe dintre tainele companiei. Chiar luna ce trecuse, după un an de muncă şi investiţii uriaşe, Gavallan pierduse în favoarea lui *IH* o ofertă a Camerei de Comerţ pentru Marea Nordului. Camera de Comerţ cerea să se pună la punct echipament electronic pentru operaţii de salvare aeropurtate, pe orice vreme, zi sau noapte, astfel ca elicopterele să poată zbura în siguranţă pe sute de mile deasupra Mării Nordului, să planeze la punct fix, să ridice din mare opt oameni şi să se-ntoarcă tefere şi cît mai repede în condiţii zero zero şi pe furtuni puternice. Pe vreme de iarnă, chiar şi cu un costum special de supravieţuire în apă, şansa de viaţă şi rezistenţă în apele acelea reci era cam de o oră.

Ian Dunross se entuziasmase în mod deosebit.

- Nu uita, Andy, asemenea cunoştinţe şi echipament se vor potrivi perfect în planul nostru pentru Marea Chinei.

Gavallan alocase o jumătate de milion de lire sterline şi un an de muncă elaborării sistemelor electronice şi de ghidaj, împreună cu o companie de echipamente electronice. Dar în ziua cea mare, pilotul de încercare oficial descoperise că nu poate să lucreze cu echipamentul, deşi şase dintre piloţii de linie *S-G*, inclusiv Tom Lochart şi Rudi Lutz, nu avuseseră după aceea nici un fel de probleme. Totuşi *S-G* nu putuse obţine certificarea necesară la vreme.

- Nedreptatea în toată afacerea asta împuţită, îi spusese Ian lui McIver, e că *IH* a obţinut contractul folosind un *Guerney'* 661 cu echipament danez neomologat la bord. Nouă ne-au dat şutul şi ei au obţinut dispensa. E o ţicăloşie! Apropo, sigur că nu pot să dovedesc asta, dar fac prinsoare că pilotul de încercare a încasat bani zdraveni. A fost trimis "la odihnă o perioadă de vreme". Oh, o să ne primim înapoi banii şi contractul peste un an sau doi, pentru că echipamentul nostru e mai sigur, mai bun şi-i făcut în Anglia! Între timp, *Imperial* operează la un nivel de siguranţă care poate fi îmbunătăţit, cred.

Asta contează, de fapt, își zise recitind telexul, siguranța înainte de toate.

- Mac, vrei să-i trimiți lui Liz răspunsul din partea mea: "Plec la Al Shargaz acum și telefonez la sosire. Trimite-i un telex lui Thurston și întreabă-l ce clauză oferă dacă dublez numărul elicopterelor X63 care sunt acum pe comandă".

- Ei?!

- Ei bine, nu costă nimic să întreb. *IH* o să afle sigur de problemele noastre de-aici și n-am de gînd să las scîrnăviile alea să ne-arate cu degetul - mai bine să-i descumpănim. În orice caz, am putea folosi două X63 aici ca să asigurăm toate contractele *Guerney* - dacă se schimbă lucrurile. Termină telexul cu: "Pe curînd."

- *Okay*!

Gavallan se așeză înapoi în fotoliul pliant și-și lăsă gîndurile să rătăcească, adunîndu-și puterile. Trebuie să fiu foarte puternic și foarte isteț. Întîmplarea asta poate să mă îngroape pe mine și *S-G* și să-i dea lui Linbar tot ceea ce-i trebuie - asta și Iranul la un loc. Da, și a fost o prostie să îți pierzi firea așa. Ai avea nevoie de copacul mînios al lui Kathy... Ah, Kathy, Kathy!

Copacul mînios era un vechi obicei al clanului. Un pom anume, ales de bătrînul clanului, undeva în apropiere și la care te puteai duce singur cînd Aghiuță - cum zicea Mama Dunross, bunica lui Kathy - "cînd te-apucă Aghiuță acolo poți să sudui și să spumegi și să te mînii și să blestemi pînă cînd nu-ți mai rămîn blesteme și-atunci întotdeauna o să fie pace în casă și niciodată n-o să simți nevoia să-ți sudui bărbatul sau nevasta sau iubitul sau copiii. *Aye*, un copăcel, pentru că un copac poate să îndure toate blestemele, chiar și pe cele născocite de însuși Aghiuță."

Prima dată cînd se slujise de copacul mînios al lui Kathy fusese în Hong Kong. În grădina Casei celei Mari - reședința *taipanilor* Casei Struan - era un jacaranda. Pe atunci *taipan* era Ian, fratele lui Kathy. Știa data exact: era miercuri, 21 august 1963, în noaptea în care ea îi spusese.

Sărmana Kathy, Kathy a mea! Încă o mai iubesc - Kathy cea născută sub o stea nenorocoasă, pierzîndu-şi capul după unul dintre Aleşi - John Selkirk, locotenent aviator în RAF, decorat - căsătorită imediat la optsprezece ani neîmpliniţi, văduvă nici trei luni mai tîrziu, el doborît din înălţimi ca o torţă şi dispărut; ani împuţiţi de război şi alte suferinţe, doi fraţi dragi ucişi în luptă, unul din ei geamănul tău; întîlnirea din Hong Kong în '46, îndrăgostit la prima vedere de tine, sperînd din toată inima să pot să-ţi înlătur ghinionul. Ştiu că Melinda şi Scot au reuşit - au scos-o la capăt minunat, grozav! Şi atunci, în '63, înainte de aniversarea celei de-a treizeci şi opta zi de naştere, scleroza multiplă.

Întoarcerea acasă în Scoţia, cum îţi doriseşi dintotdeauna. Eu, ca să pun în practică planul lui Ian, tu ca să-ţi recapeţi sănătatea. Dar partea asta n-a fost să fie. Te-am văzut murind. Zîmbetul dulce cu care reuşeai să ascunzi infernul dinăuntru, atît de curajoasă şi blîndă şi înţeleaptă şi drăgăstoasă, dar pierzîndu-te bucată cu bucată; încet şi totuşi prea repede, inexorabil. În '68, într-un scaun pe roţi, cu mintea încă asemeni unui cristal şi glasul limpede, restul o cochilie tremurătoare scăpată de sub control. Apoi au urmat anii '70.

Crăciunul acela îl petreceau la castelul Avisyard. Şi-n a doua zi după Anul Nou, cînd ceilalţi plecaseră şi Melinda şi Scot schiau în Elveţia, ea-i spusese:

- Andy, dragul meu, nu mai pot să îndur încă un an, încă o lună sau încă o zi.

- Da, răspunsese el simplu.

- Iartă-mă, dar o să am nevoie de ajutor. Trebuie să plec şi îmi pare atît de rău c-a durat atît de mult, dar acum trebuie să plec, Andy. Trebuie să o fac singură, dar am nevoie de ajutor. Da?!

- Da, draga mea!

Petrecuseră o zi şi o noapte vorbind. Vorbind despre lucrurile plăcute şi vremurile bune şi ce ar trebui să facă el pentru Melinda şi Scot şi că ea dorea ca el să se căsătorească din nou şi-i spusese cît de minunată fusese viaţa cu el şi riseseră şi unul şi celălalt şi lacrimile lui nu

izbucniseră decît mult mai tîrziu. Îi ținuse mîna paralizată în care pusese somniferele și-i sprijinise capul tremurător de pieptul lui, ajutînd-o și dîndu-i un pahar cu apă - și puțin whisky pentru noroc - și nu-i dăduse drumul pînă cînd tremuratul nu încetase.

Doctorul spusese blînd:

- N-o învinovățesc! Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi făcut-o cu ani în urmă. Sărmana doamnă!

Se dusese apoi la copacul minios, dar fără să strige cuvinte, nimic. Doar lacrimi.

- Andy?

- Da, Kathy?

Gavallan ridică privirea. Genny și McIver îl priveau din ușă.

- Oh, salut, Genny! Iartă-mă, eram la un milion de kilometri. Se ridică. Cred... cred că Avisyardul ăsta m-a pus pe gînduri.

Ochii lui Genny se măriră.

- O, un telex Avisyard? Nu cumva a căzut vreo pasăre?

- Nu, slavă Domnului! Doar *IH*, din nou cu vechile lor șmecherii.

- Ah, slavă Domnului! spuse Genny vizibil ușurată.

Era îmbrăcată cu un palton și cu o pălărie cochetă pe cap. Valiza mare se afla în biroul celălalt unde așteptau Nogger Lane și Charlie Petikin.

- Ei bine, Andy, spuse, ar trebui să plecăm, dacă nu cumva vrei să-l contrazici pe domnul McIver! Sunt gata, ca întotdeauna.

- Haide, Gen, nu-i nevoie să...

McIver se opri, în timp ce ea ridică imperios o mînă.

- Andy, rosti ea dulce, te rog spune-i domnului McIver că e război.

- Gen, o să...

- E război, pentru Dumnezeu!

Îi făcu poruncitoare semn lui Nogger Lane să plece de lîngă valiza ei. O ridică, clătinîndu-se puțin sub greutatea ei și ieși val-vîrtej afară cu un și mai imperios "Pot să-mi duc singură valiza, vă mulțumesc foarte mult!"

În urma ei rămase un mare gol. McIver oftă. Nogger Lane se stăpînise cu greu să nu izbucnească în rîs. Gavallan şi Charlie Petikin îşi ziseră că ar fi mai bine să nu comenteze.

- Ei, ăăă... nu-i nevoie să ne conduci, Charlie, spuse Gavallan cam nepoliticos.

- Aş vrea, totuşi, dacă nu deranjez, răspunse Petikin fără să vrea de fapt, însă McIver îl rugase între patru ochi să-l sprijine în cursul discuţiei cu Genny.

- Ai o pălărie nostimă, Genny! îi spusese imediat după deliciosul mic dejun cu Paula.

Genny îi zîmbise dulce.

- Nu-ncerca să mă-nmoi, Charlie Petikin, sau o încasezi şi tu! Cunosc eu bărbaţii! De fapt, mi s-a cam acrit, zău!

Gavallan îşi puse scurta, luă telexul şi-l îndesă în buzunar.

- De fapt, Charlie, spuse şi o parte a îngrijorării sale deveni evidentă acum, dacă nu te deranjează, aş vrea mai degrabă să n-o faci! N-am terminat încă de discutat unele lucruri cu Mac!

- Sigur, sigur!

Petikin întinse mîna, ascunzîndu-şi bucuria. Faptul că nu pleca la aeroport îi dădea putinţa să beneficieze de nişte ore suplimentare, singur, cu Paula. "Paula, puişorule", îi zicea de la acel mic dejun, deşi ea era brunetă şi în plină maturitate. Lui McIver îi spuse:

- Ne vedem acasă!

- De ce n-aştepţi aici - vreau să contactez toate bazele imediat ce se-ntunecă şi ne putem întoarce împreună. Aş vrea să rămîi pe baricade. Nogger, tu poţi s-o ştergi!

Nogger Lane se lumină la faţă şi Petikin înjură în sinea lui.

McIver se aşeză la volan, Gavallan lîngă el şi Genny în spate.

- Mac, hai să vorbim despre Iran.

Trecură în revistă variantele lor. De fiecare dată ajungeau iarăşi la aceeaşi concluzie întunecată. Trebuiau să spere că situaţia avea să revină la normal, băncile să

se redeschidă, că aveau să primească banii care îi se datorau şi care se aflau acolo, că firma lor mixtă avea să fie scutită de necazuri şi că nu mai aveau să se ivească probleme.

- Trebuie, n-ai ce face, trebuie s-o ţii aşa, Mac! Cîtă vreme putem să lucrăm, va trebui să continui, oricare ar fi problemele.

McIver era la fel de grav.

- Ştiu, dar cum să mă descurc fără bani? Şi cum rămîne cu ratele?

- Cumva îţi fac eu rost de bani pentru asta. Am să aduc *cash* de la Londra peste o săptămînă. Pot s-aduc cu avionul banii tăi şi piese pentru cîteva luni încă. S-ar putea chiar să fac acelaşi lucru cu X 63 dacă pot să rearanjez plăţile, dar... ei, nu mă gîndisem c-o să pierdem atîtea contracte în favoarea *IH*. Poate o să pot căpăta cîteva dintre ele înapoi. Oricum o fi, treaba se-ncurcă o vreme, dar nu-ţi face griji. Sper din tot sufletul ca Johnny să ajungă; trebuie neapărat s-ajung acasă acum, sunt atît de multe de făcut.

McIver evită abia-abia o ciocnire frontală cu o maşină care ţîşnise dintr-o stradă laterală, fu aproape să nimerească în rigolă şi ieşi din nou în şosea.

- Săritu' dracului! Eşti teafără, Genny?

Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi clipi, văzîndu-i faţa împietrită. Gavallan simţi şi el valul de răceală, încercă să spună ceva, dar se răzgîndi. Mă întreb dacă o să pot lua legătura cu Ian. Poate m-ar putea scoate din groapa asta - şi gîndul îl duse la tragica moarte a lui David McStruan. Atîţia dintre ei, Struani, McStruani, Dunroşi, duşmanii lor Gornts, Rothwells, Broocks cei de demult, au murit de moarte violentă sau au dispărut în largul mării sau în accidente ciudate! Pînă acum Ian a supravieţuit, dar cît timp? N-o să scape de prea multe ori.

- Cred c-am ajuns la opt, Andy! spusese Dunross ultima dată cînd se-ntîlniseră.

- Şi-acum ce-a mai fost?

- Nu cine ştie ce: o maşină capcană a explodat în Beirut imediat după ce-am trecut pe lîngă ea! N-ai de ce

să-ți faci griji, ți-am mai spus-o și înainte, nu e nici o regulă! Se întîmplă doar să fiu vrăjit.

- Ca în Macao?

Dunross era un entuziast pilot de curse și condusese în multe dintre marile premii Macao. În '65 - cursele erau încă de amatori - cîștigase cursa, dar cauciucul drept din față îi explodase pe linia de sosire și-l aruncase în balustradă, apoi mașina se rostogolise de-a dura pe pistă, celelalte mașini reușiseră să-l evite, în afară de una care-l izbise în plin. Trebuiseră să taie caroseria ca să-l scoată dintre resturile ei - dar neatins, fără vînătăi, doar cu laba piciorului stîng lipsă.

- Ca-n Macao, Andy, spusese Dunross cu un zîmbet ciudat. Doar un accident! De fiecare dată.

A doua oară explodase motorul, dar scăpase fără nici o julitură. Se șoptise că motorul său fusese "aranjat" și lumea vorbea de dușmanul său, Quillan Gornt, dar nu pe față. Quillan e mort și Ian trăiește, se gîndi Gavallan, ca și mine, ca și Lochart. Afurisitul ăsta o să trăiască o veșnicie... Dumnezeule Atotputernic, încep să am idei macabre și stupide! Trebuie să le pun capăt, Mac e destul de îngrijorat și așa. Trebuie să găsesc o cale de ieșire din mizeria asta.

- În caz de urgență, Mac, o să trimit un mesaj prin Talbot. Și fă același lucru. Mă-ntorc peste cîteva zile, negreșit, și pînă atunci o să am răspunsurile - între timp am să țin avionul la sediu - Johnny poate să ne slujească de curier. E cel mai bun lucru pe care-l pot face astăzi.

Genny, care nu scosese un cuvînt și refuzase politicoasă să participe la conversație, deși ascultase cu atenție, era și ea ceva mai mult decît îngrijorată. E evident că n-avem nici un viitor aici și aș fi chiar foarte bucuroasă să plec - dac-ar veni și Duncan. Totuși nu putem să fugim pur și simplu cu coada între picioare și să-i lăsăm să fure munca de-o viață a lui Duncan! Asta l-ar omorî ca un glonț. Oh, tare-aș vrea să facă ce i se spune! Ar fi trebuit să se pensioneze anul trecut, cînd Șahul era încă la putere.

Bărbaţii! Proşti afurisiţi! Toţi! Dumnezeule Mare, ce proşti sunt bărbaţii!

Circulaţia era foarte lentă acum. De două ori trebuiseră să ocolească din pricina baricadelor ridicate de-a curmezişul drumului, amîndouă păzite de bărbaţi înarmaţi, nu Gărzi Verzi, care le făcură furioşi semn să se îndepărteze. Între resturile îngrămădite se vedeau ici şi colo trupuri, maşini incendiate şi un tanc. Ciinii scormoneau după hrană. La un moment dat, în apropiere se auziră focuri de armă şi apucară pe o stradă laterală, ocolind o bătălie încrîncenată între nişte grupări necunoscute. Un proiectil de AG rătăcit izbi o clădire din apropiere, dar fără să-i pună în pericol. McIver îşi croi drum ocolind caroseria masivă a unui autobuz, arsă, mai mult decît bucuros că insistase ca Genny să părăsească Iranul. Din nou trase cu coada ochiului în retrovizor şi îi văzu chipul alb sub pălărie şi inima lui se frînse.

E-a dracului de bună! îşi zise mîndru. Are atîta tărie. A dracului de bună, dar atît de afurisit de încăpăţînată! Urăsc afurisita aia de pălărie. Nu o prind pălăriile. De ce dracu' nu vrea să facă ce i se spune, fără să facă scandal? Săraca Gen! O să mă simt atît de uşurat cînd o să o ştiu departe de primejdie!

Lîngă aeroport, circulaţia aproape se opri. Sute de maşini pline ochi cu oameni - bărbaţi, femei şi copii, cei mai mulţi europeni, îndreptîndu-se într-acolo în urma zvonului că aeroportul fusese deschis -, Gărzi Verzi înfuriate întorcînd pe toată lumea din drum, panouri încropite grosolan, scrijelite în farsi şi în engleză cu greşeli de ortografie, bătute în trunchiurile copacilor şi pe pereţi: "ERPORT ÎNTEZIS ACUM. ERPORT DESKIDE LUNI - DACĂ TIKET ŞI VISA"

Le luă o jumătate de oră să-i convingă pe cei de la bariere să-i lase să treacă. Genny fu cea care reuşi pînă la urmă. Dar cea mai mare parte a soţiilor personalului străin, cele care trebuiseră să facă cumpărături şi să se descurce cu servitorii în viaţa de zi cu zi, puteau să vorbească cîteva cuvinte în farsi şi, deşi nu scosese o vorbă

tot drumul, se aplecă înainte și spuse cîteva cuvinte cu glas plăcut. Imediat li se făcu semn să treacă.

- Dumnezeule, Gen, e formidabil! spuse McIver. Ce i-ai spus ticălosului ăla?

- Andy, zise ea satisfăcută, te rog spune-i domnului McIver că i-am spus că el este suspect de variolă și trimis din țară.

La poarta către zona cargo și biroul lor se aflau alte Gărzi Verzi, dar de data asta le fu mult mai ușor și era limpede că erau așteptați. Avionul se afla deja pe pistă, înconjurat de camioane și Gărzi Verzi înarmate. Doi revoluționari pe motociclete le făcură semn să-i urmeze și ieșiră de pe pistă în zgomot de motoare, conducîndu-i.

- De ce ați întîrziat? spuse *mullahul* Tehrani nervos, coborînd treptele aparatului urmat de doi revoluționari înarmați.

Și Gavallan și McIver observară că purta ochelarii noi. Îl zăriră pentru o clipă pe John Hogg în cabină, iar la picioarele scărilor, unul dintre revoluționari cu pistolul mitralieră pregătit în mînă.

- Avionul trebuie să decoleze imediat. De ce ați întîrziat?

- Îmi pare rău, Excelență! Circulația. *Insh'allah*, îmi pare rău, spuse McIver prudent. Am înțeles de la căpitanul Lane că lucrarea domniei voastre în folosul *Ayatolahului*, fie să trăiască veșnic, a fost satisfăcătoare.

- N-a fost îndeajuns timp ca să termin tot ce aveam de lucru. Așa a vrut Allah. Este ăăă... este necesar să mă duc și mîine. O să aranjați, vă rog, pentru nouă dimineața.

- Cu plăcere! Aici este lista pasagerilor și echipajul.

McIver îi întinse hîrtia. Gavallan, Genny și Armstrong se aflau trecuți acolo, Armstrong ca plecînd în concediu. Tehrani citi ușor hîrtia, evident extaziat de noii săi ochelari.

- Unde este acest Armstrong?

- Oh, am crezut că e la bord!

- Nu e nimeni la bord în afara echipajului, spuse nervos *mullahul*, imensa plăcere de-a fi în stare să vadă

covîrşindu-i enervarea că îngăduise avionului să aterizeze.

Era bucuros c-o făcuse, ochelarii erau un dar de la Allah şi cea de-a doua pereche promisă de pilot, săptămîna viitoare, avea să-l pună la adăpost de un eventual accident şi cea de-a treia pereche, numai pentru citit... Oh, Allah e mare! Allah e mare! Toate mulţumirile lui Allah c-a pus gîndul în capul pilotului şi că îmi îngăduie să văd atît de bine!

- Avionul trebuie să decoleze imediat!

- Nu stă în firea domnului Armstrong să întîrzie, Excelenţă! spuse Gavallan încruntîndu-se. Nici el, nici McIver nu auziseră de el de ieri, nici nu venise la apartamentul lor noaptea trecută.

În dimineaţa aceea, Talbot ridicase din umeri spunînd că Armstrong fusese reţinut, dar să nu-şi facă griji, avea să ajungă la vreme la aeroport.

- Poate că aşteaptă la birouri, spuse Gavallan.

- Nu-i nimeni acolo dintre cei care n-ar trebui să se afle acolo. Avionul o să decoleze acum! Nu pot s-aştept! Urcaţi, vă rog, avionul va decola imediat!

- Perfect, spuse Gavallan. Cum vrea Allah. Apropo, am avea nevoie de o aprobare pentru un '125 care să se întoarcă sîmbătă şi aprobare pentru un '206 care să plece mîine la Tabriz.

Cu mare protocol, îi întinse hîrtiile completate îngrijit.

- Ăăă, avionul poate să se-ntoarcă, dar nici un zbor la Tabriz!

- Dar, Excelenţă...

- Nu, nu, spuse *mullahul*, conştient că ceilalţi îl priveau.

Ordonă camionului care bloca pista să se tragă din drum şi se uită la Genny care ieşise din maşină, încuviinţînd aprobator. Gavallan şi McIver fură surprinşi să observe că acum îşi băgase părul sub eşarfa pălăriei, astfel că nici un fir nu i se zărea şi cu haina ei lungă dădea aproape impresia că purta *chador*.

- Vă rog a urca la bord!

- Mulțumesc, Excelență! spuse ea într-o farsi corectă, pe care o tot repetase cu ajutorul unui dicționar toată dimineața și cu exact atîta seriozitate cîtă trebuia. Dar cu îngăduința domniei voastre am să rămîn. Soțul meu nu este atît de sănătos la cap cum ar trebui să fie, în ultima vreme, dar domnia voastră - fiind un om de o deosebită inteligență - o să înțelegeți că, deși o femeie nu poate să se împotrivească dorințelor soțului ei, stă scris că însuși Profetul a trebuit să fie îngrijit.

- Adevărat, adevărat, spuse *mullahul* uitîndu-se gînditor la McIver.

McIver se holbă perplex, fără să înțeleagă mare lucru.

- Rămîi, dacă dorești!

- Mulțumesc, spuse Genny cu foarte multă politețe. Atunci am să rămîn. Mulțumesc, Excelență, pentru îngăduința și înțelepciunea domniei voastre!

Își ascunse satisfacția față de șiretenia ei și spuse în engleză:

- Duncan, *mullahul* Tehrani e de acord că trebuie să rămîn.

Îl văzu încruntîndu-se și continuă dintr-o suflare:

- Am să aștept în mașină.

McIver ajunse acolo înaintea ei.

- Ai să te urci ca dracu' în fofează, sau te pun cu forța la bord.

- Nu fi prost, Duncan, dragule - era atît de supusă! - și nu striga, îți face rău la tensiune!

Gavallan se apropie și o parte din încrederea ei se evaporă. În jurul lor zăpada era murdară, cerul murdar, iar tineri cu chipuri întunecate se holbau la ea.

- Știi că într-adevăr iubesc locurile astea, spuse ea zîmbitoare. Cum aș putea să plec?

- Tu... afurisito, pleci!

McIver era atît de furios că abia putea să vorbească și pentru o clipă Genny se temu că mersese prea departe.

- Plec și eu cînd ai să pleci și tu, Duncan!

- Chiar acum!

- Nu plec! Repet: nu plec fără tine! Şi dacă încerci să mă forţezi, am să fac atîta teatru că n-ai să mai vezi avion şi aeroport pînă la Judecata de Apoi. Andy, explică-i acestui... acestei persoane! O, ştiu că puteţi amîndoi să mă tîriţi la bord, dar dac-o faceţi, o să vă stricaţi obrazul şi vă cunosc eu prea bine pe amîndoi! Andy!

Gavallan rise:

- Mac, ai încurcat-o!

În ciuda mîniei sale, McIver rise şi el, iar *mullahul* care asculta şi privea scutură din cap dispreţuitor în faţa capriciilor necredincioşilor.

- Gen, ai pritocit chestia asta toată vremea, bolborosi McIver.

- Cine, eu?!

Era inocenţa întruchipată.

- Să moară mincinosul!

- E-n regulă, Gen, spuse McIver cu buzele tremurînd, e-n regulă, ai cîştigat! Dar să ştii că ţi-ai pierdut mult mai mult decît prestigiul!

- Urcaţi! spuse *mullahul*.

- Ce facem cu Armstrong? zise McIver.

- Ştie regulile şi ora.

Gavallan o îmbrăţişă pe Genny şi-i scutură mîna lui McIver.

- Ne vedem curînd şi ai grijă!

Urcă la bord. Reactorul decolă.

În timpul lungului drum de întoarcere către birou, nici Genny, nici Duncan McIver nu băgară de seamă trecerea timpului. Amîndoi erau preocupaţi. Gen stătea pe scaunul din faţă cu palma odihnindu-se uşor pe genunchiul lui. Era foarte obosită, dar foarte satisfăcută.

- Eşti o femeie de treabă, Gen, spusese el în clipa în care rămăseseră singuri. Dar n-am să ţi-o iert!

- Da, Duncan! spusese ea supusă, aşa cum orice femeie de treabă o face din cînd în cînd.

- N-am să te iert niciodată, să ştii!

- Da, Duncan!

- Şi nu mai zice "Da, Duncan"!

Condusese o vreme, apoi spusese morocănos:

- Mi-ar fi plăcut să te știu la adăpost în Al Shargaz, dar mă bucur că ești aici.

Înțeleaptă, ea nu scosese o vorbă. Se mulțumise să zîmbească și-și pusese palma pe genunchiul lui. Acum erau amîndoi liniștiți.

Urmă o călătorie enervantă, cu multe ocoluri, multe împușcături și multe cadavre și ciini și mulțimi înfuriate de oameni, gunoaie, străzile nefiind curățate deja de luni întregi, iar rigolele înfundate. Noaptea se lăsă pe nesimțite și frigul se aspri. Mașini ciudate și cîteva camioane militare încărcate cu oameni trecură vîjîind pe lîngă ei, nepăsători la felul cum circulau.

- Ești obosit, Duncan? Nu vrei să conduc eu?

- Nu. Mi-e bine, mulțumesc.

Se simți foarte obosit și foarte bucuros cînd, în cele din urmă, dăduseră colțul în strada lor amenințător de întunecoasă, ca toate celelalte, singura lumină provenind de la biroul lor de la ultimul etaj. Ar fi preferat să lase mașina în stradă, dar era sigur că atunci cînd avea să se înapoieze benzina îi va fi fost furată din rezervor - deși acesta avea încuietoare - asta dacă mașina avea să mai fie acolo. Intră în garaj, încuie mașina, încuie garajul și urcă scările. Charlie Petikin îi aștepta pe palier cu chipul alb ca varul.

- Salut, Mac, slavă Domnului!

Apoi o zări pe Genny și se opri.

- Oh, Genny, ce - ce s-a întîmplat? N-a ajuns avionul?

- A ajuns, răspunse McIver. Ce dracu' s-a întîmplat, Charlie?

Petikin încuie ușa biroului după ei și trase cu coada ochiului la Genny, care spuse obosită:

- E-n regulă, mă duc la toaletă.

Iisuse Christoase, se gîndi, e un joc atît de prostesc! N-o să învețe niciodată! Duncan o să-mi spună deîndată ce o să rămînem singuri, așa că oricum o să aflu și mi-ar fi plăcut mai mult să o aflu de la sursă. Își tîrî obosită picioarele către ușă.

- Nu, Gen! spuse McIver și ea se opri uluită. Ai vrut să rămîi, așa că...

Ridică din umeri și ea observă o schimbare la el și nu știa dacă bună sau rea.

- Hai să auzim, Charlie.

- Rudi a luat legătura cu noi prin radio, acu' mai puțin de o juma' de oră! începu Charlie Petikin dintr-o suflare. HBC a fost doborît, s-a tras în el în zbor, nu sunt supraviețuitori.

Genny și McIver se albiră.

- O, Dumnezeule!

Femeia bîjbîi după un scaun.

- Nu înțeleg ce se întîmplă, spuse Petikin neajutorat. E o nebunie, ca un vis, dar Tom Lochart n-a pățit nimic. E la Bandar-e Delam, cu Rudi.

McIver reveni la viață.

- Tom e teafăr? explodă el. A scăpat?

- Nu ieși dintr-un elicopter în care "s-a tras în zbor". Nimic din toate astea n-are sens, decît dacă e vreo înscenare. Tom zbura cu o încărcătură de piese de schimb, nu cu pasageri, dar ofițerul ăsta a spus că elicopterul era plin cu oameni și Rudi a zis: "Spune-i domnului McIver că eu, căpitanul Lochart, m-am întors din concediu". Am vorbit chiar cu el.

McIver rămase cu gura căscată.

- Ai vorbit cu el? E teafăr? Ești sigur? Din ce concediu, pentru Dumnezeu!

- Nu știu, dar chiar am vorbit cu el. A venit la microfon.

- Stai o clipă, Charlie! Cum a dat de noi Rudi? E la Kowiss?

- Nu. Spunea că ne cheamă de la Controlul Aerian de la Abadan.

McIver mormăi o obscenitate, ușurat în privința lui Lochart și în același timp cutremurat de soarta lui Valik și a familiei lui. Plin cu oameni? Ar fi trebuit să fie numai patru. Ar fi avut nevoie pe loc de răspunsuri la cincizeci de întrebări și știa că n-avea cum să scape din capcană, că el și Tommy erau amestecați. Nu spusese nimănui în afară de Gavallan de adevărata misiune a lui Lochart sau de dilema în care se aflase autorizînd-o.

- Hai s-o luăm de la capăt, Charlie, cuvînt cu cuvînt! Trase cu coada ochiului la Genny care înghețase. Te simți bine, Gen?

- Da, da! Mă duc să-mi fac un ceai!

Vocea ei le păru amîndurora foarte slabă. Se duse în chicinetă. Tremurînd, Petikin se așeză pe marginea unui birou.

- Pe cît de exact îmi amintesc, Rudi a spus: "Am lîngă mine un ofițer de la Forțele Aeriene Iraniene și îmi trebuie un răspuns oficial". Apoi în difuzor s-a auzit cealaltă voce: "Aici maiorul Qazani, de la Contraspionajul Aviației. Vă cer să-mi răspundeți imediat la întrebări. HBC este o înregistrare a *S-G* sau nu?" Ca să cîștig timp, am zis: "Stați o clipă să iau dosarul!" Am așteptat sperînd un semn de la Rudi, dar n-am prins nimic, așa că mi-am închipuit că totul era în regulă și am zis: "Da, EP-HBC e un '212 de-al nostru". Imediat Rudi a izbucnit și a înjurat cum nu l-am auzit niciodată pînă acum și a spus ceva cam așa: "Pentru Dumnezeu, asta-i groaznic, pentru că HBC a încercat să fugă în Irak și aviația aeriană, pe bună dreptate, a doborît aparatul trimițîndu-l cu toți cei de la bord în iadul pe care-l merită. Cine dracu' îl pilota? Și cine dracu' era la bord?"

Petikin își șterse o picătură de sudoare.

- Cred c-am înjurat și eu, m-am pierdut cu firea o clipă, nu pot să-mi amintesc prea bine, Mac, apoi am spus ceva cam așa: "Groaznic! Stai așa, o să iau registrul de zbor", sperînd ca dracu' că vocea o să sune mai mult sau mai puțin în regulă. L-am luat și am văzut numele lui Nogger tăiat, scris alături "bolnav", apoi numele lui Tom Lochart și semnătura ta autorizînd zborul. Se uită neajutorat la McIver. Era limpede că Rudi nu voia să spun că era Tom, așa că am spus doar că după registrul nostru de zbor nu figurează încredințat cuiva.

McIver roși.

- Dar dacă tu...

- Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac atunci, pentru Dumnezeu! I-am zis că nu e încredințat nimănui. Rudi a început din nou să înjure, dar mi s-a părut că suna

diferit acum, mai ușurat. "Ce dracu' spui acolo?!" mi-a zis. "Spun doar, căpitane Lutz, că după registrele noastre HBC e încă în hangar la Doshan Tappeh. Dacă a dispărut, înseamnă că a fost furat", am spus, sperînd că glasul meu sună convingător. Mac, bîjbîiam și încă nu înțelegeam care era problema. Apoi cealaltă voce a zis: "Problema astă va fi rezolvată oficial, imediat. Vă cer să-mi trimiteți imediat registrele voastre de zbor". I-am spus: "*Okay*, unde doriți să le trimit?" Asta l-a descumpănit puțin, pentru că sigur n-am cum să i le trimit acum. Pînă la urmă, a zis să păstrăm registrele la loc sigur și-o să primim mai tîrziu instrucțiuni. Apoi a venit Tom la aparat și-a zis ceva cam așa: "Căpitane Petikin, te rog transmite-i scuzele mele domnului McIver pentru c-am întîrziat în concediu, dar am fost prins de o nițsoare într-un sat la sud de Kermanshah. Cît de curînd pot, vin acasă".

Petikin răsuflă adînc, se uită la Genny, apoi din nou la McIver.

- Asta e. Asta e tot. Ce crezi?
- Despre Tom, nu știu.

McIver se duse greoi pînă la fereastră, Petikin și Genny simțind și ei greutatea care-l apăsa. Pe pervaz se strînsese zăpadă, vîntul se întețise. În depărtare se auzeau focuri sporadice de armă - puști și pistoale mitralieră - dar nici unul dintre ei nu le dădu atenție.

- Genny, eu....

- Nu are nici un sens, Charlie! Nici un sens în ceea ce-l privește pe Tom.

Turnă apa clocotită în ceainic, lîngă cești deja pregătite, bucuroasă că are ceva de făcut cu mîinile, simțindu-se neajutorată și dorind să plîngă, dorind să strige împotriva nedreptății, să strige la oricine și orice, știind că Tom și Duncan erau prinși în cursă, Duncan al ei semnase planul de zbor, știind că nu putea să pomenească nimic despre Annoush sau despre copii sau despre Valik, *dacă* fuseseră la bord - trebuie să fi fost la bord; dar atunci cine pilota, dacă nu era Tommy?

- Furtul... ei bine, e evident că Tommy este pe autorizația de aici, ca și Duncan. Autoritățile din Teheran

au încă autorizația. Autorizația are numele lui Duncan pe ea, deci furtul nu prea are un sens.

- Acum îmi dau seama de asta, dar la vremea aia ideea părea bună.

Petikin se simțea groaznic. Ridică registrul de zbor.

- Mac, ce-ar fi să-l pierdem, să scăpăm de el?

- Controlul de zbor de la Teheran are încă originalul. Tom a realimentat. Trebuie să fie vreun registru și pe-acolo.

- Pe vremuri obișnuite, sigur, dar acum, cu toată porcăria asta?

- Poate.

- Poate-am putea obține originalul!

- Haide, pentru Dumnezeu, ceri luna de pe cer!

Genny începu să toarne ceaiul în cele trei cești. Tăcerea se adînci. Doborît, Petikin spuse:

- Și tot nu văd cum, dacă Tom a pornit-o de la Doshan Tapeh... Și dup-aia? Decît dacă aparatul a fost furat pe drum sau cînd realimenta.

Își trecu nervos degetele prin păr.

- Trebuie să fi fost furat. Unde a realimentat? Kowiss? Poate-ar putea să ne-ajute!

McIver nu răspunse, se mulțumi să privească lung în noapte. Petikin așteptă, apoi răsfoi registrul de zbor, găsi copia și se uită pe dos.

- Isfahan? spuse el surprins. De ce Isfahan?

McIver nu-i răspunse nici de data asta. Genny adăugă lapte condensat în ceai și-i dădu o ceașcă lui Petikin.

- Cred că te-ai descurcat foarte bine, Charlie! spuse ea, neștiind ce să spună altceva, apoi îi duse cealaltă ceașcă lui McIver

- Mulțumesc, Gen!

Îi văzu lacrimile și izbucni și ea la rîndul ei în plîns. El își petrecu o mînă în jurul umerilor ei, gîndindu-se la Annoush și la petrecerea de Crăciun pe care ea și Genny o dădeau pentru toți copiii prietenilor lor, cu atît de puțin timp în urmă, la micii Setarem și Jalal, stelele tuturor jocurilor, copii atît de minunați, acum hălci de carne pentru corbi.

- Veste bună cu Tommy , dragule, nu-i așa? spuse ea printre propriile lacrimi, uitînd de Petikin.

Stînjenit, Petikin ieși și închise ușa după el și nici unul dintre ei nu observă plecarea lui.

- E bine ce-am auzit de Tommy, spuse din nou. Ăsta-i un lucru bun.

- Da, Gen. Ăsta e un lucru bun.

- Ce-am putea face?

- Să așteptăm! Om trăi și om vedea! Sper din tot sufletul ca ei să nu fi pățit-o, dar... dar cumva știu că au fost la bord.

Îi îndepărtă lacrimile cu afecțiune.

- Dar vine sîmbăta, Gen, și cînd avionul pleacă, tu o să fii la bord, îi spuse blînd. Ți-am promis că numai pînă punem în ordine treaba asta, însă de data asta trebuie să pleci.

Ea dădu din cap. McIver gustă din ceai. Avea un gust foarte bun. Zîmbi în jos, către ea.

- Ai făcut un ceai al dracului de bun, Gen, spuse.

Dar asta nu îndepărtă spaima sau suferința femeii - sau furia împotriva tuturor omorurilor și inutilității și tragediei și brutala năruire a vieților lor plăcute, sau anii cu care îl îmbătrîneau toate astea pe soțul ei. Grijile-l omoară, îl omoară! își zise cu furie crescîndă. Și-apoi, pe neașteptate, i se arătă răspunsul. Se uită în jur, să se asigure că Petikin nu se află acolo.

- Duncan, șopti ea, dacă nu vrei ca ticăloșii ăștia să ne fure viitorul, de ce nu plecăm luînd totul cu noi? Ei? Aparate, piese și personal?

- Nu putem să facem asta, Gen. Ți-am spus-o de cincizeci de ori!

- O, ba da, putem - dacă vrem și dac-avem un plan!

O spusese cu asemenea încredere nestrămutată, că îl molipsi și pe el.

- Andy o să ne-ajute. Andy poate să facă planuri, noi nu - tu poți să le duci la îndeplinire, el nu poate. Ei nu ne doresc aici. Așa să fie, atunci o să plecăm! Dar cu aparatele noastre și piesele noastre și cu mîndria noastră. Va trebui să fim foarte precauți, dar putem s-o facem. Putem s-o facem, știu că putem!

CARTEA A - II - A

SÎMBĂTĂ
17 februarie 1979

CAPITOLUL 30

La Kowiss; ora 6,38 dimineața. *Mullahul* Hussain stătea cu picioarele încrucișate pe o cuvertură subțire, verificînd funcționarea pistolului său mitralieră AK 47. Cu mișcări experimentate, montă la locul lui noul încărcător.

- Bun! spuse.

- O să mai fie lupte astăzi? întrebă soția lui.

Se afla în celălalt colț al încăperii, stînd în picioare lîngă o sobă în care ardeau lemne, pe care se încălzea o oală cu apă pentru prima ceașcă de cafea a zilei. *Chadorul* ei negru foșni cînd se mișcă, ascunzînd că era din nou însărcinată.

- Cum o vrea Allah.

Îl înghină ca un ecou, încercînd să-și ascundă teama, înspăimîntată de ce s-ar putea întîmpla cu ei cînd bărbatul ei va obține martiriul pe care-l căuta atît de neobosit, dorind din adîncul inimii să poată striga din vîrful minaretului că era prea greu de îndurat acest sacrificiu pe care îl cerea Allah, ei și copiilor ei. Șapte ani de căsătorie și trei copii în viață și patru morți și cumplita sărăcie a tuturor acestor ani, un contrast atît de mare cu traiul de dinainte, în familia ei, care avea o tarabă de măcelar în bazar - întotdeauna mîncare îndeajuns și risete, și putința de-a ieși afară fără *chador*, petreceri la iarbă verde și chiar mergeau la cinema, toate astea adînciseră cute pe fața ei odată atrăgătoare. Voia lui Allah, dar nu-i cinstit, nu-i cinstit! O să murim de foame! Cine-o să vrea să țină familia unui *mullah* mort? Cel mai mare fiu al lor, Ali, un băiețel de șase ani - stătea pe vine lîngă ușa colibei cu o singură încăpere, aflată lîngă moschee, urmărind cu atenție fiecare mișcare a tatălui său. Cei doi frați mai mici, de trei și de doi ani, dormeau pe salteaua de paie așezată direct pe podeaua de pămînt,

înfăşuraţi într-o veche pătură militară, ghemuiţi unul în celălalt ca nişte pisoi.

În încăpere se afla o masă grosolană de lemn şi două bănci, cîteva oale şi crătiţi, o saltea mare şi una mai mică pe covoare vechi, un opaiţ pentru iluminat. Un robinet care citeodată funcţiona, lăsînd să curgă apa. Rigola de afară servea la spălat şi la aruncatul gunoiului. Nimic nu împodobea pereţii văruiţi în alb, de pămînt uscat. Muşte şi alte insecte şi într-o nişă, cu faţa spre Mecca, un Coran foarte uzat.

Abia se crăpase de ziuă. Era rece şi cerul înnorat. Hussain făcuse deja chemarea pentru rugăciunea de dimineaţă în moschee şi ştersese murdăria de pe armă, ungînd-o cu grijă, curăţindu-i ţeava de pulberea arsă, şi umpluse încărcătorul.

Acum e gata, ca întotdeauna, îşi zise mulţumit. Era pregătit să împlinească şi mai departe lucrarea lui Allah şi era destulă treabă pentru o astfel de armă: AK 47, mult mai bună decît M14, mai simplă, mai robustă şi la fel de precisă la distanţă mică. Nătărăii americani, nătărăi ca întotdeauna, să facă o armă de infanterie complicată şi precisă la o mie de metri, cînd cea mai mare parte a luptelor se duceau la distanţă de trei sute de metri şi puteai să tîrăşti în noroi un AK 47 toată ziua şi tot era în stare să facă ceea ce se aştepta de la el: să ucidă. Moarte duşmanilor lui Allah!

Deja avuseseră loc ciocniri între Gărzile Verzi şi islamicii marxişti şi alţi simpatizanţi de stînga, în Kowiss şi la Gach Saran, un oraş în apropiere, spre nord-vest, cu o rafinărie de petrol. Ieri, după asfinţit, condusese Gărzile Verzi împotriva uneia dintre casele conspirative *Tudeh*, întîlnirea fiind trădată de unul dintre membri în schimbul speranţei de iertare. Nu fusese iertat cîtuşi de puţin. Bătălia fusese bruscă, scurtă şi sîngeroasă. Fuseseră ucişi unsprezece oameni şi el spera că printre ei se afla unul dintre lideri. Pînă atunci, cei din *tudeh* nu ieşiseră încă în stradă în forţă, dar o demonstraţie numeroasă fusese organizată de ei pentru mîine după-amiază, în sprijinul demonstraţiei *tudeh* din Teheran.

chiar dacă Khomeini avertizase în mod deosebit împotriva ei. Confruntările erau deja plănuite, amîndouă părțile știau. Vor muri mulți, își zise întunecat. Moarte dușmanilor Islamului!

- Uite, spuse femeia, dîndu-i nectarul fierbinte, dulce și negru, singurul lux pe care și-l îngăduia, cu excepția vinerilor sfinte, a unor zile anume și întreaga lună sfîntă a *Ramadamului,* în timpul căreia renunța bucuros la cafea.

- Mulțumesc, Fatima, spuse politicos.

Cînd fusese numit *mullah*, părinții săi îi găsiseră nevastă, iar mentorul său, *ayatolahul* Isfahani îi spusese să se căsătorească, așa că el se supusese.

Bău cafeaua bucurîndu-se de ea și-i înapoie ceașca. Căsătoria nu-l abătuse de la calea sa, deși din timp în timp îi făcea plăcere să doarmă alături de ea, să-i simtă în frigul iernii pulpele groase și fierbinți, cîteodată întorcînd-o spre el, împreunîndu-se, apoi adormind din nou, dar niciodată cu adevărat liniștit.

Am să fiu liniștit doar în Paradis. Numai atunci, își zise, înfierbîntîndu-se din nou, simțindu-se atît de aproape de țel. Mulțumesc lui Allah că am primit numele după *imamul* Hussain, martirul martirilor, al doilea fiu al *imamului* Ali, Marele Martir de acum treizeci de secole; în bătălia din Karbala. N-o să-l uităm niciodată! Se înfierbîntă și mai mult, ușurat acum de durerile Ashurei, cea de-a zecea zi a Muharramului, trecută de cîteva săptămîni, aniversarea acelui martiraj, cea mai sfîntă zi șiită, o zi a plîngerii. Spatele încă mai purta urme. În ziua aceea fusese din nou în Qom, ca și anul trecut și cel dinaintea lui, luînd parte la procesiunile de Ashura, procesiunile de purificare, alături de zeci de mii de alți iranieni, flagelîndu-se ca să-și amintească de martiriul divin, sîngerîndu-se cu bice și lanțuri și cîrlige. Îi trebuiseră multe săptămîni ca să se refacă, să fie în stare să stea în picioare fără dureri. Voia lui Allah, își spuse mîndru. Durerea nu înseamnă nimic; lumea asta nu înseamnă nimic. M-am ridicat împotriva lui Peshadi de la baza aeriană și am cucerit baza și am supus-o și l-am

adus la Isfahan în lanțuri, așa cum mi s-a poruncit, și acum, astăzi, am să mă duc din nou la unitatea militară să cercetez străinii și să-i supun pe ei și pe acest Zataki sunit care crede că e Gingis Han, iar în după-amiaza asta am să conduc din nou drept-credincioșii împotriva ateiștilor *tudehi*, pentru a împlini lucrarea lui Allah, supunîndu-mă *Imamului*, care se supune numai lui Allah. Mă rog ca astăzi să fiu primit în Păradis, unde drept-credincioșii se odihnesc pe canapele așternute cu brocart și fructele celor două grădini stau să fie culese - cuvintele atît de familiare ale Coranului îi erau întipărite în creier.

- N-avem de mîncare, îi spuse nevasta, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

- O să primiți mîncare de la moschee, spuse, și fiul său Ali deveni și mai atent, oprindu-se cîteva clipe din scărpinatul mușcăturilor de purici și alte insecte.

- De-acum înainte tu și copiii n-o să mai fiți flămînzi. O să împărțim zilnic *horisht* și orez celor nevoiași, așa cum am făcut de-a lungul istoriei.

Zîmbi către Ali, se întinse și îi ciufuli părul.

- Allah știe că suntem printre cei nevoiași.

De cînd se întorsese Khomeini, moscheile își reluaseră acest străvechi rol de a împărți zilnic hrană simplă, dar hrănitoare, mîncare adunată ca parte din *zakat*, sau cumpărată cu bani din *zakat* - zeciuiala voluntară la care toți mahomedanii erau supuși - care redevenise acum din nou prerogativa exclusivă a moscheilor. Hussain aruncă cîteva blesteme asupra Șahului, care anulase în urmă cu doi ani subsidiile anuale ale *mullahilor* și moscheilor, provocîndu-le o asemenea sărăcire și suferință.

- Du-te cu oamenii la moschee. Cînd vor primi toți mîncare, ia cît îți trebuie pentru tine și copii. Să faci așa în fiecare zi.

- Mulțumesc.

- Mulțumește-i lui Allah.

- O fac, o, da, o fac.

Hussain își trase cizmele și își trecu arma pe umăr.

- Pot să vin și eu, tată? întrebă Ali cu vocea sa subțire. Vreau și eu să împlinesc lucrarea lui Allah!

- Sigur, vino cu mine.

Femeia încuie ușa după ei și se așeză pe bancă, stomacul arzînd-o de foame, simțindu-se slăbită și cuprinsă de grețuri, prea obosită pentru a mai alunga muștele care se așezaseră pe fața ei. Era în cea de-a opta lună. Moașa îi spusese că de data asta avea să fie mai greu ca înainte, pentru că copilul era așezat într-o poziție greșită. Începu să plîngă, amintindu-și zvîrcolirile și suferințele și țipetele ultimei nașteri și ale celei dinaintea ei și a tuturor celorlalte.

- Nu te îngrijora, o liniștise bătrîna moașă, ești în mîinile lui Allah. Puțină balegă proaspătă de cămilă pe pîntece o să îndepărteze durerile. Datoria unei femei e de a naște copii și ești tînără.

Tînără? Am douăzeci de ani și sunt bătrînă, bătrînă-bătrînă! Știu asta și știu și de ce și am minte și ochi și pot chiar să-mi scriu numele și știu că putem s-o ducem mai bine, și *Imamul* știe, iar asta se va întîmpla odată ce străinii vor fi dați afară și smuls răul adus de felul lor de viață. *Imamul* - Allah să-l apere! - este înțelept și bun și vorbește cu Allah, se supune numai lui Allah, iar Allah știe că femeile nu sunt lucruri neînsufletite de care să-ți bați joc și să le arunci înapoi în zilele Profetului, cum vor niște fanatici. *Imamul* o să ne apere de extremiști și n-o să îngăduie să fie retras Actul Familiei dat de Șah, care ne-a dat dreptul să votăm și ne-a apărat împotriva divorțului pronunțat la bunul plac al bărbatului, n-o să îngăduie să ni se ia dreptul la vot, toate drepturile și libertățile cîștigate, sau dreptul de-a alege dacă vrem să purtăm *chador* sau nu, niciodată - dac-o să vadă cît de tare ne împotrivim, cînd o să vadă în întreaga țară hotărîrea noastră neclintită.

Fatima își uscă lacrimile și se simți mai bucuroasă la gîndul demonstrației plănuite peste trei zile și o parte din durere se topi. Da, noi, femeile, o să demonstrăm pe străzile Kowissului, sprijinind mîndre surorile noastre din marile orașe, Teheran, Kom și Isfahan, doar că eu o

să port de bunăvoie *chador* din cauza lui Hussain. O, cît de minunat va fi să ne arătăm solidaritatea cu femeile şi cu revoluţia!

Veştile despre demonstraţiile plănuite la Teheran străbătuseră Iranul, pe ce căi nimeni nu era sigur, dar toate femile ştiau. Şi fiecare femeie hotărîse să se alăture şi toate femeile încuviinţaseră - chiar şi cele care nu îndrăzneau s-o spună.

La baza aeriană; ora 10,20 dimineaţa. Starke se afla în turnul *S-G* privind avionul care venea la aterizare cu flapsurile scoase la maximum, trecînd motoarele pe revers cu toată puterea în momentul în care atinse solul. Zataki şi Esvandiary se aflau şi ei acolo, alături de doi membri ai Gărzilor Verzi. Zataki era proaspăt ras.

- Virează dreapta la capătul pistei, EcoTangoLima-Lima, spuse răguşit sergentul Wazari, tînărul controlor de trafic şcolit de USAF.

Purta haine civile, grosolane, în locul uniformei sale îngrijite. Faţa îi era tumefiată, nasul zdrobit, îi lipseau trei dinţi şi i se umflaseră urechile în urma bătăii pe care Zataki i-o administrase în public. Acum nu putea respira pe nas.

- Opreşti în faţa turnului bazei.

- Înţeles! se auzi în difuzor vocea lui John Hogg. Repet: avem permisiunea să luăm trei pasageri, să livrăm piese de schimb de care e urgentă nevoie şi să ne întoarcem imediat la Al Shargaz. Vă rog confirmaţi.

Wazari se întoarse către Zataki, evident înspăimîntat.

- Excelenţă, vă rog iertaţi-mă, dar ce ar trebui să răspund?

- Nu spune nimic, scîrnăvie.

Zataki ridică ţeava boantă a pistolului automat. Se întoarse către Starke:

- Spune-i pilotului tău să treacă în faţă, să oprească motoarele şi apoi să-i coboare pe tarmac pe toţi cei din avion. Aparatul o să fie percheziţionat şi dacă are permisiune din partea mea poate să plece mai departe, iar

dacă n-are permisiune, n-o să plece mai departe! Dumneata vii cu mine - şi tu la fel, se întoarse către Esvandiary.

Ieşi. Starke făcu cum i se ordonase şi se întoarse să-l urmeze, dar o secundă rămase singur cu tînărul sergent. Acesta îl prinse de braţ şi-i şopti agitat:

- Pentru Dumnezeu, ajută-mă să urc la bord, căpitane! O să fac orice! Orice!

- Nu pot! E imposibil! spuse Starke, părîndu-i rău pentru om.

Cu două zile în urmă, Zataki adunase pe toată lumea şi-l bătuse pe sergent pînă-l lăsase fără simţiri "pentru crime împotriva revoluţiei", îl trezise, îl făcuse să mănînce murdării şi-apoi îl bătuse din nou pînă la leşin. Numai Manuelei şi celor foarte bolnavi li se îngăduise să nu participe.

- Cu neputinţă!

- Te rog! Te implor! Zataki e nebun! O să...

Wazari se întoarse înspăimîntat cînd un membru al Gărzilor Verzi apăru în uşă. Starke trecu pe lîngă el, coborî scările şi ieşi pe tarmac, ascunzîndu-şi tulburarea.

Freddy Ayre se afla la volanul Jeepului. Manuela era lîngă el, împreună cu unul dintre piloţii englezi şi Jon Tyrer, cu un bandaj peste ochi. Manuela purta pantaloni largi, un pardesiu lung şi părul legat sub o şapcă de pilot.

- Urmează-ne, Freddy, spuse Starke şi se urcă lîngă Zataki pe scaunele din spate ale maşinii.

Esvandiary întoarse cheia în contact şi porni în viteză ca să intercepteze avionul care întorcea la capătul pistei principale, întovărăşit periculos îndeaproape de un roi de camioane ale Gărzilor Verzi şi de două motociclete.

- Nebunii, murmură Starke.

Zataki rîse cu dinţi albi.

- Entuziaşti, pilotule, nu nebuni.

- Cum o vrea Allah!

Zataki trase cu coada ochiului la el, devenind serios.

- Vorbeşti limba noastră, ai citit Coranul şi ne cunoşti viaţa. E vremea să spui Shahada înaintea a doi martori şi să devii mahomedan. Aş fi onorat să fiu unul dintre ei.

- Şi eu, spuse imediat Esvandiary, dorind de asemenea să pună umărul la salvarea unui suflet, deşi nu din acelaşi motiv.

IranOil avea nevoie de piloţi pregătiţi ca să pună pe roate producţia, la capacitate maximă, în timp ce aveau să fie pregătiţi iranienii care să ia locul piloţilor străini, iar un Starke mahomedan putea fi unul dintre aceştia.

- Aş fi şi eu, de asemenea, prea onorat de a vă fi martor.

- Mulţumesc, răspunse Starke în farsi.

În decursul anilor, gîndul îi trecuse şi lui prin minte. Odată, pe cînd se afla în Anglia, liniştit, şi tot ce avea de făcut era să piloteze în cît mai multe misiuni posibil şi să aibă grijă de oamenii săi şi să rîdă cu Manuela şi copiii - a fost asta doar acum o jumătate de an - îi spusese Manuelei:

- Ştii, Manuela, sunt multe lucruri grozave în mahomedanism.

- Te gîndeşti la cele patru neveste, iubitule?! spusese ea dulce şi imediat el se pusese în gardă.

- Hai, Manuela, vorbeam serios! Sunt foarte multe în Islam...

- Pentru bărbaţi, nu pentru femei. Nu spune Coranul: "şi drept-credincioşii", bărbaţii va să zică, "vor sta pe aşternuturi de mătase şi vor avea *hurii* pe care nici om, nici duh nu le-au atins" - Conroe, dulceaţă, n-am reuşit niciodată să desluşesc chestia asta! De ce trebuie să fie veşnic virgine?! Ajută asta cu ceva bărbaţii? Şi oare femeile primesc acelaşi tratament - cîţi bărbaţi tineri şi pofticioşi doresc?

- Nu vrei să asculţi, pentru Dumnezeu? Vroiam să spun că dacă ai fi trăit în deşert, în mijlocul deşertului Sahara sau al celui Saudit - aminteşte-ţi vremea cînd am fost în Kuweit şi am ieşit, doar tu şi cu mine, am ieşit în deşert, stelele mari cît scoicile şi tăcerea atît de adîncă, noaptea atît de curată şi nemărginită, noi atît de insignifianţi. Îţi aminteşti cît de atinşi am fost de Infinit? Aminteşte-ţi ce-am spus: "Acum înţeleg. Dacă eşti nomad şi născut într-un cort, poţi fi stăpînit de Islam".

- Şi adu-ţi aminte, dragoste, ce am spus eu: că noi nu ne-am născut în nici un afurisit de cort.

Zîmbi, amintindu-şi cum o prinsese în braţe şi o sărutase sub stele şi se umpluseră unul de celălalt. Mai tîrziu el spusese:

- Am vrut să spun - învăţătura pură a lui Mahomed. Vroiam să zic cum, cu atît de mult spaţiu, atît de înspăimîntător în nemărginirea lui, că simţi nevoia unui adăpost sigur, că Islamul ar fi un astfel de adăpost, poate singurul. Învăţăturile sale, cele de la origini, nu sunt înguste. Nu cele răstălmăcite de fanatici.

- O, sigur, dragule! spusese ea cu cel mai dulce glas al ei. Dar noi nu trăim în nici un deşert şi n-o s-o facem niciodată şi tu eşti Conroe, iubitule, Starke, pilot de elicopter, şi chiar în clipa în care ai să începi să te gîndeşti la cele patru neveste eu am şters-o, eu şi copiii, şi nici Texasul n-o să fie îndeajuns de mare ca să te scape de trosneala pe care o s-o capeţi de la Manuela Rosita Santa de Cuellar Perez, dragule, iubitule, scumpule mieluşel!

Zataki se uită la el şi trase adînc aer în piept, simţind mirosul de petrol, zăpadă şi iarnă.

- Poate că într-o zi o s-o fac, le spuse lui Zataki şi Esvandiary. Poate că da. Dar cînd o vrea Allah, nu acum.

- Fie ca Allah să scurteze timpul. Te risipeşti ca necredincios.

Dar deja toată atenţia lui Starke era concentrată pe avionul care venea la punctul de oprire şi către Manuela care trebuia să plece astăzi. Dificil pentru ea, al dracului de dificil, dar trebuia să plece.

În dimineaţa aceea, devreme, vorbise cu McIver prin radio, aflînd că avionul avea aprobarea să oprească la Kowiss - dacă i se aproba asta de cei de-acolo - şi că avea să ducă piese de schimb şi că mai era spaţiu pentru trei pasageri. În cele din urmă, maiorul Changhiz şi Esvandiary încuviinţaseră, dar numai după ce Starke, foarte nervos, le ceruse asta în faţa lui Zataki.

- Ştiţi că echipele noastre trebuiau să fie de mult schimbate! Unul din patru elicoptere JR 212 are nevoie de piese de schimb şi două din '206 sunt gata pentru

verificările de o mie cinci sute de ore. Dacă nu pot avea echipaje noi şi piese de schimb, nu pot să lucrez şi voi o să fiţi învinovăţiţi că nu v-aţi supus *Ayatolahului* Khomeini, nu eu!

Maşina se opri lîngă avion în şuierul descrescător al motoarelor. Uşa nu era încă deschisă şi putu să-l vadă pe John Hogg privind prin fereastra cabinei. Aparatul era înconjurat de camioane şi arme. Gărzi Verzi nervoase roiau în jur. Zataki încercă să se facă auzit şi apoi, exasperat, trase un foc în aer.

- Depărtaţi-vă de aparat! ordonă. Pe Allah şi Profet! Numai oamenii mei o să-l controleze! Depărtaţi-vă!

Morocănoase, celelalte Gărzi Verzi se traseră puţin înapoi.

- Pilotule, spune-i să deschidă repede uşa şi să scoată pe toată lumea de acolo repede, mai înainte să mă răzgîndesc.

Starke ridică degetul mare către Hogg. În clipa aceea pilotul secund deschise uşa. Scara fu coborîtă. Imediat, Zataki sări pe trepte şi rămase la capătul lor cu arma pregătită.

- Excelenţă, n-aveţi nevoie de asta, îi spuse Starke. Toată lumea afară, cît de repede puteţi, *okay*?

Erau opt pasageri: patru piloţi, trei ingineri şi Genny McIver.

- Dumnezeule, Genny! Nu m-aşteptam să te văd!

- *Hello*, Duke! Duncan a crezut că-i mai bine aşa şi... ei bine, las-o baltă.

Manuela o văzu şi coborî să o întîmpine. Se îmbrăţişară şi Starke băgă de seamă cît de mult părea să fi îmbătrînit Genny. Îl urmă pe Zataki în avionul gol. Fuseseră aşezate scaune suplimentare. În spate, lîngă toaletă, se aflau cîteva lăzi.

- Piese de schimb şi motorul de schimb de care ai nevoie! strigă John Hogg de pe locul pilotului, întinzîndu-i documentele. *Hello*, Duke!

Zataki luă documentele şi făcu un semn cu degetul mare către Hogg.

- Afară.

- Dacă nu vă supărați, eu răspund pentru aparat, vă rog să mă scuzați, spuse Hogg.

- Pentru ultima dată, afară!

Starke spuse:

- Ieși puțin de pe locul tău, Johnny. Vrea doar să verifice dacă există arme. Excelență, ar fi mai sigur dacă pilotului i s-ar îngădui să rămînă pe locul lui. Garantez eu pentru el.

- Afară!

Fără grabă, John Hogg se strecură din mica-i carlingă.

Zataki se asigură că nu se afla nimic în buzunarele laterale ale scaunului, apoi îi făcu semn să treacă înapoi în scaun și cercetă cabina.

- Astea sunt piesele de schimb care-ți trebuie?

- Da, spuse Starke și-i făcu politicos loc să coboare pe pistă, unde colonelul strigă după cîțiva dintre oamenii săi să descarce lăzile.

Oamenii o făcură cu nepăsare, izbind marginile ușii și treptele, făcîndu-l pe pilot să clipească. Apoi Zataki controlă aparatul cu grijă, negăsind nimic care să-l irite - cu excepția vinului la gheață și a băuturilor din frigider.

- Fără băutură în Iran! Nici o picătură! Se confiscă!

Puse să fie sparte sticlele pe pistă și porunci să se deschidă lăzile. Un motor, o turbină de motor și multe alte piese de schimb. Totul era trecut în documente. Starke privea din ușa cabinei, încercînd să nu iasă prea mult în evidență. Zataki întrebă:

- Cine-s pasagerii ăștia?

Ofițerul secund îi întinse lista. Era scrisă în engleză și farsi: "Piloți suplimentari, temporari, și ingineri mecanici, toți trebuind să plece de mult în concediu și să fie înlocuiți". Scrută cu privirea pe rînd numele de pe listă și oamenii.

- Duke, spuse prudent din cabină John Hogg, am pentru tine niște bani și o scrisoare de la McIver. E în regulă?

- Pentru moment, da.

- Două plicuri în buzunarul interior al uniformei mele, atîrnată acolo. Scrisoarea e numai pentru tine, a spus Mac.

Starke le găsi şi le înghesui în buzunarul interior al pufoaicei.

- Ce se întîmplă la Teheran? întrebă din colţul gurii.

- Aeroportul e un balamuc. Toată lumea încearcă să iasă cu cele trei sau patru avioane care au primit pînă acum aprobare, spuse John Hogg dintr-o suflare, şi cel puţin şase Jumbo Jeturi care-şi dau coate, aşteptînd la nesfîrşit permisiunea de aterizare. Eu, ă... eu am sărit pur şi simplu peste rînd, m-am strecurat fără o aprobare propriu-zisă şi am spus: "Oh, iertaţi-mă, credeam că am voie". Mi-am ridicat oamenii şi am şters-o. Abia am avut vreme să schimb o vorbă cu McIver - era înconjurat de o mulţime de revoluţionari cu degetul pe trăgaci şi un *mullah* ciudat, sau doi - dar părea în regulă. Petlikin, Nogger şi ceilalţi păreau cu toţii *okay*. Sunt lăsat la Al Shargaz pentru cel puţin o săptămînă, ca să fac naveta pînă aici, cum s-o putea.

Al Shargaz nu era departe de Dubai, unde S-G avea cartierul general din acea parte a Golfului.

- Avem permisiunea de la ATC Teheran să aducem piese de schimb şi echipaje care să se potrivească la număr cu cele pe care intenţionăm să le scoatem. Pare că au de gînd să ne ţină mai mult sau mai puţin la paritate şi cu toată puterea de lucru. Avem zboruri programate sîmbăta şi miercurea.

Se opri să-şi tragă sufletul.

- Mac zice să-mi găseşti vreo scuză ca să trec pe-aici din timp în timp. Trebuie să fiu un fel de curier între el şi Andrew Gavallan pînă se revine la normal.

- Ai grijă! spuse Starke şi îi acoperi gura cu palma, zărindu-l pe Zataki că aruncă o privire în sus, către avion.

Îl urmărise inspectînd pasagerii şi documentele lor, apoi îl văzu făcîndu-i un semn şi coborî scările.

- Da, Excelenţă.

- Acest om nu are viză de ieşire.

Omul era Roberts, unul dintre sondorii de vîrstă mijlocie, cu multă experiență. Îngrijorarea îi marcase obrazul deja plin de riduri.

- Am spus că n-am putut să fac rost de vreuna, căpitane Starke! N-am putut să facem rost de viză. Birourile de emigrare sunt încă închise. La Teheran n-a fost nici o problemă.

Starke aruncă o privire peste document. Expirase doar de patru zile.

- Poate de data asta ați putea să îl lăsați, Excelență! E adevărat că nu există viză...

- Nu pleacă. Rămîne.

Roberts se albi.

- Dar Teheranul mi-a dat drumul și trebuie să fiu la Londra...

Zataki îl înșfăcă de pufoaică și îl împinse din rînd, trîntindu-l la pămînt. Roberts țișni înfuriat în picioare.

- Pentru Dumnezeu, am aprobare...

Se opri. Unul dintre membrii Gărzilor Verzi își pusese carabina în pieptul lui și altul se afla în spatele lui, amîndoi pregătiți să apese pe trăgaci. Starke interveni:

- Așteaptă în jeep, Roberts. La dracu', așteaptă lîngă jeep!

Unul dintre revoluționari îi făcu brînci brutal către mașină, în timp ce Starke încerca să își ascundă propria îngrijorare: John Tyrer și Manuela nu aveau nici ei vize de ieșire valabile.

- Nu există vize, nu pleacă! repetă Zataki veninos și luă documentele următorului om.

Genny, care venea la rînd, era foarte înspăimîntată, urîndu-l pe Zataki și violența și mirosul de frică ce-o înconjura, necăjită din pricina lui Roberts care trebuia să se întoarcă în Anglia, căci unul dintre copiii săi era foarte bolnav, suspect de poliomielită, iar poșta, telefoanele și telexul puteau fi folosite doar sporadic. Îl urmări pe Zataki trecînd încet peste hîrtiile pilotului de lîngă ea.

Ticălos împuțit!gîndi ea. Trebuie s-ajung în avion, trebuie! O, cît de mult aș vrea să fi plecat cu toții! Sărmanul Duncan. Pur și simplu n-o să se-ngrijească de

el, n-o să aibă grijă să mănînce ca lumea şi sigur o să facă iar o criză de ulcer.

- Viza mea de ieşire e expirată, spuse ea încercînd să pară timidă, lăsînd să i se vadă cîteva lacrimi în colţurile ochilor.

- Şi a mea! spuse Manuela cu o voce mică.

Zataki se uită la ele. Ezită.

- Femeile nu sunt responsabile. Numai bărbaţii. Voi, femeile, puteţi pleca. De data asta. Urcaţi la bord!

- Domnul Roberts poate să vină şi el? întrebă Genny, arătînd către mecanic.

- Urcaţi la bord! strigă Zataki cu sîngele urcat în obraji, cuprins de una din bruştele furii maniacale.

Cele două femei zburară în sus pe scări, toată lumea cuprinsă într-o clipă de panică, şi chiar propriii săi oameni din Gărzile Verzi se foiră nervoşi.

- Excelenţă, aveţi dreptate, spuse Starke în farsi, străduindu-se să pară calm. Femeile n-ar trebui să contrazică un bărbat.

Aşteptă împreună cu ceilalţi, abia respirînd, sub privirile întunecate care îl străpungeau, dar îşi păstră ochii neclintiţi. Zataki dădu din cap şi continuă morocănos examinarea hîrtiilor pe care le avea în mînă.

Cu o zi în urmă se întorsese de la Isfahan şi Esvandiary autorizase pentru ziua următoare, după-amiază, un zbor care să-l ducă din nou la Bandar-e Delam.

Cu cît mai curînd, cu atît mai bine! se gîndi Starke întunecat. Şi totuşi îi părea rău pentru Zataki. Noaptea trecută îl găsise sprijinit de un elicopter, cu palmele apăsate pe tîmple, cuprins de o mare suferinţă.

- Ce se-ntîmplă, aga?

- Capul meu! Eu... capul...

Îl convinsese să îi facă o vizită doctorului Nutt şi îl dusese pe ocolite către bungalowul acestuia.

- Dă-mi doar o aspirină sau codeină, doctore! Orice ai, spusese Zataki.

- Poate că ar fi bine să mă laşi să îţi fac un control şi...

- Fără control! Știu ce nu e-n regulă cu mine! SAVAK nu e-n regulă cu mine! Închisoarea nu e-n regulă cu mine!

Și mai tîrziu, cînd codeina îndepărtase în parte durerea, Zataki îi istorisise că în urmă cu un an și jumătate fusese arestat, acuzat de propagandă împotriva Șahului. Pe atunci lucra ca ziarist la unul dintre ziarele din Abadan. Fusese închis timp de opt luni și apoi, imediat după incendiul din Abadan, eliberat. Nu-i spusese lui Starke ce-i făcuseră.

- A fost voia lui Allah, pilotule! zisese amar, dar din ziua acea îl binecuvîntez zilnic pe Allah pentru că-mi dă încă o zi de viață ca să strivesc alți oameni ai SAVAK-ului sau ai Șahului, poliția sa de lachei și soldați și pe oricine și pe toți care l-au ajutat în răutățile sale. Odată l-am sprijinit. N-a plătit educația mea, aici și-n Anglia? Doar el e de vină pentru SAVAK! El e de vină! Partea asta din răzbunarea mea e doar pentru mine. Încă n-am început să mă răzbun pentru soție și copii, uciși în focul din Abadan.

Starke se stăpînise. Nu ieșise niciodată la lumină cine, de ce sau cum provocase incendiul care avusese ca efect moartea a aproape cinci sute de persoane. Îl urmări pe Zataki continuîndu-și încet și laborios inspecția în lungul liniei posibililor pasageri. Cîți alții mai aveau documente incomplete sau expirate, Starke nu știa. Toată lumea era încordată, o umbră rău prevestitoare atîrnînd asupra tuturor. În curînd avea să fie rîndul lui Tyrer și Tyrer trebuia să plece. Doc Nutt spunea că era mult mai sigur ca Tyrer să fie examinat cît de curînd cu putință la Al Shargaz sau Dubai, unde existau facilități medicale minunate.

Sunt sigur că e teafăr, dar pentru el e cel mai bine să-și odihnească ochii pentru o vreme. Și ascultă, Duke, pentru numele lui Dumnezeu, ține-l deoparte din calea lui Zataki și atrage-le atenția și celorlalți să facă același lucru! E gata să explodeze și numai Dumnezeu știe ce-o să se-ntîmple atunci.

- Ce s-a-ntîmplat cu el?

- Din punct de vedere medical, nu știu. Psihologic e periculos, foarte periculos. Aș zice că e un maniac depresiv. În mod sigur paranoic. Probabil, boala e cauzată direct de ce i s-a-ntîmplat în închisoare. Ți-a spus ce i-au făcut?

- Nu, n-a spus!

- Dac'ar fi după mine, aș recomanda să fie ținut sub sedative și sub nici o formă în apropierea armelor.

Grozav, se gîndi Starke neputincios. Cum dracu' o să reușesc eu asta? Cel puțin Genny și Manuela sunt la bord și în curînd or să fie la Al Shargaz, care e un paradis comp...

Un strigăt de avertisment îi atrase atenția. Din spatele avionului, venind dinspre ieșirea principală a turnului, se apropia *mullahul* Hussain cu Gărzi Verzi - și păreau foarte ostili. Imediat Zataki uită de pasageri, își coborî pistolul mitralieră de pe umăr și, purtîndu-l neglijent în mînă, trecu între *mullah* și avion. Doi dintre oamenii săi se mișcară cu el alături și ceilalți se apropiară de aparat, ocupînd poziții defensive, acoperindu-și șeful.

- Dar-ar dracii în afurisitele astea de ciori! mormăi cineva. Acum ce se mai întîmplă?

- Fiți gata să vă trîntiți pe brînci! spuse Ayre.

- Căpitane, șopti Roberts gîfîind, trebuie s-ajung în avionul ăla! Trebuie! Fetița mea cea mică e bolnavă rău de tot! Poți să faci ceva cu ticălosul ăla?

- O să încerc.

Zataki îl privea cu ură pe Hussain.

Cu două zile în urmă se dusese la Isfahan, invitat acolo ca să discute cu *komitehul* lor secret. Toți cei unsprezece membri erau *ayatolahi* și *mullahi* și-acolo, pentru prima dată, descoperise adevărata față a revoluției în care luptase atît de îndîrjit ca să învingă și pentru care suferise atît de mult: "Ereticii vor fi striviți și dați uitării. O să avem numai Tribunale Revoluționare. Dreptatea va fi împărțită repede și definitiv, fără nici un fel de apel". *Mullahii* erau foarte siguri de ei, foarte siguri de drepturile lor divine de a conduce și de a împărți dreptatea, căci doar ei interpretau Coranul și Saria. Prudent, Zataki

își păstrase groaza și gîndurile pentru el, dar înțelegea că era din nou trădat.

- Ce vrei, *mullahule*? spuse, rostind cuvîntul ca pe-o insultă.

- Mai întîi vreau să-nțelegi că n-ai nici o putere aici. Ce faci la Abadan, e treaba *ayatolahilor* din Abadan, dar aici n-ai nici o putere, aici, în unitatea asta militară, în baza asta, asupra acestor oameni, ori asupra acestui avion.

Pe Hussain îl înconjurau o duzină de tineri cu chipuri dure, înarmați, toți din Gărzile Verzi.

- Nici o putere, ei?!

Batjocoritor, Zataki se întoarse cu spatele și strigă-n engleză:

- Avionul să decoleze imediat! Toți pasagerii să urce la bord!

Făcu mînios un semn către pilot să plece, apoi se întoarse din nou către Hussain.

- Ei bine, ce mai urmează!? spuse, în timp ce-n spatele lui pasagerii se grăbiră să-i dea ascultare și, pentru că Gărzile Verzi erau atente la Zataki și Hussain, Starke îi făcu semn lui Roberts să urce la bord, apoi lui Ayre să dea o mînă de ajutor, acoperind fuga mecanicului. Îl ajutară împreună pe Tyrer să iasă din jeep. Zataki se juca cu arma, cu toată atenția îndreptată asupra lui Hussain.

- Ei bine, ce mai urmează? întrebă din nou.

Hussain rămăsese perplex, oamenii săi la fel de conștienți de armele îndreptate către ei. Motoarele se treziră la viață. Văzu pasagerii grăbindu-se să se îmbarce, cu Starke și Ayre ajutînd un om cu ochii bandajați să urce treptele, apoi pe cei doi piloți de lîngă jeep, reactoarele avionului prinseră putere și, în clipa în care ultimul om ajunse sus, treptele se ridicară și avionul se puse în mișcare.

- Ei, *aga*, ce urmează? Ce mai ai de spus?

- Am de spus... am de spus că *komitehul* din Kowissi îți ordonă ție și oamenilor tăi să părăsiți Kowissul.

Cu picioarele înfipte în beton, gata să lupte dacă ar fi fost nevoie și să moară dacă trebuia, fără să tresară sub

izbitura aerului supraîncălzit al turbinelor cînd avionul trecu către pista de decolare, Zataki strigă batjocoritor oamenilor săi, acoperind mugetul motoarelor:

- Auziţi, *komitehul* din Kowiss ne ordonă să plecăm!

Oamenii săi începură să rîdă şi unul dintre membrii Gărzilor Verzi ale lui Hussain, un adolescent fără barbă aflat în spatele grupului, îşi ridică iute carabina şi muri imediat, aproape tăiat în două de rafala precisă de armă pornită dinspre oamenii lui Zataki. Tăcerea era întreruptă doar de motoarele ce se depărtau. O clipă Hussain rămase descumpănit de brutalitatea gestului şi imaginea bălţii de sînge care se întinsese pe asfalt.

- A fost voia lui Allah, spuse Zataki. Ce vrei, *mullahule*?

Abia atunci Zataki observă băieţelul îngheţat de spaimă holbîndu-se la el, ascuns după poalele halatului *mullahului*, atîrnat de el, căutînd apărare, semănînd atît de mult cu propriul său fiu, cel mai mare, atît de mult încît pentru o clipă se trezi înapoi, în zilele fericite dinaintea incendiului, cînd totul părea bine şi exista chiar şi-un fel de viitor, Revoluţia Albă a Şahului o minunăţie, reformele agrare, supunerea *mullahilor*, educaţia universală şi celelalte lucruri, zilele bune cînd eram tată, dar care nu se vor mai repeta niciodată. Electrozii şi foarfecele au distrus posibilitatea asta.

Un junghi violent de durere se stîrni în pîntece, urcă în cap la amintirea asta şi îi veni să ţipe, dar nu o făcu, îndepărtînd ca de obicei suferinţa, concentrîndu-se asupra morţii pe care o putea oferi atît de simplu. Putea citi hotărîrea nestrămutată de pe chipul *mullahului* şi se pregăti. Îi plăcea nespus să omoare cu pistolul mitralieră. Ropotul fierbinte, arma vie, zvîcnind în scurte explozii străpungătoare, mirosul acru al corditei, sîngele duşmanilor lui Allah şi ai Iranului curgînd. *Mullahii* sunt duşmani - şi cea mai mare parte a celor ce sînt cu Khomeini, care comite sacrilegiul de a îngădui oamenilor să-l numească *Imam* şi să-i fie adulată fotografia, şi pun *mullahii* între noi şi Allah, împotriva tuturor învăţăturilor Profetului.

- Grăbește-te! mugi. Îmi pierd răbdarea!

- Îl vreau pe omul acela! spuse Hussein, arătînd cu degetul.

Zataki se întoarse. *Mullahul* arăta către Starke.

- Pilotul? De ce? Pentru ce? întrebă perplex.

- Pentru niște întrebări. Vreau să-i pun niște întrebări.

- Despre ce?

- Despre evadarea ofițerilor de la Isfahan.

- De ce-ar ști el despre asta? A fost cu mine la Bandar-e Delam, la sute de mile depărtare, cînd s-a întîmplat asta, ajutînd Revoluția împotriva dușmanilor lui Allah. Adăugă veninos: Dușmanii lui Allah sunt peste tot, pretutindeni! Sacrilegiul e pretutindeni. Închinarea la Iuda se practică peste tot, nu-i așa?

- Da, da, dușmanii sunt din belșug și sacrilegiul e sacrilegiu. Dar e pilot de elicopter, un necredincios a fost pilotul elicopterului care a evadat și ar putea ști ceva. Vreau să-i pun niște întrebări.

- Nu cîtă vreme sunt eu aici.

- De ce? De ce nu? De ce nu...

- Nu tu. Nu cît timp sunt eu aici. Pe Allah! Nu cît sunt *eu* aici! Mai tîrziu, sau mîine, sau ziua următoare, cînd va vrea Allah, *dar nu acum*!

Îl cîntări din priviri pe Hussain și văzu pe fața și în ochii lui că acceptase și nu mai era nici o amenințare. Privi cu grijă, atent, fața fiecăruia dintre Gărzile Verzi ce-l înconjurau pe *mullah*, dar nu mai simți primejdia. Ca de obicei, moartea rapidă și bruscă a unuia dintre ei, se gîndi fără să se simtă vinovat, îi supune pe ceilalți.

- Acum poate o să te-ntorci la moscheea ta, e aproape vremea pentru rugăciune.

Îi întoarse spatele și porni către jeep, știind că oamenii săi o să-l apere. Le făcu semn lui Starke și lui Ayre și se așeză pe scaunul din față, cu pistolul mitralieră pregătit, dar nu atît de vizibil ca mai înainte. Unul cîte unul, oamenii săi se retraseră către mașinile lor și plecară.

Hussain era pămîntiu la chip. Oamenii săi așteptau. Unul dintre ei își aprinse o țigară. Toți erau conștienți de

trupul de la picioarele lor şi de singele care încă se scurgea din el.

- De ce i-ai lăsat să plece, tată? întrebă băieţelul cu vocea sa subţire ca un ciripit.

- Nu i-am lăsat, fiule! Avem lucruri mai importante de făcut, acum, imediat. După care o să ne-ntoarcem.

CAPITOLUL 31

La Zagros Trei. Scot Gavallan se holba de-a lungul ţevii unui pistol mitralieră Sten cu piedica trăsă. Abia aterizase cu un JR 212 după primul drum al zilei la sonda Rosa, unde livrase o altă încărcătură de prăjini de sondă şi ciment şi, în momentul în care oprise motoarele, Gărzi Verzi înarmate ţişniseră din hangar, înconjurîndu-l. Detestînd spaima care-l cuprinsese, îşi dezlipi privirile de pe ţeava armei şi se uită în ochii negri, răutăcioşi.

- Ce... ce vrei? zise răguşit, apoi reluă într-o farsi opintită: *Ceh karbareh?*

Omul cu arma revărsă un şuvoi de cuvinte furioase, incomprehensibile. Scot îşi scoase căştile.

- *Man zaban-e shoma ra khoob nami danam, aga!* - Nu vorbesc limba voastră, excelenţă! strigă el peste şuieratul motoarelor, înghiţind obscenitatea pe care ar fi vrut s-o adauge.

Alte cuvinte furioase şi omul îi făcu semn să iasă din carlingă. Atunci îl văzu pe Nasiri, managerul bazei din partea *IranOil*, scos tiriş din birou cu hainele mototolite şi plin de vînătăi, împins spre 212 de către alte Gărzi Revoluţionare. Se aplecă puţin pe fereastră.

- Ce dracu' se întîmplă aici?

- Vor să cobori din elicopter, căpitane! strigă Nasiri. Ei... te rog, grăbeşte-te!

- Aşteaptă pînă opresc!

Nervos, Scot îsprăvi procedura. Ţeava pistolului mitralieră nu se mişcase şi nici duşmănia ce-l înconjura nu slăbise. Elicele încetineau destul de repede şi cînd fu regulamentar să plece, îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi. Fu imediat împins la o parte. Strigînd înfierbîntaţi,

niște indivizi smuciră ușa carlingii, deschizînd-o la maximum, se holbară înăuntru în timp ce ceilalți deschiseră la rîndul lor ușa cabinei și săriră la bord.

- Ce dracu' s-a întîmplat, *aga*? îl întrebă pe Nasiri, văzînd mulțimea vînătăilor.

- Noul... noul *komiteh* a făcut o greșeală, spuse Nasiri încercînd să-și păstreze demnitatea, crezînd că sunt un sprijinitor al Șahului și nu un revoluționar și sprijinitor al *Imamului*.

- Cine dracu' sunt oamenii ăștia? Nu sunt din Yazdeh!

Dar mai înainte ca Nasiri să poată răspunde, revoluționarul cu banderolă verde și pistol mitralieră Sten își făcu loc cu coatele în mulțime.

- În birou, acum! spuse omul într-o engleză proastă, apoi se-ntinse și-l înșfăcă pe Scot de mineca bluzonului de zbor ca să-l facă să se grăbească.

Automat, Scot își smulse mîneca din mîna lui. Țeava unei arme i se propti în coaste.

- E-n regulă, pentru Dumnezeu, mîrîi întunecat la față și porni cu pași mari către birou.

În birou, Nitchak Han - *kalandarul* satului - și bătrînul *mullah* erau așezați la masă, cu spatele la peretele de lîngă fereastra deschisă. Amîndoi aveau chipurile împietrite. Îi salută și ei răspunseră cu o înclinare a capului, neliniștiți. Întrînd după Nasiri în încăpere, mai mulți membri ai Gărzilor Verzi se înghesuiră în spatele lor.

- *Ceh karbareh kalandar*, întrebă Scot, ce se întîmplă?

- Oamenii ăștia sunt... pretind că ar fi *komitehul* nostru cel nou, răspunse cu dificultate Nitchak Han. Sunt trimiși din Sharpur să pună stăpînire pe... pe satul nostru și pe... aeroportul nostru.

Scot rămase perplex. Ceea ce spunea mai-marele satului n-avea nici un sens; deși Sharpur era cel mai apropiat oraș și legal avea jurisdicție asupra zonei, tradiția lăsa întotdeauna triburile kash'kai din munți să se conducă singure, atîta timp cît acceptau suzeranitatea

Şahului şi Teheranului, se supuneau legilor, nu se înarmau şi erau paşnici.

- Dar voi întotdeauna...

- Liniştel spuse mai-marele Gărzilor Verzi fluturîndu-şi pistolul mitralieră şi Scot îl văzu pe Nitchak Han roşind.

Mai-marele Gărzilor era bărbos, trecut de 30 de ani, îmbrăcat sărăcăcios, cu ochi negri şi ceva rău sclipind în ei. Îl tîri pe Nasiri în faţa grupului şi lătră ceva în farsi.

- Eu... eu trebuie să traduc, căpitanel spuse nervos Nasiri. Mai-marele lor, Ali-sadri, spune că trebuie să le răspunzi la întrebările care or să urmeze. Eu i-am răspuns la mai toate, dar vrea...

Ali-sadri îl blestemă şi începu să pună întrebări, citind de pe o listă pregătită. Nasiri traducea.

- Eşti comandant aci?

- Da, temporar.

- Care ţi-e naţionalitatea?

- Engleză. Acum ce drac...

- E vreun american pe-aci?

- Nu, din cîte ştiu eu, răspunse Scot fără să stea pe gînduri şi fără să i se mişte vreun muşchi de pe faţă, sperînd că lui Nasiri, care ştia că Rodrigues, mecanicul său, era american şi avea acte false englezeşti, nu i se pusese întrebarea asta.

Nasiri traduse fără să şovăie. Unul dintre ceilalţi revoluţionari scria pe o hîrtie răspunsurile.

- Cîţi piloţi sunt aici?

- Pentru moment, eu sunt singurul.

- Unde sunt ceilalţi, cine sunt şi care e naţionalitatea lor?

- Pilotul nostru şef, căpitanul Lochart, e canadian, e la Teheran - cu un charter prin preajma Teheranului, cred - este aşteptat să se-ntoarcă din zi în zi. Celălalt, al doilea la comandă, căpitanul Sessonne, francez, a trebuit să plece astăzi la Teheran cu un zbor comandat urgent de *IranOil*.

Celălalt îşi ridică ochii sfredelitori.

- Ce-i atît de urgent?

- Sonda Rosa e gata să străpungă un nou puţ.

Aşteptă în timp ce Nasiri explică ce însemna asta şi că sondorii aveau urgentă nevoie de ajutorul experţilor de la *Schlumberger,* acum cu sediul la Teheran. În dimineaţa aceea Jean-Luc chemase controlul de zbor de la Shiraz, sperînd să aibă şansa de a primi o aprobare de zbor pentru Teheran. Spre surpriza şi bucuria lui, Shirazul îi dăduse imediat aprobarea.

- *Imamul* a hotărît că toată producţia de petrol o să reînceapă, spuseseră, aşa c-o să înceapă.

Jean-Luc fusese în aer în cîteva minute. Scot Gavallan zîmbise în sinea lui, ştiind adevăratul motiv pentru care Jean-Luc făcuse trei schimburi la rînd în cabina elicopterului: acum putea să fure o vizită Sayadei, vizită de mult aşteptată. Scot o întîlnise o dată.

- Are vreo soră? întrebase plin de speranţă.

Comandantul grupului de Gărzi Verzi ascultă răbdător ce spunea Nasiri, apoi îl întrerupse din nou şi Nasiri clipi.

- El, Ali-sadri, spune că în viitor toate zborurile or să fie aprobate de el sau de omul ăsta.

Arătă către un tînăr revoluţionar care scria răspunsurile lui Scot.

- În viitor toate zborurile or să aibă unul dintre oamenii săi la bord. În viitor n-or să existe decolări fără aprobare prealabilă. Cam într-o oră o să-l duci pe el şi pe oamenii lui la toate sondele din zonă.

- Explică-i că asta nu se poate face, pentru că trebuie să mai livrăm ţevi şi ciment la sonda Rosa. Altfel, cînd Jean-Luc se întoarce mîine, n-o să fie gata la timp.

Nasiri începu să explice. Mai-marele îl întrerupse grosolan, ridicîndu-se:

- Spune-i pilotului necredincios să fie gata într-o oră şi după aia... ba mai bine spune-i să vină cu noi în sat, unde pot să-l supraveghez. Vii şi tu. Şi spune-i să fie foarte supus, fin'că deşi *Imamul* vrea ca producţia de petrol să pornească iarăşi imediat, toate persoanele din Iran sunt supuse legii islamice, chiar dacă-s iranieni sau nu. Nu avem nevoie de străini aici.

Omul aruncă o privire iute către Nitchak Han.

- Acum o să ne-ntoarcem în satul tău, spuse şi ieşi cu paşi mari.

Nitchak Han roşi. El şi *mullahul* se ridicară şi-l urmară.

- Căpitane, trebuie să mergem cu el în sat, spuse Nasiri.

- De ce?

- Ei bine, eşti singurul pilot aici şi cunoşti zona, rosti Nasiri răspunsul pregătit dinainte, întrebîndu-se care putea fi de fapt adevăratul motiv.

Îi era foarte teamă. Nimeni nu-l avertizase de schimbările neaşteptate şi nici cei din sat n-aveau habar că drumul era curăţat după ultima ninsoare. Dar în dimineaţa aceea sosise în sat camionul cu doisprezece revoluţionari din Gărzile Verzi. Imediat, mai-marele *komitehului* scosese o bucată de hîrtie semnată de *Komitehul* Revoluţionar din Sharpur, care le dădea jurisdicţie asupra Yazdehului şi întregii producţii a *IranOil*, a facilităţilor şi elicopterelor din zonă. Cînd, la cererea lui Nitchak Han, Nasiri spusese că o să transmită prin radio un protest la *IranOil*, unul dintre revoluţionari începuse să-l bată. Mai-marele îl oprise pe om, dar nu-şi ceruse iertare şi nici nu-i arătase lui Nitchak Han respectul cuvenit, ca unui *kalandar* al acestei ramuri a Kash'kailor. Spaima ce-l cuprinsese pe Nasiri crescuse şi ar fi vrut să se întoarcă la Sharpur cu soţia şi familia.

Allah să blesteme toate *komitehurile*, fanaticii şi străinii şi pe marele Satan american care e cauza tuturor problemelor noastre!

- Ar fi mai bine să plecăm, spuse.

Ieşiră afară.

Ceilalţi se depărtaseră deja în josul cărării ce ducea către sat. Cînd trecu pe lîngă hangar, Scot îi văzu pe cei şase mecanici adunaţi sub privirea atentă a unei santinele înarmate. Santinela fuma şi simţi o strîngere de inimă. Peste tot se aflau tăbliţe în farsi şi în engleză: "FUMATUL OPRIT! PERICOL!" Mai într-o parte, cel de-al doilea '212 al lor era în ultimele faze ale verificării

de o mie cinci sute de ore, dar lipsa celor două '206 aflate în dotarea obișnuită făcea ca hangarul să pară gol și abandonat.

- Aga, îi spuse lui Nasiri, făcînd semn din cap către santinelele care veneau în urma lor, spune-le că trebuie să pregătesc elicopterul și ordonă-i nenorocitului ăla să nu mai fumeze în hangar.

Nasiri făcu ceea ce i se spusese.

- A spus în regulă, dar să ne grăbim.

Santinela care fuma își aruncă leneș țigara pe asfalt. Unul dintre mecanici o strivi grăbit. Nasiri ar fi rămas, dar santinela îi făcu semn să plece. Se depărtă fără tragere de inimă.

- Alimentați FDC și faceți o verificare la sol, spuse prudent Scot, nefiind sigur dacă una dintre santinele nu înțelegea cumva engleza. Într-o oră trebuie să duc *komitehul* nostru într-o vizită oficială pe la amplasamente. Se pare că acum avem un nou *komiteh* - din Sharpur.

- Căcat! mormăi cineva.

- Ce-i cu sculele pentru sonda Rosa? întrebă Jordon Porcărie.

Lîngă el se afla Rod Rodrigues. Scot îl vedea cît de neliniștit este.

- Asta va trebui s-aștepte. Alimentați FDC. Porcărie - și toată lumea - faceți o verificare. Rod, spuse ca să-l încurajeze pe bătrîn, acum, că revenim la normal, ai să ajungi în curînd înapoi la Londra. *Capito*? Acasă!

- Sigur, mulțumesc, Scot!

Santinela de lîngă Scot îi făcu semn să plece.

- *Baleh, aga!*

- Da, e-n regulă, excelență, răspunse Scot, apoi adăugă către Rodrigues: Rod, te rog, fă-mi o verificare atentă.

- Sigur.

Scot porni, urmat de santinelă. Jordon strigă îngrijorat:

- Ce se-ntîmplă și un' te duci?

- Mă duc să fac o plimbare, răspuse sarcastic. De unde dracu' să știu? Am zburat toată dimineața!

Porni mai departe, simțindu-se obosit și neajutorat și nelalocul lui, dorind ca Lochart și Jean-Luc să fie acolo. Ticăloși afurisiți! *Komiteh* - o gașcă de derbedei afurisiți!

Nasiri era de acum la o sută de metri mai în față, pășind iute, ceilalți dispăruseră deja după curba potecii care șerpuia printre copaci. Temperatura era chiar sub punctul de îngheț și zăpada trosnea sub tălpi. Deși Scot, îmbrăcat în echipamentul de zbor, simțea o căldură plăcută, cizmele de zbor îl stînjeneau la mers și el tropăi prost dispus, încercînd - fără să fie în stare - să-l ajungă din urmă pe Nasiri. Zăpada era troienită în jurul cărării și aplecase copacii sub greutatea ei. Cerul era limpede. La opt sute de metri mai în față, în josul potecii șerpuitoare, se afla satul.

Satul Yazdeh era așezat pe un mic platou, plăcut apărat de vînturile de înălțimi. Colibele și casele erau făcute din lemn, piatră și chirpici și adunate în jurul pieții, în fața micii moschei.Spre deosebire de majoritatea satelor, era prosper, cu belșug de lemne de foc pentru iarnă, vînat din abundență, cu turme de oi și capre ale obștii, cîteva cămile și treizeci de cai și iepe de prăsilă, mîndria sătenilor.

Casa lui Nitchak Han era o locuință cu un etaj, acoperită cu țiglă și avînd patru încăperi, așezată lîngă moschee și mai mare decît toate celelalte. Lîngă ea se afla școala - cea mai modernă clădire. Tom Lochart proiectase structura simplă și, cu un an în urmă, îl convinsese pe McIver să finanțeze lucrarea. Pînă acum cîteva luni, școala fusese condusă de un tînăr din Corpul de Profesori al Șahului, satul fiind aproape în totalitate analfabet. Odată cu plecarea Șahului, tînărul dispăruse.

Din vreme în vreme, Tom Lochart și ceilalți din bază țineau aici scurte conferințe, mai mult ședințe de întrebări și răspunsuri, în parte pentru a întreține bunele relații și în parte pentru a avea ceva de făcut cînd nu zburau. Conferințele erau bine primite și participau mulți adulți, ca și copii, încurajați să facă asta de Nitchak Han

și soția lui. Coborînd de pe deal, Scot îi văzu pe ceilalți intrînd în școală. Camionul care adusese Gărzile Verzi era parcat afară. Sătenii se strînseseră în grupuri, privind în tăcere. Bărbați, femei și copii, nici unul înarmat. Femeile kash'kai nu purtau văluri sau *chador,* ci rochii multicolore.

Urcă scările școlii. Ultima oară cînd fusese acolo, doar cu cîteva săptămîni în urmă, ținuse o conferință despre Hong Kong, pe care-l cunoștea de pe vremea cînd tatăl său încă mai lucra acolo și pe care-l vizitase, de la internatul englez, în timpul vacanțelor. Îi fusese foarte greu să explice cum era Hong Kongul, străzile sale aglomerate, taifunuri, bețișoare pentru mîncat și scrierea sa ciudată, silabică, mîncărurile și capitalismul său agresiv, un stat minuscul, copleșit de imensitatea Chinei.

Mă bucur că ne-am întors în Scoția, își zise. Mă bucur că bătrînul a pus pe roate *S-G* pe care într-o zi am să o conduc.

- Trebuie să te-așezi, căpitane, spuse Nasiri. Aici. Arătă un scaun, la capătul încăperii joase, aglomerate. Ali-sadri și alți patru revoluționari erau așezați la masă, unde ar fi stat de obicei profesorul. Nitchak Han și ceilalți ședeau în fața lor. Sătenii stăteau de jur împrejur.

- Ce se-ntîmplă?

- E un fel de ședință.

Scot îl văzu pe Nasiri înspăimîntat și se întrebă ce-ar face dacă Gărzile Verzi s-ar porni să-l bată. Ar fi trebuit să fiu centură neagră sau boxer, își spuse obosit, încercînd să înțeleagă cuvintele în farsi care se revărsau din gura mai-marelui.

- Ce spune, *aga*? îi șopti lui Nasiri.

- Eu... el îi spune lui Nitchak Han cum va fi condus satul de aici înainte. Te rog, am să-ți explic mai tîrziu.

Nasiri se depărtă. După o vreme, tirada încetă. Toți se uitară la Nitchak Han. Acesta se ridică încetișor. Chipul lui era grav și cuvîntarea sa fu scurtă. Char și Scot înțelese.

- Yazdeh este kash'kai. Yazdeh o să rămînă kash'kai.

Întoarse spatele către masă și se îndepărtă, urmat de *mullah*.

La comanda furioasă a mai-marelui lor, cele două Gărzi Verzi îi tăiară calea. Dispreţuitor, Nitchak Han îi împinse deoparte. Alţii îl înşfăcară, tensiunea în încăpere creşcu şi Scot văzu unul dintre săteni strecurîndu-se nebăgat în seamă afară din încăpere. Cei care îl ţineau pe Nitchak Han se întoarseră către Ali-sadri şi alţi patru se ridicaseră în picioare, strigînd înfuriaţi. Nici unul nu-l atinsese pe bătrînul *mullah*. Acesta ridică braţele şi începu să vorbească, dar mai-marele strigă la ei, întrerupîndu-l, şi un oftat prelung trecu printre săteni. Nitchak Han nu se zbătu în mîinile oamenilor care îl ţineau, mulţumindu-se doar să-i întoarcă privirea lui Ali-sadri şi Scot simţi ura ca o izbitură fizică.

Comandântul revoluţionarilor răcni la ceilalţi ţărani, apoi întinse un deget acuzator către Nitchak Han şi îi porunci încă o dată să se supună şi încă o dată Nitchak Han spuse liniştit:

- Yazdeh e kash'kai. Yazdeh va rămîne kash'kai.

Ali-sadri se aşeză. La fel făcură şi ceilalţi patru. Din nou Ali-sadri arătă cu degetul spre el şi spuse cîteva cuvinte. Sătenii tresăriră. Cei patru bărbaţi de lîngă el încuviinţară din cap. Ali-sadri spuse un singur cuvînt, care despică tăcerea ca un paloş:

- Moarte!

Se ridică în picioare şi ieşi urmat de săteni şi de Gărzile Verzi care-l tîrau pe Nitchak Han după ei, uitînd de Scot. Scot se lăsă în jos lîngă un perete, încercînd să se facă cît mai mic. În curînd rămase singur.

Afară, Gărzile Verzi îl tîrîră pe Nitchak Han lîngă peretele moscheii şi-l lăsară acolo. Piaţa se golise de săteni. Sătenii ieşiţi din şcoală se grăbiră şi ei să plece. Cu excepţia *mullahului*. Acesta păşi încet pînă la Nitchak Han şi rămase lîngă el, cu faţa către Gărzile Verzi care, la douăzeci de metri mai departe, îşi pregătiră armele. La porunca lui Ali-sadri, doi dintre ei îl tîrîră pe bătrîn într-o parte. Nitchak Han aşteptă tăcut lîngă perete, mîndru, apoi scuipă în ţărînă.

Bubui un foc de armă singuratic și glonțul veni de nicăieri. Ali-sadrî muri mai înainte de a atinge pămîntul. Tăcerea se lăsă brusc, atotcuprinzătoare, și Gărzile Verzi se răsuciră înspăimîntate în cerc, apoi înghețară cînd o voce strigă:

- *Allah-u Akbar*, puneți jos armele!

Nimeni nu mișcă; apoi unul dintre cei din plutonul de execuție se întoarse brusc, îndreptînd arma către Nitchak Han, dar muri mai înainte de a apăsa pe trăgaci.

- Allah e mare. Puneți jos armele!

Unul dintre revoluționari lăsă arma la pămînt cu un zdrăngănit. Un altul îi urmă exemplul, altul o rupse la fugă către camion, dar muri mai înainte de a face zece pași. Acum toate celelalte arme se aflau trîntite în țărînă și toți cei care erau în jurul lor rămăseseră nemișcați.

Atunci ușa casei lui Nitchak Han se deschise și soția sa ieși cu carabina coborîtă, urmată de un tînăr, înarmat și el cu o carabină. Femeia era înspăimîntătoare în mîndria ei. Cu zece ani mai tînără decît soțul ei, păși înainte, în zornăitul cerceilor și al lanțurilor de la gît și în foșnetul cojocului ei din piele argăsită și al fustelor roșii - singurele sunete în toată piața. Ochii înguști ai lui Nitchak Han, săpați în chipul cu pomeți înalți, se îngustară și mai mult și-apoi liniile adînci de la colțurile ochilor se adunară. Nu-i spuse însă nimic, se mulțumi doar să privească la cei opt revoluționari care rămăseseră. Crud. Ei se holbară la el, apoi unul dintre ei se aplecă să-și ia arma și femeia îl împușcă în stomac, iar omul scăpă un vaiet prelung, zvîrcolindu-se în zăpadă. Îl lăsă să urle o vreme. Un al doilea foc și țipetele încetară. Acum rămăseseră șapte. Nitchak Han zîmbi tăcut. Din case și colibe ieșiră în piață bărbații și femeile satului. Toți erau înarmați. Își îndreptă iarăși atenția către cei șapte.

- Urcați în camion, întindeți-vă pe jos și puneți mîinile la ceafă.

Posomoriți, aceștia se supuseră. Porunci la patru dintre săteni să-i păzească, apoi se-ntoarse către tînărul care ieșise din casa lui.

- Mai e unul la aeroport, fiule. Ia pe cineva cu tine şi ocupă-te de el. Adu-i cadavrul înapoi, dar acoperiţi-vă feţele pentru ca necredincioşii să nu vă recunoască.

- Facă-se voia lui Allah.

Tînărul arătă cu degetul către şcoală. Uşa era încă deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Scot.

- Necredinciosul, spuse încet, el nu e din satul nostru.

Apoi plecă repede. Satul aştepta. Nitchak Han se scărpină gînditor în barbă, apoi ochii săi se îndreptară către Nasiri care stătea ghemuit lîngă scările şcolii. Obrajii omului se goliră de sînge.

- Eu... eu n-am văzut nimic... Nimic, Nitchak Han! hîrîi el cu voce spartă, apoi se ridică şi veni spre el, ocolind cadavrele. Eu întotdeauna... de doi ani sunt aici şi... întotdeauna am făcut tot ce-am putut pentru sat. Eu... n-am văzut nimic, spuse mai tare, cuprins de o spaimă abjectă, apoi groaza explodă în el şi-o rupse la fugă spre ieşirea din piaţă. Şi muri. O duzină trăseseră-n el.

- E-adevărat că singurul martor al răutăţii acestor oameni trebuie să fie Allah, oftă Nitchak Han.

Îi plăcuse Nasiri, dar nu era unul din poporul său. Nevasta lui veni lîngă el şi îi zîmbi. Ea scoase o ţigară, i-o întinse şi i-o aprinse, apoi puse ţigările şi chibriturile înapoi în buzunar. Nitchak Han pufăi gînditor. Nişte cîini lătrară printre case şi un copil ţipă, domolit repede.

- O să se întîmple o mică avalanşă care va rupe drumul acolo unde a mai fost luat odată de zăpadă, ca să-i ţină şi pe alţii departe pînă la dezgheţ, spuse în cele din urmă. O să punem trupurile înapoi în camion şi o să turnăm petrol peste ele şi după asta o să-i dăm drumul să cadă de pe şosea în Ripa Cămilelor Zdrobite. S-ar părea că *komitehul* a hotărît că putem să ne conducem singuri, ca întotdeauna, şi că ar trebui să fim lăsaţi în pace, ca întotdeauna, şi-apoi au plecat şi au luat trupul lui Nasiri cu ei. L-au împuşcat pe Nasiri aici în piaţă, aşa cum am văzut cu toţii, cînd a încercat să fugă de judecată. Din nefericire, la întoarcere au avut un accident. E un drum foarte primejdios, aşa cum o ştim cu toţii. Poate că au luat trupul lui Nasiri să dovedească cum că şi-au făcut datoria

şi au curăţat munţii noştri de un prea cunoscut sprijinitor al Şahului şi l-au împuşcat cînd a încercat să fugă. Desigur că era un sprijinitor al Şahului, cînd Şahul avea puterea şi mai înainte ca Şahul să fugă.

Sătenii încuviinţară mulţumiţi şi aşteptară. Toţi doreau să afle răspunsul la ultima întrebare: cum rămînea cu ultimul martor? Cum rămînea cu necredinciosul care încă mai era în şcoală?

Nitchak Han îşi scărpină barba. Îl ajuta întotdeauna cînd era cazul să ia hotăriri dificile.

- În curînd or să vină şi alte Gărzi Verzi, atrase de maşinile zburătoare făcute de străini şi conduse de străini în folosul străinilor, din cauza petrolului care e scos din pămîntul nostru, în folosul duşmanilor noştri Tehrani, care string taxe, şi al altor străini. Dacă n-ar fi aici sonde, nu ar fi străini şi deci nici Gărzi Verzi. Pămîntul e bogat în petrol şi altundeva, unde e mai uşor de adunat. Altundeva. La noi, nu! Cele citeva sonde ale noastre nu sunt importante, iar cele unsprezece baze - dificil de ajuns şi primejdioase. N-au fost nevoiţi să arunce în aer creasta muntelui ca să salveze una de la avalanşă, abia acum citeva zile?

Urmară strigăte de încuviinţare din partea tuturor. Trase fără grabă din ţigară. Oamenii îl priveau încrezători. Era *kalandar*, şeful care îi condusese înţelept vreme de optsprezece ani, la bine şi la rău.

- Dacă n-ar fi maşini zburătoare, n-ar fi sonde. Deci dacă aceşti străini vor pleca, continuă cu aceeaşi voce aspră, tărăgănată, mă îndoiesc că alţi străini se vor aventura pînă aici ca să repare şi să redeschidă cele unsprezece baze, pentru că sigur că bazele astea vor cădea curînd în paragină, poate chiar vor fi jefuite de bandiţi - şi distruse. Aşa c-or să ne lase în pace. Fără bunăvoinţa noastră, nimeni nu poate să facă ceva în munţii noştri. Noi, kash'kaii, dorim să trăim în pace. O să fim liberi şi o să ne conducem după obiceiul nostru şi tradiţiile noastre. Prin urmare, străinii trebuie să plece de bunăvoie şi repede, şi la fel trebuie să se termine şi cu sondele şi cu orice altceva ce e străin.

- Mai e unul la aeroport, fiule. Ia pe cineva cu tine și ocupă-te de el. Adu-i cadavrul înapoi, dar acoperiți-vă fețele pentru ca necredincioșii să nu vă recunoască.

- Facă-se voia lui Allah.

Tînărul arătă cu degetul către școală. Ușa era încă deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Scot.

- Necredinciosul, spuse încet, el nu e din satul nostru.

Apoi plecă repede. Satul aștepta. Nitchak Han se scărpină gînditor în barbă, apoi ochii săi se îndreptară către Nasiri care stătea ghemuit lîngă scările școlii. Obrajii omului se goliră de sînge.

- Eu... eu n-am văzut nimic... Nimic, Nitchak Han! hîrîi el cu voce spartă, apoi se ridică și veni spre el, ocolind cadavrele. Eu întotdeauna... de doi ani sunt aici și... întotdeauna am făcut tot ce-am putut pentru sat. Eu... n-am văzut nimic, spuse mai tare, cuprins de o spaimă abjectă, apoi groaza explodă în el și-o rupse la fugă spre ieșirea din piață. Și muri. O duzină trăseseră-n el.

- E-adevărat că singurul martor al răutății acestor oameni trebuie să fie Allah, oftă Nitchak Han.

Îi plăcuse Nasiri, dar nu era unul din poporul său. Nevasta lui veni lîngă el și îi zîmbi. Ea scoase o țigară, i-o întinse și i-o aprinse, apoi puse țigările și chibriturile înapoi în buzunar. Nitchak Han pufăi gînditor. Niște ciini lătrară printre case și un copil țipă, domolit repede.

- O să se întîmple o mică avalanșă care va rupe drumul acolo unde a mai fost luat odată de zăpadă, ca să-i țină și pe alții departe pînă la dezgheț, spuse în cele din urmă. O să punem trupurile înapoi în camion și o să turnăm petrol peste ele și după asta o să-i dăm drumul să cadă de pe șosea în Ripa Cămilelor Zdrobite. S-ar părea că *komitehul* a hotărît că putem să ne conducem singuri, ca întotdeauna, și că ar trebui să fim lăsați în pace, ca întotdeauna, și-apoi au plecat și au luat trupul lui Nasiri cu ei. L-au împușcat pe Nasiri aici în piață, așa cum am văzut cu toții, cînd a încercat să fugă de judecată. Din nefericire, la întoarcere au avut un accident. E un drum foarte primejdios, așa cum o știm cu toții. Poate că au luat trupul lui Nasiri să dovedească cum că și-au făcut datoria

și au curățat munții noștri de un prea cunoscut sprijinitor al Șahului și l-au împușcat cînd a încercat să fugă. Desigur că era un sprijinitor al Șahului, cînd Șahul avea puterea și mai înainte ca Șahul să fugă.

Sătenii încuviințară mulțumiți și așteptară. Toți doreau să afle răspunsul la ultima întrebare: cum rămînea cu ultimul martor? Cum rămînea cu necredinciosul care încă mai era în școală?

Nitchak Han își scărpină barba. Îl ajuta întotdeauna cînd era cazul să ia hotărîri dificile.

- În curînd or să vină și alte Gărzi Verzi, atrase de mașinile zburătoare făcute de străini și conduse de străini în folosul străinilor, din cauza petrolului care e scos din pămîntul nostru, în folosul dușmanilor noștri Tehrani, care string taxe, și al altor străini. Dacă n-ar fi aici sonde, nu ar fi străini și deci nici Gărzi Verzi. Pămîntul e bogat în petrol și altundeva, unde e mai ușor de adunat. Altundeva. La noi, nu! Cele cîteva sonde ale noastre nu sunt importante, iar cele unsprezece baze - dificil de ajuns și primejdioase. N-au fost nevoiți să arunce în aer creasta muntelui ca să salveze una de la avalanșă, abia acum cîteva zile?

Urmară strigăte de încuviințare din partea tuturor. Trase fără grabă din țigară. Oamenii îl priveau încrezători. Era *kalandar*, șeful care îi condusese înțelept vreme de optsprezece ani, la bine și la rău.

- Dacă n-ar fi mașini zburătoare, n-ar fi sonde. Deci dacă acești străini vor pleca, continuă cu aceeași voce aspră, tărăgănată, mă îndoiesc că alți străini se vor aventura pînă aici ca să repare și să redeschidă cele unsprezece baze, pentru că sigur că bazele astea vor cădea curînd în paragină, poate chiar vor fi jefuite de bandiți - și distruse. Așa c-or să ne lase în pace. Fără bunăvoința noastră, nimeni nu poate să facă ceva în munții noștri. Noi, kash'kaii, dorim să trăim în pace. O să fim liberi și o să ne conducem după obiceiul nostru și tradițiile noastre. Prin urmare, străinii trebuie să plece de bunăvoie și repede, și la fel trebuie să se termine și cu sondele și cu orice altceva ce e străin.

Își stinse cu grijă țigara în zăpadă.

- Să-ncepem acum. Dați foc școlii!

Fu ascultat deîndată. Puțin petrol, și lemnul cioplit și uscat transformă repede totul într-un pojar. Toată lumea aștepta, dar necredinciosul nu apăru și nici cînd răscoliră ruinele nu-i găsiră resturile trupului.

CAPITOLUL 32

Lîngă Tabriz; ora 11,49 dimineața. Erikki Yokkonen trecea în elicopterul său JR 206 prin trecătorile înalte la capătul cărora se găsea orașul. Lîngă el stătea Nogger Lane, iar Azadeh în cabina din spate. Femeia purta o jachetă de zbor voluminoasă, peste costumul de schi, dar în sacul de drum de lîngă ea se afla un *chador* - "Așa, pentru mai multă siguranță", spusese ea. Purta pe cap a treia pereche de căști, pe care Erikki o conectase la sistemul de bord special pentru ea.

- Tabriz Unu, mă auzi? repetă el.

Așteptară. Nici un răspuns - și se aflau destul de aproape.

- Ar putea fi abandonat, ar putea fi o capcană, așa cum a fost cu Charlie. Mai bine să aruncăm o privire ca lumea înainte de a ateriza, spuse Nogger neliniștit, măturînd cu ochii cerul și pămîntul.

Cerul era limpede, temperatura mult sub punctul de îngheț, iar munții încărcați de zăpadă. Cu ajutorul unor aranjamente făcute de Controlul de Trafic Aerian Teheran, realimentaseră fără nici un incident la un depozit *IranOil*, chiar la marginea orașului Bandar-e Pahlavi - care primise deja alt nume.

- Khomeini i-a luat pe toți din scurt, dacă e să judecăm după cît de săritori sunt cei de la Controlul de Zbor și cît de repede s-a redeschis aeroportul, spuse Erikki încercînd să destrame starea depresivă care îi cuprinsese pe toți.

Azadeh era încă puternic afectată de știrea execuției lui Emir Paknouri "pentru crime împotriva Islamului" și de veștile și mai groaznice despre tatăl Șeherazadei.

- Asta-i crimă! explodase ea îngrozită, când auzise. Ce crime ar fi putut el comite? El, care îl sprijinea de generații pe Khomeini și *pe mullahii* lui?

Nici unul dintre ei nu putuse să-i dea vreun răspuns.

Familia fusese chemată să ridice trupul și acum se aflau într-o profundă și adîncă jale, Șeherazada înnebunise de durere, casa era închisă chiar și pentru Azadeh și Erikki. Azadeh nu voise să părăsească Teheranul, dar Erikki primise un al doilea mesaj de la tatăl ei, care îl repeta pe primul - "Căpitane, am nevoie de fata mea, urgent, la Tabriz" - și acum erau aproape acasă.

Înainte era "acasă", se gîndi Erikki, acum nu mai sunt atît de sigur.

În apropierea Kasvinului zburaseră pe deasupra locului unde Range Roverul său rămăsese fără benzină și Petikin și Rakoczy îi salvaseră, pe el și pe Azadeh, din mîinile gloatei. Range Roverul nu mai era acolo. Trecuseră după aceea pe deasupra satului mizer unde fusese baricada și de unde fugiseră după ce îl zdrobise pe *mujhadinul* buhăit care le furase documentele. E-o nebunie că ne întoarcem, își zise.

- Mac are dreptate, insistase Azadeh. Du-te la Al Shargaz. Lasă-l pe Nogger să mă ducă la Tabriz și să m-aducă înapoi, ca să prind următorul zbor. O să vin la tine la Al Shargaz, orice-ar zice tata.

- Te duc acasă și te-aduc înapoi, spusese. Gata!

Decolaseră de la Doshan Tappeh imediat după răsăritul soarelui. Baza era aproape goală, multe dintre clădiri și hangare acum doar niște cochilii arse, avioane ale Forțelor Aeriene Iraniene transformate în epave, camioane și un tanc cu emblema Nemuritorilor pe o latură, distrus de foc. Nimeni nu curăța resturile dezastrului. Nu erau santinele. Feluriți inși cărau cu ei tot ce putea arde. Era încă dificil de găsit de vînzare ulei de iluminat sau alimente, dar în fiecare zi și în fiecare noapte aveau loc nenumărate ciocniri între Gărzile Verzi și cei de stînga.

Hangarul *S-G* şi atelierul de reparaţii n-aveau nici o stricăciune. În pereţi erau o mulţime de găuri de gloanţe, dar nu fusese furat încă nimic şi mai funcţiona, mai mult sau mai puţin, cu cîţiva mecanici şi funcţionari, încercînd să-şi desfăşoare activitatea normal. Magnetul îl constituise achitarea unei părţi din salariile restante, din banii pe care McIver îi storsese de la Valik şi ceilalţi parteneri. Îi dăduse ceva numerar şi lui Erikki, ca să plătească echipa de la Tabriz Unu.

- Ţine-mi pumnii, Erikki. Astăzi am întîlnire la minister ca să rezolv problema finanţărilor şi banilor care ni se datorează, îi spusese chiar înainte de a decola, şi ca să reînnoim toate licenţele expirate. Talbot, de la ambasadă, a fixat întîlnirea. Crede că sunt şanse destul de mari ca Bazargan şi Khomeini să preia controlul şi să-i dezarmeze pe cei de stînga. Trebuie pur şi simplu să ţinem bine tot ce-i al nostru şi să nu ne pierdem cu firea.

Uşor pentru el, se gîndi Erikki.

Trecură peste creastă. Aplecă aparatul şi coborî iute.

- Acolo-i baza!

Amîndoi piloţii îşi încordară atenţia. Mineca de vînt era singurul lucru care se mişca. Nici un mijloc de transport nu se vedea parcat pe undeva. Nici un firicel de fum de la nici una dintre cabane.

- Ar trebui să fie fum.

Făcu un ocol strîns la 200 de metri înălţime. Nu ieşi nimeni să-i întîmpine.

- O să m-apropii mai mult.

Se rotiră iute şi se depărtară. Tot nu mişcă nimic, aşa că se-ntoarseră înapoi la trei sute de metri. Erikki se gîndi un moment.

- Azadeh, aş putea ateriza în curtea palatului, în afara zidurilor.

Azadeh scuturâ imediat din cap.

- Nu, Erikki, ştii cît de nervoase sunt santinelele şi cît de sensibil este el cînd soseşte cineva nechemat.

- Dar noi am fost chemaţi! Cel puţin tu. Ni s-a poruncit, ăsta e cuvîntul adevărat. Am putea să mergem

pîn-acolo, să ne rotim, să aruncăm o privire şi, dacă pare în regulă, putem ateriza.

- Am putea ateriza la o oarecare distanţă şi apoi pe jos...

- Nu mergem pe jos. Nu fără arme la noi!

Nu fusese în stare să facă rost de vreuna din Teheran. Fiecare afurisit de huligan are oricît de multe vrea, îşi zise iritat. Trebuie să fac rost de una, nu mă mai simt în siguranţă.

- Mergem, ne uităm şi după asta o să hotărăsc.

Comută pe frecvenţa turnului de la Tabriz şi chemă. Nici un răspuns. Chemă din nou, apoi aplecă aparatul pe o parte şi se îndreptă către oraş. Trecînd peste satul Abu Mard, arătă în jos cu degetul şi Azadeh văzu mica şcoală unde ea îşi petrecuse atît de multe ore fericite, poienile din apropiere şi acolo, chiar lîngă pîrîu, era locul unde-l văzuse pentru prima dată pe Erikki, zugrăvindu-l în închipuire ca pe un gigant al pădurii şi se-ndrăgostise, miracol al miracolului, ca să fie salvată de el dintr-o viaţă de chin. Întinse mîna prin ferestruică şi îl atinse.

- Ţi-e bine? E destul de cald?

Îi zîmbi.

- O, da, Erikki! Satul ne-a purtat noroc, nu-i aşa?

Îşi păstră mîna pe umărul lui. Atingerea le făcu plăcere amîndurora.

În curînd zăriră aeroportul şi calea ferată care ducea spre nord în Azerbaidjanul sovietic, aflat la cîţiva kilometri depărtare, şi de acolo la Moscova, iar către sud-est se curba către Teheranul aflat la cinci sute şaptezeci de kilometri depărtare.

Oraşul era mare. Puteau zări deja Citadela şi Moscheea Albastră şi fabricile de oţel, poluante, colibele şi cocioabele şi casele celor şase sute de mii de locuitori.

- Uite acolo!

Fumul se ridica cu rotocoale mari dintr-o latură a gării. În apropierea Citadelei se vedeau mai multe incendii şi nici un răspuns de la turnul de control al aeroportului Tabriz şi nici urmă de activitate pe platoul pistei de aterizare, deşi acolo se aflau parcate cîteva avioane mici

utilitare. Multă activitate la baza militară, un du-te-vino de avioane şi maşini, dar din cîte îşi dădeau seama, nu se auzeau focuri de armă şi nu se vedeau lupte sau mulţime pe străzi, întreaga zonă din jurul moscheii fiind ciudat de pustie.

- N-aş vrea să mă las prea jos, spuse. Nu vreau să tentez vreun sărit cu degetul pe trăgaci.

- Îţi place Tabrizul, Erikki? întrebă Nogger ca să-şi ascundă neliniştea.

Nu mai fusese niciodată acolo.

- E un oraş mîndru, vechi şi înţelept, deschis şi liber. Cel mai cosmopolit din Iran. Am petrecut zile grozave aici - mîncare şi băutură din toată lumea, ieftine şi la îndemînă, caviar şi vodcă rusească şi somon scoţian afumat şi, pe vremurile bune, *Air France* aducea o dată pe săptămînă pîine şi brînzeturi proaspete franţuzeşti. Mărfuri turceşti, caucaziene, englezeşti, americane, japoneze - de toate şi orice! E celebru pentru covoarele sale, Nogger, şi frumuseţea fetelor...

O simţi pe Azadeh ciupindu-l de lobul urechii şi rise.

- E-adevărat, Azadeh, nu eşti din Tabriz? E un oraş minunat, Nogger! Vorbesc un dialect farsi care se apropie mai mult de turcă decît de altceva. De secole e un mare centru comercial, parte iranian, parte rusesc, parte turcesc, parte kurd, parte armean şi întotdeauna rebel şi independent, întotdeauna rîvnit de ţări - iar acum de sovietici.

Ici şi colo, grupuri de oameni se holbau în sus către ei.

- Nogger, vezi vreo armă?

- O mulţime, dar *nimeni* nu trage în noi, încă.

Erikki survolă cu precauţie oraşul şi se-ndreptă către est. Terenul urca spre poalele dealurilor înghesuite unele într-altele şi tot acolo, pe o ridicătură, se afla palatul înconjurat de ziduri al Gorgonilor, pînă la care ducea un drum. Nu circula nimic pe el. Multe hectare de pămînt bun închise între zidurile înalte ale grădinii, o fabrică de covoare, garaje pentru douăzeci de maşini, saivane pentru iernatul oilor, colibe şi adăposturi pentru peste o

sută de servitori și paznici și întinsa clădire cu acoperișul alcătuit din cupole, incluzînd cincizeci de încăperi, o mică moschee și un minaret subțirel. Lîngă intrarea principală se aflau parcate cîteva mașini. Elicopterul se roti la două sute de metri.

- Măricel apartament, spuse Nogger Lane uluit.

- A fost construit pentru străbunicul meu de prințul Sergheev, din ordinul Romanovilor, Nogger, ca pescheș, spuse Azadeh într-o doară, privind terenul de sub ei. Asta prin 1890, cînd țarul ne furase deja provinciile caucaziene și încerca din nou să rupă Azerbaidjanul de Iran și căuta ajutorul hanilor Gorgoni. Dar spița noastră a fost întotdeauna credincioasă Iranului, deși a încercat să mențină un oarecare echilibru.

Scruta cu privirea palatul de sub ei. Oamenii ieșeau din clădirea principală și cîțiva din anexe, servitori și santinele înarmate.

- Moscheea a fost ridicată în 1907, ca să celebreze semnarea noului acord ruso-englez asupra împărțirii noastre și a sferelor de influență. Uite, Erikki, aceia nu sunt Nafoud și Fazulia și oh, uite, Erikki, acolo nu este fratele meu, Hakim? Ce face Hakim aici?

- Unde? Oh, îl văd! Nu, nu cred că...

- Poate... poate că Abdullah Han l-a iertat! spuse ea înfierbîntată. O, n-ar fi minunat?

Erikki scrută printre pleoapele apropiate oamenii de dedesubt.

- Îl întîlnise pe fratele ei doar o singură dată, la nunta lor, dar îi plăcuse foarte mult. Anume pentru acea zi Abdullah Han ridicase interdicția la care era supus, după care îl trimisese înapoi la Kvoy, în nordul Azerbaidjanului, lîngă granița turcă, unde avea drepturi asupra unor exploatări miniere.

- Hachim n-a vrut decît să se ducă la Paris să studieze pianul, spusese Azadeh, dar tata n-a vrut să țină cont de asta. L-a blestemat și l-a exilat, acuzîndu-l de complot.

- Nu-i Hachim.

Ochii lui Erikki erau mai buni decît ai ei.

- Oh!

Azadeh își strînse pleoapele, ferindu-se de curentul de aer. Era foarte dezamăgită.

- Da, ai dreptate Erikki.

- Uite-l pe Abdullah Han!

Nu puteai greși în privința omului impozant, corpolent, cu barbă lungă, care ieșise din clădirea principală, oprindu-se în picioare pe trepte, cu două santinele înarmate în spatele lui. Alături de el se aflau alți doi bărbați, amîndoi îmbrăcați în paltoane groase ca să se apere de frig.

- Cine-s ăștia?

- Străini, spuse ea încercînd să-și ascundă dezamăgirea. N-au arme și nu e nici un *mullah* cu ei, deci nu sunt Gărzi Verzi.

- Sunt europeni, interveni Nogger. Ai binoclu, Erikki?

- Nu.

Erikki se opri din rotire și coborî la o sută cincizeci de metri, rămînînd în așteptare, privindu-l intens pe Han. Îl văzu arătînd cu degetul spre elicopter și spunînd ceva celuilalt bărbat, apoi ridicîndu-și din nou ochii către aparat. Se mai adunaseră și alți membri ai familiei, și alte surori ale ei, unele purtînd *chador*, și servitori încotoșmănați împotriva frigului. Erikki mai coborî încă vreo treizeci de metri. Își scoase ochelarii fumurii și casca și trase fereastra glisantă laterală. Aerul înghețat îl izbi, tăindu-i răsuflarea o clipă. Își scoase capul afară ca să poată fi văzut limpede de toți și-și flutură mîna. Toți ochii de jos se îndreptară către Abdullah Han. După o pauză, Hanul îi răspunse fluturînd la rîndul său mîna. Fără plăcere.

- Azadeh, scoate-ți căștile și fă ce-am făcut eu.

Femeia se supuse imediat. Unele dintre surorile ei îi făcură încintate semne, șporovăind între ele. Abdullah n-o băgă în seamă, mulțumindu-se să aștepte.

Matveryebyetd! își zise Erikki, apoi se aplecă afară din cabină și arătă cu degetul la spațiul larg de lîngă bazinul mozaicat, înghețat, din curte, cerînd permisiunea de a ateriza. Abdullah Han încuviință din cap, arătă și el cu

degetul acolo, vorbind scurt către străjile sale, după care se întoarse pe călcîie și intră înapoi în casă. Cei doi bărbați îl urmară. O santinelă rămase afară. Coborî către locul de aterizare, verificîndu-și piedica pistolului automat.

- Nu se vede nici un comitet de primire vesel!

- Nu te-ngrijora, Nogger, spuse Azadeh cu un ris nervos. O să ies eu prima, Erikki. E mai bine așa, să ies eu prima.

Aterizară. Azadeh deschise ușa pe partea ei și coborî să-și întîmpine surorile și mama vitregă, cea de-a treia nevastă a tatălui ei, mai tînără decît ea. *Hananam* - Prima Soție - era de aceeași vîrstă cu el, dar acum era țintuită la pat și nu-și părăsea niciodată camera. Cea de-a doua lui soție, mama lui Azadeh, murise cu mulți ani în urmă.

Straja îi ieși înainte lui Azadeh. Politicos. Erikki respiră mai ușurat. Era prea departe ca să audă ce se spunea și oricum nici el, nici Nogger nu vorbeau farsi sau turcește. Omul făcu semn către elicopter, ea încuviință din cap, apoi se răsuci spre ei și le făcu semn. Erikki și Nogger încheiară procedura de oprire a motoarelor, privind santinela care continua să-i urmărească cu seriozitate.

- Și tu urăști armele tot atît de mult ca și mine, Erikki?

- Mai mult. Da' cel puțin omul ăla știe cum s-o folosească, amatorii mă sperie!

Erikki scoase siguranțele sistemului electric și băgă în buzunar cheia de pornire. Încercară să se alăture lui Azadeh și surorilor ei, dar straja li se așeză în cale. Azadeh strigă:

- Spune că trebuie să mergem în camera de primire, imediat, și să așteptăm acolo! Vă rog, veniți după mine.

Nogger rămase ultimul. Una dintre surorile cele drăguțe îl privi în ochi și el zîmbi în sinea lui, urcînd scările cîte două odată.

Camera de primire era mare, rece și umedă și plină de curenți de aer, mobilată cu mobilă grea, victoriană, și multe covoare și perne pe care puteai să stai întins, și vechi și demodate samovare. Azadeh își aranjă părul în fața uneia dintre oglinzi. Costumul ei de schi era elegant

și modern - Abdullah Han nu ceruse niciodată vreuneia dintre fiicele sau soțiile lui, sau femeilor casei, să poarte *chador* și nici nu aproba ideea. Atunci de ce purta Najoud unul astăzi? se întrebă, simțind că devine din ce în ce mai neliniștită. Un servitor aduse ceai. Așteptară o jumătate de oră, apoi un alt străjer sosi și-i vorbi. Ea răsuflă adînc.

- Nogger, tu trebuie s-aștepți aici, spuse. Erikki, tu și cu mine trebuie să-l însoțim pe paznic.

Erikki o urmă încordat, dar încrezător că pacea armată pe care o stabilise cu Abdullah Han avea să se mențină. Atingerea pumnalului îl liniștea. Straja deschise o ușă de la capătul coridorului și le făcu semn să înainteze.

Abdullah Han stătea pe covor, sprijinit de niște perne, cu fața către ușă și străjile în spatele lui, în încăperea bogată, victoriană și oficială - într-o oarecare măsură degradată și murdară. Cei doi bărbați pe care-i văzuse pe trepte erau așezați cu picioarele încrucișate lîngă el. Unul era european, un bărbat voinic ce se ținea foarte bine la cei șaizeci de ani ai săi, cu umeri lați și ochi asiatici, așezați pe o față prietenoasă. Celălalt era mai tînăr, trecut de treizeci de ani, cu trăsături asiatice și culoarea pielii gălbuie. Amîndoi purtau îmbrăcăminte groasă de iarnă. Erikki deveni și mai precaut și rămase în așteptare lîngă ușă, în timp ce Azadeh se apropie de tatăl ei și îngenunche înaintea lui, sărutîndu-i mîinile dolofane, pline de giuvaieruri, și binecuvîntîndu-l. Impasibil, hanul îi făcu semn să se dea deoparte, păstrînd privirea ochilor negri, întunecați, ațintită asupra lui Erikki, care îl salută politicos de la ușă, dar rămase pe loc. Ascunzîndu-și rușinea și teama, Azadeh înghenunche din nou pe covor cu fața către el. Erikki zări amîndoi străinii aruncînd priviri iuți, apreciative, către ea și temperamentul lui se încinse cu un grad. Tăcerea se adînci.

Lîngă Han se afla o tavă cu halva, cuburi mici din acea delicatesă turcească, îndulcită cu multă miere, pe care el o adora și din care înghiți cîteva, aruncînd sclipiri din inelele degetelor.

- Așa, deci, spuse aspru. Se pare că ucizi la întîmplare, ca un ciine turbat.

Ochii lui Erikki se îngustară, dar nu spuse nimic.

- Ei?

- Dacă ucid, nu o fac ca un ciine turbat. Pe cine se zice c-am ucis?

- Pe un bătrîn dintr-o adunare la marginea Qazvinului, cu o lovitură de umăr; i-ai zdrobit pieptul. Sunt martori. După aceea, trei bărbați într-o mașină și unul afară. Acesta era unul dintre importanții luptători pentru libertate. Și aici sunt martori. Mai departe, pe drum, cinci morți și mulți răniți, rămași în urma fugii tale cu un elicopter - alți martori.

Tăcere. Azadeh nu se clintise, deși sîngele îi fugise din obraji.

- Ei bine, dacă sunt martori, atunci trebuie să știți, de asemenea, că încercam să ajungem la Teheran în liniște, eram neînarmați, am fost agresați de gloată și dacă n-ar fi fost Charlie Petikin și Rakoczy, poate ...

Erikki se opri o clipă, băgînd de seamă schimbul brusc de priviri între cei doi străini, apoi, și mai prudent, continuă:

-... am fi probabil morți. Eram neînarmați. Rakoczy avea armă, și ceilalți au tras primii asupra noastră.

Abdullah Han observase și el schimbarea în atitudinea bărbaților de lîngă el. Gînditor, îl privi pe Erikki.

- Rakoczy, același care ți-a atacat baza împreună cu *mullahul* marxist-islamic și cu oamenii lui? Mahomedanul sovietic?

- Da.

Erikki se întoarse către cei doi străini, străpungîndu-i cu privirea.

- Agentul KGB care pretindea că vine din Georgia, de la Tbilisi.

Abdullah Han zîmbi subțire.

- KGB? De unde știi asta?

- Am văzut destui ca să știu.

- Aparatul este în bună regulă, deja verificat la sol de mecanicii tăi, iar *Iran Timber* te-a detaşat aici, pentru... pentru mine.

- Ca să fac ce?

- Ca să zbori, spuse omul nervos. Stai prost cu auzul?

- Nu, dar se pare că tu stai!

Respiraţia bărbatului deveni şuierătoare. Cel mai în vîrstă zîmbi ciudat. Abdullah Han se întoarse spre Azadeh şi ea aproape ţîşni în picioare, înspăimîntată.

- Du-te să o saluţi pe *Hananam*.

- Da... da, tată... se bîlbîi ea şi ţîşni în picioare.

Erikki se mişcă o jumătate de pas, dar străjile erau pregătite. Unul îl ţintea cu arma, şi ea spuse aproape să izbucnească în lacrimi:

- Nu, Erikki, eu... trebuie să... trebuie să plec.

Dispăru mai înainte s-o poată opri.

Asiaticul sparse tăcerea.

- N-ai de ce te teme. Avem nevoie doar de pregătirea dumitale.

Erikki Yokkonen nu răspunse, convins că era încolţit, că şi el şi Azadeh erau încolţiţi şi pierduţi, ştiind că, dacă n-ar fi fost străjile, i-ar fi atacat acum, fără şovăire, l-ar fi ucis pe Abdullah Han şi poate şi pe ceilalţi doi - iar cei trei ştiau şi ei asta.

- De ce-aţi trimis după soţia mea, Înălţimea voastră? întrebă el cu aceeaşi voce domoală, ştiind deja răspunsul. Aţi trimis două mesaje.

Abdullah Han pufni batjocoritor.

- Pentru mine ea n-are nici o valoare, dar are pentru prietenii mei: ca să te-aducă aici şi să te facă să-i asculţi. Şi, pe Allah şi Profetul Său, ai să le dai ascultare! Ai să faci ce vrea omul ăsta!

Una dintre străji mişcă pistolul mitralieră o fracţiune de milimetru şi zgomotul pe care-l făcu stîrni ecouri în încăpere. Sovieticul cu chip asiatic se ridică în picioare.

- Mai întîi pumnalul tău, te rog.

- Vino să-l iei, dacă ţii atît de mult.

Omul şovăi. Abdullah Han izbucni brusc în rîs, un rîs crud, care-i enervă pe toţi.

- Lasă-i cuțitul. Asta o să-ți facă viața mai interesantă. Apoi către Erikki: Ar fi foarte înțelept din partea ta să fii ascultător și să te porți frumos.

- Ar fi înțelept să ne lași să plecăm în pace!

- Ai vrea să-ți vezi copilotul atîrnînd de degetele mari?

Ochii lui Erikki se îngustară și mai mult. Sovieticul mai în vîrstă se aplecă înainte, șoptind ceva la urechea Hanului, a cărui privire nu-l părăsise nici o clipă pe Erikki. Mîinile se jucau cu pumnalul bătut în pietre prețioase. Cînd străinul isprăvi, dădu din cap.

- Erikki, ai să-i spui copilotului tău că trebuie și el să fie supus cîtă vreme e-n Tabriz. O să-l trimitem la bază, dar micul elicopter o să rămînă aici pentru o vreme.

Făcu un semn asiaticului să plece. .

- Mă numesc Cimtarga, căpitane!

Omul nu era nici pe departe atît de înalt ca Erikki, dar era bine clădit, cu umeri largi.

- Mai întîi, noi...

- Cimtarga este numele unui munte la est de Samarkand. Care ți-e numele adevărat... și gradul?

Omul ridică din umeri.

- Strămoșii mei au călărit cu Timur Tamerlan, mongolul, cel căruia îi plăcea să ridice munți de cranii. Mai întîi mergem la baza voastră. O să mergem cu mașina.

Trecu pe lîngă el și deschise ușa, dar Erikki nu se mișcă și nu-și dezlipi privirea de pe fața Hanului.

- Am să trec pe la soția mea diseară.

- Ai s-o vezi cînd... Abdullah Han se opri, căci celălalt bătrîn se aplecase înainte și-i șoptea la ureche.

Din nou Hanul încuviință din cap.

- Bine. Da, căpitane, ai s-o vezi diseară și la fiecare două seri. Dacă...

Lăsă cuvîntul să plutească în aer. Erikki se întoarse pe călcîie și ieși.

Cînd ușa se închise în urma lor, tensiunea din încăpere se topi. Bătrînul chicoti.

- Ai fost perfect, perfect! Ca de obicei.

Abdullah Han își masă umărul sting, stinjenit de durerea din încheieturile artritice.

- O să fie ascultător, Piotr, dar numai atîta vreme cît nerecunoscătoarea și neascultătoarea mea fiică e la mina mea.

- Fiicele sunt întotdeauna dificile, răspunse Piotr Oleg Mzytryk.

Venea de la nord de graniță, din Tbilisi.

- Nu chiar, Piotr! Celelalte se supun și nu-mi dau nici un necaz. Dar asta mă scoate din sărite dincolo de orice măsură!

- Atunci, alung-o de îndată ce finlandezul a împlinit ce i se cere! Alungă-i! Pe amîndoi.

Ochii asiatici adunară cute la colțurile lor, pe fața plăcută. Adăugă moale:

- Dac-aș fi fost cu treizeci de ani mai tînăr și ea ar fi fost liberă, ți-aș fi cerut să-mi îngădui să ți-o iau de pe cap.

- Dac-ai fi cerut-o mai înainte să apară nebunul ăsta, puteai să o ai - cu binecuvîntarea mea - spuse acru Abdullah Han, dar își ascunse surpriza și o înlăturâ, ca să se gîndească mai tîrziu la cele spuse. Regret că i-am dat-o, cred că-l scoate și pe el din sărite. Regret jurămîntul meu înaintea lui Allah de a-l lăsa în viață - a fost un moment de slăbiciune.

- Poate că da. Cîteodată e bine să fi mărinimos; ți-a salvat totuși viața.

- *Insha'Allah*! A fost mîna lui Allah. El era doar un instrument.

- Desigur, spuse liniștitor Mzytryk, desigur.

- Omul ăsta e un diavol! Un diavol ateist care pute a sete de sînge. Dacă n-ar fi fost străjile mele - ai văzut tu însuți - acum ne-am bate pe viață și pe moarte!

- Nu, nu cîtă vreme ea e-n puterea ta și poți face cu ea ce vrei.

Piotr zîmbi ciudat.

- Dacă Allah vrea, or să fie curînd în Iad, amîndoi! spuse Hanul, încă furios că trebuia să îl țină pe Erikki în viață ca să-l ajute pe Mzytryk, cînd ar fi putut să-l dea

mujhadinilor de stînga şi în felul ăsta să scape de el definitiv.

Mullahul Mahmud, unul dintre conducătorii din Tabriz al facţiunii islamic-marxiste a *mujhadinilor* care atacase baza, venise la el cu două zile în urmă şi îi spusese ce se-ntîmplase la bariera de pe drum.

- Uite aici documentele lor, ca dovadă, se răstise el agresiv. Ale străinului care trebuie să fie de la CIA şi a doamnei, fiica ta. În clipa în care se întoarce la Tabriz, o să-l ducem în faţa *komitehului* nostru, o să-l judecăm, o să-l aducem la Qazvin şi o să-l dăm morţii.

- Pe Profet, n-o s-o faceţi! Nu, pînă cînd nu vă îngădui eu, spusese el imperios, luînd hîrtiile. Cîinele ăla turbat de străin este însurat cu fiica mea! Nu e de la CIA, e sub protecţia mea cît vreau eu şi dacă atingeţi chiar şi un singur împuţit de fir de păr roşu din capul lui, sau vă amestecaţi în treburile lor sau ale bazei mai înainte de a îngădui eu, am să-mi retrag tot sprijinul pe care vi-l acord pe ascuns şi nimic nu va opri Gărzile Verzi de a şterge de pe faţa pămîntului toţi luptătorii de stînga din Tabriz. O să vi-l dau cînd vreau eu, nu voi!

Mullahul plecase morocănos şi Abdullah îl mai trecuse încă o dată pe Mahmud pe lista lui de urgenţe. După ce examinase documentele cu grijă şi descoperise paşaportul, actul de identitate al lui Azadeh şi celelalte vize, fusese încîntat, pentru că asta îi mai adăuga putere asupra ei şi a soţului ei.

Da, se gîndi, ridicîndu-şi ochii către sovietic, acum or să facă tot ce le cer, orice.

- Voia lui Allah! Însă ea s-ar putea să fie curînd văduvă...

- Să sperăm că nu prea curînd!

Rîsul lui Mzytryk era sănătos şi molipsitor.

- Nu pînă ce soţul ei nu-şi isprăveşte însărcinarea.

Abdullah Han se simţea încălzit de prezenţa omului acesta şi de sfaturile sale înţelepte şi bucuros că Mzytryk avea să facă ce i se cerea. Dar totuşi trebuie să fiu un păpuşar mai bun ca pînă acum, îşi zise, dacă vreau să supravieţuiesc - eu şi Azerbaidjanul.

În toată provincia, ca și în Tabriz, situația era acum foarte delicată. Insurecții de diferite orientări, facțiuni de diferite culori luptîndu-se între ele, zeci de mii de soldați sovietici postați chiar dincolo de graniță. Și tancuri. Și nimic între ei și Golf care să îi stînjenească, cu excepția mea, își zise. Și odată ce vor stăpîni Azerbaidjanul - Teheranul fiind de neapărat, așa cum a dovedit-o istoria de atîtea ori - Iranul va cădea în mîinile lor ca mărul putred din previziunile lui Hrușciov. Odată cu Iranul - Golful, petrolul întregii lumi și Hormuzul. Îi venea să urle de mînie. Allah să-l blesteme pe Șah care n-a vrut să aștepte, n-a avut mintea să zdrobească cu douăzeci de ani în urmă o revoltă minoră inspirată de *mullahi* și să-l trimită pe *Ayatolahul* Khomeini în Iad, așa cum l-am sfătuit eu, și astfel a pus în primejdie dominația noastră absolută, inevitabilă, asupra întregii lumi, în afară de Rusia țaristă sau sovietică, adevăratul nostru dușman. Eram atît de aproape! Americanii ne mîncau din palmă, gudurîndu-se și împingîndu-ne cele mai moderne arme ale lor, implorîndu-ne să facem ordine în Golf și să-i ținem în frîu pe arabii obraznici, să înghițim petrolul lor, să-i facem vasali, pe ei și toate petele alea de muscă, împuțitele șeicate sunite de la Saudi la Oman. Am fi putut răsturna Kuweitul într-o zi, Irakul într-o săptămînă, șeicii Emiratelor și Arabiei Saudite ar fi șters-o înapoi în deșertul lor, țipînd după îndurare. Am fi putut obține orice tehnologie am fi dorit, orice vapor, avion, tanc, armă, numai cerînd-o, chiar și Bomba, pe Allah! Reactoarele noastre construite în Germania ar fi făcut-o. Atît de aproape de a împlini voia lui Allah, noi, șiiții Iranului! Inteligența noastră superioară, istoria noastră străveche, petrolul nostru și stăpînirea strîmtorii, care pînă la urmă va aduce în genunchi întregul Popor al Mîinii Stîngi, atît de aproape de cîștigarea Ierusalimului și controlul orașului Mecca, Sfînta Sfintelor! Atît de aproape de a deveni primii pe Pămînt, așa cum e dreptul nostru! Dar acum, acum totul e primejduit și din nou încercăm să-i păcălim pe diavolii barbari din nord, și toate din pricina

unui singur om! *Insha'Allah*! își zise și asta îndepărtă o parte din mînie

Totuși, dacă Mzytryk n-ar fi fost în cameră, și-ar fi ieșit din minți și-ar fi urlat și-ar fi bătut pe cineva, pe oricine. Dar omul era aici și trebuia să se ocupe de el, de problemele Azerbaidjanului, astfel că-și stăpîni mînia și chibzui următoarea mișcare. Degetele ridicară ultima bucată de halva și o azvîrliră în gură.

- Ți-ar plăcea să te însori cu Azadeh, Piotr?

- Ți-ar plăcea să ai un ginere mai bătrîn ca tine? spuse omul cu un rîs dezaprobator.

- Dac-așa vrea Allah... răspunse el punînd în glas atîta sinceritate cîtă trebuia și zîmbi în sinea lui, pentru că, deși îndepărtată la înțeală, văzuse lumina bruscă din ochii prietenului său.

Deci așa, își spuse, prima dată cînd o vezi, o și vrei! Acum, dacă într-adevăr ți-aș da-o cînd am scăpa de monstru, ce-ar însemna asta pentru mine? Multe lucruri. Ești liber, ești puternic, din punct de vedere politic ar fi înțelept și i-ai băga mințile-n cap și te-ai purta cu ea așa cum merită, nu ca finlandezul, care se gudură pe lîngă ea. Ai fi un instrument al răzbunării mele. Sunt multe avantaje.

Cu trei ani în urmă, Piotr Oleg Mzytryk ocupase imensa *dasha* și pămînturile care aparținuseră tatălui său - și el un vechi prieten al Gorgonilor - lîngă Tbilisi, unde de generații Gorgonii aveau și ei legături foarte importante de afaceri. De atunci, Abdullah Han ajunsese să-l cunoască îndeaproape, locuind la vilă în nenumăratele sale călătorii de afaceri. Descoperise că Piotr Oleg era la fel ca toți ceilalți ruși: ascunși, lăsînd prea puțin de la ei, dar, spre deosebire de cei mai mulți, săritor și prietenos și mult mai puternic decît orice alt rus pe care-l cunoștea. Văduv, cu o fiică măritată, un fiu în marina militară și nepoți și obiceiuri deosebite. Locuia singur în uriașa vilă, dacă nu socoteai servitorii și o rusoaică ciudat de frumoasă, ciudat de sălbatică. O rusoaică eurasiană, căreia îi spunea Vertinskaia, trecută bine de treizeci de ani, pe care el o întîlnise de două ori în trei ani, și pe care

o păstra aproape ca pe o comoară unică. Părea să fie în parte sclavă, în parte prizonieră, în parte tovarăşă de beţie, în parte tîrfă, în parte călău şi în parte pisică sălbatică.

- De ce nu o omori, să termini odată cu ea, Piotr? întrebase odată cînd între ei izbucnise o ceartă violentă şi Mzytryk o scosese din cameră bătînd-o cu biciul, în timp ce femeia scuipa şi blestema, zvîrcolindu-se în mîinile servitorilor care o trăgeau de acolo.

- Nu... nu încă... încă... spusese Mzytryk tremurînd, e mult prea preţioasă!

- Ah, da? Da, acum înţeleg.

Abdullah Han fusese la fel de excitat, simţind aproape acelaşi lucru pentru Azadeh, şovăiala de a arunca un astfel de obiect util cum era ea, mai înainte de a fi pe deplin supusă, tîrîndu-se la picioarele lui umilă şi amintindu-şi cît de mult îl invidiase pe Mzytryk pentru că Vertinskaia îi era amantă şi nu fiică, astfel ca actul final de răzbunare să poată fi consumat.

Allah s-o blesteme pe Azadeh! îşi zise. Blestemata! Ar fi putut fi copila mamei sale, care îmi dădea atît de multă plăcere, care-mi aminteşte mereu de ce-am pierdut, ea şi diavolul ei de frate, amîndoi tipare ale mamei la faţă şi purtări, dar nu din acelaşi material de calitate. Ea, care era ca o *hurie* din grădina lui Allah! Mă gîndeam că amîndoi copiii noştri mă vor iubi şi cinsti. Dar nu, odată ce Naftara s-a dus în Paradis, a ieşit la iveală adevărata lor fire. Acum ştiu că Azadeh complota cu fratele ei să mă ucidă. N-am dovada?! Oh, Allah! Mi-aş dori s-o pot bate aşa cum face Piotr cu perechea ei, dar eu nu pot, nu pot! De fiecare dată cînd ridic mîna asupra ei, o văd pe preaiubita mea, Allah s-o blesteme pe Azadeh şi s-o trimită-n Iad!

- Linişteşte-te! spuse blînd Mzytryk.

- Ce?

- Arătai atît de tulburat, prietene. Nu te-ngrijora! Totul o să fie în ordine. Ai să găseşti tu o cale de a o pedepsi.

Abdullah Han încuviinţă greoi din cap.

- Mă cunoşti prea bine.

Adevărat, îşi zise, poruncind ceai pentru el şi vodcă pentru Mzytryk, singurul om cu care se simţea bine, în largul lui. Mă întreb ce eşti cu adevărat? În anii trecuţi, pe vremea tatălui tău, cînd ne-ntîlneam la *dasha*, spuneai de obicei că eşti în concediu, dar niciodată unde lucrezi şi nici n-am putut să aflu, oricît de mult am încercat. La început am presupus că erai în Armata Sovietică, pentru că odată, cînd erai beat, mi-ai spus că ai fost comandant de tanc la Sevastopol, în timpul celui de-al doilea război mondial, şi pe tot drumul pînă la Berlin. Apoi m-am răzgîndit şi mi-am zis că, mai degrabă, tu şi tatăl tău lucraţi în KGB sau GRU, pentru că nimeni în tot URSS-ul nu iese la pensie cu astfel de case, cu asemenea pămînturi în Georgia, cea mai bună parte a imperiului, fără să aibă cunoştinţe deosebite şi influenţă. Spui că eşti la pensie acum. Şi unde-ai lucrat mai înainte?

Încercînd să afle măsura puterii lui Mzytryk, în zilele cînd îl cunoscuse, Abdullah Han lăsase să-i scape că o celulă clandestină a comuniştilor *Tudehi* din Tabriz punea la cale asasinarea lui, şi ar fi vrut ca această celulă să fie înlăturată. Era doar în parte adevărat, motivul real fiind că din grup făcea parte fiul unui om pe care-l ura în taină şi pe care nu-l putea ataca pe faţă. Într-o săptămînă, toate capetele lor fuseseră înfipte în pari lîngă moschee, însoţite de o plăcuţă: "Aşa vor pieri toţi duşmanii lui Allah" şi el plînsese cu lacrimi reci la funeraliі şi rîsese în taină.

Că Piotr Mzytryk avea putinţa să elimine una dintre propriile lor celule era într-adevăr un semn al puterii şi în aceeaşi măsură Abdullah îşi cunoştea valoarea în faţa lor. Se întoarse către el.

- Cît timp o să-ţi trebuiască finlandezul?

- Cîteva săptămîni.

- Ce se-ntîmplă dacă Gărzile Verzi îl împiedică să zboare sau pun mîna pe el?

Sovieticul ridică din umeri.

- Să sperăm că va termina însărcinarea. Mă îndolesc că vor rămîne supraviețuitori - fie el, fie Cimtarga - dac-or să fie găsiți de partea asta a graniței.

- Bun. Acum, înapoi unde eram înainte de a fi întrerupți. Ești de acord că n-o să existe sprijin masiv pentru *tudehi* aici cîtă vreme americanii rămîn deoparte și Khomeini nu începe un pogrom împotriva lor?

- Azerbaidjanul a fost întotdeauna în sfera noastră de interes. Am spus mereu că ar trebui să fie un stat independent. Există mai mult decît suficiente bogății, putere, resurse minerale și petrol ca să se susțină și, de asemenea, - Mzytryk zîmbi - și conducători iluminați. Ai putea ridica steagul, Abdullah. Sunt sigur că ai primi tot sprijinul de care ai nevoie ca să fii președinte. Și recunoașterea noastră imediată.

Și după aia, în ziua următoare aș fi asasinat, în timp ce tancurile s-ar rostogoli peste graniță, își spuse Hanul fără supărare. Oh, nu, distinsul meu prieten, Golful este o tentație prea mare, chiar și pentru tine.

- E o idee splendidă, spuse din toată inima, dar aș avea nevoie de timp. Între timp m-aș putea baza pe faptul că *tudehii* să fie asmuțiți împotriva insurgenților?

Zîmbetul lui Piotr Mzytryk rămase neschimbat, dar ochii își schimbară privirea.

- Ar părea ciudat ca *tudehii* să-și atace frații vitregi. Marxismul islamic este susținut de mulți intelectuali mahomedani. Am auzit că și tu îi sprijini.

- Sunt de acord că trebuie să existe un echilibru în Azerbaidjan, dar cine a ordonat celor de stînga să atace aeroportul? Cine le-a ordonat să atace și să incendieze gara? Cine le-a ordonat să arunce în aer conducta de petrol? Sigur că nimeni cu bun simț. Am auzit că a fost *mullahul* Mahmud de la moscheea Hajra. Îl privi atent pe Piotr. Unul dintre ai voștri.

- N-am auzit niciodată de el.

- Ah, spuse Abdullah Han cu prefăcută jovialitate, fără să-l creadă. Mă bucur, Piotr, pentru că e un fals *mullah*, un *mullah* mincinos. Nici măcar un adevărat marxist-islamic. Un palavragiu, un instigator zdrențăros

El este cel care a năvălit la baza lui Yokkonen. Din nefericire, îl sprijină peste cinci sute de luptători la fel de nedisciplinați și primește bani de undeva. Și ajutoare - ca Feodor Rakoczy. Ce este Rakoczy ăsta pentru tine?

- Nu mult, spuse imediat Piotr, fără să-și schimbe zîmbetul și vocea, mult prea inteligent ca să evite întrebarea. E un inginer specialist în conducte petroliere din Ashara de graniță, unul dintre conaționalii noștri mahomedani, despre care se crede că s-a alăturat *mujhadinilor* ca luptător pentru libertate, desigur, fără permisiunea sau aprobarea noastră.

Nici un mușchi de pe fața lui Piotr nu se mișcă, dar înlăuntrul lui se învolburau obscenități și-i venea să strige: Fiule, fiule, ne-ai trădat! Ai fost trimis să spionezi, să te infiltrezi printre *mujhadini* și să raportezi, atîta tot! Și pe lîngă asta ai fost trimis să-l recrutezi pe finlandez, apoi să te duci la Teheran și să-i organizezi pe suniții de la Universitate, nu să te aliezi cu un cîine turbat de *mullah*, să ataci aerodroamele sau să ucizi zdrențăroșii de lîngă drum. Ți-ai pierdut mințile, prostule? Dacă ai fi fost rănit și prins? De cîte ori trebuie să-ți spun că și ei și noi putem să înfrîngem voința oricui, în timp, și să-l golim pe el, sau pe ea, de toate tainele! E o prostie să-ți asumi asemenea riscuri. Finlandezul e important doar pentru o vreme, dar nu îndeajuns de important ca să nu te supui ordinelor, ca să-ți riști viitorul. Viitorul fratelui tău și al meu! Dacă fiul e suspect, e suspect și tatăl; dacă tatăl e suspect, familia e și ea suspectă. De cîte ori ți-am spus că la KGB se lucrează după carte, distrugîndu-i pe cei care nu ascultă de regula cărții, care gîndesc pentru ei, care-și asumă riscuri, care depășesc instrucțiunile.

- Rakoczy ăsta e fără importanță, spuse el liniștit.

Fii calm, își porunci, începîndu-și litania. N-ai de ce să te-ngrijorezi. Știi prea multe secrete ca să poți fi atins. La fel și fiul meu. E bun, cu siguranță că se înșală în privința lui. A fost verificat de multe ori de tine și de alți experți. Ești în siguranță. Ești puternic, ești sănătos și poți să bați și să te culci cu această micuță frumusețe, Azadeh, și încă s-o mai violezi pe Vertinskaia în aceeași zi.

- Important e că te afli în inima Azerbaidjanului, prietene! spuse cu aceeaşi voce liniştitoare. Ai să primeşti sprijinul de care ai nevoie şi sfaturile tale privitoare la marxiştii islamici or să ajungă la cine trebuie. O să ai echilibrul pe care-l ceri.

- Bun, contez pe asta.

- Între timp, continuă Mzytryk întorcîndu-se la adevăratul motiv al neaşteptatei sale călătorii pînă acolo, cum rămîne cu căpitanul englez? Poţi să ne ajuţi?

Cu o zi înainte, la casa lui de lîngă Tbilisi sosise un telex strict secret de maximă prioritate, codificat, de la centru, anunţîndu-l că postul secret de radar şi ascultare al CIA, de pe coasta de nord a muntelui Sabalan, fusese aruncat în aer de sabotori cu puţin înainte de sosirea echipelor locale trimise să ia toate cărţile, maşinile de coduri şi calculatoarele.

"Discută imediat cu Ivanovici. Personal", continuase telexul folosind numele de acoperire al lui Abdullah Han. "Spune-i că sabotorii erau englezi, un căpitan şi doi gurka, şi un agent american CIA - Rosemont (nume conspirativ Abu Kurd) conduşi de unul dintre mercenarii noştri, ucis de ei mai înainte de a putea să-i atragă într-o ambuscadă. Un soldat şi agentul CIA au fost ucişi în timpul fugii, iar cei doi supravieţuitori se crede că se îndreaptă către sectorul lui Ivanovici. Aranjează să fie cooperant. Secţiunea 16/a. Confirmă."

Secţiunea 16 însemna "această persoană sau persoane sunt în mod special consideraţi duşmani şi trebuie interceptaţi, reţinuţi şi aduşi la interogatoriu prin orice mijloace". Adăugarea literei *a* însemna: "Dacă acest lucru nu poate fi îndeplinit, eliminaţi-i fără şovăială".

Mzytryk luă o înghiţitură de vodcă, aşteptînd.

- Am aprecia foarte mult ajutorul tău.

- Întotdeauna aţi avut ajutorul meu, spuse Abdullah, dar să găseşti în Azerbaidjan doi sabotori experţi, care desigur că s-au deghizat cumva pînă acum, e aproape o imposibilitate. Cu siguranţă că au case conspirative unde să se ducă, există un consulat britanic în Tabriz şi o duzină de trasee prin munţi care ne ocolesc pe noi. Se ridică în

picioare și se duse la fereastră, privind afară. De acolo putea vedea elicopterul parcat în curte, sub pază. Ziua era încă senină.

- Dac-aș conduce operația aia, m-aș preface că mă îndrept către Tabriz, dar apoi m-aș întoarce și aș ieși la Marea Caspică. Cum au ajuns aici?

- Pe Caspica, dar urmele duc încoace. Au fost găsite două cadavre în zăpadă și urmele celorlalți doi duceau încoace.

Ratarea misiunii Sabalan stîrnise valuri de furie în eșaloanele superioare. Existența unei cantități atît de mari de echipament ultrasecret CIA, atît de la îndemînă, fusese ani de zile un magnet pentru operațiile de achiziționare și infiltrare. În ultimele două săptămîni, informații că unele dintre posturile de radar fuseseră evacuate, dar nu distruse în timpul retragerii și panicii - la care contribuiseră și ei - făcuseră vulturii să fie gata să se arunce îndată asupra prăzii, din toate puterile. Mzytryk, consilier superior în zona lui, îndemnase la precauție, la folosirea localnicilor mai degrabă decît a echipelor sovietice, ca să nu-l supere pe Abdullah Han, cel mai important și mai de preț agent și contact al său, și să nu iște un incident internațional.

- E complet greșit să riscăm o confruntare, spusese, păstrîndu-se în limitele cărții și ale propriului plan. Ce cîștigăm dintr-o acțiune imediată, dacă nu cumva am fost dezinformați, și Sabalan nu e decît o mare capcană, ceea ce e foarte probabil? Cîteva cărți de cifruri pe care s-ar putea, sau nu, să le avem deja. Cît despre computerele ultramoderne, operațiunea Zatopek are deja problema asta în mînă.

Zatopek era o operațiune secretă, foarte controversată și inovatoare a KGB-ului, lansată în 1965, care fusese numită după un alergător ceh de cursă lungă. Cu un buget inițial de zece milioane de dolari din foarte prețioasa și puțina valută forte, operațiunea Zatopek trebuia să asigure o sursă continuă de cele mai moderne și mai bune tehnologii vestice, să le asigure *prin simpla cumpărare printr-o rețea de companii fantomă*, și nu prin

metoda convenţională şi foarte costisitoare a furtului şi spionajului. "Banii nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce cîştigăm, spunea ultrasecretul său raport iniţial către Centru, cînd se-ntorsese prima dată din Orientul Îndepărtat, în '64. Sunt zeci de mii de oameni de afaceri corupţi şi indivizi hoinari gata să ne vîndă ce-i mai bun şi ce-i mai nou pentru un cîştig. Un cîştig uriaş pentru orice individ ar însemna o nimica toată pentru noi, pentru că vom economisi miliardele investite în cercetare şi dezvoltare, pe care le putem cheltui cu marina, aviaţia şi armata terestră. Şi, la fel de important, economisim ani de sudoare, efort şi greşeli, şi aproape fără nici o cheltuială ne menţinem la acelaşi nivel cu orice pot concepe minţile lor. Cîţiva dolari pe sub măsuţele lor împuţite or să ne aducă tot tezaurul lor".

Piotr Mzytryk se încălzi amintindu-şi cum fusese acceptat planul său, deşi, bineînţeles, însuşit cum se cuvenea de superiorii săi, ca propria lor idee, aşa cum şi el şi-l însuşise de la unul din agenţii săi secreţi din Hong Kong, un cetăţean francez, Jacques de Ville, din marele conglomerat al Struanilor, care-i deschisese ochii.

- Nu e împotriva legilor Statelor Unite să exporţi tehnologie în Franţa sau în Germania Federală sau într-o duzină de alte ţări, şi nu e împotriva legislaţiei acelei ţări ca o companie să expedieze marfa asta în alte ţări, unde nu sunt legi împotriva expedierii bunurilor către Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, Gregor, şi banii fac lumea să se-nvîrtă. Numai prin Struani am putea să vă trimitem tone de echipamente pe care americanii vi le interzic. Noi deservim China, de ce nu şi pe voi? Gregor, voi, marinarii, nu înţelegeţi afacerile!

Mzytryk zîmbise în sinea lui. În acele zile era cunoscut ca Gregor Sislev, căpitan al unui mic cargobot sovietic care cabota de la Vladivostok la Hong Kong, acoperirea lui pentru ultrasecreta funcţie de supraveghetor adjunct pentru Asia al Direcţiei Întîi a KGB. În decursul anilor, după '64, cînd am propus pentru prima dată schema, se gîndi mîndru, cu un capital total pînă acum de optzeci şi cinci de milioane de dolari, Operaţiunea Zatopek a

economisit pentru Mama Rusia miliarde şi s-a dovedit un constant, ba chiar în creştere, izvor de dispozitive NASA, europene, japoneze, minuni electronice, computere, programe, planuri, roboţi, circuite integrate, medicamente şi tot felul de minunăţii, pentru a copia şi produce după voia noastră, cu echipamente produse de acelaşi duşman, aduse şi plătite cu împrumuturile pe care ni le pun ei la dispoziţie şi pe care niciodată n-o să le returnăm. Ce proşti sunt! Aproape izbucni în rîs. Dar, chiar mai important. Zatopek îmi dă mînă liberă să continui să operez şi să manevrez cum vreau în zona asta, să joc marele joc pe care proştii de englezi îl lasă să le scape din mînă.

Îl privi pe Abdullah Han care stătea la fereastră. Aşteptă răbdător ca să se hotărască ce favoare dorea în schimbul sabotorilor.

Haide, Şuncă Rea, îşi zise încruntat, folosind porecla secretă pe care i-o dăduse. Amîndoi ştim că o să-i prinzi pe *matyeryebyets* ăia dacă vrei, dacă sunt în Azerbaidjan.

- O să fac ce pot, spuse Abdullah Han, rămînînd cu spatele către el şi Mzytryk nu-şi ascunse zîmbetul. Dacă-i prind, ce să fac, Piotr?

- Spune-i lui Cimtarga. O să aranjeze el totul.

- Foarte bine. Abdullah Han dădu din cap şi se aşeză din nou. E aranjat, deci.

- Mulţumesc! spuse Piotr foarte satisfăcut.

O asemenea hotărîre din partea lui Abdullah Han promitea un succes rapid.

- *Mullahul* ăsta de care vorbeam, Mahmud, spuse Hanul, e foarte primejdios. Şi banda lui de cuţitari. Cred că sunt o ameninţare pentru toată lumea. *Tudehii* ar trebui să fie îndemnaţi să se ocupe de el - pe ascuns, bineînţeles.

Mzytryk se întrebă cît de multe ştia Abdullah despre sprijinul acordat de ei, pe ascuns, lui Mahmud, unul dintre cei mai buni şi mai fanatici convertiţi.

- *Tudehii* trebuie protejaţi, şi prietenii lor de asemenea.

Observă sclipirea imediată de iritare, așa că se hotărî să facă un compromis și adăugă imediat:

- Poate că omul ăsta ar putea fi mutat și înlocuit. O ruptură generală și încăierări fratricide n-ar ajuta decît dușmanului.

- *Mullahul* e-un *mullah* mincinos și nu un adevărat credincios în orice privință.

- Atunci trebuie să plece. Repede.

Piotr Mzytryk zîmbi. Abdullah Han-nu.

- Foarte repede, Piotr. Definitiv! Iar grupul lui risipit.

Prețul era mare, dar Secțiunea 16/a îi dădea destulă autoritate.

- De ce nu? Repede și permanent, dacă tu spui că e necesar. Sunt de acord să ăă... transmit recomandările tale.

Mzytryk zîmbi și acum Abdullah Han zîmbi la fel de satisfăcut.

- Mă bucur că ne-am înțeles, Piotr. Fă-te mahomedan, pentru sufletul tău nemuritor.

Piotr Mzytryk zîmbi:

- Cu vremea. Între timp, fă-te comunist pentru plăcerile tale pămîntești.

Hanul rîse și se aplecă înainte pentru a-i umple din nou paharul

- Nu te-aș putea convinge să rămîi cîteva zile?

- Nu, dar mulțuumesc. După ce mîncăm, cred c-o s-o pornesc înapoi spre casă.

Zîmbetul se lărgi.

- Am o grămadă de treburi.

Hanul era foarte mulțumit. Deci acum pot să-l dau uitării pe *mullahul* care mă necăjea și șleahta lui și-am mai scăpat de-un dinte stricat. Dar mă-ntreb ce-ai face tu, Piotr, dac-ai ști că soldatul și căpitanul, sabotorii pe care-i cauți, se află la celălalt capăt al domeniului meu, așteptînd să poată ieși în siguranță de-aici. Dar încotro? Către Teheran sau către tine? Nu m-am hotărît încă. O, știu c-ai venit să-mi cerșești ajutorul. De ce oare îi păstrez eu la adăpost, de ce altceva să mă fi întîlnit eu cu ei în

taină la Tabriz, acum două zile, de ce să-i fi adus eu aici pe ascuns, dacă nu pentru tine? Poate. Păcat că Vien Rosemont a fost ucis. Era folositor. Totuşi informaţiile şi avertismentul ascuns în codul pe care i l-a dat căpitanului pentru mine este şi mai folositor. O să fie greu de înlocuit. Da. Şi tot atît de adevărat este că dacă ţi se face o favoare trebuie să răspunzi la fel. Necredinciosul Erikki e doar una dintre ele. Sună dintr-un clopoţel şi cînd servitorul apăru, porunci:

- Spune-i fiicei mele Azadeh c-o să ia masa cu noi.

CAPITOLUL 33

La Teheran; ora 4,17 după-amiază. Jean-Luc Sessonne izbi ciocănelul de bronz de uşa apartamentului lui McIver. Lîngă el se afla Sayada Bertolin. Acum, că intraseră în clădire şi erau singuri, îi cuprinse sînii prin pardesiu şi o sărută.

- Îţi promit că n-o să-ntîrziem mult; apoi ne-ntoarcem în pat.

Ea rîse.

- Bine. Ai oprit masă la *French Club?*

- Sigur, o s-avem timp berechet.

- Da, *chéri.*

Purta un impermeabil elegant, gros, pe deasupra uniformei sale de aviator, iar zborul de la Zagros nu fusese lipsit de greutăţi. Nimeni nu răspunsese la desele sale apeluri radio, deşi eterul era plin de voci aţîţate, rostind în farsi cuvinte pe care el nu le putea pronunţa sau înţelege. Se păstrase la înălţimea regulamentară şi făcuse o apropiere tipică de Aeroportul Internaţional Teheran. Nici acolo nu-i răspunsese cineva. Mîneca de vînt era umflată şi arăta un vînt lateral foarte puternic. Pe platforma de beton de lîngă clădire, alături de alte reactoare - unul dintre ele o epavă scorojită de foc - se aflau patru Jumbo Jeturi. Unele primeau pasageri - înconjurate de prea mulţi bărbaţi, femei şi copii, fără nici o ordine la urcare, scările din faţă şi din spate ale cabinei supraîncărcate primejdios, peste tot prin jur împrăştiate

valize şi alte bagaje. Nu zări urmă de poliţist sau de ofiţer de circulaţie nici acolo şi nici de cealaltă parte a clădirii, unde toate drumurile care duceau spre aeroport erau supraaglomerate cu maşini care nu se puteau mişca, înghesuite bară la bară. Parcarea de maşini era plină ochi şi totuşi alte şi alte automobile încercau să se strecoare, în timp ce pe trotuare se îngrămădeau cei ce coborau din ele.

Jean-Luc îi mulţumise lui Dumnezeu că zbura şi nu trebuia să meargă pe jos şi aterizase fără probleme la aeroportul apropiat, Galegh Morghi. Trăsese elicopterul în hangarul *S-G* şi organizase imediat un drum în oraş cu ajutorul unei bancnote de zece dolari. Prima oprire la biroul Schlumberger, unde fixase o oră, dis-de-dimineaţă, de întoarcere la Zagros, apoi la apartamentul ei. Sayada era acasă. Ca întotdeauna după ce fuseseră atîta vreme despărţiţi, prima împreunare fu imediată, nerăbdătoare, dură, egoistă şi mutual explozivă.

O întîlnise la o petrecere de Crăciun, în Teheran, cu un an, două luni şi trei zile în urmă. Îşi amintea seara cu exactitate. Începerea era aglomerată şi, în momentul în care sosise, o văzuse de parcă ar fi fost pustiu în jur. Era singură, îmbrăcată într-o rochie albă şi diafană, sorbind din pahar cu înghiţituri mici.

- *Vous parlez français, madame?* întrebase, ameţit de frumuseţea ei.

- *Sorry, m'sieur*, doar cîteva cuvinte. Aş prefera engleza.

- Atunci în engleză! Sunt nespus de bucuros că te-am întîlnit, dar am o dilemă.

- Oh? Care?

- Aş vrea să fac dragoste cu tine imediat!

- Ei?!

- Eşti întruchiparea unui vis...

Ar suna mult mai bine în franceză, dar n-are a face, îşi zise.

- Te caut de-o veşnicie şi trebuie să fac dragoste cu tine. Eşti atît de irezistibilă!

- Dar... dar soţul meu este acolo, sunt căsătorită!

- Asta-i o condiție, *madame*, nu un impediment!

Ea rîsese și el știuse că era a lui. Un singur lucru mai rămînea ca să fie totul perfect:

- Știi să gătești?

- Da, spusese ea cu o asemenea încredere, încît înțelesese că va fi superbă, că în pat va fi divină și că ceea ce îi lipsea avea s-o-nvețe el.

Ce norocoasă este că m-a-ntîlnit pe mine, se gîndi vesel și izbi din nou în ușă. Lunile cît fuseseră împreună trecuseră în zbor. Soțul ei vizita rar Teheranul. Era un bancher libanez din Beirut, de origine franceză.

-...și deci civilizat, comentase Jean-Luc cu deplină încredere, sigur că ar aproba legătura noastră, *chéri*, dac'ar afla vreodată. E destul de bătrîn în comparație cu tine. Sigur că ar fi de acord.

- Nu prea sunt sigură, *chéri*. Nu are decît cincizeci de ani, iar tu ești...

-... divin, îi sărise el în ajutor, ca și tine!

Pentru el era adevărat. Nu cunoscuse vreodată asemenea piele și păr mătăsos și membre lungi și o pasiune senzuală care părea un dar ceresc.

- *Mon Dieu*! oftase el într-o noapte, cu răsuflarea tăiată, ținut îndelung pe culmi de magia ei. Aș muri în brațele tale!

Mai tîrziu ea îl sărutase și-i adusese un prosop fierbinte și se strecurase înapoi în pat. Se întîmpla într-o vacanță la Istanbul, în toamna anului trecut, și profunda senzualitate a acestui oraș îi învăluise.

Pentru ea legătura era excitantă, dar nu într-atît încît să pună capăt celorlalte. Discutase subiectul cu soțul ei, în noaptea petrecerii.

- Ah! spusese el amuzat. Deci de-asta voiai să ne întîlnim cu el.

- Da, îl găsesc interesant, chiar dacă e francez și perfect egocentrist, ca întotdeauna, dar mă excită. Da.

- Ei bine, ai să rămîi în Teheran doi ani. Nu pot să fiu aici decît cîteva zile pe lună, e prea primejdios și ar fi rușinos pentru tine să fii singură în fiecare noapte, nu-i așa?

- Ah, deci am permisiunea ta.

- Unde-i soţia lui?

- În Franţa. El e-n Iran timp de două luni, apoi are o lună liberă pe care-o petrece cu ea.

- Poate-ar fi o idee foarte bună legătura asta. Bună pentru sufletul tău, bună pentru trupul tău şi bună pentru munca noastră. Şi mai important, ar abate atenţia.

- Da, m-am gîndit şi eu la asta. I-am spus că nu vorbesc franţuzeşte şi are multe avantaje - e membru al *French Clubului.*

- Ah. Atunci sunt de acord. Bun, Sayada, spune-i că sunt un bancher de origine franceză, ceea ce e-n parte adevărat. N-a fost stră-străbunicul meu infanterist al lui Napoleon in timpul campaniei sale din Orient, către India? Spune-i francezului tău că suntem libanezi de multe generaţii, nu doar de cîţiva ani!

- Da, eşti înţelept ca-ntotdeauna!

- Fă-l să te facă membră a *French Clubului.* Asta ar fi perfect. E multă putere acolo. Antanta Iran-Israel trebuie cumva sfărîmată; Şahul trebuie pus intr-un fel oarecare la locul lui; trebuie să despărţim Israelul de Iran, de petrolul iranian sau duşmanul nostru, Begin, o să fie tentat să invadeze Libanul ca să ne arunce afară luptătorii. Cu petrolul iranian o să reuşească şi ăsta va fi sfîrşitul unei alte civilizaţii. M-am săturat să mă mut de colo-colo.

- Da, da. Sunt de acord.

Sayada era foarte mîndră. Atît de multe realizări într-un singur an, incredibil cît de multe! Săptămîna viitoare, liderul Yasser Arafat era invitat în Iran pentru o întîlnire triumfală cu Khomeini, drept mulţumire pentru ajutorul acordat de el revoluţiei. Exporturile de petrol către Israel erau încheiate, Khomeini, fanaticul, anti-israelian, instalat la putere şi pro-israelianul Şah dat uitării. Progresase atît de mult de cînd îl întîlnise pentru prima dată pe Jean-Luc, un progres de neconceput! Şi ştia că-şi ajutase soţul care era o persoană sus-pusă în OEP, fiindu-i curier special, ducîndu-i mesaje şi casete de la şi către Istanbul, de la şi către *French Clubul* din Teheran -

oh, cît de multe sfori trebuiseră trase ca să-i convingă pe irakieni să-i îngăduie lui Khomeini să se pună la adăpost în Franța, unde nu mai avea să fie ținut la colț, escortat peste tot de atrăgătorul meu amant. O, da, se gîndi mulțumită, prietenii lui Jean-Luc și legăturile lui au fost atît de folositoare. Într-o zi, curînd, ne vom întoarce în Gaza și ne vom recîștiga pămînturile și casele și magazinele și podgoriile...

Ușa apartamentului se deschise larg. Era Charlie Petikin.

- Sfinte Dumnezeule, Jean-Luc! Ce dracu' faci aici? Salut, Sayada, azi pari mai frumoasă ca niciodată! Intrați.

Îi strînse mîinile lui Jean-Luc, iar pe ea o sărută prietenește pe amîndoi obrajii, simțindu-i căldura trupului prin pardesiul lung, gros, cu glugă, care o ascundea aproape complet. Cunoștea pericolele Teheranului și se îmbrăca și ea ca atare: "Mă scapă de atît de multe necazuri, Jean-Luc! Știu că e stupid și arhaic, dar nu vreau să fiu scuipată, sau să mă trezesc că cine știe ce golan împuțit își flutură penisul la mine sau se masturbează cînd trec pe lîngă el. Nu este și n-o să fie niciodată Franța. Sunt de acord că e de necrezut că acum în Teheran trebuie să port o formă de *chador* ca să mă simt la adăpost, deși cu o lună în urmă n-o făceam. Orice-ai spune, *chéri,* vechiul Teheran s-a dus pentru totdeauna..."

E păcat în unele privințe, își zise, intrînd. Avea tot ce era mai bun din est și din vest. Și ce era mai rău. Dar acum îi plîng pe iranieni, în special pe femei. Oare de ce mahomedanii, și în special șiiții, sunt atît de înguști la minte și nu-și lasă femeile să se îmbrace modern? Oare pentru că sunt atît de reprimați și obsedați de sex? De ce nu pot fi deschiși la minte, ca noi, palestinienii, sau egiptenii, șargazii, cei din Dubai, indonezienii, pakistanezii, și-atît de mulți alții? Trebuie să fie impotența. Ei bine, nimic nu poate să mă-mpiedice să mă alătur marșului de protest al femeilor. Cum îndrăznește Khomeini să încerce să ne trădeze pe noi, femeile, care-am luptat pe baricade pentru el?!

În apartament era frig, reşoul electric funcţiona încă la jumătate din putere, aşa că nu-şi scoase haina, deschizînd-o doar puţin ca să stea mai confortabil, şi se aşeză pe una dintre canapele. Purta o rochie călduroasă, un model parizian, despicată pînă la coapsă. Amîndoi bărbaţii observaseră asta. Fusese aici de multe ori şi considera apartamentul incomod şi obscur, deşi Genny îi plăcea foarte mult.

- Unde-i Genny?

- A plecat la Al Shargaz, azi-dimineaţă, cu avionul.

- Şi-atunci a plecat şi Mac? întrebă Jean-Luc.

- Nu, numai ea. Mac a ieşit la...

- Nu-mi vine să cred! Se jura că n-o să plece niciodată fără bătrînul Dirty Duncan.

Petikin rise.

- N-am crezut nici eu, dar a plecat ca o mieluşică.

E destulă vreme să-i spun lui Jean-Luc adevăratul motiv pentru care-a plecat, îşi zise.

- Pe-aici lucrurile au stat rău?

- Da, şi din ce în ce mai rău. Mereu alte şi alte execuţii.

Petikin se gîndi că-i mai bine să nu amintească de tatăl Şeherazadei de faţă cu Sayada. N-am de ce s-o neliniştesc.

- Ce-aţi zice de un ceai? Am făcut deja puţin. Aţi auzit de închisoarea Qasr, astăzi?

- Ce-i cu ea?

- A atacat-o gloata, spuse Petikin intrînd în bucătărie după ceşti. Au spart porţile şi au dat drumul la toată lumea, au agăţat nişte ofiţeri ai SAVAK şi poliţişti, şi-acum umblă zvonul că Gărzile Verzi s-au instalat acolo cu tribunale ad-hoc şi umplu celulele cu cine le pică în mînă şi le golesc la fel de repede - prin faţa plutoanelor de execuţie.

Sayada ar fi vrut să spună că închisoarea fusese luată cu asalt şi cei dinăuntru eliberaţi şi acum duşmanii revoluţiei - duşmanii Palestinei - îşi primeau binemeritata pedeapsă, dar rămase liniştită, ascultînd atentă spusele lui Petikin.

- Mac s-a dus cu Genny la aeroport mai devreme, apoi la minister, după care vine aici. O să se-ntoarcă repede. Cum a fost drumul spre aeroport, Jean-Luc?

- Înghesuială pe kilometri întregi. Bătrînu' a oprit avionul la Al Shargaz pentru cîteva săptămîni, ca să-i scoată pe toți afară dac-o fi nevoie, sau s-aducă echipe de schimb.

- Bun. Scot Gavallan trebuia să plece de mult în concediu și cu el cîțiva dintre mecanicii noștri. Poate avionul să primească aprobare să se oprească la Shiraz?

- O să-ncercăm săptămîna viitoare. Khomeini și Bazargan vor să înceapă din nou producția de petrol la capacitatea maximă, așa că sperăm c-o să coopereze.

- Ai să fii capabil să aduci echipe noi, Charlie? întrebă Sayada, întrebîndu-se dacă unui aparat englezesc ar trebui să i se îngăduie să zboare atît de neîngrădit.

Afurisiți de englezi, întotdeauna reușesc să se strecoare cumva.

- Asta-i planul, Sayada.

Petikin mai turnă apă clocotită în ceainic, fără să observe grimasa lui Jean-Luc.

- Ni s-a ordonat, mai mult sau mai puțin, de Ambasada Engleză să evacuăm tot personalul neesențial. Avem cîțiva care sunt în plus și Genny și John Hogg au venit s-o ia și pe Manuela Starke de la Koviss.

- Manuela-i la Koviss?

Sayada era la fel de surprinsă ca și Jean-Luc. Petikin le spuse cum sosise ea și McIver o trimisese acolo.

- Toți se mișcă de colo-colo, așa că e greu să ții urma tuturor. Ce faceți aici și cum stau lucrurile la Zagros? Rămîneți la cină. Astă-seară gătesc eu.

Jean-Luc își ascunse groaza.

- Iartă-mă, *mon vieux*, în seara asta e imposibil. Cît despre Zagros... La Zagros lucrurile sunt perfecte, ca întotdeauna! În definitiv, e sectorul franțuzesc. Am venit aici să-i iau pe cei de la Schlumberger, mă-ntorc mîine în zori și trebuie să-i aducem înapoi peste două zile. Cum aș putea rezista zborurilor suplimentare?

Zîmbi către Sayada și ea îi răspunse la fel.

- În definitiv, Charlie, mi se datora de mult un *weekend*. Unde-i Tom Lochart? Cînd se-ntoarce la Zagros?

Petikin simți un nod în stomac. De cînd îl sunase Rudi Lutz, în urmă cu trei zile, de la turnul de control Abadan, raportînd că HBC fusese doborît încercînd să se strecoare dincolo de frontieră și că Tom se-ntorsese din concediu, nu primiseră nici o altă informație decît un mesaj telefonic oficial, retransmis prin Koviss, că Lochart pornise înapoi spre Teheran pe șosea. Nu începuse încă nici o anchetă oficială despre deturnarea aparatului.

Aș da orice să se întoarcă Tom, își zise. Dacă Sayada n-ar fi aici, i-aș spune lui Jean-Luc despre ce e vorba. E un prieten mult mai apropiat de Tom decît mine, dar nu știu nimic despre Sayada. În definitiv ea nu e din familie, lucrează pentru kuweitieni și povestea asta cu HBC ar putea fi botezată trădare.

Absent, turnă o ceașcă și i-o întinse Sayadei, alta lui Jean-Luc - ceai fierbinte, negru, cu zahăr și lapte de capră, care nu le plăcea nici unora, dar pe care îl acceptară din politețe.

- Tom a făcut ce trebuia, spuse precaut, cu o intonație comună. S-a întors de la Bandar-e Delam alaltăieri, vine pe șosea. Dumnezeu știe cît o să-i ia, dar ar fi trebuit să fie aici noaptea trecută. Să sperăm c-ajunge astăzi.

- Asta ar fi perfect, zise Jean-Luc. Atunci ar putea să-i ducă înapoi la Zagros pe cei de la echipa Schlumberger și eu mi-aș lua cîteva zile libere.

- Abia ai avut una, iar acolo tu comanzi.

- Ei, cel puțin poate să se întorcă cu mine, să preia baza și-atunci să mă-ntorc sîmbătă.

Jean-Luc zîmbi Sayadei.

- *Voilà!* S-au aranjat toate!

Fără să-și dea seama, luă o înghițitură de ceai și fu cît pe-aci să se-nece.

- *Mon Dieu*, Charlie, te iubesc ca pe-un frate, da' ăsta este *merde!*

Sayada rise și Petikin se umplu de invidie.

Nu-i nimic, își zise, simțindu-și inima bătînd mai repede, cursa Paulei trebuie să se întoarcă de pe-o zi pe alta. Ce n-aș da să-i văd ochii luminîndu-se cînd privește la mine, așa cum se-ntîmplă cu Sayada și Domnul Cassanova! Mai bine ia-o încet, Charlie Petikin, te-ai putea face de rîs. Ea are douăzeci și nouă de ani, tu ai cincizeci și șase și n-ai făcut altceva decît să vorbiți de cîteva ori. Da, dar mă excită mai mult decît am fost vreodată în viața mea, și-acum îl pot înțelege pe Tom Lochart care a luat-o razna din pricina Șeherazadei.

De pe dulap se auzi soneria emițătorului. Se ridică și dădu drumul la aparat.

- Teheranul, dă-i drumul.

- Aici căpitanul Ayre, din Kowiss, pentru căpitanul McIver, urgent!

Transmisia era slabă și acoperită de paraziți.

- Aici căpitanul Petikin, căpitanul McIver nu-i aici pentru moment. Te aud doi pe cinci. Cu ce pot să te-ajut?

- Așteaptă Unu.

Jean-Luc mîrîi:

- Ce-i cu Freddy și cu tine? "Căpitan Ayre" și "căpitan Petikin"?

- E doar un cod, spuse Petikin absent, privind pierdut la aparat, și Sayada deveni atentă. L-am încropit la repezeală și înseamnă că are pe cineva acolo lîngă el, sau ascultă cine nu trebuie. Ar putea fi cineva ostil. Dacă răspunzi la fel, înseamnă că ai înțeles mesajul.

- Asta-i foarte isteț, spuse Sayada. Aveți multe coduri, Charlie?

- Nu, dar încep să-mi doresc să avem. E greu al dracului să nu-nțelegi ce se-ntîmplă în realitate. N-ai cum să te vezi la față, n-ai poștă, n-ai telefoane și telexul e-un chin cu țicniții ăștia, care ne stau toată ziua pe cap, prea fericiți să aibă ocazia de-a apăsa pe trăgaci. De ce oare n-or pune jos armele, să lase pe toată lumea să trăiască în pace?

Aparatul zumzăia plăcut. Afară, dincolo de fereastră, ziua era înnorată și sumbră, norii promițînd mai multă ninsoare, lumina tîrzie a după-amiezei dînd

acoperișurilor orașului și munților de dincolo de ele un aer mizer.

Așteptară nerăbdători.

- Aici căpitan Ayre, din Kowiss.

Vocea era tot acoperită de paraziți și trebuiau să se concentreze ca să poată deslușí ce spunea.

- Mai întîi vă transmit un mesaj primit cu cîteva minute în urmă de la Zagros Trei, de la căpitanul Gavallan.

Jean-Luc tresări.

- Mesajul spune, cuvînt cu cuvînt: "Pan, pan, pan - semnalul internațional al aviatorilor în caz de probleme, doar cu puțin mai jos de Mayday - mi s-a comunicat chiar acum din partea *komitetului* local că nu mai suntem *persona grata* în Zagros și că toți cetățenii străini de la sonde trebuie să evacueze zona în 48 de ore, altfel e de rău. Solicit recomandări imediate asupra procedurii". Sfîrșitul mesajului. Ați recepționat?

- Da, spuse Petikin dintr-o suflare, mîzgălind o notă. Asta-i tot ce-a zis?

- Doar că suna tare înfundat.

- O să-l informez pe căpitanul McIver și-o să vă chem cît de repede pot.

Jean-Luc se aplecă înainte și Petikin îl lăsă să ia microfonul.

- Aici Jean-Luc, Freddy! Te rog vorbește cu Scot și spune-i că mă întorc mîine, cum am stabilit, înainte de prînz. Mă bucur c-am schimbat o vorbă cu tine, mulțumesc, și-acum uite-l din nou pe Charlie.

Înapoie microfonul. Toată bonomia lui se evaporase.

- O s-o facem, căpitane Sessonne. Mă bucur c-am putut sta de vorbă. Următoarea problemă: avionul a luat pasagerii noștri împreună cu doamna Starke, inclusiv căpitanul Jon Tyrer care a fost rănit într-un contraatac nereușit al forțelor de stînga, la Bandar-e Delam.

- Ce atac? mormăi Jean-Luc. Acum aud de el.

Petikin era la fel de îngrijorat.

- Și, după cum s-a stabilit, în cîteva zile o s-aducă înapoi echipe de schimb. Mai departe: căpitanul Starke...

Auziră cu toții șovăiala și neliniștea din glas și rostirea curios de artificială, de parcă informația ar fi fost citită.

-... căpitanul Starke a fost luat la Kowiss ca să răspundă la niște întrebări în fața *komitehului*...

Amîndoi bărbații rămaseră cu gurile căscate.

-...Să lămurească niște lucruri despre o evadare în masă, cu elicopterul, a unor ofițeri de aviație de la Isfahan, simpatizanți ai Șahului, pe data de treisprezece, marțea trecută, despre care se crede c-au avut un pilot european. După asta: operațiile aeriene continuă să se îmbunătățească sub atenta supraveghere a noii conduceri; domnul Esvandiary este acum managerul regional al *Iran Oil* și dorește să preluăm toate contractele *Guerney*. Ca acest lucru să poată fi dus la bun sfîrșit sunt necesare trei '212 și un '206. Vă rog comunicați hotărîrea dumneavoastră. Avem nevoie de piese de schimb pentru HBN, HKJ și HGX și bani pentru salariile rămase în urmă. Deocamdată atît.

Petikin continua să ia notițe, abia putînd să gîndească.

- Am, ăăă... am notat totul și o să-l informăm pe căpitanul McIver imediat ce se-ntoarce. Ai spus, ă... ai spus "un atac la Bandar-e Delam"? Te rog, dă-ne amănunte.

Eterul era tăcut, nu se-auzeau decît paraziți. Așteptară, apoi din nou vocea lui Ayre, de data asta obișnuită.

- N-am altă informație decît c-a fost un atac al forțelor opozante *Ayatolahului* Khomeini, iar căpitanii Starke și Lutz au ajutat la respingerea lui. După asta, căpitanul Starke a adus aici răniții, pentru îngrijiri. Din personalul nostru, numai Tyrer a fost atins. Asta-i tot.

Petikin simți o broboană de sudoare pe obraz și-o șterse.

- Ce... ce s-a-ntîmplat cu Tyrer?

Tăcere, apoi:

- O rană ușoară la cap. Doctorul Nutt spune c-o să fie *okay*.

Jean-Luc spuse:

- Cherlie, intreabă-l ce-i cu povestea asta cu Isfahanul.

Ca prin vis, Petikin își văzu degetele apăsînd comutatorul de emisie.

- Ce-i cu povestea cu Isfahanul?

Așteptară în tăcere, apoi:

- N-am altă informație decît cea pe care v-am transmis-o.

- Cineva îi spune ce să zică, șopti Jean-Luc.

Petikin apăsă butonul de emisie, apoi se răzgîndi: deși erau atît de multe întrebări de pus lui Ayre, era limpede că acesta n-avea cum să răspundă.

- Mulțumesc, căpitane, spuse, bucuros că vocea îi suna ferm. Te rog, roagă-l pe Barosanu' să facă cererea pentru elicopterele suplimentare în scris, menționînd termenul contractului și planificarea plăților. Trimite-l cu avionul companiei cînd o să-ți aducă schimbul. Anunță-ne... anunță-ne tot ce afli despre căpitanul Starke. McIver o să te contacteze cît de curînd posibil.

- *Wilko.* Terminat.

Se mai auzeau doar paraziții. Petikin se jucă cu comutatoarele. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, uitînd de Sayada care stătea tăcută pe canapea, fără să piardă nimic.

- "Atenta supraveghere"? Asta sună rău, Jean-Luc.

- Da. Probabil vrea să însemne că vor trebui să zboare cu Gărzi Verzi înarmate la bord.

Jean-Luc înjură. Toate gîndurile îi erau îndreptate către Zagros și la modul în care s-ar fi putut descurca tînărul Scot Gavallan fără îndrumarea lui.

- *Merde!* De dimineață, cînd am plecat, totul era cinci pe cinci, iar Controlul de Zbor de la Shiraz era la fel de săritor ca un hotelier elvețian în extrasezon. *Merde!*

Petikin își aminti brusc de Rakoczy și cît de aproape fusese de un dezastru. O secundă se gîndi să-i spună lui Jean-Luc, apoi se hotărî să n-o facă. Era ceva de domeniul trecutului.

- Poate c-ar trebui să luăm legătura cu Controlul de Zbor de la Shiraz, pentru ceva ajutor.

- Mac s-ar putea să aibă vreo idee. *Mon Dieu,* nu sună prea bine nici pentru Duke! *Komitehurile* astea se înmulțesc ca păduchii. Bazargan și Khomeini ar face bine să se ocupe de ele repede, mai înainte să fie mușcați!

Jean-Luc se ridică foarte îngrijorat și se întinse, apoi o văzu pe Sayada ghemuită pe canapea, zîmbindu-i, cu ceașca de ceai neatinsă pe măsuța de alături. Buna dispoziție îi reveni imediat.

Momentan nu pot face nimic pentru tînărul Scot sau pentru Duke, dar pot face pentru Sayada.

- Iartă-mă, *chérie!* spuse zîmbind. Vezi, fără mine sunt întotdeauna probleme la Zagros. Charlie, noi plecăm acum. Trebuie să văd ce-i cu apartamentul, dar ne întoarcem înainte de cină, să zicem pe la opt. Pînă atunci Mac ar trebui să se-ntoarcă, nu?

- Da. Nu vrei să bei ceva? Iartă-mă, nu mai avem vin. Whisky?

Le oferi fără prea mult entuziasm, căci era ultima lor sticlă de trei sferturi.

- Nu, mulțumesc, *mon vieux!*

Jean-Luc se strecură în pardesiu, observă în oglindă că arăta la fel de cuceritor ca întotdeauna și se gîndi la cutiile cu sticle de vin, conserve și brînză cu care avusese înțelepciunea să-i ceară soției sale să aprovizioneze apartamentul.

-*À bientôt*. Îți aduc niște vin.

- Charlie, interveni Sayada, urmărindu-i pe amîndoi cu atenție, așa cum făcuse de cînd începuse să funcționeze emițătorul, ce a vrut Scotty să spună despre evadare cu elicopterul?

Petikin ridică din umeri.

- Tot felul de zvonuri despre tot felul de evadări, pe uscat, pe apă și în aer. Întotdeauna se presupune că europenii sunt amestecați, spuse, sperînd să fie convingător. Se dă vina pe noi pentru orice.

Și de ce nu? Voi sunteți responsabili! se gîndi fără răutate Sayada Bertolin. Politic, era încîntată să-i vadă pe amîndoi asudați, personal, nu. Îi plăceau amîndoi, ca cea mai mare parte a piloților, în special Jean-Luc, care o

satisfăcea nemăsurat şi-o amuza constant. Sunt norocoasă că sunt palestiniancă, îşi zise, şi creştină coptă cu o străveche descendenţă. Asta-mi dă puterile pe care ei nu le au: conştiinţa unei descendenţe pînă înapoi, în vremurile biblice, o înţelegere a vieţii pe care ei niciodată n-or s-o poată obţine, împreună cu capacitatea de a disocia politica de prietenie şi de budoar. Cîtă vreme e necesar şi prudent. Nu avem treizeci de secole de experienţă de supravieţuire? Nu este oare Gaza colonizată de trei mii de ani?

- Umblă un zvon că Bakhtiar a şters-o din ţară la Paris.

- Nu cred asta, Charlie! spuse Sayada. Dar e-un altul pe care-l cred, adăugă, observînd că el nu-i răspunsese la întrebarea despre elicopterul de la Isfahan. Se pare că generalul vostru, Valik, şi familia lui au şters-o la Londra ca să-şi întîlnească acolo partenerii de la IHC. Şi-odată cu asta se pare că au săltat milioane de dolari.

- Parteneri?! spuse disprețuitor Jean-Luc. Nişte hoţi, cu toţii, fie aici, fie la Londra, şi-n fiecare an e mai rău ca-nainte!

- Nu sunt cu toţii răi, spuse Petikin.

- Aceşti *crétins* fură din sudoarea frunţii noastre, Sayada. Mă mir că bătrînul Gavallan îi lasă aşa.

- Hai, Jean-Luc, spuse Petikin, se luptă cu ei pentru fiecare centimetru...

- Fiecare centimetru din munca noastră, bătrîne! Noi zburăm, nu el. Cît despre Valik, Jean-Luc ridică din umeri cu extravaganţă galică, dacă aş fi fost un iranian înstărit, aş fi plecat cu luni în urmă cu tot ce puteam să string. E limpede de luni de zile că Şahul a scăpat controlul. Acum e din nou ca pe vremea Revoluţiei Franceze şi Terorii, dar fără stilul nostru, sensul, moştenirea de civilizaţie sau buna creştere. Scuturâ dezgustat din cap. Ce pierdere! Cînd te gîndeşti la toate secolele de învăţătură şi bogăţie pe care noi, francezii, le-am investit încercînd să-i ajutăm pe oamenii ăştia să se tîrască din întunecatul Ev Mediu, şi ce-au învăţat? Nici măcar cum să facă o pîine ca lumea.

Sayada rîse și, ridicîndu-se pe vîrfuri, îl sărută.

- Ah, Jean-Luc! Te iubesc, pe tine și încrederea pe care-o dovedești! Și-acum, *mon vieux*, trebuie să plecăm, avem multe de făcut!

După plecarea lor, Petikin se duse la fereastră și privi îndelung afară, peste acoperișuri. Se auzeau inevitabilele focuri sporadice de armă și se vedea ceva fum pe lîngă Jaleh. Nu un foc mare, dar suficient. O briză tărișoară împrăștia fumul. Norii atingeau munții. Frigul răzbătea puternic dinspre ferestrele cu pervazuri împodobite cu gheață și zăpadă. În stradă se zăreau multe Gărzi Verzi, pe jos sau în camioane. Apoi, din minaretele de peste tot, în jur, muezinii începură chemarea la rugăciunea de după-amiază. Chemările lor părură să-l înconjoare. Dintr-o dată se simți cuprins de presimțiri sumbre.

La Ministerul Aviației, ora 5,04 după-amiază. Duncan McIver stătea obosit pe un scaun de lemn, într-un colț al anticamerei aglomerate a ministrului adjunct. Era frig și-i era foame și era foarte nervos. Ceasul îi spunea că așteaptă de aproape trei ore. Prin încăpere se aflau răspîndiți o duzină de alți oameni, iranieni, cîțiva francezi, americani, englezi și un kuweitian purtînd o *galabia* - un halat larg, arăbesc, și o podoabă pe cap ca o banderolă răsucită.

Cu cîteva clipe în urmă, europenii se opriseră politicos din pălăvrăgeală ca răspuns la chemările muezinilor care pătrunseseră prin ferestrele înalte. Mahomedanii îngenuncheaseră cu fața către Mecca și își spuseseră rugăciunea de după-amiază. Fusese scurtă și se isprăvise repede și încă o dată conversațiile dezlînate se reluaseră. Niciodată nu era înțelept să discuți ceva important într-un birou guvernamental, în special atunci.

Încăperea era rece și plină de curenți de aer. Purtau cu toții paltoanele, erau la fel de obosiți, cîțiva stoici, cei mai mulți fierbînd de mînie, căci tuturor, ca și lui McIver, le trecuse de mult ora audienței.

- *Insha'Allah!* murmură, dar asta nu-l ajută prea mult.

Cu puţin noroc, Genny e deja la Al Shargaz, îşi zise. Tare mă bucur că e la adăpost şi al dracului mă bucur că şi-a băgat minţile-n cap.

- Eu sunt cea care pot vorbi cu Andy. Tu nu poţi să pui toate astea în scris.

- Asta-i adevărat, spusese el în ciuda nemulţumirii sale, adăugînd şovăitor: Poate că Andy ar putea face un plan pe care noi să-l ducem la capăt. Am putea să-l ducem la capăt. Sper din suflet să dea Dumnezeu să nu trebuiască. Prea e al dracului de primejdios. Prea mulţi flăcăi şi prea multe aparate împrăştiate peste tot. Al dracului de primejdios! Gen, uiţi că nu suntem în război, deşi trăim în mijlocul unuia.

- Da, Duncan, dar n-avem nimic de pierdut.

- Avem de pierdut nişte oameni şi nişte aparate!

- O să încercăm doar să vedem dacă se poate face. Nu-i aşa, Duncan?

Bătrînica mea, cu siguranţă că-i cea mai bună curieră din cîte-am putea avea - dac-avem într-adevăr nevoie de una. Are dreptate. E mult prea primejdios să scrii într-o scrisoare: "Andy, singura cale pentru a ieşi din rahatul ăsta e să vedem dacă putem născoci un plan ca să luăm de aici toate aparatele noastre şi piesele de schimb care sunt în prezent sub înregistrare iraniană şi, tehnic, proprietatea unei companii iraniene numită IHC".

Christoase, ăsta-i jaf cu premeditare!

Soluţia nu este plecarea. Trebuie să rămînem aici şi să muncim şi să ne luăm banii cînd s-or deschide băncile. Trebuie să-i fac cumva pe parteneri să ne ajute, sau poate ministrul ăsta ar putea să ne dea o mînă de ajutor. Dac-o s-o facă, oricît ar costa, am putea s-aşteptăm să treacă furtuna. Guvernul trebuie să aibă pe cineva care să-i ajute să-şi pună producţia la punct. Lor le trebuie elicoptere şi nouă ne trebuie banii noştri.

Ridică privirile cînd uşa se deschise şi un funcţionar făcu semn unuia dintre ceilalţi să intre în birou.

chemîndu-l pe nume. Nu părea să existe vreo logică în felul în care erai chemat. Chiar şi pe vremea Şahului nu era niciodată "primul sosit, primul servit". Întotdeauna funcţionaseră doar influenţa şi banii.

Talbot, de la Ambasada Britanică, fusese cel care aranjase întîlnirea cu adjunctul primului ministru şi-i dăduse o scrisoare de recomandare.

- Iartă-mă, bătrîne, nici eu nu pot să ajung la primul ministru, dar adjunctul lui, Antazam, e stofă bună. Vorbeşte bine engleza. Nu e unul dintre revoluţionarii ăia suciţi. O să te rezolve el.

McIver se întorsese de la aeroport chiar înainte de prînz şi parcase cît de aproape putuse de birourile guvernamentale. Cînd îşi prezentase scrisoarea - în engleză şi farsi - santinelei de la uşa principală, la vremea potrivită, omul îl trimisese cu o altă santinelă în josul străzii, la o altă clădire, unde urmaseră o mulţime de întrebări, şi de acolo în jos, pe altă stradă, la această clădire, apoi din birou în birou pînă cînd sosise aici, cu o oră întîrziere şi fierbînd de furie.

- A, nu vă faceţi griji, aga, aveţi destul timp! spusese amabil funcţionarul care-l primise, spre uşurarea lui, într-o engleză bună şi-i dăduse înapoi plicul conţinînd scrisoarea. Acesta-i biroul care trebuie. Vă rog intraţi pe uşa aceea şi luaţi un loc în anticameră. Ministrul Kia o să vă primească de îndată ce va putea.

- "Nu vreau să-l văd pe el!" fusese gata-gata să izbucnească.

- Întîlnirea mea e cu primul ministru adjunct Antazan!

- Ah, ministrul adjunct Antazan? Da, aga, dar nu mai este în guvernul primului ministru Bazargan. *Insha'-Allah*! spusese tînărul cu voce plăcută. Ministrul Kia se ocupă de toate, şi de... ei, străini, finanţe şi avioane.

- Dar trebuie să insist...

McIver se întrerupsese, căci numele îi sună cunoscut şi-şi aminti ce-i spusese Talbot şi cum partenerii *IHC* rămaşi în ţară implantaseră pe acest om în Consiliul de

Conducere cu o subvenţie uriaşă şi nici un fel de garanţie de ajutor.

- Aga ministru Ali Kia?

- Da, aga. Ministrul Ali Kia o să vă primească imediat ce va putea.

Funcţionarul era un tînăr simpatic, bine îmbrăcat - costum, cămaşă albă şi cravată albastră, exact ca pe vremuri.

McIver avusese intuiţia să includă în plic, alături de scrisoare, un peşcheş de cinci mii de riali, exact ca pe vremuri. Banii dispăruseră. Poate că lucrurile revin într-adevăr la normal, îşi zisese. Intrase în cealaltă cameră şi îşi trăsese un scaun într-un colţ, începînd să aştepte. În buzunar mai avea un alt teanc de riali şi se întreba dacă ar fi trebuit să umple plicul cu cantitatea potrivită. De ce nu? se gîndi. Suntem în Iran, oficialii neînsemnaţi primesc sume neînsemnate, oficialii sus-puşi sume mai mari - scuze, peşcheş. Asigurîndu-se că nu-l observă nimeni, puse în plic cîteva bancnote de valoare mare, apoi mai adăugă cîteva, ca să fie sigur. Poate că amăritul ăsta ar putea chiar să ne ajute. Partenerii aveau toată Curtea în palmă. Poate c-au făcut acelaşi lucru cu Bazargan.

Din timp în timp, prin anticameră treceau grăbiţi în celălalt birou funcţionari preocupaţi, plini de importanţă, cu hîrtii în mîini. Din cînd în cînd, unul dintre oamenii care aşteptau era politicos chemat înăuntru. Fără excepţie, stăteau acolo doar cîteva minute şi ieşeau încruntaţi sau roşii la faţă, furioşi şi evident cu mîinile goale. Cei care încă mai aşteptau se simţeau din ce în ce mai neliniştiţi. Timpul trecea foarte încet.

- Aga McIver!

Uşa biroului era deschisă. Un funcţionar îi făcea semn.

Ali Kia era aşezat în spatele unui birou foarte mare, pe care nu se afla nimic. Pe chip avea întins un zîmbet, dar ochii îi erau duri şi mici şi McIver îl detestă instinctiv.

- Ah, domnule ministru, cîtă bunăvoinţă din partea dumneavoastră ca să mă primiţi! spuse McIver

întinzîndu-i mîna şi străduindu-se să pară entuziast şi bine dispus.

Ali Kia zîmbi politicos şi îi strînse moale mîna.

- Vă rog, luaţi loc, domnule McIver. Vă mulţumesc că aţi venit pînă aici. Aveţi o scrisoare de prezentare, cred.

Engleza sa era bună, cu accent de Oxford, unde plecase la studii chiar înainte de cel de-al doilea război mondial, cu o bursă a Şahului, stînd pe toată durata războiului. Flutură obosit mîna către funcţionarul rămas în uşă. Omul plecă.

- Da, ăă... era adresată ministrului adjunct Antazan, dar am înţeles că ar trebui să vă fie prezentată domniei voastre.

McIver îi întinse plicul. Kia luă scrisoarea, aprecie cu mare exactitate numărul de bancnote, aruncă neglijent plicul pe masă spre a arăta că ar trebui să mai urmeze şi alţi bani, citi cu atenţie scrisoarea scrisă de mînă, apoi o puse pe birou în faţa sa.

- Domnul Talbot este un onorabil prieten al Iranului, deşi reprezentantul unui guvern ostil, spuse cu voce moale. Ce ajutor special aş putea acorda prietenului unei atît de onorabile persoane?

- Sunt trei probleme, domnule ministru, dar poate mi s-ar îngădui să vă spun ce bucuroşi suntem noi cei de la *S-G* că aţi hotărît să ne acordaţi favoarea experienţei domniei voastre, alăturîndu-vă consiliului de conducere.

- Vărul meu a fost foarte insistent. Mă îndoiesc că pot să ajut, dar facă-se voia lui Allah!

- Facă-se voia lui Allah.

McIver îl urmărea atent, încercînd să-l citească, şi nu putea să-şi explice dezgustul instantaneu pe care făcea mari eforturi să-l ascundă.

- Mai întîi există un zvon că toate societăţile mixte sunt suspendate pînă la o decizie a *Komitehului* Revoluţionar.

- Pînă la o decizie a guvernului, îl corectă scurt Kia.

- Şi cum o să afecteze asta compania noastră, *IHC*?

- Mă îndoiesc că o va afecta cîtuşi de puţin, domnule McIver. Iranul are nevoie de serviciile elicopterelor pentru producţia de petrol. *Guerney Aviation* a plecat. Se pare că pentru compania voastră viitorul arată mai bine ca niciodată.

McIver spuse prudent:

- Dar nu ni s-au plătit de multe luni lucrările făcute în Iran. Suportăm toate plăţile şi ratele pentru aparatele de la Aberdeen şi suntem foarte adînc implicaţi aici cu lucrările pe care le avem trecute în contract.

- Mîine o să se deschidă... o să se deschidă Banca Centrală. Din ordinul primului ministru - şi-al *Ayatolahului*, desigur. O parte din banii datoraţi o să vă parvină, sunt sigur.

- Aţi putea estima la cît ne putem aştepta, domnule ministru? McIver simţise revenindu-i speranţa.

- Mai mult decît de-ajuns ca să... ca să vă menţineţi operaţionali. Am aranjat deja să puteţi scoate echipajele de îndată ce ajung schimburile aici.

Ali Kia scoase un dosar subţire dintr-un sertar şi-i dădu o hîrtie. Era un ordin către Biroul Imigrărilor de la Teheran, Abadan şi Aeroportul Shiraz ca să îngăduie piloţilor *IHC* şi echipelor de mecanici să intre sau să iasă din ţară, la paritate, om pentru om. Ordinul era prost bătut la maşină, dar lizibil, în farsi şi engleză, semnat în numele *komitehului* responsabil pentru *Iran Oil* şi datat cu o zi în urmă. McIver nu auzise deloc de aşa ceva.

- Vă mulţumesc! Pot de asemenea avea aprobarea domniei voastre pentru ca avionul nostru să facă cel puţin trei drumuri pe săptămînă în următoarele săptămîni - desigur, numai pînă cînd Aeroportul Internaţional va reveni la normal - ca să aducă echipele, piesele de schimb, echipamentul şi aşa mai departe şi, adăugă el ca din întîmplare, să scoată de-aici oamenii ce aşteaptă să plece?

- S-ar putea să aprob asta.

McIver îi întinse hîrtiile.

- Mi-am luat libertatea să vă prezint în scris, ca să vă scutesc de tot efortul, domnule ministru, cu cópii adresate Controlului Traficului Aerian de la Kish, Kowiss, Shiraz, Abadan şi Teheran.

Kia citi cu grijă hîrtia de deasupra. Era în farsi şi engleză, simplă, directă şi cu formulările oficiale corecte.

Degetele îi tremurau. Ca să semneze aşa ceva şi-ar fi depăşit cu mult autoritatea, dar acum, cu primul ministru adjunct în dizgraţie, ca şi propriul său superior - amîndoi presupuşi demisionaţi de către încă misteriosul *Komiteh* Revoluţionar - şi cu haosul în creştere în guvern, ştia că trebuia să-şi asume riscul. Nevoia imperioasă pentru el, familia lui şi prietenii lui de-a avea oricînd acces la un avion particular, în special un reactor, făcea ca riscul să merite.

Pot spune întotdeauna că şeful mi-aspus s-o semnez, îşi zise ascunzîndu-şi nervozitatea din priviri şi de pe chip. Aparatul e un dar de la Allah - în caz că vor fi împrăştiate minciuni despre mine. Afurisitul de Jared Bakravan! Prietenia cu ciinele ăla de *bazaari* aproape m-a tirît şi pe mine în trădarea lui împotriva statului. N-am împrumutat bani în viaţa mea, şi nici nu m-am amestecat în comploturi cu străinii, nici nu l-am sprijint pe Şah.

Ca să-l descumpănească pe McIver, aruncă hîrtiile lîngă scrisoarea de prezentare cu un gest aparent furios.

- S-ar putea face ca aceasta să fie aprobată. Va fi o taxă de aterizare de cinci sute de dolari. Asta e totul, domnule McIver? întrebă, ştiind că nu era.

Hoţ de ciine englez, crezi că poţi să mă prosteşti pe mine?!

- Doar un singur lucru, excelenţă. McIver îi întinse ultima hîrtie. Avem trei aparate care au nevoie disperată de reparaţii şi întreţinere. Este necesară o viză de ieşire semnată ca să le trimit la Al Shargaz.

Îşi ţinu răsuflarea.

- Nu-i nevoie să trimiteţi din ţară aparate preţioase, domnule McIver, reparaţi-le aici.

- O, aş face-o dacă s-ar putea, excelenţă, dar n-am cum. Nu avem nici piesele şi nici mecanicii şi fiecare zi în care vreunul dintre elicopterele noastre nu funcţionează îi costă o avere pe partenerii noştri. O avere!

- Nu mă-ndoiesc că le puteți repara aici, domnule McIver. Aduceți doar piesele de schimb și mecanicii de la Al Shargaz.

- Separat de costul reparațiilor, sunt de întreținut echipele și plata lor. Totul este foarte scump. Poate ar trebui să amintesc că ăsta este costul suportat de partenerii iranieni. Face parte din înțelegerea noastră să pună la dispoziție toate vizele de ieșire necesare.

McIver continuă să-l lingușească.

- Avem nevoie de fiecare piesă de echipament gata de lucru pentru noile contracte *Guerney*, dacă hotărîrea guvernului de-a aduce producția de petrol la normal trebuie adusă la îndeplinire. Fără echipament...

Lăsă propoziția în suspensie și din nou își ținu respirația, rugîndu-se să fi ales momeala potrivită.

Kia se încruntă. Orice costa bani din partea iraniană venea în parte și din propriul său buzunar.

- Cît de curînd pot fi reparate și aduse înapoi?

- Dacă le pot scoate în cîteva zile, două săptămîni. Poate mai mult, poate mai puțin.

Din nou Kia șovăi. Contractele *Guerney* adăugate la contractele *IHC* deja existente, elicopterele, echipamentul, tot restul mijloacelor fixe și materialele pentru sonde valorau milioane din care știa că acum avea a șase parte. Fără să bag nici un ban, chicoti el adînc în sinea lui. În special, dacă totul e pus la dispoziție, fără cheltuieli, de acest străin.

- Viză de ieșire pentru trei elicoptere?

Aruncă o privire la ceas. Era un Cartier și împodobit cu pietre prețioase, un peșcheș din partea unui bancher care, cu două săptămîni în urmă, avusese nevoie să rămînă singur cu o linie de telex în funcțiune, o jumătate de oră. În cîteva minute avea o întîlnire cu președintele Controlului de Trafic Aerian și putea cu ușurință să-l prindă în plasa acestei hotăriri.

- Foarte bine.

Era încîntat că putea fi atît de puternic, un funcționar oficial în ascensiune, în stare de-a sprijini implementarea

politicii petroliere a guvernului, economisind în același timp banii partenerilor.

- Foarte bine. Dar vizele vor fi valabile doar pentru două săptămîni și licența va costa... se gîndi o clipă, va costa cinci mii de dolari pe aparat, în numerar, înaintea plecării, și trebuie să se-ntoarcă în două săptămîni.

- Nu, nu pot să obțin atîția bani lichizi la vreme. Aș putea să vă dau o chitanță sau un cec plătibil la o bancă elvețiană, pentru două mii de dolari pe aparat.

Se tîrguiră cîteva clipe și se înțeleseră la trei mii o sută de dolari.

- Mulțumesc, aga McIver, spusese politicos Ali Kia. Vă rog, prefăceți-vă deprimat la plecare, ca să nu încurajați pe pungașii care așteaptă afară.

Cînd McIver se află în mașină, își scoase hîrtiile și se uită îndelung la semnături și ștampila oficială.

- E aproape prea frumos ca să fie adevărat! murmură cu glas tare.

Sosirea avionului e legală! Kia spune că suspendarea n-o să ne afecteze pe noi, avem permis de ieșire pentru trei elicoptere de care-i nevoie în Nigeria pentru ceva mai mult de nouă mii de dolari, față de valoarea lor de trei milioane, e mai mult decît cinstit. N-am crezut niciodată c-o să mă descurc cu toate astea!

- McIver, își spuse vesel, meriți un scotch! Un scotch foarte mare!

În partea de nord a orașului, la periferie; ora 6,50 seara. Tom Lochart ieși din taxiul vechi și jerpelit și îi dădu șoferului o hîrtie de douăzeci de dolari. Impermeabilul și uniforma de zbor erau șifonate și el era foarte obosit, nebărbierit, murdar și se simțea soios, dar bucuria de a fi în sfîrșit în fața casei și lîngă Șeherazada îndepărtă toate astea. Cădeau cîțiva fulgi de zăpadă dar nu-i băgă în seamă și se repezi în clădire și pe scări la etaj. N-avea nevoie să încerce liftul: nu funcționa de luni de zile.

Mașina pe care o împrumutase de la unul dintre piloții de la Bandar-e Delam rămăsese ieri fără benzină la jumătatea drumului către Teheran, căci indicatorul

rezervorului era defect. O lăsase la un garaj și se-nghesuise într-un autobuz și-apoi într-altul și după nenumărate pene, întîrzieri și ocolișuri, ajunsese la autogara din Teheran în urmă cu două ore. N-avusese unde să se spele, nu exista apă curentă, toaletele erau doar obișnuitele găuri în pămînt, înfundate, mizere și bîntuite de muște. Nu găsise taxiuri la stația de taximetre sau pe străzi. Nici un autobuz nu trecea cît de cît prin apropierea casei, și era prea departe să meargă pe jos. Apoi apăru un taxi și îl opri și, deși era aproape plin, supunîndu-se obiceiului, smuci ușa și își făcu loc înăuntru, implorîndu-i pe ceilalți pasageri să-i îngăduie să împartă cu ei mașina. Se ajunse la un compromis rezonabil. Ei s-ar fi simțit onorați dacă el ar fi rămas, iar el s-ar fi simțit onorat să plătească pentru toți și să rămînă ultimul și să plătească șoferului cu bani gheață. Bani americani. Fusese ultima lui bancnotă.

Scoase cheia și o bagă în broască, dar ușa era încuiată pe dinăuntru, așa că apăsă soneria, așteptînd nerăbdător ca slujnica să deschidă ușa. Șeherazada n-ar fi deschis niciodată ea însăși. Degetele îi băteau pe ușă un ritm vesel, inima-i era plină de iubire. Înfierbîntarea lui crescu cînd auzi apropiindu-se pași. Zăvorul fu tras și ușa se crăpă de un deget. O față ciudată, acoperită de *chador* se holbă la el.

- Ce dorești, aga?

Vocea era aspră ca și limba pe care-o vorbea. Înfierbîntarea lui se topi, lăsînd în urmă-i un gol amețitor.

- Cine ești? spuse la fel de răstit.

Femeia vru să închidă ușa, dar el își strecură piciorul între marginea ei și canat și o deschise.

- Ce faci în casa mea? Sunt Excelența Lochart și asta e casa mea! Unde-i Înălțimea Sa, soția mea? Ei?!

Femeia se lumină la față, apoi porni cu pași mărunți în lungul coridorului către ușa sufrageriei și o deschise. Lochart văzu acolo niște străini, bărbați și femei, și arme sprijinite de perete.

- Ce dracu' se-ntîmplă? mormăi în engleză și intră cu pași mari în cameră.

Așezați turcește, desculți, cu picioarele murdare, doi bărbați și patru femei se uitau nemișcați la el de pe covoarele sale, sprijindu-se de pernele sale, întrerupți de la masa pe care o luau în fața căminului din sufrageria sa, în care ardea vesel un foc, mîncînd din farfuriile sale împrăștiate neglijent în jur. Un bărbat mai în vîrstă decît ceilalți, spre patruzeci de ani, își sprijinea mîna pe pistolul înfipt în centură.

Se simți invadat de o furie nebună, prezența acelor străini fiind o violare și un sacrilegiu.

- Cine sunteți voi? Unde-i soția mea? Pentru Dumnezeu, ieșiți afară din...

Se opri. Arma era îndreptată către el.

- Cine ești, aga?

Cu pieptul străpuns de mii de ace din pricina efortului deosebit, Lochart își domină furia.

- Sînt... sunt... asta este casa mea... eu sunt proprietarul.

- A, proprietarul! Ești proprietarul?

Bărbatul, care se numea Teymour, îl întrerupse cu un rîs scurt.

- Străinul, soțul femeii Bakravan?

Ridică piedica pistolului cînd Lochart se pregăti să sară la el.

- Nu! Pot să trag repede și foarte precis. Căutați-l! îi spuse celuilalt bărbat care se ridică imediat în picioare.

Omul își plimbă cu pricepere mîinile pe trupul lui, îi luă din mîini geanta de zbor și se uită în ea.

- N-are arme. Manualele de zbor, busola. Ești pilotul Lochart?

- Da, spuse Lochart, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

- Stai acolo! Acum!

Lochart se așează pe scaun, departe de cămin. Omul puse pistolul pe covor lîngă el și scoase o hîrtie.

- Dă-i-o!

Celălalt făcu ce i se spuse. Hîrtia era scrisă în farsi. Îl priviră atenți.

Lui Lochart îi trebui puțin timp să descifreze scrisul: "Ordin de confiscare pentru crime împotriva statului islamic. Toate proprietățile lui Jared Bakravan sunt confiscate, cu excepția casei familiale și a magazinului din bazar". Era semnat indescifrabil în numele unui *komiteh* și datat cu două zile în urmă.

- Asta... asta-i ridicol! începu neajutorat. Excelența... Excelența Sa Bakravan a fost unul dintre marii suporteri ai *Ayatolahului* Khomeini. Mare! Trebuie să fie vreo greșeală!

- Nu este. A fost arestat, găsit vinovat de camătă și împușcat.

Lochart rămase cu gura căscată

- Trebui... Trebuie să fie o greșeală...

- Nu-i nici una, aga, nici una, spuse Teymour fără răutate, privindu-l atent, înțelegînd primejdia ce zăcea în el. Știm că ești canadian, pilot, că ai fost plecat, că ești căsătorit cu una dintre fiicele trădătorului și nu ești responsabil pentru crimele sale sau ale ei - dacă a comis vreuna.

Întinse mîna după pistol cînd Lochart se roși.

- Am spus "dacă", aga, stăpînește-ți mînia!

Așteptă și nu ridică Lugerul greu, bine întreținut și gata de tragere.

- Nu suntem niște derbedei nepregătiți, suntem luptători pentru libertate, profesioniști. Și ni s-au dat aceste camere să păzim niște VIP care vor sosi mai tîrziu. Știm că nu ești dușmanul nostru, așa că fii calm. Sigur că ăsta este un șoc pentru dumneata. Înțelegem, desigur că înțelegem, dar avem dreptul să luăm ceea ce-i al nostru.

- Dreptul? Ce drept aveți?

- Dreptul cuceritorului, aga! A fost vreodată altfel? Voi, englezii, ar trebui să știți asta mai bine ca oricare alții.

Vocea lui suna echilibrat. Femeile îl priveau cu ochi reci, duri.

- Liniștește-te. Nici unul dintre bunurile dumitale nu a fost atins. Încă.

Făcu un semn din mînă.

- Convinge-te singur!
- Unde-i soția mea?
- Nu știu, aga. Nu era aici cînd am sosit noi. Am sosit în dimineața asta.

Lochart era aproape înnebunit de grijă. Dacă tatăl ei fusese găsit vinovat, o să sufere și familia? Toată lumea? Stai o clipă, totul confiscat... cu excepția casei familiale, nu scria așa pe hîrtie? Trebuie să fie acolo... Christoase, asta-i la kilometri depărtare și n-am nici o mașină...

Încerca să-și pună mintea în mișcare.

- Ai spus că n-a fost nimic atins încă. Vrei să spui că în curînd o să fie atins?
- Un om înțelept își protejează bunurile. Ar fi foarte înțelept să pui la adăpost ceea ce-i al domniei tale. Tot ce-i al lui Bakravan rămîne aici, dar bunurile domniei tale, nu. Sigur că poți să le iei. Nu sîntem hoți.
- Și lucrurile soției mele?
- Și ale ei, desigur. Lucrurile personale. Ți-am spus că nu suntem hoți.
- Cît... cît timp am?
- Pînă mîine, la cinci după-amiază.
- Nu-i de-ajuns timp, poate încă o zi?
- Pîn'la cinci după-amiază. Vrei să mănînci ceva?
- Nu, nu, mulțumesc!
- Atunci, la revedere, aga, dar mai întîi, te rog, dă-mi cheile.

Lochart roși în ciuda hotărîrii sale. Le scoase și i le întinse celuilalt bărbat de lîngă el.

- Ai spus VIP. Ce VIP?
- VIP, aga. Locul ăsta a aparținut unui dușman al statului, acum este proprietatea statului, spre folosința oricui vrea acesta. Iartă-mă, dar sigur că-nțelegi.

Lochart își plimbă privirile de la el la celălalt bărbat și din nou la el. Oboseala și neputința îl striveau.

- Eu... ăăă... înainte de-a pleca aș vrea să mă schimb și să mă bărbieresc. *Okay*?

După o pauză, Teymour spuse:

- Da. Hassan, du-te cu el!

Lochart ieşi urmat de Hassan, urîndu-l pe acel bărbat şi pe ceilalţi şi tot ce se-ntîmplă. Trecu prin coridor către camera sa. Nimic nu fusese atins, deşi toate dulapurile şi sertarele erau deschise şi persista un miros de fum de ţigară, dar nici un semn de plecare grăbită sau violenţă. Patul fusese folosit.

Adună-te şi fă un plan. Nu pot! E-n regulă. Atunci bărbiereşte-te şi fă un duş şi schimbă-te şi du-te la Mac. Nu-i prea departe, poţi să mergi pe jos pînă acolo şi el o să te ajute. O să-ţi împrumute bani şi o maşină şi-ai s-o găseşti la casa familiei şi nu te gîndi la Jared. Pur şi simplu nu te gîndi!

Lîngă Universitate, ora 8,10 seara. Rakoczy mută opaiţul mai aproape de vraful de hîrtii, agende, dosare şi documente pe care le furase din seiful de la etaj al Ambasadei Americane, continuînd să le sorteze. Era singur într-o cămăruţă închiriată, una din multele încăperi ca nişte vizuini, cele mai multe pentru studenţi, închiriată pentru el de Farmad, studentul lider *tudeh* ucis în noaptea încăierării.

Încăperea cu o singură ferestruică era murdară, neîncălzită, mobilată doar cu un pat, un scaun şi o masă şubredă. Geamurile erau crăpate şi pe jumătate acoperite cu carton.

Rise tare. Atît de mult obţinut la un preţ atît de mic! Fusese un plan foarte bun. Încăierarea ca să ne-acopere, perfect aranjată în afara porţilor ambasadei, studenţii, apoi pe neaşteptate focurile de armă de pe acoperişurile de peste drum, stîrnind panică, porţile smulse uşor şi alergînd în curte, singura noastră piedică infanteriştii marini înarmaţi cu puşti şi chiar şi ei cu ordin de-a nu trage, exact timpul necesar pînă ce sprijinitorii lui Khomeini să poată ajunge pentru a potoli încăierarea, ucigîndu-ne sau luîndu-ne prizonieri. Acoperit de infernul de-afară, alergînd prin spatele clădirii, spărgînd uşa secundară, apoi în sus pe scări, singur, în timp ce oamenii mei de afară creau alte diversiuni, trăgînd în aer, strigînd, atenţi să nu ucidă pe nimeni, dar făcînd cît mai mult

zgomot şi ţipînd. Un palier şi următorul, apoi alergînd de-a lungul coridorului, strigînd la americani - două bătrîne înspăimîntate şi un tînăr - "La podea! întindeţi-vă sau o să fiţi ucişi!" Se supuseseră grăbiţi, ca şi toţi ceilalţi. Nu-i învinovăţesc. Atacul fusese atît de neaşteptat şi ei nepregătiţi, neînarmaţi şi cu grijă împinşi spre panică. În dormitor - gol, cu excepţia unui servitor iranian paralizat de frică, cu braţele deasupra capului, pe jumătate vîrît sub pat - aruncînd la iuţeală seiful în aer, totul în geanta de voiaj, apoi din nou afară, în jos pe scări, cîte trei odată şi afară în mulţimea agitată. Ibrahim Kiabi şi ceilalţi m-au acoperit, retragerea perfectă, fiecare obiectiv atins. *Sursa* o să fie impresionată, îşi zise din nou. Avansarea mea la gradul maior e sigură şi tata o să fie atît de mîndru de mine.

- Pe Allah şi pe Profetul Său! spuse el involuntar, în timp ce alt val de mulţumire îl cuprindea, fără să bage în seamă ce spusese. Nu m-am simţit niciodată atît de împlinit.

Se întoarse fericit la munca sa. Pînă acum, seiful nu dezvăluise nici o comoară, dar multe documente despre amestecul CIA în Iran, unele ştampile personale ale ambasadorului, un cifru care ar fi putut fi deosebit, conturi personale, cîteva legitimaţii de mică valoare, cîteva monezi vechi. Nu-i nimic, îşi zise, mai sunt încă multe de luat la mînă, agende şi hîrtii personale.

Pentru el timpul trecu uşor. În curînd Ibrahim Kiabi trebuia să vină acolo ca să discute Marşul Femeilor. Vroia să ştie cum ar fi putut fi abătut către ţeluri *tudeh* ca să îl afecteze pe Khomeini şi şiismul.

Khomeini e adevărata primejdie, îşi zise, şi singura. Bătrînul ăsta ciudat, el şi inflexibilitatea lui de granit. Cu cît mai repede e adus în faţa Infinitului, cu atît mai bine.

Un curent de aer îngheţat trecu prin geamurile sparte. Nu-l deranjă. Îi era cald pentru că purta scurta sa groasă de piele, un pulover, cămaşă şi lenjerie groasă, şosete bune şi pantofi solizi. "Întotdeauna să ai şosete bune şi pantofi zdraveni în caz că trebuie să fugi!" îi

spuseseră profesorii săi. "Întotdeauna să fii pregătit să fugi!"

Își aminti amuzat cum fugise de Erikki Yokkonen, purtîndu-l prin labirint și pierzîndu-l acolo, lîngă Casa Leproșilor. Sunt sigur că va trebui să-l ucid într-o zi. Și pe diavolița aceea de femeie. Cum rămîne cu Azadeh? Cum rămîne cu fiica lui Abdullah Khan? Abdullah cel Crud care, deși prețios ca agent dublu, începe să devină prea arogant, prea independent și prea important pentru siguranța noastră? Da, dar acum i-aș vrea pe amîndoi, soțul și soțiainapoi la Tabriz, făcînd ce le cerem noi. Cît despre mine, mi-ar plăcea să fiu din nou în concediu, încă o dată acasă, teafăr, Igor Mzytryk, căpitan KGB din nou, acasă cu Delaurah, îmbrățișînd-o în patul nostru minunat, cu cele mai fine așternuturi din Irlanda, ochii ei verzi strălucind, pielea ca spuma laptelui și atît de minunată! Încă șapte săptămîni și va sosi primul nostru născut. O, sper să fie băiat.

Întotdeauna cu o ureche atentă să surprindă primejdia, auzi chemările muezinilor la rugăciunea de seară. Începu să strîngă de pe masă. În curînd avea să vină acolo Ibrahim Kyabi și nu era nevoie ca tînărul să știe ce-l preocupa. Totul dispăru iute în geanta de voiaj. Ridică o scîndură din podea și puse geanta în adîncitura de dedesubt, care mai adăpostea un pistol automat încărcat, înfășurat cu grijă într-o pînză îmbibată în ulei, și o jumătate de duzină de grenade de fragmentație englezești. Puțin praf presărat în crăpături și orice urmă a ascunzătorii dispăru. Micșoră flacăra opaițului pînă cînd fitilul rămase abia o scînteie și trase perdelele. Pe pervaz se strînsese puțină zăpadă.

Începu să aștepte răbdător. Trecu o jumătate de oră. Nu era obiceiul lui Kyabi să întîrzie. Apoi auzi pași. Pistolul era îndreptat către ușă.

Ciocăniturile, după un anume cod, se înșiruiră fără greșeală; totuși, cînd descuie ușa, se strecură la adăpostul precar al peretelui și o smuci brusc, gata să lovească dușmanul - dac-ar fi fost vreunul. Dar era Ibrahim Kyabi, înfofolit pînă la urechi și bucuros că ajunsese.

- Iartă-mă, Dimitri, spuse bătînd din picioare şi spulberîndu-şi zăpada din păr, dar autobuzele aproape că nu există.

Rakoczy încuie uşa.

- Punctualitatea e importantă. Vroiai să ştii cine a fost *mullahul* din elicopterul de la Bandar-e Delam, cînd tatăl tău a fost ucis. Sărmanul, ţi-am făcut rost de numele lui.

Văzu ochii tînărului luminîndu-se şi îşi ascunse un zîmbet.

- Se numeşte Hussain Kowissi şi e *mullahul* din Kowissi. Îl ştii?

- Nu. N-am fost niciodată acolo... Hussain Kowissi? Bun. Mulţumesc!

- Am verificat pentru tine. În aparenţă este un fanatic anticomunist, fanatic sprijinitor al lui Khomeini, dar în realitate este un agent secret al CIA.

- Cum?

- Da, continuă Rakoczy minciuna foarte bine ticluită, a petrecut cîţiva ani în S.U.A., trimis acolo de Şah, vorbeşte engleza fluent şi a fost recrutat în secret de ei cînd era student. Antiamericanismul lui e la fel de fals ca şi dăruirea lui.

- Cum reuşeşti, Dimitri? Cum de ştii atît de multe fără telefoane, fără telex sau altele?

- Uiţi că fiecare autobuz adăposteşte o parte din oamenii noştri, fiecare taxi, camion, sat, poştă. Nu uita, adăugă, crezînd în ceea ce spunea, nu uita că Masele sunt de partea noastră. Noi suntem Masele!

- Da.

Zelul tînărului era vizibil şi ştia că Ibrahim e instrumentul potrivit - şi pregătit.

- *Mullahul* Hussain a ordonat Gărzilor Verzi să-ţi împuşte tatăl ca spion şi slugă a străinilor.

Culoarea dispăru din obrajii lui Kyabi.

- Atunci... atunci îl vreau! E al meu.

- Ar trebui lăsat în seama profesioniştilor. O să aranjez...

- Nu, te rog, trebuie să mă răzbun!

Rakoczy se prefăcu că se gîndeşte la asta, ascunzîndu-şi mulţumirea. Hussain Kowissi fusese demult însemnat să dispară.

- În cîteva zile am să fac rost de arme, o maşină şi o echipă ca să meargă cu tine.

- Mulţumesc, dar asta e tot ce-mi trebuie.

Cu degetele tremurătoare, scoase din buzunar un cuţit.

- Asta şi o oră sau două şi nişte sîrmă ghimpată şi-am să-i arăt pînă unde poate să meargă răzbunarea unui fiu.

- Bun. Şi-acum Marşul Femeilor. E hotărît definitiv peste trei zile...

Se opri cu o tresărire de surpriză. Ţişni brusc spre celălalt perete şi apăsă o umflătură abia vizibilă. O parte a peretelui se trase la o parte ca să lase cale liberă către o scară întunecată şi şubredă.

- Haide! ordonă şi-o rupse la fugă în jos, spre libertate, cu Kyabi urmîndu-l orbeşte, cuprins de panică.

În acel moment, fără nici un avertisment, uşa sări în ţăndări, aproape ruptă din balamale, şi cei doi oameni care o doboriseră cu umerii se prăbuşiră în încăpere, alţii trecînd peste ei. Toţi erau iranieni, toţi purtau banderole verzi şi se năpustiră în urmărirea lor cu armele pregătite.

În jos pe scări, cîte trei odată, urmăriţi şi urmăritori, împiedicîndu-se, gata să cadă, ridicîndu-se la iuţeală şi ţîşnind afară în stradă, în noapte şi mulţime, şi acolo Rakoczy nimeri drept în ambuscada pregătită şi în braţele lor. Ibrahim Kyabi schimbă brusc direcţia fără şovăială şi dispăru, traversînd strada în aleea aglomerată, înghiţit de întuneric.

Dintr-o maşină veche, parcată de partea cealaltă a străzii, lîngă ieşirea secundară, Robert Armstrong îşi urmărise oamenii intrînd şi prinzîndu-l pe Rakoczy, apoi fuga lui Kyabi.

Mai înainte ca lumea de pe stradă să înţeleagă ce se întîmplă, Rakoczy fusese înghesuit la iuţeală într-o dubă ce aştepta în apropiere. Doi dintre membrii Gărzilor Verzi înaintară către Armstrong, amîndoi îmbrăcaţi mai bine decît de obicei, amîndoi cu tocuri de piele la centură

pentru Mauserele lor. Oamenii se traseră neliniştiţi din calea lor, privindu-i cu coada ochiului, nevrînd să dea de necaz.Cei doi bărbaţi urcară în maşină şi Armstrong porni motorul, depărtîndu-se încet, ceilalţi membrii ai Gărzilor Verzi rămaşi amestecîndu-se printre trecători. În cîteva clipe, Robert Armstrong fu o părticică a circulaţiei de la ora de vîrf. Cei doi bărbaţi îşi traseră banderolele verzi de pe braţ şi le băgară în buzunar.

- Iartă-ne, l-am pierdut pe ticălosul ăla tînăr, Robert, spuse cel mai în vîrstă dintre ei într-o engleză cursivă, cu accent american.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, proaspăt ras - colonelul Hashemi Fazir, şeful adjunct al Contraspionajului Intern, pregătit în Statele Unite şi fost agent SAVAK înainte de a se forma acest departament al Serviciilor Secrete.

- Nici o problemă, Hashemi, spuse Armstrong.

Bărbatul mai tînăr de pe locul din spate spuse:

- L-am filmat pe Kyabi la încăierarea de la ambasadă, aga, şi de là Universitate.

Era trecut de douăzeci de ani, cu o mustaţă luxuriantă şi cu buzele strîmbate crud.

- O să-l ridicăm mîine.

- Să fiu în locul vostru n-aş face-o acum, că e pe fugă, locotenente, răspuse Armstrong, atent la drum. Dacă l-am marcat, puneţi-i o coadă şi-o să vă ducă la peştii mai mari. V-a dus la Dimitri Yazerov.

Ceilalţi rîseră.

- Da, aşa e!

- Şi Yazerov o să ne ducă la tot felul de oameni şi locuri interesante.

Hashemi îşi aprinse o ţigară şi le oferi şi lor.

- Robert?

- Mulţumesc.

Armstrong trase un fum şi se strîmbă.

- Dumnezeule, Hashemi! Sunt groaznice! O să te omoare!

- Cum o vrea Allah.

Apoi Hashemi cită în farsi:

- "Spălați-mă în vin cînd o să mor/ La groapă să-mi citiți poeme despre vin/ De vreți să mă găsiți în Ziua de Apoi/ Căutați-mă în praf, la ușa pivniței cu vin".

- Țigările, nu vinul, or să te omoare, spuse sec Armstrong, legănat de melodicitatea versurilor persane.

- Colonelul cita din *Rubaiyat*ele al lui Omar Khayyam, spuse săritor, în engleză, tînărul de pe bancheta din spate. Înseamnă că...

- Știe ce-nseamnă, Mohammed, îl întrerupse Hashemi. Domnul Armstrong vorbește perfect farsi. Mai ai multe de învățat!

Trase din țigară o vreme, privind circulația.

- Oprește o clipă, te rog, Robert.

Cînd mașina se opri, Hashemi spuse:

- Mohammed, du-te înapoi la sediu și așteaptă-ne acolo. Asigură-te că nimeni, dar nimeni, n-ajunge la Yazerov înaintea mea. Spune-i echipei... doar să se asigure că totul e gata. Vreau să-ncep la miezul nopții.

- Da, domnule colonel.

Tînărul plecă. Hashemi îl urmări pînă dispăru în mulțime.

- Mi-ar prinde bine un whisky mare, cu sifon. Mai mergi un pic, Robert.

- Sigur.

Armstrong porni motorul, trăgînd cu coada ochiului la însoțitorul său, simțind o notă deosebită în voce.

- Probleme?

- O grămadă.

Cu chipul împietrit, Hashemi urmări o vreme mașinile și trecătorii.

- Nu știu cît de mult o să ni se mai îngăduie să operăm, cît de mult mai suntem în siguranță sau în cine să am încredere.

- Și ce altceva e nou? zîmbi Armstrong mohorît. Ăsta-i riscul meseriei, lecția pe care-am învățat-o în unsprezece ani de cînd sunt consilier al Contraspionajului Intern și douăzeci de ani înainte de asta, în poliția din Hong Kong.

- Vrei să fii de față cînd îl interoghez pe Yazerov, Robert?

- Da, dacă nu vă stau în cale.

- Ce vrea MI6 de la el?

- Sunt un fost CID, fost Special Branch, sub un contract particular ca să v-ajut pe voi să puneți pe roate un serviciu echivalent. Știai?

- Îmi amintesc foarte bine. Două contracte pe cîte cinci ani, unul care, din fericire, expiră pînă anul viitor, cînd ai să te retragi cu o pensie bună.

- Slabă șansă! spuse Armstrong dezgustat. Khomeini și guvernul o să-mi plătească pensia? Slabă șansă.

Îl stăpînea de mult ideea că acum tot serviciul său din Iran era pierdere de vreme și că, laolaltă cu devalorizarea dolarului Hong Kong, de cînd ieșise la pensie în '66, adevărata sa pensie avea să fie cam pe sponci.

- Pensia mea a cam intrat la apă.

Ochii negri se încruntară.

- Robert, ce vrea MI6 de la ticălosul ăsta?

Armstrong se încruntă. Ceva era tare în neregulă în noaptea asta. Tînărul Kyabi n-ar fi trebuit să scape din plasă, iar Hashemi e nervos ca un agent începător la prima paraşutare în spatele liniilor.

- Din cîte știu eu, ei nu vor nimic. Pe mine mă interesează. Pe mine, răspunse cu voce liniștită.

- De ce?

O poveste tare lungă, se gîndi Armstrong. Să vă spun că Dimitri Yazerov este un nume de acoperire pentru Feodor Rakoczy, islamo-marxistul rus pe care încerca să-l prindă de luni de zile? Să vă spun că adevăratul motiv pentru care mi s-a spus să v-ajut să puneți mîna pe el în noaptea asta e că, din întîmplare, MI6 a descoperit prin intermediul unui turist ceh că numele lui adevărat este Igor Mzytryk, fiul lui Piotr Oleg Mzytryk, care, pe vremea cînd eu eram în Hong Kong, era cunoscut sub numele de Gregor Suslev, expert în spionaj, pe care-l credeam mort de multă vreme?

Nu, nu-l vrem pe Yazernov, dar îl vrem într-adevăr - eu îl vreau - pe tatăl lui, care se presupune că trăiește pe

undeva la nord de graniță, ușor de ajuns. O, Doamne, fă-l să fie în viață și să putem pune mîna pe el, pentru că ardem de nerăbdare să scoatem totul de la scîrbosul ăsta - fost șef al spionajului din Extremul Orient, profesor de spionaj la Universitatea din Vladivostok, membru marcant al Partidului și Dumnezeu mai știe ce altceva - totul, prin toate mijloacele cu putință.

- Cred - noi credem - că Yazerov e mai important decît legătura sa cu studenții *tudehi*. E frate geamăn cu dizidentul vostru kurd, Ali bin Hassan Karakose.

- Vrei să spui că-i același om?

- Da.

- Imposibil!

Armstrong ridică din umeri. Îi aruncase un os. Dacă nu vroia să-l înhațe, asta era treaba lui.

Circulația era din nou încurcată, toată lumea claxonînd și blestemînd. Bărbatul își astupă urechile și strivi chiștocul de țigară iraniană. Hashemi îl privi încruntat.

- De ce te interesează Karakose și kurzii, dacă ceea ce spui e adevărat?

- Kurzii acoperă toate frontierele: sovietice, irakiene, turcești și iraniene, spuse el dintr-o suflare, o largă mișcare naționalistă kurdă - foarte sensibilă și ușor de exploatat de sovietici - cu mari implicații internaționale prin toată Asia Mică. Sigur că ne interesează.

Adîncit în gînduri, colonelul privi îndelung pe fereastră, afară, zăpada ce cădea alene. Un bicicilist trecu pe lîngă ei, izbind neglijent aripa mașinii. Spre surpriza lui Armstrong, Hashemi - de obicei un om echilibrat - coborî furios fereastra și-l injură pe tînăr și toți strămoșii săi.

Strivi posomorît țigara.

- Lasă-mă aici, Robert. O să-ncepem cu Yazernov la miezul nopții. Ești binevenit.

Deschise portiera.

- Stai așa, bătrîne, suntem prieteni de multă vreme. Ce dracu' se întîmplă?

Colonelul șovăi, apoi trase portiera.

- SAVAK a fost desființat de guvern, ca și celelalte departamente de informații, inclusiv noi, și s-a ordonat dezmembrarea lor imediată.

- Da, dar de la biroul primului ministru vi s-a spus deja să continuați în secret. N-ai de ce să te temi, Hashemi! Tu nu ești pătat. Ți s-a spus să-i zdrobești pe *tudehi*, pe *fedaini* și pe marxiștii islamici... Mi-ai arătat ordinul. Operația din noaptea asta nu urma linia?

- Da, așa e.

Hashemi făcu din nou o pauză, cu chipul împietrit și vocea greoaie.

- Da, așa este, dar... Ce știi de *Komitehul* Revoluționar Islamic?

- Doar că se presupune că e compus din oameni aleși personal de Khomeini, începu Armstrong sincer. Are puteri largi, nu știu cine, cîți sunt, unde sau cînd se întîlnesc, sau chiar dacă Khomeini prezidează ședințele sau cine altcineva.

- Eu știu sigur că în viitor, cu aprobarea lui Khomeini, acest *komiteh* va fi investit cu puterea supremă, că Bazargan este doar o personalitate de moment pînă cînd *Komitehul* va emite noua Constituție Islamică care ne va aduce înapoi în vremea Profetului.

- Drăcia dracului! murmură Armstrong. Fără guvern ales?

- Deloc.

Hashemi fierbea de furie.

- Nu așa cum cunoaștem noi termenul.

- Poate că Constituția o să fie respinsă, Hashemi. Poporul va trebui să voteze. Nu toată lumea e un sprijinitor fanatic al...

- Pe Allah și pe Profetul Lui! Nu te prosti singur, Robert, spuse aspru colonelul. Imensa majoritate sunt fundamentaliști. Asta e singurul lucru de care se pot agăța. Burghezii și bogătașii noștri și clasele de mijloc sunt din Teheran, Tabriz, Abadan, Isfahan, toți sprijiniți de Șah, o mînă, comparativ cu ceilalți treizecișișase de milioane dintre noi, dintre care cea mai mare parte nu știu nici măcar să citească sau să scrie. Fără îndoială că

orice aprobă Khomeini o să fie votat. Şi ştim amîndoi care-i viziunea lui despre Islam, Coran şi Saria.

- Cît de curînd o să fie gata Constituţia?

- Înţelegi atît de puţine despre noi, după toată vremea asta, petrecută aici? spuse Hashemi iritat. În momentul în care avem puterea, o folosim pînă ne scapă. Noua Constituţie a intrat în vigoare în momentul în care nefericitul ăla de Bakhtiar a fost trădat de Carter, trădat de generali şi forţat s-o steargă. Cît despre Bazargan - pios, cinstit, drept şi înclinat spre democraţie, numit de Khomeini primul ministru legal, dacă va fi ales - amăritul e doar o momîie, un paravan pentru orice şi pentru tot ceea ce poate ieşi prost de aici înainte.

- Vrei să spui c-o să fie ţapul ispăşitor, o să fie dat în judecată?

- Judecată?! Ce judecată?! Nu ţi-am spus ce consideră *Komitehul* judecată? Dacă-l acuză, îl împuşcă! *Insha'Allah*! Şi ultimul lucru - şi asta-i pricina pentru care nu pot să gîndesc limpede, sunt atît de furios că trebuie să mă-mbăt - am auzit în după-amiaza asta, în foarte mare taină, că SAVAK a fost reorganizat în secret şi va fi rebotezat SAVAMA şi că Abri Pahmudi o să fie numit director.

- Sfinte Dumnezeule!

Armstrong se simţea de parcă cineva i-ar fi tras cu un par în cap. Abri Pahmudi era unul dintre cei trei prieteni de-o viaţă ai Şahului, care fuseseră la şcoală cu el în Iran şi mai tîrziu în Elveţia, care urcase treptele puterii ca să ajungă sus, în Serviciul Secret Imperial şi se zvonea că era, după membrii familiei Şahului, cel mai apreciat consilier, care chiar acum se presupunea că stă ascuns, aşteptînd ocazia să negocieze cu guvernul Bazargan, în numele Şahului, o monarhie constituţională şi apoi abdicarea Şahului în favoarea fiului său Rheza.

- Dumnezeule mare, asta explică totul!

- Da, spuse amar Hashemi. De ani de zile ticălosul ăsta a luat parte la aproape orice întîlnire crucială, militară sau politică, la fiecare conferinţă la nivel de stat, la orice înţelegere secretă şi, în ultimele zile, la orice

întîlnire importantă cu Statele Unite, cu generalii americani, la orice decizie importantă a Şahului, a generalilor noştri şi a fost prezent de fiecare dată cînd a fost discutată şi combătută o lovitură de stat.

Era atît de furios, încît lacrimile începuseră să i se rostogolească pe obraji.

- Suntem toţi trădaţi: Şahul, revoluţia, poporul, tu, eu, toată lumea. De cîte ori în decursul anilor nu ne-am prezentat raportul în faţa lui, tu şi cu mine - iar eu de zeci de ori singur - cu liste, nume, conturi de bancă, legături secrete pe care numai noi le puteam afla şi cunoaşte? Totul, totul în scris, o singură copie. Nu era asta regula? Suntem toţi trădaţi.

Armstrong se simţea cuprins de un fior de gheaţă. Fără îndoială că Pahmudi ştia totul despre implicarea sa în Contraspionajul Intern. Pahmudi trebuia să ştie totul, toate lucrurile importante despre George Talbot, despre Masterson, perechea sa de la CIA, Lavenov, echivalentul sovietic, toate planurile noastre pe termen scurt sau lung, operaţiile de neutralizare a amplasamentelor de radar CIA cu oameni ca tînărul căpitan Ross, planurile debarcărilor.

- Drăcia dracului, mormăi, furios în acelaşi timp că propriile lor surse nu-l preveniseră din timp.

Pahmudi! Suav, inteligent, vorbitor a trei limbi şi discret. Niciodată în cursul anilor nu se iscase nici cea mai mică urmă de suspiciune împotriva lui. Niciodată. Cum putuse să scape curat, chiar şi în faţa Şahului, care punea mereu să-i fie verificaţi şi răsverificaţi colaboratorii de vîrf? Şi-avea toată dreptatea. Cinci tentative de asasinat împotriva lui, gloanţe în trup şi-n faţă. Nu era el conducătorul unui popor cunoscut pentru violenţa lui şi a conducătorilor săi?

Christoase, unde-or să ducă toate astea?

Pe aceeaşi şosea, ora 9,15 noaptea. Departe, către sud, McIver înainta centimetru cu centimetru, îndreptîndu-se către zona bazarului unde se afla casa familiei Bakravan. Tom Lochart se afla lîngă el.

- O s-o scoatem la capăt, spuse McIver, bolnav de îngrijorare.

- Sigur, Mac, nu-ţi face griji.

- Da, n-avem de ce să ne îngrijorăm.

Cînd ajunsese uşurat acasă de la întîlnirea la minister cu Ali Kia, îl găsise acolo pe Lochart, abia sosit cu cîteva clipe mai înainte. Bucuria sporită de descoperirea că Tom e teafăr îi fusese umbrită deîndată de felul în care arăta şi de ştirile pe care Petikin i le prezentase - mesajul retransmis de Freddy Ayre din partea lui Scot Gavallan, de la Zagros, şi Starke luat de *komitehul* de la Kowiss ca să răspundă la întrebări în privinţa evadării de la Isfahan.

- Toată vina este a mea, Mac, toată! spusese Tom Lochart.

- Nu, nu-i vina ta, Tom. Suntem amîndoi prinşi în cursă. Oricum, eu am aprobat zborul, măcar de i-ar fi folosit lui Valik. Toţi erau la bord, tu cum dracu' ai scăpat?! Spune ce s-a-ntîmplat, apoi am să-l sun pe Freddy. Vrei ceva de băut?

- Nu... ´nu, mulţumesc. Ascultă, Mac, trebuie s-o găsesc pe Şeherazada. Nu era acasă. Sper că e la ai ei şi trebuie...

- E acolo, ştiu că-i acolo, Tom. Mi-a spus-o Erikki în dimineaţa asta, chiar înainte de-a pleca la Tabriz. Ai auzit de tatăl ei?

- Da, am auzit. Păcat, mare păcat. Eşti sigur că-i acolo?

- Da.

McIver merse greoi pînă la dulap şi-şi pregăti ceva de băut, continuînd:

- N-a stat în apartament de cînd ai plecat. Şi era teafără pînă alaltăieri, cînd au văzut-o Erikki şi Azadeh. Ieri ei au...

- Erikki a spus cumva cum se simţea?

- A spus că era bine, după cum se putea aştepta. Ştii cît de strîns legate sunt familiile iraniene... Despre tatăl ei nu ştim altceva decît ce ne-a spus Erikki: că a fost chemat la închisoare ca martor şi următorul lucru pe care l-a aflat familia a fost să meargă să ridice trupul, fiind

împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Erikki a zis că l-au luat şi... ei bine... erau în doliu. Îmi pare rău, dar asta e!

Luă o înghiţitură mare din băutura plăcută la gust, simţindu-se ceva mai bine.

- Era teafără, acasă. Mai întîi spune ce ţi s-a-ntîmplat, după asta am să-l sun pe Freddy şi plecăm să vedem ce-i cu Şeherazada.

Lochart înşiră totul pe nerăsuflate. Îl ascultară uluiţi.

- Cînd Rudi mi-a zis că acest ofiţer de aviaţie, Abbasi, era cel care a doborît HBC, aproape că mi-am ieşit din minţi. Cred că am leşinat şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că a doua zi Abbasi şi ceilalţi plecaseră deja. Mac, ideea asta a lui Charlie despre furtul aparatului n-are cum să stea-n picioare. Deloc.

- Ştim asta, Tom; mai întîi termină-ţi povestea.

- N-am putut obţine aprobarea să mă-ntorc în zbor, aşa că am împrumutat o maşină - am sosit doar de cîteva ceasuri - şi am pornit drept către apartament. Ticăloşia e că a fost confiscat de Gărzile Verzi, cu toate bunurile domnului Bakravan, cu excepţia prăvăliei din bazar şi casa familială.

Continuă cu cele întîmplate la apartament, adăugînd:

- Sunt ca un cîine de pripas între ei. Acum, Şeherazada şi cu mine nu mai avem nimic.

Izbucni în rîs şi era un rîs amar şi McIver simţi că ceva se rupe în el.

- E-adevărat că era clădirea lui Jared - apartamentul şi tot ce mai avea înăuntru - deşi... deşi era parte din... zestrea Şeherazadei... Să mergem, ei, Mac?

- Mai întîi lasă-mă să vorbesc cu Freddy.

- O, desigur. Iartă-mă. Sigur. Sunt atît de îngrijorat, că nu pot să gîndesc ca lumea.

McIver îşi isprăvi băutura şi se duse la emiţător. Îl privi nemişcat o vreme.

- Tom, spuse trist, ce vrei să faci cu povestea asta de la Zagros?

Lochart şovăi.

- Aș putea s-o iau pe Șeherazada cu mine...

- E prea primejdios, flăcăule! Iartă-mă, dar așa e.

McIver îl simți pe Lochart măsurîndu-și posibilitățile și cumpănindu-se, apoi oftă, simțindu-se foarte bătrîn.

- Dacă Șeherazada e de acord, o să mă-ntorc înapoi mîine pe seară cu Jean-Luc și-o să rezolvăm treaba la Zagros, iar ea pleacă cu zborul următor la Al Shargaz... În funcție de ceea ce găsim la Zagros... dacă trebuie să-nchidem, *Insha'Allah*! O să transportăm toți sondorii noștri la Shiraz, iar de-acolo or să plece cu cursele obișnuite. Compania lor o să le spună unde trebuie să meargă și noi o să deplasăm totul la Kowiss, aparate, piese și personal. *Okay*?

- Da. Între timp am să mă duc la minister, mîine dimineață la prima oră, să văd dacă pot aranja și acolo ceva.

McIver apăsă butonul emițătorului.

- Kowiss, aici sediul. Mă auziți?

- Sediul, aici Kowiss. Căpitanul Ayre! Dă-i drumul, te rog, căpitane McIver.

- Mai întîi în privința situației de la Zagros. Frei, spune-i căpitanului Gavallan că amîndoi căpitanii Lochart și Sessonne se vor întoarce mîine în jurul prînzului cu instrucțiuni. Între timp, pregătiți aparatele, dînd ascultare instrucțiunilor *komitehului*.

Împuțiți afurisiți, își zise. Apoi continuă, în folosul celor care ascultau:

- Administratorul *IranOil* de la Zagros să reamintească *komitehului* că *Ayatolahul* și guvernul au ordonat în mod specific revenirea producției de petrol la normal. Închiderea Zagrosului ar însemna o tulburare gravă a producției normale din zonă. Informați-l pe căpitanul Gavallan că am să prezint toate astea imediat ministrului Kia, care, cu o oră-n urmă, mi-a confirmat personal și mi-a eliberat aprobări în scris ca să trimitem totul de-acolo și să efectuăm schimbarea echipelor cu avionul nostru, pînă cînd...

- Christoase, Mac, asta-i o veste grozavă! izbucni vocea prin eter, involuntar.

- Da... cu avionul nostru, pînă cînd se reiau zborurile regulate. Echipele de schimb şi aparatele de schimb vor deservi toate contractele suplimentare şi contractele *Guerney* pe care guvernul ne cere să le preluăm, aşa că nu-nţeleg atitudinea *komitehului* local. Înţelegi, căpitane Ayre?

- Yes, *sir*! Mesaj recepţionat cinci pe cinci!

- Căpitanul Starke s-a întors?

O lungă tăcere, apoi:

- Negativ, sediule.

Vocea lui McIver deveni şi mai rece.

- Anunţaţi-mă imediat ce se-ntoarce. Căpitane Ayre, între noi doi - şi te rog să nu spui şi altora: dacă are o cît de mică problemă şi nu se-ntoarce teafăr la bază pînă-n zori, am să ţin la sol toate aparatele noastre din întreg Iranul, am să opresc toate operaţiile şi am să dispun ca absolut tot personalul nostru să părăsească Iranul.

- Bravo, Mac! spuse Petikin în şoaptă.

McIver era prea concentrat ca să-l audă.

- Ai înţeles asta, Kowiss?

Tăcere, apoi:

- Afirmativ.

- În ceea ce te priveşte, adăugă McIver, continuîndu-şi ideea ce-i venise brusc, te rog comunică-i din partea mea maiorului Changiz şi lui Barosanu' că ţi-am ordonat să întrerupi chiar acum toate operaţiunile, inclusiv zborurile CASEVAC pînă cînd Starke se va întoarce la bază. Ai înţeles?

Tăcere, apoi:

- Afirmativ. Mesajul va fi transmis imediat.

- Bun. Dar numai informaţia care se referă la baza voastră, restul este secret pînă-n zori.

Zîmbi strîmb, apoi adăugă:

- Am să fac o inspecţie imediat ce se-ntoarce avionul, ca să mă asigur că toate documentele sunt la zi. Altceva?

- Nu, *sir*, nu, pentru moment. Aşteptăm să vă vedem şi-o să fim pe recepţie ca de obicei.

- Terminat. Închid.

Petikin spuse:

- Asta ar trebui să țină, Mac. Să-i pună un pic pe jăratic!

- Poate da, poate nu. Nu putem să oprim zborurile CASEVAC. În afară de motivele umanitare, asta ne scoate în afara legii și ei pot să ne fure totul.

McIver își prăvăli de băut, aruncă o privire la ceas.

- Haide, Tom. N-o să-l mai așteptăm pe Jean-Luc. Hai să mergem s-o găsim pe Șeherazada.

Traficul se mai rărise puțin, dar încă se mai circula cu viteza melcului, iar zăpada se depunea pe parbriz. Șoseaua era alunecoasă și mărginită de troiene murdare de zăpadă.

- Fă la dreapta la intersecția următoare, spuse Lochart.

- *Okay*, Tom.

Un timp rulară din nou în tăcere. McIver dădu colțul.

- Tom, ai semnat pentru combustibil la Isfahan?

- Nu, n-am făcut-o.

- Te-a întrebat cineva ceva, ți-a cerut numele, lucruri d-astea? Gărzile Verzi, oricine?

Lochart își desprinse gîndurile de la Șeherazada.

- Nu, nu-mi amintesc. Eram doar "căpitanul", parte din decor. Din cîte-mi amintesc, n-am fost prezentat nimănui. Valik și Annoush și copiii au plecat la prînz, imediat ce-am ajuns, și celălalt general... Christoase, nu-mi aduc aminte numele!... Ah, da, Seladi, așa-i zicea. Toată lumea-mi spunea "căpitane". Eram doar o parte din decor. De fapt, am stat lîngă elicopter, în hangar, toată vremea cît am fost acolo, urmărind realimentarea și verificînd aparatul, ba chiar mi-au adus ceva de mîncare pe o tavă și-am mîncat în cabină. Am stat acolo toată vremea pînă cînd afurisiții ăia din Gărzile Verzi au sărit pe mine și m-au tîrît de-acolo și m-au încuiat într-o cameră. Fără nici un avertisment, Mac! Pur și simplu înconjuraseră baza. Trebuie c-au avut ajutor serios din interior. Trebuie să fie așa. Ticăloșii ăia care m-au înșfăcat erau isterizați cu toții. Strigau că eram CIA, american. Au ținut-o întruna cu asta, dar erau mai

preocupați de ocuparea bazei decît de mine. La intersecție ia-o la stînga, Mac. De-acum nu mai e departe.

McIver conduse neliniștit. Era o zonă cu clădiri vechi și trecătorii se holbau după ei.

- Poate c-o să reușim să-i ducem. Să pretindem că HBC a fost furat de la Doshan Tappeh de cineva necunoscut. Poate că n-o să se țină după acte pîn' la Isfahan.

- Și-atunci de ce l-au luat pe Duke Starke?

- Din obișnuință.

McIver oftă adînc.

- Știu că-i cu bătaie lungă, dar s-ar putea să funcționeze. Poate că "americanul de la CIA" o să vă fie de ajutor și o să pună capăt chestiei ăsteia. Lasă-ți mustață sau barbă, cine știe!

Lochart scutură din cap.

- Asta n-ajută. Sunt pe prima aprobare. Amîndoi suntem, aici e buba.

- Cînd ai decolat de la Doshan Tappeh cine te-a văzut?

Lochart se gîndi o clipă:

- Nimeni. Cred că Nogger a supravegheat alimentarea cu o zi înainte. El...

- Așa-i, îmi amintesc acum. Înjura, zicea că îi dădeam prea mult de lucru cînd era tinerica asta, Paula, în oraș. Da' pe-acolo era cineva din personalul iranian, santinele? Ai plătit bacșiș cuiva?

- Nu, nu era nimeni.

Lochart își mijì ochii, privind pe fereastra laterală. Se înfierbîntă puțin și arătă cu degetul.

- Acolo e curba, nu mai e departe!

McIver se strecură încet pe străduța îngustă unde abia aveau loc să treacă două mașini. De ambele părți, zăpada troienise pînă sus zidurile. Ușă și arcade de fiecare parte. McIver nu mai fusese pînă atunci acolo și era surprins că Bakravan, atît de bogat, trăia într-o zonă atît de săracă. *A fost* foarte bogat, își reaminti cu un fior involuntar și-acum e foarte mort pentru crime împotriva statului. Și ce ar fi putut constitui o crimă împotriva statului? Din nou se cutremură.

- Aia-i uşa, acolo pe stinga!

Se opriră lingă un troian de zăpadă acoperit de resturi. Fixată în peretele înalt, acoperit cu mucegai igrasios, se întrezărea o uşă nedefinită. Era ferecată cu benzi de fier, iar fierul era ruginit.

- Hai înăuntru, Mac.

- Am s-aştept cîteva clipe şi dacă totul e-n regulă, am să plec. Sunt turtit.

E-o singură soluţie, se gîndea McIver şi-ntinse mîna, oprindu-l pe Lochart.

- Tom, avem permisiunea să scoatem de-aici trei '212. Tu iei unul, mîine. La dracu' cu Zagros. Jean-Luc se descurcă acolo. Nu ştiu ce-i cu Şeherazada, dacă or s-o lase să plece sau nu, dar ar fi bine s-o ştergi de-aici cît mai repede. E singurul lucru de făcut. Pleacă repede, cît mai poţi! Pe ea o s-o urcăm în primul avion...

- Şi tu? Cum rămîne... Cu tine cum rămîne, Mac?

- Cu mine? N-ai de ce să-ţi faci griji. Tu şterge-o de-aici. Dac-or s-o lase pe ea să plece, ia-o şi pe ea! Jean-Luc se poate descurca la Zagros. Oricum, se pare c-o să trebuiască să-nchidem şi-acolo. E-n regulă?

Lochart îl privi lung.

- O să mă gîndesc la asta, Mac. Dar mulţumesc.

Ieşi.

- O să mă-ntorc imediat ce se crapă de ziuă. Nu-l lăsa pe Jean-Luc să plece fără mine. Putem să hotărîm atunci. *Okay*?

- Da.

McIver îşi urmări prietenul lovind în uşă cu ciocănelul demodat. Sunetul era puternic. Amîndoi bărbaţii aşteptară - Lochart ameţit de îngrijorare, pregătindu-se pentru întîlnirea cu familia, lacrimile, saluturile de bun-venit şi întrebările, trebuind să fie politicos, cînd ceea ce-şi dorea era să o ducă în camerele lor şi să o îmbrăţişeze şi să şteargă amintirea coşmarului. Aşteptă în faţa uşii, apoi bătu din nou, mai tare. Aşteptă.

McIver opri motorul ca să economisească benzina. Tăcerea făcu aşteptarea şi mai grea. Fulgii de zăpadă se

adunau pe parbriz. Oamenii treceau pe alături ca niște duhuri, suspicioși și ostili.

Auzi apropiindu-se pași înfundați și vizorul apărat de gratii se deschise o idee. Ochii care îl cercetară pe Lochart erau reci și duri și nu recunoscu minuscula porțiune de chip pe care-o putea vedea.

- Sunt eu, Excelența Lochart, începu în farsi, încercînd să facă vocea să sune normal. Soția mea, doamna Șeherazada, este aici.

Ochii priviră în jur ca să vadă dacă era singur sau însoțit, cercetară mașina din spatele lui și pe McIver, aflat pe locul șoferului.

- Vă rog așteptați, aga.

Ferestruica se închise. Din nou așteptă, tropăind ca să se încălzească. Așteptă, apoi folosi iarăși, nerăbdător, ciocănelul, dorindu-și să poată izbi cu umărul în ușă și s-o scoată din țițîni, deși știa că n-ar fi putut-o face.

Alți pași. Ferestruica se deschise din nou. Alți ochi și alt chip.

- Cum vă numiți, aga?

Lochart simțea nevoia să urle, dar n-o făcu.

- Mă numesc aga pilot Thomas Lochart. Soțul Șeherazadei. Deschide ușa! E frig și sunt obosit și-am venit după soția mea. Ferestruica se închise în tăcere. Un moment de așteptare agonizantă, apoi, spre ușurarea lui, auzi zăvoarele trăgîndu-se. Ușa se dădu în lături. Servitorul ținea un opaiț deasupra capului. În spatele lui se întindea curtea interioară, înconjurată de ziduri înalte, cu o minunată fîntînă în centru, copaci și plante acoperite pentru a fi apărate de frigul iernii. De partea cealaltă se afla o altă ușă bătută-n fier. Aceasta era deschisă și-i văzu silueta în lumina lămpii. Țîșni înainte și ea se năpusti în brațele lui, plîngînd și gemînd. Ușa dinspre stradă se izbi în canaturi și zăvoarele lunecară înapoi.

- Așteaptă! strigă Lochart către servitor, amintindu-și de McIver, apoi auzi motorul mașinii pornind și depărtîndu-se.

- Ce s-a-ntîmplat, aga?

- Nimic, zise, şi-o ajută pe Şeherazada să intre în casă, la căldură.

Cînd o văzu în lumină, fericirea lui se topi şi stomacul se umplu de bulgări de gheaţă.

Chipul ei era murdar şi buhăit, părul despletit şi slinos, ochii goi, îmbrăcămintea mototolită.

- Iisuse Christoase, murmură, dar ea nu-i dădu atenţie. Se agăţă doar de el, înnebunită, mormăind un amestec de farsi şi engleză împletit cu gemete, lacrimile curgîndu-i pe obraji.

- Şeherazada, s-a terminat! E bine acum, spuse, încercînd s-o mîngîie.

Dar ea continuă bolboroseala-i monotonă.

- Şeherazada... Şeherazada, dragostea mea, m-am întors! Totul e-n regulă....

Se opri. Parcă n-ar fi scos o vorbă. Brusc îi trecu prin minte, şi rămase împietrit de spaimă, că şi-ar fi putut pierde minţile. Începu s-o zguduie blînd, dar nici asta nu avu vreun efect. Apoi îl observă pe bătrînul servitor rămas în picioare lîngă scări, aşteptînd porunci.

- Unde e... unde-i Înălţimea Sa, doamna Bakravan? întrebă, cu braţele Şeherazadei petrecute strîns pe după gît.

- În camera ei, aga.

- Te rog, spune-i că sunt aici şi că aş vrea s-o văd.

- Oh, ea n-o să primească pe nimeni acum, aga. Pe nimeni. Voia lui Allăh! N-a văzut pe nimeni din ziua *aceea*.

Lacrimi străluciră în ochii bătrînului.

- Excelenţa voastră a fost plecat. Poate că nu ştiţi că Excelenţa sa...

- Am auzit, da, am auzit.

- *Insha'Allah*, aga, *Insha'Allah*! Dar ce crime ar fi putut comite stăpînul? *Insha'Allah* că a trebuit el să fie ales. *Insha'Allah*! *Insha'Allah*!

- Te rog, spune-i Înălţimii Sale... Şeherazada, opreşte-te, haide, dragă, spuse-n engleză, gemetele ei înnebunindu-l. Opreşte-te! Încetează!

Apoi în farsi către servitor:

- Te rog, roag-o pe Înălțimea Sa să mă primească.

- O, da, am s-o rog, aga. Iar Înălțimea Sa n-o să deschidă ușa și nici n-o să-mi răspundă și nici n-o să vă primească, dar am să mă duc imediat și-am să vă îndeplinesc dorința.

Se-ntoarse să plece.

- Așteaptă. Unde sunt ceilalți?

- Cine, aga?

- Familia! Unde-i restul familiei?

- A, familia. Înălțimea Sa este în camerele ei, doamna Șeherazada este aici.

Din nou Lochart simți furia zgîndărită de gemetele ei.

- Vreau să spun unde este Excelența Sa Meshang și soția lui și copiii și cumnatele mele și soții lor!

- Unde-ar putea fi decît acasă la ei, aga!

- Atunci spune-i Excelenței sale Meshang c-am sosit!

Meshang, cel mai mare dintre fii, și familia sa erau singurii care locuiau aproape permanent acolo.

- Desigur, aga. Cu voia lui Allah am să mă duc în bazar eu însumi.

- În bazar?

Bătrînul încuviință din cap.

- Desigur, aga. În noaptea asta este acolo, el și familia. Acum el este stăpînul și trebuie să conducă afacerile. Voia lui Allah, aga. El este capul familiei Bakravan acum. O să plec îndată.

- Nu, trimite pe altcineva.

Bazarul era în apropiere și n-ar fi însemnat nici un deranj.

- Șeherazada... Șeherazada... Încetează! spuse aspru, dar ea părea să nu-l audă.

- E apă caldă în casă?

- Ar trebui să fie, aga. Cazanele sunt foarte bune, dar n-au fost aprinse.

- N-aveți combustibil?

- O, ar trebui să fie combustibil, aga. Vreți să verific?

- Da. Fă focul la cazane și adă-ne ceva de mîncare. Și ceai!

- Desigur, aga. Ce și-ar dori Excelența Sa să mănînce?

Lochart se stăpînea cu mult efort să nu-și iasă din minți, suspinele ei aducîndu-l în pragul nebuniei.

- Orice. Nu, orez și *horishi, horishi* cu carne de pui, spuse, corectîndu-se, denumirea unei mîncări obișnuite. *Horisht* de pui.

- Cum doriți, aga, dar bucătarul se mîndrește cu *horishtul* de pui și-o să-i ia ore să pregătească ceva care să vă mulțumească.

Bătrînul așteptă politicos, plimbîndu-și ochii de la Lochart la fată.

- Atunci... atunci... Oh, pentru numele lui Allah, numai fructe! Fructe și ceai. Orice fructe ai.

Lochart nu mai putea suporta și-o ridică pe Șeherazada în brațe, urcă scările, trecu coridorul către camerele pe care le foloseau de obicei în această casă cu trei etaje, cu acoperiș plat, construită ca un palat, bogată și plină de cotloane. Deschise ușa și-o-nchise cu călcîiul.

- Șeherazada, ascultă-mă! Șeherazada... Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă!

Dar ea rămase sprijinită de el, bolborosind și gemînd. O duse în brațe pînă în încăperea cealaltă, unde aerul era stătut, ferestrele închise și draperiile trase și o forță să stea pe patul nefăcut, apoi alergă în baia echipată modern - cea mai mare parte a instalațiilor, cu excepția toaletei.

Nu era apă fierbinte. Apa rece curgea și nu părea prea înghețată. Găsi niște prosoape, înmuie unul și se întoarse înapoi cu inima strînsă dureros, știind că era la limita rezistenței sale. Ea nu se mișcase. Încercă să-i șteargă fața, dar ea se opuse și-începu să scuipe, strîmbîndu-se urît. Pe la colțurile gurii i se scurgea salivă.

- Șeherazada... Șeherazada, draga mea! Pentru numele lui Dumnezeu! Dragostea mea!

O ridică în brațe și-o strînse la piept, dar nimic nu părea să ajungă pînă la ea. Numai gemetele persistente care îl împingeau din ce în ce mai mult către capătul răbdării.

- Stăpînește-te! spuse cu glas tare, neputincios, și se ridică în picioare, dar mîinile ei se agățară de îmbrăcăminte și încercară să-l tragă înapoi.

- O, doamne, dă-mi putere!

Își urmări cu privirea palma plesnind-o peste față. Pentru o clipă gemetele încetară. Se holbă la el neîncrezătoare, apoi ochii i se goliră din nou, bolboroseala reîncepu și se agăță iarăși cu unghiile de hainele lui.

- Doamne ajută-mă, spuse el zdrobit, apoi începu s-o izbească cu palma deschisă peste față, din ce în ce mai tare, încercînd disperat să fie brutal, dar nu prea mult, apoi o rostogoli cu fața în jos pe pat și se porni s-o izbească cu putere peste fese pînă cînd palma începu să-l usture și mîna să-l doară și auzi țipete care erau țipete adevărate și nu bolboroseli:

- Tommyyyyy, oprește-te! Tommyyyy, te rog, Tommyyy, te rog încetează, Tommyyyy! Mă doare! Ce-am făcut? Jur că nu m-am gîndit la nimeni! Oh, Allah, Tommy, te rog încetează!

Se opri. Ochii-i erau înecați în sudoare, hainele răvășite și se lăsă să cadă gîfîind pe pat. Ea se zvîrcolea de durere, cu obrajii și fesele roșii, dar lacrimile ei erau lacrimi reale acum, iar ochii redeveniseră ochii ei, pe care îi cunoștea, și mintea i se limpezise.

- Oh, Tommyyyy, mă doaareee! M-ai bătu-uh-ut, suspină ca un copil pedepsit. De ce? De ce? Jur că te iubesc... N-am făcut nimic... nimic care să te rănească și să te facă.... să te facă să mă lovești!

Copleșită de durere și rușine că îl făcuse să se-nfurie, neînțelegînd de ce, știind doar că trebuie să-l ajute să scape de furie, se tîrî de pe pat și-i căzu la picioare, cerșindu-i iertare printre lacrimi. Șuvoiul lacrimilor se opri cînd mintea i se deschise în toată grozăvia realității și ridică ochii către el.

- O, Tommy, spuse ea printre suspine. Tata e mort... ucis... ucis de Gărzile Verzi... Ucis...

- Da... da, draga mea... știu. O, știu, îmi pare rău!

O ridică şi îşi amestecă lacrimile cu ale ei şi-o strînse puternic în braţe, transmiţîndu-i puterea lui, făcînd-o să redevină ea întreagă, aşa cum şi ea îi dăduse din puterea ei şi-l făcuse să fie bărbat, apoi adormiră adînc, trezindu-se uneori, dar adormind din nou liniştiţi, umplîndu-se de viaţă, flacăra opaiţului aruncînd umbre blînde.

Se trezi chiar înainte de miezul nopţii. Îi surprinse privirea. Făcu un gest, încercînd să se apropie ca să-l sărute, dar o opri un junghi de durere.

- O, ţi-e bine?

Braţele lui o înconjurară imediat.

- Ah... ai grijă... Iartă-mă! O, da... este...

Încercă să-şi privească spatele şi descoperi că era îmbrăcată cu haine murdare. Se strîmbă.

- Oh, hainele astea... Te rog să mă ierţi, dragul meu.

Se ridică greoaie şi le smulse de pe ea, cu mişcări care-i trezeau dureri, ridică prosopul umed şi îşi şterse faţa şi îşi trecă părul. Apoi, cînd se-apropie şi mai mult de lumină, văzu că unul din ochii ei era uşor vînăt, iar fesele pline de vînătăi.

- Te rog, iartă-mă... Ce-am făcut.... Ce-am făcut ca să te jignesc?

- Nimic, nimic! zise el încurcat şi-i spuse în ce stare o găsise.

Ea se holbă la el neîncrezătoare.

- Tu spui că eu... Nu-mi amintesc nimic din toate astea... doar că mă... doar că mă băteai.

- Îmi pare atît de rău, dar a fost singurul fel în care am putut... Îmi pare atît de rău!

- O, mie nu, mie nu! Dragul meu!

Încercînd să se adune, făcu un pas înapoi şi se aşeză grijulie pe pat, pe burtă.

- Dacă nu erai tu... A fost voia lui Allah, dar dacă eram aşa cum spui... Ciudat. Şi nu-mi amintesc nimic.... Nimic din clipa în care...

Vocea îi tremură o clipă, apoi continuă, încercînd să şi-o păstreze fermă:

- Dacă n-ai fi fost tu, poate c-aş fi rămas nebună pe vecie!

Se trase mai aproape și-l sărută.

- Te iubesc, iubitul meu! spuse în farsi.

- Te iubesc, iubita mea! îi răspunse cuprins de dorință.

După un moment, ea continuă cu o voce ciudată:

- Tommy, cred că ceea ce m-a făcut să-nnebunesc... l-am văzut pe tata... l-am văzut ieri... cu o zi înainte... nu pot să-mi amintesc.... Faptul că mort arăta atît de mic, atît de neînsemnat... Mort, cu toate găurile alea-n el, în față și în cap... Nu-mi amintesc niciodată de el atît de mic. Dar *ei* l-au făcut să arate atît de mic. I-au luat....

- Lasă, spuse el blînd, văzînd lacrimile gata să izbucnească din nou. *Insha'Allah*! Nu te mai gîndi la asta.

- Sigur, bărbate, dacă spui tu, zise ea imediat, politicoasă, în farsi. Sigur că e voia lui Allah! Dar e important pentru mine să-ți pot spune, să îndepărtez rușinea că m-ai găsit în starea aceea. Aș vrea să-ți spun... într-o zi.

- Atunci spune-mi acum, Șeherazada. Și o să punem asta deoparte pentru totdeauna, îi răspunse la fel de oficial. Te rog, spune-mi acum.

- Faptul că ei au făcut cel mai mare om din lumea mea - după tine... l-au făcut atît de insignifiant, fără nici un motiv... A fost întotdeauna împotriva Șahului, de cîte ori putea, și un mare sprijinitor al acestui *mullah*, Khomeini.

O spunea liniștită și auzi cuvîntul *mullah* și nu *ayatolah* sau *imam*, sau *farmadeh* și ceva ca un avertisment îl străbătu.

- L-au ucis pe tatăl meu fără nici un motiv. Fără judecată și în afara legii și l-au făcut mic. Au luat totul, ce avea el ca bărbat, soț și tată, ca prea-iubit tată. "Voia lui Allah" ar trebui să spunem, și-am să-ncerc, dar nu pot să cred că este ceea ce vrea Allah. S-ar putea să fie ceea ce vrea Khomeini. Nu știu. Noi, femeile, o să aflăm curînd asta!

- Ce... ce vrei să spui?

- Peste trei zile, noi, femeile, o să facem o demonstrație de protest. Toate femeile din Teheran.

- Împotriva a ce?

- Împotrivă lui Khomeini şi a *mullahilor* care sunt împotriva drepturilor femeilor. Cînd ne vor vedea protestînd fără *chador*, n-or să facă ceea ce e greşit.

Lochart n-o asculta cu toată atenţia. Îşi amintea de ea aşa cum fusese cu cîteva zile în urmă. Fusese oare numai cu cîteva zile în urmă? Cînd începuse tot coşmarul ăsta? Şeherazada cea atît de mulţumită de ea şi de portul *chadorului*, atît de fericită să fie doar soţie, nu modernă ca Azadeh. Îi văzu ochii şi citi hotărîrea şi ştia că îşi alesese locul.

- Nu vreau să iei parte la demonstraţia asta.

- Desigur. Da, bărbate, dar fiecare femeie din Teheran o să fie-acolo şi sunt sigură că nu vrei să fac de ris memoria tatălui meu în faţa reprezentanţilor ucigaşilor lui. Nu-i aşa?.

- E pierdere de vreme, spuse Lochart, ştiind că avea să piardă, dar obligat să continue. Mi-e teamă, dragostea mea. Un marş de protest al tuturor femeilor din Iran, sau din întreaga lume islamică, n-o să-l afecteze cîtuşi de puţim pe Khomeini. Femeile din statul său islamic nu vor avea nimic în afară de ceea ce oferă Coranul, Nimic. Şi nici altcineva. E inflexibil. Nu stă în asta puterea lui?

- Sigur că ai dreptate, dar noi o să demonstrăm în semn de protest şi-atunci Allah o să-i deschidă şi o să-i limpezească ochii. Aşa vrea Allah. Nu cum vrea Khomeini. În Iran avem felurile noastre de-a ne purta cu astfel de oameni, încercate de-alungul istoriei.

Îşi trecu braţele în jurul ei.

Demonstraţia nu e răspunsul, îşi zise. O, Şeherazada, sunt atît de multe de hotărît, de spus, de discutat, şi-acum nu e vremea. Dar mai e Zagros şi un elicopter de scos din ţară. Însă asta îl lasă singur pe Mac la cîrma corabiei, dacă e vreo corabie. Şi dacă l-aş lua şi pe el? Nu pot, decît cu forţa.

- Şeherazada, s-ar putea să trebuiască să fac un zbor, să duc un '212 în Nigeria. Ai veni şi tu?

- Sigur, Tommy! Cît timp ai fi plecat?

El şovăi.

- Cîteva săptămîni, poate mai mult.

O simți schimbîndu-se, în brațele lui, imperceptibil.

- Cînd ai vrea să pleci?

- Foarte curînd, poate mîine.

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui, fără să se depărteze.

- N-aș putea s-o părăsesc pe mama. Cel puțin nu pentru un timp. E... e zdrobită de durere, Tommy, și... și dac-aș pleca m-aș teme toată vremea pentru ea. După aceea mai e și sărmanul Meshang. El trebuie să se ocupe de afaceri. Trebuie să fie ajutat. Sunt atît de multe de făcut și de supravegheat.

- Știi despre ordinul de confiscare?

- Ce ordin?

Îi spuse. Lacrimile-i umplură din nou ochii și se ridică în picioare, uitîndu-și pentru moment de durere. Privi îndelung flacăra lămpii și umbrele pe care le arunca.

- Atunci nu mai avem nici o casă. Nimic. Așa a vrut Allah, spuse întunecată.

Apoi, aproape imediat, pe un ton diferit:

- Nu, nu așa a vrut Allah. Așa au vrut Gărzile Verzi. Acum va trebui să ne unim ca să salvăm familia, altfel tata ar fi înfrînt. Nu ne putem îngădui să-l ucidă și după aceea să-l înfrîngă. Asta ar fi groaznic.

- Da, de acord, însă zborul ăsta ar rezolva problemele noastre pentru cîteva săptămîni.

- Da, ai dreptate, Tommy, ca-ntotdeauna. Da, aș face-o dacă ar fi nevoie să plecăm, dar aici este casa noastră, încă, dacă nu chiar mai mult. O, cît de fericiți o să fim aici. Dimineața am să trimit servitorii și-am să aduc tot ce-i al nostru de la apartament. Ce-nseamnă cîteva covoare și mărunțișuri, cînd avem casa asta și pe noi? Am să aranjez totul. O, da, o să fim fericiți aici! Dar furtul ăsta face și mai important ca noi să fim aici, să rezistăm, să protestăm, să facem marșul, oh, mult mai important.

Îi puse un deget pe buze cînd văzu că încearcă să vorbească.

- Dacă trebuie, du-te în zborul ăsta și... Desigur, trebuie să-ți faci munca. Atunci, du-te, dragul meu, și

întoarce-te degrabă. În cîteva săptămîni, Teheranul va fi normal şi bun din nou şi ştiu că asta este ce vrea Allah.

O, da, îşi zise încrezătoare în sinea ei, fericirea acoperind durerea. Dar atunci voi fi în luna a doua şi Tommy va fi atît de mîndru de mine şi între timp va fi minunat să trăim aici, înconjuraţi de familie, tata răzbunat, casa plină de rîsete din nou.

- Toţi or să ne ajute, spuse, strecurîndu-se înapoi în braţele sale, atît de obosită, dar atît de fericită. O, Tommy, sunt atît de bucuroasă că suntem acasă. O să fie atît de minunat, Tommy! Cuvintele ei deveniră din ce în ce mai încete în timp ce, valuri-valuri, o învăluia somnul.

- O să-l ajutăm cu toţii... pe Meshang şi cei care au plecat or să se-ntoarcă... Mătuşa Annoush şi copiii... Or să ne-ajute... şi unchiul Valik... o să-l îndrume pe Meshang...

Lochart n-avu puterea să-i spună.

DUMINICĂ
18 februarie 1979

CAPITOLUL 34

La palatul Hanului, in Tabriz; ora 3,13 noaptea. În întunericul încăperii scunde, căpitanul Ross deschise capacul de piele al ceasului său şi privi cifrele luminoase.

- Totul e gata, Gueng? spuse în gurkali.

-Da, *sahib*, şopti Gueng, bucuros că aşteptarea luase sfirşit.

Cu multă prudenţă, amindoi se ridicară în tăcere de pe saltelele de paie întinse pe covoare vechi, urît mirositoare, aşternute pe podeaua din pămînt bătătorit. Erau îmbrăcaţi şi Ross se duse la fereastră şi privi cu grijă afară.

Santinela era ghemuită lîngă uşă, dormind adînc, cu carabina în poală. La două sute de metri mai departe, dincolo de livezile şi clădirile acoperite de zăpadă, se afla palatul cu patru etaje al Hanilor Gorgoni. Noaptea era întunecată şi rece, cerul acoperit de cîţiva nori, printre care se întrevedea strălucind din timp în timp haloul care înconjura luna.

O să mai ningă încă, se gîndi, apoi deschise încetişor uşa.

Rămaseră amîndoi acolo, cercetînd întunericul cu toate simţurile. Nicăieri nici o lumină. Ross se apropie fără zgomot de santinelă şi il scutură, dar omul nu se trezi din somnul provocat de drog, care avea să-l ţină cel puţin încă două ceasuri. Îl drogaseră cu multă uşurinţă, oferindu-i o bucată de ciocolată păstrată anume pentru acest scop în trusa lor de supravieţuire - o parte din ciocolată cu droguri, o parte cu otravă. Încă o dată îşi concentră atenţia asupra nopţii, aşteptînd răbdător ca luna să dispară în spatele unui nor. Scărpină absent muşcătura unei gîngănii ascunse în saltea. Era înarmat cu pumnalul *kukri* şi o grenadă.

- Dacă suntem opriți, Gueng, am ieșit la plimbare, îi spusese mai devreme. Mai bine ne lăsăm armele aici. De ce să avem *kukri* și o grenadă?

- E un vechi obicei gurka. E-o jignire adusă regimentului să umbli neînarmat. Mi-ar plăcea mai mult să ne luăm acum armele și să ne strecurăm înapoi în munți și să ne croim drum către sud, *sahib*.

- Dacă treaba de acum nu ține, va trebui s-o facem. Dar e-un risc împuțit, spusese Ross. E un risc împuțit. O să ne prindă în cursă la loc deschis. Aia încă ne mai vinează și nu se lasă până nu ne prind. Nu uita că abia am reușit s-ajungem până la ascunzătoare. Doar hainele ne-au mai salvat.

După ambuscada în care fuseseră uciși Vien Rosemont și Tenzing, el și Gueng dezbrăcaseră câțiva dintre atacatori și-și puseseră îmbrăcămintea tribală peste uniforme. Se gîndiseră să-și arunce uniformele cu totul, dar găsiseră că asta nu era o idee înțeleaptă.

- Dacă ne prind, ne prind și cu asta basta.

Gueng rînjise.

- Ca atare, ar fi mai bine să devii un bun hindu de-acum. Atunci, dac-o să ne ucidă, nu-i sfîrșitul, ci un început.

- Cum fac asta, Gueng? Să devin hindus?

Zîmbi strîmb, amintindu-și privirea perplexă a lui Gueng și îndelunga ridicare din umeri, după care aranjaseră trupurile lui Vien Rosemont și-a lui Tenzing și le lăsaseră unul lîngă celălalt în zăpadă, după un vechi obicei al celor din munți: "Acest trup nu mai înseamnă nimic pentru spirit și, fiindcă spiritului îi este dat să renască, trupul este lăsat danie animalelor și păsărilor, care sunt alte spirite ce se luptă cu propria lor *karma*, în drumul lor către Nirvana, locul păcii cerești".

În dimineața următoare îi zăriseră pe cei care-i urmăreau neobosiți. Cînd ieșiseră dintre dealuri, la periferiile Tabrizului, urmăritorii lor erau la abia o

jumătate de milă în urma lor. Numai deghizarea îi salvase, îngăduindu-le să se piardă în mulțimea prin care treceau mulți nomazi, la fel de înalți ca și el, cu aceeași ochi albaștri - și mulți dintre ei la fel de bine înarmați.

Norocul îi însoțise și mai departe și el descoperise de la bun început ușița ascunsă din spatele garajului murdar, folosise numele lui Vien Rosemont și omul de-acolo îi ascunsese. Abdullah Han venise în noaptea aceea, însoțit de gărzile lui, foarte agresiv și suspicios.

- Cine ți-a zis să întrebi de mine?

- Vien Rosemont - și mi-a spus și de locul ăsta.

- Cine este acest Rosemont? Unde-i acum?

Ross îi spusese ce se petrecuse în ambuscadă și observase o schimbare în privirile omului, deși rămăsese încă ostil.

- De unde știu că-mi spui adevărul? Cine ești?

- Mai înainte de-a muri, Vien m-a rugat să vă las un mesaj. Delira și suferea rău, dar m-a făcut să-l repet de trei ori ca să se-asigure. A zis: "Spune-i lui Abdullah Han că Peter vrea capul Gorgonei, iar fiul lui Peter e mai rău decît Peter. Se joacă cu cașul* și zerul, ca și tatăl, care-o să-ncerce să se folosească de Meduză ca să prindă Gorgona".

Văzuse privirile bătrînului luminîndu-se imediat, dar nu de bucurie.

- Deci asta înseamnă ceva pentru domnia voastră!

- Da, înseamnă că l-ai cunoscut pe Vien. Deci Vien e mort. Voia lui Allah! Dar e păcat. Vien era bun, foarte bun și un mare patriot. Cine ești? Care-ți era misiunea? Ce faci în munții noștri?

Din nou șovăise, amintindu-și că Armstrong îi spusese la pregătirea misiunii să nu se-ncreadă prea mult în acest bărbat și totuși Rosemont, în care el avusese

---

* Joc de cuvinte în lb. engleză: kurd - curd [caș].

încredere, spusese înainte de-a muri: "Poți să te-ncrezi în ticălosul ăsta bătrîn cu ochii închiși. Eu am făcut-o de aproape zece ori și nu m-a lăsat de izbeliște. Du-te la el, o să te scoată de-aici."

Abdullah Han zîmbise, tăietura gurii fiind la fel de crudă ca și privirea.

- Poți să ai încredere în mine.

- Cred că trebuie.

- Da.

Dar nu prea mult, adăugase în sinea lui, urînd cuvîntul care costase milioane de vieți, mai multe milioane de oameni libertatea și, pe fiecare adult de pe Pămînt, liniștea gîndurilor într-o vreme sau alta.

- Trebuia să neutralizez Sabalan, spusese și-i istorisise ce se-ntîmplase acolo.

- Allah fie lăudat! Am să dau de știre lui Wesson și Talbot.

- Cui?

- A, nu contează. Te duc în sud. Vino cu mine. Aici nu-i sigur. S-a dat alarma și se oferă recompensă pentru doi sabotori englezi, doi dușmani ai Islamului. Cine ești?

- Ross, căpitanul Ross, și acesta este sergentul Gueng. Cine erau oamenii care ne urmăreau? Iranieni sau sovietici? Sau conduși de sovietici?

- Sovieticii nu operează pe față în Azerbaidjanul meu, nu încă.

Buzele Hanului se răsuciseră într-un zîmbet ciudat.

- Am o furgonetă afară. Intrați iute acolo și culcați-vă pe burtă în spate. O să v-ascund și cînd o să fie sigur o să vă duc pe-amîndoi înapoi la Teheran, dar va trebui să vă supuneți poruncilor mele în cel mai mic amănunt.

Asta fusese cu două zile în urmă. Dar apoi, sosirea străinilor ruși și a elicopterului schimbase totul.

Luna trecu în spatele unui nor.

Îl bătu pe Gueng pe umăr. Bărbatul cel scund dispăru în livadă. Cînd semnalul *Totul e-n ordine* veni din

noapte, îl urmă. Se acopereau reciproc, trecînd unul în fața celuilalt, mișcîndu-se foarte ușor, pînă cînd ajunseră la colțul aripii de nord a uriașei case. Nu-ntîlniseră încă străji sau cîini de pază, deși Gueng văzuse niște dobermani în lanțuri. Le fu ușor să urce o balustradă pînă la un balcon de la primul etaj. Gueng era în față. Străbătu în grabă jumătate din lungimea lui, trecînd pe lîngă înșiruirea de ferestre acoperite cu obloane către scara care urca la următorul balcon. Ajuns sus, se opri, încercînd să-și dea seama unde se află. Ross veni lîngă el. Gueng arătă către al doilea rînd de ferestre și-și scoase pumnalul, dar Ross scutură din cap și-i făcu semn către o ușă laterală pe care-o observase adînc în umbră. Încercă mînerul. Ușa scîrții tare. Niște păsări de noapte zburătăciră țipînd în livadă, chemîndu-se. Amîndoi bărbații priviră atenți în direcția de unde sosiseră păsările, așteptîndu-se să vadă o patrulă. Nu apăru nimeni. Încă un moment ca să se asigure, apoi Ross porni înainte înăuntru, cu sîngele tensionat de valuri de adrenalină. Coridorul era lung, cu multe uși de fiecare parte și niște ferestre către sud.

În fața celei de-a doua uși se opri, încercînd grijuliu mînerul. Ușa se deschise fără zgomot și el intră. Gueng îl urmă cu pumnalul scos și grenada pregătită.

Încăperea părea să fie o anticameră. Covoare, perne de sprijinit, mobilă și canapele victoriene demodate. Două uși se deschideau de acolo. Rugîndu-se să fi făcut alegerea bună, Ross deschise ușa cea mai apropiată, aflată pe colțul clădirii, și intră. Draperiile erau trase. Doar o rază de lună se strecura într-o parte, arătîndu-le limpede patul și bărbatul pe care-l căutau și o femeie adormită acolo, sub plapuma groasă.

Era omul care trebuia, dar nu se așteptase la o femeie. Gueng închise ușurel ușa. Fără șovăire, trecură de fiecare parte a patului, Ross alegîndu-și bărbatul și Gueng femeia. Apăsară simultan batistele făcute ghem

pe gurile celor adormiți, ținîndu-le cu de-ajunsă putere sub nas ca să-i împiedice să țipe.

- Suntem prieteni, pilotule! Nu țipa! șopti Ross lîngă urechea lui Erikki, necunoscîndu-i numele sau cine era femeia, știindu-l doar ca pilotul elicopterului.

Văzu spaima profundă a trezirii bruște transformîndu-se într-o furie oarbă, pe măsură ce somnul se risipea, și mîinile uriașe ridicîndu-se să-l sfîșie. Se feri de strînsoarea lor, apăsînd ceva mai tare chiar sub nas, ținîndu-l pe spate cu ușurință.

- O să-ți dau drumul. Nu țipa, pilotule! Suntem prieteni, suntem englezi. Soldați englezi. Dă din cap dacă te-ai trezit și-nțelegi.

Așteptă, apoi mai mult simți decît văzu uriașul încuviințînd din cap și-i privi ochii. Ochii strigau primejdia.

- Ține-o bine, Gueng, pînă rezolvăm noi pe partea asta, spuse încetișor în gurkali, apoi către Erikki: Pilotule, nu te teme, suntem prieteni.

Îi dădu drumul și țîșni deoparte cînd Erikki se-ntinse după el, apoi se răsuci în pat ca s-ajungă la Gueng, dar se opri împietrit. Lumina sclipea pe tăișul *kukriului* curbat, ținut lîngă gîtul ei.

Ochii lui Azadeh erau larg deschiși și înghețase de spaimă.

- Nu, las-o-n pace! spuse Erikki răgușit în ruseşte, zărind doar ochii orientali ai lui Gueng, gîndindu-se, încă amețit și înspăimîntat, că trebuie să fie unul dintre oamenii lui Cîmtarga.

Era încă buimac de somn, capul îl durea după orele de zbor, cele mai multe numai ghidîndu-se după instrumente, pe vreme proastă.

- Ce vrei? Vorbește englezește. Ești englez, nu-i așa?

- Nu, nu. Sunt finlandez.

Erikki se holbă la Ross care era ceva mai mult decît o simplă siluetă în raza de lună.

- Ce dracu' vrei?

- Iartă-ne că te-am trezit așa, pilotule, spuse Ross dintr-o suflare, venind mai aproape, păstrîndu-și vocea o șoaptă. Iartă-ne, dar trebuia să vorbesc cu tine în taină. E foarte important.

- Spune-i țicălosului ăsta să-mi lase nevasta în pace. Acum!

- Nevasta? O, da... da, desigur... iartă-mă! Ea n-o să țipe? Te rog, spune-i să nu țipe.

Îl urmări pe bărbatul uriaș întorcîndu-se către femeia care stătea nemișcată sub pumnalul prêgătit fără șovăire și palma grea care-i acoperea gura și îl văzu întinzînd mîna greoi și atingînd-o, cu ochii pe *kukri*. Glasul lui era blînd și încurajator, dar nu vorbea engleză sau farsi, ci o altă limbă. În panică, Ross se gîndi că era rusă și asta îl descumpăni și mai mult, așteptîndu-se să dea peste un pilot englez al *S-G* fără cineva alături de el în pat, nu de un finlandez cu o soție rusoaică și se înspăimîntă la gîndul că îl trăsese pe Gueng după el într-o capcană. Ochii bărbatului se întoarseră către el și-n ei se oglindea și mai limpede primejdia.

- Spune-i să-mi lase soția în pace, spuse Erikki în engleză, încercînd cu greu să se concentreze. N-o să țipe.

- Ce i-ai spus? A fost în rusește?

- Da, a fost în rusește și i-am spus: Țicălosul ăsta o să-ți dea drumul peste o secundă. Nu striga. Apropie-te doar de mine. Nu te mișca repede, treci în spatele meu. Nu face nimic pînă nu sar la celălalt țicălos și-atunci luptă-te cît poți să-ți aperi viața!

- Ești rus?!

- Ți-am spus că sunt finlandez și mă obosesc foarte tare oamenii cu cuțite, noaptea. Englezi, ruși, chiar finlandezi...

- Ești pilot pe elicopterele *S-G*?

- Da. Grăbește-te și dă-i drumul, oricine-ai fi, sau....

Ross încă nu putea să-și domine panica.

- E rusoaică?

- Soţia mea e iraniană. Vorbeşte ruseşte ca şi mine, spuse rece Erikki, mişcîndu-se uşor ca să treacă din îngustul fascicol de lumină a lunii în umbră. Treci în lumină, nu pot să te văd. Pentru ultima dată, spune-i nemernicului ăsta să-i dea drumul soţiei mele. Spune ce vrei, şi-apoi pleacă, ieşi afară!

- Iartă-mă pentru toate âstea. Gueng, acum dă-i drumul femeii, adăugă în gurkali.

Gueng nu se mişcă şi nici lama curbată.

- Da, *sahib*, dar mai întîi ia pumnalul de sub perna omului.

- Dacă întinde mîna după el, chiar dacă-l atinge doar, ucide-o. Eu mă ocup de el. Apoi spuse politicos în englezeşte: E *okay*. Ai un pumnal sub pernă. Te rog nu-l atinge. Iartă-mă, dar dac-o faci mai înainte ca să fim cu toţii de acord... Te rog, ai răbdare. Dă-i drumul, Gueng, spuse fără să-l scape din ochi pe pilot. Cu coada ochilor distinse trăsăturile vagi ale unui chip, părul lung, ciufulit, acoperindu-i pe jumătate obrazul, pijamalele de iarnă, groase, cu mîneci lungi, apoi ea trecu în spatele umerilor largi ai omului de lîngă ea.

Ross stătea cu spatele către lumină şi nu putu să vadă prea mare lucru. Doar ura din priviri, care se zărea chiar şi în întuneric.

- Iartă-ne c-am pătruns ca nişte hoţi, în toiul nopţii. Scuze! spuse el, adresîndu-i-se.

Ea nu-i răspunse.

Repetă scuzele în farsi. Ea tot nu răspunse.

- Te rog, cere-i iertare soţiei tale, în numele meu!

- Vorbeşte englezeşte. Ce dracu' vrei?

Erikki se simţea mai bine c-o ştia acum în siguranţă, totuşi era foarte conştient de apropierea celuilalt bărbat cu pumnalul curbat.

- Suntem un fel de prizonieri ai Hanului, pilotule, şi-am venit să te avertizez şi să-ţi cer ajutorul.

- Să m-avertizezi despre ce?

- L-am ajutat pe unul dintre căpitanii voştri acum cîteva zile, Charles Petikin.

Văzu că numele fusese recunoscut, aşa că se relaxă puţin. Îi istorisi la iuţeală despre Doshan Tappeh şi despre atacul celor din SAVAK şi cum evadaseră, descriindu-l amănunţit pe Petikin, astfel ca să nu încapă vreo îndoială.

- Charlie mi-a spus despre tine, spuse Erikki uluit, nemaitemîndu-se, dar nu şi că te-a lăsat lîngă Bandar-e Pahlavi. Numai că nişte paraşutişti englezi l-au salvat din mîinile celor din SAVAK, care altfel i-ar fi zburat creierii.

- L-am rugat să-mi uite numele. Eu, ăă... aveam o treabă.

- Din fericire pentru Charlie, tu, noi...

Ross zări femeia şoptind la urechea soţului ei, atrăgîndu-i atenţia. Bărbatul încuviinţă din cap şi-şi întoarse din nou privirile către el.

- Tu poţi să mă vezi, eu nu, treci în lumină. Cît despre Abdullah... dac-aţi fi prizonierii lui, aţi fi legaţi în lanţuri sau în vreo temniţă, nu lăsaţi liberi prin palat.

- Mi s-a spus că Hanul o să ne-ajute dacă dăm de necaz şi el a spus c-o să ne ascundă pîn-ar putea să ne ducă înapoi la Teheran. Între timp ne-a instalat într-o colibă mai ferită, la capătul celălalt al domeniului. O santinelă ne păzeşte permanent.

- Să v-ascundă de ce?

- Eram într-o misiune secretă şi ne urmăreau...

- Ce misiune secretă? Tot nu te pot vedea, treci în lumină!

Ross se mişcă, dar nu îndeajuns.

- A trebuit s-aruncăm în aer nişte chestii secrete americane de radar, ca să nu cadă în mîinile ruşilor sau sprijinitorilor lor.

- În Munţii Saḅalan?

- Cum dracu' ştii de asta?

- Mă forțează să pilotez pentru niște ruși și alții de stînga, care jefuiesc amplasamentele radar de lîngă granită. Și-apoi duc toată marfa la Astara, pe coastă. Unul dintre astea era o ruină, pe coasta de nord a munților. N-au luat nimic de-acolo și pîn-acum restul n-a produs nimic care să merite, din cîte știu eu. Zi-i mai departe! Să mă previi despre ce?

- Te forțează?

- Soția mea e ostatica Hanului și a sovieticilor în schimbul cooperării și bunei mele purtări, spuse Erikki simplu.

- Christoase!

Mintea lui Ross lucra cu disperare.

- Eu, ă... am recunoscut emblema *S-G* cînd te roteai pe deasupra și-am venit să te-avertizez că aici sunt niște sovietici. Au venit aici dis-de-dimineață și pun la cale răpirea ta, cu sprijinul binevoitor al Hanului - se pare că lucrează pe mai multe fronturi, e agent dublu.

Zări uluirea lui Erikki.

- Ai noștri ar trebui să afle asta repede.

- Să mă răpească pentru ca să fac ce?

- Nu știu exact! L-am trimis pe Gueng să dea o raită după ce a ajuns elicopterul tău. S-a strecurat printr-o fereastră din spate. Spune-le, Gueng!

- A fost după ce-au prînzit, *sahib*, Hanul și sovieticii, și erau lîngă mașina sovieticilor cînd au plecat. Eu eram în tufișuri, în apropiere și-am putut s-aud bine. Vorbeau englezește. Sovieticul a spus: "Mulțumesc pentru informație și pentru ofertă." Hanul a spus: "Atunci ne-am înțeles. Totul, Patar!" Sovieticul a spus: "Da, am să recomand tot ceea ce vrei. Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Cînd o să termine aici, o să fie adus în nord".

Gueng se opri cînd Azadeh scoase un șuierat.

- Da, *memsahib*?

- Nimic.

El se concentră, străduindu-se să-şi facă raportul cît mai desăvîrşit.

- Sovieticul a spus: "Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Cînd o să termine aici, o să fie adus în nord definitiv"...

Se gîndi o clipă.

- A, da, apoi a zis: "*Mullahul* n-o să-ţi mai facă necazuri şi-n schimb ai să-i prinzi pe sabotorii englezi pentru mine. În viaţă. Mi-ar plăcea în viaţă, dacă-i posibil". Hanul a zis: "Da, o să-i prind, Patar."

- Nu, Piotr, spuse Azadeh cu mîna pe umărul lui Erikki. Numele lui e Piotr Mzytryk.

- Christoase, murmură Ross, cînd totul căpătă înţeles.

- Ce e? spuse Erikki.

- Am să-ţi spun mai tîrziu. Termină, Gueng!

- Da, *sahib*. Hanul a spus: "Am să-i prind, Patar, vii dacă pot. Ce primesc dacă sunt în viaţă?" Sovieticul a ris: "Orice. Dacă e realist. Şi eu?" Hanul a zis: "Am s-o aduc cu mine la următoarea vizită". *Sahib*, asta e tot. După asta, sovieticul s-a urcat în maşină şi-a plecat.

Azadeh se cutremură.

- Ce-i? întrebă Erikki.

- Vorbea de mine, spuse ea cu voce pierdută.

Ross interveni:

- Nu-nţeleg.

Erikki şovăi, simţindu-şi capul ca prins într-un cerc de fier. Îi spusese că fusese chemată la prînz de către tatăl ei şi că Piotr Mzytryk o invitase la Tbilisi - "...şi pe soţul tău desigur, dacă e liber. Mi-ar plăcea tare mult să vă arăt ţinutul nostru" - şi cît de atent fusese sovieticul.

- E... e ceva personal, n-are nici o importanţă, spuse. Se pare că mi-ai făcut un mare serviciu, cum aş putea să-l răsplătesc?

Zîmbi obosit şi întinse mîna.

- Mă numesc Yokkonen. Erikki Yokkonen, şi ea e soţia mea, Az...

- *Sahib*, şuieră prevenitor Gueng.

Ross încremeni. Cealaltă mînă a lui Erikki era sub pernă.

- Nu mişca, spuse trăgînd brusc *kukriul* din teacă.

Erikki recunoscu tonul şi se supuse. Prudent, Ross trase perna, dar mîna nu se afla lîngă pumnal. Lama sclipi în raza lunii. Se gîndi un moment, apoi îl înapoie lui Erikki, cu mînerul înainte.

- Iartă-mă, dar e mai bine să fii sigur.

Scutură mîna întinsă, fermă şi simţi puterea enormă din ea. Îi zîmbi şi se-ntoarse uşor, primind pentru prima dată pînă atunci lumina pe chip.

- Mă numesc Ross, căpitanul John Ross, şi-acesta e Gueng.

Azadeh suspină şi ţîşni în picioare. O priviră cu toţii şi-acum Ross o văzu limpede pentru prima dată. Era Azadeh, Azadeh a lui, de-acum zece ani, Azadeh Gordon, aşa cum o ştia atunci, Azadeh Gordon din munţi, privindu-l nemişcată, mai frumoasă ca niciodată, cu ochii mai mari ca niciodată, ca şi atunci, un dar ceresc.

- Dumnezeule, Azadeh, nu ţi-am văzut chipul!

- Nici eu pe-al tău, Johnny!

- Azadeh, Dumnezeule mare, se clătină Ross.

Zîmbea cu toată faţa şi acelaşi lucru i se-ntîmpla şi ei. Şi-apoi îl auzi pe Erikki şi privi în jos şi-l văzu holbîndu-se la el, cu pumnalul uriaş în pumn şi un fior de teamă îi străbătu pe amîndoi.

- Eşti Johnny Ochi-frumoşi, spuse Erikki plat.

- Da, da, sunt, am avut plăcerea de a-ţi cunoaşte soţia cu ani în urmă, cu mulţi ani în urmă. Dumnezeule mare, Azadeh, cît mă bucur să te văd!

- Şi eu, şi eu!

Mîna ei nu părăsise umărul lui Erikki. Erikki o simţea ca o arsură, dar nu se mişcă, vrăjit parcă de

bărbatul din fața lui. Azadeh îi spusese despre John Ross și despre vara lor și rezultatul acelei veri, că bărbatul nu știuse despre copilul ce fusese gata să se nască și nici ea nu-ncercase vreodată să-l găsească și să-i spună și nici nu voia ca el să afle vreodată.

- Vina a fost a mea, Erikki, nu a lui, îi spusese simplu. Eram îndrăgostită, abia împlinisem de cîteva zile șaptesprezece ani și el nouăsprezece, îi spuneam Johnny Ochi-frumoși. Nu văzusem niciodată pînă atunci un bărbat cu asemenea ochi albaștri. Eram foarte îndrăgostiți unul de celălalt, dar a fost doar dragostea unei veri. Nu ca a noastră, care va fi veșnică. A mea este și, da, o să mă căsătoresc cu tine dacă tata o să-mi îngăduie. O, da, îl implor pe Allah, dar numai dacă poți să trăiești mulțumit știind că odată, demult, cu foarte multă vreme în urmă, am devenit femeie. Trebuie să-mi promiți, să-mi juri că poți fi mulțumit ca bărbat și soț, căci poate într-o zi o să-l întîlnim și-am să fiu fericită să-l întîlnesc, am să-i zîmbesc, dar sufletul meu va rămîne al tău, trupul meu al tău, viața mea a ta. Și tot ceea ce am. Jurase după cum dorise ea. Cinstit și cu tot sufletul, îndepărtînd mulțumit îngrijorarea ei.

Era un om modern și înțelegător și finlandez, nu fusese Finlanda întotdeauna o țară a progresului? Nu fusese Finlanda a doua țară din lume, după Noua Zeelandă, care dăduse femeilor dreptul la vot? Nu era îngrijorat. Deloc. Era doar trist că nu avusese grijă de ea, căci îi spusese de mînia tatălui ei, o mînie pe care-o putea înțelege.

Și-acum omul era aici. Suplu, puternic și tînăr, mult mai aproape de dimensiunile ei decît el, mai aproape de vîrsta ei decît el. Gelozia îl sfîșia.

Ross încerca să se stăpînească, prezența ei dominîndu-l. Își desprinse ochii și amintirile de la ea și își întoarse privirile înapoi către Erikki. Putea să citească limpede în ochii lui.

- Cu multă vreme în urmă ţi-am întîlnit soţia, în Elveţia. A fost la şcoală acolo, pentru o vreme.

- Da, ştiu, spuse Erikki. Azadeh mi-a povestit despre tine. Sunt... sunteţi... este... E o întîlnire neaşteptată pentru noi toţi.

Se ridică din pat, înălţîndu-se deasupra lui Ross, cu pumnalul încă în mînă, şi toţi erau conştienţi de asta. De partea cealaltă a patului, Gueng ţinea încă pumnalul scos din teacă.

- Deci, din nou, căpitane, din nou îţi mulţumesc pentru avertisment.

- Ai spus că te-au forţat să pilotezi pentru sovietici.

- Azadeh e ostatică pentru buna mea purtare, spuse simplu Erikki.

Gînditor, Ross dădu din cap.

- Nu poţi face multe dacă Hanul ţi-e potrivnic. Christoase, ce-ncurcătură! Mă gîndeam că dacă ai fost şi tu ameninţat, ai putea şi tu să evadezi şi-ai putea să ne duci cu elicopterul.

- Dac-aş putea aş face-o, da, desigur. Dar am douăzeci de santinele în jurul meu cît timp zbor şi Azadeh, soţia mea, şi cu mine suntem păziţi toată vremea cît suntem aici. Mai e un alt sovietic, îi zice Cimtarga, care e ca umbra mea, şi Abdullah Han e foarte grijuliu.

Încă nu se hotărîse ce să facă cu omul ăsta, Ross. Trase cu ochiul la Azadeh şi înţelese că zîmbetul ei era curat, atingerea mîinii pe umăr sinceră şi că, limpede, omul nu mai însemna pentru ea nimic altceva decît un vechi prieten. Dar asta nu-i îndepărtă impulsul aproape copleşitor de a-şi ieşi din fire. Se străduí să zîmbească.

- Trebuie să fim foarte prudenţi, Azadeh. Foarte!

Simţise tresărirea sub palma ei cînd el pronunţase Johnny Ochi-Frumoşi şi ştia că, dintre toţi trei, doar ea putea să stăpînească această primejdie suplimentară. În acelaşi timp, gelozia lui Erikki, pe care el se străduia atît de mult s-o ascundă, o excita, ca şi admiraţia nedisimulată

a fostului ei iubit. O, da, își zise, Johnny Ochi-Frumoși, ești mai minunat ca niciodată, mai suplu ca niciodată, mai puternic ca niciodată, mai excitant - cu pumnalul tău curbat, cu obrazul neras, hainele murdare și mirosul bărbătesc! Cum de nu te-am recunoscut?!

- Cu un moment în urmă, cînd am corectat pronunția omului ăsta din Patar în Piotr, a însemnat ceva anume pentru tine, Johnny. Ce anume?

- Era un mesaj codificat pe care a trebuit să-l transmit Hanului, spuse Ross, conștient pînă la durere că ea îl stăpînea încă precum o vrajă. "Spune-i lui Abdullah Han că Peter - ăsta ar putea fi Patar sau Pitr al lui Gueng, sovieticul - că Peter vinează capul Gorgonilor și fiul lui Peter este mai rău ca Peter. Fiul se joacă cu cașul și zerul și tot așa și tatăl, care va încerca să folosească Meduza ca să prindă Gorgona".

Azadeh spuse:

- E ușor, Erikki?

- Da, spuse Erikki cu gîndurile aiurea. Dar de ce caș și zer?

- Să-ncercăm așa, spuse ea înfierbîntîndu-se: "Spune-i lui Abdullah Han că Piotr Mzytryk, de la KGB, îi vrea capul; că fiul lui Mzytryk - să presupunem că e și el din KGB - e mai rău decît tatăl său. Fiul se joacă cu cașul și zerul". Poate că asta înseamnă că fiul e-amestecat cu kurzii și revolta lor care amenință puterea lui Abdullah Han din Azerbaidjan, că tatăl și fiul sunt, de asemenea, implicați și că "Piotr Mzytryk se va folosi de Meduză ca să prindă Gorgona". Se gîndi o clipă.

- Ar putea fi asta o altă figură de stil care să însemne să folosească o femeie, poate chiar o femeie rea, ca să-l prindă pe tatăl meu?

Ross rămase uluit.

- Hanul, Dumnezeule, Hanul e tatăl tău?

- Da, mi-e teamă că da. Numele meu de familie este Gorgon, spuse Azadeh, nu Gordon. Dar directorul de la

școala de la Château d'Or mi-a spus din prima zi că cu greu aș putea purta un nume ca Gorgon. S-ar fi glumit pe seama mea pînă la insuportabil, așa că trebuia să fiu doar Azadeh Gordon. Pentru mine a fost amuzant, iar directorul s-a gîndit că era mai bine pentru mine dacă eram o simplă Azadeh Gordon și nu fata unui Han.

Erikki rupse tăcerea.

- Dacă mesajul e corect, Hanul n-o să aibă deloc încredere în ticăloșii ăștia.

- Da, Erikki, dar tatăl meu nu se încrede în nimeni. În nimeni, absolut în nimeni. Dacă tata joacă de ambele părți, așa cum crede Johnny, n-ai cum să știi ce-o să facă. Johnny, cine ți-a dat mesajul ca să i-l transmiți?

- Un agent CIA care spunea că pot să am încredere în tatăl tău cu ochii închiși!

Erikki spuse cu subînțeles:

- Am știut totdeauna că cei de la CIA sunt sărițI...

- Asta era sănătos! spuse Ross, mai apăsat decît ar fi vrut.

Îl văzu pe Erikki roșind și zîmbetul femeii dispărînd. Din nou tăcere. Mai dureroasă. Lumina din încăpere scăzu cînd luna trecu în spatele unui pîlc de nori. Se simțeau neliniștiți în semiîntuneric. Gueng, care doar privea și asculta, simțea neliniștea crescînd și în tăcere se ruga la toți zeii să-i apere de Meduză, diavolul păgîn cu șerpi în loc de păr, despre care misionarii îi vorbiseră în prima sa școală din Nepal. Apoi, simțurile sale deosebite înregistrară apropierea primejdiei, șuieră un avertisment, se duse la fereastră și trase cu ochiul afară.

Două santinele înarmate, cu un doberman în lesă, se apropiau de scările din față. Ceilalți erau la fel de nemișcați. Auziră santinelele tropăind în lungul terasei, ciinele adulmecînd și trăgînd de lesă, apoi îndreptîndu-se către ușa de-afară. Din nou o auziră trosnind. Oamenii intrară în clădire. Voci înfundate dincolo de ușa dor-

mitorului şi răsuflarea ciinelui adulmecind apoi lingă uşa anticamerei.

Gueng şi Ross trecură de-o parte şi de alta a uşii cu pumnalele în mină. După un timp, santinelele se depărtară în josul coridorului, ieşiră din clădire şi coborîră din nou scările. Azadeh se foi nervoasă.

- De obicei nu vin aici, niciodată!

Ross şopti grăbit:

- Poate că ne-au văzut venind aici. Ar fi mai bine să plecăm. Dacă auziţi focuri de armă, nu ne cunoaşteţi. Dacă mai suntem încă liberi la noapte, putem să venim aici, să zicem, chiar după miezul nopţii? Poate am putea face atunci vreun plan!

- Da, spuse Erikki, dar veniţi mai devreme. Cimtarga m-a avertizat că s-ar putea să plecăm mai înainte de ivirea zorilor. Să fie în jur de unsprezece. Ar fi bine s-avem deja gata cîteva planuri. Ieşirea de-aici o să fie foarte dificilă. Foarte!

- Cît timp o să lucrezi pentru ei pînă o să termini?

- Nu ştiu. Poate trei sau patru zile!

- Bun. Dacă nu luăm legătura cu tine, uită-ne! *Okay*?

- Allah să te apere, Johnny, îi spuse Azadeh, neliniştită. Nu te-nerede-n tatăl meu! Nu trebuie să-l laşi, pe el sau pe alţii, să pună mîna pe tine.

Ross zîmbi şi zîmbetul lui luminâ încăperea chiar şi pentru Erikki.

- Nu-s probleme. Noroc tuturor!

Făcu un semn de "nu-mi pasă" şi deschise uşa. În cîteva secunde el şi cu Gueng dispărură la fel de tăcuţi precum veniseră. Erikki privi pe fereastră şi-i văzu doar ca pe nişte umbre, coborînd treptele, remarcînd cît de inteligent şi tăcut foloseau cei doi bărbaţi întunericul nopţii, invidiindu-l pe Ross pentru eleganţa neglijentă a ţinutei şi mişcărilor.

Azadeh stătea lingă el, cu un cap mai scundă, cu braţele în jurul mijlocului său, privind. După un moment,

mîna lui îi cuprinse umerii. Aşteptară, pregătindu-se să audă strigăte şi focuri de armă, dar noaptea rămase netulburată. Luna ieşi din nori. Nici o mişcare, nicăieri. Trase cu coada ochiului la ceas. Era patru şi douăzeci şi trei de minute. Privi cerul. Nu era nici un semn că s-ar apropia zorile. În zori trebuia să plece. Nu către coasta nordică a Munţilor Sabalan, dar către celelalte amplasamente radar, mai departe, către vest. Cimtarga îi spusese că CIA încă mai opera cîteva amplasamente lîngă graniţa turcă, dar că astăzi guvernul Khomeini ordonase închiderea şi evacuarea, intacte.

- N-au să facă niciodată asta, spusese Erikki, niciodată!

- Poate da, poate nu! Cimtarga rîsese. În clipa în care primim ordine, tu şi cu mine o să zburăm acolo cu "nomazii" şi-o să-i grăbim.

Matyer ! Şi *matyer* Johnny Ochi-Frumoşi, ajuns aici ca să ne complice viaţile. Totuşi, mulţumesc tuturor zeilor pentru avertismentul pe care l-a adus. Ce pune la cale Abdullah pentru Azadeh? Aş ucide porcul ăla bătrîn şi-aş isprăvi cu toate. Da, dar nu poţi! Am jurat pe zeii mei străvechi, un jurămînt ce nu poate fi călcat, să nu m-ating de tatăl ei, aşa cum el însuşi a jurat pe Dumnezeu cel Unic să nu ne facă vreun rău - deşi o să găsească o cale ca să şi-l calce. Pot să fac la fel? Nu. Un jurămînt e un jurămînt. Ca cel pe care l-ai făcut în faţa ei, c-ai să poţi trăi mulţumit cu ea ştiind ce se-ntîmplase cu el - cu *el* - nu-i aşa?

Mintea i se întunecă şi se bucură că se află în întuneric. Deci KGB-ul pune la cale răpirea mea. Dacă e un plan real, sunt gata. Azadeh - ce drăcie mai pune la cale Abdullah, acum, pentru ea?

Şi iată că acest Johnny soseşte ca să ne tulbure pe toţi. Nu m-am gîndit niciodată c-o să fie atît de arătos şi dur, nici un bărbat n-o să poată sta în calea lui. El cu împuţitul ăla de pumnal uriaş, pumnal pentru ucis.

- Hai în pat, Erikki, spuse ea. E foarte rece, nu?

Încuviință din cap și o urmă, strecurîndu-se în așternuturi, profund tulburat.

Cînd se aflară din nou sub plapuma cea groasă, ea se ghemui la pieptul lui, îndeajuns ca să provoace o reacție, dar îndeajuns ca să pară un gest normal, neafectat de nimic.

- Ce nemaipomenit să fie el, Erikki! John Ross. Pe stradă cu siguranță că nu l-aș fi recunoscut! O, a fost cu-atît de mult timp în urmă! Uitasem complet de el. Mă bucur atît de mult că te-ai căsătorit cu mine, Erikki! spuse cu vocea calmă și iubitoare, sigură că în mintea lui transforma în pulbere vechea iubire. Mă simt atît de în siguranță cu tine. De apărată. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi murit de frică.

O spunea de parcă aștepta vreun răspuns - nu aștept nici unul, dragostea mea, oftă în gînd.

Erikki o auzi oftînd și se-ntrebă ce-nsemna asta, simțindu-i căldura lîngă trupul lui, urînd furia care îl stăpînea. Era oare din pricină că îi părea rău că-i zîmbise fostului iubit așa cum o făcuse? Sau e furioasă pe mine, poate că mi-a ghicit gelozia!? Sau e-ntristată că mi-am uitat jurămîntul sau mă urăște pentru că-l urăsc pe acel bărbat? Jur că am să-l rup de ea...

Azadeh visa. Ah, Johnny Ochi-Frumoși, ce extaz am trăit în brațele tale, chiar și prima dată cînd se spune că doare, dar nu a fost așa! Doar o arsură care a devenit un șuvoi care mi-a luat și mi-a dat viață, din nou, mai bună ca înainte, o, cu mult mai bună decît înainte. Și-apoi Erikki.

Era mult mai cald acum, sub plapumă. Mîna ei se întinse către coapsele lui. Îl simți tresărind ușor și-și ascunse zîmbetul, sigură că îl pătrunsese căldura ei. Era atît de ușor să-l încălzească și mai mult... Dar neînțelept, foarte neînțelept! Pentru că atunci știa că el ar fi luat-o doar cu Johnny în fața ochilor, ar fi posedat-o ca să se răzbune pe Johnny și nu ca s-o iubească, poate chiar

gîndindu-se că în adîncurile ei ea se simțea vinovată și încerca să-și șteargă vinovăția. Oh, nu, dragostea mea! Nu sunt un copil prostuț. Tu ești cel vinovat, nu eu. Și deși ai fi mai tare decît de obicei și mai dur, ceea ce de obicei mi-ar mări plăcerea, de data asta nu s-ar întîmpla așa, pentru că, îți place sau nu, m-aș opune chiar mai mult decît tine, prea conștientă de cealaltă dragoste a mea. Așa că, dragul meu, e de zece ori mai bine să așteptăm pînă în zori. Pînă atunci, dragul meu, dacă am noroc, ai să te convingi singur că greșești să-l urăști și să fii gelos și-ai să fii din nou Erikki al meu. Iar dacă nu, atunci am să încep din nou. Sunt zece mii de feluri de a vindeca bărbatul meu.

- Te iubesc, Erikki! spuse și sărută pînza care-i acoperea pieptul.

Se-ntoarse cu spatele, sprijinindu-și spatele de el, și se cufundă în somn, zîmbind.

CAPITOLUL 35

La Baza Aeriană Kowiss; ora 8,11 dimineața. Freddy Ayre izbi cu pumnul în masă:

- Nu, pentru Dumnezeu! Ai auzit ordinele lui McIver: dacă Starke nu se întoarce pînă-n zori, toate zborurile sunt anulate. E trecut de opt și Starke nu s-a întors, așa că toate...

- Ai să te supui ordinelor *mele*! strigă la el Esvandiary, managerul *IranOil*, glasul lui stîrnind ecouri în cuprinsul bazei. Ți-am ordonat să livrezi un nou rezervor de noroi și țevi pentru contractul *Guerney* la sonda...

- Nimic nu zboară pînă cînd nu se întoarce căpitanul Starke! se răsti Ayre.

Se aflau pe cîmpul de zbor, lîngă cele trei '212 pe care Esvandiary le pregătise pentru operațiile din ziua aceea. Cei trei piloți echipați și gata din zori, restul personalului străin urmărindu-i cu diferite grade de nervozitate sau mînie. În jurul lor se afla încărcătura unui camion de

membri ai Gărzilor Verzi şi militari, ostili, de la baza aeriană, care abia sosiseră cu Esvandiary. Patru dintre oamenii lui Zataki stăteau pe vine lîngă elicoptere, dar nici unul dintre ei nu mişcase de cînd izbucnise cearta, deşi toţi îi priveau atent.

- Toate zborurile sunt anulate! repetă Ayre.

Furios, Esvandiary strigă în farsi:

- Străinii ăştia refuză să se supună ordinelor legitime ale lui *IranOil*!

Un murmur de furie trecu printre sprijinitorii săi, armele se îndreptară către piloţi şi el împunse cu degetul către Ayre:

- Au nevoie de-un exemplu!

Fără nici un fel de avertisment, mîini brutale îl înşfăcară pe Ayre şi bătaia începu. Unul dintre piloţi, Sandor Petrofi, ţîşni înainte şi interveni, dar fu împrîncit, alunecă şi fu aruncat înapoi către ceilalţi, cu şuturi, rămînînd neajutorat sub ameninţarea armelor.

- Opriţi-vă! strigă Tăticu' Kelly , căpitanul cel înalt, cu faţa ca de eretă. Lăsaţi-l în pace! O să zburăm.

- Bun.

Esvandiary le spuse oamenilor să înceteze. Îl traseră pe Ayre în picioare.

- Daţi drumul la toate misiunile! Imediat!

Cînd aparatele fură în aer, dădu drumul piloţilor, avertizîndu-i grosolan:

- N-o să mai fie nici un fel de răscoală împotriva Statului Islamic. Pe Allah! Toate ordinele de la *IranOil* vor fi duse la îndeplinire imediat!

Foarte mulţumit că înăbuşise răscoala, aşa cum îi promisese comandantului bazei, intră cu paşi mari în biroul principal, străbătu coridorul pînă în biroul lui Starke, pe care îl ocupase forţat, şi se aşeză la fereastră, supraveghindu-şi domeniul.

Văzu două elicoptere depărtîndu-se şi cel de-al treilea planînd la şase metri deasupra rezervorului de

noroi, aflat la o sută de metri mai departe, aşteptînd echipa de la sol să agaţe cîrligul de marele inel de oţel, sudat la capătul cablurilor metalice care formau legătura.

În faţa biroului, Ayre, înconjurat de ceilalţi străini, era doftoricit de doctorul Nutt.

Ticălos împuţit! Îmi face prea multe necazuri, se gîndi Esvandiary şi aruncă o privire scurtă la ceas, admirîndu-l. Era un Rollex de aur pe care-l cumpărase pe piaţa neagră în acea dimineaţă, aşa cum merita statutul său îmbunătăţit, cu banii primiţi peşcheş de la un *bazaari* care dorea ca fiul său să facă parte din *IranOil*.

- Aveţi nevoie de ceva, Excelenţă? întrebă onctuos Pavoud, din uşă. Pot să adaug felicitările mele felului în care îi stăpîniţi pe străini? De ani de zile aveau nevoie de o bătaie bună, care să-i pună la locurile lor. Cît de-nţelept aţi fost!

- Da. De-acum înainte, lucrurile *aici* or să meargă ca unse. În clipa în care apare o problemă, oricine e responsabil va fi pedepsit ca exemplu. Slavă lui Allah că fiul ăla de căţea, Zataki, pleacă cu derbedeii lui la Abadan peste o oră.

- Acesta este unul dintre zborurile care or să plece la vreme, Excelenţă!

Amîndoi bărbaţii riseră.

- Da. Adu-mi nişte ceai, Pavoud.

Esvandiary neglijă deliberat politeţea obişnuită şi băgă de seamă că umilinţa omului se adînci. Privi din nou pe fereastră. Doctorul Nutt cosea rana de deasupra ochiului lui Ayre.

Mi-a făcut plăcere să văd cum îl băteau pe Freddy, se gîndi. Da, da, mi-a făcut.

În vîntul rece, doctorul Nutt îl înfăşurase pe Ayre cu o pufoaică.

- Ar fi bine să vii pînă la infirmerie, flăcăule.

- E-n regulă, zise Ayre, simţind dureri în tot corpul. Nu cred... nu cred că s-a zdrobit ceva.

- Ticăloșii, spuse cineva. Freddy, ar fi bine să ne gîndim cum dracu' ieșim de-aici. Eu o să fiu în primul avion. N-am de gînd să mai risc.

Priviră cu toții în sus cînd motoarele elicopterului ce plana deasupra rezervorului de noroi își accentuară ritmul. Ridicarea unei astfel de încărcături grele era o operațiune delicată, în special pe un asemenea vînt, dar nu era o problemă pentru un profesionist ca Sandor. Cîrligul nimeri din prima încercare și, în clipa în care echipa de la sol rămase cu mîinile libere, el mări puterea, motoarele gemură pe un ton mai înalt, preluînd greutatea, apoi elicopterul și încărcătura se ridicară la cer. Santinela de pe scaunul de lîngă Sandor flutură din mînă înfierbîntat, ca și celălalt din cabină.

- Merge bine, căpitane! Fără grijă! auzi Sandor în căști vocea lui Wazari, aflat în turn, și măsură distanța, cîștigînd înălțime, coordonîndu-și perfect mîinile și picioarele, nevăzînd altceva decît figura lui Esvandiary la fereastra biroului, încă înnebunit de bătaia sălbatică pe care o primise Ayre, de prea mulți oameni înarmați, la ordinul unui laș. Îl adusese înapoi în timp, la alte bătăi pe care fusese forțat să le privească, pe vremea cînd era copil, la Budapesta, în timpul revoluției ungare.

- E *okay*, HFD, dar prea aproape, îl avertiză vocea lui Wazari. Ești cam aproape, ia-o spre sud.

Sandor mări turația, mișcîndu-se către turnul care se ridica deasupra clădirilor biroului.

- Încărcătura stă bine? întrebă. Se simte ciudat!

- Pare-n regulă, nu-ți face griji... dar ia-o spre sud cînd te ridici. Totul e cinci cu cinci... Ia-o spre sud, mă auzi?

- Ești sigur? Pentru Dumnezeu, parcă alunecă cu toate...

Indicatorul atinse marcajul de treizeci de metri. Chipul lui Sandor se înăspri și mîna împinse manșa brusc spre dreapta, aplicîndu-i în același timp aparatului o

rotație bruscă în același sens. Elicopterul se legănă ameţitor, paznicul de pe scaunul de lîngă el fu dezechilibrat, izbindu-se de uşă, apoi îl înşfăcă pe Sandor, încercînd să se echilibreze, şi izbi comenzile. Din nou Sandor corectă prea mult, înjurînd paznicul, ca şi cum omul împietrit de groază ar fi fost o adevărată pacoste. Pentru moment se părea că balansul puternic avea să doboare elicopterul din zbor, apoi Sandor împinse santinela înspăimîntată într-o parte.

- Mayday! Încărcătura scapă! strigă, făcîndu-se că nu-l aude pe Wazari, cu ochii concentraţi dedesubt, uitînd de orice altceva în afară de nevoia de răzbunare. Încărcătura alunecă!

Trase de maneta de eliberare a încărcăturii, cîrligul se deschise, rezervorul de oţel plonjă din cer direct pe birouri. O tonă şi jumătate de oţel trecu prin acoperiş, pulverizînd rafturi şi pereţi şi sticlă şi metal şi mese, zdrobind întregul colţ, şi rămase nemişcat, sprijinindu-se în rămăşiţele unui perete interior.

O tăcere îngrozită cuprinse întreaga tabără vreme de cîteva clipe, apoi urletul motoarelor umplu cerul cînd, eliberat brusc de greutate, elicopterul ţîşni în sus, abrupt, scăpat de sub control.

Reflexele lui Sandor se luptară cu comenzile, dar mintea lui era nepăsătoare dacă avea să le stăpînească sau nu, dac-avea să aterizeze sau nu, ştiind doar că se răzbunase pe o brută. Lîngă el, paznicul vomita şi căştile erau pline cu " Iisuse Christoase, Iisuse Christoase" venind din turn.

- Christoase! Fereşte! strigă cineva cînd elicopterul se răsuci, năpustindu-se spre ei.

O rupseră la fugă, împrăştiindu-se în toate direcţiile, dar reflexele lui Sandor opriră motoarele şi reuşi o imposibilă aterizare forţată. Patinele tăiară zăpada de deasupra ierbii de la marginea peluzei, nu se agăţară şi

elicopterul alunecă înainte, ca să se oprească apoi, neatins, patruzeci de metri mai departe.

Ayre ajunse primul la cabină. Deschise ușa cu o smucitură. Sandor era alb ca hîrtia și privea prostit drept înainte.

- Încărcătura a alunecat... spuse răgușit.

- Da, fu tot ce putu spune Ayre, știind că-i o minciună.

Ceilalți ajunseră la ei și-l ajutară pe Sandor, ale cărui mîini și picioare tremurau moale, nestăpînite, să coboare din cabină. În spatele lui, lîngă clădire, Ayre văzu Gărzile Verzi holbîndu-se la dezastru, apoi Pavoud și celălalt funcționar ieșind cu pași mici pe ușa din față, în stare de șoc, privind colțul unde stătuse pînă atunci Esvandiary și care acum era un morman de resturi.

Doctorul Nutt își făcu loc cu coatele prin mulțime, grăbindu-se către ruine, în timp ce Wazari cobora pe scara de incendiu din turn, care era răsucit primejdios, atîrnînd înclinat pe jumătate deasupra clădirii.

- Christoase, își zise Ayre, Wazari trebuie c-a văzut totul!

Îngenunche lîngă prietenul lui.

- E-n regulă, Sandy?

- Nu, spuse Sandor tremurînd. Cred c-am înnebunit. Nu m-am putut opri.

Wazari își croi drum printre oameni către cabină, încă cuprins de panică la vederea rezervorului, năpustindu-se către el, știind că pilotul îi neglijase deliberat instrucțiunile.

- Ești nebun, fir-ai al dracului! explodă, acoperind zgomotul motoarelor ce se opreau.

Ayre își ieși din fire.

- La dracu', încărcătura a alunecat! Am văzut cu toții, ca și tine!

- Sigur că da, ce dracu', am văzut și eu la fel de bine ca și tine!

Ochii lui Wazari jucau nebunește încolo și-ncoace, căutînd Gărzile Verzi, dar nici unul nu era în apropiere, apoi îl zări pe Zataki apropiindu-se dinspre unul dintre bungalowuri. Spaima lui crescu. Era încă învineţit rău de la bătaia pe care i-o dăduse Zataki, avea nasul zdrobit şi gura încă plină de durere, acolo unde îi fuseseră smulşi trei dinţi. Şi ştia că avea să recunoască orice ca să ocolească o altă bătaie. Îngenunche lîngă Sandor, trăgîndu-l pe Ayre cu el.

- Ascultă, şopti disperat. Juri pe Allah c-ai să mă ajuţi? Promiţi! Da?

- Am spus c-am să fac tot ce pot!

Furios, Ayre-şi smulse braţul, aplecarea provocîndu-i dureri foarte mari. Se îndreptă de spate şi se trezi privindu-l pe Zataki în faţă. Gestul neaşteptat îl înfioră. Şi ochii. Toată lumea se trăsese înapoi.

- Pilotule! Ai făcut asta ca să-l ucizi pe Esvandiary, nu-i aşa?

Sandor îl privi lung din zăpadă.

- Încărcătura a alunecat, colonele!

Zataki îşi mută privirea spre Ayre, care-şi aminti ce-i spusese doctorul Nutt despre acest om, simţindu-şi propriul cap şi măruntaiele crăpînd de durere, durere în tot corpul.

- Operaţiunea e dificilă. Vîntul e de vină. Încărcătura a alunecat. A fost voia lui Allah, Excelenţă!

Wazari se dase înapoi un pas cînd Zataki se-ntoarse către el.

- E-adevărat, Excelenţă, spuse imediat. Sus, vîntul bate în rafale.

Ţipă cînd pumnul lui Zataki îl lovi în stomac şi se ghemui de durere, apoi Zataki îl înşfăcă şi-l izbi de elicopter.

- Acum, spune-mi adevărul, scîrbă!

- E adevărul, scînci Wazari, abia în stare să vorbească din pricina greţii. E adevărul, a fost *Insha'Allah*.

Văzu pumnul lui Zataki pregătindu-se din nou şi ţipă într-un amestec bîlbîit de farsi şi engleză:

- Dacă mă loveşti, am să spun orice vrei, orice, nu pot să mai îndur altă bătaie şi jur orice vrei, orice! Dar încărcătura a alunecat, pe Allah, încărcătura a alunecat!

Zataki îl privi lung.

- Allah o să te-aşeze în cazanele clocotite pentru restul veşniciei dacă ai jurat mincinos în umele lui! Juri c-a fost numai voia lui Allah? Că încărcătura a alunecat? Juri că a fost voia lui Allah?

- Da, da, jur!

Wazari tremura neajutorat în încleştarea lui. Încercă să-şi păstreze privirile nevinovate, ştiind că singura lui şansă de supravieţuire ţinea de Ayre, dacă se dovedea preţios pentru el.

- Jur pe Allah şi pe Profet c-a fost un accident. A fost... a fost voia lui Allah! *Insha'Allah*!

- Voia lui Allah, încuviinţă Zataki şi-i dădu drumul.

Wazari alunecă în zăpadă, vomind. Toţi ceilalţi începură să-i mulţumească lui Dumnezeu sau *Joss* sau Cerului sau *karmei* că, pentru moment, criza trecuse. Zataki împunse cu degetul către ruine.

- Scoateţi de-acolo ce-a mai rămas din Esvandiary.

- Da, da, imediat, spuse Ayre.

- Dacă nu se-ntoarce căpitanul, o să mă duci dumneata pe mine şi pe oamenii mei la Bandar-e Delam!

Zataki se depărtă. Gărzile Verzi plecară cu el.

- Christoase! murmură cineva.

Toţi erau aproape bolnavi de uşurare. Îi ajutară pe Sandor şi pe Wazari să se ridice în picioare.

- E-n regulă, sergent? întrebă Ayre.

- Nu, la dracu', nu!

Wazari scuipă iarăşi. Cînd observă că Gărzile Verzi se depărtaseră cu Zataki, faţa lui se strîmbă de ură.

- Ticălosul! Sper să-l ia dracu'!

Ayre îl trase pe Wazari deoparte şi-şi coborî vocea.

- N-am să uit c-am spus c-am să-ncerc să te-ajut! Zataki pleacă. O să fie-n regulă. N-am să uit!

- Nici eu, spuse slab Sandor. Mulţumesc, sergent!

- Îmi datoraţi afurisitele voastre de vieţi! spuse tînărul şi scuipă din nou, simţindu-şi genunchii moi şi pieptul arzînd. Ai fi putut să mă omori şi pe mine cu împuţitul ăla de rezervor!

- Iartă-mă!

Sandor întinse mîna. Wazari o privi, apoi îl privi în ochi.

- Am să-ţi string mîna cînd o să scap teafăr din ţara asta împuţită.

Plecă şchiopătînd.

- Freddy!

Doctorul Nutt îi făcea semne de lîngă dărîmături, unde, cu cîţiva mecanici, ridica panouri şi resturi. Gărzile Verzi stăteau în jur, privind.

- Dă-ne o mînă de ajutor aici, vrei?

Toţi se duseră să ajute, nici unul dintre ei nedorind să fie primul care să-l vadă pe Esvandiary. Îl găsiră prăbuşit într-o nişă, sub unul dintre colţurile rezervorului. Doctorul Nutt se strecură lîngă el, examinîndu-l cu multă greutate.

- Trăieşte! strigă şi stomacul lui Sandor se revărsă.

Săriră cu toţii să ajute la îndepărtarea ultimelor aşchii de panouri şi resturi din biroul lui Starke şi-l traseră uşurel afară.

- Cred că e teafăr, spuse doctorul răguşit. Duceţi-l la infirmerie. Are un cucui urît în cap, dar membrele par întregi şi nimic nu-i zdrobit. Aduceţi careva o targă!

Oamenii se grăbiră să-i dea ascultare, simţind de parcă un văl negru ar fi fost tras de deasupra lor, toţi urîndu-l pe Barosanu', dar toţi sperînd să fie teafăr.

Nebăgat în seamă, Sandor se strecură în spatele clădirii, atît de uşurat că-i venea să plîngă şi vomă îndelung. Cînd se-ntoarse, numai Ayre şi Nutt aşteptau.

- Sandy, ar fi bine să vii şi tu! Lasă-mă să-ţi dau ceva uşor, spuse Nut. Acum avem un afurisit de salon cu răniţi! Cu asta ne-am ales!

- Eşti sigur că Barosanu' e teafăr?

- Foarte sigur!

Ochii doctorului erau apoşi, albastru palid şi uşor injectaţi.

- Ce s-a întîmplat? Ce n-a mers cum trebuie, Sandy? întrebă în şoaptă.

– Nu ştiu, Doc! Tot ce-am vrut a fost să scap de ticălosul ăla şi, la vremea aia, să-i trintesc în cap rezervorul părea cea mai bună cale de-a o face.

- Ştii că asta ar fi însemnat crimă?

Stingherit, Ayre spuse:

- Doctore , nu crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm aşa?

- Nu, nu, nu cred!

Vocea lui Nutt se aspri.

- Sandy, ştii că asta ar fi fost o încercare deliberată de a ucide?

- Da.

Sandor îl privi în ochi fără să clipească.

- Da, înţeleg asta şi-mi pare rău.

- Îţi pare rău că nu e mort?

- Jur pe Dumnezeu, doctore! Mulţumesc Domnului că e-n viaţă. Încă mai cred că s-a înrăit şi-a devenit o bestie şi tot ce urăsc mai mult şi nu pot să-l iert, pentru... pentru că a ordonat să-l bată pe Freddy, dar asta nu-i o scuză pentru ce-am făcut. Am făcut o nebunie şi nu poate fi iertată şi mulţumesc într-adevăr lui Dumnezeu că trăieşte!

- Sandy, îi spuse Nutt cu vocea şi mai coborîtă, ar fi bine să nu pilotezi o zi sau două. Ai fost împins dincolo de margini. N-ai de ce să te-ngrijorezi, flăcăule, cîtă vreme înţelegi asta. Dar ia-o uşurel o zi sau două. Ai s-o cam tragi la noapte, dar nu-ţi face griji! Şi tu, Freddy.

Sigur că toate astea rămîn între noi trei şi încărcătura a alunecat. Am văzut-o cu ochii mei.

Îndepărtă firele de păr aruncate de vînt în joacă peste chelie.

- Viaţa-i ciudată, foarte ciudată! Dar să rămînă între noi trei. Dumnezeu a fost cu noi astăzi, Sandy, dacă există aşa ceva.

Se îndepărtă, semănînd mai mult ca niciodată cu un vechi sac de cartofi. Ayre îl privi un timp.

- Doctorul are dreptate, ştii, am fost al dracului de norocoşi! Atît de-aproape de un dezastru. Atît...

Se auzi un strigăt şi ridicară privirile. Unul dintre piloţii de lîngă poarta principală strigă din nou şi arătă cu degetul. Inimile tresăriră. Starke se apropia pe drum, venind dinspre oraş. Era singur. Cît puteau vedea, părea neatins şi păşea mîndru. Făcură semne înfierbîntaţi şi el le răspunse. Cuvîntul se răspîndi în tabără ca fulgerul. Ayre pornise deja în fugă în întîmpinarea lui, uitînd de durere.

Poate că-n definitiv e un Dumnezeu în ceruri, se gîndea vesel.

CAPITOLUL 36

La Lengeh; ora 2,15 după-amiază. Scragger făcea plajă pe o plută mare, ancorată la o sută de metri depărtare de ţărm, de care era legată o mică barcă de cauciuc. Pluta era făcută din scînduri groase, legate împreună pe butoaie goale de petrol. În bărcuţă se aflau unelte de pescuit şi un radiotelefon, iar sub ea atîrna un minciog solid ce adăpostea o duzină de peşti pe care el şi Willy Neurchtreiter - alt pilot - îi prinseseră pînă atunci pentru cină, Golful abundînd în creveţi, macrouri spaniole, ton, cod şi duzini de alte specii.

Willy înota leneş în apele calde şi puţin adînci din apropiere. Baza lor se afla pe ţărm - o jumătate de duzină de rulote, o bucătărie, dormitoare pentru personalul

iranian, o rulotă pentru birouri de care era ancorat turnul antenei de radio, hangare cu spațiu pentru o duzină de '212 și '206. Personalul din momentul acela consta din cinci piloți - inclusiv el -, șapte mecanici, cincisprezece funcționari iranieni, lucrători cu ziua, bucătari și servitori și managerul *IranOil*, Kormani, acum bolnav. Din ceilalți piloți, doi erau englezi și ultimul, Ed Vossi, american.

La bază se aflau acum trei '212 - dar pentru moment nu era de lucru decît pentru unul singur - și două Jet Ranger 206 care nu prea aveau nici ele ce face. În afară de consorțiul francez, cu contractele de la Siri ale lui George de Plessey, toate celelalte contracte fuseseră anulate sau temporar suspendate, pînă la sfîrșitul tulburărilor. Circulau încă zvonuri de tulburări serioase la marea bază navală de la Bandar-e Abbas, către est, și de lupte desfășurate de-a lungul întregii coaste.

Cu două zile în urmă, necazurile atinseseră pentru prima dată și baza lor. Acum aveau un *komiteh* permanent de Gărzi Verzi, poliție și-un *mullah*.

- Ca să vă apărăm baza împotriva celor de stînga, Excelență căpitan.

- Dar, Excelență *mullah*, prietene, n-avem nevoie de protecție!

- Voia lui Allah! Dar instalațiile noastre de pe insula Siri sunt vitale și-au fost atacate și afectate de acești fii de cățea. Elicopterele noastre sunt vitale pentru noi și n-o să îngăduim să fie atinse. Nu vă faceți însă griji, nimic nu se schimbă între noi. Înțelegem nervozitatea voastră în privința zborului cu arme la bord, deci nici unul dintre noi n-o să fie înarmat - deși unul dintre noi o să zboare mereu alături de voi, pentru protecția voastră!

Scragger și ceilalți fuseseră liniștiți de prezența în *komiteh* a sergentului de poliție din localitate, Qeshemi, cu care fuseseră întotdeauna în relații bune. Necazurile de la Teheran, Qom și Abadan abia-i atinseseră aici, în strîmtoarea Hormuz. Grevele fuseseră reduse la mini-

mum şi totul se desfăşurase în ordine. De Plessey plătea toate cheltuielile, aşa că totul era în regulă, dacă nu punem la socoteală lipsa de activitate.

Leneş, Scragger privi către ţărm. Baza era îngrijită şi se puteau vedea oameni desfăşurîndu-şi activităţile zilnice - curăţind, reparînd, cîţiva dintre cei din *komiteh* tîndălind prin preajmă, la umbră.

Ed Vossi se afla lîngă un '206 de serviciu, verificîndu-l.

- Atît că nu prea-i de lucru, murmură Scragger.

De luni de zile era aşa şi ştia prea bine cît de costisitor şi dezastruos putea să fie asta. Le lipseau zborurile regulate şi aveau nevoie de echipamente mai moderne, nevoie care-l convinsese pe el să-şi vîndă *Sheik Aviation* lui Andrew Gavallan cu atît de mulţi ani în urmă. Dar nu regret, se gîndi, Andy e un băiat de zahăr. A fost corect cu mine, am o bucăţică din companie şi pot să zbor cîtă vreme sunt în stare. Dar Iranul e cumplit pentru Andy, acum. Nici măcar nu primeşte banii pentru munca făcută sau pentru lucrările care se desfăşoară, exceptînd locul ăsta şi asta-i o nimica toată. Trebuie că sunt patru sau cinci luni de cînd sunt închise băncile şi deci duce operaţiunile din Iran pe punga lui. Trebuie să se întîmple ceva. Dacă lucrează numai Siri, asta nu-i ajunge nici măcar să acopere jumătate din cheltuieli.

Cu trei zile în urmă, cînd îl adusese înapoi pe Kasigi de la instalaţiile *Iran-Toda* de lîngă Bandar-e Delam, acesta îl întrebase pe de Plessey dacă ar fi putut închiria un '206 ca să meargă la Arshahaz sau Dubai.

- Trebuie să iau imediat legătura, prin telex sau telefon, cu sediul nostru central din Japonia, ca să-mi confirme aranjamentele pe care le-am făcut cu tine pentru plata pe loc şi pentru ridicarea viitoarelor transporturi.

De Plessey încuviinţase imediat. Scragger hotărîse să piloteze el însuşi şi era bucuros c-o făcuse. Cît stătuse la Al Shargaz, se întîlnise cu Johnny Hogg şi Manuela şi

Genny. Între patru ochi, Genny îl pusese la curent cu toate, în special cu cele întîmplate lui Lochart.

- Dumnezeule mare! spusese, uluit de cît de iute se risipea munca lor şi îi înghiţea şi pe ei revoluţia. Săracu' Tom!

- Tom trebuia să plece la Bandar-e Delam în ziua în care am plecat eu, dar n-a ajuns, aşa că încă nu ştim ce s-a-ntîmplat cu adevărat. Cel puţin eu nu ştiu. Scrag, Dumnezeu ştie cînd o să putem vorbi din nou în linişte, însă mai e ceva, dar numai între noi.

- Să-mi sară ochii sau mi-i scot singur!

- Nu cred că guvernul va reveni vreodată la normal. Vroiam să te-ntreb, dacă se-ntîmplă, ar putea partenerii, cu sau fără sprijin oficial, sau *IranOil,* să ne dea afară forţat şi să păstreze aparatele şi echipamentul nostru?

- De ce-ar face-o? Trebuie să aibă elicoptere... dar dac-ar vrea, sigur, ar putea, ba chiar prea uşor! spusese şi fluierase, pentru că posibilitatea asta nu-i trecuse prin minte pînă atunci. Drăcia dracului! Dacă hotărăsc că n-au nevoie de noi, Genny, şi-asta ar fi floare la ureche, floare la ureche... Ar putea să facă rost de alţi piloţi, iranieni sau mercenari. În definitiv, noi nu suntem aşa? Sigur că pot să ne dea afară şi să ne păstreze echipamentul. Şi dac-am pierdut tot aicea, s-a terminat cu *S-G.*

- Aşa gîndeşte şi Duncan. Am putea pleca cu aparatele şi piesele dacă ar încerca s-o facă?

El rîse.

- Ar fi un fel de mană cerească, zău aşa! Dar nu se poate face, Genny. Dacă încercăm şi ne prind, ne dau cu legea-n cap. N-avem cum s-o facem. Nu fără aprobarea Controlului de Trafic Aerian iranian.

- Să zicem că ar fi vorba de *Sheik Aviation*...

- N-ar fi nici o diferenţă, Genny.

- ...I-ai lăsa pur şi simplu să-ţi fure munca de-o viaţă, Scrag? Scrag Scragger, erou decorat de două ori, nu-mi vine să cred!

- Nici eu, spusese el imediat, deşi ce-aş face eu în cazul ăsta numai Dumnezeu ştie.

Văzuse faţa drăguţă ridicată spre el, cu ochelarii negri ridicaţi sus, deasupra frunţii, şi neliniştea din ochi, ştiind că îngrijorarea ei nu era numai pentru McIver şi pentru tot ceea ce ridicase el, nu numai pentru acţiunile şi pensia lor, care, ca şi a lui, era legată de existenţa *S-G*, dar, de asemenea, şi pentru Andrew Gavallan şi toţi ceilalţi.

- Ce-aş face? spusese el încetişor. Ei bine, avem aproape tot atît de mult băgat în Iran în piese de schimb ca şi în aparate. Ar trebui să începem să le scoatem afară, deşi, cum am face-o fără să le trezim suspiciuni celor de-aici, nu ştiu. N-am putea să le scoatem pe toate, dar am putea să luăm o felie mare. După asta ar trebui să plecăm cu toţii în acelaşi timp. Toată lumea, toate elicopterele - de la Teheran, Kowiss, Zagros, Bandar-e Delam şi de-aici. Ar trebui... ar trebui să venim încoace la Al Shargaz. Da, Genny, avem cu toţii distanţe diferite de zbor şi unii vor trebui să realimenteze o dată, poate chiar de două ori, şi chiar dacă ajungem la Al Shargaz, tot ne lovim de lipsa autorizaţiilor legale. O cercetase cu privirea. Andy crede că asta au de gînd să facă partenerii?

- Nu, nu, nu încă! Şi nici Duncan nu e sigur, dar e o posibilitate şi Iranul e din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. De-asta sunt aici. Ca să-l rog pe Andy. Nu poţi spune aşa ceva într-o scrisoare sau într-un telex.

- I-ai telefonat lui Andy?

- Da şi i-am spus cît de mult am îndrăznit. Duncan mi-a spus să am grijă şi Andy a zis că vor încerca să verifice la Londra şi cînd o să sosească, peste cîteva zile, or să hotărască ce ar trebui să facem.

Îşi aşezase ochelarii la loc pe nas.

- Ar trebui să ne pregătim, nu-i aşa, Scrag?

- Mă mir de ce l-ai părăsit pe Duncan. El te-a trimis?

- Sigur. Andy o s-ajungă aici peste cîteva zile.

Mintea lui Scragger zumzăia ca un viespar. Dacă le tragem clapa, cineva o s-o-ncaseze sigur. Ce-i de făcut cu Kish, Lavan şi radarul de la Lengeh, care ar putea să ridice la iuţeală douăzeci de avioane de vinătoare în cîteva minute, să ne prindă înainte de-a ajunge pe cerul prietenilor, dacă decolăm fără aprobare?

- Duncan crede că ăştia ne coc ceva?

- Nu, spusese ea. El nu, dar eu cred.

- În cazul ăsta, Genny, doar între noi doi, ar fi bine să punem la cale ceva.

*

* *

Îşi aminti cum i se luminase faţa şi se gîndi din nou ce bărbat norocos era Duncan McIver, deşi era fudul şi încăpăţînat ca toţi bărbaţii. Privea marea cînd auzi motorul unui '206 şi îl văzu ridicîndu-se frumos în aer. Eddie e un pilot pe cinste, îşi zise.

- Hei, Scrag!

- Da, Willy!

- Tu înoţi şi eu păzesc!

Willy se urcă pe plută.

- Bine, colega.

Pe lîngă abundenţa de peşte comestibil erau şi răpitori - rechini şi, din cînd în cînd, meduze otrăvitoare - dar destul de rar în aceste ape puţin adînci şi, dacă ţineai ochii larg deschişi, le vedeai umbra cu suficient de mult timp înainte ca să poţi ajunge la plută. Scrager bătu în lemn, ca de obicei, înainte de a sări în apa călduţă, adîncă de mai puţin de doi metri.

Willy Neurchtreiter era şi el gol puşcă. Un bărbat de patruzeci şi opt de ani, şaten, scund, îndesat şi butucănos, avea peste cinci mii de ore de zbor pe elicoptere, zece ani în armata germană şi opt în *S-G*. Lucrase în Nigeria, Marea Nordului, Uganda şi aici. Şapca lui cu cozoroc se afla pe barcă şi şi-o puse pe cap odată cu ochelarii, privind printre pleoape elicopterul care se îndrepta spre Golf, apoi îşi întoarse ochii către Scragger.

Soarele îl uscă în cîteva clipe. Îi plăcea soarele şi înotul şi faptul că se afla la Lengeh. E atît de diferit de casă, se gîndea. Casa lui se afla în Kiel, în Germania de Vest, pe ţărmul Mării Baltice, unde clima era aspră şi în general rece. Soţia lui şi cei trei copii plecaseră acasă anul trecut, din pricină că, firește, copiii aveau nevoie de şcoală şi el alesese să facă două luni acolo şi una în Kiel şi obţinuse un transfer înapoi în Marea Nordului, ca să fie mai aproape. Luna următoare, după concediu, nu avea să se mai întoarcă la Lengeh.

S-o ia dracu' de Mare a Nordului, cu vremea ei urîtă şi primejdiile neîncetate, cu dormitoarele aglomerate şi strîmte şi uriaşa plictiseală a celor două săptămîni de serviciu pe o platformă de foraj aflată la sute de mile distanţă de ţărm, ca să-ţi cîştigi dreptul la o săptămînă de stat acasă la Kiel şi bani abia de ajuns ca să plăteşti ipoteca la casă şi taxele şcolare şi să trăieşti cît de cît, şi să economiseşti cîte ceva pentru vacanţă. Dar ai să fii lîngă copii şi Hilda, şi mama şi tata. Întotdeauna acasă e acasă. Da, este, şi cu ceva noroc, într-o zi, curînd, toţi germanii vor putea să trăiască laolaltă, liberi. Mama o să-şi poată vizita familia în Schwerin oricînd o să vrea, iar Schwerin şi toate celelalte Schwerinuri n-or să mai fie ocupate. Oh, Doamne, ajută-mă să trăiesc pînă atunci!

- Scrag, vine-o umbră!

Scragger o văzuse aproape în acelaşi timp şi înotă înapoi, urcîndu-se pe plută. Umbra se apropia iute. Era un rechin.

- Afurisitul! Uită-te ce mare e!

Rechinul încetini, apoi începu să-i înconjoare leneş, despicînd cu uriaşa-i aripă dorsală suprafaţa calmă a mării. Cenuşiu închis, ucigător şi deloc grăbit. Amîndoi bărbaţii îl priviră cu gurile căscate, apoi Scragger chicoti.

- Ce-i facem, Willy?

- Da, Sfinte Sisoe, nu e Fălci, da' e cel mai mare pe care l-am văzut pîn-acum, aşa că hai să punem mîna pe el, pentru Dumnezeu!

Vesel, apucă cîrligul şi sfoara subţire şi tare de nylon din barca pneumatică.

- Ce facem cu momeala? Ce zici să punem ca momeală?

- Macroul ăla! Ălă mare!

Rîzînd, Willy se aplecă, strecură mîna în mînciog şi scoase afară peştele care se zvîrcolea, înfigîndu-l în acul de oţel. Se umpluse de sînge pe mîini şi se spălă în apă privindu-şi prada. Apoi se ridică, verifică bucata scurtă de lanţ agăţat de cîrlig, înnodînd cu grijă de capătul lui coarda groasă de pescuit din nylon, care se afla pe mosorul undiţei.

- Gata, Scrag!

- Nu, amice, tu l-ai văzut primul.

Înfierbîntat, Willy îşi şterse cu dosul mîinii sarea de pe frunte, îşi aşeză şapca şmecherește şi privi rechinul care se rotea încă la douăzeci de metri distanţă. Aruncă cu mare grijă momeala, direct în drumul său, întinzînd uşurel struna.

Rechinul trecu pe lîngă momeală şi continuă să se rotească. Amîndoi bărbaţii înjurară. Willy aduse momeala înapoi. Macroul dansa şi izbea spasmodic, pe moarte. În urma lui rămînea un firicel de sînge. Din nou Willy aruncă perfect, din nou nu se-ntîmplă nimic.

- Dracel spuse Willy.

De data asta lăsă momeala unde era, privind-o cum coboară din ce în ce mai jos pînă cînd se aşează pe fund, mulţumindu-se să ţină firul de nylon întins. Rechinul se-ntoarse, trecu pe deasupra ei aproape atingînd-o cu pîntecul şi continuă să se rotească.

- Poate că nu-i e foame!

- Puii ăştia de căţea sunt întotdeauna flămînzi.

- Poate că ştie că-l pîndim, sau are de gînd să ne tragă pe sfoară. Scrag, ia un peşte mai mic şi aruncă-l deasupra momelei cînd ajunge acolo.

Scragger alese un cod mic. Îl aruncă cu pricepere. Peştele căzu în apă la zece metri înaintea rechinului. Simţi primejdia şi ţîşni către fundul nisipos. Rechinul nu-i dădu nici o atenţie, nici lui şi nici macroului din apropiere, mulţumindu-se să fluture din coadă şi să se rotească.

- Lasă momeala unde e, spuse Scragger. Poate că nemernicul nu-i simte mirosul.

Puteau să-i zărească ochii galbeni şi cei trei mici peşti pilot plutind deasupra capului, linia subţire a gurii uriaşe sub nasul turtit, pielea netedă şi coada puternică. Alt cerc, mai aproape de data asta.

- Pariez că are cam doi metri, doi metri juma', mai aproape de doi juma', Willy!

- Împuţitul se uită la noi, Scrag, spuse Willy neliniştit.

Entuziasmul îl părăsise, lăsînd un gol în locul lui. Scragger se încruntă; avea aceeaşi senzaţie. Îşi mută privirea de pe ochii aceia către bărcuţa pneumatică. Acolo nu avea nici un fel de armă care să însemne cît de cît ceva, doar un cuţitaş în teaca lui, un mic harpon de aluminiu cu trei vîrfuri şi ramele. Totuşi, trase de saulă ca să aducă bărcuţa mai aproape, îngenunche şi se-ntinse după cuţit şi harpon.

- Ar fi bună o puşcă, zise.

Un strigăt neaşteptat al lui Willy îl făcu să sară în sus şi abia avu timp să vadă rechinul venind drept spre el cu toată viteza. Lovi marginea bărcii de cauciuc, scoţîndu-şi capul urît din apă, cu fălcile căscate spre el. Se izbi de butoaiele de petrol, făcînd pupa bărcii să salte afară din apă, apoi dispăru, lăsîndu-i pe cei doi cu gurile căscate.

- Sfinte Sisoe, strigă Willy arătînd cu degetul.

Rechinul se repezise la momeală. Îl văzură înşfăcînd-o şi îndepărtîndu-se cu cîrligul în gură, în timp ce coarda

cînta pe mosor. Willy își ținu răsuflarea, întinse struna și-apoi, cu amîndouă mîinile pe mînerul undiței, trase brusc.

- L-am luat!

Trăgea din răsputeri, înfășurînd firul pe mosorul ce scîrțiia. Cîrligul se înfipsese adînc.

- Ticălosul ăsta era cît pe-aci să mă-nșface, spuse Scragger cu inima bătîndu-i nebunește, urmărind din priviri firul întins. Nu-l lăsa pe nemernic să te tragă-n piept!

Willy întinse și mai tare coarda și începu să se lupte cu peștele.

- Ai grijă, Willy, o să se-ntoarcă și-o să vină-napoi repede.

Dar rechinul n-o făcu. Încetini doar avansul, trăgînd de coardă și de cîrlig, frenetic, făcînd apa din jurul lui să clocotească, ieșind pe jumătate din valuri, rostogolindu-se și smucind. Dar cîrligul rezistă, iar firul era de-ajuns de tare și Willy îi lăsa peștelui doar atîta spațiu cît era nevoie, îngăduindu-i să înoate puțin, apoi trăgîndu-l din nou înapoi. Minutele treceau. Oboseala luptei cu un astfel de pește, fără scaun sau centură de siguranță, fără a se putea ajuta cu picioarele, era istovitoare, dar Willy rezista. Brusc, rechinul renunță la luptă, începînd din nou să facă, încet, cercuri.

- Bravo, Willy! L-ai prins, Willy!

- Scrag, dacă vine încoace repede, vezi dacă poți să m-ajuți să nu se-ncurce struna. Și cînd îl aduc îndeajuns de aproape, trage-i una cu harponul.

Spatele și mîinile îl dureau, dar era entuziasmat, așteptînd următoarea mișcare - care veni la iuțeală. Rechinul se răsuci și țîșni către ei. Willy începu să înfășoare frenetic mosorul ca să recupereze bucla de fir ce atîrna, altfel rechinul s-ar fi putut întoarce din nou, rupînd struna, dar acesta se mulțumi să intre glonț direct sub plută. Ca prin minune, struna nu se încîlci și cînd rechinul ieși pe partea cealaltă ca să țîșnească spre ape

mai adînci, Willy îl lăsă să ducă coarda cu el şi preluă treptat tensiunea.

Încă o dată rechinul încercă să se scuture de cîrlig într-un paroxism de furie, înspumînd apa, şi încă o dată Willy reuşi să-l ţină. Dar muşchii începeau să-l lase. Ştia că n-avea să mai fie în stare să-l ţină singur şi înjură încetişor.

- Dă-mi o mînă de ajutor, Scrag!

- E-n regulă, colega.

Împreună, cei doi bărbaţi apucară undiţa, Willy înfăşurînd mosorul, trăgînd rechinul aproape, jucîndu-se cu el din ce în ce mai din scurt. Rechinul înota încet.

- Oboseşte, Willy.

Centimetru cu centimetru, îl aduceau mai aproape. Rechinul era acum la treizeci de metri de plută, mulţumindu-se pur şi simplu să înoate, marea sa coadă arcuită legănîndu-se încet într-o parte şi cealaltă, făcînd valuri. Ca să respire, rechinul trebuie să înainteze. Dacă se opreşte, se sufocă. Se luptau răbdători cu el, greutatea şi forţa acelui trup istovindu-i. Puteau să-i vadă acum dimensiunile uriaşe, ochii galbeni, fălcile strînse, peştii pilot.

Douăzeci şi cinci de metri, douăzeci, optsprezece, şaptsprezece - şi-atunci se petrecu miracolul. Rechinul se trezi la viaţă şi se depărtă cu viteză incredibilă pînă la cincizeci de metri, desfăşurînd coarda de pe mosor într-un acompaniament de şuierături, apoi se-ntoarse la nouăzeci de grade cu toată viteza şi se depărtă, dar Willy reuşi să tensioneze din nou coarda, forţînd peştele să se rotească, fără să-l mai poată aduce însă mai aproape. Încă un cerc. Willy îşi folosea toată puterea, fără nici un succes. La următorul ocol cîştigă puţin. Încă un centimetru, încă unul, apoi amîndoi bărbaţii alunecară şi aproape căzură în apă cînd coarda rămase liberă.

- L-am pierdut, Sfinte Sisoe!

Amîndoi gîfîiau, simțeau junghiuri în mușchi și erau crunt dezamăgiți. Nu se vedea urmă de rechin.

- Afurisitul de fir, spuse Willy, învîrtind mosorul și înjurînd în două limbi.

Dar nu era firul. Era lanțul. Zalele de lîngă cîrlig erau zdrobite.

- Nemernicul l-a ros cu dinții, spuse Scragger uluit.

- S-a jucat cu noi, Scrag, spuse Willy dezgustat. Ar fi putut să-l rupă oricînd voia. Și-a bătut joc de noi.

Scrutară apele dimprejur, dar nu se vedea urmă de rechin.

- Ar putea să stea la fund, așteptînd,

- Mai degrabă e la două mile distanță, furios ca un dingo turbat.

- Pariez că-i nebun, Scrag! Cîrligul ăla nu-i face deloc bine. Cercetară amîndoi marea. Nimic. Apoi băgară de seamă că bărcuța de cauciuc era lăsată la pupă, pe jumătate cufundată în apă. Scragger se aplecă și-o examină cu grijă, fără să scape din ochi largul mării și spațiul de sub plută.

- Uite.

Într-una dintre camerele de aer se vedea o spărtură mare.

- Nemernicul a făcut-o cînd ne-a atacat!

Aerul scăpa repede.

- Nici o problemă! Putem să ajungem pîn-la țărm la vreme. Haide!

Willy se uită la plută, apoi la mare.

- Scrag, du-te tu! Eu aștept o barcă de lemn, cu cineva la pupă, înarmat cu o mitralieră.

- Nu-i nici o problemă, pentru Dumnezeu, haide!

- Scrag, spuse Willy dulce, te iubesc ca pe-un frate, da' nu mă mișc. Puiul ăla de cățea a băgat spaima-n mine.

Se așeză în centrul plutei și-și înconjură genunchii cu brațele.

- Ticălosul pindește pe undeva, pe la fund. Vrei să pleci, du-te, *okay*, dar eu, eu știu că regulamentul zice că atunci cînd ai dubii, așază-te și gîndește. Cheamă cealaltă barcă cu emițătorul.

- O s-o aduc eu.

Bărcuța se îndoi cînd Scragger păși grijuliu în ea, aproape răsturnîndu-se, și el sări înjurînd înapoi pe plută mai repede decît ar fi vrut.

- De ce dracu' rizi?

- Ai ieșit de-acolo de parc'ai fi avut o meduză pe buci!

Willy încă rîdea.

- Scrag, de ce nu-noți pînă la țărm?

- Pe mă-ta!

Scragger privi țărmul cu inima bătîndu-i ca un ciocan. Astăzi părea mai departe, deși-n celelalte zile părea atît de apropiat.

- Dacă-noți, ești nebun, spuse Willy, de data aceasta serios. N-o face!

Scragger nu-i dădu nici o atenție.

Știi ceva? se gîndea. Ești ud în chiloți. Nemernicul era mic și ai înfipt cîrligul în el și el a fugit și e la mile distanță în Golf. Da, dar unde?

Străcură un călcîi în apă. Ceva de dedesubt îi atrase privirile. Îngenunche la marginea plutei și trase mînciogul. Era gol. Tot fundul era smuls.

- Lua-l-ar dracu'!

- Am să chem barca, spuse Willy, întinzîndu-se după emițător. Cu o mitralieră.

- Nu-i nevoie de asta, Willy, se voinici Scragger. Hai, cine-ajunge primul la țărm?!

- Nici mort! Scrag, pentru Dumnezeu, nu!

Willy rămase cu gura căscată cînd Scragger se aruncă în apă. Îl văzu ieșind la suprafață cu bătăi puternice din brațe, apoi brusc se întoarse înapoi și sări pe plută, pufnind și înecîndu-se de rîs.

- Te-am prostit, ă?! Ai dreptate, fiule, oricine ar înota acum pînă la ţărm, e nebun. Cheamă barca! Eu mai prind ceva pentru masă.

Cînd sosi barca, unul dintre mecanici era la cîrmă, iar la prova stăteau două Gărzi Verzi înfierbîntate. Alţii priveau de pe plajă. Se aflau la jumătatea drumului înapoi către ţărm cînd rechinul apăru din senin şi începu să se rotească în jurul lor. Gărzile Verzi începură să tragă şi în înfierbîntarea lor unul căzu peste bord. Scragger reuşi să pună mîna pe arma acestuia şi începu să tragă asupra rechinului care ţîşnise spre omul înţepenit de spaimă, rămas în picioare în apa puţin adîncă. Gloanţele trecură prin capul rechinului, prin ochi şi, deşi rechinul era mort, nu voia s-o creadă, continuînd să se rostogolească şi să se zvîrcolească clămpănind din fălci şi lovind din coadă, apoi se scufundă după pradă, dar, lipsit de miros şi vedere, greşi ţinta şi continuă să înoate de-a lungul fundului pînă cînd se puse singur pe plajă, zvîrcolindu-se, pe jumătate ieşit afară din apă.

- Scrag! spuse Willy cînd putu să vorbească. Ai norocul dracului! Dac-ai fi înotat, te-ar fi prins! Ai norocu' dracului!

CAPITOLUL 37

La Sonda Rosa, Zagros; ora 3,05 după-amiază. Tom Lochart ieşi din '206 ţeapăn şi îi strînse mîinile lui Mimo Sera, *omul companiei,* care-l întîmpină călduros.

Cu Lochart venise şi expertul de la *SCHLUMBERGER,* Jesper Almqvist, un suedez înalt şi tînăr, încă netrecut de treizeci de ani. Adusese cu el valiza lui specială cu sculele trebuitoare, toate celelalte echipamente fiind deja acolo, la faţa locului.

- *Buon giorno,* Jesper! Mă bucur să te văd. Te-aşteaptă.

- E *okay,* domnule Sera. M-apuc de treabă.

Tînărul plecă spre sondă. El deschisese cele mai multe puțuri din cîmpul acela petrolier.

- Hai înăuntru o clipă, Tom.

Sera îl conduse prin zăpadă către rulota birourilor. Înăuntru era cald, iar pe burduhănosul godin de fontă, aflat lîngă celălalt perete, se odihnea o oală cu cafea.

- Mulțumesc. Sunt turtit! Drumul de la Teheran a fost monoton.

Sera îi întinse o ceașcă.

- Ce dracu' se-ntîmplă?

- Mulțumesc. Nu prea știu bine. L-am lăsat pe Jean-Luc la bază. El a schimbat cîteva cuvinte cu Scot, după care mi-a spus că-i mai bine să-l aduc pe Jesper imediat și să vin și eu. N-am vorbit încă cu Nitchak Han. O s-o fac imediat ce mă-ntorc, dar Scot a fost destul de limpede. Nitchak Han i-a zis că *komitehul* ne-a dat patruzeci și opt de ore ca să plecăm. McIver...

- Dar de ce? *Mamma mia*, dacă plecați, va trebui să închidem complet tot cîmpul!

- Știu. Doamne, cafeaua-i bună! Nitchak Han a fost întotdeauna rezonabil pe vremuri. Ai auzit că *komitehul* ăsta l-a împușcat pe Nasiri și-a dat foc la școală?

- Da; groaznic. Era un om grozav, deși de partea Șahului.

- Așa eram cu toții, cîtă vreme a fost Șahul la putere, spuse Lochart, gîndindu-se la Șeherazada și Jared Bakravan și Emir Paknouri și HBC, întotdeauna la HBC și Șeherazada.

În zori o părăsise, detestînd asta. Era încă adînc cufundată în somn. Se gîndise s-o trezească, dar nu avea prea mare lucru să-i spună. Zagros era responsabilitatea sa și ea părea atît de istovită, iar vînătăile de pe fața ei atît de intense... Îi lăsase un bilețel: "Mă întorc peste cîteva zile. Dacă ai probleme, du-te la Mac sau Charlie. Toată dragostea mea," Își întoarse privirile către Sera.

- McIver are o întîlnire în dimineaţa asta cu cineva de sus, din guvern, aşa că, cu ceva noroc, putem să le rezolvăm pe toate. A spus c-o să ne trimită un mesaj imediat ce se-ntoarce. Radioul tău merge?

Sera ridică din umeri.

- Ca de obicei: din cînd în cînd.

- Dac-aud ceva, îţi trimit vorbă - ori în noaptea asta, ori cu prima ocazie. Sper să fie totul o furtună într-un pahar cu apă. Dar dacă trebuie s-o ştergem, McIver mi-a spus c-o să ne aşezăm temporar în afara Kowissului. Nici dracu' nu poate să vă ajute de-acolo! Ce crezi?

- Dacă vă forţează să plecaţi, va trebui să evacuăm. O să trebuiască să ne duci pînă la Shiraz. Sediul companiei noastre e acolo. Pot să ne ţină sau să ne trimită acasă pînă cînd o să ni se permită să ne întoarcem. *Madonna*, ar fi de închis unsprezece baze în schimburi duble.

- Am putea folosi amîndouă elicopterele mari. Nu-ţi face griji!

- Ba-mi fac griji cu duiumul, Tom!

Sera arăta într-adevăr foarte îngrijorat.

- N-avem cum să-nchidem şi să scoatem oamenii de-aici în patruzeci şi opt de ore. Sub nici o formă!

- Poate că n-o să fie necesar. Să sperăm. Ha!

Lochart se ridică.

- Dacă va trebui să evacuăm, cea mai mare parte a oamenilor or să sară în sus de bucurie. N-au fost schimbaţi de săptămîni şi toţi trebuiau să plece de mult.

Sera se ridică şi el şi privi pe fereastră. Se putea vedea soarele după-amiezei sclipind pe crestele de deasupra sondei Bellissima.

- Ai auzit ce treabă bună au făcut Scot cu Pietro?

- Da. Flăcăii-i spun Pietro Bombardierul acum. Îmi pare rău de Mario Guineppa.

- *Che sara sara*! Doctorii sunt toţi *stronzo* - trecuse printr-un control abia luna trecută. Era perfect. *Stronzo*!

Italianul se uită la el cercetător.

- Ce se-ntîmplă, Tom?

- Nimic.

- Cum a fost la Teheran?

- Nu prea bine.

- Ţi-a zis Scot ceva ce eu nu ştiu?

- Dacă există vreun motiv pentru ordinul *komitehului*? Nu, nu mi-a zis. Poate pot scoate ceva de la Nitchak Han.

Lochart îi strînse mîna şi plecă. Odată ridicat în aer, se gîndi la povestea pe care i-o spusese Scot lui Jean-Luc şi Jesper despre ce se-ntîmplase în sat după ce *komitehul* îl condamnase pe Nitchak Han la moarte.

- În momentul în care l-au scos pe Nitchak Han din clădirea şcolii şi-am rămas singur, m-am strecurat în pădure cît de tiptil am fost în stare. Cîteva minute mai tîrziu am auzit o groază de focuri de arme şi-am şters-o înapoi la bază cît de repede am putut. Trebuie să recunosc că aproape mă scăpasem pe mine. Mi-a luat o bună bucată de vreme. Afurisita de zăpadă s-a aşternut în unele locuri în troiene de trei metri. Nu multă vreme după ce m-am întors, au venit bătrînul Nitchak Han, *mullahul* şi unul dintre săteni. Pentru Dumnezeu, eram atît de uşurat. Eram sigur că Nitchak Han şi *mullahul* fuseseră ucişi şi cred că şi ei erau la fel de uşuraţi, pentru că s-au holbat la mine să le iasă ochii din cap, crezîndu-mă şi pe mine mort.

- De ce? întrebase Tom.

- Nitchak Han spune că, chiar înainte ca *komitehul* să plece, dăduseră foc clădirii şcolii, crezîndu-mă pe mine încă înăuntru. Au spus că au poruncit ca toţi străinii să plece din Zagros. Toată lumea, în special noi cu elicopterele noastre, pînă mîine noapte.

Lochart privea terenul de dedesubt. Nu era încă departe de bază, iar satul se afla în apropiere. Soarele după-amiezei aluneca în jos către orizont, strecurîndu-se în spatele munţilor. Era îndeajuns de multă lumină, dar

lipsea căldura soarelui care să-i incălzească. Chiar inainte de a pleca cu Jesper la sonda Rosa, nefiind nimeni in preajmă, Scot îi spusese ce se-ntimplase de fapt.

- Am văzut totul, Tom. N-am fugit cind am spus c-am făcut-o. N-am îndrăznit să spun nimănui, dar am privit din şcoală pe fereastră. Mi-era frică de moarte, ca dracu' şi-am văzut totul. S-a petrecut atît de repede. Doamne, s-o fi văzut pe nevasta bătrînului Nitchak Han cu carabina, şi dup-aia să-mi povesteşti despre tigroaice. Şi tare! A împuşcat unu' din Gărzile Verzi în burtă, l-a lăsat să ţipe ceva şi *bang*! l-a terminat. Pun pariu că ea a fost cea care l-a împuşcat pe primul ticălos, şeful, ori cine dracu' o fi fost ăsta. N-am văzut în viaţa mea o asemenea femeie! N-am crezut vreodată c-ar exista aşa ceva.

- Şi Nasiri?

- Nasiri n-a avut nici o şansă. A fugit şi l-au împuşcat. Sunt sigur că l-au împuşcat, pentru că era martor şi nu din sat. Asta mi-a pus mintea şi picioarele la lucru şi m-am strecurat pe fereastră cum ţi-am spus şi cînd Nitchak Han a venit aici, m-am prefăcut a crede ce-a zis. Dar jur pe Dumnezeu, Tom, toţi ticăloşii ăia din *komiteh* erau morţi înainte de-a pleca din sat, deci Nitchak Han a dat ordin să fie arsă şcoala.

- Nitchak Han n-ar face asta. Nu cu tine acolo. Cineva trebuie că te-a văzut cînd ai ieşit de-acolo.

- Sper din toată inima că greşeşti, pentru că atunci sunt o ameninţare permanentă pentru sat: singurul martor!

Lochart aterizâ şi porni pe jos către sat. Singur. Nitchak Han şi *mullahul* îl aşteptau la cafenea, aşa cum fusese arnajat. Şi mulţi săteni - nici o femeie.

Cafeneaua era locul de întîlnire al satului. O încăpere mică, făcută din buşteni şi chirpici, un acoperiş în pantă, un cămin primitiv, grinzile tavanului înegrite în decursul anilor de fumul focului de lemne. Pe jos erau aşternute covoare grosolane pentru a sta pe ele.

- *Salaam, kalandar*! Pacea fie cu tine, spuse Lochart, folosind titlul onorific care confirma că Nitchak Han era de-asemenea mai-marele bazei.

- Pacea fie cu tine, *kalandar* al oamenilor zburători! spuse bătrînul politicos.

Lochart simți sfichiul din glasul în care nu mai era nici un pic din prietenia de pe vremuri.

- Te rog stai aici, după plac. Călătoria ta a fost folositoare?

- Cum o vrea Allah. Mi-a fost dor de casa mea de aici, din Zagros. Și de prietenii din Zagros. Ești binecuvîntat de Allah, *kalandar*!

Lochart se așează pe covorul inconfortabil și schimbă interminabilele politețuri, așteptînd ca Nitchak Han să-i îngăduie să ajungă la subiect. Încăperea era înăbușitor de mică și mirosea sufocant a stătut, a trupuri nespălate, dubnînd a capră și a oaie. Ceilalți bărbați priveau în tăcere.

- Ce-l aduce pe excelența ta în satul nostru? spuse Nitchak Han, și prin audiență trecu o undă de încordare.

- Am fost surprins și tulburat cînd am auzit că străinii au venit în satul nostru și-au avut impertinența să pună mîinile lor murdare pe domnia ta.

- Voia lui Allah!

Ochii lui Nitchak Han se îngustară ușor.

- Străinii au venit în satul *nostru*, dar au plecat lăsînd satul *nostru* așa cum a fost întotdeauna. Tabăra *voastră*, din nefericire, nu va mai fi la fel.

- Dar de ce, *kalandar*? Am fost buni cu satul și am angajat mulți dintre oamenii voștri.

- Eu nu trebuie să discut hotărîrile guvernului nostru sau ale acestor *komitehuri* ale guvernului nostru sau ale conducătorului poporului nostru, *Ayatolahul*. Tînărul pilot a văzut și-a auzit, deci nu mai e altceva de spus.

Lochart simți capcana.

- Tînărul pilot a văzut şi-a auzit numai ce s-a-ntîmplat la şcoală, *kalandar*! Cer ca nouă, vechi, dar cunoscuţi oaspeţi, - îşi alese cuvintele cu grijă - să ni se îngăduie să aşteptăm o schimbare în hotărîrile conducătorilor de-acum, care par să fie împotriva intereselor Zagrosului.

- Zagrosul se întinde pe mii de kilometri şi acoperă pămînturile kash'kai şi bakhtiari şi pămînturile a o sută de alte triburi. Yazdeh e Yazdeh, replică aspru Nitchak Han şi apoi cită din *Rubbaiyat*: "Încredinţează-ţi trupul soartei şi împacă-te cu durerea, căci ceea ce ţi-e scris, eu n-am să şterg".

- Adevărat! Dar n-a scris, de asemenea, Omar Khayyam şi: "Bunul şi răul sunt în inima omului. Bucuria şi durerea sunt norocul şi destinul; nu invoca Roata norocului, căci de-ţi vei întreba înţelepciunea, vei afla că Roata e de o mie de ori mai neajutorată decît tine".

O şoaptă trecu printre săteni. Bătrînul *mullah* încuviinţă mulţumit din cap şi nu spuse nimic. Ochii lui Nitchak Han zîmbiră, deşi gura rămase nemişcată şi Lochart ştia că întîlnirea avea să se desfăşoare mai bine de-acum. O binecuvîntă pe Şeherazada, care-i deschisese urechile şi ochii către *Rubbaiyat*, ceea ce în farsi era mai presus de orice eleganţă.

Toţi aşteptau. Nitchak Han îşi scărpină barba, scoci în buzunar şi trase afară un pachet de ţigări. Lochart scoase ca din întîmplare peşcheşul - o brichetă Dunhill, placată cu aur, pe care o cumpărase de la Jordon Porcărie anume pentru acest scop.

- Porcărie, te strivesc dacă n-o să funcţioneze la prima apăsare!

Mîngîie rotiţa. Scînteia aprinse fitilul şi el răsuflă uşurat. Mîinile îi erau ferme cînd se înclină înainte ca să ofere foc bătrînului. Nitchak Han şovăi, pufăi din ţigară şi trase un fum adînc în piept.

- Mulţumesc.

Ochii lui se ingustară cînd Lochart aşezā bricheta pe covor, în faţa lui.

- Poate ai să primeşti acest dar de la noi toţi, cei din tabără, care-ţi suntem recunoscători pentru îndrumările şi protecţia domniei-tale. De fapt, nu ai doborît porţile şi ai luat în stăpînire baza, în numele Poporului? Nu ai cîştigat cursa de coborîre înfrîngîndu-i pe cei mai buni dintre noi prin deosebitul domniei-tale curaj?

Un alt foşnet în începere. Toţi aşteptau plini de desfătare, căci întrecerea se înfirjise, deşi, iarăşi, toţi ştiau că necredinciosul spusese doar ceea ce era adevărat.Tăcerea se adînci. Apoi Hanul întinse mîna şi ridică bricheta, privind-o îndeaproape. Degetul său mare, noduros, ridică uşor capacul aşa cum îi văzuse făcînd pe cei de la bază. Aproape fără ca rotiţa să se mişte, bricheta se aprinse la prima apăsare şi toată lumea fu la fel de încîntată de calitatea peşcheşului.

- Ce îndrumări îi sunt trebuitoare Excelenţei Tale?

- Nimic special. Nimic, Excelenţă *kalandar*, spuse Lochart nepăsător, continuînd jocul după regulile persane.

- Dar trebuie totuşi să existe ceva care să-l facă pe Excelenţa sa să se simtă mai bine.

Bătrînul strivi mucul ţigării de pămînt. În cele din urmă, Lochart îngădui să se lase convins.

- Ei bine, dacă Excelenţa voastră are mărinimia de a întreba... dacă Excelenţa voastră ar pune o vorbă pentru noi, astfel încît *komitehul* să ne dea ceva mai mult timp, aş fi foarte recunoscător. Excelenţa voastră, care cunoaşte aceşti munţi ca pe propria farfurie, ştie că nu putem să ne supunem ordinelor unui străin. E limpede că nu putem scoate personalul sondelor şi nici asigura aparatele, proprietatea ilustrei ramuri Yazdeh a kash'kailor din Zagros, şi nici să luăm de aici maşinile sau piesele pînă mîine la apusul soarelui.

- E-adevărat, străinii nu știu mare lucru, încuviință Nitchak Han binevoitor.

Da, își zise. Străinii nu știu nimic și fiii ăștia de căței care au îndrăznit să încerce să-și strecoare felul lor murdar, străin, de viață au fost repede pedepsiți de Allah.

- Poate că *komitehul* ar mai acorda încă o zi.

- Asta ar fi mai mult decît aș îndrăzni să cer! Dar domnia ta, *kalandar*, va fi îndeajuns să le arăți cît de puțin știu despre Zagros. Poate că au nevoie de-o lecție. Ar trebui să li se spună cel puțin două săptămîni. În definitiv, ești *kalandarul* Yazdehului și al tuturor celor unsprezece sonde și tot Zagrosul îl cunoaște pe Nitchak Han.

Nitchak Han era foarte mîndru, ca și sătenii, plăcut legănați de logica necredinciosului. Își scoase țigările și bricheta. Se aprinse de prima dată.

- Două săptămîni, spuse, și toată lumea fu foarte satisfăcută, inclusiv Lochart.

Apoi adăugă, ca să-și lase timp să cugete dacă două săptămîni nu era prea mult.

- Am să trimit un mesager să ceară două săptămîni.

Lochart se ridică și-i mulțumi adînc Hanului. Două săptămîni aveau să-i dea îndeajuns timp lui Mac.

Afară, aerul i se păru că are gustul vinului și-și umplu plămînii mulțumit, bucuros de felul în care purtase delicata negociere.

- *Salaam*, Nitchak Han, pacea fie cu tine!

- Și cu tine!

Dincolo de piață se afla moscheea, iar lîngă ea ruinele școlii. De partea cealaltă a moscheii se afla casa cu un etaj al lui Nitchak Han și, în ușă, nevasta lui și doi dintre copiii săi, alături de cîteva dintre femeile satului, toate la fel de colorat îmbrăcate.

- De ce-a ars școala, *kalandar*?

- Se pare că unul dintre membrii *komitehului* ar fi zis: "Așa va dispărea tot ce-i străin! Așa va dispărea baza și

tot ceea ce cuprinde. N-avem nevoie de străini aici, nu dorim străini aici!"

Lochart se simți întristat.

Așa credeți cei mai mulți dintre voi. Dacă nu toți, își zise în sinea lui. Și totuși mulți dintre noi încercăm să fim parte din Iran, să vorbim limba. Vrem să fim acceptați printre voi, deși n-o să fim vreodată. Și-apoi de ce rămînem, de ce încercăm? Poate pentru același motiv pentru care a rămas Alexandru cel Mare, pentru care el și zece mii dintre ofițerii săi s-au însurat cu femei iraniene într-o singură, vastă, ceremonie. Pentru că Iranul arunca asupra lor o vrajă indefinită, deosebit de copleșitoare, care stăpînește - așa cum sunt și eu stăpînit.

O explozie de rîsete ajunse pînă la ei dinspre grupul femeilor care-o înconjurau pe soția lui Nitchak Han cînd aceasta spuse ceva.

- E bine cînd nevestele sunt vesele, nu? Ăsta-i darul lui Allah pentru bărbați, spuse Hanul jovial și Lochart încuviință din cap.

Se gîndi ce fantastic noroc avea Nitchak Han și ce dar al lui Allah era soția lui, ca și Șeherazada pentru el și, gîndindu-se la ea încă o dată, grozăvenia nopții trecute se ridică în el, spaima că aproape o pierduse, nebunia și nefericirea ei, apoi bătaia și priveliștea vînătăilor, cînd tot ceea ce-și dorise fusese fericirea ei pe lumea asta și în cea viitoare, dacă cumva exista o lume viitoare.

- Și ce noroc de la Allah că trage așa bine. Eh?!

- Da, zise Lochart, mai înainte de a se fi putut opri.

Simți un nod în stomac și se blestemă că-și lăsase atenția să scadă. Zări privirile străpungătoare și adăugă în grabă:

- Trage? Soția domniei tale trage bine?! Te rog să mă ierți, Excelență, nu te-am auzit prea limpede, vrei să spui cu pușca?

Bătrînul nu zise nimic. Se mulțumi să-l cîntărească din ochi și-apoi încuviință agale din cap. Lochart își păstră

privirea neclintită și se uită din nou de partea cealaltă a pieței, întrebîndu-se dacă nu fusese o capcană deliberată.

- Am auzit că multe femei kash'kai pot trage cu pușca. S-ar părea că Allah v-a binecuvîntat în multe feluri, *kalandar*!

După o pauză, Nitchak Han spuse:

- Am să-ți trimit vorbă mîine cîtă vreme a acceptat *komitehul*. Pacea fie cu tine!

Întorcîndu-se către bază, Lochart se întrebă: A fost o capcană în care am căzut? Dacă remarca a fost involuntară, făcută din mîndrie pentru ea, atunci poate, poate că suntem în siguranță - și noi și Scot. În orice eventualitate, avem timp - noi avem, poate Scot n-are.

Soarele trecuse de partea cealaltă a platoului și temperatura coborîse din nou sub punctul de îngheț. Frigul îl ajută să-și limpezească mintea, dar nu îndepărtă neliniștea sau îngrijorarea. O săptămînă, două săptămîni sau cîteva zile, n-ai prea mult timp, își zise.

În Teheran, McIver îi spusese că obținuse licență de export pentru trei '212, spre a fi duse la Al Shargaz pentru reparații.

- Tom, am să trimit unul dintre ai voștri, unul de-aici și unul de la Kowiss. Și de-acolo în Nigeria. Dar, pentru Dumnezeu, păstrează asta doar pentru tine! Aici sunt hîrtiile de plecare, datate miercurea viitoare. Cred c-ar trebui să te duci singur și să ieși cît mai poți. Șterge-o de-aici și stai la Al Shargaz. Sunt o mulțime de piloți acolo care pot să ducă elicopterele mai departe.

Ieși dintre copaci și văzu baza, pe Scot și Jean-Luc așteptîndu-l lîngă un '212. Am să-l trimit pe Scot cu aparatul orice se va-ntîmpla, își zise Lochart și, luînd hotărîrea, o parte din grijă îl părăsi.

Decizia majoră este: începem să evacuăm sau nu? Ca să hotărăști asta, trebuie să hotărăști cît poți să ai încredere în Nitchak Han - oricum, nu prea multă.

CAPITOLUL 38

La sediul Contraspionajului Intern; ora 6,42 seara. Abia trecuseră douăzeci şi trei de ore de cînd fusese capturat Rakoczy, dar era deja zdrobit şi bolborosea la al treilea nivel: adevărul. Primele două niveluri erau doar poveşti de acoperire, adevăruri parţiale, repetate şi răsrepetate de toţi agenţii de carieră, pînă se implantau adînc în subconştient, în speranţa că aceste adevăruri parţiale aveau să abată anchetatorii de a sonda mai profund sau aveau să-i facă să creadă că aveau deja tot adevărul.

Din nefericire pentru el, anchetatorii săi erau experţi şi nerăbdători să sape şi mai adînc. Problema lor era doar să nu îngăduie să moară din chinuri mai înainte de asta. Problema lui era cum să moară mai repede.

Cînd fusese prins, în dimineaţa trecută, încercase imediat să-şi înfigă dinţii în vîrful gulerului, unde avea cusută o capsulă cu otravă. Un reflex căpătat la antrenamente. Dar răpitorii îi anticipaseră mişcarea, ţinîndu-i capul pe spate în timp ce-l adormiseră cu cloroform, apoi îl dezbrăcaseră cu atenţie, îi căutaseră în gură dinţele fals cu otravă şi în anus o eventuală capsulă.

Se aşteptase la bătăi şi la droguri.

- Dacă le folosesc, căpitane Mzytryk, eşti terminat! îi spuseseră profesorii. Nu prea ai altceva de făcut decît să-ncerci să mori înainte de a trăda secretele. Mai bine să mori înainte de-a reuşi să te doboare! Nu uita niciodată c-o să te răzbunăm. Chiar şi peste cincizeci de ani, tot o să-i ajungem pe cei care te-au trădat.

Nu se-aşteptase la nivelul de suferinţă la care-l aduseseră atît de repede, sau de lucrurile de neconceput pe care i le făcuseră. Electrozi înlăuntrul lui, în urechi, nas, gură, stomac, rect, pe testicule şi pe globurile ochilor, injecţii cu droguri care-l adormiseră şi îl treziseră lăsînd

doar minute între secvențele de somn și trezire, somn și trezire, dezorientîndu-l, întorcîndu-l pe dos, storcîndu-l.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Hashemi, spusese Robert Armstrong îngrețoșat, cu mult timp în urmă, la început, de ce nu-i dați pur și simplu un drog? Le-aveți - și aflați tot adevărul? N-aveți nevoie de toată porcăria asta!

Colonelul Hashemi Fazir ridicase din umeri.

- Puțină cruzime e bună pentru suflet. Pe Allah, ai văzut dosarul. Ai văzut ce-au făcut cei de la KGB unora dintre cetățenii noștri, care nici măcar nu erau spioni.

- Asta nu-i o scuză.

- Avem nevoie de informațiile lui repede, pe Allah. Trebuie s-ajungem la al treilea nivel cu care ne tot frecai la cap. N-am timp de etica voastră încurcată. Robert, dacă nu vrei să stai, pleacă!

Armstrong rămăsese. Își astupase urechile să nu audă țipetele, urînd brutalitatea.

Nu era nevoie de asta! Nu astăzi, își spusese, știind că el ar fi murit de mult. Prin oglinda semitransparentă îi urmărea pe cei doi bărbați desfășurîndu-și din nou priceperea asupra lui Rakoczy, în mica, dar bine echipata cameră, într-un fel părîndu-i rău pentru el. În definitiv, Rakoczy era un profesionist ca și el, un om curajos, care le rezistase extraordinar.

Brusc, țipetele se opriră și Rakoczy rămase din nou inert. Hashemi vorbi în microfonul care transmitea în căștile de la urechile oamenilor de jos.

- A murit? V-am spus, idioților, fii de căței, să fiți atenți!

Unul dintre cei doi bărbați era doctor. Căștile pe care le purtau opreau toate sunetele, exceptînd instrucțiunile anchetatorilor. Nervos, ridică pleoapele lui Rakoczy și se uită la ochii lui, apoi îi ascultă inima cu stetoscopul.

- Trăiește, domnule colonel. Încă se mai poate lucra.

- Dați-i cinci minute, apoi treziți-l. Și nu-l omoriți pînă nu vă spun eu!

Furios, Hashemi închise microfonul și-l înjură.

- Nu-l vreau mort acum, cînd suntem atît de aproape de-al goli de tot.

Se uită la Armstrong cu ochi sclipitori.

- E cel mai bun pe care am pus mîna pînă acum. Ei?! Pe Allah, Robert, e o mină de aur.

Rakoczy bolborosise de mult cele două povești de acoperire și după asta, numele său adevărat, numărul KGB, unde fusese pregătit, născut, căsătorit, unde locuia, superiorii din Tbilisi implicațiile în Iran, *tudehi, mujhadini,* cum și unde sprijineau mișcarea de independență kurdă și cine erau legăturile sale.

- Cine-i cea mai de sus legătură KGB în Azerbaidjan?

- Eu... nu mai... vă rog... vă-rog-opriți-vă-e-Abdullah-Han, din Tabriz... El, numai el e important și el... el a fost... este... și și și și o să fie primul președinte cînd Azer... Azerbaidjanul devine... devine independent, dar acum e prea mare și înde... independent... așa... așa că acum este Secțiunea 16/a...

- Nu ne spui adevărul! Dați-i o lecție!

- Oh, ba-da-ba-da-vă-roooog...

Apoi îl readuseră la viață și începuse să bolborosească din nou despre Ibrahim Kyabi, tatăl lui Ibrahim, *mullahul* Kowissi, cine erau liderii studenților *tudeh*, despre propria-i soție, despre tatăl său și unde locuia în Tbilisi, despre bunicul său care fusese în poliția secretă a țarului înainte de a fi membru fondator al Ceka, apoi OGP, NKVD și în sfîrșit KGB, fondat în '54 de Hrusciov după ce Beria fusese împușcat ca spion în slujba Occidentului.

- Crezi că Beria a fost spionul nostru, Mzytryk?

- Da... da... da a fost, la KGB există dovezi o daaaa... vă roooooog-opriiiiiți-vă-vă-rog-opriți-vă-spun-oriceeeee...

- Cum ar putea să aibă dovezi la o asemenea minciună?

- Da, a fost o minciună dar noi trebuia s-o credem noi trebuia... Noi trebuia să... să... trebuia să... vă-rog-opriiiiiți-vă-vă-implooooooor!

- Nu-l mai chinuiți, diavolilor!

Vocea lui Armstrong interveni poruncitoare.

- Nu-i nevoie să-l chinuiți dacă cooperează. De cîte ori trebuie să vă spun? Cîtă vreme spune adevărul, nu-l atingeți. Dați-i un pahar cu apă. Acum, Mzytryk, spune tot ce știi despre Gregor Suslev.

- Este... este spion, cred.

- Nu ne spui adevărul, urlă Hashemi la el, anume. Dați-i o lecție!

- Nu... nu... vă-rog-opriți-vă-Doamne-opriiiiiți-vă! El este... Piotr Oleg Mzytryk tatăl meu tatăl meu... Suslev a fost numele lui... numele lui de acoperire în Orientul Îndepărtat cînd era la Vlad... Vladivostok și și și un alt nume Brodnin... și și și el locuiește în Tbilisi și e comisar și consilier-șef în probleme iraniene și legătura lui Abdullah Han...

- Minți din nou. De unde ai putea să știi secretele astea? Dați-i o lec...

- Vă rog nu-jur-că-nu-miiiiiint! Eu... am citit dosarul lui secret și știu că e adevărat... Brodnin a fost ultimul și apoi el... Allah-ajutooor!

Leșină din nou. Din nou îl readuseră în simțiri.

- Cum îl contactează Abdullah Han?

- El... eu... ei se întîlnesc de cîte ori... cineva... cîte... cîteodată la... la *dasha*... cîteodată la Tabriz...

- Unde la Tabriz?

- La... la palatul Hanului...

- Cum aranjează întîlnirile?

- Cu un cod... Un telex... un cod de la Teheran... de la sediu...

- Ce cod?

- G 16... G 16..

- Care-i numele conspirativ al lui Abdullah Han?

- Ivanovici...

- Şi al legăturii sale?

Armstrong era foarte grijuliu să nu il tulbure pe bărbatul neajutorat reamintindu-i că işi trădase tatăl.

- Ali... Ali Khoi...

- Care-au fost legăturile lui Brodnin?

- Nu... nu-mi amintesc... Nu-mi amintesc...

- Ajutaţi-l să-şi amintească!

- Vă-rog-vă-rog-oh-Doamne-Doamneeeeee-aşteptaaaţi lăsaţi-mă să mă gîndesc nu pot să-mi amintesc a fost a fost... aşteptaţi mi-a spus că erau erau trei.... Era ceva ca unul unul unul dintre ei era o culoare o culoare aşteptaţi da Gri da Gri aşa era şi... şi un altul a fost... şi un altul a fost Brut şi ceva... Brut şi ceva... cred e-a fost Julan Brut şi cumva...

- Ce alteeva, întrebă Armstrong. Al treilea?

- Nu... nu pot să-mi amintesc... Nu-aşteptaţi-lăsaţi-mă-să-mă gîndesssse! A mai fost a mai fost un altul... Mi-a fost... că a mai fost... mi-a spus... despre... despre patru... unul... unul era.. Ted Ivor... Ever şi incă ceva... Everly... şi altul erau... au fost... dacă eu... vă rog dacă mă gîndesc... lăsaţi-mă să mă gîndesc şi era... era... Peter... nu.. Percy Smedley da Smedley Tailler, sau Smidley...

Culoarea fugi din obrajii lui Armstrong.

- Asta a fost tot?

- Ce... asta da... asta da el asta mi-a spus mie...

- Spune-ne tot ce ştii despre Roger Crosse!

Nici un răspuns. Prin oglindă-l văzură zvîrcolindu-se pe masa de operaţie, trăgînd de fire, căci altă durere pornise în trupului său şi, amestecate cu gemetele, cuvintele se revărsară din nou.

- El el... opriiiiiți! El a fost șeful nu adjunctul M16 și aproape cel mai bun agent secret englez al nostru pentru pentru pentru... timp de douăzeci sau... mai mulți ani pentru noi... și Brodnin Brod... tatăl meu a găsit... a aflat că el a fost agent dublu... triplu și a ordonat pentru el Secțiunea 16/a... Crosse ne-a înșelat ani de zile înșelat înșelatînșelat...

- Cine l-a informat pe Brodnin despre Crosse?

- Nu-știu-jur-că-nu-știu nu pot să știu totul totul numai ce-a fost în dosarul lui și ceea ce mi-a zis...

-Cine a fost legătura lui Roger Crosse?

- Nu știu, nu știu, cum aș putea să știu știu doar ceea ce am citit pe ascuns în dosarul tat... trebuie să mă credeeeeeți...

- Spune-mi tot ce era în dosar, porunci Hashemi la fel de profund interesat acum ca și Armstrong

Ascultară alegînd cuvintele dintre țipete. Din vreme în vreme, aproape incoerentul amestec de rusă și farsi pe care Rakoczy continua să îl reverse din el, aducea alte nume și adrese și acoperiri și grade ca răspuns la întrebările lor, memoria lui ajutată de noi niveluri de durere, pînă cînd istovi și începu să se repete, el însuși amețit și fără valoare. Apoi, printre bolboroseli:

- Pah... Pah... mud... Pah... mudi....

- Ce-i cu Pahmudi? spuse brusc Hashemi.

- Eu... este... ajutooooooor!

- Ce-i cu Pahmudi? E agent sovietic?

Numai bilbîieli, lacrimi și amețeală.

- Ar fi mai bine să-l lăsați să se odihnească, Hashemi! Memoria lui e prea bună ca să-l lăsăm să crape. Am putea afla mîine ce înseamnă "Pahmudi" și să trecem prin tot materialul.

Armstrong era la fel de golit de puteri, minunîndu-se în sinea lui de cunoștințele pe care le oferise Rakoczy.

- Aș sugera o perioadă de odihnă. Lăsați-l să doarmă cinci ore, după care putem să-ncepem din nou.

În cameră, cei doi bărbați așteptau instrucțiuni. Doctorul aruncă o privire la ceas. Era acolo de șase ore fără pauză, îl dureau spatele și capul, dar era un vechi specialist SAVAK și foarte mulțumit că-l adusese pe Rakoczy la nivelul adevărului fără droguri.

- Ateist afurisit! Fiu al unui tată împuțit! își zise dezgustat.

- Lăsați-l să doarmă patru ceasuri și apoi începem din nou, se auzi în căști.

- Da, domnule colonel! Foarte bine.

Se uită sub pleoape, apoi spuse prudent asistentului său care era surdo-mut, dar putea să citească pe buze:

- Lasă-l așa cum e. Asta o să ne economisească timp cînd ne-ntoarcem. O să aibă nevoie de-o injecție ca să se trezească.

Omul dădu din cap și cînd ușa fu deschisă de-afară, plecară amîndoi.

În camera din spatele oglinzii aerul era uscat și încărcat de fum de țigară.

- Ce-o fi cu Pahmudi? Trebuie să aibă legătură cu Piotr Oleg Mzytryk.

Armstrong trecea în revistă ce ascultase, minunîndu-se de toate informațiile de la Rakoczy. Hashemi își desprinse privirile de pe bărbatul care zăcea pe masă și închise casetofonul, apăsînd butonul de derulare. Într-un sertar pe jumătate deschis se aflau șapte alte casete.

- Poți să-mi faci cópii? întrebă Armstrong.

- De ce nu?

Ochii lui Hashemi erau injectați și țepii bărbii dese se vedeau întunecați, deși se bărbierise doar cu cîteva ore în urmă.

- Ce a fost atît de important în privința numelui Brodnin, legat de Piotr Oleg și toate celelalte nume? Grey, Julan Brut-cumva, Ted Ever și Percy Smedley sau Smidley Tailler?

Armstrong se ridică pentru a-şi dezmorţi umerii şi a-şi acorda puţin timp de gîndire.

- Brodnin a fost un om de afaceri sovietic, KGB, dar un agent dublu al nostru - n-am avut niciodată vreo suspiciune că ne trăgea pe sfoară. Julan Brut şi-mai-nu-ştiu-cum trebuie să însemne Julian Broadhurst. N-am avut niciodată nimic cu el, nici măcar o şoaptă, nimic. E lumina conducătoare a Societăţii Fabian, un foarte respectat membru al Partidului Laburist, pleacă şi vine cînd vrea în guvern, consilier şi confident al primilor miniştri.

Adăugă dezgustat:

- Patriot!

- Ei bine, acum îl aveţi. Trădător! Aşa că puneţi-l pe masă cîteva ceasuri, mulgeţi-l bine şi apoi aruncaţi-l în Tamisa. Grey?

- Lordul Grey, torţa stîngii, fost sindicalist, conducătorul turbat al lobiului anti-Chinez, anti-Hong Kong, politicos anticomunist, trimis în Camera Lorzilor acum cîţiva ani ca să provoace alte necazuri. Am făcut nişte cercetări în privinţa lui, acum cîţiva ani, dar era curat ca un înger. Nimic în afară de politică.

Dumnezeule, se gîndi Armstrong, dacă-s amîndoi spioni şi trădători şi dac-o putem dovedi, asta o să sfîşie laburiştii - fără să mai vorbim de explozia pe care Percy o s-o producă între conservatori. Dar cum să dovedeşti asta şi să rămîi în viaţă?

- N-am avut nimic cu el, niciodată.

- Aveţi acum: trădător! Scoateţi tot de la el şi împuşcaţi-l. Ted Ever?

- Everley. Băiatul de aur al TUC, pregătit pentru funcţii înalte. Politică impecabilă de centru. Nici măcar o urmă de roz, fără să mai vorbim de comuniştii.

- Acum îl aveţi, radeţi-l. Smedley sau Smidley-Taylor?

Robert Armstrong îi întinse ţigările. Percy Smedley-Taylor, mic nobil de ţară, bogat, Trinity College, un sărit apolitic care reuşeşte să nu-şi vadă aberaţiile publicate în presă cînd e prins, binecunoscut critic de balet, publicat de felurite reviste erudite, cu legături impecabile, de neatins, printre cele mai înalte şi mai delicate surse ale puterii în Anglia. Sfinte Dumnezeule, dacă-i un spion sovietic? Imposibil. Nu fi timpit! Lucrezi de prea mulţi ani, ştii prea multe secrete ca să te mai surprindă ceva despre cineva!

- Nu-nseamnă cine ştie ce, dar am să-l verific, Hashemi, spuse, nevrînd să împărtăşească ceea ce ştia pînă cînd nu hotăra ce avea de făcut.

Casetofonul se opri, caseta isprăvindu-se. Hashemi o scoase, aşezînd-o alături de celelalte în sertarul de jos pe care îl închise cu grijă.

- Atunci ocupă-te de ei după obiceiurile noastre: trimite-le un emisar, Robert, lor şi împuţiţilor lor de prieteni sus-puşi. Şi-atunci o să-ţi dea curînd o mulţime de peşcheşuri care or să compenseze pierderea pensiei.

Hashemi rise trist, introducînd o nouă casetă.

- Dar nu te-duce singur sau o să sfîrşeşti într-o alee pustie cu un cuţit în spate sau cu otravă în bere. Ticăloşii ăştia sus-puşi sunt toţi la fel.

Era foarte obosit, dar bucuria resimţită în faţa tuturor informaţiilor minunate pe care le oferise Rakoczy îndepărta nevoia de somn.

- Avem îndeajuns de la el ca să-i zdrobim pe *tudehi*, să controlăm kurzii, să oprim insurecţia din Azerbaidjan, să asigurăm Teheranul şi Kowissul... şi să-l întărim pe Khomeini la putere, spuse încet, ca pentru sine.

- Asta vrei? Cum rămîne cu Abrim Pahmudi?

Chipul lui Hashemi se-ntunecă.

- Să mă lase Allah să mă ocup de el cum trebuie! S-ar putea ca Rakoczy să-mi dea o cheie de aur pentru el. Îl

privi pe Armstrong. Aur şi pentru tine, nu? Acest Suslev, Piotr Oleg? Care l-a ucis pe marele Roger Crosse? Eh?!

- Da. Acum ştii şi tu cine este cel mai mare duşman al tău.

- Ce înseamnă Mzytryk, acest Suslev, pentru tine?

- M-am ciocnit de el cu ani în urmă, în Hong Kong.

Armstrong luă o gură de cafea rece. Muşcase momeala.

- Ar putea să-ţi ofere ţie - şi mie - mult mai mult aur decît fiul său. Ar putea să-l termine pe Abrim Pahmudi şi după el Christos mai ştie pe cine altul, poate chiar *Komitehul* Revoluţionar. Aş da mult ca să-l interoghez pe Suslev. Cum am putea face asta?

Hashemi îşi desprinse gîndurile de la Pahmudi, îndreptîndu-le către primejdia imediată în care se afla el şi familia lui.

- În schimbul acestui serviciu ai să-mi aranjezi un paşaport britanic, ieşirea peste graniţă şi o pensie serioasă - dacă o să am nevoie?

Armstrong întinse mîna.

- S-a făcut!

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile, amîndoi ştiind că gestul nu avea altă valoare decît aceea a politeţei, dar amîndoi ştiind că ar face-o dac-ar putea, dar numai atîta vreme cît ar fi fost în avantajul lor.

- Dacă-l prind, Robert, eu controlez interogatoriul şi pun primul întrebările.

- Sigur, tu eşti şeful!

Ochii lui Armstrong ascundeau entuziasmul,

- Poţi să-l prinzi?

- Poate-aş putea să-l conving pe Abdullah Han să aranjeze o întîlnire de partea asta a frontierei. Rakoczy ne-a dat destule despre el să-l fac să se zvircolească, deşi va trebui să fiu foarte grijuliu. E unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri, totuşi.

- Oferă la schimb ce ştii despre Secţiunea 16/a! Pariez că nu ştie că l-au trădat.

Hashemi dădu din cap.

- Dacă îl aducem pe Piotr Oleg dincoace de graniţă... Nu-i nevoie să-l aducem aici. Putem să-l curăţăm la sediul din Tabriz.

- Nu ştiam c-aveţi un astfel de loc acolo.

- Multe lucruri nu ştii despre Iran, Robert.

Hashemi strivi ţigara. Cît timp mai am? se întrebă nervos, cu desăvîrşire neobişnuit cu sentimentul de a fi vînatul şi nu vînătorul.

- Dacă mă gîndesc bine... Dă-mi mîine paşaportul.

- Cît de curînd ai putea să-l "convingi" pe Abdullah Han?

- Trebuie totuşi să fim foarte atenţi. Ticălosul e atotputernic în Azerbaidjan.

Amîndoi ,aruncară o privire către Rakoczy, care tresări o clipă, gemu, apoi se prăbuşi înapoi în coşmarul său.

- Trebuie să fim foarte atenţi.

- Cînd?

- Mîine. Imediat ce terminăm cu Rakoczy o să-l vizităm pe Abdullah. Tu ai putea să pui la dispoziţie avionul sau elicopterul. Eşti în foarte bune relaţii cu *IHC*, nu-i aşa?

Armstrong zîmbi.

- Ştii totul, nu?

- Doar despre lucrurile legate de Teheran, lumea islamică şi iraniană.

Hashemi se întreba ce-ar face McIver şi ceilalţi străini care lucrau la exploatările petroliere dac-ar şti că ministrul adjunct Ali Kia, proaspăt numit în consiliul ATC, recomandase cu cîteva zile în urmă naţionalizarea imediată a tuturor companiilor străine din ramura petrolului, a tuturor avioanelor înregistrate în Iran, a

companiilor de aviație, precum și expulzarea tuturor piloților și a personalului străin.

- Cum o să deserviți cîmpurile petroliere, Excelență ministru? întrebase cînd i se spusese.

- N-avem nevoie de străini. Piloții noștri or să deservească cîmpurile noastre. Avem sute de piloți care trebuie să-și dovedească credința. Bănuiesc c-aveți dosare secrete în privința tuturor piloților străini, a funcționarilor și așa mai departe. Komitehul ăăă... are nevoie de ele.

- Nu cred c-avem ceva, Excelență. Dosarele acelea erau alcătuite de SAVAK, îi spusese fără să șovăie Hashemi. Presupun că știți că acești oameni groaznici aveau un dosar amănunțit asupra Excelenței voastre.

- Ce dosar? Eu? SAVAK? Cu siguranță te-nșeli!

- Poate. Nu l-am citit niciodată, Excelență, dar mi s-a spus că există. Mi s-a spus că începe de acum douăzeci de ani. Probabil nu conține altceva decît minciuni.

Lăsase în urma lui un ministru adjunct extrem de tulburat și promisiunea că avea să încerce să obțină în secret dosarul și să i-l dea, și rîsese tot drumul pînă la sediul Contraspionajului Intern.

Dosarul asupra lui Ali Kya, după care el avea o copie, începea într-adevăr cu evenimente petrecute în urmă cu douăzeci de ani și conținea dovezi înatacabile asupra a tot felul de afaceri murdare - camătă, voturi acordate Șahului, asupra faptului că Ali Kya fusese informator, laolaltă cu foarte ingenioase practici sexuale, fotografiate, care ar fi pus pe jeratic fundamentaliștii conservatori.

- Care-i gluma? întrebă Armstrong

- Viața, Robert. Acum cîteva săptămîni aveam la dispoziția mea toată aviația dacă era nevoie. Acum trebuie să te rog pe tine să aranjezi un zbor. Tu pregătești asta, eu pregătesc aprobările.

Zîmbi.

- Să-mi dai pașaportul englezesc și să fie al dracului de valabil, cum ar spune Talbot. Înaintea decolării. Ne-am înțeles?

- Ne-am înțeles.

Armstrong își stăpîni un căscat.

-Cîtă vreme așteptăm, pot s-ascult ultima casetă?

- De ce nu?

Hashemi se întinse după cheie, dar se opri auzind un ciocănit în ușă. Se ridică obosit și-o deschise. Oboseala-i dispăru. Dincolo de ușă se aflau patru bărbați, unul dintre oamenii săi, cu chipul alb ca varul, și trei din Gărzile Verzi, înarmați. Îl cunoștea pe cel mai în vîrstă dintre ei.

- *Salaam*, generale! spuse politicos, cu inima bătînd nebunește. Pacea fie cu tine!

- *Salaam*, colonele! Pacea fie cu tine!

Generalul Janan era un bărbat cu trăsături aspre și o linie subțire ce-i ținea loc de gură. SAVAK. Se uită rece la Armstrong, apoi scoase o hîrtie și i-o întinse lui Hashemi.

- Trebuie să îmi predai imediat pe prizonierul Yazernov.

Hashemi luă hîrtia, mulțumindu-i lui Allah că riscase totul ca să-l captureze pe Rakoczy și să-l tirască pînă la al treilea nivel atît de repede.

"Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern. Imediat. Imediat. Prin hotărîrea *Komitehului* Revoluționar, Departamentul Contraspionajului Intern este dizolvat și tot personalul cuprins în această organizație trece imediat sub comanda generalului Janan. Sunteți suspendat din toate îndatoririle pînă la noi ordine. Veți preda imediat generalului Janan pe prizonierul Yazernov și toate benzile de la interogatoriu. Semnat: Abrim Pahmudi, director SAVAMA".

- Spionul e încă la al doilea nivel și va trebui să așteptați, e periculos să-l deplasați acum.

- Nu mai e-n responsabilitatea ta.

Generalul făcu un semn către unul din oamenii săi care ieşi, chemîndu-i pe ceilalţi după el pe coridor, apoi coborî treptele în camera de dedesubt, luîndu-l cu ei pe doctor, alb la faţă şi foarte nervos. Cînd Gărzile Verzi văzură bărbatul gol de pe masă şi instrumentele şi felul în care era legat la ele, ochii lor sclipiră. Doctorul începu să-l desprindă de aparate. În camera de interogatoriu de deasupra, Hashemi se întoarse către general.

- Vă spun oficial că e foarte primejdios să-l mişcaţi acum. Sunteţi responsabil pentru asta.

- *Insha'Allah*. Dă-mi benzile.

Hashemi ridică din umeri, descuie sertarul de sus şi-i dădu duzina de benzi inutile de la primul şi-al doilea nivel.

- Şi celelalte? Acum!

- Nu mai sunt şi altele.

- Deschide sertarul.

Din nou Hashemi ridică din umeri, alese o cheie şi o folosi atent. Dacă era-ntoarsă cum trebuie, cheia punea în funcţiune demagnetizatorul şi ştergea benzile. Doar el şi Armstrong cunoşteau acest secret - şi instalaţia secretă de copiere a casetelor din casetofon.

- Nu ştii niciodată, Hashemi, cînd vei fi trădat sau de cine, îi spusese Armstrong cu ani în urmă cînd, împreună, instalaseră dispozitivul. S-ar putea să vrei să ştergi benzile, apoi să foloseşti pe cele secrete ca să-ţi cumperi libertatea. Nu poţi fi niciodată prea prudent în jocul ăsta.

Hashemi trase sertarul, rugîndu-se ca amîndouă aparatele să funcţioneze corect. *Insha'Allah*, îşi zise şi-i întinse cele opt casete.

- Sunt goale, îţi spun.

- Dacă sunt, primeşte-mi scuzele, dacă nu, *Insha'-Allah*!

Generalul se uită la Armstrong cu ochi de granit.

- Ar fi bine să părăseşti la iuţeală Iranul. Îţi dau o zi şi-o noapte - în amintirea serviciilor trecute.

Acasă la famila Bakravan, lingă bazar; ora 8,57 noaptea. Şeherazada stătea întinsă pe burtă pe pat, lăsîndu-se masată, gemînd de plăcere cînd bătrîna îi întindea uleiurile peste vinătăi şi pe toată pielea.

- O... ai grijă, Jari.

- Da, da, prinţesa mea, cîrîi Jari, îndepărtînd durerea cu mîinile-i puternice, dar blînde.

Fusese doica şi servitoarea Şeherazadei de la naştere şi o alăptase după ce copilul ei, născut cu o săptămînă mai devreme, murise. O alăptase pe Şeherazada doi ani şi apoi, pentru că Jari era o femeie tăcută şi blîndă şi rămăsese văduvă, îi fusese dată în grijă.

Cînd Şeherazada se căsătorise cu Emir Paknouri, o însoţise în casa acestuia şi, cînd căsătoria luase sfîrşit, se-ntorseseră mulţumite acasă. "E-o prostie să alături o astfel de floare unuia care preferă băieţii, oricît de mulţi bani ar avea!" gîndise mereu Jari, dar fără s-o spună cu glas tare. Niciodată! Niciodată! Niciodată! E primejdios să te pui cu capul familiei, oricare ar fi ăsta şi cu atît mai mult cu un avar lacom de bani ca Jared Bakravan, îşi zise, fără să-i pară rău că murise. Cînd Şeherazada se căsătorise a doua oară, Jari nu plecase să locuiască cu ea în apartament, dar asta nu conta, pentru că Şeherazada petrecea zile întregi acolo, cînd necredînciosul pleca. Toată casa îl numea aşa şi-l tolera pentru că ea era fericită, o fericire pe care numai femeile o înţelegeau. "Ehei, ce diavoli mai sunt bărbaţii!" zisese în sinea ei, ascunzîndu-şi zîmbetul, înţelegînd foarte bine. Auziseră cu toţii ţipetele din noaptea trecută şi suspinele şi deşi toţi ştiau că bărbatul avea dreptul să-şi bată nevasta şi că Allah îi îngăduise necredînciosului s-o lovească pentru a-şi aduce stăpîna în simţiri, ea auzise şi alt fel de ţipete, chiar înaintea zorilor, în dimineaţa aceea: strigătele ei şi-ale lui în Grădina lui Allah.

Nu fusese niciodată acolo, ea însăşi. Şeherazada şi alte femei îi spuseseră despre visul acela, dar cele cîteva

ori în care soțul ei se culcase cu ea fusese numai pentru plăcerea lui și nu a ei. Partea ei fusese durerea și șase copii înainte de a împlini douăzeci de ani, patru dintre ei murind de mici, apoi murise el, eliberînd-o de moartea la naștere care știa că o aștepta, inevitabilă altfel. Voia lui Allah. O, da, își spuse mulțumită. Allah m-a salvat și l-a luat pe el și-acum sigur arde-n iad, fiindcă era un hulitor spurcat, care abia se ruga o dată pe zi. Și tot Allah mi-a dat-o pe Șeherazada.

Privi trupul minunat, satinat și prelung și părul negru-negru. Ehei, își spuse, ce binecuvîntare să fii atît de tînără, atît de moale, de ageră, atît de pregătită să împlinești în sfîrșit lucrarea lui Allah...

- Întoarce-te, prințesă.

- Nu, Jari... Mă doare atît de tare...

- Da, dar trebuie să-ți întind mușchii pîntecului și să-i pregătesc.

Jari chicoti.

- În curînd trebuie să fie foarte puternici.

Imediat, Șeherazada se întoarse cu fața către ea, uitînd de durere.

- O, Jari, ești sigură?

- Numai Allah e sigur, prințesă. Dar ți-a mai întîrziat vreodată pînă acum? N-a trecut de mult vremea? Și nu e de mult vremea să ai un fiu?

Cele două femei riseră împreună, apoi Șeherazada se-ntoarse pe spate și se abandonă mîinilor ei și viitorului și fericirii pe care avea s-o trăiască atunci cînd îi va spune: "Tommy, mă simt onorată să-ți spun"... Nu, așa nu-i bine. "Tommy, Allah ne-a binecuvîntat"... nu, nici așa nu-i bine, deși e-adevărat. Dac-ar fi mahomedan și iranian, ar fi mult mai ușor. O, Allah și Profetule! Fă-l pe Tommy mahomedan și salvează-l de Iad! Fă-l pe fiul meu puternic și lasă-l să crească să aibă fii și fiice și aceștia la rîndul lor fii! O, cît de binecuvîntați suntem de Allah! Își lăsă gîndurile să plutească. Noaptea era liniștită. Încă mai

ningea puțin și nu se auzeau prea multe focuri de armă. În curînd avea să vină masa de seară și apoi avea să joace table cu vărul ei Karim, sau cu Zarah, soția fratelui ei, Meshang, și-apoi va dormi, mulțumită de ziua petrecută din plin.

În dimineața aceea, cînd Jari o trezise, soarele era de mult pe cer și, deși plînsese puțin de durere, uleiurile și masajul îndepărtaseră în curînd cea mai mare parte a suferinței. Apoi spălarea rituală și prima rugăciune a zilei, îngenuncheată în fața micului altar, într-un colț al dormitorului, și *sajadeh*, mica tapiserie minunat țesută, pătrată, cu bolul de nisip sacru din Cabella și lîngă asta șiragul de mătănii și exemplarul ei din Coran, minunat decorat. Un dejun scurt: ceai, pîine proaspătă din cuptor, încă fierbinte, unt și miere și lapte, un ou fiert, ca întotdeauna. Nu prea duceau lipsă de nimic, nici chiar în toiul tulburărilor. Plecase apoi grăbită în bazar, cu văl și *chador*, ca să-l vadă pe Meshang, preaiubitul ei frate.

- O, Meshang, dragul meu, arăți atît de obosit! Ai auzit de apartamentul nostru?

- Da, da, am auzit, spusese el greoi, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Cele patru zile de cînd tatăl lor se dusese la închisoarea Evin îl îmbătriniseră.

- Fii de cățea! Cu toții! Dar nu sunt din poporul nostru. Am auzit că sunt de la OEP, sub ordinele *Komitehului* Revoluționar.

Se cutremurase.

- Voia lui Allah!

- Voia lui Allah, da, dar soțul meu a spus că un bărbat numit Teymour, șeful lor, acest om a spus că avem timp numai pînă la rugăciunea de după-amiază, astăzi, ca să ne luăm lucrurile de acolo!

- Da, știu. Soțul tău mi-a lăsat un mesaj înainte de-a pleca în dimineața asta la Zagros. I-am trimis pe Ali și Hassan și-o parte dintre ceilalți servitori. Le-am spus să

se prefacă că sunt lucrători cărători cu spatele şi să ia tot ce pot.

- O, mulţumesc, Meshang. Cît de deştept eşti!

Fusese foarte uşurată. Ar fi fost de neconceput să se ducă ea însăşi. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

- Ştiu că e voia lui Allah, dar mă simt atît de goală fără tata!

- Da, da, la fel şi eu, *Insha'Allah*.

Nu putea face nimic în plus. Făcuse totul corect, supraveghind spălarea trupului şi înfăşurîndu-l cu cea mai bună muselină.

Acum, prima parte a doliului trecuse. În cea de-a patruzecea zi, la cimitir avea să urmeze o altă ceremonie, cînd aveau să mai plîngă o dată şi să-şi sfîşie hainele şi să nu se lase consolaţi. Dar după asta, ca şi acum, fiecare avea să-şi reia din nou povara traiului, mai era de spus *shahada* de cinci ori pe zi, Cei Cinci Stîlpi ai Islamului de urmat, ca să te-asiguri c-aveai să ajungi în Paradis şi nu în Iad, singurul rost cu adevărat important în viaţă. Am să ajung cu siguranţă în Paradis, îşi spuse cu deplină încredere.

Stătuseră tăcuţi în mica încăpere de deasupra prăvăliei, care, cu-atît de puţin timp în urmă, fusese domeniul privat al lui Jared Bakravan. Trecuseră doar patru zile de cînd tata negocia cu Ali Kia noul împrumut - pe care, totuşi, cumva trebuie să-l punem la dispoziţie - iar Paknouri a dat năvală înăuntru şi toate necazurile noastre au început. Fiu de căţea! E numai vina lui. El a adus Gărzile Verzi aici. Da. A fost un blestem toţi anii ăştia. Dacă n-ar fi fost slăbiciunea lui, Şeherazada ar fi avut cinci sau şase copii pînă acum şi nu ne-ar mai călări necredinciosul care ne face ţinta a mii de ironii în bazar.

Văzuse vînătaia din jurul ochiului ei sting, dar nu comentase. În dimineaţa aceea îi mulţumise lui Allah şi fusese de acord cu soţia lui că bătaia o adusese-n fire.

- O bătaie bună din cînd în cînd nu face rău, Zarah, spusese el cu uşurare, gîndindu-se: Toate femeile au nevoie din cînd în cînd de cîte o bătaie bună, din pricina cicălelilor nesfîrşite şi a pisălogelilor şi a plînsetelor şi certurilor şi geloziilor şi veşnicelor iscodeli şi toată vorbăraia asta spurcată despre vot şi marşuri şi demonstraţii. Împotriva a ce? Împotriva legilor lui Allah? N-am să-nţeleg niciodată femeile. Ba chiar Profetul, fie-i numele lăudat, el, cel mai desăvîrşit dintre bărbaţii care-au trăit vreodată, chiar şi el a avut probleme cu femeile - şi-a avut încă zece nevste pe lîngă Khadija, prima nevastă, care a murit după ce-i dăruise şase copii. Ce trist că nu i-a supravieţuit nici un fiu, doar fiica sa, Fatima. Chiar după toată experienţa asta cu femeile, stă scris că însuşi Profetul, chiar şi el, se depărta de ele din vreme-n vreme pentru a sta în pace. De ce nu pot fi femeile mulţumite, stînd acasă, supuse, tăcute, fără să se amestece în treburile noastre?

Sunt atît de multe de făcut. Atît de multe capete de sfoară de găsit şi apucat, taine de descifrat, conturi şi chitanţe de datorii, datornici de găsit şi-atît de puţin timp! Toate proprietăţile noastre furate, satele, domeniul de la Caspica, case şi apartamente şi clădiri prin tot Teheranul... De toate ştiau diavolii! Diavolii! *Komitehul* Revoluţionar şi *mullahii* şi Gărzile Verzi sunt diavolii pe Pămînt. Cum o să mă descurc cu toţi? Dar trebuie, într-un fel sau altul, trebuie! Şi după asta, anul viitor am să fac pelerinajul la Mecca.

- Voia lui Allah, spusese şi se simţi ceva mai bine.

Şi e voia lui Allah că trebuie să fac toate astea mai înainte decît mă aşteptam, deşi sunt foarte bine pregătit, aşa cum orice fiu ar trebui să fie, ca să preia un imperiu, chiar şi imperiul Bakravan. Şi de asemenea e voia lui Allah că ştiu deja cele mai multe dintre taine, şoptite mie de tata în cursul ultimilor ani, cînd a descoperit că poate avea încredere în mine, că sunt mai inteligent decît se

așteptase el vreodată. Nu i-am sugerat eu să-și deschidă contul secret din băncile elvețiene, cu aproape șapte ani în urmă, și nu i-am explicat despre biletele de tezaur americane, investițiile în construcții imobiliare din America și aproape totul despre cele Șapte Surori? Am făcut milioane. Totul e la adăpost de acești fii de cățea, Allah fie lăudat! La adăpost în aur, pământ, acțiuni, dolari, mărci, yeni și franci elvețieni, în Elveția.

Șeherazada îl privise, așteptînd.

- Servitorii or să termine totul înainte de apus, Șeherazada. Nu te-ngrijora.

O iubea, dar ar fi vrut să plece ca să-și poată continua treburile. Era însă vremea să lege la un loc alte sfori.

- Acest soț al tău a fost de acord să se facă mahomedan, nu-i așa?

- Cît de bun ești că-ți amintești, dragă Meshang. Soțul meu a fost de acord să se gîndească la asta, spuse prudentă. Îl învăț de cîte ori pot.

- Bun. Cînd se-ntoarce, te rog spune-i să vină să discute cu mine.

- Da, desigur, spuse imediat.

Meshang era capul familiei acum și ca de obicei trebuia să i se supună fără crîcnire.

- Acel an și-o zi a trecut, nu-i așa?

Chipul Șeherazadei se luminase.

- Sunt onorată să-ți spun, dragă Meshang, că s-ar putea ca Allah să ne fi binecuvîntat. Sunt în întîrziere o zi sau două.

- Allah fie lăudat, asta merită sărbătorit! Tata ar fi fost atît de bucuros.

O bătuse pe mînă.

- Bun. Acum, cum rămîne cu el, soțul tău? Ăsta ar fi momentul potrivit pentru divorț, nu-i așa?

- Nu, o, cum poți să spui un astfel de lucru? izbucni ea mai înainte de-a se putea stăpîni. O, nu, deloc! Asta ar fi groaznic! Aș muri! Ar fi groaznic!

- Taci, Șeherazada! Gindește-te!

Meshang fusese uluit de proastele ei purtări.

- Nu e iranian, nu e mahomedan, n-are bani, n-are viitor, nu merită să facă parte din familia Bakravan. Nu ești de acord?

- Da, desigur, sunt de acord cu tot ce spui. Dar dacă aș putea să adaug... spuse ea dintr-o suflare.

Își păstrase ochii plecați ca să-și ascundă uimirea, blestemîndu-se că nu înțelesese cît de mult îi displăcea Tommy al ei lui Meshang și că acesta era deci un dușman de care trebuia să te ferești. Cum am putut să fiu atît de naivă și-atît de proastă?

- Sunt de acord c-ar putea fi unele probleme, dragul meu, și sunt de acord cu tot ceea ce spui, se auzise răspunzîndu-i cu cel mai dulce glas, în timp ce mintea ei lucra cu viteza luminii, analizînd, mărunțind, încercînd să facă un plan, pentru moment și pentru viitor, căci fără bunăvoința lui Meshang viața avea să fie foarte dificilă. Ești cel mai înțelept bărbat pe care-l cunosc, dar poate mi s-ar îngădui să-ți spun că Allah mi l-a așezat în cale. Tata a încuviințat căsătoria mea, așa că pînă cînd Allah îl îndepărtează din calea mea și-mi îndreaptă...

- Dar acum eu sunt capul familiei și totul s-a schimbat. *Ayatolahul* a schimbat totul, spusese el scurt.

Nu-i plăcuse niciodată Lochart. Îl disprețuise ca pe un necredincios, pricina tuturor necazurilor lor din prezent și din trecut. Îl disprețuise ca pe un intrus și o cheltuială fără rost, dar, fiindcă nu avea nici o putere să se amestece și din pricina acceptului tăcut al tatălui său, păstrase toate astea pentru el.

- Nu-ți face griji în căpșorul tău drăguț! Revoluția a schimbat totul. Trăim într-o lume diferită și în lumina acestor lucruri trebuie să mă gîndesc la viitorul tău și la viitorul fiului tău.

- Ai perfectă dreptate, Meshang, și-am să te binecuvîntez că te gîndești la mine și la copilul meu, și cît

de minunat e și ce noroc că ești aici ca să ai grijă de noi! spusese ea, reușind din nou să se stăpinească.

Continuase să-l flateze, să-l linguşească, pocăindu-se pentru lipsa de bună creştere, folosindu-şi toată priceperea, neingăduindu-i să se abată şi să schimbe discuţia către alte lucruri. Şi-apoi, la momentul potrivit, spusese:

- Sunt sigură că trebuie să fii foarte ocupat.

Se ridicase zîmbind.

- Vii cu Zarah diseară la cină? Vine vărul Karim, dacă poate să plece de la unitate. N-o să fie nostim? Nu l-am văzut de la...

Se oprise la timp.

- De aproape o săptămînă. Dar cel mai important lucru, Meshang, bucătarul pregăteşte *horishtul* tău favorit, aşa cum îţi place ţie.

- O, aşa? Ei bine, da, da, o să venim. Dar spune-i să nu pună prea mult usturoi. Şi-acum, în ceea ce-l priveşte pe soţul tău...

- O, asta mi-a adus aminte, dragă Meshang, spuse, jucînd ultima ei carte, am auzit că Zarah a primit învoirea ta să se ducă poimîine la Marşul Femeilor. Cît de mult bun-simţ dovedeşti!

Văzuse brusca roşeaţă de pe chipul lui şi rîsese în sinea ei, ştiind că Zarah era la fel de hotărîtă să se ducă pe cît era el de hotărît să nu o lase.

El izbucnise furios. Ea ascultase răbdătoare, cu ochi nevinovaţi, încuviinţînd din timp în timp, la momentul potrivit.

- Soţul meu e de-aceeaşi părere, pe de-a-ntregul, cu tine, dragă Meshang, spusese cu pasiunea potrivită momentului. Da, pe deplin, prea-iubite frate şi am să-i reamintesc cu siguranţă lui Zarah, dacă mă-ntreabă, de ceea ce crezi tu.

Nu că asta ar însemna mare lucru pentru ea sau pentru mine, pentru că la acest marş de protest noi o să mergem. Îl sărută în fugă.

- La revedere, dragul meu. Încearcă să nu muncești prea mult. O să mă-ngrijesc eu de *horisht*.

Apoi plecase imediat la Zarah şi-o avertizase că Meshang era încă furios cînd auzea de marş.

- Ridicol! Toate prietenele noastre or să fie acolo, Şeherazada! Vrea să ne facă de rîs în faţa lor?

Făcuseră împreună un plan. Cînd isprăviseră era deja tîrziu, spre seară, şi ea trebuise să alerge acasă, să comande *horishtul:*

-... aşa cum îi place stăpînului şi dacă pui prea mult usturoi şi nu-i perfect, am să o chem pe bătrîna Ashabageh, ghicitoarea, să te deoache! Du-te la piaţă şi cumpără pepenii care-i plac!

- Dar, stăpînă, n-au fost pepeni de...

- Fă rost de unul! strigase ea bătînd din picior. Nu mă îndoiesc c-o să faci rost de unul.

Apoi o supraveghease pe Jari care aranjase toate lucrurile ei şi ale lui Tommy, lăsînd să-i scape din cînd în cînd cîte o lacrimă pentru pierderea apartamentului, pe care el îl dorise şi de care se bucurase mai mult decît ea, dar şi de bucuria de a fi din nou acasă. Odihna, ultima rugăciune, şi-apoi baia, şi-acum masajul.

- Gata, prinţesă, spuse Jari, simţindu-şi braţele obosite. Acum ar trebui să te-mbraci pentru cină. Ce ţi-ar plăcea să porţi?

- Rochia care i-ar plăcea cel mai mult lui Meshang. Fusta de lînă multicoloră şi bluza pe care le admiră atît de mult.

Apoi încă o verificare a *horishtului* şi *polo,* mîncarea iraniană de orez, apetisantă, cu o crustă galbenă deasupra, şi celelalte specialităţi pentru Meshang, pepenele dulce, aromat şi zemos şi perfect tăiat. Îl aştepta să sosească pe vărul lor, Karim Peshadi, iubindu-l, amin-

tindu-şi minunatele vremuri cînd crescuseră împreună, familiile lor întotdeauna amestecate, verile pe domeniile lor de la Marea Caspică, înotînd şi plimbîndu-se cu barca cu pînze, iar iarna schiind în apropierea Teheranului, nimic altceva decît petreceri, dansuri şi cîntece. Karim, înalt ca şi tatăl său, colonelul comandant al Kowissului, şi la fel de minunat. Întotdeauna asociindu-l pe Karim cu acea primă seară de septembrie în care-l văzuse pe acest străin ciudat, înalt, cu ochi albastru-cenuşii, ochi care sclipeau ca focurile cereşti de care vorbeau poeţii străvechi. Clipa în care el o zărise...

- Înălţimea voastră, Excelnţa Sa, vărul vostru Karim Peshadi, cere îngăduinţa de a vi se-nfăţişa.

Alergă bucuroasă să-l întîmpine.

El privea pierdut pe fereastra celei mai mici dintre camerele de primire, cu pereţii din oglinjoare şi ferestruici aşezate într-un aranjament artistic persan, singura mobilă fiind obişnuita canapea joasă desfăşurată de-a lungul pereţilor, la cîţiva centimetri deasupra covoarelor moi, tunse scurt, şi îmbrăcată cu cea mai fină ţesătură persană, ca şi *backrestul* prins pe pereţi.

- Dragă Karim! Cît de minunat...

Se opri. Era prima oară cînd îl vedea din ziua aceea, cu o săptămînă în urmă, cînd plecaseră împreună să se-alăture revoltei de la Doshan Tappeh, şi-acum privea la un străin cu chipul tras, cu pielea întinsă peste pomeţii ridicaţi ai obrajilor de o paloare înspăimîntătoare, cearcăne întunecate împrejurul ochilor, barba nerasă, hainele în dezordine, cînd de obicei el era îmbrăcat impecabil.

- O, Karim! Ce s-a-ntîmplat?

Buzele lui se mişcară, dar nu lăsară să scape nici un sunet. Încercă din nou.

- Tata e mort! Împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Sunt suspect şi suspendat din serviciu şi-aş putea fi arestat în orice moment, spuse amar. Cea mai mare din

prietenii noştri sunt şi ei suspecţi. Colonelul Jabani a dispărut, acuzat de trădare. Îţi aminteşti? Cel care a condus poporul împotriva Nemuritorilor şi s-a ales cu o mînă smulsă!

Se aşează prostită, ascultîndu-l, privindu-l.

- Dar răul abia acum vine, dragă Şeherazada: Unchiul... unchiul Valik şi Annoush şi micul Jalal şi Setarem sunt toţi morţi, ucişi încercînd să evadeze în Irak, într-un '212 civil.

Simţi că i se opreşte inima şi nenorocirea se prăvăli asupra ei.

- Au fost interceptaţi şi doboriţi lîngă graniţa irakiană. Eram la birouri astăzi, aşteptînd să răspund la întrebările *komitehului* nostru, cînd a sosit telexul de la baza noastră de la Abadan. Fiii ăia de căţea din *komiteh* nu ştiu carte, aşa că mi-au cerut mie să citesc cu glas tare, fără să ştie că am vreo legătură cu Valik, că suntem rude. Telexul era marcat "secret" şi spunea că trădătorii general Valik şi un general Seladi au fost identificaţi în epava '212 după cărţile de identitate, alături de alţii, şi o femeie şi doi copii. Ne cerea să verificăm elicopterul. Se presupune că e unul de la compania lui Tommy, care a fost furat, EP-HBC.

Ea leşină.

Cînd îşi reveni, Jari îi tampona fruntea cu un prosop rece, iar ceilalţi servitori erau adunaţi, neliniştiţi, de jur împrejur. Undeva în spate, alb la faţă, Karim îşi cerea scuze.

Îl privi îndelung fără să-l vadă, apoi tot ceea ce spusese îi reveni în minte, laolaltă cu cele spuse de Erikki şi de ciudăţenia comportamentului lui Tommy. Din nou, toate cele trei se amestecară şi un alt val de groază o învălui.

- A... a sosit Excelenţa sa, Meshang? întrebă cu voce slabă.

- Nu, nu, prințesă! Lasă-mă să te duc în pat. Ai să te simți mai bine.

- Eu... nu... mulțumesc, Jari. Îmi e mai bine... Te rog, lasă-ne singuri.

- Dar, prințesă...

- Lasă-ne singuri.

Se supuse. Karim era îndurerat.

- Te rog, iartă-mă, dragă Șeherazada! N-ar fi trebuit să te-ngrijorez cu toate problemele astea, dar eu am aflat despre... despre tata abia în dimineața asta. Îmi pare atît de rău, Șeherazada! N-ar trebui ca o femeie să se îngrijoreze...

- Karim, ascultă-mă! Te implor! îl întrerupse cu disperare crescîndă. Orice-ai face, nu pomeni despre unchiul Valik! Nu-i spune lui Meshang despre el și despre ceilalți. Nu încă! Te rog, nu încă! Nu-i zice nimic de Valik!

- Dar de ce?

- Pentru că.... pentru că...

O, Allah, Allah! Ce trebuie să fac? se gîndea, venindu-i să strige. Sunt sigură că Tommy pilota HBC. O, Allah, fă să mă-nșel, dar sunt sigură că asta-i ceea ce a spus Erikki cînd l-am întrebat cît de mult o să lipsească Tommy! N-a zis Erikki: "nu-ți face griji, Tommy are un zbor pînă la Bandar-e Delam, HBC, piese de schimb. Asta n-ar trebui să-i ia mai mult de o zi sau două". Și nu-i Bandar-e Delam lîngă Abadan, care-i lîngă granită? N-a venit unchiul Valik să-l vadă pe Tommy noaptea tîrziu, mult prea tîrziu, doar dacă problema era foarte urgentă și după asta, după ce-a plecat, nu era Tom schimbat? Nu se tot frămînta privind flăcările focului? "Familia trebuie să aibă grijă de familie." Nu spunea el asta? O, Allah, ajută-mă!

- Ce s-a-ntîmplat, Șeherazada? Ce este?

- Nu îndrăznesc să spun, Karim, deși mă încred în tine pîn' la moarte. Trebuie să-l apăr pe Tommy. Dacă Meshang află despre Tommy, ăsta o să fie sfîrșitul, pentru

toți. O să-l denunțe. N-o să rişte alte necazuri sau crime împotriva lui Allah. Nu pot să mă opun familiei. Meshang o să mă facă să divorțez. Allah să m-ajute, ce trebuie să fac? Fără Tommy o să mor. Ştiu c-o să mor. O să... Ce spunea Tommy, că o să ducă un elicopter undeva? Un zbor la Al Shargaz? Acolo, sau în Nigeria? Nu-ndrăznesc să-ți spun, Karim! Nu-ndrăznesc! Dar cînd ochii ei văzură cît era de îngrijorat, gura i se deschise şi revărsă tot ceea ce nu îndrăznise să-i spună.

- Dar e cu neputință! bîlbîi el. Telexul spunea că n-au fost supraviețuitori. Imposibil să fi pilotat el. Imposibil!

- Da, dar el era. Sunt sigură de asta, sunt sigură de asta! O, Karim, ce-o să fac! Te rog ajută-mă! Te rog, te implor! Te rog ajută-mă!

Lacrimile îi curgeau pe obraji şi el o luă în brațe încercînd s-o liniştească.

- Te rog, nu-i spune lui Meshang! Te rog ajută-mă! Dacă Tommy al meu... o să mor!

- Dar Meshang o să afle cu siguranță! Trebuie să afle!

- Te rog, iartă-mă, ajută-mă! Trebuie să poți face ceva! Trebuie să fie ceva!

Uşa se deschise şi Meshang intră grăbit, cu Zarah după el.

- Şeherazada, draga mea, Jari a spus că ai leşinat. Ce s-a-ntîmplat? Te simți bine? Karim, ce faci tu?

Meshang se opri uluit la vederea înfățişării neîngrijite al lui Karim şi a palorii obrazului.

- Ce se-ntîmplă?

În tăcerea care se lăsă, Şeherazada îşi duse mîinile la gură, înghețată de spaimă că avea să scape din nou totul. Îl văzu pe Karim ezitînd. Tăcerea se adînci şi mai mult, apoi îl auzi spunînd dintr-o suflare:

- Am ştiri groaznice! Mai întîi... mai întîi despre tata... A fost... împuşcat... Împuşcat pentru... pentru crime împotriva Islamului...

Meshang explodă.

- Asta-i cu neputinţă! Eroul de la Tofar?! Te-nşeli, fără îndoială!

- Nici cu Excelenţa Sa Jared Bakravan n-ar fi fost cu putinţă, dar e mort şi tata e mort ca şi el şi mai sunt şi alte veşti, toate proaste!

Neputincioasă, Şeherazada începu să plîngă, Zarah o îmbrăţişă, iar inima lui Karim se topi toată şi-l îngropă pe Valik, soţia şi copiii ca alţii să trăiască.

- *Insha'Allah*, spuse, urînd scuza pe care n-o mai putea accepta pentru crimele comise de hulitori în numele lui Allah, pe care astfel de oameni nu-l vor cunoaşte niciodată.

Ayatolahul e doar un dar de la Allah. Trebuie să-l urmăm, să curăţăm Iranul de aceşti hulitori nemernici, îşi zise. Allah o să-i pedepsească după moarte, aşa cum noi, cei ce trăim, trebuie să-i pedepsim prin moarte.

- Veştile mele sunt toate proaste. Sunt suspect, ca cea mai mare parte dintre prietenii mei, aviaţia este luată la întrebări. I-am spus prosteşte totul Şeherazadei. Vroiam să ştii, Meshang, dar i-am spus prosteşte şi ăsta a fost motivul pentru care a leşinat. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău! Nu rămîn, nu pot, trebuie să mă-ntorc! Am vrut doar să vă spun despre asta. Trebuia să spun cuiva!

La biroul lui McIver; ora 10,21 noaptea. McIver era singur în biroul de la ultimul etaj, aşezat în scaunul său vechi, scîrţîitor, cu picioarele întinse confortabil pe birou, citind, lumina fiind bună şi camera călduroasă mulţumită generatorului. Telexul funcţiona, ca şi aparatul de radioemisie. Era tîrziu, dar n-avea nici un rost să se ducă acasă încă, unde era frig şi umed şi Genny nu era. Ridică privirile. Auzise paşi grăbiţi pe scările de afară. La uşă, un ciocănit nervos.

- Cine e?

- Căpitane McIver, sunt eu, căpitanul Peshadi, Karim Peshadi!

Surprins, McIver deschise ușa, cunoscîndu-l pe tînăr destul de bine, atît ca elev pilot, cît și văr favorit al Șeherazadei. Întinse mîna, ascunzîndu-și surpriza la vederea înfățișării tînărului.

- Intră, Karim! Ce pot să fac pentru tine? Mi-a părut tare rău cînd am auzit despre arestarea tatălui tău.

- A fost împușcat acum două zile.

- O, Christoase!

- Da. Iertați-mă, nimic din ce-o să urmeze nu e plăcut.

Grăbit, Karim închise ușa și-și coborî vocea.

- Iertați-mă, dar trebuie să mă grăbesc. Am întîrziat deja ceasuri întregi, dar de-abia m-am întors de la Șeherazada. Am fost la apartamentul dumneavoastră, dar căpitanul Petikin a spus că sunteți aici. Azi-noapte am citit un telex secret de la baza noastră din Abadan.

Îi spuse ce conținea. McIver rămase descumpănit și încercă să ascundă asta.

- I-ai spus căpitanului Petikin?

- Nu, nu. M-am gîndit că ar trebui să vă spun numai dumneavoastră.

- Din cîte știm pînă acum, HBC a fost furat. Nici unul dintre piloții noștri nu a fost...

- Nu sunt aici oficial. Am venit să vă spun doar, pentru că Tom nu-i aici. N-am știut ce să fac altceva. Am auzit-o pe Șeherazada și am aflat tot din întîmplare despre Tom.

Repetă ce-i spusese Șeherazada.

- Cum ar putea Tom să trăiască și ei să fie morți, cu toții?

McIver simți durerea din piept pornindu-se din nou.

- În numele lui Allah, spuneți-mi adevărul! Trebuie să știu. Tom trebuie să vă fi spus! Puteți avea încredere în mine! explodă tînărul, ieșindu-și din fire de îngrijorare. Trebuie să aveți încredere în mine. Poate că pot să v-ajut. Tom e într-o primejdie groaznică, ca și Șeherazada și

toate familiile noastre. Trebuie să aveţi încredere în mine! Cum a scăpat Tom?

McIver simţea plasa strîngîndu-se în jurul tuturor - Lochart, Petikin, el însuşi. Nu te pierde cu firea, îşi porunci. Ai grijă! Nu trebuie, nu poţi să-ţi permiţi să recunoşti ceva! Nu admite nimic!

- Din cîte ştiu, Tom nu era pe lîngă HBC!

- Mincinosule! spuse înfuriat tînărul şi izbucni iarăşi, aruncîndu-i în faţă ceea ce pusese cap la cap pe drumul pînă acolo, mergînd pe jos, luptîndu-se să se urce într-un autobuz, apoi din nou pe jos, sub ninsoarea care cădea, îngheţat şi disperat că trebuia să apară şi înaintea *komitehului*. Trebuie să fi semnat aprobarea. Tu sau Petikin! Şi numele lui Tom trebuie să fie pe aprobare. O ştim cu toţii prea bine. Tu şi toată... cît ne frecai cu respectatul regulamentelor, semnatul formularelor, "întotdeauna să ai un formular semnat". Ai făcut-o, nu-i aşa? Nu-i aşa? strigă.

- Ar fi mai bine să pleci, căpitane! spuse scurt McIver.

- Eşti la fel de implicat ca şi Tom, nu vezi? Ai intrat la apă ca şi...

- Cred c-ar fi mai bine s-o laşi baltă. Ştiu că eşti obosit şi e groaznic ce s-a-ntîmplat cu tatăl tău, spuse blînd McIver. Crede-mă, îmi pare foarte rău!

Nu se mai auzea nici un sunet în afara zumzetului domol al emiţătorului şi al generatorului care se afla deasupra, pe acoperiş. McIver aşteptă. Karim aşteptă. Apoi tînărul mişcă uşor din cap.

- Ai dreptate, spuse răguşit. De ce să te-ncrezi în mine? Încrederea s-a dus dintre noi. Lumea noastră a devenit Iadul pe Pămînt şi totul din pricina Şahului. Neam încrezut în el şi el ne-a trădat. A luat nişte aliaţi prefăcuţi, ne-a împuşcat generalii, a fugit şi ne-a lăsat în gunoi, plini de ruşine, pe mîna unor falşi *mullahi*. Jur pe Allah că poţi să te-ncrezi în mine, dar ce mai înseamnă

asta pentru tine, sau pentru oricine altcineva? Încrederea s-a dus dintre noi.

Obrazul i se strîmbă.

- Poate şi Allah a plecat dintre noi.

Emiţătorul din cealaltă încăpere trosni uşor, făcînd auziţi paraziţii de la vreo furtună, aiurea.

- Poţi să iei legătura cu Zagros? Şeherazada a zis că Tom s-a întors în dimineaţa asta.

- Am încercat mai devreme, dar nu pot să-i contactez! spuse McIver sincer. La vremea asta din an e aproape imposibil, dar am auzit că au ajuns cu bine. Baza noastră din Kowiss a transmis un raport chiar în după-amiaza asta.

- Ar fi bine... ar fi bine să-i spui lui Tom... să-i spui ce ţi-am zis. Spune-i s-o şteargă, zise Karim mohorît. Sunteţi toţi prea norocoşi, puteţi toţi pleca acasă...

Spre disperarea lui, explodă şi lacrimile i se scurseră pe obraji.

- Oh, băiete!

Plin de compasiune, McIver îl cuprinse pe după umeri, încercînd să-l liniştească pe tînărul de aceeaşi vîrstă cu propriul său fiu aflat departe, în Anglia, în siguranţă, născut din fericire englez, din fericire în siguranţă pe pămînt, medic şi neavînd nimic de-a face cu zborul. În siguranţă. Dumnezeule din ceruri! Cine dracu' e vreodată în siguranţă?!

Peste puţină vreme simţi tresăririle din pieptul tînărului rărindu-se. Ca să-i protejeze orgoliul, se trase înapoi, se-ntoarse şi, privind către chicinetă, spuse ca din întîmplare:

- Mă pregăteam să beau nişte ceai. Bei cu mine?

- Eu... aş bea doar puţină apă şi dup-aia... după asta, plec. Mulţumesc.

McIver se duse imediat să-i aducă. Sărmanul flăcău, se gîndea, cît de îngrozitore e întîmplarea asta cu tatăl său, un om atît de minunat, dur, sever, dar cinstit şi loial,

care n-a călcat niciodată un pas alături! Groaznic! Sfinte Dumnezeule! Dacă l-au împuşcat, o să ne-mpuşte pe toţi. O să fim cu toţii morţi foarte repede, într-o zi sau alta!

- Uite, spuse îngreţoşat, întinzîndu-i lui Karim paharul.

Tînărul primi, stînjenit că-şi pierduse controlul în faţa unui străin.

- Mulţumesc. Noapte bună!

Îl văzu pe McIver privindu-l ciudat.

- Ce e?

- Doar o idee neaşteptată, Karim. Ai acces la turnul Doshan Tappeh?

-Nu ştiu. De ce?

- Dac-ai putea, fără ca cineva să ştie ce vrei, poate c-ai putea să obţii aprobarea HBC. Trebuie să fie în registrul de decolări, dacă au folosit vreunul în ziua aia. Şi-atunci putem să vedem, nu-i aşa, cine îl pilota. Ei?

- Da, dar la ce-ar folosi? spuse Karim, urmărind cu atenţie ochii şterşi de pe chipul colţuros. Au fost în funcţiune înregistratoarele automate.

- Poate da, poate nu. S-au dus lupte pe-acolo. Poate că n-au fost atît de eficienţi. După cîte ştim, oricine a luat HBC nu a avut aprobarea verbală de la turn. A decolat pur şi simplu. Poate că în fierbinţeala momentului nici n-au înregistrat vreo aprobare.

Speranţa lui McIver creştea pe măsură ce răsucea ideea. Doar registrul ar spune. Registrul de zbor, nu-i aşa?

Karim încerca să ghicească încotro îl împingea McIver.

- Şi dacă scrie "Tom Lochart"?

- Nu ştiu cum s-ar putea, pentru că atunci ar avea semnătura mea pe el şi-atunci, ei, atunci ar trebui să fie un fals.

McIver ura minciunile, istorioara lui încropită la iuţeală sunînd din ce în ce mai prost, pe clipă ce trecea.

- Singura aprobare pe care am semnat-o a fost pentru Nogger Lane, să ducă niște piese de schimb la Bandar-e Delam, dar am anulat-o inainte de a pleca. Piesele nu erau atit de importante și pînă una-alta HBC a fost furat.

- Aprobarea este singura dovadă?

- Numai Dumnezeu știe asta! Dacă aprobarea spune "Tom Lochart" și ē semnată de mine, e un fals. Un fals ca ăsta ar putea să provoace o mulțime de necazuri și ca atare n-ar trebui să existe, nu-i așa?

Karim scuturā încetișor din cap, ajungînd deja, în gînd, la turn, pe lîngă gărzi - or fi cumva santinele? -, găsind registrul și pagina potrivită și văzînd una dintre Gărzile Verzi în ușă, ucigîndu-l, luînd registrul și alergînd la fel de tăcut și de tainic precum intrase, ducîndu-se la *Ayatolah*, dezvăluindu-i monstruoasa erima comisă împotriva tatălui său, *Ayatolahul* înțelept înțelegînd, nu ca acești ciini care își bat joc de Cuvînt, poruncind imediat răzbunarea în numele lui Allah cel Unic. Apoi ducîndu-se la Meshang și spunîndu-i lui că familia era salvată, dar și mai important, știind că Șeherazada, pe care el o iubea cu disperare și o dorea cu disperare, dar pe care n-ar fi putut s-o aibă vreodată în această viață - îi era văr primar și era împotriva legilor Coranului - era de asemenea salvată.

- Aprobarea n-ar trebui să existe, spuse obosit. Am să-nçerc. Da, am să-ncerc. Ce s-a-ntîmplat cu Tom?

În spatele lui McIver telexul începu să clănțăne. Amîndoi tresăriră. McIver se întoarse spre Karim.

- Cînd îl vezi, întreabă-l pe el! Asta-i cel mai potrivit lucru. Nu-i așa? Întreabă-l pe Tom.

- *Salaam*.

Își strînseră mîinile și el plecă, iar McIver încuie ușa.

Telexul era de la Genny, din Al Shargaz. "Salut puștiu' nr. 1! Am vorbit îndelung cu Chinezoiul, care sosește mîine noapte, luni, și o să fie în avionul de Teheran marți. A spus că este absolut necesar să te

intilnești cu el la aeroport pentru discuții. Aici au fost făcute toate pregătirile pentru reparațiile elicopterelor și întoarcere rapidă. Te rog, confirmă. Am vorbit cu copiii din Anglia și totul e-n regulă. Mă distrez grozav aici, colind orașul și mă bucur că nu ești aici. De ce nu ești? McAllister."

McAllister era numele ei de fată și-l folosea numai cînd era foarte supărată pe el.

- Buna mea bătrînică! spuse cu glas tare, citindu-l.

Telexul îl făcu să se simtă mai bine. Mă bucur că e-n siguranță și-afară din porcăria asta. Mă bucur c-a vorbit cu copiii. Asta o s-o facă mai veselă. Băbuța mea! Reciti telexul. Ce dracu' e atît de important pentru Andy? O să aflu destul de curînd. Cel puțin putem avea legătura prin Al Shargaz. Se așeză la biroul secretarei și începu să dactilografieze confirmarea.

Pe înserat primise un telex de la sediul din Aberdeen, dar sosise deformat. Doar semnătura mai era inteligibilă: "Gavallan". Trimisese înapoi o cerere de repetare a transmisiei și aștepta de-atunci. În seara asta recepția radio era la fel de proastă.

Umblau zvonuri de viscole în munți și BBC World Service, a cărui transmisie oscila groaznic, mai rău decît de obicei, vorbea de furtuni extraordinare de-a curmezișul întregii Europe și a coastei de est a Americii și inundații cumplite în Brazilia. Știrile erau în general proaste: greve nesfîrșite în Anglia, lupte grele între chinezi și armatele vietnameze, un avion civil rodezian ce venea la aterizare doborît de guerilă, era de așteptat ca președintele Carter să ordone raționalizarea benzinei, sovieticii testau o rachetă de croazieră de două mii cinci sute de kilometri, și în Iran "președintele Yaser Arafat s-a întîlnit cu *Ayatolahul* Khomeini în mijlocul unei manifestații tumultuoase de bun venit; cei doi lideri s-au îmbrățișat public, iar OEP a preluat clădirea Ambasadei Israeliene din Teheran. S-a comunicat împușcarea altor patru generali. Lupte grele continuă în Azerbaidjan între forțele adverse și cele fidele lui Khomeini. Primul ministru Bazagran a ordonat închiderea celor două posturi

americane de ascultare de la granița sovieto-iraniană și pregătește o intîlnire între ambasadorul sovietic și *Ayatolahul* Khomeini, în următoarele cîteva zile, ca să discute diferențele de opinii..."

Deprimat, McIver închisese aparatul, efortul de-a încerca să deslușească știrile printre paraziți dîndu-i o durere de cap cumplită. Migrena îl chinuise toată ziua. Începuse după întîlnirea de dimineață cu ministrul Ali Kia. Kia acceptase cecurile pentru banca din Elveția - "taxele" pentru cele trei aparate care trebuiau să plece - și de asemenea pentru cinci aterizări și decolări ale avionului și promisese să afle ce se-ntîmplase cu expulzările de la Zagros.

- Pînă atunci transmiteți *komitehului* de la Zagros că ordinul lor este anulat de acest departament pînă la noi investigații.

Mare scofală o să facă asta cînd ți se proptește-n față țeava unei puști! își zise. Mă întreb ce fac acum Erikki și Nogger. După-amiază sosise un telex transmis de Tabriz ATC din partea companiei *Iran-Timber*. "Căpitanii Yokkonen și Lane sunt necesari aici pentru lucrări de urgență, timp de trei zile. Termenii obișnuiți pentru aparat. Mulțumesc". Era semnat ca de obicei de managerul regional și era o cerere obișnuită. E mai bine pentru Nogger decît să stea pe fund aici, își zise. Mă întreb de ce avea nevoie tatăl lui Azadeh de ea?

Prompt, la 7,30 după-amiază, Kowissul începuse să transmită, dar transmisia era abia doi pe cinci, atît cît să fie audibilă parțial, și oscila prost. Freddy Ayre raportase că Starke se întorsese neatins.

- Slavă Domnului!

- Repe... Vă aud... pe voi... unu pe cinci, căp...ver!

- Repet, spusese el mai încet și atent. Spune-i lui Starke că sunt foarte bucuros că s-a întors. E teafăr?

-...tanul Starke...spuns...bări... *iteh*...ii.

- Repetă, Kowiss.

- Repet, căpit...arke a răs,..bărilor *komi*... sa...

- Te aud unu pe cinci. Încearcă din nou la nouă dimineața, sau mai bine o să rămîn aici pînă tîrziu și o să încerc în jur de unsprezece.

- Înțeleg...tîrziu... unsprezece noaptea.
- Da. În jur de unsprezece noaptea.
- Căpitan...Lochart și Jean-Luc...Zagros...bine.

Restul transmisiei fusese incomprehensibil. Se așezase pe scaun și începuse să aștepte. Așteptînd, ațipise puțin, citise puțin și-acum, așezat lîngă telex, aruncă din nou o privire la ceas. 10,30.

- Îndată ce termin cu chestia asta, o să chem Kowissul, spuse cu glas tare.

Isprăvi atent telexul pentru soția sa, adăugînd pentru Manuela că totul e în ordine la Kowiss. Este, își zise, cîtă vreme Starke s-a întors înapoi și e teafăr și toți băieții sunt teferi. Strecură banda perforată în cititorul de bandă, formă numărul pentru Al Shargaz, așteptă interminabil răspunsul, apoi apăsă butonul de transmisie. Banda șerpui în suportul ei. Încă o așteptare lungă, dar codul de recepție al Al Shargazului îi parveni în cele din urmă.

- Bun!

Se ridică și se întinse. În sertarul mesei se aflau pilulele și o luă pe a doua din acea zi.

- Afurisită tensiune! mormăi.

Avusese tensiunea șaisprezece cu unsprezece la ultimul control medical. Pastilele o aduseseră pînă la un confortabil treisprezece cu opt.

- Da' ascultă, Mac, asta nu-nseamnă că poți să dai pe gît whisky, vin, ouă și frișcă. Colesterolul tău e...

- Ce afurist de whisky și frișcă? Pentru Dumnezeu, Doc, aici suntem în Iran!

Își aminti cît de nervos fusese și, cînd Genny întrebase "Cum a fost?", răspunsese:

- Grozav, mai bine decît ultima dată și nu mă mai cicăli atît! La dracu', nu pot să fac nimic în plus față de ce fac deja, dar sigur că mi-ar prinde bine un whisky mare cu sifon și gheață și dup-aia încă unul!

În seif se găsea mai întotdeauna o sticlă, iar în micul frigider - gheață și sifon. Acum nu mai era nici urmă. Rezervele erau pe zero. Își făcu o cană cu ceai. Ce-o fi cu Karim și HBC? O să mă gîndesc la asta mai tîrziu, acum e unsprezece noaptea.

- Kowiss, aici Teheranul, mă auziți?

Răbdător, chemă şi rechemă, apoi se opri. Peste un sfert de oră încercă din nou. Nici un contact.

- Trebuie să fie furtuna, spuse, pierzindu-şi răbdarea. La dracu', încerc de-acasă!

Îşi puse paltonul şi urcă scara în spirală pe acoperiş, ca să verifice nivelul combustibilului din generator. Noaptea era foarte întunecoasă şi tăcută, rar de tot cîte-un foc de armă, iar cele care se-auzeau erau atenuate de ninsoare. Nu vedea pe nicăieri nici o urmă de lumină. Zăpada încă mai cădea alene, se depuseseră aproape doisprezece centimetri din zori. O şterse de pe faţă şi lumină indicatorul cu lanterna. Nivelul combustibilului era în regulă, dar ar trebui să facă cumva rost de cîteva kilograme în următoarele cîteva zile. Drăcia dracului, ce-o fi cu HBC? Dacă Karim ar putea să facă rost de registru şi registrul ar putea fi distrus, n-ar mai rămîne nici o urmă. Nu-i aşa? Da. Dar cum rămîne cu alimentarea la Isfahan? Pierdut în gînduri, se întoarse, încuie şi, folosind lanterna ca să-şi lumineze drumul, o porni în jos pe scări cele cinci etaje. Nu auzi telexul trezit la viaţă în spatele lui. În garaj se duse pînă la maşină şi-o descuie. Inima îi tresări cînd văzu apropiindu-se o siluetă înaltă. SAVAK şi HBC îi apărură brusc în minte. Aproape scăpă lanterna din mînă. Dar bărbatul era Armstrong, într-un impermeabil închis la culoare şi cu pălărie neagră.

- Iartă-mă, căpitane McIver, n-am vrut să te sperii.

- Ei bine, ai reuşit, spuse el furios, cu inima încă bătînd să-i spargă pieptul. De ce dracu' nu te-anunţi şi nu vii sus, în birou, în loc să te-ascunzi în afurisitele astea de umbre, ca un afurisit de răufăcător?

- S-ar putea să mai ai şi alţi vizitatori. Am văzut unul ieşind, aşa că m-am gîndit c-ar fi mai bine s-aştept. Iartă-mă Te rog, coboară lumina lanternei.

Furios, McIver făcu ce i se ceruse. De cînd Gavallan i-l arătase pe Armstrong, îşi scotocise memoria, dar nu îşi amintea să se fi întîlnit vreodată cu el. "Serviciul Secret şi CID" nu avea darul să-i îndepărteze dezgustul.

- Unde dracu' ai fost? Te-am aşteptat la aeroport, dar nu ai apărut!

- Da, îmi pare rău. Cînd se-ntoarce avionul la Teheran?

- Marţi - dacă vrea Dumnezeu. De ce?

- Aproximativ cînd?

- La prînz. De ce?

- Asta ar fi minunat. Trebuie s-ajung la Tabriz. Aş putea să-l închiriez - eu şi un prieten?

- Nici vorbă! N-aş putea obţine niciodată aprobarea. Şi cine-i prietenul?

- Garantez eu aprobarea. Iartă-mă, căpitane, dar e foarte important.

- Am auzit c-au fost lupte grele în Tabriz. S-a spus la radio azi-noapte. Îmi pare rău, nu pot să autorizez asta. Ar fi un risc inutil pentru echipaj.

- Domnul Talbot ar fi chiar bucuros să alăture rugămintea lui pentru o mînă de ajutor, spuse Armstrong cu aceeaşi voce răbdătoare şi liniştită.

- Nu, îmi pare rău.

McIver se-ntoarse, dar fu oprit de neaşteptatul venin din vocea celuilalt.

- Mai înainte de-a pleca, pot să te-ntreb despre HBC şi Lochart, partenerul tău Valik şi soţia lui şi cei doi copii?

McIver împietri. Zărea chipul ca sculptat şi gura cu buze dure şi ochii care clipeau în lumina reflectată de lanternă.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

Armstrong băgă mîna în buzunar şi scoase o bucată de hîrtie, ridicîndu-i-o pînă în dreptul ochilor. Căpitanul îndreptă cercul de lumină spre ea. Hîrtia era o fotocopie a unei înregistrări dintr-un registru de zbor. Scrisul era îngrijit. "EP-HBC aprobat la 0620 pentru un *charter IHC* către Bandar-e Delam; livrare de piese de schimb; pilot: căpitan Tom Lochart; zbor autorizat de căpitanul McIver". Jumătatea inferioară a hîrtiei era o fotocopie a aprobării propriu-zise, semnată de el, cu căpitanul

N. Line trecut pe ea şi scris: "bolnav" şi înlocuit cu căpitanul T. Lochart. Înlocuit.

- Un dar, cu complimentele mele.

- De unde-i luat-o?

- Cînd avionul intră în spaţiul aerian al Teheranului, transmite-i căpitanului Hogg că are un zbor imediat la Tabriz. O s-aveţi aprobarea la vremea potrivită!

- Nu, nu văd...

- Dacă nu aranjezi totul bucuros şi mai ales în linişte, doar între noi, spuse Armstrong cu asemenea hotărîre că McIver se simţi cuprins de spaimă, originalul acestora ajunge la SAVAK, redenumit SAVAMA.

- Ăsta-i şantaj!

- E un tîrg.

Armstrong îi înghesui hîrtia în mînă, pregătindu-se de plecare.

- Aşteaptă! Unde sunt originalele?

- Nu în mîinile lor, pînă una alta!

- Dacă fac ce spui, le primesc înapoi?

- Cred că glumeşti! Sigur că nu primeşti nimic!

- Asta nu-i cinstit! Asta nu-i cinstit deloc, fir-ai al dracului!

Armstrong se întoarse spre el, privindu-l de sus, cu chipul ca o mască.

- Sigur că nu-i cinstit. Dacă le primeşti înapoi, ai ieşit din joc, nu-i aşa? Toţi! Cîtă vreme astea există, ai să faci ceea ce ţi se cere, nu-i aşa?

- Eşti un ticălos împuţit!

- Şi tu eşti un prost care ar trebui să aibă grijă de tensiunea lui.

McIver rămase cu gura căscată.

- Cum de ştii şi asta?

- Ai rămîne uluit cîte ştiu despre tine şi Genevere McAllister şi Andrew Gavallan şi Nobila Casă şi-o mulţime de alte lucruri pe care n-am început încă să le folosesc.

Vocea lui Armstrong deveni mai aspră, oboseala și neliniștea împiedicîndu-l să se stăpînească.

- Nu-nțelegeți, fir-ați ai dracului, că există o foarte mare probabilitate ca tancurile și avioanele sovietice să fie definitiv staționate de partea asta a strîmtorii Hormuz și Iranul să fie o afurisită de provincie sovietică? Am obosit să mă tot joc de-a creșa cu voi, cretinilor! Faceți doar ceea ce vă spun, fără să cîrîiți, sau de nu, vă trimit pe toți la dracu'!

BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

James Clavell

VÎRTEJUL

EDITURA ORIZONTURI

CUPRINS

Cartea a II-a
Marți, 20 februarie 1979.....5

Cartea a III-a

Joi, 22 februarie 1979 79
Vineri, 23 februarie 1979 105
Duminică, 25 februarie 1979 225
Marți, 27 februarie 1979 305
Miercuri, 28 februarie 1979 347
Joi, 1 martie 1979 387

Cartea a IV-a

Vineri, 2 martie 1979 483
Sîmbătă, 3 martie 1979 733
Duminică, 4 martie 1979 801

MARȚI
20 februarie 1979

CAPITOLUL 39

Tabriz; ora 5,12 dimineața. În coliba de la marginea domeniului Hanului, Ross se trezi brusc. Rămase nemișcat, păstrîndu-și respirația regulată, dar cu toate simțurile concentrate. Părea că nu se-ntîmplă nimic deosebit, doar obișnuitele insecte și dimensiunile minuscule ale încăperii. Prin fereastră se vedea noaptea întunecoasă, cu cerul în cea mai mare parte înnorat. Pe cealaltă saltea de paie, Gueng dormea ghemuit, respirînd normal. Din pricina frigului, amîndoi bărbații se culcaseră îmbrăcați.

Fără zgomot, Ross se duse la fereastră și scrută întunericul. Apoi, chiar lîngă urechea lui, Gueng șopti:

- Ce e, *sahib*?

- Nu știu. Poate nimic.

Gueng îl înghionti și arătă cu degetul. Pe scaunul din fața ușii nu se afla nici o santinelă.

- Poate că s-a dus să-și facă nevoile.

Întotdeauna fusese cel puțin o santinelă. Zi și noapte. Noaptea trecută fuseseră două, așa că Ross își făcuse un fel de momîie în pat și, lăsîndu-l pe Gueng să le distragă atenția, se strecurase afară pe fereastra din spate, ducîndu-se singur la întîlnirea cu Erikki și Azadeh.

La întoarcere fusese cît pe ce să dea peste o patrulă, dar santinelele fuseseră somnoroase și neatente, așa că putuse să treacă pe lîngă ele.

- Aruncă un ochi pe fereastra din spate, șopti Ross.

Priviră și așteptară. Pînă în zori mai e cam o oră, se gîndi.

- *Sahib*, poate a fost doar un duh al muntelui, spuse Gueng încetișor.

În Pămîntul de Deasupra Lumii era o superstiție că duhurile vizitau noaptea paturile bărbaților, femeilor și copiilor care dormeau, pentru a face fapte bune sau rele

și că visurile erau poveștile pe care le șopteau ei. Bărbatul mărunt sonda întunericul cu ochii și urechile.

- Mă gîndesc că poate ar trebui să dăm puțină atenție duhurilor.

Se întoarse la patul său, își trase cizmele, puse talismanul pe care-l păstrase sub pernă înapoi în buzunarul uniformei, apoi îmbrăcă halatul de nomad și turbanul. Verifică îndemînatic grenada și carabina și-și pregăti ranița grea care adăpostea muniția, grenadele, apa și ceva hrană. N-avea nevoie să-și verifice *kukriul,* acesta nu-l părăsea niciodată, întotdeauna uns și curățat în fiecare noapte înainte de culcare.

Ross era la fel de pregătit. Pregătit pentru ce? se întrebă. Abia te-ai trezit de cinci minute și ești cu pumnalul pregătit, piedica trasă la armă, pentru ce? Dacă Abdullah ar fi vrut să-ți facă rău, ți-ar fi luat deja armele. Sau ar fi încercat să ți le ia.

În după-amiaza ce trecuse auziseră un '206 decolînd și la scurt timp după aceea îi vizitase Abdullah.

- A, căpitane! Iartă-mă pentru întîrziere, dar alarma provocată de venirea domniei tale e mai mare ca oricînd. Prietenii noștri sovietici au pus un preț foarte mare pe capetele voastre! spusese jovial. Îndeajuns să mă tenteze și pe mine, poate!

- Să sperăm că nu, *sir*! Cît de mult mai trebuie să așteptăm?

- Cîteva zile, nu mai mult. Se pare că sovieticii vă vor foarte mult. Am primit o altă delegație din partea lor, care îmi cerea să îi ajut să vă prindă. Prima a fost înainte de-a sosi voi. Dar nu vă faceți griji, știu unde e viitorul Iranului.

Noaptea trecută Erikki confirmase știrea despre recompensă.

- Azi am fost lîngă Sabalan, să curățăm un alt amplasament radar. Cred că unii dintre muncitori erau ruși. Mulți dintre cei de la graniță vorbesc rusește și spuneau că speră să fie ei cei care o să-l prindă pe sabotorul englez cel înalt și pe ajutorul lui. Recompensa e de cinci cai, cinci cămile și cincizeci de oi. E o avere. Și

dac-au aflat de tine atît de departe spre nord, sigur că te caută şi pe-aici.

- Sovieticii te supravegheau?

- Numai Cimtarga. Dar totuşi nu părea să răspundă de lucrare, numai de mine şi de aparat. Cei care vorbeau ruseşte m-au tot întrebat cînd o să trecem cu toate forţele peste graniţă.

- Dumnezeule! Aveau vreun motiv să spună asta?

- Mă îndoiesc. Doar zvonuri. Oamenii de aici se hrănesc cu ele. Am spus: "Niciodată", dar omul a pufnit în rîs şi a zis că ştie că avem coloane de tancuri şi armate care aşteaptă. Că le văzuse. Nu vorbesc farsi, aşa că nu ştiu dacă nu era alt spion KGB deghizat în nomad.

- Ce aduceai, ceva important?

- Nu ştiu. Nişte computere şi o mulţime de cutii negre şi nişte hîrtii. M-au ţinut departe de ele, dar nici una din ele nu este desfăcută de experţi, doar smulse din pereţi, firele tăiate, lăsate să atîrne şi puse una peste alta, neglijent. Singurul lucru de care sunt interesaţi muncitorii sunt depozitele, ţigările în special.

Vorbiseră despre evadare. Era cu neputinţă să pună la cale un plan. Prea multe necunoscute.

- Nu ştiu cîtă vreme vor să pilotez, spusese Erikki. Ticălosul ăla, Cimtarga, mi-a spus că primul ministru Bazargan a ordonat americanilor să plece din cele două amplasamente aflate departe către est, lîngă Turcia, ultimele la care vor ajunge. Le-a ordonat să plece imediat şi să lase echipamentul intact. Ar trebui să zburăm acolo mîine.

- Ai folosit astăzi elicopterul mic?

- Nu. Pilota Nogger Lane, unul dintre căpitanii noştri. A venit aici cu noi ca să-l ia înapoi la Teheran. Managerul bazei mi-a zis că l-au luat pe Nogger ca să facă recunoaştere în unele locuri unde se mai duc încă lupte. Dacă McIver n-o să mai primească nici o veste de la noi, o să sară-n sus şi-o să trimită un echipaj de cercetare. Asta s-ar putea să ne mai dea o şansă. Ce-i cu tine?

- Am putea să ne strecurăm de-aici. Devin din ce în ce mai nervos în împuţiciunea aia de colibă. Dacă o ştergem, ne-am putea îndrepta spre baza voastră, şi o să

ne-ascundem în pădure. Dacă putem, o să luăm legătura cu tine, dar nu ne-aștepta. E bine?

- Da, dar nu vă-ncredeți în nimeni la bază, în afară de cei doi mecanici ai noștri, Dibble și Arberry.

- Pot să fac ceva pentru tine?

- Ai putea să-mi lași o grenadă?

- Sigur. Ai folosit vreuna vreodată?

- Nu, dar știu cum funcționează.

- Uite, tragi de inel și numeri pîn' la trei, nu patru. Și-o arunci. Ai nevoie de armă?

- Nu, mulțumesc, am cuțitul, dar grenada s-ar putea să-mi fie de folos.

- Amintește-ți că poate fi destul de periculoasă. Acum o să plec. Noroc!

Ross se uitase la Azadeh cînd spusese asta, bucurîndu-se de frumusețea ei, atît de conștient că vremea lor era deja scrisă în stele și pe aripile vîntului sau în dangătul clopotelor care făceau atît de mult parte din vara ținuturilor muntoase, ca și vîrfurile munților înșiși, întrebîndu-se de ce nu răspunsese niciodată la scrisorile sale. Școala îi răspunsese că plecase. Plecată acasă. Plecată!

În ultima zi petrecută împreună, ea spusese:

- Toate cele care s-au petrecut s-ar putea să nu se mai petreacă vreodată, Johnny Ochi-frumoși.

- Știu. Dacă nu, am să mor fericit, pentru că știu ce-nseamnă dragostea adevărată. Te iubesc, Azadeh!

Ultimul sărut. Apoi trenul se îndepărtase și el fluturase mîna în semn de adio pînă o pierduse din vedere. Pierdută pentru totdeauna.

Poate că amîndoi știam că era pentru totdeauna, își zise așteptînd în întunericul colibei, încercînd să hotărască ce să facă: să mai aștepte, să doarmă sau să fugă. Poate e cum a spus Hanul și suntem în siguranță aici, pentru moment. N-avem nici un motiv să nu ne încredem deloc în el. Vien Rosemont nu a fost un prost și a spus să avem încredere...

- *Sahib*!

Auzi pașii furișați în aceeași clipă. Amîndoi bărbații se așezară în apărare, acoperindu-se unul pe celălalt,

amîndoi bucuroşi că venise vremea de acţiune. Uşa se deschise încet. În cadrul ei apăru un duh fantomatic al muntelui, scrutînd întunericul adînc al colibei - o umbră şi un chip palid.

Spre uluirea lui o recunoscu pe Azadeh, *chadorul* contopind-o cu noaptea. Avea chipul umflat de plîns.

- Johnny! şopti ea neliniştită.

O vreme Ross nu se mişcă, aşteptînd încă duşmanii cu arma coborîtă.

- Azadeh, aici, în spatele uşii, şopti la rîndul lui, incercînd să se adapteze situaţiei.

Iute, urmaţi-mă! Sunteţi amîndoi în primejdie! Grăbiţi-vă!

Fata fugi, topindu-se în noapte. Ross îl văzu pe Gueng scuturînd din cap nesigur şi ezită, apoi hotărî.

- Mergem!

Deschise uşa şi fugi după ea în lumina palidă a lunii. Gueng îl urmă într-o latură, acoperindu-l automat. Îi aştepta sub copaci. Înainte de-a ajunge la ea, le făcu semn să o urmeze, conducîndu-i fără şovăială pe drumul prin livadă, împrejurul unor clădiri. Zăpada le ascundea zgomotul paşilor, dar lăsa urme şi era foarte conştient de ele.

Se afla la zece paşi în urma ei, supraveghind grijuliu terenul, întrebîndu-se ce primejdie şi de ce plînsese şi unde-i Erikki. Norii se jucau cu luna, ascunzînd-o de multe ori. De cîte ori ieşea la iveală, Azadeh se oprea şi le făcea semn să se oprească şi ei şi să aştepte, apoi pornea din nou, folosind bine acoperirea terenului. Se întrebă unde învăţase ea felul de a se purta al oamenilor pădurii şi-apoi şi-l aminti pe Erikki şi uriaşul său pumnal, finlandezii şi Finlanda - ţara lacurilor şi a pădurilor şi munţilor şi trolilor şi vînătorilor.

Concentrează-te, prostule! Ai destulă vreme mai tîrziu să-ţi laşi mintea să hoinărească, nu acum, cînd îi poţi primejdui pe toţi! Concentrează-te!

Ochii lui scrutau împrejurimile, pîndind orice pericol. În curînd se găsiră în apropierea zidului împrejmuitor. Zidul era înalt de trei metri şi făcut din piatră cioplită, cu o fişie largă de iarbă cosită între el şi copaci.

Le făcu semn din nou să se oprească şi şă stea ascunşi şi ieşi la loc deschis, căutînd un loc anume. Îl găsi fără multe probleme şi îi chemă. Mai înainte de-a ajunge lîngă ea, începuse deja să se cațăre, picioarele şi mîinile ei găsind cu uşurință ridicături şi crăpături şi sprijin, unele naturale, altele inteligent construite ca să facă urcuşul uşor.

Luna intră într-o porțiune senină de cer şi el se simți gol şi începu să urce mai repede. Cînd ajunse în vîrf, ea era deja la jumătate de partea cealaltă. Trecu peste coama zidului şi descoperi sprijin pentru picioare şi rămase aplecat la umbra zidului, aşteptîndu-l pe Gueng. Neliniştea lui crescu pînă cînd îi văzu umbra țişnind de sub copaci şi ajungînd fără probleme la piciorul zidului. Coborîşul fu mult mai dificil şi alunecă şi căzu ultimii doi metri. Înjură şi privi îndelung în jur ca să se orienteze. Ea se afla deja dincolo de drumul care înconjura domeniul, îndreptîndu-se spre o ridicătură stîncoasă de pe coasta abruptă a muntelui, la două sute de metri mai departe. În jos şi către stînga se zărea o parte a Tabrizului şi flăcări de partea cealaltă a oraşului, lîngă aeroport. Se auzeau focuri depărtate de armă.

Gueng aterizâ perfect lîngă el, rînji şi-i făcu semn înainte. Cînd ajunseră la ridicătură, ea dispăruse.

- Johnny, aici!

Zări mica crăpătură din stîncă şi înaintă. Era loc îndeajuns cît să se strecoare. Aşteptă pînă cînd veni şi Gueng, apoi trecu prin deschizătură în întuneric. Mîna ei apăru şi-l călăuzi către o latură. Îl chemă pe Gueng şi făcu acelaşi lucru şi pentru el, apoi trase o perdea groasă de piele peste deschizătură.

Ross căută în raniță lanterna, dar mai înainte de-a o găsi, se aprinse un chibrit. Azadeh ferea flacăra cu palma făcută căuş. Înghenunche şi aprinse luminarea aflată într-o nişă.

Aruncă iute o privire în jur. Perdeaua de la intrare părea destul de groasă ca să nu treacă lumina, peştera spațioasă, călduroasă şi uscată; pături, covoare vechi pe pămînt, cîteva ustensile pentru băut şi mîncat, nişte cărți şi jucării pe un raft natural.

Ah, ascunzătoarea unui copil, se gîndi şi îşi întoarse privirile către ea.

Stătea îngenuncheată lîngă lumînare, cu spatele către el şi, cînd trase *chadorul* de pe cap, deveni din nou Azadeh.

- Uite...

Îi întinse nişte apă din plosca sa. O primi bucuroasă, dar îşi feri ochii. Aruncă o privire scurtă către Gueng şi citi ce era în mintea lui.

- Azadeh, te deranjează dacă stingem lumina? Acum, că ştim unde suntem... şi putem trage draperia ca să vedem şi să auzim mai bine. Am o lanternă dac-o fi nevoie.

- O, da. Da, desigur.

Se-ntoarse înapoi la lumînare.

- O, numai o clipă, iartă-mă.

Pe raft, nebăgată în seamă, era o oglindă. O ridică şi se privi cu atenţie, displăcîndu-i ceea ce vedea: şiroaiele de sudoare şi ochii umflaţi. Îndepărtă la iuţeală nişte urme, luă pieptenul şi-şi aranjă părul cît de bine putu. O ultimă verificare în oglindă şi stinse lumina.

- Iartă-mă, spuse.

Gueng trase draperia la o parte şi ieşi prin crăpătură, rămînînd afară, ascultînd. Focuri de armă dinspre oraş. Cîteva clădiri arzînd lîngă singura pistă a aeroportului, jos, către dreapta. Nici o lumină în zona aeroportului şi foarte puţine în oraşul propriu-zis. Cîteva faruri de maşini pe străzi. Palatul încă întunecat şi tăcut. Nu simţea nici o primejdie. Se întoarse înapoi şi-i spuse lui Ross ce văzuse, vorbind gurkali.

- Ar fi mai bine să stau afară. E mai sigur. Nu prea e timp, *sahib*.

- Da.

Ross auzise neliniştea din glasul lui, dar nu comentă. Ştia motivul.

- Eşti teafără, Azadeh? întrebă în şoaptă.

- Da, acum sunt. E mai bine în întuneric. Iartă-mă că arăt în halul ăsta, dar acum e mai bine.

- Ce e cu toate astea? Şi unde ţi-e bărbatul?

Folosi cuvîntul deliberat şi-o auzi mişcînd în întuneric.

- Chiar imediat după ce ai plecat, noaptea trecută, a venit Cimtarga cu un paznic şi i-a spus lui Erikki că trebuie să se-mbrace şi să plece imediat. Omul ăsta, Cimtarga, a spus că-i pare rău, dar era o schimbare de plan şi voia să plece imediat. Iar eu, eu eram chemată la tata, imediat. Mai înainte de a intra în camera lui l-am auzit dînd porunci ca voi doi să fiţi prinşi şi dezarmaţi imediat după răsăritul soarelui.

Vocea ei era încordată.

- Plănuia să trimită după voi amîndoi, să discute plecarea voastră mîine, dar lîngă fermă aveaţi să fiţi atraşi într-o capcană, legaţi, puşi într-un camion şi trimişi în nord.

- Unde-n nord?

- La Tbilisi.

Ea continuă grăbită, cu glas nervos.

- Nu ştiam ce să fac. N-aveam cum să vă avertizez. Sunt păzită la fel de atent ca şi voi şi ţinută departe de ceilalţi. Cînd l-am văzut pe tata, mi-a zis că Erikki n-o să se-ntoarcă vreo cîteva zile, că astăzi el, tatăl meu, avea să plece într-o călătorie de afaceri la Tbilisi şi că... că o să mă duc cu el. A spus... a spus că o să lipsim două sau trei zile şi că pînă atunci... Erikki o să fie terminat şi după aceea o să ne-ntoarcem la Teheran.

Sta gata să izbucnească în lacrimi.

- Sunt atît de speriată! Sunt atît de speriată că s-ar putea să i se-ntîmple ceva lui Erikki...

- Erikki o să se descurce foarte bine, spuse fără să-nţeleagă ce era cu Tbilisi, încercînd să hotărască în privinţa Hanului.

Îşi amintea mereu de Vien. "Încrede-te în Abdullah cu ochii închişi şi nu crede minciunile despre el"! Şi totuşi iată că Azadeh spunea exact contrariul. O privi fără s-o zărească, urînd întunericul, dorind să-i vadă chipul, ochii, gîndindu-se că poate ar fi putut citi ceva în adîncul lor. Aş vrea din tot sufletul să-mi fi spus toate astea de partea

cealaltă a afurisitului ăluia de zid sau la colibă. Se simţea din ce în ce mai nervos.

- Christoase, santinela! Azadeh, santinela, ştii ce s-a-ntîmplat cu ea?

- O, da, eu... am mituit-o, Johnny! Am mituit-o ca să plece o jumătate de oră. Era singurul fel în care puteam... Era singurul fel!

- Sfinte Dumnezeule! murmură. Poţi să te-ncrezi în el?

- O, da. Ali este... e cu tata de ani de zile. Îl cunosc de cînd aveam şapte ani şi i-am dat peşcheş nişte bijuterii - de-ajuns pentru el şi familia lui ani de zile. Dar, Johnny, mă-ngrijorează Erikki. Sunt atît de îngrijorată!

- N-ai de ce, Azadeh. Nu a spus Erikki că s-ar putea să-l trimită în apropierea garniţei cu Turcia? adăugă încurajator, grăbit s-o vadă înapoi în siguranţă. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ne-ai avertizat! Haide! Întîi ar trebui să te trimitem...

- O, nu, nu pot! explodă ea. Nu înţelegi? Tata o să mă ducă în nord şi n-am să mai scap niciodată de-acolo! Niciodată! Tata mă urăşte şi-o să mă lase cu Mzytryk. Ştiu c-o s-o facă! Ştiu!

- Dar cum rămîne cu Erikki? Nu poţi pur şi simplu să fugi...

- O, ba da, trebuie, Johnny! Trebuie! Nu-ndrăznesc să aştept! Nu-ndrăznesc să mă duc la Tbilisi. E mult mai sigur pentru Erikki dacă fug acum. Mult mai sigur!

- Ce spui? Nu poţi să fugi chiar aşa! Asta-i o nebunie! Să zicem că Erikki se-ntoarce la noapte şi află că eşti plecată...

- I-am lăsat un bilet. Ne-am înţeles că în caz de urgenţă să-i las un bilet într-un loc tainic din camera noastră. N-aveam nici un alt mod de a comunica unul cu altul dacă tata ar fi făcut ceva cît timp el era plecat. Erikki o să afle. Şi mai e ceva: astăzi, în jurul prînzului, tata se duce la aeroport. Trebuie să primească pe cineva care soseşte c-un avion. Cineva de la Teheran, nu ştiu cine e sau despre ce vor vorbi, dar cred că ai putea... poate ai reuşi să-i convingi să ne ia înapoi la Teheran, sau ne-am

putea strecura la bord, sau tu ai putea să-i forțezi să ne ia...

- Ești nebună! spuse furios. Asta-i nebunie, Azadeh! E nebunie să fugi și să-l lași pe Erikki! De unde știi că nu-i chiar așa cum a zis tatăl tău? Pentru Dumnezeu, spui că Hanul te urăște! Dumnezeule, dacă fugi așa, indiferent dacă te urăște sau nu, o să crape de furie! Și oricum îl primejduiești pe Erikki și mai mult.

- Cum poți să fii atît de orb? Nu vezi? Cîtă vreme sunt aici, Erikki n-are nici o șansă, nici una. Dacă nu sunt aici, Erikki trebuie să se gîndească numai la el. Dacă știe că sunt în Tbilisi, o să se ducă acolo și e pierdut. Nu vezi? Eu sunt momeala! În numele lui Allah, Johnny, deschide ochii! Te rog, ajută-mă!

O auzi plîngînd - încetișor, dar totuși plîngea. Asta nu făcu decît să-i crească furia. Sfinte Dumnezeule, nu pot s-o iau cu mine! E imposibil să fac asta, ar fi o crimă. Dacă ceea ce spune despre Han e adevărat, în cîteva ore o să se țească în jurul nostru o o adevărată plasă și suntem norocoși dacă apucăm asfințitul. Plasa e deja pregătită. Pentru Dumnezeu, gîndește-te! E o prostie afurisită toată fuga asta.

- Trebuie să te-ntorci, e mai bine, spuse.

Plînsul încetă.

- *Insha'Allah*! spuse ea cu un glas schimbat. Cum spui tu, Johnny. E mai bine să plecați repede. N-aveți prea mult timp. Pe unde-o luați?

- Nu știu.

Era bucuros că întunericul îi ascundea chipul. Dumnezeule, de ce trebuie să fie Azadeh? Haide, o să te ducem înapoi!

- Nu-i nevoie. Am să stau aici o vreme.

Simți nota falsă din glasul ei și nervii se încordară și mai mult.

- Ai să te-ntorci înapoi, trebuie!

- Nu, spuse ea sfidătoare. N-o să mă pot întoarce niciodată. Rămîn aici. N-o să mă găsească. M-am mai ascuns aici și-nainte. Odată am stat aici două zile. Sunt în siguranță aici. Nu-ți face griji pentru mine. O să fie bine. Voi plecați. Asta trebuie să faceți.

Exasperat, reuşi să-şi controleze impulsul de a o trage în picioare şi se sprijini de peretele peşterii. Nu pot s-o las aici, nu pot s-o tîrăsc înapoi împotriva dorinţei ei, nu pot s-o iau cu mine. Nu pot s-o părăsesc, nu pot s-o iau cu mine. O, poţi s-o iei cu tine, dar pentru cît timp? Şi după asta, cînd o să fie prinsă, e înhăitată cu voi, nişte sabotori, şi Dumnezeu ştie de ce altele or s-o acuze şi pentru asta, aici, femeile se omoară bătîndu-le cu pietre.

- Cînd o să descopere că lipsim şi dacă şi tu ai să lipseşti, Hanul o să ştie că ne-ai ajutat. Dacă rămîi aici, pînă la urmă o să te găsească şi oricum Hanul ştie că tu ne-ai ajutat şi asta o să facă lucrurile mai rele ca niciodată, pentru tine şi pentru soţul tău. Trebuie să te-ntorci!

- Nu, Johnny. Sunt în mîinile lui Allah şi nu mi-e teamă.

- Pentru Dumnezeu, Azadeh, foloseşte-ţi capul!

- O fac. Sunt în mîinile lui Allah. Ştii asta. N-am vorbit despre asta acolo, în Ţinuturile Înalte, de zeci de ori? Nu mi-e teamă. Lasă-mi o grenadă, ca cea pe care i-ai dat-o lui Erikki. Sunt în siguranţă în mîinile lui Allah. Te rog, pleacă acum.

În cealaltă viaţă ei discutaseră deseori despre Dumnezeu. Pe vîrful unui munte, în Elveţia, e uşor şi ceva obişnuit şi nimic de care să te ruşinezi. Nu faţă de iubita ta, care cunoştea Coranul şi putea să citească araba şi se simţea foarte apropiată de Infinit şi credea în Islam fără şovăire. Aici, în întunericul peşterii, nu era acelaşi lucru. Nimic nu mai era la fel

- *Insha'Allah* să fie.

Şi hotărî.

- Ne-ntoarcem cu toţii, tu şi cu mine, şi o să-l trimit pe Gueng mai departe.

Se ridică.

- Aşteaptă!

O auzi ridicîndu-se, apoi îi simţi răsuflarea şi apropierea trupului. Palma ei îi atinse braţul.

- Nu, dragul meu, spuse cu vocea ei de dinainte. Nu, dragul meu, asta l-ar distruge pe Erikki al meu, pe tine şi pe soldatul tău. Nu vezi? Sunt magnetul care-l va atrage

pe Erikki spre pierzanie. Îndepărtează magnetul şi are o şansă. În afara zidurilor tatălui meu şi voi aveţi o şansă. Cînd o să-l vezi pe Erikki, spune-i... spune-i...-

Ce să-i spun? se întreba.

Prin întuneric, îi apucă mîna simţindu-i căldura. Se întorseseră înapoi în timp, împreună în întuneric în patul cel mare, o uriaşă furtună de vară biciuind ferestrele, amîndoi numărînd secundele între fulgerele strălucitoare şi tunetul care se rostogolea pe coastele văilor înalte, citeodată doar o secundă sau două.

- Oh, Johnny, cred că e chiar deasupra noastră. *Insha'Allah,* o să ne lovească!

- Nu-mi pasă, suntem împreună!

Ţinîndu-se de mîini ca atunci. Dar nu chiar aşa, se gîndi trist. Îi duse mîna la buze şi o sărută.

- O să-i spui tu însăţi! O să-i dăm drumul mai departe împreună. Eşti gata?

- Vrei să spui, o să plecăm de-aici împreună?

- Da.

După o pauză, ea spuse:

- Mai întîi întreabă-l pe Gueng.

- El face ce spun eu.

- Da, desigur, dar te rog întreabă-l. Fă-mi o favoare, te rog!

Se duse pînă la gura crevasei. Gueng stătea sprijinit de stîncă. Mai înainte de a putea spune ceva, Gueng zise încetişor în gurkali:

- Nici o primejdie încă, *sahib*, aici afară.

- Ah, ai auzit?

- Da, *sahib*.

- Ce crezi?

Gueng zîmbi.

- Ce cred eu, *sahib*, nu înseamnă nimic, nu are nici o importanţă. *Karma* e *karma*. Am să fac ce-ai să spui.

La aeroportul Tabriz; ora 12,40 după-amiază. Abdullah Han stătea lîngă Rollsul său blindat pe platoul betonat, acoperit cu zăpadă, de lîngă clădirea aeropor-

tului. Era roşu de furie şi, privind avionul care se rotea într-un ultim tur de pistă, se ruga să se prăbuşească.

Cu o zi în urmă, nepotul său, colonelul Mazardi, şeful poliţiei, îi adusese un telex trimis prin sediul poliţiei.

"Te rog, vino la aeroport la avionul G-ELTT, ETA 1240 mîine, marţi. Semnat: colonelul Hashemi Fazir".

Numele îi iscase imediat un fior şi lui şi tuturor celorlalţi care avuseseră acces la mesaj. Contraspionajul Intern fusese întotdeauna mai presus de lege şi colonelul Hashemi Fazir, Marele Inchizitor, un bărbat a cărui neîndurare era legendară chiar şi în Iran, unde neîndurarea era un lucru obişnuit şi admirat.

- Ce-o căuta aici, Înălţimea voastră? întrebase Mazardi foarte speriat.

- Să discutăm despre Azerbaidjan, spusese, ascunzîndu-şi groaza şi fierbînd din pricina conţinutului tăios al telexului, complet descumpănit de această neaşteptată şi nedorită vizită. Desigur ca să mă-ntrebe cum ar putea să m-ajute. Îmi e prieten pe ascuns de ani de zile, adăugă minţind automat.

- Am să poruncesc o gardă de onoare şi-un *komiteh* de primire şi...

- Nu fi prost! Colonelului Fazir îi place taina! Nu face nimic, nu te-apropia de aeroport, dar asigură-te că străzile sunt liniştite şi... Ah, da, strînge-i puţin cu uşa pe cei din *tudeh*. De fapt, du la îndeplinire ordinele lui Khomeini de a-i zdrobi. Incendiază-le sediul la noapte şi arestează-le conducătorii cunoscuţi.

Asta ar fi un peşcheş perfect dac-aş avea nevoie de unul, se gîndise încîntat de inteligenţa lui. Nu e Fazir fanatic împotriva *tudehilor*? Slavă lui Allah că prietenul Oleg şi-a dat aprobarea.

Apoi îl trimisese pe Mezardi de-acolo şi înjurase pe toţi cei din apropiere, alungîndu-i şi pe ei. Şi-acum ce-o vrea fiul ăsta de căţea, Fazir, cu mine?

În decursul anilor se-ntîlniseră de cîteva ori şi schimbaseră informaţii, spre avantajul amîndurora. Dar colonelul Hashemi Fazir era unul dintre aceia care cred că singura apărare a Iranului stă într-un guvern

centralizat, sub conducerea absolut centralizată a Teheranului, și că organizarea tribală este arhaică și o primejdie pentru stat. Și, de asemenea, Fazir era din tribul Tehrani, cu puterea de a descoperi prea multe secrete, secrete care puteau fi folosite împotriva lui.

Blestemați toți cei din Teheran! Allah să-i trimită-n Iad! Și pe Azadeh și-afurisitul ei de bărbat! Azadeh. Oare eu am zămislit demonul ăsta? Cu neputință. Cineva trebuie să... Allah să mă ierte c-o bănuiesc pe preaiubita mea Naftala! Azadeh e posedată de Satan, dar n-o să scape. O, nu, jur c-am s-o duc la Tbilisi și-am să i-o dau lui Piotr să se bucure de ea.

Își simți din nou sîngele bubuindu-i în urechi și din nou durerea care-i strîngea pieptul, o durere sufocantă. Oprește-te! își spuse disperat. Liniștește-te. Las-o deoparte. Ai să te răzbuni mai tîrziu. Oprește-te, sau ai să te omori singur. Oprește-te și pune-o deoparte și gîndește-te la Fazir. O să ai nevoie de toată viclenia și priceperea ta ca să te descurci cu el. Ea nu poate să scape.

Cînd, imediat după ivirea zorilor, străjile înghețate de spaimă veniseră în goană să-i spună că cei doi prizonieri dispăruseră și aproape în același timp se descoperise și lipsa ei, violența lui nu cunoscuse margini. Trimisese imediat oameni ca să cerceteze ascunzătoarea ei dintre stînci, pe care o cunoștea de ani de zile, și le porunci să nu se-ntoarcă fără ea sau fără sabotori. Tăiase nasul străjilor de noapte, pusese ca celelalte să fie biciuite și aruncate în închisoare, învinuite de complicitate, iar slujnicele ei biciuite. În cele din urmă plecase ca o furtună la aeroport, lăsînd o umbră de teroare asupra întregului palat.

Blestemații, se gîndi, făcînd un efort uriaș să se calmeze, fără să piardă avionul din ochi.

Cerul albastru era pătat cu nori amenințători și bătea un vînt rău care mătura pista acoperită de zăpadă. Purta o căciulă de astrahan și un palton cu guler de blană, cizme căptușite cu blană, iar frigul îi aburea ochelarii. În buzunar avea un revolver micuț. În spatele lui, în clădirea scundă a terminalului, nu se afla nimeni, cu excepția oamenilor săi, care o înconjuraseră și o blocaseră, ca și

drumul de acces către ea. Deasupra, pe acoperiș, așezase un lunetist ascuns, cu instrucțiuni de a-l împușca pe Fazir dacă ar fi scos din buzunar o batistă albă și și-ar fi suflat nasul.

Am făcut tot ce pot! se gîndi. Acum totul e la voia lui Allah. Prăbușește-te, fiu de cățea! Dar avionul execută o aterizare perfectă, ridicînd nori de zăpadă cu roțile. Se posomori și mai mult, iar zgomotul bătăilor inimii se accentuă.

- Cum o vrea Allah, murmură și se urcă în spatele mașinii, despărțită de șofer și Ahmed, cel mai de încredere sfetnic al său, gardă de corp, de un panou de sticlă mobil, blindat. Du-te la el! porunci și-și verifică revolverul, lăsînd piedica trasă.

Avionul veni dinspre capătul îndepărtat al pistei către zona traficului de marfă, se întoarse cu fața spre vînt și se opri. Locul era sumbru, doar troiene de zăpadă și pustietate. Marele Rolls negru trase lîngă el și ușa avionului glisă într-o parte. Îl văzu stînd acolo pe Hashemi Fazir, făcîndu-i semn.

- *Salaam*! Pacea fie cu tine, Înălțimea ta. Vino la bord!

Abdullah Han deschise fereastra și strigă:

- *Salaam*! Pacea fie cu tine, Excelență. Vino alături de mine!

Mă crezi prost să-mi bag capul într-o asemenea capcană, își zise.

- Ahmed, du-te la bord! Du-te înarmat și prefă-te că nu vorbești engleza.

Ahmed Dursak era mahomedan turcoman, foarte voinic, foarte ager cu cuțitul sau pușca. Ieși din mașină cu pistolul mitralieră într-una din mîini și alergă iute în sus pe scări, vîntul fluturîndu-i haina lungă.

- *Salaam*, Excelență colonel, spuse în farsi, oprindu-se afară, pe ultima treaptă a scării. Stăpînul meu vă imploră să fiți bun să vă alăturați lui în mașină. Cabinele avioanelor mici îi trezesc o stare de neliniște. În mașină puteți vorbi între patru ochi în liniște, absolut singuri, dacă doriți. Vă întreabă dac-o să-i onorați sărmana sa casă, rămînînd la el pe timpul ședерii domniei voastre aici.

Hashemi era uluit că Abdullah avusese obrăznicia şi încrederea de a-şi trimite emisarul înarmat. Nu-i convenea nici să se ducă în maşină. E prea uşor să fie înşfăcat sau să dea peste o capcană cu exploziv.

- Spune-i Înălţimii Sale că uneori am rău de maşină şi îl implor să vină aici. Aici putem vorbi între patru ochi, fiind singuri, de asemenea, şi ar fi pentru mine o mare favoare. Desigur că poţi cerceta cabina, ca nu cumva vreun străin răufăcător să se fi strecurat la bord.

- Stăpînul meu ar prefera, Excelenţă, ca domnia voastră...

Hashemi se apropie de el şi buzele sale deveniră o linie subţire, iar vocea la fel de tăioasă.

- Controlează avionul! Acum! Şi fă-o repede, Ahmed Dursak, de trei ori ucigaş - o dată al unei femei numită Najmeh - şi fă ce-ţi spun sau n-o să mai trăieşti nici o săptămînă pe pămîntul ăsta.

- Atunci am să fiu mai curînd în Paradis, pentru că, slujindu-l pe Han, împlinesc lucrarea lui Allah. Dar am să controlez aşa cum doriţi.

Păşi înăuntru şi-i zări pe cei doi piloţi în carlingă. În cabină se afla Armstrong. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să treacă politicos pe lîngă el şi să deschidă uşa toaletei, asigurîndu-se că e goală. Nu mai exista vreun loc unde s-ar fi putut ascunde altcineva.

- Ar fi posibil ceea ce-aţi sugerat, Excelenţă, ca piloţii să plece?

Ceva mai devreme, Hashemi îl întrebase pe căpitanul John Hogg dacă i-ar îndatora făcînd asta în caz că ar deveni necesar.

- Iertaţi-mă, *sir*, spusese Hogg, dar nu-mi place deloc ideea.

- Ar fi doar pentru cîteva minute. Poţi să iei cheia de pornire cu dumneata şi siguranţele circuitului electric, intervenise Armstrong. Garantez personal că nimeni nu intră în carlingă şi n-o s-atingă nimic.

- Tot nu-mi place ideea, *sir*!

- Știu, dar căpitanul McIver ți-a spus că trebuie să faceți ce vi se cere. În anumite limite. Și asta este în anumite limite.

Hashemi citea aroganța pe fața lui Ahmed și ar fi vrut să i-o zdrobească. Asta o să vină mai tîrziu, își promise.

- Piloții or să aștepte în mașină.

- Și necredinciosul?

- Acest necredincios vorbește farsi mai bine decît tine, lepădătură. Și dacă ai minte, lepădătură, ai să fii politicos cu el și-ai să-i spui excelență, pentru că pot să te-asigur, pe tine și pe ciinii turcomani care-ți sunt strămoși, că are o ținere de minte la fel de bună ca și a mea și poate să fie mult mai crud decît poți să-ți închipui.

Gura lui Ahmed zimbi.

- Și Excelența Sa necredinciosul o s-aștepte pe pistă?

- El o să stea aici. Piloții așteaptă în mașină. Dacă Înălțimea Sa dorește să-și aducă un paznic cu el, să se asigure că nu-l așteaptă nici un asasin ascuns, este desigur binevenit. Dacă aranjamentul ăsta nu-i convine, atunci poate am putea să ne întîlnim la sediul poliției. Acum du-te; și ia cu tine proasta creștere.

Ahmed îi mulțumi politicos, coborî și-i spuse Hanului ce se vorbise, adăugînd:

- Cred că scîrnăvia de cîine trebuie să fie foarte sigur pe el dacă-i atît de obraznic.

În avion, Hashemi spunea în engleză:

- Robert, fiul ăsta de cățea trebuie să fie sigur pe el dacă are asemenea servitori aroganți.

- L-ai tîri, într-adevăr, pe Hanul Tuturor Gorgonilor pîn'la poliție?

- Aș putea încerca. Nu cred c-aș reuși. Nepotul lui, Mazardi, e încă șeful poliției și poliția mai are încă aici destulă putere. Gărzile Verzi și *komitehul* nu domină încă.

- Din pricina lui Abdullah?

- Desigur că din pricina lui Abdullah. De luni de zile, din ordinele lui, poliția din Tabriz îl sprijină pe ascuns pe Khomeini. Singura diferență din zilele Șahului față de zilele noastre - ale lui Khomeini - este că pozele Șahului au fost înlocuite cu pozele lui Khomeini, emblemele

Şahului scoase de pe toate uniformele şi acum Abdullah ţine totul în mînă mai strîns ca niciodată.

Un curent de aer rece pătrunse prin uşa deschisă pe jumătate.

- Azerbaidjienii sunt o naţie vicleană şi crudă. Şahii Qajari provin din Tabriz, ca şi Şahul Abbas care a construit Isfahanul şi-a încercat să-şi asigure longevitatea ucigîndu-şi fiul cel mai mare şi orbind un altul.

Hashemi Fazir supraveghea maşina pe fereastră, dorind ca Abdullah Han să cedeze. Se simţea mai bine acum şi mult mai încrezător că avea să apuce Ziua Sfîntă a acelei săptămîni comparativ cu seara de sîmbătă, cînd generalul Janan năvălise în birourile sale cu ordinul de dizolvare a Contraspionajului Intern şi intrase în posesia caseţelor şi a lui Rakoczy.

Toată noaptea şi întreaga zi de ieri, începînd din zori, cînd, plecînd de-acasă, descoperise că-l urmăreau nişte oameni, iar în timpul după-amiezei soţia şi copiii lui fuseseră batjocoriţi pe stradă, se frămîntase la limita puterilor. Îi trebuise toată dimineaţa şi prînzul ca să scape de cei care-l urmăreau. Pînă atunci, unul dintre conducătorii tainicului său Grup Patru îl aşteptase la o casă conspirativă şi-n seara aceea, cînd generalul Janan ieşise din limuzina sa blindată ca să intre-n casă, o maşină din apropiere, umplută cu exploziv, îl făcuse bucăţele, împreună cu două dintre cele mai de încredere ajutoare ale sale, ruinînd complet casa, ucigîndu-i soţia şi cei trei copii şi şapte servitori şi pe tatăl său, bătrîn ţintuit la pat. Fuseseră auziţi nişte bărbaţi care se depărtaseră în fugă, strigînd sloganurile de stînga ale *mujhadinilor*. În urma lor lăsaseră fluturaşi tipăriţi grosolan: "Moarte celor din SAVAK, acum SAVAMA!"

În primele ore ale dimineţii, cu o jumătate de oră după ce Abrim Pahmudi părăsise discret patul amantei sale - ţinută în foarte mare taină - nişte bărbaţi cruzi îi făcuseră o vizită. Se făcuseră auzite alte lozinci de stînga, iar pereţii fuseseră acoperiţi cu acelaşi mesaj, scris cu sîngele, fecalele şi resturile vomitate de ea.

La nouă dimineața se dusese să-l întîlnească pe Abrim Pahmudi ca să-i prezinte condoleanțele sale pentru ambele tragedii, căci, desigur, Contraspionajul Intern îl informase de asta. Ca peșcheș adusese o parte din mărturisirile lui Rakoczy, ca și cum ar fi fost o informație ce ajunsese în mîinile lui dintr-o altă sursă. Îndeajuns să fie valoroase.

- Sunt sigur, Excelență, că dacă mi s-ar ingădui să-mi reiau munca, aș putea să aflu mult mai multe. Și dacă departamentul nostru ar putea fi onorat cu încrederea voastră și i s-ar ingădui să opereze ca mai înainte, dar să raporteze doar domniei voastre și nimănui altcuiva, aș putea preveni astfel de întîmplări cumplite și poate i-aș putea șterge pe acești ciini teroriști de pe fața pămîntului!

Cînd se afla acolo, năvălise înăuntru un adjunct tulburat, ca să spună că alți teroriști asasinaseră unul dintre cei mai importanți *ayatolahi* din Teheran - altă mașină capcană - și *Komitehul* Revoluționar cerea prezența mediată a lui Pahmudi. Acesta se ridicase instantaneu, dar înainte de a pleca retrăsese ordinul anterior.

- De acord, Excelență colonel! Treizeci de zile! Ai treizeci de zile să-ți dovedești valoarea.

- Mulțumesc, Excelența voastră! Încrederea voastră mă copleșește. Puteți fi sigur de credința mea. Pot să-l primesc înapoi, vă rog, pe Rakoczy?

- Ciinele ăla, generalul Janan, l-a lăsat să fugă.

Apoi se dusese la aeroport, se întîlnise cu Robert Armstrong la avion și odată în aer rîsese nestăpînit. Era prima dată cînd o bombă capcană cu un detonator telecomandat fusese folosită în Iran.

- Pe Allah, Robert, spusese jovial, e foarte eficientă. Aștepți la o sută de metri distanță pînă cînd ești sigur că e el, apoi e suficient să atingi întrerupătorul de pe telecomandă, care nu-i mai mare decît un pachet de țigarete și *Bum!* încă un dușman dus pentru totdeauna! Și taică-său!

Își șterse lacrimile din ochi. Rîsese cu poftă.

- Asta-i ceea ce l-a doborît pe Pahmudi. Da. Și fără Grupul Patru aș fi fost eu acolo - și familia mea.

Grupul Patru se născuse dintr-o sugestie a lui Armstrong, pe care el o preluase şi-o dezvoltase. Echipe mici de bărbaţi şi femei, aleşi cu atenţie, bine pregătiţi în cele mai moderne tactici antiteroriste, foarte bine plătiţi şi protejaţi cu grijă, - nici unul iranian, necunoscînd nici unul celelalte celule - toţi cunoscuţi şi supuşi numai lui Hashemi. Anonimatul lor însemna că unii puteau fi folosiţi împotriva celorlalţi dacă era nevoie, individual se putea dispensa de ei şi-i putea înlocui uşor - în Orientul Apropiat şi Mijlociu era prea multă sărăcie, prea multe cauze trădate, prea multă ură, prea multe crezuri, prea mulţi dezrădăcinaţi, ca să nu existe disponibil un adevărat ocean de bărbaţi şi femei în căutare disperată de astfel de slujbe. În decursul anilor, echipele Grupului Patru prosperaseră şi dăduseră lovituri secrete, cea mai mare majoritate a lor ţinute ascunse chiar şi de Armstrong. Privi la el şi zîmbi.

- Fără ei aş fi mort.

- Şi eu, probabil. Am fost al dracului de speriat cînd nemernicul ăla de Janan a zis: "Îţi dau o zi şi-o noapte pentru serviciile trecute!" Ticălosul ar fi putut să nu mă lase să plec.

- Adevărat.

Avionul trecea pe deasupra munţilor. La cîteva mii de metri sub ei, pămîntul era acoperit de un strat gros de zăpadă, iar drumul pînă la Tabriz avea să dureze mai puţin de-o jumătate de oră.

- Cum rămîne cu Rakoczy? Crezi ce-a spus Pahmudi despre evadarea lui?

- Sigur că nu, Robert. Rakoczy a fost o marfă, un peşcheş. Cînd Pahmudi a descoperit benzile goale şi starea în care era omul, a înţeles că n-avea nici o valoare, decît cel mult ca plată pentru nişte servicii din trecut. Nu avea de unde să cunoască legăturile tale cu Piotr Oleg Mzytryk. Sau ar fi putut?

- Nu prea, aş spune că-i imposibil.

- Foarte probabil că acum se află la baza sovietică, dacă nu e deja mort. Sovieticii or să vrea să ştie ce-a scăpat... Ar putea să le zică ceva?

Armstrong scuturase din cap.

- Mă îndoiesc. Era cu un picior în groapă. Mă îndoiesc. Ce-o să faci acum, că eşti din nou şeful cel mare? Ai să-i mai dai lui Pahmudi şi alte informaţii peste treizeci de zile - dacă o mai fi în viaţă peste treizeci de zile?

Hashemi zîmbise subţire şi nu-i răspunse.

Nu sunt încă şeful cel mare, se gîndise, şi nici măcar în siguranţă pînă cînd Pahmudi n-ajunge-n Iad. Şi odată cu el mulţi alţii. S-ar putea să-mi trebuiască încă paşaportul tău. Armstrong i-l dăduse înaintea decolării. Îl verificase foarte atent, apoi închisese ochii şi se lăsase pe spate, bucurîndu-se de luxul şi confortul acelui avion particular care era deja deasupra Qazvinului, doar la o jumătate de oră depărtare de Tabriz. Însă nu aţipse. Petrecuse vremea gîndindu-se ce să facă cu SAVAMA, Pahmudi şi Abdullah Han - şi cu Robert Armstrong care ştia prea multe.

Prin fereastra cabinei continua să supravegheze marele Rolls imaculat, de care atît de puţini muritori se puteau bucura. Pe Allah şi Profetul Său, ce bogăţie! se gîndi cu răsuflarea tăiată în faţa acestei dovezi a puterii şi poziţiei Hanului. Cîtă putere trebuie să ai ca să te făleşti cu aşa ceva, netemător, în faţa *komitehurilor* şi a mea! Abdullah Han nu va fi uşor de supus.

Ştia că în avion erau primejdios de expuşi, ţinte uşoare dacă Abdullah ar porunci oamenilor săi să tragă asupra lor. Dar înlăturase posibilitatea asta, convins că nici chiar Abdullah Han n-ar îndrăzni să distrugă în văzul lumii un avion şi să ucidă trei necredincioşi - şi pe el. Dar în eventualitatea că Hanul ar fi aranjat un accident, două echipe din Grupul Patru erau deja pe drum, pe şosea, una personal pentru Abdullah, cealaltă pentru familia sa, putînd fi oprite doar printr-un cuvînt codificat din partea lui personal. Zîmbi. Demult, Armstrong îi spusese că în vremurile vechi o pedeapsă chineză pentru o persoană importantă era moartea împreună cu toate generaţiile.

- Îmi place asta, Robert, spusese. Are stil.

Zări uşa din faţă a maşinii deschizindu-se. Ahmed ieşi afară, purtîndu-şi pistolul mitralieră ciudat, apoi se duse la portiera din spate şi o deschise ca să iasă Abdullah.

- Ai cîştigat prima repriză, Hashemi, spuse Armstrong şi se duse în faţă, aşa cum se-nţeleseseră.

- E-n regulă, căpitane, o să dureze cît mai puţin posibil.

Fără prea mare tragere de inimă, cei doi piloţi se strecurară din micuţa carlingă, îşi traseră pe ei pufoaicele şi ieşiră în frig, coborînd scările. Îl salutară politicoşi pe Han. El le făcu semn către maşină şi începu să urce scara, urmat de Ahmed.

- *Salaam*, Înălţimea ta, pacea fie cu tine! spuse Hashemi, întîmpinîndu-l călduros la uşă, gest pe care Abdullah îl sesiză imediat.

- Şi cu tine, Excelenţă colonel!

Îşi strînseră mîinile. Abdullah trecu pe lîngă el în cabină cu ochii pe Armstrong şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de ieşire.

- *Salaam*, Înălţimea voastră, spuse Armstrong, pacea fie cu domnia-voastră.

- Acesta este un coleg al meu, spuse Hashemi, aşezîndu-se în faţa Hanului. Un englez, Robert Armstrong.

- A, da! Excelenţa care vorbeşte farsi mai bine decît Ahmed al meu şi e faimos pentru memoria şi cruzimea sa.

În urma lui, Ahmed trăsese draperiile groase peste uşă şi stătea cu spatele către carlingă, atent, cu arma pregătită, dar foarte politicos.

- Ei?

Armstrong zîmbi.

- Asta a fost o glumă a colonelului, Înălţimea voastră!

- Nu cred. Chiar şi în Tabriz s-a auzit de expertul de la Special Branch, doisprezece ani de serviciu în slujba Şahului, conducătorul haitei lui de cîini, spuse Abdullah batjocoritor în farsi.

Zîmbetul dispăru de pe faţa lui Armstrong şi atît el, cît şi Hashemi se-ncordară la neînchipuit de proastele purtări ale Hanului.

- Ți-am citit dosarul.

Își întoarse ochii negri către Hashemi, pe deplin asigurat că planul său va merge. Ahmed o să-i ucidă la semnul lui, va pune o bombă în avion, îi va trimite pe piloți înapoi la bord, poruncindu-le să decoleze în grabă către o moarte cumplită. Nimic n-avea de-a face cu el, a fost voia lui Allah, iar el însuși, după o discuție încîntătoare în care promisese deplinul sprijin guvernului central, avea să fie plin de tristețe.

- Deci, Excelență, spuse, ne-ntîlnim din nou. Ce pot să fac pentru dumneata? Știu că timpul îți este, din nefericire, măsurat.

- Poate, Înălțimea voastră, pot eu face ceva pentru domnia voastră!

- Vino la subiect, colonele, spuse Hanul aspru, în engleză, foarte sigur pe el. Noi doi ne cunoaștem unul pe celălalt, putem să ne lipsim de flatări și complimente ca să ajungem la subiect. Sunt ocupat. Dac-ai fi avut politețea să vii în mașina mea, singur, m-aș fi simțit mult mai bine. Am fi putut vorbi între patru ochi cît am fi vrut. Acum, treci la subiect!

- Aș vrea să vorbesc cu dumneata despre legătura dumitale, generalul Piotr Oleg Mzytryk, spuse Hashemi la fel de aspru.

Înghețase de spaimă la gîndul neașteptat că fusese prins în capcană și că Abdullah era un sprijinitor secret al lui Pahmudi.

-...și despre vechea legătură cu KGB prin Mzytryk, sub numele de Ali Khoi.

- Legătură? Ce legătură? Cine-i omul ăsta? se auzi spunînd Abdullah Han, dar capul urla de gînduri.

Nu poate să știe asta. E imposibil, nu-i cu putință! Și prin torentul bubuiturilor propriei sale inimi văzu gura colonelului deschizîndu-se și spunînd alte lucruri care făceau totul și mai rău și, cel mai rău dintre toate, năruia planul său în bucăți. Dacă colonelul vorbește astfel de lucruri tainice în fața străinului ăstuia și-a lui Ahmed, aceste taine sunt cu siguranță scrise altundeva, într-un loc

sigur, ca să poată fi citite de *Komitehul* Revoluționar și dușmanii lui în cazul unui accident.

- Legătura dumitale, îi aruncă în față Hashemi, văzînd schimbarea și străduindu-se să mențină avantajul, Piotr Oleg, a cărui *dasha* se află lîngă lacul Țvenghid, în locul numit Valea Ascunsă, la sud de Tbilisi; numele lui conspirativ Ali Khoy, al tău este Iv...

- Așteaptă! spuse hîrîit Abdullah.

Era livid la față. Nici chiar Ahmed nu știe asta și nu trebuie s-o știe.

- Eu... dă-mi niște apă.

Armstrong încercă să se ridice, dar îngheță cînd pistolul lui Ahmed se-ndreptă către el.

- Vă rog rămîneți așezat, Excelență. Am s-o aduc eu. Legați-vă centurile. Amîndoi.

- Nu-i nevoie...

- Legați-vă centurile! lătră Ahmed și mișcă arma, uluit de schimbarea Hanului, atît la chip cît și ca și tactică, și pregătit să pună celălalt plan în aplicare, el singur.

- Legați-vă centurile.

Se supuseră.

Ahmed se afla în apropierea robinetului și umplu o ceașcă de plastic și i-o întinse Hanului. Hashemi și Armstrong îl urmăriră descumpăniți. Nici unul nu se așteptase la o capitulare imediată din partea Hanului. Omul părea să se fi micșorat văzînd cu ochii, pălise și respira greu. Hanul bău apa și se uită la Hashemi cu ochii mici, injectați. Își scoase ochelarii și-i șterse absent, încercînd să-și adune puterile. Totul părea să-i ia mai mult timp decît de obicei.

- Așteaptă-mă lîngă mașină, Ahmed.

Șovăitor, Ahmed se supuse. Armstrong își deschise centura și trase din nou perdeaua. Hanul se simți mai bine, aerul rece care pătrunse pentru o clipă ajutîndu-l să-și limpezească gîndurile.

- Și-acum ce vreți?

- Numele tău conspirativ este Ivanovici, ești agent KGB și îi ajuți din ianuarie '44. De-atunci...

- Numai minciuni! Ce vrei?

- Vreau să mă-ntîlnesc cu Piotr Oleg Mzytryk. Vreau să îi pun niște întrebări foarte serioase, în secret.

Hanul auzi cuvintele și se gîndi la ele. Dacă fiul ăsta de cățea știe numele conspirativ al lui Piotr și al lui, și știe de Valea Ascunsă și ianuarie '44, cînd fusese pe ascuns la Moscova ca să se devină agent KGB, știe și lucruri mult mai grave. Că el însuși face jocul ambelor părți pentru binele Azerbaidjanului său n-avea să însemne mare lucru pentru asasinii dreptei sau stîngii.

- În schimbul a ce?

- Libertate de manevră în Azerbaidjan - cîtă vreme faci ce-i bine pentru Iran - și sprijin din partea mea. Am să-ți furnizez informații care o să ți-i dea în mînă pe *tudehi*, cei de stînga, și pe kurzi și dovezi că sovieticii te trag pe sfoară. Spre exemplu, ești declarat Secțiunea 16/a.

Hanul rămase cu gura căscată. Urechile începură să-i vîjîie.

- Nu cred.

Hashemi spuse dintr-o suflare:

- Piotr Oleg Mzytryk a semnat ordinul.

- Do...Dovezi... Eu... eu vreau dovezi, gîfîi Hanul.

- Momește-l să treacă dincoace, de partea asta a frontierei, viu, și-am să-ți dau dovezi. Adică el o să-ți dea.

- Voi... voi mințiți.

- N-ai stabilit-să te duci la Tbilisi, azi sau mîine, la invitația lui? Nu te-ai fi întors niciodată. S-ar fi auzit că s-ar putea să fi fugit din Iran. Ai fi fost denunțat, proprietățile ți-ar fi fost confiscate, iar familia ar fi căzut în dizgrație și ar fi fost dată pe mîna *mullahilor*.

Acum, că știa că-l încolțise pe Abdullah, singurul lucru care-l mai îngrijora pe Hashemi era starea sănătății omului. Capul acestuia căpătase un tremur ușor, fața lui, de obicei oacheșă, se făcuse palidă, cu o ciudată roșeață împrejurul ochilor și tîmplelor, iar vena de pe frunte devenise proeminentă.

- Ar fi bine să nu te duci în nord și să-ți dublezi străjile. Aș putea să mă tocmesc cu Piotr Oleg, dar și mai bine aș putea să-ți îngădui să-l salvezi și... ei bine, sunt multe soluții, dacă l-aș avea în mînă.

- Ce, ce vrei să faci cu el? Ce vrei de la el?
- Informații.
- Aș... aș avea și eu parte de ele?
Hashemi zîmbi.
- De ce nu? Atunci ne-am înțeles?
Gura Hanului se mișcă fără sunet, apoi spuse:
- Am să-ncerc.
- Nu, spuse aspru colonelul, socotind că sosise momentul pentru *coup de grâce*. Nu, ai patru zile. Am să mă întorc sîmbătă. La prînz, sîmbătă, am să fiu la palatul tău ca să preiau marfa. Sau, dacă preferi, poți să mi-l predai în secret la adresa asta.
Puse bucata de hîrtie pe masă între ei.
- Sau, a treia variantă, dacă-mi dai timpul și locul în care trece granița, am să mă-ngrijesc eu de toate.
Își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare.
- Patru zile, Ivanovici!
De furie, lui Abdullah erau să-i plesnească timpanele. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Armstrong îl ajută să se ridice în picioare și Hashemi se apropie de perdea, dar mai înainte de-a o trage la o parte își scoase pistolul din tocul atîrnat de umăr.
- Spune-i lui Ahmed să nu ne facă probleme!
Fără vlagă, Hanul ieși în ușa deschisă și făcu ce i se cerea.
Ahmed se afla la piciorul scării, cu pistolul mitralieră coborît. Vîntul își schimbase direcția. Acum bătea către capătul celălalt al pistei și se înteți se considerabil.
- N-ai auzit-o pe Înălțimea sa? Totul e-n regulă, dar are nevoie de ajutor.
Păstră un ton liniștitor.
- Ar trebui poate să-și cheme doctorul cît mai repede posibil.
Ahmed era descumpănit, neștiind ce să facă. Acolo se afla stăpînul lui, evident simțindu-se mai rău ca înainte, dar și cei care îi provocaseră starea asta și care trebuiau uciși.
- Ajută-mă să ajung pînă la mașină, Ahmed, spuse Abdullah cu un blestem și asta aranjă totul.

Se supuse imediat. Armstrong îl sprijini de partea cealaltă și împreună coborîră scările. Piloții ieșiră la iuțeală din mașină și se grăbiră să urce în avion, în timp ce Armstrong ajută bolnavul să intre pe bancheta din spate. Abdullah se așeză cu greu.

Armstrong se simțea mai golaș și lipsit de apărare ca niciodată, singur în spațiu deschis, Hashemi stînd în siguranță, sus, în ușa cabinei. Motoarele reactorului porniră.

- *Salaam*, Înălțimea voastră. Sper să vă simțiți mai bine.

- Mai bine pleacă de pe pămîntul nostru... repede, spuse Hanul, apoi către șofer: Întoarce-te la palat!

Armstrong privi mașina depărtîndu-se în viteză, apoi se-ntoarse. Văzu zîmbetul ciudat al lui Hashemi, pistolul pe jumătate ascuns în mînă și pentru o clipă se gîndi că omul avea de gînd să-l împuște.

- Grăbește-te, Robert!

Urcă scările în fugă, cu picioarele înghețate. Copilotul izbi cu degetul butonul "Scara retrasă". Scara se ridică, ușa se închise și se puseră în mișcare. În căldura și intimitatea cabinei, reveni la viață.

- E frig afară.

Hashemi nu-i dădu atenție.

- Cît de repede poți, căpitane, decolează! ordonă, stînd în spatele piloților.

- Trebuie să mă întorc pînă în capătul celălalt. Nu îndrăznesc să decolez așa, cu vîntul ăsta în coadă.

Hashemi înjură și privi prin ferestrele carlingii. Celălalt capăt al pistei părea la milioane de kilometri depărtare. Vîntul spulbera zăpada de pe troiene. Ca să poată folosi pista potrivită trebuiau să se apropie mai mult de zona de parcare a terminalului, s-o traverseze și să folosească partea opusă pînă la celălalt capăt. Aflat în apropierea aerogării, Rollsul prindea viteză. Se zăreau oameni înarmați adunîndu-se ca să-l întîmpine.

- Taie pista de-a dreptul și decolează de pe loc.

- Asta-i mai mult decît ilegal, fără autorizarea turnului, spuse John Hogg.

- Ai prefera un glonț în cap sau o închisoare SAVAK? Oamenii ăia ne sunt dușmani. Dă-i drumul!

Pilotul putea să le vadă pușile. Apăsă butonul emițătorului.

- EchoTangoLimaLima cere permisiunea să întoarcă, spuse, neașteptîndu-se la nici un răspuns.

După ce ieșiseră din spațiul aerian al Teheranului, nu reușiseră să stabilească nici un contact radio pe tot drumul pînă acolo și nici cu turnul acesta. Vîră reactorul către pistă, derapă, trase maneta de gaz încă puțin, păstrînd mai multă putere pe partea stîngă și menținîndu-se de partea aceea paralel cu urmele aterizării.

- Turnule, aici EchoTangoLimaLima, mă întorc.

Gordon Jones, copilotul, verifica totul, pregătindu-se pentru întoarcerea la Teheran. Vîntul trăgea de ei și roțile erau nesigure. La capătul clădirii, Rollsul se opri și oamenii îl înconjurară.

- Grăbește-te cît poți. Întoarce, ai pistă destulă, spuse Hashemi.

- Imediat ce pot, *sir*, răspunse politicos, dar se gîndea: țicnit afurisit, sunt mai mult decît grăbit să ajung sus, pe cerul liber, dar e de tras o fugă pînă acolo.

Intuise ostilitatea bărbaților din mașină, la Teheran - nervozitatea lui McIver. Dar turnul Teheran îi dăduse aprobarea instantaneu, ca și cum l-ar fi dus pe Khomeini însuși.

Drăcia dracului! Ce suntem noi în stare să facem pentru Anglia și-o cană de bere! Simțea în mîini și în picioare zăpada și gheața și lunecușul pistei. Eliberă maneta de gaze încă puțin.

- Privește! spuse copilotul.

Un elicopter traversa cerul la joasă înălțime, la doi kilometri în fața lor.

- Un '212, nu?

- Da. Nu pare că vine încoace, spuse Hogg, plimbîndu-și întruna ochii peste aparate și în jur.

La terminal, o altă mașină se alăturase oamenilor de lîngă Rolls; în fața lor și către stînga apăruse o sclipire de lumină. Elicopterul dispăruse după un deal; către dreap-

ta era un stol de păsări; toate indicatoarele pe verde; alți oameni lîngă Rolls și cineva pe acoperișul clădirii; combustibil perfect; zăpada nu prea adîncă, cu o pojghiță de gheață dedesubt; ai grijă la derivă, ia-o puțin spre dreapta; radioul reglat corect; vîntul bate încă dinspre coadă; nori de furtună se adună dinspre nord; mai slăbește puțin motorul stîng.

Hogg corectă derapajul, avionul fiind prea sensibil pe suprafața înghețată.

- Ar fi poate bine să vă întoarceți la locurile voastre, colonele.

- Saltă-l sus cît mai repede.

Hashemi se întoarse în cabină. Armstrong privea pe fereastră către clădirea aerogării.

- Ce fac acolo, Robert? Vreo problemă?

- Nu încă. Felicitări. L-ai manevrat strălucit pe Abdullah. Dacă se ține de cuvînt.

Acum, că totul se terminase, Hashemi se simțea ușor îngreoțșat. Prea aproape de moarte, de data asta, se gîndi. Își prinse centura de siguranță, apoi o desfăcu, luă pistolul din buzunarul interior, puse piedica și îl strecură în teaca de la umăr. Atinse cu degetele pașaportul britanic din buzunarul de la piept. Poate că în definitiv n-o să am nevoie de el. Îmi displace să mă fac de rîs folosindu-l. Aprinse o țigară.

- Crezi că o să reziste pînă sîmbătă? Aveam impresia că era gata să-l lovească damblaua.

- E așa gras și hipertensiv de ani de zile.

Armstrong sesiză nuanța de violență. Hashemi Fazir era întotdeauna primejdios. Întotdeauna la capătul nervilor, patriotismul fanatic combinîndu-se cu dezgustul lui pentru majoritatea iranienilor.

- Te-ai descurcat minunat cu el, spuse și privi din nou pe fereastră. Rollsul și cealaltă mașină și oamenii care le înconjurau erau destul de departe și pe jumătate ascunși de troienele de zăpadă, dar puteau să vadă arme în mîinile lor și din timp în timp cineva arăta în direcția lor.

Haide, pentru Dumnezeu, dă-i drumul.

- Colonele! se auzi prin interfon vocea lui Hogg. Ați putea veni în față, vă rog?!

Hashemi își desfăcu centura și se-ndreptă către carlingă.

- Acolo, *sir*! spuse Hogg, arătînd spre dreapta, dincolo de sfîrșitul pistei, către un pîlc de pini de la marginea pădurii. Ce ziceți de asta?

Mica scînteie de lumină începu din nou să clipească.

- Spune S.O.S.

- Robert, strigă Hashemi, uită-te în față și spre dreapta.

Cei patru bărbați se concentrară. Din nou lumina repetă S.O.S.

- Nici o îndoială, *sir*, spuse Hogg. Aș putea să le răspund. Arătă către reflectorul puternic de semnalizare pentru situații de urgență, capabil să transmită lumină verde sau roșie, în cazul în care radioul lor cădea. Hashemi strigă spre cabină:

- Ce crezi, Robert?

- E un S.O.S.

Avionul prindea viteză, grăbindu-se să coboare pe pistă, în direcția semnalului. Așteptară, apoi văzură trei mici siluete ieșind dintre copaci, doi bărbați și o femeie în *chador*. Și văzură armele.

- E o capcană, spuse Hashemi imediat. Nu te-apropia mai mult! Întoarce-te!

- Nu pot. N-am destul loc.

Dădu drumul și mai mult la gaze. Avionul se deplasa foarte repede, paralel cu urmele aterizării. Se puteau deslușI acum siluetele celor ce-și agitau armele. Armstrong strigă:

- Hai să ieșim dracului de-aici!

- Imediat ce pot, *sir*. Domnule colonel, poate ar fi bine să vă întoarceți la locul vostru. S-ar putea să zdruncine puțin, spuse Hogg cu voce calmă, apoi îi îndepărtă pe amîndoi din minte. Gordon, ține-ți ochii pe nemernicii ăia de colo și pe terminal.

- Sigur, n-ai grijă.

Căpitanul se-ntoarse un moment ca să verifice celălalt capăt al pistei, hotărî că nu erau de-ajuns de

departe încă, dar slăbi maneta de gaze şi atinse frînele. Începură să derapeze, aşa că le lăsă în pace, ţinînd aparatul cît de drept putea în vîntul schimbător. Siluetele de lîngă copaci erau mai mari acum.

- Arată cam rufoşi, nomazi aş zice. Două carabine.

Gordon Jones îşi mijî ochii către terminal.

- Rollsul a plecat, dar o maşină se îndreaptă spre noi în lungul pistei.

Închise gazele de tot. Se deplasau prea repede ca să se-ntoarcă.

- Christoase, cred... cred că unul dintre nomazi a tras cu arma, spuse Jones alarmat.

- I-am dat drumul! spuse Hogg în intercom, frînă, simţi aparatul derapînd, îl lăsă să alunece şi începu apoi întoarcerea spre dreapta pe lăţimea pistei, continuînd să derapeze din pricina inerţiei şi a vîntului încă potrivnic.

În cabină, Armstrong şi Hashemi se ţineau întunecaţi de scaune, trăgînd din cînd în cînd cu ochii pe fereastră. Putură să vadă una dintre siluete fugind către ei, ridicîndu-şi arma. Armstrong mormăi:

- Suntem nişte ţinte perfecte, fir-ar să fie!

Simţea aparatul derapînd în timpul întoarcerii, fără să fie ajutat de motoare şi înjură. În carlingă, Hogg fluiera fals. Reactorul ţîşni pe deasupra urmelor de la aterizare, încă derapînd, spre capătul îndepărtat al pistei, barat de nămeţi mari şi grei. Nu îndrăznea încă să pună toată puterea motorului şi aşteptă cu gura uscată ca avionul să se-ntoarcă mai repede în vînt. Dar acesta n-o făcu şi continuă să alunece pe pelicula de gheaţă de sub zăpadă, cu roţile inutile, frînele primejdioase, motoarele gemînd. Mormanele de zăpadă se apropiau inexorabil, din ce în ce mai mult. Se zăreau marginile de gheaţă zimţată care aveau să le despice învelişul subţire. N-avea nimic de făcut decît s-aştepte. Apoi o pală de vînt le ridică coada şi o răsuci şi, iată, deşi încă derapau, avionul era cu faţa spre vînt. Acceleră delicat ambele motoare, simţi alunecarea încetînd şi începu să împingă maneta de gaze înainte centimetru cu centimetru, pînă cînd prinse viteză din ce în ce mai multă, controlul asupra aparatului crescu

pînă reuşi să-l stăpînească pe deplin, şi-atunci împinse maneta de gaze puternic, pînă la capăt. Avionul ţîşni înainte, roţile părăsiră suprafaţa pistei, el atinse butonul de escamotare a trenului de aterizare şi plutiră.

- Puteţi fuma dacă doriţi, spuse laconic în intercom, profund mulţumit de el.

Pe aerodrom, nu departe de copaci, Ross se oprise din fugă şi-şi flutura mîinile gîfîind dureros.

- Afurisitule! strigă către avion. Sunteţi chiori?!

Cuprins de o dezamăgire amară, se întoarse la ceilalţi care aşteptaseră ascultători la marginea pădurii. Simţea o disperare sumbră. Atît de aproape, îşi zise. Prin binoclu văzuse sosirea Hanului, urcarea la bord, iar după asta, mai tîrziu, Armstrong coborînd treptele cu Hanul, ajutîndu-l.

- O, lasă-mă şi pe mine să mă uit, Johnny, spusese neliniştită Azadeh şi el ajustase binoclul pentru ochii ei. O, dragă, tata pare bolnav, sper să se simtă bine, spusese. Doctorul insistă întotdeauna să ţină regim şi să nu se enerveze.

- Mai bine ca acum nici nu se poate, Azadeh, spusese încercînd să-şi ascundă sarcasmul din voce, dar ea-l auzise şi roşise şi el spusese: O, iartă-mă, n-am vrut să spun... ştiu că e... n-am vrut să zic nimic, şi privise din nou către Armstrong, extaziat că era Armstrong, plănuind imediat cum să ajungă la bord.

Atît de uşor. Un avion *S-G* - uşor să vezi emblema - şi Armstrong. Suntem în siguranţă! Dar acum nu suntem în siguranţă. Acum suntem într-un rahat, îşi spuse şi mai amar, trudind înapoi prin zăpadă, simţindu-se murdar, dorind o baie şi furios pînă la neputinţă. Cu neputinţă să nu fi zărit S.O.S.-ul. Gîndesc cu bucile? Ce dracu' nu...

Auzi semnalul ascuţit de primejdie al lui Gueng şi se răsuci pe călcîie. La cîteva sute de metri distanţă se afla o maşină, îndreptîndu-se către ei. Alergă înapoi şi arătă către pădure.

- Pe-acolo.

Mai devreme făcuse un plan. Mai întîi aeroportul, apoi, dacă nu reuşeau, se vor îndrepta către baza lui Erikki. Baza se găsea la aproape şase kilometri distanţă, la sud-est de Tabriz. La adăpostul copacilor se opri şi privi înapoi. Maşina frînase la capătul pistei şi din ea ieşiră oameni care porniră după ei, dar descoperiră că mersul printre troiene era prea dificil. Se urcară înapoi în maşină şi se depărtară.

- N-o să ne mai prindă acum, spuse Ross.

O porni înainte, adîncindu-se în pădure, păstrîndu-se de nevoie de-a lungul unei cărări abia vizibile. La capătul acestui pîlc de copaci erau cîmpuri acoperite de gheaţă care, vara, aveau să geamă de grîne, cele mai multe aparţinînd cîtorva latifundiari, în ciuda reformelor agrare ale Şahului. Dincolo de cîmpuri se întrezăreau contururile mahalalelor Tabrizului. Puteau zări minaretele Moscheii Albastre şi fum de la mai multe focuri bătute de vînt.

- Am putea ocoli oraşul, Azadeh?

- Da, dar e mult de mers.

Auziră îngrijorarea ascunsă în glas. Pînă atunci se mişcase repede şi fără să se plîngă, dar era totuşi o piedică. Purtau hainele nomazilor peste uniforme. Cizmele lor scofîlcite ar fi putut trece nebăgate în seamă, ca şi armele şi *chadorul* ei. O privi, încă neobişnuit cu urîţenia pe care i-o aducea vălul. Ea-i simţi privirea şi încercă să zîmbească. Înţelesese. Atît în privinţa *chadorului*, cît şi a faptului că era o povară pentru ei.

- Să trecem prin oraş, spuse. Ne-am putea ţine pe străzile de la margine. Am nişte bani şi-am putea să cumpărăm mîncare. Johnny, ai putea să susţii că eşti caucazian, să zicem din Astara, şi eu aş putea să pretind că sunt soţia ta. Gueng vorbeşti gurkali sau o limbă străină, aşa că fii aspru şi arogant ca turcomanii din nord. Ai putea trece drept unul dintre ei. Sunt descendenţi ai mongolilor. Mulţi iranieni sunt. Sau poate aş putea să cumpăr nişte eşarfe verzi şi să ne facem Gărzi Verzi. Asta e tot ce pot face.

- Aşa-i bine, Azadeh. Poate n-ar fi bine să stăm grămadă. Gueng, treci în urmă.

Azadeh spuse:

- Pe străzi, soţiile iraniene îşi urmează soţii. Eu o să stau un pas în urma ta, Johnny.

- E un plan bun, *mem sahib*, spuse Gueng. Foarte bun. Condu-ne.

Zîmbetul ei îi mulţumi. În curînd se aflau în pieţe, pe străzi şi aleile mahalalelor. Odată un bărbat neatent îl lovi pe Gueng. Fără să stea pe gînduri, Gueng îşi înfipse mîna în gîtul lui, îmbrîncindu-l în şanţ, de-a rostogolul, fără simţiri, înjurîndu-l tare, într-un dialect gurkali. O clipă, peste mulţime se lăsă tăcerea, apoi zgomotele se stîrniră din nou şi cei din apropiere îşi coborîră privirile şi trecură mai departe, cîţiva făcînd întruna semnul împotriva deochiului, dar pe care toţi cei ce veneau din nord, descendenţii hoardelor care nu-l cunoşteau pe Allah cel Unic, erau ştiuţi că-l posedă.

Azadeh cumpără mîncare de la vînzătorii ambulanţi, pîine proaspătă de la cuptoare, chebab de miel prăjit pe cărbune, fasole şi *horisht* de legume cu mult orez. Se aşezară pe nişte bănci grosolane şi înfulecară grăbiţi, apoi porniră mai departe. Nimeni nu le dădu atenţie. Din cînd în cînd cîte cineva îi invita să cumpere cîte ceva, dar Azadeh intervenea şi îi proteja bine, vorbind răguşit în dialectul local turcesc. Cînd muezinii chemară la rugăciunea de după-amiază, ea se opri înspăimîntată. În jurul lor bărbaţi şi femei căutau o bucată de covor, sau material, sau ziar, sau carton sau cutie, ca să îngenuncheze şi să înceapă să se roage. Ross şovăi, apoi, urmînd îndemnul privirilor ei, se prefăcu că se roagă şi el şi momentul trecu. Pe toată strada, doar patru sau cinci rămaseră în picioare, Gueng printre ei, sprijiniţi de un perete. Nimeni nu-i necăji pe cei care rămăseseră în picioare. Locuitorii Tabrizului erau de multe rase şi multe religii. Îşi continuară drumul mai departe, croindu-şi drum către sud-est, şi ajunseră în celelalte mahalale pline cu gunoaie şi o mulţime de cîini flămînzi şi nelipsitul *joub* - şanţul, singura canalizare.

Curînd, cocioabele aveau să se sfîrşească, să înceapă cîmpiile şi livezile, apoi pădurea şi şoseaua prin-

cipală către Teheran, care şerpuia în sus spre trecătoarea ce avea să-i ducă la Tabriz. Unu. Trecură de ultimele mahalale, ieşind pe drumul bolovănos, acoperit de nămeţi. Zăpada de deasupra era pătată de balega şi urina măgarilor şi catîrilor, plină de gropi şi înşelătoare. Se alăturară altor oameni ce păşeau anevoie în susul drumului, unii trăgînd după ei măgari împovăraţi, alţii cocoşaţi sub greutatea poverilor lor, alţii uşurîndu-se, bărbaţi, femei şi copii - o mină de zăpadă cu mîna stîngă, apoi mai departe - o babilonie poliglotă de nomazi, triburi statornice, orăşeni, avînd în comun doar sărăcia şi mîndria.

Azadeh se simţea foarte obosită. Tensiunea traversării oraşului o consumase. Se temuse că avea să facă vreo greşeală, se temuse că aveau să fie descoperiţi, era frămîntată de grija lui Erikki şi de cum aveau s-ajungă la bază, şi-apoi? *Insha'Allah*. Allah o să aibă grijă de tine şi de el şi de Johnny. Cînd ajunseră aproape de intersecţia drumului cu şoseaua spre Teheran, văzură Gărzi Verzi şi bărbaţi înarmaţi în jurul unei bariere încropite, uitîndu-se în vehicole şi cercetînd oamenii care se înşirau pe lîngă ei. N-aveau cum să îi ocolească.

- Azadeh, tu treci prima, şopti Ross. Aşteaptă-ne mai sus, pe drum. Dacă suntem opriţi, nu te-amesteca. Mergi mai departe. Du-te la bază. O să ne despărţim. E mai sigur.

Îi zîmbi.

- Nu-ţi face griji!

Ea dădu din cap, spaima făcîndu-i chipul şi mai palid, şi o porni înainte. Purta raniţa lui. La ieşirea din oraş, ea insistase:

- Uită-te la toate celelalte femei, Johnny. Dacă nu duc nimic, bat la ochi.

Cei doi bărbaţi aşteptară, apoi se duseră la marginea drumului şi urinară în zăpadă. Oamenii tropăiau pe lîngă ei. Cîţiva îi priviră, cîţiva îi înjurară ca necredincioşi. Unul sau doi îi priviră curioşi. Fără să ştie, se uşurau către Mecca, un gest pe care nu l-ar fi făcută vreodată nici un mahomedan.

- Odată ce trece, treci și tu, Gueng. O să te urmez peste zece minute.

- Mai bine dumneata următorul, șopti Gueng. Eu sunt turcoman.

- E-n regulă, dar dacă sunt oprit, nu te-amesteca. Strecoară-te prin îmbulzeală și du-o la adăpost. Nu-mi înșela încrederea.

Bărbatul cel mărunțel rînji cu dinți foarte albi.

- Nici dumneata, *sahib*. Mai ai încă multe de făcut pînă cînd ai s-ajungi Stăpîn al Munților.

Gueng îl privi îndreptîndu-se către bariera aflată la cîteva sute de metri mai încolo. Azadeh era acum așezată la coadă. Unul dintre Gărzile Verzi îi spuse ceva, dar ea își feri ochii într-o parte, răspunse și omul îi făcu semn să treacă.

- Nu m-aștepta pe drum, *sahib*, s-ar putea s-o iau peste cîmpuri. Nu-ți face griji, te-ajung eu.

Își făcu loc printre trecători și se alătură șuvoiului care se întorcea către oraș. După o sută de metri, se așeză pe o ladă răsturnată și își desfăcu șireturile la unul dintre bocanci, prefăcîndu-se că-l bate. Șosetele erau zdrențe, dar asta nu conta. Tălpile sale erau ca fierul. Fără să se grăbească, își legă la loc bocancii, bucurîndu-se de joaca de-a turcomanul.

La barieră, Ross se alătură șirului celor ce părăseau Tabrizul. Observă în jur polițiști și Gărzi Verzi care cercetau mulțimea. Oamenii erau nervoși, urînd ca-ntotdeauna orice autoritáte oficială și orice amestec în dreptul lor de-a se duce unde, cînd și cum le-ar fi plăcut. Mulți vociferau fără să se ferească și cîțiva aproape ajunseră la lovituri.

- Tu, îi spuse unul din Gărzile Verzi, unde-ți sunt hîrtiile?

Furios, Ross scuipă pe pămînt.

- Hîrtii? Casa mi-a ars, nevasta mi-a ars, copilul mi-a ars din pricina cîinilor de stînga. Nu mi-a mai rămas nimic decît pușca asta și niște muniție. Voia lui Allah! Da' tu de ce nu te duci să le dai foc sataniștilor și să împlinești lucrarea lui Allah, în loc să oprești oamenii cinstiți?

- Suntem cinstiți, spuse bărbatul furios. Împlinim lucrarea lui Allah. De unde vii?

- Din Astara. Din Astara, de pe coastă.

Lăsă mînia să izbucnească din nou:

- Astara! Da' tu?

Omul din spatele lui și cel de după el începură să înjure și să-i spună santinelei să se grăbească și să nu îi mai facă să aștepte în frig. Un polițist se îndrepta către ei, așa că Ross se hotărî să riște și-și făcu loc pe lîngă el c-un alt blestem, urmat imediat de cel din spatele lui și de următorul, și ieși la loc deschis. Santinela strigă supărat o obscenitate după ei, apoi se întoarse să-i privească pe ceilalți care se înșirau prin fața lui.

Lui Ross îi trebui ceva vreme să poată respira în voie. Încercă să nu se grăbească și cercetă cu privirea drumul din fața lui. Nici un semn de Azadeh. Mașini și camioane treceau pe lîngă ei, hodorogind în susul pantei sau coborînd prea repede, oamenii împrăștiindu-se din timp în timp cu inevitabilul șuvoi de blesteme. Cel ce fusese în spatele lui la barieră veni alături, profitînd că trecătorii se răriseră, apucînd cărări laterale către cocioabele de lîngă drum sau către satele din pădure. Era un bărbat între două vîrste, cu o față severă, plină de riduri, sărman îmbrăcat și cu carabina bine îngrijită.

- Fiul ăla de cățea din Gărzile Verzi! spuse. Ai dreptate, *aga*! Ar trebui să împlinească lucrarea lui Allah. Lucrarea *Imamului*, nu a lui Abdullah Han.

Ross se puse imediat în gardă.

- Ce?

- Vin din Astara și, după accentul tău, știu că nu vii din Astara, *aga*. Astarii nu urinează niciodată către Mecca - sau cu spatele către Mecca. Suntem cu toții, buni musulmani în Astara. După descriere, ar trebui să fii sabotorul pe care-a pus Hanul preț.

Omul vorbea cu ușurință, cu o ciudată amabilitate, ținîndu-și vechea carabină Enfield pe umăr. Ross nu spuse nimic, se mulțumi să mormăie fără să schimbe ritmul pasului.

- Da, Hanul a pus un preț bun pe capul tău. Mulți cai, o turmă de oi, zece sau mai multe cămile. O răsplată demnă de un Șah pentru un om obișnuit. Răsplata e și mai bună dacă ești viu și nu mort. Mai mulți cai, oi și cămile atunci, îndeajuns să trăiești o veșnicie. Dar unde-i femeia Azadeh, fiica lui? Fiica pe care ai răpit-o tu și un alt bărbat?

Ross rămase cu gura căscată la el și omul chicoti.

- Trebuie să fii foarte obosit ca să te trădezi atît de ușor.

Brusc fața lui se aspri, mîna pătrunse în buzunarul vechii haine și scoase un revolver pe care i-l propti în coaste.

- Mergi cu un pas înaintea mea. Nu fugi și nu face nici un gest sau am să te-mpușc în șira spinării. Acum, unde-i femeia? Și pe ea s-a pus o recompensă.

În momentul acela, un camion care cobora dinspre trecătoare vira în curba din fața lor, derapă în partea opusă șoselei și se năpusti către ei claxonînd zgomotos. Oamenii se împrăștiară. Reflexele lui Ross fură mai rapide și păși într-o parte, izbi cu umărul în coastele omului și-l trimise rostogolindu-se în calea camionului. Roțile din față ale acestuia trecură peste el, urmate de cele din spate. Camionul se opri, derapînd, la treizeci de metri mai jos.

- Allah să ne apere! Ai văzut? spuse cineva. A alunecat sub camion.

Ross tîrî trupul la marginea drumului. Revolverul căzuse în zăpadă.

- Ah, cel trecut spre Allah este tatăl tău, aga? spuse o bătrînă.

- Nu... nu, rosti Ross cu greu, totul petrecîndu-se atît de repede, cuprins de panică. E... e un străin, nu l-am văzut pînă acum.

- Pe Profet, cît de neatenți sunt unii oameni. Parcă n-ar avea ochi. A murit? strigă șoferul camionului, urcînd la deal.

Era un bărbat colțuros, bărbos, cu față oacheșă.

- Allah e martor că mi-a tăiat calea, așa cum ați putut vedea cu toții. Tu, spuse către Ross, erai lîngă el, trebuie c-ai văzut.

- Da, da, e după cum spui, am fost în spatele lui. Voia lui Allah!

Șoferul se depărtă mulțumit, totul se terminase după cuviință.

- Excelența sa a văzut, *Insha'Allah*.

Ross își făcu loc printre cei cîțiva care se deranjaseră să se oprească și urcă dealul, nu prea repede, nu prea încet, încercînd să se adune, fără să îndrăznească să privească înapoi. După cotitura drumului iuți pasul, întrebîndu-se dacă era drept să reacționeze atît de repede, aproape fără să gîndească. Dar omul i-ar fi vîndut pe-amîndoi. Uită-l, *karma* e *karma*.

Încă o curbă și nici urmă de Azadeh. Îngrijorarea lui crescu. Drumul se răsucea într-o pantă abruptă. Trecu de cîteva case dărăpănate, pe jumătate ascunse la liziera pădurii. Cîini costelivi scormoneau în gunoaie. Îi alungă pe cei care se apropiară de el, căci turbarea făcea de obicei ravagii printre ei. O altă curbă. Era leoarcă de sudoare.

O văzu ghemuită la marginea drumului, odihnindu-se ca oricare alta dintre mulțimea de bătrîne. Îl zări în aceeași clipă, scutură din cap atrăgîndu-i atenția, se ridică în picioare și porni din nou în sus, pe drum. O urmă la douăzeci de metri în spate.

Apoi în urma lui se auziră focuri de armă.

Ca toată lumea, se opriră și priviră înapoi. Nu putură vedea nimic. Bariera era mult în spatele lor, ascunsă de multe curbe, la mai bine de o jumătate de kilometru distanță. În cîteva clipe, focurile de armă încetară. Nimeni nu spuse nimic. Se mulțumiră să urce și mai grăbiți.

Drumul nu era bun. Merseră aproape doi kilometri, ferindu-se din calea mașinilor. Din cînd în cînd, cîte un autobuz hurduca pe lîngă ei, dar întotdeauna supraîncărcat și oricum n-ar fi oprit. În acele zile puteai să aștepți o zi sau chiar două la stație mai înainte să se facă loc în vreun autobuz. Cîteodată opreau camioanele, contra plată.

Mai tîrziu, unul zdrăngăni pe lîngă el şi, ajungînd în dreptul lui Azadeh, încetini viteza, mergînd alături de ea.

- De ce să mergi pe jos, cînd cei care sunt obosiţi pot să călătorească comod cu ajutorul lui Cyrus, camionagiul, şi-al lui Allah? strigă şoferul pe fereastră.

Rînjea, înghiontindu-şi tovarăşul, un bărbat cu barbă neagră de aceeaşi vîrstă cu el. O urmăreau de ceva vreme, privind legănatul şoldurilor ei pe care nici *chadorul* nu putea să-l ascundă.

- De ce-ar umbla pe jos o floare a lui Allah, cînd ar putea să stea la căldură într-un camion, sau pe covorul unui bărbat?

Azadeh privi în sus la el şi-i repezi un blestem răguşit, strigînd înapoi către Ross.

- Bărbate, fiul ăsta prost de căţea a îndrăznit să mă insulte şi-a vorbit murdar despre legile lui Allah.

Ross era deja alături de ea şi şoferul se trezi privind în ţeava unei arme.

- Excelenţă... Eu doar o rugam dacă... domnia ta şi ea aţi vrea... aţi vrea să călătoriţi sus, spuse cuprins de panică. E loc în spate. Dacă Excelenţa mi-ar onora vehicolul...

Camionul era pe jumătate plin cu fier vechi, dar oricum era mai bine decît să meargă pe jos.

- Pe capul tău, şoferule, unde mergi?

- La Qazvin, excelenţă, Qazvin! Mi-aţi face onoarea...

Camionul nu se opri, dar fu foarte uşor pentru Ross s-o ajute să urce pe platformă. Se ghemuiră unul lîngă celălalt în spatele cabinei, la adăpost de vînt. Picioarele ei tremurau şi era îngheţată şi foarte nervoasă. Se lipi de ea, o prinse în braţe şi o strînse la piept.

- O, Johnny, dacă n-ai fi fost aici...

- Nu-ţi face griji.

Îi dădu o parte din căldura lui. Qazvin. Qazvin nu e la jumătatea drumului către Teheran? Sigur că da. O să mergem cu camionul pînă la Qazvin, îşi zise prinzînd puteri. Apoi putem să mai găsim unul sau un autobuz, sau să furăm o maşină. Aşa o să facem.

- Ramificația către bază este la trei-patru kilometri în față, spuse ea, tremurînd în brațele lui. Către dreapta.

Baza? A, da, baza și Erikki. Dar mai important, ce-i cu Gueng? Ce s-a întîmplat cu Gueng? Pune-ți mintea la treabă. Ce-ai să faci?

- Cum e... cum e zona aici? Deschisă, plată, accidentată, sau cum?

- E destul de plată. Satul nostru vine curînd. Abu Mard. O să trecem de satul nostru și-apoi curînd după asta pămîntul se aplatizează într-un fel de platou împădurit, pe unde trece și drumul nostru. Apoi drumul principal urcă spre trecătoare.

În față zărea drumul care șerpuia, lăsînd din cînd în cînd la vedere una dintre curbele sale, primejdios înșirate pe coasta muntelui.

- O să ieșim de partea cealaltă a satului, înaintea platoului, o să ocolim prin pădure și-o să ajungem la bază. E posibil?

- Da. Știu ținutul foarte bine. Am predat la școala din sat și obișnuiam să iau copiii în excursie. Știu cărările.

O scutură din nou un tremur.

- Ține-te la adăpost de vînt. O să te-ncălzești curînd.

Vechiul camion se chinuia să urce panta, nu mai repede decît pasul obișnuit al unui om, dar era mai bine decît să meargă pe jos. Rămase cu brațele în jurul ei și cu vremea ea nu mai tremură.

Peste oblonul din spate al camionului observă o mașină depășindu-i iute, schimbînd cu zgomot asurzitor vitezele, urmată de o camionetă verde, stropită de noroi. Șoferul automobilului ținea mîna pe claxon. Camionul lor n-avea cum să tragă într-o parte, așa că mașina țîșni pe contrasens înainte.

- Sper să dați de dracu', își zise înfuriat de zgomot și de prostia de necrezut.

În treacăt observă că era plină cu bărbați înarmați. Ca și camioneta care urma, deși toți oamenii ăștia stăteau în spate, agățați de bare de metal, oblonul din spate atîrnînd și zdrăngănind sălbatic. Cînd trecu mugind pe lîngă ei, prinse cu coada ochiului imaginea unui trup

prăbuşit sub picioarele lor. La început crezu că era bătrînul, dar nu era. Era Gueng. Nu putea să se înşele. Văzuse limpede resturile uniformei, apoi *kukriul* pe care unul dintre bărbaţi şi-l înfipsese în centură.

- Ce e, Johnny?

Se trezi lîngă ea, fără s-o simtă, fără să simtă nimic altceva decît că îşi pierduse cel de-al doilea dintre oameni. Ochii îi erau plini de lacrimi.

- Ce s-a-ntîmplat?

- Ce? Nimic. Vîntul.

Îşi şterse lacrimile, apoi îngenunche şi privi înainte. Şerpuind, drumul apărea şi dispărea din nou. Ca şi maşina şi camioneta. Se zărea satul. Dincolo de el, drumul urca din nou, apoi trecea la orizontală, aşa cum spusese ea. Maşina şi camioneta trecură prin sat în plină viteză. În buzunar avea micul, dar foarte puternicul binoclu.

Încercînd să se echilibreze şi să compenseze zdruncinăturile camionului, îndreptă binoclul către maşină. Aceasta ajunse pe drum drept, apoi o coti la dreapta pe drumul lateral către bază şi dispăru. Cînd camioneta ajunse la intersecţie se opri, blocînd cea mai mare parte a drumului. O jumătate de duzină de oameni săriră jos şi se împrăştiară de-a curmezişul drumului, cu faţa către Tabriz. Apoi camioneta vră la dreapta şi dispăru în urma automobilului.

Camionul lor încetini şi şoferul schimbă zgomotos în viteza întîi. Chiar înaintea lor se afla o pantă scurtă, abruptă, cu o cărare desprinzîndu-se din ea, şi în zonă nu se vedea nici un drumeţ.

- Unde duce asta, Azadeh?

Ea se ridică în genunchi, uitîndu-se încotro arăta el.

- Către Abu Mard, satul nostru. Şerpuieşte încolo şi-ncoace, dar acolo ajunge.

- Pregăteşte-te să sari. În faţa noastră e altă barieră.

La momentul potrivit se strecură peste oblonul camionului, o ajută să coboare şi fugiră la adăpost sub copaci. Camionul nu se opri şi nici şoferul nu privi în urmă. Ajunse curînd la o distanţă bună de ei.

Mînă în mînă, alergară la adăpostul copacilor.

CAPITOLUL 40

La Zagros Trei; ora 4,05 după-amiază. Lochart stătea sprijinit de carlinga elicopterului, aşteptînd să plece din nou la sonda Rosa cu altă încărcătură de ţevi. Cerul era lipsit de nori şi imaginea muntelui atît de curată şi clară, încît simţea că, dacă ar fi întins mîna, l-ar fi putut atinge. Îl urmărea pe Rodrigues, mecanicul său, care îngenunchease în zăpadă şi-şi vîrîse capul după un panou, sub pîntecul elicopterului.

- E-o după-amiază bună pentru schiat sau dat cu sania, Rod! Nu pentru tocat creierul prin alte părţi!

- S-o ştergem dracului de-aici, Tom!

- Poate n-o să fie nevoie, spuse Lochart.

De sîmbătă, de cînd avusese loc confruntarea cu Nitchak Han, nu mai auzise nimic de la el sau de la altcineva din sat.

- Poate că *komitehul* o să se răzgîndească, sau Mac o să obţină anularea ordinului. E o nebunie din partea lor să ne dea afară, cînd au nevoie de tot petrolul pe care-l pot obţine, iar noul puţ de la Rosa e o adevărată comoară. Jesper Almqvist crede că s-ar putea pompa optsprezece mii de barili pe zi cînd o să fie pus la treabă. Asta face aproape trei sute şaizeci de mii de dolari pe zi, Rod.

- *Mullahii* nu dau doi bani pe petrol sau orice altceva în afară de Allah, Coran şi Paradis. Am spus-o de milioane de ori.

Rodrigues şterse o urmă de ulei.

- Ar fi trebuit să plecăm cu toţii la Shiraz odată cu Jesper şi de-acolo afară. Nu suntem doriţi aici. Nasiri s-a ales cu un glonţ în cap, aşa-i? Pentru ce? Era un băiat de treabă, n-a făcut rău nimănui. Ni s-a spus s-o ştergem, ce dracu' mai aşteptăm?

- Poate se răzgîndeşte *komitehul*. Avem unsprezece sonde de deservit.

- Sondele lucrează la minimum. Echipele mor de nerăbdare s-o şteargă dracului de-aici şi, oricum, n-au fost schimbate de săptămîni.

Rodrigues se ridică, își scutură zăpada de pe genunchi și începu să-și șteargă urmele de ulei de pe mîini.

- E-o nebunie să rămîi unde nu ești dorit. Tînărul Scot se poartă foarte ciudat, ca și tine, dacă stau să mă gîndesc.

- I-auzi! spuse Lochart.

Nu spusese nimănui ce povestise Scot că se întîmplase cu adevărat în piața satului. Fu din nou cuprins de îngrijorare - pentru Scot, bază, Șeherazada, HBC, și ca întotdeauna revenea la Șeherazada.

- I-auzi nimic! spuse Rodrigues. Ești al dracului de nervos de cînd te-ai întors de la Teheran. Vrei să stai în Iran, Tom? *Okay*, asta-i altceva. Ești însurat în Iran. Eu... eu vreau afară!

Lochart își desprinse gîndurile de la Șeherazada. Putea deslușî teama pe chipul prietenului său.

- Care-i problema, Rod?

Bărbatul mătăhălos își trase centura peste începutul de burtă și-și închise pufoaica.

- Sunt nervos ca toți dracii cînd mă gîndesc la actele mele de identitate false, Tom! Drace, imediat ce-o să deschid gura se prind că nu-s englez. Toate permisele mele sunt expirate și la fel stă treaba cu unii dintre ceilalți băieți. Dar sunt singurul american de-aici. Am vorbit într-o școală despre State și afurisiții de *mullahi* și Khomeini cică sunt Satana, eu, un afurisit de bun catolic! Pentru Dumnezeu, nu dorm nopțile!

- Și de ce dracu' n-ai spus-o pîn' acum? Nu era nevoie să rămîi, Rod! Un '212 e gata de plecare mîine. Ce-ar fi să pleci cu Scot? Odată ajuns la Al Shargaz, poți să te transferi în Nigeria, Kenya sau unde dracu' s-o mai putea!

Pentru moment, Rodrigues nu spuse nimic, și obrazul îi rămase mohorît.

- Mi-ar plăcea, Tom. Sigur, dacă poți să aprobi tu. Mi-ai luat dracului greutatea de pe inimă. S-a făcut!

- Trebuie să trimitem un mecanic, de ce nu pe tine? Tu ești cel mai în vîrstă.

- Mulțumesc, da, mulțumesc, Tom. O să-ntind puțin cablu' palonierului și după aia e ca nou.

Se luminase la față.

Jos, lîngă platforma de încărcare, Lochart zări încărcătura de țevi pregătită pentru ridicat. Doi muncitori iranieni așteptau ca să agațe cîrligul vinciului în inel. Se urcă în cabină, dar se opri, văzînd la o sută de metri mai încolo doi bărbați pășind voinicește în susul cărării ce venea dinspre sat: Nitchak Han și un alt bărbat cu o carabină. Chiar și de la această distanță era ușor de deslușit banderola verde. Le ieși în întîmpinare, pregătindu-și mintea să gîndească și să vorbească farsi.

- *Salaam, kalandar. Salaam,* aga, spuse către celălalt bărbat la fel de bărbos, dar mult mai tînăr.

- *Salaam,* spuse Nitchak Han. Vi s-a dat timp pînă la al cincilea apus.

Lochart încercă să-și ascundă surpriza. Era joi, al cincilea apus avea să fie duminică.

- Dar, Excelență...

- Pînă la al cincilea apus, spuse nepoliticos omul din Gărzile Verzi. Nu puteți munci sau zbura de Ziua Sfîntă. E bine să-i mulțumiți lui Allah. Și la al cincilea apus, începînd din noaptea asta, dacă n-au plecat toți străinii și aparatele lor, baza va fi incendiată.

Lochart se mulțumi să-i privească. În spatele lui se afla bucătăria și-l văzu pe Jean-Luc ieșind, apoi îndreptîndu-se către ei.

- Patru zile lucrătoare... O să fie foarte dificil, aga, și nu cred...

- *Insha'Allah.*

- Dacă plecăm, toate sondele or să se oprească. Numai noi putem să aprovizionăm. Asta o să afecteze Iranul, asta...

- *Islamul* n-are nevoie de petrol. *Străinii* au nevoie de petrol. Cinci apusuri. Să cadă pe capul vostru ce se-ntîmplă dacă rămîneți!

Nitchak Han îl privi dintr-o parte, apoi se întoarse către Lochart.

- Aga, aș vrea să plec cu acest om, să vorbesc cu *kalandarul* străinilor italieni. Aș vrea să plec acum, te rog.

- Cererea mă onorează, *kalandar,* spuse Lochart, gîndindu-se: Mimo Sera a fost în munți ani de zile, o să știe ce să facă. Am o încărcătură de țevi ce trebuie livrată la sonda Rosa. Putem să plecăm imediat.

- Ţevi? spuse tînărul obraznic. Nu-i nevoie de ţevi. Plecăm direct, fără ţevi!

- *IranOil* a spus ţevi şi tevi or să fie, sau nu plecăm deloc, replică Lochart furios. *Ayatolahul* Khomeini a poruncit ca producţia de petrol să revină la normal. De ce nu i se supune *komitehul*?

Morocănos, tînărul se uită la Han, care spuse cu voce scăzută:

- Cum vrea Allah! *Ayatolahul* este *ayatolahul*, *komitehul* i se supune numai lui. Să mergem, aga.

Lochart îşi desprinse ochii de pe tînăr.

- E-n regulă, o să plecăm imediat.

- *Salaam, kalandar*, spuse Jean-Luc alăturîndu-li-se. Tom, care-i răspunsul? întrebă-n engleză.

- Duminică la apus. Va trebui să fim plecaţi pînă atunci şi nu putem să zburăm vineri.

Jean-Luc îşi înghiţi o injurătură.

- Nu ne putem tocmi?

- Deloc. Doar dacă nu vrei să te cerţi cu afurisitul ăsta.

Tînărul cu arma îl privi insolent pe Jean-Luc.

- Spune-i fiului ăsta de căţea că miroase urît!

Lochart simţise un uşor miros de usturoi.

- Zice că ce găteşti miroase grozav, Jean-Luc! Ascultă, vor să vorbească cu Mimo Sera. O să mă-ntorc cît de repede pot, apoi hotărîm ce să facem. *Kalandar*, o să plecăm acum, spuse în farsi şi deschise uşa cabinei.

- Priviţi! se repezi pe neaşteptate Rodrigues, arătînd cu degetul în sus, spre munte, către nord.

Un nor de fum se învălătucea către cer.

- Acolo-i Maria?

- Ar putea fi Bellissima, spuse Jean-Luc.

Nitchak Han privea printre pleoape în depărtare.

- Acolo e aproape de locul unde ar trebui să mergem noi, da?

- Nu prea departe, *kalandar*!

Bătrînul păru foarte îngrijorat.

- Poate ar fi mai bine să luaţi ţevile cu zborul următor, pilotule! De cîteva zile am auzit că revoluţionari de stînga se strecoară în munţi, încercînd să saboteze şi să provoace tulburări. Noaptea trecută au tăiat gîtul

unuia dintre păstorii mei și i-au smuls mădularul. Am trimis oameni să-i caute pe ucigași.

Întunecat, se urcă în cabină. Tînărul din Gărzile Verzi îl urmă.

- Rod, spuse Lochart, scoate afară elicopterul celălalt. Jean-Luc, așteaptă lîngă emițător. O să-ți transmit veștile.

- *Oui, pas de problème.*

Jean-Luc se întoarse cu fața către fum. Lochart lăsă încărcătura de țevi la bază și porni grăbit către nord. Era Bellissima și era cuprinsă de flăcări. Putu să zărească de la o bună distanță flăcările ce se ridicau la zece metri înălțime deasupra uneia dintre rulote care, uscată ca iasca în aerul lipsit de umezeală, era acum aproape cenușă.

Într-o parte, lîngă sondă, în apropierea magaziei cu dinamită, se iscase un alt foc și în zăpadă se zărea zăcînd un trup. Deasupra bazei, pragul de zăpadă al muntelui cioplit de explozia lui Pietro și de avalanșa care urmase atîrna minuscul și neprimejdios.

Pe măsură ce se apropie, observă o jumătate de duzină de siluete alergînd în jos pe cărarea șerpuitoare, care în cele din urmă ajungea în vale, toți înarmați. Coborî fără șovăire și se luă după ei, trecînd în spatele lor, înjurînd că nu era un elicopter de război. N-ar fi avut nici o problemă ca să-i nimicească pe toți.

Șase bărbați bărboși, în hainele obișnuite ale triburilor din munți. Apoi văzu unul dintre bărbați oprindu-se și ochind și scînteile familiare de la țeava puștii și atunci degajă într-o parte, zigzagînd, și cînd ajunse din nou înapoi, mai sus, în siguranță, siluetele dispăruseră.

Se uită înapoi în cabină. Nitchak Han și tînărul din Gărzile Verzi se holbau în jos pe unul dintre hublouri, cu nasurile lipite de sticlă. Strigă, dar nu se putu face auzit, așa că lovi cu pumnul în peretele cabinei ca să le atragă atenția și-i făcu semn lui Nitchak Han. Bătrînul înaintă, agățîndu-se de suporți, descumpănit de mișcările aparatului și de faptul că se afla în zbor.

- I-ai văzut? strigă

- Da, da. Nu-s oameni ai munților, sunt teroriști!

Lochart se întoarse.

- Jean-Luc, m-auzi?

- Tare şi limpede, Tom. Dă-i drumul!

Îi spuse ce văzuse şi-i ceru să rămînă lîngă radio, apoi se concentră asupra manevrelor de aterizare, căci, ca de obicei, deasupra imensităţii prăpastiei curenţii verticali de aer erau violenţi şi vîntul vertical puternic.

Era prima dată cînd venea la Belissima de cînd se-ntorsese de la Teheran. Cu moartea lui Guineppa, Bellissima coborise extracţia la minimum, pentru un singur schimb. Cînd atinse solul, îl văzu pe Pietro, acum şef în locul lui Guineppa, părăsind incendiul de lîngă sondă şi grăbindu-se către ei.

- Tom, avem nevoie de ajutor, strigă pe fereastra lui, aproape în lacrimi. John e mort şi o parte dintre băieţi sunt răniţi. Au arsuri.

- *Okay*, linişteşte-te!

Opri motorul.

- Nitchak Han e în spate cu cineva din Gărzile Verzi. Nu-ţi face griji, *okay*?

Se răsuci la loc în scaun şi arătă către uşă. Bătrînul încuviinţă din cap.

- Ce dracu' s-a-ntîmplat, Pietro? continuă, pipăind cu degetele întrerupătoarele.

- Nu ştiu. Nu ştiu, *amico*!

Pietro îşi lipi fruntea de fereastra carlingii.

- Stăteam la masă cînd, *stronzo*! O sticlă de benzină şi o cîrpă aprinsă au trecut prin fereastră şi ne-am trezit în flăcări!

Privi înapoi cînd flăcările cuprinseră un butoi de petrol pe jumătate plin şi ţîşniră către cer, scuipînd vălătuci de fum negru. Cei patru bărbaţi care se luptau cu flăcările se traseră înapoi.

- *Si*, sala de mese a luat foc la iuţeală şi cînd am ieşit afară erau oamenii ăştia! Nomazii! *Banditos*! *Mamma mia*! Au început să tragă şi ne-am împrăştiat să ne punem la adăpost. Apoi, mai tîrziu, Giani i-a văzut punînd foc la camera generatorului, aproape de locul unde-i dinamita, şi a ieşit afară să-i avertizeze, dar unul dintre ei l-a

împușcat. *Mamma mia*! N-avea nici un motiv să-l împuște. *Bastardi! Stronzo bastardi*!

Lochart și ceilalți coborîră iute din aparat. Unicul sunet era acela al vîntului și al flăcărilor și al singurei pompe de incendiu. Pietro oprise generatorul și pompele și executase o oprire de urgență a întregii sonde. Acoperișurile rulotelor se prăbușiră într-un nor de scîntei, multe căzînd pe acoperișurile rulotelor din apropiere, dar acestea erau învelite cu un strat gros de zăpadă și nu erau în primejdie. Focul era încă incontrolabil lîngă sondă, alimentat de petrolul risipit și de gazele scăpate din foraj și deosebit de primejdios. Oamenii împrăștiau spumă, iar flăcările atingeau depozitul de dinamită, lingîndu-i peretele de tablă ondulată

- Cît ai acolo, Pietro? Hai s-o scoatem!

- *Mamma mia*!

Pietro îl urmă pe Lochart, acoperindu-și fața cu brațele ca să se apere de flăcări, și forțară ușa. Nu era timp să caute cheia. Dinamita era așezată în cutii, în rînduri ordonate. O duzină. Lochart ridică o cutie și ieși afară. Simți plesnetul fierbinte al flăcărilor și apoi aerul curat. Unul dintre ceilalți bărbați luă cutia din mîna lui și o duse grăbit la loc sigur, în timp ce Lochart se întoarse după cealaltă. Lîngă elicopter, Nitchak Han și tînărul din Gărzile Verzi stăteau la adăpost de vînt și primejdie.

- Cum o vrea Allah!

- Cum o vrea Allah! răspunse ca un ecou tînărul. Ce-ar trebui să facem acum?

- Trebuie să ne gîndim la teroriști și la mort.

Tînărul privi peste troienele de zăpadă către silueta ce zăcea ca o păpușă stricată.

- Dacă n-ar fi venit în munții noștri, n-ar fi mort. E vina lui că e mort. A nimănui altcuiva.

- Adevărat.

Nitchak Han privi flăcările și oamenii ce se luptau cu ele și cînd Lochart și Pietro goliră depozitul de dinamită, ceilalți stinseseră focul. Lochart se sprijini de o rulotă ca să-și tragă sufletul.

- Pietro, nu ne-a mai rămas timp decît pînă duminică seara, apoi trebuie să plecăm - sau o-ncurcăm.

Chipul lui Pietro se-ntunecă. Trase cu coada ochiului la tînăr şi la Nitchak Han.

- Cinci zile? Asta mă scuteşte de-o hotărîre, Tom. Evacuăm la Shiraz. Direct sau prin sonda Rosa.

Pietro făcu un semn către foc cu pumnul stîng strîns, cealaltă mînă aşezată pe biceps.

- Pentru moment, Bellissima e distrusă. Am nevoie de Almqvist ca să închidă puţul. *Mamma mia*! O mulţime de oameni de transportat! Ce risipă! Mă bucur că bătrînul Guineppa nu-i aici ca să vadă ziua asta împuţită. Ar fi bine să vin cu tine, să vorbesc cu Mimmo.

- Imediat, şi-i iau şi pe cei care sunt răniţi. Ce-i cu Giani?

Pietro aruncă o privire scurtă trupului.

- O să-l lăsăm la urmă. Sărmanul meu frate de sînge! spuse trist. N-o să putrezească.

La sonda Rosa, în sala de mese. Mimmo Sera stătea în faţa lui Nitchak Han şi a tînărului din Gărzile Verzi, iar Lochart, Pietro şi încă trei sondori mai în vîrstă, în jurul lui. Timp de o jumătate de oră, Mimmo, care vorbea bine farsi, încercase să-l convingă pe tînăr să extindă intervalul de timp sau să-i îngăduie să lase cîţiva oameni, minimum necesar cît timp el şi Lochart aveau să meargă împreună cu el să vorbească cu şeful *IranOil* din Shiraz.

- În numele lui Allah, ajunge! spuse nervos tînărul.

- Dar, Excelenţă, fără elicoptere va trebui să închidem toată zona extractivă şi să începem să evacuăm imediat... Desigur, Excelenţă, pentru că *Ayatolahul*, binecuvîntat fie-i numele, şi primul vostru ministru, Bazargan, vor ca producţia de petrol să revină la normal, ar trebui să-i consultăm pe cei din *IranOil*, de la Shi...

- De-ajuns! *Kalandar*, adăugă tînărul către Nitchak Han, dacă toate capetele astea de ţinţari nu se supun, e-n joc capul tău, s-a terminat cu Yazdeh şi cu toţi oamenii tăi. Dacă un singur străin şi-o singură maşină zburătoare rămîn pe loc după al cincilea apus şi nu ai pus foc bazei, o s-o facem noi şi-atunci o să dăm foc satului. Cu mîna noastră, sau cu ajutorul avioanelor. Tu, se răsti către Lochart, porneşte elicopterul! Ne-ntoarcem! Acum!

Ieşi ca o furtună. Priviră cu toţii după el, dezorientaţi. Lochart era trist. Îi părea rău pentru toţi cei care găsiseră petrolul şi exploataseră cîmpul şi puseseră atîta energie, bani, talent, eforturi şi riscuri în el.

E scandalos, îşi zise, dar n-avem de-ales. N-avem altceva de făcut. Va trebui să evacuăm! O să amîn plecarea lui Scot şi-o să folosim toate aparatele şi-o să sfîrşim treaba. O să lucrăm ca dracu' cinci zile şi-o să lăsăm dracului Teheranul şi Şeherazada şi că astăzi este ziua Marşului de Protest la care nu i-am îngăduit să se ducă.

- *Kalandar*, spuse, fără bunăvoinţa şi ajutorul domniei tale, va trebui să plecăm.

Nitchak Han văzu toţi ochii întorcîndu-se spre el.

- Trebuie să hotărăsc între baza voastră şi satul meu, spuse grav. Nu am de ales. O şă-ncerc să găsesc teroriştii şi să-i aduc în faţa judecăţii. Între timp, ar fi bine să nu riscaţi nimic. Munţii ăştia sunt plini de ascunzători.

Se ridică extrem de demn şi ieşi afară foarte sigur că acum nu va trebui să incendieze baza, deşi, dacă Allah ar fi vrut, ştia că putea s-o facă fără să ezite o clipă - indiferent dacă era plină sau goală. Îşi îngădui umbra unui zîmbet. Planul său funcţionase impecabil. Toţi străinii îl luaseră pe Hassan, păstorul, drept un adevărat membru al Gărzilor Verzi, a cărui prefăcută aroganţă şi nervozitate era minunat de urmărit. Străinii înghiţiseră minciuna cu uciderea păstorului de către "terorişti" şi el le ghicise teama. Aceiaşi "terorişti" distruseseră sonda, cea mai greu de ajuns dintre toate unsprezece, în orele întunecate ale nopţii, aceiaşi "terorişti" aveau să pună foc unei părţi din sonda Rosa şi-aveau să dispară pentru vecie înapoi în şuvoiul vieţii din sat, de unde veniseră. Şi pînă în zori, mîine, se gîndi plin de satisfacţie, spaima avea să se răspîndească peste tot, cînd străinii se vor călca în picioare în fuga lor, evacuarea lor este sigură şi pacea va coborî peste Yazdeh.

E-o prostie să încerci să joci un joc atunci cînd numai noi ştim regulile! Dar mai e problema tînărului pilot. A fost el martor? Sau n-a fost? Bătrînii au recomandat un accident, pentru mai multă siguranţă. Ieri ar fi fost momentul potrivit, cînd vîna singur. E foarte uşor să

aluneci şi să cazi peste puşcă. Da, dar soţia mea s-a împotrivit unui accident.

- De ce?

- Pentru că şcoala a fost un lucru minunat, spusese ea. N-a fost prima pe care-am avut-o de cînd ne ştim? Fără piloţi, nu s-ar fi întîmplat niciodată. Dar acum ştim şi putem uşor să construim alta, a noastră. Pentru că piloţii au fost buni cu noi. Fără ei, n-am fi ştiut multe din cele pe care le ştim acum, şi nici n-am fi avut un astfel de sat bogat. Pentru că eu cred că tînărul a spus adevărul. Cred c-ar trebui să-l laşi pe tînăr să plece. Nu uita cum ne-a făcut să rîdem cu poveştile lui despre locul acela numit Kong, din ţara numită China, unde trăiesc de o mie de ori o mie de ori o mie de ori o mie de oameni, care au toţi părul negru, ochii negri şi mănîncă cu bucăţi de lemn.

Îşi aminti cum rîsese laolaltă cu ea. Cum ar putea fi atît de mulţi oameni într-o singură ţară? Toţi la fel?

- Rămîne totuşi primejdia ca el să fi mînţit.

- Atunci pune-l la încercare, spusese. Mai e încă vreme.

Da, îşi zise. Mai sunt încă patru zile să descoperim adevărul. Cinci, dacă punem la socoteală Ziua Sfîntă.

CAPITOLUL 41

Teheran; ora 5,16 după-amiază. Marşul femeilor se isprăvise. Începuse în dimineaţa aceea, cu acelaşi aer de aşteptare care învăluia Teheranul de două zile. Pentru prima dată în istoria ţării, femeile, singure, ca un grup definit, se pregătiseră să iasă pe stradă în semn de protest, arătîndu-şi solidaritatea împotriva oricărei încălcări de către noii conducători - chiar de către *Imamul* însuşi - a drepturilor lor atît de greu cîştigate,

"*Îmbrăcămintea potrivită pentru o femeie este* hijabul, *care le cere să-şi acopere părul şi braţele şi picioarele şi părţile femeieşti*".

- Am hotărît să port *chadorul* în semn de protest împotriva Şahului, Meshang! ţipase ascuţit Zarah, soţia lui. Eu am ales! Eu singură am hotărît! N-am să port niciodată văl sau *chador* sau basma împotriva voinţei mele! Niciodată, niciodată, niciodată!

"Învățământul mixt, introdus de Șahul Satan cu cîțiva ani în urmă, va înceta să se mai practice, căci s-a dovedit că a transformat multe dintre școlile noastre în case de prostituție."

- Minciuni, toate sunt minciuni! Ridicol! îi spusese Șeherazada lui Lochart. Adevărul trebuie să fie strigat de pe acoperișuri! Lucrurile astea nu le spune *Imamul*, ci extremiștii care-l înconjoară.

"Actul Protecției Căsătoriei, samavolnica lege dată de Șahul Satan, este dezaprobat de popor."

- Cu siguranță asta-i o greșeală, Hussain, spusese soția *mullahului* cu multă prudență. *Imamul* nu poate să spună asta! Ne apără împotriva alungării de către soț, împotriva poligamiei și ne garantează dreptul la divorț și votul, și apără proprietatea soției!

"Națiunea noastră islamică se va supune întru totul legilor din Coran și Saria. Femeile nu trebuie să muncească; ele trebuie să stea acasă și să-și îndeplinească binecuvîntata datorie poruncită de Allah de a zămisli și crește copii și de a purta de grijă stăpînilor lor."

- Pe Profet, Erikki, oricît de mult mi-aș dori copii de la tine - și-aș fi cea mai bună soție - spusese Azadeh, jur că nu pot să stau cu brațele încrucișate și să văd surorile mele mai puțin norocoase împinse forțat înapoi în întunericul Evului Mediu, fără nici un fel de libertăți sau drepturi. Fanaticii, extremiștii, nu Khomeini încearcă să facă toate astea! O să ies pe stradă oriunde-o să fiu!

Femeile pregătiseră demonstrații de sprijin în tot Iranul, în Qom, Isfahan, Meshed, Abadan, Tabriz, chiar și-n orașele mici precum Kowissul, dar în nici un sat. Pe tot întinsul Iranului avuseseră loc certuri și înfruntări între cei mai mulți părinți și fiicele lor, între soți și soții, între frați și surori, aceleași argumente, rugăminți, blesteme, cereri, implorări, interziceri și - Allah să ne apere - chiar și revolte, pe față și pe ascuns! Și pe tot cuprinsul Iranului femeile erau stăpînite de aceeași hotărîre tainică.

Mă bucur că Tommy al' meu nu-i aici! Asta face lucrurile mult mai ușoare, spusese Șeherazada imaginii ei din oglindă, în dimineața marșului. Mă bucur că e departe, pentru că, orice ar spune, pînă la urmă nu i-aș da ascultare. O stăpînea un tremur de excitare plăcut și-n

același timp dureros. Își verifică machiajul în oglindă pentru ultima dată; se fardase doar atît cît să se asigure că vinătăile din jurul ochiului stîng erau bine acoperite cu pudră. Abia se vedeau. Zîmbi chipului din oglindă, mulțumită de ceea ce vedea: părul cîrlionțat revărsat pe umeri, un pulover verde, călduros, bluză verde, fustă verde, ciorapi de nylon și cizme rusești din piele întoarsă, iar pe deasupra se hotărîse să poarte un pardesiu asortat, căptușit cu blană, și pălărie.

Nu este verdele culoarea Islamului? se gîndi bucuroasă, uitînd de toate durerile.

În spatele ei, patul era plin cu costume de schi și alte haine la care se gîndise și la care renunțase. În definitiv, noi, femeile, n-am mai protestat pînă acum ca un grup unitar, așa că fără îndoială trebuie să arătăm cît mai bine. Ce păcat că nu e primăvară! Atunci aș purta rochița mea ușoară de mătase și pălăria galbenă și ...

O cuprinse o tristețe bruscă. Tatăl ei îi dăruise acea rochie la aniversarea zilei de naștere de anul trecut, împreună cu un minunat colier de perle. Săracul tata! își zise, mîniindu-se. Blestemați fie oamenii cei răi care l-au ucis! Allah să-i arunce în groapa Infernului pentru veșnicie! Allah să-l apere pe Meshang și toată familia și pe Tommy al meu și să nu lase extremiștii să ne ia libertățile! Avea lacrimi în ochi. Și le șterse. *Insha'Allah*! își zise. Tata e-n Paradis, unde e locul drept-credincioșilor, așa că de fapt n-ai de ce să plîngi. Nu. Numai dorința de a vedea dreptatea, împuțiții de ucigași aduși în fața judecății. Ucigașii unchiului Valik, ai lui Anmoush și ai copiilor. HBC! Cît urăsc literele astea! Ce s-a-ntîmplat cu Karim?

Nu mai auzise nimic de simbătă și nu știa dacă fusese denunțat, acuzat, mort sau liber și nici altceva despre telex, n-avea nimic de făcut decît să se roage. Și asta făcu, din nou. Și înlătură acele probleme din minte, trecîndu-le pe umerii lui Allah și se simți purificată.

În timp ce-și aranja pe cap mica pălărioară căptușită cu blană, ușa se deschise și Jari intră grăbită, îmbrăcată cu ce avea mai bun.

- E vremea, prințesă! Înălțimea sa Zarah a și sosit. O, cît de minunat arăți! Înfierbîntată, Șeherezada își ridică

haina și fugi pe coridor cu hainele fluturînd, apoi coborî scările în întîmpinarea lui Zarah, care o aștepta în hol.

- O, arăți minunat, Zarah dragă! spuse îmbrățișînd-o. Credeam că Meshang o să te oprească în ultima clipă.

- N-a avut nici o șansă, spuse Zarah cu un rîs scurt.

Purta o căciuliță nostimă de blană, așezată șmecherește pe creștet.

- M-am pus pe capul lui ieri de dimineață și-am continuat toată ziua și toată noaptea și dimineața asta, despre noua haină de hermină pe care trebuie neapărat s-o am, care e absolut necesară sau altfel aș muri de rușine în fața prietenilor mei. A fugit la bazar ca să scape și-a uitat cu totul de marș. Haide, nu trebuie să întîrziem! M-așteaptă un taxi. S-a oprit ninsoarea, ziua promite să fie bună, deși răcoroasă.

În taxi mai erau alte trei femei - prietene și verișoare, amîndouă purtînd mîndre blue-jeans, pantofi cu tocuri înalte și scurte matlasate de schi, părul liber - una o căciuliță de schi -și toate erau la fel de înfierbîntate, de parcă s-ar fi dus la un picnic, pe vremuri.

Nici una dintre ele nu auzi mormăitul de dezaprobare al taximetristului - și chiar dacă l-ar fi auzit nu le-ar fi păsat.

- La Universitate! porunci Zarah și apoi se porniră pe ciripit ca tot atîtea păsărele.

Cînd ajunseră la două străzi distanță de porțile Universității, locul de unde trebuia să pornească marșul, taxiul fu nevoit să se oprească, pentru că aglomerația era uriașă.

De unde erau așteptate cîteva sute de femei, veniseră mii și soseau tot mai multe în fiecare minut, din toate punctele cardinale. Tinere, bătrîne, din familii sus-puse sau modeste, analfabete sau culte, țărănci sau patriciene, bogate, sărmane, blue-jeans, rochii, pantaloni, cizme, pantofi, zdrențe, blănuri și, plutind deasupra tuturor, aceeași fervoare, chiar și de partea acelora care sosiseră purtînd *chador*. Unele dintre cele mai bătăioase țineau deja discursuri, iar cîteva strigau lozinci.

- Nu *chadorului* prin forță!

- Unitate, luptă, victorie!

- Femei, uniți-vă! Refuzăm să fim ținute cu sila în *purdah* sau *chador*...

- Am fost la Doshan Tappeh împotriva Nemuritorilor! N-am luptat şi-am suferit ca să ne lăsăm pradă despotismului!

- Moarte despotismului sub orice nume!

- Daaaaa! Trăiască femeile, uraaa! strigă Şeherazada. Jos cu obligativitatea *chadorului*, a vălurilor, a basmalelor!

Ca şi celelalte, fu prinsă în valul fierbinte. Zarah plăti omului şi-i dădu un bacşiş frumos. Îi întoarse spatele veselă, luîndu-le de braţ pe Şeherazada şi Jari şi nici una dintre ele nu-l auzi strigînd după ele :

- Tîrfelor! Toate mşte tîrfe!

Mulţimea fierbea fără să ştie ce să facă, cele mai multe dintre organizatoare copleşite de numărul uriaş şi de varietatea femeilor, costumelor şi vîrstelor. Chiar şi cîţiva bărbaţi li se alăturaseră, entuziaşti.

- Protestăm, Zarah! Chiar protestăm! Nu-i aşa?

- O, da, Şeherazada! Şi sunt atît de multe dintre noi!

O femeie bine îmbrăcată, o binecunoscută avocată din Teheran, activistă şi luptătoare pentru drepturile femeilor, Namjeh Lengehi, încerca să se facă auzită peste tot acel tumult. Cîteva grupuri de bărbaţi, studenţi şi profesori, pro şi contra, alături de cîţiva *mullahi*, toţi contra, ascultau şi ei.

- Unii *mullahi* spun că noi, femeile, nu putem să fim judecători, n-ar trebui să fim educate şi trebuie să purtăm *chador*. De trei generaţii am aruncat vălurile. De trei generaţii avem dreptul la educaţie şi de o generaţie dreptul să votăm. Allah e mare!

- Allah e mare! îi răspunseră miile de galsuri ca un ecou.

- Unele dintre noi sunt mai norocoase decît celelalte, unele mai bine educate decît celelalte - unele chiar mai bine educate decît unii bărbaţi -, unele dintre noi cunosc legile moderne, ba chiar şi legile coranice, mai bine decît unii bărbaţi. De ce n-ar fi aceste femei judecători? De ce? Nici un motiv!

- Femeile astea să fie judecători! strigă Zarah, alături de sute altele, acoperindu-i pe *mullahi* şi sprijinitorii lor care strigau "Sacrilegiu!"

Cînd se putu face din nou auzită, Namjeh Lengehi continuă:

- L-am sprijinit pe *Ayatolah* din toată inima!

Alte strigăte o întrerupseră, o mare revărsare de afecțiune.

- Îl binecuvîntăm pentru ce a făcut și am luptat cît de bine am putut, cot la cot cu bărbații, am împărțit cu ei suferința și închisorile și am ajutat revoluția și l-am alungat pe despot, și acum suntem liberi, Iranul este liber, eliberat de jugul lui și de jugul străin. Dar asta nu dă nimănui, nici *mullahilor*, nici chiar *Ayatolahului*, dreptul să dea înapoi limbile ceasului!

Strigăte uriașe de "Nu, nu! Fără despoți! Votul pentru femei! Nu despotismului sub orice mască! Lengehi pentru Majilis, Lengehi - ministrul Educației!"

- O, Zarah, nu e minunat? spuse Șeherazada. Ai votat vreodată?

- Nu, dragă, desigur că nu. Dar asta nu-nseamnă că nu vreau să am dreptul s-o fac dac-aș vrea. De-o sută de ori i-am spus lui Meshang că desigur că l-aș întreba pe el pentru cine să votez, dar tot vreau să intru singură în cabină. Eu singură - dacă vreau.

- Ai dreptate.

Șeherazada se întoarse și strigă:

- Trăiască Revoluția! Allah e mare! Allah e mare! Lengehi la Curtea Supremă! Femei judecător! Ne cerem dreptul!

Teymour, iranianul pregătit de OEP care preluase apartamentul Șeherazadei și fusese trimis să supravegheze marșul și să-i identifice pe militanți, o recunoscu din fotografia pe care o văzuse acolo. Furia lui crescu.

- Femeile să se supună legilor lui Allah! strigă. Nu femei judecător! Femeile s-asculte de Allah!

Dar glasul lui fu acoperit de miile de glasuri și nimeni nu-i dădu atenție. Nimeni nu observă cînd începu marșul. Se părea că se puseseră dintr-o dată în mișcare cu toatele și în curînd umplură bulevardul, din zid în zid, oprind toată circulația, revărsîndu-se vesele înainte, ca un potop cu o forță irezistibilă. Cei aflați la tarabe și la ferestrele și balcoanele caselor alăturate se holbau la demonstrante cu gurile căscate. Cei mai mulți bărbați erau scandalizați.

- Uită-te la aia, tîrfa tînără cu haină verde, care flutură deschisă în față ca să-i arate despicătura coapselor! Uite, uite acolo!

- Allah! Blestemată fie că mă atîță!

- Uită-te la aia cu pantalonii ca o a doua piele!

- Unde? Ah, o văd! Pantalonii albaștri! Allah să ne apere! Poți să vezi fiecare cută de *zinaat*! Parcă ne cheamă! Ca și cealaltă cu care se ține de braț, cea cu haina verde! Tîrfelor! Hei, tîrfo! Tîrfelor de colo! Vă trebuie un mădular zdravăn, asta vă trebuie!

Bărbații priveau și strigau măscări. Priviri și gînduri libidinoase înconjurau demonstrantele. Femeile priveau și se minunau. Din ce în ce mai multe uitau de cumpărături sau tarabe și se alăturau surorilor, mătușilor, mamelor, bunicilor, înlăturîndu-și fără teamă basmalele și vălurile și *chadorul*. Nu era asta capitala? Nu erau ei locuitorii Teheranului, tribul Tehrani? Elita Iranului? Orășeni, nu țărani! Era altfel aici, nu ca acolo, în sate, unde n-ar fi îndrăznit niciodată să strige lozinci, să-și scoată vălurile, baticurile și *chadorurile*.

- Femei, uniți-vă!

- Allah e mare! Allah e mare!

- Victorie, unitate, luptă!

- Egalitate pentru femei! Votul!

- Nu despotismului, orice fel de despotism!

În fața demonstrantelor, în spatele lor, în jurul lor, pe bulevarde sau străzile laterale începură să se stringă grupuri de bărbați. Cei pro și cei contra. Începură să se contrazică din ce în ce mai violent. Legea coranică cerea ca mahomedanii să se opună oricărei ridicări împotriva Islamului. Avură loc cîteva încăierări. Un bărbat scoase un cuțit și muri cu cuțitul altuia în spate. Cîteva focuri de armă. Răniți. Numeroase ciocniri între grupuri sau indivizi izolați. Încăierări spontane între liberali și fundamentaliști, între cei de stînga și Gărzile Verzi. Cîteva capete sparte, un alt om mort și ici și colo copii prinși la mijloc, unii morți, alții adăpostindu-se în spatele mașinilor parcate.

Ibrahim Kyabi, liderul studenților *tudehi*, care scăpase din ambuscadă în noaptea în care fusese prins Rakoczy, alergă în stradă și ridică unul dintre copiii împietriți de spaimă, în timp ce prietenii săi îl acopereau

cu focuri de armă. Reuşi s-ajungă la adăpostul colţului unei clădiri, asigurîndu-se că micuţul era teafăr şi, ştiind că erau depăşiţi ca număr acolo, o rupseră la fugă, strigînd prietenilor săi:

- Veniţi după mine!

Erau şase cu toţii şi alergară pe alei şi străduţe. În curînd erau departe, în siguranţă, îndreptîndu-se către bulevardul Roosevelt. Celor din *tudeh* li se ordonase să evite ciocnirile deschise cu Gărzile Verzi, să mărşăluiască alături de femei, să se infiltreze în rînduri şi să facă prozeliţi. Se bucura că poate să activeze din nou după ce stătuse ascuns.

La o jumătate de oră după arestarea lui Rakoczy, raportase trădarea legăturii sale la sediul *tudeh*. Omul îi spusese să nu se ducă acasă, să-şi radă barba şi să stea ascuns într-o casă conspirativă din apropierea Universităţii.

- Nu faci nimic pînă la Marşul de Protest al Femeilor, de marţi! Te alături lor cu celula ta, aşa cum s-a planificat, apoi pleci la Kowiss în ziua următoare. Asta ar trebui să te ferească de orice primejdie pentru un timp.

- Cum rămîne cu Dimitri Yazernov?

Era singurul nume sub care îl cunoştea pe Rakoczy.

- Nu-ţi face griji, îl scoatem noi de la scîrbele alea! Spune-mi încă o dată cum arătau oamenii aceia.

Ibrahim le istorisise puţinul pe care şi-l amintea despre Gărzile Verzi şi ambuscadă, apoi întrebase:

- Cîţi oameni or să vină cu mine la Kowiss?

- Tu şi alţi doi ar trebui să fie de-ajuns pentru un *mullah* împuţit.

Da, îşi zise din nou, mai mult decît de-ajuns. În curînd tatăl meu va fi răzbunat. Mîinile i se încleştară pe carabina M16 furată cu o săptămînă în urmă din arsenalul de la Doshan Tappeh.

- Libertate! strigă şi ieşi grăbit în stradă ca să se alăture liniilor din faţă ale marşului, prietenii lui împrăştiindu-se de jur împrejur.

La o sută de metri mai departe în spate, prin mulţimea care îl înconjura, se mişca încet un camion deschis, plin cu tineri care fluturau mîinile şi strigau încurajări. Erau piloţi în civil. Printre ei era şi Karim Peshadi. De ore întregi o căuta pe Şeherazada printre

participanții la marș, dar n-o zărise. El și ceilalți erău încartiruiți la Doshan Tappeh, unde ordinea și disciplina erau aproape inexistente, *komitehurile* deținînd puterea, emițînd ordine și contraordine, alte ordine venind de la Înaltul Comandament subordonat primului ministru Bazargan, altele de la *Komitehul* Revoluționar și altele de la radio, unde din vreme în vreme vorbea și emitea legi *Ayatolahul* Khomeini.

Ca mulți alți piloți și ofițeri din întreaga țară, Karim fusese chemat înaintea unui *komiteh* la un interogatoriu asupra dosarului său, crezului său politic și legăturilor sale prerevoluționare. Dosarul era bun și putuse să jure cu inima curată că sprijinise Islamul, pe Khomeini și Revoluția, dar spectrul tatălui său atîrna deasupra lui și își ascunsese cu grijă dorința de răzbunare în cel mai adînc colțișor al sufletului. Pînă atunci nu fusese atins.

Cu o noapte înainte încercase să se strecoare în turnul de la Doshan Tappeh ca să găsească registrul de zbor HBC, dar fusese întors înapoi. În noaptea aceea avea de gînd să încerce din nou. Își jurase că n-avea să greșească.

Nu trebuie! își zise. Șeherazada depinde de mine. O, Șeherazada! Tu, care dai sens vieții mele, deși nu-mi ești îngăduită!

O căută îngrijorat cu privirea printre rînduri, știind că era undeva acolo. Noaptea trecută, el și un grup de prieteni ascultaseră la radio o emisiune violentă, incendiară, a unui *ayatolah* fundamentalist, care se opunea Marșului de Protest al Femeilor și cerea să aibă loc contrademonstrații ale drept-credincioșilor. Se îngrijorase profund pentru soarta Șeherazadei, a surorilor sale și rudelor despre care știa că vor ieși de asemenea la marș. Prietenii săi erau la fel de îngrijorați pentru rudele lor, așa că în dimineața respectivă luaseră camionul și se alăturaseră marșului. Înarmați.

- Egalitate pentru femei! strigă el. Democrație pentru totdeauna! Islamul pentru totdeauna! Democrație, lege și Islăm pentru totdea....

Cuvintele muriră. În fața coloanei de demonstrante, bărbații formaseră o barieră groasă de-a curmezișul străzii, oprind înaintarea. Femeile din primele rînduri le vedeau pumnii ridicați și furia. Instinctiv, femeile din primele șase

rînduri încercară să încetinească pasul, dar nu putură. Valul miilor de trupuri le împinse inexorabil înainte.

- De ce sunt bărbaţii ăştia aşa furioşi? întrebă Şeherazada, simţindu-şi fericirea destrămîndu-se în înghesuiala din ce în ce mai strivitoare.

- Sunt doar prost sfătuiţi! Cei mai mulţi sunt ţărani, spuse curajoasă Namjeh Legenhi. Ne vor ca sclave! Sclave! Nu-ţi fie teamă! Allah e mare!

- Luaţi-vă de braţ, strigă Zarah. Nu ne pot opri! *Allah-u akbar*!

Printre bărbaţii care blocau bulevardul era şi cel care, la închisoarea Evin, îl dusese la moarte pe Jared Bakravan. O recunoscuse pe Şeherazada în avangardă.

- Allah e mare! murmură extaziat, cuvintele sale fiind acoperite de strigăte. Allah m-a făcut unealta Sa ca să-l trimit în Infern pe acel *bazaari* viclean şi acum Allah îmi dă în mînă pe tîrfa lui de fiică.

O pipăi pofticios cu privirea, închipuindu-şi-o goală în aşternut, cu picioarele desfăcute, cu sînii ridicaţi mîndri, cu ochii plini de dorinţă, cu buzele umede, auzindu-i glasul rugător:

- Ia-mă, ia-mă repede! Pentru tine e fără bani. Dă-mi-o toată, repede! Repede! Umple-mă! Desfă-mă! Pentru tine nimic! Repede! Repede! Oh Satan, ajută-mă să-l sorb pe Allah din mădularul lui...

Îşi scoase cu o smucitură pumnalul, simţindu-şi bărbăţia pulsînd încordată, şi se aruncă asupra ei.

- Allah e mare!

Ţîşnise pe neaşteptate şi străbătu intervalul care-l separa de femei, doborînd o jumătate de duzină, întinzînd mîinile spre ea, dar alunecă şi căzu din pricina înfierbîntării, scăpînd cuţitul. Cele pe care le rănise ţipau şi el se zvîrcoli să se ridice în picioare, bîjbîind după ea, văzînd-o doar pe ea, ochii ei îngroziţi larg deschişi, cuţitul din pumnul lui gata să o despice, numai la trei paşi, doi paşi, unul... Creierul îi era plin de parfumul ei, întruchiparea duhorii diavolului. Lovitura mortală porni dar n-o atinse şi-nţelese că Satan trimisese în calea lui un *djin* rău. Simţi o arsură cumplită în piept, ochii îşi pierdură vederea şi muri cu numele lui Allah pe buze.

Şeherazada privea impietrită la figura năruită la picioarele ei, Ibrahim lîngă ea cu arma în mînă, strigăte şi ţipete şi un muget de mînie din piepturile miilor de femei care îi priveau din spate. O altă împuşcătură, un alt bărbat se prăbuşi ţipînd.

- Înainte pentru Allah! strigă Lengehi, dominîndu-şi teama!

Strigătul fu preluat de Ibrahim care trase de Şeherazada.

- Nu-ţi fie teamă! Înainte pentru femei!

Îi văzu încrederea şi pentru o clipă îl luă drept vărul ei Karim, atît era de asemănător la înălţime, alcătuire şi chip, apoi groaza şi ura faţă de ceea ce se întîmplase izbucni într-un strigăt.

- Înainte pentru tata! Jos cu extremiştii şi Gărzile Verzi! Jos cu ucigaşii! Haide, înainte!

Îi înşfăcă de braţ pe Zarah şi pe Ibrahim şi porniră înainte din nou. Alţi bărbaţi alergară către primele rînduri ca să dea ajutor şi, printre ei, camionul cu aviatori. Un alt bărbat se repezi asupra lor urlînd şi fluturînd un cuţit.

- Allah e mare! strigă Şeherazada, împreună cu mulţimea ca o hoardă năvalnică alături de ea, dar mai înainte de a fi neutralizat, tînărul despicase braţul lui Namjeh Lengehi.

Neabătute, rîndurile din faţă împinseră înainte, amîndouă părţile strigînd "Allah e mare!", amîndouă părţile la fel de sigure că au dreptate. Apoi opoziţia a fost zdrobită.

- Lăsaţi-le să treacă! strigă un bărbat. Şi femeile noastre sunt acolo, unele dintre ele!

- Sunt prea multe, prea multe!

Bărbaţii se traseră înapoi din calea lor şi drumul era deschis. Un muget de triumf se ridică din coloană.

- *Allah-u akbar*! Allah e cu noi, surori! Înainte! strigă Şeherazada din nou şi marşul continuă.

Cele rănite erau purtate pe braţe sau ajutate să se dea deoparte, celelalte revărsîndu-se înainte. Acum protestul deveni din nou ordonat. Nimeni nu li se mai opunea, barîndu-le drumul, deşi mulţi bărbaţi priveau posaci de pe margine, Teymour şi alţii fotografiind militantele.

- E-un succes! spuse slab Namjeh Lengehi, încă mergînd în primele rînduri, cu o basma pătată de sînge în jurul braţului. E un succes, chiar şi *Ayatolahul* o să înţeleagă hotărîrea noastră.

- Acum putem să mergem acasă, la soţii şi familiile noastre! Am făcut ce ne-am propus şi-acum putem să mergem acasă.

- Nu, spuse Şeherazada, cu chipul palid şi murdar de praf, de pe care teama încă nu se topise. Trebuie să ieşim şi mîine, şi mîine, şi mîine, pînă cînd *Imamul* va accepta public să nu ne oblige să purtăm *chadorul* şi să ne lase drepturile.

- Da, spuse Ibrahim. Dacă vă opriţi acum, *mullahii* or să vă zdrobească.

- Ai dreptate, aga! O, cum pot să-ţi mulţumesc că ne-ai salvat?

- Da, spuse Zarah încă zguduită. O să ieşim şi mîine sau aceşti nebuni or să ne distrugă.

Marşul se desfăşură fără alte necazuri şi, în general, tiparul său fusese acelaşi în alte oraşe: la început necazuri, apoi protestul continuat în pace.

Dar în sate şi în micile orăşele, marşul fu oprit mai înainte de a începe. Departe, către sud, în piaţa satului din Kowiss era linişte, nu se auzea nimic în afară de şuierul biciului şi ţipete.

Cînd coloana se formase, *mullahul* Hussain fusese acolo.

- Această demonstraţie e interzisă. Toate femeile care nu-s îmbrăcate după *hijab* pot fi învinovăţite de goliciune indecentă în public şi condamnate după legile Coranului.

Numai o jumătate de duzină dintre cele aproape două sute de femei erau îmbrăcate în paltoane şi rochii occidentale.

- Unde scrie în Coran că nu-l ascultăm pe Allah dacă nu purtăm *chador*? strigă una dintre femei.

Era soţia directorului băncii şi fusese la universitatea din Teheran. Îmbrăcămintea ei era modestă. Purta fustă şi părul descoperit.

- "O, Profet, spune nevestelor şi fiicelor tale şi femeilor drept-credincioase să-şi tragă vălurile mai aproape de trupul lor". Iranul e un Stat Islamic. Primul în

istorie. *Imamul* a decretat *hijab*. Este *hijab*. Mergeţi şi vă îmbrăcaţi imediat cum se cuvine!

- Dar drept-credincioasele din celelalte ţări nu sunt obligate să poarte *chador*. Şi nici conducătorii sau soţii lor nu le forţează să poarte!

- "Bărbaţii sunt cei care hotărăsc treburile femeilor, căci Allah, în mărinimia lui, a hotărît pe unul deasupra celuilalt, iar femeile cinstite sunt prin urmare supuse... Cele de care vă temeţi c-ar putea fi nesupuse, certaţi-le, îndepărtaţi-le de la voi, închideţi-le în încăperile lor şi biciuiţi-le. Şi dacă după asta vi se supun, îndepărtaţi de la voi mînia stîrnită asupra lor." Mergi şi acoperă-ţi părul!

- N-am s-o fac! De mai mult de patruzeci de ani femeile iraniene n-au purtat văl.

- Patruzeci de bice o să-ţi domolească nesupunerea. Allah e mare!

Hussain făcu un semn unuia dintre acoliţii săi. Ceilalţi o înşfăcară pe femeie şi o legară. Curînd biciul sfîşie materialul de pe spatele ei, în strigătele vesele ale bărbaţilor care priveau. Cînd totul se sfîrşi, femeia leşinată fu luată de acolo de celelalte femei. Restul se înapoiaseră la casele lor. În tăcere.

Atunci Hussain se întoarse către nevasta lui, cu pîntecul uriaş din pricina sarcinii.

- Cum îndrăzneşti să te alături unei demonstraţii a tîrfelor şi femeilor stricate?

- A fost o greşeală! spuse ea împietrită de spaimă. A fost o mare greşeală! Da!

- N-ai să mănînci altceva decît apă vreme de două zile, ca să-ţi aduci aminte. Dacă nu purtai copil, ai fi avut parte de acelaşi lucru, în piaţă.

- Îţi mulţumesc că eşti îndurător! Allah să te binecuvinteze şi să te păzească! Îţi mulţumesc!

La aeroportul Teheran; ora 6,40 seara. Avîndu-l pe Andrew Gavallan pe scaunul de lîngă el, McIver conduse maşina în afara zonei de mărfuri, pe drumul care se îndrepta către avionul lor ETLL, parcat pe platforma de încărcare, la patru sute de metri mai departe.

Aparatul se întorsese de la Tabriz de aproape o oră şi acum realimenta, pregătindu-se pentru zborul de întoarcere

peste Golf. Cînd aterizase, Armstrong le mulțumise cu multă efuziune pentru îngăduința de a folosi avionul. Același lucru îl făcuse și colonelul Hashemi Fazir.

- Căpitanul Hogg spune că avionul se întoarce sîmbătă, domnule Gavallan! spusese politicos Hashemi. Mă întrebam dacă ai putea fi atît de amabil ca să ne duci pînă la Tabriz? Numai un singur zbor de data asta. Nu-i nevoie să ne aștepți. Putem să ne întoarcem singuri.

- Desigur, colonele, spusese amabil Gavallan, neavînd chef de amabilități cu nici unul dintre ei.

Cînd sosise de la Al Shargaz, în dimineața aceea, McIver îi spusese imediat, între patru ochi, de ce era nevoie să fie cooperanți.

- Mac, am să mă ocup eu așa cum știu de treabă asta cu Talbot, spusese el furios în fața șantajului. Chiar de-ar fi să crape cei de la CID sau Special Branch.

Își puseră cu toții mîinile la urechi cînd un gigantic avion de transport al Forțelor Aeriene Americane rulă pe lîngă ei în drum către îndepărtatul punct de decolare, unul dintre multele aparate închiriate de guvernul american ca să evacueze personalul civil și militar al Ambasadei Americane, unde nu mai rămăsese decît o echipă minimală. Aerul supraîncălzit din reactoare spulberă zăpada și o aruncă asupra lor. Cînd Gavallan se putu face auzit, spuse:

- Talbot ți-a lăsat un mesaj, domnule Armstrong! Și te roagă să-l vezi cît mai repede cu putință.

Văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbați, întrebîndu-se ce ar fi putut să însemne.

- A spus și unde, *sir*?

- Nu. A spus să-l cauți cît mai repede.

Atenția lui Gavallan fu atrasă de o mare limuzină neagră ce se apropia în viteză de ei, cu steagul oficial al lui Khomeini fluturînd pe bară. Doi bărbați cu chipuri aspre coborîră din ea, lăsînd portiera deschisă, și-l salutară politicoși pe Hashemi.

- Pe sîmbătă. Mulțumesc din nou, domnule Gavallan!

Hashemi se urcă pe bancheta din spate.

- Cum luăm legătura cu dumneavoastră, domnule colonel, în cazul că e vreo schimbare în plan?

- Prin Robert! Poate să-mi transmită un mesaj. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră aici, la aeroport?

McIver spuse la iuțeală:

- În privința realimentării, mulțumesc că ați aranjat-o! Dacă ați putea face să primim aceleași servicii rapide de fiecare dată, aș aprecia asta. Și de asemenea, aprobările noastre.

- O să mă-ngrijesc de asta! O să aveți prioritate la zborul de simbătă. Dacă mai e și altceva, vă rog spuneți-i lui Robert! Haide, Robert.

Robert Armstrong spuse:

- Mulțumesc din nou, domnule Gavallan! Ne vedem simbătă, dacă nu chiar mai înainte.

Cînd Talbot trecuse pe acolo mai devreme, ca să se intereseze despre ora la care se întorcea Armstrong de la Tabriz, Gavallan il luase deoparte și aproape urlase furios, vorbindu-i despre șantaj.

- Doamne iartă-mă, spusese Talbot șocat. Ce acuzație respingătoare, cumplit de neenglezească, Andrew - dacă pot să spun așa. Înțeleg că Robert a depus mari eforturi ca să vă apere, pe tine, compania voastră, pe Duncan și pe Lochart - bun băiatul ăsta, o soție minunată, îmi pare rău de tatăl ei - de la un dezastru care-și putea înălța capul hidos in orice clipă. Nu-i așa?

Zîmbise dulce.

- Înțeleg că Robert *te-a rugat*, te-a rugat doar, să-i acorzi o favoare modestă, ușor de implinit. N-a luat pielea de pe tine, Andrew.

- E Special Branch, fost CID Hong Kong, nu-i așa?

Zîmbetul lui Talbot nu-și pierduse dulceața.

- N-am cum să știu! Dar pare într-adevăr că vrea să-ți facă un serviciu. Destul de drăguț din partea lui, nu-i așa?

- Are registrul de zbor?

- N-am cum să știu despre lucrurile astea.

- Cine-i acest colonel Fazir, oricum?

Talbot își aprinsese o țigară.

- Doar un prieten. Un om de treabă. E bine să-l ai prieten!

- Am văzut asta! A aranjat realimentarea și aprobarea imediat, cu prioritate de zbor, de parcă ar fi fost însuși Dumnezeu Atotputernicul.

- O, nu este! Sub nici o formă. Pe-aproape, dar nu Dumnezeu. Dumnezeu e englez, chicotise Talbot. Şi femeie. Nici o inteligenţă masculină n-ar putea bulibăşi lumea asta atît de minunat. Un cuvînt înţelept, bătrîne: am auzit că, urmînd sfatul unuia dintre colegii tăi din Consiliul de conducere, Ali Kia, *ei* intenţionează să naţionalizeze toate companiile aeriene străine, în special a voastră - dacă or să poată pune vreodată hîrtiile cap la cap.

Gavallan îngheţă.

- Cine-s *ei*?

- Contează?

După ce Talbot plecase, Gavallan intrase cu paşi hotărîţi în biroul care era plin de funcţionari - nu încă tot personalul, dar erau acolo operatorul radio, operatorul telex, şeful de birou, oamenii din depozit şi unii secretari, nici o femeie prezentă, căci toate ceruseră îngăduinţa să se ducă la Marşul de Protest.

- Mac, hai să ne plimbăm puţin.

McIver îşi ridică ochii de pe grămada de rapoarte.

- Sigur, spuse sesizînd gravitatea din glas.

Nu avuseseră încă vreme să vorbească între patru ochi. Era cu neputinţă în birou sau prin apropierea lui. Toţi pereţii erau subţiri şi toate urechile larg deschise. Din momentul în care sosise Gavallan, cu cîteva ore în urmă, ei doi fuseseră ocupaţi cu verificarea registrelor de încasări şi cheltuieli, a contractelor încă în vigoare, a celor îngheţate sau anulate, şi a stării fiecărei baze, toate raportînd, cu mare grijă, minimum de lucrări şi maximum de neplăceri din partea autorităţilor, singura veste bună fiind aprobarea obţinută de McIver pentru exportul celor trei '212 - şi nici chiar asta nu era ceva destul de sigur, încă.

Ieşiră pe platforma de mărfuri. Un Jumbo Jet al companiei *JAL* mugi pe deasupra capetelor lor.

- Se zice că sunt încă o mie de tehnicieni japonezi care tropăie nerăbdători la *Iran-Toda*, spuse absent McIver. Consorţiul lor a încasat-o zdravăn. *Financial Times* de astăzi zice că au depăşit deja cheltuielile cu o jumătate de miliard de dolari, n-au cum să ispăvească anul ăsta şi n-au cum să se retragă. Asta şi

supraproducția de pe piața constructorilor de nave trebuie să-i lovească rău pe cei de la *Toda*.

Gavallan se asigură că nu e nimeni prin preajmă.

- Cel puțin investițiile noastre sunt mobile, Mac. Cea mai mare parte a lor.

McIver își ridică privirile către el, cercetind chipul plin de riduri, sprîncenele stufoase, încărunțite, ochii căprui.

- Asta-i motivul pentru o "intîlnire de mare importanță"?

- Unul dintre ele.

Gavallan îi istorisi cele transmise de Talbot.

- Naționalizați! Asta înseamnă să pierdem tot! Doar dacă nu facem ceva.

- Genny are dreptate, știi?! Trebuie s-o facem singuri.

- Nu cred că-i cu putință. Ți-a zis și asta?

- Desigur, dar eu cred că putem. Ia gîndește-te la asta: să zicem că astăzi e Ziua Unu. Tot personalul neesențial începe să părăsească Iranul ca să fie reamplasat sau să plece în concediu; scoatem toate piesele de schimb pe care le putem, fie cu avionul nostru, fie cu cursele regulate, cînd o să înceapă din nou, ca fiind învechite, supranormative, pentru reparații sau ca bagaj personal; Zagros Trei se retrage la Kowiss, Tabriz închide temporar și elicopterul lui Erikki se duce la Al Shargaz și-apoi în Nigeria, împreună cu Tom Lochart de la Zagros și un '212 de la Kowiss. Închizi birourile din Teheran și le redeplasezi la Al Shargaz ca să conduci operația și să controlezi cele trei baze care rămîn la Lengeh, Kowiss și Bandar-e Delam "pînă la revenirea la normalitate". Încă mai sunt valabile ordinele guvernului nostru de a evacua tot personalul neesențial.

- Așa e, dar...

- Lasă-mă să termin, băiete. Să zicem că putem face pregătirile și planificarea și toate astea în treizeci de zile. Ziua a treizeci și una este ziua Z. La o oră anume în ziua Z - sau Z plus unu ori plus doi, depinzînd de vreme sau Dumnezeu mai știe de ce - transmitem prin radio un cuvînt de cod de la Al Shargaz. Simultan, toți piloții și elicopterele care au mai rămas decolează, trec Golful în Al Shargaz, acolo înlăturăm elicele, înghesuim elicopterele în cargourile '747 pe care le închiriem de undeva,

apoi le ducem la Aberdeen și pot să ne pună sare pe coadă, sfîrși Gavallan cu un zîmbet larg.

McIver îl privi alb.

- Ești nebun! Îți lipsește o doagă, zău așa, Chinezoiule! Are atît de multe găuri în el... Te-ai țicnit!

- Zi-mi o gaură!

- Pot să-ți arăt cincizeci. Mai întîi...

- Cîte una pe rînd, băiete! Și a nu uita de tensiune. Cum mai stai, apropo? Genny mi-a zis să te întreb.

- Grozav, și să nu începi din nou. Mai întîi, același moment de decolare. Elicopterele de la baze diferite vor avea decalări foarte mari din pricina distanțelor pe care trebuie să le parcurgă. Kowissul va trebui să realimenteze. Nu poate să facă mișcarea dintr-un singur salt, nici chiar trecînd peste Golf.

- Știu asta. Facem planuri separate pentru fiecare dintre cele trei baze. Fiecare comandant de bază își face propriul plan cum să plece, noi suntem responsabili pentru ei numai la sosire. Skrag poate să salte ușor peste Golf. Și tot așa și Rudi de la Bandar-e...

- Nu poate! Nici Rudi de la Bandar-e Delam, nici Starke de la Kowiss nu pot să facă o singură trecere peste tot Golful, pînă la Al Shargaz. Chiar dacă ar putea ajunge la țărm, mai întîi. Va trebui să treacă prin spațiul aerian kuweitian, saudit sau al Emiratelor și Dumnezeu știe dacă n-or să-i rețină la sol, să-i bage în pușcărie sau să ne amendeze. La Al Shargaz, la fel. Nu văd de ce s-ar purta altfel.

McIver scutură din cap.

- Șeicatele nu pot face nimic fără aprobările legale iraniene și pe bună dreptate. Le e o frică de moarte de revoluția lui Khomeini. S-ar putea extinde spre ei. Toți au minorități șiite numeroase și nu pot ține piept armatei iraniene, fie ea terestră, navală sau aeriană, dacă se hotărăște să facă urît.

- Să le luăm pe rînd, spuse calm Gavallan. Ai dreptate în privința lui Rudi și a lui Starke, Mac. Dar să zicem c-ar avea permisiunea să treacă în zbor peste aceste teritorii. Ei? Am trimis cîte un telex, separat, la toate controalele de trafic aerian din Golf pentru aprobări și am primit confirmări că elicopterele *S-G* în tranzit pot trece pe-acolo.

- Da, dar...

- *Dar* să le luăm pe rînd, băiete! După asta. Să zicem că toate aparatele noastre s-ar întoarce la înregistrarea britanică. Sunt englezeşti, sunt aparatele noastre, plătim noi pentru ele şi noi suntem proprietarii lor, orice ar încerca partenerii noştri să facă. Fiind înmatriculate în Anglia, nu sunt supuse legilor Iranului. Aşa e?

- Odată ce ies din ţară, da, dar n-ai să poţi face Registrul Aviatic Civil Iranian să accepte transferul şi deci nu poţi să le reînmatriculezi în Anglia.

- Să zicem c-aş putea totuşi s-o fac fără să am nevoie de aprobarea iraniană.

- Cum dracu' ai să reuşeşti?

- Ceri. Ceri, flăcăule, ceri băieţilor de la oficiul din Londra s-o facă. Ca să-ţi spun drept, am făcut-o mai înainte de a pleca din Londra. "Lucrurile sunt cam încurcate în Iran", zic eu. "Cu desăvîrşire bulibăşite, bătrîne, da", zic ei. "Aş vrea să-mi treceţi păsărelele pe înregistrare britanică, temporar", zic eu. "S-ar putea să trebuiască să le scot de-acolo pînă se normalizează situaţia. Desigur, cei care-s la putere în Iran o să aprobe, dar nu pot să scot nici un coltişor afurisit de hîrtie de acolo, pe moment, semnat, ştiţi cum e". "Desigur bătrîne", zic ei. "E la fel şi cu afurisitul nostru de guvern. Cu oricare afurisit de guvern. Ei bine, sunt jucăriile tale, nu-i nici o îndoială în privinţa asta, e puţintel neregulamentar, dar îmi închipui c-o să fie în regulă. Te duci la băuta bătrînilor?"

McIver se opri şi îl privi uimit.

- Au acceptat?

- Nu încă, flăcăule. Şi după asta?

- Am o sută de *după asta*.

Iritat, McIver se puse din nou în mişcare. Era prea frig ca să rămînă nemişcat.

- Dar?

- Dar dacă ţi le dau cîte una, pe rînd, ai să-mi dai cîte un răspuns şi o soluţie posibilă - care totuşi n-o să se poată însuma.

- Sunt de acord cu Genny. Va trebui s-o facem singuri.

- Poate. Dar trebuie să se poată face. Şi încă un lucru. Avem aprobarea să scoatem afară trei '212. Poate am putea scoate şi restul.

- Cele trei încă nu sunt afară. Partenerii, fără să mai vorbim de *ICAA*, n-o să ne lase din mînă. Uite la *Guerney*: toate elicopterele lor sunt blocate la sol. Patruzeci şi opt, incluzînd toate JR 212. Poate treizeci de milioane de dolari care ruginesc şi nu pot nici măcar să le întreţină.

Se uitară spre pistă. Ateriza un Hercules RAF. Gavallan îl urmări îndelung cu privirea.

- Talbot mi-a zis că pînă la sfîrşitul săptămînii tehnicienii şi instructorii armatei engleze or să fie plecaţi şi la ambasadă or să rămînă doar trei, incluzîndu-l şi pe el. Se pare că la încăierarea de la Ambasada Americană cineva s-a strecurat înăuntru sub acoperirea ei, a aruncat în aer seifurile şi a plecat cu cifrurile.

- Încă mai au chestii secrete pe aici?

- Se pare că da. Oricum, Talbot a zis că infiltraţia a udat fiecare chiloţel diplomatic din lumea creştină, sovietică şi arabă. Toate ambasadele închid. Arabii sunt cei mai cutremuraţi dintre toţi. Nici măcar unul dintre şeicii petrolului nu vrea să-l vadă pe Khomeini trecut de Golf şi toţi sunt foarte nerăbdători, dornici şi în stare să cheltuiască petro-dolari ca să împiedice asta. Talbot a zis: "cincizeci de lire pe o agrafă îndoită că Irakul are un cont deschis în secret, kurzii la fel, şi oricine altcineva care este arab îi sprijină pe suniţi şi este împotriva lui Khomeini. Întregul Golf stă gata să explodeze".

- Dar între timp? .

- Între timp el nu e atît de bătăios cum era acum cîteva zile şi nu e atît de sigur că Khomeini o să se retragă în linişte la Qom. "Pe iranieni îi aşteaptă vechile şi bunele obiceiuri iraniene, bătrîne, cîtă vreme sunt cu Khomeini şi cu *mullahii*", a zis. "Şi Khomeini o să ia frîiele - dacă nu-l asasinează mai întîi cei de stînga - şi s-a terminat cu vechiul; adică cu noi".

Îşi plesni palmele înmănuşate una de cealaltă ca să-şi pună sîngele în mişcare.

- Am îngheţat ca dracu', Mac. E limpede ca apa că suntem înfundaţi rău aici. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

- E un risc al dracului. S-ar putea să pierdem o parte din păsări!

- Numai dac-avem ghinion!

- Ceri cam mult de la soartă, Andy! Amintește-ți de cei doi mecanici din Nigeria care-au stat în pușcărie paisprezece ani doar pentru că au deservit un avion scos ilegal din țară!

- Aia era în Nigeria și mecanicii au rămas. Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă. Dacă fie și un singur om din personalul străin rămîne în urmă, or să pună mîna pe el, or să-l arunce în pușcărie și-o să devină ostatic, în schimbul nostru și al tuturor aparatelor noastre - doar dacă n-ai de gînd să-l lași s-o-ncaseze! Dacă nu, o să-l folosească pentru a ne forța să ne-ntoarcem și cînd o să ne-ntoarcem, o să fie al dracului de nervoși.

- Ce facem cu angajații noștri iranieni?

Gavallan evită subiectul.

- Dac-avem ghinion, dacă norocul e-mpotriva noastră, o să fie un dezastru orice am face. Să punem la cale un plan ca lumea, cu toate detaliile finale. Așa, ca să fie! Asta o să ne ia săptămîni și-ar fi bine să-l ținem ultrasecret, doar între noi!

McIver scutură din cap.

- Va trebui să-i consultăm pe Rudi, Scragger, Lochart și Starke dacă vrei să fie ceva serios!

- Cum spui tu.

Gavallan simțea un junghi în spate și se-ntinse.

- Odată ce e stabilit totul ca lumea, nu va trebui să apăsăm butonul final pînă cînd...

Pășiră o vreme alături în tăcere, ascultînd trosnetul zăpezii. Erau aproape la capătul platoului.

- O să cerem al dracului de mult de la o mulțime de băieți, zise McIver.

Gavallan părea să nu-l audă.

- Nu putem să lăsăm pur și simplu așa cincisprezece ani de muncă, nu putem să aruncăm toate economiile noastre, ale tale, ale lui Scrag, totul... Iranul nostru s-a dus. Cea mai mare parte din tipii cu care-am lucrat de-a lungul anilor au șters-o sau se ascund, sunt morți sau s-au întors împotriva noastră, fie că vor, fie că nu. Se lucrează cu țîrîita. Avem activ un singur elicopter din cele

douăzeci şi şase aflate aici. Nu suntem plătiţi de multă vreme pentru puţinul pe care-l facem şi nici nu ni se returnează cheltuielile. Cred că totul e hotărît.

McIver se eschivă.

- Nu-i aşa de rău cum crezi. Partenerii...

- Mac, trebuie să-nţelegi că nu pot să anulez cu o trăsătură de condei banii care ni se datorează, plus aparatele şi piesele şi să rămînem în afaceri. Nu pot! Cele treisprezece '212 ale noastre valorează treisprezece milioane de dolari americani; nouă '206, alte unu-virgulă-două milioane în cap; trei Alouette, un alt milion şi jumătate, şi trei milioane piesele de schimb - douăzeci de milioane plus-minus cîţiva dolari. Nu pot să anulez toate astea. Ian m-a avertizat că Struanii au nevoie de ajutor anul ăsta. Nu mai sunt bani de rezervă. Linbar a luat unele hotărîri proaste şi... Mă rog, ştii ce cred eu despre el şi el despre mine. Dar e totuşi *taipan*. Nu pot să anulez ce-avem în Iran. Nu pot să scap de noile contracte pentru X63 şi nu pot să mă lupt cu *Imperial* care în prezent ne-o trage zdravăn în Marea Nordului cu afurisitul lor de aranjament necinstit cu banii publici.

- Nu se poate! O să ceri al dracului de mult de la băieţi, Chinezoiule!

- Şi de la tine, Mac, nu te uita pe tine! Va fi un efort de echipă, nu numai pentru mine, ci şi pentru ei, pentru că e asta sau groapa!

- Cea mai mare parte a băieţilor noştri îşi pot găsi de lucru fără probleme. Piaţa are nevoie disperată de piloţi experimentaţi de elicoptere care au mai lucrat în petrol.

- Şi ce? Fac pariu cu tine că marea lor majoritate ar da mult să fie cu noi. Avem grijă de ei, îi plătim cu dolari buni, avem cele mai bune limite de siguranţă, *S-G* e cea mai bună companie de elicoptere din lume - şi ei o ştiu. Ei o ştiu! Tu şi cu mine ştim că facem parte din *Nobila Casă*, pentru Dumnezeu, şi asta înseamnă şi ea ceva!

Ochii lui Gavallan se luminară brusc de o strălucire nestăvilită.

- O să iasă mare ghiduşie dacă scăpăm! Mi-ar plăcea să-i dau peste nas lui Linbar. Cînd o să vină vremea, o

să-i întrebăm pe băieţi. Între timp, toate motoarele în plin. Da, băiete?

- E-n regulă! spuse McIver fără entuziasm. Cît priveşte planificarea...

- Te cunosc prea bine, Mc. Curînd o să tropăi de nerăbdare şi eu o să fiu ăla care o să zică "stai aşa! Cum rămîne cu asta şi ailaltă?"

Dar McIver nu-l asculta. În mintea lui încerca să alcătuiască un plan, în ciuda imposibilului, excepţie făcînd înregistrarea britanică. Ar schimba asta cu ceva situaţia?

- Andy, în privinţa planului. Ar fi bine să-i dăm un cod.

- Genny zice c-ar trebui să-i spunem "Vîrtejul". Că-n asta ne-am băgat.

CARTEA A - III - A

JOI
22 februarie 1979

CAPITOLUL 42

La nord-vest de Tabriz; ora 11,20 dimineața. Din locul unde se așezase pe treptele carlingii elicopterului său, aterizat sus pe coasta muntelui, Erikki putea să vadă pînă departe în Rusia Sovietică. Mult sub el, rîul Aras curgea către est, către Marea Caspică, strecurîndu-se printre chei și trecători și marcînd cea mai mare parte a graniței dintre Iran și Uniunea Sovietică.

Spre stînga putea privi pînă departe în Turcia, către muntele Ararat, care se înalța la 5165 de metri. Elicopterul era așezat nu departe de gura peșterii unde se afla postul secret american de ascultare. Se aflase, se gîndi cu o veselie întunecată.

Cînd aterizase acolo, în după-amiaza zilei ce trecuse, altimetrul arăta 2856 de metri. Grupul pestriț de *fedaini* pe care-l adusese cu el năvălise în peșteră, dar peștera era pustie, nici urmă de americani, iar cînd Cimtarga o inspectase, descoperise că tot echipamentul important era distrus și caietele de cifru lipseau. Se vedeau numeroase semne ale unei plecări grăbite, dar nimic într-adevăr valoros, care să merite luat.

- O s-o curățăm oricum, spusese Cimtarga oamenilor săi. Curățați-o, ca și pe celelalte.

Iar către Erikki adăugase:

- Ai putea ateriza acolo?

Arătase spre un loc depărtat, deasupra lor, unde se zărea instalat complexul de antene radar:

- Trebuie să le desfac.

- Nu știu, spusese Erikki.

Grenada pe care i-o dăduse Ross era încă prinsă cu bandă adezivă de subțioara stîngă - Cimtarga și paznicii lui nu-l percheziționaseră - iar pumnalul *pukoh* se afla încă în teaca de la spate.

- Mă duc să văd.

- *Mergem* să vedem, căpitane, spusese Cimtarga rizind. În felul ăsta n-ai să fii tentat să ne părăseşti!

Zburase pînă acolo. Antenele erau ancorate în fundaţii adînci de beton, pe faţa nordică a muntelui, cu o mică porţiune plată în faţa lor.

- Dacă vremea e ca astăzi, o să fie *okay*, dar nu şi dacă se-ntăreşte vîntul. Aş putea plana, ca să te cobor cu vinciul, zîmbise vulpeşte.

Cimtarga rîsese.

- Mulţumesc, dar nu, nu vreau să mor prematur.

- Pentru un sovietic, în special pentru un KGB-ist sovietic, nu eşti un om rău.

- Nici tu, pentru un finlandez!

De simbătă, de cînd Erikki pornise să zboare pentru Cimtarga, începuse să-i fie simpatic omul - nu c-ai putea avea încredere sau să-ţi placă cineva de la KGB, îşi zise, dar el fusese politicos şi corect, îi dăduse o parte dreaptă din hrană şi noaptea trecută împărţiseră împreună o sticlă de vodcă şi-i oferise cel mai bun loc pentru dormit.

Dormiseră într-un sat la douăzeci de kilometri sud, pe covoare aşternute pe podeaua de pămînt bătătorit. Cimtarga îi spusese că, deşi acesta era aproape în totalitate teritoriu kurd, satul era în secret *fedain* şi sigur.

- Şi-atunci de ce păstrezi santinela lîngă noi?

- E sigur pentru noi, căpitan, nu şi pentru tine.

Cu două nopţi în urmă, cînd Cimtarga şi străjile veniseră la palatul Hanului după el, imediat după plecarea lui Ross, fusese condus cu maşina pînă la baza aeriană şi, în întuneric şi împotriva tuturor regulamentelor de zbor, decolase către satul din munţi, la nord de Kvoy. Acolo, în zori, se adunase un grup mare de oameni înarmaţi şi zburaseră către primul dintre cele două posturi radar americane. Era distrus, gol şi fără personal, ca şi acesta.

- Cred că i-a anunţat cineva că venim, spuse Cimtarga dezgustat. Spioni împuţiţi.

Mai tîrziu, Cimtarga îi spusese că localnicii şopteau că americanii se evacuaseră cu o noapte înainte, luaţi de

acolo cu elicoptere fără numere de înregistrare și fără însemne și foarte mari.

- Ar fi fost bine să-i prindem spionînd, foarte bine! Umblă zvonul că ticăloșii pot să vadă la o mie cinci sute de kilometri în teritoriul nostru.

- Ai avut noroc că n-au fost aici. Ar fi putut ieși o luptă și asta ar fi creat un incident internațional.

Cimtarga rîsese.

- N-avea nimic de-a face cu noi. Nimic! S-ar fi dat din nou vina pe kurzi. Altă treabă împuțită de-a lor! Niște golani, nu? Ei ar fi fost cei vinovați. Împuțiții *yezdvas*, așa-i? La sfîrșit, trupurile lor ar fi fost găsite pe pămînturile kurzilor. Asta ar fi fost o dovadă suficientă pentru Carter și CIA.

Erikki se mută mai jos cu o treaptă. Îi înghețase șezutul din pricina metalul rece; se simțea deprimat și obosit. Noaptea trecută dormise prost din nou. Avusese coșmare cu Azadeh. Nu mai dormise bine de cînd apăruse Ross.

Ești un prost, își zise pentru a mia oară. Știu, dar asta nu ajută cu nimic. Nimic nu pare să ajute. Poate că te obosește zborul. Ai deja prea multe ore în condiții proaste, prea mult zbor de noapte. Și-apoi ai la ce să te gîndești: Nogger, Rakoczy și toate acele omoruri. Și Ross. Și cel mai mult dintre toate, Azadeh. O fi teafără? Încercase să facă pace cu ea, a doua zi dimineață, privitor la Johnny *al ei*.

- Recunosc c-am fost gelos. E-o prostie să fii gelos. Jur pe străvechii zei ai strămoșilor mei că pot trăi cu tine și cu amintirea lui. Pot, ș-o să fac, spusese, dar rostirea cuvintelor nu-l purificase. Pur și simplu nu mi-am închipuit că o să fie atît de... atît de bărbat și atît de... atît de primejdios. *Kukriul* ăla ar putea ține piept cuțitului meu.

- Niciodată, dragul meu, niciodată! Sunt atît de bucuroasă că tu ești tu și eu sunt eu și suntem împreună. Cum putem să scăpăm de aici?

- Nu toți, nu împreună și nu în același timp, îi răspunsese cinstit. Soldații ar fi bine să plece cum pot. Cu

Nogger şi cu ei şi cită vreme tu eşti aici... Nu ştiu, Azadeh, nu ştiu încă cum putem scăpa. Va trebui s-aşteptăm. Poate am putea ajunge-n Turcia.

Privi către est, în Turcia, atît de aproape şi totuşi atît de departe cîtă vreme Azadeh se afla încă la Tabriz. Treizeci de minute în zbor pînă la ea. Dar cînd? Dacă intrăm în Turcia şi elicopterul nu este confiscat şi dacă aş putea realimenta, am putea zbura pînă la Al Shargaz, ţinîndu-ne la graniţă. Dacă, dacă, dacă! Zei ai strămoşilor mei, ajutaţi-mă!

La paharul de vodcă din noaptea trecută, Cimtarga fusese la fel de taciturn ca întotdeauna, dar băuse bine şi împărţiseră sticla cinstit, pahar cu pahar, pînă la ultima picătură.

- Mai am una pentru la noapte, căpitane.

- Bun! Cînd o să terminaţi cu mine?

- O să dureze două-trei zile ca să isprăvim aici, apoi ne întoarcem la Tabriz.

- Şi după asta?

- După asta om vedea.

Dacă n-ar fi fost vodca, Erikki l-ar fi înjurat. Se ridică în picioare şi urmări iranienii îngrămădind echipamentul pentru încărcare. Cea mai mare parte a lui părea să fie foarte obişnuit. Porni să bată cu paşi mari terenul accidentat, cizmele sale făcînd zăpada să trosnească. Santinela veni după el. Nici o clipă vreo şansă de scăpare, în toate cele cinci zile nu avusese o şansă cît de mică.

- Ne place tovărăşia ta! spusese Cimtarga odată, citindu-i gîndurile, încreţindu-şi coada ochilor săi orientali.

Deasupra lui se vedeau oameni lucrînd la antenele radar, demontîndu-le. Pierdere de vreme! Chiar şi eu ştiu că nu e nimic special în privinţa lor.

- Asta n-are importanţă, căpitane, spusese Cimtarga. Şefului meu îi place cantitatea! A zis să luăm totul. Mai mult e mai bine decît prea puţin. De ce-ţi faci griji? Eşti plătit cu ora, şi din nou rîsul, dar fără ironie.

Simţind un cîrcel în muşchii cefei, Erikki se întinse, apoi se aplecă, atingînd cu vîrfurile degetelor vîrful ciz-

melor şi, în poziţia aceea, îşi lăsă braţele şi capul să atîrne libere, apoi îşi legănă capul într-un semicerc cît de mare putea, lăsînd greutatea acestuia să întindă tendoanele şi ligamentele şi muşchii şi să alunge circelul, fără să forţeze nimic, folosind doar greutatea lui.

- Ce faci? întrebă Cimtarga apropiindu-se.

- E grozav pentru durerile din ceafă.

Îşi puse din nou ochelarii fumurii. Fără ei, lumina reflectată de zăpadă era neplăcută.

- Dac-o faci de două ori pe zi, n-o să te doară niciodată ceafa.

- Ah, şi pe tine te doare ceafa? Eu sufăr întruna de aşa ceva. Trebuie să mă duc la un tratament cel puţin de trei ori pe an. Şi asta ajută?

- Garantat. M-a învăţat o chelneriţă. Purtatul tăvilor toată ziua le dă o mulţime de dureri de ceafă şi de cap şi de spate. Ca şi piloţilor. E o activitate specifică. Încearcă şi-ai să vezi.

Cimtarga se aplecase ca Erikki şi-şi mişcase capul.

- Nu, nu faci bine! Lasă-ţi capul, braţele şi umerii să atîrne libere. Eşti prea ţeapăn.

Cimtarga făcu cum i se spusese, îşi simţi gîtul trosnind, încheieturile eliberîndu-se şi cînd se ridică din nou spuse:

- E minunat, căpitane! Îţi rămîn dator.

- E un schimb pentru vodcă.

- Merită mai mult decît o sticlă de vodcă.

Erikki se holbă la el surprins, căci din pieptul lui ţîşni sîngele în urma glonţului care îl străpunsese venind din spate; apoi se auzi o rafală urmată de altele, în timp ce o mulţime de nomazi se revărsau din ascunzătorile din spatele stîncilor şi copacilor cu strigăte de luptă şi *Allah-u akbar*, trăgînd din mers. Atacul fu scurt şi violent şi Erikki îi văzu pe oamenii lui Cimtarga doborîţi pe întreg platoul, covîrşiţi la iuţeală. Santinela sa, unul dintre puţinii care aveau armă, începuse să tragă la primul glonţ, dar fusese lovit imediat şi-acum un nomad bărbos stătea deasupra lui şi-şi termina mulţumit treaba - cu patul armei. Ceilalţi

se năpustiră în peşteră. Alte focuri de armă, apoi din nou tăcere.

Doi bărbaţi se repeziră la el şi el îşi ridică braţele în sus, simţindu-se fără apărare, gol şi prost, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Unul dintre atacatori îl răsuci pe Cimtarga cu faţa în sus şi-l împuşcă din nou. Celălalt trecu de Erikki şi intră în cabina elicopterului, să se asigure că nu se ascunde nimeni acolo. Omul care-l împuşcase pe Cimtarga se opri în faţa lui Erikki, respirînd greu. Era mărunt, cu pielea măslinie şi bărbos, cu ochi şi păr negru, purta îmbrăcăminte grosolană şi puţea.

- Lasă mîinile jos, spuse într-o engleză greoaie. Sunt şeicul Baiazid! Şef aici. Avem nevoie de tine şi de elicopter.

- Ce vreţi de la mine?

În jurul lor nomazii ucideau răniţii şi luau morţilor orice putea avea vreo valoare.

- CASEVAC.

Baiazid zîmbi subţire, privindu-l pe Erikki drept în ochi.

- Mulţi dintre noi muncim la sonde şi foraje. Cine e ciinele ăsta?

Făcu un semn cu piciorul către Cimtarga.

- Îşi spune Cimtarga. Era sovietic şi cred că şi de la KGB.

- Sigur că sovietic, spuse omul aspru. Sigur că de la KGB. Toţi sovieticii din Iran sunt de la KGB. Documentele, te rog!

Erikki îi dădu actele sale de identitate. Nomadul le citi şi clătină din cap ca pentru sine însuşi şi, spre şi mai marea surpriză a lui Erikki, i le înapoie.

- De ce zbori cu ciinele sovietic?

Ascultă tăcut, chipul lui întunecîndu-se pe măsură ce Erikki îi istorisea cum îl atrăsese în cursă Abdullah Han.

- Abdullah Han nu-i bărbatul de supărat. Puterea lui Abdullah cel Crud foarte mare, chiar şi în ţinuturile kurzilor.

- Sunteţi kurzi?

- Kurzi, spuse Baiazid, convenindu-i minciuna.

Îngenunche şi-l percheziţionă pe Cimtarga. N-avea nici un act, doar cîţiva bani pe care-i băgă repede în buzunar şi nimic altceva, cu excepţia pistolului din toc şi a muniţiei, pe care le luă de asemenea.

- Ai combustibil plin?

- Trei sferturi.

- Vreau merg douăzeci de mile sud. Eu îţi arăt. Apoi luăm CASEVAC după care mergem Reizaieh, la spitalul de acolo.

- De ce nu la Tabriz? E mult mai aproape.

- Reizaieh e în Kurdistan. Kurzii sunt în siguranţă acolo, cîteodată. Tabriz aparţine duşmanilor noştri, iranienii. Şahul sau Khomeini, nici o diferenţă. Mergi la Reizaieh.

- *All right! Overseas Hospital* ar fi cel mai bun. Am mai fost acolo înainte şi au o platformă de aterizare, sunt obişnuiţi cu CASEVAC. Putem realimenta acolo. Au combustibil de elicopter. Cel puţin aveau pe vremuri.

Baiazid şovăi.

- Bun. Da. Plecăm îndată.

- Şi după Reizaieh ce urmează?

- Dacă ne slujeşti bine, poate tu eliberat să-ţi iei soţia de la Gorgon Han.

Şeicul Baiazid se întoarse şi strigă oamenilor săi să se grăbească şi să se urce în elicopter.

- Porneşte, te rog!

- Cum rămîne cu el? Erikki arătă către Cimtarga. Şi cu ceilalţi?

- Soarele şi păsările fac curînd aici foarte curat.

Le luă puţin timp să urce la bord şi să plece, Erikki plin de speranţă acum. Nu fură probleme să găsească aşezarea micului sat. Elicopterul fusese adus pentru o bătrînă.

- Ea e căpetenia tribului nostru! spuse Baiazid.

- N-am ştiut că femeile pot conduce triburile!

- De ce nu, dacă-s de-ajuns de înţelepte, de-ajuns de puternice, destul de deştepte şi din familiile potrivite? Noi mahomedani suniţi, nu cei de stînga sau ereticii şiiţi,

vacile care pun *mullahi* între om şi Allah. Allah e Allah! Plecăm îndată.

- Vorbeşte englezeşte?

- Nu.

- Pare foarte bolnavă. S-ar putea să nu reziste drumului.

- Voia lui Allah!

Dar rezistase drumului de o oră şi Erikki aterizâ pe platoul spitalului. Zburase jos tot drumul, ocolind Tabrizul şi aerodromurile militare. Baiazid stătuse în faţă, lîngă el, şase străji înarmate în spate, lîngă căpeteniailor, întinsă pe o brancardă, trează, dar nemişcată, stăpînită de mari dureri, însă fără să se plîngă.

Overseas Hospital fusese construit, utilat şi sponsorizat de companiile petroliere străine. Un doctor, surori şi infirmieri sosiră la platforma de aterizare la cîteva secunde după ce atinseseră pămîntul. Doctorul purta o haină albă cu o mare cruce roşie pe mînecă, peste un pulover foarte gros, şi era trecut de treizeci de ani, american, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor injectaţi.

Îngenunche lîngă brancardă în timp ce ceilalţi aşteptară în tăcere. Femeia gemu uşor cînd îi atinse abdomenul, deşi mîinile doctorului erau blînde. Îi vorbi cîteva momente domol într-o turcească opintită. Un zîmbet uşor trecu peste chipul ei şi încuviinţă, mulţumindu-i. El făcu semn infirmierilor care ridicară brancarda, o scoaseră din cabină şi o duseră de acolo. La porunca lui Baiazid, doi dintre oamenii săi plecară cu ea. Doctorul îi vorbi lui Baiazid într-un dialect greoi.

- Excelenţă, am nevoie de nume, şi virstă şi... căută cuvîntul, istorie! Istorie medicală.

- Vorbeşte englezeşte.

- Bun, mulţumesc, aga. Sunt doctorul Newbegg. Mi-e teamă că e aproape de sfîrşit, aga! Pulsul ei e aproape zero. E bătrînă şi ne spune că are hemoragie. Sîngerează înăuntru. A căzut cumva de curînd?

- Vorbeşte mai rar, te rog. Căzut? Da, da, cu două zile în urmă. A alunecat în zăpadă şi s-a lovit de o stîncă. Cu coasta de o stîncă.

- Cred că sîngerează înăuntru. Am să fac tot ce pot, dar îmi pare rău, nu pot să promit lucruri bune.

- *Insha'Allah*!

- Sunteţi kurzi?

- Kurzi.

Alte focuri de armă, mai aproape. Toţi priviră în partea de unde veneau zgomotele.

- Cine?

- Nu ştiu. Doar că-s mai dese, mi-e teamă, spuse doctorul neliniştit. Gărzi Verzi împotriva celor de stînga, cei de stînga împotriva Gărzilor Verzi, împotriva kurzilor, multe facţiuni şi toţi sunt înarmaţi.

Îşi frecă ochii.

- Am să fac tot ce-am să pot pentru bătrîna doamnă. Poate că ar fi bine să vii cu mine, aga. Ai putea să-mi dai amănunte pînă acolo.

Plecă grăbit.

- Doc, mai aveţi combustibil aici? strigă Erikki după el.

Doctorul se opri şi se uită nedumerit la el.

- Combustibil? Oh, combustibil de elicopter? Nu ştiu. Rezervorul de benzină e în spate.

Urcă scările spre intrarea principală cu poalele hainei albe fluturîndu-i în vînt, în urma lui.

- Căpitane, spuse Baiazid, aşteaptă aici pînă mă întorc!

- Dar combustibilul? Nu pot...

- Aşteaptă aici. Aici.

Baiazid alergă după doctor. Doi dintre oamenii săi plecară cu el. Doi rămaseră cu Erikki. Cîtă vreme aşteptă, verifică totul. Rezervoarele erau aproape goale.

Din vreme în vreme soseau maşini şi camioane cu răniţi, întîmpinate de doctori şi personal medical. Mulţi priveau curioşi elicopterul, dar nimeni nu se apropia. Paznicii se îngrijeau de asta. În timpul zborului, Baiazid spusese:

- De secole noi, kurzii, încercăm independența. Noi popor separat, limbă separată, obiceiuri separate. Acum, poate șase milioane de kurzi în Azerbaidjan, Kurdistan, dincolo de granița sovietică, pe partea aici a Irakului și Turcia.

Aproape scuipase cuvintul.

- De secole luptăm cu toții, uniți sau singuri. Noi ținem munții. Suntem buni luptători. Salah-al-din era kurd. Știi de el? Salah-al-din - Saladin - a fost cavalerul musulman adversarul lui Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor, secolul al doisprezecelea; a devenit sultanul Egiptului și Siriei și a capturat regatul Ierusalimului în anul 1187 de la Christos, după ce zdrobește puterea aliată a cruciaților.

- Da, îl știu.

- Astăzi, alți Salah-al-din printre noi. Într-o zi o să recapturăm toate Locurile Sfinte, după ce Khomeini, trădătorul Islamului, o să fie aruncat în șanț.

- I-ați atacat pe Cimtarga și pe ceilalți și i-ați ucis numai pentru acest CASEVAC?

- Desigur. Sunt dușmani. Ai tăi și-ai noștri.

Baiazid zîmbise cu zîmbetul său strîmb.

- Nu întîmplă nimic în munții noștri fără noi știm! Căpetenia noastră bolnavă, tu în apropiere. Noi vedem americanii plecînd, vedem tîlharii venind și-ai fost recunoscut.

- Oh, cum?

- Roșcatul cu Cuțitul. Necredînciosul care ucide asasinii ca păduchii apoi i se dă un pui de Gorgon ca recompensă. CASEVAC. Pilot de CASEVAC.

Ochii de culoarea porumbelor îl priveau amuzați.

- O, da, căpitane, știm bine. Mulți dintre noi lucrează la pădure și la sonde. Un bărbat trebuie să muncească. Totuși e bine că nu ești sovietic sau iranian.

- După zborul ăsta o să mă ajutați, tu și oamenii tăi, împotriva lui Gorgon Han?

Baiazid rîsese.

- Răzbunarea ta de sînge este răzbunarea ta de sînge, nu-i a noastră. Abdullah Han e cu noi acum. Nu ne ridicăm împotriva lui. Ce faci tu e la voia lui Allah!

Era rece în curtea spitalului, un vînt uşor accentuînd senzaţia de frig. Erikki umbla în sus şi-n jos ca să se încălzească.

Trebuie s-ajung înapoi la Tabriz. Trebuie s-ajung înapoi şi după aia o s-o iau cumva pe Azadeh şi-o să plecăm pentru totdeauna.

Focuri de armă în apropiere îl făcură să tresară, pe el şi gărzile. Dincolo de porţile spitalului circulaţia încetini, claxoanele sunînd iritate, apoi se blocă cu totul. Oamenii începură să alerge de colo-colo. Alte focuri de armă şi cei prinşi în vehiculele lor ieşiră şi se traseră la adăpost sau o rupseră la fugă. Curtea spitalului, cu elicopterul parcat într-o parte a platoului, amplifica sunetul. Focuri intense, mult mai aproape. O fereastră de la ultimul etaj al spitalului se sparse. Cele două străji se trîntiseră pe zăpadă în spatele trenului de aterizare al elicopterului. Erikki fierbea de furie că aparatul său era atît de expus, neştiind unde să fugă sau ce să facă, neavînd vreme să decoleze şi îndeajuns combustibil ca să se ducă undeva.

Cîteva gloanţe ricoşară şi el se ghemui la pămînt, în timp ce dincolo de ziduri se iscă o mică bătălie, care se potoli la fel de repede cum începuse. Oamenii se ridicară de prin ascunzători, claxoanele începură să sune şi în curînd circulaţia era la fel de normală şi agitată ca şi pînă atunci.

- *Insha'Allah*! spuse unul dintre nomazi, apoi îşi puse piedica la armă şi se ridică să stea de strajă.

Din spatele spitalului se apropia un mic camion cisternă, condus de un iranian tînăr, cu un zîmbet larg pe faţă. Erikki se duse în întîmpinarea lui.

- Salutare, şefu'! spuse vesel şoferul, cu un puternic accent new-yorkez. Am venit să-ţi aduc gaz. Neînfricatul vostru conducător, şeicul Baiazid, a aranjat chestia asta.

Salută nomazii într-un dialect turcesc. Imediat aceştia se relaxară şi îl salutară la rîndul lor.

- Şefu', îl umplem ochi. Ai rezervoare speciale sau de rezervă?

- Nu, doar cele obişnuite. Eu sunt Erikki Yokonen.

- Sigur, Roşcatu' cu Cuţitu'.

Tînărul rînji.

- Eşti un fel de legendă prin părţile astea. Ţi-am pus gaz odată, cam c-un an în urmă.

Întinse mîna.

- Eu sunt Ali Găzarul, Ali Rheza adică.

Îşi strînseră mîinile şi cîtă vreme vorbiră, tînărul începu realimentarea.

- Ai fost la şcoală în America?

- Drace, nu! Am fost într-un fel adoptat de spital, cu ani în urmă, mult înainte ca să fie construit ăsta. Cînd eram puşti. Pe vremuri spitalul funcţiona într-unul dintre "ghetourile de aur", spre marginea estică a oraşului; ştii, şefu', "accesul permis numai personalului american". Un fost depozit *ExTex*.

Tînărul zîmbi, înşurubă grijuliu capacul rezervorului la loc şi începu să-l umple pe următorul.

- Primul doctor care m-a luat a fost Abe Weiss. Grozav tip! Grozav! M-a pus pe statul de plată, m-a învăţat chestia cu săpunul, şosetele, lingura şi toaleta. Drace, tot felul de chestii neiraniene pentru un şobolan al străzii ca mine, fără familie, fără casă, fără nimic. Zicea că-s copilul lui. El mi-a dat numele. Şi după asta, într-o zi a plecat.

Erikki zări durerea din ochii tînărului, durere repede ascunsă.

- M-a trecut lui Doc Templeton. Şi el a făcut la fel. Cîteodată e destul de greu să înţeleg cam ce sunt. Kurd şi totuşi nu, yankeu şi totuşi nu, iranian şi totuşi nu, evreu şi totuşi nu, mahomedan, dar nu mahomedan. Ridică din umeri. Un fel de amestec, şefu'. Din toată lumea cîte puţin, ai?

- Da.

Erikki aruncă o privire fugară către spital. Baiazid cobora treptele însoţit de cei doi războinici ai săi, alături

de infirmierii care cărau o targă. Bătrîna era acoperită acum din cap pînă-n picioare.

- Plecăm imediat ce umpli, spuse Baiazid scurt.

- Îmi pare rău, zise Erikki.

- *Insha'Allah*!

Urmăriră infirmierii așezînd targa în cabină. Baiazid le mulțumi și ei plecară. Curînd alimentarea fu terminată.

- Mulțumesc, domnule Rheza. Mulțumesc.

Erikki întinse mîna.Omul îl privi lung.

- Nimeni nu mi-a zis vreodată pînă acu' "domnule", șefu'. Niciodată.

Cuprinse palma lui Erikki cu amîndouă mîinile.

- Mulțumesc. Oricînd o să ai nevoie de benzină, o s-o ai.

Baiazid urcă alături de Erikki, își prinse centura și-și puse casca, în timp ce motoarele prindeau viață.

- Acum mergem la satul de unde am venit.

- Și după aia?

- Am să-ntreb noua căpetenie! spuse Baiazid, dar se gîndea: Omul acesta și elicopterul ne-ar putea aduce o mare răsplată. Poate de la Han, poate de la sovietici, sau chiar de la ai lui. Oamenii mei au nevoie de fiecare rial pe care-l putem obține.

Lîngă Tabriz Unu, în satul Abu Mard; ora 6,16 seara. Azadeh ridică bolul de orez și cel cu *horisht*, mulțumi soției starostelui și traversă peticul de zăpadă murdară, plină de resturi, către coliba așezată ceva mai departe. Era aprinsă la față și tușea urît. Bătu la ușă, apoi intră aplecîndu-se sub grinda joasă.

- *Hello*, Johnny! Cum te simți? Mai bine?

- Grozav, răspunse el, dar mințea.

Prima noapte o petrecuseră într-o peșteră, nu prea departe, strînși unul în celălalt, tremurînd de frig.

- Nu putem să stăm aici, Azadeh, spusese el în zori. O să înghețăm de tot. Va trebui să-ncercăm la bază.

Merseseră prin zăpadă și priviseră dintr-o ascunzătoare. Văzuseră pe cei doi mecanici, ba chiar și pe Nogger Lane din cînd în cînd, și elicopterul, dar prin toată

baza erau bărbați înarmați. Dayati, managerul bazei, se mutase în cabana lui Azadeh și Erikki, cu soția și copiii.

- Fii și fiice de ciini, șuierase Azadeh, văzîndu-i nevasta cu o pereche de cizme de-ale ei. Poate am putea să ne strecurăm în cabanele mecanicilor. Or să ne ascundă...

- Sunt însoțiți peste tot. Pariez că au și noaptea santinele. Dar cine sunt paznicii? Gărzi Verzi, oamenii Hanului sau cine?

- Nu recunosc pe nici unul dintre ei, Johnny!

- Ne-așteaptă pe noi, spusese, simțindu-se foarte prost, moartea lui Gueng afectîndu-l cumplit.

Atît Gueng, cît și Tenzing fuseseră cu el de la bun început. Și mai fusese Rosemont și-acum Azadeh.

- Încă o noapte sub cerul liber și s-a terminat cu tine. Cu amîndoi s-a terminat.

- Satul nostru, Johnny, Abu Mard. E al familiei noastre de mai bine de un secol. Ne sunt credincioși, sunt sigură. O să fim în siguranță acolo, o zi sau două.

- Cu un preț pe capul meu și-al tău? O să-i trimită vorbă tatălui tău.

- Am să-i rog să n-o facă. Am să le spun că sovieticii au încercat să ne răpească și tu m-ai ajutat. Asta-i adevărat. Am să spun că avem nevoie să ne ascundem pînă cînd se-ntoarce soțul meu. A fost întotdeauna foarte popular, Johnny! Zborurile sale au salvat multe vieți în cursul anilor.

O privise lung, găsind o duzină de motive împotriva ideii.

- Satul e pe drum, aproape chiar pe drum și...

- Da, desigur, ai perfectă dreptate și-o să facem ce spui tu, dar se-ntinde departe în pădure. Am putea să ne-ascundem acolo. Nimeni nu se așteaptă la asta.

Înțelesese că e obosită.

- Cum te simți? Mai ai putere?

- Nu prea, dar mă simt bine.

- Am putea merge pe jos, coborînd pe drum cîteva mile. Va trebui să ocolim bariera și e mult mai puțin primejdios decît satul. Ei?

- Eu... mai bine nu. Aș putea încerca.

Șovăise, apoi spusese:

- Mai bine nu, nu astăzi. Du-te tu, am să te-aştept. Erikki s-ar putea să se-ntoarcă astăzi.

- Şi dacă nu se-ntoarce?

- Nu ştiu. Du-te tu.

Privise înapoi către bază. Un cuib de vipere. Sinucidere curată să te duci acolo. De pe ridicătura de pămînt pe care se aflau puteau să vadă pînă la şoseaua principală. În jurul barierei mai erau încă oameni, presupusese că Gărzi Verzi şi poliţie, o coadă de automobile întoarse din drum, aşteptînd să părăsească zona. Acum n-o să ne mai ia nimeni cu maşina - decît ca să primească recompensă.

- Te duci în sat, eu am să aştept în pădure.

- Fără tine or să mă trimită la tata, îi cunosc bine, Johnny.

- Poate c-or să te trădeze oricum.

- Voia lui Allah! Dar am putea să ne-ncălzim şi să primim ceva de mîncare. Poate chiar să ne odihnim o noapte. În zori am putea să ne strecurăm de-acolo. Am putea găsi o maşină sau un camion la ei. *Kalandarul* are un Ford vechi.

Îşi reţinuse un strănut.

Oamenii înarmaţi un erau prea departe, Mai mult ca sigur că erau patrule şi în pădure. Venind aici, fuseseră nevoiţi să ocolească pentru a se feri de una. Chestia cu satul e-o nebunie, îşi zisese. Ca să ocolim bariera o să ne ia ore ziua, iar noaptea... Nu putem rămîne afară noaptea.

- Hai să mergem în sat, spusese.

Aşa că plecaseră. Mustafa, *kalandarul* satului, le ascultase povestea, ţinîndu-şi ochii feriţi de Ross. Ştirea despre sosirea lor trecuse din gură în gură şi peste cîteva clipe tot satul ştia şi această ştire se adăugase celeilalte, despre recompensa pentru sabotor şi răpitorul fiicei Hanului. *Kalandarul* îi dăduse lui Ross o colibă nefolosită, cu o singură încăpere, cu podea de pămînt bătătorit şi covoare vechi, mucegăite. Coliba se afla la o bună distanţă de drum, în cealaltă parte a satului, şi el cîntărise îndelung ochii oţeliţi, părul ciufulit şi barba nerasă, carabina şi *kukriul* şi raniţa plină cu muniţie.

Pe Azadeh o invitase în casa lui. Era o cocioabă cu două camere. Nu avea curent electric şi nici apă. Şanţul era toaleta. Cu o zi în urmă, pe înserat, o bătrînă îi adusese lui Ross mîncare caldă şi o sticlă de apă.

- Mulţumesc, spusese, stăpînit de o cumplită durere de cap şi deja cuprins de febră. Unde-i Înălţimea Sa?

Femeia ridicase din umeri. Avea riduri adînci, urme de vărsat şi cioturi negre în loc de dinţi.

- Te rog, roag-o să mă primească.

Mai tîrziu se trimisese după el şi fusese adus în încăperea starostelui, vegheaţi de staroste şi de soţia acestuia şi de o parte din copii şi de cîţiva bătrîni. O salutase prudent pe Azadeh, aşa cum ar trebui să facă un străin în faţa unei persoane de sînge ales. Purta desigur *chador* şi îngenunchase pe covor cu faţa la uşă. Obrazul ei avea o paloare gălbuie, nesănătoasă, dar se gîndise c-ar fi putut fi de la lumina pîlpîitoare a opaiţului.

- *Salaam*, Înălţimea voastră! Sănătatea voastră e bună?

- *Salaam*, aga. Da, mulţumesc. Şi a domniei-tale?

- Cred că am puţină febră.

Îi văzu ochii ridicîndu-se o clipă de pe covor.

- Am medicamente. Aveţi nevoie de ceva?

- Nu, nu, mulţumesc.

Cu atîţia ochi şi urechi, ce ar fi vrut să spună era cu neputinţă.

- Poate aş putea să vă salut mîine, spusese. Pacea fie cu voi, Înălţimea voastră!

- Şi cu domnia ta.

Îi trebuise mult timp să adoarmă. Şi ei. Odată cu zorii, satul se trezise, focurile fuseseră înteţite, caprele mulse, *horishtul* de legume pus la fiert - prea puţin hrănitor, dar citeodată se găsea cîte o bucată de carne de pui, în unele colibe o bucată de carne de capră sau oaie, carne veche, tare şi rîncedă - şi boluri de orez, niciodată îndeajuns. Mîncare de două ori pe zi în vremurile bune, dimineaţa şi înainte de ultima rază a soarelui. Azadeh avea bani şi plăti pentru hrana lor. Asta nu trecu neobservat. Ceru ca un pui întreg să fie pus în *horisht* la cina de seară şi împărţi

întregii case și plăti pentru el. Și nici asta nu trecu neobservat. Mai înainte ca întunericul să se instăpînească, spusese:

- Acum am să-i duc demîncare.

- Dar, Înălțimea voastră, nu e drept ca să-l serviți! spusese soția *kalandarului*. Am să-i duc eu vasele. Putem merge împreună dacă doriți.

- Nu, e mai bine să mă duc singură, pentru că...

- Allah să ne apere, Înălțimea voastră! Singură? Unui bărbat care nu e soțul vostru? O, nu, asta ar fi de neînchipuit, ar fi mai mult decît de neînchipuit. Veniți, am să le duc eu.

- Bun, mulțumesc. Voia lui Allah! Mulțumesc. Noaptea trecută zicea de febră: ar putea fi ciumă. Știu că necredincioșii poartă boli cumplite cu care noi nu suntem obișnuiți. Vroiam doar să te apăr de vreo suferință. Mulțumesc că mă ajuți.

Noaptea trecută toți cei din încăpere văzuseră urmele de sudoare de pe chipul necredinciosului. Toți știau ce stricați erau străinii, cei mai mulți închinători ai lui Satan și vrăjitori. Aproape toată lumea credea în taină că Azadeh fusese vrăjită, mai întîi de uriașul cu pumnalul și acum, din nou, de sabotor.

Tăcută, soția starostelui îi întinsese bolurile lui Azadeh și ea pășise pe zăpadă. Acum îl privea în semiîntunericul încăperii care avea drept fereastră o gaură în peretele de chirpici, fără sticlă, acoperită doar cu un petic de pînză de sac. Aerul era încărcat de mirosul urinii și gunoiului din șanțul de afară.

- Mănîncă, mănîncă pînă e fierbinte! Nu pot să rămîn multă vreme. Te simți bine?

Zăcuse sub singura pătură, îmbrăcat, somnolent, dar acum stătea cu picioarele încrucișate și încordat. Febra se domolise întrucîtva cu ajutorul medicamentelor din trusă. Dar stomacul era deranjat.

- Nu arăți bine.

Ea zîmbi.

- Nici tu. Eu sunt bine. Mănîncă.

Era foarte flămînd. Supa era subțire, dar știa că-i prinde bine stomacului său. Încă un spasm începu să se răsucească în stomac, dar se ținu tare și trecu.

- Crezi că am putea să ne strecurăm de-aici? spuse între două înghițituri, încercînd să mănînce încet.

- Tu ai putea, eu nu.

Cîtă vreme stătuse în amorțire toată ziua, prinzînd putere, încercase să facă un plan. O dată încercase să iasă din sat. O sută de ochi îl urmăriseră. Mersese pînă la marginea satului, apoi se întorsese. Dar văzuse vechiul camion.

- Cum e cu camionul?

- L-am întrebat pe staroste. A spus că e stricat. Dacă minte sau nu, n-am cum să știu.

- Nu putem rămîne aici prea multă vreme. Pînă la urmă o să vină încoace o patrulă. Sau o să afle de noi tatăl tău, sau o să i se spună. Singura noastră speranță e să fugim.

- Sau să furăm elicopterul, cu Nogger.

O privi.

- Cu toți oamenii ăia de-acolo?

- Unul dintre copii mi-a spus c-au plecat astăzi la Tabriz.

- Ești sigură?

- Nu-s sigură, Johnny.

O inundă un val de neliniște.

- Copilul n-avea nici un motiv să mintă. Eu, eu... am fost învățătoare aici, înainte de-a mă căsători. Am fost singurul învățător pe care l-au avut vreodată și știu că țineau la mine. Copilul spunea că e numai unul acolo sau doi.

Încă un fior se răsuci prin trup și închise ochii, slăbită. Atît de multe minciuni, atît de multe probleme în ultimele săptămîni, se gîndi. Doar săptămîni? Atîta groază de cînd Rakoczy și *mullahul* au năvălit peste noi în sauna noastră. Atît de puțină speranță... Erikki, unde ești?! ar fi vrut să strige. Unde ești?!

Ross își isprăvi supa și orezul și ridică ultimul grăunte, cîntărind șansele, încercînd să facă un plan. Ea stătea îngenuncheată în fața lui, privindu-i părul încîlcit și murdăria, istovirea și seriozitatea.

- Săracul Johnny, murmură și-l atinse. Nu ți-am adus prea mult noroc, nu-i așa?

- Nu fi proastă! Nu-i vina ta. A nici unuia dintre noi.

Scutură din cap.

- Cîtuși de puțin. Ascultă, uite ce-o să facem: O să stăm aici la noapte, iar mîine, la prima rază de lumină, plecăm. O să încercăm spre bază. Dacă asta nu ține, o s-o luăm pe jos. Încearcă să-l faci pe staroste să ne-ajute ținîndu-și gura închisă. Soția lui la fel. Restul sătenilor ar trebui să asculte dacă el le poruncește, cel puțin pînă plecăm. Promite-le o mare recompensă cînd lucrurile or să revină la normal și aici, uite...

Băgă mîna în raniță, în ascunzătoare, și scoase rupiile de aur, zece la număr.

- Dă-i cinci și păstrează-le pe celelalte cinci pentru vreo urgență.

- Și... și tu? spuse ea cu ochii mari și plini de speranță la un pește atît de mare.

- Eu mai am zece, spuse el, mințind cu ușurință. Fonduri de urgență, prin bunăvoința guvernului Majestății Sale.

- Oh, Johnny, cred c-acum avem o șansă. Asta înseamnă foarte mulți bani pentru ei!

Aruncară o privire iute pe fereastră cînd vîntul, întețindu-se, flutură pînza de sac care-o acoperea. Ea se ridică și-o aranjă cît de bine putu. Nu putea acoperi toată deschizătura.

- Lasă, spuse el. Vino și stai jos.

Ea se supuse, mai aproape ca înainte.

- Uite, pentru orice eventualitate. Îi întinse grenada. Ții levierul, tragi cuiul, numeri pînă la trei și arunci. Trei, nu patru!

Ea încuviință din cap, își trase *chadorul* și puse grijulie grenada într-unul dintre buzunarele scurtei de schi. Pantalonii strîmți de schi erau vîriți în cizme.

- Mulțumesc. Acum mă simt mai sigură.

Îl atinse involuntar și-ar fi vrut să n-o facă, pentru că simți flăcări în tot corpul.

- Ar fi bine... ar fi bine să plec! Am să-ți mai aduc mîncare la revărsatul zorilor. După aia o să plecăm.

Se ridică şi deschise uşa. Afară era întuneric. Nici unul dintre ei nu văzu silueta care se furişă de sub fereastră, dar amîndoi simţiră ochii care îi scormoneau din toate părţile.

- Cum rămîne cu Gueng, Johnny? Crezi c-o să ne găsească?

- O să ne caute el, oriunde-o fi.

Simţi un junghi.

- Noapte bună, vise plăcute!

- Vise plăcute!

Îşi spuneau întotdeauna aşa, pe vremuri. Ochii lor se întîlniră şi inimile amîndurora se încălziră şi-n acelaşi timp se umplură de presimţiri negre. Apoi ea se-ntoarse, *chadorul* întunecat făcînd-o aproape imediat invizibilă. Văzu uşa colibei starostelui deschizîndu-se şi ea intrînd, şi uşa se închise. Auzi un camion păcănind pe drum, nu prea departe, apoi un claxon, claxonul unei maşini care trecu şi se depărtă. Îl străfulgeră iarăşi un junghi şi nu mai putu îndura, aşa că se aşeză pe vine. Durerea era intensă, dar afară nu ieşi mare lucru şi fu mulţumit că Azadeh plecase. Mîna stîngă pîpăi după zăpadă şi se curăţă. Simţea o mulţime de ochi urmărindu-l din toate părţile. Ticăloşii! îşi zise, apoi intră în colibă şi se aşeză pe salteaua primitivă de paie. În întuneric, îşi unse pumnalul. Nu era nevoie să-l ascută. O făcuse mai devreme. Lumina se reflectă pe lamă. Dormi cu el scos din teacă.

La palatul Hanului: ora 11,19 noaptea. Doctorul ţinea încheietura Hanului, verificîndu-i din nou pulsul.

- Trebuie să te odihneşti mult, Înălţimea ta, spuse el îngrijorat. Şi să iei una din aceste trei pilule la fiecare trei ore.

- La fiecare trei ore... da, spuse Abdullah Han cu voce slabă, respirînd greoi.

Era sprijinit pe perne în patul întocmit din covoare groase. Lîngă pat se afla Najoud, cea mai mare fiică a lui, Aisha, a treia soţie, de şaptesprezece ani. Amîndouă femeile aveau chipurile albe ca varul. Două străji stăteau la uşă şi Ahmed îngenunchease lîngă doctor.

- Acum... lasă-mă.

- O să vin în zori cu ambulanța și...

- Fără ambulanță... Stau aici...

Fața Hanului se roși și-o altă durere ascuțită îi săgetă pieptul. Îl urmăriră abia respirînd. Cînd putu să vorbească, spuse răgușit:

- Stau aici...

- Dar, Înălțimea voastră! Ați avut deja un preinfarct, slavă lui Allah, unul slab, spuse doctorul cu voce tremurătoare. N-avem de unde ști cînd ați putea avea... N-am echipament aici. Ar trebui să fiți imediat pus sub observație și tratament.

- De orice ai nevoie... adu aici. Ahmed, îngrijește-te de asta.

- Da, Înălțimea voastră!

Ahmed se întoarse către doctor. Doctorul își puse stetoscopul și aparatul de tensiune în geanta demodată. La ușă își strecură picioarele în pantofi și ieși. Najoud și Ahmed îl urmară. Aisha șovăi. Subțirică, era căsătorită de doi ani și avea un fiu și o fiică. Chipul Hanului avea o paloare nesănătoasă și cînd răsufla, hîrîia din gît. Îngenunche mai aproape și-i apucă mîna, dar el o împinse furios, frecîndu-și pieptul și blestemînd-o. Se înspăimîntă și mai tare.

Afară, în hol, doctorul se opri. Era bătrîn, cu părul alb, cu chipul ridat, arătînd mai bătrîn decît era de fapt.

- Înălțimea Ta, îi zise lui Najoud, ar fi mai bine în spital. Tabriz nu e de-ajuns de bun. La Teheran ar fi mult mai bine. Ar trebui să fie la Teheran, deși călătoria pînă acolo ar putea... La Teheran e mai bine decît aici. Are tensiunea prea mare. A fost prea mare de ani de zile, dar... ei bine, voia lui Allah!

- De orice ai nevoie o să aducem aici! spuse Ahmed.

Furios, doctorul răspunse:

- Prostule, nu pot s-aduc o masă de operație și ustensilele și încăperea aseptică.

- O să moară? spuse Najoud cu ochii mari.

- Cînd o vrea Allah! Numai cînd o vrea Allah! Tensiunea lui e prea ridicată. Nu sunt un vrăjitor și-am rămas fără medicamente. Aveți vreo idee ce a produs infarctul? Vreo ceartă, sau așa ceva?

- Nu, nici o ceartă! Dar sigur din pricina lui Azadeh. Din nou ea, sora asta vitregă a mea.

Najoud începu să-şi frîngă mîinile

- Ea a fost. A fugit cu sabotorul ieri-seară. A fost...

- Ce sabotor? întrebă doctorul uimit.

- Sabotorul pe care-l caută toată lumea, duşmanul Iranului. Dar sunt sigură că n-a răpit-o, sunt sigură că a fugit cu el. Cum ar fi putut s-o răpească din palat? Ea e cea care i-a produs Înălţimii Sale asemenea mînie. Suntem toţi înspăimîntaţi de ieri-seară.

Hircă proastă! îşi zise Ahmed. Izbucnirea nebună fusese din pricina oamenilor de la Teheran, Hashemi Fazir şi necredinciosul care vorbea farsi şi ce i-au cerut stăpînului meu şi ceea ce a trebuit să accepte să facă stăpînul. Un lucru atît de mărunt, să le predea un sovietic, un prieten prefăcut, care era de fapt duşmanul, desigur, n-ar trebui să fie cauza unei asemenea izbucniri de furie. Inteligent din partea stăpînului meu să pună totul în mişcare astfel. Poimîine, blestematul dar soseşte de peste graniţă direct în plasă şi cei trei duşmani de la Teheran se întorc ca să pice şi ei în plasă. În curînd stăpînul meu o să hotărască şi eu am să acţionez. Între timp, Azadeh şi sabotorul sunt în siguranţă, închişi în sat, la mîna stăpînului meu, căruia starostele i-a trimis vorbă din prima clipă. Puţini oameni pe pămînt sunt atît de deştepţi ca Abdullah Han. Numai Allah o să hotărască clipa cînd va trebui să moară, nu ciinele ăsta de doctor.

- Să mergem, spuse.

- Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea Voastră, dar va trebui să aducem o soră şi medicamente şi ceva echipament.

- Doctore, ar trebui să ne grăbim!

Uşa din celălalt capăt al coridorului se deschise. Aisha era şi mai palidă.

- Ahmed, Înălţimea Sa vrea să vii o clipă.

Cînd rămaseră singuri, Najoud prinse doctorul de mînecă şi-i şopti:

- Cît de rău e Înălţimea Sa? Trebuie să-mi spui adevărul. Trebuie să ştiu.

Doctorul îşi ridică neajutorat mîinile.

- Nu știu, nu știu! Mă așteptam la mai rău decît asta, de un an sau mai mult. Atacul a fost destul de slab, următorul ar putea să fie mai puternic, sau mai slab, peste o oră sau peste un an. Nu știu.

Najoud fusese cuprinsă de panică de cînd Hanul se prăbușise, cu cîteva ore mai înainte. Dacă Hanul murea, atunci Hakim, fratele lui Azadeh, era moștenitorul lui legitim - cei doi frați ai lui Najoud muriseră de copii, fiul Aishei avea abia un an, Hanul nu avea nici un frate în viață, deci moștenitorul avea să fie Hakim. Dar Hakim era alungat și dezmoștenit, așa că trebuia să fie o regență. Soțul ei Mahmud era cel mai în vîrstă dintre gineri. Ar fi trebuit să fie el regentul, dacă Hanul nu poruncea altfel.

De ce ar porunci altfel? se gîndi, simțind deschizîndu-se în stomac o groapă fără fund. Hanul știe că pot să-mi îndrum soțul și să ne facem puternici. Fiul Aishei - puah! Un copil bolnăvicios, la fel de bolnăvicios ca maică-sa. Voia lui Allah, dar sugarii mai și mor. El nu-i o amenințare. Dar Hakim? Hakim este!

Își aminti cum se înfățișase Hanului cînd se întorsese Azadeh de la școala din Elveția.

- Tată, îți aduc vești proaste, dar trebuie să știi adevărul. I-am auzit pe Hakim și Azadeh. Înălțimea Ta, ea i-a spus c-a avut un copil, dar cu ajutorul unui doctor l-a dat afară.

- Ce?

- Da, da. Am auzit-o chiar eu!

- *Azadeh nu putea... Azadeh n-ar face... n-ar putea face asta!*

- Întreab-o! Te implor să nu-i spui de unde ai auzit. Întreab-o în fața lui Allah! Întreab-o! Pune un doctor să cerceteze, dar așteaptă, asta nu-i totul. Împotriva dorințelor tale, Hakim e încă hotărît să devină pianist și a spus că are de gînd să fugă, cerîndu-i lui Azadeh să vină cu el la Paris. "Și acolo poți să te măriți cu iubitul tău", a spus. Dar Azadeh a zis: 'Tata o să te-aducă înapoi. O să ne aducă cu forța înapoi. El n-o să ne îngăduie niciodată să plecăm fără voia lui. Niciodată!" Atunci Hakim a zis: "Eu o să plec! N-am să rămîn aici să-mi risipesc viața. Eu plec." Și din nou ea a zis:

"Tata n-o să-ţi îngăduie niciodată. Niciodată". "Atunci mai bine să moară!" a zis Hakim. Şi ea a zis: "Sunt de acord."

- Eu nu... nu cred asta!

Najoud îşi aminti chipul aprinzîndu-se şi cît de îngrozită fusese.

- În faţa lui Allah, spusese ea. Am auzit-o rostind toate astea, Înălţimea Ta. Înaintea lui Allah! Şi-atunci a spus: "Trebuie să facem un plan. Trebuie!"

Ea tresărise înspăimîntată, dîndu-se un pas înapoi cînd Hanul strigase la ea, cerîndu-i să-i spună totul exact.

- Exact aşa a spus. Hakim a zis: "Puţină otravă în halva sau într-o băutură. Putem mitui un servitor. Poate am putea mitui una dintre gărzi să-l ucidă, sau am putea lăsa porţile deschise noaptea, pentru asasini. Sunt o sută de feluri şi o mie de duşmani care pot să o facă pentru noi. Toţi îl urăsc. Trebuie să ne gîndim şi să avem răbdare".

Îi fusese uşor să-şi ţească plasa din ce în ce mai des, pînă cînd în curînd începuse şi ea să creadă, aşa cum credea acum. În afară de afirmaţia "în faţa lui Allah", totul ar fi adevărat.

Allah o să mă ierte, îşi spuse încrezătoare, aşa cum îşi spusese întotdeauna. Allah o să mă ierte. Azadeh şi Hakim ne-au urît întotdeauna pe noi, restul familiei. Ar fi vrut să ne vadă morţi, izgoniţi, să ne ia toată moştenirea numai ei. Ei şi vrăjitoarea lor de mamă care a aruncat o vrajă rea asupra tatei, care şi-a întors faţa de la noi timp de atît de mulţi ani! Opt ani a fost sub vraja ei. Azadeh aici şi Azadeh dincolo, Hakim aici şi Hakim dincoace. Opt ani ne-a întors spatele, nouă şi mamei, prima lui nevastă, nu m-a băgat în seamă, m-a măritat nepăsător cu blegul ăsta, Mahmud, pămpălăul ăsta rău mirositor, acum impotent, care sforăie urît şi mi-a nenorocit viaţa. Sper să moară bărbatul meu, să-l mănînce viermii, dar nu înainte de-a deveni Han, ca fiul meu să devină Han după el.

Tata trebuie să scape de Hakim mai înainte de a muri. Allah să-l ţină în viaţă să facă asta. Trebuie s-o fac înainte să moară. Şi Azadeh trebuie să fie umilită, izgonită, distrusă, ba chiar, mai bine, prinsă în adulter cu sabotorul. O, da, atunci răzbunarea mea va fi completă. Desăvîrşită.

VINERI
23 februarie 1979

CAPITOLUL 43

Lîngă Tabriz Unu, în satul Abu Mard; ora 6,17 dimineaţa. În lumina zorilor, chipul unui alt Mahmud, *mullahul* islamic-marxist, era contorsionat de furie.

- Te-ai culcat cu acest bărbat? strigă. În faţa lui Allah, mărturiseşte! Te-ai culcat cu el?

Azadeh se afla în genunchi în faţa lui, cuprinsă de panică.

- N-ai nici un drept să năvăleşti aşa...

- Te-ai culcat cu acest bărbat?

- Eu... eu sunt credincioasă soţului... soţului meu, gîfîi ea.

Doar cu cîteva secunde în urmă, ea şi Ross stăteau pe covor în colibă, mîncînd grăbiţi mîncarea pe care i-o adusese, bucuroşi de a fi împreună, gata pentru a pleca imediat. Starostele primise recunoscător şi umil peşcheşul - patru rupii de aur pentru el şi una pe care i-o dăduse pe ascuns soţiei sale - spunîndu-le să se strecoare afară din sat prin pădure imediat ce-aveau să isprăvească de mîncat, binecuvîntînd-o, apoi uşa se izbise de perete, nişte străini năvăliseră înăuntru copleşindu-l cu numărul lor şi tîrîndu-i pe amîndoi afară, aruncînd-o pe ea la picioarele lui Mahmud şi bătîndu-l pe Ross pînă cînd acesta căzuse în nesimţire.

- Sunt credincioasă, jur! Credincioasă!

- Credincioasă? De ce nu porţi *chador*?

Cea mai mare parte a sătenilor erau adunaţi în jurul lor, tăcuţi şi temători. O jumătate de duzină de bărbaţi înarmaţi stăteau sprijiniţi în armele lor, doi deasupra lui Ross, care zăcea trîntit la pămînt în zăpadă, inconştient, cu sîngele scurgîndu-i-se din creştet.

- Purtam *chadorul*, dar l-am scos cît timp am mîncat.

- Ţi-ai scos *chadorul* într-o colibă cu uşa închisă, mîncînd cu un străin? Ce altceva ţi-ai mai scos?

- Nimic, nimic! spuse şi mai înspăimîntată, trăgîndu-şi şi mai strîns în jurul ei pufoaica descheiată. Mîncam doar şi nu e străin, doar un vechi prieten al me... vechi prieten al soţului meu...

Se corectase în grabă, dar scăparea nu trecu nebăgată în seamă.

- Abdullah Han e tatăl meu şi n-aveţi dreptul... -

- Vechi prieten? Dacă nu eşti vinovată, n-ai de ce să te temi! În faţa lui Allah, te-ai culcat cu el? Jură!

- *Kalandar*, trimite după tatăl meu! Trimite după el!

Kalandarul nu se mişcă. Toţi ochii o străpungeau. Neajutorată, văzu sîngele pe zăpadă, Johnny al ei gemînd, revenindu-şi în simţiri.

- Jur pe Allah că sunt credincioasă soţului meu! ţipă ea.

Strigătul se ridică deasupra tuturor şi pătrunse în mintea lui Ross care se trezi.

- Răspunde la întrebare, femeie! Este "da" sau "nu"? În numele lui Allah, te-ai culcat cu el?

Mullahul stătea deasupra ei ca un corb bolnav. Sătenii aşteptau, copacii şi vîntul aşteptau, toată lumea aştepta, chiar şi Allah.

Insha'Allah.

Teama o părăsi. Locul ei fu luat de ură. Înălţă ochii, către el, privindu-l în faţă pe Mahmud, şi se ridică în picioare.

- În numele lui Allah! Sunt şi-am fost întotdeauna credincioasă soţului meu! rosti ea. În numele lui Allah, da, l-am iubit pe acest bărbat cu mulţi ani în urmă. Cuvintele ei îi făcură pe mulţi dintre cei care erau acolo să se cutremure şi Ross fu uluit că ea recunoscuse.

- Tîrfă! Femeie stricată! Ţi-ai recunoscut deschis vinovăţia! Ai să fii pedepsită!

- Nu! strigă Ross, acoperindu-i glasul.

Se tîrî în genunchi şi deşi cei doi *mujhadini* aveau ţevile armelor îndreptate spre capul lui, îi ignoră.

- N-a fost vina Înălţimii Sale. Eu, eu sunt de vină! Numai eu, numai eu!

- Ai să fii pedepsit, necredinciosule, nu te teme, spuse Mahmud, apoi se întoarse către săteni. Aţi auzit cu toţii că tîrfa a recunoscut destrăbălarea. Aţi auzit că şi necredinciosul a recunoscut. Peţntru ea, aici, nu există decît o singură pedeapsă. Pentru necredincios... Ce-ar trebui să se întîmple cu necredinciosul?

Sătenii aşteptară. *Mullahul* nu era *mullahul* lor şi nici din satul lor. Nici măcar un *mullah* adevărat, ci un islamic-marxist. Venise nechemat. Nici unul nu ştia de ce venise acolo, doar că apăruse dintr-o dată, ca blestemul lui Allah, cu nişte revoluţionari de stînga, nici ei din satul lor. Nu erau adevăraţi şiiţi, nişte nebuni. Nu a spus *Imamul* de zeci de ori că toţi oamenii ăştia sunt nebuni, că sunt doar cu gura alături de Allah, închinîndu-se în taină Satanei Marx-Lenin?

- Ei bine, ar trebui să-i împărtăşească soarta?

Nimeni nu-i răspunse. *Mullahul* şi oamenii săi erau înarmaţi. Azadeh simţea toţi ochii străpungînd-o, dar nu se mai putea mişca sau spune ceva. Stătea acolo, cu genunchii tremurînd, auzind nişte voci depărtate, chiar şi strigătele lui Ross.

- N-aveţi nici un drept asupra mea.sau a ei! Pîngăriţi numele lui Allah!

Unul dintre bărbaţii ce stătea deasupra lui îl lovi brutal, trîntindu-l la pămînt, apoi puse cizma pe gîtul lui, ţintuindu-l în zăpadă.

- Castraţi-l şi terminaţi cu asta, spuse omul.

Altul zise:

- Nu! Femeia l-a ademenit! N-am văzut-o eu cum şi-a ridicat *chadorul* în faţa lui, noaptea trecută, în colibă? Uitaţi-vă la ea acum. Ne ademeneşte pe toţi! Nu e pedeapsa pentru el o sută de bice?

Altul spuse:

- Şi-a pus mîinile pe ea. Tăiaţi-i mîinile.

- Bun, zise Mahmud. Tăiaţi-i mîinile, apoi biciuiţi. Legaţi-l!

Azadeh încercă să-şi ridice glasul împotriva acestei răutăţi, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Sîngele îi bubuia în urechi, stomacul i se răsucea, gîndurile îi turbaseră şi ei îl tîrau pe Johnny al ei, care se lupta, izbea cu călcîiele, şi îl legau de grinzile care ieşeau din colibă, cu braţele depărtate de corp ca aripile unui şoim, amintindu-şi vremea cînd ea şi Hakim erau copii şi el, plin de vitejie, ridicase o piatră şi o aruncase către o pisică, iar pisica mieunase, se rostogolise, se ridicase rănită şi-apoi încercase să se tîrască de-acolo, mieunînd, pînă cînd un paznic o împuşcase. Dar acum, acum ştia că nimeni n-avea s-o împuşte.

Se aruncă asupra lui Mahmud cu un ţipăt, cu unghiile ridicate, dar puterea o părăsi şi leşină.

Mahmud se uită în jos către ea.

- Sprijiniţi-o de perete! spuse unora dintre oamenii săi. Apoi aduceţi-i *chadorul*.

Se întoarse şi privi către săteni.

- Cine e măcelarul aici? Cine e măcelarul satului?

Nimeni nu răspunse. Vocea lui se aspri.

- *Kalandar*, cine-i măcelarul vostru?

Kalandarul arătă iute cu degetul către un bărbat din mulţime, un bărbat mărunt, cu îmbrăcăminte grosolană.

- Abrim, Abrim e măcelarul nostru.

- Du-te şi adu cel mai ascuţit cuţit al tău. Restul, adunaţi pietre!

Abrim se duse să-i împlinească porunca. Voia lui Allah! murmurară ceilalţi unul către altul.

- Ai văzut vreodată un omor cu pietre? întrebă cineva.

O femeie foarte bătrînă spuse:

- Am văzut unul, odată. A fost la Tabriz, cînd eram fetiță.

Vocea ei tremura.

-...Adultera era nevasta unui *bazaari*. Da, îmi amintesc, era nevasta unui *bazaari*. Iubitul ei era și el *bazaari*. Și i-au tăiat capul în fața moscheii. Bărbații au bătut-o pe ea cu pietre. Puteau și femeile să arunce pietre, dacă vroiau, dar n-au făcut-o. N-am văzut nici o femeie făcîndo. A durat multă vreme, cu pietrele. Și ani de zile am mai auzit țipetele...

- Adulterul este un mare păcat și trebuie pedepsit, oricine ar fi păcătosul, chiar și ea. Coranul spune o sută de bice pentru bărbat.

- *Mullahul* este legea, nu noi, spuse *kalandarul*.

- Dar nu-i un *mullah* adevărat și *Imamul* ne-a prevenit împotriva răului lor.

- *Mullahul* este *mullah*, legea este lege, spuse *kalandarul* întunecat, dorind în sufletul lui să-l vadă pe Han umilit și femeia asta care strecurase gînduri noi, tulburătoare, în capetele copiilor lor, distrusă.

- Adunați pietre!

Mahmud stătea în zăpadă, ignorînd frigul și sătenii și sabotorul care înjura și gemea și se zbătea înnebunit în legături și femeia inertă lîngă perete.

În dimineața aceea, înainte de răsăritul soarelui, venind să preia baza, auzise că sabotorul și ea ar fi fiind în sat. *Ea*, cea din saună, își zisese, simțind mînia ridicîndu-se în el. *Ea*, care se destrăbăla, împăunîndu-se cu trupu-i gol. Prăsilă nobilă a blestematului Han care se pretinde stăpînul nostru, dar care ne-a trădat pe noi și pe mine, deja punînd la cale o încercare de asasinare a mea, noaptea trecută - o rafală de pistol automat, în fața moscheii, după ultima rugăciune, care a ucis pe mulți, dar nu și pe mine. Hanul a încercat să mă ucidă pe mine, care sunt apărat de cuvîntul sacru că Islamul împreună cu

Marx-Lenin este singura cale de a ajuta lumea să se ridice.

Îi privi picioarele lungi îmbrăcate în pantalonii albaştri de schi, părul fluturînd liber, sînii împungînd jacheta albastru cu alb. Tîrfă, se gîndi, urînd-o pentru că îl ispitea. Unul dintre oamenii săi aruncă *chadorul* peste ea. Ea gemu puţin, dar nu ieşi din starea de prostraţie.

- Sunt gata, spuse măcelarul, trecîndu-şi degetul peste lama cuţitului.

- Mai întîi mîna dreaptă! spuse Mahmud către oamenii săi. Legaţi-l deasupra încheieturii!

Legară fîşii de pînză de sac, rupte din pînza de la fereastră, strîns, sătenii înghesuindu-se mai în faţă, să vadă bine, şi Ross îşi folosi toate puterile ca să-şi stăpînească groaza ce sta să se reverse, văzînd numai faţa ciupită de vărsat pe deasupra cuţitului de măcelărie, mustaţa şi barba slinoasă, ochii goi, degetul mare al omului încercînd absent lama. Apoi, brusc, mai văzu ceva. O văzu pe Azadeh ieşindu-şi de sub vrajă şi-şi amin-ti.

- Grenada! ţipă. Azadeh, grenada!

Femeia-l auzi limpede şi bîjbîi după ea în buzunarul pantalonilor, iar el ţipa întruna, descumpănindu-l pe măcelar, atrăgînd atenţia tuturor asupra lui. Măcelarul înaintă blestemîndu-l, înşfăcă strîns mîna sa dreaptă, fas-cinat de ea, se mişcă puţin într-o parte şi în cealaltă cu cuţitul pregătit, hotărîndu-se să taie printre tendoanele încheieturii, dîndu-i lui Azadeh îndeajuns timp să se ridice şi să se arunce peste distanţa mică ce-i despărţea, să-l îmbrîncească în spate, făcîndu-l să se rostogolească pe jos şi să scape cuţitul în zăpadă, apoi să se-ntoarcă spre Mahmud, trăgînd cuiul, şi să rămînă acolo tremurînd, cu levierul grenadei strîns în mîna-i mică:

- Dă-te la o parte de lîngă el, ţipă, la o parte!

Mahmud nu se mişcă. Toţi ceilalţi se-mprăştiară, călcîndu-se în picioare, alergînd să se pună la adăpost dincolo de piaţă, înjurînd şi strigînd.

- Repede, aici, Azadeh, o chemă Ross. Azadeh!

Îl auzi ca prin ceaţă şi se supuse, trăgîndu-se cu spatele înapoi către el, privindu-l pe Mahmud cu urme de spumă la colţurile gurii. Apoi Ross îl văzu pe Mahmud întorcîndu-se şi pornind cu paşi mari şi rari către unul din oamenii săi, ieşind din raza de acţiune a grenadei, şi gemu, ştiind ceea ce avea să se întîmple acum.

- Repede, taie-mi legăturile, spuse, ca să-i atragă atenţia. Nu lăsa levierul. O să am eu grijă de el. În spatele ei îl văzu pe *mullah* luînd arma de la unul dintre oameni, ridicînd piedica şi întorcîndu-se către ei. Acum ea prinsese cuţitul măcelarului şi se-ntinse după legăturile mîinii drepte şi ştia că glonţul avea s-o ucidă sau s-o rănească, grenada se va rostogoli, patru secunde de aşteptare şi apoi Neantul, pentru amîndoi. Dar repede şi curat şi fără murdării.

- Te-am iubit întotdeauna, Azadeh, şopti şi zîmbi în timp ce ea-l privea uluită, răspunzînd zîmbetului său.

Focul de armă bubui, inima i se opri, apoi un altul şi un altul, dar nu veneau de la Mahmud, ci din pădure şi Mahmud ţipa şi se zvîrcolea în zăpadă, apoi o voce luă locul împuşcăturilor:

- *Allah-u akbar*! Moarte tuturor duşmanilor lui Allah! Moarte tuturor celor de stînga! Moarte duşmanilor *Imamului*!

Cu un muget de furie, unul dintre *mujhadini* porni în fugă spre pădure şi muri. Îndată ceilalţi se împrăştiară în goană, îmbrîncindu-se şi împiedicîndu-se unul de celălalt, în panică. În cîteva secunde, în piaţa satului nu mai rămăseseră decît Mahmud urlînd bolborosit, fără turban pe cap.

Din pădure, conducătorul celor patru *tudehi* din echipa de şoc care-l urmăriseră din zori îl aduse la tăcere

cu o rafală de pistol mitralieră, apoi toți patru se retraseră la fel de tăcuți cum sosiseră.

Ross și Azadeh se uitară prostiți la pustietatea satului.

- Nu poate să fie, nu poate să fie... mormăi ea încă aiurită.

- Nu lăsa să scape levierul, spuse el răgușit. Nu lăsa levierul. Repede. Taie-mi legăturile, repede!

Cuțitul era foarte ascuțit. Mîinile ei tremurau și erau încete și îl tăie o dată, dar nu rău. În momentul în care rămase liber, el înșfăcă grenada cu mîinile încă amorțite dureros, dar ținu levierul apăsat, începînd din nou să respire. Intră clătinat în colibă, își găsi *kukriul* care fusese rătăcit în pătură în lupta de la început, îl puse în teacă și-și săltă carabina. În ușă se opri.

- Azadeh, repede, ia-ți *chadorul* și sacul și vino după mine!

Ea rămase uitîndu-se prostită la el.

- Repede!

Se supuse ca un automat și el o porni înaintea ei, ducînd-o afară din sat, în pădure, grenada în mîna dreaptă și arma în stînga. După ce alergară împleticindu-se un sfert de oră, se opri și ascultă. Nu-i urmărea nimeni. Azadeh gîfîia alături de el. Luase sacul, dar uitase *chadorul*. Îmbrăcămintea ei albastru deschis se vedea limpede pe fondul copacilor și al zăpezii. Porni din nou grăbit înainte. Ea se împletici după el, incapabilă să scoată o vorbă, încă o sută de metri și nici un necaz. Nu exista un loc unde să te oprești. Merse mai departe mai încet, stăpînit de o durere violentă în coaste, aproape să-i vină să verse, cu grenada încă pregătită, Azadeh clătinîndu-se și mai rău. Găsi cărarea care ducea înapoi către bază. Nici un urmăritor. Se opri lîngă colina din spatele cabanei lui Erikki, așteptînd-o pe Azadeh, apoi stomacul lui se răzvrăti, se clătină, se prăbuși în genunchi și vomită. Se ridică slăbit și urcă colina. Cînd Azadeh i se

alătură, pieptul lui tresălta adînc, iar ea gîfîia sacadat, înghițind aerul cu lăcomie. Se năruí în zăpadă lîngă el, icnind. Jos, lîngă hangar, se zărea unul dintre mecanici spălînd un '206.

Bun, își zise. Poate e pregătit pentru zbor.

Trei revoluționari înarmați erau ghemuiți pe o verandă în apropiere, sub pergola unei rulote, la adăpostul adierii de vînt, fumînd. Nici un semn de viață în întreaga bază, deși fumul se ridica din coșul cabanei lui Erikki, din cea în care locuiau mecanicii și din bucătărie. Putea să vadă pînă la drum. Bariera era încă acolo, oamenii încă o păzeau, niște camioane și mașini erau oprite lîngă ea. Își întoarse privirile către oamenii de pe verandă și se gîndi la Gueng și cum fusese aruncat cadavrul său ca un sac de oase vechi în murdăria camionetei, sub picioarele lor. Poate aceștí oameni, sau poate nu. Capul îl durea de furie. Trase cu coada ochiului la Azadeh. Își depășise spasmele, era încă mai mult sau mai puțin în stare de șoc, părea să nu-l vadă cu adevărat. Un firicel de salivă și o urmă de vomă i se scurgea pe obraz. Îi șterse fața cu mîneca.

- Acum e bine! Odihnește-te puțin și după aia plecăm.

Ea încuviință din cap și se prăbuși la loc în patru labe, încă o dată în lumea ei. Își îndreptă atenția către bază. Trecură zece minute. Puține schimbări. Deasupra, norii formau o pătură murdară, amenințînd cu ninsoarea. Doi dintre bărbații înarmați intrară în birouri și-i putea vedea din vreme-n vreme prin ferestre. Cel de-al treilea nu dădea prea multă atenție elicopterului. Nici o altă mișcare. Apoi un bucătar ieși din bucătărie, urină în zăpadă și se întoarse din nou înăuntru. Mai trecu timp. Una dintre gărzi ieși afară din birouri și porni pășind greoi prin zăpadă către baraca mecanicilor, cu un M16 atîrnat de umăr. Deschise ușa și intră înăuntru. După o clipă ieși din nou. Îl însoțea un european înalt, în echipament de

zbor, şi un alt bărbat. Ross îl recunoscu pe pilotul Nogger Lane şi pe celălalt mecanic. Mecanicul spuse ceva către Lane, făcu un semn din mină şi se întoarse în rulotă. Santinela şi pilotul se îndreptară către elicopter.

- Îi am pe toţi, zise Ross, cu inima bătînd.

Îşi verifică neîndeminatic carabina, grenada din mîna dreaptă împiedicîndu-l în mişcări, apoi puse ultimele două încărcătoare de rezervă şi ultima grenadă din raniţă într-un buzunar. Dintr-o dată teama îl invadă şi ar fi vrut să fugă - Doamne, ajută-mă! Să fugă departe, să se ascundă, să plîngă, să fie în siguranţă, acasă, departe, oriunde!

- Azadeh, acum o să cobor, se forţă să rostească. Pregăteşte-te să fugi spre elicopter cînd îţi fac semn sau strig. Gata?

Ea îl privi şi mişcă buzele şi buzele rostiră da, dar nu era sigur că înţelesese.

O spuse din nou şi-i zîmbi încurajator.

- Nu-ţi face griji!

Dădu din cap tăcută.

Îşi pregăti pumnalul şi trecu peste colină ca o fiară sălbatică pornită după pradă. Se strecură pe lîngă cabana lui Erikki, acoperit de saună. Înăuntru se auzeau glasurile unor copii şi al unei femei. Îşi simţea gura uscată şi grenada caldă în mînă. Se strecură din adăpost în adăpost, butoaie uriaşe sau grămezi de ţevi, fierăstraie şi piese pentru lucrările forestiere, din ce în ce mai aproape de rulota birourilor. Aruncă o privire prudentă pe desupra lor, ca să vadă santinela şi pilotul apropiindu-se de hangar, omul de pe verandă privindu-i leneş. Uşa biroului se deschise, o altă santinelă ieşi şi lîngă el un alt bărbat, mai în vîrstă, mai voinic, proaspăt ras, posibil un european, purtînd haine de o calitate mai bună şi înarmat cu un pistol mitralieră Sten. Pe cureaua groasă de piele din jurul mijlocului se afla un *kurkri* în teaca sa. Ross eliberă levierul. Grenada fisîi. Unu, doi, trei şi ieşi de la adăpost.

aruncă grenada către bărbaţii de pe verandă la patruzeci de metri mai departe, şi se ghemui din nou în spatele rezervorului, pregătind încă una. Îl văzuseră. Pentru o clipă rămaseră împietriţi, apoi, în timp ce se aruncau la pământ ca să se adăpostească, grenada explodă, aruncînd în aer cea mai mare parte a verandei şi pergolei, ucigîndu-l pe unul dintre ei, ameţindu-l pe celălalt şi rănindu-l pe cel de-al treilea. În aceeaşi clipă Ross ţîşni în spaţiul liber cu carabina coborîtă, noua grenadă ţinută strîns în mîna dreaptă, degetul arătător pe trăgaci. Nici o mişcare pe verandă, dar jos, lîngă uşa hangarului, mecanicul şi pilotul se aruncară cuprinşi de panică în zăpadă şi-şi puseră braţele pe deasupra capetelor, santinela o rupse la fugă spre hangar şi pentru o clipă rămase descoperit. Ross trase şi nu nimeri. Se năpusti spre hangar, observă o uşă în spate şi ocoli către ea. O deschise încetişor şi sări înăuntru. Duşmanul era descoperit lîngă unul dintre motoare, cu puşca îndreptată către cealaltă uşă. Ross îi zbură capul, focul de armă stîrnind ecouri printre pereţii de talbă ondulată, apoi alergă către cealaltă uşă.

Prin ea îi putu vedea pe mecanic şi pe Nogger Lane trîntiţi în zăpadă lîngă '206. Rămînînd la adăpost, strigă la ei:

- Repede. Cîţi duşmani mai sunt aici?

Nici un răspuns.

- Pentru Dumnezeu, răspunde!

Nogger Lane îşi ridică faţa albă ca varul.

- Nu trage! Suntem civili, englezi! Nu trage!

- Cîţi alţi duşmani mai sunt aici?

- Erau... erau cinci. Cinci. Ăsta de-aici şi restul în birouri...

Ross alergă spre uşa din spate, se aruncă la podea şi privi cu atenţie la nivelul solului. Nici o mişcare. Biroul era la cincizeci de metri mai departe, singurul loc ferit în spatele camionului. Sări în picioare şi ţîşni către el. O rafală de gloanţe şuieră izbindu-se de metal. Se trăsese

de la una dintre ferestrele sparte ale biroului. În spatele camionului era un mic unghi mort şi acolo se afla un şanţ puţin adinc ce ducea in afara razei de acţiune a armei. Dacă stau ascunşi sunt ai mei, dacă ies afară, aşa cum ar trebui, ştiind că sunt singur, şansele sunt de partea lor.

Se tîrî înainte pe burtă, după pradă. Totul era liniştit. Păsările, vîntul, duşmanul, totul aştepta. Ajunse în şanţ. Înainta încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Glasuri şi o uşă scirţiind. Tăcere din nou. Încă un metru şi încă unul. Acum! Îşi pregăti genunchii, îşi înfipse vîrfurile cizmelor în zăpadă, eliberă minerul grenadei, numără pînă la trei, săltă în picioare, alunecă, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul şi aruncă grenada prin fereastra spartă, pe lîngă omul care stătea acolo cu arma îndreptată către el, şi se aruncă în zăpadă.

Explozia întrerupse rafala, aproape îi sparse timpanele şi încă o dată se afla în picioare atacînd rulota, trăgînd din mers. Sări peste un cadavru şi intră înăuntru încă trăgînd. Arma i se opri pe neaşteptate şi-şi simţi stomacul ghem pînă cînd reuşi să smulgă încărcătorul gol şi să-l înfigă pe cel nou. Ucise trăgătorul puştii mitralieră şi se opri. Tăcere, apoi un urlet în apropiere. Prudent, izbi uşa spartă cu piciorul şi ieşi pe verandă. Cel care ţipa era un trup fără picioare, înnebunit, dar încă în viaţă. În jurul brîului avea cureaua de piele şi *kukriul* lui Gueng. Furia îl orbi pe Ross şi i-l smulse din teacă.

- Ai luat asta de la barieră! strigă în farsi.

- Ajută-mă! Ajută-mă!

O izbucnire de cuvinte într-o limbă străină, apoi:

- Cine eşti? Cine... Ajută-mă!

Bărbatul continuă să urle şi amestecat cu urletele se auzea: ajută-mă ajută-mă da eu l-am ucis pe sabotor ajută-mă!

Cu un urlet care îngheţa sîngele în vine, Ross izbi cu lama în jos şi cînd ochii i se limpeziră privea faţa capului

pe care-l ținea ridicat de păr în mîna stîngă. Revoltat, îl lăsă să cadă și se depărtă.

Un moment nu-și dădu seama unde se află, apoi gîndurile i se limpeziră, nările i se umplură cu mirosul sîngelui și al corditei și se regăsi în resturile rulotei și privi în jur. Baza înghețase, dar dinspre ea veneau alergînd niște oameni. Lîngă elicopter, Lane și mecanicul stăteau încă nemișcați în zăpadă. Alergă spre ei. Văzîndu-l venind, Nogger Lane și mecanicul intrară în panică - *fedainul, mujhadinul*, nomadul maniac, cu ochi nebuni, cu părul încîlcit, cu barba nerasă, care vorbea perfect englezește, ale cărui mîini și mîneci erau pătate de sîngele țîșnit din capul pe care cu numai cîteva minute în urmă îl văzuseră retezîndu-l cu o singură lovitură și un țipăt dement, cu pumnalul ca o sabie scurtă, însîngerată, încă în mînă, un altul în teacă și carabina în cealaltă mînă. Săriră în genunchi cu mîinile sus.

- Nu ne ucide! Suntem prieteni, civili... Nu ne ucide!

- Taci din gură! Pregătește-te să decolezi. Repede!

Nogger Lane rămase prostit.

- Ce?

- Pentru Dumnezeu, grăbește-te, spuse Ross înfuriat de privirea de pe chipurile lor, neffind conștient de înfățișarea lui. Tu, arătă către mecanic cu *kukriul* lui Gueng, tu, vezi ridicătura aia de acolo?

- Da, da, *sir*, hîrîi Arberry.

- Du-te acolo cît de repede poți. E o doamnă acolo. Ad-o aici!

Se opri văzînd-o pe Azadeh ieșind la marginea pădurii și începînd să alerge în josul dealului către ei. Lasă, du-te și adu-l pe celălalt mecanic. Grăbește-te, pentru Dumnezeu! Ticăloșii de la barieră or să fie aici într-un minut. Du-te, grăbește-te!

Arberry o rupse la fugă înspăimîntat, dar și mai înspăimîntat de oamenii pe care-i vedea coborînd pe drum. Ross se răsuci brusc spre Nogger Lane.

- Ţi-am spus să porneşti!

- Da, da, domnule! Dar cine e femeia aceea? Nu e Azadeh? Azadeh a lui Erikki?

- Da. Ţi-am spus să porneşti!

Niciodată nu pornise Nogger Lane mai repede un elicopter şi nici mecanicii nu se mişcaseră mai iute ca acum. Azadeh încă mai avea o sută de metri de parcurs şi deja duşmanii erau aproape, aşa că Ross se ghemui sub palele care se răsuceau şi se aşeză între ea şi ei, golind încărcătorul către ei.

Se aruncară cu capetele înainte la pămînt şi se împrăştiară şi el aruncă încărcătorul gol înspre ei, ţipînd un blestem. Cîteva capete se ridicară. O altă rafală şi o alta, economisind muniţia, ţinîndu-i la pămînt. Azadeh se apropiase, dar încetinise paşii. Reuşi să facă totuşi un ultim efort şi trecu de el, clătinîndu-se ca beată, căţărîndu-se pe locul din spate, pe jumătate trasă sus de către mecanici.

Ross mai slobozi încă o rafală scurtă, retrăgîndu-se, se urcă pe bîjbîite în scaunul din faţă şi în aceeaşi clipă fură în aer, depărtîndu-se.

CAPITOLUL 44

Baza aeriană Kowiss; ora 5,20 după-amiază. Starke săltă cartea pe care o ceruse şi se uită la ea. Era asul de pică. Mormăi, superstiţios ca cei mai mulţi dintre piloţi, dar totuşi îl strecură plin de importanţă printre celelalte cărţi.

Erau cinci în bungalowul său şi jucau poker: Freddy Ayre, Doc Nutt, Tăticu' Kelly şi Tom Lochart - care sosise cu o zi în urmă de la Zagros Trei cu altă încărcătură de piese, continuînd evacuarea, prea tîrziu ca să se-ntoarcă. Din pricina ordinului care interzicea zborurile în acea zi, Zi Sfîntă, erau ţinuţi la sol pînă a doua zi în zori.

În cămin ardea un foc de lemne, după-amiaza fiind rece. În fața lor se aflau grămezi de riali, cea mai mare în fața lui Kelly, cea mai mică în fața doctorului Nutt.

- Cîte cărți, Tăticu'? întrebă Ayre.

- Una, spuse Kelly fără șovăială, aruncînd o carte, și le așeză pe cele patru pe care le ținea în mînă cu fața în jos pe masă dinaintea lui.

Era un bărbat înalt, slăbănog, cu o față boțită, cu părul cînepiu, rar, fost pilot RAF, abia trecut de patruzeci de ani. I se zicea Tăticu' pentru că avea șapte copii și încă unul pe drum.

Ayre îi servi cartea foarte ceremonios. Kelly se holbă la ea pentru moment, apoi, fără s-o întoarcă, o amestecă încetișor cu celelalte, după care, cu foarte mare atenție și ceremonie, le ridică și aruncă o privire furișă fiecărui colțișor drept, carte după carte - și oftă vesel.

- Căcat! spuse Ayre.

Rîseră cu toții, cu excepția lui Lochart, care privea posac cărțile. Starke se încruntă îngrijorat pentru el, dar bucuros că era acolo, alături de ei. Era vorba despre scrisoarea secretă a lui Gavallan pe care John Hogg o adusese cu avoinul.

- O mie de riali deschiderea, spusese Doc Nutt, și toată lumea se uită la el.

De obicei punea cel mult o sută de riali. Lochart își filă absent cărțile, neinteresat de joc, cu mintea la Zagros și Șeherazada. Noaptea trecută BBC-ul raportase ciocniri violente în timpul Marșului de Protest al Femeilor din Teheran, Isfahan și Meshek, și alte demonstrații programate pentru azi și mîine.

- Prea mult pentru mine, spuse și zvîrli cărțile.

- Să de văd, Doc, mai pun cîteva mii, spuse Starke, și încrederea doctorului se topi. Trăsese două cărți; Starke una, Ayre trei. Kelly se uită la cărțile sale: patru, cinci, șase, șapte, opt - o chintă.

- Două mii ale voastre, Duke, și încă trei.

- Mă arunc, spuse Ayre imediat, aruncînd două perechi - regi şi decari.

- Mă arunc, spuse şi Doc Nutt cu un oftat de uşurare, uimit că putuse să fie atît de nesăbuit la început, şi aruncă cele trei dame pe care le primise, convins că Starke are o chintă, culoare sau full.

- Trei ale tale, Tăticu', şi încă treizeci de mii, spuse Starke dulce, simţindu-se foarte bine.

Renunţase la un şase dintr-o pereche ca să păstreze patru cupe, mergînd la culoare. Asul de pică făcea o chintă foarte spartă, dar totuşi cîştigătoare - dacă ar fi putut să-l păcălească pe Kelly şi să-l facă să renunţe.

Toţi ochii îl fixau pe Kelly. Încăperea era tăcută. Chiar şi Lochart devenise dintr-o dată interesat.

Starke aştepta răbdător, supraveghindu-şi faţa şi mîinile, destul de neliniştit de aerul încrezător al lui Kelly şi întrebîndu-se ce-ar face dacă acesta ar licita din nou, întrebîndu-se, de asemenea, ce-ar zice Manuela dac-ar afla că e gata să pună cîştigul pe-o săptămînă pe o chintă spartă.

- Ar fi în stare să-mi spargă rulmenţii, îşi zise şi zîmbi.

Kelly asudase. Văzuse zîmbetul neaşteptat al lui Starke. Îl mai prinsese o dată la o cacialma, dar asta fusese cu săptămîni în urmă şi nu pentru treizeci de mii, ci numai pentru patru.

Nu-mi pot permite să pierd plata pe-o săptămînă, totuşi. Afurisitul ar putea să încerce o cacialma. Ceva îmi spune că bătrînul Duke încearcă să mă păcălească. Şi mi-ar prinde bine un plus de salariu. Îşi mai trecu o dată în revistă cărţile, ca să se asigure că chinta lui era chiar o chintă - sigur că e o afurisită de chintă, pentru Dumnezeu, iar Duke mă şmechereşte. Îşi simţi gura pornind să zică "să-ţi văd alea treizeci de mii", dar se opri şi în loc de asta spuse:

- Pe mă-ta, Duke!

Azvîrli cărțile și toată lumea rîse, cu excepția lui Starke, care culese potul, își strecură cărțile în pachet și le amestecă, pentru a se asigura că nimeni nu le poate vedea.

- Pun pariu că mergeai la cacialma, Duke, spuse Lochart și rînji.

- Eu? Eu, cu o chintă royală? spuse Starke, inocent, în mijlocul strigătelor ironice.

Aruncă o privire la ceas.

- Trebuie să fac rondul. Hai s-o lăsăm după cină, ei? Tom, vrei să vii cu mine?

- Sigur.

Lochart își puse pufoaica și-l urmă afară.

În vremuri normale, acesta era pentru ei momentul cel mai frumos al zilei: cu puțin înainte de apusul soarelui, toate zborurile încheiate, toate elicopterele spălate și realimentate, gata pentru a doua zi, un pahar de băutură care-i aștepta, ceva timp pentru citit, scris cîteva scrisori, ascultat muzică, mîncat, un telefon acasă și-apoi patul.

Baza se prezenta grozav.

- Hai s-o luăm un pic pe jos, Tom, spuse Starke. Cînd te-ntorci la Teheran?

- Ce-ar fi la noapte?

- Prost, nu?

- Mai rău! Știu că Șeherazada a fost la marșul femeilor, deși i-am spus să n-o facă și restul îl știi.

Noaptea trecută, Lochart îi povestise despre tatăl ei și în amănunt despre cum fusese pierdut HBC. Starke rămăsese cu gura căscată și încă mai era tulburat și încă o dată își binecuvîntase norocul că nu știuse cînd fusese luat la întrebări de Hussain și Gărzile sale Verzi.

- Mac s-o fi îngrijit el de Șeherazada pînă acum, Tom! O să aibă el grijă ca totul să fie *okay*.

Cînd sosise Lochart, luaseră legătura prin radio cu McIver și din întîmplare recepția fusese minunată și-l rugaseră să se intereseze dacă fata e teafără.

În cîteva minute aveau să aibă din nou legătura lor zilnică cu Teheranul.

- E restricție numai pînă revenim la normal. Atunci o să luați legătura de cîte ori vreți. Asta s-ar putea intimpla din zi in zi, zisese maiorul Changhiz, comandantul bazei.

Și deși erau urmăriți de peste drum, din turnul principal al aerodromului, legătura le păstra sănătatea mintală și dădea o aparență de normalitate.

Starke spuse:

- După ce o să fie golit simbătă Zagros Trei și-o să fiți cu toții aici, de ce nu iei un '206, la prima oră? O să aranjez eu cu Mac.

- Mulțumesc, asta ar fi trăsnet!

Acum, cînd propria sa bază era închisă, Lochart se afla nominal sub comanda lui Starke.

- Te-ai gîndit s-o ștergi dracu' de-aici cu un '212, în locul lui Scot? Odată ce pleacă din Zagros, ar trebui să fie *okay*. Sau și mai bine, plecați amîndoi. Am să vorbesc cu Mac.

- Mulțumesc, dar Șeherazada nu poate să-și lase familia tocmai acum.

Mai merseră o vreme. Noaptea cobora iute, rece, dar limpede, aerul mirosind greu a petrol de la uriașa rafinărie din apropiere, aproape complet închisă și în cea mai mare parte cufundată în întuneric, cu excepția cîtorva coșuri înalte în care ardeau gazele. La baza lor, luminile erau deja aprinse în cele mai multe bungalowuri, în hangare și-n bucătărie: aveau propriile lor generatoare pentru cazul în care curentul electric care alimenta baza ar fi fost întrerupt. Maiorul Changhiz îi spusese lui Starke că nu există posibilitatea ca cineva să se amestece în sistemul electric al bazei lor.

- Revoluția s-a terminat, căpitane! *Imamul* a preluat conducerea.

- Și ăștia de stînga?

- *Imamul* a ordonat lichidarea lor dacă nu se supun Statului nostru Islamic," spusese maiorul Changhiz cu voce dură şi ameninţătoare. Cei de stînga, kurzii, bahaii, străinii, orice duşman. *Imamul* ştie ce să facă.

Imamul. Fusese la fel şi cînd îl chemaseră în faţa *komitehului* lui Hussain. De parcă ar fi fost semidivin. Hussain fusese judecătorul şef şi acuzator, iar încăperea, o parte a moscheii, fusese plină cu oameni ostili de toate vîrstele, toţi din Gărzile Verzi, şi cinci judecători. Şi nici un martor.

- Ce ştii de evadarea duşmanilor Islamului din Isfahan, cu elicopterul?

- Nimic.

Imediat, unul din ceilalţi patru judecători, toţi tineri, duri şi cu desăvîrşire analfabeţi, spusese:

- E vinovat de crime împotriva lui Allah, împotriva Iranului, ca fiind exploatator în favoarea sataniştilor americani. Vinovat!

- Nu, spusese Hussain. Aceasta este o curte legală după legea coranică. Este aici să răspundă la întrebări, nu pentru crime. Nu încă. Nu este acuzat de nici o crimă. Căpitane, te rog spune-ne tot ce ai auzit despre crima de la Isfahan.

Aerul din încăpere era fetid. Starke nu văzuse nici un chip prietenos, totuşi toţi ştiau cine e. Toţi ştiau de bătălia împotriva *fedainilor* de la Bandar-e Delam. Teama lui fusese ca o durere surdă, ştiind că e de unul singur, la mila lor.

Trăsese adînc aer în piept şi-şi alese cu grijă cuvintele.

- În numele lui Allah cel Milostiv, începînd aşa cum începeau toate *surasurile* din Coran, şi o tresărire de surpriză străbătuse încăperea, eu însumi nu ştiu nimic, n-am fost martor la nimic care să aibă de-a face cu asta, nici măcar în parte. Am fost în Bandar-e Delam la vremea

aceea. Din cîte ştiu eu, nici unul dintre oamenii mei nu a avut de-a face cu asta. Ştiu doar ce mi-a spus Zataki din Abadan cînd s-a întors de la Isfahan. Şi-a spus exact aşa: "Am auzit că marţi nişte sprijinitori ai Şahului, toţi ofiţeri, au fugit spre sud într-un elicopter pilotat de un american".

- Allah să-i blesteme pe toţi sataniştii!

- Asta-i tot ce-a spus. Asta-i tot ce ştiu.

- Eşti un închinător al lui Satan! spusese unul dintre ceilalţi judecători, întrerupîndu-l triumfal. Eşti american. Eşti vinovat!

- Sunt un Om al Cărţii şi-am dovedit deja că nu sunt închinător al Satanei. Dacă n-aş fi fost eu, mulţi de-aici ar fi fost morţi.

- Dacă am fi murit la bază, am fi în Paradis acum, spusese furios un membru al Gărzilor Verzi din spatele încăperii. Împlinim lucrarea lui Allah. N-avem nimic de-a face cu tine, necredincioasule!

Strigăte de încuviinţare. Pe neaşteptate, Starke lăsăse să-i scape un muget minios.

- Pe Allah şi Profetul Său, sunt din Poporul Cărţii şi Profetul ne-a lăsat privilegii anume şi ne-a apărat!

Tremura de furie. Teama-i dispăruse. Ura acel tribunalul ad-hoc, îngustimea vederilor lor şi prostia, ignoranţa şi bigotismul.

- În Coran se zice: "O, Popor al Cărţii, nu treceţi peste mulţimea adevărurilor din religia voastră, nici nu urmaţi dorinţele celor care deja au pornit pe calea rătăcirii şi au făcut pe mulţi alţii să se abată de la drumul cel drept". Eu n-am făcut-o, adăugase brutal, strîngîndu-şi pumnii şi Allah să-i blesteme pe cei care spun altfel.

Cu toţii se holbaseră uluiţi la el, chiar şi Hussain. Unul dintre judecători sparse tăcerea:

- Tu... tu ai citat din Coran. Citeşti araba tot aşa cum vorbeşti farsi?

- Nu, nu... Eu nu, dar...

- Atunci ai avut un învățător, un *mullah*!

- Nu, nu... am citit...

- Atunci ești un vrăjitor! strigase cineva. Cum poți să cunoști Coranul dacă n-ai avut nici un învățător și nici nu citești araba, limba sfîntă a Coranului?

- Am citit în engleză, limba mea.

Fusese privit cu și mai mare uimire și neîncredere pînă cînd vorbise Hussain:

- E-adevărat ce spune. Coranul e tradus în multe limbi străine.

Mai multă mirare. Un tînăr cu fața spuzită se uitase miop la el prin ochelari cu lentile groase, crăpate.

- Dacă e tradus în alte limbi, Excelență, atunci de ce nu este și în farsi? Ca să citim și noi, dacă am putea citi.

Hussain spusese:

- Limba Sfîntului Coran este araba. Ca să cunoască cum se cuvine Sfîntul Coran, drept-credinciosul trebuie să știe să citească în arabă. *Mullahii* din toate țările învață araba pentru acest motiv. Profetul, fie-i numele lăudat, a fost arab. Allah i-a vorbit în această limbă, ca alții s-o poată scrie. Ca să cunoști într-adevăr Cartea Sfîntă, trebuie s-o citești așa cum a fost scrisă.

Hussain își întorsese ochii negri spre Starke.

- O traducere e întotdeauna mai puțin decît originalul, nu-i așa?

Starke îi surprinsese expresia ciudată a privirii.

- Da, zisese, intuiția spunîndu-i că trebuie să confirme. Da. Așa este. Mi-ar plăcea să pot să-l citesc în original.

Din nou tăcere. Tînărul cu ochelari reluase:

- Dacă cunoști Coranul atît de bine încît poți cita din el în fața noastră ca un *mullah*, de ce nu ești mahomedan? De ce nu ești drept-credincios?

Încăperea fusese străbătută de-un val de foșnete. Starke șovăise aproape în panică, fără să știe ce să

răspundă, dar sigur că răspunsul greşit avea să însemne moartea. Tăcerea se adîncise, apoi se auzise spunînd:

- Pentru că Allah nu a luat încă vălul de pe urechile mele, nu încă, şi nici nu mi-a deschis pe deplin spiritul.

Adăugase apoi involuntar:

- Nu mă împotrivesc şi aştept. Aştept răbdător.

Atmosfera din cameră se schimbase. Tăcerea devenise plină de înţelegere. Hussain spusese în şoaptă:

- Mergi la *Imam* şi aşteptarea ta va lua sfîrşit. *Imamul* îţi va deschide spiritul către Slava lui Allah. *Imamul* îţi va deschide sufletul, ştiu. Am stat la picioarele *Imamului*. L-am auzit pe *Imam* predicînd Cuvîntul, dînd Legea, împărţind liniştea lui Allah.

Un oftat trecuse prin încăpere şi atenţia tuturor se îndreptase către *mullah*, urmărindu-i ochii şi lumina din adîncul lor, ascultînd prospeţimea care-i răzbătea din voce şi extazul ce se înălţa din ea. Starke era îngheţat şi-n acelaşi timp uşurat.

- N-a venit *Imamul* ca să deschidă sufletul lumii? N-a apărut *Imamul* printre noi ca să purifice Islamul de rău şi să răspîndească Islamul în lume, să poarte mesajul lui Allah, aşa cum a fost făgăduit? *Imamul este*.

Cuvîntul rămăsese atîrnînd în aerul încăperii. Toţi înţeleseseră. Şi Starke.

Mahdi, îşi zise, ascunzîndu-şi uluirea. Hussain vrea să spună că Khomeini este în realitate *Mahdi*, cel de-al doisprezecelea *Imam* legendar, dispărut cu secole în urmă şi despre care şiiţi cred că este doar ascuns de vederea lumii. Nemuritor. Cel despre care Allah a făgăduit că va reapărea într-o zi ca să conducă o lume perfectă.

Îi văzuse pe toţi privind nemişcaţi la *mullah*. Mulţi încuviinţau din cap, cu lacrimile alunecîndu-le pe obraji. Toţi, toţi, ca purtaţi de vrajă şi mulţumiţi şi nici unul îndoindu-se.

Dumnezeule mare, își zisese prostit, dacă iranienii îi acordă lui Khomeini și titlul ăsta, puterea lui n-o să aibă margini. Vor fi douăzeci-treizeci de milioane de bărbați, femei și copii, disperați să-i împlinească poruncile, care se vor arunca fericiți în moarte la cel mai mic semn al lui. Și de ce nu? *Mahdi* garantează un loc în Paradis, îl *garantează*!

Cineva spusese:

- Allah e mare!

Alții îi preluaseră cuvintele ca un ecou și începuseră să vorbească între ei, Hussain conducînd discuția, uitînd de Starke. În cele din urmă îl băgaseră în seamă și-l lăsaseră să plece, spunînd:

- Du-te la *Imam*. Du-te și crede!

Întorcîndu-se la bază pe jos, pășise ciudat de ușor și-și aminti că niciodată nu-i păruse aerul mai bun, niciodată nu se simțise mai plin de bucuria vieții. Poate din pricină c-am fost atît de aproape de moarte! se gîndi. Eram un om mort și cumva m-am întors la viață. De ce? Și Tom. De ce a scăpat din Isfahan, de la Barajul Dez și HBC? E vreun motiv sau doar norocul?

Și-acum, în lumina asfințitului, îl urmărea pe Lochart profund îngrijorat pentru el. Era groaznic ce aflase de HBC, de tatăl Șeherazadei, groaznic că Tom și Șeherazada se aflau într-o situație fără ieșire. Curînd vor trebui amîndoi s-aleagă: exilul împreună - poate niciodată nu se vor mai putea întoarce aici - sau să se despartă - probabil pentru totdeauna.

- Tom, e ceva special, foarte secret, doar între noi. John Hogg a adus o scrisoare de la Andy Gavallan.

Erau la o distanță bună de bază, pășind de-a lungul drumului de centură, pe lîngă gardul întocmit din opt șiruri de sîrmă ghimpată, și nu se temeau c-ar fi putut să-i audă cineva. Totuși continuă cu voce scăzută.

- În principiu, Andy e teribil de deprimat de viitorul nostru aici şi spune că se gîndeşte să evacueze ca să-şi reducă pierderile.

- Nu-i nevoie de asta! spuse dintr-o suflare Lochart, cu un neaşteptat ton muşcător in glas. Lucrurile or să se întoarcă la normal. Trebuie să se întîmple asta. Andy va trebui să îndure toate astea. Noi putem îndura, poate şi el.

- Asudă din plin, Tom! Astea-s probleme economice, ştii asta la fel de bine ca oricine. De luni de zile nu suntem plătiţi pentru munca pe care-o facem, n-avem îndeajuns de lucru pentru păsărele şi piloţii de aici, pe care el îi plăteşte din fondurile de la Aberdeen. Iranul e în ruine şi noi o luăm pe cocoaşă întruna.

- Vrei să spui că din pricină că Zagros Trei a fost închis o să se anuleze o mulţime de plăţi? N-am nici o vină, afurisenia...

- Ia-o încetişor, Tom! Andy a auzit zvonuri că toate companiile străine de aviaţie, societăţile mixte sau oricare dracu' altele, in special cele cu elicoptere, vor fi naţionalizate ca dracu' cît de curînd.

Lochart era plin de speranţe neaşteptate. Nu mi-ar da asta o scuză perfectă să rămîn? Dacă fură - naţionalizează - păsărelele noastre, tot au nevoie de piloţi experimentaţi. Pot să vorbesc farsi, aş putea să pregătesc iranieni, ceea ce trebuie să fie planul lor şi... Cum rămine cu HBC? Înapoi la HBC, îşi zise neputincios, întotdeauna înapoi la HBC.

- De unde ştie Duke?

- După cum a zis-o Andy, era o sursă neîndoielnică. Ce ne-ntreabă pe noi - pe tine, pe Scrag, pe Rudi şi pe mine - e că dacă el şi Mac pot veni cu un plan ce poate fi dus la capăt, noi şi oricît de mulţi piloţi ar fi nevoie am scoate aparatele pe cerul liber, dincolo de Golf?

Lochart rămase cu gura căscată.

- Iisuse, vrei să spui... să decolăm pur și simplu, fără nici o aprobare, fără nimic?

- Sigur, da' nu ridica vocea!

- E nebun! Cum putem să coordonăm Lengeh, Bandar-e Delam, Kowiss și Teheran? Toată lumea va trebui să decoleze în același timp și distanțele se vor aduna!

- Cumva trebuie s-o facă, Tom! Andy spune că așa sau închide prăvălia!

- Nu cred! Compania are lucrări în toată lumea.

- El spune că dacă pierdem Iranul, ne-am dus.

- Ușor pentru el, spuse amar Lochart. Nu pierde decît banii! Ușor să ne forțeze mîna cînd stă bine mersi la adăpost și tot ce riscă sunt banii. El zice că dacă se mulțumește să scoată personalul și părăsește restul *S-G*, se dă cu burta în sus?

- Da, asta vrea să spună.

- Nu cred o iotă!

Starke ridică din umeri. La urechile lor ajunsese un vaiet slab, tînguitor și se-ntoarseră, privind dincolo de bază, către capătul cel mai îndepărtat din porțiunea lor de teren. În lumina slabă, abia putură să-l vadă pe Freddy Ayre și cimpoiul său, așezat pe locul unde, prin acordul tuturor, avea voie să exerseze.

- Drace! spuse Starke acru. Zgomotul ăla mă scoate din minți!

Lochart îl ignoră.

- Sigur că n-ai de gînd să sprijini o blestemată de deturnare pentru că... Asta o să fie de fapt! În nici un caz eu nu merg la treaba asta.

Starke ridică din umeri.

- Ce spun ceilalți?

- Ei nu știu și n-o să-i întreb încă. Așa cum am spus, asta este între noi, pentru moment.

Starke aruncă o privire la ceas.

- E aproape vremea să-l chemăm pe Mac.

Lochart fu străbătut de un fior. Vîntul purta pînă la ei plînsetul cimpoiului.

-Să fiu al dracului dacă înțeleg cum poate cineva să pretindă că asta e muzică! Ideea lui Andy merită chibzuită, Tom. Ca ultimă soluție.

Lochart nu-i răspunse. Se simțea prost, amurgul i se părea urît, totul mergea rău. Chiar și aerul mirosea urît, poluat de rafinăria din apropiere, și-și dori să fie înapoi la Zagros, sus, aproape de stele, unde aerul și pămîntul nu erau poluate, tot trupul lui dorind cu disperare să fie în Teheran, unde era chiar și mai poluat, dar era și ea acolo.

- Nu te baza pe mine. M-am gîndit. Eu nu merg. E-o nebunie toată ideea! Imediat ce-ai să te gîndești și tu la asta, ai să vezi că-i o trăsnaie a unui țicnit.

- Sigur, bătrîne!

Starke se întrebă cînd avea să înțeleagă prietenul său că dintre toți el, Lochart, era cel pe care se punea cel mai mare preț - într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 45

La Hotelul International Al Shargaz; ora 6,42 seara.

-...Poți s-o faci, Scrag? întrebă Gavallan cînd soarele era gata să apună.

- Ar fi ușor pentru mine s-o șterg din Lengeh cu cele cinci păsări și băieții mei, Andy, zise Scragger. Ar trebui aleasă ziua potrivită și va trebui să ne strecurăm pe sub radarul de la Kish, dar am putea-o face, dacă flăcăii vor să ia parte la ghidușie. Dar și cu toate piesele, nu se poate!

- Ai face-o, dac-ar fi posibil? întrebă Gavallan.

Sosise cu zborul din ziua aceea de la Londra, aducînd numai vești proaste în legătură cu afacerile de la Aberdeen: *Imperial Air* făcea presiuni, lucrînd mult sub prețurile lor în Marea Nordului, companiile petroliere îi storceau, Linbar convocase o întîlnire extraordinară a

Consiliului de conducere ca să investigheze posibila proastă conducere a *S-G.* Ai face-o, Scrag?

- Să țin eu totul în mînă? Să scot pe toată lumea afară de-aici? Ca din pușcă!

- Ar face-o flăcăii tăi?

Scragger se gîndi un moment și luă o înghițitură de bere. Stăteau la masă pe una dintre terasele imaculate ce înconjurau piscina celui mai nou dintre hotelurile din măruntul șeicat, o mulțime de clienți răspîndiți pe la mesele celelalte, dar nici unul în apropiere, aerul parfumat și în jur de 35° C, iar o briză ușoară, atît cît să facă să tremure frunzele late ale palmierilor, așezate ca niște mătufuri, promitea ca seara să fie perfectă.

- Ed Vossi ar face-o.

Rînji.

- Are destulă șmecherească australiană și chef de ducă yankeu. Nu cred că Willy Neurchtreiter ar face-o. Ar fi greu pentru el să încalce o grămadă de reguli cînd nu-i pielea lui în joc și nu-l amenință nimic. Ce spune Duke Starke? Dar Tom Lochart și Rudi?

- Nu știu încă. I-am trimis miercuri o scrisoare lui Duke, prin Johnny Hogg.

- Asta-i cam primejdios, nu?

- Și da și nu. Johnny Hogg este un curier sigur. E o mare problemă să avem comunicații sigure. Tom Lochart o să fie curînd în Kowiss. Ai auzit de Zagros?

- Ba bine că nu. S-au țicnit toți acolo, la munte! Ce face bătrînul Rudi?

- Nu știu cum să ajung la el pe-o cale sigură. Poate că Mac o să aibă vreo idee. Sosesc dimineața cu avionul, cu banii, la Teheran și-o să stăm de vorbă la aeroport. După care mă-ntorc drept aici și am loc reținut pentru zborul de noapte spre Londra.

- Tragi cam tare, nu-i așa, bătrîne?

- Am cîteva probleme, Scrag.

strălucind ca niște giuvaeruri în lumina soarelui. Își șterse picioarele și brațele și umerii și din nou picioarele, îmbrăcînd un halat de baie ușor ca o păpădie, pe deplin conștientă și foarte bucuroasă că nu exista un singur bărbat în preajmă care să nu aprecieze apariția ei și nici o femeie care să nu fie invidioasă.

- Ești un fustangiu afurisit, Scrag!

Scragger rise și-și îngroșă accentul.

- E singura mea bucurie în viață, bărbate. Sigur, Paula asta e doar ca o priveliște.

Gavallan o cîntări din priviri.

- Ei, da, italiencele au, în general, ceva deosebit în ce le privește. Deși această tînără doamnă nu-ți taie răsuflarea ca Șeherazada și nu are misterul exotic al lui Azadeh, sunt de acord, Paula e ceva deosebit.

Ca toți ceilalți din jurul lor, o urmăriră trecînd printre mese, înconjurată de dorință și invidie, pînă cînd dispăru în uriașul hol al hotelului. Aveau să ia masa mai tîrziu cu toții: Paula, Genny, Manuela, Scragger, Gavallan, Sandor Petrofi și John Hogg. Avionul Alitalia al Paulei era din nou la Dubai, la cîțiva kilometri de mers pe autostradă, așteptînd aprobarea să plece la Teheran după încă un grup de cetățeni italieni, iar Genny McIver dăduse peste ea din întîmplare la cumpărături. Scragger oftă.

- Andy, bătrîne, tare mi-ar plăcea să-i trag una, fii sigur!

- Nu ți-ar prinde bine deloc, Scrag!

Gavallan chicoti și comandă un alt whisky cu sifon chelnerului pakistanez zîmbitor, îmbrăcat fără cusur, care sosise instantaneu. O parte dintre ceilalți oaspeți erau deja elegant și scump îmbrăcați pentru seara care se anunța încîntătoare, ultima modă de la Paris, multe decolteuri, smokinguri de seară, albe, scrobite, alături de haine de croială comună, dar din materiale foarte scumpe.

Gavallan purta un costum tropical de culoarea tabacului, foarte bine croit, Scragger uniforma regulamentară - cămaşă albă cu mînecă scurtă, cu epoleţi şi barete, pantaloni şi pantofi negri.

- Bere, Scrag?

- Nu, mulţumesc, colega. Mă îngrijesc de ăsta şi mă pregătesc pentru zglobia de Paula.

- Visătorule!

Gavallan se întoarse către apus, simţindu-se mai bine, înviorat de cuvintele vechiului său prieten. Soarele era aproape sub orizont, nicicînd mai minunat, amintindu-i de apusurile din China, din vremurile de demult, purtîndu-l înapoi la Hong Kong, şi la Kathy şi Ian şi la risetele din Casa cea Mare de pe Peak, toată familia simţindu-se minunat şi puternică, propria lor casă pe un promontoriu la Shek-o - erau foarte tineri şi încă împreună, Melinda şi Scot copii încă, *amahi* tropăind prin jur, şampanele şi joncile şi navele de toate dimensiunile plutind departe sub ei, către apus, pe o mare liniştită.

Geana soarelui dispăru sub mare. Cu multă solemnitate, Gavallan bătu fără zgomot din palme.

- De ce faci asta, Andy?

- Oh, iartă-mă, Scrag! Pe vremuri obişnuiam să aplaudăm soarele - Katy şi cu mine - chiar în secunda cînd dispărea. Ca să-i mulţumim c-a fost acolo, pentru spectacolul unic şi pentru că suntem în viaţă şi că ne putem bucura de el. E ultima dată cînd poţi să vezi acest anume apus de soare, din seara asta. N-ai să-l mai vezi niciodată.

Gavallan luă o înghiţitură de whisky, privind nimbul lăsat în urmă de astrul zilei.

- Prima persoană care mi-a strecurat ideea a fost un tip încîntător. Am devenit buni prieteni şi încă mai suntem. Un bărbat grozav, nevastă-sa e şi ea trăsnet. Am să-ţi povestesc odată despre ei.

Se întoarse către vest şi se aplecă înainte.

- Lengeh, crezi că-i posibil?

- O, da, dacă am fi numai noi la Lengeh. Dar trebuie să punem totul la cale foarte amănunțit. Radarul de la Kish e mai iritabil ca niciodată, dar am putea să ne strecurăm pe dedesubt într-o zi potrivită. Marea problemă e că personalul nostru de sol și funcționarii iranieni, laolaltă cu *komitehul* nostru, în prezent prietenos, dar foarte zelos, și fanții cei noi, deloc amabili, de la *IranOil*, or să afle în cîteva minute că le-am tras clapa, n-au cum să nu-și dea seama, cu toate păsările sus, depărtîndu-se. Or să behăie cu toții după Controlul de Trafic și or să dea alarma prin radio la toate serviciile din Dubai, Abu Dhabi, aici - de fapt de la Oman pînă în Arabia Saudită și din Kuweit pînă la Bagdad - cerîndu-le să ne aresteze la sosire. Și chiar dacă ajungem cu toții aici... ei bine, bătrînu' șeic e un tip grozav, liberal și prietenos, da' drace, nu poate să se pună contra Iranului cînd au dreptate. Ar putea să se aleagă cu o încăierare cu Iranul, are un procent serios de șiiți printre suniții săi, nu atît de rău ca alții din Golf, dar mai rău ca mulți alții.

Gavallan se duse pînă la marginea terasei privind în jos, la vechiul oraș, cîndva un magnific port de pescuitori de perle, cuib de pirați, centru comercial și piață de sclavi, și - asemeni portului Sohar din Oman - numit Portul Chinei. Din vremuri străvechi, Golful era neprețuita legătură maritimă între Mediterana - centrul lumii - și Asia. Marinarii-negustori fenicieni care proveneau, la origine, din Oman, dominau această incredibil de bogată rută de negoț, debarcînd bunurile Asiei și Indiei la Shat-el-Arab și transportîndu-le de-acolo pe uscat, cu caravanele, către piețele lor, ca mai tîrziu să-și ridice din apele mării un imperiu mediteranean, înălțînd orașe - stat cum fusese Cartagina și amenințînd însăși Roma. Vechiul oraș înconjurat de ziduri era minunat în lumina care murea - acoperișuri plate, neatinse de vreme și om, apărate de clădirile moderne, dominate de fortul șeicului.

În decursul anilor, Gavallan ajunsese să-l cunoască pe bătrînul şeic şi să-l admire. Şeicatul era înconjurat de emirate - o enclavă independentă, suverană, abia de vreo treizeci de kilometri lăţime, cu circa unsprezece kilometri de ţărm. Dar în interior şi în afară, spre largul mării, cale de o sută de mile către apele iraniene, se afla o pungă de petrol de multe miliarde de barili, uşor de forat. Deci Al Shargazul avea un oraş vechi şi un oraş nou, separat, cu o duzină de hoteluri moderne şi zgîrie-nori şi un aeroport care putea să primească şi un Jumbo Jet. Nu se putea compara în bogăţie cu emiratele sau cu Arabia Saudită sau Kuweitul, dar avea îndeajuns din toate, dacă aceste "toate", orice ar fi fost ele, erau alese cu înţelepciune.

Şeicul era la fel de înţelept ca şi străbunii lui fenicieni, care purtaseră cu ei înţelepciunea lumii, la fel de neobosit luptător pentru independenţă şi, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie, fiii săi absolviseră cele mai bune universităţi de pe Pămînt. El, familia şi tribul lui stăpîneau totul, cuvîntul său era lege, era sunit, nu fundamentalist, şi tolerant cu supuşii săi, cu străinii şi oaspeţii - dacă se purtau cum se cuvine.

- Îi detestă pe Khomeini şi pe toţi fundamentaliştii, Scrag.

- Da, dar tot nu îndrăzneşte să se ia de piept cu Khomeini şi asta n-o să ne-ajute.

- Asta n-o să ne facă rău.

Gavallan se simţea purificat de apus.

- Mă bate gîndul să închiriez o pereche de aero-cargouri Jumbo şi, cînd ajung aici elicopterele noastre, le scoatem rotoarele, le înghesuim în cale şi o rupem la fugă. Viteza e cheia - şi planificarea.

Scragger fluieră.

- Chiar vrei s-o faci?

- Chiar vreau *să văd* dacă pot s-o fac, Scrag, şi dacă sunt şanse. Aici e aici. Dacă pierd toate aparatele noastre

din Iran, echipamentul şi piesele, închidem băcănia. Nici un fel de asigurare nu ne acoperă în cazul ăsta şi încă va trebui să plătim ceea ce datorăm. Eşti partenerul meu, unul dintre ei, poţi să te uiţi peste cifre în noaptea asta. Le-am adus pentru tine şi pentru Mac.

Scragger se gîndi la locul său în companie, la acţiunile pe care le avea, la Nell şi copii şi copiii acestora aflaţi departe, la Sydney şi la ferma Baldon, unde familia sa crescuse vreme de un secol oi şi vaci, dar pe care o pierduseră în marea secetă şi pe care nu o scăpa din ochi, de ani şi ani, ca s-o cumpere pentru ei.

- Nu-i nevoie să mă uit la cifre, Andy. Dacă spui că-i aşa de rău, aşa e.

Privi desenele alcătuite de nori pe cer.

- Să-ţi spun ceva. O să mă-ngrijesc de Lengeh dacă poţi să născoceşti un plan şi dacă ceilalţi merg şi ei. După cină poate discutăm vreun ceas ceva logistică şi completăm la micul dejun. Kasigi nu se-ntoarce din Kuweit pînă la nouă. O scoatem la capăt.

- Mulţumesc, Scrag.

Gavallan îl bătu pe umăr, ridicîndu-se.

- Sunt al dracului de bucuros că mă aflu aici, al dracului de bucuros că ai fost cu noi toţi anii ăştia. Pentru prima dată cred c-avem o şansă şi nu visez.

- Cu o condiţie, camarade, adăugă Scragger.

Gavallan se puse brusc în gardă.

- Nu pot să te trec de controlul medical dacă nu e corect pînă la ultima linie. N-am cum să...

- Vrei să asculţi?

Scragger era stînjenit.

- Nu are nimic de-a face cu Dirty Duncan şi controalele mele. Asta o să iasă bine pînă o să fac 73 de ani. Nu, condiţia este că la cină tu stai lîngă zglobia de Paula, Genny de cealaltă parte a ei, Manuela lîngă mine, şi fustangiul ăla ungur,de Sandor departe, la celălalt capăt, cu Johnny Hogg.

- S-a făcut!

- Grozav! Acum nu-ţi face griji, colega! Eu am muşcat de buci o groază de generali în cinci războaie, ca să nu fi învăţat ceva. E vremea să ne schimbăm pentru cină. Lengeh începuse să devină plictisitor, fără îndoială.

Se depărtă suplu, drept şi vioi. Gavallan îi întinse cartea de credit zîmbitorului chelner pakistanez.

- Nu-i nevoie de asta, *sahib*. Vă rog, doar semnaţi nota, spuse omul, apoi adăugă încet: Dacă-mi îngăduiţi să vă sugerez, *efendi*, cînd plătiţi nu folosiţi American Express, costă prea mult conducerea.

Amuzat, Gavallan lăsă un bacşiş şi plecă.

De cealaltă parte a terasei, doi bărbaţi îl urmăriră plecînd. Amîndoi erau bine îmbrăcaţi şi trecuţi de patruzeci de ani, unul american, celălalt oriental. Amîndoi purtau mici proteze auditive. Bărbatul cu trăsături orientale se juca cu un stilou demodat şi cînd Gavallan trecu pe lîngă un arab bine îmbrăcat şi o foarte atrăgătoare europeancă, adînciţi în conversaţie, curiozitatea lui crescu, îndreptă stiloul către ei şi rămase cu el aşa. Instantaneu, amîndoi putură auzi vocile în căşti.

- Draga mea, cinci sute de dolari americani e mult peste preţul pieţei, spunea bărbatul.

- Depinde ce domenii ale pieţei te interesează, dragul meu, replică femeia cu un foarte plăcut accent european, şi o văzură zîmbind agreabil. Taxa include cea mai fină lenjerie de mătase, pe care poţi să o rupi bucăţele, şi ancheta pe care o pretinzi introdusă la momentul adevărului. Experţii sunt experţi şi serviciile speciale necesită atenţii speciale şi dacă orarul tău îţi îngăduie numai mîine între şase şi opt după-amiază...

Bărbatul răsuci capacul şi vocile dispărură. Puse stiloul pe masă cu un zîmbet ciudat. Era un bărbat atrăgător, cu piele măslinie, educat în America, exportator de covoare fine, ca generaţii întregi de înaintaşi ai

săi. Se numea Aaron ben Aaron, principala sa ocupație: maior, Serviciul Israelian de Spionaj.

- Nu mi-aș fi închipuit niciodată că Abdu bin Talak e așa de pervers, spuse sec.

Celălalt mîrîi:

- Toți sunt perverși. Nu mi-aș fi închipuit că fata e la agățat.

Degetele lungi ale lui Aaron se jucară cu stiloul, nevenindu-i să-l lase din mînă.

- Grozavă jucărie, Glen. Economisește atîta timp! Aș vrea s-o fi avut cu mulți ani în urmă.

- KGB-ul a scos un model nou anul ăsta. Bate pînă la o sută de metri distanță. Nu e tot atît de mic, dar e eficace.

Glen Wesson luă o gură de bourbon cu gheață. Era american, un vechi comerciant de petrol, profesia adevărată: ofițer CIA de carieră.

- Poți să ne faci rost de cîteva?

- E mai ușor pentru tine. Pune-i pe ai tăi să ceară de la Washington.

Îl văzură pe Gavallan dispărînd în hol.

- Interesant. Ce crezi? întrebă Aaron.

- C-am putea să aruncăm o companie britanică de elicoptere lupilor lui Khomeini oricînd vrem, odată cu toți piloții lor. Asta o să-l facă pe Talbot și pe Robert Armstrong și tot MI6 să dea în dambla, ceea ce nu-i o idee prea rea.

Wesson rise încetișor.

- Talbot are nevoie de cîte o scuturătură din cînd în cînd. Care-i problema cu *S-G*? Crezi că sunt acoperirea vreunei operațiuni a MI6?

- Nu suntem siguri ce pun la cale, Glen. Suspectăm că e chiar pe dos. De-asta m-am gîndit că ar fi bine să asculți și tu. Prea multe coincidențe. La suprafață sunt legali - și totuși au pilot francez, Sessone, care întreține o curieră OEP cu foarte multe relații, Sayada Bertolin, cu

care se culcă; un finlandez, Erikki Yokkonen, foarte apropiat lui Abdullah Han, care e cu siguranță agent dublu, aplecat mai mult spre KGB decît spre partea noastră și fățiș și violent antisemit. Yokkonen e foarte apropiat finlandezului de la contrainformații, Christian Tollonen, care-i suspect prin definiție. Legăturile familiei Yokkonen din Finlanda l-ar desemna ca fiind un perfect agent sovietic, foarte bine plasat, și am auzit un zvon că acum ar fi sus, în Sabalan, cu elicopterul său, ajutîndu-i pe sovietici să dezmembreze posturile voastre secrete de radar de acolo.

- Iisuse, ești sigur?

- Am spus un zvon. Îl verificăm. După asta, canadianul Lochart. Nevasta lui Lochart provine dintr-o foarte cunoscută familie de *bazaari*, antizionistă. În apartamentul lui locuiesc chiar acum agenți OEP.

- Da, dar am auzit că a fost confiscat și nu uita că a încercat să-i ajute să evadeze pe ofițerii care-l sprijineau pe Șah - și Israelul...

- Dar ăștia au fost doborîți, sunt toți morți acum și, curios, el nu. Valik și generalul Seladi ar fi fost fără îndoială în sau foarte aproape de orice guvern în exil. Am pierdut alte două piese foarte importante. Lochart e suspect, nevasta și familia ei îl sprijină pe Khomeini - ceea ce înseamnă că sunt împotriva noastră.

Aaron zîmbi sardonic.

- Nu suntem noi Marele Satan, după voi? Și apoi americanul Starke ajută la respingerea unui atac *fedain* la Bandar-e Delam, devine foarte bun prieten cu un alt extremist care se opune cu turbare Șahului și Israelului, Zataki, care...

- Cine?

- Unul dintre cei care au luptat împotriva Șahului. Intelectual, mahomedan sunit, care a organizat grevele din cîmpul petrolier Abadan, a aruncat în aer trei posturi de poliție și acum conduce *komitehul* revoluționar din

Abadan şi n-o să mai petreacă multă vreme pe pămîntul ăsta. Bei?

- Sigur. Mulţumesc. La fel. Ai zis de Sayada Bertolin - o avem şi pe ea pe listă. Crezi c-ar putea să fie "întoarsă"?

- Nu m-aş încrede în ea. Cel mai bun lucru este s-o urmărim şi să vedem unde ne duce. Îi urmărim legătura - nu putem să-l identificăm încă.

Aaron comandă pentru Wesson şi o vodcă pentru el.

- Înapoi la *S-G*. Deci Zataki e duşman. Starke vorbeşte farsi ca şi Lochart. Amîndoi sunt în tovărăşie proastă. După asta Sandor Petrofi, dizidentul ungur, cu familia încă în Ungaria, un alt potenţial infiltrat KGB, sau cel puţin unealta KGB-ului. Rudi Lutz, german cu strînse legături de familie peste Cortina de Fier, veşnicul suspect. Neurchtreiter, din Lengeh, la fel.

Făcu un semn cu capul în direcţia unde fusese Scragger.

- Bătrînul, doar un ucigaş antrenat. Un mercenar care poate fi îndreptat asupra noastră, asupra ta, asupra oricui, cu acelaşi rezultat. Gavallan? Ar trebui să-i pui pe oamenii tăi din Londra să-l purice puţin. Nu uita că el i-a ales pe ceilalţi. Nu uita că e englez. E destul de posibil ca întreagă această operaţiune a lui să fie o acoperire pentru KGB.

- Nici vorbă, spuse Wesson, brusc iritat.

La dracu', se gîndi, de ce-s tipii ăştia atît de paranoici? Chiar şi bătrînul Aaron, care-i cel mai bun dintre ei?

- E prea cusută cu aţă albă. Nici vorbă.

- De ce nu? Ar putea să vă prostească. Englezii sunt de multă vreme meşteri la asta. Ca Philby, Maclean, Blake şi tot restul.

- Ca Cross.

Buzele lui Wesson se transformară într-o linie subţire.

- Aici ai dreptate, bătrîne.

- Cine?

- Roger Cross. Acum exact zece ani. Maestru spion, l-au îngropat şi acoperit cu toată priceperea pe care o au englezii. Din Clubul Bătrînilor, cei mai împuţiţi trădători.

- Cine a fost Cross?

- Fostul şef şi prieten al lui Armstrong, din Special Branch, la Hong Kong, pe vremuri. Oficial, un director adjunct minor al MI6, dar în realitate vîrful celei mai bune operaţii a lor. Trădător. Împuşcat de KGB la cererea lui, cu puţin înainte ca noi să-l prindem.

- Aveţi dovezi? De asta l-aur terminat?

- Sigur! Săgeată otrăvită de la distanţă mică, asta l-a luat de pe lumea noastră. Îl înghesuisem, n-avea cum să scape ca ceilalţi. Îl mirosisem. Agent triplu. La vremea aia aveam pe cineva strecurat în Ambasada Sovietică din Londra. Un tip numit Brodnin. Ni l-a dat pe Cross şi după aia a dispărut, nefericitul. Cred că cineva a pus mîna pe el.

- Afurisiţi de englezi. La ei cresc spionii ca păduchii.

- Nu-i adevărat! Au avut şi nişte vînători grozavi. Toţi avem trădători.

- Noi nu!

- Nu pune mîna în foc, Aaron! spuse acru Wesson. Sunt trădători peste tot. Cu toate scăpările din Teheran, dinainte şi după plecarea Şahului, se pare că mai avem un trădător sus-pus pe partea noastră.

- Talbot sau Armstrong?

Wesson clipi.

- Dacă e vreunul dintre ei, va trebui să ne dăm demisia.

- Asta vrea duşmanul să faci, să laşi pe altul, să te duci dracu' din Orientul Mijlociu. Noi nu putem, aşa că noi gîndim altfel, spuse Aaron.

Îl urmărea atent cu ochii întunecaţi şi reci, cu obrazul neclintit.

- Vorbind de asta, de ce ar trebui ca prietenul nostru, colonelul Hashemi Fazir, să scape nepedepsit după uciderea noului călău al SAVAMA, generalul Janan?

Wesson icni.

- Janan e mort? Eşti sigur?

- Maşină-capcană. Luni noaptea.

Ochii lui Aaron se ingustară.

- De ce-ţi pare atît de rău? Era unul dintre voi?

- Ar fi putut fi. Noi, hm... negociam.

Wesson şovăi, apoi oftă.

- Da. Hashemi e încă viu? Credeam că e pe lista de priorităţi a condamnaţilor *Komitehului* Revoluţionar.

- A fost, acum nu mai e. Am auzit că-n dimineaţa asta numele lui a fost şters şi gradul lui confirmat şi Contraspionajul Intern reconstituit. Se presupune că totul e aprobat de sus.

Aaron luă o înghiţitură de vodcă.

- Dacă e din nou la mare cinste, după tot ce a făcut pentru Şah şi pentru noi, trebuie să aibă un apărător sus-pus.

- Cine?

Wesson îl văzu pe celălalt ridicînd din umeri cu ochii cutreierînd terasa. Zîmbetul lui dispăru.

- Asta ar putea însemna c-a lucrat toată vremea pentru *Ayatolah*.

- Poate.

Aaron se jucă cu stiloul din nou.

- O altă curiozitate. Marţi, Hashemi şi Armstrong au fost văzuţi la aeroportul Teheran urcîndu-se într-un avion. S-au dus la Tabriz şi s-au întors în exact trei ore.

- Fir-aş al naibii!

- La ce-ar duce toate astea?

- Iisuse, nu ştiu, dar cred c-am face mai bine să aflăm.

Wesson coborî şi mai mult vocea.

- Un lucru e sigur: ca Hashemi să-şi recîştige toate drepturile şi favorurile, trebuie să ştie unde sunt

îngropate cîteva cadavre foarte importante. Nu? O asemenea informație ar fi de mare valoare... De mare valoare, să zicem pentru Șah.

- Pentru Șah?

Aaron încercă să zîmbească și se opri văzînd expresia lui Wesson.

- Chiar crezi că Șahul are vreo șansă să se întoarcă?

- S-au întîmplat lucruri mai ciudate, bătrîne, spuse Wesson încrezător și-și isprăvi băutura.

De ce tipii ăștia nu înțeleg ce se întîmplă în lume? se întreba. E vremea să se deștepte, să nu mai fie atît de înguști cînd e vorba de Israel, de OEP și de întregul Orient Mijlociu, să ne lase loc să ne mișcăm. Sigur că Șahul are o șansă, deși fiul lui are una mai bună. Imediat ce Khomeini o să moară și o să fie îngropat, o să înceapă război civil. Armata o să preia puterea și o să aibă nevoie de un conducător. Reza ar fi un monarh constituțional grozav.

Aaron ben Aaron reuși cu multă greutate să nu-și arate dezamăgirea pe față, nedumerit că Wesson putea să fie totuși atît de naiv. După atîția ani petrecuți în Iran și-n Golf, își zise, cum poți să nu-nțelegi forțele explozive care sfîșie Iranul? Dacă ar fi fost un alt om, l-ar fi înjurat pe Wesson pentru prostia pe care o reprezenta, sutele de semnale de alarmă disprețuite, munții de rapoarte ale spionajului adunate cu atît de mult sînge, aruncate deoparte fără a fi citite, anii lor de rugăminți pe lîngă politicieni și generali și serviciile străine de spionaj, americane și iraniene, pe care le avertizaseră de conflagrația care se năștea. Și toate fără nici un rezultat. De ani și ani. Așa vrea Dumnezeu, își zise. Dumnezeu nu vrea să ne fie ușor. Ușor? În toată istoria n-a fost niciodată ușor pentru noi. Niciodată, niciodată, niciodată! Îl văzu pe Wesson privindu-l.

- Ce-i?

- Aşteaptă şi-ai să vezi. Khomeini e bătrîn. N-o să reziste nici un an. E bătrîn şi timpul e de partea noastră. Aşteaptă şi-ai să vezi!

- Aşa o să fac.

Aaron învinse tentaţia de a isca o ceartă violentă.

- Între timp, problema de faţă. *S-G* ar putea fi un paravan pentru celulele duşmanului. Cînd te gîndeşti la asta, piloţii de elicoptere specializaţi în zona lucrărilor petroliere sunt elemente de valoare pentru tot felul de sabotaje dacă treaba se împute.

- Sigur, dar Gavallan vrea să iasă din Iran, l-ai auzit!

- Poate că ştie că-l ascultam sau e o păcăleală pe care o pregăteşte.

- Haide, Aaron! Cred că-i *kasher*. Şi restul e coincidenţă.

Wesson oftă.

- *Okay*, am să pun o "coadă" după el. Nici n-o să se pişe fără să ştim. Da, la dracu', bătrîne, voi tipilor vedeţi duşmani şi sub pat, pe tavan şi sub covor!

- De ce nu? Sunt destui prin jur. Cunoscuţi, necunoscuţi, activi sau pasivi.

Aaron privea metodic de jur împrejur, verificînd noii veniţi, aşteptînd alţi duşmani, conştient de multitudinea agenţilor duşmani din Al Shargaz şi Golf. Şi cunoaştem duşmanii. Aici, afară, în oraşul vechi şi în cel nou, în sus spre Oman şi în jos spre Dubai şi Bagdad şi Damasc, pînă la Moscova şi Paris şi Londra, peste mări la New York, în sud pînă la ambele capuri şi-n nord către Cercul Polar, oriunde sunt oameni care nu sunt evrei. Numai un evreu nu e automat suspect şi chiar şi-atunci, în vremurile astea, trebuie să fii prudent. Sunt mulţi printre cei aleşi care nu vor Zionul, nu vor să meargă la război sau să plătească pentru război, nu vor să înţeleagă că Israelul atîrnă în balanţă cu Şahul, singurul nostru aliat în Orientul Mijlociu şi singurul din OPEC care livrează petrol tancurilor şi avioanelor noastre, nu vor să ştie că stăm cu spatele la

Zidul Plîngerii şi că va trebui să ne batem şi să murim ca să apărăm Pămîntul lui Israel cel dat de Dumnezeu, pe care l-am recucerit cu ajutorul lui Dumnezeu şi la un asemenea preţ!

Îşi ridică privirile către Wesson, care-i era simpatic, iertîndu-l pentru toate greşelile sale, admirîndu-l ca profesionist, dar părîndu-i rău pentru el. Nu era evreu şi era, prin urmare, suspect.

- Mă bucur că m-am născut evreu, Glen! Asta face viaţa mult mai uşoară.

- Cum?

- Ştii unde ţi-e locul.

La Disco Tex, Hotelul Shargaz; ora 11,52 noaptea. Americani, englezi şi francezi dominau încăperea. Mai erau cîţiva japonezi şi alţi asiatici. Europenii formau majoritatea, mult mai mulţi bărbaţi decît femei, variind ca vîrstă între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, forţa de muncă străină a Golfului trebuind să fie tînără, puternică, de preferinţă necăsătorită, ca să supravieţuiască vieţii grele de celibatar. Cîţiva beţivi, unii zgomotoşi. Urîţi şi nu prea urîţi, graşi şi nu prea graşi, cei mai mulţi supli, frustraţi şi vulcanici. Cîţiva shargazi şi alţii din Golf, dar numai cei bogaţi, cei occidentalizaţi, sofisticaţi - şi bărbaţi. Cei mai mulţi dintre aceştia stăteau la balcon bînd băuturi răcoritoare şi făcînd ochi dulci femeilor, iar cei cîţiva care dansau pe micul podium de dedesubt, dansau cu femei europene. Secretare, personal al ambasadei, stewardese, surori medicale sau altele din personalul hotelului. Parteneri de preţ. Nici o shargazi sau o femeie arabă nu se afla acolo.

Paula dansa cu Sandor Petrofi, Genny cu Scragger şi Johnny Hogg dansa obraz lîngă obraz cu fata care fusese prinsă în conversaţia de pe terasă, legănîndu-se la jumătate de ritm.

- Cît o să stai, Alexandra? murmură el.

- Aşteaptă şi-ai să vezi. Khomeini e bătrîn. N-o să reziste nici un an. E bătrîn şi timpul e de partea noastră. Aşteaptă şi-ai să vezi!

- Aşa o să fac.

Aaron învinse tentaţia de a isca o ceartă violentă.

- Între timp, problema de faţă. *S-G* ar putea fi un paravan pentru celulele duşmanului. Cînd te gîndeşti la asta, piloţii de elicoptere specializaţi în zona lucrărilor petroliere sunt elemente de valoare pentru tot felul de sabotaje dacă treaba se împute.

- Sigur, dar Gavallan vrea să iasă din Iran, l-ai auzit!

- Poate că ştie că-l ascultam sau e o păcăleală pe care o pregăteşte.

- Haide, Aaron! Cred că-i *kasher*. Şi restul e coincidenţă.

Wesson oftă.

- *Okay*, am să pun o "coadă" după el. Nici n-o să se pişe fără să ştim. Da, la dracu', bătrîne, voi tipilor vedeţi duşmanul şi sub pat, pe tavan şi sub covor!

- De ce nu? Sunt destui prin jur. Cunoscuţi, necunoscuţi, activi sau pasivi.

Aaron privea metodic de jur împrejur, verificînd noii veniţi, aşteptînd alţi duşmani, conştient de multitudinea agenţilor duşmani din Al Shargaz şi Golf. Şi cunoaştem duşmanii. Aici, afară, în oraşul vechi şi în cel nou, în sus spre Oman şi în jos spre Dubai şi Bagdad şi Damasc, pînă la Moscova şi Paris şi Londra, peste mări la New York, în sud pînă la ambele capuri şi-n nord către Cercul Polar, oriunde sunt oameni care nu sunt evrei. Numai un evreu nu e automat suspect şi chiar şi-atunci, în vremurile astea, trebuie să fii prudent. Sunt mulţi printre cei aleşi care nu vor Zionul, nu vor să meargă la război sau să plătească pentru război, nu vor să înţeleagă că Israelul atîrnă în balanţă cu Şahul, singurul nostru aliat în Orientul Mijlociu şi singurul din OPEC care livrează petrol tancurilor şi avioanelor noastre, nu vor să ştie că stăm cu spatele la

Zidul Plîngerii şi că va trebui să ne batem şi să murim ca să apărăm Pămîntul lui Israel cel dat de Dumnezeu, pe care l-am recucerit cu ajutorul lui Dumnezeu şi la un asemenea preţ!

Îşi ridică privirile către Wesson, care-i era simpatic, iertîndu-l pentru toate greşelile sale, admirîndu-l ca profesionist, dar părîndu-i rău pentru el. Nu era evreu şi era, prin urmare, suspect.

- Mă bucur că m-am născut evreu, Glen! Asta face viaţa mult mai uşoară.

- Cum?

- Ştii unde ţi-e locul.

La Disco Tex, Hotelul Shargaz; ora 11,52 noaptea. Americani, englezi şi francezi dominau încăperea. Mai erau cîţiva japonezi şi alţi asiatici. Europenii formau majoritatea, mult mai mulţi bărbaţi decît femei, variind ca vîrstă între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, forţa de muncă străină a Golfului trebuind să fie tînără, puternică, de preferinţă necăsătorită, ca să supravieţuiască vieţii grele de celibatar. Cîţiva beţivi, unii zgomotoşi. Urîţi şi nu prea urîţi, graşi şi nu prea graşi, cei mai mulţi supli, frustraţi şi vulcanici. Cîţiva shargazi şi alţii din Golf, dar numai cei bogaţi, cei occidentalizaţi, sofisticaţi - şi bărbaţi. Cei mai mulţi dintre aceştia stăteau la balcon bînd băuturi răcoritoare şi făcînd ochi dulci femeilor, iar cei cîţiva care dansau pe micul podium de dedesubt, dansau cu femei europene. Secretare, personal al ambasadei, stewardese, surori medicale sau altele din personalul hotelului. Parteneri de preţ. Nici o shargazi sau o femeie arabă nu se afla acolo.

Paula dansa cu Sandor Petrofi, Genny cu Scragger şi Johnny Hogg dansa obraz lîngă obraz cu fata care fusese prinsă în conversaţia de pe terasă, legănîndu-se la jumătate de ritm.

- Cît o să stai, Alexandra? murmură el.

- Săptămîna viitoare. Numai pînă săptămîna viitoare. După aia trebuie să-mi întîlnesc soţul la Rio.

- O, dar eşti atît de tînără ca să fii căsătorită! Şi eşti singură pînă atunci?

- Da, singură, Johnny. E trist, nu?

El nu-i răspunse, mulţumit s-o apropie ceva mai mult de el, binecuvîntîndu-şi norocul că ridicase cartea pe care ea o scăpase în hol. Orga de lumini îl ameţi pentru o clipă, apoi îl observă pe Gavallan stînd sprijinit de balustrada balconului, grav şi pierdut în gînduri şi din nou simţi o undă de compasiune pentru el. Mai devreme îi aranjase, fără tragere de inimă, un zbor de noapte la Londra, încercînd să-l convingă să se odihnească peste zi.

- Ştiu că zborurile astea vă întorc pe dos, *sir*.

- Nici o problemă, Johnny, mulţumesc. Decolarea noastră spre Teheran rămîne pentru ora zece.

- Da, *sir*. Aprobarea noastră are încă prioritate, ca şi charterul pentru Tabriz.

- Să sperăm că totul merge uns - drept acolo şi direct înapoi.

John Hogg simţea coapsele fetei lipite de el.

- Vrei să cinăm mîine? Ar trebui să mă întorc pînă la şase.

- Poate, dar nu înainte de nouă.

- Perfect!

Gavallan privea în jos la cei ce dansau, abia observîndu-i, apoi se întoarse şi coborî scările, ieşind pe terasa de la parter. Noaptea era minunată, luna uriaşă, nici un nor. De jur împrejur erau sute de metri pătraţi de grădini înconjurate de ziduri, minunat întreţinute şi delicat luminate; o parte dintre stropitoarele automate erau în funcţiune.

Shargaz era cel mai mare hotel din şeicat, cu o faţă spre mare, cealaltă în deşert, turnul său de optşprezece etaje adăpostind cinci restaurante, trei baruri, un hol pentru cocktailuri, cafenea şi discotecă, două bazine de

înot, saune, terenuri de tenis, un centru de sănătate, un punct comercial cu o duzină de *boutiques* şi magazine de antichităţi, magazinul de covoare al lui Aaron, salon de coafură, bibliotecă video, patiserie, magazin de electronice, oficiu telex, birou de dactilografe, totul cuprins în aceeaşi clădire, ca în toate hotelurile moderne europene, toate camerele şi apartamentele avînd aer condiţionat, băi şi toalete, cu serviciu la cameră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru - în cea mai mare parte pakistanezi zîmbitori - curăţătorie de urgenţă, serviciu de călcat, televizoare color în fiecare încăpere, cinematograf, canal de informaţii economice şi legătură telefonică prin satelit cu orice capitală din lume.

Adevărat, îşi zise Gavallan, dar totuşi un ghetou. Şi deşi ocîrmuitorii Al Shargazului şi Dubaiului şi Sharjahului sunt liberali şi toleranţi şi deci străinii pot bea în hoteluri şi pot chiar să cumpere băutură, deşi Dumnezeu să te apere dacă ai vinde vreo sticlă vreunui musulman, femeile noastre pot să conducă maşina, să facă cumpărături şi să iasă la plimbare, nimic nu garantează că asta o să dureze. La cîteva sute de metri mai departe, shargazii trăiesc cum au trăit de secole, iar la cîţiva kilometri depărtare, peste graniţă, băutura este interzisă, o femeie nu poate să conducă maşina sau să iasă pe stradă singură şi trebuie să-şi acopere părul şi braţele şi umerii şi să poarte pantaloni largi, iar şi mai departe, în adevăratul deşert, oamenii trăiesc un mod de viaţă neîndurător.

Cu cîţiva ani în urmă luase un Range Rover şi o călăuză şi, împreună cu McIver şi Genny şi Maureen, cu care era proaspăt căsătorit, ieşiseră în deşert ca să petreacă noaptea într-una dintre oazele de la marginea lui Rub-al-Khali - Pustiul. Era o minunată zi de primăvară. La cîteva minute după ce trecuseră de aeroport, drumul devenise o simplă pistă, care se topise repede printre nisipuri şi ei se treziseră zdruncinaţi pe

întinderea pietroasă, sub bolta cerului. Făcuseră un picnic pe nisip, la prinz, apoi porniseră mai departe, cîteodată pe nisip, cîteodată pe pietre, în sălbăticia unde nu ploua niciodată şi nu creştea nimic, nimic. Tot mai departe. Cînd poposiseră şi opriseră motorul, tăcerea se aşternuse peste ei ca o prezenţă materială. Soarele ardea şi nemărginirea îi înghiţise.

În noaptea aceea cerul era de un albastru întunecat, stelele enorme, corturile minunate şi covoarele moi şi tăcerea şi mai adîncă. Nemărginirea şi mai nemărginită. Atît de mult spaţiu, de neconceput.

- Îl urăsc, Andy, şoptise Maureen. Mă înspăimîntă de moarte!

- Şi pe mine. Nu ştiu de ce, dar aşa e.

Înconjurînd palmierii oazei, deşertul se întindea către orizont în toate direcţiile, ameninţător şi nepămîntean.

- Imensitatea asta pare să-ţi soarbă viaţa. Închipuie-ţi ce este vara!

Ea se cutremurase.

- Mă face să mă simt mai neînsemnată decît un grăunte de nisip. Mă zdrobeşte, îmi tulbură echilibrul. Oh, băiete, o dată e de ajuns! Eu sunt pentru Scoţia, Londra în cel mai rău caz şi niciodată înapoi.

Şi nu se mai întorsese niciodată. Ca şi Nell a lui Scrag, îşi zise. Nu le învinovăţesc. E destul de greu în Golf pentru bărbaţi, darămite pentru femei.

Se răsuci pe călcîie. Genny ieşea pe uşile fereastră, făcîndu-şi vînt cu batista, părînd mult mai tînără decît la Teheran.

- *Hello*, Andy. Eşti deştept, e atît de sufocant acolo. Şi fumul! Oh!

- N-am prea fost niciodată dansator.

- Nu dansez decît atunci cînd nu e Duncan cu mine. El e ca un urs.

Şovăi.

- La zborul de mîine, crezi că pot...

- Nu, spuse el blînd. Nu încă. Peste o săptămînă... Sau lasă să se mai aşeze praful.

Ea încuviinţă din cap fără să-şi ascundă nemulţumirea.

- Ce zicea Scrag?

- Da - dacă şi ceilalţi sunt de acord şi se poate face. Am stat de vorbă îndelung şi o să mai discutăm la micul dejun.

Gavallan îşi trecu un braţ peste umerii ei şi o îmbrăţişă.

- Nu te îngrijora în privinţa lui Mac. Am să m-asigur că e bine.

- Mai am o sticlă de whisky pentru el. Te deranjează?

- Am s-o pun în servietă - am primit o notă de la IATC să nu avem băutură printre proviziile aparatului - nici o problemă, o s-o duc eu.

- Atunci poate ar fi mai bine să n-o faci de data asta.

Găsi gravitatea lui descumpănitoare, atît de neobişnuită la el. Sărmanul Andy. Toată lumea poate să vadă că e înnebunit de grijă.

- Andy, pot să fac o sugestie?

- Desigur, Genny!

- Foloseşte-l pe colonelul ăsta şi pe Roberts, nu Armstrong, cel pe care trebuie să-l duci la Tabriz. De ce nu le ceri să se întoarcă cu tine prin Kowiss, să zicem c-ai avea nevoie să ridici nişte motoare pentru reparaţii? Şi-atunci ai putea să vorbeşti cu Duke direct.

- Bună idee. Clasa întîi.

Se ridică pe vîrfuri şi-l sărută ca o soră.

- Nici tu nu eşti rău. Ei bine, eu mă întorc în cuptor. N-am mai fost atît de curtată din timpul războiului.

Rise şi rîse şi el.

- Noapte bună, Andy.

Gavallan se întoarse la hotelul său, aflat puţin mai jos pe şosea. Nu băgă de seamă oamenii care îl urmăreau şi nici că încăperea lui fusese percheziţionată, hîrtiile lui citite şi nici că era plină de microfoane şi telefonul supravegheat.

CAPITOLUL 46

Aeroportul Internaţional Teheran; ora 11,58 dimineaţa. Uşa cabinei avionului se închise după Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir. Din carlingă, John Hogg ridică degetul mare în sus, către Gavallan şi McIver care stăteau pe tarmac lîngă automobil şi porni rulajul, îndreptîndu-se către Tabriz.

Gavallan abia sosise de la Al Shargaz şi era primul moment în care se afla singur cu McIver.

- Ce se-ntîmplă, Mac?

Vîntul rece le flutura îmbrăcămintea de iarnă şi spulbera zăpada în jurul lor.

- Necazuri, Andy!

- Ştiu asta. Zi-mi iute!

McIver se apropie mai mult.

- Am auzit că mai avem abia o săptămînă înainte de a fi blocaţi la sol pînă la naţionalizare.

- Ce?

Gavallan rămase ca prostit.

- Talbot ţi-a spus?

- Nu, Armstrong, acum cîteva minute cînd colonelul era la closet şi noi eram singuri.

Obrazul lui McIver se strîmbă. Era atît de îngrijorat încît nu-şi găsea cuvintele.

- Ticălosul mi-a zis, cu politeţea lui prefăcută: "N-aş paria pe mai mult de zece zile dacă aş fi în locul dumitale; o săptămînă ar fi mai sigur, şi nu uita, domnule McIver, în gura închisă nu intră muşte!"

- Dumnezeule! Oare ştie că punem la cale ceva?

O pală de vînt îi împroşcă cu zăpadă fină.

- Nu știu, pur și simplu nu știu, Andy!

- Cum e cu HBC? A adus vorba de el?

- Nu, cînd am întrebat de documente, tot ce-a zis a fost: "sunt la loc sigur".

- A spus unde o să ne întîlnim astăzi?

McIver scutură din cap.

- "Dacă mă întorc la timp, am să vă caut eu". Ticălosul!

Smuci portiera mașinii. Tulburat, Gavallan scutură zăpada de pe umeri și se strecură la căldură. Ferestrele erau înghețate. McIver comută ventilatorul și rezistențele din ferestre la maximum, încălzirea interioară fiind deja pornită cu toată puterea, apoi băgă o casetă în aparat, dădu volumul la maximum, după care îl închise înjurînd.

- Ce se mai întîmplă, Mac?

- O grămadă, explodă el. Erikki a fost răpit de sovietici sau de KGB și e undeva sus, lîngă granița turcă, făcînd Dumnezeu știe ce cu aparatul lui. Nogger crede că îl obligă să-i ajute la golirea posturilor secrete de ascultare americane. Nogger, Azadeh, doi dintre mecanicii noștri și un căpitan britanic abia au scăpat cu viață din Tabriz. S-au întors ieri și sunt la mine acasă, pentru moment. Cel puțin erau cînd am plecat în dimineața asta. Dumnezeule, Andy! Ar fi trebuit să vezi in ce hal erau cînd au ajuns! Căpitanul e același care l-a salvat pe Charlie la Doshan Tappeh și pe care Charlie l-a lăsat la Bandar-e Pahlavi.

- Și ce-i cu el?

- A fost o operațiune secretă. E căpitan gurka, își zice Ross, John Ross. El și Azadeh erau cam incoerenți. Nogger era și el destul de agitat, dar cel puțin sunt teferi acum, acasă.

Glasul lui McIver începu să tremure.

- Îmi pare rău să-ți spun, dar am pierdut un mecanic la Zagros, Jordon Porcărie. A fost împușcat și...

- Isuse Christoase, bătrînul Porcărie e mort?

- Da. Da, mi-e teamă că da şi fiul tău a fost atins... Nu prea rău.

Adăugă dintr-o suflare, căci Gavallan se albise:

- Scot e *okay*.

- Cît de grav?

- I-a trecut un glonţ prin muşchi, în umărul drept. N-a fost atins osul, doar carnea. Jean-Luc spune că au penicilină, medic şi că rana e curată. Scot n-o să fie în stare să piloteze elicopterul mîine către Al Shargaz, aşa că l-am rugat pe Jean-Luc s-o facă şi să-l ia pe Scot cu el şi după aia să se întoarcă la Teheran cu următorul avion şi-o să-l trimitem înapoi la Kowiss.

- Eşti sigur că Scot a fost doar atins?

- Da, Andy, sigur.

- Ce dracu' s-a-ntîmplat?

- Nu ştiu exact. Am primit un mesaj de la Starke în dimineaţa asta, care mesaj tocmai îi sosise de la Jean-Luc. Se pare că teroriştii acţionează în zona Zagros. Aceeaşi bandă care a atacat Bellissima şi Rosa. Trebuie că se ascund prin pădurile din jurul bazei. Jordon şi cu Scot încărcau piese de schimb în '212, imediat după răsăritul soarelui, dimineaţa, şi au fost împroşcaţi cu gloanţe. Săracul Porcărie a încasat cea mai mare parte, iar Scot doar unul.

Din nou, McIver adăugă grăbit, văzînd expresia de pe faţa lui Gavallan:

- Jean-Luc m-a asigurat că Scot e-n regulă, Andy. Pe cinstea mea!

- Nu mă gîndeam numai la Scot, spuse Gavallan greoi. Porcărie e cu noi, fir-ar să fie, de cînd am pornit-o. N-are trei copii?

- Da, aşa e. Groaznic.

- Cumplit!

McIver răsuci cheia şi porni încetişor maşina prin zăpadă, înapoi către birouri.

- Sunt toţi la şcoală, cred. O să fac ceva pentru ei imediat ce mă întorc. Zi-i mai departe despre Zagros.

- Nimic în plus. Tom nu era acolo. Vineri a trebuit să rămînă peste noapte la Kowiss. Jean-Luc a spus că n-a văzut pe nici unul dintre atacatori. Nimeni nu i-a văzut. Gloanţele au ieşit pur şi simplu din pădure, baza e un haos oricum, cu aparatele care lucrează non-stop, aducînd oameni de la toate celelalte sonde şi ducîndu-i în grupuri la Al Shargaz, toată lumea dîndu-se de ceasul morţii s-o şteargă de acolo înainte de termenul de mîine, la apusul soarelui.

- O să reuşească?

- Mai mult sau mai puţin. O să scoatem toţi găzarii noştri şi pe băieţi, cea mai mare parte a pieselor valoroase şi toate elicopterele şi le aducem la Kowiss. Structura de bază a sondelor va trebui să rămînă, dar asta nu e în responsabilitatea noastră. Dumnezeu ştie ce-o să se întîmple cu baza şi cu sondele, fără întreţinere.

- O să se sălbăticească.

- Aşa e. Afurisită risipă. Prostească, afurisit de prostească! L-am întrebat pe colonelul Fazir dacă ar putea face ceva. Ticălosul a zîmbit doar, cu zîmbetul ăla scîrbos, subţire, al lui şi-a spus că e destul de greu să afle ce dracu' se-ntîmplă în biroul de lîngă el, din Teheran, darmite atît de departe în sud. L-am întrebat dacă ar putea face ceva cu *komitehul* de la aeroport.

- Ar putea să ne-ajute?

- A zis "nu". *Komitehul* n-are aproape nici o legătură cu oricine altcineva, nici chiar cu Teheranul. Ca să ţi-l citez: "Sus, la Zagros, printre nomazi şi triburi semicivilizate, dacă n-ai arme sau nu eşti iranian, preferabil un *ayatolah*, e mai bine să faci ce ţi se spune".

McIver tuşi şi îşi suflă nasul nervos.

- Ticălosul nu rîdea de noi, Andy, şi totuşi nici nu-i părea rău.

Gavallan era cuprins de disperare. Atît de multe întrebări la care trebuia să afle răspunsul, totul primejduit, aici şi acasă! Mai era o săptămînă pînă cînd totul avea să se prăbuşească. Slavă Domnului că Scot... Săracul Porcărie! Sfinte Dumnezeule, Scot împuşcat!

Înnegurat, privi prin parbriz şi văzu că se apropiau de zona de mărfuri.

- Opreşte maşina pentru o clipă, Mac. Mai bine să vorbim între patru ochi. Ei?

- Iartă-mă! Da. Nu prea gîndesc limpede.

- Tu eşti bine? Vreau să spun cu sănătatea.

- Oh, cu asta stau grozav. Dacă aş putea scăpa de tusea asta... Doar asta mă supără, din păcate, spuse McIver plat, dar Gavallan simţi recunoaşterea faptului ca pe-o durere. Am scăpat controlul. Am pierdut deja un om, problema cu HBC atîrnă încă asupra noastră, bătrînul Erikki e în primejdie, toţi suntem în primejdie, *S-G* şi tot ce am făcut pînă acum.

Se jucă o vreme cu volanul.

- Genny e bine?

- Da. Da, ea da, spuse răbdător Gavallan.

Era a doua oară cînd răspundea la întrebarea asta. McIver îl întrebase în clipa în care coborîse treptele avionului.

- E bine, Mac, spuse, repetînd ce spusese mai devreme. Am o scrisoare de la ea. A vorbit şi cu Hamish şi cu Sarah, amîndouă familiile sunt bine, iar tînărului Angus i-a ieşit primul dinte. Toată lumea e bine acasă, toţi în formă şi am o sticlă de Loch Vay în servietă, de la ea. A încercat să-l convingă pe Johnny Hogg s-o lase în avion, să o ascundă în toaletă, chiar după ce eu am zis nu.

- Iartă-mă.

Pentru prima dată observă urma unui zîmbet la McIver.

- Genny e afurisit de încăpățînată, nu încape îndoială. Sunt bucururos că e acolo și nu aici, foarte bucuros. Curios totuși cît de tare ți-e dor de ele.

McIver privi în gol.

- Mulțumesc, Andy.

- Pentru nimic.

Gavallan cugetă un moment.

- De ce să-l pui pe Jean-Luc să plece cu elicopterul? De ce nu poate Tom Lochart? N-ar fi mai bine să-l scoatem pe el?

- Sigur că da, dar n-o să părăsească Iranul fără Șeherazada și mai e și altă problemă.

Muzica de pe bandă se isprăvi și el întoarse caseta.

- Nu pot să dau de ea. Tom era tare îngrijorat. M-a rugat să mă duc acasă la ea, lîngă bazar, ceea ce am făcut. N-am primit nici un răspuns. Nu părea să fie nimeni acolo. Tom e sigur c-a fost la Marșul Femeilor.

- Christoase! Am auzit la BBC de încăierări și arestări și atacul unor sărițti asupra unora dintre femei. Crezi că e-n închisoare?

- Sper din tot sufletul să nu fie. Ai auzit de tatăl ei? Oh, desigur, ți-am spus eu însumi data trecută cînd ai fost aici, nu-i așa?

McIver șterse parbrizul fără să se gîndească.

- Tu ce-ai vrea să faci? Să aștepți aici pînă se întoarce păsărica?

- Nu.

- Hai să mergem la Teheran. Avem timp?

Gavallan aruncă o privire iute la ceas. Arăta 12,25.

- Oh, da. Avem o mulțime de piese din stocul supranormativ de urcat la bord. O să avem timp dacă plecăm acum.

- Bun. Mi-ar plăcea să-i văd pe Azadeh și pe Nogger. Și pe omul ăsta, Ross. Și în special pe Talbot. Am putea trece pe lîngă casa Bakravan ca din întîmplare. Ei?

- Bună idee. Mă bucur că eşti aici, Andi, mă bucur foarte mult.

Porni motorul şi roţile derapară.

- Şi eu, Mac. Ca să-ţi spun drept, niciodată nu m-am simţit atît de deprimat.

McIver tuşi şi-şi drese glasul.

- Veşti proaste acasă?

- Da.

Cu dosul mănuşii, Gavallan şterse fără grabă picăturile de condens de pe fereastra portierei.

- Luni va avea loc o întîlnire extraordinară a Consiliului de Conducere al Struanilor. Va trebui să vin cu nişte răspunsuri la problema Iranului. Blestemată pacoste!

- Şi Linbar o să fie acolo?

- Da. Nemernicul o să ruineze *Nobila Casă* pînă la urmă. E o prostie să te extinzi în America de Sud cînd China e pe cale să se deschidă.

McIver se încruntă, simţind încordarea din glasul lui Gavallan, dar nu spuse nimic. De ani de zile cunoştea rivalitatea şi ura dintre ei, circumstanţele morţii lui David McStruan şi surpriza tuturor în Hong Kong că Linbar primise locul acela din vîrf. Avea încă mulţi prieteni în colonie care-i trimiteau tăieturi din ziare sau îi scriau despre ultimele zvonuri şi bîrfe - sîngele Hong Kongului, despre *Nobila Casă* şi rivalii ei, dar nu le discuta niciodată cu vechiul său prieten.

- Iartă-mă, Mac! spuse Gavallan morocănos. Nu vreau să discut lucrurile astea, sau ce se întîmplă cu Ian, Quillan, Linbar sau oricine altcineva legat de Struani. Oficial, nu mai sunt în *Nobila Casă*. Hai s-o lăsăm aşa!

Destul de corect, se gîndi McIver şi încercă să nu se neliniştească. Trase cu coada ochiului la Gavallan. Anii n-au lăsat urme asupra lui Andy, îşi zise. E un bărbat la fel de grozav ca întotdeauna, chiar cu toate necazurile astea!

- Nu-ți face griji, Andy, n-ai ce să faci!

- Aș vrea să cred asta chiar acum, Mac! Șapte zile prezintă o problemă uriașă, nu?

- Asta este ceea ce...

Băgă de seamă că indicatorul de benzină arăta gol și explodă:

- Cineva mi-a tras benzina din rezervor cît timp a fost parcată!

Se opri, ieși din mașină o clipă și se întoarse înapoi trîntind portiera.

- Ticăloși afurisiți, mi-au spart încuietoarea! Trebuie să fac plinul. Din fericire, încă mai avem cîteva canistre de douăzeci de litri și rezervorul subteran e încă pe jumătate plin cu combustibil de elicopter - pentru "situații speciale".

Tăcu, frămîntat de gîndul la Jordon și Zagros și HBC și cele șapte zile. Ce-o să mai pierdem? Începu să blesteme în sinea lui, apoi auzi vocea lui Genny spunînd: "Putem s-o facem dacă vrem, știu că putem, știu că putem!"

Gavallan se gîndea la fiul său.

N-am să stau liniștit pînă cînd n-am să-l văd cu ochii mei. Mîine, dacă am noroc. Dacă Scot nu se întoarce mai înainte de a-mi pleca avionul spre Londra, am să amîn zborul și mă duc duminică. Și cumva trebuie să-l văd pe Talbot. Poate ar putea să-mi dea ceva ajutor. Dumnezeule! Numai șapte zile!

Lui McIver nu-i trebui mult timp să alimenteze, apoi ieși din aeroport amestecîndu-se în circulația de pe șosea. Un uriaș reactor de transport al Forțelor Aeriene Americane trecu jos, pe deasupra capetelor, către terenul de aterizare.

- Primesc cam cinci Jumbo pe zi, tot cu controlori militari de zbor și supraveghetori din Gărzile Verzi, toată lumea dă ordine, le contramandează - și oricum nimeni n-ascultă - spuse McIver. *BA* mi-a promis trei locuri la

fiecare dintre zborurile lor pentru conaționalii noștri, cu bagaje. Speră să aducă aici un Jumbo la fiecare două zile.

- Au spus ce vor în schimb?

- Bijuteriile Coroanei, spuse McIver încercînd să mai slăbească tensiunea în care se aflau, dar gluma suna sec. Nu, nimic, Andy. Managerul de la *BA*, Bill Shoesmith, e un flăcău formidabil și-și face grozav treaba.

Ocoli rămășițele unui autobuz aflat pe partea lor, jumătate de-a latul șoselei, de parcă ar fi fost parcat cu grijă.

- Femeile protestează iarăși astăzi. Umblă zvonul că au de gînd să continue tot așa pînă cînd Khomeini renunță.

- Dacă sunt unite, va trebui s-o facă.

- Nu știu ce să mai cred în zilele astea.

McIver conduse o vreme în tăcere, apoi arătă cu degetul mare pe fereastră, către trecătorii care umblau încolo și-ncoace.

- S-ar zice că totul e-n regulă în lume. Moscheile sunt pline ochi, marșurile de sprijin pentru Khomeini sunt numeroase, Gărzile Verzi se bat netemătoare cu cei de stînga, care le țin piept la fel de neînfricați.

Tuși șuierat.

- Angajații noștri... ei bine, se mulțumesc să-mi servească obișnuitele complimente și politeți persane și nu știi niciodată ce gîndesc într-adevăr, doar că e sigur că ne vor afară.

Urcă pe trotuar ca să evite o ciocnire frontală cu o mașină ce venea pe contrasens, cu claxonul urlînd și cu viteză mult prea mare pentru drumul înzăpezit, apoi continuă:

- Țicniți afurisiților! Dacă n-aș iubi-o pe bătrîna Lulu, aș schimba-o pentru o veche camionetă și i-aș turti pe toți afurisiții ăștia!

Trase cu ochiul la Gavallan și zîmbi.

- Andy, mă bucur tare mult că eşti aici! Mulţumesc. Mă simt mult mai bine acum! Iartă-mă!

- Nici o problemă! spuse calm Gavallan, dar sufletul lui era un vulcan. Cum rămîne cu "Vîrtejul"? întrebă, fără să fie în stare să se mai abţină.

- Ei bine, că sunt şapte sau şaptezeci de zile...

McIver viră ca să evite un alt accident aproape iminent. Răspunse cu gesturi obscene similare şi îşi continuă drumul.

- Hai să zicem că am căzut cu toţii de acord şi că putem să apăsăm butonul, dacă vrem, în ziua Z, peste şapte zile.

- Nu. Armstrong a spus să nu contăm pe mai mult de o săptămînă, aşa că să zicem şase, şase zile începînd de azi. Vinerea următoare - o vineri ar fi oricum cea mai bună, nu-i aşa?

- Pentru că e ziua lor sfîntă; da, m-am gîndit şi eu.

- Apoi adaptînd ce-am născocit pîn' acum Charlie şi cu mine... Faza întîi: de azi înainte trimitem de aici orice cetăţean străin şi orice piesă putem, pe orice cale putem, cu avionul, cu camionul, în Irak sau Turcia sau ca bagaj şi surplus de bagaj cu *BA*. Cumva am să-l fac pe Bill Shoesmith să mărească rezervările noastre şi să ne dea prioritate la spaţiul de cargo. Avem deja două din JR '212 afară pentru reparaţii şi cel de la Zagros este programat pentru mîine. Avem cinci păsărele lăsate aici, în Teheran, un '212, două 206 şi două Alouette. Trimitem tot - în afară de '206 - la Kowiss, ostentativ, ca să satisfacă cererea lui Barosanu', deşi de ce le vrea, numai Dumnezeu ştie - Duke spune că nici ale lui nu sunt toate ocupate. Oricum, lăsăm elicopterele mici aici, ca un fel de camuflaj.

- Le lăsăm?

- N-avem cum să scoatem toate elicopterele, Andy, oricare ar fi ziua limită. Acum, Z-2, miercurea următoare: ultimii din oamenii noştri de la sediu, Charlie,

Nogger, piloții care mai rămîn, mecanicii și cu mine, ne urcăm în avion și spălăm putina la Al Shargaz, dacă desigur nu putem să scoatem o parte dintre ei mai înainte, cu *BA*.

- Nu uita că trebuie să pară că suntem aici cu toate forțele! Unul care vine pentru unul care pleacă! După asta, cum rămîne cu documentele, cu permisele de ieșire?

- Am să încerc să obțin documente în alb de la Ali Kia. O să am nevoie de niște cecuri elvețiene în alb, înțelege ce înseamnă peșcheșul, dar, de asemenea, e și membru în Consiliul de Conducere și foarte inteligent, încins și flămînd, dar deloc dornic să-și riște pielea. Dacă nu putem, atunci pur și simplu ne cumpărăm drumul cu peșcheșuri. Scuza noastră către parteneri, Kia sau cine o mai fi, cînd or să descopere că am plecat, e că ai organizat o conferință urgentă la Al Shargaz. E o scuză timpă, dar asta nu mai contează. Cu asta se sfîrșește Faza întîi. Dacă suntem împiedicați să plecăm, atunci "Virtejul" se termină aici, pentru c-o să fim folosiți ca ostateci pentru întoarcerea tuturor aparatelor și știu că n-o să fii de acord să ne lași de izbeliște. Faza a doua: Pregătim...

- Cum rămîne cu lucrurile din casă ale tuturor băieților care au apartamente sau case în Teheran?

- Compania va trebui să plătească compensații cinstite. Asta o să fie parte din cîștigul și pierderea "Virtejului". De acord?

- Cît o să însemne asta, Mac?

- Nu prea mult. N-avem altă ieșire decît să plătim compensația.

- Da, da, așa e.

- Faza a doua. Deschidem prăvălia la Al Shargaz și în timpul ăsta mai multe lucruri se vor fi întîmplat. Aranjezi pentru cargourile '747 să ajungă la Al Shargaz în după-amiaza zilei Z-1. Pînă atunci Starke va stoca cumva,

pe țărm, în taină, destule butoaie de două sute de litri ca să-i ducă peste Golf. Altcineva o să ascundă alt combustibil pe vreo insulă uitată de Dumnezeu, în afara țărmurilor Arabiei Saudite sau a Emiratelor, în caz că o să aibă nevoie de ele Starke și Rudi și băieții lui din Bandar-e Delam, cărora în mod sigur o să le trebuiască. Scrag n-are probleme cu combustibilul. Între timp aranjezi înregistrarea britanică pentru toate aparatele pe care ne gîndim să le "exportăm" și obții permisiunea de zbor prin spațiul aerian kuweitian, saudit și-al Emiratelor. Eu sunt responsabil cu desfășurarea operațiilor "Vîrtejului". În zorii zilei Z îmi spui: "pleacă" sau "nu pleca". Dacă e "nu pleca", cu asta s-a terminat. Dacă e "pleacă", pot să anulez ordinul dacă cred eu că e mai prudent, și-atunci asta înseamnă terminat. Așa e?

- Cu două amendamente, Mac. Te consulți cu mine înainte de a abandona - așa cum o să mă consult și eu cu tine înainte de a zice "pleacă" sau "nu pleca" - și al doilea, dacă nu putem în ziua Z, încercăm din nou în Z + 1 și Z + 2.

- *All right*!

Mac răsuflă adînc.

- Faza a treia: în zorii zilei Z - sau Z + 1, sau Z + 2, trei zile e maximum de care ne putem îngădui să tragem - transmitem prin radio un mesaj codificat care spune "pleacă". Cele trei baze confirmă și imediat toate aparatele care trebuie să plece se ridică în aer și se îndreaptă spre Al Shargaz. S-ar putea să fie o diferență de patru ore între sosirea lui Skrag și a ultimului, probabil a lui Duke, dacă totul merge bine. În momentul în care aparatele aterizează oriunde în afara Iranului, înlocuim numerele de înregistrare iraniene cu cele englezești și asta ne aduce parțial, în legalitate. În momentul în care aterizează la Al Shargaz, se încarcă în '747 și după aia decolează în înaltul cerului cu toată lumea la bord.

McIver răsuflă adînc.

- Simplu.

Gavallan nu răspunse imediat, cîntărind planul, sesizînd fisurile nenumăratele primejdii.

- E bun, Mac.

- Nu e, Andy, nu e bun deloc.

- L-am văzut pe Scrag ieri şi-am stat mult de vorbă. Spune că lui i se pare posibil "Virtejul" şi dacă el e cu noi, atunci îi dăm drumul. A spus c-o să-i sune pe ceilalţi la sfîrşitul săptămînii şi o să-mi dea de ştire, dar era sigur că la ziua potrivită poate să scoată păsărelele şi băieţii afară.

McIver dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Se mulţumi să conducă în tăcere pe şoseaua îngheţată şi periculoasă, strecurîndu-se pe străzile înguste ca să ocolească şoselele principale pe care le ştia congestionate cu maşini.

- Nu suntem prea departe de bazar acum.

- Scrag a spus că ar putea să ajungă în următoarele zile la Bandar-e Delam ca să-l vadă pe Rudi sau să-l sune. Scrisorile-s prea riscante. Apropo, mi-a dat un bileţel pentru tine.

- Ce zice?

Gavallan scotoci la fundul servietei. Găsi plicul şi-şi puse ochelarii.

- E adresat: "Căpitanului D.D. McIver, *esquire*".

- Îi arăt eu într-o zi pentru afurisitul ăsta de "Dirty Duncan"! Citeşte-o!

Gavallan deschise plicul, scoase două hîrtii prinse între ele şi mormăi:

- Scrisoarea spune doar "Bagăţi-o!". De ea este prinsă o fişă medicală...

O cercetă cu atenţie.

-...Semnată de doctorul G. Gernin, Consulatul Australian din Al Shargaz. Afurisitu' bătrîn are colesterolul normal, tensiunea 13 cu 8,5, zahărul normal, totul e al dracului de normal - şi mai e un PS cu scrisul lui

Scrag: "Am să zumzăi pe deasupra ta cînd o să-mplinesc 73 de afurisiți de ani, gagiule!"

- Sper s-o facă, prăpăditul! Dar n-o să-i iasă, timpul nu e de partea lui. O să...

McIver frînă prudent. Strada ducea într-o piață a moscheii bazarului, dar ieșirea era blocată de bărbați care vociferau, mulți agitînd arme. N-aveau cum să se întoarcă sau să tragă pe-o parte, așa că McIver se mulțumi să încetinească și opri mașina.

- Din nou femeile! spuse, prinzînd o frîntură din scurgerea demonstrației pe stradă.

De pe o parte și de pe cealaltă violența strigătelor sporea. Traficul de pe ambele părți ale străzii se opri brusc, ca la poruncă, claxoanele urlînd furioase. Nu existau trotuare, doar obișnuitele șanțuri pline de mizerii și zăpada strînsă troiene, cîteva tarabe și trecători înghesuiți de ambele părți. Trecătorii începură să se alăture celor din față, înghesuindu-se împrejurul automobilelor și camioanelor. Printre ei erau vagabonzi și tineri și unul făcu un semn obraznic către Gavallan prin fereastra portierei, un altul trase un șut în aripă, apoi altul și o rupseră la fugă rîzînd.

- Scîrboșenii mărunte!

McIver îi putea zări în oglinda retrovizoare, alți tineri se strîngeau în jurul lor, alți bărbați trecură pe lîngă ei, alte privi ostile și o pereche izbi portiera neglijent, cu patul armelor. În fața lor, corpul principal al demonstrației, dominat de strigăte de "*Allah-u akbar*", trecea de intersecție. Un trosnet neașteptat îi făcu să tresară cînd o piatră izbi mașina la mică distanță de parbriz, apoi întreaga mașină începu să se clatine cînd tinerii și vagabonzii se năpustiră asupra ei, sărind pe barele de protecție, făcînd gesturi obscene.

Mînia lui McIver explodă și smuci portiera, trimițînd pe cîțiva dintre ei de-a rostogolul pe jos, apoi țîșni afară și se năpusti în grămada care se împrăștie imediat. Gaval-

lan ieşi la fel de iute ca să-i atace pe cei care încercau să răstoarne maşina din spate. Îl izbi pe unul şi acesta o rupse la fugă. Ceilalţi, cei mai mulţi, se retraseră, alunecînd şi strigînd, însoţiţi de blestemele trecătorilor, dar doi dintre tinerii mai voinici îl atacară pe Gavallan din spate. Îi văzu venind şi-l izbi pe unul în piept, trîntindu-l, îmbrîncindu-l pe celălalt de un camion, ameţindu-l, şi şoferul camionului rise, bătînd cu pumnul în portiera cabinei.

McIver răsufla greu. De partea lui tinerii se trăseseră la o distanţă sigură, strigînd obscenităţi.

- Fereşte, Mac!

McIver se aplecă. Piatra trecu la mică distanţă de capul lui şi izbi portiera camionului şi tinerii - zece sau doisprezece - ţişniră înainte. Mac n-avea unde să se retragă, aşa că le ţinu piept lîngă aripa maşinii, iar Gavallan îşi sprijini şi el spatele de ea, la fel de încolţit. Unul dintre tineri ţişni către Gavallan cu o bucată de lemn ridicată ca o bîtă, în timp ce alţi trei se repeziră la el din părţi. Se răsuci într-o parte, dar bîta îl izbi razant în umăr şi el icni. Se întinse după tînăr, îl lovi peste faţă dezechilibrîndu-l, dar alunecă şi se întinse în zăpadă. Haita sări asupra lui pentru lovitura de graţie. Pe neaşteptate zăpada dispăru, ca şi picioarele care-l izbeau, şi el se trezi ajutat să se ridice.

Îl sprijinea un membru înarmat al Gărzilor Verzi , tinerii se aflau adunaţi lîngă perete sub ameninţarea armei altuia, în apropiere un *mullah* în vîrstă striga înfuriat la ei, trecătorii înconjurîndu-i pe toţi. Ca prin ceaţă îl văzu pe McIver mai mult sau mai puţin neatins, lîngă maşină, apoi *mullahul* se întoarse către el şi îi vorbi în farsi.

- *Nam zaban-e shoma ra khoob namu danan,* aga.

- Iartă-mă, nu-ţi vorbesc limba, Excelenţă! hîrîi Gavallan cu pieptul străpuns de dureri.

Mullahul, un bătrîn cu barbă albă, turban alb şi halat negru, se întoarse şi strigă pe deasupra îmbulzelii la privitori şi la oamenii din celelalte maşini. Fără prea mare entuziasm, un şofer din apropiere ieşi din maşină şi-l salută foarte politicos pe *mullah*, ascultă cele ce i se spuneau, apoi îi vorbi lui Gavallan într-o engleză bună, deşi foarte rigidă.

- *Mullahul* vă informează că tinerii au greşit cînd v-au atacat, *aga*, şi au încălcat legea şi că este limpede că domnia voastră nu aţi încălcat legea şi nu i-aţi provocat.

Ascultă din nou cele spuse de *mullah* şi se întoarse din nou către Gavallan şi McIver.

- El doreşte să ştiţi că Republica Islamică se supune legilor nestrămutate ale lui Allah. Tinerii au încălcat legea care nu îngăduie să ataci străini neînarmaţi care-şi văd paşnici de treburile lor.

Bărbatul bărbos, de vîrstă mijlocie, cu haine zdrenţuite, se întoarse către *mullah*, care acum se adresa cu glas tare mulţimii şi tinerilor şi cuvintele lui fură urmate de un val de aprobări şi încuviinţări.

- Trebuie să fiţi martori că legea este întărită, vinovaţii pedepsiţi şi dreptatea împlinită imediat. Pedeapsa este cincizeci de bice. Dar mai întîi tinerii vă vor cere iertare domniilor voastre şi tuturor celor din jur.

În mijlocul tumultului de la demonstraţia ce se desfăşura în apropiere, tinerii îngroziţi fură îmbrînciţi şi împinşi cu lovituri de picior dinaintea lui McIver şi Gavallan, unde căzură în genunchi şi cerşiră umili iertare. Apoi fură mînaţi înapoi la perete şi biciuiţi cu biciuri oferite cu multă solicitudine de nişte catîrgii din mulţimea curioasă, care striga încurajări batjocoritoare.

Mullahul, cei doi din Gărzile Verzi şi alţii, aleşi de *mullah*, aplicară legea. Fără milă.

- Dumnezeule! mormăi Gavallan îngreţoşat.

Şoferul translator spuse tăios:

- Acesta este Islamul. Islamul are o singură lege pentru toţi oamenii, o singură pedeapsă pentru fiecare crimă şi dreptatea se aplică imediat. Legea este legea lui Allah. Neatinsă, veşnică, nu ca în Vestul vostru corupt, unde legea poate fi răsucită şi dreptatea răsucită şi întîrziată, amînată spre folosul avocaţilor care se îngraşă din aceste ocolişuri şi corupţii şi violenii sau din necazurile altora.

Ţipetele cîtorva tineri îl întrerupseră.

- Fiii aştia de căţea n-au nici mîndrie! spuse bărbatul disprețuitor, întorcîndu-se la camion.

Cînd pedepsirea luă sfîrşit, *mullahul* îi admonestă blînd pe acei tineri care nu-şi pierduseră încă simţirile, apoi le dădu drumul să plece şi se depărtă însoţit de gărzile sale. Mulţimea se împrăştie, lăsîndu-i pe McIver şi Gavallan lîngă maşină. Atacatorii lor erau acum grămezi patetice de zdrenţe inerte, pătate de sînge, sau tineri ce încercau să se tîrască în picioare gemînd. Gavallan se duse să-l ajute pe unul dintre ei, dar acesta se zvîrcoli înspăimîntat, încercînd să se ridice în picioare, aşa că se opri şi se întoarse înapoi.

Barele de protecţie erau deformate, vopseaua sărise în multe locuri unde fusese lovită de pietrele aruncate cu răutate de tineri. McIver părea mai bătrîn ca înainte.

- N-aş putea spune că n-au meritat-o, cred, zise Gavallan.

- Am fi fost călcaţi în picioare şi al dracului de răniţi dacă n-ar fi venit *mullahul*, spuse răguşit McIver, nespus de bucuros că Genny nu fusese acolo. Ea s-ar fi simţit lovită de fiecare bici pe care-l primeau, îşi zise, simţind dureri în piept şi-n spate de la loviturile primite. Îşi desprinse ochii de la maşină şi-şi mişcă cu greu umerii îndureraţi. Apoi îl observă pe bărbatul care tradusese pentru ei într-o maşină din apropiere, încă prins în încurcătura circulaţiei şi-şi tîrî greoi picioarele prin zăpadă către el.

- Mulțumesc, mulțumesc că ne-ați ajutat, aga, îi spuse, strigînd pe fereastră ca să acopere zgomotul din jur.

Mașina era veche, caroseria îndoită în multe locuri și patru alți bărbați erau înghesuiți înăuntru. Omul coborî geamul portierei.

- *Mullahul* a cerut un translator. L-am ajutat pe el, nu pe voi, spuse strîmbînd din buze. Dacă n-ați fi venit în Iran, proștii ăia tineri n-ar fi fost tentați de dezgustătoarea voastră expunere de bogăție materială.

- Iartă-mă! Voiam doar să...

-...și dacă n-ar fi fost filmele voastre la fel de dezgustătoare și televiziunea, care glorifică bandele voastre de stradă fără nici un Dumnezeu și școlarii neascultători, pe care Șahul le-a importat la imboldul stăpînilor săi, ca să corupă tineretul nostru, pe propriul meu fiu și rudele mele între alții, acești sărmani nebuni s-ar supune cu toții sîrguincioși legilor. Ar fi mai bine pentru voi să plecați mai înainte de-a fi și voi prinși încălcînd legea.

Ridică geamul și izbi claxonul furios.

Apartamentul lui Lochart; ora 2,37 după-amiază. Degetele ei răpăiră scurt, codificat, la ușa apartamentului. Purta văl și un *chador* pătat. Îi răspunseră o serie de ciocănituri. Bătu din nou - de patru ori repede și o dată încet. Ușa se întredeschise de un deget. Teymour era acolo, cu un pistol îndreptat spre fața ei, și ea rîse.

- Nu mai ai încredere în nimeni, dragul meu, spuse în arabă, dialectul palestinian.

- Nu, Sayada, nici măcar în tine! răspunse el și cînd se asigură că era într-adevăr Sayada Bertolin și singură, deschise ușa mai larg, iar ea își smulse vălul și baticul, intră și se lăsă în brațele lui. El închise ușa cu piciorul și o încuie.

- Nici chiar în tine.

Apoi se sărutară flămînzi.

- Ai întîrziat!

- Am venit la vreme, tu ai venit mai devreme!

Ea rise din nou şi se desprinse din îmbrăţişare, întinzîndu-i sacoşa.

- Cam jumătate e aici. Am să aduc restul mîine.

- Unde ai lăsat restul?

- Într-un dulap la *French Club*.

Suyada Bertolini îşi puse deoparte *chadorul* şi se transformă ca prin minune. Purta o scurtă de schi neîncheiată, un pulover călduros de caşmir, pe gît, o fustă de stofă scoţiană în pătrăţele şi cizme groase, îmblănite, totul de cea mai bună calitate.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă.

Ochii lui zîmbiră.

- I-am trimis la plimbare.

- Ah, dragoste după-amiaza. Cînd se întorc?

- La apus.

- Perfect. Mai întîi un duş. Apa mai e caldă?

- Oh, da. Şi încălzirea centrală funcţionează, şi avem şi pătura electrică.

- Asemenea lux... Lochart şi nevasta lui ştiu să trăiască. Asta este o veritabilă.. care-i cuvîntul franţuzesc?... A, da, garsonieră de paşă!

Rîsul ei îl încălzi.

- Habar n-ai ce peşcheş e un duş fierbinte, dragul meu. Mult mai minunat decît o baie. Fără să mai vorbim de restul.

Se aşeză pe un scaun ca să-şi tragă cizmele.

- Însă libidinosul bătrîn, Bakravan, Jared Bakravan, nu Lochart, a fost cel care ştia cum să trăiască. La origine apartamentul ăsta a fost pentru o amantă.

- Tu? întrebă el fără răutate.

- Nu, dragul meu. El le voia tinere, foarte tinere. Eu nu sunt amanta nimănui, nici măcar a soţului meu. Şeherazada mi-a spus. Moş Jared ştia cum să trăiască. Păcat că n-a avut mai mult noroc în moarte!

- Şi-a atins ţelul.

- Nu aşa ar fi trebuit să sfîrşească un astfel de om. E o prostie!

- Era cămătar cunoscut şi sprijinitor al Şahului, chiar dacă i-a dat din belşug şi lui Khomeini. Încălcase legile lui Allah.

- Legile extremiştilor, dragul meu! Ale extremiştilor. Aşa cum tu şi cu mine încălcăm tot felul de legi, nu?

Se ridică şi-l sărută uşor, ieşi în coridor călcînd pe minunatele covoare, trecu în dormitorul Şeherazadei şi-al lui Lochart, îl traversă intrînd în baia luxos acoperită cu oglinzi şi dădu drumul la duş, aşteptînd să se încălzească apa.

- Mi-a plăcut întotdeauna apartamentul ăsta.

El se sprijini de canatul uşii.

- Superiorii mei îţi mulţumesc că le-ai sugerat. Cum a fost demonstraţia?

- Îngrozitoare. Iranienii sunt nişte animale. Strigau porcării şi aruncau cu murdării în noi, fluturîndu-şi penisurile. Şi totul pentru că vrem să fim puţin egale, vrem să ne îmbrăcăm aşa cum dorim, să încercăm să fim frumoase pentru atît de puţin timp, suntem tinere atît de puţină vreme...

Îşi puse din nou palma sub duş, încercînd apa.

- Khomeini al vostru va trebui să renunţe.

El rise.

- Niciodată. Şi numai unii sunt animale, Sayada, restul nu ştiu altceva. Unde este toleranţa ta de palestiniancă cvilizată?

- Bărbaţii voştri de-aici au pus totul într-un closet, Teymour. Dacă ai fi femeie, ai înţelege.

Încercă din nou apa şi simţi că se încălzeşte.

- E vremea să mă întorc la Beirut. Niciodată nu m-am simţit curată aici. Nu m-am simţit curată de luni de zile.

- M-ar bucura să mă întorc şi eu. Acolo războiul s-a terminat. Dar nu în Palestina, Iordan sau Liban. Acolo au

nevoie de luptători antrenați. Mai sunt încă evrei de omorît, blestemul Zionului de îndepărtat și Pămîntul Sfînt de recucerit.

- Mă bucur că o să te întorci la Beirut, spuse ea, chemîndu-l cu privirea. „Mi s-a spus și mie să mă întorc acasă, peste cîteva săptămîni, și-mi convine perfect, mai pot să mai demonstrez pînă atunci. Marșul planificat pentru joi o să fie cel mai mare.

- Nu înțeleg ce-ți pasă? Iranul nu e problema noastră, iar toate marșurile și adunările de protest n-or să ducă la nimic.

- Greșești! Khomeini nu e prost. Iau parte la marșuri pentru același motiv pentru care lucrez pentru OEP, pentru casa noastră, pentru egalitatea femeilor Palestinei și, da... pentru femeile de pretutindeni.

Ochii ei căprui aruncau flăcări și n-o văzuse niciodată mai frumoasă.

- Femeile au pornit protestul, dragul meu, și pe Dumnezeul părților, singurul Dumnezeu, și pe Marx-Lenin, pe care-n taină îi admiri, zilele dominației bărbaților s-au sfîrșit.

- Așa-i, spuse el imediat și rîse.

Rîse laolaltă cu el.

- Ești un șovinist. Tu care ai văzut atît de multe.

Temperatura apei era perfectă. Își scoase jacheta de schi.

- Hai să facem un duș împreună.

- Bine. Spune-mi despre documente.

- După aia.

Se dezbrăcară fără rușine, amîndoi excitați, dar răbdători, pentru că aveau încredere unul într-altul și erau mulțumiți.

Erau amanți de trei ani, în Liban, în Palestina și aici, la Teheran, și se săpuniră reciproc și se jucară unul cu celălalt, jocul lor devenind din ce în ce mai intim și mai senzual și mai erotic, pînă cînd ea țipă o dată și încă o dată

și atunci, în clipa aceea, el o pătrunse și se contopiră perfect, înfierbîntîndu-se și mai mult, implodînd împreună, rămînînd apoi liniștiți pînă mai tîrziu, întinși unul lîngă celălat în pat, încălziți de pătura electrică.

- Ce oră e? întrebă ea somnoroasă, oftînd adînc.

- Ora pentru, dragoste.

Fără o vorbă, ea se întinse spre el și el tresări, nepregătit, și se retrase protestînd, apoi îi prinse mîna și o trase aproape.

- Nu încă! Nici chiar tu, dragostea mea, spuse ea mulțumită în brațele sale.

- Cinci minute.

- Nici cinci ore, Teymour.

- O oră...

- Două ore, spuse ea zîmbind. În două ore, ai să fii gata din nou, dar pînă atunci n-am să mai fiu aici. Va trebui să-ți urci în pat una dintre tîrfele tale soldat.

Își înăbuși un căscat, apoi se-ntinse ca o pisică.

- Oh, Teymour, ești un amant minunat.

Apoi auzi un zgomot.

- Dușul?

- Da, l-am lăsat să curgă. Ce lux! Nu?

- Da, da, dar e risipă.

Se strecură din pat și închise ușa băii, folosi bideul, apoi intră sub duș, cîntînd în timp ce-și spăla părul. Își înfășură un prosop fin în jurul trupului, își uscă părul cu uscătorul electric și se întoarse așteptîndu-se să-l găsească dormind satisfăcut. Dar nu dormea. Zăcea în pat cu gîtul tăiat. Pătura care-l acoperea pe jumătate era îmbibată de sînge, organele genitale retezate erau așezate cu grijă pe pernă lîngă el și tot acolo, lîngă pat, stăteau doi bărbați, privind-o.

Amîndoi erau înarmați cu revolvere cu amortizor. Prin ușa deschisă a dormitorului zări un alt bărbat de strajă lîngă ușa de la intrare.

- Unde sunt restul hîrtiilor? întrebă unul dintre ei într-o engleză cu accent curios, cu revolverul îndreptat către ea.

- La... la *French Club*.

- Unde la *French Club*?

- Într-un dulap.

Era de prea mulți ani în OEP ca agent secret și prea versată în viață ca să intre în panică. Inima-i bătea rar și încercă să se hotărască ce să facă înainte de a muri. În geantă avea un cuțit, dar lăsase geanta pe noptieră și acum se afla pe pat, cu conținutul împrăștiat și cuțitul nu mai era acolo. N-avea nici o armă în apropiere, la îndemînă, ca să se ajute. Nimic, doar timp. La apus, ceilalți se vor întoarce. Și apusul era încă departe.

- În toaleta doamnelor, adăugă.

- Care dulap?

- Nu știu. Nu sunt numere și obiceiul e încredințezi dai tot ce ai de păstrat garderobierei, îți treci numele în registrul pe care ți-l prezintă ea și îți dă înapoi ceea ce ai dat, cînd ceri. Dar numai ție.

Bărbatul aruncă o privire către celălalt, care dădu scurt din cap. Amîndoi aveau părul negru, ochii negri, purtau mustață și nu reuși să le definească accentul. Puteau fi iranieni, arabi sau evrei și de oriunde. Din Egipt, din Siria sau din sud, către Yemen.

- Îmbracă-te! Dacă încerci ceva, n-ai să ajungi în Iad fără să suferi - ca bărbatul acesta. Nu l-am trezit mai întîi. E limpede?

- Da.

Sayada se întoarse și începu să se îmbrace. Nu încerca să se ascundă. Bărbatul de la ușă o urmărea atent, dar nu trupul ei îl interesa, ci mîinile.

Sunt profesioniști! își zise îngrețoșată.

- De unde ai hîrtiile?

- De la cineva care își zice Ali. Nu l-am văzut niciodată pînă...

- Stai!

Cuvîntul tăia ca o lamă, deşi era spus blînd.

- Data viitoare cînd ai să minţi am să-ţi tai sfîrcul acela minunat şi-am să te fac să-l mănînci, Sayada Bertolin! O minciună, de probă, ţi se iartă. Dar nu şi cealaltă. Dă-i drumul!

O cuprinse teama.

- Numele bărbatului e Abdullah bin Ali Siba şi în dimineaţa asta a fost cu mine la vechiul cămin de lîngă Universitate. A luat-o înaintea mea către apartament şi am căutat unde ni s-a spus să căutăm şi...

- Cine v-a spus?

- Vocea. Vocea de la telefon. Nu-l cunosc decît ca o voce. Din... Din vreme-n vreme mă sună, cu instrucţiuni speciale.

- Cum îl recunoşti?

- Sigur că după voce. Şi întotdeauna un cod.

Îşi trase puloverul peste cap. Era îmbrăcată complet, cu excepţia cizmelor. Revolverul cu amortizor nu tremurase o clipă.

- Întotdeauna pomeneşte ziua precedentă într-un fel sau altul, în primele cîteva minute.

- Continuă!

- Am căutat sub duşumea şi am găsit materialele, scrisorile, dosarele şi nişte cărţi. Le-am pus în geanta mea şi-am fost la *French Club* şi... şi după asta, pentru că s-a rupt cureaua genţii, am lăsat jumătate acolo şi am venit aici.

- Unde te-ai întîlnit cu Dimitri Yazerov?

- Nicăieri, niciodată. Mi s-a spus doar să mă duc acolo cu Abdullah şi să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni, să găsesc hîrtiile şi să i le dau lui Teymour.

- De ce Teymour?

- N-am întrebat. Nu întreb niciodată.

- Înţelept. Ce făcea Teymour?

- Nu știu exact. În afară de faptul că este... era iranian, pregătit ca *fedain* de către OEP.

- Ce ramură?

- Nu știu.

În spatele omului se vedea dormitorul, dar se feri să privească patul, cu ochii ațintiți pe acest bărbat care știa prea multe. Prin felul în care puneau întrebările, puteau fi agenți ai SAVAMA, KGB, CIA, MI6, Israel, Iordania, Siria, Irak, ba chiar și ai unuia dintre grupurile extremiste ale OEP, care nu-l recunoștea pe Arafat drept conducător și care ar fi dorit cu toții să intre în stăpînirea conținutului seifului Ambasadei Americane.

- Cînd se întoarce francezul, amantul tău?

- Nu știu, spuse imediat, lăsînd să i se vadă surpriza.

- Unde-i acum?

- La baza lui din Zagros. Se numește Zagros Trei.

- Unde-i pilotul Lochart?

- Cred că tot la Zagros.

- Cînd se întoarce aici?

- Vrei să spui aici, în acest apartament? Nu cred să se mai întoarcă vreodată aici.

- La Teheran?

Privirea îi fu atrasă spre dormitor, oricît de mult încercase să reziste, și-l văzu pe Teymour: Stomacul ei se răsuci, bîjbîi după toaletă și vărsă violent. Bărbatul privi fără emoție, satisfăcut că una dintre barierele ei era sfărîmată. Era obișnuit să vadă trupul reacționînd singur în fața spaimei, totuși rămase cu pistolul îndreptat către ea, urmărind-o prudent în caz că ar fi încercat ceva.

Cînd spasmele trecură, își curăță gura cu puțină apă, încercînd să-și stăpînească amețeala, blestemîndu-l pe Teymour că fusese atît de idiot ca să-i trimită pe ceilalți. Timpitull ar fi vrut să țipe. E o prostie cînd știi că ești înconjurat de dușmani, în dreapta, în stînga sau în centru. M-a deranjat pe mine vreodată să fac dragoste cînd se

Ilau și alții prin preajmă cîtă vreme ușa era închisă?! Se prijini cu spatele de chiuvetă, cu fața la dușmanii ei.

- Mai întîi mergem la *French Club*. Ai să iei restul materialului și-ai să mi-l dai. Limpede?

- Da.

- De-aici înainte ai să lucrezi pentru noi. În secret. Ai să lucrezi pentru noi. De acord?

- Am de ales?

- Da, poți să mori. Cumplit.

Buzele bărbatului se subțiară și mai mult și privirea deveni vicleană

- După ce ai să mori, o să i se acorde atenție unui copil cu numele de Yassar Bialik.

Toată culoarea îi dispăru din obraji.

- Ah, bine, deci îți amintești de băiețelul tău care locuiește cu familia unchiului tău pe strada Negustorilor de Flori din Beirut. Ei, îți amintești?

- Da... desigur... spuse ea, abia putînd să rostească cuvintele.

Era cu neputință ca ei să afle de dragul meu Yaser. Nici chiar soțul meu nu știe.

- Ce s-a întîmplat cu tatăl băiatului?

- A... a fost ucis... A fost ucis.

- Unde?

- Pe... înălțimile Golan.

- E trist să pierzi un soț atît de tînăr cînd ești căsătorită abia de cîteva luni! spuse bărbatul ironic. Cîți ani aveai atunci?

- Șa... șaptesprezece.

- Memoria nu te-a lăsat. Bine. Acum ai de ales: lucrezi pentru noi, tu și fiul tău și unchiul și familia lui sunt în siguranță; dacă nu ne asculți cu desăvîrșire, dacă încerci să ne trădezi sau să te sinucizi, băiatul Yassar nu va mai fi bărbat și nu va mai vedea. E limpede?

Neajutorată, încuviință din cap, cu chipul pămîntiu.

- Dacă noi murim, alţii o să se asigure că suntem răzbunaţi. Nu te îndoi de asta. Acum, ce-ai ales?

- Am să vă slujesc.

Şi-am să îmi pun fiul la adăpost şi am să fiu răzbunată. Dar cum, cum, *cum*?

- Bun. Pe ochii, testiculele şi mădularul fiului tău, o să ne dai ascultare?

- Da! Vă rog... Vă rog, pe cine o să slujesc?

Amîndoi bărbaţii zîmbiră fără veselie.

- Nu mai întreba vreodată şi nici nu încerca să afli. O să-ţi spunem, cînd va fi nevoie, dacă va fi nevoie. Limpede?

- Da.

Bărbatul înarmat deşurubă amortizorul şi-l puse împreună cu arma în buzunar.

- Vrem să aflăm imediat cînd se întoarce fie francezul, fie Lochart. E de datoria ta să afli şi cîte elicoptere au aici în Teheran şi unde. Limpede?

- Da. Cum iau legătura cu voi, vă rog?

- O să ţi se dea un număr de telefon.

Ochii i se îngustară şi mai mult.

- Numai pentru tine. Limpede?

- Da.

- Unde locuieşte Armstrong, Robert Armstrong?

- Nu ştiu.

Semnale de alarmă începură să o străbată. Umbla zvonul că Armstrong era un asasin experimentat angajat de MI6.

- Cine e Talbot?

- Talbot e un oficial al Ambasadei Britanice.

- Ce oficial? Ce slujbă are?

- Nu ştiu. Doar un oficial.

- E vreunul dintre ei amantul tău?

- Nu. Ei... ei vin citeodată la *French Club*. Cunoştinţe.

- Ai să devii amanta lui Armstrong. Limpede?

- Am să... am să încerc.

- Ai două săptămîni. Unde e nevasta lui Lochart?

- Cred... cred că e în casa familiei Bakravan, de lîngă bazar.

- Ai să te convingi de asta şi-ai să obţii cheia uşii din faţă.

Bărbatul o privi clipind şi-şi ascunse amuzamentul. Dacă asta e împotriva scrupulelor tale, îşi zise, n-are a face.

- Ia-ţi haina, acum plecăm.

Genunchii îi tremurau şi traversă dormitorul către uşa din faţă.

- Aşteaptă!

Bărbatul înghesui conţinutul genţii înapoi şi după aceea, ca străbătut de un gînd neaşteptat, înfăşură nepăsător ceea ce se afla pe pernă într-una dintre batistele ei de hîrtie şi puse şi asta în geantă.

- Ca să-ţi amintească să ne asculţi.

- Nu, vă rog!

Izbucni în lacrimi.

- Nu pot... Nu asta!

Bărbatul îi strecură geanta în mînă.

- Atunci scapă de ele!

Se clătină umilă înapoi către baie şi aruncă în toaletă şi vomă din nou, mai mult decît înainte.

- Grăbeşte-te!

Cînd putu să-şi pună picioarele în mişcare, se întoarse cu faţa către ei.

- Cînd ei or să se întoarcă şi-or să vadă că nu sunt aici... ei... or să ştie că sunt... că sunt cu cei care au făcut asta şi...

- Sigur. Ne crezi proşti? Crezi că suntem singuri? În momentul în care cei patru se întorc sunt morţi şi locul ăsta incendiat.

La apartamentul lui McIver; ora 4,20 după- amiază.

Ross spuse:

- Nu știu, domnule Gavallan, nu-mi amintesc prea multe după ce am lăsat-o pe Azadeh pe deal și-am intrat în bază. Mai mult sau mai puțin pînă cînd am ajuns aici.

Purta una dintre cămășile de uniformă ale lui Petikin și un pulover negru și pantaloni și pantofi negri. Era bărbierit și îngrijit, dar pe chipul său se vedea o sfîrșeală cumplită.

- Dar înainte de asta totul s-a întîmplat așa... așa cum v-am spus.

- Îngrozitor, spuse Gavallan, dar îi mulțumim Domnului pentru prezența dumitale, căpitane! Dacă n-ai fi fost dumneata, ceilalți ar fi morți. Fără dumneata i-am fi pierdut pe toți. Hai să bem ceva. E afurisit de frig. Avem ceva whisky.

Îi făcu un semn lui Petikin.

- Charlie!

Petikin se duse către dulap.

- Sigur, Andy!

- Eu nu, mulțumesc, domnule McIver, spuse Ross.

- Mi-e teamă că eu vreau și soarele nu e mai sus de un cot pe cer, spuse McIver.

- Și eu, adăugă Gavallan!

Cei doi sosiseră nu de multă vreme, încă tulburați de nenorocirea pe lîngă care trecuseră la un fir de păr și îngrijorați, pentru că acasă la Șeherazada bătuseră cu ciocanul de fier în ușă de cîteva ori fără nici un rezultat. Apoi veniseră aici. Ross dormita pe sofa și, cînd ușa din față se deschisese, se trezise cu o tresărire violentă, cu *kukriul* amenințător în mînă.

- Iertați-mă! spusese tremurînd și băgase pumnalul în teacă.

- E-n regulă, se prefăcuse Gavallan, fără să-și poată stăpîni sperietura. Sunt Andrew Gavallan. Salut, Charlie. unde-i Azadeh?

- Încă mai doarme în dormitorul de oaspeți.

- Iartă-mă că te-am speriat, spuse Gavallan. Ce s-a întîmplat la Tabriz, căpitane?

Și Ross începuse să le spună, fragmentat, sărind înainte și înapoi cu istorisirea, pînă cînd isprăvi.

Trezirea bruscă din somnul adînc îl ameţise. Îl durea capul, îl durea totul, dar era bucuros să spună ce se întîmplase, reconstruind, umplînd treptat părţile albe, aşezînd fiecare piesă la locul ei, cu excepţia lui Azadeh.

Nu, ei încă nu îi găsesc locul.

În dimineaţa aceea, cînd se trezise dintr-un coşmar cumplit - dormise agitat, străbătut de fiori de groază, totul amestecat în visurile lui, zgomotul motoarelor şi armelor şi pietrelor şi exploziilor şi frigul - se holbase îndelung la mîinile sale ca să se convingă ce e vis şi ce realitate. Apoi văzuse un bărbat uitîndu-se la el şi ţipase:

- Unde-i Azadeh?

- Încă doarme, căpitane Ross! E în dormitorul celălalt, la capătul holului, spusese Petikin, liniştindu-l. Îţi aminteşti de mine? Charlie Petikin, Doshan Tappeh.

Îşi scruta memoria; locurile, amintirile, reveneau treptat. Amintiri hidoase. Pete mari albe, foarte mari. Doshan Tappeh. Ce-i cu Doshan Tappeh? Se dusese acolo să facă rost de un elicopter şi...

- A, da, căpitane! Ce mai faci?! Mă bucur să te văd. Doarme?

- Da. Ca un prunc.

- Cel mai bun lucru... Cel mai bun lucru pentru ea e somnul, spusese, mintea lui încă nefuncţionînd cu uşurinţă.

- Mai întîi un ceai, după aia o baie, te bărbiereşti şi eu o să-ţi pregătesc nişte haine şi ceva de ras. Eşti cam de măsura mea. Ţi-e foame? Avem ouă şi nişte pîine. Pîinea e puţin cam veche.

- O, mulţumesc, nu, nu mi-e foame. Eşti foarte amabil.

- Am o datorie față de dumneata. Nu, cel puțin zece. Sunt al dracului de bucuros că te văd. Ascultă-mă, oricît de mult aș vrea să știu ce s-a-ntimplat... ei bine, McIver s-a dus la aeroport să-l ia pe șeful nostru, Andrew Gavallan. O să se intoarcă repede, va trebui să le spui și lor, așa că o să aflu atunci. Deci nici un fel de întrebări pînă atunci. Trebuie să fii istovit.

- Da, mulțumesc. Totul e încă puțin... Nu-mi pot aminti cînd am lăsat-o pe Azadeh pe colină și după aia aproape nimic, doar sclipiri, ca în vis. Pînă m-am trezit acum cîteva clipe. Cît timp am dormit?

- Ai dormit cam șaisprezece ore. Noi, asta înseamnă Nogger și cei doi mecanici ai noștri, v-am tîrît pînă aici și după asta ați căzut amîndoi lați. V-am pus pe dumneata și pe Azadeh în pat ca pe copilași, Mac și cu mine. V-am dezbrăcat, am spălat o parte a mizeriei și v-am dus la pat. Nu prea blînd, că veni vorba, dar nu v-ați trezit, nici unul dintre voi.

- Ea e bine?

- Azadeh? O, da! Am aruncat de cîteva ori o privire în cameră, dar e încă turtită.

- Ce a...

- Iartă-mă, fără întrebări. Mai întîi rade-te și baia! Mi-e teamă că apa e abia călîie, dar am pus radiatorul electric în baie, așa că nu-i prea rău.

Ross îl privea acum pe Petikin care îi întindea băutura lui McIver și lui Gavallan.

- Sigur că nu vrei, căpitane?

- Nu, nu, mulțumesc!

Fără să-și dea seama, își pipăi încheietura mîinii drepte și o frecă. Nivelul energetic scădea rapid. Gavallan văzu oboseala de pe fața bărbatului și înțelese că n-avea prea mult timp.

- Despre Erikki nu-ți poți aminti nimic altceva, ca să ne dai vreo idee pe unde ar putea fi?

- Nu mai multe decît v-am spus. Azadeh ar putea să vă ajute. Numele sovieticului era cumva cam Certaga - bărbatul cu care Erikki era obligat să lucreze acolo, la graniță. Așa cum am spus, o foloseau ca o amenințare și au fost și niște complicații cu tatăl ei și un drum pe care trebuiau să-l facă împreună. Iertați-mă, nu-mi pot aminti exact. Celălalt om, cel care era prieten cu Abdullah Han... i se spunea Peter Oleg Mzytryk.

Asta îi aminti lui Ross de mesajul codificat al lui Rosemont pentru Han, dar hotărî că nu era treaba lui Gavallan, și nici să-i înșire toți morții, nici despre cum îl împrînciise pe bătrîn în fața camionului, pe deal, nici că într-o zi avea să se întoarcă înapoi în sat ca să îi reteze capul măcelarului și *kalandarului* care, dacă n-ar fi fost mila Domnului sau a spiritului din Ținuturile Înalte, ar fi bătut-o cu pietre și ar fi mutilat-o și l-ar fi mutilat și pe el. Avea să facă asta după ce avea să-i dea raportul lui Armstrong sau Talbot sau colonelului american, dar înainte de asta îi va întreba cine a trădat Operațiunea Mecca. Căci cineva trădase. Pentru moment, gîndul la Rosemont și Tenzing și Gueng îl orbi. Cînd ceața se limpezi, văzu ceasul de pe cămin.

- Trebuie să mă duc la o clădire de lîngă Ambasada Britanică. E departe de aici?

- Nu. Am putea să te ducem noi, dacă dorești.

Gavallan aruncă o privire către McIver.

- Mac, să mergem acum, poate că pot să-l prind pe Talbot. Încă mai avem timp să ne întoarcem să-i vedem pe Azadeh și pe Nogger, dacă mai e aici.

- Bună idee. Ar putea fi acum? Iartă-mă, dar mi-e teamă că o să leșin din nou dacă nu o fac repede.

Gavallan se ridică și își puse paltonul. Petikin îi spuse lui Ross:

- Am să-ți împrumut un pardesiu și niște mănuși.

Văzu ochii alunecîndu-i în jos, pe coridor.

- Vrei s-o trezesc pe Azadeh?

- Nu, mulţumesc... Am să... am să arunc doar o privire.

- E a doua uşă pe stinga.

Îl urmăriră porñind pe coridor cu paşi tăcuţi, ca de pisică, deschizind in tăcere uşa şi stind acolo pentru un moment, apoi închizind-o din nou. Îşi ridică pistolul automat şi cele două *kukriuri*, al lui şi al lui Gueng. Se gindi o clipă, apoi il puse pe al său pe cămin.

- În caz că nu mă intorc, spuse, spune-ţi-i că e un dar. Un dar pentru Erikki şi pentru ea.

CAPITOLUL 47

La palatul Hanului; ora 5,19 după-amiază. *Kalandarul* din Abu Mard se afla în genunchi, înghețat de spaimă.

- Nu, nu, Înălţimea voastră. Jur că *mullahul* Mahmud ne-a zis...

- Nu-i un *mullah* adevărat, fiu de căţea! Toată lumea ştie asta! Pe Allah, tu aveai de gind să-mi baţi cu pietre fiica? urlă Hanul cu chipul injectat, răsuflind sacadat, în spasme adinci. Tu... ai hotărit... tu ai hotărit să-mi baţi cu pietre fiica *mea*?!

- El a fost, Înălţimea voastră... şopti *kalandarul*. *Mullahul* care a hotărit... după ce a întrebat-o şi... ea a recunoscut adulterul cu sabotorul.

- Tu... fiu de căţea! Tu l-ai ajutat şi l-ai îndemnat pe acest fals *mullah*. Mincinosule! Ahmed mi-a spus ce s-a întimplat!

Hanul se sprijini de pernele aşternutului. O strajă era lîngă el, Ahmed şi alte santinele în apropierea *kalandarului* din faţa lui. Najoud, fiica lui cea mare, şi Aisha, tînăra-i soţie, erau aşezate într-o parte, încercînd să-şi ascundă groaza în faţa furiei şi îngrozite că avea să se răsfrîngă şi asupra lor.

Hakim, fratele lui Azadeh, stătea îngenuncheat lîngă uşă, încă în hainele sale murdare de praful drumului şi

plin de presimțiri rele. Abia sosit, fusese adus în grabă colo, sub pază, la porunca Hanului, care ascultase cu aceeași furie istorisirea lui Ahmed despre cele petrecute în sat.

- Tu... fiu de cățea, strigă Hanul din nou, cu saliva curgîndu-i din gură, ai lăsat... ai lăsat ciinele de... sabotor să scape! Ai lăsat să-mi tîrască fiica după el, tu... tăinuitor de sabotori... și... după aia... după aia... îndrăznești să-mi judeci pe cineva din familia mea, *a mea*?! Și ai bate-o cu pietre fără... să-mi ceri mie... *mie*, îngăduință?!

- Mullahul a spus! țipă *kalandarul*, repetînd iarăși și iarăși cuvintele.

- *Faceți-l să tacă!*

Ahmed îl izbi tare peste o ureche, amețindu-l pentru o clipă, apoi îl săltă brutal înapoi în genunchi și șuieră.

- Spune încă un cuvînt și-ți tai limba!

Hanul încerca să-și tragă sufletul.

- Aisha... dă-mi... dă-mi una dintre pilulele alea!

Ea înaintă grăbită, rămînînd în genunchi, deschise sticla, îi puse o pilulă în gură și-i șterse buzele. Hanul păstră pilula sub limbă, așa cum îi spusese doctorul, și într-o clipă spasmul trecu, bubuitul din urechi scăzu și încăperea își opri legănatul. Ochii săi injectați se îndreptară din nou către bătrînul care scîncea și tremura necontrolat.

- Fiu de cățea! Deci îndrăznești să muști mîna stăpînului! Tu, măcelarul și satul tău scîrbos... Ibrahim, se întoarse Hanul către unul dintre paznici, du-l înapoi la Abu Mard și bate-l cu pietre... Pune satul să-l bată cu pietre. Pe el! Apoi taie-i mîinile măcelarului...

Ibrahim și celălalt paznic îl traseră în picioare pe omul care urla, îl izbiră cu pumnii, aducîndu-l la tăcere, și deschiseră ușa, oprindu-se cînd Hakim spuse sălbatic:

- Apoi dați foc satului!

Hanul se întoarse către el, mijind ochii.

- Da... şi după asta daţi foc satului... îl înghiţi, rămînind cu privirile asupra lui.

Hakim îi întoarse privirea, încercînd să fie curajos. Uşa se închise şi tăcerea se aşternu şi mai grea, întreruptă numai de gîfîiala lui Abdullah.

- Najoud, Aisha, plecaţi! spuse.

Najoud şovăi, dorind să rămînă, dorind să audă sentinţa pronunţată pentru Hakim, încîntată că Azadeh fusese surprinsă în adulterul ei şi deci o aşteptă pedeapsa, oricînd ar fi fost găsită. Bun, bun, bun. Cu Azadeh pierduţi şi cei doi: Hakim şi Roşcatul cu Cuţitul.

- Am să vin de îndată ce mă chemi, Înălţimea ta, spuse.

- Poţi să te duci înapoi în încăperile tale. Aisha, aşteaptă la capătul coridorului.

Amîndouă femeile plecară. Ahméd închise uşa mulţumit, totul desfăşurîndu-se aşa cum fusese plănuit. Celelalte două străji aşteptară în tăcere. Hanul se mişcă greoi, făcîndu-le semn să se apropie.

- Aşteptaţi afară. Ahmed, tu rămîi.

Cînd plecară şi nu mai rămăseseră decît ei trei în încăperea mare şi rece, îşi întoarse din nou privirea străpungătoare către Hakim.

- "Daţi foc satului", ai zis. O idee bună... Dar asta nu-i o scuză pentru trădarea ta şi nici pentru a surorii tale.

- Nimic nu scuză trădarea împotriva unui tată, Înălţimea ta, dar nici Azadeh, nici eu nu te-am trădat sau n-am complotat împotriva ta.

- Mincinosule! L-ai auzit pe Ahmed. Ea a recunoscut că s-a destrăbălat cu sabotorul! A recunoscut-o.

A recunoscut că l-a "iubit", Înălţimea ta, cu ani şi ani în urmă. A jurat în faţa lui Allah că n-a comis niciodată adulter şi nu şi-a trădat niciodată bărbatul. În faţa cîinilor fiia şi fiilor de căţea, şi mai rău, a acelui *mullah* de mînă stîngă, ce-ar fi trebuit să spună fiica unui Han? N-a

încercat ea să-ţi apere numele în faţa acelei grămezi de bălegar fără Dumnezeu?

- Tot răsuceşti cuvintele, tot aperi tîrfa!

Chipul lui Hakim se făcu cenuşiu.

- Azadeh s-a îndrăgostit aşa cum şi mama s-a îndrăgostit. Dacă ea e o tîrfă, atunci şi mama mea e tîrfă!

Sîngele năvăli din nou în obrajii Hanului.

- *Cum îndrăzneşti să spui astfel de cuvinte?*

- E adevărat! Te-ai culcat cu ea înainte de a fi căsătoriţi. Pentru că te iubea, te-a lăsat în taină în iatacul ei şi astfel a riscat moartea. A riscat moartea pentru că te iubea şi tu ai implorat-o. Oare nu mama l-a convins pe tatăl ei să te accepte şi l-a convins pe tatăl tău să-ţi îngăduie ţie să te căsătoreşti cu ea, în loc să fie dată fratelui tău mai mare, care o dorea pentru el ca a doua nevastă?

Vocea lui Hakim se frînse, amintindu-şi de ea pe patul de moarte. Avea atunci şapte ani, Azadeh şase, neînţelegînd prea mult, doar că ea suferea cumplit de ceva care se numea "tumoare" şi afară, în curte, tatăl lor, Abdullah, se învîrtea fără rost, doborît de durere.

- N-a stat ea întotdeauna alături de tine împotriva tatălui tău şi a fratelui tău mai mare şi, atunci cînd fratele tău mai mare a fost ucis şi-ai devenit moştenitor, nu a aranjat ea împăcarea cu tatăl tău?

- Nu poţi... nu poţi să ştii astfel de lucruri! Eraţi... eraţi prea mici!

- Ni le-a spus bătrîna doică Fatemeh. Ne-a spus înainte să moară; ne-a spus tot ce-şi putea aminti.

Hanul abia asculta, amintindu-şi şi el, amintindu-şi accidentul de vînătoare al fratelui său, pe care-l pusese la cale atît de abil, bătrîna doică ar fi putut să ştie şi ea de asta şi dacă ea ştia, atunci şi Hakim ştie şi Azadeh ştie, un motiv în plus ca să-i aducă la tăcere; amintindu-şi şi vremurile minunate pe care le petrecuse cu Naftala cea Bălaie, înainte şi după căsătoria lor şi în timpul acelor zile

pînă cînd începuse suferința. Nu erau căsătoriți nici de un an cînd se născuse Hakim, de doi cînd apăruse Azadeh. Pe atunci Naftala abia avea șaisprezece ani - mărunțică, aproape după tiparul Aishei, dar de o mie de ori mai frumoasă, cu părul ei lung ca un caier de aur. Încă cinci ani dumnezeiești; nu mai avuseseră alți copii, dar asta nu mai contase. Avea deja un fiu, în cele din urmă, puternic și voinic - căci primii trei fii de la prima sa soție se născuseră toți bolnăvicioși, murind curînd, cele patru fiice ale sale urîte și cicălitoare - soția-i abia împlinise douăzeci și doi de ani, era sănătoasă, la fel de puternică și minunată, la fel ca cei doi copii pe care îi născuse deja. Era îndeajuns timp și pentru alți fii. Apoi începuseră durerile și suferința. Nici un ajutor din partea tuturor doctorilor din Teheran. *Insha'Allah*, spuseseră. Nici o altă ușurare în afara medicamentelor, din ce în ce mai puternice, pe măsură ce ea se topea.

Allah i-a îngăduit pacea Paradisului și-am s-o regăsesc acolo. Îl privea pe Hakim, văzînd tiparul lui Azadeh, care era tiparul mamei sale, ascultîndu-l vorbind.

- Azadeh s-a îndrăgostit numai, Înălțimea ta! Dacă îl iubea pe bărbatul acela, nu poți s-o ierți? Avea numai șaisprezece ani și era exilată la școala din Elveția. Așa cum mai tîrziu am fost eu exilat la Kvoy.

- Pentru că ați fost amîndoi trădători! Nerecunoscători! Niște otrăvuri! strigă Hanul, simțindu-și din nou urechile bubuind. Ieși afară! O să... o să stai departe de ceilalți, sub pază, pînă cînd trimit după tine. Ahmed, ai grijă de asta, apoi întoarce-te!

Hakim se ridică aproape în lacrimi, știind ce avea să se întîmple și nefiind în stare să împiedice desfășurarea lucrurilor. Ieși împleticindu-se. Ahmed dădu ordinele necesare străjilor și se întoarse înapoi în cameră. Ochii Hanului erau închiși, fața cenușie, respirația mai greoaie ca înainte.

Te implor, Allah, nu-l lăsa să moară încă, se rugă Ahmed.

Hanul deschise ochii şi-l privi cu atenţie.

- Trebuie să hotărăsc în privinţa lui, Ahmed... Repede.

- Da, Înălţimea ta, începu sfetnicul său, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Nu mai ai decît doi fii: Hakim şi sugarul. Dacă Hakim trebuie să moară sau... zîmbi ciudat, i se întîmplă să-şi piardă vederea şi e infirm, atunci Mahmud, soţul Înălţimii sale Najoud, va fi regent pînă cînd...

- Prostul ăla? Pămînturile noastre şi puterea s-ar duce într-un an!

Pete roşii se aprinseră pe obrajii Hanului şi găsea că-i e din ce în ce mai greu să gîndească limpede.

- Mai dă-mi o pilulă!

Ahmed se supuse şi-i dădu apă de băut, liniştindu-l.

- Eşti în mîinile lui Allah, o să-ţi revii, nu-ţi face griji!

- Nu-mi fac griji, murmură Hanul, străpuns de o durere în piept. A fost voia lui Allah... că *mullahul* a murit... la vreme... Ciudat... Piotr Oleg s-a ţinut de partea lui de înţelegere... deşi el... *mullahul*... a murit prea repede... prea repede....

- Da, Înălţimea ta!

Cu vremea, spasmul dureros trecu.

- Care... care ţi-e sfatul privitor la... Hakim?

Ahmed se prefăcu că se gîndeşte o clipă.

- Fiul tău Hakim este un bun mahomedan, ar putea fi pregătit. Ţi-a condus bine afacerile din Kvoy, şi n-a fugit, aşa cum poate ar fi putut s-o facă. Nu-i un om violent, decît ca să-şi apere sora, nu? Dar asta e foarte important, pentru că aici e cheia lui.

Veni mai aproape şi spuse în şoaptă.

- Fă-l moştenitorul tău, Înălţimea ta!

- Niciodată!

- Dacă jură pe Allah să-şi protejeze tînărul frate, aşa cum o să-şi apere sora, dacă se dovedeşte că sora lui se întoarce imediat, de bună voie, la Tabriz... Într-adevăr, Înălţimea ta, n-ai nici un fel de dovadă adevărată împotriva lor, doar vorbe. Îngăduie-mi mie să aflu adevărul de la el şi de la ea şi am să-ţi spun în taină.

Hanul se concentra, ascultînd atent, deşi efortul îl costa.

- Ah, fratele e momeala să punem mîna pe soră... Aşa cum a fost ea momeala ca să înşfăcăm soţul şi aşa cum amîndoi sunt momeală unul pentru celălalt.

- Da, Înălţimea ta! Sigur că te-ai gîndit la asta înaintea mea. În schimbul repunerii fratelui în drepturile sale, ea trebuie să jure în faţa lui Allah că rămîne aici să-l ajute. O s-o facă, o, da, o s-o facă! Şi-atunci amîndoi or să fie la mîna ta şi poţi să te joci cu ei după cum ţi-e voia, dînd şi luînd după cum doreşti, fie că sunt vinovaţi, fie că nu!

- Sunt vinovaţi.

- Dacă ar fi vinovaţi, şi-am să ştiu repede dacă îmi dai toate puterile ca să cercetez, apoi este voia lui Allah ca să moară încet, ca tu să hotărăşti ca soţul Fazuliei să fie Han după tine, - nu că ar fi mai bun decît Mahmud; dacă nu sunt vinovaţi, atunci lasă-l pe Hakim să rămînă moştenitor, dacă ea rămîne aici. Şi dacă ar fi să se întîmple, din nou la voia lui Allah, ca ea să rămînă văduvă, s-ar mărita cu oricine ai alege Înălţimea ta, ca Hakim să rămînă moştenitorul tău - chiar şi cu un sovietic, dacă ar scăpa din capcană, nu?

Pentru prima dată în ziua aceea Hanul zîmbi. În dimineaţa aceea, cînd Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir sosiseră ca să îl ia în stăpînire pe Piotr Oleg Mzytryk, se prefăcuseră a fi îngrijoraţi cum se cuvine de sănătatea Hanului, aşa cum şi el se prefăcuse a fi mai bolnav decît se simţea la acea vreme. Îşi păstrase glasul obosit şi şovăitor şi foarte coborît, aşa că amîndoi trebuiseră să se aplece mult asupra lui ca să-l audă.

- Piotr... vine astăzi aici... Trebuia să mă întîlnesc cu el, dar l-am rugat să vină aici... din pricină că sunt bolnav. I-am trimis vorbă... să vină aici şi-ar trebui să fie la graniţă pe înserat... La Julfa... Dacă plecaţi imediat, aveţi destul timp. Se strecoară peste graniţă într-un mic elicopter sovietic militar şi aterizează lîngă un drum lateral... care dă în şoseaua Julfa-Tabriz, unde îl aşteaptă maşina lui... N-aveţi cum să greşiţi. E singura răspîntie... La cîţiva kilometri nord de oraş... E singurul drum lateral... Un ţinut pustiu, ceva mai mult decît o cărare. Cum... cum o să puneţi mîna pe el, e treaba voastră şi... cum nu pot fi de faţă, o să-mi... o să-mi daţi o bandă a interogatoriului?

- Da, Înălţimea ta, spusese Hashemi. Cum ne-ai sfătui să punem mîna pe el?

- Blocaţi drumul de ambele părţi ale intersecţiei cu cîteva camioane vechi, încărcate... Lemne de foc... lăzi cu peşte.... Drumul e îngust şi şerpuitor şi plin de gropi şi aglomerat, aşa că o ambuscadă ar fi ceva uşor.... Dar aveţi grijă. Întotdeauna sunt maşini *tudeh* care se pot aşeza în faţa lui... E un om isteţ şi neînfricat... Are o capsulă de otravă în guler.

- În care?

- Nu ştiu... Nu ştiu... O să aterizeze spre apus. Nu puteţi greşi intersecţia, e singura.

Abdullah Han oftă pierdut în gînduri. De multe ori fusese luat de acelaşi elicopter ca să fie dus la *dasha* din Tbilisi. Multe vremuri bune petrecuse acolo. Mîncare din belşug, femei tinere şi supuse, cu buze pline şi dornice să placă - şi apoi, dacă era norocos, Vertinskaia, drăcoaica, pentru altă distracţie.

Ahmed îl privea.

- Sper ca Piotr să scape din capcană.

- Da. Ar fi bine pentru el să... să o aibă.

Oboseala îl învălui.

- Am să dorm acum! Trimite-mi străjile înapoi şi după ce am să mănînc la noapte, adună-mi "devotata" familie aici şi-o să facem aşa cum ai sugerat.

Zîmbetul său era cinic.

- E înţelept să nu-ţi faci iluzii.

- Da, Înălţimea ta.

Ahmed se ridică în picioare. Hanul îi invidie trupul suplu şi puternic.

- Aşteaptă, mai e încă ceva! Hanul se gîndi un moment, procesul gîndirii fiind ciudat de obositor. Unde-i Roşcatul cu Cuţitul?

- Cu Cimtarga, sus, lîngă graniţă, Înălţimea ta. Cimtarga a spus că ar putea să lipsească vreo cîteva zile. Au plecat marţi noaptea.

- Marţi? Ce-i azi?

- Sîmbătă, Înălţimea ta! răspunse Ahmed ascunzîndu-şi îngrijorarea.

- Ah, da, sîmbătă...

Încă un val de oboseală. Simţea o senzaţie ciudată în obraz şi ridică mîna să se frece, dar găsi că efortul e prea mare.

- Ahmed, află unde este... Dacă se întîmplă ceva, dacă mai am încă un atac şi o să... ei bine, vezi să fiu dus la Teheran, la Spitalul Internaţional, imediat. Imediat, înţelegi?

- Da, Înălţimea ta!

- Află unde este şi pentru următoarele cîteva zile ţine-l în apropiere. Treci peste Cimtarga! Ţine-l pe Cel cu Cuţitul lîngă tine.

- Da, Înălţimea ta!

Cînd străjile reveniră în cameră, Hanul închise ochii şi se simţi prăvălindu-se în adînciuri.

- Nu e alt Dumnezeu decît Allah, murmură, foarte speriat.

Lîngă graniţa de nord, la răsărit de Julfa; ora 6.05 seara. Se apropia asfinţitul şi elicopterul lui Erikki se afla

adăpostit sub un şopron încropit, construit în grabă. Acoperişul era deja sub un strat de treizeci de centimetri de zăpadă, de la viscolul nopţii trecute, şi el ştia că dacă avea să mai fie expus multă vreme la temperaturi sub zero grade, avea să fie distrus.

- Nu puteţi să-mi daţi nişte pături, sau fîn, sau ceva, să-l ţin la căldură? îl întrebase pe şeicul Baiazid cînd se întorseseră de la Rezaiyeh, cu trupul bătrînei căpetenii, în urmă cu două zile. Elicopterul are nevoie de căldură.

- N... avem îndeajuns nici pentru noi.

- Dacă îngheaţă, n-o să funcţioneze.

Era neliniştit că şeicul n-o să-i îngăduie să plece imediat la Tabriz, aflat la nici o sută de kilometri distanţă, bolnav de îngrijorare din cauza lui Azadeh, întrebîndu-se ce se întîmplase cu Ross şi Gueng.

- Dacă n-o să funcţioneze, cum o să mai ieşim din munţii ăştia?

Morocănos, şeicul poruncise oamenilor săi să construiască un şopron şi-i dăduse nişte piei de capră şi de oaie pe care el le folosise cum crezuse c-ar prinde mai bine.

Imediat după răsăritul soarelui, ieri, încercase să plece. Spre surprinderea sa, Baiazid îi spusese că el şi elicopterul lui trebuiau să fie răscumpăraţi.

- Poţi să ai răbdare, căpitane! Eşti liber să umbli prin satul nostru cu un paznic liniştit, să-ţi meştereşti avionul, spusese scurt Baiazid, sau poţi să fii nerăbdător şi furios şi ai să fii legat şi o să ţi se pună un căluş ca unei fiare sălbatice. Nu caut necazul, căpitane, nu vreau nici un fel de necaz şi nici ceartă. Vrem doar răscumpărare de la Abdullah Khan.

- Dar v-am spus că mă urăşte şi n-o să mă ajute să fiu răscumpărat!

- Dacă spune nu, o să căutăm răscumpărarea în altă parte. La firma ta din Teheran, sau la guvern. Poate la stăpînii tăi sovietici. Între timp, stai aici ca oaspete, mănînci ce mîncăm şi noi, dormi cum dormim şi noi,

împărțind cinstit ce avem, sau legat și cu căluș și flămînd - oricum rămîi pînă cînd se plătește răscumpărarea.

- Dar asta ar putea să ia luni și...

- *Insha'Allah*!

Toată ziua de ieri și jumătate din noapte Erikki încercase să se gîndească la o cale de ieșire din capcană. Îi luaseră grenada, dar îi lăsaseră pumnalul, însă paznicii lui erau atenți în permanență. În aceste zăpezi adînci ar fi fost imposibil pentru el să scape numai cu cizmele îmblănite și fără îmbrăcăminte de iarnă, să coboare pînă în valea de jos, și chiar și atunci s-ar fi aflat în ținut ostil. Tabriz era la nici treizeci de minute de zbor, dar pe jos...

- O să mai ningă și la noapte, căpitane.

Erikki privi în jur. Baiazid se afla la un pas în urmă. Nu-l auzise apropiindu-se.

- Da, și încă alte cîteva zile în vremea asta și pasărea mea, avionul meu, n-o să mai zboare. Bateria o să fie moartă și cea mai mare parte a instrumentelor stricate. Va trebui s-o pornesc ca să încarc bateria și să-i încălzesc motorul. Cine o să răscumpere un elicopter stricat între dealurile astea?

Baiazid se gîndi o clipă.

- Cît de mult trebuie să se învîrtă motoarele?

- Zece minute pe zi. Minimum absolut.

- E în regulă. Imediat după ce se lasă întunericul, în fiecare zi poți s-o faci, dar mai întîi trebuie să mă întrebi. O să te ajutăm să-l tragi. De ce vorbești întotdeauna ca despre o ființă?

Erikki se încruntă.

- Nu știu. Întotdeauna s-a considerat că navele au o viață a lor. Asta este o navă a cerului.

Ridică din umeri.

- Foarte bine. O să te-ajutăm s-o tragi la loc deschis și-ai s-o pornești și cîtă vreme motoarele ei funcționează or să fie cinci arme pe o rază de doi metri, dacă ai să ai vreo idee.

Erikki rîse.

- Atunci n-o să am.

Baiazid zîmbise. Era un bărbat atrăgător, deşi cu dinţii stricaţi.

- Cînd îi trimiţi vorbă Hanului?

- Am făcut-o deja. Cu zăpezile astea, îţi ia o zi ca s-ajungi jos la drum, chiar şi călare, dar nu mult ca să ajungi la Tabriz. Dacă Hanul răspunde favorabil, imediat, poate că aflăm mîine, poate poimîine, depinde de zăpezi.

- Poate niciodată. Cît de mult poţi s-aştepţi?

- Toţi oamenii din Nordul Îndepărtat sunt atît de nerăbdători?

Obrazul lui Erikki tresărise.

- Zeii noştri străvechi erau foarte nerăbdători cînd erau reţinuţi împotriva voinţei lor şi ne-au transmis asta şi nouă. E rău să fi reţinut împotriva voinţei tale. Foarte rău.

- Suntem un popor sărman, şi în vremuri de război. Trebuie să luăm ce ne dă Allah cel Unic. Răscumpărarea e un obicei străvechi.

Zîmbi subţire.

- Am învăţat de la Saladin să ne purtăm cavalereşte cu prizonierii noştri. Spre deosebire de mulţi creştini. Creştinii nu prea sunt recunoscuţi pentru cavalerismul lor. Noi tratăm...

Urechile şi ochii lui erau mai buni decît ai lui Erikki.

- Acolo jos, în vale.

Auzi şi Erikki motoarele. Îi trebui un moment ca să deslueşească elicopterul camuflat, zburînd jos, apropiindu-se dinspre nord.

- Kajicikov 16, un aparat sovietic militar de sprijin... Ce face?

- Se îndreaptă spre Julfa.

Şeicul scuipă pe pămînt.

- Fiii ăştia de cătea vin şi pleacă cum vor.

- Se strecoară mulţi acum?

- Nu mulţi, dar unul e prea mult.

Lîngă răspîntia Julfa; ora 6,15 seara. Drumul de țară șerpuia prin pădure, acoperit cu zăpadă și necurățat. Cîteva urme de camioane și căruțe și cele făcute de vechiul Chevrolet de teren, parcat sub niște pini în apropierea lizierei, la cîțiva metri de drumul principal. Prin binoclu, Armstrong și Hashemi puteau să vadă doi bărbați în haine călduroase și cu mănuși, așezați pe locul din față, cu ferestrele deschise, ascultînd atenți.

- Nu prea are mult timp, mormăi Armstrong. Poate că de fapt nici nu vine.

Priveau de o jumătate de oră de pe o mică ridicătură, aflată între copaci, care dădea spre zona de aterizare.

Mașina lor și cele ale oamenilor lui Hashemi erau parcate discret pe drumul principal, înaintea și în urma lor. Era foarte liniște și adia vîntul.

- Aleluia! șopti Armstrong, înfierbîntîndu-se.

Unul dintre bărbați deschisese portiera laterală și ieșise. Acum privea cerul către nord. Șoferul porni motorul, apoi pe deasupra zgomotului lui auziră elicopterul ce se apropia, îl văzură alunecînd peste colină și lăsîndu-se în vale, la rasul coroanelor copacilor, motorul cu piston sforăind plăcut. Efectuă o aterizare perfectă într-un nor învolburat de zăpadă.

Zăreau pilotul și un alt om, lîngă el. Pasagerul, un bărbat mărunțel, ieși afară și se apropie de mașină.

Armstrong înjură.

- Îl recunoști, Robert?

- Nu. Ăla nu-i Suslev - Piotr Oleg Mzytryk. Sunt sigur. Armstrong era profund dezamăgit.

- Chirurgie estetică?

- Nu. N-are nimic de-a face cu asta. E un nemernic spătos, înalt ca mine.

Îl urmăriră apropiindu-se de celălalt, apoi înmînîndu-i ceva.

- A fost o scrisoare? Ce i-a dat, Robert?

- Părea un pachet. Ar putea fi o scrisoare.

Armstrong mormăi o altă înjurătură, concentrîndu-se asupra buzelor lor.

- Ce spun?

Hashemi ştia că Armstrong putea să citească după mişcările buzelor.

- Nu ştiu. Nu e farsi şi nici engleză.

Hashemi înjură şi-şi reglă binoclul deja perfect reglat.

- Mie-mi pare a fi o scrisoare.

Bărbatul rosti cîteva cuvinte, apoi se întoarse la elicopter. Imediat pilotul trase maneta de gaze şi elicopterul se ridică. Celălalt o porni greoi prin zăpadă către Chevrolet.

- Şi acum? spuse exasperat Hashemi.

Armstrong urmări cu binoclul omul îndreptîndu-se către maşină.

- Avem de ales. Interceptăm maşina aşa cum am plănuit şi vedem ce este - dacă am putea să-i neutralizăm pe cei doi ticăloşi mai înainte să distrugă lucrul acela - dar asta o să deconspire faptul că cunoaştem locul de sosire al şefului cel mare; sau doar ne ţinem de ei, preuspunînd că-i un mesaj pentru Han, care stabileşte o nouă întîlnire.

Îşi depăşise dezamăgirea că Mzytryk evitase capcana. Trebuie să ai noroc în jocul nostru, îşi reaminti. Nu face nimic. Data viitoare o să punem mîna pe el şi el o să ne ducă la trădătorul nostru, la al patrulea, la al cincilea şi la al şaselea om şi am să urinez pe gropile lor şi ale lui Suslev, sau oricum îşi spune Piotr Oleg Mzytryk - dacă am noroc.

- Nici n-avem nevoie să ne ţinem de ei. O să se ducă direct la Han.

- De ce?

- Pentru că e un pivot vital în Azerbaidjan, atît pentru sovietici cît şi împotriva lor, aşa că or să vrea să afle la prima mînă cît de rău stă cu inima şi pe cine a ales el ca

regent pînă ajunge sugarul la maturitate - sau pînă este înnobilat. Nu vine puterea odată cu titlul, odată cu pămînturile şi bogăţia?

- Şi conturile secrete din băncile elveţiene - cu atît mai mult ar avea motive ca să vină imediat.

- Da, dar nu uita că s-ar fi putut întîmpla ceva serios la Tbilisi care să-l întîrzie - sovieticii sunt la fel de acriţi şi agitaţi din pricina Iranului ca şi noi.

Îl văzură pe bărbat urcîndu-se la loc în Chevrolet şi începînd să vorbească cu vervă. Şoferul băgă cheia în contact şi se îndreptă înapoi către şoseaua principală.

- Hai înapoi la maşină.

Coborîrea de pe movilă fu destul de uşoară, şoseaua Julfa-Tabriz foarte aglomerată, cîteva faruri erau deja aprinse, iar prada lor n-avea nici o şansă să scape din ambuscadă, dacă hotărau s-o declanşeze.

- Hashemi, o altă posibilitate ar fi ca lui Mzytryk să-i fi spus o păsărică cum e-a fost trădat de fiu-său şi a trimis un avertisment Hanului, a cărui acoperire a fost şi ea distrusă. Nu uita că încă n-am aflat ce s-a-ntîmplat cu Rakoczy de cînd i-a dat drumul răposatul tău prieten, generalul Janan.

- Cîinele ăla n-o să se descurce de unul singur!

Hashemi zîmbi strîmb, reamintindu-şi imensa bucurie simţită cînd atinsese butonul telecomenzii şi văzuse explozia bombei capcană înlăturîndu-i duşmanul de pe faţa pămîntului, odată cu casa, viitorul şi trecutul.

- Asta ar fi putut să fie ordonată de Abrim Pahmudi.

- De ce?

Hashemi îşi coborî pleoapele, trăgînd cu coada ochiului către Armstrong, dar nu putu să citească nici o urmă de vicleşie pe faţa acestuia. Ştii prea multe secrete, Robert. Ştii de benzile lui Rakoczy şi, cel mai rău dintre

toate, despre Grupul Patru și că l-am ajutat pe Janan să ajungă în Infern, unde o să i se alăture în curînd și Hanul, apoi Talbot - peste cîteva zile - și tu, vechiul meu prieten, cînd o să vreau. Să-ți spun că Pahmudi a ordonat ca Talbot să fie pedepsit pentru crimele sale împotriva Iranului? Să-ți spun că sunt bucuros să mă supun? De ani de zile am vrut să-l înlătur pe Talbot, dar n-am îndrăznit niciodată să pornesc singur împotriva lui. Acum Pahmudi poartă vina, arde-l-ar Allah! Și altă piedică va fi îndepărtată din calea mea. Ah, da. Și Pahmudi însuși, săptămîna care vine. Dar tu, Robert, tu ești asasinul ales pentru asta, și probabil o să pieri în cursul acțiunii. Pahmudi nu merită unul dintre adevărații mei asasini. Chicoti în sinea lui, coborînd greu dealul, nesimțind frigul, îngrijorat că Mzytryk nu sosise.

Am griji mult mai importante, se gîndea. Cu orice preț trebuie să protejez asasinii Grupului Patru, garanția mea pentru Paradisul pe Pămînt, cu puteri chiar și asupra lui Khomeini însuși.

- Khomeini este singurul care ar fi putut ordona eliberarea lui Rakoczy, spuse. În curînd am să știu de ce și unde se află. E fie în Ambasada Sovietică, fie într-o casă conspirativă sovietică, fie într-o celulă de interogare a SAVAMA, fie în siguranță, în afara țării, pînă acum.

- Atunci e în siguranță - mort. KGB-ul nu tolerează trădătorii.

Hashemi zîmbi sardonic.

- Pe ce pariezi?

Pentru moment Armstrong nu-i răspunse, descumpănit de o întrebare neobișnuită pentru Hashemi, care condamna jocurile de noroc, ca și el - acum. Ultima dată cînd jucase fusese în Hong Kong, în '63, cu niște bani de mită care fuseseră puși în sertarul mesei sale, pe

vremea cînd era superintendent CID. Patruzeci de mii de dolari Hong Kong, aproape şapte mii de dolari americani, pe vremea aceea. Împotriva tuturor principiilor sale, luase *heung yau* - uleiul parfumat, aşa cum era numit acolo - din sertar şi la cursele din după-amiaza aceea îi pusese pe toţi pe capul unui cal numit *Pilot Fish*, într-o încercare nebunească de a-şi recupera toate pierderile la pariuri, curse de cai şi bursă. Fusese prima mită pe care-o luase vreodată în optsprezece ani de cînd lucra în poliţie, deşi erau întotdeauna disponibile din abundenţă. În după-amiaza aceea cîştigase masiv, pusese la loc banii mai înainte ca sergentul de poliţie care-i dăduse să observe că fuseseră atinşi, rămînîndu-i mai mulţi decît de ajuns pentru datoriile sale. Totuşi era dezgustat de el însuşi că apelase la ei - şi uimit de prostia sa. Nu mai jucase de-atunci şi nici nu se mai atinsese de *heung yau*, deşi ocaziile fuseseră nenumărate.

- Eşti un prost, Robert! spusese unul dintre colegii săi. Nu-i nici un rău, în a primi puţini bănuţi pentru pensie.

Pensie? Ce pensie? Christoase! Douăzeci de ani curcan în Hong Kong fără să se abată o iotă de la drumul drept, unsprezece ani aici, la fel, ajutîndu-i pe ţicniţii ăştia setoşi de sînge, şi totul s-a dus de rîpă! Slavă Domnului că nu trebuie să mă îngrijesc decît de mine. Nu mai am nevastă sau copii sau pe cineva apropiat. Doar eu. Dacă pun mîna pe ticălosul de Suslev care să mă ducă la ticăloşii noştri criminali sus-puşi, o să merite totul.

- Ca şi ţie, nici mie nu-mi place să pariez, Hashemi, dar dacă mi-ar plăcea...

Se întrerupse şi-i oferi pachetul de ţigări şi aprinseră cîte una, mulţumiţi. Fumul se amestecă cu aerul rece, văzîndu-se limpede în lumina în scădere.

- Dacă mi-ar plăcea, aş spune că diferenţa este că Rakoczy a fost peşcheşul tău către Pahmudi pentru vreun VIP sovietic, aşa, pentru orice eventualitate.

Hashemi rise.

- Pe zi ce trece devii din ce în ce mai iranian. Va trebui să fiu mai grijuliu.

Ajunseşeră aproape de maşină şi ajutorul său ieşi şi deschise portiera din spate.

- Mergem drept la Han, Robert.

- Cum rămîne cu Chevroletul?

- Îi lăsăm pe alţii să-l urmărească. Vreau să ajung mai întîi la Han.

Chipul colonelului se întunecă.

- Doar ca să mă asigur că trădătorul e mai mult de partea noastră decît de-a lor.

CAPITOLUL 48

La Baza aeriană Kowiss; ora 6,35 seara. Starke se holbă la Gavallan complet uluit.

- "Vîrtejul" peste şase zile?

- Mi-e teamă că da, Duke.

Gavallan îşi trase fermoarul scurtei şi-şi puse pălăria în cuier.

- Vroiam să-ţi spun eu însumi. Îmi pare rău, dar asta e.

Cei doi bărbaţi se aflau în bungalowul lui Starke care-l postase pe Freddy Ayre afară, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

- Am auzit în dimineaţa asta că toate păsările noastre or să fie oprite să zboare pînă la naţionalizare. Avem şase zile sigure ca să facem planul şi să executăm "Vîrtejul" dacă vrem s-o facem. Asta înseamnă vinerea viitoare. Sîmbătă suntem deja dincolo de linia roşie.

- Iisuse!

Absent, Starke își trase fermoarul scurtei de zbor și tropăi pînă la bufet, cizmele sale de zbor lăsînd o urmă ușoară de zăpadă și picături de apă pe covor. În fundul sertarului de jos era ultima sa sticlă de bere. Scoase dopul cu dinții, turnă jumătate într-un pahar și i-l întinse lui Gavallan.

- Sănătate! spuse bînd din sticlă și se așeză pe canapea.

- Sănătate!

- Cine e cu noi, Andy?

- Scrag. Nu știu încă despre restul flăcăilor lui, dar o să aflu mîine. Mac vine cu un plan și un orar, un plan în trei faze, acoperitor, care-i plin de găuri, dar e posibil. Să zicem că e posibil. Cum rămîne cu tine și cu băieții tăi?

- Care-i planul lui Mac?

Gavallan îi spuse.

- Ai dreptate, Andy, e plin de găuri.

- Dacă ai vrea s-o ștergi, cum ai face-o tu, văzînd de-aici? Ai cea mai lungă distanță de străbătut.

Starke se duse pînă la harta de zbor de pe perete și trasă o linie care pleca de la Kowiss, traversînd cîteva mile în Golf, pînă la o sondă.

- Sonda asta se cheamă Flotsam; unul dintre clienții obișnuiți, spuse, și Gavallan observă cît de încordată îi devenise vocea. Ne trebuie cam douăzeci de minute ca să atingem coasta și alte zece ca să ajungem pînă la sondă. Aș ascunde combustibil pe țărm, lîngă locul ăsta. Cred că s-ar putea face fără să provoace prea multă suspiciune, nu sunt decît dune de nisip și nici un fel de așezare pe kilometri de jur împrejur și mulți dintre noi obișnuiam să facem picnicuri aici. O aterizare de urgență ca să verificăm echipamentul de amerizare înainte de a ieși în

larg n-ar trebui să deranjeze prea tare radarul, deşi se fac din zi în zi mai răi. Va trebui să pitim două butoaie de două sute de litri de fiecare elicopter ca să putem trece peste Golf şi va trebui să realimentăm în zbor cu mîna.

Se lăsase înserarea. Ferestrele dădeau către pistă şi, dincolo de ea, către baza militară aeriană. Avionul era parcat pe platou, aşteptînd să sosească un camion cu combustibil. Gărzi Verzi oficiale nervoase îl înconjurau. Cu aprobarea prioritară pentru drumul mai departe către Al Shargaz, realimentarea nu era cu adevărat necesară, dar Gavallan îi ceruse lui John Hogg să o solicite oricum, ca să-i lase mai mult timp de vorbit cu Starke. Ceilalţi doi pasageri, Arberry şi Dibble, trimişi în concediu după fuga lor de la Tabriz, stăteau înghesuiţi între o încărcătură completă de lăzi şi piese ambalate la iuţeală pe care scria-n engleză şi farsi: "Pentru reparaţii imediate şi returnare la Teheran". Nu li se îngăduise să coboare nici măcar ca să-şi dezmorţească picioarele. Piloţilor li se permisese doar timpul necesar pentru o verificare rapidă la sol şi supravegherea realimentării cînd avea să sosească cisterna.

- Te-ai îndrepta către Kuweit? întrebă Gavallan, întrerupînd tăcerea.

- Sigur, Kuweitul este cea mai bună şansă a noastră, Andy! Va trebui să realimentăm în Kuweit şi-apoi s-o luăm în josul coastei către Al Shargaz. Dacă ar fi după mine, cred că aş stoca şi mai mult combustibil, pentru orice eventualitate.

Arătă o pată măruntă - o insulă în largul ţărmului Arabiei Saudite.

- Aici ar fi bine. E mai bine să ne menţinem în afara ţărmurilor saudiţilor. Nu ştim ce-o să facă.

Privi scîrbit la tot acel traseu lung.

- Insula se numeşte Jellet, Broasca, pentru că seamănă cu aşa ceva. Nici un fel de locuinţe, nimic, dar se pescuieşte grozav. Manuela şi cu mine am fost acolo o dată sau de două ori pe cînd eram în Bahrain. Am să duc combustibil acolo.

Îşi scoase şapca şi-şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte, apoi şi-o puse din nou pe cap. Obrazul îi era mai tras şi mai obosit ca de obicei, toate zborurile fiind mai obositoare ca pînă atunci, mereu anulate, apoi aprobate şi din nou anulate, Esvandiary mai împuţit ca niciodată, toată lumea nervoasă şi iritabilă, nici un fel de scrisori sau legătură cu cei de acasă de săptămîni. Cea mai mare parte a oamenilor săi, inclusiv el, trebuiau de mult să plece în concediu şi să fie înlocuiţi. Apoi se adăugase problema personalului ce venea de la Zagros Trei şi a aparatelor şi ce aveau să facă cu trupul lui Jordon Porcărie, cînd avea să ajungă a doua zi. Fusese prima întrebare a lui Starke cînd ieşise să-l întîmpine pe Gavallan lîngă scările avionului.

- Am problema în mînă, Duke, spusese greoi Gavallan, îngheţat de vîntul de zece noduri. Am permisiunea ATC ca aviomul să se întoarcă mîine şi va duce cadavrul. O să-l trimit înapoi în Anglia cu primul zbor. Groaznic! Am să vorbesc cu soţia lui imediat ce-ajung şi-am să fac tot ce pot. Împuţit ghinion.

- Slavă domnului că tînărul Scot e *okay*, nu?

- Da. Împuţită treabă că a trebuit să fie cineva rănit. Împuţită!

Ce-ar fi dac-ar fi fost cadavrul şi sicriul lui Scot? se gîndise iarăşi Gavallan, întrebare care nu-l părăsise pînă atunci. Ce-ar fi dacă ar fi fost Scot? Ai putea la fel de uşor să respingi probabilitatea unei crime? Nu, desigur că nu.

Tot ce poți să faci de data asta e să-ți binecuvîntezi norocul și să acționezi cît mai eficient.

- Curios, Teheran ATC și *komitehul* de la aeroport erau la fel de uimiți ca și mine și foarte săritori. Hai să mergem să stăm de vorbă. Nu prea am mult timp. Aici sunt niște scrisori pentru o parte din băieți și una de la Manuela. Ea e bine. A spus să nu-ți faci griji. Copiii sunt bine și vor să rămînă în Texas. Ai tăi de-acasă sunt și ei bine, mi-a spus să-ți zic imediat ce te văd.

Apoi Gavallan îi livrase bomba cu cele șase zile și mintea lui Starke era acum ca în ceață.

- Cu păsărelele de la Zagros aici, o să avem trei '212, un Alouette și trei '206, plus o încărcătură de piese, nouă piloți, inclusiv Tom Lochart și Jean-Luc și o duzină de mecanici. De departe prea mulți pentru o glumă ca "Vîrtejul", Andy!

- Știu!

Gavallan privi afară pe fereastră. Camionul-cisternă se tîra în lungul avionului și-l văzu pe Johnny Hogg coborînd treptele.

- Cît timp o să ia realimentarea?

- Dacă Johnny nu-i grăbește, trei sferturi de oră pe puțin.

- Nu-i prea multă vreme să punem la cale un plan.

Gavallan privi din nou harta.

- Dar, de fapt, niciodată n-ar fi de-ajuns timp. Mai e vreo sondă închisă în apropiere de locul ăla gol?

- Duzini. Sunt duzini, părăsite cu ușile sudate, așa cum le-au lăsat greviștii cu luni în urmă. E-o nebunie, nu? De ce?

- Scrag a spus că una dintre ele ar putea fi un punct ideal să stocăm benzină și să realimentăm.

Starke se încruntă.

- Nu în zona noastră, Andy! El are niște platforme mari. Ale noastre sunt niște aşchii, cele mai multe. N-avem nici una care ar putea ţine mai mult de un elicopter odată şi suntem siguri ca dracu că nimeni n-o să vrea să aştepte în jur. Ce-a zis bătrînul Scrag?

Gavallan îi spuse.

- Crezi c-o s-ajungă să-l vadă pe Rudi?

- A spus că în următoarele cîteva zile. Nu mai pot să aştept atît de mult. Ai putea găsi o scuză ca să te duci pînă la Bandar-e Delam?

Ochii lui Starke se îngustară.

- Dacă am putea să trimitem cîteva dintre aparatele noastre acolo... Să zicem că le distribuim. Ar fi mai bine să-i spunem lui Barosanu' că le-am împrumutat pentru o săptămînă. Am putea chiar să obţinem niște aprobări din cînd în cînd, cît vreme nemernicul e plecat.

- Nu mai putem să activăm prea multă vreme în Iran. Săracul Jordan, n-ar fi trebuit să se întîmple ce s-a întîmplat şi-mi pare al dracului de rău că n-am ordonat evacuarea cu săptămîni în urmă. Al dracului de rău!

- Ce i s-a întîmplat lui n-a fost vina ta, Andy!

- Într-un fel este. În orice caz va trebui s-o ştergem. Cu sau fără aparate. Va trebui să încercăm să salvăm ce se poate, fără să mai primejduim oamenii.

- Orice ghidușie încercăm o să fie al dracului de riscantă, Andy!

Vocea lui Starke era blîndă.

- Ştiu. Aş vrea ca tu să-i întrebi pe băieţi dacă ar vrea să ia parte la "Virtej".

- N-avem cum să scoatem toate aparatele noastre. Nu se poate.

- Ştiu. Deci îţi propun să ne concentrăm numai pe '212.

Starke îl privi curios.

- Mac a fost de acord. Ai putea să-ți scoți de aici cele trei '212?

Starke se gîndi o vreme.

- Două, maximum, dacă aș putea să mă descurc. Avem nevoie de doi piloți, cu... să zicem un mecanic de elicopter pentru urgență și cineva care să se ocupe de butoaiele de rezervă pentru alimentarea în zbor. Asta ar fi minimum. O să fie riscant, dar dacă avem noroc...

Fluieră.

- Dacă am putea să-i trimitem celălalt '212 lui Rudi, la Bandar-e Delam... sigur, de ce dracu' nu? Am să-i spun lui Barosanu' că l-am împrumutat pentru zece zile. Ai putea să-mi trimiți un telex de confirmare, cerînd transferul. Dar, la dracu' Andy, tot mai avem trei piloți aici și...

Interfonul bazei sună.

- Drace! spuse iritat, ridicîndu-se în picioare și ducîndu-se să vadă ce e. Sunt atît de obișnuit ca telefoanele să nu meargă că, de fiecare dată cînd sună unul dintre ele, tresar ca o pisică speriată așteptînd ziua de apoi... Alo, aici Starke! Da,...

Gavallan îl privea - înalt, suplu, și atît de puternic. Aș vrea să fiu la fel de puternic, își spuse.

- A, mulțumesc, spunea Starke. *Okay*, desigur! Mulțumesc, sergent! Cine?... Desigur. Dă-mi-l!

Gavallan observă schimbarea din glas și-și spori atenția.

- Bună seara!... Nu, nu putem, nu acum. Nu! Nu putem. Nu acum, suntem ocupați! Puse receptorul jos, murmurînd o înjurătură. Barosanu' vrea să stea de vorbă cu noi. Împuțitul! "Vreau să veniți amîndoi în biroul meu, imediat".

Luă o gură de bere și se simți mai bine.

- Era Wazari, din turn; a raportat că ultima dintre păsărelele noastre abia a aterizat.

- Cine?

- Tăticu' Kelly. A făcut un drum până la Flotsam. A dus cîțiva găzari de la sondă la sondă. Acolo muncesc toți de dau în brînci, cu excepția grăsanilor din *komiteh* care sunt mult mai preocupați de rugăciuni și tribunale ad-hoc decît de pompat petrol.

Se cutremură.

- Ascultă ce-ți spun, Andy, *komitehurile* astea sunt sponsorizate de Satana.

Gavallan reținu expresia, dar nu spuse nimic.

- Da, Azadeh era cît pe-aci să fie ucisă. Cu pietre!

- Ce?

Gavallan îi povesti ce se întîmplase în sat și despre fuga ei de acolo.

- Încă nu știm unde dracu' e bătrînul Erikki. Am vorbit cu ea înainte de a pleca și era ca dusă. Da, cam ăsta e cuvîntul. Încă nu trecuse de starea de șoc.

Fața lui Starke se întunecă și mai mult. Cu un efort își înăbuși mînia.

- Să zicem că putem scoate toate '212 afară. Cum rămîne cu băieții? Mai avem încă trei piloți și poate zece mecanici de scos înainte de a face mișcarea. Ce facem cu ei? Și ce facem cu toate piesele?

- O să lăsăm trei '206 și Alouette.

- Și ce facem cu toate lucrurile din casă, mărunțișurile, și conturile din bancă, apartamentele din Teheran și toate lucrurile băieților? Drace, nu numai ale noastre, ci ale tuturor băieților pe care-i luăm în exod? Dacă o ștergem, totul o să fie pierdut. Totul!

- Compania o să acopere pierderile. Nu pot să le dau înapoi lucrurile, dar o să plătim tot ce era în cont şi-o să acoperim restul. Mai toate sunt la minimum, căci mai toţi dintre voi vă ţineţi fondurile în Anglia şi le scoateţi cînd aveţi nevoie. În ultimele cîteva luni, şi de cînd au intrat băncile în grevă, noi creditäm toate plăţile şi indemnizaţiile de la Aberdeen. O să plătim ca să înlocuim mobila şi lucrurile personale. Mi se pare că oricum nu putem să scoatem cea mai mare parte a lucrurilor: porturile sunt încă blocate, practic nu sunt camionagii, căile ferate nu funcţionează, transportul aerian e aproape inexistent. Toţi or să fie despăgubiţi.

Starke dădu încet din cap. Scurse ultima picătură de bere din sticlă.

- Chiar dacă scoatem aparatele ai să intri la apă.

Gavallan spuse răbdător:

- Nu. Fă socoteala: fiecare '212 valorează un milion de dolari americani, fiecare '206 o sută cincizeci de mii şi un Alouette cinci sute douăzeci de mii. Avem douăsprezece '212 în Iran. Dacă putem să le scoatem, o să fie *okay*, încă rămînem în afaceri şi pot să absorb pierderile din Iran. Chit pe chit. Cererile cresc în fiecare zi şi douăsprezece '212 or să ne ţină pe picioare. Orice piesă de schimb putem scoate de-aici o să reprezinte cîştigul. Din nou ne-am putea concentra numai asupra pieselor de '212. Cu aparatele noastre rămînem în afaceri.

Încercă să-şi păstreze încrederea, dar se topea încetul cu încetul. Atît de multe obstacole de trecut, munţi de escaladat, hopuri de sărit. Da. Dar nu uita că un drum de zece mii de leghe începe cu un pas. Fii puţin chinez, îşi spuse. Aminteşte-ţi copilăria din Shanghai şi

bătrîna doică Ah Soong şi cum te-a învăţat despre *joss* - în parte noroc, în parte *karma*.

- *Joss* e *joss*, tinere stăpîn, bun sau rău. Cîteodată poţi să te rogi pentru'un *joss* bun şi să-l obţii, alteori nu. Dar *ayeeyah*, nu te încrede în zei prea mult! Zeii sunt ca oamenii. Dorm, se duc la masă, se îmbată, uită ce trebuie să facă, mint şi promit şi mint din nou. Roagă-te cui vrei, dar nu te lăsa în grija zeilor, numai a ta şi-a familiei, şi-atunci bazează-te numai pe dumneata. Aminteşte-ţi că zeilor nu le plac oamenii, tinere stăpîn, pentru că oamenii le reamintesc de ei înşişi.

- Desigur c-o să-i scoatem pe băieţi de-aici, pînă la ultimul. Între timp ai vrea să întrebi dacă se oferă cineva voluntar să piloteze cele două păsărele ale tale dacă... dacă apăs butonul cu "Vîrtejul"?

Starke se uită din nou la hartă, apoi spuse:

- Sigur. O să fiu eu şi fie Freddy, fie Tăticu' Kelly. Celălalt poate să ducă elicopterul la Rudi şi să se alăture grupului lui. Ei n-au atît de mult de mers. Zîmbi strîmb. *Okay*?

- Mulţumesc, spuse Gavallan, simţindu-se foarte bine în sinea lui. Mulţumesc. Ai vorbit de "Vîrtej" cu Tom Lochart, cînd a venit aici?

- Da, a spus să nu-l punem la socoteală, Andy!

- Oh!

Buna dispoziţie i se topi.

- Deci asta e. Dacă rămînem numai noi, nu putem merge mai departe.

- Merge, Andy! Fie că-i place, fie că nu, spuse Starke compătimitor. E obligat - cu sau fără Şeherazada, asta-i partea cea rea. Cu sau fără. Nu poate să scape de umbra acestui HBC, Valik şi Isfahan.

După un moment, Gavallan spuse:

- Cred că ai dreptate. Destul de necinstit, nu-i aşa?

- Da. Tom e băiat bun, o să înţeleagă pînă la urmă. Nu sunt atît de sigur în privinţa Şeherazadei. Mac şi cu mine o să încercăm să vorbim cu ea. Am fost la ea acasă şi am bătut zece minute. Nici un răspuns. Mac a fost şi ieri. Poate că pur şi simplu nu răspund la uşă.

- Nu-i felul de-a fi al iranienilor.

Starke îşi scoase jacheta de zbor şi o atîrnă în cui, pe micul coridor de la intrare.

- Imediat ce se întoarce mîine Tom, dac-o să mai rămînă suficientă lumină, am să-l trimit la Teheran. Cel mai tîrziu luni dimineaţă. Vroiam s-o lămuresc cu Mac la noapte, la discuţia noastră obişnuită.

- Bună idee!

Gavallan trecu la următoarea problemă.

- Zău dacă ştiu ce să fac şi cu Erikki! Am vorbit cu Talbot şi-a zis c-o să vadă ce poate să facă, şi-apoi am fost la Ambasada Finlandeză şi-am vorbit cu un prim-secretar numit Tollonen şi i-am spus şi lui. Părea foarte îngrijorat şi la fel de neputincios. "Asta-i o ţară cam sălbatică, iar graniţa e incontrolabilă la fel ca şi revoltele, insurecţiile şi luptele ce se mai desfăşoară acolo. Dacă e vîrît KGB-ul..." A lăsat-o în aer, Duke! Pur şi simplu! "Dacă e vîrît KGB-ul..."

- Cum e cu Azadeh? N-ar putea tăticul ei, Hanul, să ne ajute?

- Se pare că a fost un mare scandal. Era foarte tulburată. Am rugat-o să lase naibii documentele iraniene şi să se urce în avion şi să-l aştepte pe Erikki la Al Shargaz. Dar parcă am vorbit la pereţi. Nu se mişcă pînă nu apare Erikki. I-am arătat că Hanul face legea cum vrea. Poate să trimită pînă la Teheran după ea şi s-o răpească, dacă vrea. A zis *Insha'Allah*.

- Erikki o să scape teafăr. Fac pariu. Străvechii lui zei o să-l păzească.

Starke era foarte încrezător.

- Să sperăm.

Gavallan își păstrase scurta pe el. Chiar și așa îi era foarte frig. Pe fereastră putea vedea operațiunea de realimentare continuînd.

- Ce-ai zice de o ceașcă înainte de plecare?

- Sigur.

Starke intră în bucătărie. Deasupra chiuvetei se afla o oglindă, iar deasupra aragazului, în partea opusă, o veche și uzată cusătură de mînă montată într-o ramă, pe care un prieten din Falls Church i-o dăduse lui Manuela ca dar de nuntă: "La dracu' cu bucătăreala". Zîmbi cînd își amintise cum o primiseră, apoi îl observă în oglindă pe Gavallan privind întunecat harta.

E-o nebunie, își zise, să tot numeri zilele și elicopterele! Cum dracu o s-o ștergem din bază și încă să rămînem întregi? Pentru că Andy are dreptate, într-un fel sau altul am terminat-o aici. Mi-am pierdut mințile că m-am oferit voluntar. Dar ce dracu', nu poți să ceri asta unuia dintre băieți dacă n-o faci și tu. Da, dar...

La ușa din față se auzi o ciocănitură și se deschise imediat. Freddy Ayre îi spuse în șoaptă:

- Barosanu' vine încoace cu cineva din Gărzile Verzi.

- Intră, Freddy, și închide ușa, spuse Starke.

Așteptară în tăcere. Un ciocănit poruncitor. Deschise ușa, văzu zîmbetul batjocoritor și arogant al lui Esvandiary, recunoscînd îndată pe tînărul din Gărzile Verzi ca pe unul dintre oamenii *mullahului* Hussain și de asemenea membru al *komitehului* în fața căruia se prezentase.

- *Salaam*! spuse politicos.

- *Salaam, aga!* spuse tînărul cu ochelari cu lentile groase, crăpate, haine zdrențuite și un M16, zîmbind timid.

Pe neașteptate, Starke nu mai putu răbda și se auzi spunînd:

- Domnule Gavallan, cred că-l cunoașteți pe Barosanu'.

- Numele meu e Esvandiary, *domnul* Esvandiary, spuse bărbatul furios. De cîte ori trebuie să ți se spună?! Gavallan, ar fi de mare folos pentru lucrările voastre de aici dacă ai scăpa de omul ăsta mai înainte să-l aruncăm noi afară ca pe un indezirabil!

Gavallan roși în fața grosolăniei.

- Haide, stai puțin, căpitanul Starke e cel mai bun căpitan...

- Ești Barosanu' și ticălos, explodă Starke strîngînd pumnii, dintr-o dată atît de primejdios încît Ayre și Gavallan tresăriră surprinși, Esvandiary se trase un pas înapoi, iar tînărul din Gărzile Verzi rămase cu gura căscată. Ai fost întotdeauna Barosanul și-am să-ți spun Esvandiary sau orice alt afurisit de nume vrei, dacă nu i-ai fi făcut ce i-ai făcut *căpitanului* Ayre. Ești un ticălos fricos și ai nevoie de o lecție și mai înainte de a îmbătrîni prea mult, o s-o capeți.

- Am să te chem înaintea *komitehului*, mîine!

- Ești un fricos, mîncător de balegă de cămilă, așa că șterge-o și scoate-o pe partea ailaltă!

Disprețuitor, Starke se întoarse către tînărul din Gărzile Verzi care rămăsese cu gura căscată la el și, fără să șovăie o clipă, trecu pe farsi cu un glas politicos și plin de respect:

- Excelență, am spus acestui cîine, arătă disprețuitor cu degetul mare peste umăr către Esvandiary, că-i un mîncător de balegă de cămilă fără curaj, că are nevoie de

bărbaţi cu arme ca să-l apere în timp ce ordonă altor *bărbaţi* să bată şi să ameninţe membri neînarmaţi şi paşnici ai tribului meu, nesocotind legile, care nu o să...

Sufocîndu-se de mînie, Esvandiary încercă să-l întrerupă, dar Starke nu-l băgă în seamă.

-...Care n-o să aibă curajul să stea în faţa mea ca bărbat - cu cuţitul, cu sabia, cu puşca sau cu pumnii - după obiceiul beduinilor, ca să îndeplinim o răzbunare de sînge, şi după obiceiul meu, de asemenea.

- Răzbunare de sînge? Ai înnebunit! În numele lui Allah, ce răzbunare de sînge? Răzbunările de sînge sunt împotriva legii! strigă Esvandiary şi continuă să zbiere în farsi.

Gavallan şi Andy îi priveau neajutoraţi, neînţelegînd farsi şi complet descumpăniţi de izbucnirea lui Starke. Dar tînărul din Gărzile Verzi îşi astupă urechile la cele spuse de Esvandiary, apoi ridică mîna, încă uimit de Starke şi cunoştinţele lui, ba chiar invidios.

- Vă rog, Excelenţă Esvandiary! spuse el, cu ochii măriţi de grosimea lentilelor vechi şi crăpate, şi cînd fu linişte i se adresă lui Starke: Cereţi străvechiul drept al răzbunării de sînge împotriva acestui om?

Starke îşi simţea inima bătînd şi se auzi spunînd "da" cu glas ferm, ştiind că e un joc primejdios, dar trebuia să-şi asume riscul.

- Dar cum poate un necredincios să ceară un astfel de drept? spuse furios Esvandiary. Aici nu e deşertul saudit, legile noastre nu îngăduie...

- Cer acest drept!

- Voia lui Allah! spuse tînărul revoluţionar şi privi către Esvandiary. Poate că acest om nu este un necredin-

cios! Nu cu adevărat. Acest om poate să ceară ce dorește, Excelență!

- Ai înnebunit? Sigur că e un necredincios. Și nu știi că răzbunările de sînge sunt împotriva legii? Tu, prostule, e împotriva legii! E...

- Nu ești *mullah*! spuse tînărul înfuriindu-se. Nu ești *mullah* ca să spui ce e lege și ce nu este! Taci din gură! Nu sunt un țăran analfabet, știu să scriu și să citesc și sunt membru al *komitehului*, pus să păstrez pacea aici și acum tu amenințiaceastă pace!

Se uită încruntat la Esvandiary care se trase înapoi încă o dată.

- Am să întreb *komitehul* și pe *mullahul* Hussain, îi spuse lui Starke. Nu prea ai șanse ca ei să încuviințeze, dar cum o vrea Allah! Sunt de acord că legea e lege și că un bărbat n-are nevoie de alți bărbați cu arme ca să bată nevinovați neînarmați, nesocotind legea ori chiar ca să pedepsească răul, oricare rău, ci numai puterea dată de Allah. Te las în grija lui Allah!

Se întoarse să plece.

- Un moment, *aga!* spuse Starke.

Se întinse și luă o pufoaică de schimb care atîrna de un cîrlig lîngă ușa încă deschisă.

- Uite, spuse întinzîndu-i-o, vă rog primiți acest mic dar.

- E cu neputință! spuse tînărul cu ochii mari și plini de dorință.

- Vă rog, Excelență! Este atît de neînsemnat, că nici nu poate fi remarcat.

Esvandiary începu să spună ceva, dar se opri cînd tînărul îl privi încruntat peste umăr, apoi își îndreptă din nou atenția către Starke.

- N-aș putea primi... E atît de scumpă și ar fi cu neputință s-o accept de la Excelența voastră!

- Vă rog, spuse Starke răbdător, continuînd formalitățile și în cele din urmă îi ținu haina tinărului ca acesta s-o poată îmbrăca.

- Bine, dacă insistați, spuse tinărul prefăcîndu-se convins.

Îi dădu lui Ayre carabina și își puse pufoaica pe el - ceilalți neștiind prea bine ce se întîmpla, cu excepția lui Esvandiary care privea și aștepta, jurînd răzbunare.

- E minunată, spuse tinărul, trăgîndu-i fermoarul pînă sus, simțindu-se încălzit pentru prima dată de multe luni.

N-avusese niciodată pînă atunci o asemenea haină.

- Mulțumesc, aga!

Văzu privirea de pe chipul lui Esvandiary și dezgustul pentru el crescu. Nu primea oare un peșcheș, așa cum era dreptul său?

- Am să încerc să conving *komitehul* să vă acorde dreptul pe care Excelența voastră îl cere, spuse, apoi ieși mulțumit în lumina înserării.

Starke se răsuci brusc către Esvandiary.

- Și-acum, ce dracu' vrei?

- Multe din licențele piloților și vizele de rezidență sunt expirate și...

- Nici o licență englezească sau americană nu e expirată, numai cele iraniene, și astea sunt automat valabile dacă celelalte sunt *okay*. Sigur că sunt expirate. N-au fost închise luni de zile birourile voastre? Scoate-ți capul din bălegar!

Esvandiary se roși ca focul și în clipa în care se porni să răspundă, Starke se întoarse cu spatele, uitîndu-se la Gavallan pentru prima dată.

- E limpede, e cu neputință să mai lucrăm aici, domnule Gavallan. Ați văzut chiar dumneavoastră, suntem mereu hărțuiți. Freddy, aici de față, a fost bătut, se trece mereu peste hotărîrile noastre și e cu neputință să mai lucrăm în porcăria asta. Cred c-ar trebui să-nchideți baza pentru cîteva luni. Imediat, adăugă.

Gavallan înțelese dintr-o dată.

- Sunt de acord, spuse, preluînd inițiativa.

Starke oftă ușurat, trecu pe lîngă el și se așeză cu prefăcută supărare, dar cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

- Închid acum baza. O să trimitem toate elicopterele și personalul nostru în altă parte! Freddy, ia cinci oameni dintre cei care trebuie să plece în concediu și urcă-i acum la bordul avionului, cu tot bagajul. Chiar acum...

- Nu poți să închizi baza! lătră Esvandiary. Nu poți!

- E închisă! Pe Dumnezeul meu! spuse Gavallan, străduindu-se să se înfurie cît mai mult. Sunt aparatele mele și personalul meu și n-o să mai îndurăm toată hărțuiala și bătăile. Freddy, cine trebuia să plece?

Alb, Ayre începu să înșire nume și Esvandiary rămase interzis.

Închiderea bazei nu-i convenea deloc. Ministrul Ali Kia trebuia să vină în vizită marți și el se pregătea să-i ofere un peșcheș extraordinar. Dacă baza era închisă, asta avea să-i năruie toate planurile.

- Nu poți să iei elicopterele noastre, din zona asta, fără aprobarea mea! spuse. Sunt proprietate iraniană.

- Sunt proprietatea societății mixte, cînd o să fie achitate! strigă la rîndul lui Gavallan, foarte impozant în mînia lui.

- O să mă plîng autorităților pentru imixtiune în ordinul direct al *Imamului* de-a aduce producția înapoi

la normal. Sigur că da! Ţi se interzice să închizi baza! O să cer *komitehului* să-l arunce pe Starke în închisoare pentru rebeliune...

- Fleacuri. Starke, îţi ordon să închizi baza. Barosanule, se pare că uiţi că avem legături sus-puse. Am să mă plîng direct ministrului Ali Kia! Acum el e consilierul Consiliului nostru de Conducere şi-o să se ocupe el de tine şi de *IranOil*.

Esvandiary icni.

- Ministrul Kia e, este... e în Consiliu?

- Da, este.

Pentru o fracţiune de secundă, Gavallan fu descumpănit. Folosise numele lui Kia ca singurul pe care-l ştia în guvernul actual şi rămase uimit de impactul pe care-l avea asupra lui Esvandiary. Dar, străduindu-se să nu arate urmă de şovăială, continuă să cîştige avantaj.

- Bunul meu prieten Ali Kia o să se ocupe de toate astea! Şi de tine! Eşti un trădător al Iranului! Freddy, urcă cinci oameni la bordul avionului, chiar acum. Şi... Starke, trimite toate aparatele pe care le avem la Bandar-e Delam, la prima rază de soare.

- Da, domnule!

- Aşteaptă! spuse Esvandiary văzîndu-şi planurile ruinate. Nu-i nevoie să închideţi baza, domnule Gavallan. S-ar putea să fi fost neînţelegeri... Multe din pricina lui Petrofi şi a acelui om, Zataki. Nu sunt vinovat pentru bătaia aia. Nu am fost eu...

Se străduí să capete o nuanţă rezonabilă în glas, dar în sinea lui ar fi vrut să strige de furie şi să-i trimită pe toţi la închisoare, biciuiţi şi ţipînd după îndurare - pe care n-ar fi primit-o niciodată.

- N-aveţi motiv să închideţi baza, domnule Gavallan. Zborurile pot continua normal.

- E închisă! spuse imperios Gavallan, trăgînd cu coada ochiului la Starke după alte idei. Oricît n-aş fi de acord cu asta.

- Da, domnule, aveţi dreptate.

Starke era foarte respectuos.

- Desigur că puteţi închide baza. Putem redistribui elicopterele, sau să le punem la păstrare. Bandar-e Delam are nevoie imediat de un '212 pentru contractul *Iran-Toda*. Am putea să le trimitem unul de-al nostru şi să le închidem pe celelalte.

Esvandiary interveni imediat:

- Domnule Gavallan, lucrurile revin la normal pe zi ce trece. Revoluţia e victorioasă şi s-a sfîrşit, *Imamul* a preluat puterea, *komitehurile* or să dispară curînd... Or să fie toate contractele *Guerney* de deservit - un număr dublu de '212. Cît despre reînnoirea licenţelor expirate, *Insha'Allah*! O să aşteptăm treizeci de zile. Nu-i nevoie să opriţi zborurile. Nu trebuie să vă grăbiţi, domnule Gavallan, aţi fost la baza asta de multă vreme, aveţi multe investiţii aici...

- Ştiu care sunt investiţiile noastre! se răsti Gavallan, de data asta furios într-adevăr, urînd milogeala. Foarte bine, căpitane Starke, am să-ţi urmez sfatul şi, pe Allah şi pe Dumnezeu, ar fi bine să ai dreptate! Uite, pune doi oameni în avion în noaptea asta, or să fie schimbaţi săptămîna viitoare. Trimite un '212 la Bandar-e Delam mîine. Pentru cîtă vreme e împrumutul?

- Şase zile, *sir*. Se întoarce sîmbăta următoare.

- Se întoarce dacă situaţia de-aici se îmbunătăţeşte!

- '212 este al nostru. Face parte din echipamentul acestei baze, domnule Gavallan, se corectă imediat Es-

vandiary. Îl avem trecut în documentele noastre. Va trebui să se-ntoarcă. Cît despre personal, regula spune că mai întîi sosesc piloţii şi mecanicii de schimb ca să-i înlocuiască pe cei care pleacă...

- Atunci o să schimbăm regula, domnule Esvandiary, sau închid baza acum, spuse scurt Gavallan. Starke, urcă doi oameni la noapte în avion şi restul în zborul de marţi şi laşi aici doar minimum de personal necesar şi-o să trimitem aparatul înapoi, cu toată echipa, vineri, dacă situaţia o să revină la normal.

Starke observă că Esvandiary stătea gata să izbucnească din nou, aşa că spuse dintr-o suflare:

- N-avem voie să zburăm de Ziua Sfîntă, *sir*. Echipa va trebui să se întoarcă sîmbătă dimineaţă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Esvandiary.

- Nu eşti de acord?

Esvandiary simţea că o să explodeze, furia adunată aproape covîrşindu-i hotărîrea.

- Dacă... dacă-ţi ceri... dacă-ţi ceri iertare pentru cuvintele urîte şi purtările proaste!

Urmă o tăcere îndelungată. Uşa rămăsese deschisă, camera era friguroasă, dar Starke simţi sudoarea pe spate. Îşi cîntări răspunsul. Obţinuseră atît de mult... Dacă "Vîrtejul" avea să pornească... Dar Esvandiary nu era prost şi o retragere prea grăbită avea să-l facă suspicios, iar un refuz ar putea să primejduiască ceea ce cîştigase.

- Nu-ţi cer iertare pentru nimic. Dar pe viitor am să-ţi spun domnule Esvandiary, spuse.

Fără un cuvînt, Esvandiary se întoarse pe călcîie şi ieşi ca o furtună. Starke închise uşa, simţindu-şi cămaşa, pe sub pulover, lipită de piele, udă leoarcă.

- Ce dracu' au fost toate astea, Duke? se repezi Ayre furios. V-aţi pierdut minţile?

- Doar o clipă, Freddy, interveni Gavallan. Duke, o să ţină chestia asta cu Barosanu'?

- Eu... Nu ştiu, spuse Starke aşezîndu-se jos, cu genunchii tremurînd. Iisuse!

- Dacă ţine... dacă ţine... Duke, ai fost magnific! A fost o idee strălucită! Strălucită!

- Tu ai prins mingea, Andy! Tu ai marcat - dacă am marcat!

Gavallan îşi şterse sudoarea din sprîncene. Începu să-i explice lui Ayre, întrerupîndu-se cînd sună telefonul.

- Alo, aici e Starke. Sigur, stai aşa! Andy, e turnul. McIver te cheamă la emiţător. Wazari întreabă dacă vrei să te duci acolo imediat sau să-l chemi mai tîrziu. McIver spune să-ţi transmită că are un mesaj de la un tip numit Avisyard.

În camera de control, Gavallan atinse butonul emiţătorului, aproape bolnav de îngrijorare, Wazari şi un alt membru al Gărzilor Verzi, care vorbea engleza, urmărindu-l atenţi.

- Da, căpitane McIver.

- Bună seara, domnule Gavallan! Mă bucur că v-am prins. Vocea lui McIver era acoperită de paraziţi şi prudentă. Cum mă auziţi?

- Trei pe cinci, căpitane McIver. Dă-i drumul!

- Am primit chiar acum un telex de la Liz Chen. Spune: "Vă rog transmiteţi-i domnului Gavallan următorul telex, datat 15 februarie, abia sosit. 'Cererea voastră este aprobată. (Semnat) Masson Avisyard'. O copie a fost trimitsă la Al Shargaz". Sfîrşitul mesajului.

Pentru moment lui Gavallan nu-i veni să-şi creadă urechilor.

- Aprobat?

- Da, repet: "Cererea voastră este aprobată". Textul e semnat "Masson Avisyard". Ce trebuie să răspund?

Gavallan se străduia din răsputeri să-şi ascundă strălucirea de bucurie de pe chip. Masson era numele prietenului său de la biroul de Înregistrare a Aparatelor de Zbor din Londra, iar cererea era de a trece toate elicopterele lor din Iran înapoi sub înregistrare britanică.

- Confirmă doar, căpitane McIver. Putem să continuăm după cum a fost stabilit. Da, sunt de acord. Plec peste cîteva minute. Mai e şi altceva?

- Nu, pînă una alta, doar rutină. Am să-l informez pe căpitanul Starke de toate problemele la zi, în noaptea asta, la ora potrivită. Mă bucur de Masson. Zbor plăcut!

- Mulţumesc, Mac, şi ţie!

Gavallan apăsă butonul şi înmînă microfonul tînărului Wazari. Observase vînătăile, nasul spart şi că o parte dintre dinţi lipseau, dar nu spuse nimic. Ce era de spus?

- Mulţumesc, sergent!

Wazari făcu un semn spre fereastră, către platoul de sub ei, unde echipa de realimentare începuse să înfăşoare furtunul cel lung.

- S-a făcut plinul... se opri brusc înainte de-a pronunţa automat cuvîntul *sir*. Nu avem, ă... n-avem nici un fel de lumini pentru piste, aşa că e cel mai bine să urcaţi la bord cît mai repede.

- Mulţumesc!

Gavallan simţea că pluteşte în timp ce se îndrepta spre scări. Emiţătorul bazei trosni, intrînd în funcţiune.

- Aici comandantul bazei. Daţi-mi-l pe domnul Gavallan.

Wazari apăsă imediat butonul emiţătorului.

- Da, domnule!

Îi dădu microfonul lui Gavallan, a cărui atenție se incordă din nou.

- E maiorul... iertați-mă, acum e colonel, colonelul Changhiz.

- Da, colonele! Andrew Gavallan.

- Străinilor le este interzis să folosească emițătorul pentru mesaje codificate. Cine e Masson Avisyard?

- Un inginer proiectant, spuse Gavallan.

Era primul gînd care-i trecuse prin minte. Ai grijă, ticălosul e deștept!

- Sigur că nu-ncercam să...

- Care a fost cererea și cine este...

Urmă o pauză scurtă și o voce înfundată:

- Cine e Liz Chen?

- Liz Chen e secretara mea, domnule colonel. Cererea mea a fost să...

Să ce? îi veni să strige. Apoi, dintr-o dată, răspunsul îi apăru limpede în minte.

-...să confirme rearanjarea configurației de șase rînduri de cîte două locuri de fiecare parte a culoarului unui nou elicopter, X63. Constructorii vor o configurație diferită, dar inginerii noștri cred că acest șase pe patru va îmbunătăți siguranța zborului și ar asigura o ieșire mult mai rapidă în caz de urgență. Ar economisi de asemenea bani și...

- Da, foarte bine, îl întrerupse colonelul supărat. Repet, emițătorul nu trebuie folosit decît cu aprobare prealabilă pînă cînd starea de urgență ia sfîrșit și în mod cert nu pentru transmisiuni codificate. Realimentarea e terminată, aveți permisiune de decolare imediată. Aterizarea programată mîine ca să ridice cadavrul celui de la Zagros nu este aprobată. ETLL poate să aterizeze luni între unsprezece și doisprezece, dacă o să existe

confirmare -de la comandament care să fie trimisa radarului din Kish. Noapte bună!

- Dar avem deja aprobarea oficială a Teheranului, *sir*. Pilotul meu a dat-o responsabilului cu zborurile în momentul în care a sosit.

Vocea colonelului se aspri şi mai mult.

- Aprobarea de luni e valabilă numai după confirmarea de la Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene. *Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene*! Aceasta este o bază a Forţelor Aeriene Iraniene, trebuie să vă supuneţi legilor Forţelor Aeriene Iraniene, regulamentelor şi disciplinei şi le veţi respecta. Înţelegeţi?

După o pauză, Gavallan spuse:

- Da, domnule înţeleg, dar suntem un zbor civil.

- Sunteţi în Iran, pe o bază a Forţelor Aeriene Iraniene şi prin urmare sub incidenţa regulamentelor şi disciplinei Forţelor Aeriene Iraniene!

Transmisia încetă. Nervos, Wazari îşi aranja lucrurile, deja meticulos înşirate pe birou.

DUMINICĂ
25 februarie 1979

CAPITOLUL 49

Zagros, sonda Bellisima;ora 11,05 dimineaţa. În frigul tăios, Tom Lochart îl privea pe Jesper Almqvist, expertul în foraj, manevrînd uriaşul dop suspendat de un cablu deasupra găurii de foráj descoperite. De jur imprejur se găseau resturile sondei şi ale rulotelor rămase de la atacul terorist cu bombe incendiare, deja pe jumătate acoperite de zăpada proaspătă.

- Mai jos! strigă tînărul suedez.

Imediat, ajutorul său din cabina mică, închisă cu sticlă, porni macaraua. Luptîndu-se cu vîntul stînjenitor, Jesper ghidă dopul în jos, pe coloana de metal a sondei. Dopul consta dintr-o încărcătură explozivă, aşezată deasupra a două emisfere metalice fixate împrejurul unui inel de cauciuc.

Lochart putea să vadă cît de obosiţi erau amîndoi oamenii. Era a cincisprezecea sondă pe care o închideau în ultimele trei zile şi mai aveau încă cinci. Termenul de la apusul soarelui era la şapte ore distanţă, fiecare puţ de sondă însemnînd o muncă de două sau trei ore în condiţii normale, din momentul în care ajungeau la faţa locului.

- Ale dracului condiţii! murmură Lochart la fel de obosit.

Zburase prea mult de cînd Gărzile Verzi din *komiteh* hotărîseră termenul, avusese prea multe probleme pe cap, alergînd de colo-colo să închidă cele unsprezece amplasamente ale cîmpului petrolifer, alergînd la Shiraz să-l ia pe Jesper, ducînd echipajele la Shiraz şi piese de schimb la Kowiss, din zori şi pînă în seară, hotărînd ce să

ia şi ce să lase - imposibil să faci totul într-un termen atît de scurt. Apoi moartea lui Jordon şi rănirea Scot.

- Ţine-o aşa! Asta e! strigă Jesper, apoi se grăbi înapoi prin zăpadă, către cabină.

Lochart îl privi verificînd adîncimea, apoi lovind cu degetul în buton. Se auzi o explozie înfundată şi din gaura sondei ieşi un nor de fum. Ajutorul său ridică imediat bucata de cablu rămasă şi Jesper se întoarse, luptîndu-se să împingă resturile ţevii mai aproape de gaură, şi totul fu terminat.

- Încărcătura explozivă împinge cele două emisfere laolaltă, îi explicase mai tîrziu Jesper. Asta împinge inelul de cauciuc în părţi, proptindu-l în pereţii de oţel, şi totul e închis. Rezistă cîţiva ani. Cînd vrei să deschizi, ne întoarcem şi, cu altă sculă specială, găurim dopul şi e ca nouă. Poate.

Îşi şterse faţa cu mîneca.

- Hai s-o ştergem dracului, Tom!

Porni chinuit prin zăpadă către maşină, închise comutatorul electric, îşi înghesui toate listingurile de computer într-o servietă, închise şi încuie uşa.

- Cum rămîne cu echipamentul?

- Rămîne! Cabina e-n regulă! Hai la bord, am îngheţat ca dracu'.

Jesper se îndreptă către elicopterul JR 206 parcat pe platformă.

- Imediat ce ne întoarcem la Shiraz mă duc la *IranOil* şi-i fac să ne aprobe să ne întoarcem aici şi să ridicăm cabina asta şi pe celelalte. Unsprezece cabine sunt o investiţie a dracului de mare ca să le lăsăm să zacă pe-aici fără să facă treabă. Altfel, ţin un an de zile încuiate. Sunt proiectate să reziste la vreme rea, deşi nu la vandalisme.

Făcu un semn către scheletele din jurul lor.

- O prostie!

- Da.

- Idioţenie. Tom, ar fi trebuit să-i vezi pe cei de la *IranOil* cînd le-am spus că ţi s-a ordonat s-o ştergi şi domnul Sera închide cîmpul!

Jesper rînji. Păr blond, ochi albaştri.

- Urlau ca porcii castraţi şi se jurau că nu exista vreun ordin dat *komitehului* să oprească producţia.

- Tot nu văd de ce n-au venit cu tine aici, să le dea peste nas ticăloşilor ăştia.

- I-am invitat şi-au spus că săptămîna viitoare. Ăsta e Iranul. N-o să vină niciodată.

Privi înapoi la amplasament.

- Numai puţul ăsta singur ar fi putut da şaisprezece mii de barili pe zi.

Se urcă pe locul din stînga, de lîngă Lochart. Ajutorul lui, un breton taciturn, se căţără în spate şi trase uşa. Lochart porni motorul.

- Următoarea, sonda Maria! *Okay*?

Jesper se gîndi o clipă.

- Mai bine s-o lăsăm la urmă. Sonda Rosa e mai importantă.

Îşi stăpîni un căscat.

- Avem de astupat două în producţie şi una care se forează. Nefericiţii ăştia n-au avut nici măcar vremea să scoată două mii trei sute de metri de ţeavă, aşa că va trebui s-o astupăm cu toate astea înăuntru. Împuţită risipă!

Îşi puse centura de siguranţă şi se ghemui mai aproape de radiator.

- Şi după asta ce se-ntîmplă?

- Rutină! rise tînărul. Cînd vrei s-o deschizi, tragem o gaură în dop, îl dăm afară şi după aia începem să pescuim ţeavă după ţeavă. Încet, greu şi scump.

Încă un căscat imens. Închise ochii şi adormi aproape imediat.

Mimmo Sera întîmpină elicopterul la sonda Rosa. Un '212 se afla şi el pe platformă, cu motorul în ralanti, cu Jean-Luc la comenzi, oamenii încărcînd bagaje şi urcîndu-se la bord.

- *Buon giorno*, Tom!

- Salut, Mimmo! Cum merge?

Lochart îşi flutură mîna către Jean-Luc.

- Ăştia-s ultimii dintre oamenii mei, cu excepţia unui băiat care să-l ajute pe Jesper.

Mimmo Sera era palid de oboseală.

- N-a fost vreme să scoatem ţeava din Trei.

- Nici o problemă. Înfundăm aşa.

- *Si*.

Un zîmbet obosit.

- Mă gîndesc la toţi banii pe care-o să-i faceţi cînd o să destupaţi.

Jesper rise.

- Două mii cinci sute nouăzeci şi doi de metri de ţeavă, la... Poate o să-ţi facem un preţ special.

Binevoitor, bătrînul făcu un expresiv gest italian. Lochart spuse:

- Vă las să vă ocupaţi voi doi. Cînd vreţi să mă-ntorc să vă iau?

Jesper se uită la ceas. Era aproape de amiază.

- Vino la patru şi jumătate, *okay*?

- Patru jumate punct. Soarele-apune la 6,37.

Lochart se îndreptă către '212. Jean-Luc se încotoşmănise zdravăn ca să se apere de frig, dar tot reuşea să arate elegant.

- Duc încărcătura asta direct la Shirhaz. Sunt ultimii. Cu excepţia lui Mimmo şi a echipei tale.

- Bun. Cum e jos?

- Haos.

Jean-Luc înjură înfierbîntat.

- Miros nenorocire. Alte nenorociri.

- Tu aştepţi nenorocirile toată vremea, cu excepţia momentelor cînd eşti cu cineva în pat. Nu te îngrijora, Jean-Luc.

- Ba mă îngrijorez.

Jean-Luc urmări cîteva clipe încărcarea aproape terminată - valize, truse de scule, doi cîini, două pisici şi toţi oamenii aşteptînd nerăbdători - apoi se întoarse îşi coborî vocea şi spuse serios:

- Tom, cu cît ieşim mai repede din Iran, cu atît mai bine.

- Nu. Zagros e doar un caz izolat. Oricum, încă mai sper că Iranul o să meargă.

HBC ieşi din nou la suprafaţa gîndurilor lui Lochart - şi Şeherazada şi "Vîrtejul". Nu spusese nimănui de aici despre "Vîrtej" şi despre ce discutase cu Starke.

- Las asta în grija ta, Duke! spusese înainte de plecare. Poţi să pledezi cazul mai bine decît mine. Eu sunt total împotriva lui.

- Sigur. Ăsta-i dreptul tău. Mac a aprobat drumul tău la Teheran. Luni.

- Mulţumesc. A văzut-o pe Şeherazada?

- Nu, Tom. Nu încă.

Unde dracu' este? îşi zise, simţind o strîngere de inimă.

- Ne vedem la bază, Jean-Luc. Drum bun!

- Vezi ca Scot şi Rodrigues să fie gata cind mă intorc. Voi fi nevoit să mă intorc iute dacă trebuie să ajung la Al Shargaz în noaptea asta.

Uşa cabinei se trînti, Jean-Luc aruncă o privire iute în jur şi ridică degetul mare în sus. Tom încuviinţă, apoi se-ntoarse din nou către el.

- Eu plec. Vezi ca Scot să se strecoare la bord în linişte, da? Nu vreau să fiu împuşcat în zbor. Tot mai cred că Scot a fost ţinta lor, nu altcineva.

Lochart încuviinţă posomorît, îndreptîndu-se către '206. Erau pe drumul de întoarcere de la Kowiss cînd se întîmplase dezastrul, ieri în zori. Jean-Luc se pregătea de decolare la ora stabilită şi, printr-un noroc, privea afară pe fereastră. Cei doi, Jordon şi Scot erau foarte aproape unul de celălalt, ducînd o ladă de piese de schimb, încărcînd HTV.

- N-am văzut primele focuri, doar le-am auzit - îi spuse Jean-Luc imediat ce aterizase - dar l-am văzut pe Jordon clătinîndu-se şi ţipînd, lovit în cap, şi pe Scot privind către copacii din în spatele hangarului, şi după aia Scot s-a aplecat şi a încercat să-l ajute pe Jordon. Am văzut destui oameni împuşcaţi ca să ştiu că sărmanul Porcărie era mort înainte de-a atinge zăpada. Apoi au urmat şi alte focuri de armă, trei sau patru, dar nu era un pistol mitralieră, părea mai repede un M16, sau un revolver. De data asta Scot a primit un glonţ în umăr şi asta l-a făcut să se răsucească şi a căzut în zăpadă lîngă Jordon, pe jumătate acoperit de el, Jordon fiind între el şi copaci. Apoi gloanţele au început să şuiere din nou - spre Scot. Sunt sigur de asta, Tom.

- Cum poţi să fii sigur, Jean-Luc?

- Sunt sigur. Porcărie era direct în linia de foc. Direct. Şi le-a luat pe toate. Atacatorii nu trăgeau asupra bazei. Ocheau doar în Scot. Mi-am înşfăcat pistolul Verey şi-am ieşit afară. N-am văzut pe nimeni, dar am tras oricum în direcţia copacilor. Cînd m-am dus la Scot, el era în stare de şoc şi Jordon era plin de sînge, lovit, probabil, de opt ori. L-am dus pe Scot la doctor. El e-n regulă, Tom. O rană în umăr, l-am urmărit cînd îl pansa. Rana e curată şi glonţul a trecut fără probleme prin carne.

Lochart plecase imediat să-l vadă pe Scot în rulota pe care o numeau infirmerie. Kevin O'Sweeney, medicul, îi spusese:

- E *okay,* căpitane.

- Da, îl îngînase Scot, cu chipul alb şi încă în stare de şoc. Chiar *okay,* Tom!

- Lasă-mă să vorbesc cu Scot o clipă, Kevin!

Cînd rămăseseră singuri, îi spusese în şoaptă:

- Ce s-a întîmplat cîtă vreme am fost plecat, Scot? Ai vorbit cu Nitchak Han? Cu cineva din sat?

- Nu, cu nimeni.

- Şi n-ai spus nimănui ce s-a-ntîmplat în piaţă?

- Nu, nu. Deloc. De ce? De ce toate astea, Tom?

- Jean-Luc crede că tu ai fost ţinta, nu Jordon sau baza. Tu singur.

- O, Christoase! Bătrînul Porcărie a încasat-o din pricina mea!?

Lochart îşi aminti ce tulburat fusese Scot. Baza fusese învăluită de tristeţe, totuşi toată lumea lucrase frenetic, punînd piesele în lăzi, încărcînd cele două '212, un '206 şi un Alouette pentru astăzi, ultima zi la Zagros. Singurul moment luminos de ieri fusese cina: pulpă la grătar, proaspătă, de capră sălbatică, pe care Jean-Luc o pregătise cu un delicios orez şi *horisht* iranian din belşug.

- Grozav grătar, Jean-Luc! spusese.

- Fără usturoi franţuzesc şi priceperea mea, asta ar fi arătat a carne veche de berbec englezesc. Uh!

- Bucătarul l-a cumpărat în sat?

- Nu, a fost un dar. Tînărul Darius, cel care vorbeşte engleză, mi-a adus o capră întreagă, vineri, ca dar din partea soţiei lui Nitchak Han.

Brusc, îmbucătura căpătase un gust amar.

- Soţia lui?

- Da. Tînărul Darius a spus că a împuşcat-o în dimineaţa aia. Dumnezeule! Nu ştiam că vinează aşa bine! Tu ştiai?... Ce s-a-ntîmplat Tom?

- Era... a fost un dar... Pentru cine?

Jean-Luc se încruntase.

- Pentru mine şi pentru cei din bază. De fapt, Darius a zis: "Asta este din partea *kalandaranei* pentru bază şi ca mulţumire pentru ajutorul acordat de Franţa *Imamului*, Allah să-l apere. De ce?

- Aşa, spusese Lochart, dar mai tîrziu îl luase pe Scot deoparte. Erai acolo cînd Darius a adus capra?

- Da, eram. S-a întîmplat să fiu în birou şi i-am mulţumit şi... culoarea dispăruse din obrajii lui Scot. Acum, dacă mă gîndesc la asta, Darius a spus, cînd pleca: "E mare noroc că *kalandarana* este o bună ţintaşă, nu-i aşa?" şi cred, cred c-am zis: "Da, fantastic". Asta ar fi o recunoaştere chioară, nu-i aşa?

- Da. Dacă adaugi asta la scăparea mea, care acum... acum cred c-a fost o capcană deliberată, şi pe mine m-au tras pe sfoară. Aşa că Nitchak Han trebuie să ştie că sunt doi dintre noi care am putea depune mărturie împotriva satului.

Noaptea trecută şi toată ziua Lochart se întrebase ce să facă, cum să-l scoată pe Scot - şi pe el însuşi - din asta

şi nu găsise nici o soluţie. Absent, se urcă în '206, aşteptă pînă cînd Jean-Luc se depărtă şi decolă.

Acum zbura peste Ripa Cămilelor Zdrobite. Drumul care ducea către sat era încă îngropat sub tonele de zăpadă pe care le adusese o avalanşă. N-au să dezgroape niciodată asta, îşi zise. Pe platoul de deasupra se zăreau ciopoare de capre şi oi cu păstorii lor; în faţa lui era satul Yazdeh. Îl ocoli. Şcoala era ca o cicatrice pe pămînt, neagră în mijlocul albului. Cîţiva săteni erau în piaţă şi se uitară în sus, scurt, apoi îşi văzură de treburile lor.

N-o să-mi pară rău dacă plec, îşi zise. Nu cu Jordon ucis aici. Zagros Trei n-o să mai fie niciodată la fel.

Baza era un haos, oamenii agitîndu-se în toate părţile, ultimii dintre cei aduşi de la celelalte sonde pregătindu-se să plece la Shiraz şi deci afară din Iran. Înjurînd, mecanici istoviţi încă mai împachetau piese de schimb, îngrămădind cutii şi bagaje pentru a fi duse la Kowiss. Înainte de-a putea ieşi din carlingă sosi cisterna de alimentare cu Freddy Ayre aşezat şmechereşte pe capota motorului.

Ieri, la sugestia lui Starke, Lochart îl adusese pe Ayre şi-un alt pilot, Claus Schwartenegger, ca înlocuitori pentru Scot.

- O preiau eu acum, Tom, spuse Ayre. Du-te şi mănîncă!

- Mulţumesc, Freddy. Cum merge?

- Ca dracu'! Claus a mai dus o altă încărcătură de piese la Kowiss şi-o să se întoarcă la vreme pentru ultima. Mai spre asfinţit o să plec cu Alouette. E încărcat pînă la tavan sau chiar mai mult. Pe ce vrei să zbori?

- Pe '212. O să-l am pe Jordon la bord. Claus poate să ia un '206. Pleci la Shiraz?

- Da. Mai avem de dus încă trei tipi acolo. Mă gîndeam... mă gîndeam să iau cinci pasageri în loc de patru, ca să fac numai două drumuri. Ei?

- Dacă sunt îndeajuns de mici, fără bagaj şi cîtă vreme nu te văd eu...

- *Okay*!

Ayre rise, frigul făcînd vinătăile să-i pară şi mai palide.

- Sunt toţi foarte nerăbdători să plece, aşa că nu cred că o să le pese prea mult de bagaj. Unul dintre băieţii de la sonda Maria a zis că a auzit împuşcături în apropiere.

- Probabil vinează vreunul dintre săteni.

Spectrul femeii la vînătoare, cu carabina ei cu bătaie lungă - sau dacă avea importanţă, oricare dintre Kash'kai, toţi trăgători de elită - îl umplu de presimţiri rele. Suntem al dracului de neajutoraţi! îşi zise, dar nu lăsă să se vadă asta.

- Drum bun, Freddy!

Intră în bucătărie şi-şi luă nişte *horisht* fierbinte.

- Aga, spuse bucătarul nervos, celelalte patru ajutoare înghesuindu-se în jurul lui, mi se datorează plata pe două luni. Ce-o să se întîmple cu plata noastră şi cu noi?

- V-am spus deja, Ali. În după-amiaza asta vă duc înapoi la Shiraz, de unde veniţi. Vă plătim acolo tot şi imediat ce pot, vă trimit şi plata pe luna în curs pe care v-o datorăm. Ţinem legătura prin *IranOil*, ca de obicei. Cînd ne întoarcem, vă primiţi slujbele înapoi.

- Mulţumesc, aga.

Bucătarul era cu ei de un an de zile. Era un bărbat subţiratic, palid, suferind de ulcer.

- Nu vreau să rămîn printre barbarii ăştia, spuse nervos. Cînd în după-amiaza asta?

- Înainte de apusul soarelui. La ora patru începeți să faceți curat și puneți totul în ordine.

- Dar, aga, ce rost mai are? Dacă plecăm, păduchioșii din Yazdeh or să vină și-or să fure totul.

- Știu, spuse obosit Lochart. Dar o să lăsați totul curat, și am să încui ușa și poate n-or să vină.

- Voia lui Allah, aga! Dar o să vină.

Lochart își isprăvi masa și plecă spre birouri. Scot Gavallan era acolo, cu chipul tras și cu brațul într-o eșarfă. Ușa se deschise și intră Rod Rodrigues, cu cearcăne în jurul ochilor și cu chipul cenușiu.

- Salut, Tom! N-ai uitat? întrebă îngrijorat. Nu sunt pe listă.

- Nici o problemă, Scot. Rod se duce cu HGX. Merge cu tine și Jean-Luc la Al Shargaz.

- Grozav. Dar eu sunt teafăr, Tom. Cred că m-aș duce mai degrabă la Kowiss. Bătrînul Doc Nutt...

- Pentru Dumnezeu! Te duci la Sharhaz și am terminat cu treaba asta!

Scot roși în fața accesului de furie.

- Da, e-n regulă, Tom.

Ieși. Rodrigues sparse tăcerea:

- Tom, ce vrei să trimitem cu HGX?

- De unde dracu' să știu?

Lochart se opri.

- Iartă-mă, încep să obosesc. Îmi pare rău.

- Lasă asta, Tom. Toți suntem obosiți. Poate îl trimitem gol. Ei?

Cu un efort, Lochart își depăși oboseala.

- Nu. Pune motorul de rezervă la bord și toate celelalte piese de '212 pînă îl încarci complet.

- Sigur, asta ar fi minunat.

Ușa se deschise și Scot intră repede.

- Nitchak Han. Priviți pe fereastră!

Douăzeci de bărbați sau mai mulți coborau pe drumul dinspre sat. Toți erau înarmați. Alții se împrăștiau deja prin bază. Nitchak Han se îndrepta către rulota birourilor. Lochart se uită pe fereastra din spate și o deschise.

- Scot, du-te la cabana mea și ține-te departe de fereastră. Nu-i lăsa să te vadă și nu te mișca pînă nu vin eu să te iau. Grăbește-te!

Greoi, Scot se cățără pe fereastră și o rupse la fugă. Lochart închise fereastra. Ușa se deschise. Lochart se ridică.

- *Salaam, kalandar.*

- *Salaam.* Au fost văzuți trei oameni în pădurea din apropiere. s-or fi întors teroriștii, așa c-am venit să vă apăr!

Ochii lui Nitchak Han erau duri.

- Voia lui Allah, dar mi-ar părea rău să fie și alte morți pînă plecați. O să rămînem aici pînă la apus.

Plecă.

- Ce-a zis? întrebă Rodrigues, care nu înțelegea farsi.

Lochart îi spuse și-l văzu tremurînd.

- Nici o problemă, spuse, ascunzindu-și propria teamă. N-aveau cum să decoleze sau să aterizeze fără să treacă peste pădure, jos, încet, o țintă ușoară. Teroriști? Prostii! Nitchak Han știe totul despre Scot, știe despre mine și îmi pun viața la bătaie că are țintași buni plasați peste tot prin preajmă. Și dacă stăm aici pînă la apus, n-avem cum să ne strecurăm, or să știe în care elicopter suntem. *Insha'Allah. Insha'Allah*, dar între timp ce dracu' ai de gînd să faci?

- Nitchak Han cunoaște ținutul! spuse evaziv.

Nu vroia să-l înspăimînte pe Rod. Plutea şi aşa destulă teamă în cuprinsul bazei, fără să fie nevoie să mai adauge şi el.

- Or să ne apere, Rod, dacă-s aici. Motorul de rezervă e în ladă?

- Cum? Sigur, Tom, sigur, e în ladă.

- Ai grijă de încărcare! Ne vedem mai tîrziu! Nu-ţi face griji.

Lochart privi îndelung, nemişcat, peretele. Cînd sosi vremea să se întoarcă la sonda Rosa, se duse să-l găsească pe Nitchak Han.

- S-ar putea să doreşti să vezi dacă sonda Rosa a fost închisă cum trebuie, *kalandar*. Nu e pe pămîntul vostru?

Şi deşi bătrînul şovăia, spre marea sa uşurare reuşi, cu multe complimente, să-l convingă să-l însoţească. Cu Hanul la bord, ştia că avea să fie în siguranţă pentru o vreme. Pînă acum e-n regulă! îşi zise. Va trebui să fiu ultimul care pleacă. Pînă cînd o să fim departe, Scot şi cu mine va trebui să fim foarte vicleni. Prea multe sunt de pierdut acum. Scot, băieţii, Şeherazada, totul.

La sonda Rosa; ora 5 după-amiază. Jesper îşi conducea camionul iute pe drumul mărginit de pini care ducea către ultimul puţ ce trebuia astupat. Lîngă el se afla Mimmo Sera, un muncitor şi ajutorul său erau în spate şi el îngîna un cîntec, mai mult ca să se ţină treaz. Platoul era lat, aproape un kilometru între puţuri, ţinutul minunat şi sălbatic.

- Suntem în întîrziere, spuse Mimmo obosit, uitîndu-se la soarele care cobora. *Stronzo*!

- O să-i tragem tare! zise Jesper.

În buzunarul lateral avea ultima dintre bucăţile sale de ciocolată energizantă. O împărţi.

- Arată aproape ca în Suedia, spuse Jesper, ocolind o curbă, înfierbîntat de viteză.

- N-am fost niciodată în Suedia. Uite-o! zise Mimmo.

Puțul era într-un luminiș, deja legat la conductă și producînd cam doisprezece mii de barili pe zi, întregul cîmp fiind nespus de bogat. Deasupra puțului se afla o coloană gigantică de țevi și robinețți, numită Pomul de Crăciun, care o lega de conducta centrală.

- Asta a fost prima pe care am forat-o aici, spuse el absent. Înainte de-a veni tu.

Cînd Jesper opri motorul, se lăsă o tăcere stranie. Nici un zgomot. Aici nu era nevoie de pompe care să tragă petrol la suprafață, gazele de sondă închise în punga de petrol la mii de metri dedesubt creau presiune îndeajuns pentru asta și aveau s-o facă ani și ani.

- N-avem vreme s-o căpăcim cum trebuie, domnule Sera, decît dacă vrei să rămînem peste limita de timp.

Bătrînul clătină din cap și își trase căciulița de lînă peste urechi.

- Cît o să țină robineții?

Jesper ridică din umeri.

- Ar putea ține atît de mult cît vrei, dar fără întreținere sau cîte o inspecție din vreme în vreme... nu știu. La nesfîrșit. Doar dacă nu avem o scăpare de gaze. Sau dacă unul dintre robineți nu e defect.

- *Stronzo!*

- *Stronzo!* spuse binevoitor Jesper, făcînd semn ajutorului său și celuilalt muncitor, și înaintă. O s-o închidem fără dop.

Zăpada trosnea sub picioare. Vîntul clătina vîrfurile copacilor și apoi auziră apropiindu-se dinspre bază sunetul motorului unui elicopter.

- Să-i dăm drumul.

Erau ascunși de platforma de aterizare și de clădirea principală a Rosei, aflată la o jumătate de milă distanță. Nervos Mimmo își aprinse o țigară și se sprijini de capota motorului, privindu-i pe cei trei bărbați lucrînd răbdători, luptîndu-se cu robinetele, unele înțepenite, muncindu-se cu uriașa cheie ca să le degripeze. Apoi glonțul ricoșă de Pomul de Crăciun și trosnetul care-i urmă stîrni ecouri prin pădure. Înghețară cu toții. Așteptară. Nimic.

- Ai văzut de unde-a venit? murmură Jesper.

Nimeni nu-i răspunse. Așteptară din nou. Nimic.

- Hai să terminăm! spuse și se lăsă din nou cu toată greutatea pe cheie.

Ceilalți înaintară să-l ajute. Imediat se auzi o altă împușcătură și glonțul trecu prin parbrizul camionetei, făcu o gaură în peretele cabinei, sparse ecranul unui computer și niște echipamente electrice înainte de a ieși pe partea cealaltă. Tăcere. Nici o mișcare, nicăieri. Doar vîntul și puțină zăpadă răscolită de vînt; sunetul motoarelor elicopterului, gemînd la aterizare. Mimmo Sera strigă în farsi:

- Excelențelor! Noi doar închidem puțul! Să-l asigurăm. Îl închidem și-apoi plecăm!

Din nou așteptară. Nici un răspuns.

- Nu facem decît să asigurăm puțul. Să-l asigurăm pentru Iran, nu pentru noi. Pentru Iran și *Imam*. E petrolul vostru, nu al nostru!

Așteptă din nou și nici un sunet. Doar zgomotele pădurii. Crengi trosnind. Undeva, departe, un animal urlă prelung.

- *Mamma mia*! spuse Mimmo.

Răgușise din pricina strigatului, apoi se aplecă și ridică cheia și glonțul șuieră pe lîngă obrazul lui, atît de

aproape incit il simți trecind. Rămase impietrit. Cheia îi scăpă din mîinile înmănușate.

- Toată lumea în camion! Plecăm!

Se trase înapoi cu spatele și se urcă pe locul din față. Ceilalți îl urmară, cu excepția lui Jesper care recuperă cheia și cînd văzu dezastrul pe care glonțul rătăcit îl provocase în cabina *lui*, în echipamentul *lui*, fața i se întunecă, furia explodă și aruncă cheia neputincios către pădure, cu o înjurătură. Rămase o clipă cu picioarele ușor depărtate, știind că era o țintă ușoară, dar dintr-o dată fără să-i pese.

- *Forbannades shitdjaulerrrr*!

- Urcă în mașină! strigă Mimmo.

- *Forbannades shitdjauler*! murmură Jesper, obscenitatea suedeză ușurîndu-l, apoi se urcă pe locul șoferului.

Camionul se întoarse pe drumul pe care venise și cînd dispăru din vedere, o ploaie de gloanțe, venind din ambele părți ale pădurii, izbi Pomul de Crăciun, smulgînd așchii sau îndoind părți de metal, ricoșînd prelung în zăpadă sau în aer; tăcere. Apoi cineva rise și strigă:

- *Allahhhh-u akbarrrr*!

Strigătul stîrni ecouri, apoi se pierdu.

La Zagros Trei; ora 6,38 seara. Soarele atinse orizontul. Ultima dintre piese și ultima boccea se afla la bord. Toate patru elicopterele erau aliniate: două '212, un '206 și un Alouette, piloții pregătiți. Jean-Luc tropăia în sus și-n jos, plecarea fiind amînată de Nitchak Han care, ceva mai devreme, hotărîse de unul singur că toate aparatele trebuiau să plece împreună, ceea ce făcea imposibil ca Jean-Luc să ajungă la Al Shargaz în noaptea

aceea, numai la Shiraz, şi să înnopteze acolo, zborurile de noapte fiind interzise în spaţiul aerian iranian.

- Explică-i din nou, Tom, spuse furios Jean-Luc.

- Ţi-a spus deja *nu*. Mi-a spus şi mie la fel, aşa că e *nu* şi e prea tîrziu, fir'ar al dracului, oricum! Sunteţi gata cu toţii, Freddy?

- Da, strigă nervos Ayre. Aşteptăm de-o oră şi ceva.

Mohorît, Lochart, se îndreptă către Nitchak Han care sesizase supărarea şi nervozitatea din glas şi observa cu plăcere ascunsă nemulţumirea străinilor. Lîngă el stătea tînărul din Gărzile Verzi pe care Lochart îl credea a face parte din *komiteh* şi cîţiva săteni. Ceilalţi se făcuseră nevăzuţi în cursul după-amiezei. În pădure, îşi zise, simţindu-şi gura uscată. .

- *Kalandar*, suntem aproape gata.

- Voia lui Allah.

- Freddy, ultima încărcătură, acum!

Îşi scoase şapca şi ceilalţi făcură la fel, în timp ce Ayre, Rodrigues şi cei doi mecanici transportară sicriul încropit la repezeală afară din hangar, pe zăpadă, şi-l încărcară cu grijă în elicopterul '212 al lui Jean-Luc. Cînd totul fu gata, Lochart păşi într-o parte.

- Echipa de Shiraz, la bord.

Strînse mîinile lui Mimmo, Jesper, muncitorului şi ajutorului lui Jesper, în timp ce aceştia urcau la bord, aşezîndu-se printre bagaje, piese de schimb şi sicriu. Tulburaţi, Mimmo Sera şi însoţitorul său italian îşi făcură cruce, apoi îşi puseră centurile de siguranţă. Jean-Luc se urcă pe locul pilotului, Rodrigues lîngă el. Lochart se întoarse către restul oamenilor.

- Toată lumea la bord!

Urmăriţi atent de Nitchak Han şi de tînărul din Gărzile Verzi, cei rămaşi se urcară la bord, Ayre pilotînd

micul Alouette, Claus Schwartenegger un JR '206, toate locurile pline, rezervoarele pline, cala de mărfuri plină, pale de elice de rezervă legate de patinele trenului de aterizare. Elicopterul lui Lochart era plin ochi şi peste greutatea admisă.

- Pînă ajungem la Kowiss o să consumăm o grămadă de combustibil, aşa că o să fim în limite legale. Oricum, e la vale tot drumul, le spusese tuturor piloţilor la pregătire, ceva mai devreme.

Acum stătea singur în zăpada bazei Zagros Trei, toată lumea cu centurile puse şi uşile închise.

- Porniţi motoarele! ordonă, din ce în ce mai încordat.

Îi spusese lui Nitchak Han că se hotărîse să fie responsabilul cu decolarea. Nitchak Han şi tînărul se apropiară de Lochart.

- Tînărul pilot, cel care a fost rănit, unde e?

- Cine? O, Scot? Nu-i aici. E-n Shiraz, *kalandar*, spuse Lochart şi văzu mînia pe chipul bătrînului şi tînărul rămînînd cu gura căscată. De ce?

- Asta nu-i cu putinţă! spuse tînărul.

- Nu l-am văzut urcînd la bord, aşa că trebuie să fi plecat cu un zbor mai înainte.

Lochart fu nevoit să strige ca să se facă auzit peste zgomotul din ce în ce mai puternic al motoarelor, toate elicele prinzînd acum viteză.

- Cu alt zbor, mai devreme, cînd eram la sonda Rosa sau Maria, *kalandar*. De ce?

- Asta nu-i posibil, *kalandar*! repetă tînărul înspăimîntat, în timp ce bătrînul se întoarse către el. Am urmărit totul cu grijă!

Lochart se aplecă pe sub elicele care se roteau şi se duse la fereastra aparatului lui Jean-Luc, scoţînd un plic gros, alb.

- Uite, Jean-Luc. *Bonne chance*! spuse şi i-l dădu. Decolează.

Pentru o clipă văzu sclipirea unui zîmbet. Mai înainte de a ajunge în fugă la o depărtare sigură, Jean-Luc trăsese maneta de gaze la maximum, execută o decolare rapidă şi se ridică, depărtîndu-se greoi, vîrtejul de aer produs de elice fluturînd hainele lui şi ale sătenilor, motoarele acoperind ceea ce striga Nitchak Han. În aceeaşi clipă, şi de asemenea aranjat dinainte, Ayre şi Schwartenegger ambalară motoarele, depărtîndu-se unul de celălalt înainte de-a se ridica legănat, într-o urcare greoaie, pe deasupra copacilor. Lochart continuă să spere şi atunci tînărul furios îl apucă de mîneca hainei şi-l răsuci spre el.

- Ai minţit! strigă. L-ai minţit pe *kalandar!* Tînărul pilot n-a plecat mai devreme, l-aş fi văzut, am urmărit totul cu grijă! Spune-i *kalandarului* c-ai minţit!

Pe neaşteptate, Lochart îşi smulse mîneca din mîna tînărului, ştiind că fiecare secundă însemna încă vreo cîţiva metri de altitudine, alţi cîţiva metri spre libertate.

- De ce-aş fi minţit? Dacă tînărul pilot nu e-n Shiraz, atunci e încă aici. Cercetaţi baza, cercetaţi aparatul meu, haide! Să cercetăm mai întîi aparatul meu.

Porni cu paşi mari către elicopterul său şi rămase în uşa deschisă, zărindu-l cu coada ochilor pe Jean-Luc trecînd de marginea pădurii, Ayre atît de supraîncărcat încît abia reuşi să se ridice peste copaci şi celălalt '206 încă urcînd.

- Pe toate numele lui Allah, să căutăm, spuse încercînd să le atragă atenţia asupra lui, abătîndu-i de la

elicopterele care se depărtau, dorind să-i facă să percheziţioneze aparatul şi tabăra. Cum ar putea un om să se ascundă aici? Imposibil! Cum rămîne cu birourile şi rulota? Poate se ascunde...

Tînărul îşi smulse arma de pe umăr şi o îndreptă către el.

- Spune-i *kalandarului* că ai minţit sau mori!

Fără nici un efort, Nitchak Han smulse furios arma din mîinile tînărului şi-o aruncă în zăpadă.

- Eu sunt legea în Zagros, nu tu! Întoarce-te în sat.

Înspăimîntat, tînărul din Gărzile Verzi se supuse imediat. Sătenii priveau şi aşteptau. Chipul lui Nitchak Han era împietrit şi ochii săi mici alergau de la elicopter la elicopter. Erau departe acum, nu însă în afara bătăii armelor celor pe care-i aşezase împrejurul bazei, care trebuiau să tragă numai la semnul lui. Numai al lui.

Unul dintre elicopterele mai mici se clătina, încă urcînd repede, înconjurînd baza într-un cerc larg. Ca să ne supravegheze, se gîndi Nitchak Han, să vadă ce-o să se mai întîmple. Voia lui Allah!

- E primejdios să dobori maşinile zburătoare, spusese soţia lui. Asta o să aducă blestemul asupra noastră.

- Teroriştii or s-o facă, nu noi! Tînărul pilot ne-a văzut. Şi pilotul *kalandar*, vorbitor de farsi, ştie. Ei nu trebuie să scape. Teroriştii n-au milă. Lor nu le pasă de lege şi de ordine. Şi cum ar putea fi ascunsă existenţa lor? Nu sunt munţii aştia, încă din vechime, ascunzători pentru briganzi? Nu i-am vînat noi pe aceşti terorişti pînă la marginea hotarelor? Ce putem face ca să prevenim o tragedie? Nimic.

Şi-acum în faţa lui se afla ultimul dintre necredincioşi, principalul său duşman, cel care îl trăsese pe sfoară.

minţise şi îi ajutase pe ceilalţi diavoli să dispară. Cel puţin acesta n-o să scape, îşi zise.

Ultima geană de soare întîrzia deasupra orizontului. În timp ce-o privea, dispăru.

- Pacea fie cu tine, pilotule!

- Şi cu tine, *kalandar*! Allah să te apere, spuse apăsat Lochart. Acel plic pe care i l-am dat pilotului meu francez - m-ai văzut dîndu-i-l?

- Da, da.

- Era adresat *Komitehului* Revoluţionar din Shiraz cu o copie către *kalandarul* iranian din Dubai, dincolo de Apa cea Mare, semnată de tînărul pilot - cu mine ca martor - spunînd exact ce s-a întîmplat în piaţa satului, ce a fost făcut, de cine, cui, cine a fost împuşcat, numărul bărbaţilor legaţi în camionul Gărzilor Verzi înainte ca acesta să fie prăvălit în Rîpa Cămilelor Zdrobite, felul în care a fost asasinat Nasiri, tero...

- Minciuni! Toate sunt minciuni! Pe Profet! Ce-i cu cuvîntul ăsta, "asasinat"? Asasinat? Ăsta-i pentru bandiţi! Omul a murit. A fost Voia lui Allah! spuse bătrînul iritat, conştient de sătenii care căscau gura la Lochart. Era un sprijinitor cunoscut al Şahului Satan, pe care desigur c-o să-l întîlneşti curînd în Iad.

- Poate da, poate nu. Poate servitorul meu credincios, ucis aici de fiii laşi de căţea, a spus deja Unicului Dumnezeu care ştie cine spune adevărul...

- Nu era drept-credincios, nu era slujitorul Islamului!

-...dar era creştin şi creştinii sunt slujitorii Dumnezeului cel Unic. Iar oamenii tribului meu au fost ucişi de laşi, din ascunzători, fii de căţea fără curaj, care împuşcă stînd ascunşi, mîncători de bălegar şi oameni ai mîinii stîngi şi blesemaţi. Adevărul este că a fost ucis, ca

și celălalt creștin de la sondă. Pe Allah și Profetul lui Allah, morțile lor vor fi răzbunate!

Nitchak Han ridică din umeri.

- Teroriștii! izbucni foarte înspăimîntat. Teroriștii au făcut asta! Sigur c-au fost teroriștii! Cît despre scrisoare, e toată numai minciuni! Minciuni. Pilotul a fost un mincinos. Știm toți ce s-a întîmplat în sat. Tot ce a spus sunt numai minciuni!

- Cu atît mai mult scrisoarea n-ar trebui să fie predată.

Lochart își alegea cuvintele cu foarte mare grijă.

- Prin urmare, te rog, apără-mă de teroriști cîtă vreme mă depărtez. Numai eu pot să împiedic ca scrisoarea să fie predată.

Inima-i bătea apăsat, urmărindu-l pe bătrîn scoțînd o țigară, cîntărind argumentele pro și cele contra și aprinzîndu-și țigara cu bricheta lui Jordon. Se întreba din nou cum ar fi putut răzbuna uciderea lui Jordon, încă o parte nerezolvată a planului care pînă atunci se desfășurase perfect - îndepărtarea de prea-vigilentul Nitchak Han, Scot Gavallan strecurîndu-se în sicriul încropit ca să fie dus la bordul elicopterului lui Jean-Luc, trupul lui Jordon înfășurat în giulgiu pus dinainte într-o ladă lungă, care odată adăpostise rotoarele elicelor anticuplu, încărcat în elicopterul său, apoi scrisoarea și cele trei elicoptere decolînd împreună, totul perfect așa cum fusese plănuit. Și acum venise vremea să termine.

Elicopterul se rotea deasupra bazei, mult în afara bătăii armelor.

- *Salaam, kalandar*. Dreptatea lui Allah fie cu tine, spuse și se îndreptă spre carlingă.

- Nu pot să-i controlez pe teroriști!

Pentru că Lochart nu se opri, Nitchak Han strigă mai tare:

- De ce ai împiedica predarea acelor minciuni? Ei?

Lochart urcă în carlingă, dorind să fie departe, urînd acum acest loc şi pe bătrîn.

- Pentru că, în faţa lui Allah, îmi displac minciunile.

- În faţa lui Allah! Ai să împiedici predarea acelor minciuni?

- Jur înaintea lui Allah, o să am grijă ca scrisoarea să fie arsă. Dreptatea lui Allah fie cu tine, *kalandar*! Şi cu Yazdeh!

Apăsă butonul de start. Primul motor porni. Deasupra lui, palele elicei începură să se rotească. Alte comutatoare. Al doilea motor porni şi în tot timpul acesta îl privea pe bătrîn.

Să putrezeşti în Infern, bătrîne, îşi zise, pătat de sîngele lui Jordon şi-al lui Gianny. Sunt sigur, deşi n-am să pot niciodată dovedi. Poate şi-al meu.

Aştepta. Toate indicatoarele pe verde. Decolarea!

Nitchak Han privi elicopterul ridicîndu-se vibrînd, şovăind, apoi întorcîndu-se încet şi depărtîndu-se.

Atît de simplu să ridic mîna, îşi zise şi în curînd necredinciosul şi monstrul acela urlător ar deveni un rug funerar prăvălindu-se din ceruri. Cît despre scrisoare, minciuni, toate numai minciuni. Doi bărbaţi morţi - toată lumea ştie că a fost numai vina lor c-au murit. I-am chemat noi aici? Nu. Au venit să ne exploateze pămîntul. Dacă n-ar fi venit, ar mai fi încă în viaţă, aşteptîndu-şi locul în Iad, care le este hărăzit fără putinţă de scăpare.

Ochii lui nu părăsiră maşina zburătoare. Avea încă destul timp. Fuma încet, bucurîndu-se imens de ţigară, bucurîndu-se de conştiinţa faptului că ar putea să isprăvească o astfel de maşină enormă doar ridicînd

mina. Dar n-o făcu. Își aminti sfatul *kalandaranei* și aprinse o altă țigară de la chiștocul celeilalte și o fumă și pe aceasta, așteptînd răbdător.

Curînd sunetul detestat al motoarelor era departe, scăzînd repede și după aceea, deasupra lui, văzu cea mai mică dintre mașinile zburătoare întrerupîndu-și rotirile și îndreptîndu-se către sud-vest. Cînd sunetele mașinilor necredincioșilor se depărtară de tot, hotărî că pacea revenise încă o dată în Zagrosul său.

- Incendiați baza, spuse celorlalți.

În curînd, flăcările se ridicară înalte. Aruncă bricheta în flăcări fără urmă de regret și, mulțumit, porni cu pași mari către casă.

CAPITOLUL 50

Lîngă Baza aeriană Bandar-e Delam; ora 9,16 dimineața. Cu ștergătoarele lucrînd din plin sub ploaia torențială, dubița Subaro cu însemnele *Iran-Toda* pe uși alerga grăbită pe șoseaua plină de hîrtoape și înundată pe unele porțiuni. Șoferul era iranian.

Scragger ședea neliniștit lîngă el, cu centura de siguranță bine strînsă, iar în spate, un tehnician radio japonez se ținea cît putea de bine. În fața lor, printre torentele de apă, Scragger întrezări un străvechi autobuz legănîndu-se greoi pe mijlocul drumului și, nu departe, apropiindu-se, o coloană de mașini.

- Minoru, spune-i să încetinească! Iar n-are minte!

Repetase asta de nenumărate ori pînă atunci. Tînărul japonez se aplecă înainte și vorbi tăios în farsi. Șoferul încuviință din cap fără să-l bage în seamă, își propti palma în claxon, fără s-o mai ridice, virînd aproape de marginea opusă a drumului, chiar pe buza șanțului, ocoli autobuzul accelerînd cînd ar fi trebuit să frîneze.

derapă, recîștigă controlul mașinii și abia reuși să treacă prin spațiul îngust dintre autobuz și mașina care se apropia, toate trei vehicolele urlînd din claxoane. Scragger murmură o înjurătură. Zîmbitor, șoferul, un tînăr bărbos, își luă privirile de la drum și spuse ceva în farsi, lăsînd dubița să salte într-o groapă adîncă, plină cu apă. Minoru traduse:

- Spune că, cu ajutorul lui Allah, o să ajungem la aeroport în cîteva minute, căpitane Scargger

- Cu ajutorul lui Allah, să ajungem acolo într-o singură bucată, nu în cincizeci!

Scragger ar fi preferat să conducă el, dar nu i se îngăduise, așa cum nu i se îngăduise nici unuia dintre angajații de la *Iran-Toda*.

- Am descoperit că-i o politică bună, căpitane Scragger, drumurile și iranienii fiind așa cum sunt, spusese Watanabe, inginerul șef. Dar Mohamed e unul dintre cei mai buni șoferi ai noștri și foarte de încredere. Ne vedem deseară!

Spre ușurarea lui, Scragger văzu aerodromul în fața lor. Gărzile Verzi păzeau poarta. Șoferul nu le dădu nici o atenție, trecu ca glonțul printre ele și trase într-un nor de stropi în fața clădirii cu un singur etaj.

- *Allah-u Akbar*! spuse mîndru.

Scragger răsuflă ușurat.

- *Allah-u Akbar* să fie, zise, desfăcîndu-și centura de siguranță și pregătindu-și umbrela, în timp ce privea în jur, căci se afla pentru prima dată acolo.

Platforma mare de beton, un turn scund, clădirea părăginită a birourilor, cu multe ferestre sparte, altele acoperite cu scînduri, rulotele *S-G*, hangare bune, acum închise din pricina furtunii, găuri de gloanțe peste tot, chiar și în pereții rulotelor.

Fluieră amintindu-şi ce i se spusese despre luptele care se duseseră aici între Gărzile Verzi şi *mujhadini*.

Trebuie să fi fost mult mai rău decît s-a scăpat Duke, îşi zise. Două bireactoare de pasageri ale *Royal Iran Air* erau parcate la întîmplare - cuvîntul *Royal* tăiat primitiv cu vopsea neagră - cu roţile dezumflate, parbrizele carlingii sparte, fuzelajele lăsate pradă ruginii.

- Sacrilegiu, murmură, văzînd ploaia curgînd în carlingi. Minoru, fiule, spune-i lui Mohamed ăsta să nu mişte un deget pînă nu suntem gata de plecare. *Okay*?

Minoru făcu ce i se ceruse, apoi îl urmă pe Scragger afară în ploaie. Scragger rămase lîngă maşină, neştiind încotro să se îndrepte. Atunci uşa uneia dintre rulote se deschise.

- *Mein Gott*, Scrag! Mă gîndeam că eşti tu - ce dracu' cauţi aici?

Era Rudi Lutz, cu gura pînă la urechi; apoi îl văzu pe Starke alături de Rudi şi inima lui îşi iuţi bătăile.

- Salut, copilaşi!

Le strînse călduros mîinile amîndurora, trezindu-se toţi trei vorbind în acelaşi timp.

- Ei bine, Duke, ce surpriză plăcută! Ce dracu' cauţi aici, Scrag?

- Toate lucrurile pe rînd, fiule! Acesta-i Minoru Fuyama, tehnician radio la *Iran-Toda*. Emiţătorul meu şi-a făcut de cap pe drum încoace - sunt cu un zbor închiriat de *Iran-Toda*, de la Lengeh. Minoru a scos cutia şi e în maşină. Poţi s-o înlocuieşti?

- Nici o problemă. Hai cu mine, domnule Fuyama!

Rudi se duse să-l caute alături pe Fowler Joines ca să aranjeze totul.

- Sunt al dracului de bucuros că te văd, Scrag! Avem o grămadă de vorbit, spuse Starke. Cum ar fi starea vremii și vîrtejurile de aer.

- Da, da. Aș zice că starea vremii a fost permanent în mintea mea.

Starke părea mai bătrîn, ochii îi alergau întruna în cuprinsul bazei, potopul și mai înteţit ca înainte, ziua caldă și înăbușitoare.

- Am văzut-o pe Manuela la Al Shargaz. E ca de obicei - frumoasă ca o cadră, neliniștită, dar teafără.

Rud li se alătură, plescăind din cizmele de ploaie, și-i conduse înapoi către rulota care îi slujea de birou.

- N-ai să zbori în mizeria asta, Scrag! N-ai vrea o bere?

- Nu, mulţumesc, colega, dar mi-ar prinde bine un ceai, răspunse Scragger automat.

Simţea o monumentală poftă de-o bere rece, dar chiar de la primul său control medical cu doctorul Nutt, imediat după ce vînduse *Sheik Aviation* lui Gavallan, doctorul spusese:

- Scrag, dacă nu te lași de fumat și nu mai reduci din bere, peste cîţiva ani ai să rămîi jos.

Era mai mult decît îngrijorat.

Afurisitul are dreptate, își zise. Fără tutun, fără băutură, fără mîncare, da' o grămadă de gagici.

- Încă mai aveţi rezerve, Rudi? La Lengeh e din ce în ce mai greu. N-a mai rămas decît Plessey cu vinul lui.

- Am făcut rost de pe un petrolier care-i ancorat jos, în port, strigă Rudi din mica bucătărie, pregătind ceainicul. CASEVAC. Un marinar cu fața făcută zob. Căpitanul zicea că a căzut, dar părea mai degrabă o bătaie urîtă. Nu e totuși prea surprinzător: hurdubaia-i înghețată la ancoră de trei luni. *Mein gott*, Scrag, ai văzut

îngrămădeala din port cînd ai venit? Îngrămădeala? Trebuie să fie o sută de vase care aşteaptă descărcarea sau să încarce petrol.

- La fel la Kharg şi peste tot de-a lungul coastei, Rudi. Peste tot e blocat. Cheiurile sunt pline ochi cu lăzi, baloturi şi Dumnezeu ştie mai ce, toate lăsate să putrezească în soare sau ploaie. De-ajuns cu asta. Ce faci aici, Duke?

- Am adus un '212 de la Kowiss, ieri. Dacă n-ar fi fost vremea asta, aş fi plecat în zori. Mă bucur acum că n-am plecat.

Scragger auzi nota precaută din glasul lui şi privi în jur. N-asculta nimeni şi nu vedea pe nimeni.

- Probleme?

Îl văzu pe Starke scuturînd din cap. Rudi dădu drumul la casetofon. Wagner. Scragger ura Wagner.

- Care-i treaba?

- Doar prudenţă. Afurisiţii ăştia de pereţi sunt prea subţiri, şi-am prins unul dintre angajaţi trăgînd cu urechea. Cred că cea mai mare parte a lor sunt iscoade. Apoi avem un nou manager al bazei, Numir. Numir Afurisitul îi spunem. E liber azi, altfel aî explica de ce eşti aici pe trei formulare.

Rud îşi coborî glasul şi mai mult.

- Sunt nişte vîrtejuri de discutat, Scrag. Dar ce faci aici? De ce nu ne-ai chemat?

- Am venit ieri la *Iran-Toda* cu un charter pentru un tip căruia-i zice Kasigi, care-i mare cumpărător de petrol la Siri şi mare mahăr la *Iran-Toda*. Bătrînul Georges de Plessey a aranjat. Sunt aici toată ziua, plec mîine în zori, devreme. Andy m-a rugat să dau de tine sau să te sun şi-acum am izbutit s-o fac. N-am putut să te prind pe radio cînd am venit. Poate din cauza furtunii. Abia am reuşit să

vin la vreme. N-am putut să obţin permisiunea să zbor pînă aici, aşa că am smuls o sîrmă din drăcărie, pentru orice eventualitate, şi-am avut "urgentă nevoie de-o reparaţie". Duke, Andy ţi-a spus ce-am vorbit în Al Shargăz?

- Da, da. Mi-a zis. Şi-ar fi bine să afli că s-a mai schimbat ceva. Andy mi-a spus c-o să fim ţinuţi la sol pînă la naţionalizare şi mai avem doar cinci zile - numai cinci zile ca limită de siguranţă. Dacă e s-o facem, cel mai tîrziu ar trebui să fie vineri.

- Sfinte Iisuse Christoase!

Scragger simţi o gheară strîngîndu-i pieptul.

- Duke, n-avem cum să ne pregătim pînă vineri.

- Andy spune să scoatem numai elicopterele mari. Ei?

Starke explică ce se întîmplase la Kowiss şi cum sperau să se întîmple dacă Andy "apăsa butonul".

- Trebuie să reuşim - nu *dacă*, ci *cînd*. Andy trebuie s-o facă. Întrebarea este: ne vîrîm capul în chestia asta?

Starke rise.

- Ai făcut-o deja. Am spus că sunt cu voi dacă mai sunt şi ceilalţi - cu două '212 eu mă pot descurca. Şi-acum că... ei bine, acum că păsărelele noastre sunt reînscrise din nou în Anglia, odată ce ieşim treaba devine legală.

- Pe dracu'! Nu-i deloc legală. Ţi-am spus noaptea trecută şi Kelly a fost de acord. Scrag, cum...

- Tăticu' e-aici?

- Sigur, spuse Starke. A venit cu mine.

Le explică de ce, apoi adăugă:

- Barosanu' a aprobat împrumutul, avem doi băieţi afară cu avionul şi restul programaţi pentru joi, dar nu sunt atît de sigur de asta. Colonelul Changiz a spus că în

viitor toate mişcările de personal vor trebui aprobate de el, nu numai de Barosanu'.

- Cum te-ntorci?

- O să iau un '206.

Starke privi pe fereastră la ploaia de-afară.

- Afurisită vreme.

- O să se termine pînă la noapte, Duke, afirmă încrezător Scrag.

Rudi spuse:

- Cum ai să scoţi oamenii de-aici, Scrag? Ei?

- Dacă sunt doar cele două '212 ale mele, asta face lucrurile mult mai uşoare. Mult.

Rudi înghiti o parte din berea sa rece ca gheaţa. Pe cutie sclipeau picături de apă şi Scragger se simţi şi mai însetat.

- Vineri o să fie o zi bună pentru şmecherească, pentru că iranienii or să fie la rugăciune sau pe acolo.

- Nu sunt prea sigur, Scrag, spuse Rudi. Vinerea radarul încă lucrează. Trebuie să ştie că ceva se-ntîmplă cu cele patru aparate ale mele care-o şterg peste Golf. Fără să mai vorbim de-ale tale trei şi ale lui Duke două.

- Abadanul e sensibil ca dracu' cînd e vorba de elicoptere, în special după HBC.

- Au mai fost şi alte investigaţii în legătură cu treaba asta, Rudi?

- Da, săptămîna trecută a dat pe la noi Abbasi. El e pilotul care l-a doborît. Aceleaşi întrebări. Nimic în plus.

- Ştie că fratele său era pilotul pe HBC?

- Nu încă. Tom Lochart a fost al dracului de norocos, al dracului de norocos!

- Toţi am fost pînă acum al dracului de norocoşi, zise Starke. Cu excepţia lui Erikki.

Îl aduse pe Scragger la zi cu puţinul pe care-l ştiau.

- Christoase! Şi după asta ce mai vine? Cum o să mai lansăm "Vîrtejul" cu el încă în Iran?

- Nu putem, Scarg. Asta-i ceea ce cred eu, spuse Rudi. Nu putem să-l lăsăm aici.

- Asta aşa e, dar poate...

Starke luă o gură de cafea, neliniştea făcindu-l să-şi simtă gura amară.

- Poate că Andy n-o să apese pe buton. Între timp, sperăm din tot sufletul că Erikki o şterge sau i se dă drumul înainte de vineri. Atunci Andy ar putea....

- Drace! Dacă ar fi după mine, numai după mine, să fiu al dracului dac-aş risca "Vîrtejul".

- Nici eu.

Rudi era la fel de îngreţoşat.

- Dacă ar fi toate aparatele voastre şi firma voastră şi viitorul vostru, pun pariu c-aţi face-o. Ştiu c-aţi face-o!

Scragger zîmbi.

- Eu... eu sunt pentru "Vîrtej". Trebuie să fiu pentru el, amice. Nici o afurisită de companie n-o să mă mai angajeze la vîrsta mea, aşa că trebuie să-l ţin pe Dirty Dunkan şi pe Andy şi pe Gav în treabă dacă am de gînd să mai zbor.

Ceainicul începu să fluiere. Îl ridică.

- Îl fac eu, Rudi. Tu cum stai? Eşti cu noi sau nu?

- Eu... eu merg dacă şi voi doi mergeţi şi dacă e posibil. Dar nu-mi place cîtuşi de puţin. Şi vă spun cinstit că am să duc numai pe ale mele patru dacă într-adevăr *eu* socotesc că avem o şansă. Am vorbit cu ceilalţi piloţi azi-noapte, Scrag - Marc Dubois şi Tăticu' Kelly au spus c-or să meargă. Block şi Forsyth au spus "mulţumesc, dar nu, mulţumesc", aşa c-avem trei piloţi pentru patru '212. L-am rugat pe Andy să-mi trimită un voluntar.

Chipul lui Rudi oglindea nemulţumirea.

- *Scheissen mit reissen*! Oricum, o să fie patru de ridicat în aer, toate în acelaşi timp, cînd se zice că trebuie s-avem aprobare şi pentru pornitul motoarelor, cu Gărzile Verzi peste tot în preajmă, cu operatorul nostru radio, Jahan, care nu-i un idiot, şi pe urmă mai e şi Afurisitu' de Numir.

Ridică din sprînceană.

- N-ai nici o problemă, hodorog bătrîn, spuse Scragger delicat. Spune-le că ai de gînd să faci un zbor pe deasupra Abadanului ca să saluţi victoria lui Khomeini.

- Dute-n mă-ta, Scrag!

Muzica se termină şi Rudi întoarse caseta de la capăt. Apoi faţa lui deveni serioasă.

- Dar sunt de acord cu tine că Andy o să apese pe buton şi momentu' ăsta o să fie vineri. Eu zic că dacă unul dintre noi abandonează, abandonăm toţi - de-acord?

Scragger sparse tăcerea.

- Dacă Andy spune "Plecăm", eu plec. Trebuie.

Portul Bandar-e Delam; ora 3,17 după-amiază

Microbuzul lui Skragger viră de pe şoseaua principală a oraşului întins şi zgomotos pe o stradă secundară, merse puţin de-a lungul ei, apoi intră într-o piaţă din faţa unei moschei, Mohamed conducînd ca de obicei aproape fără să ridice degetul de pe claxon.

Ploaia se domolise apreciabil, dar ziua era încă mizerabilă. Pe locul din spate, Minoru moţăia îmbrăţişînd emiţătorul de schimb. Skragger privea înainte absent, avînd prea multe lucruri la care să se gîndească: planuri, coduri şi Erikki.

Săracul nefericit, dar dacă o să reuşească cineva, el o să fie ăla. Zău aşa, bătrînul Erikki o s-o scoată el la capăt cumva. Să zicem că n-o face, sau Andy nu dă ordin de

plecare. Cum ai să faci rost de o slujbă? O să mă gîndesc la asta săptămîna viitoare.

Nu văzu maşina de poliţie ţîşnind dintr-o stradă laterală; derapînd pe suprafaţa lunecoasă şi izbindu-i în spate. Era imposibil ca Mohamed să fi putut evita accidentul, iar viteza maşinii de poliţie, adăugată la cea a dubiţei, îi răsuci de-a curmezişul drumului, rostogolindu-i peste o tarabă în mulţime, omorînd o bătrînă, decapitînd o alta şi rănind mulţi, după care roţile nimeriră în şanţ şi forţa de inerţie rostogoli maşina peste cap, izbindu-i de pereţii într-un zgomot cumplit de fierăraie.

Instinctiv, Scragger îşi acoperise faţa cu mîinile, dar ultima izbitură îi strivi fruntea de portieră, ameţindu-l pentru moment, centura de siguranţă salvîndu-l de la răni mai profunde. Şoferul ieşise prin parbriz şi-acum era pe jumătate în afara maşinii, rănit grav. În spate, Minoru fusese apărat de spătarul scaunului şi fu primul care-şi reveni, cu radioul ţinut proteguitor în braţe. În mijlocul ţipetelor şi al învălmăşelii, se luptă să deschidă uşa şi ţîşni afară, acoperit de înghesuiala trecătorilor şi răniţilor, nebăgat în seamă, japonezii de la *Iran-Toda* fiind un lucru obişnuit pe străzile de-acolo.

În clipa aceea, ocupanţii maşinii de poliţie, răsucită pe jumătate în mijlocul drumului, cu partea din faţă zdrobită, dădură buzna peste ei. Îşi croiră drum pînă la dubiţă, aruncară o privire şoferului, apoi smuciră portiera şi îl traseră afară pe Scragger.

Strigăte furioase de "Amerikan!", ţipete şi zgomot. Scragger era încă pe jumătate ameţit.

- Mulţumesc.... Mulţumesc... mi-e bine acum.... Sunt *okay*!

Îl înşfăcară zdravăn, strigînd la el.

- Pentru Dumnezeu, gîfîi el, nu conduceam eu!... Ce dracu' s-a...

În jurul lor se ridică un tumult de cuvinte în farsi, și panică și furie și unul dintre polițiști îi puse cătușele, apoi îl tîrîră brutal către cealaltă mașină, îl împîncîră pe locul din spate și urcară și ei, înjurîndu-l întruna. Șoferul porni mașina.

De cealaltă parte a drumului, Minoru încerca fără succes să-și facă loc prin mulțime, să-l ajute pe Scragger. Se opri descurajat cînd mașina porni zdrăngănind în josul străzii.

CAPITOLUL 51

Lîngă Doshan Tappeh; ora 3,30 după-amiază. McIver conducea mașina de-a lungul drumului pustiu de centură, aflat dincolo de gardul de sîrmă ghimpată al aerodromului militar. Barele de protecție erau îndoite rău și burdușelile se îndesiseră. Unul dintre faruri era spart și lipit grosolan cu bandă adezivă, stopul roșu de la unul dintre semnalizatoarele de pe o aripă din spate lipsea, dar motorul încă suna dulce și cauciucurile speciale pentru zăpadă călcau ferm suprafața drumului.

Zăpada era troienită la marginea șoselei. Nici o rază de soare nu străpungea pătura de nori aflată la nici patru sute de metri deasupra și care întuneca toată zona, cu excepția poalelor îndepărtate ale munților dinspre nord. Era frig și întîrziase.

Pe interiorul parbrizului era lipit un permis mare și verde la vederea căruia, grupul pestriț al Gărzilor Verzi și al santinelelor militare aflate lîngă poartă îi făcură semn să treacă, pentru ca apoi să se înghesuie din nou în jurul focului la care se încălziseră pînă atunci. Se îndreptă

către hangarul *S-G*. Înainte să ajungă acolo, Tom Lochart îi ieși în întîmpinare pe o ușă laterală.

- Salut, Mac! spuse, apropiindu-se repede.

Purta echipamentul și geanta de zbor și abia se întorsese de la Koviss.

- Ce face Șeherazada?

- Iartă-mă că a durat atit de mult. Circulația a fost îngrozitoare.

- Ai văzut-o?

- Nu, nu încă. Îmi pare rău.

Îl văzu pe Lochart încordîndu-se imediat.

- Am fost din nou azi-dimineață devreme. A răspuns un servitor la ușă, da' nu părea să înțeleagă ce spun. Te duc acolo imediat ce pot.

Dădu drumul motorului și se întoarse spre poartă.

- Cum a fost la Zagros?

- Împuțit. Îți povestesc imediat, spuse Lochart în grabă. Mai înainte de a pleca trebuie să ne prezentăm comandantului bazei.

- O, de ce?

McIver frînă.

- N-au zis de ce. Au lăsat un mesaj la funcționarul nostru, ca atunci cînd vii astăzi să te prezinti comandantului bazei.

- Vreo problemă?

- Nu de care să știu eu.

McIver frînă și viră din nou. Acum ce-o mai fi, se gîndi, stăpînindu-și neliniștea. Ar putea fi HBC? Să sperăm că nu.

- Ce s-a întîmplat cu Lulu? Te-ai ciocnit?

- Nu. Niște derbedei, pe stradă, spuse McIver cu gîndurile la HBC. Pe zi ce trece e din ce în ce mai greu. Vreo veste de la Erikki?

- Nimic. Pur şi simplu a dispărut. Azadeh e destul de neliniştită. Stă lingă telefon toată ziua, în birou.

- Încă stă cu tine?

- Nu, s-a întors în apartamentul ei, simbătă. La mine... ei bine, e puţin cam înghesuit.

McIver se îndreptă către clădirile de pe partea cealaltă a pistei, conducînd prudent printre resturile recentei bătălii, încă împrăştiate prin jur, caroserii arse de camioane, un tanc răsturnat pe-o parte, hangare şi clădiri ciuruite de gloanţe.

- Spune-mi despre Zagros.

Ascultă fără să facă vreun comentariu pînă cînd Lochart isprăvi.

- Ce ticălos!

- Da. Dar Nitchak Han n-a dat semnalul să mă împuşte pe mine sau pe ceilalţi. N-am fi putut face nimic. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi reuşit. A fost al dracului de greu să-i demontez teoria cu "teroriştii". Cred că o scotea la capăt şi cu asta, Mac! Oricum. Cînd am ajuns la Kowiss, Duke şi cu Andy avuseseră un frecuş cu Barosanul.

Lochart îi istorisi şi despre asta.

- Dar gluma noastră pare să ţină. Ieri, Duke şi Tăticu i-au dus un '212 lui Rudi şi-n dimineaţa asta, EcoTango-LimaLima a venit după trupul lui Jordon.

- Groaznic. Mă simt foarte responsabil pentru bătrînul Porcărie.

- Cred că toţi ne simţim aşa.

În faţa lor se zărea clădirea comandamentului, cu santinele în faţă.

- Ne-am înşirat toţi afară şi-am urcat sicriul la bord. Tînărul Freddy a cîntat ceva plîngăreţ la cimpoi. N-am putut face mare lucru. Ciudat, colonelul Changiz a trimis o gardă de onoare militară şi ne-a dat un sicriu ca lumea.

Iranienii sunt atît de ciudați. Atît de ciudați. Păreau într-adevăr profund afectați.

Lochart vorbea automat, bolanv de grijă din pricina întîrzierilor. Trebuise să aștepte la Kowiss, apoi zborul pînă aici și controlul de zbor îl hărțuise tot drumul, apoi nu găsise nici un mijloc de transport și așteptase la nesfîrșit ca să sosească McIver și acum altă întîrziere. Ce s-o fi întîmplat cu Șeherazada?

Se aflau în apropierea clădirii birourilor, care adăpostea și locuința comandantului bazei și popota ofițerilor, unde amîndoi petrecuseră multe momente plăcute pe vremuri. Doshan Tappeh fusese o bază de elită. Șahul ținea aici o parte din aparatele sale particulare cu reacție și acum pereții clădirii cu două etaje erau plini de găuri de gloanțe și spărturi provocate de obuze, cele mai multe ferestre lipseau, iar unele erau acoperite cu scînduri. În fața lor, cîteva Gărzi Verzi și aviatori șlampeți pierdeau vremea prin jur, făcînd de santinelă.

- Pacea fie cu voi. Excelențele McIver și Lochart s-au prezentat la comandantul bazei, spuse Lochart în farsi.

Unul dintre revoluționari le făcu semn să intre.

- Unde e biroul, vă rog?

- Înăuntru.

Urcară treptele către ușa principală, înconjurați de mirosul greu de fum, cordită și canalizare stricată. În clipa în care ajunseră pe ultima treaptă, ușa se izbi de perete lăsînd să iasă un *mullah* grăbit, însoțit de cîteva Gărzi Verzi, tîrînd după ei doi tineri ofițeri piloți cu mîinile legate și uniformele sfîșiate și murdare. Lochart rămase cu gura căscată, recunoscînd pe unul dintre ei.

- Karim! izbucni el și McIver îl recunoscu la rîndul lui pe tînăr: Karim Peshadi, mult-prețuitul văr al

Şheherazadei, omul pe care-l rugase să obţină din turnul de control registrul cu aprobarea de zbor pentru HBC.

- În numele lui Allah, spune-le că nu sunt spion sau trădător, strigă Karim în engleză. Tom, spune-le!

- Excelenţă, se adresă Lochart în farsi *mullahului*, fără îndoială că s-a petrecut vreo greşeală. Acest bărbat este căpitanul pilot Peshadi, un sprijinitor credincios al *aiatolahului*, un...

- Cine eşti, dumneata Excelenţă, întrebă *mullahul* cu ochi negrii, scund şi lat în spate. American?

- Numele meu este Lochart, Excelenţă. Canadian, pilotez pentru *IranOil*. Şi acesta este conducătorul grupului nostru din partea cealaltă a aerodromului, căpitanul McIver.

- Cum de-l cunoşti pe trădătorul ăsta?

- Excelenţă, sunt sigur că e o greşeală. E cu neputinţă să fie un trădător. Îl cunosc pentru că e un văr al soţiei mele şi...

- Soţia ta e iraniană?

- Da, Excelenţă!

- Eşti mahomedan?

- Nu, Excelenţă!

- Ar fi mai bine ca ea să divorţeze şi astfel să-şi salveze sufletul de murdărire. Voia lui Allah. Nu-i nici o greşeală în privinţa trădătorilor ăştia. Vezi-ţi de treaba ta, Excelenţă.

Mullahul făcu semn Gărzilor Verzi. Imediat aceştia coborîră mai departe scările, pe jumătate tîrînd cei doi tineri ofiţeri care strigau şi protestau, pledîndu-şi nevinovăţia, apoi se-ntoarse către uşă.

- Excelenţă, strigă Lochart grăbit, alergînd după el. Vă rog, în numele lui Allah cel Unic, îl cunosc pe tînărul ăsta ca pe un om loial, credincios *Imamului*. Un bun

musulman. Un patriot. Știu asta din faptul că a fost unul dintre cei care a luptat împotriva Nemuritorilor, aici, la Doshan Tappeh, și a ajutat revoluția...

- Oprește-te!

Ochii *mullahului* deveniră și mai duri.

- Aceasta nu este treaba ta, străine. Nu ne mai conduc străinii sau legile străine sau un Șah dominat de străini. Nu ești iranian, nici judecător și nici legiuitor. Acești oameni au fost judecați și condamnați.

- Vă implor s-aveți răbdare, Excelență! Trebuie să fie o greșeală. Trebuie...

Lochart, se răsuci brusc cînd o rafală de împușcături trosni în apropiere. Santinelele de jos se uitau peste drum, către niște clădiri. Din locul său, de pe trepte, nu putea să vadă ce vedeau ei. Apoi Gărzile Verzi reapărură din spatele uneia dintre barăci, așezîndu-și armele pe umăr. Tropăiră înapoi în sus pe scări. *Mullahul* le făcu semn să intre înăuntru.

- Legea-i lege! spuse *mullahul*, privindu-l pe Lochart. Erezia trebuie îndepărtată. Deoarece îi cunoști familia, poți să le spui să cerșească îndurare lui Allah că au crescut un astfel de fiu.

- De ce se presupune c-a fost vinovat?

- Nu "se presupune", Excelență, spuse *mullahul* cu o umbră de nervozitate în glas. Karim Peshadi a recunoscut c-a furat un camion și-a părăsit baza fără aprobare, a recunoscut că s-a alăturat unor demonstrații interzise, s-a declarat pe față împotriva viitorului nostru Stat Islamic, s-a opus pe față antiislamicei Legi a Căsătoriei, a susținut activități contrare legii islamice, a fost prins în cursul unui act suspect de sabotaj, nu recunoaște adevărul absolut al Coranului și neagă dreptul *Imamului* de-a fi *faquira*, el, care este deasupra legii și ultimul judecător al ei.

Își trase halatul mai aproape de trup ca să se apere de frig.

- Pacea fie cu tine!

Intră în clădire. Pentru moment, Lochart nu fu în stare să scoată o vorbă, apoi îi explică lui McIver ce se spusese.

- Acte suspecte de sabotaj? Tom a fost prins în turn?

- Ce mai contează, spuse amar Lochart. Karim e mort, "pentru crime împotriva lui Allah".

- Nu, flăcăule, spuse blînd McIver, nu împotriva lui Allah, ci împotriva versiunii lor de adevăr, susținută în numele unui dumnezeu pe care n-or să-l cunoască niciodată.

Își îndreptă umerii și intră primul în clădire.

În cele din urmă găsiră biroul comandantului bazei și fură poftiți înăuntru. În spatele biroului se afla un maior. *Mullahul* ședea alături de el. Deasupra lor atîrna singura podoabă a încăperii mici și neîngrijite: o fotografie mare a lui Khomeini.

- Sunt maiorul Detami, McIver, spuse bărbatul repede în engleză. Acesta este *mullahul* Tehrani.

Apoi se uită la Lochart și trecu pe farsi.

- Cum Excelența sa Tehrani nu vorbește engleza, ai să traduci ce spun. Numele, te rog.

- Lochart, căpitan Lochart.

- Vă rog luați loc, amîndoi. Excelența sa spune că ești căsătorit cu o iraniancă. Numele ei de fată?

Lochart, se încruntă.

- Viața mea particulară este viața mea particulară, Excelență!

- Nu și pentru un pilot de elicopter străin, aflat în mijlocul Revoluției noastre Islamice pornită împotriva dominației străine, spuse maiorul furios. Și nici pentru

cineva care cunoaşte trădători ai statului. Ai ceva de ascuns, căpitane?

- Nu, desigur că nu!

- Atunci, te rog răspunde-mi la întrebare.

- Eşti de la poliţie? Cu ce drept...

Mullahul spuse:

- Sunt membru al *komitehului* Doshan Tappeh. Preferi o convocare oficială, acum, in clipa asta?

- Prefer să nu-mi fie puse întrebări despre viaţa mea particulară.

- Dacă n-ai nimic de ascuns, poţi să răspunzi la întrebări. Te rog alege.

- Bakravan.

Numele era cunoscut celor doi. Stomacul i se strînse şi mai tare.

- Jared Bakravan, zaraful din bazar? Una dintre fiicele sale?

- Da.

- Numele ei, te rog.

Lochart îşi stăpîni furia care îl înnebunea, încă obsedat de uciderea lui Karim. Este crimă, ar fi vrut să strige, orice aţi spune voi.

- Excelenţa sa Şeherazada.

McIver îl privea atent.

- Ce-i cu toate astea, Tom?

- Nimic, nimic. Am să-ţi spun mai tîrziu.

Maiorul lua note pe o bucată de hîrtie.

- Care-s legăturile tale cu trădătorul Karim Peshadi?

- Îl ştiu de aproape doi ani. A fost unul dintre studenţii mei la şcoala de pilotaj. Este primul văr al soţiei mele - a fost primul văr al soţiei mele - şi pot doar să repet că este de neconceput ca el să fie un trădător al Iranului sau al Islamului.

Maiorul mai făcu o însemnare pe hîrtie. Creionul scîrţîi ascuţit.

- Unde locuieşti, căpitane?

- Eu... nu prea ştiu... Stăteam în casa familiei Bakravan, lîngă bazar. Apartamentul nostru a fost confiscat.

Tăcerea se lăsă în încăpere, aproape sufocantă. Maiorul isprăvi de scris, apoi ridică o altă hîrtie plină de însemnări şi se uită direct la McIver.

- Mai întîi: nici un elicopter străin nu poate fi deplasat în interiorul sau în afara spaţiului aerian al Teheranului fără aprobarea Comandamentului Forţelor Aeriene.

Lochart traduse şi McIver dădu din cap vag. Nu era nimic nou, exceptînd doar faptul că *komitehul* de la Aeroportul Internaţional Teheran abia emisese instrucţiuni oficiale, scrise în numele atotputernicului *Komiteh* Revoluţionar, că numai acesta putea să autorizeze şi să semneze astfel de aprobări. McIver primise aprobarea să-şi trimită la Kowiss singurul '212 care mai rămăsese acolo şi unul dintre Alouette, ca un fel de împrumut pe termen scurt. Chiar la timp, se gîndi posomorît, concentrîndu-se asupra celor spuse de maior, dar întrebîndu-se ce însemna schimbul violent de cuvinte în farsi, cu Lochart.

- Al doilea: e necesară o listă completă a tuturor elicopterelor aflate în prezent sub controlul vostru, unde se află ele în Iran, matricolele, seria motoarelor, cantitatea şi felul pieselor de schimb pe care le aveţi.

Lochart văzu ochii lui McIver lărgindu-se, propriile sale gînduri nedezlipindu-se de la Şeherazada şi la întrebarea de ce voiau să ştie unde locuieşte şi legăturile ei cu Karim, abia ascultînd cuvintele pe care le traducea dintr-o limbă în cealaltă.

- Căpitanul McIver spune: foarte bine; o să-mi ia ceva timp din pricina legăturilor radio, dar am să vi le aduc cît de curînd cu putință.

- Ar fi bine să fie mîine.

- Dacă pot să le obțin pînă atunci, Excelență, fiți sigur că o să le aveți. O să le aveți cît de curînd cu putință.

- Al treilea: toate elicopterele voastre din zona Teheran vor fi adunate aici începînd de mîine și de acum înainte vor opera numai de aici.

- Fiți sigur c-am să-mi informez de îndată superiorii de la *IranOil* de cererea voastră, domnule maior.

Chipul maiorului se înăspri.

- Forțele Aeriene hotărăsc asta.

- Desigur. Am să-mi informez superiorii imediat. Asta e tot, domnule maior?

Mullahul spuse:

- În privința elicopterului...

Se uită pe o notă de pe birou în fața sa.

-...HBC. Noi am...

McIver îngădui panicii sale să izbucnească, transformînd-o într-o furie reală cu care Lochart abia reuși să țină pasul.

- HBC! Paza este responsabilitatea Forțelor Aeriene la fiecare bază și cum au putut să fie atît de neglijenți ca să permită să fie furat HBC, nu înțeleg! Ne-am plîns întruna de neglijența asta, santinelele nu apăreau niciodată, nu existau străji noaptea! Un furt de un milion de dolari! De neînlocuit! Am să înaintez o plîngere împotriva neglijenței Forțelor Aeriene și...

- N-a fost vina noastră, începu maiorul furios, dar McIver nu-i dădu atenție și continuă ofensiva, neîngăduindu-i să răsufle, și Lochart îl secondă, trans-

formînd tirada lui McIver în cuvinte şi fraze iraniene potrivite pentru un atac şi mai tăios la adresa perfidiei Forţelor Aeriene.

- Incredibilă neglijenţă! Aş putea spune trădare deliberată şi conspiraţie cu alţi ofiţeri, ca să permită unui american necunoscut să intre în hangarul nostru chiar pe sub nasul presupuşilor noştri paznici, să se dea autorizaţia de zbor chiar de către presupuşii noştri protectori şi-apoi să li se îngăduie să-l distrugă, afectînd marele stat iranian! De neiertat! Sigur c-a fost trădare. Fără îndoială c-a fost trădare şi încă premeditată de persoane necunoscute, cu grad de ofiţeri, şi trebuie să insist...

- Cum îndrăzneşti să implici...

- Sigur că totul trebuie să se fi făcut cu complicitatea Forţelor Aeriene, cine controlează baza? Cine controlează transmisiile radio? Cine stă în turn? Noi facem responsabile Forţele Aeriene şi o să prezint plîngere la cel mai înalt nivel, la *IranOil*, cerînd despăgubire, iar săptămîna viitoare... săptămîna viitoare am să solicit o compensaţie ilustrului *Komiteh* Revoluţionar şi însuşi *Imamului*, Allah să-l apere! Acum, Excelenţă, dacă o să ne îngăduiţi, o să plecăm la treburile noastre. Pacea fie cu voi!

McIver se îndreptă către uşă, urmat de Lochart, amîndoi supraîncărcaţi de adrenalină, McIver simţindu-se groaznic, cu pieptul străbătut de o durere cumplită.

- Aşteaptă! porunci *mullahul*.

- Da, Excelenţă?

- Cum îţi explici că trădătorul Valik, care se întîmplă să fi fost partener al companiei voastre şi rudă a cămătarului şi sprijinitorului Şahului, Bakravan, a sosit la Isfahan în elicopterul ăsta, ca să ia de acolo alţi trădători,

printre care unul era generalul Seladi, altă rudă a lui Jared Bakravan, socrul unuia dintre piloții voștri?

Gura lui Lochart era foarte uscată cînd rosti cuvintele rău-prevestitoare, dar McIver nu șovăi și se întoarse înapoi la atac.

- Nu l-am numit eu pe generalul Valik în Consiliul nostru de conducere. A fost numit de iranieni sus-puși, în concordanță cu legea voastră, în vigoare atunci. Nu am căutat noi parteneri iranieni, legea iraniană ne cerea să-i avem. Ne-au fost impuși, n-are nimic de-a face cu mine. Cît despre rest, *Insha'Allah*. A fost voia lui Allah.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, deschise ușa și ieși cu pași mari. Lochart isprăvi traducerea cu un "*Salaam*" și porni după el.

- O să mai auziți de asta! strigă după ei maiorul.

În apropierea Universității, ora 6,07 seara. Șeherazada și Ibrahim Kyabi stăteau întinși unul lîngă celălalt pe covoare moi, în fața focului de lemne care ardea vesel în încăperea plăcută. Nu se atingeau. Priveau doar focul, ascultînd muzica bună, modernă, de la casetofon, pierduți în gînduri, fiecare prea conștient de celălalt.

- Tu, dar al universului, murmură el. Tu, cea cu buze rubinii și respirația ca vinul, tu limbă a Paradisului...

- O, Ibrahim, rîse ea. Ce e asta, "limbă a Paradisului"?

El se ridică într-un cot și privi în jos către ea, binecuvîntînd soarta care-i îngăduise s-o salveze de extremistul nebun de la Marșul Femeilor, aceeași soartă care avea în curînd să-l îndrume către Kowiss, să răzbune uciderea tatălui său.

- Citam din *Rubaiyat*, spuse zîmbindu-i.

- Nu cred un cuvînt, ai născocit-o acum.

Ea îi răspunse la zîmbet, apoi își acoperi ochii ferindu-și-i de strălucirea ochilor lui și privi din nou cărbunii.

După marșul de protest de acum șase zile, discutaseră din nou, pînă seara tîrziu, comentînd revoluția și descoperind o cauză comună în uciderea tatălui ei și a tatălui său. Amîndoi copii ai singurătății, mamele lor neînțelegînd, mulțumindu-se să plîngă și să rostească *Insha'Allah* și nesimțind nevoia de răzbunare. Viețile lor erau răscolite, asemeni țării în care trăiau. Ibrahim nu mai era un drept-credincios. Nu mai credea în puterea și țelul Poporului. Crezurile ei erau zdruncinate, își punea pentru prima dată întrebări, cum putea Allah să îngăduie asemenea răutate și toate celelalte răutăți care se petrecuseră, decăderea țării și a sufletelor.

- Așa e, Ibrahim, ai dreptate! N-am scăpat de un despot ca să aducem altul. Ai dreptate! Despotismul *mullahilor* devine pe zi ce trece mai limpede, spusese. Dar de ce oare se opune Khomeini drepturilor pe care Șahul ni le-a dat? Drepturi rezonabile, drepturile tale inalienabile ca ființă umană?

- Nu sunt date de Șah și de nimeni. Așa cum și trupul tău e al tău, nu un cîmp de arat.

- Dar de ce se opune *Imamul*?

- Nu este *Imam*, Șeherazada. Este doar un *ayatolah*, un om și-un fanatic. Totul e din pricină că face ceea ce preoții au făcut întotdeauna de-a lungul istoriei: folosește varianta lui de religie ca să amețească oamenii pînă la pierderea conștiinței de sine; să-i facă dependenți, nu educați, să asigure puterea *mullahilor*. Nu vrea el ca numai *mullahii* să răspundă de educație? Nu pretinde el că *mullahii* singuri înțeleg legea, studiază legea, cunosc

legea, de parcă numai ei singuri ar avea toată învățătura lumii?

- Nu m-am gîndit niciodată astfel la lucruri. Le-am acceptat, atît de multe, atît de prea multe... Dar ai dreptate, Ibrahim. Faci totul să pară atît de limpede. Ai dreptate. *Mullahii* cred numai ceea ce scrie în Coran. De parcă ce a fost drept pentru zilele Profetului, pacea fie cu el, s-ar aplica și astăzi. Refuz să fiu obiect fără drept de vot și fără dreptul de-a alege.

Găsiseră atît de multe subiecte de discuție, el un om modern, educat la universitate, ea dorind să fie modernă, dar nesigură de drumul ei, împărțind taine și dorințe, înțelegîndu-se unul pe celălalt într-o clipă, folosind aceleași nuanțe, aparținînd aceleiași moșteniri; el, atît de asemănător lui Karim în vorbă și privire, încît ar fi putut să fie frați.

Noaptea aceea dormise adînc și liniștit și în dimineața următoare se strecurase afară devreme ca să se întîlnească din nou cu el, bînd cafea într-o cafenea micuță, ea acoperită cu *chadorul* pentru siguranță și tăinuire, rîzînd împreună pentru nici un motiv și pentru toate motivele, citeodată serioși, amîndoi conștienți de atracția lor, fără să fie nevoie să vorbească despre asta. Apoi cel de-al doilea marș de protest, mai mare decît primul, mai bine organizat și cu mai puțină opoziție.

- Cînd trebuie să te-ntorci, Șeherazada?

- I-am spus mamei că o să întîrzii. Că o să vizitez o prietenă, de partea cealaltă a orașului.

- Am să te duc acum acolo, repede și poți să pleci repede, iar după asta, dacă vrei, putem să mai stăm de vorbă sau, chiar mai bine, am un prieten care are un apartament și niște înregistrări nemaipomenite.

Asta se întîmplase cu cinci zile în urmă. Cîteodată prietenul său, un alt lider *tudeh*, era şi el acolo, cîteodată veneau şi alţi studenţi, tineri şi tinere, nu toţi comunişti, dar cu idei noi, schimburi libere de păreri, idei ameţitoare despre viaţă, despre dragoste şi despre libertate. Din cînd în cînd erau singuri. Zile paradisiace, protestînd alături, vorbind, rîzînd şi ascultînd înregistrările, nopţi pline de linişte acasă, lîngă bazar.

Victoria de ieri. Khomeini anunţase public cum că femeile nu erau obligate să poarte *chador* dacă îşi acopereau părul şi se îmbrăcau modest. Noaptea trecută celebraseră victoria în apartamentul acela, dansînd de bucurie, îmbrăţişîndu-se, toţi tineri, apoi se-ntorsese din nou acasă. Dar noaptea visele ei fuseseră numai despre el şi ea - împreună. Erotice. Rămăsese întinsă, pe jumătate adormită, toată dimineaţa, temătoare şi totuşi atît de înfierbîntată.

Caseta se sfîrşi. Era una a Carpenterilor, lentă, romantică. O întoarse pe cealaltă faţă. Şi mai bine.

Să îndrăznesc, se întrebă visătoare, simţindu-i ochii asupra ei. Printr-o crăpătură a perdelelor putea să vadă cerul care se întuneca.

- E aproape vremea să plec, spuse fără să se mişte, cu un tremur în glas.

- Jari poate să aştepte, spuse el tandru.

Jari, slujnica, împărtăşea taina vizitelor lor.

- Mai bine să nu ştie, spusese el în cea de-a doua zi. Nici chiar ea.

- Ea trebuie să ştie, Ibrahim. Alfel nu pot să ies niciodată singură. N-am să te mai pot vedea. N-am nimic de ascuns, dar sunt căsătorită şi e...

Nu era nevoie să pronunțe "periculos". Primejdia era în fiecare clipă în care erau singuri. Așa că el ridicase din umeri și rugase soarta s-o apere, așa cum făcea și ea acum.

- Jari poate să aștepte.

- Da, da, poate, dar mai întîi trebuie să facem niște cumpărături și dragul meu frate Meshang n-o să... în seara asta trebuie să luăm masa cu el și Zarah.

Ibrahim rămase uluit.

- Ce mai vrea? Nu cumva te bănuiește?

- O, nu, doar probleme de familie. Doar atît.

Îl privi languros.

- Cum rămîne cu treaba ta de la Kowiss? Ai să mai aștepți încă o zi sau ai să te duci mîine?

- Nu e urgent, spuse el nepăsător.

Amînase și amînase întruna, deși legătura sa *tudeh* spusese că fiecare zi în plus în care rămîneala Teheran era primejdioasă:

- Ai uitat ce i s-a întîmplat tovarășului Yazernov? Am auzit că e amestecat contraspionajul intern. Trebuie să te fi văzut intrînd în clădire cu el, sau ieșind din ea.

- Mi-am ras barba, nu m-am dus acasă și evit să merg la Universitate. Apropo tovarășe, e mai bine să nu ne mai întîlnim pentru o zi sau două. Cred că mă urmărește cineva.

Zîmbi în sinea lui, amintindu-și graba cu care celălalt bărbat, un vechi simpatizant *tudeh*, dispăruse după colțul străzii.

- De ce zîmbești, dragul meu?

- Nimic. Te iubesc, Șeherazada! spuse simplu, cuprinzîndu-i sînii și sărutînd-o.

Ea îi răspunse, dar nu pe deplin. Pasiunea lui se înteți, a ei de asemenea și, deși ea încercase să se

stăpînească, simţea că va rupe zăgazurile, mîinile mîngîietoare aprinzînd flăcări în urma lor.

- Te iubesc, Şeherazada, Iubeşte-mă!

Ea n-ar fi vrut să se depărteze de căldură sau de mîinile sale sau de apăsarea trupului său sau de tunetele inimii ei. Dar o făcu, fără să ştie de ce.

- Nu acum, dragul meu, murmură şi răsuflă adînc.

Şi după aceea, cînd inima îşi încetini bătăile, privi în sus către el, căutîndu-i ochii. Văzu dezamăgire, dar nu supărare.

- Eu... nu sunt încă pregătită. Nu pentru dragoste... Nu acum. Dragostea este...

- Eşti în siguranţă, Şeherazada, dragostea ta va fi apărată cu mine.

- Ştiu, o da, ştiu, dar... se încruntă, neînţelegîndu-se, ştiind doar că acum greşea. Trebuie să fiu sigură de ceea ce fac. Acum nu sunt.

El se luptă o clipă cu sine însuşi, apoi se aplecă asupra ei şi o sărută fără s-o forţeze, destul de încrezător că în curînd avea să fie iubita lui.

- Mîine sau poimîine.

- Eşti înţeleaptă ca întotdeauna, spuse. Mîine o să avem apartamentul numai pentru noi. Îţi promit. Hai să ne întîlnim ca de obicei, să bem cafeaua la locul obişnuit!

Se ridică şi-o ajută să se ridice. Ea rămase lîngă el. Îl sărută şi-i mulţumi şi el descuie uşa. Îşi înfăşură tăcută *chadorul* în jurul trupului, îl mai sărută o dată şi plecă, lăsînd o undă de parfum în urma ei. Apoi şi aceasta se topi.

Încuie uşa, se întoarse în cameră şi-şi puse pantofii. Ridică gînditor carabina aşezată într-un colţ, verifică percutorul şi încărcătorul.

Departe de vraja ei, nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa primejdiilor sau, realităţilor vieţii sale şi a unei morţi premature. Înflăcărarea lui crescu. Moartea, se gîndi. Martiriul. Să-mi dau viaţa pentru o cauză justă, îmbrăţişînd liber moartea, primind-o cu braţele deschise. O, am s-o fac! Am s-o fac! Nu pot să conduc o armată ca Martirul Martirilor, dar pot să mă ridic împotriva sataniştilor care-şi spun *mullahi* şi să aduc răzbunarea asupra *mullahului* Hussain din Kowiss pentru că mi-a ucis tatăl în numele unor zei mincinoşi şi pentru că a pîngărit Revoluţia Poporului. Extazul crescu, la fel ca şi celălalt, mai puternic decît celălalt. O iubesc cu tot sufletul meu, dar trebuie să plec mîine. Nu am nevoie de o echipă alături de mine. Singur am să fiu mai sigur. Pot uşor să prind un autobuz. Ar trebui să plec mîine. Ar trebui, dar nu pot. Nu încă. După ce-o să facem dragoste!

Aeroportul Al Shargaz, ora 6,17 seara. La aproape o mie cinci sute de kilometri mai departe către sud-est, dincolo de Golf, Gavallan stătea în incinta heliportului, urmărind un '212 ce venea la aterizare. Seara era plăcută; soarele ajunsese puţin deasupra orizontului. Putea să-l zărească pe Jean-Luc la comenzi, unul dintre ceilalţi piloţi lîngă el, nu Scot, aşa cum crezuse şi sperase.

Neliniştea lui crescu. Făcu un semn cu mîna şi, cînd patinele atinseră solul, alergă nerăbdător către uşa cabinei.

Se dădu într-o parte. Îl văzu pe Scot desfăcîndu-şi centura cu o singură mînă, celălalt braţ într-o eşarfă, cu chipul tras şi palid, dar întreg.

- O, fiule, spuse, inima bătîndu-i uşurată, pregătindu-se să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze, dar rămînînd pe loc

și așteptînd pînă cînd Scot cobori treptele și se află pe tarmac lîngă el. O, băiete, eram atît de îngrijorat!

- N-aveai de ce să te îngrijorezi, tată! Sunt teafăr.

Scot îl cuprinse strîns cu brațul sănătos pe după umeri, stabilindcontactul liniștitor, atît de necesar amîndurora.

- E-n regulă, tată! Eu, ă... eu... mi-ar prinde bine o aspirină. Recunosc că mă simt cam ameţit. Drumul a fost cam zdruncinat. Tu, ă... Pleci cu cursa de noapte? Cînd te întorci?

- Cît de repede pot. Într-o zi sau două. E bine?

Scot șovăi; un mușchi al feței tresărea.

- Poate poți să vii cu mine. Aș putea să-ți povestesc despre Zagros. Ai avea timp?

- Sigur. A fost rău?

- Și da, și nu. Am scăpat cu toții, cu excepția lui Jordon. Dar el a fost împușcat din pricina mea, tată. A fost...

Lacrimile îi umplură ochii, deși vocea îi rămase fermă și controlată.

- Nu pot să fac nimic. Nu pot.

Își șterse lacrimile și mormăi o injurătură apoi îl luă de braț cu mîna teafără.

- Nu pot să fac nimic. Nu știu cum să...

- N-a fost vina ta, Scot, spuse Gavallan, cu inima frîntă de disperarea fiului său și temîndu-se pentru el. Haide. Hai să începem!

Strigă către Jean-Luc:

- Îl iau pe Scot pentru o radiografie. Mă întorc imediat.

La Teheran, apartamentul lui McIver, ora 6,35 seara. Charlie Petikin şi Paula stăteau la masă, ciocnind un pahar de vin în lumina luminărilor cu Sayada Bertolin. Pe masă era o sticlă mare de Chianti, deschisă, platouri cu două salamuri mari, unul pe jumătate mîncat, o bucată uriaşă de caş încă neatînsă şi două pîini lungi, franţuzeşti, *baguettes*, pe care Sayada le adusese de la *French Club*, una aproape terminată.

- Ar putea să fie război, spuse ea cu veselie forţată cînd sosise pe neaşteptate cu o jumătate de oră în urmă, dar, orice s-ar întîmpla, francezii trebuie să aibă pîine ca lumea. *Vive la France*!

- Şi *viva Italia*! spusese Petikin invitînd-o înăuntru fără prea mare entuziasm, nedorind s-o împartă pe Paula cu nimeni.

De cînd interesul Paulei pentru Nogger Lane dispăruse, el se repezise să umple golul cu o speranţă nebună.

- Paula a venit cu zborul din după-amiaza asta şi a adus toată marfa asta de contrabandă cu riscul vieţii ei şi nu arată superissimă?

Paula rîse.

- E vorba de caş, Sayada. Charlie mi-a zis că e plăcerea lui.

- Nu-i cea mai bună brînză din lume? Nu tot ce-i italian e cel mai bun lucru din lume?

Paula scoase tirbuşonul şi i-l dădu, ochii ei cu reflexe verzui trimiţîndu-i un fior pe şira spinării.

- Pentru tine, *caro*!

- *Magnifico*! Oare toate tinerele doamne de pe *Alitalia* sunt la fel de grijulii, curajoase, frumoase, eficiente, drăgăstoase, zîmbitoare, tandre şi ă... agile?

- Desigur. Hai să petrecem, Sayada.

Cînd se apropiase o văzuse mai bine şi sesizase ciudăţenia comportării ei.

- Te simţi bine?

- O, da, n-am nimic.

Sayada era bucuroasă că lumina venea de la luminări şi se putea ascunde în spatele lor.

- Eu... ei, mulţumesc... n-am să rămîn. Eu... îmi era dor de Jean-Luc. Vroiam să văd cînd se întoarce. Mă gîndeam că v-ar face plăcere o pîine.

- Suntem încîntaţi c-ai venit. N-am avut o bucată decentă de pîine de săptămîni. Mulţumesc, dar rămîi totuşi! Mac s-a dus la Doshan Tappeh să-l ia pe Tom. Tom ştie ceva de Jean-Luc. Ar trebui să se-ntoarcă din clipă-n clipă.

- Cum e la Zagros?

- A trebuit să-l închidem.

În timp ce el se agita preocupat, aducînd pahare şi aranjînd masa ajutat de Paula, care de fapt făcea cea mai mare parte din treabă, el le spuse de ce şi despre atacul terorist asupra sondei Belissima, Giani omorît, apoi mai tîrziu Jordon, iar Scot Gavallan rănit.

- Afurisită treabă. Dar asta e!

- Groaznic, spusese Paula. Asta explică de ce am fost trimişi prin Shiraz, cu instrucţiuni să păstrăm patruzeci de locuri libere. Trebuie să fie pentru conaţionalii noştri din Zagros.

- Ce ghinion împuţit, spuse Sayada.

Se întreba dacă ar trebui să transmită informaţia asta mai departe. *Lor şi lui.* Vocea o sunase cu o zi în urmă, devreme, întrebînd-o la ce oră plecase de la Teymour sîmbătă.

- Pe la cinci. Poate cinci și un sfert. De ce?

- Blestemata de clădire a luat foc imediat după căderea serii undeva la etajul al treilea și cei de deasupra au rămas blocați acolo. Toată clădirea e o ruină, au fost mulți oameni răniți și nu e urmă de Teymour sau de ceilalți. Bineînțeles că pompierii au sosit prea tîrziu.

Nu fusese greu să izbucnească în lacrimi adevărate și să lase durerea și suferința să se vadă. Mai tîrziu, în cursul zilei, Vocea o sunase din nou.

- I-ai dat lui Teymour hîrtiile?

- Da, da, i le-am dat.

Se auzise o înjurătură înfundată.

- Treci pe la *French Club* mîine după-amiază. Am să-ți las instrucțiuni în cutia ta.

Dar nu găsise nici un mesaj. Reușise să smulgă cu multe rugăminți, de la bucătărie, cele două pîini și venise aici, neavînd unde să se ducă în altă parte, încă foarte de înspăimîntată.

- E atît de trist, spunea Paula.

- Da, dar ajunge cu asta, zise Petikin, blestemîndu-se că le spusese.

Nu era problema lor.

- Hai să mîncăm, să bem și să ne veselim

- Căci mîine vom muri, spuse Sayada.

- Nu.

Petikin ridică paharul zîmbind către Paula.

- Căci mînie o să trăim. Sănătate!

Atinse paharul de-al ei, apoi de-al Saydei și se gîndi: ce pereche trăsnitoare fac, dar Paula e mult mai presus și de departe cea mai...

Sayada se gîndea: Charlie e îndrăgostit de vrăjitoarea asta care o să-l mănînce bucățică cu bucățiă

şi o să scuipe resturile fără măcar să rigiie. Dar de ce vor *ei* - noii mei stăpîni, oricine ar fi *ei* - de ce vor să ştie de Jean-Luc şi Tom şi vor să fiu amanta lui Armstrong şi cum de ştiu de fiul meu? Afurisiţii!

Paula se gîndea: Urăsc oraşul ăsta împuţit, unde toată lumea e atît de mohorîtă şi bîntuită de presimţiri sumbre şi dărîmată - ca sărmana femeia asta, care desigur c-a intrat iarăşi în obişnuita încurcătură cu bărbaţii - cînd există Roma şi soarele şi Italia şi viaţa minunată cu care s-o sorbi pînă la ameţeală, vinul şi rîsetele şi dragostea de care să te bucuri, copii de crescut alături de soţul tău, de care să te bucuri, dar numai atîta vreme cît afurisitul se poartă cum trebuie. De ce sunt toţi bărbaţii nişte împuţiţi şi de ce-mi place bărbatul ăsta, Charlie, care-i prea bătrîn şi totuşi nu, prea sărac şi totuşi nu, prea masculin şi totuşi....

Spuse, vinul făcîndu-i buzele şi mai umede:

- Charlie, *amore*! Trebuie să ne întîlnim la Roma. Teheranul este atît de deprimare... scuză-mă, deprimant...

- Nu cînd eşti şi tu în preajmă, spuse el.

Sayada îi văzu zîmbindu-şi unul celuilalt şi-i invidie.

- Cred c-am să mă întorc mai tîrziu, spuse, ridicîndu-se.

Înainte ca Petikin să poată spune ceva, o cheie se răsuci în uşă şi intră McIver.

- Oh, *hello*, spuse şi încercă să-şi lepede oboseala. Salut, Paula, salut, Sayada! Ce surpriză plăcută!

Apoi observă masa.

- Ce-i asta, Crăciunul?

Îşi scoase paltonul şi mănuşile.

- Paula le-a adus - iar Sayada pîinea. Unde e Tom? întrebă Petikin, sesizînd imediat că ceva nu e în regulă.

- L-am lăsat la Bakravani, lîngă bazar.

- Ce face ea? întrebă Sayada. N-am văzut-o din ziua marşului, primul marş.

- Nu ştiu, fetiţo! Eu l-am lăsat doar acolo şi-am venit.

McIver primi un pahar de vin, privindu-l cu subînţeles pe Petikin.

- Circulaţia a fost împuţită. Mi-a luat o oră să ajung pînă aici. Sănătate, Paula! Eşti o binecuvîntare pentru ochi. Rămîi la noapte?

- Dacă se poate. Trebuie să plec mîine de dimineaţă. N-am nevoie de maşină, *caro*, cineva din echipaj m-a lăsat aici şi-o să mă ia la întoarcere. Genny zicea c-aş putea folosi camera de oaspeţi. Zicea c-ar fi trebuit făcută puţină ordine, dar pare în regulă. Da, arată perfect.

Paula se ridică şi amîndoi bărbaţii fură pe dată vrăjiţi de senzualitatea mişcărilor ei. Sayada o blestemă, invidiind-o, întrebîndu-se în ce consta farmecul ei. Desigur nu în uniforma care era destul de severă, deşi minunat croită, ştiind că ea însăşi era mult mai frumoasă şi mai bine îmbrăcată. Dar nu de aceeaşi rasă. Vaca!

Paula strecură mîna în geantă şi scoase cele două scrisori pe care i le dădu lui McIver.

- Una de la Genny şi una de la Andy.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

- Eu tocmai plecam, Mac, spuse Sayada. Vroiam doar să te-ntreb cînd o să se-ntoarcă Jean-Luc.

- Poate miercuri. Duce un '212 la Al Shargaz. Ar trebui să ajungă acolo azi şi să se-ntoarcă miercuri.

McIver aruncă o privire scrisorilor.

- Nu trebuie să pleci, Sayada, scuză-mă o clipă.

Se așează într-un scaun pliant lîngă radiatorul electric, pus la jumătate din putere, și aprinse o veioză. Lumina alungă o mare parte din romantismul încăperii.

Scrisoarea lui Gavallan spunea: "Salut, Mac, scriu în fugă ca să-ți trimit scrisoarea asta prin bunăvoința Zinei Zinelor. Îl aștept pe Scot, după care plec cu cursa de noapte la Londra - dacă el se simte bine - dar mă întorc în două zile, trei cel mult. L-am extras delicat pe Duke din Kowiss pînă la Rudi, în caz că Skrag întîrzie. Ar trebui să se întoarcă marți. La Kowiss e încurcată rău. Am avut scandal mare cu Masson și la fel e și la Zagros. Am vorbit chiar acum c-un mason de-aici și totu-i gata, așa că dau liber cum am planificat. S-a făcut. Ne vedem miercuri. Îmbrățișeaz-o pe Paula pentru mine - Genny spune să nu îndrăznești".

Privi îndelung scrisoarea, apoi se lăsă pe spate în scaun, abia ascultînd o istorioară pe care o povestea Paula despre zborul lor către Teheran. Deci să apăsăm pe buton. Nu încerca să te minți, Andy, știu că l-ai fi apăsat din prima clipă. De-asta am spus "e-n regulă, am prevăzut că pot să opresc "Virtejul" dacă am să consider că-i prea riscant, iar decizia mea e definitivă". Cred că trebuie să apeși oricum pe buton. N-ai nici o altă alternativă dacă vrei ca *S-G* să supraviețuiască.

Vinul avea un gust foarte bun. Isprăvi paharul, apoi deschise scrisoarea lui Genny. Erau doar știri despre casă și copii, toți sănătoși și la locul lor, dar o cunoștea prea bine ca să nu citească printre rînduri îngrijorarea: "Să nu-ți faci griji, Duncan, și să nu te frămînți întruna din pricina furtunilor, oricare ar fi ele. Să nu-ți închipui că plănuiesc o căsuță acoperită cu trandafiri, în Anglia. Pentru noi rămîne kasbahul, iar mie *yashmakul* și exersez

dansul din buric, aşa că ar fi bine să te grăbeşti. Cu dragoste, Gen!"

Mac zîmbi, se ridică şi-şi mai turnă vin, mai liniştit acum.

- Un toast pentru femei. Dumnezeu să le binecuvînteze!

Ciocni paharul cu Petikin.

- Trăsnitor vin, Paula. Andy îţi trimite o îmbrăţişare.

Ea zîmbi imediat şi întinse mîna, atingîndu-l, şi el îşi simţi braţul străbătut de ceva asemănător curentului electric. Ce dracu' e cu ea? se întrebă tulburat şi spuse dintr-o suflare Sayadei:

- Ţi-ar fi trimis şi ţie dacă ar fi ştiut că eşti aici.

O lumînare de pe consola căminului începu să pîlpîie.

- Mă ocup eu de ea. Ceva mesaje?

- Unul de la Talbot: face tot ce poate ca să-l găsească pe Erikki. Duke e reţinut la Bandar-e Delam de o furtună, dar ar trebui să se întoarcă la Kowiss mîine.

- Şi Azadeh?

- E mai bine azi. Paula şi cu mine am dus-o pînă acasă. E bine, Mac. Ar fi bine să mănînci ceva. Sunt nişte resturi pe-aici pentru cină.

Sayada spuse:

- Ce-ar fi să mîncăm la *French Club*? Mîncarea e încă acceptabilă.

- Mi-ar plăcea, spuse Paula zîmbind şi Petikin înjură în gînd. Ce idee minunată, Sayada. Charlie?

- Minunat.

- Mac?

- Sigur. Dacă plătesc eu şi nu te deranjează să staţi tîrziu.

McIver ridică paharul în dreptul luminii admirînd culoarea vinului.

- Charlie, aş vrea să duci un '212 pînă la Kowiss - treaz şi devreme. Nogger o să ia Alouette. Puteţi să-l ajutaţi pe Duke pentru cîteva zile. Am să-l trimit pe Shoesmith cu un '206 să vă aducă înapoi sîmbătă. E-n regulă?

- Sigur, spuse Petikin, întrebîndu-se de ce acea schimbare de plan care cerea ca McIver, Nogger şi cu el să plece cu avionul miercuri, doi alţi piloţi ducîndu-se a doua zi la Kowiss. De ce? Poate scrisoarea lui Andy? Vîrtejul? Renunţă Mac?

În mahalalele Jalehului, ora 6,50 seara. Un automobil vechi opri pe alee. Din el coborî un bărbat care privi în jur. Aleea era pustie; ziduri înalte; într-o parte, o rigolă deschisă, de multă vreme îngropată sub zăpadă şi resturi. Peste drum de locul unde oprise maşina, abia vizibil în penumbra creată de lumina farurilor, se afla un scuar părăsit. Bărbatul bătu în capotă. Farurile se stinseră. şoferul ieşi şi se duse să dea ajutor celuilalt, care deschise portbagajul. Scoaseră un trup înfăşurat şi legat într-o pătură neagră şi îl duseră pînă în scuar.

- Aşteaptă un moment, spuse şoferul în ruseşte.

Îşi scoase lanterna şi o aprinse pentru scurt timp. Cercul de lumină descoperi în peretele înalt spărtura pe care o căutau.

- Bun, spuse celălalt, şi trecură prin ea, oprindu-se apoi încă o dată ca să se orienteze.

Se aflau acum într-un cimitir vechi, aproape părăsit. Lumina trecu de la piatră la piatră, descoperind înscrisurile - o parte în ruseşte, altele cu litere romane - şi groapa proaspăt săpată. În mormanul de pămînt era

înfiptă o lopată. Înaintară și se opriră pe buza gropii. Bărbatul mai înalt spuse:

- Gata?

- Da.

Lăsară trupul să cadă în groapă. Șoferul îndreptă lumina către el.

- Aranjează-l puțin!

- Da' ce-i pasă! spuse celălalt și apucă lopata.

Era lat în umeri și puternic și începu să umple groapa. Șoferul își aprinse o țigară, aruncînd nervos chibritul peste cadavru.

- Poate ar fi trebuit să spui o rugăciune pentru el.

Celălalt rîse

- Marx-Lenin n-or să fie de acord și nici bătrînul Stalin.

- Curvarul ăla? Putrezească-n Iad! Uite ce-a făcut din Mama Rusia.

- Ne-a făcut un imperiu. Cel mai mare din lume. Și-a bătut joc de englezi, i-a păcălit pe americani, a ridicat cea mai mare și mai bună armată pe uscat, pe apă și în aer și-a făcut KGB-ul atotputernic.

- Cu prețul fiecărei ruble pe care am primit-o și a douăzeci de milioane de vieți. Vieți de ruși.

- Fără importanță. Gunoaie, proști, scursorile societății. Sunt o grămadă. Au mai rămas încă destui.

Bărbatul începuse să asude și dădu cazmaua celuilalt.

- Ce dracu'-i cu tine? Ai fost întors pe dos toată ziua.

- Obosit. Sunt doar obosit, iartă-mă.

Toată lumea e obosită. Ai avea nevoie de cîteva zile libere. Cere un liber la Al Shargaz. Am petrecut acolo trei zile grozave. Nici nu-mi venea să mă întorc. Am cerut

transferul acolo. Avem o operație destul de extinsă, crește pe zi ce trece. Israelienii și-au înmulțit și ei activitatea - ca și CIA. Ce s-a mai întîmplat de cînd am plecat?

- Azerbaidjanul se încinge frumos. Umblă zvonul că bătrînul Abdullah Han e mort sau pe moarte.

- Secțiunea 16/a?

- Nu, infarct. Toate celelalte sunt obișnuite. Chiar te-ai distrat bine?

Celălalt rise.

- E acolo o secretară a Inturistului care-i foarte amabilă.

Se scărpină între picioare amintindu-și.

- Cine-i amărîtul ăsta?

- N-avea numele trecut pe listă, spuse șoferul.

- Niciodată nu e. Deci cine era?

- Un agent numit Yazernov. Dimitri Yazernov.

- Nu-mi spune nimic. Ție?

- Un agent de la Dezinformare, în zona Universității. Am lucrat cu el pentru scurtă vreme, cu un an în urmă. Un deștept, genul de universitar plin de rahat ideologic. Se pare c-a fost prins de Contraspionajul Intern și interogat serios.

- Ticăloșii. L-au ucis, ei?

- Nu.

Bărbatul mai înalt se opri pentru o clipă și aruncă o privire în jur. N-avea cine să-i audă, dacă nu credea în fantome sau Dumnezeu sau în orice altceva în afară de Partid și KGB, vîrful de lance al Partidului. Dar, oricum, nu-i plăcea locul. Își coborî vocea.

- Cînd a fost scos, acu' aproape o săptămînă, arăta rău. Era în nesimțire. N-ar fi trebuit mișcat din loc. Nu în

halul ăla. SAVAMA l-a scos de la Contraspionajul Intern. Directorul crede că cei de la SAVAMA l-au lucrat şi ei puţin înainte de a ni-l da înapoi.

Se sprijini o clipă de cazma.

- SAVAMA ni l-a dat cu menţiunea că cred că a fost curăţat pînă la nivelul al treilea. Directorul a zis să aflăm cine era, repede, dacă avea acces la secrete, dacă era un spion intern sau implantat de mult mai sus, sau ce dracu' le-o fi spus şi cine dracu' era. În registrele noastre nu e trecut altfel decît ca agent în zona Universităţii.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi începu din nou să sape.

- Am auzit că echipa a aşteptat şi-a tot aşteptat să-şi revină, apoi astăzi şi-a pierdut răbdarea şi-a încercat să-l trezească.

- O greşeală. Cineva i-a dat prea mult?

- Cine ştie? Amăritu-i mort.

- Ăsta-i lucrul care mă înspăimîntă, spuse celălalt cutremurîndu-se. Cînd se pompează prea mult în tine, nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Nu s-a trezit deloc? N-a spus nimic?

- Nu. Nici o vorbuliţă. Prostia e c-a fost prins şi gata. A fost vina lui. Nenorocitul lucra pe cont propriu.

Celălalt înjură.

- Şi cum s-a strecurat aşa?

- Să mă ia dracu' dacă ştiu. Mi-l amintesc ca pe unul dintre cei care cred că le ştiu pe toate şi-şi bat joc de ce-au învăţat.

- Deştept?

- La dracu'! Ticăloşii ăştia ne fac mai multe necazuri decît merită.

Bărbatul mai inalt muncea cu osirdie şi fără pauză. Cînd obosi, celălalt îl schimbă. În curînd groapa fu umplută. Omul bătători pămîntul, respirînd greu.

- Dacă amăritul a fost prins, noi de ce ne facem atîtea probleme?

- Dacă trupul nu poate fi repatriat, un tovarăş are dreptul la o îngropăciune cumsecade. Aşa scrie la carte. Ăsta-i un cimitir rusesc, nu-i aşa?

- Sigur. Sigur că e, da', fir-aş al dracului, nu mi-ar plăcea să fiu îngropat aici.

Îşi şterse murdăria de pe mîini, se întoarse şi se uşură lîngă cea mai apropiată piatră de mormînt. Bărbatul mai înalt smulse de la locul ei o lespede.

- Dă-mi o mînă de ajutor.

Împreună ridicară micul monument funerar şi-l replantară la capul gropii pe care abia o astupaseră.

Afurisitul-ăsta tînăr a murit, îşi zise, blestemîndu-l. Nu-i vina mea c-a murit. Ar fi trebuit să reziste la doză. Împuţiţii de doctori. Ar fi trebuit să ştie! N-am avut de ales, ticălosul era pe ducă şi erau prea multe întrebări la care trebuia să răspundă. Cum ar fi: de ce era atît de important el, ca să se ocupe de interogatoriu însuşi ticălosul-ticăloşilor, Hashemi Fazir, împreună cu nemernicul ăla de Armstrong. Doi profesionişti de clasă nu-şi pierd vremea cu peştişorii mărunţi. Şi de ce a zis Yazernov "Feodor" chiar înainte de a-şi da duhul? Ce-o fi însemnînd asta?

- Hai să mergem acasă, spuse celălalt. Locul ăsta nu-mi place şi pute. Pute mai mult decît de obicei.

Luă cazmaua şi se depărtă greoi în noapte. Abia atunci înscrisul de pe piatră îi atrase atenţia şoferului, dar era prea întuneric ca să citească. Aprinse pentru o clipă

lanterna. Pe piatră sta scris: "Contele Alexei Pokenov, ambasador plenipotenţiar la curtea Şahului Nasiru'd Din, 1830-1862.

- Lui Yazernov i-ar fi plăcut asta, îşi zise cu un zîmbet strîmb.

La casa familiei Bakravan, lingă bazar; ora 7,15 seara. Uşa de la intrare se deschise larg.

- *Salaam,* Înălţimea voastră.

Servitorul o urmări cu privirea pe Şeherazada care trecu veselă pe lîngă el, urmată de Jari, în curtea interioară, îşi smulse *chadorul* şi îşi ciufuli părul, umflîndu-l cu vîrfurile degetelor, ca să stea frumos.

- Soţul vostru s-a întors, Înălţimea voastră. A sosit imediat după asfinţit.

Pentru o clipă Şeherazada îngheţă în lumina lămpilor cu ulei care pîlpîiau în curtea acoperită de zăpadă.

Atunci s-a sfîrşit, se gîndi. S-a sfîrşit înainte de a începe. Aproape începuse astăzi. Eram gata şi totuşi nu. Şi acum, acum sunt salvată de la... de la pofte sau dragoste? Asta încercam să hotărăsc? Nu ştiu. Nu ştiu, dar... dar mîine o să-l văd pentru ultima dată. Trebuie să-l mai văd o dată. Trebuie. Doar... doar încă o dată... doar să-i spun la revedere. Lacrimile îi umplură ochii şi intră alergînd în casă, trecînd în fugă prin camere şi saloane, în sus pe scări, către apartamentul ei, aruncîndu-se în braţele lui.

- O, Tommy, ai lipsit atît de mult! Cît de dor mi-a fost de tine! Unde-ai fost?

- Nu plînge, draga mea! Nu trebuie să plîngi!

Brațele lui o înconjurau și ea simți mirosul slab, familiar, de ulei și benzină care venea de la hainele sale de zbor agățate pe un cuier. Fără să-i lase o clipă de răgaz, se ridică pe vîrfuri, îl sărută și îi spuse dintr-o suflare:

- Am veşti atît de minunate! Sunt însărcinată! O, da, e-adevărat şi-am fost la un doctor şi mîine o să primesc rezultatul testului, dar eu știu. Zîmbetul ei era larg și sincer. O, Tommy, continuă dintr-o suflare, simțindu-i brațele înconjurînd-o și mai strîns. Ai să te însori cu mine? Te rog, te rog, te rog!

- Dar suntem căsătoriți!

- O, spune-o, te rog, spune-mi!

Privi în sus către el și observă că era încă palid și zîmbea doar foarte puțin, dar asta era îndeajuns pentru moment. Îl auzi spunînd:

- Desigur c-o să mă însor cu tine.

- Nu, spune așa cum trebuie: Am să te iau de soție, pe tine, Șeherazada Bukravan. Am să te iau, am să te iau, am să te iau...

Îl auzi rostind cuvintele și asta făcu așa încît totul fu perfect.

- Perfect, spuse și îl îmbrățișă la rîndul ei, apoi îl îndepărtă și alergă pînă la oglindă ca să-și aranjeze fardul. Prinse cu coada ochiului în oglindă imaginea unui Lochart cu chip sever și tulburat.

- Ce e?

- Ești sigură, sigură... în privința copilului?

Ea rise.

- O, sunt sigură. Dar doctorul are nevoie de dovezi. Bărbații au nevoie de dovezi. Nu-i așa minunat?

- Da, este... este.

Își puse mîinile pe umerii ei.

- Te iubesc!

În mintea ei auzi celălalt "te iubesc", rostit cu atîta pasiune şi dorinţă şi se gîndi cît era de ciudat că, deşi dragostea soţului ei era certă şi dovedită, cea a lui Ibrahim nu era. Şi totuşi cred că el era sincer, cîtă vreme, chiar şi după această veste minunată, soţul meu mă priveşte în continuare încruntat.

- Anul şi-o zi a trecut, Tommy! Anul şi-o zi, pe care-l vroiai, spuse ea blînd şi se ridică de la măsuţa de toaletă.

Îşi aruncă braţele după gîtul lui, zîmbind în sus către el, ştiind că de ea depindea să-l ajute.

"Străinii nu sunt ca noi, prinţesă, îi spusese Jari. Se poartă diferit, educaţia lor e diferită, dar nu îţi face griji; fii tu însăţi, minunată, aşa cum eşti de obicei, şi el o să fie ca lutul în mîinile tale".

Tommy o să fie cel mai bun tată care a existat vreodată, îşi promise, neputîndu-şi stăpîni fericirea de a nu se fi topit în după amiaza asta, că îi dăduse vestea şi-acum aveau să trăiască fericiţi o veşnicie.

- Aşa o să facem, Tommy, nu?

- Ce?

- O să trăim fericiţi o veşnicie.

Pentru un moment bucuria ei acoperi suferinţa provocată de Karim Peshadi şi grija despre ce şi cum să facă. O ridică în braţe şi se aşeză într-un fotoliu, ţinînd-o pe genunchi.

- O, da, o, da! Aşa o să facem. Avem atîtea de vorbit... Ciocănitul lui Jari îi întrerupse.

- Intră, Jari.

- Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele voastre, dar Excelenţa Sa Meshang şi Înălţimea Sa au sosit şi aşteaptă,

dorind să aibă plăcerea să stea de vorbă cu domniile voastre, cînd o să doriți.

- Spune-i Excelenței Sale că o să coborîm imediat ce ne schimbăm.

Lochart nu văzu ușurarea lui Jari cînd Șeherazada dădu din cap și zîmbi.

- Am să vă pregătesc baia, Înălțimea voastră , spuse Jari, intrînd în baie. Nu e minunată vestea Înălțimii sale, Excelență? O, multe felicitări, Excelență! Multe felicitări.

- Mulțumesc, Jari, spuse Lochart fără s-o asculte, gîndindu-se la copilul care avea să vină și la Șeherazada, pierdut în griji și fericire.

E-atît de complicat acum, atît de dificil.

- Nu-i dificil, spuse Meshang după cină.

Conversația cu Meshang fusese plictisitoare, acesta conducînd-o, așa cum făcea întotdeauna de cînd devenise capul familiei, Șeherazada și Zarah abia scoțînd o vorbă. Lochart vorbind și el puțin, n-avea sens să vorbească despre Zagros căci pe Meshang nu-l interesaseră niciodată părerile sau sau munca sa. De două ori fusese cît pe-aci să izbucnească și să le spună despre Karim, dar n-avea nici un motiv să o facă încă, se gîndise, ascunzîndu-și disperarea. De ce să fiu purtătorul veștilor proaste?

- Nu mai găsești dificilă viața în Teheran, acum? spuse.

Meshang se plînsese de toate noile legi și regulamente aruncate asupra bazarului.

- Viața este întotdeauna dificilă, spuse Meshang, dar dacă ești iranian și negustor încercat, cu grijă și înțelegere, cu muncă grea și logică, chiar și *Komitehul* Revoluționar

poate fi domolit. Întotdeauna am domolit fiscul şi stăpînirea, şahii, comisarii, yankeii sau paşalele engleze.

- Sunt foarte bucuros s-aud asta. Foarte bucuros.

- Şi eu sunt foarte bucuros că te-ai întors. Vroiam să-ţi vorbesc. Sora mea ţi-a spus despre copilul...

- Da, da. Mi-a zis. Nu e minunat?

- Da, este. Allah fie lăudat. Care-ţi sunt planurile? Ce ai de gînd?

- Ce vrei să spui?

- Unde ai să locuieşti? Cum ai să plăteşti pentru toate, acum?

Se lăsă o tăcere adîncă.

- O să ne descurcăm, începu Lochart. Intenţionez...

- Nu pot... nu văd cum ai putea, logic. Am trecut prin cheltuielile anului trecut şi..

Meshang se opri cînd Zarah se ridică.

- Nu cred că e vremea potrivită să vorbim despre cheltuieli, spuse ea, cu chipul dintr-o dată alb.

Şeherazada se albise şi ea.

- Ba eu cred, spuse aspru Meshang. Cum o să trăiască sora mea? Stai jos, Zarah, şi ascultă! Stai jos! Şi cînd am să spun, pe viitor, că n-ai să te duci la un marş de protest sau orice altceva, ai să te supui sau am să te biciuiesc. Stai jos!

Zarah se supuse, surprinsă de proastele purtări şi violenţa sa. Şeherazada era uluită, întreaga ei lume se prăbuşea. Îşi văzu fratele întorcîndu-se către Lochart.

- Acum, căpitane, cheltuielile tale de anul trecut, cele achitate de tatăl meu, fără să le pun la socoteală pe cele pe care le datorezi şi urmează să fie achitate, sunt substanţial mai mari decît salariul tău. Aşa este?

Faţa Şeherazadei ardea de ruşine şi furie şi mai înainte ca Lochart să poată răspunde, spuse la iuţeală, cu cea mai dulce voce a ei.

- Dragă Meşhang, ai destulă dreptate să te îngrijorezi în privinţa noastră, dar apartamentul...

- Te rog să taci. Trebuie să vorbesc cu soţul tău, nu cu tine. Este problema lui, nu a ta! Ei bine, căpitane...

- Dar, dragă Meshang...

- Taci din gură! Ei bine, căpitane, este adevărat sau nu?

- Da, este adevărat, răspunse Lochart, căutînd disperat o cale de scăpare din abis. Dar ai să-ţi aminteşti că Excelenţa Sa ne-a dat apartamentul, de fapt clădirea şi celelalte chirii, care au acoperit cheltuielile, iar restul era o dotă care i-a fost dată Şeherazadei - fapt pentru care i-am fost veşnic recunoscător. Cît despre viitor, o să mă îngrijesc de Şeherazada, desigur c-o să mă îngrijesc.

- Cu ce? Ţi-am citit hotărîrea de divorţ şi e limpede că, cu plăţile pe care trebuie să le faci fostei soţii şi copilului, ai puţine şanse să-mi ţii sora ferită de lipsuri.

Lochart se sufoca de mînie. Şeherazada se mişca în scaun şi Lochart îi văzu teama şi îşi stăpîni nevoia de a-l izbi pe Meshang cu capul de masă.

- E-n regulă, Şeherazada. Fratele tău are dreptul să întrebe. E cinstit. Are dreptul ăsta.

Putea să ghicească încîntarea în spatele obrazului chipeş şi împietrit şi ştia că se încleştase în luptă.

- O să ne descurcăm, Meshang. Eu o să mă descurc. Apartamentul nostru n-o să fie confiscat pe vecie. Sau putem să ne luăm altul.

- Nu există nici un apartament sau clădire. A ars pînă în temelii sîmbătă. S-a dus totul. Totul.

Rămaseră cu gura căscată la el, Şeherazada cea mai cutremurată dintre toţi.

- O, Meshang, eşti sigur? De ce nu mi-ai spus?

- Ai atît de multe proprietăţi încît să nu te interesezi de ele din cînd în cînd? S-a dus. În întregime!

- O, Christoase, murmură Lochart.

- Ar fi bine să nu blestemi, spuse Meshang, străduindu-se din greu să nu îşi arate bucuria. Deci nu există nici un apartament, nici o clădire, nimic n-a mai rămas. *Insha'Allah.* Acum, cum intenţionezi să-ţi plăteşti cheltuielile?

- Asigurarea! explodă Lochart. Trebuie să fie...

Un hohot de rîs îl acoperi. Şeherazada răsturnă un pahar cu apă, dar nimeni nu observă.

- Crezi că o să ţi se plătească vreo asigurare? îl luă în rîs Meshang. Acum? Chiar dac-ar fi vreuna? Nu eşti în toate minţile! Nu există nici o asigurare. Niciodată n-a fost. Deci, căpitane, multe datorii, nici un ban, nici capital, nici clădire. Nu c-ar fi fost măcar legal a ta, mai degrabă un fel de a nu te face de ruşine de către tatăl meu şi a-ţi pune la dispoziţie un mijloc de a te putea îngriji de Şeherazada.

Ridică o bucată de halva şi o aruncă în gură.

- Aşadar, ce propui?

- O să mă descurc.

- Cum? Te rog să-mi spui, şi Şeherazadei, desigur. Şi ea are dreptul legal să ştie. Cum?

Şeherazada murmură:

- Am bijuterii, Tommy. Pot să le vînd.

Meshang lăsă cuvintele să atîrne crud în aer, încîntat că Lochart era încolţit, umilit, neajutorat. Necredincios murdar, dacă n-ar fi fost Loharţii în lumea noastră,

străinii lacomi, exploatatorii Iranului, am fi scăpaţi de Khomeini şi *mullahii* lui, tata ar trăi încă, iar Şeherazada ar fi măritată cum se cade.

- Ei bine, ce propui? spuse Lochart, nevăzînd nici o cale de ieşire.

- Ce propui tu?

- Nu ştiu.

- Între timp, n-ai casă, datorii substanţiale şi în curînd ai să rămîi şi fără slujbă; mă îndoiesc că o să i se îngăduie companiei tale să mai lucreze aici multă vreme. Pe bună dreptate, companiile străine sunt *persona non grata*.

Meshang era încîntat că îşi amintise expresia latinească.

- Nu mai avem nevoie de ele, nu le mai vrem şi nu ne mai sunt necesare.

- Dacă asta o să se întîmple, o să demisionez şi o să mă ofer să pilotez elicopterele pentru companiile iraniene. Ei or să aibă nevoie imediată de piloţi. Pot să vorbesc farsi, sunt expert în pilotaj şi pregătire. Khomeini... *Imamul* vrea producţia de petrol adusă la normal şi deci cu siguranţă o să aibă nevoie de piloţi experimentaţi.

Meshang rise în sinea lui. Ieri ministrul Ali Kia venise în bazar, cuviincios de umil şi străduindu-se să-i intre în voie, aducînd un peşcheş deosebit - nu trebuia reînnoit curînd comisionul său de consultant? - şi îi spusese de planurile de-a obţine toate aparatele partenerilor străini şi a îngheţa toate conturile din bancă.

- Nu vom avea nici o problemă să strîngem toţi mercenarii de care avem nevoie să ne piloteze elicopterele noastre, Excelenţă Meshang, spusese el. Or să se înghesuie, la jumătate din salariile obişnuite.

Da, ei da - dar nu tu, bărbat temporar al surorii mele. Nici măcar pentru a zecea parte din salariu.

- Îți sugerez să fii mai practic.

Meshang își examină unghiile, minunat îngrijite, cu care în după amiaza aceea mîngîiase adolescenta de paisprezece ani pe care i-o dăruise Ali Kia.

- Prima dintre multe altele, Excelență.

Era o circaziană cu o minunată piele albă. Căsătoria temporară pentru după-amiaza aceea - pe care el o extinsese bucuros pentru toată săptămîna - fusese aranjată atît de ușor.

- Conducătorii actuali ai Iranului sunt xenofobi, în special în privința americanilor.

- Sunt canadian.

- Mă îndoiesc că asta contează. E logic să presupunem că n-o să ți se îngăduie să rămîi.

Îi aruncă o privire tăioasă Șeherazadei.

- Sau să te-ntorci.

- Presupuneri, spuse Lochart printre dinți, văzîndu-i privirea.

- Căpitane, opera de binefacere a răposatului meu tată nu mai poate fi continuată. Vremurile sunt grele. Vroiam să știu cum ai de gînd să o întreții pe sora mea și copilul care urmează să vină, unde intentionezi să locuiești și cum?

Lochart se ridică pe neașteptate, uluindu-i pe toți ceilalți.

- Ai fost destul de limpede, Excelență Meshang. O să-ți răspund mîine.

- Vreau un răspuns acum.

Obrazul lui Lochart se înăspri.

- Mai intîi am să discut cu soţia mea şi după aceea am să-ţi vorbesc domniei tale. Mîine. Haide, Şeherazada!

Ieşi cu paşi mari. Scăldată în lacrimi, ea porni împleticindu-se după el şi închise uşa. Meshang zîmbi sardonic, ridică o altă bucăţică de halva şi începu s-o mănînce. Zarah trase aer în piept, înfuriată.

- Ce, în numele lui Allah...

El se întinse şi o izbi cu dosul palmei peste faţă.

- Taci din gură!

Nu era pentru prima dată cînd o lovea, dar niciodată pînă atunci cu asemenea violenţă.

- Taci din gură, sau am să divorţez de tine! Am să divorţez de tine, auzi? Am de gînd oricum să-mi iau altă nevastă. Una tînără, nu o scorpie uscată, bătrînă şi cicălitoare ca tine. Nu înţelegi că Şeherazada e în primejdie? Suntem toţi în primejdie din pricina omului ăsta! Du-te şi cere-i iertare lui Allah pentru proasta ta purtare! Ieşi afară!

Ea dispăru în fugă. El aruncă o ceaşcă după ea.

În suburbiile din nord, ora 9,14 seara. Azadeh trecea în automobilul cu caroserie deformată şi plină de lovituri, pe strada mărginită de case şi blocuri splendide, multe dintre ele întunecate, cîteva sparte şi jefuite. Conducea cu viteză, cu claxonul urlînd, cu farurile aprinse cu nepăsăre pe faza lungă, orbindu-i pe cei care veneau din faţă. Frînă, derapă, traversă periculos fluxul de trafic de pe strada intens circulată, evitînd la un fir de păr un accident, şi intră în garajul uneia dintre clădiri, în scîrţîitul frînelor. Garajul era întunecat. În buzunarul portierei se afla o lanternă. O aprinse, coborî şi încuie maşina.

Pardesiul ei era bine croit și călduros, purta fustă, mănuși de blană, căciuliță și cizme și părul lăsat liber pe umeri. De cealaltă parte a garajului erau scările și comutatorul pentru lumină. Cînd apăsă pe comutator, becul cel mai apropiat plesni și muri. Urcă încet scările. Patru apartamente pe fiecare palier. Apartamentul pe care tatăl ei îl închiriase pentru ea și Erikki se afla la al treilea etaj, cu fața către stradă.

Astăzi era luni. Era acolo de sîmbătă.

- Nu e riscant, Mac, spusese ea cînd anunțase că pleacă și el încercase s-o convingă să rămînă în apartamentul lui. Dar dacă tatăl meu vrea să mă întorc la Tabriz, nu mă ajută deloc să stau aici cu tine. În apartamentul meu am telefon, sunt doar la opt sute de metri mai departe și pot să merg pe jos foarte bine. Acolo am îmbrăcăminte și un servitor. Am să trec pe-aici în fiecare zi și am să vin la birou și-am să aștept. Asta-i tot ce pot să fac.

Nu spusese că prefera să stea departe de el și de Charlie Petikin. Țin foarte mult la amîndoi, dar sunt destul de bătrîni și pedanți și nu seamănă deloc cu Erikki - sau cu Johnny.

Ah, Johnny, ce să fac cu tine? Să îndrăznesc să te întîlnesc din nou?

Cel de-al treilea etaj era întunecat, dar avea lanterna. Își găsi cheia și o vîrî în broască. Simți pe cineva privind-o și se întoarse speriată. Vagabondul oacheș, nebărbierit, avea pantalonii desfăcuți și își flutura către ea membrul în erecție.

- Te așteptam, prințesa tuturor tîrfelor, și Allah mi-e martor că e pregătit pentru tine! Cu fața, cu spatele, sau cum vrei...

Înaintă bolborosind obscenități și ea se trase lipindu-se cu spatele de ușă, înspăimîntată. Înșfăcă cheia, o întoarse și izbi ușa de perete. Dobermanul de pază era acolo. Bărbatul îngheță. Un mîrîit amenințător, apoi ciinele atacă. Cuprins de panică, bărbatul țipă și încercă să respingă ciinele, apoi o rupse la fugă în jos pe scări, ciinele mîrîind, lătrînd și mușcîndu-l de picioare și de fese, sfîșiindu-i hainele, iar Azadeh strigă după el:

- Acum mai arată-mi-l o dată!

- Oh, Înălțimea Voastră, nu v-am auzit bătînd! Ce s-a întîmplat? spuse bătrînul servitor, năpustindu-se din bucătărie.

Își șterse furioasă sudoarea de pe față.

- Blestemat să fii, Ali! Ți-am spus de zeci de ori să mă aștepți jos, la intrare, cu ciinele. Vin la timp. Întotdeauna vin la timp. Te-ai prostit?

Bătrînul își ceru iertare, dar o voce aspră din spatele ei îl întrerupse.

- Du-te și adu ciinele.

Ea se răsuci pe călcîie. Simți o strîngere de inimă.

- Bună seara, Înălțimea voastră!

Era Ahmed Dursak, înalt, bărbos, cu privirea înghețată, stînd în ușa sufrageriei. *Insha'Allah*, își zise. Așteptarea a luat sfîrșit și-acum totul începe din nou.

- Bună seara, Ahmed.

- Înălțimea Voastră, vă rog să mă iertați, nu-i înțeleg pe oamenii din Teheran, altfel aș fi așteptat jos eu însumi. Ali, adu ciinele.

Temător și încă murmurînd scuze, servitorul o porni tropăind pe scări.

Ahmed închise ușa și o urmări pe Azadeh folosind un descălțător de fier ca să-și scoate cizmele, strecurîndu-

și picioarele micuțe în papuci curbați, turcești. Trecu pe lîngă el în sufrageria confortabilă, mobilată occidental, și se așeză jos, cu inima bătîndu-i puternic. Focul pîlpîia în cămin. Covoare neprețuite erau așternute pe jos sau întinse pe pereți. Lîngă ea se afla o măsuță. Pe măsuță, *kukriul* pe care i-l lăsase Ross.

- Ai știri de la tatăl meu și de la soțul meu?

- Înălțimea Sa Hanul este bolnav, foarte bolnav și...

- Ce boală? întrebă Azadeh sincer îngrijorată.

- Un infarct. Allah să-l apere.

- Cînd s-a întîmplat asta?

- Joia trecută.

Părea să-i citească gîndurile.

- A fost ziua în care... Domnia voastră și agentul erați în satul Abu Mard, nu-i așa?

- Cred că da. În ultimele cîteva zile am fost foarte tulburată, spuse ea rece. Ce face tata?

- Infarctul de joi a fost destul de slab, mulțumită lui Allah. Chiar înainte de miezul nopții, sîmbătă, a avut un altul. Mult mai rău.

O privea atent.

- Cît de rău? Te rog, nu te juca cu mine! Spune-mi totul, imediat!

- Ah, iertați-mă, Înălțimea voastră. Nu vroiam să mă joc cu domnia-voastră.

Își păstră vocea politicoasă și evită să-i privească picioarele, admirîndu-i înflăcărarea și mîndria și dorind foarte mult să se joace cu ea.

- Doctorii au numit asta "un atac" și-acum toată partea stîngă a Înălțimii sale este aproape paralizată. Poate încă să vorbească, cu ceva greutate, dar mintea-i e încă la fel de puternică. Doctorul a spus că și-ar reveni

mult mai repede la Teheran, dar călătoria încă nu-i cu putință.

- O să-și revină?

- Nu știu, Înălțimea voastră. Cum vrea Allah! Mie-mi pare foarte bolnav. Doctorul... nu prea dau mulți bani pe el. Tot ce-a spus a fost că șansele Înălțimii sale ar fi mult mai bune dacă ar fi aici, în Teheran.

- Atunci adu-l aici cît de curînd posibil!

- Așa o să fac, Înălțimea voastră, nu vă temeți. Între timp am un mesaj pentru Înălțimea voastră. Hanul, tatăl vostru, spune: "Vreau să te văd imediat. Nu știu cît de mult am să trăiesc și trebuie făcute și confirmate anumite aranjamente. Fratele tău Hakim e acum cu mine și..."

- Allah să-l apere! explodă Azadeh. S-a împăcat tata cu Hakim?

- Înălțimea sa l-a făcut moștenitorul său, dar...

- O, asta-i minunat! Minunat! Allah fie lăudat! Dar...

- Vă rog aveți răbdare și lăsați-mă să isprăvesc mesajul său...."Fratele tău Hakim e acum cu mine și l-am făcut moștenitorul meu, cu unele condiții pentru tine și pentru el".

Ahmed șovăi și Azadeh ar fi vrut să-l grăbească, plină de fericire, dînd la o parte orice prevedere. Mîndria o opri.

-..."Este deci nevoie să te întorci imediat cu Ahmed". Acesta este sfîrșitul mesajului, Înălțimea voastră.

Ușa din față se deschise. Ali o încuie și dădu drumul cîinelui din lesă. Acesta intră dintr-un salt în sufragerie și-și puse capul în poala lui Azadeh.

- Foarte bine, Reza, spuse ea, bătîndu-l ușurel pe cap, mulțumită de întreruperea care îi îngăduia să-și adune gîndurile. Șezi. Haide, șezi. Șezi!

Ciinele se supuse fericit şi se întinse la picioarele ei, supraveghind uşa şi pe Ahmed care stătea în apropiere, pe cealaltă canapea. Absentă, se juca cu mînerul pumnalului, atingerea lui dîndu-i încredere. Într-un fel Ahmed era conştient de el şi de semnificaţia lui.

- În faţa lui Allah, mi-ai spus adevărul?

- Da, Înălţimea voastră, Allah mi-e martor.

- Atunci plecăm imediat.

Se ridică.

- Ai venit cu maşina?

- Da, Înălţimea voastră. Am adus o limuzină şi şoferul. Dar mai sunt şi alte veşti. Bune şi rele. O cerere de răscumpărare a ajuns sîmbătă la Înălţimea sa. Excelenţa sa, soţul domniei voastre, este în mîinile bandiţilor. Triburi nomade...

Ea încercă să-şi menţină chipul neclintit, dar genunchii îi cedară.

-...Undeva lîngă graniţa sovietică. Şi el, şi elicopterul. Se pare că aceşti bandiţi pretind a fi kurzi, dar Hanul se îndoieşte. L-au surprins pe rusul Cimtarga şi pe oamenii lui şi i-au ucis pe toţi, capturînd-o pe Excelenţa sa şi elicopterul joi dimineaţă, aşa pretind ei. După aceea au zburat la Rezaiyeh, unde a fost văzut şi părea neatins, înainte de-a decola din nou.

- Slavă lui Allah, fu tot ceea ce mîndria ei îi îngădui să spună. Soţul meu a fost răscumpărat?

- Mesajul de răscumpărare a sosit sîmbătă tîrziu, prin intermediari. De îndată ce Înălţimea sa şi-a recăpătat cunoştinţa, ieri, mi-a dat mesajul acesta şi m-a trimis aici să vă aduc.

Ea auzi "să vă aduc" şi înţelese seriozitatea, dar Ahmed se făcu că nu bagă de seamă şi îşi strecură mîna în buzunar.

- Înălţimea sa Hakim mi-a dat asta pentru domnia voastră.

Îi înmînă plicul sigilat. Ea îl rupse cu o mişcare bruscă, făcînd ciinele să tresară.

Biletul era acoperit cu scrisul lui Hakim: "Draga mea, Înălţimea Sa m-a făcut moştenitorul lui şi ne recunoaşte pe amîndoi - cu anumite condiţii, condiţii minunate, uşor de împlinit. Grăbeşte-te să te întorci. E foarte bolnav şi n-o să se ocupe de răscumpărare pînă cînd nu te vede. *Salaam*!"

Cuprinsă de fericire, ieşi grăbită, îşi umplu o geantă aproape într-o clipită, scrise la iuţeală un bilețel pentru McIver, spunîndu-i lui Ali să i-l trimită a doua zi.

Ca şi cum gîndul i-ar fi venit abia la sfîrşit, ridică pumnalul şi ieşi ţinîndu-l în braţe. Ahmed nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o urmeze tăcut.

MARȚI
27 februarie 1979

CAPITOLUL 52

Bandar-e Delam; ora 8,15 dimineața. Kasigi se grăbea în urma ofițerului de poliție încruntat, prin coridoarele aglomerate și mizere ale spitalului, tehnicianul radio Minoru la cîțiva pași în spatele lui.

Bolnavi și răniți, bărbați, femei și copii, se aflau întinși pe tărgi, ședeau pe scaune sau în picioare, sau pur și simplu întinși pe podea, așteptînd să vină cineva să-i ajute, cei foarte bolnavi amestecați cu cei mai puțin bolnavi, unii ușurîndu-se, unii mîncînd și bînd din proviziile aduse de rudele care-i vizitau și care roiau peste tot - și toți cei care aveau putere se văitau cu glas tare.

Surori hărțuite și nervoase și doctori intrau și ieșeau din saloane. Toate femeile purtau *chador*, cu excepția cîtorva surori din Ordinul Reginei Alexandra, englezoaice, a căror îmbrăcăminte și acoperămînt pentru cap erau aproape echivalentul *chadorului* și, prin urmare, acceptate.

În cele din urmă, polițistul găsi ușa pe care-o căuta și-și croi drum cu umerii și coatele în salonul plin. De-o parte și de alta a ușii era cîte un șir de paturi, iar între ele un altul, toate ocupate de pacienți, familiile care-i vizitau pălăvrăgind sau văicărindu-se, copiii jucîndu-se și, într-un colț, o bătrînă gătea ceva pe o lampă cu gaz.

Scragger avea o încheietură a mîinii și o gleznă prinse în cătușe de un pat vechi de fier. Era întins pe salteaua de paie, îmbrăcat și încălțat, cu un bandaj în jurul frunții, nebărbierit și murdar. Cînd îi văzu pe Kasigi și Minoru în spatele polițaiului, ochii i se luminară.

- Salut, colega! spuse răgușit.

- Cum te mai simți, căpitane? spuse Kasigi, descumpănit la vederea cătușelor.

- Dacă aș putea să fiu liber, m-aș simți grozav.

Nervos, polițistul îi întrerupse răstit - în farsi, ca să poată înțelege și ceilalți.

- Acesta este bărbatul pe care doreați să-l vedeți?

- Da, Excelență, răspunse Minoru în locul lui Kasigi.

- Acum l-ați văzut. Puteți să raportați guvernului vostru sau oricui doriți că se vede limpede că a fost îngrijit. O să fie judecat de *komitehul* de circulație.

Se întoarse fălos, dînd să plece.

- Dar nu conducea căpitanul pilot, spuse Kasigi răbdător în engleză, Minoru traducînd pentru el.

Spusese acest lucru cea mai mare parte a nopții și, în aceeași dimineață, diferiților polițiști de diferite grade, obținînd de fiecare dată felurite variante ale aceluiași răspuns:

- Dacă străinul n-ar fi fost în Iran, accidentul nu s-ar fi întîmplat niciodată. Sigur că e de vină! Nu contează că nu conducea el. Tot e responsabil pentru asta, spuse polițistul furios, vocea lui stîrnind ecouri între pereți. De cîte ori trebuie să vi se spună? Răspundea pentru mașină, el a comandat-o! Dacă n-ar fi comandat mașina, accidentul nu s-ar fi întîmplat niciodată. Au fost răniți oameni și uciși și sigur că e de vină.

- Dar, repet, ajutorul meu, aici de față, a fost martor și-o să depună mărturie că accidentul a fost cauzat de cealaltă mașină.

- Minciunile spuse în fața *komitehului* vor fi privite cu multă seriozitate, spuse încruntîndu-se omul - unul dintre cei aflați în mașina poliției.

- Nu minciuni, aga, mai sunt și alți martori, spuse Kasigi asprindu-și glasul - fără să aibă de fapt alții. Insist ca bărbatul să fie eliberat. Este un angajat al guvernului meu, care a investit miliarde de dolari în complexul petrochimic *Iran-Toda* spre folosul Iranului și în special al tuturor locuitorilor din Bandar-e Delam. Dacă nu este eliberat îndată, am să ordon tuturor japonezilor să părăsească fabrica și să oprească lucrul.

Gustul amar din gură se accentuă, pentru că nu avea autoritatea s-o facă și nici n-ar fi dat un asemenea ordin.

- Totul se va opri.

- În numele Profetului, nu mai suntem supuși șantajului străinilor! izbucni omul și se întoarse cu spatele. Va trebui să discutați asta cu *komitehul*.

- Dacă nu este eliberat îndată, tot lucrul se oprește și n-o să mai existe locuri de muncă. Nici unul!

În timp ce Minoru traducea, Kasigi observă o schimbare în atmosfera și atitudinea celor din jur. Chiar și ofițerul de poliție, conștient că toți ochii erau îndreptați asupra lui, sesiză brusca ostilitate. Un tînăr din apropiere, purtînd o banderolă verde pe pijamaua jegoasă, spuse gros:

- Vrei să ne primejduiești slujbele, ai? Cine ești? De unde știm că nu ești omul Șahului? Ai fost verificat de *komiteh*?

- Sigur c-am fost! Pe Allah cel Unic, am fost cu *Imamul* de ani de zile, răspunse bărbatul furios, dar un val de teamă îl străbătu. Am ajutat revoluția, toată lumea știe! Tu, se întoarse el către Kasigi, înjurîndu-l în sinea lui pentru că îi producea toate necazurile astea, vino cu mine!

Își croi drum printre privitori.

- O să mă întorc, căpitane Scragger, nu te îngrijora.

Kasigi și Minoru porniră în fugă în urma ofițerului. Acesta îi conduse în jos pe niște scări, în lungul unui coridor, apoi în jos pe alte scări, toate aglomerate. Nervozitatea lui Kasigi creștea pe măsură ce se adînceau mai mult în labirintul spitalului. Polițistul deschise o ușă pe care se afla o inscripție în farsi.

Kasigi se simți învăluit de o sudoare rece. Se aflau la morgă. Plăci de marmură pe care erau întinse cadavre acoperite cu pînze cenușii. Nenumărate. Miros de chimicale și sînge uscat și resturi și excremente.

- Aici! spuse ofițerul de poliție și dădu la o parte o pînză.

Sub ea se afla cadavrul fără cap al unei femei. Capul, cu ochii deschiși, era așezat obscen lîngă corp.

- Mașina voastră a cauzat moartea ei! Ce facem cu ea și familia ei?

Kasigi auzi "voastră" și un curent înghețat îl străbătu.

-...şi-aici!

Smulse altă pînză. O femeie zdrobită rău, de nerecunoscut.

- Ei bine?

- Nouă ne pare tare rău... suntem profund îndureraţi, desigur, că cineva a fost rănit. Profund îndureraţi. Dar asta este *karma, Insha'Allah,* nu e vina noastră sau vina pilotului de la etaj!

Kasigi se lupta din greu să-şi stăpînească greaţa.

- Profund îndureraţi...

Minoru traduse în timp ce ofiţerul de poliţie sta sprijinit insolent de placa de marmură. Apoi răspunse şi ochii tînărului japonez se măriră.

- El spune... el spune cauţiunea... amenda ca să-l elibereze imediat pe domnul Scragger, este un milion de riali. Imediat. Ce hotărăşte *komitehul* n-are de-a face cu asta.

Un milion de riali însemna aproape douăsprezece mii de dolari.

- Asta nu-i cu putinţă, dar am putea desigur să plătim o sută de mii de riali... într-o oră.

- Un milion! strigă bărbatul.

Înşfăcă de păr capul femeii şi-l ridică în faţa lui Kasigi, care se străduí să nu se clatine.

- Cum rămîne cu copiii ei, care sunt acum condamnaţi să nu-şi mai vadă niciodată mama? Nu merită o recompensă? Ei?

- Nu sunt... nu sunt atîţia bani în toată fabrica, îmi pare rău!

Poliţaiul înjură şi continuă să se tocmească, dar uşa se deschise. Intrară angajaţi ai spitalului cu o masă pe rotile, urmaţi de un alt grup de oameni care-i priviră curioşi. Pe neaşteptate, poliţistul spuse:

- Foarte bine, mergem imediat în biroul vostru.

Merseră şi luară suma pe care o oferise Kasigi ultima dată - două sute cincizeci de mii de riali, cam opt mii de dolari - fără nici o chitanţă, doar încuviinţarea verbală că Scragger putea să plece.

Neîncrezîndu-se în polițai, Kasigi îi dădu jumătate la birou și puse restul într-un plic pe care-l băgă în buzunar. Se întoarseră la spital. Acolo așteptă în mașină în timp ce Minoru și omul intrară înăuntru. Așteptarea păru interminabilă, dar în cele din urmă Minoru și Scragger coborîră scările, însoțiți de polițist. Kasigi ieși și-i dădu plicul. Omul înjură toți străinii și se depărtă încruntat.

- Așa deci! spuse Kasigi și-i zîmbi lui Scragger.

Își strînseră mîinile, Scragger mulțumindu-i profund, cerîndu-și scuze pentru toate necazurile, amîndoi blestemînd și binecuvîntînd în același timp soarta. Urcară repede în mașină. Șoferul iranian ieși în șosea, înjură tare cînd o mașină trecu prin fața lor - după cum avea de altfel dreptul - aproape izbindu-i, și apăsă claxonul.

- Spune-i să meargă mai încet, Minoru, spuse Kasigi.

Minoru se supuse și șoferul dădu din cap, zîmbi și se supuse. "Mersul mai încet" dură cîteva secunde.

- Te simți bine, căpitane?

- O, da. Mă doare capul cumplit, dar în rest e *okay*. Cel mai rău a fost că vroiam să mă ușurez.

- Ce?

- Ticăloșii m-au ținut legat de pat și nu m-au lăsat la toaletă. Pur și simplu n-am putut să-mi dau drumul în pantaloni sau în pat și abia azi de dimineață o soră mi-a adus o ploscă. Christoase! Credeam c-o să-mi plesnească bășica!

Scragger își frecă ochii obosiți.

- Nu-s probleme, amice! Îți rămîn dator, plus răscumpărarea. Cît a fost?

- Nimic. Pentru tine, nimic. Avem un fond pentru întîmplări din astea.

- Nu-i nici o problemă. Andrew Gavallan o să plătească. O, asta mi-a amintit că a zis că l-a cunoscut pe șeful tău acum cîțiva ani. Toda. Hiro Toda.

- *Ah so desu ka!*

Kasigi era într-adevăr surprins.

- Gavallan are elicoptere în Japonia?

- O, nu. A fost pe vremea cînd era negustor în China, prin jurul Hong Kongului, unde lucra pentru Struani.

Numele iscă un clopoțel de avertizare în mintea lui Kasigi, dar se strădui să nu lase să se vadă.

- Ai auzit de ei?

- Da, o companie grozavă. Toda face sau a făcut afaceri cu Struanii, spuse Kasigi ca și cum ar fi fost ceva obișnuit, dar puse deoparte informația pentru a fi studiată mai profund în viitor.

Nu era Linbar Struan cel care, unilateral, anulase cinci contracte pentru niște vase, în urmă cu doi ani de zile, gata să ne aducă la faliment? Poate că Gavallan ar fi un instrument ca să recuperăm într-un fel sau altul.

- Îmi pare rău c-ai avut asemenea necazuri.

- Nu-i vina ta, amice. Andy o să vrea să plătească răscumpărarea. De cît te-a jecmănit?

- N-a fost foarte modest. Te rog, hai să fie un dar. Mi-ai salvat vasul.

După o pauză, Scragger spuse:

- Atunci îți sunt și mai dator, bătrîne.

- Noi am ales șoferul. A fost vina noastră.

- Unde-i... Unde-i Mahommed?

- Îmi pare rău. E mort.

Scragger înjură.

- N-a fost vina lui. Sub nici o formă.

- Da, da. Știu. Am dat o compensație familiei sale și o să facem același lucru pentru victime.

Kasigi încerca să ghicească cît de tulburat era Scragger, dorind foarte mult să știe cînd ar fi în stare să piloteze și profund nemulțumit de întîrzierea de o zi. Era absolut necesar să se înapoieze cît mai curînd la Al Shargaz și de-acolo acasă, în Japonia. Își isprăvise treaba aici.

Inginerul Watanabe era acum pe deplin de partea sa, cópii ale rapoartelor lui particulare aveau să întărească poziția corporației sale și să-l ajute enorm pe el și pe Hiro Toda, oferindu-le posibilitatea de a convinge guvernul să declare *Iran-Toda* Proiect Național.

Nu posibilitatea, siguranța, își zise, mai încrezător decît fusese vreodată. Am scăpat de faliment, o să ne îngropăm dușmanii, Mitsuwari și Gyokotomo, și n-o să avem decît de cîștigat - cinste și profituri, profituri uriașe!

Oh, da. Pe lîngă asta, elementul de noroc - Kasigi îşi îngădui un zîmbet cinic - nespus de importanta còpie a raportului decedatului inginer şef Kasusaka, raportul personal către Gyokotomo, datat şi semnat, pe care Watanabe îl "găsise" ca prin minune într-un dosar uitat, în vreme ce eu eram la Al Shargaz. Va trebui să fiu foarte atent cum îl folosesc. O, foarte atent, într-adevăr. Din pricina lui este cu atît mai important să ajung acasă cît mai repede.

Străzile şi aleile erau înţesate cu maşini. Deasupra lor cerul era încă acoperit, dar furtuna trecuse şi ştia că vremea era bună de zbor.

Ah, cît aş vrea să am avionul meu propriu, se gîndi. Să zicem un Lear Jet. Răsplata pentru toată munca mea de-aici va trebui să fie substanţială. Îşi lăsă gîndurile să rătăcească vesel, bucurîndu-se de măsura realizărilor şi puterii sale.

- Se pare că de-acum vom fi în stare să începem construcţia foarte curînd, căpitane.

- Ah?

- Da, şeful noului *komiteh* ne-a asigurat de cooperarea lor. Se pare că îl cunoaşte pe unul dintre piloţii voştri, un căpitan, Starke. Îi zice Zataki.

Scragger îi aruncă o privire tăioasă.

- El e acela pe care Duke, Duke Starke, l-a salvat din mîna celor de stînga şi l-a dus în zbor la Kowiss. Dacă aş fi în locul tău, amice, eu... ăăă... aş sta cu ochii pe el.

Îi istorisi lui Kasigi cît de instabil era omul.

- E de-a dreptul nebun.

- Nu părea aşa, chiar deloc. Curios, iranienii sunt foarte, foarte ciudaţi. Dar cel mai important - cum te simţi?

- Ca nou.

Scragger exagera destul de mult. Ziua ce trecuse şi noaptea nu-i priiseră absolut deloc. Toate blestemele şi strigătele şi faptul că fusese ţinut legat, fără să fie în stare să se facă înţeles de cineva, înconjurat din toate părţile de priviri ostile, pierdut şi înspăimîntat, durerea crescînd întruna, timpul trecînd agonizant de încet, speranţa din

ce în ce mai slabă. Fusese convins că Minoru şi şoferul erau răniţi sau morţi, aşa că nimeni n-avea să ştie unde era sau ce se-ntîmplase.

- N-am nimic care să nu poată fi dres cu o ceaşcă bună de ceai. Dacă vrei să plecăm imediat, e-n regulă. Doar o baie la iuţeală şi o ceaşcă şi ceva haleală şi o să pornim veseli la drum.

- Excelent! Atunci o să plecăm în clipa în care eşti gata. Minoru a instalat radioul şi l-a verificat.

Tot drumul spre rafinărie şi în timpul zborului înapoi la Lengeh, Kasigi fu într-o stare de spirit excelentă. În apropiere de Kharg crezură că îl zăriseră pe uriaşul rechin cap-de-ciocan, de care amintise cîndva Scrag. Zburară la mică altitudine şi aproape de ţărm, plafonul de nori încă era jos şi dens, ici şi colo cîte un nimbus ameninţîndu-i cu străfulgerarea unui fulger, dar nu era rău. Ceva scuturături din cînd în cînd. Supravegherea radar şi aprobările erau eficiente şi rapide, ceea ce accentuă presimţirile rele ale lui Scragger.

Două zile pînă la "Vîrtej", fără să socotim ziua de azi, nu-i mai ieşea din minte. Dacă pierd o zi, totul se încurcă şi mai rău, îşi zise îngrijorat.

- Ce s-a întîmplat de cînd am plecat?

După ce trecu de Kharg, ateriză ca să realimenteze şi să-şi tragă sufletul. Stomacul îl durea încă rău şi observă puţin sînge în urină. N-ai de ce să te îngrijorezi, îşi zise, desigur că trebuie să fie un pic de hemoragie după un accident ca ăsta. Bat în lemn, da' am fost norocos.

Se aflau pe un banc de nisip, isprăvind un prînz rece: orez rece şi bucăţi de peşte şi murături. Scragger avea un coltuc mare de pîine iraniană pe care îl şterpelise din bucătăria imaculată a concernului şi un morman de felii de carne rece de pui - *yakatori* - şi sos de soia, care-i plăceau foarte mult. Kasigi bea bere japoneză pe care Scragger o refuzase.

- Mulţumesc, dar băutura şi pilotajul nu se-mpacă.

Kasigi mîncă puţin, Scragger cu poftă şi repede.

- Bună haleală, zise.

- Deîndată ce eşti gata am putea pleca.

- Am terminat.

În curînd erau din nou în aer.

- O să fie vreme să mă duci astăzi la Al Shargaz sau Dubai?

- Nu, dacă mergem la Lengeh.

Scragger își potrivi ușor căștile.

- Să-ți spun ceva. Cînd intrăm în zona Controlului Aerian Kish o să întreb dacă pot să mă abat pînă-n Bahrain. Ai putea lua de acolo un zbor local sau internațional. Va trebui să realimentăm la Lavan, dar o să aprobe dacă cei de-aici sunt de acord. După cum am spus, îți datorez o groază.

- Nu ne datorezi nimic.

Kasigi zîmbi în sinea lui.

- La întîlnirea de ieri cu *komitehul*, acest Zataki a întrebat cît de repede o să avem flota de elicoptere la capacitate maximă. I-am promis să acționez imediat. După cum știi, *Guerney* nu ne mai deservește. Ce-aș vrea, ar fi trei JR 212 și două '206 pentru următoarele trei luni, după care să negociem un contract anual, depinzînd de nevoile noastre, care să fie reînnoit anual. Cu tine la conducere. Ar fi posibil?

Scragger șovăi, fără să știe ce să răspundă. De obicei o astfel de ofertă ar face să sune clopote de veselie pînă la Aberdeen, Gavallan ar telefona personal și toată lumea ar căpăta o primă uriașă. Dar cu "Virtejul" programat, *Guerney* ieșit din joc și nimeni altcineva disponibil, n-avea cum să-l ajute pe Kasigi.

- Cînd... ăăă... cînd ai avea nevoie de păsărele ca să începi? întrebă, ca să-și dea timp de gîndire.

- Imediat.

Kasigi continuă vioi, privind un petrolier pe deasupra căruia treceau:

- I-am garantat lui Zataki și *komitehului* său că, dacă cooperați, o să pornim acțiunea imediat. Mîine sau poimîine cel mai tîrziu. Poate am putea să cerem de la sediul vostru ca să mute temporar o parte din elicopterele staționate la Bandar-e Delam și care nu-s folosite la întreaga lor capacitate.

- Da, sigur, am să întreb imediat ce-o să aterizăm.

- Vreme de o săptămînă, sau cam așa ceva, avem nevoie de un pod aerian cu Kuweitul, ca să aducem și să înlocuim echipele. Zataki a spus că *komitehul* de aici o să aranjeze astăzi cu *komitehul* aeroportului Abadan ca pînă la sfîrșitul săptămînii să-l deschidă pentru folosința noastră.

Scragger asculta doar pe jumătate planurile încrezătoare ale omului care îi devenise prieten și fără de care ar fi fost și acum încătușat de pat. Alegerea sa era simplă: îi spui despre "Vîrtej" sau îl lași în rahat. Dar dacă îi spui, trădezi o încredere mult mai mare și cu bătaie mai lungă. Kasigi ar putea lăsa să-i scape ceva. Cu siguranță o să-i spună lui de Plessey. Întrebarea este cît de mult pot să am încredere în el - și în de Plessey.

Profund tulburat, aruncă o privire pe fereastră și verifică poziția.

- Iartă-mă că te întrerup, dar trebuie să raportez.

Apăsă butonul.

- Kish radar, aici Hotel SierraTango. Mă auzi?

- HST, aici radarul Kish, te auzim patru pe cinci. Dă-i drumul.

- HST. Zbor charter de la *Iran-Toda* în interior, către baza Lengeh. Mă apropii de Lavan la trei sute cincizeci. Un pasager la bord. Cer permisiunea să realimentez la Lavan și să mă abat către Bahrain ca să-mi las pasagerul care are afaceri urgente în beneficiul Iranului.

- Cerere refuzată. Mențineți trei sute cincizeci și direcția actuală.

- Pasagerul meu e japonez, șeful *Iran-Toda*, și are nevoie urgentă să consulte guvernul japonez... în numele guvernului iranian care dorește să-și reia lucrările imediat. Cer să acordați o atenție deosebită acestei situații.

- Cerere refuzată. Nu sunt autorizate nici un fel de zboruri peste Golf fără o aprobare prealabilă, cu douăzeci și patru de ore înainte. Întoarce la zero-nouă-cinci grade, direct către Lengeh, raportează înainte de Kish și nu deasupra Kishului. Mă auzi?

Scragger aruncă o privire iute către Kasigi, care putea şi el să audă schimbul de cuvinte.

- Îmi pare rău, colega.

Viră pe noua direcţie.

- HST, recepţie. Cer aprobare pentru Al Shargaz mîine în zori, cu un pasager.

- Aşteaptă Unu.

Paraziţii trosniră în căşti.

Spre dreapta, podul maritim de petroliere continua, venind şi plecînd de la sau către terminalele din Golf ale Arabiei Saudite, Emiratelor, Bahrainului, Kuweitului şi Irakului. Nici unul nu încărca la Kharg sau Abadan, unde erau deservite în mod obişnuit o duzină odată, în timp ce altă duzină aştepta în larg. Acum nu se vedea decît un furnicar de nave aşteptînd, unele de peste două luni. Cerul era încă acoperit şi urît.

- HST, aici Kish. În condiţiile prezentate, cererea voastră este aprobată. Zbor de la Lengeh la Al Shargaz mîine, miercuri 28, plecarea la amiază. Pînă la noi ordine, toate, repet, toate zborurile peste Golf trebuie comunicate cu douăzeci şi patru de ore înainte şi toate, repet, toate pornirile motoarelor au nevoie de aprobare. Mă auzi?

Scragger înjură, apoi confirmă.

- Ce e? întrebă Kasigi.

- Niciodată pînă acum n-a trebuit să cerem aprobare ca să pornim motoarele! Ticăloşii încep într-adevăr să devină nervoşi.

Scragger se gîndea la ziua de vineri şi la cele două 212 ale sale care trebuiau pornite şi la Kishul prea iritat şi prea eficient.

- Ticniţii naibii!

- Da. Ai să poţi să conduci grupul de elicoptere de care avem nevoie?

- Sunt o mulţime de tipi mai buni ca mine.

- Da, iartă-mă, dar pentru mine ar fi important să ştiu că activitatea e în mîini bune.

Din nou Scragger şovăi.

- Mulţumesc. Dacă am să pot, am s-o fac... Sigur, sigur c-am s-o fac.

- Atunci e aranjat. Am să cer oficial domnului Gavallan.

Kasigi trase cu coada ochiului la Scragger. Ceva s-a schimbat, îşi zise. Ce? Acum, dacă mă gîndesc la asta, pilotul n-a reacţionat cu entuziasmul la care m-am aşteptat cînd am anunţat contractul. Ar înţelege sigur valoarea contractului care i se oferă. Ce ascunde?

- Ai putea să iei legătura cu Bandar-e Delam pribaza voastră de la Kowiss, să îi rogi să ne ofere măcar un '212? întrebă, începînd să sondeze.

- Da, da, sigur. Imediat ce sosim.

Ah, îşi zise Kasigi ascultîndu-l şi privindu-l foarte atent, am avut dreptate. Ceva este într-adevăr foarte diferit acum. Prietenia a dispărut. De ce? N-am spus sigur nimic ca să-l supăr. Nu poate să fie contractul, e prea bun pentru oricare companie de elicoptere. Sănătatea lui?

- Te simţi bine?

- O, grozav, bătrîne! Mă simt bine.

Zîmbetul a fost sincer de data asta şi vocea ca de obicei. Atunci trebuie să aibă legătură cu elicopterele.

- Dacă n-o să mă ajuţi tu, lucrurile vor fi foarte dificile pentru mine.

- Da, ştiu. Eu... mie mi-ar plăcea să te ajut cît pot.

Ah, zîmbetul a dispărut şi vocea a devenit serioasă din nou. De ce? Şi de ce acel *eu... mie mi-ar plăcea să te-ajut*, de parcă el ar vrea să m-ajute, de parcă altcineva nu-i îngăduie să mă ajute. Gavallan? Ar putea fi... Oare ştie că din pricina Struanilor Gavallan n-o să ne ajute?

Mult timp Kasigi cîntări tot felul de combinaţii, dar nu putu să obţină un răspuns satisfăcător. Apoi se reîntoarse la singura manevră infailibilă care putea fi folosită cu un străin ca acesta.

- Prietene, spuse, folosindu-şi cel mai sincer glas, îmi dau seama că s-a întîmplat ceva. Te rog, spune-mi ce este?

Văzu chipul lui Scragger devenind mult mai solemn şi aplică *le coup de grâce:*

- Mie poți să-mi spui. În mine poți să ai încredere. Sunt într-adevăr prietenul tău.

- Da, da, știu asta, colega.

Kasigi scrută chipul lui Scragger și așteptă, urmărind peștele zbătîndu-se în cîrligul legat de o strună atît de subțire și atît de puternică, ce se întindea înapoi pînă la o elice ciobită, o strîngere de mînă, primejdia întîmpinată umăr la umăr la bordul lui *Rikomaru*, un război comun și respectul comun pentru camarazii morții - atîția dintre noi morți, atît de tineri. Da, se gîndi cu o furie bruscă, dacă am fi avut o zecime din avioanele lor, din armamentul lor și din navele lor și a douăzecea parte din petrolul și materiile prime, am fi fost invincibili și împăratul nu ar fi trebuit să încheie războiul așa cum a făcut-o. Am fi fost invincibili - dar bomba... Cele două bombe. Facă toți zeii ca cei vinovați pentru inventarea bombei care i-a zdrobit voința să se chinuie pe vecie în Infern.

- Ce e?

- Eu, ă... nu pot să-ți spun. Nu încă! Iartă-mă.

Semnale de alarmă trecură prin gîndurile lui Kasigi.

- De ce, prietene? Credeam că ai încredere în mine.

- Da... Da, dar nu depinde numai de mine. Mîine, la Al Shargaz, ține-te de mine, vrei?

- Dacă este atît de important, ar trebui să știu acum, nu-i așa?

Kasigi așteptă din nou. Cunoștea valoarea răbdării și tăcerii într-un moment ca acesta. Nu era nevoie să-i aducă aminte celuilalt de "Îți sunt dator". Încă.

Scragger își amintea. La Bandar-e Delam, Kasigi mi-a salvat capul ăsta afurisit, nu-i nici o îndoială în privința asta. Pe bordul petrolierului, la Siri, și-a dovedit bărbăția și astăzi s-a dovedit un bun prieten, nu trebuie să se grăbească înaintea atîtor necazuri. Imediat, mîine sau poimîine, nu conta pentru el.

Ochii îi alergau peste instrumente și pe fereastră afară, fără să vadă vreo primejdie aici sau acolo. Kishul avea să apară foarte curînd în dreapta. Aruncă o privire iute către Kasigi. Acesta privea drept înainte, cu chipul neclintit, cu obrazul său sever, plăcut, ușor încruntat.

Drace! Bătrîne, dacă nu faci ceva, Zataki o să-şi iasă din fire. Dar nu poţi să faci nimic. Nu poţi, bătrîne! Şi-i aşa de greu cînd te văd stînd pur şi simplu acolo, fără să-mi aduci aminte ce-ţi datorez...

- Kish, aici HST pe direcţia Kish la trei sute cincizeci.

- Kish, menţine trei sute cincizeci! Aveţi trafic către est la trei mii cinci sute.

- Le am la vedere.

Erau două avioane de vînătoare. I le arătă lui Kasigi, care nu le văzuse.

- Sunt F14. Probabil de la Bandar-e Abbas.

Kasigi nu-i răspunse. Se mulţumi doar să dea din cap şi asta-l făcu pe Scragger să se simtă şi mai neplăcut. Minutele treceau tîrîndu-se, apoi Scragger se hotărî, detestînd însă că trebuia s-o facă.

- Iartă-mă, spuse posomorît, dar va trebui să aştepţi pînă la Al Shargaz. Andrew Gavallan poate să te ajute, eu nu.

- El poate să mă ajute? În ce fel? Care-i necazul?

-... Dacă cineva poate să te-ajute, el e acela. Hai s-o lăsăm aşa, amice.

Kasigi înţelese finalitatea hotărîrii, dar nu o acceptă şi o vreme lăsă lucrurile aşa cum erau. Mintea lui zumzăia de noi semnale de primejdie.

Acest Scragger, care nu căzuse în capcana lui ca să-i spună secretul, îl făcea să-l respecte şi mai mult. Dar asta nu-i dă dreptul la iertare, îşi zise, înfuriindu-se. Mi-a spus de-ajuns ca să mă avertizeze. Acum depinde de mine să aflu restul. Deci Gavallan e cheia. La ce? Îşi simţea capul gata-gata să crape. Nu i-am promis nebunului de Zataki că o să începem imediat treaba? Cum îndrăznesc oamenii ăştia să primejduiască întregul nostru proiect? Proiectul nostru *naţional*? Fără elicoptere, nu putem începe. Ar putea fi considerată o trădare a Japonici! Oare ce pun la cale? Cu un efort uriaş, îşi păstră chipul neclintit.

- O să mă întîlnesc cu siguranţă cu Gavallan de îndată ce o să fie posibil. Să sperăm că o să conduci noua noastră lucrare. Ei?

- Orice spune Andrew Gavallan. Numai de el depinde.

Nu fi prea sigur, se gîndea Kasigi, pentru că, orice se va întîmpla, o să am elicoptere imediat. Ale voastre, ale lui *Guerney*, nu-mi pasă ale cui. Dar pe strămoşii mei samurai, *Iran-Toda* n-o să mai treacă prin vreo cumpănă. Nici ea şi nici eu.

CAPITOLUL 53

Tabriz, palatul Hanului; ora 10,50 dimineaţa. Azadeh îl urmă pe Ahmed în încăperea mobilată occidental pînă la patul cu baldachin. Se afla din nou între pereţii care-i făceau ca pielea să i se încrîncneze de frică. Chiar lîngă pat stătea o soră medicală într-o uniformă albă ca laptele, cu o carte pe jumătate deschisă în poală, privindu-i curioasă prin ochelari. Perdele de brocart vechi, mucegăite, acopereau ferestrele împotriva curentului. Luminile erau reduse. Şi în aer plutea mirosul unui om bătrîn. Ochii Hanului erau închişi, faţa albă ca varul şi răsuflarea gîtuită. Vena de la încheietura mîinii era legată la o pungă cu soluţie salină, atîrnată lîngă pat. Pe un scaun din apropiere stătea pe jumătate adormită Aisha, ghemuită cu genunchii la gură, micuţă, cu părul în dezordine şi obrazul înlăcrimat.

Azadeh încercă să zîmbească, compătimind-o, apoi se adresă surorii cu o voce ce părea să nu fie a sa:

- Cum se simte Înălţimea sa, te rog?

- Aşa şi-aşa, dar nu trebuie să se agite sau să se tulbure, spuse aceasta în şoaptă, într-o turcească şovăitoare.

Azadeh o privi şi văzu că era europeancă, trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit şaten şi cu o cruce roşie cusută pe mînecă.

- O, sunteţi englezoaică sau franţuzoaică?

- Scoţiancă, răspunse femeia în engleză, cu evidentă uşurare şi cu accent uşor.

Vorbea cu glasul coborît, privind întruna către Han.

- Sunt sora Bain de la spitalul din Tabriz şi pacientul se simte bine, atît cît ne aşteptam, considerînd că n-o să facă ce i se spune. Şi cine-ai putea fi dumneata, te rog?

- Sunt fiica lui, Azadeh. Abia am sosit de la Teheran. A trimis după mine. Am... am călătorit toată noaptea.

- A, da, spuse ea, surprinsă că o femeie atît de frumoasă putea fi creaţia unui bărbat atît de urît. Dacă aş putea să-ţi sugerez, fetiţo, ar fi mai bine să-l laşi să doarmă. Îndată ce se trezeşte am să-i spun că eşti aici şi-am să trimit după dumneata. Ar fi mai bine să doarmă.

Ahmed întrebă nervos:

- Te rog, unde este straja Înălţimii sale?

- Nu e nevoie de bărbaţi înarmaţi în camera unui bolnav. I-am trimis de aici.

- Întotdeauna o să fie o strajă aici pînă cînd Hanul - sau eu - îi porunceşte să plece,

Furios, Ahmed se întoarse şi plecă. Azadeh spuse:

- E doar un obicei, soră.

- A, e foarte bine, da' ăsta-i altul dintre obiceiurile fără de care putem trăi.

Azadeh îşi întoarse privirea către tatăl ei, abia recunoscîndu-l, încercînd să-şi domolească groaza care o stăpînea. Chiar şi aşa, se gîndi, chiar şi aşa poate încă să ne distrugă, pe Hakim şi pe mine. Încă îl mai are pe cîinele său supus, Ahmed.

- Te rog, spune-mi cinstit, cum îi merge?

Cutele de pe faţa surorii se adîncirăşi mai mult.

- Facem tot ce putem.

- Ar fi mai bine pentru el să fie la Teheran? Dacă are un alt atac?

- Da. Ar fi.

Sora Bain îi luă pulsul în timp ce vorbea.

- Dar n-aş recomanda să-l mişcăm acum. Deloc. Nu încă.

Făcu o notă pe o fişă, apoi se uită din nou la Aisha.

- Ai putea să-i spui doamnei de aici că nu-i nevoie să stea. Ar fi necesar să se odihnească şi ea ca lumea, sărmana copilă!

- Iartă-mă, dar n-ar trebui să mă amestec. Iartă-mă, dar şi ăsta este un obicei. S-ar putea... s-ar putea să mai aibă un atac?

- N-ai cum ştii, fetiţo! Asta e-n mîna lui Dumnezeu. Sperăm să fie bine.

Se întoarseră cînd uşa se deschise. Acolo stătea Hakim, cu faţa numai zîmbet. Ochii lui Azadeh se luminară şi-i spuse surorii:

- Te rog trimite după mine în clipa în care se trezeşte Înălţimea sa, apoi străbătu grăbită camera, ieşi pe coridor, închise uşa şi-l îmbrăţişă.

- O, Hakim, dragul meu, a trecut atîta vreme de cînd nu te-am văzut! spuse ea dintr-o suflare.

- O, adevărat?

- Da, da, aşa e. Dar cum...

Hakim se opri, auzind paşi. Ahmed şi un străjer înarmat dădură colţul pe coridor şi se apropiară de ei.

- Mă bucur că te-ai întors, Ahmed, spuse politicos. Înălţimea sa se va bucura şi el.

- Vă mulţumesc, Înălţimea voastră. S-a întîmplat ceva în lipsa mea?

- Nu. Doar că în dimineaţa asta a venit colonelul Fazir să-l vadă pe tata.

Ahmed îngheţă.

- I s-a îngăduit să intre?

- Nu. A lăsat instrucţiuni că nimeni nu trebuie să fie primit fără permisiunea personală a Înălţimii sale - el dormea la vremea aceea şi a dormit aproape toată vremea. Am verificat oră de oră şi sora spune că starea lui nu s-a schimbat.

- Bun, mulţumesc. Colonelul a lăsat un mesaj?

- Doar că se duce astăzi la Julfa, aşa cum a aranjat cu partenerul său. Îţi spune ceva asta?

- Nu, Înălţimea voastră, minţi Ahmed liniştit.

Se uită de la unul la celălalt, dar înainte de-a rosti ceva, Hakim spuse:

- O să fim în salonul albastru, te rog cheamă-ne în momentul cînd tatăl meu se trezeşte!

Ahmed îi urmări depărtîndu-se braţ la braţ pe coridor, tînărul înalt şi chipeş, sora mlădioasă şi atrăgătoare.

Trădători? N-am prea mult timp să obţin dovezile, se gîndi.

Se întoarse în camera bolnavului şi văzu paloarea de pe chipul Hanului, nările lui răzvrătindu-se în faţa mirosului. Se aşeză pe vine, nepăsător la privirea dezaprobatoare a surorii, şi-şi începu veghea.

Ce vroia fiul ăla de căţea, Fazir? se întrebă. Sîmbătă seara, cînd Hashemi Fazir şi Armstrong se întorseseră de la Julfa fără Myztryk, colonelul ceruse furios să-l vadă pe Han. Ahmed fusese prezent cînd Hanul îi primise, declarîndu-se la fel de uimit ca şi ei că Myztryk nu se afla în elicopter.

- Veniţi mîine. Dacă omul acela îmi aduce vreo scrisoare, o puteţi citi, spusese Hanul.

- Mulţumesc, dar o să aşteptăm. Chevroletul nu poate să fie prea departe în urma noastră.

Aşa că aşteptaseră, Hanul fierbînd de mînie, dar incapabil să facă altceva, oamenii lui Hashemi împrăştiaţi prin tot palatul, gata de-o ambuscadă. O oră mai tîrziu sosise Chevroletul. El însuşi dăduse drumul înăuntru şoferului, în timp ce Hashemi şi necredincioşul care vorbea farsi se ascunseseră în încăperea de alături.

- Am un mesaj personal pentru Înălţimea sa, spusese rusul şi odată intrat în încăperea bolnavului, continuase: Înălţimea ta, trebuie să îţi dau asta domniei tale cînd eşti singur.

- Dă-mi-o acum! Ahmed e cel mai de încredere sfetnic al meu. Dă-mi-o.

Şovăitor, omul se supuse şi Ahmed îşi aminti roşeaţa care cuprinsese brusc faţa Hanului din clipa în care începuse să-l citească.

- E vreun răspuns? întrebase sovieticul arogant.

Sufocat de furie, Hanul scuturase din cap dîndu-i drumul omului să plece, şi-i înmînase scrisoarea lui Ahmed. Spunea: "Prietene, am fost uimit aflînd de boala ta şi-aş fi cu tine acum, dar trebuie să rămîn aici pentru

probleme urgente. Am veşti proaste pentru tine. S-ar putea ca grupul tău de agenţi să fi fost trădat către Contraspionajul Intern sau SAVAMA. Ştiai că aventurierul acela, Abrim Pahmudi, conduce acum această nouă versiune a SAVAK? Dacă eşti trădat în beneficiul lui Pahmudi, pregăteşte-te să fugi imediat sau ai să vezi degrabă cum arată pe dinăuntru o cameră de tortură. Am alertat oamenii noştri să te ajute dacă e nevoie. Dacă îţi pare sigur, am să vin miercuri pe înserat. Noroc!"

Hanul n-avusese de ales şi trebuise să arate mesajul celor doi bărbaţi.

- E adevărat ce scrie despre Pahmudi?

- Da. E un vechi prieten de-al tău, nu-i aşa? spusese Fazir ironic.

- Nu, nu este! Ieşiţi afară!

- Desigur, Înălţimea voastră. Între timp acest palat se află sub supraveghere. N-aveţi de ce să fugiţi. Vă rog, nu faceţi nimic care să stea în calea sosirii lui Myztryk miercuri, nu faceţi nimic ca să încurajaţi o altă revoltă în Azerbaidjan. Cît despre Pahmudi şi SAVAMA, ei nu pot acţiona aici fără aprobarea mea. Eu sunt legea în Tabriz acum. Supuneţi-vă şi-o să vă apăr sau, dimpotrivă, nu vă supuneţi şi-o să fiţi peşcheşul lui.

Apoi cei doi bărbaţi plecaseră şi Hanul explodase mai înfuriat decît îl văzuse Ahmed vreodată. Mînia crescuse din ce în ce mai mult şi dintr-o dată încetase: Hanul zăcea pe podea şi el se aplecase asupra lui, aşteptîndu-se să-l vadă mort, dar nu se-ntîmplase aşa. Doar o paloare de ceară şi tremurături şi respiraţie întretăiată.

- Voia lui Allah, murmură Ahmed, nevrînd să retrăiască noaptea aceea.

În Salonul Albastru; ora 11,15 dimineaţa. Cînd fură într-adevăr singuri, Hakim o ridică pe Azadeh în braţe.

- Oh, e minunat, e minunat, e minunat să fim din nou împreună, începu ea, dar el îi şopti:

- Vorbeşte în şoptă mereu, Azadeh! Sunt urechi peste tot şi cu siguranţă că cineva o să interpreteze iarăşi greşit lucrurile şi se vor spune din nou minciuni.

- Najoud fie blestemată şi numai pentru că...

- Ssst! Draga mea, nu poate să ne mai facă rău acum. Eu sunt moştenitorul oficial.

- Hai, spune-mi ce s-a întîmplat, spune-mi totul!

Se aşezară pe canapeaua lungă, acoperită cu perne şi Hakim începu pe nerăsuflate:

- Mai întîi despre Erikki. Răscumpărarea este de zece milioane de riali, pentru el şi pentru elicopter. Tata poate să se tocmească, să coboare preţul şi să plătească. Poate cu siguranţă să plătească - apoi să-i găsească şi să-i facă bucăţele. Da, da, fără îndoială că poate s-o facă şi mi-a spus de faţă cu Ahmed că imediat ce-o să te-ntorci o să se ocupe de asta şi-i adevărat că m-a făcut moştenitorul lui dacă jur pe Allah să mă îngrijesc de micul Hassan aşa cum m-aş îngriji de tine. Bineînţeles că am făcut-o deîndată, bucuros, şi a spus că ai să juri şi tu pe Allah să faci acelaşi lucru, că amîndoi o să jurăm să rămînem în Tabriz, eu să învăţ cum să-i urmez şi tu să fii aici să mă ajuţi şi oh, o să fim atît de fericiţi!

- Asta-i tot ce trebuie să facem? întrebă ea neîncrezătoare.

- Da, da, asta-i tot! M-a făcut moştenitor în faţa întregii familii. Arătau de parcă stăteau să moară. Dar asta nu contează. Tata a spus condiţiile în faţa lor. Am încuviinţat deîndată, desigur, ca şi tine. De ce n-am încuviinţa?

- Desigur, desigur. Orice. Allah ne veghează.

Îl îmbrăţişă din nou, îngropîndu-şi faţa în umărul lui, astfel ca lacrimile de bucurie să se şteargă. Tot drumul de la Teheran - o călătorie urîtă, Ahmed necomunicativ - se gîndise îngrozită care ar fi putut fi condiţiile. Dar acum...

- E de necrezut, Hakim! E ca o vrajă. Sigur c-o să ne îngrijim de micul Hassan şi-o să-i dai Hanatul lui sau moştenitorilor lui, dacă asta este dorinţa tatei. Allah să ne apere şi să-l apere pe el şi pe Erikki. Şi Erikki poate să zboare oricît de mult o să-i placă.

- De ce nu?
- O, o să fie minunat.
Își șterse ochii.
- Oh, trebuie să arăt îngrozitor.
- Arăți minunat. Acum spune-mi ce ți s-a întîmplat ție. Știu doar c-ai fost prinsă în sat cu sabotorul britanic și după aceea, cumva, ai reușit să scapi.
- A fost un alt miracol. Numai cu ajutorul lui Allah, Hakim. Dar la vremea aceea a fost groaznic. *Mullahul* ăla îngrozitor... nu pot să-mi amintesc cum am scăpat, doar ce mi-a zis Johnny... Johnny Ochi-frumoși, Hakim.
Ochii lui se măriră.
- Johnny din Elveția?
- Da, da, el a fost! El era ofițerul britanic.
- Dar cum... pare imposibil!
- Mi-a salvat viața, Hakim. Și... o, sunt atît de multe de spus...
- Cînd tata a auzit despre sat... ah, știi că *mullahul* a fost împușcat de Gărzile Verzi, nu-i așa?
- Nu-mi amintesc, dar mi-a spus Johnny.
- Cînd tata a auzit de cele întîmplate în sat, l-a pus pe Ahmed să-l tîrască pe *kalandar* pînă aici, l-a luat la întrebări și l-a trimis înapoi; a pus să-l bată cu pietre, să se taie mîinile măcelarului și apoi să se dea foc satului. Să dea foc satului a fost ideea mea. Ciinii!
Azadeh era profund cutremurată. Distrugerea întregului sat era o răzbunare prea groaznică. Dar Hakim nu îngădui să-i întrerupă euforia.
- Azadeh, tata a îndepărtat străjile și pot să mă duc peste tot. Ba chiar am luat o mașină și m-am dus la Tabriz singur, astăzi. Toată lumea se poartă cu mine așa cum se cuvine cu un moștenitor, toată familia, chiar și Najoud, deși știu că scrîșnește din dinți și trebuie să ne păzim de ea. Ei, nu e ce m-așteptam.
Îi spuse cum fusese tîrît aproape cu forța din Khvoy, așteptîndu-se să fie ucis sau mutilat.
- Îți amintești cînd am fost alungat? M-a blestemat și a jurat că Șahii Abbas știu cum să se poarte cu fiii trădători.

Ea se cutremură, amintindu-şi coşmarul acela. Blestemele şi furia, atît de nedrepte, amîndoi fiind nevinovaţi.

- Oare ce l-a făcut să se schimbe? De ce-a trebuit să se schimbe în privinţa ta, în privinţa noastră?

- Voia lui Allah! Allah i-a deschis ochii! Trebuie că a înţeles că i se apropie ceasul şi trebuie să se pregătească... El e Hanul, poate că e înspăimîntat şi vrea să îndrepte lucrurile. Nu ne-am făcut vinovaţi cu nimic împotriva lui. Şi ce mai contează motivul? Mie nu-mi pasă. Am scăpat de jug. Suntem în sfîrşit liberi!

În camera bolnavului; ora 11,16 noaptea. Ochii Hanului se deschiseră. Fără să-şi mişte capul, se uită de jur împrejur. Ahmed, Aisha şi straja. Nici o soră. Apoi se uită la Ahmed care stătea pe podea.

- Ai adus-o?

Alcătuia cuvintele cu greutate.

- Da, Înălţimea voastră. Acum cîteva minute.

Sora apăru în cîmpul lui de vedere.

- Cum vă simţiţi, Excelenţă? spuse în engleză, aşa cum îi poruncise, pretinzînd că turceasca ei e proastă.

- La 'el.

- Să vă aşez mai confortabil.

Cu multă grijă, atenţie şi putere, ea îl ridică, îndreptă pernele şi netezi patul.

- Aveţi nevoie de ploscă, Excelenţă?

Hanul se gîndi o vreme.

- Da.

Ea o aduse şi îl ajută şi el se simţi prost că era ajutat la o astfel de treabă de o necredincioasă, dar de cînd sosise înţelesese că era deosebit de eficientă, foarte înţeleaptă şi foarte bună. Cea mai bună din Tabriz. Ahmed se îngrijise de asta. Atît de superioară Aishei, care se dovedise a fi total nefolositoare. O văzu pe Aisha zîmbindu-i şovăitoare, cu ochii mari, ochi speriaţi.

Mă întreb dac-o s-o mai pătrund vreodată, sus, pînă la capăt, tare ca piatra, ca prima dată, lacrimile şi zvîrcolirile îmbunătăţind lucrurile - pentru moment.

- Excelență!

Primi pilula și înghițitura de apă și se bucură de răcoarea mîinilor care sprijineau paharul. Apoi îl văzu din nou pe Ahmed și-i zîmbi, bucuros că sfetnicul său de taină se întorsese.

- Bună călăto'ia?

- Da. Înălțimea voastră.

- De bună voie sau... cu fo'ța?

Ahmed zîmbi.

- A fost cum ați plănuit, Înălțimea voastră. Așa cum ați plănuit.

- Nu cred că ar trebui să vorbiți atît, Excelență, spuse sora.

- Pleacă!

Îl bătu binevoitoare pe umăr.

- Ați vrea să mîncați ceva? Poate puțin *horisht*?

- 'Alva!

- Doctorul a spus că dulciurile nu-s bune pentru domnia voastră.

- 'Alva.

Sora Bain oftă. Doctorul le interzisese, apoi adăugase:

- Dar dacă insistă, poți să-i dai oricîte vrea, ce mai contează acum? *Insha'Allah*.

Aduse și îi strecură în gură o bucată, ștergîndu-i saliva, și el o mestecă cu bucurie - cu nucă, dar moale și atît de dulce.

- Fiica domniei tale a venit de la Teheran, Excelență, spuse. Mi-a cerut să-i spun în momentul în care vă treziți.

Abdullah Han găsea foarte curios felul în care vorbea. Încerca să rostească propozițiile, dar gura nu se deschidea așa cum era de așteptat să se deschidă și cuvintele rămîneau în minte pentru multă vreme și după aceea, cînd o formă simplificată a ceea ce vroia să spună scăpa afară, cuvintele nu erau bine închegate, deși ar fi trebuit să fie. De ce oare? Nu fac nimic deosebit față de ce făceam înainte... înainte de ce? Nu-mi amintesc. Doar un nesfîrșit întuneric și sîngele care urla și năpădit de ace arzătoare ca focul și neputînd respira. Acum pot să respir

perfect şi văd perfecţ şi mintea îmi lucrează perfect şi e plină cu planuri, la fel de zdravănă ca şi pînă acum. Doar cînd trebuie să scot ceva afară din minte...

- Cum? Ce anume, Excelenţă?

Din nou aşteptarea.

- 'Um să vo'be'c mai 'ine?

- Ah, spuse ea, înţelegînd îndată, avînd o largă experienţă a atacurilor cerebrale. Nu vă faceţi griji. O să fie doar un piculeţ mai dificil la început. Pe măsură ce-o să vă înzdrăveniţi, o să vă recîştigaţi controlul. Trebuie să vă odihniţi cît puteţi. Asta-i foarte important. Odihnă şi medicamente şi răbdare şi-o să fiţi la fel de bun ca înainte. E-n regulă?

- Da.

- Vreţi să trimit după fiica dumneavoastră? Era foarte nerăbdătoare să vă vadă. O fată atît de drăguţă!

Aşteptarea.

- Mai ti'ziu. Văd mai ti'ziu. Plecaţi... 'oată 'umea. Nu A'med.

Sora Bain şovăi, apoi îl bătu din nou, binevoitoare, pe mînă.

- Vă dau zece minute, dacă promiteţi să vă odihniţi după asta. E bine aşa?

- Da.

Cînd rămaseră singuri, Ahmed se apropie şi mai mult de pat.

- Da, Înălţimea voastră?

- Cît... ceasul?

Ahmed se uită la ceasul de la încheietura mîinii. Era de aur şi bătut cu pietre şi-l admira foarte mult.

- E aproape unu şi jumătate, miercuri.

- Piot'?

- Nu ştiu, Înălţimea voastră.

Ahmed îi spuse ceea ce-i istorisise Hakim.

- Dacă Piotr vine astăzi la Julfa, Fazir o să-l aştepte.

- *Insha'Allah*. Azadeh ?

- Era într-adevăr îngrijorată de sănătatea voastră şi a acceptat imediat să vină. Cu cîteva clipe mai înainte

i-am văzut împreună. Sunt sigur c-o să încuviințeze orice lucru care l-ar ajuta pe el, așa cum ar face și el ca s-o apere.

Ahmed încerca să spună totul limpede și concis, nedorind să-l obosească.

- Ce vreți să fac?

- Totul.

Tot ce-am discutat cu tine și ceva mai mult, se gîndi Hanul cu mulțumire, înfierbîntîndu-se. Acum că Azadeh s-a întors, taie-i gîtul mesagerului venit după răscumpărare, așa ca nomazii, înfuriați, să facă același lucru cu pilotul. Află dacă sunt trădători pe orice cale dorești și dacă sunt, scoate-i ochii lui Hakim și pe ea trimite-o în nord, lui Piotr. Dacă nu sunt, ciopîrțește-o încetișor pe Najoud și ține-i pe ei bine supravegheați aici pînă ce pilotul moare - indiferent din ce motiv - apoi trimite-o în nord. Și pe Pahmudi. Acum pun un preț pe capul lui care-o să tenteze și pe Satana. Ahmed, oferă-l mai întîi lui Fazir și spune-i că vreau răzbunare. Îl vreau pe Pahmudi tras pe roată, otrăvit, jupuit, mutilat, castrat. Inima începu să-i pocnească, palpitînd, și ridică mîna ca să-și frece pieptul, dar mîna nu se mișcă, nici măcar un centimetru. Chiar și cînd privi în jos la ea, cum zăcea întinsă pe cuvertură, dorind s-o miște, nu se petrecu nici o mișcare. Nimic. Nici măcar nu o simțea. Nici palma, nici brațul. În urechi auzea zgomotul valurilor. Frica îl învălui. Își aminti disperat că sora îi spusese să nu se teamă. Ai avut un atac, asta-i tot. Nu unul rău, a spus doctorul și a mai zis că mulți oameni au atacuri. Și bătrînul Komargi a avut unul, cu un an sau cam așa ceva în urmă, și e încă în viață și activ și pretinde că poate încă să se mai culce cu tînăra lui nevastă. Cu tratamentul modern... ești un bun musulman și-ai să te duci în Paradis și n-ai de ce să te temi, n-ai de ce să te temi...N-am de ce să mă tem, dacă mor mă duc în Paradis.

Nu vreau să mor! țipă. Nu vreau să mor! țipă din nou, dar asta se întîmpla doar în capul lui și nici un sunet nu ieși afară.

- Ce este, Înălțimea voastră?!

Văzu neliniștea lui Ahmed și asta-l liniști puțin.

Îi mulțumesc lui Allah pentru Ahmed. Pot să mă încred în Ahmed, își zise, asudînd. Acum, ce vrea de la el?

- Fam'lia... Toată a...ici, mai ti'ziu. Mai 'tîi Azadeh... 'Akim... Na'ud... In'elegi?

- Da, Înălțimea voastră. Să confirme succesiunea?

- Da.

- Am îngăduința voastră s-o interoghez pe Înălțimea sa?

Hanul încuviință din cap, cu pleoapele ca de plumb, așteptînd ca durerea din piept să scadă. În timp ce aștepta, încercă să-și miște picioarele, simțind furnicături în tălpi, dar nimic nu se mișcă. Nu de prima dată. Abia a doua oară și atunci numai cu un mare efort. Spaima îl invadă din nou. Îngrozit, se răzgîndi.

- Plăte'te 'ăscumpă'a... 'epede... adu pilot aici... E'kkj aici... eu la Te'e'an... in'elegi?

Îl văzu pe Ahmed încuviințînd din cap.

- 'Epede!

Articulă numai din buze, fără sunet, și-i făcu un semn să plece, dar mîna lui stîngă tot nu se mișcă. Înspăimîntat, încercă mîna dreaptă și reuși, nu ușor, dar se mișcă. O parte din panica lui scăzu.

- Plăte'te 'ăscumpă'a'ea... acum. Păs'ează 'ec'etul... Adu so'a.

La răspintia Julfa; ora 6,25 seara. Hashemi Fazir și Armstrong se aflau încă o dată în ambuscadă sub copacii încărcați de zăpadă. Jos aștepta Chevroletul - cu luminile stinse, ferestrele deschise și doi bărbați pe locurile din față ca și mai înainte.

În josul pantei, în spatele lor, de ambele părți ale drumului Julfa-Tabriz, se aflau plasați cincizeci de membri ai grupărilor paramilitare, gata pentru interceptare. Soarele dispăruse dincolo de munți și cerul începuse să se întunece perceptibil.

- Nu prea mai are mult timp, mormăi din nou Hashemi.

- A sosit pe înserat ultima dată. Încă nu s-a înserat.

- Îl bag în mă-sa pe el și pe strămoșii lui! Am înghețat tun.

- Nu mai e mult, Hashemi bătrîne!

Dac-ar fi fost după el, Armstrong știa c-ar fi așteptat o veșnicie să-l prindă pe Myztryk, alias Suslev, alias Brodnin, tot așa cum spusese că ar fi așteptat la Tabriz după ratarea de simbătă și confruntarea cu Hanul.

- Lasă-mi mie oamenii, Hashemi! O să conduc eu ambuscada miercuri. Tu te întorci la Teheran. Știu că ai un milion de lucruri de făcut. Am să te-aștept aici, și-am să-l prind și-am să ți-l aduc.

- Nu, plec imediat și mă întorc miercuri devreme. Poți să rămîi aici.

"Aici" era o locuință conspirativă, un apartament care dădea în piața Moscheii Albastre, călduros și plin de cotloane și bine aprovizionat cu whisky.

- Chiar e adevărat ce i-ai spus lui Abdullah Khan, Hashemi? Că acum tu ești legea aici și SAVAMA și Pahmudi sunt neputincioși fără sprijinul tău?

- Da, o, da! Pahmudi trebuie să-l fi ars tare pe Abdullah. Asta l-a pus pe jar.

- Despre ce e vorba?

- Pahmudi l-a izgonit pe Abdullah din Teheran.

- Christoase! De ce?

- Dușmănii vechi, care își au originea cu mulți ani de zile în urmă, înainte de vremea noastră. Chiar de cînd Abdullah a devenit Han, în '53, a sfătuit foarte insistent pe cîțiva prim-miniștri și oficiali de la Curte să fie cu mare grijă în privința reformelor politice și a așa-zisei modernizări. Pahmudi, de viță nobilă, intelectual educat în Europa, îl disprețuia și a fost întotdeauna împotriva lui, încercînd mereu să-i împiedice accesul în preajma Șahului. Din nefericire pentru acesta, Pahmudi era cel care avea încrederea Șahului.

- Ca să-l trădeze pînă la urmă.

- O, da, Robert, poate chiar de la bun început. Prima dată cînd Abdullah Han și Pahmudi s-au ciocnit pe față a fost în '63, asupra reformelor propuse de Șah - dreptul femeilor la vot, dreptul de a fi aleși pentru

nemahomedani şi îngăduind ca nemahomedanii să fie aleşi în Majlis. Desigur că Abdullah, ca toţi iranienii cu scaun la cap, ştia că asta avea să stîrnească imediat protestul tuturor conducătorilor religioşi, în special din partea lui Khomeini, care atunci abia urca în şa.

- E aproape de necrezut că nimeni n-a putut să ajungă la Şah ca să-l avertizeze.

- Mulţi au făcut-o. Dar nici unul nu avea destulă influenţă. Cei mai mulţi dintre noi eram de acord cu Khomeini - pe faţă sau în secret. Eu, spre exemplu. Abdullah a pierdut repriză după repriză în meciul cu Pahmudi. În ciuda tuturor sfaturilor noastre, Şahul a schimbat calendarul de la cel islamic, la fel de sacru pentru mahomedani cum este pentru creştini cel care împarte istoria în *înainte şi după* Christos, şi a încercat să forţeze o numărătoare falsă pînă înapoi la Cirus cel Mare... Desigur că asta i-a scos din minţi pe toţi mahomedanii şi, după ce era aproape să izbucnească o revoluţie, a fost retras.

Hashemi îşi isprăvi băutura şi-şi mai turnă un pahar.

-...După care, în public, Pahmudi i-a spus lui Abdullah să spele putina - literalmente, am dovezi scrise - batjocorindu-l că e prost, înapoiat, trăind în Evul Mediu - "nu e de mirare, doar vii din Azerbaidjan" - şi să stea departe de Teheran pînă cînd avea să fie chemat - sau arestat. Mai rău, şi-a bătut joc de el relativ la o anumită capacitate importantă a lui şi a pus să fie publicate în presă caricaturi deocheate.

- Nu l-am crezut niciodată pe Pahmudi atît de prost, spuse Armstrong ca să-l încurajeze să continue, întrebîndu-se dacă avea să dezvăluie ceva de valoare.

- Slavă lui Allah că e - şi de asta zilele lui sunt numărate.

Armstrong îşi aminti ciudata încredere care-l stăpînea pe Hashemi şi cît de tulburat fusese. Acest simţămînt îl stăpînise toată vremea cît îl aşteptase să se întoarcă la Tabriz, fiind neînţelept să cutreiere străzile încă pline cu grupuri rivale care încercau să le ia în stăpînire. În timpul zilei, armata şi poliţia loialistă

menţineau pacea în numele *Ayatolahului*; noaptea era mult mai dificil, dacă nu imposibil, să împiedici micile grupuri de fanatici înclinaţi spre violenţă de a teroriza unele părţi ale oraşului.

- Putem totuşi să-i înlăturăm cu uşurinţă dacă diavolul ăla bătrîn, Abdullah, ne ajută, spusese Hashemi furios.

- Abdullah Han are încă atît de multă putere, chiar şi aşa, pe jumătate mort?

- O, da, rămîne conducătorul ereditar al unui trib foarte mare, bogăţia lui ascunsă şi cea cunoscută poate rivaliza cu a unui Şah, nu a lui Mohammed Reza Şah, dar cu siguranţă a tatălui său.

- O să moară în curînd - şi dup-aia?

- Moştenitorul lui o să aibă aceeaşi putere, presupunînd că amăritul ăla de Hakim rămîne în viaţă ca s-o folosească. Ţi-am spus că l-a făcut moştenitor?

- Nu. Ce-i ciudat în privinţa asta?

- Hakim este fiul său cel mai mare şi a fost alungat la Khvoy, ani de zile, în dizgraţie. A fost adus înapoi şi repus în drepturi.

- De ce? De ce-a fost alungat?

- Ca de obicei. A fost prins punînd la cale suprimarea tatălui lui. Aşa cum a făcut şi Abdullah cu taică-su.

- Eşti sigur?

- Nu, dar, în mod ciudat, tatăl lui Abdullah a murit la *dasha* lui Myztryk al tău, la Tbilisi.

Hashemi zîmbi sardonic la efectul acestei informaţii.

-...de apoplexie.

- De cîtă vreme ştiai asta?

- De mult timp. O să-l întrebăm pe Myztryk al tău dacă-i adevărat, cînd îl prindem. O să-l prindem, deşi ar fi fost desigur mai uşor dacă Abdullah era viu.

Chipul lui Hashemi se întunecă.

- Sper să trăiască îndeajuns de mult ca să poruncească să fim sprijiniţi să punem capăt luptelor. După asta poate să putrezească. Îl urăsc pe bătrînul ăsta viclean, cu două feţe, care ne foloseşte pe toţi pentru scopurile lui. De-asta l-am înţepat atunci, cu Pahmudi. Sigur că-l

urăsc, deşi nu l-aş da niciodată pe mîna lui Pahmudi, e prea patriot, chiar în felul lui murdar. Ei bine, plec la Teheran, Robert, ştii unde să mă găseşti. Ai vreo companie la pat?

- Doar apă rece şi fierbinte la robinet.

- Ar trebui să faci o experienţă. Încearcă un băiat, aşa, pentru schimbare. O, pentru numele lui Allah, nu fi aşa de stînjenit! De multe ori mă dezamăgeşti. Nu ştiu de ce sunt atît de răbdător cu tine.

- Mulţumesc.

- Voi, englezii, sunteţi atît de depravaţi şi suciţi în ceea ce priveşte sexul... Prea mulţi dintre voi sunteţi homosexuali pe faţă sau pe ascuns - oameni pe care ceilalţi îi găsesc dezgustători şi păcătoşi, unul dintre cele mai mari pericole, împotriva legilor lui Dumnezeu. Ceea ce nu e aşa. Şi totuşi, în Arabia - unde legăturile între bărbaţi sunt normale şi obişnuite încă din negurile istoriei, pentru că prin lege nu poţi să pui mîna pe-o femeie dacă nu eşti căsătorit cu ea, altfel o păţeşti - homosexualitatea aşa cum o înţelegi tu nu e cunoscută. Deci un bărbat preferă sodomia. Şi ce dacă? Asta n-are nici o legătură cu masculinitatea lui, aici. Oferă-ţi o nouă experienţă, viaţa e scurtă, Robert! Între timp, ea o să fie aici la voia ta, dacă doreşti. Nu mă insulta încercînd s-o plăteşti!

Ea fusese o caucaziană creştină, atrăgătoare, şi-o luase fără nevoie sau pasiune, doar din politeţe, şi-i mulţumise şi-o lăsase să doarmă în pat şi să rămînă şi ziua următoare să facă curăţenie şi să gătească şi să-l ajute să-i treacă timpul şi după aceea, înainte ca el să se trezească în dimineaţa aceea, fata dispăruse.

Acum Armstrong privea cerul către vest. Era mai întunecat ca înainte şi lumina se topea repede. Aşteptară încă o jumătate de oră.

- Pilotul n-o să mai fie în stare să vadă acum, Robert. Hai să plecăm.

- Chevroletul încă nu s-a mişcat.

Armstrong îşi scoase revolverul şi-i verifică mecanismul.

- O să plec cînd pleacă și Chevroletul, *okay*?

Iranianul îndesat îl privi lung, cu obrazul neclintit.

- O să te-aștepte o mașină mai jos; parcată cu fața spre Tabriz. O să te ducă la casa noastră conspirativă. Așteaptă-mă acolo! Eu mă întorc acum la Teheran. Sunt niște lucruri importante care nu pot s-aștepte, mai importante decît fiul ăsta de cățea. Cred că știe că-l urmărim.

- Cînd o să te-ntorci aici?

- Mîine. Rămîne în continuare problema Hanului.

Ieși cu pași apăsați și dispăru în întuneric, înjurînd.

Armstrong îl urmări plecînd, bucuros să rămînă singur. Hashemi devenea din ce în ce mai dificil, mai primejdios ca de obicei, gata să izbucnească oricînd, nervii prea întinși, prea întinși pentru șeful Contraspionajului Intern, cu atît de multă putere și cu o bandă personală de asasini antrenați în taină.

Robert, e timpul să începi să te retragi! Nu pot. Nu pot. Nu încă. Haide, Myztryk, lumina lunii ajunge pentru aterizare, pentru Dumnezeu!

Imediat după ora zéce, luminile Chevroletului se aprinseră. Cei doi bărbați ridicară geamurile portierelor și se depărtară în noapte. Grijuliu, Armstrong își aprinse o țigară, acoperind mărunta flacără a brichetei cu mîna înmănușată ca s-o apere de vînt. Fumul îi făcu mare plăcere. Cînd isprăvi, aruncă mucul în zăpadă și îl strivi, apoi plecă și el.

Lîngă granița iraniano-sovietică; ora 11,05 noaptea. Erikki se prefăcea că doarme în mica și grosolana colibă. Era nebărbierit. Un fitil primitiv plutea în ulei într-o veche ceașcă de pămînt, ciobită, pîlpîind și aruncînd umbre ciudate. Cărbunii din vatra grosolană de piatră străluceau în curenții de aer. Deschise ochii și privi în jur. Nu mai era nimeni altcineva în colibă. Alunecă fără zgomot de sub pături și pieile de animale. Era complet îmbrăcat. Își puse cizmele, se asigură că pumnalul e la centură, se duse la ușă și o deschise încetișor.

Pentru moment rămase acolo ascultînd, cu capul ușor întors într-o parte. Șiruri de nori de mare înălțime

acopereau luna, iar vintul misca crengile mai usoare ale pinilor. Satul era tăcut sub plapuma lui de zăpadă. Nu putea să vadă nici o santinelă, nici o mişcare în apropierea şopronului unde era parcat elicopterul. Mişcîndu-se ca un vînător, se strecură pe lîngă colibe, îndreptîndu-se într-acolo. Elicopterul era parcat acolo, cu piei şi pături aşternute pe unde era mai multă nevoie de ele şi toate uşile închise. Printr-o fereastră laterală a cabinei zări doi nomazi înfăşuraţi în pături, întinşi cît erau de lungi pe banchetă, sforăind. Armele se aflau lîngă ei. Înaintă uşor. Omul de strajă din carlingă îşi ţinea arma pe braţe şi era treaz. Nu-l văzuse încă pe Erikki. Simţi mirosul de capră şi oaie şi tutun prost, înainte de a auzi paşii uşori apropiindu-se.

- Ce e, pilotule? întrebă în şoaptă tînărul şeic Baiazid.

- Nu ştiu.

Santinela îi auzi şi se uită pe fereastra carlingii. Făcu un semn de salut către căpătenie şi întrebă ce se întîmplase.

- Nimic, şi-i făcu semn să treacă înapoi în timp ce scruta gînditor noaptea cu privirile.

În cele cîteva zile de cînd străinul se afla în sat, ajunsese să-l placă şi să-l respecte ca bărbat şi vînător. Astăzi îl luase în pădure ca să-l încerce şi apoi, tot ca să-l încerce şi pentru propria lui plăcere, îi dăduse o puşcă. Cu prima împuşcătură, Erikki doborîse o capră de munte aflată la o distanţă dificilă, la fel de curat cum ar fi făcut-o şi el. Se simţise excitat dîndu-i puşca; se întrebase ce-ar fi făcut dacă străinul, prosteşte, ar fi încercat s-o întoarcă asupra lui sau, şi mai prosteşte, să fugă printre copaci, unde puteau să-l vîneze cu mare plăcere. Dar Roşcatul cu Cuţitul se mulţumise să vîneze şi-şi păstrase gîndurile pentru el, deşi cu toţii puteau să ghicească violenţa care se strîngea în el.

- Ai simţit ceva? Primejdie? întrebă.

- Nu ştiu.

Erikki privi în noapte şi peste tot prin jur. Nici un alt sunet în afară de cel al vîntului, cîteva animale de noapte venind, nimic altceva. Totuşi era tulburat.

- Nici o veste?

- Nu. Nimic în plus.

În după-amiaza aceea se întorsese unul dintre mesageri.

- Hanul e foarte bolnav, aproape pe moarte, spusese omul. Dar a promis un răspuns curînd.

Baiazid îi transmisese toate, cinstit, lui Erikki.

- Pilotule, ai răbdare, spusese, nedorind necazuri.

- De ce-i bolnav Hanul?

- Bolnav. Mesagerul a zis că i s-a spus că e bolnav. Foarte bolnav. Bolnav.

- Dacă moare, ce se-ntîmplă atunci?

- Moştenitorul lui o să plătească sau n-o să plătească. *Insha'Allah.*

Şeicul schimbă greutatea armei automate pe umăr.

- Hai la adăpost, e frig!

De la marginea colibei puteau zări pînă departe în vale. Linişte şi pace cîteva, scînteieri ale unor faruri, din vreme în vreme, pe şoseaua aflată departe, departe, dedesubt. Abia treizeci de minute pînă la palat şi Azadeh, se gîndea Erikki şi nici o cale de scăpare. De fiecare dată cînd pornea motoarele ca să reîncarce bateriile şi să recircule uleiul, asupra lui erau îndreptate cinci arme. Din cînd în cînd pornea pe jos pînă la marginea satului sau, ca în noaptea asta, se ridica gata să fugă şi să-şi încerce şansele pe jos, dar niciodată nu se ivea vreo ocazie. Santinelele erau prea atente.

În timpul vînătorii fusese tare tentat să încerce s-o rupă la fugă - fără folos, desigur, ştiind că ei se jucau doar cu el.

- Nu-i nimic, pilotule! Întoarce-te şi dormi, spuse Baiazid. Poate mîine o să avem veşti bune. Voia lui Allah!

Erikki nu spuse nimic, încercînd să străpungă cu ochii întunericul, nefiind în stare să alunge presimţirile negre. Poate că Azadeh e-n primejdie, sau poate nu-i nimic şi doar îmi pierd minţile din pricina aşteptării şi îngrijorării. Şi ce-o să se întîmple? Oare Ross şi soldatul au reuşit să se strecoare? Şi ce rămîne cu Piotr *matierbiet* Myztryk şi Abdullah?

- Voia lui Allah, da. Sunt de acord, dar vreau să plec. A sosit vremea.

Bărbatul celălalt zîmbi, arătîndu-şi dinţii stricaţi.

- Atunci va trebui să te leg.

Erikki zîmbi la fel de nepăsător.

- O să aştept pînă mîine şi pînă mîine noapte, apoi în zori o să plec...

- Nu.

- O să fie mai bine şi pentru tine şi pentru mine. Putem să mergem pînă la palat cu oamenii tăi, eu pot să aterizez...

- Nu. Aşteptăm.

- Pot să aterizez în curte şi să vorbesc cu el şi o să primiţi răscumpărarea.

- Nu, aşteptăm. Aşteptăm aici. Nu e sigur acolo.

- Plec, fie cu tine, fie singur.

Şeicul ridică din umeri.

- Ai fost avertizat, pilotule.

La palatul Hanului; ora 11,38 noaptea. Ahmed îi mîna pe Najoud şi pe soţul ei, Mahmud, pe coridor, în faţa lui, ca pe vite. Amîndoi erau somnoroşi şi încă în veşmintele cu care dormiseră, amîndoi înspăimîntaţi, Najoud scăldată în lacrimi. Aveau două santinele în urma lor, iar Ahmed încă mai ţinea pumnalul în mînă.

Cu o jumătate de oră în urmă dăduse buzna în camerele lor, urmat de străji, îi tîrîse jos de pe saltele spunînd că Hanul, în cele din urmă, aflase că mînţiseră în privinţa lui Hakim şi Azadeh, complotînd împotriva lui, pentru că în noaptea aceea unul dintre servitori recunoscuse că auzise aceeaşi conversaţie şi nu se spusese nimic rău.

- Minciuni! gîfîise Najoud, lipită de covoarele patului, pe jumătate orbită de lanterna pe care una dintre străji o îndreptase asupra feţei ei, cealaltă santinelă ţinînd puşca la tîmpla lui Mahmud. Toate-s numai minciuni.

Ahmed îşi trăsese din teacă pumnalul cu vîrful ascuţit ca un ac şi i-l aşezase sub ochiul stîng.

- Nu-s minciuni, Înălţimea voastră. Sunteţi sperjură în faţa Hanului şi-a lui Allah, aşa că sunt aici la porunca Hanului ca să vă iau vederea.

Îi atinse pielea cu vîrful lamei şi ea ţipă.

- Nu, te rog, te implor, te implor, te rog, nu, aşteaptă, aşteaptă!

- Recunoşti c-ai mînţit?

- Nu, n-am minţit niciodată, îngăduie-mi să-l văd pe tata, el niciodată n-ar porunci aşa ceva fără să vorbească mai întîi cu mine!

- N-ai să-l mai vezi niciodată. De ce ar trebui să te vadă el? Ai minţit mai înainte şi minţi din nou.

- Eu n-am minţit niciodată, niciodată n-am...

Buzele lui se strîmbaseră într-un zîmbet. În toţi anii aceştia ştiuse că minte. Pînă atunci nu contase pentru el, dar acum conta.

- Ai minţit în faţa lui Allah.

Vîrful pumnalului înţepase pielea. Femeia, cuprinsă de panică, încercase să ţipe. Ahmed îşi ţinuse mîna peste gura ei şi fusese tare ispitit să apese pumnalul încă o jumătate de centimetru, apoi să-l tragă afară şi din nou în partea cealaltă şi afară şi totul se isprăvea. Se isprăvea pentru totdeauna.

- Mincinoaso!

- Îndurare, hîrîise ea, îndurare, în numele lui Allah!

El îşi slăbise strînsoarea, dar nu ridicase vîrful pumnalului.

- Nu pot să-ţi promit îndurare. Cere îndurare lui Allah. Hanul te-a condamnat.

- Aşteaptă, aşteaptă, spusese ea înnebunită, simţind muşchii încordîndu-se pentru apăsare. Te rog, lasă-mă să mă duc la Han, lasă-mă să-i cer îndurare, sunt fiica lui.

- Recunoşti c-ai minţit?

Ea şovăi. Ochii alergau înnebuniţi, odată cu inima. Imediat, vîrful pumnalului apăsă încă o idee şi ea gîfîise.

- Recunosc, recunosc că am exagerat.

- În numele lui Allah! Ai minţit sau n-ai minţit? lătrase Ahmed.

- Da, da, am făcut-o. Te rog, lasă-mă să-l văd pe tata, te rog.

Lacrimile se revărsaseră şi el şovăise, prefăcîndu-se nesigur, apoi îşi întorsese privirea tăioasă către bărbatul ei, care zăcea în apropiere pe covor, tremurînd înspăimîntat de groază.

- Eşti la fel de vinovat!

- N-am ştiut nimic despre asta, nimic, bîlbîise Mahmud. Nimic! Deloc! Nu l-aş fi mințit niciodată pe Han, niciodată, niciodată! Nu ştiu nimic!

Ahmed îi împinse pe amîndoi în faţa lui. Santinelele deschiseră uşa camerei unde zăcea Hanul. Azadeh şi Hakim şi Aisha se aflau deja acolo, chemaţi într-o clipă, şi ei în ţinută de noapte, toţi înspăimîntaţi, sora la fel. Hanul treaz şi mohorît şi cu ochii injectaţi.

Najoud se prăbuşi în genunchi şi începu să bolborosească cum că ea exagerase în privinţa lui Hakim şi-a lui Azadeh şi cînd Hakim se apropie şi mai mult, izbucni dintr-o dată:

- Am minţit am minţit am minţit te rog iartă-mă tată iartă-mă te rog iartă-mă! Îndurare! Îndurare! într-o bolboroseală încurcată.

Mahmud gemea şi plîngea, spunînd că nu ştia nimic despre asta sau ar fi spus, sigur c-ar fi spus, înaintea lui Allah, sigur c-ar fi spus, amîndoi cerşind îndurare, toată lumea ştiind că n-aveau să o capete. Hanul îşi drese glasul zgomotos.

- Tăcere!

Toţi ochii se îndreptară spre el, gura lui se mişcă, dar nu lăsă să iasă nici un sunet. Sora şi Ahmed veniră mai aproape.

- Ahmed 'ămîne... şi Ha'im... Azadeh. Restul 'leacă. Ei... păziţi.

- Înălţimea voastră, spuse sora blînd, nu poate să aştepte pînă mîine? V-aţi obosit foarte mult. Vă rog, vă rog, lăsaţi pînă mîine!

Hanul se mulţumi să clatine din cap.

- Acum!

Sora era foarte obosită.

- Nu-mi asum nici o responsabilitate, Excelenţă Ahmed! Vă rog să fie cît mai scurt cu putinţă!

Exasperată, ieşi. Două străji îi traseră pe Najoud şi pe Mahmud în picioare şi-i tîrîră de-acolo. Aisha îi urmă tremurînd. Hanul închise ochii, adunîndu-şi puterile. Acum numai respiraţia sa grea, gîtuită, întrerupea tăcerea. Ahmed şi Hakim şi Azadeh aşteptau. Trecură

douăzeci de minute. Hanul deschise ochii. Pentru el trecuseră cîteva secunde.

- Fiul meu, să ai înc'ede' în Ahmed ca... p'imul sfetnic.

- Da, tată!

- Ju'ă pe Allah... Amîndoi.

Ascultă atent cînd amîndoi rostiră într-un glas:

- Jur pe Allah c-am să mă încred în Ahmed ca-n primul sfetnic.

Mai devreme, întreaga familie jurase același lucru și tot ce le mai ceruse - să-l îngrijească și să-l ocrotească pe micul Hassan, Hakim să-l facă pe Hassan moștenitorul său, cei doi să rămînă în Tabriz, Azadeh să rămînă cel puțin doi ani în Iran fără să plece.

- În acest fel, Înălțimea voastră, explicase mai devreme Ahmed, nici un străin, nici o influență străină din afară, ca cea a soțului ei, n-ar putea s-o îndepărteze de-aici mai înainte de a fi trimisă în nord, indiferent dacă-i vinovată sau nevinovată.

Asta-i înțelept, se gîndise Hanul, dezgustat de Hakim și de Azadeh care îngăduiseră ca minciuna lui Najoud să stea îngropată atîția ani și o lăsaseră nepedepsită atîta vreme. Disprețuindu-i pe Najoud și pe Mahmud că erau atît de slabi, nici curaj, nici putere. Ei bine, și Hakim și ea or să învețe. Dac-aș avea măcar ceva mai mult timp...

- Azadeh!

- Da, tată?

- Najoud. Ce pedea'să?

Ea șovăi înspăimîntată, știind cum lucra mintea lui, simțind cum se închide capcana.

- Alungă-i! Pe ea, pe bărbatul și familia ei.

Proasto! N-ai să zămislești niciodată un Han al Gorgonilor, se gîndi, dar era prea obosit ca s-o mai spună, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap și-i făcu semn să plece. Înainte de a ieși, Azadeh se apropie de pat, se aplecă și îi sărută mîna.

- Fii îngăduitor te rog, fii îndurător, tată.

Se străduí să zîmbească, îl atinse din nou și plecă. O urmări închizînd ușa.

Hakim sesizase şi el capcana şi era înspăimîntat c-ar fi putut să-şi nemulţumească tatăl, dorind răzbunare, dar nu chiar sentinţa neiertătoare pe care Hanul ar fi rostit-o.

- Alungă-i din familie pentru totdeauna, fără un ban, spuse. Lasă-i să-şi cîştige propria pîine în viitor şi alungă-i din sînul tribului.

Ceva mai bine, se gîndi Abdullah. De obicei, asta ar fi o pedeapsă groaznică, dar nu şi dacă eşti Han, iar ei o ameninţare continuă. Din nou îşi mişcă mîna, îndepărtîndu-l. Ca şi Azadeh, Hakim sărută mîna tatălui său, urîndu-i un somn liniştit.

Cînd rămaseră singuri, Abdullah spuse:

- Ahmed? Mîine alungă-i în ţinuturile pustii din nordul Meshedului, fără un ban, sub pază. Peste un an şi-o zi, cînd or să fie siguri c-au scăpat cu viaţă, cînd or să încropească ceva din care să-şi cîştige pîinea, pune foc avutului lor, iar pe ei dă-i morţii - cu cei trei copii ai lor.

Hanul zîmbi.

- Bun, Fă-o.

- Da, Înălţimea ta!

Ahmed îi zîmbi foarte satisfăcut.

- Acum dormi. Somn uşor, Înălţimea ta.

Ahmed văzu pleoapele închizîndu-se şi chipul descompunîndu-se. Peste cîteva secunde, bolnavul sforăia cumplit.

Ahmed ştia că acum trebuia să fie foarte atent. Deschise uşa în tăcere. Ahmed şi Azadeh aşteptau pe coridor, cu sora. Îngrijorată, sora trecu pe lîngă el, luă pulsul Hanului, uitîndu-se îndeaproape la el.

- E bine? întrebă Azadeh din uşă.

- Cine poate să spună, fetiţo? Ş-a obosit prea mult, s-a obosit rău de tot. Ar fi bine să plecaţi acum.

Nervos, Hakim se întoarse către Ahmed.

- Ce-a hotărît?

- Să fie alungaţi pe pămînturile de la nord de Meshed, mîine la prima rază de lumină, fără un ban şi izgoniţi din trib. O să v-o spună el însuşi, mîine, Înălţimea voastră!

- Voia lui Allah, spuse Azadeh, simţind o mare uşurare că ce era mai rău nu fusese poruncit.

Hakim strălucea de mîndrie că sfatul său fusese urmat.

- Sora mea și cu mine o să... nu știm cum să-ți mulțumim că ne-ai ajutat, Ahmed, și... ei bine, că ai scos adevărul la iveală în cele din urmă.

- Vă mulțumesc, Înălțimea voastră, dar eu mă supun numai Hanului. Cînd o să vină vremea, am să vă servesc așa cum l-am servit și pe Înălțimea sa. M-a făcut s-o jur. Noapte bună!

Ahmed zîmbi în sinea lui, închise ușa și se întoarse înapoi la pat.

- Cum se simte?

- Nu prea bine, *aga!*

O durea spatele și îi era rău de oboseală.

- Trebuie să mă înlocuiască cineva mîine. Ar trebui s-avem două surori și încă un infirmier de ajutor. Iartă-mă, dar nu pot continua singură.

- Orice dorești o să ai - dacă rămîi. Înălțimea sa apreciază foarte mult grija pe care i-o arăți. Dacă dorești, am să-l priveghez eu o oră sau două. În camera de alături e o sofa și pot să te chem în caz că se-ntîmplă ceva.

- O, asta e foarte amabil din partea dumitale, sunt sigură. Mulțumesc. Mi-ar prinde bine o fărîmă de somn, dar trezește-mă dacă se deșteaptă și oricum peste două ore.

Așteptă să intre în camera de alături, îi spuse santinelei să-l înlocuiască peste trei ore și îi dădu drumul să plece. Apoi începu veghea.

O jumătate de oră mai tîrziu aruncă cu grijă o privire în camera ei. Era adînc cufundată în somn. Se întoarse înapoi în încăperea bolavului și încuie ușa, trase adînc aer în piept, își ciufuli părul și se repezi la pat, scuturîndu-l brutal pe Han.

- Înălțimea voastră, șuieră cu voce speriată, treziți-vă! Treziți-vă!

Hanul se trezi din somnul de plumb, neștiind unde se află sau ce se-ntîmplă, sau dacă are din nou coșmaruri.

- Ce... ce?

Apoi ochii i se deschiseră și-l zări pe Ahmed părînd înspăimîntat, ceea ce era de neînchipuit. Sufletul său se cutremură.

- Ce?

- Repede! Trebuie să vă ridicați, Pahmudi e jos, Abrim Pahmudi cu călăii de la SAVAMA a venit după domnia voastră!

Ahmed gîfîia.

- Cineva le-a deschis ușa! Sunteți trădat, un trădător v-a trădat, Hashemi Fazir v-a dat lui Pahmudi și SAVAMA ca peșcheș. Repede, ridicați-vă! Au doborît toate gărzile și vin să vă ia!

Îl văzu pe Han deschizînd înspăimîntat gura, cu ochii aproape să iasă din cap, și continuă pe nerăsuflate:

- Sunt prea mulți, nu pot fi opriți, grăbiți-vă! Trebuie să fugiți!

Îndeminatic, desfăcu perfuzorul și sfîșie așternuturile, ajutîndu-l să se ridice pe bărbatul înnebunit care tot încerca să miște din buze, după care îl împinse brusc înapoi în pat și se holbă la ușă.

- Prea tîrziu, gîfîi, ascultați, au venit, au venit! Pahmudi e în frunte, au venit!

Cu pieptul tresăltînd greoi, Hanul avu impresia că le aude pașii. Îl vedea pe Pahmudi, chipul său slab rînjind fericit și instrumentele de tortură afară în coridor, știind că n-avea să existe nici o îndurare și-aveau să-l țină în viață ca să-și urle durerea. Ieșit din minți, strigă la Ahmed:

- Repede, ajută-mă! Pot să ajung pînă la fereastră. Putem să coborîm pe-acolo dacă mă ajuți. În numele lui Allah, Ahmed...

Dar nu reuși să facă cuvintele să se alcătuiască. Încercă din nou, dar gura nu se supuse creierului, deși mușchii gîtului erau încordați de efort și venele umflate. I se părea că urla și țipa de-o veșnicie la Ahmed, care doar stătea acolo privind la ușă fără să-l ajute, pașii apropiindu-se din ce în ce mai mult.

- Ajutor! reuși să gîfîie, zbătîndu-se să iasă din pat, cearceafurile și pătura apăsîndu-l, împiedicîndu-i mișcările, înecîndu-l, durerea din piept din ce în ce mai puternică, crescînd întruna, monstruoasă acum, ca și zgomotul.

- Nu-i nici o scăpare! Sunt aici! Trebuie să-i las să intre.

La capătul puterilor, îl văzu pe Ahmed pornind spre ușă. Cu ultimele rămășițe de putere, strigă la el să se oprească, dar tot ceea ce se auzi fu un hîrîit ciudat, gîtuit.

apoi simți ceva răsucindu-se în creier și altceva trosni. O scînteie țîșni prin firele creierului și izbi în adîncurile acestuia, declanșînd o reacție în lanț. Durerea încetă, sunetul încetă. Zări zîmbetul lui Ahmed. Urechile sale auziră tăcerea coridorului și tăcerea palatului și știu că era într-adevăr trădat. Cu un ultim și atotcuprinzător efort, se întinse după Ahmed, flăcările din creier luminîndu-i drumul în jos în adîncul fîntînii, roșie și caldă și lichidă și acolo, pe culme, vărsă din el tot focul și îmbrățișă întunericul.

Ahmed se asigură că Hanul e mort, bucuros că nu trebuise să folosească perna ca să-l liniștească. În grabă, legă din nou perfuzorul, verifică dacă nu rămăseseră picături prin jur, îndreptă puțin așternutul și apoi, cu multă grijă, cercetă încăperea.

Nimic din cele ce vedea n-ar fi putut să-l trădeze. Respira greu, capul îi bubuia și era nespus de ușurat. O a doua verificare, apoi se duse pînă la ușă, o descuie pe tăcute și se întoarse fără zgomot înapoi lîngă pat. Hanul zăcea cu capul pe pernă, cu ochii goi, sîngele curgîndu-i din nas și din gură.

- Înălțimea ta! urlă. Înălțimea ta, apoi se aplecă înainte și-l înșfăcă o clipă, îi dădu drumul, apoi sări de-a curmezișul camerei și dădu ușa de perete. Soră! strigă, năvălind în camera alăturată, smulgînd-o pe femeie din somnul adînc și, pe jumătate purtînd-o, pe jumătate tîrînd-o, o aduse înapoi lîngă Han.

- O, Dumnezeule, murmură ea, slăbită de ușurarea că nu se-ntîmplase cîtă vreme fusese doar ea singură, ca să poată fi acuzată de acest străjer violent, cu pumnal, sau de acești oameni nebuni ce țipau și spumegau.

Pe deplin trează acum, își șterse fruntea și își așeză părul în ordine, simțindu-se goală fără bonetă. Făcu la repezeală ceea ce avea de făcut și-i închise ochii, auzindu-l pe Ahmed gemînd întruna, doborît de suferință.

- Nu s-ar mai fi putut face nimic, aga, spuse ea. S-ar fi putut întîmpla oricum. Suferea foarte mult, îi venise ceasul. E mai bine așa. Mai bine decît să trăiască ca o legumă.

- Da, da, cred că da.

Lacrimile lui Ahmed erau reale. Lacrimi de ușurare. *Insha'Allah. Insha'Allah).*

- Ce s-a intimplat?

- Eu... eu moțăiam și el a oftat și a început să sîngereze pe nas și pe gură.

Ahmed își șterse lacrimile, lăsînd vocea să tremure.

- L-am... m-am repezit la el și l-am prins, căci se răsturnase din pat și dup-aia, nu știu. Am... a leșinat și... și-am venit după dumneata.

- Nu-ți face griji, aga, nimeni nu putea face nimic. Citeodată e brusc și iute, alteori nu. Mai bine să fie iute, e o binecuvintare.

Oftă și-și aranjă uniforma, bucuroasă că totul se terminase și-acum putea să părăsească locul ăsta.

- El, ă... ar trebui să fie curățat înainte de-a fi chemați ceilalți.

- Da, vă rog lăsați-mă să ajut. Vreau să ajut. Aș dori să ajut.

Ahmed o ajută să îndepărteze sîngele cu un burete și să-l facă prezentabil și toată vremea se gîndea: Najoud și Mahmud vor fi alungați înainte de amiază, restul pedepsei lor la un an și-o zi de azi înainte. Să aflăm dacă Fazir l-a prins pe Piotr Oleg, să ne asigurăm că gîtlejul mesagerului cu răscumpărarea va fi retezat în după-amiaza asta, așa cum am ordonat în numele Hanului.

Prostule! spuse el către cadavru. Ce prost ai fost să crezi că aș aranja să plătesc răscumpărarea, să aduc înapoi pilotul ce te-ar fi putut duce la Teheran să-ți salveze viața. De ce să salvezi o viață pentru cîteva zile în plus, sau o lună? E primejdios să fii bolnav și neajutorat, cu boala ta, mintea devine tulbure; o, da, doctorul mi-a spus la ce să mă aștept: ți-ai fi pierdut din ce în ce mai mult mințile, ai fi devenit mai răzbunător ca niciodată, mai primejdios ca niciodată, de-ajuns de primejdios ca, poate, să te răzbuni pe mine, să te descarci pe mine. Dar acum, acum succesiunea e asigurată, pot să stăpînesc cățelandrul și cu ajutorul lui Allah să mă însor cu Azadeh sau s-o trimit în nord. Gaura ei e ca oricare alta.

Sora îl urmărea pe Ahmed din vreme în vreme, mîinile sale puternice, îndemînatice și blînde, pentru prima dată bucuroasă de prezența lui, fără să se mai teamă de el, urmărindu-l cum pieptăna barba.

Oamenii sunt atît de ciudați, își zise. Trebuie să-l fi iubit foarte mult pe diavolul ăsta bătrîn.

MIERCURI
28 februarie 1979

CAPITOLUL 54

Teheran, ora 6,55 dimineaţa. McIver continuă să selecteze dosarele şi hîrtiile pe care le scosese din marele seif al biroului, punînd în servietă numai pe cele care erau vitale. Începuse treaba de la cinci şi jumătate dimineaţa şi acum îl dureau capul şi spatele, iar servieta era aproape plină.

Atît de multe ar mai trebui să iau, îşi zise, lucrînd cît de repede putea. Într-o oră, poate chiar mai puţin, aveau să sosească angajaţii lui iranieni şi va trebui să se oprească.

Afurisiţi oameni! îşi zise iritat. Niciodată nu-s aici cînd avem nevoie de ei. În afara ultimelor cîteva zile - cînd nu pot să scap de ei. Slugarnici afurisiţi! "O, nu, Excelenţă, vă rog îngăduiţi-mi să încui eu în locul domniei voastre. Vă implor să-mi acordaţi cinstea" sau "o, nu, Excelenţă, o să deschid eu biroul în locul domniei voastre. Insist, aceasta nu este o treabă pentru Excelenţa voastră". Poate că devin paranoic, dar parcă m-ar spiona, parcă li s-a poruncit să ne urmărească, iar asociaţii sunt mai băgăreţi ca niciodată. Aproape ca şi cum cineva ne-ar supraveghea continuu.

Şi totuşi, pînă acum - să bat în lemn - totul merge ca un avion bine întreţinut: noi o să fim plecaţi astăzi la prînz, sau ceva mai tîrziu; Rudi e deja pregătit pentru vineri, cînd toţi băieţii lui şi întreaga încărcătură de piese vor fi plecaţi din Bandar-e Delam pe şosea, la Abadan, unde s-a strecurat un Trident al *BA*, aprobat de prietenul lui Duke, Zataki, ca să evacueze sondorii englezi; pînă acum, Duke a depozitat probabil combustibilul de rezervă la Kowiss şi toţi băieţii lui sunt pe lista de aprobări, gata să plece mîine cu avionul companiei - să mai batem o dată în lemn - trei camioane încărcate cu

piese au ajuns deja la Bushire, gata pentru traversarea la Al Shargaz; Barosanu', colonelul Changhiz şi afurisitul ăla de *mullah* Hussain încă se poartă ca lumea - să batem de cincizeci de ori în lemn; la Lengeh, Scrag n-o să aibă probleme, sunt o mulţime de nave costiere disponibile pentru piesele lui şi n-are altceva de făcut decît s-aştepte ziua Z - nu, nu ziua Z, ziua V.

Singura pată neagră, Azadeh şi Erikki. De ce dracu' nu mi-a spus ea nimic mai înainte să pornească la vînătoarea asta nebunească după sărmanul Erikki? Dumnezeule, scapă din Tabriz numai cu pielea de pe ea şi după aia se întoarce şi-şi bagă căpşorul drăgălaş înapoi în laţ! Femeile sunt toate nişte nebune. Răscumpărare? Prostii! Mă prind că-i altă capcană pregătită de tătăl ei, împuţitul ăla de ticălos bătrîn. Şi în acelaşi timp e cum a zis Tom: "S-ar fi dus oricum, Mac. Şi, de altfel, i-ai fi spus despre "Vîrtej"?"

Stomacul începu să-l ardă. Chiar dacă noi toţi ieşim, rămîne în continuare problema lui Erikki şi a fetei ăsteia. Apoi mai sunt săracul Tom şi Şeherazada. Cum dracu' să-i punem la adăpost pe ăştia patru? Trebuie să născocesc ceva. Mai avem două zile. Poate pînă...

Se răsuci brusc, uimit, căci nu auzise uşa deschizîndu-se. În cadrul uşii stătea şeful său de birou, Gorani, înalt şi cu un început de chelie, un şiit devotat care era cu ei de ani de zile.

- *Salaam*, aga!

- *Salaam*! Ai venit aşa devreme?

McIver înţelese surprinderea sinceră a omului în faţa întregii dezordini. De obicei, McIver era deosebit de îngrijit, pînă la meticulozitate, şi se simţi de parcă ar fi fost prins cu mîinile în cutia cu ciocolată.

- Voia lui Allah, aga. *Imamul* a ordonat revenirea la normal şi toată lumea să treacă la lucru din greu pentru succesul Revoluţiei. Pot să vă ajut?

- Ăăă... Ei bine, nu... Nu, mulţumesc. Eu doar... Sunt doar cam grăbit. Am o mulţime de făcut astăzi. Mă pregăteam să plec la ambasadă.

McIver știa că vocea îl trăda, dar nu era în stare să se controleze.

- Am... Am niște întîlniri toată ziua și trebuie să ajung la aeroport după-amiază. Trebuie să pregătesc ceva pentru *komitehul* de la Doshan Tappeh. N-o să mă întorc la birou de la aeroport, așa că poți să închizi mai devreme și să-ți iei după-amiaza liberă. De fapt, ai putea să-ți iei liberă toată ziua.

- Oh, mulțumesc, aga, dar biroul ar trebui să rămînă deschis pînă cînd...

- Nu, o să închidem în ziua în care plec. Mă duc direct acasă și o să fiu acolo dacă-i nevoie. Te rog să te întorci peste zece minute, Vreau să trimit niște telexuri.

- Da, aga, desigur aga.

Omul plecă. McIver ura să răstălmăcească adevărul. Ce-o să se întîmple cu Gorani, se întrebă din nou, cu el și cu restul oamenilor noștri de peste tot în Iran, unii dintre ei minunați, cu ei și cu familiile lor? Tulburat, isprăvi cît de bine putu. Mai rămăseseră încă o sută de mii de riali în caseta cu bani. Lăsă niște bilete, încuie seiful și trimise niște telexuri lipsite de importanță. Pe cel important îl trimisese la cinci și jumătate în aceeași dimineață, la Al Shargaz, și o copie la Aberdeen, în caz că Gavallan întîrziase: "Trimitem la Al Shargaz pe calea aerului cele cinci lăzi cu piese de schimb, pentru reparații, așa cum e planificat". Tradus, codul însemna că Nogger, Petikin el și ultimii doi mecanici pe care nu putuse să-i scoată din Teheran se pregăteau să urce la bordul avionului astăzi, așa cum se plănuise, și era încă verde pentru toate acțiunile.

- Ce lăzi sunt astea, aga?

Cine știe cum, Gorani găsise copiile telexului.

- Sunt de la Kowiss. Or să plece cu avionul de săptămîna viitoare.

- O, foarte bine. O să verific pentru domnia voastră. Mai înainte de a pleca ați putea să-mi spuneți, vă rog, cînd se-ntoarce elicopterul nostru? Cel pe care l-am împrumutat la Kowiss.

- Săptămîna viitoare. De ce?

- Dorea să știe Excelența sa, ministrul și director al Consiliului de Conducere, Ali Kia, aga.

McIver îngheță.

- Oh, de ce?

- Probabil are un contract pentru el, aga. Secretarul lui a venit aici noaptea trecută, după ce ați plecat și m-a întrebat. Ministrul Kia dorește de asemenea un raport asupra progresului reparațiilor celor trei elicoptere trimise pentru reparații, eu, ă... am spus că o să i-l dau astăzi. Vine în dimineața asta, așa că nu pot să închid biroul.

Nu discutaseră niciodată despre cele trei aparate sau despre deosebit de marele număr de piese de schimb pe care le trimiteau din țară cu camionul, mașina sau ca bagaj personal, nefiind nici un pic de spațiu disponibil pentru mărfuri. Era mai mult ca posibil ca Gorani să știe că cele trei elicoptere nu aveau nevoie de reparații. Ridică din umeri și speră să fie bine.

- O să fie gata așa cum s-a planificat. Lasă-i un bilet pe ușă.

- O, da, dar asta ar fi foarte nepoliticos. Am să transmit mesajul ăsta. A spus că o să se întoarcă mai înainte de rugăciunea de amiază și a solicitat în mod special o întîlnire cu domnia voastră. Are un mesaj foarte personal din partea ministrului Kia.

- Ei bine, mă duc la ambasadă.

McIver cugetă un moment.

- Am să mă-ntorc imediat ce pot.

Ridică nervos valiza și o porni grăbit în jos pe scări, înjurîndu-l pe Ali Kia și adăugînd încă o injurătură pentru Ali Baba.

Ali Baba, numit astfel pentru că-i amintea lui McIver de cei patruzeci de hoți, era jumătatea specialistă în lingușeli din cuplul de servitori care locuise la ei în ultimii doi ani, dar care dispăruse la începutul tulburărilor. Ieri, în zori, Ali Baba se întorsese strălucind de zîmbet și purtîndu-se ca și cum lipsise un sfîrșit de săptămînă, în loc de aproape cinci luni, insistînd plin de voioșie să-și reia vechea cameră.

- Ah, aga, casa trebuie să fie cum nu se poate mai curată și pregătită pentru întoarcerea Înălțimii sale. Săptămîna viitoare o să se întoarcă aici soția mea ca să facă asta, dar între timp am să vă aduc ceai și pîine prăjită, la iuțeală, așa cum v-a plăcut întotdeauna. Poate că m-am sacrificat pentru domnia voastră, dar m-am tocmit grozav astăzi în piață pentru pîine proaspătă și lapte, la niște prețuri atît de rezonabile, ah, cele mai rezonabile, numai pentru mine, dar hoții de negustori pretind de cinci ori prețul de anul trecut... Vă rog să mă iertați, dar dați-mi banii acum. Și, imediat ce se deschide banca, puteți să-mi plătiți *micruscupicul* salariu din urmă.

Afurisitul de Ali Baba! Revoluția nu l-a schimbat cîtuși de puțin. *Micruscupic!?* E în continuare o felie pentru noi și cinci pentru el, dar nu contează. A fost grozav să servesc ceaiul și pîinea prăjită în pat - dar nu și în ziua în care o s-o ștergem de-aici. Cum dracu' o să ne luăm bagajele, eu și cu Charlie, cu el amușinînd în jur ca un șobolan flămînd?

În garaj își descuie mașina.

- Lulu, bătrînica mea, spuse, îmi pare rău, dar n-am ce-ți face. A sosit vremea pentru marea despărțire. Nu prea știu cum am să fac, dar n-am să te las ofrandă vreunui afurisit de iranian. Ar fi ca un viol.

Talbot îl aștepta în biroul spațios și elegant.

- Dragul meu domn McIver, ești proaspăt și punctual. Am auzit toate aventurile tînărului Ross. Pe onoarea mea, am fost toți foarte norocoși, nu crezi?

- Da, da, am fost. Cum se simte?

- O să treacă și peste asta. Băiat bun, a făcut o treabă al dracului de bună. Mă întîlnesc cu el la prînz și-l scoatem de aici astăzi, cu zborul *BA*, asta în caz că a fost luat la ochi de careva. Nici o precauție nu-i de lepădat. Vreo știre de la Erikki? S-au interesat de la Ambasada Finlandeză, cerînd ajutor.

McIver îi spuse de biletul lui Azadeh.

- Afurisită prostie!

Talbot își împleti degetele.

- "Răscumpărare" nu-mi sună prea bine. Este, hîm... umblă un zvon că Hanul este într-adevăr foarte bolnav. Infarct.

McIver se încruntă.

- Asta ar ajuta-o sau le-ar face rău lui Azadeh şi Erikki?

- Dacă crapă, ei bine, asta cu siguranţă c-o să schimbe balanţa puterii în Azerbaidjan, pentru o vreme. Lucru care cu siguranţă c-o să-i încurajeze pe nechibzuiţii noştri prieteni de la nord de graniţă să se agite mai mult ca de obicei, fapt care o să-i facă pe Carter şi voinicii lui să tragă nişte aghioase răsunătoare.

- Ce dracu' face acum?

- Nimic, bătrîne, bate cîmpii cu graţie, ăsta-i necazul! Şi-a împrăştiat alunele şi s-a udat pe el.

- Mai e ceva nou cu naţionalizarea noastră? Armstrong spunea că e iminentă.

- S-ar putea foarte bine ca pierderea controlului aparatelor voastre să fie într-adevăr iminentă, spuse Talbot cu o grijă studiată şi atenţia lui McIver se încordă. Este, ă... s-ar putea să fie mai degrabă o achiziţie personală din partea părţilor interesate.

- Vrei să spui Ali Kia şi partenerii?

Talbot ridică din umeri

- Asta nu e problema noastră, nu?

- E oficial?

- Dragul meu amic, Doamne, nu!

Talbot era destul de revoltat.

- Doar o observaţie personală, neoficială. Ce pot să fac pentru tine?

- Neoficial, la instrucţiunile lui Andrew Gavallan, e-n regulă?

- Hai s-o facem oficial.

McIver cîntări chipul rozaliu lipsit de veselie şi se ridică uşurat.

- Nici gînd, domnule Talbot, a fost ideea lui Andy să vă ţin la curent, nu a mea.

Talbot oftă cu exersată elocvenţă.

- Foarte bine, neoficial.

McIver se așeză.

- Noi, ă... noi ne transferăm sediul la Al Shargaz. Astăzi.

- Foarte înțelept. Și?

- Plecăm azi. Tot personalul străin, cu avionul nostru.

- Foarte înțelept. Și?

- Noi, ă... încheiem toate operațiile din Iran. Vineri.

Talbot oftă obosit.

- Fără personal, aș spune că asta e axiomatic. Și?

McIver găsea foarte greu cuvintele cu care să spună ceea ce ar fi dorit.

- Noi, ă... ne luăm toate aparatele vineri. Vinerea asta.

- Fir-aș al naibii! spuse Talbot cu o admirație deschisă. Felicitări! Cum Dumnezeu ați reușit să-l înghesuiți pe împuțitul ăla de Kia să vă dea permisele? Cred că i-ați promis un loc pe viață în loja regală la Ascot.

- A, nu, nu. Nici pe departe. Am hotărît să nu cerem permise de ieșire. Pierdere de vreme.

McIver se ridică.

- Ei bine, ne vedem...

Zîmbetul lui Talbot păru să alunece de pe față.

- Fără vize?

- Fără. Știi și dumneata că păsările noastre or să ne fie săltate, naționalizate, furate, preluate. Oricum ai vrea s-o spui, n-avem cum să obținem viză de ieșire, așa că pur și simplu plecăm.

Adăugă inocent:

- Vineri golim hulubăria.

- Oh, pe onoarea mea!

Talbot scutura viguros din cap, degetele lungi jucîndu-se cu un dosar de pe birou.

- Fir-aș al naibii! Foarte, foarte neînțelept, foarte, foarte, al naibii de neînțelept!

- Nu e nici o altă alternativă. Ei bine, domnule Talbot, asta-i tot. Distracție plăcută! Andy dorea să vă avertizăm dinainte, așa ca să puteți face ce ați vrea să faceți.

- Ce dracu'i asta?! explodă Talbot. Cum dracu' să știu eu...

McIver era la fel de exasperat.

- Se zice c-ar trebui să vă protejați conaționalii. Dar n-am de gînd să fiu scos din afaceri și cu asta basta!

Degetele lui Talbot băteau nervos darabana pe masă.

- Cred că am nevoie de-o ceașcă de ceai.

Apăsă butonul interfonului.

- Celia, două cești din alea bune și cred c-ar fi bine să strecori o modestă cantitate de *Nelson's Blood* în conținut.

- Da, domnule Talbot, spuse o voce fonfănită și strănută.

- Sănătate! zise automat Talbot.

Degetele își opriră darabana. Îi zîmbi dulce lui McIver:

- Sunt nespus de bucuros că nu mi-ai spus nimic despre nimic, bătrîne!

- Și eu.

- Fii fără grijă, dacă vreodată am s-aud c-ai intrat la zdup încercînd să... care-i expresia? A, da, să faci mișculații, am să fiu bucuros să te vizitez în numele guvernului Majestății Sale și să încerc să te scot din necaz.

Sprîncenele lui Talbot se ridicară pînă pe frunte.

- Mare escrocherie, pe onoarea mea, dar mult noroc, bătrîne!

În apartamentul lui Azadeh; ora 8,10 dimineața. Bătrîna servitoare purta o tavă grea de argint în lungul coridorului. Patru ouă fierte, pîine prăjită, unt și marmeladă, două minunate cești de cafea, un ibric ce scotea aburi și cele mai fine șervețele egiptene de bumbac. Așeză tava jos și ciocăni la ușă.

- Intră!

- Bună dimineața, Înălțimea voastră! *Salaam!*

- *Salaam*, spuse morocănoasă Șeherazada.

Era sprijinită de multele perne ale patului așternut direct pe covor, cu fața buhăită de lacrimi. Ușa băii era dată de perete și se auzea zgomotul apei ce curgea.

- Poți s-o pui aici, pe pat!

- Da, Înălțimea voastră.

Bătrîna se supuse. Cu coada ochiului, aruncă o privire în baie, apoi plecă tăcută.

- Dejunul, Tommy, strigă Șeherazada, încercînd să pară veselă.

Nici un răspuns. Ridică din umeri mai mult pentru ea. Suspină puțin, alte lacrimi gata să izbucnească în curînd. Ridică privirile cînd Lochart se întoarse în dormitor. Era proaspăt ras și îmbrăcat în echipamentul de zbor pentru iarnă: cizme, pantaloni, cămașă și un pulover gros.

- Cafea? întrebă cu o încercare de zîmbet, urîndu-i chipul împietrit și aerul de dezaprobare pe care îl avea.

- Într-o clipă, spuse fără entuziasm.

- Mulțumesc.

- Am... am poruncit totul așa cum îți place.

- Arată bine. Nu m-aștepta.

Se duse la birou și începu să își lege cravata.

- N-a fost într-adevăr minunat din partea lui Azadeh să ne împrumute apartamentul cît e plecată? Nu-i așa? E mult mai drăguț decît acasă.

Lochart o privi în oglindă.

- N-ai spus asta atunci.

- O, Tommy, sigur că ai dreptate, dar te rog, hai să nu ne certăm!

- Nu mă cert. Am spus tot ce-aveam de spus, și tu la fel.

Am făcut-o, se gîndi nemulțumit, știind că ea se simțea la fel de mizerabil ca și el, dar fără să fie în stare să facă ceva în privința asta.

Cînd Meshang îl provocase în fața ei și-a lui Zarah, cu două nopți în urmă, începuse coșmarul care continua chiar și acum, sfîșiindu-i, împingîndu-l în pragul nebuniei. Două zile și două nopți de lacrimi amare și el spunînd întruna: "N-ai de ce să te îngrijorezi. O să ne descurcăm cumva, Șeherazada!" și-apoi discutînd viitorul. Care viitor, își întrebă imaginea din oglindă, simțindu-se încă o dată gata să explodeze.

- Uite-ți cafeaua, dragă Tommy!

O luă morocănos, se așeză cu fața la ea pe un scaun, fără s-o privească. Cafeaua era fierbinte și excelentă, dar

nu-i îndepărtă gustul amar din gură, aşa că o lăsă aproape neatinsă, ducîndu-se să-şi ia scurta de zbor.

Slavă Domnului că am zborul de astăzi la Kowiss, se gîndi. La dracu' cu totul!

- Cînd am să te revăd, dragul meu? Cînd ai să te-ntorci?

Se văzu ridicînd din umeri şi se uri, dorind s-o ia în braţe şi să-i spună cît de profundă era dragostea lui, dar trecuse prin suferinţa aceea de patru ori în ultimele două zile şi era la fel de neînduplecată şi inflexibilă ca şi fratele ei.

- Să plec din Iran? Să plec de-acasă pentru totdeauna? ţipase. O, nu, nu pot! Nu pot!

- Dar n-o să fie pentru totdeauna, Şeherazada! O să petrecem o vreme la Al Shargaz, apoi o să mergem în Anglia. O să-ţi placă Anglia şi Scoţia şi Aber...

- Dar Meshang spune...

- Tu-l în cur pe Meshang! strigase şi văzuse teama de pe chipul ei şi asta nu făcuse decît să-i exacerbeze furia. Meshang nu e Dumnezeu Atotputernicul, Isuse Christoase! Ce afurisenia dracului ştie el?

Ea începuse să suspine ca un copil înspăimîntat, îndepărtîndu-se de el.

- O, Şeherazada, iartă-mă! O luase în braţe, murmurîndu-i cuvinte drăgăstoase la ureche şi ea se cuibări în braţele sale.

- Tommy, ascultă-mă, dragul meu. Aveai dreptate şi am greşit. A fost vina mea, dar ştiu ce trebuie să fac. Mîine am să mă duc la Meshang şi-am să-l conving să ne lase un venit şi... ce s-a-ntîmplat?

- N-ai ascultat nici măcar un cuvînt din ce ţi-am spus.

- O, ba da, da, într-adevăr, am ascultat cu foarte mare grijă, te rog, nu te înfuria din nou, e desigur drept să te superi, dar ascultă-mă!

Izbucnise din nou.

- N-ai auzit ce-a spus Meshang? N-avem nici un ban. Cu banii s-a terminat. Clădirea s-a terminat. Are controlul total asupra banilor familiei. Total. Şi pînă cînd nu i te supui lui şi nu mie, n-ai să mai primeşti nimic. Dar asta nu e important. Pot să cîştig de-ajuns pentru noi! Pot!

Problema este să plecăm din Teheran. Să plecăm pentru... pentru o vreme.

- Dar n-am nici un act! Nu am, Tommy! Şi nu pot să obţin altele încă. Şi Meshang are dreptate cînd spune că dacă plec fără acte, n-o să mă lase niciodată să mă întorc. Niciodată! Niciodată!

Alte lacrimi şi altă ceartă şi nu fusese în stare s-o convingă. Alte lacrimi, apoi se culcaseră, încercaseră să doarmă şi nici unul nu reuşise.

- Poţi să rămîi aici, Tommy. De ce nu poţi să rămîi aici, Tommy?

- O, pentru Dumnezeu, Şeherazada! Meshang a arătat asta foarte limpede. Nu sunt dorit şi toţi străinii sunt izgoniţi. O să mergem undeva, în altă parte, în Nigeria sau la Aberdeen. În altă parte. Pregăteşte-ţi o valiză. O să te urci în avion şi-o să ne întîlnim la Al Shargaz. Ai paşaport canadian. Eşti canadiancă!

- Dar nu pot să plec fără documente, începuse ea să se văicărească şi să suspine şi aceleaşi argumente întruna şi alte lacrimi.

Apoi, cu o zi în urmă, detestîndu-se, lăsase la o parte mîndria şi se dusese în bazar să ajungă la o înţelegere cu Meshang, să-l facă să se răzgîndească. Pregătise cu multă suferinţă şi durere tot ceea ce avea de gînd să spună, dar se izbise de un zid la fel de înalt. Înalt pînă la cer. Şi mai departe.

- Tatăl meu deţinea acţiuni suficiente ca să controleze asocierea la *IHC*, acţiuni pe care, desigur, le-am moştenit.

- O, asta-i minunat! Asta schimbă totul, Meshang.

- Nu schimbă nimic. Problema este cum intenţionezi să-ţi plăteşti datoriile? Să plăteşti fosta ta soţie, să plăteşti pentru sora mea şi copilul ei, fără un mare exces de caritate?

- O slujbă nu e o faptă caritabilă, Meshang, nu e o faptă caritabilă! Ar putea fi teribil de profitabilă pentru amîndoi. Nu-ţi sugerez o asociere, nimic de genul ăsta. O să lucrez pentru tine. Nu cunoşti nimic din ceea ce ţine de elicoptere. Eu da, pe de rost. Aş putea să mă ocup de

noua asociere pentru tine şi s-o fac imediat profitabilă. Cunosc piloţii şi ştiu cum să mă ocup de asta. Cunosc tot Iranul şi cea mai mare parte a exploatărilor. Asta ar rezolva totul pentru amîndoi. Aş lucra din răsputeri ca să apăr interesele familiei şi am sta în Teheran. Şeherazada ar putea avea copilul aici şi...

- Statul Islamic o să ceară numai piloţi iranieni. Ministrul Kia m-a asigurat. Sută la sută.

Înţelesese dintr-o dată. Universul lui se spărsese în ţăndări.

- A, acum înţeleg. Nici o excepţie, nu? În special pentru mine!

Îl văzuse pe Meshang ridicînd dispreţuitor din umeri.

- Sunt ocupat. Ca să fiu direct, nu mai poţi rămîne în Iran. N-ai nici un viitor în Iran. În afara Iranului şi alături de tine, Şeherazada n-are nici un viitor de oarecare valoare şi ea n-o să se exileze permanent, ea singură, de bunăvoie, niciodată; iar dacă pleacă fără permisiunea mea şi fără hîrtiile potrivite, o aşteaptă exilul. Prin urmare, trebuie să divorţezi.

- Nu.

- Trimite-o înapoi de la apartamentul Hanului, după-amiaza asta - apartamentul este alt gest de milă, apropo - şi părăseşte imediat Teheranul. Căsătoria ta n-a fost mahomedană, deci nu contează. Ceremonia civilă canadiană o să fie anulată...

- Şeherazada n-o să încuviinţeze niciodată!

- Oare? Să fii la mine acasă la şase după-amiază şi o să isprăvim cu problema asta. După ce o să pleci, am să-ţi acopăr datoriile în Iran. Nu pot să las ca datoriile să-mi păteze bunul nume. La şase după amiază fix! Bună ziua.

Nu-şi amintise cum se întorsese la apartament, dar îi spusese, şi izbucniseră alte lacrimi şi apoi merseseră la casa familiei Bakravan şi Meshang repetase ceea ce spusese, înfuriat de rugăminţile umile ale Şeherazadei.

- Nu te umili, Şeherazada! Termină cu urletele! Asta-i spre binele tău! Spre binele fiului tău şi spre binele familiei! Dacă pleci cu paşaport canadian, fără documentele iraniene potrivite, n-o să ţi se îngăduie niciodată să

te întorci! Să locuiești în Aberdeen? Allah să te apere! Ai muri de frig într-o lună, ca și fiul tău! Doica Jari n-o să meargă cu tine, ca să nu mai vorbim că ăsta n-ar putea s-o plătească. Ea nu-i nebună, n-o să-și părăsească Iranul și familia niciodată. N-ai să ne mai poți vedea vreodată. Gîndește-te la asta! Gîndește-te la fiul tău!

Mereu și mereu, pînă cînd rugăminții Șeherazadei fuseseră reduse la un șir de cuvinte incoerente și Lochart la carne vie.

- Tommy!

Tresări din gîndurile sale.

- Da, spuse, auzind vechea notă în glasul ei.

- Tu mă părăsești pentru totdeauna? spuse ea în farsi.

- Nu pot să rămîn în Iran, spuse liniștit acum, acest *tu* ajutînd foarte mult. Cînd o să se oprească activitatea companiei, n-o să mai existe slujbă pentru mine aici, n-am bani și chiar dacă n-ar fi ars casa, ei bine, eu n-am putut niciodată să stau degeaba.

Privirea lui era nevinovată.

- Meshang are dreptate în multe privințe. N-ar fi cine știe ce viață cu mine și ai dreptate să rămîi. Desigur, fără acte ar fi periculos să pleci și trebuie să te gîndești la copil. Știu asta. Și încă... Nu, lasă-mă să termin, spuse blînd, întrerupînd-o. Și mai e HBC.

Asta-i aminti de vărul ei Karim. Încă o grozăvie care avea să vină. Sărmana Șeherazada.

- Tu, tu ai să mă părăsești pentru totdeauna?

- Astăzi plec la Kowiss. Am să rămîn acolo cîteva zile, apoi mă duc la Al Shargaz. Am să te aștept acolo. Am să te aștept o lună. Asta o să-ți dea timp să te gîndești la ceea ce vrei. O să-mi poți trimite o scrisoare sau un telex prin intermediul celor de la Aeroportul Al Shargaz. Dacă vrei să vii cu mine, Ambasada Canadiană o să aranjeze imediat, cu prioritate. Am aranjat deja asta și desigur o să țin legătura.

- Prin Mac?

- Prin el sau altcumva.

- Tu, tu ai să divorțezi?

- Nu, niciodată. Dacă vrei asta sau... lasă-mă s-o spun altfel, dacă crezi că e necesar să apere copilul nostru sau pentru orice alt motiv, atunci am să fac orice vrei tu.

Tăcerea se adînci şi îl privi cu o căutătură ciudată în ochii săi mari, întunecaţi, într-un fel mai bătrînă decît înainte şi totuşi atît de tînără şi atît de fragilă, cămaşa de noapte translucidă subliniind auriul pielii ei, părul revărsîndu-se peste umeri şi sini. Lochart era mistuit de neputinţă, murea înlăuntrul său, dorindu-şi să rămînă şi ştiind că nu mai avea nici un motiv să o facă. Totul fusese spus şi acum totul depindea de ea. Dacă aş fi în locul ei, n-aş ezita. Aş divorţa. Nu m-aş fi căsătorit niciodată, de la bun-început.

- Tu, spuse el în farsi, îţi spun adio, iubito!

- Şi ţie, iubitule!

Îşi luă scurta de zbor şi plecă. Peste cîteva clipe ea auzi uşa închizîndu-se. Pentru o vreme privi după el, apoi, gînditoare, îşi turnă cafea şi o bău cu înghiţituri mici, fierbinte şi tare şi dulce, dătătoare de viaţă.

Voia lui Allah, îşi spuse, mai liniştită. Fie că se va întoarce sau nu. Fie că Meshang o să renunţe sau nu. Oricum, trebuie să fiu puternică şi să mănînc pentru doi şi să mă gîndesc la lucruri bune cît timp îmi împlinesc fiul.

Decapită primul ou. Era fiert perfect şi avea un gust delicios.

La apartamentul lui McIver; ora 11,50 dimineaţa. Petikin intră în sufragerie tîrînd după el o valiză şi fu surprins să-l vadă pe servitor, Ali Baba, lustruind cu sîrguinţă ostentativă bufetul.

- Nu te-am auzit întorcîndu-te! Am crezut că ţi-am dat zi liberă, spuse iritat, aşezînd jos valiza.

- O, da, aga, dar este cel mai foarte mult de făcut. Locul... ea este plin de mizerie şi bucătăria...

Sprîncenele lui stufoase castanii se ridicară către ceruri.

- Da, da, asta-i adevărat, dar poţi să începi de mîine.

Petikin îl văzu privind valiza şi înjură.

Imediat după micul dejun îl trimisese pe Ali Baba de-acasă, toată ziua, cu instrucţiuni să se întoarcă la miezul nopţii, ceea ce de obicei ar fi însemnat că n-avea să se întoarcă pînă a doua zi dimineaţă.

- Acum şterge-o!

- Da, aga. Plecaţi în vacanţă sau în concedii?

- Nu. O să... O să stau cu unul dintre piloţi pentru cîteva zile, aşa că vezi ca dormitorul meu să fie curat mîine. Ah, da. Şi-ar fi bine să-mi dai cheia. Am rătăcit-o pe-a mea.

Petikin întinse mîna, blestemîndu-se că nu se gîndise la asta mai înainte. Cu o şovăială ciudată, Ali Baba îi dădu cheia.

- Căpitanul McIver vrea apartamentul numai pentru el. Are treabă de făcut şi nu vrea să fie tulburat. Ne vedem curînd. La revedere.

- Dar, aga...

- La revedere!

Se asigură că Ali Baba îşi luase haina, deschise uşa şi aproape îl împinse afară, închizînd-o după el. Nervos, aruncă din nou o privire la ceas. Aproape prînzul şi McIver încă nu sosise şi ar fi trebuit să fie deja la aeroport. Intră în dormitor, băgă mîna în dulap după cealaltă valiză, de asemenea pregătită, apoi se-ntoarse şi o puse alături de prima, lîngă uşa din faţă.

Două valijoare şi o geantă de voiaj, se gîndi. Nu-i prea mult de arătat după atîţia ani în Iran. N-are a face! Prefer să călătoresc cu bagaje puţine şi poate de data asta o să fiu norocos şi am să fac mai mulţi bani sau o să încep o afacere legată de asta. Şi-apoi mai e şi Paula. Cum dracu' să-mi permit să mă însor din nou? Să mă însor? Eşti nebun? O legătură e aproape tot ceea ce-ţi poţi îngădui. Da, dar, fir-ar să fie, aş vrea să mă însor cu ea şi...

Telefonul sună şi, speriat, fu gata să sară înapoi, atît de neobişnuit cu sunetul lui. Îl ridică cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

- Alo?

- Charlie, eu sunt, Mac! Slavă Domnului, blestemăţia funcţionează! Am incercat-o din intimplare. Am fost reţinut.

- Ai probleme?

- Nu ştiu, Charlie, dar trebuie să plec şi să mă intilnesc cu Ali Kia. Ticălosul şi-a trimis afurisitul de secretar şi pe cineva din Gărzile Verzi ca să mă ia.

- Ce dracu' vrea şi Kia acum?

Afară, muezinii din intreg oraşul incepură să cheme credincioşii la rugăciunea de amiază şi, pentru o clipă, îi abătură atenţia.

- Nu ştiu. Întilnirea este peste o jumătate de oră. Mai bine te-ai duce la aeroport, iar eu o să ajung acolo cit de repede pot. Spune-i lui Johnny Hogg să întirzie.

- *Okay*, Mac! Cum rămine cu lucrurile tale? Sunt în birou?

- Le-am strecurat dis-de-dimineaţă, în timp ce Ali Baba sforăia, şi sunt în portbagajul lui Lulu. Charlie, mai e una dintre cusăturile lui Genny în bucătărie: "Jos cu plăcinta cu carne!" Înghesui-o în valiza ta. Faci asta pentru mine, te rog? Îmi face maţele jartiere dacă o s-o uit. Dacă am timp, o să mă întorc şi-o să mă asigur că totul e *okay*.

- Să închid gazul sau electricitatea?

- Christoase, nu ştiu. Las-o aşa, *okay*?

- E-n regulă. Sigur nu vrei să te-aştept?

Vocile metalice din difuzoare ale muezinilor îi sporeau starea de nelinişte.

- Nu mă deranjează să aştept. Ar putea să fie mai bine aşa, Mac.

- Nu, tu du-te. O să fiu acolo cit de repede. La revedere.

- La revedere!

Petikin se încruntă, apoi, avind ton, formă numărul biroului lor de la aeroport. Spre uimirea lui, legătura se făcu imediat.

- *Iran Helicopters*, alo?

Recunoscu vocea responsabilului lor de mărfuri.

- Bună dimineața, Adwani. Aici căpitanul Petikin, a sosit avionul?

- A, căpitane, da. Face turul și ar trebui să aterizeze din clipă în clipă.

- Căpitanul Lane e acolo?

- Da, doar un moment, vă rog.

Petikin așteptă, întrebîndu-se ce-o fi vrut Kia.

- Salut, Charlie! Nogger la telefon. Ai prieteni sus-puși?

- Nu, telefonul a început pur și simplu să funcționeze. Poți să vorbești între patru ochi?

- Nu, nu-i cu putință. Ce se coace?

- Sunt încă în apartament. Mac a fost reținut. Trebuie să se ducă să se întîlnească cu Ali Kia. Eu plec acum spre aeroport, iar el o să vină direct de la biroul lui Kia. Ești gata să încarci?

- Da, Charlie. Trimitem motoarele la reparații și recondiționare, așa cum a ordonat căpitanul McIver. Totul cum s-a ordonat.

- Bun. Mecanicii-s acolo?

- Da. Și piesele alea sunt gata pentru încărcat.

- Bun. Nici o problemă?

- Nu se întrevede încă nimic la orizont, amice.

- Ne vedem acolo.

Petikin puse receptorul în furcă. Privi în jur prin apartament pentru ultima dată, acum în mod ciudat întristat. Vremuri și bune și rele, dar cele mai bune cînd rămînea acolo Paula. Observă afară pe fereastră, în depărtare, un fir de fum deasupra Jalehului și auzi, pe măsură ce vocile muezinilor se stingeau una cîte una, obișnuitele focuri rare de arme.

- Să-i ia dracu' pe toți, murmură.

Se ridică și ieși cu bagajul și încuie grijuliu ușa. Cînd ieși din garaj, îl văzu pe Ali Baba ascunzîndu-se în umbra unei arcade de peste drum. Alături de el se aflau alți doi bărbați pe care nu-i mai întîlnise pînă atunci.

Ce dracu' pregătește nemernicul ăsta? se gîndi neliniștit.

La Ministerul Transporturilor; ora 1,07 după-amiază. Încăperea uriaşă era ca o gheţărie, în ciuda focului de buşteni, iar ministrul Ali Kia purta o şubă grea, scumpă, de astrahan şi o căciulă asortată, şi era furios.

- Repet, am nevoie de un mijloc de transport la Kowiss mîine şi-ţi cer să mă însoţeşti!

- Nu pot mîine. Îmi pare rău, spuse McIver, făcînd din greu eforturi ca să nu lase să i se vadă nervozitatea pe faţă. Aş fi bucuros să mă alătur domniei voastre săptămîna viitoare. Să zicem, luni.

- Sunt uimit ca după toată "cooperarea" pe care v-am acordat-o să fie necesar chiar să ne certăm! Mîine, căpitane, sau... sau o să anulez toate aprobările pentru avionul vostru. De fapt, am să-l ţin la sol astăzi, am să-l sechestrez astăzi, pînă la noi cercetări.

McIver stătea în picioare în faţa uriaşului birou, Kia aşezat de partea cealaltă, într-un scaun mare, sculptat, care îl făcea să pară un pitic.

- N-ar putea să fie astăzi, Excelenţă? Avem un Alouette de dus la Kowiss. Căpitanul Lochart pleacă...

Kia se înroşi şi mai mult.

- Mîine, nu astăzi! Ca director al Consiliului de Conducere, îţi ordon; *o să vii cu mine* şi-o să plecăm *împreună* la ora zece. Înţelegi?

McIver dădu din cap mohorît, încercînd să găsească o cale de scăpare din capcană. Reuşi să alcătuiască din bucăţele un plan.

- Unde vreţi să ne întîlnim?

- Unde-i elicopterul?

- La Doshan Tappeh. Avem nevoie de aprobare. Din nefericire, acolo e un oarecare maior Delami şi un *mullah* şi amîndoi sunt destul de dificili, aşa că nu văd cum am putea s-o facem.

Chipul lui Kia se încruntă şi mai mult.

- Primul ministru a dat noi ordine care-i privesc pe *mullahi* şi amestecul cu guvernul legal, şi *Imamul* a încuviinţat totul. Amîndoi ar face bine să se poarte cum trebuie. O să ne întîlnim mîine la zece şi...

În momentul acela se auzi afară o explozie puternică.

Alergară la fereastră, dar nu putură vedea decît un nor de fum învolburîndu-se de după colțul străzii spre cerul rece.

- Pare o altă mașină-capcană, spuse McIver ingrețoșat.

În ultimele zile avuseseră loc cîteva tentative de asasinat și atacuri cu mașini-capcană, organizate de extremiștii de stînga, cele mai multe asupra *ayatólahilor* marcanți din guvern.

- Teroriști împuțiți, arde-le-ar Allah părinții și pe ei!

Kia era vizibil înspăimîntat, ceea ce-i făcu plăcere lui McIver.

- Prețul gloriei, domnule ministru, spuse cu vocea plină de îngrijorare. Cei sus-puși, ca domnia voastră, sunt evidente ținte.

- Da, da, știm.., știm... Teroriști împuțiți!

McIver zîmbi tot drumul de întoarcere la mașină. Deci Kia vrea să meargă la Kowiss. Am să mă îngrijesc ca afurisitul să ajungă la Kowiss și "Vîrtejul" să continue după cum am stabilit.

După colț, drumul principal era parțial blocat cu dărîmături, o mașină încă ardea, altele fumegau și în asfalt era o gaură acolo unde explodase mașina-capcană, aruncînd în aer toată fațada unui restaurant și spărgînd obloanele băncii străine de lîngă el. Cioburi de sticlă de la ferestrele acestor două clădiri și de la ferestrele celorlalte magazine erau împrăștiate peste tot. Mulți răniți, morți sau pe moarte. Durere și panică și mirosul cauciucului care ardea.

Circulația era blocată în ambele sensuri. Nu mai era nimic de făcut decît s-aștepte. După o jumătate de oră sosi o ambulanță, niște Gărzi Verzi și un *mullah* care începu să dirijéze circulația. După o vreme i se făcu semn să treacă înainte și demară într-o avalanșă de înjurături. Trecînd încet pe lîngă dărîmături, printre toate mașinile care claxonau și șoferi furioși, nu observă trupul descăpățînat al lui Talbot, pe jumătate îngropat sub ruinele restaurantului, și nici nu-l recunoscu pe Ross, îmbrăcat în civil, zăcînd în nesimțire alături, în parte

proptit de zid, cu haina sfîşiată şi cu sînge curgîndu-i din nas şi din urechi.

În holul aeroportului Al Shargaz, de cealaltă parte a Golfului; ora 2,05 după-amiază. Scot Gavallan se afla în mulţime, aşteptînd dincolo de bariera Vămii şi Biroului de Imigrări, cu braţul drept într-o eşarfă. Din difuzor se revărsau anunţuri în arabă şi engleză referitoare la zboruri, iar marele tabel cu sosiri şi plecări clănţănea, stabilind orare şi porţi de ieşire, întregul terminal zumzăind ca un stup prosper. Îşi zări tatăl intrînd pe uşile verzi, chipul i se lumină şi se repezi în întîmpinarea lui.

- Salut, tată!

- O, Scot băiete! spuse Gavallan nespus de fericit şi-l îmbrăţişă cu grijă, protejîndu-i umărul. Ce mai faci?

- Minunat, tată, zău. Ţi-am spus, acum e bine.

- Da, se vede asta.

De cînd plecase, luni, Gavallan vorbise de multe ori cu fiul său la telefon. Dar vorbitul la telefon nu-i acelaşi lucru, îşi zise.

- Eram atît de îngrijorat...

N-ar fi vrut să plece deloc, dar doctorul englez de la spital îl asigurase că Scot se pusese pe picioare, iar el avea probleme de afaceri urgente în Anglia şi trebuise să se ocupe de întîlnirea amînată a Consiliului.

- Pe radiografie nu se vede nici o fractură, domnule Gavallan. Glonţul a trecut prin muşchi, rana e urîtă, dar vindecabilă.

Lui Scot, doctorul îi spusese:

- O să doară zdravăn şi n-ai să zbori două luni sau chiar mai mult. Cît despre lacrimi, n-ai de ce să-ţi faci griji. E doar o reacţie normală în urma împuşcăturii. Zborul de la Zagros nu ţi-a priit nici el prea tare. Ai fugit într-un sicriu, spuneai. Asta-i destul ca să-ţi facă pielea de găină, fără să mai vorbim de împuşcătură. Şi mie mi s-ar întîmpla asta. O să te ţinem o zi aici.

- E necesar, doctore? M-aş simţi... m-aş simţi mult mai bine...

Scot se ridicase în picioare, genunchii îl lăsaseră și ar fi căzut dacă Gavallan nu ar fi fost atent.

- Mai întîi trebuie să te reparăm. Un somn bun o să fie ca ploaia de vară, domnule Gavallan. Îți promit.

Doctorul îi dăduse un sedativ și Gavallan rămăsese cu el, liniștindu-l în privința morții lui Jordon.

- Dacă e cineva responsabil, eu sunt acela, Scot. Dacă aș fi ordonat evacuarea înainte de plecarea Șahului, Jordon ar fi încă în viață.

- Nu, asta nu-i drept. Gloanțele erau pentru mine...

Gavallan așteptase pînă cînd fiul său adormise. Pierduse avionul, dar prinsese zborul de miezul nopții și fusese la Londra la vreme.

- Ce dracu' o să se întîmple în Iran? întrebase Linbar fără preambul.

- Cum rămîne cu ceilalți? îl întrerupsese aspru Gavallan.

Doar unul dintre ceilalți directori se afla în încăpere, Paul Choy, poreclit "Profitabilul", care venise cu avionul din Hong Kong. Gavallan îl respecta enorm pentru abilitatea lui în afaceri. Singurul nor întunecat între ei era implicarea strînsă a lui Choy în accidentul mortal al lui David McStruan și succesiunea lui Linbar.

- Ar trebui să-i așteptăm, nu crezi?

- Nu mai vine nimeni! se răstise Linbar. Eu le-am anulat sosirea și n-am nevoie de ei. Sunt *taipan* și pot să fac ce vreau!

- Nu, cu *S-G Helicopters* nu poți!

Aspru, Gavallan privise peste el către Choy.

- Propun să amînăm.

- Sigur că putem, spusese îndată Profitabilul Choy. Dar la dracu, Andy, am venit aici special și noi trei suntem statutari dacă vrem să votăm.

- Eu votez! spusese Linbar. De ce dracu' ți-e frică?

- Nimic, dar...

- Bun, atunci suntem statutari. Acum, ce-i cu Iranul?

Gavallan se stăpînise.

- Vineri e ziua Z, dacă îngăduie vremea. "Vîrtejul" este pregătit cît de bine putem.

- Sunt sigur de asta, Andy.

Zîmbetul Profitabilului Choy era prietenos.

- Linbar spune că ai hotărît să încerci să scoţi numai elicopterele JR 212.

Era un bărbat plăcut la înfăţişare, nemaipomenit de bogat, aproape de patruzeci de ani, de mulţi ani unul din directorii Casei Struan şi al multelor sale consilii subsidiare, avînd multe acţiuni în afara Struanilor, în societăţi de navigaţie, de medicamente, în Hong Kong, Japonia şi China. Cum rămîne cu celelalte, '206 şi Alouette?

- Va trebui să le părăsim. E cu neputinţă să le scoatem. N-avem cum.

O tăcere grea urmă după explicaţia lui. Profitabilul Choy spuse:

- Care e ultima variantă a "Vîrtejului"?

- Joi la ora şapte, dacă îngăduie vremea, o să transmit prin radio codul care va declanşa "Vîrtejul". Toate aparatele se ridică în aer. Avem patru '212 poziţionate la Bandar-e Delam cu Rudi la comandă; ele or să se îndrepte spre Bahrain, o să realimenteze, apoi mai departe, pînă la Al Shargaz; cele două '212 de la Kowiss vor trebui să realimenteze pe coastă, apoi să se îndrepte către Kuweit pentru altă realimentare, apoi spre Jelet - o mică insulă în afara coastei saudite, unde am ascuns combustibil -, de aici către Bahrain şi Al Shargaz. Cele trei de la Lengeh, cu Scragger, n-ar trebui să aibă vreo problemă. Se îndreaptă pur şi simplu direct către Al Shargaz. Erikki iese prin Turcia. Imediat ce sosesc, începem să le demontăm şi le încărcăm într-un '747 pe care l-am închiriat deja şi plecăm de-acolo cît de repede putem.

- Ce şanse ai calculat ca să nu pierdem vreun om sau vreun elicopter? întrebă Profitabilul Choy, cu ochii dintr-o dată duri.

Era un jucător faimos şi proprietar de cai de curse şi membru al Jockey Clubului din Hong Kong. Umblau zvonuri că era, de asemenea, membru al Sindicatului Jocurilor din Macao.

- Nu fac de obicei pariuri, dar şansele sunt bune. Altfel nici măcar nu m-aş fi gîndit la aşa ceva. McIver a reuşit deja să scoată afară trei '212, salvînd prin asta mai bine de trei milioane. Dacă scoatem toate elicopterele mari şi cea mai mare parte a pieselor, *S-G* va fi în formă bună.

- Împuţită formă, spuse brutal Linbar.

- Mai bună decît cea în care o să fie Struanii anul ăsta!

Linbar roşi.

- Ar fi trebuit să fii pregătit pentru catastrofa asta. Tu şi afurisitul de McIver! Orice prost putea să înţeleagă că Şahul îşi trăia ultimele zile.

- De-ajuns cu asta, Linbar! izbucni Gavallan. Nu m-am întors ca să mă cert, doar ca să-mi prezint raportul, aşa că hai să isprăvim şi să iau avionul înapoi. Ce mai e, Profitabile?

- Andy, chiar dacă le scoţi din ţară, cum rămîne cu *Imperial*, care lucrează în Marea Nordului sub preţurile tale, luîndu-ţi douăzeci de contracte? Apoi se mai pune problema predării celor şase X63.

- O hotărîre afurisit de idioată şi prost venită! spuse Linbar

Gavallan îşi luă ochii de la Linbar şi se concentră. Choy avea dreptul să întrebe şi el nu avea nimic de ascuns.

- Cîtă vreme am cîteva JR 212, pot să revin la normal. E imens de lucru pentru ele. Săptămîna viitoare am să încep negocierile cu *Imperial*. Sunt convins că pot recîştiga o parte din contracte. Restul lumii e înnebunită după petrol, aşa că *ExTex* o să vină cu noile contracte din Arabia Saudită, Nigeria şi Malaysia şi cînd o să primească raportul nostru asupra noului X63, o să-şi dubleze afacerile cu noi. Ca şi toate celelalte companii importante. O să fim în stare să le oferim servicii mai bune ca niciodată, mai sigure în orice condiţii de vreme, la un cost mai mic pe kilometru şi pe pasager. Piaţa e uriaşă. Curînd China o să se deschidă şi...

- Vis de opioman! spuse Linbar. Tu şi afurisitul de Dunross umblaţi cu capul în nori.

- China n-o să ne folosească la nimic, spuse Profitabilul Choy cu o privire curioasă. Sunt de acord cu Linbar.

- Eu nu.

Gavallan observase ceva ciudat în comportarea lui Choy, dar furia îl purta nestăpînită.

- O să aşteptăm! China trebuie să aibă pe undeva petrol din abundenţă. Ca să isprăvim, sunt în formă, o formă grozavă. Profiturile anului trecut au crescut cu cincizeci la sută şi anul ăsta o să fie la fel, dacă nu mai bine. Săptămîna viitoare o să...

Linbar îl întrerupse.

- Săptămîna viitoare ai să ieşi din afaceri. Zilele astea or să hotărască într-un fel sau altul.

Gavallan îşi împinse bărbia înainte.

- Vă propun să ne reîntîlnim luneа viitoare. Asta o să-mi dea timp să mă întorc.

- Paul şi cu mine ne întoarcem la Hong Kong duminică. O să ne întîlnim acolo.

- Asta nu-i posibil pentru mine şi...

- Atunci va trebui să mergem mai departe fără tine.

Linbar îşi ieşi din fire.

- Dacă "Vîrtejul" nu reuşeşte, s-a terminat cu tine. *S-G Helicopters* o să fie lichidat. O nouă companie, *Nord Sea Helicopters* - deja formată, ca să ştii - o să-i achiziţioneze patrimoniul şi mă îndoiesc c-o să plătească o jumătate de cent la dolar.

Gavallan roşi.

- Asta-i jaf!

- Doar preţul insuccesului. Pentru Dumnezeu! Dacă *S-G* se prăbuşeşte, s-a terminat cu tine şi, în ceea ce mă priveşte, era şi timpul. Şi dacă nu poţi să-ţi îngădui să-ţi cumperi bilet de avion la întîlnirile Consiliului de Conducere, n-o să-ţi ducem lipsa!

Gavallan făcea eforturi supraomeneşti să-şi stăpînească furia, dar rezistă. Apoi, la un gînd brusc, privi peste masă la Profitabilul Choy.

- Dacă "Vîrtejul" reuşeşte, o să m-ajuţi să finanţez o cumpărare de la Struan?

Mai înainte ca Choy să poată răspunde, Linbar urlă:

- Pachetul de control nu-i de vînzare!

- Poate ar trebui, Linbar, spuse gînditor Profitabilul Choy. Asta ar putea să te mai scoată din rahatul în care te afli. De ce să nu scapi de o sursă de iritare? Voi doi vă muşcaţi toată vremea. Şi pentru ce? De ce să nu terminăm odată, nu?

Linbar spuse printre dinţi:

- Ai finanţa cumpărarea?

- Poate. Da, poate! Dar numai dacă încuviinţezi, Linbar, numai atunci. Asta-i o problemă de familie.

- N-am să fiu niciodată de acord, Profitabile!

Obrazul lui Linbar se strîmbă şi se întoarse holbat către Gavallan.

- Vreau să te văd putrezind, pe tine şi pe afurisitul de Dunross.

Gavallan se ridică.

- Ne vedem la întîlnirea viitoare a Consiliului Intern. O să vedem ce-o să zică.

- O să facă ceea ce am să le spun eu să facă. Eu sunt *taipan*. Că veni vorba, îl fac membru pe Profitabil.

- Nu poţi, e împotriva regulilor lui Dirk!

Dirk Struan, fondatorul companiei, stabilise că membrii Consiliului Intern puteau fi numai din familie, oricît de depărtaţi ar fi fost, şi creştini.

- Ai jurat în faţa lui Dumnezeu să te supui lor.

- La dracu' cu regulile lui Dirk! se răsti Linbar. Nu eşti parte la toate sau la moştenirea lui Dirk. Numai un *taipan* este, pentru Dumnezeu! Şi ce-am jurat e treaba mea! Crezi că eşti atît de afurisit de deştept? Nu eşti! Profitabil a devenit anglican anul trecut, a divorţat şi în curînd o să se căsătorească în familie cu una dintre nepoatele mele, cu binecuvîntarea mea. O să fie mult mai în familie decît eşti tu!

Izbucni într-un hohot de ris.

Gavallan nu rise şi nici Profitabilul Choy. Se priviră unul pe celălalt. Zarurile fuseseră aruncate.

- Nu ştiam c-ai divorţat, spuse Gavallan. Ar fi trebuit să te felicit pentru... pentru noua viaţă şi numire.

- Da, mulţumesc, fu tot ce spuse duşmanul său.

*

* *

Scot se aplecă să ridice valiza tatălui său. Alţi pasageri trecură grăbiţi, înghiontindu-i. Gavallan refuză:

- Nu, mulţumesc, Scot, pot să mă descurc.

O ridică singur.

- Mi-ar prinde bine un duş şi cîteva ore de somn. Nu-mi place să zbor noaptea.

- Genny are maşina afară.

Scot sesizase din prima clipă oboseala tatălui său.

- Aĭ avut o vreme grea acasă?

- Nu. Nu, deloc. Mă bucur că eşti teafăr. Care-s veştile aici?

- Totul e grozav, tată. Merge conform planului, ca ceasul.

În suburbiile nordice al Teheranului; ora 2,35 după-amiază. Jean-Luc coborî din taxi, arătos ca întotdeauna, în costumul său de zbor şi cizme de comandă. După cum promisese, scoase o bancnotă de o sută de dolari şi o rupse grijuliu în două.

- *Voilà*!

Şoferul examină îndeaproape jumătatea sa de bancnotă.

- Numai o oră, aga! În numele lui Allah, aga, nu mai mult!

- O oră şi jumătate, aşa cum ne-am înţeles, şi-apoi degrabă înapoi la aeroport. O să am nişte bagaje.

- *Insha'Allah*.

Şoferul se uită nervos în jur.

- Nu pot aştept aici. Prea mulţi ochi. O oră şi jumătate de oră, eu după colţ, acolo.

Arătă cu degetul înainte şi demară. Jean-Luc urcă scările şi descuie uşa apartamentului 4A ale cărui ferestre dădeau către şoseaua mărginită de copaci şi spre miazăzi. Era apartamentul *lui*, deşi îl găsise şi-l aranjase pentru el soţia sa, Marie-Christine, şi unde locuia în rarele ei vizite la Teheran. Un dormitor cu un pat mare, jos, dublu, o bucătărie bine dotată, o sufragerie cu o sofa adîncă, o combină muzicală de bună calitate cu pick-up HiFi.

-...Ca să-ți distrezi prietenele, *chéri*, cîtă vreme nu importi vreuna în Franța.

- Eu, *chérie*? Eu sunt amant, nu importator!

Zîmbi în sinea lui, bucuros să fie acasă, dar puțin iritat că trebuia să părăsească atît de multe. Combina era cea mai bună, discurile minunate, canapeaua seducătoare, patul... o, atît de elastic, vinul atît de greu strecurat în țară, și apoi mai era bucătăria, ustensilele sale de gătit.

- *Espèce de con*, spuse cu glas tare intrînd în dormitor și încercînd telefonul.

Nu funcționa. Scoase o valiză din biroul încastrat în perete și începu să împacheteze repede și eficient, pentru că se gîndise mult la lucrul ăsta. Mai întîi cuțitele sale favorite și tigaia de omletă, apoi cele șase sticle din cele mai bune vinuri, restul de patruzeci aveau să rămînă noului proprietar - un proprietar temporar, în caz că se va întoarce vreodată - care închiriase de la el întregul apartament începînd de a doua zi, cu plata în franci francezi buni, lunar, plătiți în avans în Elveția, și o altă sumă bună drept garanție pentru stricăciuni, de asemenea în avans. Înțelegerea se cocea dinainte de a pleca în concediul de Crăciun.

Cîtă vreme toată lumea purta ochelari de cal, pufni el, eu am fost cu mult înaintea lor. Desigur, însă, că am un avantaj deosebit asupra celorlalți: sunt francez.

Mulțumit, continuă să împacheteze. Noul proprietar era de asemenea un francez, un prieten mai în vîrstă din ambasadă, care de săptămîni avea nevoie imperioasă de o garsonieră bine echipată pentru amanta lui, o adolescentă georgian-circaziană, care jura să-l părăsească dacă nu se descurcă.

- Jean-Luc, dragul meu prieten, cel mai bun prieten, închiriază-mi-o pentru un an, pentru șase luni, pentru trei! Îți spun din tot sufletul: curînd, singurii rezidenți europeni de-aici vor fi diplomații! Nu spune nimănui altcuiva, dar am aflat-o de la cea mai înaltă autoritate din cercul lui Khomeini, la Neauphle-le-Château. Pe cinstite, știm tot ce se întîmplă. Nu sunt mulți dintre cei mai apropiați asociați ai lui vorbitori de franceză și pregătiți

la universitățile franceze? Te rog, te implor, trebuie pur și simplu să mulțumesc lumina vieții mele!

Sărmanul meu prieten, se gîndi trist, slavă Domnului că n-a trebuit niciodată să mă tîrăsc pe lîngă nici o femeie. Ce norocoasă e Marie-Christine că s-a căsătorit cu mine, care pot, cu înțelepciune, să mă îngrijesc de averea ei!

Ultimele lucruri pe care le împachetă fură instrumentele de zbor și o jumătate de duzină de ochelari de soare. Toate hainele le pusese deoparte într-un dulap încuiat. Desigur c-o să mă despăgubească compania și-am să-mi cumpăr altele noi. Cine are nevoie de haine vechi?

Acum isprăvise. Totul era îngrijit aranjat. Se uită la ceas. Îi trebuiseră numai douăzeci și două de minute. Perfect. Sticla de La Doucette din frigider se răcise. Frigiderul încă mai funcționa, în ciuda frecventelor opriri ale curentului electric. Deschise sticla și gustă. Perfect.

Trei minute mai tîrziu auzi o bătaie în ușă. Perfect.

- Sayada, draga mea, ce minunată ești, spuse cald și-o sărută, dar gîndi: Nu arăți deloc bine, obosită și îngrijorată. Ce mai faci, *chérie*?

- Am răcit. N-ai de ce să-ți faci griji, spuse.

În dimineața aceea observase în oglindă riduri și cearcăne și știa că Jean-Luc avea să bage de seamă.

- Nimic serios, am terminat acum. Dar tu, *chéri*?

- Astăzi minunat, mîine,...

Ridică din umeri. O ajută să-și scoată pardesiul, o ridică ușor în brațe și se cufundară în îmbrățișarea canapelei. Era foarte frumoasă și îi părea rău să o părăsească. Pe ea și Iranul. Ca și Algerul, se gîndi.

- La ce te gîndești, Jean-Luc?

- În '63 am fost izgonit din Alger. A fost exact ca acum, în Iran, într-un fel. Am fost forțați să plecăm, ca și acum.

O simți tresărind în brațele sale.

- Ce s-a întîmplat?

- Lumea e atît de îngrozitoare citeodată...

Sayada nu-i spusese nimic despre viața ei reală.

- Atît de nedreaptă, spuse scîrbită, amintindu-și războiul din '67 din Gaza și moartea părinților săi, apoi fuga, povestea vieții ei foarte asemănătoare cu a lui,

amintindu-şi şi mai pregnant catastrofala ucidere a lui Teymour şi o cuprinse greaţa cînd şi-l imagină pe micul Yassar şi ceea ce i s-ar fi putut întîmpla fiului ei dacă nu se supunea.

Măcar dac-aş putea să aflu cine sunt *ei*.

Jean-Luc turnă vinul pe care-l aşezase pe masa din faţa lor.

- E rău să fim serioşi, *chérie!* N-avem prea mult timp. *Santé*!

Vinul avea un gust răcoros, delicat şi primăvăratec.

- Cît timp ai? Nu rămîi?

- Trebuie să plec într-o oră.

- La Zagros?

- Nu *chérie*, la aeroport, apoi la Kowiss.

- Cînd ai să te-ntorci?

- N-am să mă întorc, spuse şi o simţi tresărind.

O reţinu ferm şi peste o clipă ea se relaxă din nou şi el continuă. N-avea nici un motiv să nu aibă încredere în ea.

- Între noi fie vorba, Kowiss este temporar. Ne retragem din Iran, întreaga firmă. E evident că nu suntem doriţi. Nu putem să mai operăm liber de-aici înainte, compania nu e plătită. Am fost izgoniţi din Zagros, unul dintre mecanicii noştri a fost ucis de teroriştii acum cîteva zile şi tînărul Scot Gavallan a fost la un fir de păr de a fi ucis şi el, aşa că ne retragem. *C'est fini.*

- Cînd?

- Curînd. Nu ştiu exact.

- Eu... o să-mi fie dor. O să-mi fie dor de tine, Jean-Luc, spuse şi se ghemui mai aproape.

- Şi mie o să-mi fie, *chérie*, spuse blînd, observîndu-i lacrimile care-i curgeau liniştit pe obraji.

- Cît de mult mai rămîi în Teheran?

- Nu ştiu.

Se străduí să nu-i răzbată durerea în glas.

- Am să-ţi dau o adresă la Beirut. Acolo o să ştie unde poţi să mă găseşti.

- Poţi să dai de mine prin Aberdeen.

Rămaseră acolo, pe canapea, ea în braţele lui, ceasul de pe cămin ticăind - de obicei încetişor, dar acum atît de

tare - amîndoi conştienţi de timpul care trecea şi de finalul care se apropia, nu din dorinţa lor.

- Hai să facem dragoste, murmură ea, nedorind asta, dar ştiind că era aşteptată în pat.

- Nu, spuse el galant.

Se prefăcu tare pentru amîndoi, ştiind ce se aştepta de la el: patul. Şi după asta aveau să se îmbrace şi-or să fie francezi şi sensibili şi de bun simţ acum, la sfîrşitul legăturii lor. Trase cu ochiul la ceas. Mai rămăseseră patruzeci şi trei de minute.

- Nu mă doreşti?

- Mai mult ca oricînd.

Îi cuprinse sînul în palmă şi buzele îi mîngîiară gîtul. Parfumul ei era uşor şi plăcut, iar trupul gata să înceapă.

- Mă bucur, murmură ea cu aceeaşi voce dulce şi mă bucur atît de mult că ai spus "nu". Te doresc pentru ceasuri întregi, dragul meu, nu pentru cîteva minute. Nu acum. Ar strica totul dacă am face-o în grabă.

Pentru moment rămase surprins, neaşteptîndu-se la gambitul ăsta în jocul pe care-l jucau. Dar acum, cuvintele fiind rostite, era şi el bucuros. Cîtă putere din partea ei să treacă peste o asemenea plăcere, se gîndi, iubind-o profund. E mult mai bine să-ţi aminteşti vremurile grozave decît să cucereşti în grabă. Asta mă scuteşte de o grămadă de sudoare şi efort şi nici n-am verificat dacă există apă fierbinte. Acum putem să stăm şi să pălăvrăgim şi să ne bucurăm de vin, să plîngem puţin şi să fim fericiţi.

- Da, aşa e. Şi eu gîndesc la fel.

Din nou buzele sale îi mîngîiară gîtul. O simţi tresărind şi pentru o clipă fu tentat să o înfierbînte, dar se hotărî să n-o facă. Sărmana de ea, de ce s-o chinuiesc?

- Cînd pleci, dragul meu?

- O să plecăm împreună. Cu ceilalţi, în zbor. Vin?

- Da, da, te rog. E-atît de bun.

Sorbi încetişor din vin, îşi uscă obrajii şi pălăvrăgi cu el, încercînd să pătrundă mai adînc această extraordinară retragere.

Şi *ei* şi Vocea vor găsi asta foarte interesant. Poate chiar mă va ajuta să descopăr cine sunt *ei*. Pînă acum ştiu

că nu pot să-mi apăr fiul. O, Doamne, ajută-mă să aflu cine sunt *ei*.

- Te iubesc atît de mult, *chéri*, spuse.

La aeroportul Teheran; ora 6,05 seara. Johnny Hogg, Petikin şi Nogger se holbau aiuriţi la McIver.

- Rămîi? Nu pleci cu noi? bolborosi Petikin.

- Nu, v-am spus, spuse McIver tăios. Trebuie să-l însoţesc pe Kia mîine, la Kowiss.

Se aflau lîngă maşina lui, în parcare, departe de urechi străine, avionul la capătul pistei, muncitorii încărcînd ultimele cîteva lăzi şi inevitabilul grup de Gărzi Verzi şi un *mullah*, privind.

- *Mullahul* e unul pe care nu l-am mai văzut pînă acum, spuse Nogger nervos ca şi ceilalţi, deşi încerca s-o ascundă.

- Bun. E toată lumea gata să urce la bord?

- Da, Mac, cu excepţia lui Jean-Luc.

Petikin era foarte neliniştit.

- Nu crezi c-ar fi mai bine să rişti şi să-l laşi baltă pe Kia?

- Asta ar fi chiar o nebunie, Charlie! N-ai de ce să-ţi faci griji! Tu poţi să pregăteşti totul la aeroportul din Al Shargaz, cu Andy. Am să fiu acolo mîine. Am să mă urc în avion mîine la Kowiss, cu restul băieţilor.

- Dar, pentru Dumnezeu, ei au viză, tu nu, spuse Nogger.

- Pentru Dumnezeu, Nogger, nimeni de aici nu are viză de plecare, pentru numele lui Dumnezeu, adăugă McIver rîzînd. Cum dracu' o să fim siguri de băieţii noştri de la Kowiss pînă cînd n-o să fie în aer, în afara spaţiului aerian al Iranului? N-ai de ce să-ţi faci griji! Mai întîi şi mai întîi trebuie să săltăm în aer partea asta a spectacolului.

Se întoarse să privească taxiul care opri cu un scîrţîit de frîne. Din el coborî Jean-Luc, îi dădu şoferului cealaltă jumătate de bancnotă şi înaintă către ei, purtînd în mînă o valiză.

- *Alors, mes amis*, spuse cu un zîmbet mulţumit, *ça marche*?

McIver oftă.

- Foarte frumos din partea ta c-ai dat de veste că pleci în vacanță, Jean-Luc.

- Ce?

- Nu contează!

Lui McIver îi plăcea de Jean-Luc pentru îndemînarea lui, felul în care gătea și modul absolut personal în care gîndea. Cînd Gavallan îi spusese lui Jean-Luc despre "Virtej", Jean-Luc spusese îndată:

- În ce mă privește, puteți fi siguri c-o să pilotez un 212 de la Kowiss, dacă pot să fiu în zborul de miercuri către Teheran și să rămîn la Teheran pentru cîteva ceasuri.

- Ce să faci acolo?

- *Mon Dieu*, voi *Anglais*! Ca să spun *adieu Imamului* poate.

McIver îi zîmbi francezului.

- Cum a fost la Teheran?

- *Magnifique*, rînji Jean-Luc drept răspuns.

În sinea lui își zise: Nu l-am văzut pe Mac arătînd atît de tînăr de ani de zile. Cine o fi doamna?

- *Et toi, mon vieux*?

- Bine.

În spatele lui McIver îl văzu pe Jones, copilotul, coborînd treptele avionului două deodată și îndreptîndu-se către ei. Pe tarmac nu mai era nici o ladă de încărcat și cei din echipa de sol iraniană porniseră cu pași mari înapoi către birou.

- Totul e gata la bord?

- Totul e gata, căpitane, cu excepția pasagerilor, spuse Jones cu voce plată. Controlul de zbor începe să se enerveze și zice că întîrziem. Cît de repede puteți, *all right*?

- Încă avem permisiunea de a opri la Kowiss?

- Da, nici o problemă.

McIver răsuflă adînc.

- E-n regulă, îi dăm drumul așa cum am stabilit, cu excepția că eu iau hîrtiile, Johnny.

Johnny Hogg i le înmînă și toți trei, McIver, Hogg și Jones, porniră înainte drept către *mullah*, sperînd să-i distragă atenția. Așa cum fusese aranjat dinainte, cei doi

mecanici erau deja la bord, străduindu-se să pară niște încărcători.

- Bună ziua, *aga*, spuse McIver și îi întinse ostentativ *mullahului* documentele, poziția lor blocînd vederea către trepte.

Nogger, Petikin și Jean-Luc le urcară fără șovăire și dispărură înăuntru.

Mullahul răsfoi documentele, evident neobișnuit cu ele.

- Bun, acum inspectăm, spuse, cu accent greoi.

- Nu-i nevoie de asta, *aga*. Ev...

McIver se întrerupse. *Mullahul* și cele două Gărzi Verzi porniseră deja către trepte.

- Imediat ce urci la bord pornește motoarele, Johnny, spuse în șoaptă și îi urmă.

Cabina era încărcată pînă sus cu lăzi, pasagerii erau deja așezați, cu centurile puse. Toți ochii îl evitară cu foarte multă grijă pe *mullah*. *Mullahul* îi privi lung.

- Cine bărbații?

McIver spuse vioi:

- Echipele de înlocuire, de schimb, aga.

Deveni și mai nervos cînd motoarele începură să urle. Făcu un semn la întîmplare către Jean-Luc.

- Pilotul de schimb pentru Kowiss, aga!

Apoi și mai grăbit:

- *Komitehul* din turn dorește ca avionul să decoleze acum. Ne grăbim, da?

- Ce în lăzi?

Mullahul își ridică ochii către carlingă, de unde Johnny Hogg strigă într-o farsi desăvîrșită:

- Iertați-mă că vă întrerup, Excelență, voia lui Allah, dar turnul ne ordonă să decolăm imediat. Cu îngăduința voastră, desigur.

- Da, da, desigur, Excelență pilot.

Mullahul zîmbi.

- Vorbiți farsi foarte bine, Excelență.

- Mulțumesc, Excelență, Allah să vă aibă în pază și binecuvîntările Sale *Imamului*.

- Mulțumesc, Excelență pilot, Allah să vă ajute!

Mullahul plecă. În drum către scară, McIver se aplecă și bägă capul în carlingă:

- Ce-a fost asta, Johnny? Nu știam că vorbești farsi!

- Nici nu vorbesc, îi răspunse Hogg sec, adăugînd în engleză ceea ce-i spusese *mullahului*. Am învățat doar frazele astea. M-am gîndit că o să-mi folosească.

McIver zîmbi.

- Ești prima-ntîi.

Apoi coborî vocea:

- Cînd ajungi la Kowiss, fă-l pe Duke să aranjeze cu Barosanul, oricum poate, să le dea drumul băieților cît mai devreme mîine dimineață. Nu vreau ca Kia să fie acolo cînd o să decolez. Să-i scoată de acolo cît mai devreme, cum o putea, *okay*?

- Da, desigur. Uitasem de asta. Foarte înțelept.

- Zbor plăcut. Ne vedem la Al Shargaz.

Mac ridică zîmbitor degetul mare în sus și ei se îndepărtară.

În secunda în care fură în aer, Nogger explodă cu un strigăt:

- Am reușit!

Și toată lumea îl reluă ca un ecou, cu excepția lui Petikin care bătu în lemn și a lui Jean-Luc care-și făcu cruce superstițios și zise:

- *Merde*, așteptați cu uralele, Nogger. Ați putea fi reținuți la sol în Kowiss. Păstrați-vă strigătele pentru vineri. Mai e multă apă de curs prin Golf pînă atunci!

- Mare dreptate ai, Jean-Luc, spuse Petikin așezat la fereastră lîngă el, privind aeroportul care se îndepărta. Mac era bine dispus. Nu l-am văzut atît de fericit de luni de zile și azi-dimineață era fiert. Ciudat cum se pot schimba oamenii.

- Da, ciudat. Eu aș fi într-adevăr fiert dacă ar interveni o astfel de schimbare în plan.

Jean-Luc se așeză cît mai confortabil și se lăsă pe spate, gîndindu-se la Sayada și la despărțirea lor care fusese deosebită și străbătută de o tristețe dulce. Trase cu ochiul la Petikin și-i văzu încruntarea.

- Ce-i?

- Mă întrebam cum o să ajungă Mac la Kowiss.

- Cu elicopterul, desigur. Sunt două '206 şi un Alouette lăsate...

- Tom a dus acel Alouette la Kowiss astăzi şi n-a mai rămas nici un pilot.

- Aşa că o să se ducă cu maşina, desigur. De ce?

- Nu crezi c-o să fie îndeajuns de nebun să-l piloteze el însuşi pe Kia? Ce zici?

- Eşti nebun? Sigur că nu, nu-i atît de nebun...

Sprîncenele lui Jean-Luc se ridicară pînă la cer.

- *Merde!* E atît de nebun!

La sediul Contraspionajului Intern; ora 6,30 seara. Hashemi Fazir stătea la fereastra vastului său birou, privind minaretele şi acoperişurile oraşului, domuri uriaşe de moschei printre clădiri şi hoteluri moderne, ridicate în înălţimi, ultimele chemări ale muezinilor la rugăciunea de la asfinţitul soarelui stingîndu-se încet. Cîteva lumini mai mult decît de obicei în oraş. Focuri depărtate de armă.

- Fii de căţea! mormăi, apoi, fără să se întoarcă, mîrîi furios: Asta-i tot ce-a spus?

- Da, Excelenţă, în cîteva zile. Spunea că e suficient de sigură că francezul nu ştia exact cînd o să plece.

- Ar fi trebuit să se asigure. A fost delăsătoare. Agenţii delăsători sunt primejdioşi. Numai '212, eh?

- Da, era sigură de asta. Şi eu zic c-a fost delăsătoare şi-ar trebui pedepsită.

Hashemi auzi plăcerea maliţioasă din voce, dar nu îi îngădui să-i tulbure buna dispoziţie. Îşi lăsă gîndurile să rătăcească, hotărînd ce să facă cu Sayada Bertolin şi informaţia ei.

Era foarte mulţumit de el. Ziua de astăzi fusese excelentă. Unul dintre asociaţii săi secreţi fusese numit al doilea în SAVAMA după Abrim Pahmudi. La amiază, un telex de la Tabriz confirmase moartea lui Abdullah Han. Imediat transmisese înapoi un telex ca să aranjeze o întîlnire particulară, a doua zi, cu Hakim Han şi rechiziţionase unul dintre avioanele uşoare, bimotoare, ale

SAVAMA. Sprijinul acordat lui Talbot ca să ajungă în Iad fusese desăvîrşit şi nu găsise nici un fel de urmă a celor responsabili - o echipă a Grupului Patru - cînd inspectase zona; pentru că, desigur, fusese chemat instantaneu. Cei din apropiere nu văzuseră pe nimeni în parcare:

- Acum era pacea lui Allah şi peste o clipă furia lui Satan, aga!

Cu o oră în urmă, Abrim Pahmudi îl chemase personal, evident ca să-l felicite. Dar el evitase capcana şi negase cu grijă că explozia avea ceva de-a face cu el. Mai bine să nu atragă atenţia asupra asemănării cu prima maşină capcană care îl făcuse bucăţi pe generalul Janan, mai bine să-l ţină pe Pahmudi în nesiguranţă şi descumpănit şi sub presiune. Îşi ascunsese zîmbetul şi spusese grav:

- Voia lui Allah, Excelenţă. Dar e limpede că acesta a fost un alt blestemat de atac terorist al celor de stînga. Talbot n-a fost ţinta, deşi dispariţia lui oportună elimină problema asta. Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar atacul a fost din nou împotriva celor ce se bucură de favorurile Imamului.

Dînd vina pe teroriştii şi afirmînd că atacul a fost împotriva ayatolahilor şi mullahilor care frecventau restaurantul, avea să-i înspăimînte, îndepărtîndu-i de pista ce ducea la Talbot, aşa că putea să evite o posibilă răzbunare britanică, desigur din partea lui Robert Armstrong dacă el avea să descopere, şi strivise cîţiva scorpioni cu o singură piatră.

Hashemi se întoarse şi privi la bărbatul cu trăsături dure, Suliman al Wiali, conducătorul echipei Grupului Patru care plasase maşina capcană de astăzi, acelaşi bărbat care o primise pe Sayada Bertolin în dormitorul lui Teymour.

- În cîteva minute plec la Tabriz. O să mă întorc mîine sau poimîine. O să meargă cu mine un englez înalt, Robert Armstrong. Numeşte unul dintre oamenii tăi să-l urmărească, asigură-te că omul ştie unde locuieşte Armstrong, apoi spune-i să-l termine undeva pe stradă, după căderea întunericului. Nu, să n-o faci tu!

- Da, Excelență! Cînd?

Hashemi se gîndi, trecu încă o dată în revistă planul și nu găsi nici o scăpare.

- De Ziua Sfîntă.

- Acesta-i același bărbat cu care doreați să se destrăbălеze femeia Sayada?

- Da. Dar acum m-am răzgîndit.

Robert nu mai are nici un fel de valoare, se gîndi. Și mai mult decît atît, i-a sosit vremea.

- Mai aveți și altă treabă pentru ea, Excelență?

- Nu. Am spart cercul Teymour.

- Voia lui Allah. Pot să fac o sugestie?

Hashemi îl cîntări. Suleiman era cel mai eficient, de încredere și ucigător comandant de Grup Patru, cu o slujbă de acoperire ca agent minor al Contraspionajului Intern, raportîndu-i direct lui. Suleiman pretindea că la origine provenea din munții Shrift, la nord de Beirut, mai înainte ca familia să-i fie ucisă și el să fie alungat de acolo de mișițiile creștine. Hashemi îl momise cu cinci ani în urmă, după ce-l scosese prin mită dintr-o închisoare siriană, unde fusese condamnat la moarte pentru omoruri și atacuri banditești de ambele părți ale graniței, singura sa apărare fiind: "Am ucis numai evrei și necredincioși, așa cum a poruncit Allah, așa că am împlinit lucrarea Lui. Sunt un Răzbunător!"

- Ce sugestie? întrebă.

- Este un curier OEP obișnuit, nu unul prea bun, și în starea prezentă e primejdioasă și o posibilă amenințare. Ușor de "întors" de către evrei sau CIA și folosită împotriva noastră. Ca buni fermieri, ar trebui să plantăm semințele acolo unde putem să culegem o recoltă viitoare.

Suliman zîmbi.

- Sunteți un fermier înțelept, Excelență. Sugestia mea e să-i spunem că e vremea să se întoarcă la Beirut, că noi, cei doi care am prins-o în dezmățul ei, vrem acum să lucreze pentru noi acolo. O vom mai lăsa să ne audă vorbind între patru ochi și ne vom preface că suntem o parte dintr-o celulă a Mișițiilor Creștine din sudul

Libanului, acționînd sub ordinul Israelului pentru stăpînii lor de la CIA.

Bărbatul rise fără zgomot, văzînd surpriza șefului său.

- Și după asta?

- Ce-ar transforma o coptă palestiniancă, moderată anti-Israel, într-o diavoliță fanatică, năzuind veșnic să se răzbune?

Hashemi îl privi.

- Ce?

- Să zicem că *cineva* din aceleași "Milițiii Creștine, acționînd sub ordinele Israelului pentru stăpînii lor de la CIA" îi vor face rău copilului ei, foarte rău, înainte ca ea să ajungă acasă, apoi vor dispărea. N-ar face din ea un dușman neîndurător al dușmanilor noștri?

Hashemi își aprinse o țigară ca să-și ascundă dezgustul.

- Sunt de acord că nu ne mai e utilă, spuse și văzu o umbră de iritare.

- Ce valoare are copilul ei, și ce viitor? spuse Suliman disprețuitor. Cu o astfel de mamă și trăind cu rude creștine, o să rămînă creștin și-o să ajungă în Iad.

- Israelul este aliatul nostru. Nu te băga în afacerile Orientului Mijlociu sau ei or să te mănînce. E interzis.

- Dacă spuneți că e interzis, e interzis, stăpîne!

Suliman se plecă adînc și încuviință.

- Pe capul copiilor mei.

- Bun, te-ai descurcat foarte bine astăzi, mulțumesc!

Se duse la seif și luă un pachet de dolari uzați din raftul de acolo. Văzu chipul lui Suliman luminîndu-se.

- Aici e un premiu pentru tine și oamenii tăi.

- Mulțumesc, mulțumesc, Excelență! Allah să vă apere! Bărbatul acela, Armstrong, poate fi socotit mort.

Foarte recunoscător, Suliman se înclină din nou și plecă.

Rămas singur, Hashemi descuie un sertar și-și turnă un whisky.

O mie de dolari este o avere pentru Suliman și cei trei oameni ai săi, dar e o investiție înțeleaptă, se gîndi mulțumit. O, da, mă bucur c-am hotărît în privința lui

Robert. Robert ştie prea multe, suspectează prea multe. N-a fost el cel care a dat numele echipelor mele?

- Echipele Grupului Patru trebuie folosite pentru lucruri bune, nu rele, Hashemi! spusese cu acea binecunoscută voce a lui. Te previn doar, puterea lor ar putea să fie năvalnică, dar s-ar putea întoarce împotriva ta. Aminteşte-ţi de Bătrînul de pe Munte. Ei?

Hashemi rîsese ca să-şi ascundă surpriza că Armstrong îi citise cel mai ascuns gînd al său.

- Ce are al-Sabbah şi asasinii lui cu mine? Noi trăim în secolul douăzeci, iar eu nu sunt un fanatic religios. Ba, şi mai important, Robert, nu am un castel Alamut!

- Există încă haşişul - ba chiar mai bine.

- N-am nevoie de drogaţi sau de asasini, doar de oameni în care mă pot încrede.

- "Asasin" e un cuvînt derivat din "hashashin", cel ce ia haşiş. Legendele spun că în secolul al unsprezecelea, la Alamut - fortăreaţa de nepătruns a lui Hassan ibn al-Sabbah, din munţii de lîngă Qazvin - acesta avea grădini secrete alcătuite exact după Grădinile Paradisului descrise în Coran, unde vinul şi mierea curgeau din fîntîni şi găseai fecioare minunate şi supuse. Aici erau aduşi în taină cei mai devotaţi oameni ai săi, drogaţi cu haşiş şi li se dădea să guste din fericirea promisă, eternă şi erotică ce-i aştepta după moarte în Paradis. Apoi, într-o zi, două sau trei, Binecuvîntatul îi aducea înapoi pe Pămînt, garantîndu-le o întoarcere grabnică în schimbul absolutei supuneri. Din Alamut, bandele fanatice ale zeloşilor săi. Asasinii, terorizau Persia, ajungînd curînd în cea mai mare parte a Orientului Mijlociu. Aceasta a continuat aproape două secole, pînă în 1256. Atunci, un nepot al lui Genghis-Han, Ulugu Han, a coborît în Persia şi şi-a pornit hoardele împotriva Alamutului, dărîmîndu-l piatră cu piatră de pe vîrfurile munţilor şi transformînd Ghilda Asasinilor în pulbere.

Buzele lui Hashemi erau o linie subţire.

Ah, Robert, cum ai reuşit oare să străpungi vălul şi să înţelegi planul meu secret de a moderniza ideea lui al-Sabbah?

E atît de uşor s-o faci acum, cînd Şahul s-a dus şi pămîntul este în clocot, atît de uşor cu drogurile psihedelice, halucinogene şi mulţimea fără număr de inşi nu-prea isteţi, deja pătrunşi de dorinţa martiriului, care trebuie doar să fie puşi pe direcţia potrivită ca să înlăture pe oricine doresc eu - ca Janan şi Talbot. Ca tine. Dar cu ce stîrvuri trebuie să mă adun pentru gloria nepieritoare a domeniului meu! Cum pot oamenii să fie atît de cruzi? Cum pot să se bucure pe faţă de asemenea cruzime nechibzuită şi fără rost, cum ar fi tăierea organelor genitale ale omului ăla? Sau să iei în considerare rănirea unui copil? Este oare doar pentru că sunt din Orientul Mijlociu, au trăit în Orientul Mijlociu şi nu aparţin nici unui alt loc? Ce groaznic că n-au putut să înveţe de la noi, că n-au putut beneficia de civilizaţia noastră străveche! Imperiul lui Cirus şi Darius trebuie să se întemeieze din nou. Pe Allah, în privinţa asta Şahul avea dreptate. Asasinii mei vor deschide drumul. Chiar pînă la Ierusalim dacă e nevoie.

Sorbi din whisky foarte mulţumit de înfăptuirile acelei zile. Băutura avea un gust excelent. Îi plăcea fără gheaţă.

JOI
1 martie 1979

CAPITOLUL 55

Într-un sat lîngă granița de nord; ora 5,30 dimineața. În lumina de dinaintea zorilor, Erikki își trase cizmele. Acum avea jacheta de zbor pe el, pielea veche, bine îngrijită și moale foșnind, pumnalul în teacă și aceasta în mînecă. Deschise încetișor ușa colibei. Satul dormea sub plapuma de zăpadă. Nu se vedea nici o santinelă. În șopronul sub care se odihnea elicopterul domnea liniștea, dar știa că aparatul era totuși prea bine păzit ca să încerce.

Încercase în mai multe momente în cursul zilei și al nopților. De fiecare dată, santinelele din cabină și carlingă îi zîmbiseră, atente și politicoase.

N-avea cum să-i doboare pe toți trei și să decoleze. Singura șansă era pe jos și plănuia asta de cînd avusese confruntarea cu șeicul Baiazid, alaltăieri. Simțurile lui pipăiră întunericul. Stelele erau ascunse de nori subțiri.

Acum.

Cu pași siguri, se strecură pe ușă și de-a lungul șirului de colibe, îndreptîndu-se către copaci, și se trezi înfășurat în plasa care păru să apară din senin și se zbătu din răsputeri. Patru nomazi țineau de fiecare capăt al plasei, folosită pentru capturarea și domesticirea caprelor sălbatice. O răsuciră cu îndemînare din ce în ce mai strîns în jurul lui și el urla furios și puterea lui uriașă rupse cîteva dintre funii. În curînd se zvîrcolea neajutorat în zăpadă.

Pentru un moment rămase întins acolo, gîfîind, apoi încercă din nou să-și rupă legăturile, senzația de neputință făcîndu-l să urle. Dar cu cît se rotea mai mult, cu atît funiile păreau să se strîngă mai tare. În cele din urmă încetă să se zbată și rămase întins pe spate, încercînd să-și tragă sufletul, privind în jur. Era înconjurat. Tot satul era treaz, îmbrăcat și înarmat. Evident, îl așteptau. Niciodată nu văzuse și nu simțise atît de multă

ură. Trebuiră cinci oameni să-l ridice şi să-l ducă - jumătate pe sus, jumătate tîrîndu-l - pînă la coliba adunării satului şi să-l arunce brutal pe podeaua de pămînt, dinaintea şeicului Baiazid, care stătea cu picioarele încrucişate pe blănuri de animale, la locul său de onoare, lîngă foc. Coliba era mare, înnegrită de fum şi plină cu oamenii tribului.

- Aşa, deci, spuse şeicul. Deci îndrăzneşti să nu mi te supui?!

Erikki zăcea nemişcat, adunîndu-şi puterile. Ce era de spus?

- Azi-noapte, unul din oamenii mei a venit de la palatul Hanului.

Baiazid tremura de furie.

- Ieri după-amiază, la ordinele Hanului, gîtul mesagerului meu a fost tăiat, împotriva tuturor legilor cavalereşti. Ce zici de asta? Cu gîtul tăiat ca un cîine, ca un cîine!

- Eu... eu nu pot să cred că Hanul ar face asta, spuse Erikki neajutorat. Nu pot să cred!

- Pe toate numele lui Allah, i-au tăiat gîtul! E mort şi noi suntem dezonoraţi. Cu toţii! Eu! Făcuţi de ruşine din pricina ta!

- Hanul este un diavol, îmi pare rău, dar eu nu...

- Am tratat cu Hanul onorabil. Şi pe tine te-am tratat onorabil. Ai fost pradă de război de la duşmanii Hanului şi ai noştri. Tu eşti căsătorit cu fiica lui şi el e bogat, cu mai multe pungi de aur decît are o capră fire de păr. Ce înseamnă zece milioane de riali pentru el? O căcărează de capră. Mai rău! El ne-a dezonorat. Moartea lui Allah pluteşte asupra lui!

Un murmur trecu printre cei care priveau şi aşteptau, neînţelegînd engleza, dar înţelegînd ghimpii ascuţiţi ai mîniei. Din nou se auzi şuieratul veninos.

- *Insha'Allah*! Acum o să-ţi dăm drumul, aşa cum ai dorit, pe jos, şi după asta o să te vînăm. N-o să te ucidem cu gloanţe şi nici tu n-ai să vezi apusul deasupra capului iar capul tău va fi un dar pentru Han.

Şeicul reluă pedeapsa hotărîtă pe limba lui şi făcu un semn din mînă. Oamenii înaintară.

- Aşteptaţi, aşteptaţi! strigă Erikki, căruia teama îi dăduse idei.

- Vrei să cerşeşti îndurare? spuse Baiazid dispreţuitor. Credeam că eşti bărbat, de asta n-am poruncit să ţi se taie capul în somn.

- Nu îndurare, răzbunare!

Apoi Erikki mugi:

- Răzbunare!

Urmă o tăcere uluită.

- Pentru voi şi pentru mine! Nu meritaţi să răzbunaţi o astfel de dezonoare?

Bărbatul mai tînăr şovăi.

- Încerci să ne păcăleşti?

- Pot să v-ajut să vă recîştigaţi cinstea. Eu singur. Haideţi să jefuim palatul Hanului şi astfel amîndoi o să ne răzbunăm pe el!

Erikki se rugă la zeii săi străvechi să-i facă gura aurită.

- Eşti nebun?

- Hanul este duşmanul meu mai mult decît al vostru. Care ar fi altul motivul pentru care ne-a făcut de rîs pe amîndoi, dacă nu să vă înfurie pe voi împotriva mea? Cunosc palatul. Pot să te duc pe tine şi cincisprezece oameni înarmaţi în curtea interioară într-o fracţiune de secundă şi...

- Nebunie! pufni ironic şeicul. Să ne aruncăm cu capul înainte, ca nişte nebuni intoxicaţi cu haşiş? Hanul are prea multe santinele!

- Cincizeci şi trei angajate în interiorul zidurilor. Nu mai mult de patru sau cinci de serviciu în oricare parte a zilei. Sunt războinicii tăi atît de slabi că nu se pot lupta cu cincizeci şi trei? Vom avea surpriza de partea noastră. Un atac de comando neaşteptat, din cer, un asalt nemilos ca să-ţi recîştigi onoarea. Aş putea să vă duc şi să vă iau de acolo, la fel, în cîteva minute. Abdullah Han este bolnav, foarte bolnav, străjile n-or să fie pregătite şi nici

cei din casă. Cunoşc drumul înăuntru, unde doarme, totul.

Erikki îşi auzi vocea înfierbîntîndu-se, ştiind că planul putea fi dus la îndeplinire. Saltul brusc peste ziduri şi aterizarea neaşteptată, ţişnind din elicopter, conducînd asaltul, luînd-o în frunteа lor pe trepte, intrînd în clădire, în susul scărilor, pe palier, de-a lungul coridorului, tăbărînd pe Ahmed şi pe oricine i-ar fi stat în cale în încăperea Hanului, apoi dîndu-se la o parte pentru ca Baiazid şi oamenii săi să facă ce vor, ajungînd cumva în aripa de nord la Azadeh şi, dacă nu era acolo sau era rănită, atunci să ucidă, să ucidă Hanul, străjile, pe oamenii aştia, pe toată lumea. Ideea puse stăpînire pe el.

– N-ar rămîne numele vostru o mie de ani, din pricina îndrăznelii voastre? Şeicul Baiazid, cel care a îndrăznit să-l umilească, să-l înfrunte pe Han, Hanul Gorgonilor, în chiar bîrlogul său, pentru o problemă de onoare? Nu vor cînta bărzii cîntece despre tine, la nesfîrşit, la focurile de tabără ale tuturor kurzilor? Nu asta ar fi făcut Saladin-kurdul?

În lumina flăcărilor le vedea ochii strălucindu-le altfel acum. Îl văzu pe Baiazid ezitînd, tăcerea adîncindu-se, îl auzi vorbind în şoaptă oamenilor săi, apoi un bărbat rise şi strigă tare ceva, la care ceilalţi se alăturară şi apoi, într-un singur glas, urmă un tunet de aprobare.

Mîini binevoitoare îi tăiară legăturile. Bărbaţii se luptară înfrigurîţi pentru privilegiul de a lua parte la raid. Degetele lui Erikki tremurau cînd apăsară butonul de start.

Primul dintre motoare bubui, trezindu-se la viaţă.

În palatul Hanului; ora 6,35 dimineaţa. Hakim se trezi din somn brusc. Straja sa de lîngă uşă îl privea uimită.

– Ce se întîmplă, Înălţimea voastră?

– Nimic, nimic, Istar. Am, am visat doar.

Acum era treaz de-a binelea. Hakim se culcă pe spate şi se întinse după pofta inimii, pregătit pentru noua zi.

- Adu-mi cafeaua! După baie, dejunul aici. Şi roag-o pe sora mea să vină.

- Da, Înălţimea voastră, îndată!

Straja îl părăsi. Îşi întinse din nou trupul vînjos, încordat. Zorii erau întunecaţi. Camera era decorată bogat, largă, plină de curenţi reci de aer şi răcoroasă, dar era dormitorul Hanului. În uriaşul cămin ardea un foc strălucitor, întreţinut de strajă în timpul nopţii, nimeni altcineva nefiind îngăduit înăuntru, straja aleasă de el personal, din cei cincizeci şi trei din palat, pînă avea să hotărască viitorul lor. Unde să-i găseşti pe cei în care să ai încredere, se întrebă, apoi ieşi din pat, înfăşurîndu-se mai strîns în cămaşa de noapte călduroasă din brocart, una din cele cincizeci pe care le găsise în garderobă.

Se întoarse cu faţa către Mecca şi către Coranul deschis din nişa decorată cu plăcuţe de ceramică. Îngenunche şi spuse prima rugăciune a zilei. Cînd isprăvi, rămase acolo cu ochii pe străvechiul Coran, imens, acoperit cu pietre scumpe, caligrafiat de mînă şi nepreţuit. Coranul Hanilor Gorgoni, Coranul său.

Sunt atît de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, se gîndi. Atît de multe încă de învăţat, atît de multe încă de făcut. Dar am făcut deja un început minunat.

Nu mult după miezul nopţii, ieri, în faţa tuturor membrilor familiei adunaţi în casă, luase inelul de aur cu smarald şlefuit, simbolul străvechiului Hanat, din degetul arătător al mîinii drepte a tatălui său şi îl pusese pe al său. Fusese nevoit să forţeze inelul să treacă peste o cută de grăsime şi să se străduie să nu simtă mirosul morţii care plutea în încăpere. Înfierbîntarea sa învinsese repulsia şi acum era într-adevăr Hanul. Apoi toţi membrii prezenţi ai familiei îngenuncheaseră şi îi sărutaseră mîna cu inelul, jurîndu-i supunere, Azadeh, mîndră, cea dintîi, apoi Aişha, tremurînd înspăimîntată, apoi şi ceilalţi, Najoud şi Mahmud ostentativ umili, binecuvîntîndu-l pe Allah în sinea lor pentru amînarea pedepsei. Apoi jos, în Sala Mare, cu Azadeh stînd lîngă el, Ahmed şi gărzile juraseră de asemenea supunere şi credinţă, restul familiei

răspîndite urmînd să sosească mai tîrziu, împreună cu alţi conducători tribali, servitori şi membri ai casei şi personal de serviciu.

Dăduse deîndată ordine pentru funeralii şi apoi îngăduise ochilor săi s-o vadă pe Najoud.

- Deci, Înălţimea voastră, spusese Najoud mieros, din toate inimile noastre, în faţa lui Allah, vă felicităm şi jurăm să vă servim cu toată puterea noastră.

- Mulţumesc, Najoud. Mulţumesc. Ahmed, care a fost sentinţa pe care Hanul a hotărît-o în legătură cu sora mea şi familia ei înainte de a muri?

Brusc, marea încăpere fu cuprinsă de tensiune.

- Alungarea fără bani către pustiul de la nord de Meshed, Înălţimea voastră, sub pază, imediat.

- Regret, Najoud. Tu şi toată familia ta o să plecaţi în zori, aşa cum s-a hotărît.

Îşi amintise cum ea şi Mahmud se făcuseră cenuşii la faţă şi se clătinaseră.

- Dar, Înălţimea voastră, acum sunteţi Han, cuvîntul vostru este lege. Nu m-aştept... Sunteţi Han acum!

- Dar Hanul, tatăl nostru, a dat ordinul cînd el era legea, Najoud. Nu e corect să trecem peste cuvîntul lui.

- Dar voi sunteţi legea acum, spusese Najoud cu un zîmbet bolnav. Voi faceţi ce e drept!

- Cu ajutorul lui Allah, am să încerc. Cu siguranţă, Najoud! Nu pot să nesocotesc hotărîrea luată de tatăl meu pe patul de moarte.

- Dar, Înălţimea voastră...

Najoud se apropiase.

-...Vă rog, putem... putem discuta asta între patru ochi?

- Mai bine aici, în faţa întregii familii, Najoud. Ce vrei să spui?

Ea şovăise şi venise şi mai aproape şi-l simţise pe Ahmed încordîndu-se, îi văzuse mînă pregătită pe pumnal şi părul de pe ceafă zbîrlit.

- Doar pentru că Ahmed spune că Hanul a dat un astfel de ordin nu înseamnă că... Nu-i aşa? încercase

Najoud să şoptească, dar cuvintele ei stîrniseră ecouri între pereţi.

Răsuflarea şuierase pe buzele lui Ahmed:

- Allah să mă ardă în veci dac-am minţit!

- Ştiu că n-ai făcut-o, Ahmed, spusese trist Hakim. N-am fost şi eu acolo cînd a hotărît Hanul? Am fost acolo, Najoud. Ca şi Înălţimea sa, sora mea. Regret că...

- Dar poţi să fii îndurător, ţipase Najoud. Te implor, te implor, fii îndurător!

- O, dar sunt, Najoud. Eu te iert, dar pedeapsa a fost pentru c-ai minţit în numele lui Allah, spusese el grav. Pedeapsa n-a fost pentru c-ai spus minciuni despre mine şi sora mea, provocîndu-ne ani de suferinţă şi făcîndu-ne să pierdem dragostea tatălui nostru. Desigur că noi te iertăm pentru asta, nu-i aşa, Azadeh?

- Da, da, desigur, asta este iertat.

- Asta este iertat faţă de toată lumea, dar minciuna în numele lui Allah... Hanul a luat o hotărîre. Eu nu pot să merg împotriva ei.

Mahmud izbucnise, acoperindu-i cuvintele:

- Nu ştiu nimic despre asta, Înălţimea voastră, nimic. Jur în faţa lui Allah! Am crezut în minciunile ei. O să divorţez de ea oficial pentru că te-a trădat! N-am ştiut niciodată nimic despre minciunile ei!

În Sala Mare, toată lumea îi privea tîrîndu-se, unii urîndu-i, alţii dispreţuindu-i pentru că nu reuşiseră atunci cînd aveau puterea.

- În zori, Mahmud. Eşti alungat, tu şi familia ta, spusese el nespus de trist. Fără un ban, sub pază, *cîtă vreme voi dori eu*. Cît despre divorţ, acesta este interzis în casa mea. Dacă doreşti s-o faci la nord de Meshed, *Insha'-Allah*. Eşti totuşi alungat acolo cît îmi va face mie plăcere.

O, ai fost perfect, Hakim, îşi spuse pe deplin mulţumit, pentru că desigur toată lumea ştia că a fost prima ta încercare. Ai fost perfect. Nici măcar o dată nu ai lăsat să se vadă cît de mult te desfătai şi nu ţi-ai dezvăluit adevăratul scop, nici măcar o dată nu ţi-ai ridicat glasul, păstrîndu-l calm şi blînd şi grav, de parcă ai fi fost într-adevăr întristat de sentinţa tatălui tău, dar pe

bună dreptate nu era cu putință să treci peste ea. Și nevinovata, dulcea promisiune "cită vreme voi dori eu"! Voi dori să fiți cu toții alungați definitiv și dacă aud doar de o singură, neînsemnată amenințare a vreunui complot, am să vă sting pe toți la fel de ușor ca pe un muc de luminare. Pe Allah și pe Profetul Său, fie-i numele lăudat, am să fac ca spiritul tatălui meu să fie mîndru de acest Han al tuturor Gorgonilor, răsuci-s-ar în Iad pentru că a crezut asemenea minciuni sfruntate ale unei cotoroanțe răutăcioase!

Sunt atît de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Allah, își zise, fermecat de flăcările ce străluceau în nestematele Coranului. Toți anii ăștia cît ai fost alungat te-au învățat să-ți tăinuiești dezamăgirea și trădarea. Acum ai de întărit puterea ta, Azerbaidjanul de apărat, o lume de cucerit, neveste de găsit, fii de zămislit și o nouă dinastie de ridicat. Fie ca Najoud și puii ei de căței să putrezească.

În zori plecase cu Ahmed să privească "întristat" plecarea lor. Sentimental, insistase ca nimeni din restul familiei să nu mai fie prezent. "De ce să mărim durerea, a lor și a mea?" Îl urmărise pe Ahmed răvășind împreună cu străjile - la instrucțiunile sale precise - muntele de bagaje, îndepărtînd orice putea avea vreo valoare, pînă cînd nu mai rămăsese decît o valiză pentru fiecare dintre ei și cei trei copii ai lor care priveau împietriți de spaimă.

- Bijuteriile tale, femeie! spusese Ahmed.

- Ai luat totul... totul... Te rog... Hakim, Înălțimea voastră, vă rog! suspinase Najoud.

Săculețul ei special cu bijuterii, ascuns într-un buzunar al valizei ei, fusese deja adăugat grămezii de valori. Brusc, Ahmed se întinsese și-i smulsese pandantivul de la git și-i sfîșiase gulerul rochiei. O duzină de coliere îl îngreunau - diamante, rubine, smaralde și safire.

- De unde ai astea? întrebase Hakim uimit.

- Sunt... sunt ale mele. Sunt... mama, ale mamei mele... și ale mele... Le-am cumpărat în decursul anilor.

Najoud se întrerupsese cînd Ahmed dăduse la iveală pumnalul.

- Bine, bine.

Grăbită, își trăsese tremurînd lanțurile peste cap, își desfăcuse restul colierelor și i le dăduse.

- Acum ai totul.

- Cerceii!

- Dar... Înălțimea voastră, lăsați-mi ceva!

Țipase cînd Ahmed, nerăbdător, îi apucase un deget ca să-l taie cu inelul încă pe el; se trăsese înapoi, își smulsese inelele de pe degete și brățările ascunse sus, în mîneci, urlînd de durere și amărăciune, și le aruncase pe podea.

- Acum ai totul!

- Acum ridică-le și dă-i-le Înălțimii sale, în genunchi! șuierase Ahmed și, fiindcă ea nu se supusese îndată, o înșfăcase de păr și o aruncase cu fața la podea și ea se tîra supusă.

Ah, asta a fost într-adevăr o desfătare, se gîndi Hakim, amintindu-și fiecare secundă a umilirii lor. După ce o să moară, Allah o să-i ardă în flăcările Iadului.

Mai făcu o temenea, îl puse pe Allah deoparte pînă la următoarea rugă de amiază și sări în picioare, plin de energie. O slujnică era deja acolo, în genunchi, turnînd cafeaua și îi ghici teama din ochi și fu foarte mulțumit.

În momentul în care devenise Han știuse că era vital să acționeze repede și să preia frîiele puterii. Cu o zi în urmă, dimineața, inspectase palatul. Bucătăria nu i se păruse destul de curată, așa că pusese să fie bătut pînă la leșin bucătarul șef și azvîrlit dincolo de ziduri, apoi îl înaintase pe ajutorul său în locul lui, cu avertismente crîncene. Patru străji fuseseră alungate pentru că dormiseră prea mult, două slujnice biciuite pentru că arătau neîngrijit.

- Dar, Hakim, dragul meu, spusese Azadeh cînd rămăseseră singuri, sînt sigură că nu era nevoie să fie biciuiți.

- Peste o zi sau două n-o să mai fie. Între timp, palatul se va schimba în felul în care vreau eu.

- Desigur că știi mai bine, dragul meu. Cum rămîne cu răscumpărarea?

- A, da, îndată!

Şi trimisese după Ahmed.

- Regret, Înălţimea voastră! Hanul, tatăl vostru, a poruncit să i se taie gîtul mesagerului ieri după-amiază.

Şi el şi Azadeh rămăseseră uluiţi.

- Dar asta e groaznic! Ce se mai poate face acum? ţipase ea.

Ahmed spusese:

- Am să încerc să iau legătura cu nomazii. Poate pentru că acum Hanul, tatăl vostru, este mort, o să... o să discute din nou cu domniile voastre. Am să încerc.

Stînd acolo, în locul Hanului, Hakim observase încrederea, siguranţa nevinovată a lui Ahmed şi sesizase capcana în care se afla. Îl năpădise frica, urcînd din măruntaie. Degetele se jucau cu inelul cu smarald de pe deget.

- Azadeh, vino peste o jumătate de oră, te rog.

- Desigur, spusese ea ascultătoare.

Cînd rămăsese singur cu Ahmed, îl întrebase:

- Ce arme ai?

- Un cuţit şi un revolver, Înălţimea voastră.

- Dă-mi-le!

Îşi amintì cum îi bătuse inima şi că simţise o uscăciune neobişnuită în gură, dar trebuise să facă asta - şi singur. Ahmed şovăise, apoi se supusese, evident displăcîndu-i să fie dezarmat. Dar Hakim se prefăcuse că nu bagă de seamă, se mulţumise să cerceteze percutorul pistolului şi să-l armeze gînditor.

- Acum ascultă atent, sfetnicule! N-o să *încerci* să iei legătura cu nomazii; ai s-o faci foarte repede şi ai să aranjezi întoarcerea soţului surorii mele, teafăr. Pe capul tău, pe Allah şi pe Profetul lui Allah!

- Eu... desigur, Înălţimea voastră!

Ahmed încercase să nu-şi lase mînia să se vadă pe chip. Leneş, Hakim îndreptase arma către capul lui.

- Am jurat pe Allah să te cinstesc ca prim sfetnic şi-am s-o fac - cîtă vreme trăieşti. Zîmbise strîmb. Chiar dacă se-ntîmplă să fii rănit, să rămîi fără o mînă sau un

picior, ba chiar să-ți pierzi bărbăția, sau să fii orbit de dușmanii tăi. Ai dușmani, Ahmed Dursak Turcomanul?

Ahmed rîsese ușurat, mulțumit de bărbatul care devenise Han și nu cățelandrul pe care și-l închipuise. E mult mai ușor să te descurci cu un bărbat, își zise, recăpătîndu-și încrederea.

- Mulți, Înălțimea voastră, mulți. Nu este obiceiul să măsori un bărbat după importanța dușmanilor săi? *Insha'Allah.* Nu știam că știți să umblați cu armele.

- Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, Ahmed, spusese cu satisfacție întunecată, simțind că cîștigase o victorie importantă.

Îi înapoiase pumnalul, dar nu și pistolul.

- Timp de un an și-o zi să nu apari în prezența mea înarmat.

- Atunci... cum pot să vă apăr, Înălțimea voastră?

- Cu înțelepciune.

Lăsase să se vadă o mică măsură din violența pe care-o ținuse ascunsă în el de ani de zile.

- Va trebui să faci dovada măsurii tale. Mie, numai mie. Ce i-a plăcut tatălui meu, nu e obligatoriu să-mi placă și mie. Aceasta este o eră nouă, cu alte posibilități și alte pericole. Amintește-ți, pe Allah, că sîngele tatălui meu curge prin vinele mele.

Restul zilei, pînă tîrziu seara, primise bărbați importanți din Tabriz și Azerbaidjan și le pusese întrebări despre ei, despre insurecție și despre cei de stînga, despre *mujhadini* și *fedaini* și alte facțiuni. Sosiseră negustori din bazar, *mullahi* și doi *ayatolahi*, comandanți ai armatei locale și vărul său, șeful poliției, iar el confirmase numirea acestuia.

Toți aduseseră peșcheșurile potrivite. Și așa se cuvenea, se gîndi foarte satisfăcut, amintindu-și disprețul lor din trecut, cunoscut de toată lumea, cînd fusese lipsit complet de noroc și alungat la Khvoy.

Disprețul lor o să fie foarte costisitor, pentru fiecare, pînă la ultimul.

- Baia voastră este pregătită, Înălțimea voastră, iar Ahmed așteaptă afară!

- Adu-l aici, Ishtar. Tu rămii!

Uşa se deschise.

Ahmed era obosit şi cu hainele în neorînduială.

- *Salaam*, Înălţimea voastră!

- Cum e cu răscumpărarea?

- Tîrziu, noaptea trecută i-am găsit pe nomazi. Erau doi. Le-am explicat că Abdullah Han e mort şi că noul Han mi-a poruncit să le dau imediat jumătate din răscumpărarea cerută, ca o dovadă de cinste, promiţîndu-le restul cînd pilotul va fi teafăr înapoi. I-am trimis spre nord într-una dintre maşinile noastre, cu un şofer de încredere, şi o altă maşină care să-i urmeze în taină.

- Ştii cine sunt? Unde e satul lor?

- Mi-au spus că sunt kurzi. Unul se numeşte Ishmud, iar celălalt Alilah, şeful lor al-Drah, iar satul lor este Copacul Frînt, în munţi, la nord de Khvoy. Sunt sigur că toate-s minciuni, Înălţimea voastră, şi ei nu sunt kurzi, deşi pretindeau că sunt. Aş spune că sunt doar nomazi, mai mult bandiţi.

- Bun. De unde ai luat banii să-i plăteşti?

- Hanul, tatăl vostru, mi-a dat în păstrare douăzeci de milioane de riali, pentru situaţii de urgenţă.

- Adu restul la mine, înainte de asfinţit.

- Da, Înălţimea voastră!

- Eşti înarmat?

Ahmed era uluit.

- Numai cu pumnalul, Înălţimea voastră.

- Dă-mi-l! spuse, ascunzîndu-şi plăcerea că Ahmed căzuse în capcana pe care i-o pregătise.

Primi pumnalul cu mînerul înainte.

- Nu ţi-am spus să nu vii în prezenţa mea înarmat timp de un an şi-o zi?

- Dar... dacă mi-aţi dat pumnalul înapoi, am crezut... am crezut că pumnalul...

Ahmed se opri, văzîndu-l pe Hakim ridicîndu-se în picioare în faţa lui, cu pumnalul ţinut corect, ochii întunecaţi şi duri, după tiparul tatălui său. În spatele lui, straja Ishtar privea cu gura căscată. Firele de păr de pe ceafa lui Ahmed se zbîrliră.

- Vă rog să mă iertați, Înălțimea voastră! Am crezut că am îngăduința voastră, spuse, înspăimîntat cu adevărat.

Pentru un moment, Hakim Han se mulțumi să-l privească neclintit, cu pumnalul pregătit în mînă. Apoi izbi în sus. Mînuit cu multă îndemînare, numai vîrful pumnalului trecu prin haina lui Ahmed, atingînd pielea, dar numai atît cît să o zgîrie, apoi reveni în poziția perfectă pentru ultima lovitură. Dar Hakim nu o făcu, deși ar fi vrut să vadă sîngele revărsîndu-se, iar momentul era potrivit. Dar nu era totuși momentul cel mai bun. Încă mai avea nevoie de Ahmed.

- Îți dau înapoi... Îți dau înapoi trupul...

Alesese cuvîntul și tot ceea ce implica, cu mare atenție.

-...Intact! Numai de data asta!

- Da, Înălțimea voastră, vă mulțumesc, Înălțimea voastră! murmură Ahmed, uimit că era încă în viață, și se prăvăli în genunchi. Eu... n-o să se mai întîmple niciodată... Nu, n-o să se mai întîmple.

- Rămîi acolo! Așteaptă afară, Ishtar!

Hakim Han se așeză înapoi pe perne și se jucă cu pumnalul, așteptînd să scadă adrenalina, amintindu-și că răzbunarea e un fel de mîncare care e mai bun rece.

- Spune-mi tot ce știi despre sovietic, despre acest om numit Mzytryk, cu ce-l avea el la mînă pe tatăl meu și tatăl meu pe el.

Ahmed se supuse. Îi spuse ce zisese Hashemi Fazir în avion, ce-i spusese Hanul în taină, în decursul anilor, despre vila din Tbilisi pe care o vizitase și el, cum îl contacta Hanul pe Mzytryk, codurile lor, ce spusese și ce amenințări aruncase Hashemi Fazir, ce era în scrisoarea lui Mzytryk, ce auzise și la ce fusese martor cu cîteva zile în urmă.

Răsuflarea lui Hakim devenise șuierătoare.

- Tatăl meu trebuia să o ia pe sora mea și să o ducă... avea de gînd să o ducă la această vilă și să i-o dea lui Mzytryk?

- Da, Înălțimea voastră! Ba chiar mi-a ordonat s-o duc în nord dacă... dacă ar fi trebuit s-o las aici când pleca la spital la Teheran.

- Trimite după Mzytryk. Urgent, Ahmed. Acum, Imediat!

- Da, Înălțimea voastră, spuse Ahmed și tremură în fața agresivității reținute. Dar, în același timp, cel mai bine ar fi să-i reamintim de promisiunile pe care le-a făcut lui Abdullah Han și că vă așteptați să le împlinească.

- Bine, foarte bine. Mi-ai spus totul?

- Tot ce pot să-mi amintesc acum, îi răspunse sincer Ahmed. Ar putea să mai fie și alte lucruri. Cu vremea am să vă spun tot felul de taine, Han al tuturor Gorgonilor. Și jur din nou în fața lui Allah să vă servesc cu credință.

Am să-ți spun totul, își zise înfierbîntat, totul în afară de felul în care a murit Hanul și că acum, mai mult ca niciodată, o vreau pe Azadeh de nevastă. Am să găsesc o cale să te fac să accepți. Ea ar fi singura mea apărare adevărată împotriva ta, odraslă a Satanei!

Aproape de periferia Tabrizului; ora 7,20 dimineața. Elicopterul lui Erikki trecu peste colina împădurită, îndreptîndu-se către oraș cu maximum de viteză. Tot drumul, Erikki se menținuse la nivelul vîrfurilor copacilor, evitînd drumurile și aerodroamele, orașele și satele, gîndurile sale fixate ca un magnet asupra lui Azadeh și asupra răzbunării împotriva lui Abdullah Han, uitînd orice altceva. Apărut pe neașteptate în fața lor, orașul se repezea spre ei. La fel de brusc, o uriașă neliniște îl împresură.

- Unde-i palatul, pilotule? strigă vesel șeicul Baiazid. Unde e?

- Dincolo de muchie, *aga*, spuse în laringofon, o parte din el vrînd să adauge: Ar fi bine să ne mai gîndim puțin, să hotărîm dacă atacul e un lucru înțelept, cealaltă parte strigînd: Asta-i singura șansă pe care o ai, Erikki, nu poți să schimbi planul.

Dar cum dracu' ai să scapi cu Azadeh din palat și de adunătura asta de maniaci?

- Spune oamenilor tăi să-şi lege centurile de siguranţă şi să aştepte pînă cînd patinele ating solul, să nu-şi ridice piedicile de la armă pînă cînd nu ajung pe pămînt şi să se împrăştie imediat după asta, spune ca doi dintre ei să păzească elicopterul şi să-l apere cu viaţile lor. O să număr invers de la zece, pînă la aterizare, şi o să conduc atacul.

- Unde-i palatul? Nu-l văd.

- Dincolo de creastă. La un minut de aici. Spune-le!

Copacii păreau nişte fantasme şterse cînd el trecu aproape de ei, iar ochii lui nu se dezlipeau de pe despicătura din creasta muntelui, orizontul părînd că se răsuceşte.

- Vreau o armă, spuse îngreţoşat de ceea ce putea să anticipeze.

Baiazid îşi dezveli dinţii.

- Nici o armă pînă nu stăpînim palatul!

- Atunci n-o să mai am nevoie, spuse cu un blestem. Va trebui să...

- Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie! Unde-i palatul ăsta al Gorgonilor?

- Acolo.

Erikki arătă către creasta aflată exact deasupra lor.

- Zece... nouă... opt...

Hotărîse să se apropie dinspre est, acoperit în parte de păduri, cu oraşul mult înspre dreapta, protejat de despicătura stîncii. Cincizeci de metri de mers. Stomacul i se strînse. Stîncile se repeziră către ei. Mai mult îl simţi decît îl văzu pe Baiazid ţipînd şi ridicîndu-şi braţele să se apere de izbitura ce părea inevitabilă, apoi Erikki se strecură prin ravină şi se năpusti în jos, drept spre ziduri. Exact în ultimul moment tăie toată puterea motorului şi coborî elicopterul la cîţiva centimetri distanţă peste muchea zidului, trecînd la iuţeală prin procedura de urgenţă a opririi motoarelor; se aplecă uşor spre curtea interioară şi aşeză aparatul ca picat din cer, amortizînd căderea perfect şi aşezîndu-se pe lespezile de piatră, lăsîndu-l să alunece înainte cîţiva metri cu un scîrţiit prelung, apoi se opri.

Cu mîna dreaptă smulse siguranţele electrice, stînga deschise centura de siguranţă şi împinse portiera carlingii şi ajunse cu mult înaintea tuturor pe sol, alergînd către treptele intrării. În spatele lui venea Baiazid; uşile cabinei se deschiseră şi oamenii se revărsară afară, căzînd unul peste celălalt în exaltarea lor, palele elicei încă învîrtindu-se, dar motorul reducîndu-şi rotaţiile.

Cînd ajunse la uşa din faţă şi o dădu de perete, văzu servitorii şi o santinelă uluită alergînd în întîmpinarea lor, să vadă ce-i cu tot zgomotul şi agitaţia. Smulse pistolul mitralieră din mîinile omului de strajă şi îl izbi, lăsîndu-l fără simţiri. Servitorii se împrăştiară şi o rupseră la fugă, cîţiva recunoscîndu-l. Pentru moment, coridorul din faţa lui fu liber.

- Haide! strigă. Apoi cînd Baiazid şi cîţiva dintre ceilalţi i se alăturară, o rupse la fugă în lungul culoarului, în sus, pe scări, către palierul etajului întîi.

Un străjer scoase capul peste balustrada scării, coborî arma, dar nomazii îl împroşcară cu gloanţe. Erikki sări peste cadavru şi îşi continuă goana. O uşă se deschise în faţa lui. Altă santinelă ieşi cu arma scuipînd flăcări. Erikki simţi gloanţele trecînd prin pufoaică, dar el scăpă neatins. Baiazid îl izbi pe om de canatul uşii şi împreună trecură pe lîngă el către încăperile Hanului.

Odată ajuns acolo, Erikki lovi uşa cu piciorul. Îl întîmpină un foc susţinut de armă, dar nici el, nici şeicul nu fură nimeriţi, însă omul de lîngă el fu atins şi se răsuci, gata să cadă. Ceilalţi se împrăştiară căutînd adăpost, iar nomadul grav rănit înaintă către cel ce trăsese, încasînd alte şi alte gloanţe, dar trăgînd întruna - chiar şi după ce muri.

Vreme de o secundă sau două urmă o pauză, apoi, spre surpriza lui Erikki, Baiazid scoase cuiul unei grenade şi o aruncă pe uşă. Fumul năvăli în vălătuci mari în coridor. Baiazid sări îndată înăuntru, cu arma coborîtă, şi imediat în spatele lui Erikki.

Încăperea era distrusă, ferestrele sparte, draperiile sfîşiate, patul, alcătuit din covoare moi, răscolit şi trupul santinelei prăvălit lîngă un perete. În alcovul de la capătul

îndepărtat al uriașei încăperi, pe jumătate acoperit de dormitorul principal, se zărea o masă răsturnată, o servitoare ce gemea și două trupuri inerte, pe jumătate îngropate sub fața de masă și cioburile farfuriilor. Inima lui Erikki se opri cînd o recunoscu pe Azadeh. Cuprins de panică, se repezi către ea, îndepărtînd totul în cale și, în trecere, observă că cealaltă persoană era Hakim. O ridică în brațe. Părul ei se revărsă, atîrnînd liber. O purtă la lumină. El însuși nu îndrăzni să respire pînă cînd nu se asigură că era încă în viață - în nesimțire, numai Dumnezeu știe dacă și cît de rănită, dar în viață. Purta un halat de casă lung, din cașmir albastru, care-o ascundea cu totul, dar promitea orice. Nomazii care se revărsau în încăpere erau amețiți de frumusețea ei. Își scoase scurta de zbor și o înfășură, fără să-i bage în seamă.

- Azadeh, Azadeh!

- Cine-i ăsta, pilotule?

Erikki îl văzu pe Baiazid ca prin ceață, printre lucrurile răvășite, distruse.

- Acela-i Hakim, fratele soției mele. E mort?

- Nu.

Baiazid privi furios în jur. Nicăieri nu se vedea un loc unde s-ar fi putut ascunde Hanul. Oamenii săi se înghesuiau pe ușă și el îi înjură poruncind unora să ia poziții de apărare la ambele capete ale coridorului, iar altora să iasă afară, în larga curte interioară, și să o păzească și pe aceasta, apoi se repezi la Erikki și Azadeh și privi fața lipsită de sînge și sînii și picioarele care se conturau sub cașmir.

- Soția ta?

- Da.

- Nu e moartă. Bun.

- Dar numai Dumnezeu știe dacă e rănită. Trebuie să fac rost de-un doctor.

- Mai tîrziu. Mai întîi trebuie să...

- Acum! Ar putea să moară.

- Voia lui Allah, pilotule, spuse Baiazid, apoi strigă furios: Ai spus că știi tot! Unde e Hanul, în numele lui Allah, unde e?

- Acestea erau camerele lui, aga! Numai ale lui. N-am văzut pe nimeni altcineva aici. N-am mai auzit pe nimeni altcineva să fie pe-aici. Chiar şi soţia lui putea să vină aici numai chemată şi...

O rafală de armă automată de afară îl întreupse.

- Trebuie să fie aici dacă Azadeh şi Hakim sunt aici.

- Unde, unde s-ar putea ascunde?

Răscolit, Erikki privi în jur, aşezînd-o pe Azadeh cît de bine putu, apoi se repezi la fereastră. Avea gratii. Hanul n-ar fi putut să scape pe acolo. De aici, un colţ uşor de apărat al palatului, nu putea vedea curtea interioară sau elicopterul, dar avea cea mai bună privelişte a grădinilor şi livezilor şi către sud, dincolo de ziduri, spre oraş, un kilometru sau doi mai jos. Nici o altă stradă nu-i ameninţa încă.

Cînd se întoarse, prinse cu coada ochiului o mişcare în alcov, văzu pistolul mitralieră, îl împinse pe Baiazid la o parte din calea glonţului care l-ar fi ucis şi se aruncă asupra lui Hakim, care zăcea întins printre resturi. Mai înainte ca ceilalţi nomazi să poată reacţiona, îl imobiliză pe tînăr, îi luă pistolul din mînă şi strigă la el, încercînd să-l facă să înţeleagă:

- Eşti în siguranţă, Hakim! Sunt eu, Erikki, am venit să te salvăm pe tine şi pe Azadeh din mîinile Hanului! Am venit să te salvăm!

- Să mă salvaţi... Să mă salvaţi de la ce?

Hakim se holba aiurit la el, încă ameţit, încă nefiind în stare să se mişte, încă neînţelegînd, sîngele şiroindu-i dintr-o rană mică de la cap.

- Să mă salvaţi?

- Din mîinile Han...

Erikki văzu groaza năvălindu-i în priviri, se răsuci şi prinse patul pistolului mitralieră al lui Baiazid chiar la timp.

- Aşteaptă, aga, aşteaptă. Nu-i vina lui. E ameţit. Aşteaptă! Ochea... ochea în mine, nu în tine. O să ne ajute. Aşteaptă.

- Unde-i Abdullah Han?! strigă Baiazid, înconjurat de oamenii săi cu armele încărcate şi pregătite să ucidă. Grăbeşte-te şi spune-mi sau sunteţi amîndoi morţi!

Şi cum Hakim nu-i răspunse imediat, Erikki se răsti:

- Pentru Dumnezeu, Hakim, spune-i unde este sau suntem cu toţii morţi!

- Abdullah Han e mort... E mort. A murit noaptea trecută... Nu, noaptea dinaintea acesteia... A murit alaltăieri noapte, aproape de miezul nopţii, spuse slab Hakim şi cu toţii se holbară la el neîncrezători.

Îşi revenea încet în simţiri, dar tot nu putea înţelege de ce zăcea întins acolo, cu capul bubuind şi cu picioarele ca de plumb, Erikki ţinîndu-l de braţe, cînd Erikki fusese răpit de nomazi, în timp ce el dejuna cu Azadeh, apoi bubuiseră arme şi sărise să se adăpostească, străjile trăgeau, apoi explozia şi jumătate din răscumpărare deja plătită...

Dintr-o dată, mintea i se limpezi.

- În numele lui Allah, gîfîi.

Încercă să se ridice în picioare şi nu reuşi.

- Erikki, în numele lui Allah, de ce ai dat buzna aici... jumătate din răscumpărare a fost plătită. De ce?

Erikki se ridică înfuriat.

- Nu e nici o răscumpărare! Gîtul mesagerului a fost tăiat. Abdullah Han a pus să i se taie gîtul.

- Dar răscumpărarea... jumătate a fost plătită, Ahmed a făcut asta noaptea trecută.

- Plătită? Plătită cui?! se răsti Baiazid. Ce minciuni sunt astea?

- Nu sunt minciuni. Jumătate a fost plătită noaptea trecută, jumătate, plătită de noul Han, ca... ca o dovadă de încredere pentru... greşeala în privinţa mesagerului. În faţa lui Allah jur, jumătate e plătită!

- Minciuni, pufni Baiazid şi îndreptă arma către el. Unde-i Hanul?

- Nu sunt minciuni! Aş minţi în faţa lui Allah? Îţi spun în faţa lui Allah, în faţa lui Allah! Trimite după Ahmed. Trimite după omul Ahmed. El a plătit.

Unul dintre nomazi strigă ceva.

Hakim se albi la față și repetă în turcește:

- În numele lui Allah, jumătate din răscumpărare a fost deja plătită. Abdullah Han e mort... e mort și jumătate din răscumpărare a fost plătită.

Un murmur de uimire trecu prin încăpere.

- Trimiteți după Ahmed. O să vă spună adevărul! De ce vă bateți aici? N-avem nici un motiv să ne batem.

Erikki se repezi.

- Dacă Abdullah Han e mort și jumătate din răscumpărare a fost plătită, *aga*, cealaltă jumătate promisă, onoarea ta este spălată! *Aga*, te rog, fă cum spune Hakim. Trimite după Ahmed - o să vă spună cine a plătit și cum!

În încăpere, teama atinsese apogeul, Baiazid și oamenii săi detestînd spațiul închis, dorind să se afle în aer liber, în munți, departe de oamenii ăștia vicleni și de locul rău, simțindu-se trădați.

- Dar dacă Abdullah e mort, și jumătate e plătită... pilotule, du-te și adu-l pe omul ăsta, Ahmed, spuse Baiazid. Și nu uita, dacă mă înșeli, ai să-ți găsești nevasta fără nas.

Smulse revolverul din mîna lui Erikki.

- Du-te după el.

- Da... da, desigur.

- Erikki, mai întîi ajută-mă să mă ridic, spuse Hakim cu voce răgușită și slabă.

Ridicîndu-l cu ușurință, Erikki încerca neputincios să înțeleagă ceva din toate acestea, apoi își croi drum printre oamenii care se înghesuiau în apropiere și îl așeză pe pernele canapelei, lîngă Azadeh. Amîndoi îi observară chipul palid, dar și respirația regulată.

- Slavă lui Allah! murmură Hakim.

Apoi Erikki se trezi încă o dată într-un fel de coșmar, ieșind din încăpere neînarmat, spre capul scărilor, strigînd după Ahmed să nu tragă.

- Ahmed, Ahmed, trebuie să vorbesc cu tine! Sunt singur.

Ajunse jos și era încă singur și încă nu trăgea nimeni. Strigă din nou după Ahmed, dar cuvintele sale stîrniră

ecouri între pereți și el rătăci prin încăperi; nimeni prin preajmă, toată lumea dispărută și apoi se trezi cu o armă în față și alta în spate. Erau Ahmed și un străjer, amîndoi nervoși.

- Ahmed, repede, izbucni el, e adevărat că Abdullah e mort și că e un Han nou și că jumătate din răscumpărare e plătită?

Ahmed rămase cu gura căscată la el.

- Pentru Dumnezeu, e adevărat?

- Da, da, asta e adevărat, dar...

- Repede, trebuie să le spui.

Simți o imensă ușurare, căci îl crezuse doar pe jumătate pe Hakim.

- Repede, o să-l ucidă și pe el și pe Azadeh, haide!

- Atunci... atunci nu sunt morți?

- Nu, sigur că nu. Haide!

- Așteaptă! Ce... ce a spus *exact* Înălțimea sa?

- Ce dracu' diferență...

Arma se propti de obrazul lui Erikki.

- Ce a spus, EXACT?

Erikki își scotoci memoria și-i spuse cît de bine putu, apoi adăugă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, acum haide!

Pentru Ahmed, timpul se opri. Dacă mergea cu necredinciosul probabil avea să moară, Hakim Han avea să moară, sora lui avea să moară și necredinciosul, care era vinovat pentru toate aceste necazuri, avea probabil să scape cu diavolii de nomazi. Dar atunci, se gîndi, dacă aș putea să-i conving să-l lase pe Han și pe sora lui în viață, să-i conving să părăsească palatul, am să-mi dovedesc valoarea dincolo de orice închipuire, și Hanului și ei, și pot să-l ucid pe pilot mai tîrziu, sau pot să-l ucid acum și pot să fug ușor și să trăiesc, dar numai ca un fugar, disprețuit de toți, ca unul care și-a trădat Hanul. *Insha'-Allah.*

Obrazul lui se încreți într-un zîmbet.

- Cum vrea Allah.

Își scoase cuțitul și i-l dădu, împreună cu arma străjii care avea fața albă ca varul, și trecu pe lîngă Erikki.

- Aşteaptă, spuse Erikki, spune-i străjii să trimită după un doctor. Urgent! Hakim şi soţia mea ar putea să fie răniţi.

Ahmed îi spuse omului să o facă şi porni în lungul coridorului, apoi prin hol şi în sus pe scări. La palierul primului etaj, nomazii îl percheziţionară brutal, căutînd arme, apoi îl însoţiră în încăperea Hanului, înghesuindu-se după el, împingîndu-l în spaţiul uriaş şi gol. Pe Erikki îl ţinură la uşă cu un pumnal în gît şi cînd Ahmed văzu că Hanul său era într-adevăr în viaţă, stînd prostit pe perne lîngă Azadeh, care era încă în nesimţire, murmură "Lăudat fie Allah" şi zîmbi.

- Înălţimea voastră, spuse el liniştit, am trimis după un doctor.

Apoi îl descoperi pe Baiazid.

- Sunt Ahmed Dursak Turcomanul, spuse el mîndru, vorbind turceşte foarte ceremonios. În numele lui Allah, este adevărat că Abdullah Han e mort, că am plătit jumătate din răscumpărare - cinci milioane de riali - noaptea trecută, în numele noului Han, celor doi mesageri ai căpeteniei al-Drah din satul Copacul Frînt, ca un act de încredere, din pricina nedoritei dezonorări a mesagerului vostru, poruncite de Abdullah Han, acum mort. Numele lor erau Ishmud şi Alilah şi i-am pornit în grabă către nord, într-o maşină frumoasă.

Un murmur de uimire trecu prin încăpere. Nu putea fi nici o greşeală, căci toţi ştiau aceste nume false, folosite pentru a apăra satul şi tribul.

- Le-am spus în numele noului Han că a doua jumătate avea să fie plătită în momentul în care pilotul şi maşina lui zburătoare aveau să fie eliberaţi nevătămţi.

- Unde e acest nou Han, dacă există? pufni ironic Baiazid. Să vorbească el însuşi!

- Sunt Hanul tuturor Gorgonilor, spuse Hakim şi se aşternu brusc tăcerea. Hakim Han, fiul cel mai mare al lui Abdullah Han.

Toţi ochii se îndreptară de la el către Baiazid, care observă uimirea sinceră de pe chipul lui Erikki. Pufni nesigur.

- Doar pentru că o spui nu înseamnă că...

- Mă faci mincinos în propria mea casă?

- Am spus doar către acest bărbat, şi Baiazid arătă cu degetul către Ahmed, că doar pentru că el a zis că a plătit răscumpărarea nu înseamnă că a plătit-o şi că n-a pus cumva să-i atace prin surprindere şi să-i ucidă, ca şi pe celălalt mesager al meu. Pe Allah!

Ahmed spuse veninos:

- Ţi-am spus adevărul în faţa lui Allah şi-ţi spun din nou, în faţa lui Allah, că i-am trimis către nord, teferi, cu banii. Ia un cuţit şi-am să-ţi arăt ce poate să facă un turcoman celui care îl face mincinos.

Nomazii erau îngroziţi că şeful lor se pusese într-o asemenea poziţie proastă.

- Mă faci pe mine şi pe Hanul meu mincinoşi?

În tăcerea ce se lăsase, Azadeh se mişcă şi gemu, atrăgîndu-le atenţia. Imediat Erikki porni către ea, dar pumnalul nu se clinti, nomadul mîrîi un blestem şi el se opri. Încă un suspin, un geamăt uşor care aproape îl scoase din minţi, apoi îl văzu pe Hakim trăgîndu-se greoi mai aproape de sora sa şi apucîndu-i mîna şi asta îl ajută puţin.

Hakim era speriat, îl durea tot corpul, ştia că era fără apărare, ca şi ea, şi că avea nevoie urgentă de un doctor, că Ahmed era înconjurat, Erikki neputincios, propria sa viaţă ameninţată şi Hanatul în ruine. Totuşi îşi adună curajul. Nu m-am arătat mai viclean decît Abdullah Han şi Najoud şi Ahmed ca să las victoria acestor ciini. Hotărît, ridică privirile către Baiazid.

- Ei bine, îl faci mincinos pe Ahmed? Da sau nu?

O spuse aspru, în turceşte, ca să poată fi înţeles de toţi, şi Ahmed îl îndrăgi pentru curajul său. Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui Baiazid.

- Un *bărbat* trebuie să răspundă acestei întrebări. Îl faci mincinos?

- Nu, mîrîi Baiazid. A vorbit adevărul. Îl recunosc ca fiind adevărul.

Cineva spuse *Insha'Allah*, degetele slăbiră pe trăgaciuri, dar nervozitatea nu dispăru din încăpere.

- Voia lui Allah, spuse Hakim, ascunzîndu-şi uşurarea, şi continuă dintr-o suflare, cu fiecare clipă ce trecea mai stăpîn pe situaţie. Continuarea luptei n-ar duce la nimic. Deci jumătate din răscumpărare este deja plătită şi cealaltă jumătate promisă va fi achitată cînd pilotul va fi eliberat teafăr.

Se opri, căci ameţeala ameninţa să-l cuprindă din nou, dar o domină, mai uşor de data asta decît mai înainte.

- Pilotul e aici, e nevătămat şi aşa este şi maşina lui. Deci am să plătesc restul imediat.

Văzu lăcomia din ochii lor şi îşi promise să se răzbune pe toţi.

- Ahmed, acolo lîngă masă. Săculeţul lui Najoud e undeva pe-acolo.

Îl urmări pe Ahmed făcîndu-şi arogant loc cu umerii printre nomazi ca să înceapă să scotocească după punga de piele moale pe care i-o arătase lui Azadeh chiar înainte de a începe atacul, spunîndu-i fericit că bijuteriile erau moştenirea familiei, moştenire pe care Najoud recunoscuse că o furase şi, cuprinsă de căinţă, i le dăduse înainte de a pleca.

- Mă bucur că nu te-ai lăsat înduplecat, Hakim! Foarte mult mă bucur, spusese Azadeh. N-ai fi fost niciodată în siguranţă cu ea şi prăsila ei prin preajmă.

N-am să mai fiu niciodată în siguranţă, se gîndi fără teamă, concentrîndu-se asupra lui Ahmed. Mă bucur că l-am lăsat întreg pe Ahmed, îşi zise, şi mă bucur că am avut înţelepciunea, Azadeh şi cu mine, să rămînem în alcov, la adăpostul peretelui, la primul foc de armă. Dacă am fi fost aici, în mijlocul camerei... *Insha'Allah*!

Îi prinse încheietura mîinii şi căldura îi făcu plăcere. Respiraţia ei era în continuare regulată.

- Allah fie lăudat! murmură, apoi observă bărbatul ce-l ameninţa pe Erikki. Tu, arătă cu degetul poruncitor către el, dă-i drumul pilotului!

Stupefiat, bărbatul bărbos se uită la Baiazid, care încuviinţă din cap. Imediat Erikki trecu printre ei către Azadeh, aranjîndu-şi puloverul gros, îndepărtîndu-l de corp ca să-i permită să ajungă mai uşor la pumnalul aflat

în mijlocul spatelui, apoi îngenunche, îi apucă mîna și se întoarse către Baiazid, acoperindu-i cu trupu-i masiv pe ea și pe Hakim.

- Înălțimea voastră...

Ahmed îi dădu lui Hakim Han punga. El o deschise alene, răsturnînd giuvaerurile în palmă. Smaralde, diamante și safire, coliere, brățări de aur încrustate cu nestemate, medalioane. Un oftat adînc străbătu încăperea. Cu multă cumpănire, Hakim alese un colier de rubine valorînd zece-cincisprezece milioane de riali, prefăcîndu-se că nu observă că toți ochii erau concentrați asupra lui. Simțea aproape fizic mirosul lăcomiei care cuprinsese încăperea. Lăsă brusc să cadă rubinele și alese un pandantiv valorînd de trei ori mai mult.

- Uite, spuse, vorbind tot turcește. Aici este plata întreagă. Ridică medalionul bătut în diamante.

Baiazid, fermecat de flăcările ce străluceau din solitarul uriaș, înaintă cu mîna întinsă. Dar înainte s-o poată apuca, Hakim închise pumnul.

- În fața lui Allah, îl primești ca plată întreagă?

- Da, da, ca plată întreagă, în fața lui Allah, mormăi Baiazid, nevenindu-i să creadă că Allah îi îngăduia atît de multă bogăție, îndeajuns să cumpere turme și arme și grenade și mătăsuri și haine călduroase.

Întinse mîna.

- Jur în fața lui Allah!

- Și-ai să pleci de-aici îndată, în pace, în fața lui Allah?

Baiazid își desprinse gîndurile de la asemenea bogăție.

- Mai întîi va trebui s-ajungem în satul nostru, aga. Avem nevoie de aparat și de pilot.

- Nu, pe Allah. Răscumpărarea este pentru întoarcerea pilotului, teafăr, și a mașinii. Nimic în plus.

Hakim își desfăcu palma, fără să-și desprindă ochii de pe Baiazid care acum vedea numai piatra.

- În fața lui Allah!

Baiazid și oamenii săi priveau țintă focul lichid din palma neclintită.

- Ce mă poate împiedica să iau totul? spuse întunecat. Ce mă poate împiedica să te ucid? Să te ucid şi să dau foc palatului şi s-o iau pe ea ostatică şi să-l silesc pe pilot?

- Nimic. Doar onoarea. Sunt oare kurzii lipsiţi de onoare?

Vocea lui Hakim era tăioasă şi el se gîndea: Ce excitant este: viaţa premiul şi moartea pentru cazul cînd dai greş!

- Acesta valorează mai mult decît plata cuvenită.

- Eu îl primesc în faţa lui Allah ca plată întreagă pentru pilot şi pentru maşină.

Baiazid îşi desprinse ochii de pe nestemată.

- Pentru pilot şi pentru maşină. Dar pentru tine, pentru tine şi pentru femeie?

Sudoarea îi curgea pe faţă. Atît de multă bogăţie acolo, strigau gîndurile lui, atît de multă, atît de uşor de luat, atît de uşor! Dar mai este onoarea. O, da, foarte multă onoare este amestecată în asta.

- Pentru tine şi femeie trebuie să fie o răscumpărare cinstită.

Afară o maşină porni motorul. Oamenii se repeziră la ferestrele sparte. Maşina gonea către poarta principală şi în timp ce priveau trecu de ea, îndreptîndu-se către oraşul de jos.

- Grăbeşte-te, spuse Baiazid către Hakim. Hotărăşte-te!

- Femeia nu preţuieşte nimic, spuse Hakim, temîndu-se pentru minciună, conştient că trebuia să se tocmească sau erau încă pierduţi.

Degetele aleseră o brăţară cu rubine şi o întinseră.

- De acord?

- Pentru tine femeia poate să n-aibă valoare, dar nu şi pentru pilot. Brăţara şi colierul acela. Împreună cu brăţara cu pietre verzi.

- Pe Allah! Asta-i prea mult! explodă Hakim. Brăţara asta e mai mult decît de ajuns! Asta-i mai mult decît valoarea pilotului şi elicopterului! Fiu de căţea!

- Asta, colierul și brățara cealaltă, aceea cu pietre verzi!

Se certară o vreme, din ce în ce mai furioși, toată lumea ascultînd cu încordare, cu excepția lui Erikki care era încă prins în Iadul său și îngrijorat doar de Azadeh și unde ar fi putut fi doctorul și cum putea să o ajute, pe ea și pe Hakim. Mîinile îi mîngîiau părul, nervii gata să plesnească, întinși de vocile furioase ale celor doi bărbați care urcau în crescendo, insultîndu-se din ce în ce mai violent. Apoi Hakim gîndi că sosise momentul potrivit și lăsă să-i scape un vaiet care făcea de asemenea parte din jocul tocmelii.

- Ești un negociator prea bun pentru mine, pe Allah! Ai să mă sărăcești. Uite, ultima ofertă!

Puse brățara de diamante și cel mai mic colier de smaralde și brățara grea de aur pe covor.

- Ne înțelegem?

Era un preț cinstit acum, nu atît de mare pe cît ar fi vrut Baiazid, dar mult mai mare decît se așteptase.

- Da, spuse, adunînd în căușul palmelor comoara și mulțumirea umplu încăperea.

- Juri pe Allah să nu ne urmărești și să nu ne ataci?

- Da, da, în fața lui Allah.

- Bun. Pilotule, am nevoie de tine acum, să ne duci acasă, spuse Baiazid în engleză de data asta și, văzînd furia invadînd obrazul lui Hakim, adăugă în grabă: Te rog, nu-ți poruncesc, aga! Uite!

Îi întinse lui Erikki brățara de aur. Doresc să cumpăr serviciile tale. Această plată...

Se opri și privi în sus cînd unul dintre oamenii săi ce păzea curtea interioară strigă grăbit:

- Se apropie o mașină dinspre oraș.

Baiazid asuda mult.

- Pilotule, jur pe Allah că n-o să-ți fac nici un rău.

- N-am destulă benzină.

- Atunci, nu tot drumul. Jumătate, numai jumătate.

- Nu am destul benzină.

- Atunci ia-ne și lasă-ne în munți. Doar puțin. Un drum scurt. Te rog, nu e un ordin, spuse Baiazid, apoi

adăugă cu o intonație stranie: Pe Profet! Te-am tratat cinstit și pe tine și pe el, cinstit și... și n-am lovit-o pe ea, Te rog.

Înțeleseseră cu toții amenințarea ascunsă din voce, poate amenințare, poate nu, dar Erikki știa fără tăgadă că fragila coajă a onoarei sau acel "în fața lui Allah" avea să dispară la primul glonț, că totul depindea de el acum, să încerce să îndrepte dezastrul în care se transformase atacul în urmărirea unui Han deja mort, răscumpărarea deja pe jumătate plătită, iar acum Azadeh zăcea acolo cu Dumnezeu știe ce răni și Hakim aproape ucis...

Cu chipul împietrit, o atinse pentru ultima dată, trase cu coada ochiului către Han, încuviință din cap mai mult pentru sine, apoi, smulgînd brusc pistolul mitralieră Sten din mîinile celui mai apropiat nomad, rosti:

- Îți primesc cuvîntul în fața lui Allah și-am să te ucid dacă mă înșeli. Vă las la nord de oraș, în munți. Toată lumea în elicopter. Spune-le!

Baiazid detesta ideea armei în mîinile acestui monstru mocnind de furie și răzbunare. Nici unul dintre noi n-a uitat că am aruncat grenada care, poate, i-a ucis această hurie, își zise. *Insha'Allah*. Ordonă la iuțeală retragerea. Luînd trupul tovarășului mort cu ei, oamenii săi se supuseră.

- Pilotule, o să plecăm împreună. Mulțumesc, aga Hakim Han! Allah fie cu tine! spuse și se trase cu spatele către ușă, cu arma ținută nepăsător în mînă, dar pregătită.

Erikki își ridică mîna în semn de adio către Hakim, frămîntat de neliniște față de ceea ce avea să se întîmple.

- Iartă-mă!

- Allah fie cu tine, Erikki, și întoarce-te teafăr! strigă Hakim după el și Erikki se simți mai bine după asta. Ahmed, du-te cu el! Nu poate să piloteze și să folosească în același timp o armă! Vezi să se întoarcă teafăr.

Da, se gîndi, mai am încă să mă socotesc cu el pentru atacul asupra palatului *meu*, își zise el rece.

- Da, Înălțimea voastră. Mulțumesc, pilotule!

Ahmed luă arma de la Erikki, verifică percutorul și încărcătorul, apoi zîmbi strîmb către Baiazid.

- Pe Allah și Profet, fie-i numele lăudat, să nu mă înșele nimeni!

Politicos, îi făcu semn lui Erikki să pornească, apoi îl urmă. Baiazid ieși cel din urmă.

La poalele dealului, lîngă palat; ora 11,05 dimineața. Mașina poliției gonea în sus pe drumul ce șerpuia către porți, urmată de alte mașini și un camion militar plin cu trupe. Hashemi Fazir și Armstrong se aflau pe bancheta din spate a mașinii din frunte, care intră scîrțiind din frîne în curtea interioară, unde se mai aflau deja parcate alte mașini și o ambulanță. Coborîră și urmară santinela în Sala Mare. Hakim Han îi aștepta pe locul său de onoare, palid și tras la față, dar cu o ținută regală, înconjurat de Gărzi Verzi. Această parte a palatului era neatinsă.

- Înălțimea voastră, Allah fie lăudat că nu sunteți rănit! Abia acum am auzit despre atac. Pot să mă prezint? Sunt colonelul Hashemi Fazir de la Contraspionajul Intern și acesta este superintendentul Armstrong care ne-a sprijinit ani de zile și expert în anumite domenii, care ar putea să vă ajute. Vorbește farsi, ca să știți. Ați vrea să ne spuneți ce s-a întîmplat, vă rog?

Ascultară atenți cît timp Hakim le relată versiunea sa despre atac - auziseră deja zvonuri amănunțite - amîndoi impresionați de comportamentul său. Hashemi venise pregătit. Înainte de-a pleca ieri seara din Teheran, răsfoise cu multă atenție dosarele lui Hakim. De ani de zile și el și SAVAK îl supravegheau la Khvoy.

- Știu cît datorează și cui, Robert. Și ce favoruri și cui, ce-i place să mănînce și să citească, cît de bine sau rău se descurcă cu o armă, pianul sau cuțitul, fiecare femeie pe care a urcat-o în pat și fiecare băiat.

Armstrong rîse.

- Cum rămîne cu politica?

- Nu-l interesează. De necrezut, dar adevărat. Este iranian din Azerbaidjan și totuși nu s-a alăturat nici unui grup, nu a luat partea nimănui. A nimănui. Nici măcar nu a spus nimic cît de cît subversiv, măcar la adresa lui

Abdullah Han, iar Khvoyul a fost intotdeauna o colcăială de aspide. De religie șiit, dar calm, conștient, ortodox, nici de dreapta, nici de stinga. De cind a fost alungat... Nu, asta nu prea e adevărat... De la șapte ani, de cînd mama lui a murit și el și cu sora lui au mers să locuiască în palat, a fost ca un fulg purtat de cea mai ușoară răsuflare a tatălui lui, așteptînd cu teamă inevitabila catastrofă. Voia lui Allah, dar e un miracol că e Han, un miracol că afurisitul ăsta de fiu de căţea a murit înainte să-i facă rău lui și surorii sale. Ciudat! Capul lui era pe tăietor și cînd colo controlează bogăţii neștiute, puteri necunoscute și eu trebuie să mă ocup de el.

- Asta ar trebui să fie ușor dacă ceea ce spui e adevărat.

- Ești suspicios! Întotdeauna suspicios. Asta-i puterea englezilor?

- Doar lecţia pe care un bătrîn curcan a învăţat-o de-a lungul anilor.

Hashemi zîmbise în sinea lui și acum o făcu din nou, concentrîndu-se asupra tînărului Han al tuturor Gorgonilor, privindu-l cu atenţie, căutînd indicii ascunse. Care-ţi sunt tainele? Trebuie să ai taine.

- Înălţimea voastră, cînd a plecat pilotul? întrebă Armstrong.

Hakim aruncă o privire iute la ceas.

- Cam acum două ore și jumătate.

- A spus cît combustibil avea la el?

- Nu, numai că o să-i ducă puţin și apoi o să-i lase.

Hashemi și Robert Armstrong stăteau în faţa podiumului, așternut cu bogate covoare și perne. Hakim Han era îmbrăcat oficial, în brocarturi călduroase, purtînd în jurul gîtului un șirag de perle cu un pandantiv în care era montat un diamant de patru ori mai mare decît cel pe care îl oferise în schimbul vieţilor lor.

- Poate, spuse Hashemi delicat, poate, Înălţimea voastră, pilotul a fost într-adevăr în cîrdășie cu nomazii kurzi și n-o să se mai întoarcă.

- Nu. Şi nu erau kurzi, deşi pretindeau că sunt. Doar banditi - şi-l răpiseră pe Erikki şi-l forţaseră să-i ducă împotriva Hanului, tatăl meu.

Tînărul Han se încruntă, apoi spuse hotărît.

- Hanul, tatăl meu, n-ar fi trebuit să ucidă mesagerul lor. Trebuia să se tocmească pentru preţul răscumpărării, coborîndu-l, apoi trebuia să plătească şi după aceea să pună să-i ucidă pentru impertinenţa lor.

Hashemi puse deoparte ideea.

- O să mă îngrijesc să fie vînaţi cu toţii şi toate bunurile mele recuperate.

- Desigur. Este oare ceva, orice, pe care eu sau departamentul meu să-l putem face pentru Înălţimea voastră?

Îl urmări pe tînăr îndeaproape şi văzu sau crezu că vede o străfulgerare de amuzament sardonic şi asta îl cutremură. În clipa aceea se deschise uşa şi intră Azadeh.

N-o mai întîlnise pînă atunci, deşi o văzuse de multe ori. Ar trebui să aparţină unui iranian, îşi zise, nu unui împuţit de străin. Cum poate ea să stăpînească monstrul ăla? Nu-l observă pe Hakim scrutîndu-l la fel de atent. Armstrong însă băgă de seamă, privindu-l pe Han fără să se vadă că-l priveşte.

Azadeh era îmbrăcată în haine europene de un verde cenuşiu care îi evidenţia ochii verzui, şosete şi pantofi moi, obrazul foarte palid şi uşor fardat. Păşea încet şi oarecum chinuit, dar se înclină în faţa fratelui său cu un zîmbet dulce.

- Iartă-mă că te întrerup, Înălţimea ta, dar doctorul m-a rugat să-ţi reamintesc să te odihneşti. Se pregăteşte de plecare. Doreşti să îi vorbeşti din nou?

- Nu, nu, mulţumesc. Te simţi bine?

- O, da, spuse ea şi se strădui să zîmbească. Spune că sunt teafără.

- Pot să ţi-i prezint pe colonelul Hashemi Fazir şi pe domnul Armstrong, superintendentul Armstrong: Înălţimea sa, sora mea Azadeh.

O salutară şi ea le răspunse.

- Superintendentul Armstrong? spuse în engleză cu o încruntătură uşoară. Nu-mi amintesc cînd, domnule superintendent, dar ne-am mai întîlnit, nu-i aşa?

- Da, Înălţimea voastră, o dată la *French Club*, anul trecut. Eram cu domnul Talbot de la Ambasada Britanică şi cu un prieten al soţului domniei voastre de la Ambasada Finlandeză: Christian Tollonen. Cred că era ziua de naştere a soţului domniei voastre.

- Aveţi o memorie bună, domnule superintendent.

Hakim Han zîmbi ciudat.

- Asta este o caracteristică a M16, Azadeh.

- Doar fost poliţist, Înălţimea voastră, spuse fără să clipească Armstrong. Sunt doar un consultant al Contraspionajului Intern. Apoi către Azadeh: Colonelul Fazir şi cu mine am fost amîndoi atît de uşuraţi că nici domnia voastră, nici Hanul n-aţi fost răniţi...

- Mulţumesc.

Capul şi urechile încă o dureau rău şi spatele îi dădea probleme. Doctorul spusese: "Va trebui să aşteptăm cîteva vreme, Înălţimea voastră, deşi o să vă facem la amîndoi cîte o radiografie cît de curînd cu putinţă. Cel mai bine ar fi să mergeţi la Teheran, amîndoi. Au echipament mai bun. Cu o explozie ca asta, nu ştii niciodată, Înălţimea voastră. Cel mai bine ar fi să mergeţi. N-aş vrea să fiu făcut responsabil..."

Azadeh reluă:

- Vă rog să mă iertaţi că v-am întrerupt...

Se opri brusc, ascultînd, cu capul uşor aplecat într-o parte. Ascultară şi ei. Doar vîntul ce se întărea şi zgomotul unei maşini în depărtare.

- Nu încă, spuse blînd Hakim.

Ea încercă să zîmbească şi murmură:

- Cum vrea Allah.

Apoi plecă. Hashemi întrerupse scurta tăcere:

- Ar trebui să plecăm şi noi, Înălţimea voastră, spuse politicos, din nou în farsi. Vă mulţumim că aţi binevoit să ne primiţi astăzi. Poate am putea să ne întoarcem mîine?

Tînărul Han îşi desprinse ochii de pe uşă şi îl privi pe sub sprîncenele-i negre. Chipul plăcut era destins,

degetele jucîndu-se cu pumnalul ornamental, bătut în nestemate, de la centură.

Pare făcut din gheață, își zise așteptînd politicos să fie lăsat să plece. Dar în loc de asta Hakim Han își trimise de acolo toate străjile, cu excepția uneia, pe care o așează la ușă într-un loc de unde nu putea să audă și îi chemă mai aproape pe cei doi bărbați.

- Acum o să vorbim englezește. Ce doriți de fapt să-mi cereți? întrebă în șoaptă.

Hashemi oftă, convins că Hanul știa deja, și mai mult decît convins că acum aveau acolo un adversar valoros - sau un aliat.

- Ajutor în două probleme, Înălțimea voastră. Influența voastră în Azerbaidjan ar putea să ne dea un ajutor neprețuit să înlăturăm elementele rebele, ostile, răsculate împotriva statului.

- Care este al doilea?

Auzise nuanța de nerăbdare și îl amuză.

- Al doilea este cumva delicat. Privește un sovietic numit Piotr Oleg Mzytryk, o cunoștință a tatălui vostru care, de ani de zile, din vreme în vreme, vizitează acest loc. Așa cum și Abdullah Han a vizitat *dasha* sa din Tbilisi. Mzytryk poza în prietenul lui Abdullah Han și al Azerbaidjanului, în realitate este un ofițer KGB de rang înalt și foarte ostil nouă.

- Nouăzeci și opt din fiecare sută de sovietici care vin în Iran sunt de la KGB și deci dușmani, iar ceilalți doi sunt de la GRU și deci dușmani. Ca Han, tatăl meu a trebuit să aibă de-a face cu toate felurile de dușmani...

Din nou zîmbetul sardonic, fugar, pe care-l observase Hashemi.

-...Tot felul de prieteni și mulți între aceste două poziții. Și?

- Am dori foarte mult să stăm de vorbă cu el.

Hashemi așteptă o reacție oarecare, dar nu se întîmplă nimic și admirația sa pentru tînăr crescu.

- Înainte de a muri, Abdullah Han a acceptat să ne ajute. Prin el am auzit că omul intenționa să treacă

granița în secret sîmbăta trecută și din nou marți, dar de ambele dăți nu și-a făcut apariția.

- Cum trecea?

Hashemi îi spuse, nu prea sigur despre cît de multe știa Hakim Han, pipăindu-și drumul cu mare atenție.

- Credem că omul ar putea să ia legătura cu domnia voastră. Și dacă-i așa, ați vrea, vă rugăm, să ne dați de știre în secret?

Hakim Han hotărî că era vremea să-i pună la locul lor pe acești dușmani tehrani și pe ciinele slugarnic englez. Fii de căței, sunt oare atît de naiv să nu știu ce se întîmplă?

- În schimbul a ce? spuse brusc, fără ocol.

Hashemi fu la fel de direct.

- Ce doriți?

- Mai întîi, toți ofițerii importanți din SAVAK și poliție, din Azerbaidjan, să fie suspendați imediat pînă la confirmarea lor de către mine, iar toate numirile viitoare să fie în funcție de aprobarea mea prealabilă.

Hashemi roși. Nici chiar Abdullah Han nu primise așa.

- Care-i al doilea? întrebă sec.

Hakim Han rise.

- Bine, foarte bine, aga. Al doilea va aștepta pînă mîine sau poimîine și așa va aștepta și al treilea și poate al patrulea. Dar în privința primului punct... Mîine la zece dimineața aduceți-mi cererile referitoare la cum aș putea să opresc toate luptele din Azerbaidjan și cum ai face-o domnia ta personal, dac-ai avea puterea. Se gîndi o clipă, apoi adăugă: Cum ne-ai apăra de dușmanii din afară și de dușmanii dinăuntru.

Își îndreptă atenția către Armstrong.

Armstrong sperase că schimbul de cuvinte avea să dureze la nesfîrșit, extaziat că avea ocazia să fie martor cu propriii ochi la înfruntarea dintre noul Han și un adversar înrăit ca Hashemi. Fulgere și tunete! Dacă nemernicul ăsta mic poate să se poarte cu atîta încredere la două zile după ce a devenit Han, după ce aproape a fost trimis în fața Judecății de Apoi acum cîteva ceasuri.

guvernul Majestății Sale ar fi bine să-l pună undeva în capul listei cu persoane primejdioase. Îi zări ochii îndreptîndu-se spre el. Cu un efort, își menținu expresia imobilă, gemind în sinea lui. Acum e rîndul tău.

- Sunteți un expert, în care anume domenii care ar putea să mă intereseze?

- Ei bine, Înălțimea voastră, eu, ă... am fost... în Special Branch și înțeleg cîte ceva despre spionaj și ă... contraspionaj. Desigur că ă... informații bune, informații secrete sunt vitale pentru cineva aflat în poziția dumneavoastră. Dacă doriți, poate aș putea, împreună cu colonelul Fazir, să vă sugerez căi de îmbunătățire a situației în folosul domniei voastre.

- Un gînd bun, domnule Armstrong. Vă rog prezentați-mi părerile voastre în scris, cît de curînd cu putință.

- M-ar bucura s-o fac.

Armstrong se hotărî să rişte.

- Mzytryk s-ar putea să vă ofere repede o mulțime de răspunsuri de care ați avea nevoie; cea mai mare parte a răspunsurilor importante de care aveți nevoie în problemele interne și externe, pe care le-ați menționat, în special dacă colonelul Fazir ar putea ă... discuta puțin cu el între patru ochi.

Cuvintele atîrnară în aer. Lîngă el, Hashemi se foi nervos. Pun pariu pe viața mea că știi mai multe decît lași să se vadă, Hakim flăcăule, și-mi pun bărbăția la bătaie că n-ai petrecut toți anii ăia ca un simplu fulg afurisit. Christoase, mi-ar prinde bine o țigară!

Ochii îl străpungeau și i-ar fi plăcut să aprindă țigara și să spună nevinovat: "Pentru Dumnezeu, opriți toată prosteala asta și isprăviți odată! Și du-te de te deșartă!" Apoi și-l imagină pe Hanul tuturor Gorgonilor așezat pe vine pe un scaun de closet, cu toate cele atîrnînd, și trebui să tușească ca să își stăpînească rîsul.

- Iertați-mă, spuse încercînd să pară umil.

Hakim Han se încruntă.

- Cum aș avea acces la informații? spuse și amîndoi bărbații știură că îl prinseseră.

- Oricum ați dori, Înălțimea voastră, spuse Hashemi. Oricum ați dori.

Încă o scurtă tăcere.

- Am să mă gîndesc la...

Hakim Han se opri ascultînd. Auziră cu toții apropiindu-se păcănitul rotoarelor și sunetul elicelor. Amîndoi bărbații se îndreptară către ferestrele înalte.

- Așteptați, spuse Hakim. Unul dintre dumneavoastră, ajutați-mă!

Uimiți, cei doi îl ajutară să se ridice în picioare.

- Mulțumesc, spuse cu o grimasă. Așa-i mai bine. E vorba de spatele meu. În timpul exploziei cred că mi-am sucit ceva.

Hashemi preluă o parte din greutatea lui și între ei doi Hanul șchiopătă spre ferestrele înalte care dădeau în curtea interioară).

Elicopterul se apropia încet, venind într-o parte la aterizare. Cînd se apropie mai mult îl recunoscură pe Erikki și pe Ahmed pe locurile din față, dar Ahmed era prăbușit în scaun, evident rănit. Cîteva găuri de glonțe în fuzelaj și o bucată mare de plastic lipsea dintr-o fereastră laterală. Îngrijorarea creșcu. Aparatul aterizâ perfect. Imediat motoarele își încetiniră turațiile. Zăriră sîngele pătînd gulerul alb și mîneca lui Erikki.

- Christoase! mormăi Armstrong

- Aga, spuse Hakim cam grăbit către Hashemi, vedeți dacă puteți să-l opriți pe doctorul care pleacă.

Hashemi o rupse la fugă imediat. De unde se aflau puteau vedea treptele din față. Ușa imensă se deschise și Azadeh ieși în fugă. Rămase acolo un moment, ca o statuie, ceilalți strîngîndu-se în spatele ei, gărzi și servitori și o parte din familie. Erikki deschise ușa din partea lui și coborî greoi. Se îndreptă obosit către ea, dar păși ferm și drept, apoi ea se aruncă în brațele lui.

CAPITOLUL 56

În orașul Kowiss, ora 12,10 după-amiază. Ascuns în piața aglomerată, Ibrahim Kyabi aștepta nerăbdător ca

mullahul Hussain să iasă din moschee. Stătea pe vine, sprijinit de fîntîna aflată în fața uriașei uși, ținînd în brațe geanta de pînză care-i camufla carabina încărcată. Avea ochii injectați de oboseală și tot trupul îl durea din pricina călătoriei de șase-sute de kilometri. Amorțit, observă în mulțime un european înalt. Bărbatul mergea în urma unui revoluționar din Gărzile Verzi și purta haine de culoare închisă, o scurtă matlasată și o șapcă cu cozoroc. Îi urmări trecînd de moschee și dispărînd într-o alee de lîngă ea.

În apropiere se afla intrarea bazarului. Întunericul, căldura și siguranța ce le reprezenta îl tentau să plece din frig.

- *Insha'Allah*! murmură automat.

Își aminti nemulțumit că trebuia înceteze să folosească expresia asta. Trase vechiul pardesiu mai aproape în jurul lui și se așeză mai confortabil, sprijinindu-se de fîntînă, care, cînd gheața iernii avea să dispară, avea să înceapă din nou să susure pentru ca trecătorii să poată bea sau să-și spele ritual mîinile și fețele înainte de a se duce la rugăciune.

- Cum arată *mullahul* ăsta Hussain? îl întrebase pe vînzătorul ambulant care îi întinsese într-un polonic o porție aburindă de *horisht* de fasole, scos dintr-un cazan așezat pe cărbuni.

Era dimineață atunci și el abia ajunsese după nesfîrșite întîrzieri, cu cincisprezece ore mai tîrziu decît ar fi trebuit.

- Cum arată?

Bărbatul era bătrîn și fără dinți și ridicase din umeri.

- Un *mullah*.

Un alt client din apropiere îl injurase.

- Lua-te-ar naiba! Nu-l asculta, străine! *Mullahul* Hussain este un adevărat conducător al Poporului. Un om al lui Allah, care nu are altceva decît o armă și muniție ca să-i ucidă pe dușmanii lui Allah.

Alți clienți îi reluaseră spusele, ca un ecou, adresîndu-se tînărului nebărbierit, și-i istorisiseră despre luarea bazei aeriene.

- *Mullahul* nostru este un adevărat urmaș al *Imamului*. O să ne conducă în Paradis, pe Allah!

Lui Ibrahim îi venise aproape să țipe de furie. Hussain și toți *mullahii* merită moartea, pentru că îi alimentează pe acești sărmani țărani cu asemenea absurdități. Paradisul, mîncăruri și vin și patruzeci de veșnic fecioare pe divanuri de mătase! N-am să mă gîndesc la dragoste, n-am să mă gîndesc la Șeherazada. Nu încă.

Palmele mîngîiară duritatea ascunsă a armei. Asta îi potoli în parte senzația de foame și oboseală, dar nu și pe cea de profundă singurătate.

Șeherazada. Acum făcea parte dintr-un vis. Mai bine așa, mult mai bine. O așteptase la cafenea cînd Jari se apropiase de el și mormăise: "În numele lui Allah, soțul s-a întors. Ceea ce nu a început, s-a sfîrșit pentru totdeauna". Apoi dispăruse în mulțime.

Plecase imediat, își luase arma și mersese pe jos tot drumul pînă la stația de autobuz. Acum aștepta să devină martir, răzbunîndu-se în numele Maselor împotriva tiraniei oarbe. Atît de aproape... Curînd, în întuneric sau în lumină, uitare sau înțelegere, singur sau cu ceilalți - profeți, *imami*, diavoli, cine?

Închise ochii extaziat. În curînd o să știu ce se întîmplă cînd murim și unde mergem. O să aflu în sfîrșit răspunsul la marea ghicitoare? A fost Mohamed ultimul profet al lui Allah sau un nebun? E Coranul adevărat? Există Allah?

Pe aleea de lîngă moschee, revoluționarul care-l conducea pe Starke se opri și făcu semn către o colibă. Starke păși peste șanțul împuțit și bătu la ușă. Ușa se deschise.

- Pacea fie cu tine, Excelență Hussain, spuse în farsi, încordat și atent. Ați trimis după mine?

- *Salaam*, căpitane! Da, răspunse *mullahul* Hussain în engleză și-i făcu semn să intre.

Starke trebui să se aplece ca să intre în coliba cu o singură încăpere. Doi copilași dormeau adînc pe saltelele lor de paie așezate direct pe podeaua de pămînt. Un

băiețel se holba la el cu mîinile încleștate pe o pușcă veche și recunoscu în el pe același copil care asistase la bătălia dintre oamenii lui Hussain și ai lui Zătaki. Un AK 47 bine întreținut era sprijinit de perete. Într-o parte, lîngă chiuvetă, o bătrînă neliniștită, într-un *chador* negru, pătat, ședea pe un scaun șubred.

- Aceștia sunt copiii mei și aceasta este soția mea, spuse Hussain.

- *Salaam*!

Starke își ascunse uimirea, neașteptîndu-se să fie atît de bătrînă. Apoi privi mai îndeaproape și văzu că vîrsta nu ținea de ani.

- Am trimis după domnia ta pentru trei motive. Mai întîi ca să vezi cum trăiește un *mullah*. Sărăcia este una dintre primele îndatoriri ale unui *mullah*.

- Și învățătura, conducerea și împărțirea dreptății. Asta în plus, aga. Știu că sunteți sută la sută sincer în crezul vostru. ...Și prins în capcană de el, ar fi vrut Starke să adauge, urînd încăperea urît mirositoare, neputința, cumplita și nemăsurata sărăcie pe care o reprezenta, de care știa că nu este nevoie, dar care avea să existe tot restul vieților lor acolo și în nenumărate alte case, de toate religiile, în toată lumea.

Dar nu în familia mea, slavă Domnului! Slavă Domnului că m-am născut texan, slavă Domnului de zece miliarde de ori că știu ce trebuie să fac și copiii mei nu vor trebui, pe Dumnezeu, nu vor trebui să locuiască în murdărie ca aceste sărmane creaturi. Cu un efort, încetă să mai alunge muștele, dorindu-și să-l poată înjura pe Hussain pentru că îndura un lucru ce nu era nevoie să fie îndurat.

- Ați spus trei motive, aga!

- Al doilea, de ce este prevăzut ca mai toți oamenii, în afară de cîțiva, să plece astăzi?

- De multă vreme trebuiau să plece, aga. Se mușcește puțin la bază și este momentul perfect.

Neliniștea lui Starke crescu. În dimineața aceea, înainte de a fi chemat acolo, sosiseră alte trei telexuri și două telefoane pe înaltă frecvență de la sediul lor din

Teheran, ultimul de la Siamaki, acum membru cu drepturi depline in Consiliul de Conducere, cerînd să afle unde erau Petikin, Nogger Lane şi ceilalţi. Foarte conştient de curiozitatea manifestată de Wazari, îl amăgise spunînd că McIver o să-l sune imediat ce sosea cu ministrul Kia. El fusese primul care auzise de vizita lui Ali Kia. Charlie Petikin, în timpul scurtei sale opriri în drum către Al Shargaz, îi spusese ce se întîmplase cu McIver şi temerile lor în privinţa lui.

- Iisuse! fusese tot ce putuse să murmure.

Dar ieri nu-i mersese rău chiar toată ziua. John Hogg adusese planul provizoriu al lui Gavallan pentru "Vîrtej", cu coduri şi orare şi coordonatele punctelor de realimentare pregătite de cealaltă parte a Golfului.

- Andy mi-a zis să vă spun că toate au fost trecute în sarcina lui Scrag la Lengeh şi a lui Rudi la Bandar-e Delam şi-o să ţină seama de problemele tuturor celor trei baze, îi spusese Hogg. Două cargouri '747 sunt închiriate la Al Shargaz; sunt programate să aterizeze vineri. Asta o să ne dea destul timp, spusese Andy. Am să aduc un alt raport la zi cînd mă întorc după băieţi, Duke. Butonul final nu trebuie apăsat pînă la şapte dimineaţa, vineri, sau la aceeaşi oră sîmbătă ori duminică. După asta nu mai merge.

Nici unul dintre spionii lui Esvandiary nu fusese prin jur, aşa că Starke reuşise să strecoare la bordul avionului o altă ladă de dispozitive preţioase pentru '212. Şi alt noroc: toate vizele de ieşire ale personalului lor erau încă valabile, îndeajuns de multe butoaie de combustibil de două sute de litri fuseseră ascunse pe ţărm şi Tom Lochart venise de la Zagros la vreme, acum un pilot pentru "Vîrtej".

- De ce schimbarea asta, Tom? Credeam că erai împotrivă, hotărît definitiv, spusese tulburat de purtarea lui, dar prietenul său ridicase pur şi simplu din umeri şi el lăsase lucrurile aşa.

Şi totuşi, gîndul la elicopterele lor într-un zbor furişat îl îngrijora cel mai tare. N-avea nici un plan adevărat,

doar cîteva posibilități. Se concentră cu efort, încăperea părîndu-i din ce în ce mai sufocantă.

- Iertați-mă, aga, ce-ați spus?

- Cînd o să se... cînd o să vină schimbul lor?

- Simbătă, atunci e programat.

- Esvandiary spune că ați expediat multe piese de schimb.

- Piesele au nevoie să fie înlocuite și verificate din vreme în vreme, aga.

Hussain îl cercetă atent, apoi dădu din cap gînditor.

- Ce-a produs accidentul care era aproape să-l ucidă pe Esvandiary?

- A alunecat încărcătura. E o operație delicată.

Încă o scurtă tăcere.

- Cine este acest om - Kia, Ali Kia?

Starke nu se aștepta la nici una dintre aceste întrebări și se întreba dacă era din nou supus unui test și cît de mult știa *mullahul*.

- Mi s-a spus că este unul din miniștrii primului ministru Bazargan. Într-un tur de inspecție. Și de asemenea că a fost sau este consultant la societatea noastră mixtă, *IHC*, poate chiar director, dar nu prea cunosc lucrurile astea.

- Cînd o să sosească?

- Nu prea sunt sigur. Directorului nostru, căpitanul Melver, i s-a ordonat să-l însoțească.

- Ordonat?

- Ordonat. Așa am înțeles.

- De ce ar fi un ministru consultantul unei companii particulare?

- Îmi închipui că va trebui să-l întrebați pe el, aga.

- Da, așa-i.

Fața lui Hussain se înăspri.

- *Imamul* a jurat că va stîrpi corupția. O să mergem împreună la bază.

Își ridică pistolul mitralieră și-l agăță de umăr.

- *Salaam*! spuse familiei sale.

Starke și tînărul din Gărzile Verzi îl urmară pe Hussain pe alee, către o ușă laterală a moscheii. Acolo *mul-*

lahul își aruncă pantofii din picioare, se aplecă, îi ridică și intră înăuntru. Starke și tînărul făcură același lucru, excepînd faptul că Starke își scoase și șapca. Trecură printr-un pasaj și printr-o altă ușă, apoi ajunseră în moscheea propriu-zisă: o singură încăpere sub dom, așternută cu covoare și fără alte ornamente decît plăcuțele de ceramică decorativă așezate ici și colo, cu minunate inscrisuri în farsi - citate din Coran; un pupitru cu un Coran deschis, lîngă un casetofon modern și difuzoare cu fire atîrnate neglijent, becurile electrice rare și slabe. Din difuzoare se auzea slab vocea cîntată a unui bărbat citind din Coran. Oamenii se rugau, bîrfeau, dormeau. Cei care îl văzură pe Hussain îi zîmbiră și ei le răspunse la zîmbet, îndreptîndu-se către un alcov alcătuit de coloane. Acolo se opri, își așeză pantofii și arma și-i făcu semn tînărului să se îndepărteze.

- Căpitan, te-ai mai gîndit la ceea ce-am discutat atunci, în fața *komitehului*?

- La ce anume, aga?

Atenția lui Starke spori și stomacul i se strînse.

- În privința Islamului, în privința *Imamului*, pacea lui Allah fie cu el! În privința acelui drum pentru a te duce să-l întîlnești.

- Nu-i cu putință să-l întîlnesc, chiar dac-aș vrea.

- Poate aș putea să aranjez asta. Dacă l-ai vedea pe *Imam*, l-ai urmări vorbind, l-ai asculta, ai găsi acea pace a lui Allah pe care-o cauți. Și adevărul.

Starke era mișcat de evidenta sinceritate a *mullahului*.

- Dacă aș avea șansa, cu siguranță că aș urma-o, dac-aș putea. Ai spus trei lucruri, aga.

- Acesta a fost al treilea. Islamul. Fă-te mahomedan! Nu-i nici un moment de pierdut. Supune-te lui Allah, acceptă că există numai un singur dumnezeu și că Mahomed este Profetul Său, acceptă asta și viața veșnică în Paradis este a ta!

Ochii erau negri și pătrunzători. Starke îi mai cunoscuse și înainte și îi găsea aproape hipnotici.

- Eu... eu ți-am spus deja, aga. Poate că o s-o fac. Cu vremea... cînd o vrea Allah.

Își desprinse ochii și simți forța dominatoare scăzînd.

- Dacă ne întoarcem... Ar fi mai bine să plecăm acum. Nu vreau să pierd plecarea băieților mei.

Părea că nici nu rostise vreun cuvînt.

- Nu este *Imamul* cel mai sfînt dintre oameni? Cel mai neînfricat, cel mai neobosit luptător împotriva oprimării? *Imamul este*, căpitan! Deschide-ți ochii și spiritul către el!

Starke simți accentul rostit cu fervoare și încă o dată sacrilegiul îl tulbură.

- Am să aștept. Cu răbdare.

Privi din nou în ochii ce păreau să se uite prin el, prin pereți, în infinit.

- Dacă plecăm, ar fi mai bine s-o facem acum, spuse pe cît de blînd putea.

Hussain oftă. Lumina dispăru din ochii săi. Își luă arma la umăr și porni înainte. La ușa principală își puse pantofii în picioare, așteptîndu-l pe Starke să facă același lucru. Încă patru Gărzi Verzi li se alăturară.

- Mergem la bază, le spuse Hussain.

- Am parcat mașina lîngă piață, spuse Starke, nespus de ușurat că se afla din nou la loc deschis și departe de magia acestui om. E... e o furgonetă. Putem încăpea toți, dacă vreți.

- Bine, unde e?

Starke arătă cu mîna și porni înainte, strecurîndu-se printre tarabe. Era cu aproape un cap mai înalt decît marea majoritate a mulțimii și mintea îi zumzăia de gînduri pro și contra, cîntărind cele spuse de *mullah* și încercînd să hotărască ce avea de făcut cu "Virtejul".

- La naiba! murmură pătruns de înțelegerea primejdiei.

Sper că Rudi abandonează. Atunci am s-o fac și eu, orice ar face Scrag. Inconștient, ochii îi alergau de colo-colo, așa cum făcea în cabină, și observă o agitație în față, lîngă fîntînă. Din pricina înălțimii sale, fu primul care văzu tînărul cu arma și mulțimea care se împrăștia. Se opri

fără să-şi creadă ochilor. Hussain veni lîngă el, dar nu se înşela. Tînărul nebun ţişnise urlînd printre oameni, direct către el.

- Asasin! gîfîi el.

Bărbaţii şi femeile din faţa lui se împrăştiau îngroziţi, alergînd, împiedicîndu-se, căzînd unii peste alţii, trăgîndu-se din calea tînărului, şi acum drumul era liber. Alb la faţă, îl văzu pe tînăr oprindu-se brusc şi îndreptînd arma drept către el.

- Fereşte!

Dar înainte să se poată arunca la pămînt, la adăpostul unei tarabe, impactul primului glonţ îl răsuci, izbindu-l de unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi. Alte gloanţe, cineva din apropiere ţipă, apoi o altă armă deschise focul, asurzindu-l. Era Hussain.

Avusese reflexe foarte bune. Înţelesese imediat că atacul asasin era împotriva lui şi momentul de răgaz pe care i-l oferise Starke fusese de ajuns. Cu o singură mişcare continuă, îşi smulsese arma de pe umăr, ochise şi apăsase pe trăgaci, gîndurile strigîndu-i "Nu e alt dumnezeu decît...". Ţîntise cu sînge rece şi precis şi-l ciuruise pe Ibrahim Kyabi, alungînd viaţa din el, smulgînd arma din mîinile moarte şi trîntindu-l în praf.

Ameţit, *mullahul* încetă să mai tragă şi descoperi că era încă în picioare, nevenindu-i să creadă că nu fusese atins. Cu neputinţă ca asasinul să fi greşit, imposibil să nu fie martir şi în drum către Paradis. Tremurînd, privi în jur la toată învălmăşeala şi tumultul, zări răniţii, alţii văitîndu-se şi blestemînd, unul dintre tinerii săi revoluţionari la pămînt, mort, cu mîinile şi picioarele răşchirate, mulţi trecători răniţi. Starke era năruit la pămînt, pe jumătate ghemuit sub o tarabă.

- Lăudat fie Allah, Excelenţă Hussain! Sunteţi neatins! strigă un tînăr din Gărzile Verzi.

- Voia lui Allah... Allah e mare... Hussain se apropie de Starke şi îngenunche lîngă el. Văzu sîngele picurînd din mîneca stîngă şi chipul alb.

- Unde eşti lovit?

- Sunt... nu prea sunt sigur... este... cred că e umărul sau pieptul.

Era prima dată cînd Starke era rănit. Cînd glonțul îl aruncase înapoi, izbindu-l de pămînt, nu simțise nici o durere, dar mintea lui țipa: Sunt mort, ticălosul m-a ucis, n-am s-o mai văd vreodată pe Manuela! N-am să mă mai întorc vreodată acasă, n-am să-i mai văd pe copii! Sunt mort! Apoi simțise o nevoie oarbă s-o rupă la fugă - să fugă de propria-i moarte. Ar fi vrut să sară în picioare, dar durerea îi luase puterile și acum îl vedea pe Hussain îngenuncheat lîngă el.

- Lasă-mă să te ajut, spuse Hussain, apoi către Gărzile Verzi: Luați-l de celălalt braț!

Țipă cînd îl întoarseră și încercară să-l ajute să se ridice în picioare.

- Așteptați, pentru Dumnezeu!

Cînd durerea trecu, descoperi că nu putea să miște deloc brațul stîng, dar cel drept era neatins. Cu brațul drept se pipăi, își mișcă picioarele. Nici o durere acolo. Totul părea să fie în stare de funcționare, cu excepția brațului stîng și a umărului, iar capul îi era ca în ceață. Strîngînd din dinți, își deschise scurta și-și trase cămașa într-o parte. Dintr-o gaură aflată exact în mijlocul umărului izvora sînge, dar nu puternic și nu întîmpina nici o dificultate cînd respira, doar o durere străpungătoare dacă se mișca neprevăzător.

- Nu cred că e-n plămîni.

- Fiu de cățea, pilotule, spuse tînărul din Gărzile Verzi cu un hohot de rîs. Uite, încă o gaură în spatele scurtei! Sîngerează și asta. Glonțul trebuie c-a trecut prin tine.

Încercă să-și vîre un deget murdar în gaură și Starke îl blestemă violent.

- Blesteamă-te pe tine, necredinciosule! spuse bărbatul. Blesteamă-te pe tine, nu pe mine. Poate că Allah, în mila lui, ți-a dat înapoi viața, deși de ce-ar face Allah asta...

Dădu din umeri și se ridică în picioare, privindu-și tovarășul mort în apropiere și ceilalți răniți. Ridică din

nou din umeri şi se îndreptă agale către Ibrahim Kyabi care zăcea în praf ca o grămadă de zdrenţe şi începu să-l caute prin buzunare.

Mulţimea din piaţă se înghesuia înconjurîndu-l, aşa că Hussain se ridică în picioare şi îi izgoni.

- Allah e mare! Allah e mare! Daţi-vă înapoi! Ajutaţi-i pe cei răniţi!

Cînd se făcu din nou loc, îngenunche lîngă Starke.

- Nu te-am avertizat că timpul e scurt? Allah te-a apărat de data asta ca să-ţi mai dea o şansă.

Dar Starke abia îl auzea. Îşi găsise batista şi o apăsa pe rană, încercînd să oprească sîngele, simţind picăturile calde alunecînd de-a lungul spatelui, mormăind blesteme, depăşind teroarea aceea întunecată, dar nu şi spaima că avea să se facă de ruşine rupînd-o la fugă.

- De ce dracu' încerca ticălosul ăla să mă omoare? mormăi. Lua-l-ar dracu', nebun afurisit!

- Încerca să mă omoare pe mine, nu pe dumneata!

Starke se holbă la el.

- *Fedain, mujhadin* sau *tudeh*?

- Ce contează? A fost un duşman al lui Allah. Allah l-a omorît.

Încă un junghi dureros străpunse pieptul lui Starke. Îşi stăpîni un blestem, urînd toată vorbăria asta despre Dumnezeu şi nevrînd să se gîndească la asta, ci numai la copii şi la Manuela, la lucruri normale şi la ieşit dracului de-acolo. M-am săturat pînă peste cap de toată nebunia asta şi de omorurile în numele îngustei lor versiuni despre Dumnezeu.

- Lua-i-ar dracu', murmură, înconjurat de zgomotul care înghiţea cuvintele.

Îşi simţea umărul pulsînd şi durerea răspîndindu-se. Împături batista cît putu de bine, folosind-o ca pe un pansament, şi-şi îmbrăcă pufoaica mormăind obscenităţi.

- Ce dracu' pot să mai fac acum? Pentru Dumnezeu! Ticălos afurisit, cum dracu' o să mai pilotez acum?

Îşi schimbă uşor poziţia. Durerea îi smulse un alt geamăt involuntar şi el o blestemă din nou, dezgustat de el şi încercînd să fie stoic. Hussain ieşi din reverie,

nemulțumit că Allah hotărîse să-l lase din nou în viață cînd din nou ar fi putut fi martir.

De ce? De ce sunt atît de blestemat? Și acest american... Cu neputință ca rafala de gloanțe să nu-l fi ucis și pe el. De ce a fost lăsat și el în viață?

- Acum mergem la baza ta. Poți să te ții pe picioare?

- Eu...sigur, doar un moment.

Starke se pregăti.

- *Okay*, cu grijă... Ah, sfinte Iisuse!

Totuși se ridică în picioare, clătinîndu-se ușor, amețit de durere.

- Unul dintre oamenii domniei tale poate să conducă?

- Da.

Hussain strigă după unul din Gărzile Verzi îngenuncheat lîngă Kyabi.

- Grăbiți-vă!

Ascultător, omul se întoarse.

- Numai monezile astea în buzunare, și asta. Ce spune?

Hussain le examină cu atenție.

- Este un carnet obișnuit de student la Universitatea din Teheran.

Fotografia arăta un tînăr chipeș zîmbind aparatului.

- Ibrahim Kyabi, anul al treilea, secția Ingineri. Data nașterii: 12 martie 1955.

Hussain aruncă o privire iute pe spatele carnetului.

- Aici e o adresă din Teheran.

- Împuțite unviersități, spuse un alt revoluționar. Cloaca Satanei și a răului occidental.

- Cînd *Imamul* o să le deschidă, să-i dea Allah pace, *mullahii* or să se ocupe de asta. O să ștergem pentru totdeauna toate ideile occidentale antiislamice. Dați carnetul *komitehului* Fivouz! Pot să-l trimită la Teheran. *Komitehurile* din Teheran o să-i interogheze familia și prietenii și or să se ocupe de ei.

Hussain îl observă pe Starke privindu-i.

- Da, căpitane.

Starke văzuse fotografia.

- Mă gîndeam doar. În cîteva zile împlinea douăzeci şi patru de ani. Un fel de risipă, nu-i aşa?

- Allah pedepseşte răul. Acum este în focul Iadului.

La nord de Kowiss; ora 4,10 p.m. Elicopterul JR 206 zbura plăcut, cu viteză de croazieră, pe deasupra coastelor munţilor Zagros, cu McIver la comenzi, Ali Kia moţăind lîngă el. McIver se simţea foarte bine. De cînd hotărîse să-l ducă el însuşi pe Kia, fusese cuprins de-o ameţeală plăcută. E o soluţie perfectă. Singura. Şi ce dacă n-am mai făcut de mult un control medical? Ce dacă! Suntem în stare de război, trebuie să ne asumăm riscuri şi încă sunt cel mai bun afurisit de pilot din companie. Privi către Kia. Dacă n-ai fi un dobitoc atît de mare, te-aş îmbrăţişa că mi-ai oferit scuza asta. Zîmbi şi apăsă butonul emiţătorului.

- Kowiss, aici HotelTangoX-ray, la 1000; pe direcţia 185 de grade, de la Teheran, cu ministrul Ali Kia la bord.

- HTX, menţine direcţia, raportează la primul marker.

Zborul şi realimentarea la Aeroportul Internaţional Isfahan decurseseră fără evenimente deosebite, cu excepţia celor cîteva minute după aterizare, cînd Gărzi Verzi, strigînd înfierbîntate, înconjuraseră ameninţătoare elicopterul, deşi el avusese aprobarea de aterizare şi realimentare.

- Dă drumul la radio şi insistă ca responsabilul bazei să vină imediat! îi spuse Kia, fierbînd de furie. Reprezint guvernul!

McIver se supusese.

- Turnul, ă... turnul spune că dacă nu realimentăm şi plecăm într-o oră, *komitehul* o să ne confişte aparatul, adăugă dulce, încîntat să transmită mesajul. Ei, ă... au spus: piloţii străini şi aparatele străine nu sunt binevenite la Isfahan şi nici cîinii slugarnici ai guvernului Bazargan, dominat de străini.

- Barbari, ţărani analfabeţi, spusese Kia dezgustat, dar numai cînd se aflaseră din nou în siguranţă, în aer.

McIver se simțise extrem de ușurat că li se îngăduise intrarea în aeroportul civil și nu trebuise să folosească baza aeriană militară unde realimentase Lochart.

Putea vedea acum întreaga bază aeriană Kowiss. În celălalt capăt al cîmpului, lîngă complexul lor, zări avionul companiei și inima lui tresări. I-am spus lui Starke să-i scoată pe băieți mai devreme, se gîndi nemulțumit.

- Controlul *IHC*, HTX de la Teheran cu ministrul Kia la bord.

- Aici controlul *IHC*. HTX, aterizează pe Platforma 2. Vîntul e 30-35 noduri la 135 de grade.

McIver zărea Gărzile Verzi de la poarta principală, cîteva pe platformă, cu Esvandiary și personalul iranian. Un grup de mecanici și piloți se aduna de asemenea în apropiere. Comitetul meu de recepție, se gîndi, recunoscîndu-i pe John Hogg, Lochart, Jean-Luc și Ayre. Nici o urmă de Starke încă. Deci sunt ilegal. Ce-ar putea să-mi facă? Sunt mai mare în grad decît ei, dar dacă află *ICAA*, s-ar putea înfuria al dracului. Își pregătise deja discursul pentru cazul ăsta. "Îmi cer iertare, dar specificul ordinului ministrului Kia a necesitat o hotărîre imediată. Sigur că n-o să se mai întîmple altă dată". Nu s-ar fi întîmplat deloc dacă n-ar fi fost "Virtejul". Se aplecă și-l scutură pe Kia, trezindu-l.

- Aterizăm peste cîteva minute, aga.

Kia își frecă obrajii ca să-și alunge oboseala, aruncă o privire la ceas, apoi își îndreptă cravata, își pieptănă grijuliu părul și își reașeză căciula de astrahan. Cercetă oamenii de jos, hangarele ordonate și toate elicopterele aliniate cu grijă. Două '212, trei '206 și trei Alouette. Elicopterele mele, se gîndi cu o undă de bucurie.

- De ce-am zburat atît de încet? întrebă răstit.

- Suntem în orar, domnule ministru. Am avut un pic de vînt din față.

McIver se concentră asupra manevrei de aterizare, fiind obligat să reușească foarte bine - și reuși. Esvandiary smuci ușa din partea lui Kia.

- Excelență domnule ministru, sunt Kuram Esvandiary, șeful *IranOil* în această zonă. Bine ați venit la

Kowiss. Aga manager Siamaki m-a sunat să se asigure că suntem pregătiți pentru domnia voastră. Bine ați veniț!

- Mulțumesc!

Kia se întoarse ostentativ către McIver:

- Pilotule, pregătește-te să decolezi la zece dimineața, mîine. S-ar putea să doresc să trec în revistă cîteva exploatări, cu Excelența Esvandiary, înainte de a mă întoarce. Nu uita: trebuie să fiu la Teheran pentru întîlnirea cu primul ministru de la șapte după-amiază!

Ieși și fu dus cu multă zarvă să inspecteze elicopterele. Imediat, Ayre, Lochart și ceilalți se aplecară pe sub palele elicei și veniră iute sub fereastra lui McIver. El nu luă în seamă mutrele pe care le făceau și le zîmbi.

- Salut! Cum merge șmecheria?

- Lasă-mă să termin eu procedura, Mac! spuse Ayre. Sunt în...

- Mulțumesc, dar sunt perfect capabil, spuse încordat McIver, apoi în microfon: HTX, opresc motoarele.

Văzu fața lui Lochart și oftă din nou.

- Ei și? Sunt ușor ieșit de pe fix. Ei și?

- Nu-i asta, Mac, spuse Lochart dintr-o suflare. Duke a fost împușcat.

McIver ascultă cu gura căscată cînd Lochart îi istorisi ceea ce se întîmplase.

- E la infirmierie acum. Doc Nutt spune că s-ar putea să-i fi fost atins plămînul.

- Sfinte Dumnezeule, atunci urcă-l în avion. Dă-i drumul, Johnny!

- Nu poate, Mac! îl întrerupse Lochart cu aceeași grabă. Barosanul a amînat plecarea pînă după inspecția lui Kia. Ieri, bătrînul Duke a încercat în toate chipurile să obțină aterizarea și decolarea înainte de sosirea ta, dar Barosanu' e un ticălos... și asta nu-i totul. Cred că Teheranul ne-a mirosit.

- *Ce?*

Lochart îi istorisi despre telexuri și despre apelurile radio.

- Siamaki îl trage pe Barosanu' de urechi, punîndu-l la treabă. Am primit eu ultimul mesaj al lui Siamaki

Duke plecase la *mullah* și era furios ca un nebun. I-am spus același lucru ca și Duke și l-am dus cu voba spunînd că o să-l chemi tu cînd ajungi, dar, Iisuse, știa că tu și cu Charlie v-ați golit apartamentul.

- Ali Baba! A fost pus să tragă cu ochiul!

McIver își simțea capul învîrtindu-se, apoi observă micul medalion de aur cu Sfîntul Cristofor, pe care, ca de obicei, îl atîrna de busolă cînd zbura. Era un dar de la Genny, primul dar, un dar de război, imediat după ce se-ntîlniseră, el pilot RAF, ea înrolată în WAAF. "Ca să nu te pierzi, băiete, spusese ea, nu prea ești în stare să spui unde-i nordul".

Zîmbi și o binecuvîntă.

- Mai întîi o să vorbesc cu Duke.

Esvandiary și Kia se zăreau trecînd agale de-a lungul liniei de elicoptere.

- Tom, tu și cu Jean-Luc vedeți dacă puteți să-l duceți cu vorba pe Kia. Înmuiați-l pe nemernic, gîdilați-i mîndria. O să vin și eu cît de repede pot.

Plecară imediat.

- Freddy, împrăștie vorba că în momentul în care primim *okay*-ul pentru avion, toată lumea trebuie să urce iute și în liniște. Toate bagajele-s la bord?

- Da, dar cum rămîne cu Siamaki?

- Nu-mi fac eu griji de nemernicul ăsta. Șterge-o!

McIver plecă grăbit. John Hogg strigă după el:

- Mac, o vorbuliță cînd poți!

Urgența din glas îl făcu să se oprească din drum.

- Ce e, Johnny?

- Urgent și confdențial de la Andy: Dacă vremea se înrăutățește s-ar putea să amîne "Vîrtejul" de mîine pînă sîmbătă. Vîntul s-a schimbat. O să bată din față acum, în loc de din spate.

- Vrei să zici că nu știu să deosebesc sud-estul de nord-vest?

- Iartă-mă. Andy a mai spus că, odată ce ești aici, nu poate să-ți mai ofere vetoul pe care ți l-a promis.

- E-n regulă, să i-l treacă lui Charlie. Ce altceva?

- Restul poate să aștepte. Nu le-am spus-o celorlalți.

Doc Nutt se afla în infirmerie cu Starke. Acesta zăcea întins pe o pătură cu brațul într-o eșarfă și umărul bandajat din belșug.

- Salut, Mac! Ai avut un zbor plăcut? spuse el cu voce tremurată.

- Nu-ncepe iar. Salut, doc! Duke, o să te scoatem cu avionul.

- Nu, mai e ziua de mîine.

- "Mîine" o să aibă singură grijă de ea și între timp tu o să urci în avion. Pentru Dumnezeu! spuse McIver iritat.

Ușurarea de a fi terminat zborul în regulă și de a-l vedea pe Starke în viață îl făcu să-și piardă controlul.

- Nu te purta de parc-ai fi Deadeye Dick la Alamo!

- N-a fost la afurisitul de Alamo, se răsti Starke furios, și cine dracu ești tu ca să te porți ca Chuck Yeager?

Doc Nutt interveni blînd:

- Dacă n-o lăsați mai moale amîndoi, o să dau ordin să vă facă cîte o afurisită de injecție!

Amîndoi bărbații izbucniră brusc în rîs și Starke icni cînd durerea îl străfulgeră.

- Pentru Dumnezeu, doctore! Nu mă face să rid!

McIver spuse:

- Duke, Kia a insistat să-l însoțesc. N-am putut să-i spun să mă lase în pace.

- Sigur.

Starke mormăi.

- Cum a fost?

- Grozav.

- Și vîntul?

- Nu prea ne ajută mîine, spuse cu grijă McIver. S-ar putea schimba la fel de repede. Dacă rămîne așa, e un vînt de treizeci de noduri din față sau mai rău și nu putem să trecem peste Golf. N-avem cum să ducem de ajuns combustibil.

- Da.

- Doctore, ce noutăți ai?

- Duke ar trebui să facă o radiografie cît mai curînd posibil. Omoplatul e mișcat din loc și cîteva tendoane și mușchi sunt afectați. Rana e curată. Ar putea să fie vreo

aşchie sau două în plămînul stîng, a pierdut un sfert de litru de sînge sau cam aşa ceva şi, una peste alta, a fost al dracului de norocos.

- Mă simt *okay*, doctore! Pot să mă mişc, spuse Starke. O zi în plus n-o să schimbe cine ştie ce lucrurile. Încă mai pot să plec mîine!

- Îmi pare rău, asule, dar eşti încă în stare de şoc. Gloanţele fac asta. S-ar putea să nu simţi acum, dar peste o oră sau două o să simţi, îţi garantez.

Doc Nutt era foarte bucuros că pleca în ziua aceea cu avionul. Nu vreau să mai ajut pe nimeni, îşi spuse. Nu vreau să mai văd minunate trupuri tinere găurite de gloanţe şi mutilate. Mi-a ajuns! Da, dar trebuie s-o mai ţin aşa încă vreo cîteva zile. Vor mai fi şi alţii de cîrpăcit, pentru că "Vîrtejul" pur şi simplu n-o să funcţioneze. N-o să funcţioneze, o simt în oase.

-...Iartă-mă, dar ai fi o piedică în orice operaţie, chiar şi una de mică anvergură.

- Duke, spuse McIver, e mai bine să pleci imediat. Tom poate să ia unul, Freddy pe celălalt, nu-i nevoie ca Jean-Luc să rămînă. Şi ce dracu'-ţi închipui c-o să facem?

McIver zîmbi cu toată faţa.

- Cît despre mine, eu am să fiu pasager. Între timp sunt doar afurisitul de pilot particular al afurisitului de Kia.

În turn; ora 4,50 după-amiază.

- Repet, domnule Siamaki, spuse McIver aspru în microfon. Este o conferinţă specială la Al Shargaz.

- Şi eu repet, de ce n-am fost informat imediat?

Vocea din difuzor era ascuţită şi iritată. Degetele lui McIver se albiseră pe microfon din pricina strînsorii. Era urmărit atent de o santinelă din Gărzile Verzi şi de Wazari, a cărui faţă era încă umflată de la bătaia pe care i-o administrase Zataki.

- Repet, aga Siamaki, răspunse cu voce limpede. Căpitanii Petikin şi Lane sunt necesari pentru o conferinţă urgentă la Al Shargaz şi n-am avut timp să vă informăm.

- De ce ? Sunt aici, în Teheran. De ce n-a fost informat biroul? Unde sunt vizele lor de ieşire? Unde?

McIver se prefăcu uşor exasperat.

- V-am spus deja, aga, că n-a fost vreme. Telefoanele din Teheran nu funcţionează şi am rezolvat ieşirile lor cu *komitehul* de la aeroport, personal cu Excelenţa sa *mullahul* de serviciu, responsabil.

Omul din Gărzile Verzi căscă plictisit, nefiind vorbitor de engleză, şi tuşi zgomotos.

- Acum, vă rog să mă iertaţi...

- Dumneata şi căpitanul Petikin v-aţi luat toate lucrurile de valoare din apartament. Aşa este?

- Mai degrabă o precauţie spre a îndepărta tentaţiile pentru *mujhadini* şi *fedaini*, hoţi şi bandiţi, cită vreme suntem plecaţi, spuse McIver inocent, foarte conştient de atenţia lui Wazari şi sigur că turnul şi baza monitorizau conversaţia. Vă rog să mă scuzaţi, acum ministrul Kia are nevoie de mine.

-A, ministrul Kia. A, da.

Nervozitatea lui Siamaki se îndulci puţin.

- Ce, ă... la ce oră o să ajungeţi la Teheran, mîine?

- Depinde de vînt...

McIver privi aproape cruciş din pricina efortului de a-şi stăpîni dorinţa bruscă, copleşitoare, de a spune totul dintr-o suflare despre "Virtej". Trebuie că mi-a sărit o doagă, îşi zise. Făcu un efort să se concentreze.

- Depinde de ministrul Kia, de vînt şi de timpul în care realimentăm, cîndva după-amiază.

- O să v-aştept. S-ar putea chiar să vă aştept la aeroport, dacă o să aflăm ETA. Sunt nişte cecuri de semnat şi multe aranjamente noi de discutat. Vă rog, transmiteţi-i ministrului Kia cele mai bune urări din partea mea şi că-i doresc o şedere plăcută la Kowiss. *Salaam*!

Transmisia se întrerupse: McIver oftă şi puse microfonul jos.

- Sergent, cîtă vreme sunt aici aş vrea să vorbesc cu Bandar-e Delam şi Lengeh.

- Va trebui să întreb baza, spuse Wazari.

- Dă-i drumul!

McIver privi pe fereastră. Vremea se deteriora, vîntul de sud-est făcea să trosnească mîneca de vînt și șuiera în cablurile antenei de radio; treizeci de noduri cu rafale de treizeci și cinci din față. Prea mult, își zise. Rezervorul de noroi care zdrobise acoperișul se afla la numai cîțiva metri distanță. Îi zărea pe Hogg și Gordon așteptînd răbdători în carlinga avionului, ușa cabinei deschisă îmbietor. Prin celelalte ferestre îi zări pe Kia și pe Esvandiary care isprăviseră inspecția și se îndreptau spre el, către birourile aflate dedesubt. În treacăt văzu conectorul antenei principale de pe acoperiș fluturînd liber, apoi observă cablul aproape desprins.

- Sergent, ar fi bine să fixezi aia la iuțeală. Ai putea să pierzi toate transmisiile.

- Iisuse, sigur, mulțumesc.

Wazari se ridică și se opri. În difuzor se auzi:

- Aici turnul Kowiss. Cererea de a chema Bandar-e Delam și Lengeh aprobată.

El confirmă, comută frecvențele și execută apelul.

- Aici Bandar-e Delam. Dă-i drumul, Kowiss.

Recunoscînd vocea lui Rudi Lutz, McIver își simți inima bătînd mai repede. Wazari îi înmînă microfonul lui McIver, fără să părăsească din ochi legătura defectuoasă.

- Ticăloșii, murmură.

Culese din mers cîteva scule, deschise ușa care dădea pe acoperiș și ieși. Era încă la o distanță de la care putea auzi ușor. Santinela căscă, privind fără interes.

- Salut, căpitane Lutz. McIver. Înnoptez aici, spuse McIver cu voce obișnuită, alegîndu-și cuvintele foarte atent. Trebuie să însoțesc un VIP, ministrul Kia de la Teheran. Cum stau lucrurile la Bandar-e Delam?

- Cinci pe cinci. Dar dacă...

Vocea se întrerupse. McIver auzi răsuflarea îngrijorată, iute stăpînită. Aruncă o privire lui Wazari, care stătea ghemuit lîngă contacte.

- Cît, ă... cît de mult rămîi, Mac?

- O să fiu pe drum mîine, cum e planificat, dacă vremea se menține, adăugă cu atenție.

- Înțeleg, nu-ți face griji.

- Nu-mi fac griji. Toate sistemele funcționează și-o s-o țină așa un an lung și fericit. Ce mai faci?

Încă o pauză.

- Totul cinci cu cinci. Toate sistemele or să funcționeze un an lung și fericit și *viva Imamul*!

- Ai dreptate. Motivul pentru care te-am chemat este că sediul de la Aberdeen dorește informații urgente despre dosarul la zi cu comentarii.

Era codul pentru pregătirile "Virtejului".

- E gata?

- Da, e gata. Unde să-l trimit?

Era codul lor pentru: "Mergem tot la Al Shargaz?"

- Gavallan este într-o inspecție la Al Shargaz. Așa că trimite-l acolo. E important să faci un efort deosebit ca să ajungă acolo urgent. Am auzit la Teheran că mîine se așteaptă un zbor la Abadan. Pune-l în avionul pentru Al Shargaz, mîine. Mă auzi?

- Tare și limpede. Am lucrat la amănunte toată ziua.

- Excelent. Cum stai cu înlocuirea echipajelor?

- Grozav. Echipele care trebuiau să plece au plecat. Cele care trebuie să le schimbe vin sîmbătă, duminică cel mai tîrziu. Totul e pregătit pentru sosirea lor. Eu plec cu schimbul următor.

- Bun. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Cum e vremea?

O pauză.

- Cam furtunoasă. Acum plouă. Avem vînt din sud-est.

- La fel și aici. Nu-ți face griji.

- Apropo, Siamaki a vorbit cu Numir, administratorul nostru de la *IranOil*, de cîteva ori.

- Despre ce?

- Verifica baza, a spus Numir.

- Bun, zise McIver cu grijă. Mă bucur că se interesează de lucrările noastre. O să te chem mîine. Totul e rutină. Zboruri ușoare.

- Și ție la fel. Mulțumesc că ai chemat.

McIver închise, blestemîndu-l pe Siamaki. Ticălosul! Fecioadă ticăloasă! Privi afară. Wazari încă stătea cu spatele către el, îngenuncheat la baza antenei, lîngă luminatorul birourilor de dedesubt, profund concentrat, așa că-l lăsă să-și vadă de treabă și chemă Lengehul.

Scragger veni imediat la aparat.

- Salut, amice! Da, am auzit că faci un zbor de rutină cu un VIP. Andy ne-a chemat de la Al Shargaz.

- Pentru ce?

- Rutină. Totul e cum a fost planificat. Sediul de la Aberdeen are nevoie de informații asupra dosarului cu comentarii la zi. E gata?

- Gata ca întotdeauna. Unde să-l trimit?

- La Al Shargaz. Dacă nu ți-e greu. Poți să-l trimiți mîine?

- S-a făcut, bătrîne. O să mă gîndesc la asta. Cum e vremea?

- De la sud-est treizeci la treizeci și cinci de noduri. Johnny spune că s-ar putea să fie mai bine mîine. Tu?

- Aproape la fel. Să sperăm că mai scade. Nici o problemă pentru noi.

- Bine, o să te chem și mîine. Zboruri plăcute.

- La fel și ție. Apropo, ce face Lulu?

McIver înjură în sinea lui pentru că, în fierbințeala schimbărilor din plan și trebuind să-l însoțească pe Kia, uitase complet de promisiunea făcută mașinii de a o pune la adăpost de o soartă crudă. O lăsase pur și simplu într-unul dintre hangare, cu o indicație suplimentară către personalul iranian de acolo că avea să se întoarcă a doua zi.

- Minunat, spuse. Ce-ți fac controalele medicale?

- Minunat. Da' ale tale, bătrîne?

- Ne vedem curînd, Scrag!

Rînjind strîmb, McIver închise emițătorul. Se simțea obosit. Se întinse și se ridică în picioare. Observă că omul din Gărzile Verzi plecase și că Wazari stătea acum în pragul ușii din acoperiș cu o privire ciudată.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic, domnule căpitan.

Tînărul închise ușa înfrigurat și rămase surprins văzînd turnul gol, numai cu ei doi.

- Unde este santinela?

- Nu știu.

Wazari verifică la iuțeală casa scărilor, apoi se întoarse către el și coborî vocea.

- Ce se întîmplă, domnule căpitan?

Oboseala lui McIver dispăru.

- Nu înțeleg.

- Toate aceste chemări de la Siamaki, telexuri, însă care pleacă din Teheran fără permise, toți băieții care pleacă de-aici, piesele de schimb care sunt expediate afară pe furiș...

Făcu un semn cu degetul mare către luminator.

-...Ministrul înjură toată vremea.

- Echipele au nevoie de înlocuire. Piesele au devenit supranormative. Îți mulțumesc pentru ajutor.

McIver încercă să-l ocolească, dar Wazari i se așeză în cale.

- Parcă toată lumea a înnebunit. Poți să-mi spui...

Auzi pași de pe scări.

- Ascultă, domnule căpitan, șopti grăbit. Sunt de partea voastră. Am o înțelegere cu căpitanul Ayre. El o să mă ajute.

Santinela păși tropăind în încăpere și îi spuse ceva în farsi lui Wazari ai cărui ochi se măriră.

- Ce-a spus? întrebă McIver.

- Esvandiary vrea să coboare.

Wazari zîmbi sardonic, apoi se întoarse din nou pe acoperiș și se așeză cu picioarele încrucișate lîngă conexiuni, jucîndu-se cu ele.

În biroul lui Esvandiary, ora 5,40 după-amiază. Tom Lochart și McIver priveau, împietriți de furie.

- Dar permisele noastre de ieșire sunt valabile și avem aprobare să trimitem personalul astăzi, chiar acum.

- Cu aprobarea ministrului Kia, permisele sunt reținute pînă cînd sosesc schimburile, spuse scurt Esvandiary.

Şedea în spatele biroului, lîngă Kia; Lochart şi McIver în faţa lor, de partea cealaltă. Pe masă se aflau o grămadă de permise şi paşapoarte. Era aproape de apusul soarelui.

- Aga Siamaki a încuviinţat şi el.

Kia era amuzat şi mulţumit de nemulţumirea lor. Străini afurisiţi.

- Nu-i nevoie de atîta grabă, căpitane. Mult mai bine ar fi să facem lucrurile în ordine. Mult mai bine.

- Zborul este în ordine, domnule ministru Kia, spuse McIver printre buzele strînse. Avem aprobare. Insistăm ca avionul să plece aşa cum a fost planificat.

- Acesta este Iranul, nu Anglia! pufni Esvandiary, ironic. Ba chiar şi acolo mă-ndoiesc că ai putea *insista* aşa.

Era foarte mulţumit de el însuşi. Ministrul Kia fusese încîntat de peşcheşul său - venitul de la o viitoare sondă - şi-i oferise imediat un loc în consiliul *IHC*. Apoi, spre marele său amuzament, Kia explicase că permisele de ieşire ar fi trebuit să aibă anexate taxe. "Lasă-i pe străini să asude", adăugase ministrul. "Pînă sîmbătă vor fi mai mult decît dornici să-ţi ofere, de bună voie, să zicem... trei sute de dolari americani în numerar, de persoană".

- După cum spune ministrul, spuse plin de importanţă, ar trebui să facem ordine. Acum sunt ocupat. Bună ziua.

Uşa se dădu de perete şi Starke intră în micul birou, cu obrazul acoperit de pete roşii, cu pumnul mîinii sănătoase strîns şi cu braţul stîng într-o eşarfă.

- Ce dracu' te-a apucat, Esvandiary? Nu poţi să anulezi permisele!

McIver izbucni:

- Pentru Dumnezeu, Duke! N-ar trebui să fii aici!

- Permisele sunt aminate, nu anulate. Aminate.

Faţa lui Esvandiary se strîmbă.

- Şi de cîte ori trebuie să vă spun, prost-crescuţilor, să bateţi la uşă? Bateţi! Asta nu e biroul vostru, este al meu. Eu conduc baza asta şi nu voi. Şi ministrul Kia şi cu mine suntem într-o şedinţă pe care aţi întrerupt-o cu toţii. Acum ieşiţi afară. Ieşiţi afară cu toţii!

Se întoarse către Kia de parcă ei doi ar fi fost singuri și spuse în farsi, pe un alt ton:

- Domnule ministru, vă cer iertare pentru toate astea. Vedeți cu ce trebuie să mă ocup aici?! Vă recomand serios să naționalizăm toate avioanele străine și să folosim propriii noștri...

Starke își strînse pumnul.

- Ascultă, tieălosule...

- Ieși afară!

Esvandiary strecură mîna în sertar, unde se afla un revolver, dar nu apucă să-l scoată afară: *Mullahul* Hussain intră pe ușă însoțit de Gărzi Verzi. O tăcere bruscă invadă camera.

- În numele lui Allah, ce se întîmplă aici? spuse Hussain în englezește, cu ochi reci și duri atintiți asupra lui Esvandiary și Kia.

Esvandiary se ridică imediat în picioare și începu să explice vorbind farsi. Starke îl întrerupse cu varianta lor și în curînd amîndoi bărbații vorbeau din ce în ce mai tare.

Nerăbdător, Hussain ridică mîna.

- Mai întîi domnia ta, **aga** Esvandiary. Te rog, vorbește farsi, astfel ca *komitehul* meu să poată înțelege.

Ascultă impasibil îndelungatul discurs în farsi, cei patru însoțitori ai săi înghesuindu-se în ușă. Apoi îi făcu semn lui Starke.

- Căpitane?

Starke, atent, fu scurt și dur. Hussain făcu un semn din cap către Kia.

- Acum, domnia voastră, Excelență ministru! Pot să văd documentul care vă îngăduie să treceți peste autoritatea *komitehului* din Kowiss și să anulați permisele de ieșire?

-Să trec, Excelență *mullah*? Să amîn? Nu eu, spuse Kia, nevinovat. Eu sunt mai degrabă un servitor al *Imamului*, pacea fie cu el, și al primului ministru, numit personal de acesta, și al guvernului său.

- Excelența sa Esvandiary a spus că ați aprobat amînarea.

- Mai degrabă am acceptat dorința sa pentru o replanificare ordonată a personalului străin.

Hussain privi în jos către masă.

- Acestea sunt permisele de ieșire, cu pașapoartele?

Gura lui Esvandiary se uscă. Hussain le adună cu amîndouă mîinile și i le înmînă lui Starke.

- Oamenii și avionul vor pleca imediat.

- Mulțumesc Excelență, spuse Starke, extenuat de efortul de a sta în picioare.

- Dă-mi voie să te ajut.

McIver îi luă pașapoartele și permisele.

- Mulțumesc, aga, spuse către Hussain, ușurat de victorie.

Ochii lui Hussain erau la fel de reci și duri ca întotdeauna.

- *Imamul* a spus: dacă străinii vor să plece, lăsați-i să plece! Nu avem nevoie de ei!

- A... da, mulțumesc, spuse McIver, neplăcîndu-i deloc să se afle în aproapierea acestui om.

Ieși urmat de Lochart. Starke spunea în farsi:

- Mi-e teamă că va trebui să plec și eu cu avionul, Excelență.

Îi comunică cele spuse de doctorul Nutt, adăugînd în engleză:

- Nu vreau să plec, dar asta este. *Insha'Allah.*

Hussain încuviință la rîndul lui din cap.

- N-ai nevoie de un permis de ieșire. Urcă la bord! Am să explic *komitehului.* Am să urmăresc plecarea avionului.

Ieși afară și urcă în turn ca să îl informeze pe colonelul Changiz de hotărîrea sa. Nu fu nevoie de mai mult de cîteva clipe ca avionul să se umple. Starke fu ultimul pe scară. Îi tremurau picioarele. Doc Nutt îi dăduse destule analgezice ca să-l poată urca la bord.

- Mulțumesc, Excelență, spuse către Hussain pe deasupra zgomotelor motoarelor, încă temîndu-se de el și totuși simpatizîndu-l.

- Pacea lui Allah fie cu domnia ta!

Deasupra lui Hussain plutea acum o umbră ciudată.

- Corupția și înșelăciunea sunt împotriva legilor lui Allah, nu?

- Da, da... desigur.

Starke observă nehotărîrea lui Hussain, apoi momentul trecu.

- Pacea lui Allah fie cu tine, căpitane!

Hussain se întoarse și porni cu pași mari. Vîntul se întări ușor. Slăbit, Starke urcă scările, folosindu-se de mîna cea bună ca să se sprijine, dorindu-și să stea drept. La capătul lor, se apucă de bara ușii și se întoarse un moment, cu tîmplele pulsînd și cu pieptul străbătut de dureri mari.

Atît de multe aveau de lăsat aici. Atît de multe. Prea multe. Nu numai elicoptere și piese și lucruri materiale. Mult mai mult. Fir-ar să fie! Ar trebui să rămîn, nu să plec! Slăbit, făcu un semn de adio celor care rămîneau în urmă și ridică degetul mare în sus, dureros de conștient că e recunoscător că nu se află printre ei.

În birou, Esvandiary și Kia urmăriră avionul îndepărtîndu-se. Allah să-i blesteme! Să ardă cu toții în Iad pentru că s-au amestecat! se gîndi Esvandiary, apoi își stăpîni furia, concentrîndu-se asupra grandioasei petreceri pe care o aranjaseră prieteni aleși care aveau neapărată nevoie să-l întîlnească pe ministrul Kia - prietenul său și director ca și el. O distracție cu dansatori și dansatoare, apoi căsătoriile temporare...

Ușa se deschise. Spre surpriza lui, intră Hussain, palid de furie, cu Gărzile Verzi înghesuindu-se după el. Esvandiary se ridică.

- Da, Excelență, ce pot să...

Se opri cînd unul dintre revoluționari îl trase brutal într-o parte ca să-i permită lui Hussain să se așeze în spatele biroului. Kia rămase unde stătea, perplex.

Hussain spuse:

- *Imamul*, pacea lui Allah fie cu el, a poruncit *komitehurilor* să înlăture corupția, oriunde va fi găsită. Acesta este *komitehul* bazei aeriene Kowiss. Sunteți acuzați amîndoi de corupție.

Kia și Esvandiary se albiră și amîndoi începură să vorbească dintr-o dată, pretinzînd că asta e ridicol și că sunt acuzații mincinoase. Hussain se întinse și smuci brățara ceasului de aur de pe încheietura mîinii lui Esvandiary.

- Cînd ai cumpărat asta și cu ce ai cumpărat-o?

- Cu economiile, economiile mele și...

- Mincinosule! Peșcheș pentru două slujbe! *Komitehul* știe. Acum, ce poți să spui despre planul tău de a fura statul, oferind în secret veniturile viitoare de pe urma petrolului, ca să corupi oficialii pentru viitoare servicii?

- Ridicol, Excelență! Minciuni, toate sunt minciuni! strigă Esvandiary, cuprins de panică

Hussain privi către Kia, care devenise și el cenușiu.

- Care oficiali, Excelență? întrebă Kia, păstrîndu-și glasul calm, sigur că dușmanii săi îi aranjaseră această capcană departe de zona lui de influență.

Siamaki, Siamaki trebuie să fie.

Hussain făcu semn unuia dintre revoluționari care ieși și îl aduse pe operatorul radio Wazari.

- Spune-le, în fața lui Allah, ce mi-ai spus mie! porunci.

- Așa cum v-am spus mai devreme, eram pe acoperiș, Excelență, spuse nervos Wazari. Verificam una dintre legăturile antenei noastre și am auzit prin luminator. L-am auzit făcînd oferta.

Arătă cu un deget bont către Esvandiary, încîntat de ocazia de a se răzbuna. Dacă n-ar fi fost Esvandiary, n-aș fi fost niciodată ales de nebunul de Zataki, niciodată bătut și rănit, aproape ucis.

- Vorbeau englezește și el a spus: "Pot să aranjez să deturnez veniturile de pe petrolul de la noile sonde. Pot să nu trec sondele pe listă și să deturnez fondurile către domnia ta."

Esvandiary era consternat. Avusese grijă să trimită tot personalul iranian afară din clădirea birourilor, ba mai mult, pentru siguranță, vorbise englezește. Acum era condamnat.

Îl auzi pe Wazari isprăvind și Kia începînd să vorbească cu voce scăzută, calm, evitînd întreaga complicitate, spunînd că el doar încercase să-l descoasă pe acest om corupt și rău.

- Mi s-a cerut să fac o vizită aici exact în scopul acesta, Excelență. Am fost trimis aici de guvernul *Imamului*, Allah să-l apere, exact pentru acest scop, să smulg din rădăcină corupția, acolo unde există. Pot să vă felicit că sunteți atît de zelos. Dacă-mi îngăduiți, în momentul în care am să mă întorc la Teheran am să vă recomand direct *Komitehului* Revoluționar și, desigur, primului ministru.

Hussain privi către Gărzile Verzi.

- Esvandiary e vinovat sau nu?

- Vinovat, Excelență!

- Este bărbatul Kia vinovat sau nevinovat?

- Vinovat, strigă Esvandiary înainte ca ei să apuce să răspundă.

Unul dintre cele patru revoluționari ridică din umeri.

- Toți tehranii sunt mincinoși. Vinovat.

Ceilalți încuviințară din cap și răspunseră ca un ecou. Kia spuse politicos:

- *Mullahii* și *ayatolahii* din Teheran nu sunt mincinoși, Excelențelor! Cei din *Komitehul* Revoluționar nu sunt mincinoși și nici *Imamul*, Allah să-l apere, care ar putea fi socotit tehrani pentru că locuiește acolo acum. Se întîmplă doar să locuiesc și eu acolo. Am fost născut în Qomul Sfînt, Excelențelor, adăugă, binecuvîntînd acest lucru pentru prima dată în viața sa.

Una dintre Gărzile Verzi sparse tăcerea.

- Ce spune e adevărat, Excelență, nu-i așa?

Se scărpină în creștet.

- Despre toți tehranii? Că nu toți tehranii sunt mincinoși?

- Da, asta este adevărat.

Hussain privi din nou către Kia, la fel de nesigur.

- În fața lui Allah, ești vinovat sau nu?

- Sigur că nu sunt vinovat, Excelență, în fața lui Allah!

Privirea lui Kia era nevinovată. Proștilor, credeți că mă puteți prinde cu asta? *Taquiah* îmi dă dreptul să mă apăr dacă-mi consider viața amenințată de falși *mullahi*.

- Cum explicați că sunteți ministru în guvern, dar de asemenea și director al companiei de elicoptere?

- Ministrul responsabil...

Kia se opri, căci Esvandiary bolborosea cu glas tare tot felul de acuzații.

- Iertați-mă, Excelențelor, voia lui Allah, dar acest zgomot... e greu să vorbești fără să strigi.

- Luați-l afară!

Esvandiary fu tîrît de acolo.

- Ei bine, ministrul responsabil cu aviația civilă mi-a cerut să mă alătur Consiliului de Conducere al *IHC* ca reprezentant al guvernului, spuse Kia, spunînd adevărul deformat, de parcă împărtășea un secret de stat, adăugînd alte exagerări, cu un glas la fel de important. Nu suntem siguri de loialitatea directorilor. Aș putea, de asemenea, să vă spun foarte confidențial, Excelență, că în cîteva zile toate companiile străine de avioane vor fi naționalizate.

Le vorbi ca unor apropiați, modulîndu-și glasul pentru un mai mare efect și, cînd socoti că sosise momentul potrivit, se opri și oftă.

- În fața lui Allah, mărturisesc că sunt neatins de corupție ca și domnia voastră, Excelență, și, deși lipsit de marele vostru har, mi-am dedicat și eu viața servind poporul.

- Allah să vă apere, Excelență, izbucni unul dintre revoluționari.

Ceilalți încuviințară și chiar și Hussain își simțea îndoielile risipite în cea mai mare parte. Era gata să mai scotocească încă puțin cînd auziră un muezin departe de bază chemînd la rugăciunea de seară și se certă că se lăsase abătut de la drumul lui Allah.

- Mergi cu Allah, Excelență.

- Mulțumesc, Excelență, fie ca Allah să vă păstreze teferi pe domnia voastră și pe toți *mullahii*, ca să ne salvați pe noi și marea noastră națiune islamică de la lucrările lui Satan.

Hussain ieşi înaintea lor. Afară, urmindu-l, se curăţară ritual cu toţii, se întoarseră către Mecca şi se rugară - Kia, Gărzile Verzi, funcţionarii, muncitorii, cei de la bucătărie, toţi bucuroşi şi mulţumiţi că, încă o dată, puteau să-şi exprime deschis supunerea fiecăruia în faţa lui Allah şi a Profetului lui Allah.

Doar Esvandiary plînse în timpul rugilor sale umile.

Apoi Kia se întoarse în birou. În tăcere, se aşeză în spatele biroului şi-şi îngădui pe ascuns un oftat şi, şi mai pe ascuns, multe felicitări. Cum îndrăzneşte acest fiu de căţea să mă acuze? Pe mine, ministrul Kia? Să-l ardă Allah în Iad pe el şi pe toţi duşmanii statului!

Afară se auzi o rafală de armă. Calm, scoase o ţigară şi o aprinse. Cu cît părăsesc mai degrabă grămada asta de bălegar, cu atît mai bine, se gîndi.

O rafală de vînt cutremură clădirea. Picături de apă împroşcară ferestrele.

CAPITOLUL 57

Lengeh; ora 6,10 seara. Apusul era rău prevestitor, norii acoperind cea mai mare parte a cerului, grei, tiviţi cu negru.

- O să fie acoperit pînă dimineaţă, Scrag, spuse pilotul american Ed Vossi, cu părul negru şi cîrlionţat fluturat de vîntul care sufla dinspre Hormuz către Golf, către Abadan. Afurisit vînt.

- O să fie *okay*, amice! Dar Rudi, Duke şi ceilalţi? Dacă ţine aşa, sau se înrăutăţeşte, or să fie în rahat pîn' la git - şi fără scară.

- Afurisit vînt! De ce a ales ziua de azi ca să-şi schimbe direcţia? Parcă ar rîde zeii de noi.

Cei doi bărbaţi stăteau lîngă catargul steagului lor, pe promontoriul care se înălţa deasupra Golfului. Valurile erau cenuşii şi - departe, în mijlocul strîmtorii - înspicate cu alb. În spatele lor se găseau baza şi aerodromul, încă umed din pricina aripii de ploaie care trecuse în dimineaţa aceea. Dedesubt şi către dreapta se aflau plaja şi pluta de pe care se scăldau. Din "ziua

rechinului", nimeni nu se mai aventurase acolo, mulțumindu-se să stea aproape de mal, la apă mică, în caz că îi mai pîndea vreunul.

Vossi murmură:

- O să fiu al dracului de fericit cînd toată chestia asta o să se termine.

Scragger încuviință absent, gîndurile colindîndu-i printre hărți meteorologice, încercînd să înțeleagă ce avea să se întîmple în următoarele 12 ore, întotdeauna dificil în acest sezon cînd zona Golfului, de obicei atît de placidă, erupea cu neașteptată și monstruoasă violență. Timp de trei sute șaizeci și trei de zile pe an, vîntul bătea predominant din nord-vest. Acum venise tocmai una dintre celelalte zile. Baza era tăcută. Mai rămăseseră doar Vossi, Willi Neurchtreiter și doi mecanici. Toți ceilalți piloți și mecanici și managerul englez al bazei plecaseră cu două zile în urmă, marți, în timp ce el era pe drumul de întoarcere de la Bandar-e Delam, cu Kasigi. Willi îi scosese pe toți de acolo, expediindu-i la Al Shargaz pe mare.

- N-am avut nici o problemă, Scrag, pe cinstea mea, îi spusese Willi încîntat cînd aterizase. Planul tău a mers. Ideea de a-i trimite cu barca a fost foarte inteligentă. Mai bine decît cu elicopterul și mai ieftin. *Komitehul* a ridicat doar din umeri și a preluat una dintre rulote.

- Dorm la bază acum?

- Cîțiva dintre ei, Scrag. Trei sau patru. M-am asigurat că le dăm îndeajuns orez și *horisht*. Nu sunt o gașcă rea. Masoud încearcă să păstreze și registrele în ordine.

Masoud era managerul din partea *IranOil*.

- De ce-ai rămas, Willi? Știu ce gîndești despre șmecheria asta. Ți-am spus să fii în barcă, n-am nevoie de tine!

- Sigur că da, Scrag. Pe cinstea mea. Dar o să ai nevoie de un pilot ca lumea cu tine. Ai putea să te pierzi!

Bun băiat bătrînul Willi, se gîndi Scragger. Mă bucur c-a rămas; și-mi pare rău.

Se uită în jur. O singură privire spre faţa lui Willi îi fu de-ajuns.

- Ce se întîmplă?

- Am descoperit abia acum că Masoud a dat toate paşapoartele noastre jandarmilor. Pînă la ultimul.

Vossi şi Scragger rămaseră cu gurile căscate la el. Vossi spuse:

- De ce dracu' a făcut-o?

Scragger comentă mult mai vulgar.

- Asta s-a întîmplat marţi, Scrag, cînd ceilalţi au plecat cu barca. Desigur că acolo era şi un jandarm ca să-i numere cînd s-au urcat la bord şi ăsta l-a întrebat pe Masoud de paşapoartele noastre. Aşa că Masoud i le-a dat. Dacă aş fi fost eu, aş fi făcut acelaşi lucru.

- Şi de ce dracu' le vroia?

Willi spuse răbdător:

- Ca să le reînnoiască vizele de rezidenţă în numele lui Khomeini, Scrag! Vroia să fim legali. Ne-a cerut-o de nenumărate ori, nu-i aşa?

Scragger înjură un minut întreg fără să folosească acelaşi cuvînt de două ori.

- Pentru Dumnezeu, Scrag, trebuie să le luăm înapoi, spuse tremurînd Vossi. Trebuie să le luăm înapoi sau "Vîrtejul" s-a dus.

- Ştiu asta, amice!

Aiurit, Scrager cîntărea variantele.

- Poate am putea să obţinem unele noi la Al Shargaz sau la Dubai. Să zicem că le-am pierdut.

- Pentru Dumnezeu, Willi, pentru Dumnezeu! Ne bagă la zdup atît de repede că nici n-o să apucăm să zicem "pîs". Îţi aduci aminte de Masterson?

În urmă cu cîţiva ani, unul dintre mecanicii lor uitase să-şi reînnoiască permisul la Al Shargaz şi încercase să păcălească ofiţerii de la Oficiul de Emigrări. Deşi viza lui era expirată numai de patru zile, altfel paşaportul fiind perfect valabil, ofiţerul îl dusese imediat la închisoare, unde zăcuse foarte inconfortabil şase săptămîni, apoi i se dăduse drumul, dar fără a mai avea dreptul să intre vreodată în ţară.

- La dracu'! spusese rezidentul britanic. Eşti al dracului de norocos că ai ieşit aşa de uşor. Ştii legea! V-am tot spus-o pînă am făcut scurtă la limbă.

- Să mă ia dracu' dacă o să plec fără al meu, spuse Vossi. Nu pot. Al meu e plin de afurisite de vize pentru toate ţările Golfului, Nigeria şi Anglia, pîn' la dracu' şi înapoi. O să-mi ia luni întregi să fac rost de altele noi. Luni, dacă vreodată... şi cum rămîne cu Al Shargaz, ei? E un loc nemaipomenit, dar fără un afurisit de paşaport şi viza lor valabilă, zdupul ne paşte.

- Foarte corect, Ed! Fir-ar să fie! Şi mîine e Ziua Sfîntă, cînd toate-s închise mai ceva ca haznaua împăratului.

- Willi, îţi aminteşti cine era jandarmul? Era unul dintre cei obişnuiţi sau din Gărzile Verzi?

După un moment, Willi spuse:

- Nu era din Gărzile Verzi, Scrag, era unul obişnuit. Cel bătrîn. Era cu părul cărunt.

- Qeshemi, sergentul?

- Da, Scrag. Da, el era.

Scragger înjură din nou.

- Dacă bătrînul Qeshemi spune că trebuie să aşteptăm pînă sîmbătă sau sîmbăta cealaltă, aşa rămîne.

În zona aceea, jandarmii încă mai activau aşa cum o făcuseră întotdeauna, ca parte a armatei, atît doar că îşi scoseseră insignele Şahului şi purtau pe braţ banderole cu numele lui Khomeini scris pe ele.

- Nu m-aşteptaţi la supă!

Scragger ieşi cu paşi apăsaţi în lumina apusului.

La postul de poliţie Lengeh; ora 7,32 seara. Caporalul de jandarmi căscă şi scutură politicos din cap, vorbind în farsi cu operatorul de radio al bazei, Ali Pash, pe care Scragger îl adusese cu el ca să traducă. Scragger aşteptă răbdător, prea obişnuit cu felul de a fi al iranienilor ca să-i întrerupă. Se aflau deja acolo de jumătate de oră:

- O, vroiai să întrebi de paşapoartele străinilor? Paşapoartele sunt în seif, unde ar trebui să fie, spunea

jandarmul. Paşapoartele sunt foarte preţioase şi le-am încuiat.

- Pe bună dreptate, Excelenţă, dar căpitanul străinilor ar vrea să le primească înapoi, vă rog. Spune că are nevoie pentru schimbarea echipei.

- Sigur c-o să le aibă înapoi. Nu sunt ale lui? N-au pilotat ei şi oamenii lui multe zboruri binefăcătoare pentru oamenii noştri, în cursul anilor? Cu siguranţă, Excelenţă. De îndată ce se deschide seiful.

- Vă rog, ar putea fi deschis acum? Străinul ar aprecia bunăvoinţa voastră foarte mult.

Ali Pash era la fel de politicos şi calm, aşteptînd ca jandarmul să ofere de la sine informaţia pe care o dorea. Era un tehrani arătos de aproape treizeci de ani, pregătit la şcoala americană de radio-transmisiuni de la Isfahan şi lucra pentru *IHC* la Lengeh de trei ani.

- Ar fi cu siguranţă un gest de bunăvoinţă.

- Desigur, dar nu poate să şi le primească pînă nu apare cheia.

- A, pot să îndrăznesc să întreb unde este cheia, Excelenţă?

Caporalul de jandarmi îşi flutură palma mare către seiful demodat care trona în celălalt birou.

- Priviţi, Excelenţă, puteţi vedea şi domnia voastră! Cheia nu este pe cui. Mai mult ca sigur c-a luat-o sergentul în păstrare.

- Cît de înţelept şi de corect, Excelenţă. Probabil că Excelenţa sa sergentul este acum acasă .

- Excelenţa sa o să fie aici dimineaţă.

- De Ziua Sfîntă? Pot să-mi exprim părerea că suntem foarte norocoşi că jandarmeria noastră are un asemenea înalt simţ al datoriei ca să lucreze cu atita hărnicie? Îmi imaginez că n-o să fie prea devreme.

- Sergentul este sergent. Dar biroul se deschide la 7,30 dimineaţa, deşi desigur că postul de poliţie e deschis zi şi noapte.

Jandarmul îşi stinse ţigara.

- Veniţi dimineaţă!

- Ah, vă mulțumesc, Excelență! N-ați dori o altă țigară cîtă vreme îi explic căpitanului?

- Mulțumesc, Excelență! Rareori primesc una străină. Mulțumesc!

Țigările erau americane și foarte mult apreciate, dar nici unul dintre ei nu rosti un cuvînt despre asta.

- Pot să vă ofer un foc, Excelență?

Ali Pash și-o aprinse pe-a lui și apoi îi spuse lui Scragger ce se discutase.

- Întreabă dacă sergentul este acasă acum, Ali Pash.

- Am făcut-o căpitane. Spune că Excelența sa o să fie aici dimineață.

Ali Pash își ascunse oboseala, fiind prea politicos ca să-i spună lui Scragger că el înțelesese din primele clipe că omul ăsta nu știe nimic și n-ar face nimic și întreaga conversație și vizită erau o totală pierdere de vreme. Și desigur că jandarmii ar prefera să nu fie tulburați noaptea în privința unei probleme atît de neînsemnate. Ce contează? Au pierdut ei vreodată vreun pașaport? Sigur că nu. Ce schimbare de echipaj?

- Dacă aș putea să vă dau un sfat, aga... dimineața...

Scragger oftă. Dimineața putea să însemne mîine sau în ziua următoare. N-avea sens să sape mai departe, se gîndi iritat.

- Mulțumește-i din partea mea și spune-i că am să fiu aici mîine de dimineață, cu noaptea în cap. Dis-de-dimineață.

Ali Pash se supuse.

- Voia lui Allah! zise jandarmul obosit, flămînd și îngrijorat că trecuse încă o săptămînă și tot nu primiseră leafa, nu fuseseră plătiți de luni de zile deja, și cămătarii din bazar insistau să li se restituie împrumuturile și iubita lui familie stă să moară de foame.

- *Shab be khayr*, aga, spuse către Scragger. Noapte bună!

- *Shab be khayr*.

Scragger așteptă, știind că plecarea lor trebuia să fie la fel de politicos prelungită ca și discuția. Afară, pe drumul îngust care slujea de stradă principală orașului

portuar, se simți mai bine. Trecători curioși, toți bărbați, înconjuraseră vechea și uzata sa furgonetă cu simbolul *S-G* cu aripi pe ușă.

- *Salaam*, spuse vesel și cîțiva îl salutară.

Piloții din bază erau populari, baza și platforma petrolieră fiind sursa principală de locuri de muncă foarte avantajoase, misiunile lor de binefacere în orice condiții de vreme bine cunoscute și Scragger ușor de recunoscut.

- Asta-i șeful piloților, șopti vecinului său un bătrîn atoateștiutor. Este cel care l-a ajutat pe tînărul Abdullah Turik să fie internat în spitalul de la Bandar-e Abbas, unde numai cei sus-puși intră de obicei. A fost chiar să-i viziteze satul, la marginea Lengehului. A fost chiar și la înmormîntarea lui.

- Turik?

- Abdullah Turik. Fiul fiului surorii mele. Tînărul care a căzut de pe platforma petrolieră și a fost mîncat de rechini.

- A, da, îmi amintesc! Tînărul de care unii spun c-a fost ucis de cei de stînga.

- Nu atît de tare, nu atît de tare! Nu știi niciodată cine ascultă! Pacea fie cu tine, pilotule! Salutări, pilotule!

Scragger le făcu vesel semn cu mîna și porni motorul.

- Dar baza e în cealaltă parte, căpitane! Unde mergem? întrebă Ali Pash.

- Să-l vizităm pe sergent, desigur.

Începu să fluiere printre dinți, neținînd cont de vădita dezaprobare a lui Ali Pash.

*

* *

Casa sergentului se afla pe colțul unei străzi murdare, nepavată, încă plină de noroi de la ploaia din aceeași dimineață. În peretele înalt ce mărginea șanțul se zărea o ușă ca toate celelalte. Începuse să se întunece și Scragger lăsă farurile aprinse și coborî din mașină. Nici un semn de viață pe toată strada. Doar cîteva ferestre de la etaj

erau luminate slab. Sesizind nervozitatea lui Ali Pash, spuse:

- Tu rămii în maşină. Nu-i nici o problemă, am mai fost aici!

Folosi viguros ciocănelul de fier, simţind ochi pretutindeni.

Prima dată fusese acolo cu un an şi ceva în urmă, cînd adusese un coş cu mîncare, două oi tăiate, cîţiva saci cu orez şi cutii cu fructe, ca dar din partea bazei pentru sergentul "lor", căruia Şahul îi dăduse medalia de bronz Sepah pentru curaj în lupta împotriva piraţilor şi contrabandiştilor care bîntuiau dintotdeauna apele acelea. Ultima dată, acum cîteva săptămîni, însoţise un jandarm îngrijorat care dorise să raporteze deîndată tragedia de la Siri Unu şi că Abdullah Turik fusese scos din apa plină de rechini.

Niciodată nu fusese invitat în casă, stătuse doar în micuţa curte interioară din spatele uşii înalte de lemn şi de ambele dăţi fusese ziua.

Uşa se crăpă puţin. Scragger nu se aştepta la lanterna care-l orbi pentru o clipă. Cercul de lumină şovăi, apoi se îndreptă către maşină şi se fixă pe Ali Pash care aproape sări afară, se înclină adînc şi strigă:

- Salutări, Excelenţă ofiţer şef! Pacea fie cu voi! Îmi cer iertare că străinul vă tulbură casa şi îndrăzneşte să...

- Salut! îl întrerupse scurt Qeshemi.

Stinse lanterna şi-şi îndreptă atenţia către Scragger.

- *Salaam*, aga Qeshemi, spuse Scragger, ochii lui începînd să se obişnuiască acum cu întunericul.

Văzu trăsăturile puternice ale bărbatului, haina de uniformă neîncheiată şi revolverul în tocul deschis.

- *Salaam*, căpitane!

- Iartă-mă că am venit aici, aga, noaptea, spuse Scragger rar şi atent, ştiind că engleza lui Qeshemi era la fel de limitată ca şi vocabularul său farsi - aproape inexistent.

- *Loftan, gozar nameh. Loftan.* Vă rog, nevoie paşaport. Vă rog!

Sergentul de jandarmi mormăi surprins, apoi făcu un semn cu mîna-i puternică spre oraş.

- Pașapoartele la secție, căpitane.
- Da, dar, iartă-mă, nu cheie!
Scragger mimă deschiderea unei încuietori cu cheia.
- Nu cheie! repetă.
- A, da, înțeleg. Da. Nu cheie. Mîine, mîine dimineață primești.
- Este posibil în seara asta, vă rog, acum?
Scragger simți privirea cercetătoare.
- De ce în noaptea asta?
- Ă... pentru schimbarea echipelor. Oamenii la Shiraz. Echipe schimbă.
- Cînd?
- Sîmbătă. Dacă cheie, mă duc secție și întorc imediat.
Qushemi scutură din cap.
- Mîine.
Apoi vorbi tăios către Ali Pash, care se înclină automat și mulțumi din nou cu multă efuziune, cerîndu-și iertare că l-a tulburat.
- Excelența sa spune că puteți să le primiți mîine. Noi, ă... ar fi bine să plecăm, domnule căpitan!
Scragger se căzni să zîmbească.
- *Mamnoon am,* aga. Mulțumesc Excelență. *Mamnoomn am,* Excelență Qeshemi!
I-ar fi cerut lui Ali Pash să îl întrebe pe sergent dacă puteau să-și primească pașapoartele deîndată ce se deschidea secția, dar nu dorea să-l agite pe sergent inutil.
- Am să vin după prima rugăciune. *Mamnoon am,* aga.
Scragger întinse mîna și Qeshemi i-o strînse. Amîndoi bărbații simțiră fermitatea brațului celuilalt. Scragger se urcă în mașină și plecă.

Gînditor, Qeshemi închise ușa și trase zăvorul. Vara, micuța curte interioară, cu pereții săi înalți și via întinsă pe spaliere și mica fîntînă, era răcoroasă și primitoare. Acum era sărăcăcioasă. O traversă și deschise ușa opusă care ducea în camera principală și trase și zăvorul acesteia.

Un copil tușea, undeva sus, la etaj. Un foc de lemne dădea o oarecare căldură, dar întreaga casă era plină de curenți reci de aer, nici una dintre uși sau ferestre neînchizîndu-se bine.

- Cine era? strigă soția lui din capul scărilor.

- Nimic, nimic important. Un străin de la aerodrom. Cel bătrîn. Vroia pașapoartele.

- La vremea asta din noapte? Allah să ne apere! De fiecare dată cînd bate cineva la ușă mă aștept la alte necazuri - împuțitele de Gărzi Verzi sau cei de stînga.

Qeshemi încuviință grijuliu din cap, dar nu spuse nimic, încălzindu-și palmele la foc, abia ascultînd cicăleala ei.

- De ce trebuia să vină aici? Străinii sunt atît de prost crescuți... La ce i-au trebuit pașapoartele la ora asta? I le-ai dat?

- Sunt încuiate în seif. Iau cheia cu mine ca de obicei, dar s-a pierdut.

Copilul tuși din nou.

- Cum se simte Sousan?

- Încă mai are febră. Adu-mi niște apă fierbinte. Asta o s-o ajute. Pune și puțină miere în ea.

Așează ceainicul pe foc. Oftă auzind-o bodogănind:

- Pașapoarte la ora asta! De ce n-au putut să aștepte pînă sîmbătă? Atît de nesimțiți și de prost crescuți! Spuneai că cheia s-a pierdut?

- Da. Probabil capra aia care-și zice polițai, Lafti, a luat-o și a uitat s-o pună la loc. Voia lui Allah.

- Mohammed, la ce i-ar trebui străinului pașapoartele la ora asta?

- Nu știu. Ciudat. Foarte ciudat.

CAPITOLUL 58

La aerodromul Bandar-e Delam; ora 7,49 seara. Rudi Lutz stătea pe veranda rulotei sale, sub streașină, privind ploaia torențială.

- *Scheiss*, murmură.

În spatele lui, ușa era deschisă și fascicolul de lumină făcea să sclipească picăturile grele de ploaie. Din difuzorul magnetofonului se auzea încet o piesă de Mozart. Ușa următoarei rulote, rulota birourilor, se deschise și-l văzu pe Tăticu' Kelly ieșind, ridicînd deasupra capului o umbrelă și apropiindu-se de el plescăind prin băltoace. Nici unul nu observă iranianul ascuns în umbră.Undeva un motan scuipa și mieuna.

- Salut, Tăticu', hai intră. Ai prins?

- Da, nici o problemă.

Kelly se scutură de ploaie. Înăuntrul rulotei era cald și confortabil, ordine și curățenie. Panoul radioemițătorului îngropat în perete, reconectat, era dat de perete, aparatul fiind pe recepție, paraziți înfundați amestecîndu-se cu muzica. O oală cu cafea clocotea pe plită.

- Cafea?

- Mulțumesc, îmi pun singur.

Kelly îi dădu hîrtia și se duse către partea care slujea de bucătărie. Hîrtia conținea coloane de cifre scrise în grabă. Temperatura, direcția vîntului și intensitatea pentru fiecare sută de metri, presiuni barometrice și buletinul meteo de a doua zi.

- Turnul de la Abadan spune că e la zi. Pretind că include și toate datele care au venit astăzi cu *BA*. Nu arată prea rău, nu?

- Dacă e exact.

- Meteorologii prevedeau scăderea precipitațiilor în jurul miezului nopții și reducerea intensității vîntului.

Rudi dădu drumul mai tare la muzică și Kelly se așeză lîngă el. Își coborî glasul.

- Ar putea fi în regulă pentru noi, dar împuțit pentru Kowiss. Tot mai trebuie să realimentăm în zbor ca să ajungem la Bahrain.

Kelly luă o gură din cafea, desfătîndu-se cu lichidul fierbinte, tare, amestecat cu o lingură de lapte condensat.

- Ce-ai face dac-ai fi în locul lui Andy?

- Cu trei baze cărora să le port de grijă eu...

Un zgomot uşor afară. Rudi se ridică şi aruncă o privire pe fereastră. Nimic. Apoi din nou mieunatul motanului, mai aproape.

- Afurisite pisici! Îmi ridică părul pe ceafă.

- Mie îmi plac pisicile.

Kelly zîmbi.

- Avem trei acasă: Mateo, Marc şi Luke. Două sunt siameze, cealaltă o corcitură tărcată. Betty spune că băieţii o scot din minţi ca să pună motanul "s-o umfle".

- Cum se simte?

Cursa *BA* de la Abadan din ziua aceea îl adusese pe Sandor Petrofi pentru cel de-al patrulea '212 şi, odată cu el, poşta de la Gavallan, trimisă de cînd începuseră tulburările prin sediul de la Aberdeen, prima după multe săptămîni.

- Grozav. Formidabil, de fapt. Mai are trei săptămîni. Bătrînica mea se descurcă de obicei la vreme. O să mă bucur tare mult că o să fiu acasă cînd o pocni.

Kelly zîmbi.

- Doctorul zice că crede că o să fie în sfîrşit o fată.

- Felicitări! E minunat.

Toată lumea ştia că Kelly spera cu disperare.

Şapte băieţi şi o fată, o grămadă de guri de hrănit. Rudi se gîndi cît de greu se descurca el cu numai trei copii cu plăţile şi taxele şcolare şi nici un fel de rată la casă, casa fiind moştenire de la tatăl soţiei sale. Dumnezeu să-l binecuvînteze pe bătrînul ticălos!

- O mulţime de guri, nu ştiu cum o scoţi la capăt.

- O, ne descurcăm! Slavă Domnului!

Kelly privi în jos către foaia de hîrtie cu prognoza şi se încruntă.

- Ştii, dac-aş fi Andy, aş apăsa butonul şi n-aş mai amîna.

- Dacă ar fi după mine, aş abandona şi aş lăsa baltă toată ideea asta nebunească.

Rudi continuă să vorbească încet şi se apropie şi mai mult.

- Ştiu că o să fie greu pentru Andy, poate compania o să se închidă. Poate. Dar noi toţi putem să găsim alte

slujbe, chiar şi mai bine plătite. Avem familii la care trebuie să ne gîndim şi nu-mi place deloc treaba asta care nu-i ca la carte. Cum dracu' putem să ne strecurăm de-aici? Nu se poate! Dacă...

Farurile unei maşini luminară fereastra şi auziră zgomotul unui motor puternic ce se apropia, apoi se opri în faţa rulotei.

Rudi fi primul la fereastră. Îl văzu pe Zataki ieşind din maşină urmat de Gărzi Verzi, apoi pe Numir, managerul bazei lor, ieşind din rulota birourilor cu o umbrelă ca să-l întîmpine.

- *Scheiss*, mormăi din nou Rudi.

Dădu muzica mai încet, verifică la iuţeală rulota pentru vreo urmă incriminatoare, apoi puse prognoza în buzunar.

- *Salaam*, domnule colonel, spuse, deschizînd uşa. Pe mine mă căutaţi ?

- *Salaam*, căpitane! Da, pe dumneata.

Zataki intră în încăpere cu un pistol mitralieră american atîrnat de umăr.

- Bună seara! spuse. Cîte elicoptere sunt aici, căpitane?

Numir începu:

- Patru: '212 şi...

- L-am întrebat pe căpitan, izbucni Zataki, nu pe tine! Dacă o să vreau informaţii de la tine, o să te întreb. Căpitane?

- Patru '212 şi două '206, colonele!

Spre surpriza lor, în special a lui Numir, Zataki spuse:

- Bun, vreau ca două '212 să se prezinte mîine la *Iran-Toda* la ora 8 dimineaţa, ca să lucreze sub ordinele lui aga Watanabe. De mîine vreau un raport zilnic. Îl cunoaşteţi?

- Da, ă... eu... au avut odată un CASEVAC şi i-am ajutat.

Rudi încercă să se adune.

- Ă... o să... o să lucreze de Ziua Sfîntă, domnule colonel?

- Da, şi voi.
Namir spuse:
- Dar *Ayatolahul* a spus...
- El nu e legea! Taci din gură.
Zataki se uită la Rudi.
- Să fiţi acolo la opt dimineaţa.
Rudi dădu din cap.
- A... da. Pot să... ă... pot să vă ofer cafea, domnule colonel?
- Mulţumesc.
Zataki îşi sprijini pistolul mitralieră de perete şi se aşeză la masa prinsă de perete, fără să-l piardă din ochi pe Pop Kelly.
- Nu te-am văzut la Kowiss?
- Da, da, aşa e, spuse bărbatul cel înalt, Aici este... ă... baza mea de obicei. Eu ă... am adus un '212. Sunt Ignatius Kelly.
Se prăbuşi moale în scaunul din faţa lui, la fel de tulburat ca şi Rudi, făcîndu-se mic sub privirea scrutătoare.
- O noapte bună pentru peşti, nu?
- Cum?
- Ă... ploaia.
- Ah, da, zise Zataki.
Era bucuros să vorbească englezeşte, îmbunătăţindu-şi vocabularul şi pronunţia, convins că iranienii care puteau vorbi o limbă internaţională şi erau educaţi aveau să aibă căutare, fie ei *mullahi* sau nu. De la Kowiss şi de cînd lua pilulele pe care i le dăduse doctorul Nutt, se simţea mult mai bine, durerile cumplite de cap domolindu-se.
- Ploaia asta o să împiedice zborul mîine?
- Nu, nu.
- Depinde, spuse Rudi repede din bucătărie, dacă frontul de nord se accentuează sau scade.
Aduse tava cu două ceşti şi zahăr şi lapte condensat, încă străduindu-se să se descurce cu acest nou dezastru.
- Vă rog, serviţi-vă, domnule colonel. Cît despre *Iran-Toda*, spuse prudent, toate elicopterele noastre sunt

contractate de *IranOil* și aga Numir, aici de față, e responsabil.

Numir încuviință din cap, începu să spună ceva, dar se răzgîndi.

- Avem contracte cu *IranOil*.

Tăcerea se lăsă apăsătoare. Îl priveau cu toții pe Zataki. Fără grabă, acesta își puse trei linguriță de zahăr cu vîrf în cafea, o amestecă și sorbi din ea.

- E foarte bună, căpitane! Da, foarte bună. Și desigur, știu de *IranOil*, dar am hotărît că *Iran-Toda* are prioritate asupra lui *IranOil* pentru moment, și mîine o să puneți la dispoziție două '212, la ora opt dimineață, pentru *Iran-Toda*.

Rudi aruncă o privire iute către managerul bazei, care își feri ochii.

- Dar... ei bine, presupunînd că e-n regulă cu *Iran-Oil*...

- Este în regulă.

Zataki se întoarse către Numir.

- Nu-i așa, aga?

- Da, da, aga.

Numir încuviință din cap.

- Eu... eu desigur că o să... informez biroul regional despre... despre... deosebitele voastre sugestii...

- Bun. Deci totul e aranjat. Bun.

Nu-i aranjat! ar fi vrut să strige Rudi, disperat.

- Pot să vă întreb cum... ă... cum o să fim plătiți pentru noul contract? întrebă, simțindu-se prost.

Zataki își săltă arma pe umăr și se ridică în picioare.

- *Iran-Toda* o să aranjeze asta. Îți mulțumesc, căpitane! O să mă întorc după prima rugăciune, mîine. Dumneata o să pilotezi un elicopter și eu o să te însoțesc.

- Formidabilă idee, domnule colonel, izbucni Kelly, luminîndu-se brusc.

Lui Rudi îi venea să-l strîngă de gît.

- Nu-i nevoie să veniți înainte de opt, o să fie mai bine pentru noi. E timp destul dacă ajungem acolo pe la opt și-un sfert. O idee grozavă să deservim *Iran-Toda*! Formidabilă! Am dorit întotdeauna contractul ăsta! Nu știu

cum să vă mulţumim indeajuns, colonele. Fantastic! De fapt, Rudi ar trebui să ia toate patru aparatele... Să-i informăm pe băieţi, chiar acum, să economisim timp. Da, domnule, o să aranjez eu asta, acum.

Ţişni afară. Rudi se holbă după el, sufocat de furie.

CAPITOLUL 59

Lingă aeroportul Al Shargaz; ora 8,01 seara. Noaptea era deosebit de frumoasă şi călduţă, încărcată de mirosul florilor; Gavallan şi Petikin şedeau pe terasa hotelului Oasis, la marginea aeroportului şi la marginea deşertului. Beau o bere înainte de cină, Gavallan fumînd un trabuc subţire şi privind pierdut în depărtare, unde cerul roşu întunecat şi spuzit de stele întîlnea solul şi mai întunecat. Fumul aluneca în înălţimi. Petikin se foi în şezlong.

- Aş vrea din tot sufletul să pot face ceva mai mult...

- Aş vrea din tot sufletul ca bătrînu' Mac să fie aici. I-aş rupe afurisitul ăla de gît! spuse Gavallan şi Petikin rîse.

Cîţiva oaspeţi se aflau deja în restaurantul din spatele lor - feţe de mese scrobite, pahare strălucitoare, tavanul înalt, cu vopseaua uşor scorojită. Hotel Oasis era vechi şi uşor dărăpănat, stil baroc empire, servind de locuinţă rezidentului britanic pînă în '71, în perioda cînd puterea britanică era singura putere din Golf, care vîna piraţii şi menţinea pacea. Muzica, la fel de bătrînă ca trioul care o interpreta, se strecura pe uşile înalte - pian, vioară şi contrabas; două doamne în vîrstă şi un domn cu părul alb la pian.

- Dumnezeule! Asta nu e *Chou Chin Chow*?

- Mi-ai luat vorba din gură, Andy!

Petikin se întoarse către ei şi îl văzu pe Jean-Luc printre cei de la mese, pălăvrăgind cu Nogger Lane, Rodrigues şi alţi mecanici. Luă o înghiţitură de bere şi observă că paharul lui Gavallan era gol.

- Mai vrei una?

- Nu, mulţumesc!

Gavallan își lăsă privirea să-i alunece odată cu volutele de fum.

- Cred c-o să mă duc pînă la biroul meteo, apoi o să arunc o privire pe la al nostru.

- Vin cu tine.

- Mulțumesc, Charlie, dar de ce nu rămîi aici, în caz că sună cineva?

- Sigur, cum vrei tu.

- Nu m-aștepta la masă. Vin la cafea. Am să trec pe la spital să-l văd pe Duke la întoarcere.

Gavallan se ridică, traversă încăperea salutîndu-i pe aceia dintre oamenii săi care erau acolo și ieși în holul hotelului - care apucase și zile mai bune.

- Domnule Gavallan, scuzați-mă, *efendi*, dar vă caută cineva la telefon.

Recepționistul arătă cabina telefonică aflată într-o latură. Era căptușită cu pluș roșu în interior, nu avea aer condiționat și nu era izolată fonic.

- Alo, Gavallan la telefon.

- Salut, șefu', Liz Chen! Vroiam doar să-ți transmit că ne-au sunat cu privire la cele două transporturi din Luxemburg care o să întîrzie.

"Transporturile din Luxemburg" era codul pentru cele două '747 cargo pe care le închiriase.

- Nu pot să ajungă vineri. Garantează numai pentru duminică la patru după-amiază.

Gavallan fu dezamăgit. Fusese avertizat de proprietari că aveau un orar foarte încărcat și că s-ar fi putut să intervină o întîrziere de douăzeci și patru de ore. Avusese mari dificultăți ca să aranjeze zborurile. Era evident că nici una dintre liniile aeriene care deserveau în mod obișnuit Golful sau Iranul nu puteau fi abordate și trebuise să fie foarte vag în privința încărcăturii și a motivului pentru care avea nevoie de avioane.

- Ia legătura cu ei imediat și încearcă să împingi data mai înainte. Ar fi mult mai sigur dacă ar ajunge sîmbătă. Mult mai sigur. Și ce mai e?

- *Imperial Air* s-a oferit să preia comanda noastră pentru noile X 63.

- Spune-le s-o lase moartă. Următorul!

- *ExTex* şi-au revizuit oferta pentru noile contracte în Arabia Saudită, Singapore şi Nigeria cu zece procente mai jos.

- Acceptă oferta prin telex. Stabileşte un prînz cu conducerea lor la New York, pentru marţi. Altceva?

- Am o listă a pieselor pe care le vroiai.

- Bun. Stai aşa.

Gavallan îşi scoase agenda pe care o purta întotdeauna şi căută pagina de care avea nevoie. Conţinea înmatriculările prezente pentru cele zece '212 care mai rămăseseră, toate începînd cu EP, însemnînd Iranul, apoi H pentru elicoptere şi ultimele două litere.

- Gata, dă-i drumul.

- AB, RV, KI...

Pe măsură ce ea citea literele, el le scrise paralel cu cealaltă coloană. Pentru mai multă siguranţă, nu trecu noile coduri - G însemnînd Marea Britanie, H pentru elicoptere, ci le adăugă doar pe cele două noi. Reciti lista şi ea se potrivea cu cea deja citită.

- Mulţumesc. Sunt la fix. Am să te mai sun în noaptea asta, Liz. Dă-i un telefon lui Maureen şi spune-i că totul e în ordine.

- E-n regulă, şefu'. *Sir* Ian a sunat acum o jumătate de oră să-ţi ureze noroc.

- O, grozav.

Gavallan încercase, fără succes, să ia legătura cu el toată luna cît fusese la Aberdeen.

- Unde e? A lăsat vreun număr?

- Da. Este la Tokio. 73-73-84. A zis c-o să fie acolo o vreme şi dacă ţi-e dor de el o să sune mîine. A zis de asemenea că o să se întoarcă peste cîteva săptămîni şi ar vrea să te vadă.

- Şi mai bine. A spus de ce?

- Ulei pentru lămpile chinezilor, spuse criptic secretara.

Interesul lui Gavallan crescu.

- Minunat. Fixează o întîlnire cît de devreme îi convine lui. Te sun mai tîrziu, Liz. Trebuie s-o şterg.

- E-n regulă. Doar să-ți amintesc că mîine e ziua de naștere a lui Scot.

- Sfinte Sisoe, am uitat! Mulțumesc Liz! Vorbim mai tîrziu.

Închise, bucuros să afle vești de la Ian Dunross, binecuvîntînd sistemul telefonic din Al Shargaz și legătura directă internațională. Formă un număr internațional. Tokio era cu cinci ore înainte, puțin după unu noaptea.

- *Hai*?

Vocea japonezei era somnoroasă.

- Bună seara! Iertați-mă că sun atît de tîrziu, dar am un mesaj pentru *Sir* Ian Dunross. Andrew Gavallan.

- A, da. Ian nu este aici, pentru moment, și nu se întoarce pînă mîine. Îmi pare atît de rău! Poate la ora zece. Vă rog, puteți să-mi dați numărul dumneavoastră, domnule Gavallan?

Gavallan i-l dădu, dezamăgit.

- Mai e vreun alt număr la care aș putea să-l sun, vă rog?

- Ah, îmi pare atît de rău, nu.

- Vă rog, rugați-l să mă sune. Să mă sune oricînd.

Îi mulțumi din nou și închise îngîndurat. Se urcă în mașina închiriată care-l aștepta afară și merse pînă la principala intrare a aeroportului. Deasupra capului, un 707 făcea turul final de aterizare, cu luminile aprinse și cu semnalizatoarele de pe coadă și aripi clipind.

- Bună seara, domnule Gavallan! spuse Sibbles, ofițerul meteo.

Era englez, un bărbat mărunt, subțire, uscățiv, aflat de zece ani în Golf.

- Uitați-le aici.

Îi înmînă lunga fotocopie a prognozei.

- Vremea o să fie schimbătoare aici în următoarele cîteva zile.

Îi dădu și celelalte trei pagini: Lengeh, Kowiss și Bandar-e Delam.

- Și limita inferioară?

- Sunt cam toate la fel: plus-minus zece sau cincisprezece noduri. Plafonul la cîteva sute de picioare... Iertați-mă, nu mă pot obișnui cu metrii. La o sută de metri sau cam așa. Vremea se va îmbunătăți treptat. În următoarele cîteva zile, vîntul va reveni la normal, plăcut, din nord-vest. Începînd cu miezul nopții, prognozăm ploaie ușoară și nori joși și ceață deasupra celei mai mari părți a Golfului, vînt dinspre sud-est la aproape douăzeci de noduri peste tot, cu tunete și mici turbulențe ocazionale.

Ridică privirea și zîmbi:

- Și virtejuri.

Gavallan simți un nod în stomac, deși cuvîntul fusese spus în treacăt, iar Sibbles nu cunoștea secretul. Cel puțin nu cred, își zise. Asta-i a doua coincidență ciudată astăzi. Cealaltă era americanul care luase prînzul la o masă alăturată cu cineva din Shargazi, al cărui nume nu-l prinsese.

- Noroc pentru mîine, spuse omul cu un zîmbet plăcut, bonom, cînd se îndepărtă.

- Iertați-mă?!

- Glen Wesson. *Wesson Oil Marketing.* Sunteți Andrew Gavallan, așa-i? Am auzit că dumneavoastră și băieții dumneavoastră organizați o cursă de cămile mîine, la Oaza Dez-al. Așa e?

- Nu noi, domnule Wesson. Noi nu prea o avem cu cămilele.

- Ar trebui să încercați. Da, domnule, e tare amuzant. Noroc oricum.

Ar fi putut fi o coincidență. Cursele de cămile constituiau într-adevăr o distracție aici pentru străini, una amuzantă, și Dez-al era un loc favorit pentru weekend-ul islamic.

- Mulțumesc, domnule Sibbles. Ne vedem mîine.

Băgă în buzunar prognoza și coborî scările în holul de intrare, îndreptîndu-se către biroul lor care se afla departe, spre celălalt capăt. Nici un *nu* hotărît, își zise. Sîmbătă e mai sigur decît mîine. Plătești banii și riști. Nu pot să-l amîn prea mult.

- Cum ai să hotărăşti? îl întrebase Maureen, soţia lui, cînd îl condusese la avion alaltăieri în zori, prin Aberdeenul aproape înecat în ploaie.

- Nu ştiu, fetiţo. Mac are un nas bun. O să m-ajute.

Şi-acum ia-l pe Mac de unde nu-i. Lui Mac i-a sărit o doagă, Mac pilotează fără control medical, Mac e foarte convenabil blocat la Kowiss şi n-are cum să plece de-acolo decît cu declanşarea "Virtejului", Erikki e încă Dumnezeu ştie unde şi săracul Duke tocmai bun de ţinut la pat, acum că abia a scăpat s-o încaseze, dar afurisit de norocos c-a venit aici.

Doc Nutt avusese dreptate. Radiografia arătase cîteva aşchii de os care îi perforaseră plămînul stîng şi încă o jumătate de duzină care ameninţau o arteră. Aruncă o privire iute la ceasul din hol: 8,27. Ar trebui să fi ieşit de sub anestezie acum. Trebuie să mă hotărăsc curînd. Împreună cu Charlie Petikin, trebuie să mă hotărăsc curînd.

Intră pe uşa "INTRAREA INTERZISĂ CU EXCEPŢIA PERSOANELOR OFICIALE" şi străbătu coridorul mărginit de geamuri duble pe toată lungimea sa. Pe platforma de beton, avionul era tras către zona de debarcare de un *Follow me*, cu textul în engleză şi farsi. În apropiere se aflau parcate îngrijit cîteva avioane de pasageri Fokkerwolf 40 cu elice, un Jumbo *Pan Am* care lua parte la podul aerian de evacuare din Teheran şi o jumătate de duzină de avioane particulare, avionul lor printre ele.

Aş vrea să fie sîmbătă, îşi zise. Nu, mai bine nu. Pe uşa biroului lor scria "*S-G Helicopters, Sheik Aviation.*"

- *Hello*, Scot!

- *Hello*, tată!

Scot zîmbi. Era singur - ofiţer de serviciu - şi stătea în faţa radioemiţătorului aflat pe recepţie, cu o carte în poală şi braţul drept atîrnat de gît într-o eşarfă.

- Nimic nou, exceptînd un mesaj să-l suni pe Roger Newbury acasă. Să-l sun eu?

- Peste o clipă, mulţumesc.

Gavallan îi întinse rapoartele meteo. Scot își aruncă la iuțeală ochii peste ele. Telefonul sună. Fără să se oprească din citit, ridică receptorul.

- *S-G.*

Așteptă o clipă.

- Cine? O, dar nu-i aici... Îmi pare rău... da am să-i spun. La revedere.

Puse receptorul în furcă și oftă.

- Noua puicuță a lui Johnny Hogg. Alexandra. Manuela îi spune Fierbințica pentru că e sigură că John o să-și frigă ciocănitoarea.

Gavallan rise. Scot ridică privirea din rapoarte.

- Nici așa, nici așa. Ar putea fi foarte bine o mulțime de nori unde să te ascunzi, dar dacă vîntul se întețește poate să iasă împuțit. Sîmbătă e mai bine decît vineri.

Ochii lui albaștri zăboviră pe silueta tatălui său, care privea afară pe fereastră la agitația de pe aeroport, la pasagerii ce coborau din avion...

- Așa e, spuse Gavallan vag. E ceva care...

Se opri cînd radioemițătorul se trezi la viață.

- Al Shargaz, aici sediul din Teheran. Mă auziți?

- Al Shargaz. Vă aud patru cu cinci, dați-i drumul! răspuse Scot.

- Directorul Siamaki vrea să vorbească cu domnul Gavallan. Imediat.

Gavallan scutură din cap:

- Nu sunt aici, șopti.

- Pot să preiau mesajul? spuse Scot în microfon. E puțin cam tîrziu, dar am să i-l transmit cît de repede cu putință.

Așteptară. Paraziți. Apoi vocea arogantă pe care Gavallan o detesta.

- Aici directorul executiv Siamaki. Spune-i lui Gavallan să mă sune la noapte. O să fiu aici pînă la zece și jumătate la noapte, sau oricînd după nouă dimineața, mîine. Neapărat, înțelegi?

- Cinci pe cinci, spuse dulce Scot. Terminat.

- Țicnit afurisit, murmură Gavallan. Apoi mai tăios: Ce dracu' face la birou la vremea asta?

- Își vîră nasul, asta face. Și dacă are de gînd să lucreze de Ziua Sfîntă e destul de ciudat, nu?

- Mac a zis că o să golească seiful de chestiile importante și o să arunce cheia și cea de rezervă în *joub*. Dar nemernicii ăia au căpii. Va trebui să aștept pînă mîine plăcerea de a vorbi cu el. Scot, avem cum să-l împiedicăm să ne asculte convorbirile?

- Nu dacă folosim frecvența companiei, ceea ce e tot ce-avem.

Tatăl său încuviință din cap.

- Cînd vine Johnny, adu-i aminte că s-ar putea să am nevoie să decoleze în cîteva minute, mîine. De la ora șapte încolo.

Era parte din planul "Vîrtejului" să folosească avionul ca un radioemițător de înaltă altitudine pe unde scurte ca să poată acoperi transmisiile acelor elicoptere echipate numai cu astfel de aparate.

- Atunci pornim mîine?

- Nu încă.

Gavallan ridică receptorul și formă un număr.

- Cu domnul Newbury, vă rog. Gavallan sunt. M-a rugat să-l sun.

Roger Newbury era unul dintre oficialii de la Consulatul Britanic care se arătase foarte săritor, ajutîndu-l să obțină permisele.

- Salut, Roger. Vroiai să vorbești cu mine? Iartă-mă. Nu ești la masă, nu?

- Nu, mă bucur c-ai sunat. Cîteva lucruri. Mai întîi cîteva vești proaste. Am aflat chiar acum că George Talbot a fost ucis.

- Sfinte Dumnezeule, ce s-a întîmplat?

- Mi-e teamă că totul e destul de împuțit. Doar un accident. Era un restaurant unde se mai aflau și alți ayatolahi destul de bine plasați. O mașină capcană a teroriștilor a făcut zob locul și pe el, de asemenea, ieri la prînz.

- Afurisită treabă!

- Cu el mai era un anume căpitan Ross. Și el a fost rănit. Cred că-l cunoști.

- Da, da, l-am intilnit. A ajutat-o pe soţia unuia dintre piloţii noştri să iasă dintr-un necaz la Tabriz. Un tînăr tare drăguţ. Cît de grav e rănit?

- Nu ştim. Totul e destul de confuz, dar ambasada noastră din Teheran l-a dus ieri la Spitalul Internaţional din Kuweit. O să primesc un raport ca lumea mîine şi o să-ţi comunic şi ţie. Acum: m-ai întrebat dacă aş putea să aflu ceva de căpitanul vostru, Erikki Yokknen.

O pauză şi foşnet de hîrtii şi Gavallan îşi ţinu răsuflarea.

- Am primit un telex în seara asta de la omul nostru din Tabriz, chiar înainte de a pleca din birou: "Vă rugăm să luaţi la cunoştinţă, ca urmare a investigaţiilor dumneavoastră referitoare la căpitanul Erikki Yokkonen. Se crede că a reuşit să evadeze de la răpitorii săi şi se crede că acum este cu soţia sa la palatul lui Hakim Han. Un nou raport va fi transmis mîine, deîndată ce toate acestea vor fi verificate".

- Vrei să spui Abdullah Han, Roger.

Entuziasmat, Gavallan acoperi receptorul şi şopti către Scot:

- Erikki e teafăr.

- Fantastic, răspunse Scot, întrebîndu-se care puteau fi veştile proaste.

- Telexul spune clar: Hakim Han, spunea Newbury.

- Nu-i nimic. Slavă Domnului că e teafăr.

Şi slavă Domnului că un alt obstacol important din calea "Vîrtejului" a fost îndepărtat.

- Poţi să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

- Aş putea încerca. Treci pe-aici mîine. Nu pot să-ţi garantez că o să ajungă la el, situaţia în Azerbaidjan e destul de instabilă, dar am putea încerca, desigur.

- Nu am cum să-ţi mulţumesc îndeajuns, Roger. Foarte amabil din partea ta că mi-ai dat de ştire. Îmi pare teribil de rău de Talbot şi de tînărul Ross. Dacă pot face ceva să-l ajut pe Ross, te rog spune-mi.

- Da, da, o să-ţi spun. Apropo. S-a aflat.

Fusese spus scurt.

- Iartă-mă, nu înţeleg.

- Să zicem... turbulențe, spuse delicat Newbury.

Pentru moment, Gavallan rămase fără glas, apoi își reveni.

- Ah?

- Ah! Se pare că un anume domn Kasigi dorea să deserviți *Iran-Toda* începînd de ieri și-ai spus că nu-i poți da un răspuns mai devreme de treizeci de zile. Așa că, hm... așa că am pus cap la cap toate zvonurile și am nimerit la țintă. S-a aflat.

Gavallan încerca să se liniștească.

- Că n-am putut să deservim *Iran-Toda* este o hotărîre de afaceri, Roger, nimic mai mult. Să operezi oriunde în Iran e afurisit de dificil acum, știi asta. Nu m-aș fi putut descurca cu contractul suplimentar al lui Kasigi.

- Zău?!

Glasul lui Newbury era ironic; apoi deveni tăios.

- Ei bine, dacă ceea ce am auzit este adevărat, noi te sfătuim foarte serios, *foarte serios*, să n-o faci.

Gavallan se îndîrji.

- Desigur că nu mă sfătuiești să sprijin *Iran-Toda* cînd tot Iranul se face bucățele, nu?

Altă pauză, apoi un oftat.

- Ei bine, nu vreau să te reții, Andy. Poate am putea să ne întîlnim la prînz. Sîmbătă.

- Da, mulțumesc, Mi-ar... mi-ar face plăcere.

Puse receptorul în furcă.

- Ce-i rău? întrebă Scot.

Îi istorisi despre Talbot și Ross și despre "turbulențe".

- E prea aproape de "Vîrtej" ca să fie nostim.

- Ce-i cu chestia asta despre Kasigi?

- Vroia două '212 de la Bandar-e Delam, imediat, ca să deservească *Iran-Toda*. A trebuit să tergiversez.

Întîlnirea lor fusese scurtă și directă.

- Iertați-mă, domnule Kasigi. Nu-i cu putință să vă stăm la dispoziție săptămîna asta sau săptămîna următoare. N-aș putea, ă... n-aș putea să mă gîndesc la asta mai devreme de treizeci de zile.

- Președintele companiei ar aprecia deosebit chestia asta. Înțeleg că îl cunoașteți.

- Da, da, l-am cunoscut şi dacă aş putea să vă ajut, aş face-o cu siguranţă. Iertaţi-mă, pur şi simplu nu-i cu putinţă.

- Dar aţi putea totuşi să-mi sugeraţi o alternativă? Trebuie să obţin elicopterele.

- Ce-ar fi să folosiţi o companie japoneză?

- Nu există! Există... există altcineva care ar putea să mă susţină?

- Nu, din cite ştiu eu. *Guerney* n-o să se întoarcă niciodată, dar ei ar putea să ştie pe cineva.

Îi dăduse telefonul lor şi japonezul o zbughise nemulţumit.

Îşi privi fiul.

- O adevărată ruşine, fir-ar să fie, dar nu puteam face nimic să-l ajut.

Scot spuse:

- Dacă s-a aflat...

Îşi aranjă mai confortabil eşarfa.

- Dacă s-a aflat, atunci s-a aflat. Cu atit mai mult avem motive să apăsăm butonul sau să abandonăm. Cred c-o să trec să-l văd pe Duke. Caută-mă dacă sună cineva. Nogger te schimbă?

- Da, la miezul nopţii. Jean-Luc are reţinut loc la zborul de dimineaţă în Bahrain, Petikin în Kuweit. Am confirmat locurile).

Scot îl privi. Gavallan nu răspunse întrebării nerostite.

- Las-o aşa pentru moment.

Îl văzu zimbind şi încuviinţă şi inima lui se umplu de dragoste şi grijă şi mîndrie şi teamă pentru el, amestecată cu propriile-i speranţe pentru un viitor care depindea de capacitatea lui de a-i scoate pe toţi din marasmul iranian. Fu surprins să se audă spunînd:

- Te gîndeşti să abandonezi zborul, băiete? Ei?!

Zîmbi la uimirea fiului său. Dar pentru că o spusese, hotărî să continue:

- E parte dintr-un plan pe termen lung. Pentru tine şi pentru familie... De fapt am două. Dar rămîne între noi. Sigur că amîndouă depind de faptul dacă rămînem sau nu

în afaceri. Primul este să te lași de pilotaj și să te duci la Hong Kong cîțiva ani și să înveți de partea aceea a Casei Struan, apoi să te întorci la Aberdeen pentru, probabil, încă un an și apoi din nou la Hong Kong, unde ai să te instalezi. Al doilea este să mergi la un curs de reciclare pentru X 63, să petreci șase luni în Statele Unite, poate un an, învățînd partea asta a afacerilor, apoi să te duci o vreme în Marea Nordului. Apoi din nou în Hong Kong.

- Întotdeauna ne întoarcem la Hong Kong.

- Da. China se va deschide curînd pentru exploatările petroliere și Ian și cu mine vrem ca Struanii să fie pregătiți pentru operații complete. Elicoptere de sprijin, echipamente de foraj, tot circul de la un cap la altul.

Zîmbi ciudat.

"Ulei pentru lămpile chinezilor" e codul lui Ian Dunross pentru planul secret inițiat în scopul ăsta, la care în cea mai mare parte Linbar Struan nu e asociat.

Noua companie se va numi *Air Struan* și zona sa de responsabilitate și operații va fi Mările Chinei și întregul bazin chinez. Planul nostru este ca tu să o conduci.

- Nu-i prea mult potențial acolo, spuse Scot cu prefăcută indiferență. Crezi că Struanii vor avea viitor?

Apoi zîmbi din nou.

- Din nou, asta rămîne între noi. Lui Linbar nu i s-a spus încă nimic.

Scot se încruntă.

- O să aprobe să mă duc acolo? Să mă alătur Struanilor și să fac asta?

- Pe mine mă urăște, Scot, pe mine, nu pe tine. Nu s-a opus să te întîlnești cu nepoata lui, nu?

- Nu, nu încă.

- Momentul e potrivit și trebuie să avem pregătit un plan de viitor pentru familie. Ai vîrsta potrivită. Cred c-ai putea s-o faci.

Privirea lui Gavallan deslușì o lumină.

- Ești pe jumătate Dunross, ești un descendent direct al lui Dirk Struan, așa că ai responsabilități în plus față de cele personale. Tu și sora ta ați moștenit părțile mamei voastre. Puteți avea locul vostru în Consiliul Intern dacă

sunteți îndeajuns de buni. Mitocanul de Linbar va trebui să se retragă într-o zi. Nici chiar el nu poate să distrugă complet *Nobila Casă*. Ce spui de planul meu?

- Aș vrea să mă gîndesc la el, tată!

La ce să te gîndești, flăcăule? își zise.

- Noapte bună, Scot. Poate trec mai tîrziu.

Îl bătu ușurel pe umărul bun și ieși afară. Scot n-o să mă dezamăgească, își spuse mîndru.

În holul spațios de la Biroul Vămii și Imigrațiilor, pasagerii se scurgeau din camera imigrărilor, alții așteptau bagajele.

Panoul cu sosiri anunța zborul Golf Air 52 de la Muscat, capitala Omanului. Ajunsese la vreme și se pregătea să plece peste cincisprezece minute la Abu Dhabi, Bahrain și Kuweit. Chioșcul de ziare era încă deschis, așa că se abătu pe acolo să vadă ce ziare apăruseră. Întinse mîna după *London Times* cînd văzu titlul: "Primul ministru Callaghan despre succesele laburiștilor" și se răzgîndi. De ce aș avea nevoie de asta? își zise. Apoi o văzu pe Genny McIver. Stătea singură lîngă poarta de acces, cu o valijoară lîngă ea.

- Salut, Genny. Ce faci aici?

Ea zîmbi dulce.

- Mă duc în Kuweit.

Îi răspunse la fel de dulce:

- Pentru ce dracu?

- Pentru că am nevoie de o vacanță.

- Nu fi ridicolă. Butonul nici măcar n-a fost apăsat și oricum n-ai ce face acolo. Nimic. Ai să le stai în cale. Faci mult mai bine să aștepți aici. Genny, pentru Dumnezeu, fii rezonabilă!

Zîmbetul înghețat nu se șterse nici măcar o idee.

- Ai terminat?

- Da.

- Sunt rezonabilă. Sunt cea mai rezonabilă persoană pe care o cunoști. Duncan McIver nu este. Este cel mai nesăbuit și pripit țicnit pe care l-am întîlnit în toată viața mea și în Kuweit mă duc.

Totul fusese spus cu un calm olimpian. El schimbă tactica cu înțelepciune.

- De ce nu mi-ai spus că pleci, în loc să te furișezi așa? M-aș fi speriat de moarte cînd aș fi descoperit că lipsești.

- Dacă te-aș fi întrebat, m-ai fi păzit ca pe Sfintele Moaște. Am rugat-o pe Manuela să-ți spună mai tîrziu. În timpul zborului: avionul cu care am plecat, hotelul și numărul de telefon. Dar mă bucur că ești aici, Andy. Poți să mă conduci. Îmi place să mă conducă cineva. Detest să plec singură. O, știi ce vreau să spun.

Atunci observă cît de fragilă părea.

- Te simți bine, Genny?

- O, da, doar că... ei bine, trebuie pur și simplu să fiu acolo. Trebuie să fiu. Nu pot să stau aici și, oricum, o parte din asta e ideea mea. Sunt responsabilă la fel de mult și nu vreau ca ceva, orice, să iasă prost.

- N-o să iasă, spuse și amîndoi atinseră lemnul scaunului.

Apoi el își strecură brațul pe sub brațul ei.

- O să fie în regulă. Ascultă o veste bună.

Îi spuse despre Erikki.

- O, asta e minunat. Hakim Han?

Genny își scotoci memoria.

- Asta nu-i fratele lui Azadeh? Cel care trăia la... drace, am uitat... fir-ar să fie, într-un loc pe lîngă Turcia. Nu-l chema Hakim?

- Poate că telexul a avut dreptate și este Hakim "Han". Asta ar trebui să fie grozav pentru ei.

- Da. Tatăl ei părea un bătrîn groaznic.

Ridică privirea către el.

- Te-ai hotărît? E mîine?

- Nu, nu încă. Nu definitiv.

- Cum e cu vremea?

Îi spuse.

- Nu prea sunt multe de hotărît, oricum ar fi, spuse ea.

- Aș vrea ca Mac să fie aici. El e foarte isteț în situații de-astea.

- Nu mai isteț ca tine, Andy.

Privirā la tabela cu plecări, căci difuzorul chema pasagerii la Zborul 52. Se ridicară.

- Pentru că merită, Andy, toate celelalte lucruri fiind indiferente, Mac a hotărît să fie mîine.

- Ei? De unde ştii asta?

- Îl cunosc pe Duncan. La revedere, dragă Andy.

Îl sărută grăbită pe obraz şi plecă fără să se uite înapoi.

Aşteptă pînă cînd dispăru. Adîncit în gînduri, ieşi afară fără să-l observe pe Wesson lîngă chioşcul de ziare, punîndu-şi deoparte stiloul.

Cartea a IV-a

Vineri

2 martie, 1979

VINERI
2 martie 1979

CAPITOLUL 60

Al Shargaz, Hotel Oasis; ora 5,37 dimineața. Gavallan stătea la fereastra camerei sale, gata îmbrăcat. Întunericul era încă adînc, exceptînd către răsărit, unde zorile își făceau simțită prezența. Fuioare de ceață se apropiau dinspre coasta aflată la mai puțin de un kilometru distanță, ca să dispară repede cînd atingeau deșertul. Cerul - întunecat, dar senin către est se acoperea treptat cu o pătură groasă de nori.

De unde se afla, putea să vadă cea mai mare parte a aeroportului. Luminile pistei erau aprinse, un mic avion cu reacție rulînd deja spre punctul de decolare, iar mirosul kerosenului plutea pînă la el, adus de vîntul care-și schimbase direcția, bătînd acum mai mult către sud.

Un ciocănit în ușă.

- Intră. A, bună dimineața, Jean-Luc, bună dimineața, Charlie!

- Bună dimineața, Andy! Dacă vrei să prindem avionul, e vremea să plecăm, spuse Petikin.

Nervozitatea îl făcea să se bîlbîie. El trebuia să plece în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.

- Unde-i Rodrigues?

- Ne așteaptă jos.

- Bun, atunci ar fi bine să o pornim.

Gavallan era mulțumit că glasul îi suna calm. Petikin zîmbi cu toată fața; Jean-Luc murmură:

- *Merde*!

- Cu îngăduința ta, Charlie, propun să apăsăm pe buton la șapte dimineața, așa cum am planificat. Dacă nu cumva vreuna dintre baze nu trece pe roșu mai înainte de asta. Dacă o fac, încercăm din nou mîine. De acord?

- De acord. Nici un telefon încă?

- Nu încă.

Petikin abia-și putea stăpîni agitația.

- Ei bine, am şters-o în albastrul nesfîrşit. Haide, Jean-Luc!

Sprîncenele lui Jean-Luc se ridicară.

- *Mon Dieu*, ca pe vremea cercetăşiei.

Se îndreptă către uşă.

- Grozave veştile despre Erikki, Andy. Da' cum o să iasă de-acolo?

- Nu ştiu. Îl caut pe Newbury la consulat, la prima oră, să încerc să-i transmit un mesaj prin el: să iasă prin Turcia. Sunaţi-mă amîndoi imediat, în secunda în care aterizaţi! O să fiu în birou de la şase. Ne vedem mai tîrziu.

Închise uşa după ei. Acum o făcuseră, dacă nu abandona vreuna dintre baze.

La Lengeh; ora 5,49 dimineaţa. Zorii abia se întrezăreau prin pătura de nori. Scragger purta o haină de ploaie şi păşea greoi prin burniţă şi băltoace către bucătărie, singura din toată baza cu luminile aprinse. Vîntul îi sălta cozorocul şepcii, izbindu-l cu picături mărunte peste faţă. Spre surpriza sa, Willi se afla deja în bucătărie, aşezat lîngă soba cu lemne, bîndu-şi cafeaua.

- Bună dimineaţa, Scrag! Cafea? Acum am făcut-o.

Făcu un semn cu capul către un colţ. Ghemuit pe podea, la căldură în apropierea sobei, adîncit în somn, se afla unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi rămas la bază. Scragger dădu din cap şi-şi scoase impermeabilul.

- Pentru mine ceai, fiule! Te-ai trezit devreme. Unde-i bucătarul?

Willi ridică din umeri şi puse ceainicul înapoi pe plită.

- Întîrzie. M-am gîndit c-ar fi bine să mîncăm devreme. O să fac o omletă. Ce-ar fi să-ţi fac şi ţie una?

Lui Scragger i se făcu dintr-o dată foame.

- S-a făcut. Patru ouă pentru mine şi două bucăţi de pîine prăjită şi o să mănînc uşor la prînz. Avem ceva pîine, amice?

Se uită la Willi care deschidea frigiderul.

- Trei bucăţi de pîine, ouă îndeajuns şi unt.

- O, Doamne, nu pot să mănînc ouă fără pîine prăjită cu unt. N-au gustul care trebuie.

Se uită la ceas.

- Vîntul s-a schimbat, suflă aproape către sud şi-a ajuns la treizeci de noduri. Nasul meu spune c-o să scadă.

- Dosul meu spune c-o să scadă, dar încă e împuţit.

Scragger rise.

- Ai încredere, colega!

- Aş avea mai multă încredere dac-aş avea paşaport.

- Corect. Şi eu. Dar planul încă rămîne.

Cînd se întorsese noaptea trecută de la sergent, Vossi şi Willi îl aşteptau. La adăpost de urechi indiscrete, le istorisise cele întîmplate. Willi spusese deîndată şi Vossi încuviinţase:

- Ar fi bine să-l avertizăm pe Andy sau ar trebui să abandonăm.

- Nu, spusese Scragger. Mă gîndesc aşa, amice. Dacă Andy nu anunţă "Vîrtejul" în dimineaţa asta, am toată ziua să fac rost de paşapoarte. Dacă anunţă "Vîrtejul", o să fie exact la şapte. Asta-mi lasă timp destul să ajung la secţie la şapte treizeci şi înapoi pînă la opt. Cît sunt plecat, puneţi lucrurile în mişcare.

- Iisuse, Scrag, ar fi bine să...

- Ei, mă auzi? Plecăm oricum. Dar trecem de Al Shargaz, unde ştim c-am avea necazuri, şi intrăm direct în Bahrain. Cunosc pe ofiţerul de la aeroportul de acolo. O să ne lăsăm la mîna lui, poate chiar să avem un fel de situaţie de urgenţă pe plajă. Între timp, cînd ieşim din spaţiul aerian iranian, transmitem la Al Shargaz să ne aştepte cineva şi să ne scoată pe cauţiune. E cel mai bun lucru care-mi trece prin cap acum şi cel puţin suntem acoperiţi, într-un fel sau altul.

Şi este şi cel mai bun lucru la care mă pot gîndi, îşi zise, privindu-l pe Willi care-şi făcea de lucru la plită cînd untul din tigaie începu să sfîrîie.

- Credeam că faci omletă.

- Aşa se face omleta.

Vocea lui Willi avea o urmă de nervozitate.

- Habar n-ai, spuse tăios Scragger. Trebuie să pui apă sau lapte şi...

- Sfinte Sisoe, se răsti Willi, dacă nu vrei să... Iartă-mă, n-am vrut să mă dau la tine, Scrag. Iartă-mă.

- Şi eu sunt nervos, amice. Nici o problemă.

- A... aşa o face maică-mea. Pui ouăle acolo fără să le baţi, albuşul se face alb şi după aia, într-o clipită, pui puţin lapte şi-o amesteci şi albuşul rămîne alb şi gălbenuşul galben.

Willi nu se putea opri. Petrecuse o noapte proastă cu vise şi presentimente urîte, şi cu ivirea zorilor nu se simţea mai bine.

În colţ, tînărul din Gărzile Verzi se foi cînd îi ajunse la nas mirosul untului încins, şi căscă. Îi salută din cap somnoros, apoi se aşezâ mai confortabil şi aţipi din nou.

Cînd ceainicul începu să clocotească, Scragger îşi puse de ceai. Se uită la ceas. Cinci cincizeci şi şase. În spatele lui, uşa se deschise şi Vossi intră agale, scuturîndu-şi picăturile de ploaie de pe umbrelă.

- Salut, Scrag! Ei, Willi, cafea şi două ouă ochiuri moi cu şuncă rumenită şi pîine bine prăjită pentru mine!

- Pe mă-ta!

Rîseră cu toţii, neliniştea dîndu-le o stare de ameţeală euforică. Scragger privi din nou la ceas.

Încetează! Încetează! îşi porunci singur. Trebuie să fii calm, şi atunci or să fie şi ei calmi! E uşor de văzut că amîndoi sunt gata să izbucnească.

La Kowiss; ora 6,24 dimineaţa. McIver şi Lochart se aflau în turnul de control, privind ploaia şi norii joşi. Amîndoi erau îmbrăcaţi în echipamentul de zbor. McIver se aşezase în faţa aparatului de radioemisie-recepţie, Lochart stătea în picioare lîngă fereastră. Nici o altă lumină aprinsă, doar cele verzi şi roşii ale aparatelor care funcţionau, nici un alt sunet decît zumzăitul lor plăcut şi şuieratul nu prea plăcut al vîntului care pătrundea prin ferestrele sparte, făcînd să zbîrnîie corzile antenelor.

Lochart privi la cadranul care indica viteza vîntului. Douăzeci şi cinci de noduri, cu rafale către treizeci, dinspre sud-sud-est. În apropierea hangarului, doi mecanici spălau două '212 făcute deja lună şi elicopterul JR 206 adus de McIver de la Teheran. La bucătărie luminile erau aprinse. Cu excepţia unui minimum de personal de acolo, McIver le spusese celor din birouri şi

muncitorilor să-şi ia vinerea liberă. După şocul provocat de sumara execuţie a lui Esvandiary pentru corupţie, nu avuseseră nevoie de nici un alt îndemn ca să plece.

Lochart se uită la ceas. Secundarul părea neînchipuit de lent. Un camion trecu pe jos, apoi un altul.

Şase treizeci.

- Sierra Unu, aici Lengeh.

Era Scragger, raportînd după cum fusese planificat.

McIver se simţi nespus de uşurat. Obrazul lui Lochart se întunecă şi mai mult.

- Lengeh, aici Sierra Unu, eşti cinci pe cinci.

Vocea lui Scot de la Al Shargaz era limpede şi tare. Sierra Unu era codul pentru biroul de la aeroportul Al Shargaz, Gavallan nedorind să atragă atenţia asupra şeicatului mai mult decît era necesar. McIver comută emiţătorul.

- Sierra Unu, aici Kowiss.

- Kowiss, aici Sierra Unu. Eşti patru pe cinci.

- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam.

Amîndoi sesizară tremurul din glasul lui Vossi.

- Bandar-e Delam, aici Sierra Unu. Eşti doi pe cinci.

Acum se auzeau doar paraziţii. McIver îşi şterse palmele.

- Pînă acum e bine.

Cafeaua din ceaşcă era rece şi avea un gust groaznic, dar o isprăvi.

- Rudi părea încordat, nu-i aşa? spuse Lochart.

- Sunt sigur că şi eu şi Scrag.

Îl cercetă atent. Lochart nu i se uită în ochi. Se duse în schimb pînă la ceainicul electric şi-l puse în priză.

Pe birou se aflau patru telefoane. Două interne şi două externe. În ciuda hotărîrii sale, Lochart încercă unul dintre telefoanele externe, apoi pe celălalt. Amîndouă moarte. Moarte de zile întregi. Moarte ca mine. N-am cum să iau legătura cu Şeherazada şi nici poşta nu funcţionează.

- E un consul canadian în Al Shargaz, spuse McIver morocănos. Ar putea să ia legătura cu Teheranul pentru tine.

- Sigur.

O rafală de vînt făcu să zăngăne bucata de placaj de pe fereastra spartă. Lochart nu dădea nici o atenție vremii de afară, frămîntat de gîndul la Șeherazada, rugîndu-se ca ea să i se alăture. Să-mi se alăture? Pentru ce?

Ceainicul începu să fluiere. Îl privi. De cînd ieșise din apartament, alungase viitorul din gîndurile sale. În noaptea aceea el năvălise peste el oricît încercase să se ferească. Dinspre bază ajunse pînă la ei prima chemare a muezinului.

- Veniți la rugăciune, veniți ca să vă poarte înainte. Ruga e mai bună decît somnul.

La Bandar-e Delam; ora 6,38 dimineața. Zori închiși, umezi, ploaie ușoară, vînt mai scăzut decît în ziua precedentă. Pe aeroport, Rudi Lutz, Sandor Petrofi și Tăticu' Kelly se aflau în rulota lui Rudi, bînd cafea pe întuneric. Afară, pe verandă, Marc Dubois stătea de pază împotriva iscoadelor. Nici o altă lumină nicăieri în bază. Rudi trase cu ochiul la ceas.

- Sper din tot sufletul să fie astăzi, spuse.
- E azi ori niciodată.

Kelly era întunecat.

- Anunță-i, Rudi!
- Încă un minut.

Pe fereastră putea să vadă ușa Hangarului, deschisă ca o gură hulpavă, și elicopterul lor '212. Nici unul dintre ei nu avea rezervoare suplimentare pentru distanță lungă. Undeva în întuneric Fowler Joines și cei trei mecanici așezau în tăcere ultimele bidoane de combustibil de rezervă, isprăvind pregătirile începute cu precauție noaptea trecută, cînd piloții abătuseră atenția străjilor și-a lui Numir. Chiar înainte de a se duce la culcare, cei patru își făcuseră, fiecare pentru el, calculele de distanță. Toate se încadrau într-o rază de zece mile nautice.

- Dacă vîntul se ține la puterea asta, picăm cu toții în afurisita de mare, spuse Șandor în șoaptă.

Le era greu să vorbească peste zgomotul muzicii, dar nici nu erau în siguranță fără ea. Mai devreme, Fowler

Joines îl văzuse pe Numir strecurîndu-se prin apropierea rulotei lui Rudi.

- Da, încuviință Marc Dubois. Cam șase mile în larg.

- Poate ar trebui să lăsăm dracului Bahrain și să ne abatem spre Kuweit, Rudi.

- Nu, Sandor, trebuie să lăsăm Kuweitul liber pentru Kowiss. Șase elicoptere înregistrate în Iran, toate îndreptîndu-se țintă într-acolo? Or să dea în dambla.

- Unde dracu sunt noile numere de înregistrare care ne-au fost promise? spuse Kelly, din ce în ce mai nervos.

- Ne-așteaptă la întîlnire. Charlie Petikin se duce în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.

- *Mon Dieu*, ăsta-i ghinionul nostru, spuse Dubois dezgustat. Jean-Luc întîrzie întotdeauna, întotdeauna. Acești *pied noirs* gîndesc ca arabii.

- Dacă Jean-Luc o încurcă de data asta, spuse Sandor, îl fac arșice. Ascultă, în privința gazului. Poate am putea lua ceva în plus de la *Iran-Toda*. O să pară al naibii de ciudat că suntem încărcați cu atîta benzină doar ca să ne ducem pînă acolo!

- Rudi, dă-i drumul, e vremea!

- *Okay! Okay!*

Trase adînc aer în piept și ridică microfonul.

- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Mă auzi?

La sediul din Al Shargaz; ora 6,40 dimineața.

-...Bandar-e Delam, mă auzi?

Gavallan ședea în fața radioemițătoroului, cu Scot lîngă el, Nogger Lane sprijinit de un birou în spatele lor, Manuela așezată pe singurul scaun. Toți erau țepeni și se uitau țintă la difuzor, toți convinși că apelul însemna necazuri, pentru că planul "Virtejului" impunea tăcere radio înainte de șapte dimineața și în timpul evadării propriu-zise, cu excepția situațiilor de urgență.

- Bandar-e Delam, aici Sierra Unu, spuse Scot răgușit. Vă aud doi pe cinci, dați-i drumul!

- Nu știm cum e la voi, dar noi avem planificate niște zboruri astăzi și am vrea să vi le anunțăm acum. Aprobați?

- Așteaptă unu.

- Afurisiții, murmură Gavallan. Fir-ar al naibii. E esențial ca toate bazele să plece în același moment.

Apoi auziră iarăși:

- Sierra Unu, aici Lengeh.

Vocea lui Scragger era mult mai puternică și mai limpede și mai tăioasă.

- Avem și noi zboruri, dar cu cît mai tîrziu cu atît mai bine. Cum e vremea la voi?

- Așteaptă unu, Lengeh.

Scot se uită scurt la Gavallan, așteptînd.

- Cheamă Kowissul! spuse acesta și toată lumea se relaxă puțin. O să verificăm întîi la ei. Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?

Tăcere.

- Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?

- Aici Kowiss, dă-i drumul.

Vocea lui McIver suna gîfîit și cu intermitențe.

- Mă auziți?

- Da. Ați auzit?

- Da. Preferăm să continuăm după cum s-a stabilit.

- Asta hotărăște totul.

Gavallan luă microfonul.

- Sierra Unu către toate bazele. Vremea aici e schimbătoare. Așteptăm prognoza voastră meteo la ora șapte.

- Recepție, spuse vesel Scragger.

- Recepție,se auzi slab vocea lui Rudi.

- Recepție.

McIver părea ușurat.

Tăcerea se instăpîni din nou în eter. Gavallan spuse fără să se adreseze cuiva anume:

- Cel mai bine ar fi să ne ținem de plan. Nu vreau să alertez inutil ATC-ul, sau să-l fac pe nemernicul ăla de Siamaki mai greu de manevrat decît de obicei. Rudi ar fi putut abandona dacă era imperios necesar. Încă mai poate.

Se ridică și se întinse, se așeză, apoi se ridică din nou.

În difuzor se auzeau paraziți. Ascultau de asemenea și pe canalul de urgență, 121,5. Jumbo Jetul *Pan Am* decolă făcînd să zdrăngăne ferestrele. Manuela se simțea

străină acolo, deşi Gavallan spusese: "Manuela, ai să asculţi şi tu cu noi. Eşti singura vorbitoare de farsi dintre noi." Pentru ea, timpul nu avea atît de mare importanţă. Bărbatul ei era în siguranţă - puţin rănit, dar în siguranţă - şi inima ei cînta de bucurie pentru nemaipomenitul noroc care-i scosese din acel maelstrom. "Pentru că asta este, dragoste", îi spusese ea noaptea trecută, la spital.

- Poate, dar fără ajutorul lui Hussain aş fi încă la Kowiss.

Dacă n-ar fi fost *mullahul* ăla, n-ai fi fost niciodată atins, se gîndise, dar n-o spusese, nevroind să-l agite prea tare.

- Pot să-ţi aduc ceva, dragoste?

- Alt cap!

- O să-ţi aducă o pilulă într-o clipă; doctorul spune că în şase săptămîni îţi revii, că ai o constituţie de bivol....

- Mă simt ca o curcă plouată.

Ea rîsese. Acum îşi lăsa gîndurile să rătăcească plăcut, netrebuind să asude în aşteptare, ca ceilalţi, în special Genny.

Încă două minute. Paraziţi.

Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei. Un avion cu reacţie particular decolă şi un altul se zărea venind la aterizare, un Jumbo cu culorile *Alitaliei.*

- Mă întreb dacă zborul Paulei de la Teheran...

Minutarele ceasului atinseră cifra 12. Era ora şapte dimineaţa. Gavallan apucă microfonul.

- Sierra Unu către toate bazele. Prognoza noastră e definitivă şi ne aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar aveţi grijă la vîrtejurile mici. Recepţionaţi?

- Sierra Unu, aici Lengeh.

Scragger răspunse cu un ton nevinovat:

- Recepţie şi o să fim atenţi la vîrtejuri. Terminat.

- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Recepţionăm şi o să fim atenţi la vîrtejuri. Terminat.

Tăcere. Secundele trecură. Aşteptînd, Gavallan îşi muşca inconştient buza de jos, apoi apăsă pe butonul emiţătorului.

- Kowiss, mă auzi?

La Kowiss; ora7,04 dimineaţa. McIver şi Lochart priveau intens radioemiţătorul. Aproape în aceeaşi clipă îşi verificară ceasurile. Lochart mormăi:

- Astăzi se aminţă.

Răsuflă uşurat. Încă o aminare de-o zi, îşi zise. Poate că astăzi telefoanele o să-şi revină. Poate că astăzi o să pot vorbi cu ea.

- Încă mai pot să ne cheme. Face parte din plan. Or să ne cheme oricum.

McIver se jucă cu întrerupătorul. Toate indicatoarele erau aprinse. La fel şi becurile de control.

- La dracu', spuse şi apăsă nervos pe butonul emiţătorului.

- Sierra Unu, aici e Kowiss, mă auziţi?

Tăcere. Din nou şi mai neliniştit:

- Sierra Unu, aici Kowiss, mă auziţi?

Tăcere.

- Ce dracu' e cu ei? spuse Lochart printre dinţi.

- Lengeh, aici Kowiss, mă auzi?

Nici un răspuns. Brusc, McIver îşi aminti şi sări în picioare, alergînd către fereastră. Cablul principal al anţenei radioemiţătorului atîrna liber, fluturînd în vînt. Înjurînd, smuci uşa ce da către acoperiş şi ieşi în frig. Avea degete puternice, dar piuliţele erau prea ruginite ca să se mişte şi văzu că papucul de legătură al antenei era mîncat de rugină şi se rupsese.

- Drăcia dracului! Uite!

Lochart era lîngă el şi-i întinse cleştii.

- Mulţumesc.

McIver începu să rîcîie rugina. Ploaia se oprise aproape, dar nici unul nu o băgă în seamă. Mormăitul unui tunet. Fulgere uşoare sclipiră către Zagros, cea mai mare parte a munţilor fiind ascunşi în nori. Lucrînd grăbit, îi povesti lui Lochart cum Wazari petrecuse atîta vreme ieri pe acoperiş, reparînd cablul.

- Cînd am venit, în dimineaţa asta, am făcut o transmisie de rutină, aşa că ştiam că lucrează, şi se auzea tare şi limpede pe la 6,30 şi din nou la 6,40. Cred că vîntul a tot tras de cablu de-atunci pînă acum.

Cleştii alunecară şi îşi juli un deget şi înjură.

- Lasă-mă pe mine.

- Nu, e în regulă. Cîteva secunde.

Lochart se întoarse înapoi în cabina turnului. 7,07. Baza era încă tăcută. Prin preajmă se mișcau camioane, dar nici un avion. Jos, lîngă hangar, cei doi mecanici încă își făceau de lucru cu un '212, după plan, cu Freddy Ayre alături de ei. Apoi îl văzu pe Wazari apropiindu-se cu bicicleta pe drumul interior. Inima i se opri.

- Mac, uite-l pe Wazari! Vine dinspre bază!

- Oprește-l! Spune-i orice, dar oprește-l!

Lochart alergă în jos pe scări. Inima lui McIver bubuia.

- Haide, pentru Dumnezeu, spuse și se înjură din nou pentru că nu verificase.

Verifică, verifică și reverifică! Siguranța înseamnă fără accidente. Trebuie să fie verificat. Din nou cleștii alunecară, din nou îi apucă și acum piulițele se mișcară în lungul șurubului. Una dintre părți era înșurubată bine. Apoi fu tentat să riște, dar grija depăși neliniștea și strînse și cealaltă parte. Trase de cablu, încercîndu-l. Strîns. Se întoarse în încăpere asudat. 7,16. Pentru un moment nu putu să-și stăpînească respirația. Haide, McIver, pentru numele lui Dumnezeu! Răsuflă o dată adînc și asta îl ușură.

- Sierra Unu, aici Kowiss, mă auzi?

Vocea neliniștită a lui Scot se auzi imediat.

- Kowiss, Sierra Unu, dă-i drumu'.

- Aveți vreo informație pentru noi în privința vremii?

Imediat se auzi vocea lui Gavallan, și mai neliniștită:

- Kowiss, v-am transmis următoarele la exact șapte zero zero: prognoza noastră este stabilită și așteptăm ca vremea să se îmbunătățească, dar aveți grijă la vîrtejurile mărunte. Recepție.

McIver răsuflă ușurat.

- Recepționat și o să avem grijă la vîrtejurile mărunte. Ceilalți... ceilalți au recepționat?

- Afirmativ.

La sediul de la Al Shargaz.

- ...repet, afirmativ, insistă Gavallan în microfon. Ce s-a întîmplat?

- Nici o problemă.

Vocea lui McIver se auzea slab.

- Ne vedem curînd. Terminat.

Eterul era din nou tăcut. Strigăte de bucurie izbucniră în încăpere. Scot își îmbrățișă tatăl și icni cînd durerea îi străpunse umărul, dar nimeni nu băgă de seamă în hărmălaia care se crease. Manuela îl îmbrățișă pe Gavallan și spuse:

- Mă duc să telefonez la spital, Andy, mă întorc într-o secundă, și o rupse la fugă.

Nogger țopăia plin de bucurie și Gavallan spuse vesel:

- Cred că toți cei care nu sunt piloți merită o sticlă mare de bere.

La Kowiss. McIver închise emițătorul și se lăsă să cadă în scaun, adunîndu-se, simțindu-se ciudat, ușor amețit și cu mîinile grele.

- Lasă asta, s-a pornit, spuse.

Era liniște în turn, cu excepția vîntului care făcea să scîrțîie ușa pe care în graba lui o lăsase deschisă. O închise și văzu că ploaia se oprise, dar norii erau încă întunecați. Apoi observă că degetul îi sîngera. Lîngă radioemițător era un șervețel de hîrtie și rupse o bucățică din el și o înfășură grosolan în jurul rănii. Mîinile îi tremurau. Dintr-un impuls neașteptat, ieși afară și îngenunche lîngă firul de legătură. Trase de el cu toată puterea. Apoi verifică turnul, își șterse sudoarea din sprîncene și coborî pe scări.

Lochart și Wazari se aflau în biroul lui Esvandiary. Wazari nebărbierit și murdar, aerul ciudat de încărcat. N-ai de ce să te îngrijorezi, își zise McIver, Scrag și Rudi sunt deja în aer.

- 'Mneața, sergent, spuse scurt, conștient de privirea cercetătoare a lui Lochart. Credeam că ți-am dat liber. N-avem nici un fel de trafic azi.

- Da, căpitane, așa e, dar n-am putut să dorm și... Și nu mă mai simt în siguranță în bază.

Wazari observă chipul injectat al lui McIver și bandajul de hîrtie de pe deget.

- E-n regulă?

- Da, eu sunt... sunt bine. Mi-am tăiat doar degetul într-o fereastră spartă.

McIver trase cu coada ochiului la Lochart care transpira la fel de tare ca și el.

- Ar fi bine să mergem, Tom. Sergent, testăm la sol un '212.

Îl văzu pe Lochart uitîndu-se brusc la el.

- Da, domnule, o să informez baza, spuse Wazari.

- Nu-i nevoie de asta!

Pentru moment, McIver se simți pierdut, apoi răspunsul îi veni ca din senin:

- Pentru binele tău, dacă ai de gînd să întîrzii pe-aici, pregătește-te de o-ntîlnire cu ministrul Kia.

Culoarea dispăru de pe fața omului.

- Ce?

- Trebuie să apară din clipă în clipă pentru zborul de întoarcere la Teheran. N-ai fost singurul martor împotriva lui și a nefericitului de Barosanu'?

- Sigur, dar am auzit, izbucni Wazari, simțind nevoia să se justifice. Kia e un ticălos și-un mincinos ca și Barosanu', și puseseră la cale toată chestia asta. Ați uitat că Barosanu' a fost cel care a ordonat să-l bată pe Ayre? L-ar fi ucis, ați uitat asta? Esvandiary și Kia... Tot ce-am spus a fost adevărat, a fost adevărat!

- Sunt sigur c-așa a fost și te cred. Dar o să-și iasă al naibii din fire dac-o să te vadă, nu? Ca și personalul birourilor. Erau toți foarte furioși. O să te alunge fără îndoială. Poate că aș putea să-i abat atenția lui Kia, spuse McIver ca momeală, sperînd să-l țină de partea lor. Poate că nu. Dacă aș fi în locul tău, m-aș face nevăzut. Nu pierde vremea pe-aici. Haide, Tom!

McIver se întoarse, dar Wazari i se așeză în drum.

- Nu uitați că sunt cel care a împiedicat masacrul, spunîndu-i că încărcătura lui Sandor a alunecat. Dacă

n-aș fi fost eu, ar fi mort. Dacă n-aș fi fost eu, ați fi sfîrșit toți în fața unui *komiteh*. Trebuie să m-ajutați!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

- Trebuie să m-ajutați!

- O să fac ce pot, spuse McIver, compătimindu-l, și ieși afară.

Trebui să facă un efort să nu o rupă la fugă către ceilalți, văzîndu-le neliniștea, apoi Lochart îl ajunse din urmă.

- "Vîrtejul"? spuse, străduindu-se să se grăbească ca să păstreze pasul. Dar Andy?

- Andy a apăsat butonul la fix, așa cum fusese plănuit. Scrag și Rudi au recepționat și probabil sunt deja pe drum, spuse McIver, cuvintele înghesuindu-se unul peste celălalt, fără să observe disperarea bruscă a lui Lochart.

Ajunseră lîngă Ayre și mecanici.

- "Vîrtejul"! gîfîi răgușit McIver către toți și cuvîntul se auzi ca un sunet de trîmbiță.

- Sfinte Sisoe!

Freddy Ayre își păstră glasul neutru, stăpînindu-și înfierbîntarea. Ceilalți nu.

- De ce a întîrziat?

- Ce s-a întîmplat?

- Vă spun mai tîrziu. Porniți motoarele, dați-i drumul!

McIver se îndreptă către primul '212, Ayre către al doilea, mecanicii sărind deja în cabine. În momentul acela, o mașină cu colonelul Changiz și cîțiva piloți vîră în curte și se opri în fața birourilor. Toți piloții purtau arme, toți purtau banderole verzi.

- A, căpitane! Îl duci pe ministrul Kia înapoi la Teheran?

Changiz părea tulburat și necăjit.

- Da. Plec la zece. La zece fix.

- Am un mesaj că vrea să își devanseze ora plecării la opt, dar nu trebuie să pleci pînă la zece, așa cum spune aprobarea. E limpede?

- Da.

- Aș fi telefonat, dar telefoanele voastre iarăși nu funcționează și se întîmplă ceva cu aparatul vostru de radio. Nu vă întrețineți echipamentul?

- Funcționa și dintr-o dată s-a întrerupt.

Colonelul privi către cele trei elicoptere aliniate și o porni către ele.

- Nu știam că aveți vreun zbor astăzi.

- Testăm doar la sol unul dintre ele și la celelalte verificăm aparatura. Pentru schimbul de echipă de mîine de la sonda Abu Sal, domnule colonel, spuse în grabă McIver, pentru a-i abate atenția și mai mult. Care-i problema cu ministrul Kia?

- Nici o problemă, spuse el nervos, apoi se uită la ceas și se răzgîndi să mai inspecteze elicopterele. Puneți pe cineva să vă repare emițătorul și dumneata vino cu mine. *Mullahul* Hussain vrea să-ți vorbească. Ne întoarcem la timp.

Lochart interveni la repezeală:

- O să îmi facă plăcere să-l aduc cu mașina peste un minut pe căpitanul McIver... mai sunt cîteva lucruri aici pe care...

- Hussain vrea să vorbească cu căpitanul McIver, nu dumneata. Acum! Dumneata ocupă-te de radio.

Changiz le spuse oamenilor să-l aștepte, se așeză pe locul șoferului și-i făcu semn lui McIver să stea alături. Alb la față, McIver se supuse. Changiz porni mașina și șoferul său o luă agale pe jos către birou, ceilalți piloți împrăștiindu-se prin bază, uitîndu-se în elicoptere.

Amîndouă elicopterele de transport erau pline ochi cu ultimele piese mai importante, încărcate noaptea trecută. Încercînd să pară nonșalant, mecanicul închise ușa cabinei și începu să lustruiască metalul. Ayre și Lochart se holbară după mașina care se depărta. Ayre spuse:

- Și acum?

- Nu știu. Nu putem să plecăm fără el.

Lochart simți că i se face rău.

La Bandar-e Delam; ora 7,26 dimineața. Cele patru JR 212 erau scoase din hangar, pregătite pentru decolare. Fowler Joines și ceilalți trei mecanici stăteau în spatele cabinelor, învîrtind nerăbdători din degete, printre butoaie pîntecoase de două sute de litri, cu benzina de rezervă, legate peste tot. Multe lăzi cu piese. Valizele erau ascunse sub prelată.

- Haide, porcăria naibii! spuse Fowler și-și șterse sudoarea de pe frunte.

Aerul cabinei era încărcat de mirosul benzinei. Prin ușa deschisă îi putea vedea pe Rudi, Sandor și Kelly, așteptînd în hangar, totul pregătit după cum stabiliseră, cu excepția ultimului pilot, Dubois, care întîrzia de zece minute și nimeni nu știa dacă managerul bazei, Numir, sau unul dintre funcționari sau Gărzile Verzi îl opriseră în drum. Apoi îl văzură ieșind din rulota sa și fură gata să facă apoplexie. Cu nepăsare galică, Dubois purta în mînă o valiză și pardesiul pe braț. În timp ce trecea cu pași mari prin fața biroului, Numir apăru la fereastră.

- Hai să-i dăm drumul, hîrîi Rudi și se îndreptă către cabina lui cît putea de liniștit, își puse centura de siguranță și apăsă butonul de pornire.

Sandor făcu același lucru, Kelly o secundă după el. Rotoarele aparatelor prinseră viteză. Alene, Dubois aruncă valiza lui Fowler, își așeză grijuliu pardesiul pe o ladă, apoi se urcă pe scaunul pilotului și porni imediat, fără să mai piardă vremea cu centura de siguranță sau cu verificările.

Fowler înjura incoerent. Motoarele elicopterului prinseră plăcut viteză și Dubois începu să fredoneze un cîntecel. Își reglă căștile și cînd totul fu pregătit, își puse și centura. Nu-l zări pe Numir ieșind afară din birou.

- Unde plecați? strigă Numir către Rudi prin fereastra laterală.

- *Iran-Toda*. E-n acte.

Rudi continuă procedura de decolare: emițătoarele în funcțiune, acele apropiindu-se de zona verde.

- N-ați cerut permisiunea Abadanului pentru pornirea motoarelor și...

- E Ziua Sfîntă, aga. Poți să o faci în locul nostru.

Numir strigă furios:

- Asta-i treaba voastră! Trebuie să-l aşteptaţi pe Zataki! Trebuie să-l aşteptaţi pe colonel!

- Aşa e, dar vreau să mă asigur că elicopterul e pregătit în clipa în care soseşte. E foarte important să-i fim pe plac, nu-i aşa?

- Da, dar de ce a venit Dubois cu valiza?

- O, îi ştii pe francezi, spuse primul lucru care-i trecu prin minte. Pentru ei îmbrăcămintea are mare importanţă. E sigur c-o să fie detaşat la *Iran-Toda* şi-şi ia uniformă de schimb.

Degetul înmănuşat şovăi deasupra butonului emiţătorului. Nu! îşi ordonă. Nu fi nerăbdător. Toţi ştiu ce să facă. Nu fi nerăbdător. Atunci în spatele lui Numir, prin ceaţa care cobora vizibilitatea la cîteva sute de metri, Rudi zări camionul Gărzilor Verzi săltînd pe poarta principală şi oprindu-se, zgomotul motoarelor lor acoperite de cel al motoarelor elicopterelor. Dar nu era Zataki, ci doar unul dintre grupurile obişnuite ale Gărzilor Verzi care rămaseră acolo adunaţi unul lîngă altul, privind curioşi elicopterele. Niciodată pînă atunci nu decolaseră dintr-o dată patru '212. Îl auzi pe Dubois în căşti.

- Gata, *mon vieux*.

Urmară Kelly şi Sandor şi apăsă comutatorul şi spuse în laringofon:

- Plecăm.

Se trase mai aproape de fereastră şi-i făcu semn lui Numir să se dea înapoi.

- Nu-i nevoie ca ceilalţi să aştepte. Îl aştept eu.

- Dar vi s-a ordonat să plecaţi în grup şi aprobarea...

Vocea managerului fu înecată de zgomotul motoarelor date la maxim în procedura de decolare de urgenţă, conform planului asupra căruia se înţeleseseră în secret în cursul nopţii, Dubois plecînd spre dreapta, Sandor către stînga, Kelly drept înainte, ca un stol de raţe împrăştiindu-se speriate. În cîteva secunde erau în aer şi se depărtau la joasă înălţime. Obrazul lui Numir se împurpură.

- Dar vi s-a spus că...

- Pentru siguranţa ta, aga, încercăm să te protejăm.

Rudi strigă acoperind zgomotul motoarelor, cerîndu-i din nou să se îndepărteze. Toate indicatoarele pe verde.

- Așa e mai bine, aga. Așa o să ne facem treaba fără nici o problemă. Trebuie să te protejăm, pe dumneata și *IranOil*...

În căști îl auzi pe Dubois întrerupînd tăcerea obligatorie și spunînd grăbit:

- O mașină-i aproape la poartă.

Rudi o văzu în aceeași clipă și-l recunoscu pe Zataki pe locul din față. Putere maximă.

- Aga, o să-l ridic doar cîțiva metri. Indicatorul de rotații pulsează.

Orice ar fi strigat Numir, se pierdu în zgomot. Zataki era abia la cîteva sute de metri. Rudi simți rotoarele înfigîndu-se în aer, apoi ridicîndu-se.

Pentru moment i se păru că Numir se pregătea să sară pe o patină, apoi omul se ghemui și se feri, aplecîndu-se, apoi căzu la pămînt, atins ușor de patină cînd Rudi prinse viteză, împingînd elicopterul înainte într-o mișcare legănată, aproape explodînd el însuși de înfierbîntare. În fața lor, ceilalți planau deasupra mlaștinei. Își legănă elicopterul dintr-o parte în cealaltă, alăturîndu-li-se, le arătă degetul mare ridicat în sus și o porni în fruntea lor, gonind către Golful aflat la depărtare de șase kilometri.

Numir se sufoca de furie cînd se ridică de jos lîngă portiera mașinii lui Zataki, ce se oprise lîngă el scrîșnind din frîne.

- Pe Allah, se se întîmplă?

Furios, Zataki sări afară, uitîndu-se după elicopterele deja dispărute în ceață, sunetul motoarelor pierzîndu-se treptat.

- Trebuiau să m-aștepte!

- Știu, știu, domnule colonel! Le-am spus, dar au decolat pur și simplu.

Numir urlă cînd pumnul îl izbi în obraz, răsturnîndu-l. Celelalte Gărzi Verzi priviră indiferente, obișnuite cu aceste izbucniri. Unul dintre ei îl ridică pe Numir în picioare și-l izbi peste față ca să-l întoarcă spre

colonel. Zataki înjura cerul și cînd valul de furie trecu spuse:

- Luați balega asta de cămilă cu voi și veniți cu mine!

Trecu ca o furtună pe lîngă hangarele deschise și văzu cele două 206 parcate îngrijit în spate, piesele împrăștiate ici și colo, un ventilator uscînd un petic proaspăt de vopsea, întregul camuflaj alcătuit cu mare efort de Rudi ca să le mai ofere cîteva minute.

- Am să-i fac pe cîinii ăștia să-și dorească să mă fi așteptat, mormăi cu capul plesnind de durere.

Deschise cu piciorul ușa biroului și năvăli lîngă emițătorul radio, așezîndu-se în apropiere.

- Numir, trece recepția elicopterelor pe difuzor!

- Dar Jahan, operatorul nostru radio, nu-i aici și eu...

- Fă-o!

Îngrozit, sîngerînd la colțul gurii și abia în stare să vorbească, omul comută emițătorul.

- Baza cheamă căpitanul Lutz!

Așteptă, apoi repetă ordinul; adăugînd "urgent".

În elicoptere. Zburau la nici trei metri deasupra mlaștinii și la cîteva sute de metri unul de celălalt cînd auziră în căști vocea furioasă a lui Zataki.

- Toate elicopterele sunt rechemate la bază, rechemate la bază. Confirmați.

Rudi ajustă ușor puterea motoarelor și volumul sunetului în căști. În elicopterul cel mai apropiat îl zări pe Marc Dubois făcînd un semn către căști și un gest obscen. Zîmbi și făcu același lucru, apoi descoperi că asudase tot.

- TOATE ELICOPTERELE, TRECEȚI PE EMISIE! TOATE...

La aeroport.

-...ELICOPTERELE, TRECEȚI PE EMISIE! striga Zataki în microfon. TOATE ELICOPTERELE, CONFIRMAȚI!

Nu auzi nici un răspuns în afara paraziților. Pe neașteptate, izbi microfonul de masă.

- Ia legătura cu turnul Abadan. Grăbește-te! strigă și Numir, îngrozit, cu sîngele picurîndu-i în barbă, comută

canalele şi după cel de-al şaselea apel, de data aceasta în farsi, prinse legătura.

- Aici turnul Abadan, aga, vă rog vorbiţi.

Zataki îi smulse microfonul din mînă.

- Aici colonelul Zataki de la *Komitehul* Revoluţionar Abadan, spuse în farsi. Vorbim de la aerodromul Bandar-e Delam.

- Pacea fie cu dumneata, colonele!

Vocea era foarte politicoasă:

- Ce-aş putea să fac pentru domnia ta?

- Patru dintre elicopterele noastre au decolat fără aprobare, ducîndu-se către *Iran-Toda*. Rechemaţi-le, vă rog!

- Doar un moment, vă rog.

Voci înfundate. Zataki aşteptă; pete roşiatice îi apăruseră pe faţă. Aşteptă. Apoi:

- Sunteţi sigur, aga? Nu-i vedem pe ecranul radar.

- Sigur că sunt sigur! Chemaţi-le înapoi!

Din nou voci înfundate şi din nou altă aşteptare. Zataki era gata să explodeze cînd o voce spuse în farsi:

- Cele patru elicoptere care au plecat din Bandar-e Delam sunt chemate să se întoarcă la bază! Vă rog confirmaţi îndeplinirea ordinului.

Mesajul fusese transmis fără prea mare pricepere şi repetat, apoi vocea adăugă:

- Poate că aparatul lor de radio nu funcţionează, aga. Allah să te apere.

- Continuă să-i chemi! Zboară jos şi se îndreaptă către *Iran-Toda*.

Alte glasuri înfundate, alte schimburi de cuvinte în farsi, apoi pe neaşteptate o voce interveni în engleză cu accent american:

- *Okay,* îi iau eu. Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele cu direcţia nouăzeci de grade, mă auziţi?

În carlinga lui Dubois. Acul busolei arăta nouăzeci şi unu de grade. Din nou vocea aspră spuse în căşti:

- Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele pe direcţia nouăzeci de grade, la o milă de coastă, mă auziţi?

O pauză.

- Controlul Abadan, elicoptere pe direcția nouăzeci de grade, treceți pe canalul 121-9. Mă auziți?

Era canalul de urgență pe care se presupunea că trebuie să asculte toate aparatele, automat.

- Elicopterele pe direcția nouăzeci de grade la o milă de coastă, întoarceți-vă la bază! Mă recepționați?

Prin ceață, Dubois văzu coasta apropiindu-se repede la mai puțin de un kilometru, dar zburînd atît de jos se îndoia c-ar fi putut fi văzuți pe radar. Se uită în stînga. Rudi făcu semn către căști și apoi duse un deget la buze, indicînd tăcere. El ridică degetul mare în sus și trecu mesajul către Sandor, care se afla în dreapta lui, și se întoarse să-l vadă pe Fowler Joines care se cățăra dinspre cabină să se așeze lîngă el. Făcu un semn către setul de căști de rezervă atîrnate deasupra scaunului. Vocea din căști era mult mai tăioasă acum:

- Toate elicopterele plecate de la Bandar-e Delam către *Iran-Toda*, întoarceți-vă la bază! Mă auziți?!

Fowler, cu căștile pe cap, spuse în interfon:

- Sper ca blestematul să dea în dambla.

Din nou vocea și zîmbetele dispărură.

- Controlul de zbor Abadan, către colonelul Zataki, mă auziți?

- Da, dați-i drumul.

- Am prins momentan o urmă pe radar, poate nimic, dar ar putea fi un elicopter sau elicoptere foarte apropiate îndreptîndu-se la nouăzeci de grade - transmisia scădea ușor - ...asta i-ar duce direct la aerodromul *Iran-Toda*.

La aeroport...

Faptul că nu au cerut permisiunea de pornire a motoarelor și nu au fost în contact radio este o violare serioasă a regulilor. Vă rog dați-ne matricolele aparatelor și numele căpitanilor. Emițătorul *Iran-Toda* este încă inoperativ, altfel i-am fi contactat. Vă sugerăm să trimiteți pe cineva acolo să-i aresteze pe piloți și să-i aduceți înaintea ATC Abadan, imediat, pentru încălcarea regulilor de trafic aerian. Mă auziți?

- Da, da, înțeleg. Vă mulțumesc. Doar o clipă.

Zataki impinse microfonul în mîinile lui Numir.

- Mă duc la *Iran-Toda*. Dacă se-ntorc înainte de-a reveni eu, sunt arestaţi. Spune controlorilor de trafic ce vor să ştie.

Ieşi ca o furtună, lăsînd trei oameni cu pistoale mitralieră la bază. Numir începu:

- Controlul Abadan, Bandar-e Delam HVV, HGU, HKL, HXC, toate '212. Căpitani: Rudi Lutz, Marc Dubois...

În carlinga lui Tăticu Kelly.

-...Sandor Petrofi şi Ignatius Kelly, toate trimise de *IranOil* la ordinul colonelului Zataki la *Iran-Toda*.

- Mulţumesc, Bandar-e Delam. Ţine-ne la curent!

Kelly privi în dreapta şi făcu un semn entuziast cu degetul mare către Rudi, care încuviinţă...

În carlinga lui Rudi ... Şi făcu acelaşi semn către Dubois, care încuviinţă la rîndul lui. Apoi scrutară atenţi ceaţa încă o dată.

Grupul compact de elicoptere se găsea deasupra ţărmului. *Iran-Toda* se afla către stînga, la aproape o jumătate de kilometru, dar Rudi nu putea să vadă nimic prin ceaţă. Acceleră uşor ca să treacă în faţă, apoi întoarse elicopterul de la direcţia sud pe direcţia est. Manevra îi dădea traseul direct, hotărît dinainte, pe deasupra fabricii, şi mări altitudinea atît cît să-i permită să treacă pe deasupra clădirilor. Complexul trecu pe lîngă el, dar ştia că cei de la sol aveau să afle de trecerea lor din pricina zgomotului neaşteptat al motoarelor. Odată trecuţi, coborî din nou cît mai jos şi păstră acelaşi curs, acum îndreptîndu-se în interiorul ţărmului ceva mai puţin de şaisprezece kilometri.

Aici pămîntul era deşertic şi nici un sat în apropiere. Din nou, conform planului, se întoarse către sud şi către ocean. Imediat vizibilitatea începu să se deterioreze. Jos, la şase metri de sol, vizibilitatea era abia un sfert de milă, cu o uşoară lumină alburie acolo unde ar fi trebuit să fie linia care separa cerul de apă. În faţa lor, aproape direct în drumul lor, la şaizeci de mile distanţă, se afla insula

Kharg cu fantastic de puternicul său radar şi, pe lîngă asta, dincolo de ea, la alte două sute douăzeci de mile, ţinta lor: Bahrain.

Cel puţin două ore de zbor. Cu vîntul ăsta, mai mult - vîntul din sud-est de treizeci şi cinci de noduri schimbîndu-se într-un vînt relativ din faţă de treizeci de noduri.

Negura era groasă ca o supă şi primejdioasă. Dar se gîndeau că ar fi trebuit să se poată strecura pe sub radar - dacă era în funcţiune - şi ar fi trebuit să poată evita interceptarea de către avioane dacă s-ar fi pornit după ei.

Rudi mişcă manşa dintr-o parte în alta, legănîndu-şi elicopterul, apoi atinse pentru o clipă emiţătorul.

- Delta Patru, Delta Patru, rosti limpede codul destinat biroului din Al Shargaz, care însemna că toate elicopterele de la Bandar-e Delam erau tefere şi părăşiseră coasta.

Îl văzu pe Dubois făcînd semn cu degetul în sus, cerîndu-i să ia înălţime. Scutură din cap, făcu un semn înainte şi-n jos, ordonîndu-le să păstreze o altitudine coborîtă şi să se conformeze planului. Ascultători, se împrăştiară şi împreună părăsiră ţărmul, adîncindu-se în ceaţa din ce în ce mai densă.

La Al Shargaz, biroul *S-G.* Gavallan vorbea înfierbîntat la telefon cu cineva de la spital.

- Daţi-mi-l pe căpitanul Starke, vă rog... Alo, Duke? - E Andy. Voiam doar să-ţi spun că am primit un Delta Patru de la Rudi, cu un minut în urmă. Nu e minunat?

- Minunat, grozav, fantastic. Patru au plecat şi mai sunt cinci.

- Dar mai este şi al şaselea: nu uita de Erikki!

CAPITOLUL 61

La Lengeh; ora 8,04 dimineaţa. Scragger aştepta încă în biroul postului de poliţie. Stătea descurajat pe o bancă de lemn, în faţa caporalului de jandarmi care-l privea de sus, de la biroul înalt din spatele unei despărţituri de lemn, ridicată pînă la jumătatea pieptului.

Se mai uită o dată la ceas. Sosise acolo la şapte şi douăzeci de minute în caz că biroul s-ar fi deschis mai devreme, dar caporalul nu sosise pînă la şapte patruzeci şi cinci şi-i făcuse semn politicos să ia loc pe bancă, poftindu-l să aştepte. Era cea mai lungă aşteptare prin care trecuse vreodată.

Rudi şi băieţii de la Kowiss trebuie să fie în zbor de-acum, îşi zise amărît, aşa cum am fi şi noi dacă n-ar fi afurisitele astea de paşapoarte. Mai stau un minut şi cu asta gata. Nu îndrăznesc să mai aştept. Nu îndrăznesc. Tot o să ne ia o oră sau mai mult ca să plecăm şi bag mîna în foc că o să fie o scăpare pe undeva la aceste trei baze. Trebuie să fie pe undeva vreun băgăreţ curios care o să înceapă să pună întrebări şi să pună pe jar toate turnurile de control, fără să mai vorbim de necioplitul de Siamaki.

Noaptea trecută stătuse lîngă radioemiţător şi urmărise apelurile repetate ale lui Siamaki către Gavallan la Al Shargaz şi către McIver la Kowiss, prin care le comunicase că avea să îi aştepte astăzi la aeroportul Teheran.

Dobitoc afurisit! Dar totuşi cred c-am avut dreptate să nu-l chem pe Andy şi să abandonez. La dracu'! Avem cel mai uşor zbor dintre toţi şi o să amîn "Vîrtejul" pînă mîine dacă apare şi altceva, fie la noi, fie la unul dintre ceilalţi, şi n-avem cum să facem ca bătrînul Mac să evite să zboare astăzi înapoi la Teheran cu afurisitul de Kia. Nu pot să risc asta. Pur şi simplu nu pot. Era uşor de priceput că Mac era la fel de nervos ca o babă într-o pivniţă cu şoareci.

Uşa se deschise şi el ridică privirea. Intrară doi jandarmi tineri, tîrînd după ei un tînăr plin de vînătăi, cu hainele sfîşiate şi murdare.

- Cine e? întrebă caporalul.

- Un hoţ. L-am prins furînd, caporale! Amăritul fura orez de la negustorul Ishmael. L-am prins în timpul patrulei, chiar înaintea zorilor.

- Voia lui Allah. Pune-l în a doua celulă.

Apoi caporalul se răsti la tînăr şi Scragger, care nu înţelegea farsi, tresări speriat.

- Fiu de cățea, cum poți să fii atît de idiot ca să te lași prins? Nu știi că acum nu mai e vorba doar de o simplă bătaie? De cîte ori trebuie să vi se spună la toți? Acum e Legea Islamică! Legea Islamică!

- Mie... mi-a fost foame, murmură tînărul îngrozit, în timp ce unul dintre jandarmi îl zgîlțîi brutal.

- Foamea nu e o scuză, pe Allah. Și mie mi-e foame, și familiile noastre sunt înfometate. Tuturor ne e foame, sigur că ne e foame!

Îl tîrîră pe tînăr afară din cameră. Caporalul îl înjură din nou, compătimindu-l, apoi se uită la Scragger, dădu ușor din cap și se întoarse la munca sa.

Mare prostie din partea străinului ăsta să fie aici într-o zi sfîntă. Dar dacă bătrînul vrea să aștepte toată ziua și toată noaptea pînă mîine, cînd vine sergentul, poate să aștepte toată ziua și toată noaptea.

Creionul scîrțîi tare, trimițînd un fior dureros în dinții lui Scragger. Opt și unsprezece minute. Se ridică întunecat și se prefăcu că mulțumește caporalului care insistă politicos să mai rămînă. Apoi se îndreptă către ușă și aproape se lovi de Qeshemi.

- Ah, iartă-mă colega! *Salaam*, aga Qeshemi!

- *Salaam*, aga.

Sergentul observă ușurarea și nerăbdarea lui Scragger. Sardonic, îi făcu semn să aștepte, îndreptîndu-se către birou, în timp ce ochii săi pătrunzători îl săgetau pe caporal.

- Bună ziua, Ahmed, pacea lui Allah asupra ta!

- Și asupra voastră, Excelență sergent Qeshemi!

- Ce necazuri avem azi? Știu ce vrea străinul.

- A mai fost încă o întîlnire islamic-marxistă aproape de miezul nopții, jos la docuri. Un *mujhadin* a fost ucis și mai avem încă șapte în celule. Ambuscada a decurs ușor, slavă lui Allah, și Gărzile Verzi ne-au ajutat. Ce facem cu ei?

- Supune-te noilor legi, spuse răbdător Qeshemi. Adu prizonierii în fața *komitehului* revoluționar cînd o să se întrunească mîine de dimineață.

Apoi caporalul îi spuse de tînăr.

- La fel și cu el. Fiul de cățea s-a lăsat prins.

Qeshemi trecu prin despărțitură către seif și începu să-l descuie.

- Slavă lui Allah! Credeam că s-a pierdut cheia, spuse caporalul.

- S-a pierdut, dar a găsit-o Lafti. Am fost la el acasă în dimineața asta. O avea în buzunar.

Pașapoartele erau pe cutiile cu muniție. Le aduse pe birou, le verifică grijuliu pe fiecare, semnă permisul în numele lui Khomeini și le verifică din nou.

- Uite, aga pilot! spuse și i le înmînă lui Scragger.

- *Mamnoon am*, aga, *khoda haefez*. Mulțumesc Excelență, la revedere.

- *Khoda haefez*, aga.

Sergentul scutură mîna întinsă și-l urmări gînditor cînd plecă. Pe fereastră îl văzu pe Scragger depărtîndu-se repede. Prea repede.

- Ahmed, avem benzină în rezervorul mașinii?

- Ieri era, Excelență!

La aeroportul Bandar-e Delam, ora 8,18 dimineața. Numir alergase frenetic de la o rulotă la cealaltă, dar toate erau goale. Se repezi înapoi către biroul său. Jahan, operatorul radio, se uită la el surprins.

- Au plecat! Toată lumea a plecat! Piloții, mecanicii și cele mai multe din lucrurile lor au dispărut... se bîlbîi Numir cu chipul încă livid de la lovitura pe care i-o dăduse Zataki.

- Fiii ăștia de cățea....

- Dar... dar au plecat pînă la *Iran-Toda*, Excelență!

- Îți spun că au șters-o! Au fugit cu elicopterele noastre!

- Dar cele două '206 sunt încă în hangar, le-am văzut și eu, și un ventilator usucă chiar vopseaua. Excelența Rudi n-ar fi lăsat un ventilator așa.

- Pe Allah! Îți spun că au plecat!

Jahan, un bărbat între două vîrste cu ochelari, comută emițătorul.

- Căpitane Rudi, aici baza, mă auzi?

În carlinga lui Rudi. Şi Rudi şi mecanicul său Faganovici auziră limpede chemarea.

- Baza către căpitanul Rudi. Mă auzi?

Rudi modifică puţin volumul, apoi se relaxă, privind în dreapta şi-n stînga. Îl văzu pe Kelly făcînd semn către căşti, ridicînd două degete şi făcînd un gest obscen. Încuviinţă din cap. Apoi bucuria lui se topi.

- Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi?

Toţi piloţii se încordară.

- Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

Nici un răspuns.

- Lengeh, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

- Bandar-e Delam, aici e Lengeh. Te aud doi pe cinci, dă-i drumul.

Urmă imediat o izbucnire în farsi din partea lui Jahan pe care Rudi n-o înţelese, apoi cei doi operatori vorbiră între ei un timp. După o pauză, Jahan spuse în engleză:

- Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi?

Paraziţi. Chemarea fu repetată. Din nou paraziţi. Apoi:

- Kowiss, mă auzi?

Din nou tăcere.

- Pentru moment, mormăi Rudi.

- Ce-a fost cu toate astea, căpitane? întrebă Faganovici.

- S-au prins! N-au trecut nici cincizeci de minute de cînd am decolat şi s-au prins.

Peste tot primprejur se aflau baze de aviaţie cu avioane de vînătoare şi în faţa lor era cea mare şi foarte eficientă de la Kharg. N-avea nici o îndoială că dacă erau interceptaţi avea să se tragă asupra lor. Şi pe bună dreptate, îşi zise întunecat. Şi deşi erau destul de în siguranţă pentru moment, acolo jos, chiar deasupra valurilor, vizibilitatea fiind la mai puţin de un sfert de milă; nu peste multă vreme, ceaţa avea să se împrăştie, să se subţieze şi ei vor rămîne fără nici o apărare.

Din nou vocea lui Jahan:

- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

Paraziţi.

- Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

Nici un răspuns.

Rudi înjură. Jahan era un bun operator radio, insistent şi avea să continue să cheme pînă cînd Kowissul sau Teheranul vor răspunde. Şi după asta? Asta e problema lor, nu a mea. A mea este să-mi duc cei patru băieţi de-aici teferi şi numai de asta trebuie să-mi fac griji. Trebuie să-i scot teferi de aici pe cei patru băieţi ai mei.

La patru sau cinci metri sub ei se aflau valurile, încă netivite cu spumă, dar cenuşii şi urite şi vîntul nu scăzuse. Privi într-o parte către Kelly şi-şi flutură mîna din dreapta către stînga, semnalul să se împrăştie mai mult şi să nu încerce să păstreze contact vizual dacă vizibilitatea avea să se înrăutăţească. Kelly încuviinţă din cap. Făcu acelaşi lucru către Dubois, care-i trecu mesajul lui Sandor către extrema sa dreaptă, apoi se pregăti să obţină, pe cît posibil, distanţa maximă de parcurs cu minimum de consum de combuştibil, chinuindu-şi ochii să străpungă albumul din faţă. În curînd aveau să fie mult în largul mării.

Aerodromul Lengeh; ora 8,31 dimineaţa.

- Iisuse, Scrag! Am crezut că te-au arestat! izbucni Vossi.

Ieşise înaintea maşinii însoţit de Willi, amîndoi tremurînd de uşurare, cei trei mecanici înghesuindu-se şi ei în jurul lor.

- Ce s-a întîmplat?

- Am paşapoartele! Hai să-i dăm drumul.

- Avem o problemă.

Vossi era alb. Scragger se strîmbă, încă asudat din cauza aşteptării şi drumului de întoarcere.

- Ce mai e?

- Ali Pash e aici. E la emiţător. A venit ca de obicei şi-am încercat să-l trimitem de-aici, dar nu vrea să plece şi...

Willi îl întrerupse nerăbdător:

-...Şi-n ultimele cinci minute, Scrag... de cinci sau zece minute se poartă al dracului de ciudat, parc-ar avea un vibrator în dos, Scrag. Nu l-am văzut niciodată aşa.

Vossi se întrerupse. Ali Pash ieşise pe veranda camerei radioemiţătorului şi-i făcu semn grăbit lui Scragger.

- Vin îndată, Ali, strigă Scragger, iar către Benson, mecanicul şef, şopti: Tu şi cu băieţii tăi sunteţi toţi gata?

- *Yes, sir*!

Benson era un bărbat mărunt, agil, vînos şi foarte nervos.

- Ţi-am urcat lucrurile în căruţă chiar înainte de a veni Ali Pash. O ştergem?

- Aşteaptă pînă ajung la birou.

- Avem un Delta Patru, Scrag, spuse Willi. Nimic de la ceilalţi.

- Ca focu'! Toată lumea aşteaptă pînă dau eu semnalul.

Scragger trase adînc aer în piept şi se depărtă, salutînd în trecere Gărzile Verzi.

- *Salaam,* Ali Pash. Bună ziua, spuse, observînd nervozitatea şi neliniştea tînărului. Credeam că ţi-am dat liber azi.

- Aga, e ceva...

- O clipă, fiule!

Scragger se întoarse şi cu prefăcută irascibilitate strigă:

- Benson, ţi-am spus că dacă tu şi Drew vreţi să vă duceţi la picnic, puteţi să vă duceţi, da' să vă întoarceţi pînă la ora două sau aţi încurcat-o! Şi ce dracu' mai aşteptaţi? Faceţi verificarea la sol sau nu?

- Da, Scrag. Îmi pare rău, Scrag!

Aproape izbucni în ris văzîndu-i dînd buzna unul peste celălalt, Benson şi mecanicul american Drew sărind în vechea furgonetă şi depărtîndu-se în viteză, Vossi şi Willi îndreptîndu-se către elicoptere. Ajuns în birou, răsuflă mai uşor şi îşi puse servieta cu paşapoarte pe masă.

- Acum, care-i problema?

- Ne părăsiţi, aga, zise tînărul, spre surprinderea lui.

- Noi... noi... ăăă, nu plecăm, începu Scragger. Noi verificăm...

- O, ba plecaţi, plecaţi! Nu e nici un schimb de echipaje mîine şi nu-i nevoie de valize. L-am văzut pe aga

Benson cu valizele. Şi de ce toate piesele astea trimise de aici şi toţi piloţii şi mecanicii?

Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii tînărului.

- E-adevărat?

- Acum ascultă, fiule. Eşti tare tulburat. Ia-ţi ziua asta liberă...

- Dar plecaţi ca şi cei de la Bandar-e Delam! Plecaţi astăzi şi ce-o să se întîmple cu noi acum?

O izbucnire de farsi din difuzorul emiţătorului îi acoperi cuvintele. Tînărul îşi şterse lacrimile şi atinse butonul de emisie, răspunzînd în farsi, apoi adăugă în engleză "Aşteaptă Unu" şi continuă nefericit:

- Era aga Jahan, a repetat iar ceea ce transmite de zece minute: că cele patru '212 ale lor au dispărut, aga! Au plecat, aga! Au decolat la 7,32 îndreptîndu-se către *Iran-Todat*, dar n-au aterizat acolo, ci au mers mai departe în interior.

Scragger bîjbîi după scaun, încercînd să pară calm. Din nou se auzi un mesaj, de data aceasta în engleză:

- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

- Cheamă Teheranul şi Kowissul la fiecare cîteva minute, dar nici un răspuns.

Alte lacrimi izvorîră din ochii tînărului.

- Au plecat cei de la Kowiss deja, aga? S-a golit Teheranul de oamenii voştri? Ce-o să facem noi cînd o să plecaţi?

Pe platformă, primul dintre elicoptere îşi porni zgomotos motoarele, urmat îndeaproape de cel de-al doilea.

- Aga, spuse nesigur Ali Pash, acum trebuie să cerem de la Kish aprobarea de pornire a motoarelor.

- Nu-i nevoie să-i tulburi în ziua lor liberă. Nici măcar nu-i un zbor, e doar o testare, spuse Scragger.

Comută emiţătorul şi-şi şterse barba, simţindu-se într-un fel murdar şi profund tulburat. Îi plăcea mult Ali Pash şi ceea ce spusese tînărul era adevărat. Cu ei plecaţi, nu aveau să mai fie slujbe, nici un fel de alte afaceri legate de ei, iar pentru Ali Pash nu era alt loc decît Iranul şi numai Dumnezeu ştie ce avea să se întîmple aici. Din emiţător se auzi vocea lui Willi.

- Indicatorul meu de turații își face de cap, Scrag!

- Du-ți tărășenia pînă în cîmpul de varză și verific-o!

"Cîmpul de varză" era o zonă aflată cam la cinci mile în interiorul țărmului, departe de oraș, unde testau de obicei motoarele și puteau să exerseze proceduri de urgență.

- Stai acolo, Willi, dacă ai vreo problemă, mă chemi! Pot oricînd să-l aduc pe Benson, dacă ai nevoie de vreun reglaj. Cum merge, Ed?

- O frumusețe, Scrag. Dacă e *okay*, aș vrea să exersez niște proceduri de oprire. Licența mea trebuie înnoită curînd. Willi poate să mă urmărească. Ei?

- *Okay*! Cheamă-mă peste o oră.

Scragger se duse la fereastră, bucuros că putea să stea cu spatele către Ali Pash, departe de acei ochi triști, acuzatori. Amîndouă elicopterele decolară și se îndreptară către interiorul țărmului, depărtîndu-se de coastă. Biroul părea mai sufocant decît de obicei. Deschise fereastra. Ali Pash stătea trist lîngă emițător.

- De ce nu-ți iei ziua liberă, băiatule?

- Trebuie să răspund Bandar-e Delamului. Ce-ar trebui să le zic, aga?

- Ce te-a întrebat Jahan?

- A spus că aga Numir vrea să știe dacă am observat ceva ciudat, dacă se-ntîmplă ceva ciudat aici, dacă sunt trimise de aici piese de schimb, dacă pleacă aparate, piloți și mecanici.

Scragger îl cîntări din ochi.

- Mie mi se pare că nu se întîmplă nimic ciudat aici. Eu sunt aici, mecanicii s-au dus la picnic, Ed și Willi sunt în niște verificări de rutină. Rutină. Așa-i?

Nu-și dezlipi privirea din ochii lui, încercînd să-l atragă de partea lor. N-avea cum să-l convingă, nimic să-i ofere, nici un fel de peșcheș, doar...

- Ești de acord cu ce se întîmplă aici, fiule? Vreau să zic, viitorul care vi se arată.

- Viitorul? Viitorul meu e cu compania. Dacă... dacă plecați, atunci... atunci n-am să mai am nici o slujbă și n-am să... nu pot să-mi permit... nu pot să-mi permit nimic. Sunt singurul fiu...

- Dac-ai vrea să pleci... ei bine, atunci ai slujba și viitorul, dacă vrei, afară din Iran, garantat.

Tînărul rămase cu gura căscată la el, înțelegînd dintr-o dată ceea ce-i oferea Scragger.

- Dar... dar ce-nseamnă garantat, aga? O viață în Occidentul vostru, eu singur? Cum rămîne cu ai mei, cu familia mea, cu viitoarea mea mireasă?

- La asta nu pot să-ți răspund, Ali Pash.

Scragger era cu ochii pe ceas, conștient de timpul care-i scăpa printre degete, de luminile și zumzetul emițătorului, pregătindu-se să-l doboare pe tînărul care era mai înalt decît el, mai voinic, mai tînăr cu 35 de ani și apoi să distrugă emițătorul și să fugă. Iartă-mă, fiule, dar într-un fel sau altul va trebui să cooperezi. Ca din întîmplare se apropie, trecînd într-o poziție mai bună.

- *Insha'Allah*! Așa ziceți voi, spuse el blînd și se pregăti.

Auzind ce ieșea din gura acestui bătrîn ciudat și bun pe care-l respecta atît de mult, Ali Pash se simți invadat de un val de căldură.

- Aici e casa mea, aga, pămîntul meu, spuse simplu. *Imamul* este *Imamul* și el se supune numai lui Allah. Viitorul e viitorul și e-n mîinile lui Allah. Trecutul aparține trecutului.

Mai înainte ca Scragger să-l poată opri, Ali Pash chemă Bandar-e Delamul și transmise ceva în farsi. Cei doi operatori vorbiră unul cu celălalt cîteva momente, apoi tînărul închise brusc aparatul și ridică ochii către Scragger.

- Nu vă învinovățesc că plecați. Îți mulțumesc, aga, pentru... pentru trecut. Apoi, cu mare hotărîre închise emițătorul, scoase o siguranță și o băgă în buzunar. I-am spus că... i-am spus că astăzi închidem.

Scragger răsuflă adînc.

- Mulțumesc, fiule!

Ușa se deschise. Qeshemi stătea în prag.

- Aș vrea să inspectez baza, spuse.

La sediul din Al Shargaz. Manuela spunea:

- Şi după asta, Andy, operatorul de la Lengeh, Ali Pash, i-a zis lui Jahan: "Nu, aici nu-i nimic ciudat", după care a adăugat cam brusc, "Închid pentru astăzi. Trebuie să mă duc la rugăciune". Numir l-a chemat imediat, cerîndu-i să mai aştepte cîteva minute, dar n-a mai urmat nici un răspuns.

- Brusc? întrebă Gavallan.

Scot şi Nogger ascultau şi ei atenţi.

- Cum adică brusc?

- Ca şi cum... ca şi cum s-ar fi săturat sau ar fi avut un pistol la ceafă. Nu-i deloc neobişnuit pentru un iranian să se poarte aşa brutal, adăugă nesigură Manuela. S-ar ptuea să-mi închipui tot felul de chestii, de fapt, Andy!

- Asta înseamnă că Scrag mai e încă acolo sau nu?

Scot şi Nogger se strîmbară, nemulţumiţi de idee. Manuela se foi nervoasă.

- Dacă ar fi fost, nu ar fi răspuns el însuşi? Ca să ne dea de ştire? Eu cred c-ar fi răspuns. Poate că...

Telefonul sună şi Scot îl ridică.

- *S-G.* O, salut, Charlie, stai aşa.

Trecu receptorul tatălul său.

- Din Kuweit!

- *Hello,* Charlie! Totul e-n regulă?

- Da, mulţumesc, sunt la aeroportul Kuweit, telefonez din biroul lui Patrick de la *Guerney.*

Deşi cele două companii erau rivale în toată lumea, aveau relaţii foarte amicale.

- Ce-i nou?

- Delta Patru şi nimic altceva încă. O să-ţi telefonez în clipa în care Jean-Luc o să ne sune din Bahrain. E cu Delarne la *Gulf Air de France,* dacă vrei să vorbeşti cu el. Genny e cu tine?

- Nu, s-a întors înapoi la hotel, dar eu sunt pregătit pentru momentul în care o să sosească Mac şi ceilalţi.

Gavallan spuse în şoaptă.

- I-ai spuse lui Patrick, Charlie?

Auzi rîsul forţat al lui Petikin.

- Ciudat lucru, Andy, reprezentantul lui *BA* de aici şi cîţiva alţi tipi, inclusiv Patrick, au ideea asta trăsnită că

noi am pune la cale ceva, cum ar fi să ne scoatem toate păsările de-acolo. Poți să-ți închipui?

Gavallan oftă.

- Nu sări peste cal, Charlie! Ține-te de plan!

Asta însemna să tacă din gură până când elicopterele din Kowiss aveau să ajungă în spațiul aerian kuweitian și apoi să se lase pe mîna lui Patrick.

- O să-ți telefonez când o să aflu ceva. La revedere! O, stai așa, cît pe ce să uit! Îți amintești de Ross?

- John Ross? Cum aș putea să-l uit? De ce?

- Am auzit că este la Spitalul Internațional din Kuweit. Verifică ce-i cu el când ai isprăvit. Vrei?

- Desigur, chiar acum, Andy. Ce s-a întîmplat cu el?

- Nu știu. Sună-mă dacă ai vreo știre. La revedere!

Puse receptorul în furcă. Încă un oftat adînc.

- S-a aflat în Kuweit.

- Christoase, dacă s-a aflat...

Scot fu întrerupt de soneria telefonului.

- Alo... doar un moment. E domnul Newbury, tată!

Gavallan luă receptorul.

- Bună dimineața, Roger! Cum merge treaba?

- Oh, ei bine, eu.. ăăă... eu aș fi vrut să te întreb asta: cum stau lucrurile pe la voi? Neoficial, desigur.

- Minunat, minunat, spuse Gavallan pe un ton egal. Ai să fii la birou toată ziua? O să trec pe-acolo, dar o să te sun înainte de a pleca de-aici.

- Da, te rog. Am să fiu aici până la prînz. E un week-end lung, știi. Te rog, telefonează-mi în momentul în care...ă, auzi ceva. Neoficial. Suntem destul de îngrijorați și... ei bine, o să stăm de vorbă când sosești. La revedere!

- Stai așa! Ai aflat vreo vorbă de tînărul Ross?

- Da, da. Îmi pare rău, dar am înțeles că a fost grav rănit și nu se-așteaptă să supraviețuiască. Mare rușine, dar asta e. Ne vedem pe la prînz. La revedere!

Gavallan puse receptorul jos. Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

- Ce nu merge? întrebă Manuela.

- Se pare că tînărul Ross e grav rănit și nu se așteaptă să supraviețuiască.

Nogger murmură:

- Ce împuțenie! Dumnezeule, nu-i cinstit!

Le povestise despre Ross, despre felul în care le salvase viețile, pe-a lor și pe a lui Azadeh.

Manuela își făcu cruce și se rugă aprins Sfintei Fecioare să-l țină în viață, implorînd-o iarăși și iarăși să aducă toți bărbații înapoi teferi, pe toți, fără nici un fel de excepții, și pe Azadeh și pe Șeherazada.

"...și fă să fie pace. Te rog, te rog, te rog!"

- Tată, ți-a spus Newbury ce s-a întîmplat?

Gavallan scutură din cap fără să-l audă. Se gîndea la Ross. De aceeași vîrstă cu Scot, mult mai dur și mai experimentat și mai de neatins decît Scot și acum... Sărmanul flăcău. Poate o să iasă și din asta! O, doamne, sper să izbutească! Ce-i de făcut? Continuă, asta-i tot ce poți să faci! Azadeh o să fie tare tulburată, sărmana fată. Erikki o să fie la fel de afectat ca și ea. Îi datorează viața.

- O să mă întorc peste o secundă.

Ieși afară, îndreptîndu-se către celălalt birou de unde putea să-i telefoneze discret lui Newbury.

Nogger stătea la fereastră privind afară ziua și aeroportul fără să vadă nimic. Vedea doar ochii sălbatici ai ucigașului nebun de la Tabriz Unu, îl vedea ridicînd în aer capul retezat, urlînd ca un lup la cer, îngerul răzbunării devenit pe neașteptate dătător de viață pentru el, pentru Arberry, pentru Dibble și cel mai mult pentru Azadeh. Doamne, dacă exiști, salvează-l așa cum ne-ai salvat pe noi!

- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

- Din cinci în cinci minute, pe ceas, murmură Scot. Jahan nu pierde nici o secundă. Nu spusese Siamaki c-o să fie în birou de la nouă în sus?

- Da, așa a zis.

Toți ochii se îndreptară către ceas. Arăta 8,54 de minute.

La aeroportul Lengeh; ora 9,01 dimineața. Qeshemi stătea în hangar privind cele două elicoptere JR 206 parcate acolo. În spatele lui, Scragger și Ali Pash așteptau nervoși. O rază de soare sparse pentru cîteva clipe norii

și făcu să strălucească elicopterul JR 212 care aștepta pe platforma de decolare, la cincizeci de metri mai departe, cu mașina uzată a poliției și șoferul, caporalul Ahmed, lîngă el.

- Ai zburat cu unul dintr-astea, Excelență Pash? întrebă Qeshemi.

- Cu '206? Da, Excelență sergent, spuse Ali Pash oferindu-i sergentului cel mai plăcut zîmbet al său. Citeodată, căpitanul mă ia pe mine sau pe celălalt operator radio, cînd nu suntem de serviciu.

Îi părea foarte rău că diavolul își purtase picioarele acolo, astăzi, mai mult decît rău, pentru că acum era amestecat și el în trădare fără putință de scăpare. Trădare că încălcase regulile, trădare că mințea poliția, trădare că nu raportase întîmplările ciudate.

- Căpitanul v-ar putea lua oricînd doriți, spuse amabil, întrega sa ființă concentrată acum ca să se elibereze din plasa pe care diavolul și căpitanul o aruncaseră asupra lui.

- Astăzi ar fi o zi bună?

Ali Pash aproape leșină sub privirea cercetătoare.

- Desigur, dacă îl rugați pe căpitan... Desigur, aga. Vreți să-l rog eu?

Qeshemi nu spuse nimic. Se mulțumi să iasă afară la loc deschis, nepăsător față de Gărzile Verzi, o jumătate de duzină, care priveau curioase. Se adresă direct lui Scragger, în farsi.

- Unde sunt ceilalți, astăzi, aga?

Ali Pash, slujind de interpret lui Scragger, deși răsucind cuvintele, făcîndu-le să sune mai bine și mai acceptabile, se porni să explice că astăzi, fiind Ziua Sfîntă, fără nici un zbor programat, funcționarilor iranieni li se dăduse pe bună dreptate o zi liberă, căpitanul ordonase ca două '212 să se îndrepte către zona destinată pentru testare și îngăduise mecanicilor care rămăseseră să se ducă la picnic, așa cum el însuși avea să se ducă la moschee, de îndată ce Excelența sa sergentul avea să isprăvească ceea ce avea de isprăvit.

Scragger era foarte nemulțumit că nu înțelegea farsi și că, deși nu-i plăcea să-i scape de sub control situația, îi

scăpase complet. Viața sa și cele ale oamenilor săi erau în mîinile lui Ali Pash.

- Excelența sa întreabă: Ce-aveți de gînd pentru restul zilei?

- Asta e o întrebare afurisit de potrivită, murmură Scragger.

Apoi vechea zicală a familiei îi răsări în minte: "Dacă tot umbli după un miel sau după o oaie, ai putea să iei la fel de bine și toată turma". Un moto care fusese trecut din moși-strămoși de către înaintașii săi, aduși pentru toată viața în Australia, la începutul anilor 1800.

- Te rog, spune-i că imediat ce termină o să mă duc la cîmpul de varză, căci Ed Vossi are nevoie de niște verificări. Licența lui se apropie de termen.

Îl privi și așteptă, dar Qeshemi puse o întrebare la care Ali Pash răspunse și tot timpul se întreba ce să facă dacă Qeshemi avea să zică: "Minunat, vin și eu".

- Excelența sa întreabă dacă ați fi atît de bun încît să împrumutați poliției niște benzină.

- Ce?

- Vrea niște benzină, căpitane. Vrea să împrumute niște benzină.

- Oh... oh, desigur, desigur, aga.

Pentru moment, Scragger fu plin de speranță. Stai așa, fiule! își zise. Cîmpul de varză nu-i prea departe și Qeshemi ar putea vrea benzina ca să trimită mașina pînă acolo și să vină în zbor cu mine.

- Haide, Ali Pash, o să-mi dai o mînă de ajutor, spuse, nedorind să-l lase singur cu Qeshemi, și o porni înainte către pompă, făcînd semn spre mașina poliției.

Mîneca de vînt dansa. Zări norii adunîndu-se undeva în față, printre ei nimbuși, alunecînd repede pe cer împinși de un vînt frontal. Jos, la sol, bătea tot cel din sud-est, deși se schimbase și mai mult către sud. E bine pentru noi, dar e un afurisit vînt din față pentru ceilalți, își zise întunecat.

În elicoptere, în apropierea insulei Kish; ora 9,07 dimineața. Cele patru elicoptere ale lui Rudi erau la vedere unul față de celălalt, mai apropiate ca înainte,

zburînd liniştit chiar deasupra valurilor. Vizibilitatea varia între două sute de metri şi o jumătate de milă, toţi piloţii economiseau combustibil, încercînd să străbată cît mai mult; şi din nou Rudi se aplecă în faţă ca să lovească cu degetul indicatorul de benzină. Acul se mişcă uşor, arătînd încă ceva mai mult de "jumătate plin".

- Nici o problemă, Rudi, merge minunat, spuse Faganovici prin intercom. Avem destulă vreme să realimentăm, aşa-i? Suntem în orar, nu?

- O, da.

Totuşi Rudi recalculă distanţa, ajungînd ca şi pînă atunci la acelaşi răspuns: avem de-ajuns ca să atingem Bahrainul, dar nu de ajuns pentru cantitatea legală de combustibil de rezervă.

- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auziţi?

Vocea lui Jahan se auzi din nou în căşti, iritîndu-l cu insistenţa sa. Pentru o clipă fu tentat să închidă, dar abandonă ideea ca prea primejdioasă.

- Bandar-e Delam, aici Teheran, te auzim patru pe cinci, dă-i drumul!

O revărsare de farsi. Rudi desluşi "Siamaki" de cîteva ori, dar nimic altceva din schimbul de cuvinte dintre cei doi operatori, apoi recunoscu vocea lui Siamaki, nervoasă, aroganţă şi foarte furioasă.

- Aşteaptă Unu, Bandar-e Delam. Al Shargaz, aici Teheran, mă auzi?

Apoi şi mai furios:

- Al Shargaz! Aici e directorul Siamaki, mă auzi?

Nici un răspuns. Chemarea fu repetată mai furios, apoi din nou izbucnire în farsi, după care Faganovici strigă:

- În faţă, fereşte!

Superpetrolierul lung de aproape o jumătate de milă îşi repezea asupra lor copastia lată, înălţată mult deasupra lor, făcînd elicopterul să pară minuscul, croindu-şi drum cu grijă în contra curentului către terminalul irakian, sunînd din sirena de ceaţă. Rudi ştia că e încolţit - n-avea timp să urce, n-avea loc să degajeze la dreapta sau la stînga, altfel s-ar fi ciocnit cu ceilalţi - aşa că trecu direct în procedura de urgenţă de oprire a motoarelor.

Kelly era la stînga lui, aplecat periculos către stînga, însă reuşi să treacă doar la un fir de păr de pupa; Sandor în extrema dreaptă, în siguranţă, departe de proră; Dubois nu prea sigur, dar trecînd instantaneu la putere maximă, împingînd manşa în dreapta şi înapoi într-o prea abruptă întoarcere şi ridicare răsucită, din ce în ce mai strînsă, cincizeci, şaizeci, şaptezeci, optzeci de grade, etrava înaltă năvălind către el. N-o să reuşească, *espèce de con*! N-o să reuşească! Manşa în spate, forţa de acceleraţie apăsîndu-l pe el şi pe Fowler în scaune, bordajul navei năpustindu-se către ei, apoi trecură mugind pe deasupra punţii din faţă, la cîţiva milimetri, echipajul risipindu-se uluit. Odată în siguranţă, Dubois răsuci elicopterul într-un semicerc ca să se întoarcă înapoi după Rudi, în slaba speranţă că Rudi reuşise să amortizeze impactul şi scăpase sărind în apă.

Rudi avea manşa trasă înapoi la maximum, aparatul aplecat periculos pe spate, puterea motoarelor redusă la minimum şi privea vitezometrul prăbuşindu-se; din nou aplecat, încă şi mai mult, n-avea timp nici să se roage, şi mai mult aplecat, coasta petrolierului şi mai aproape şi mai aproape, se aplecase şi mai mult pe coadă, avertizoarele de avarie urlau - n-avea să reuşească! - avertizorul de avarie urla - într-o clipă o să se prăbuşească în mare - petrolierul numai la cîţiva metri distanţă, zărea hublouri, chepenguri, rugină, vopseaua scorojită. Se apropia de ei, dar din ce în ce mai încet, din ce în ce mai încet, dar prea tîrziu, prea tîrziu, dar poate îndeajuns ca să amortizeze izbitura care se pregătea, se opri, manşa în spate, toată puterea în motoare pentru moment ca să amortizeze impactul ucigător şi căderea şi dintr-o dată elicopterul rămase agăţat, plutind la un metru deasupra valurilor, elicele şfichiuind aerul la cîţiva centimetri de copastia petrolierului care alunecă blînd pe lîngă ei.

Fără să-şi dea seama cum, Rudi reuşi să dea înapoi un metru şi apoi un altul şi să se ridice. Cînd putu din nou să-şi limpezească privirile, se uită în sus.

Pe puntea vasului, atît de departe deasupra lor, putea vedea ofiţerii holbîndu-se în jos la ei, cei mai mulţi

scuturîndu-şi furioşi pumnii. Un bărbat roşu la faţă, cu o portavoce în mînă, striga la ei:

- Idiot afurisit!

Dar nu-l putea auzi. Pupa trecu pe lîngă ei, făcînd valurile să clocotească şi împroşcîndu-i cu stropi. Drumul în faţa lor era liber.

- O să... o să trebuiască să mă duc la closet.

Cu genunchii tremurînd, Faganovici începu să se tîrască înapoi în cabină.

Poţi să faci şi pentru mine, se gîndea Rudi, dar n-avu energie s-o spună. Îi tremurau genunchii şi-i clănţăneau dinţii.

- Ai grijă! mormăi, apoi dădu drumul puţin la gaz, cîştigînd înălţime şi viteză şi în curînd fu iarăşi în siguranţă. Nici un semn de ceilalţi. Apoi îl zări pe Kelly apropiindu-se, uitîndu-se după el, căutîndu-l. Cînd îl zări, se legănă dintr-o parte în cealaltă, nespus de bucuros, şi trecu lîngă el, ridicînd degetul mare în sus. Ca să economisească atît de vitalul combustibil al celorlalţi în caz că aveau să se-ntoarcă să-l caute, Rudi îşi apropie foarte mult microfonul de buze şi şuieră printre dinţi.

- Bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, codul asupra căruia se înţeleseseră dinainte prin care fiecare se îndrepta independent către Bahrain şi le dădea de ştire că el era teafăr.

Îl auzi pe Sandor confirmînd în aceeaşi transmisie morse simulată, apoi pe Dubois, care apăru din ceaţă într-o parte, adăugînd o imitaţie de paraziţi şi accelerînd, dar Kelly scutură din cap şi făcu semn că ar prefera să rămînă alături. Făcu un semn înainte.

Auziră iarăşi în căşti.

- Al Shargaz, aici aga Siamaki din Teheran! Mă auziţi?

Apoi din nou, în farsi:

- Al Shargaz...

La sediul din Al Shargaz.

- Aici aga Siamaki, apoi o altă izbucnire în farsi.

Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei. Era în aparaemţă calm, dar nu şi în sinea lui. Nu fusese în

stare să ia legătura cu Petikin înainte de-a pleca la spital şi nu avea cum să-i scoată din eter pe Siamaki şi Numir.

Scot reglă uşor volumul, scăzînd intensitatea sunetului, prefăcîndu-se, ca şi Nogger, nonşalant. Manuela spuse răguşit:

- E al naibii de furios, Andy.

La Lengeh; ora 9,26 dimineaţa. Scragger lăsă furtunul să reverse benzină în rezervorul maşinii de poliţie. Se auzi un bolborosit şi lichidul dădu pe afară, pătîndu-l. Mormăi o injurătură, dădu drumul levierului şi atîrnă maneţa de pompă la loc.

În apropiere se aflau două Gărzi Verzi privind atente. Caporalul înşurubă capacul rezervorului la locul lui. Qeshemi îi vorbi lui Ali Pash o clipă.

- Excelenţa sa întreabă dacă aţi putea să-i împrumutaţi cîteva bidoane de douăzeci de litri, domnule căpitan, desigur pline.

- Sigur, de ce nu? Cîte vrea?

- Spune c-ar putea să ia trei în portbagaj şi două înăuntru. Cinci.

- Cinci să fie!

Scragger găsi canistrele şi le umplu. Le încărcară împreună în maşina poliţiei.

Afurisit cocktail Molotov, se gîndi.

Nori de furtună se adunau repede. O sclipire de fulger în munţi.

- Spune-i c-ar fi bine să nu fumeze în maşină.

- Excelenţa sa vă mulţumeşte!

- Oricînd.

Dinspre munţi se rostogoli tunetul. Alte fulgere. Scragger îl urmări pe Qeshemi care se uita alene prin tabără. Cele două Gărzi Verzi aşteptau. Alţi cîţiva stăteau pe vine la adăpost de vînt, privind nepăsători. Nu mai putu suporta.

- Ei bine, aga, ar fi bine s-o şterg, spuse, arătînd către '212 şi spre cer. *Okay*?

Qeshemi îl privi ciudat.

- *Okay*? Ce-i *okay*, aga?

- Acum plec.

Scragger făcu semn cu mîna imitînd zborul şi îşi păstră zîmbetul strălucitor.

- *Mamnoon am, khoda haefez*. Mulţumesc, la revedere.

Îi întinse mîna. Sergentul se uită la mînă, apoi la el, străpungîndu-l cu ochi iscoditori. Apoi spuse:

- *Okay*, la revedere, aga! şi-i strînse ferm mîna.

Sudoarea curgea pe obrajii lui Scragger şi el se strădui să n-o şteargă.

- *Mamnoon am, khoda haefez*, aga.

Dădu din cap către Ali Pash, dorindu-şi să-i poată spune adio aşa cum se cuvenea, dorind să-i strîngă mîna şi lui, dar neîndrăznind să împingă mai departe norocul, aşa că îl bătu pe spate în trecere.

- Ne vedem mai încolo, fiule! Noroc!

- Aterizări bune, aga.

Ali Pash îl urmări pe Scragger urcîndu-se în carlingă şi decolînd şi fluturînd mîna în timp ce se îndepărta. Îi făcu şi el semn la rîndul său, apoi îl observă pe Qeshemi care-l privea.

- Dacă mi se îngăduie şi dacă mă veţi ierta, Excelenţă sergent, am să încui şi-apoi am să mă duc la moschee.

Qeshemi încuviinţă din cap şi se întoarse către elicopterul care se îndepărta. Cît de uşor de înţeles sunt, se gîndea, bătrînul pilot şi acest tînăr prost! E aşa de uşor să citeşti gîndurile oamenilor dacă ai răbdare şi priveşti cu atenţie. E foarte primejdios să zbori ilegal. Ba chiar şi mai primejdios să-i ajuţi pe străini să zboare ilegal şi să rămîi. Adevărată nebunie! Oamenii sunt foarte ciudaţi. Voia lui Allah!

Unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi, un tînăr cu barba abia mijită, purtînd un AK 47, veni agale mai aproape, uitîndu-se cu înţeles, la canistrele de benzină din portbagajul maşinii. Qeshemi nu spuse nimic şi-i făcu doar semn din cap. Tînărul îi răspunse la fel, privindu-l cu ochi duri, şi se depărtă insolent, alăturîndu-se celorlalţi. Sergentul se urcă pe locul şoferului.

Fii de căţea riioasă, se gîndi sardonic. Nu sunteţi încă legea în Lengeh, slavă lui Allah!

- E vremea să plecăm, Ahmed! E vremea să plecăm!

Cînd caporalul se urcă în mașină lîngă el, Qeshemi văzu elicopterul trecînd peste înălțime și dispărînd.

E încă atît de ușor să vă prind, bătrîne, își zise amuzat, atît de ușor să alertez rețeaua - telefoanele noastre funcționează și avem o legătură directă cu baza aeriană de la Kish. Oare cîțiva litri de benzină sunt un peșcheș destul de mare pentru libertatea voastră? Nu m-am hotărît încă.

- O să te las la post, Ahmed. După aia sunt liber pînă mîine. O să păstrez eu mașina astăzi.

Qeshemi porni motorul. Poate că ar fi trebuit să plecăm cu străinii. Aș putea ușor să-i forțez să ne ia, pe familia mea și pe mine, dar asta ar însemna să trăim de partea celaltă a Golfului Persic, golful nostru, să trăim printre arabi. Nu mi-au plăcut niciodată arabii. Niciodată nu m-am încrezut în ei. Nu. Planul meu e mai bun. Încetișor, pe drumul vechi de coastă, toată ziua de azi și toată noaptea, apoi cu barca vărului meu în Pakistan, cu de-ajuns benzină de rezervă ca peșcheș. Mulți dintre ai noștri sunt acolo deja. O să aranjez o viață bună pentru soția mea și pentru fiu și pentru micuța Sousan, pînă cînd, cu ajutorul lui Allah, vom putea să ne întoarcem din nou acasă. Prea multă ură acum, aici. Prea mulți ani l-am servit pe Șah. Ani buni. În felul lor de a fi, a fost bun pentru noi. Întotdeauna am fost plătiți la timp.

La nord de Lengeh; ora 9,32 dimineața. Cîmpul de varză se afla la zece kilometri de bază, către nord-est, o zonă dezolantă, pustie, pietroasă, la poalele munților. Cele două elicoptere erau parcate unul lîngă celălat, cu motoarele torcînd. Ed Vossi stătea la fereastra carlingii lui Willi.

- Îmi vine să vărs, Willi!

- Și mie!

Willi își aranjă ușor căștile; radioemițătorul era în funcțiune dar, conform planului, trebuiau doar să asculte și să nu-l folosească decît în caz de extremă urgență.

- Ai prins ceva, Willi?

- Nu, doar paraziți.

- Drace! Trebuie să fie în mare necaz. Încă un minut şi mă duc să mă uit, Willi.

- Mergem să ne uităm amîndoi.

Willi privi fulgerele dintre crestele munţilor, vizibilitatea la aproape doi kilometri, norii negri apropiindu-se.

- Nu-i o zi pentru o călătorie de plăcere, Ed!

- Nu.

Apoi faţa lui Willi se aprinse ca o rachetă şi arătă cu degetul.

- Acolo!

Elicopterul lui Scragger se apropia încet la două sute de metri desupra solului. Vossi o rupse la fugă către aparatul lui şi urcă în cabină. Auziră în căşti:

- Ce-ţi face indicatorul de turaţie, Willi?

- Nu prea bine, Scrag, spuse vesel Willi, urmînd planul în caz că-i asculta cineva. L-am rugat pe Ed să arunce o privire la el şi nici el nu e prea sigur. Radioul lui nu funcţionează.

- Aterizez şi-o să stăm de vorbă. Scragger către bază, mă auziţi?

Nici un răspuns

- Scragger către bază! O să fim la sol o vreme.

Nici un răspuns.

Willi ridică degetul mare către Vossi. Amîndoi creşcură puterea motoarelor, concentrîndu-se asupra lui Scragger care cobora pe o curbă leneşă. La nivelul solului, Scragger îşi verifică înălţimea şi o porni înaintea lor ca o săgeată către coastă. Acum erau cu toţii înfierbîntaţi, Vossi striga vesel şi chiar şi Willi zîmbea.

- Sfinte Sisoe!

Scragger trecu peste culmea movilei şi cobori de partea cealaltă şi acum putea zări coasta şi mica lor furgonetă parcată pe faleza stîncoasă, chiar la marginea ţărmului, la nivelul apei. Inima îi tresări. O turmă de capre cu trei ciobani punctau zona lui de aterizare. La cincizeci de metri mai departe, pe plajă, se afla o maşină cu nişte oameni şi copii ce se jucau prin preajmă, într-un loc unde niciodată pînă atunci nu zărise pe cineva. Şi nu departe chiar în larg, o mică barcă cu motor trecea alene.

Ar putea fi o barcă de pescuit. Ar putea fi una dintre patrulele obişnuite împotriva contrabandiştilor sau a fugarilor, pentru că aici, cu frontiera Omanului şi renumita Coastă a Piraţilor atît de aproape, paza de coastă fusese întărită din timpuri istorice.

Nu pot să schimb nimic acum, îşi zise cu inima bătîndu-i puternic, nebuneşte. Îl zări pe Benson - şi ceilalţi doi mecanici îl zăriră la rîndul lor - sărind în furgonetă şi pornind către zona lor de aterizare. În spatele lui, Willi şi Vossi încetiniră ca să-i dea timp. Doar o şovăire, aterizā rapid, împrăştiind în toate părţile caprele, ciobanii şi excursioniştii împietriţi de uimire. În clipa în care patinele atinseră solul, strigă "Haideţi!". Mecanii n-aveau nevoie de nici un îndemn. Benson se repezi la uşa cabinei şi o smulse într-o parte, alergînd în spate să-i ajute pe ceilalţi doi care deschiseseră uşile furgonetei. Împreună scoaseră valizele şi sacii şi bagajele şi se repeziră greoi să încarce elicopterul, cabina fiind deja plină ochi cu piese de schimb.

Scragger privi în jur şi-i zări pe Willi şi pe Vossi care planau în aer, făcînd de pază.

- Pîn' acum toate bune, spuse cu glas tare, concentrîndu-se asupra martorilor care trecuseră de surpriză şi se apropiau.

Încă nici o primejdie. Cu toate astea, se asigură că pistolul Verey se află la îndemînă, pentru orice eventualitate, şi îşi îndemnă mecanicii să se grăbească, îngrijorat că în orice clipă ar fi putut sosi în viteză de-a lungul drumului o maşină de poliţie.

A doua încărcătură şi-apoi încă una, apoi ultima, toţi trei mecanicii asudaţi şi doi dintre ei se urcară în cabină trîntind uşile. Benson se prăbuşi pe scaunul din faţă de lîngă el, înjură şi se repezi să coboare.

- Am uitat să opresc motorul.

- La dracu' cu asta. Am pornit!

Scragger mări puterea motorului şi se ridică în aer. Benson încuie uşa, îşi prinse centura de siguranţă şi se aflau deja deasupra valurilor, în ceaţa Golfului. Privi în stînga şi-n dreapta. Willi şi Vossi îl flancau strîns şi îşi dori să aibă un radioemiţător de înaltă frecvenţă ca să poată

raporta "Lima Trei" lui Gavallan. N-are a face! O să ajungem acolo într-o clipită.

Odată trecuți de primele sonde, începu să răsufle mai ușor. Nu-mi place deloc că l-am lăsat pe tînărul Ali Pash așa, își zise. Nu-mi place că l-am lăsat baltă pe George de Plessey și băieții lui, cele două '206, nu-mi place deloc c-am plecat. Ei bine, am făcut ce-am putut. Am lăsat recomandări și promisiuni de slujbe cînd o să ne întoarcem - *dac-o* să ne-ntoarcem - pentru Ali Pash și ceilalți, în primul sertar al șefului de birou, cu toți banii care mai rămăseseră.

Își verifică direcția, îndreptîndu-se către sud-vest, spre Siri, pe ruta obișnuită de transport, în caz că erau observați de radar. Lîngă Siri avea să se întoarcă spre sud-est către Al Shargaz și către casă. Dacă totul merge bine, își zise și atinse piciorul de iepure pe care Nell i-l dăduse cu mulți ani în urmă ca să-i poarte noroc.

Trecură la tribord pe lîngă altă sondă: Siri șase. Furtuna electrică trosnea în căști, apoi amestecat cu paraziții, tare și limpede se auzi:

- Hei, Scragger, tu și *lès gars*, sunteți prea jos, *n'est-ce pas?*

Era vocea lui François Menange, administratorul sondei pe lîngă care abia trecuseră, și injură vigilența omului. Ca să-l potolească, apăsă butonul emițătorului.

- Ține-ți gura, François! Exersăm. Liniște, da?

Îl auzi rizînd.

- *Bien sûr*, dar ești nebun să exersezi așa de jos pe o zi ca asta. *Adieu*!

Începuse din nou să asude. Încă patru sonde pe lîngă care trebuia să treacă mai înainte de a putea vira către marea liberă. Trecură pe lîngă prima linie a brizanților, vîntul izbindu-i în rafale, ploaia ropotind puternic în fereastră, năpădindu-i în șuvoaie, o mulțime de fulgere de jur împrejur. Willi și Vossi erau strîns pe poziție și-i făcea plăcere că zbura cu ei.

De patruzeci de ori am crezut că Qeshemi avea să spună "Dumneata mergi cu mine" și să mă ducă la zdup. Dar n-a făcut-o și suntem aici și peste o oră și patruzeci de minute noi o să fim acasă și Iranul doar o amintire.

CAPITOLUL 62

La Baza aeriană Kowiss; ora 9,46 dimineața. *Mullahul* Hussain spuse răbdător:

- Mai spune-mi și altceva despre ministrul Kia, căpitane!

Ședea la biroul comandantului bazei. Un revoluționar din Gărzile Verzi, cu chipul dur, păzea ușa.

- Ți-am spus tot ce știam, spuse McIver, istovit.

- Atunci, te rog vorbește-mi despre căpitanul Starke.

Politicos, insistent și fără grabă, de parcă aveau la dispoziție toată ziua și toată noaptea și toată ziua următoare.

- Ți-am vorbit și de el, aga. Ți-am tot spus tot felul de lucruri despre amîndoi de atîtea ori în ultimele ceasuri! Am obosit și nu mai am ce să-ți spun.

McIver se ridică de pe scaun, și se întinse și se așeză la loc. N-avea sens să încerce să plece. Încercase asta o dată și revoluționarul de la ușă îi făcuse semn tăcut să se întoarcă înapoi.

- Dacă nu ai ceva anume să întrebi, nu pot să mă gîndesc la nimic de adăugat.

Nu fusese surprins că *mullahul* tot încercase să afle despre Kia și repetase întruna cum, cu cîteva săptămîni în urmă, Kia fusese făcut director ca din senin, despre întîlnirile sale cu el, destul de rare în ultimele săptămîni, dar nu și despre cecurile pentru băncile din Elveția care unseseră calea pentru avion și scosese cele trei '212 din colivie.

Să fiu al dracului dacă o să fac ce i-a făcut Wazari, își spusese. Kia e ușor de înțeles, dar de ce Duke Starke? Unde a fost Duke la școală, ce mănîncă, de cînd e căsătorit, o nevastă sau mai multe, de cîtă vreme e cu compania, e catolic sau protestant, totul și orice și-apoi spune-o din nou. Niciodată îndeajuns de satisfăcut și totdeauna același răspuns liniștit, evaziv, la întrebarea sa, de ce.

- Pentru că mă interesează, căpitane!

McIver privi pe fereastră. O idee de ploaie, nori joşi, tunet în depărtare. Or să fie curenţi ascendenţi de aer şi cîteva virtejuri adevărate în norii ăia dinspre est. Minunată ascunzătore pentru saltul peste Golf. Ce se întîmplă cu Serag şi Rudi şi băieţii lor? îi năvăli dintr-o dată în minte. Cu un efort, îndepărtă întrebarea pentru mai tîrziu, ca şi oboseala lui şi grija şi ce dracu' avea să facă atunci cînd o să se isprăvească tot interogatoriul, dac-o să se isprăvească.

Ai grijă, concentrează-te! O să faci o greşeală dacă nu eşti sută la sută atent şi atunci totul o să fie pierdut. Ştia că rezervele lui erau pe sfîrşite. Noaptea trecută dormise prost şi asta nu-i fusese de mare ajutor şi nici enorma tristeţe a lui Lochart care se tot gîndea la Şeherazada. Foarte dificil pentru Tom să facă faţă adevărului. Imposibil să-i spui. Nu era firesc să se destrame toată treaba? Era de aşteptat c-o se întîmple astea, Tom, bătrîne prieten. Ea e mahomedană, e bogată, tu n-ai să fii niciodată; tot trecutul ei e săpat în oţel, al tău este o scamă de funigel; familia ei e de sînge albastru, a ta nu; ea poate să rămînă, tu nu. Şi peste toate astea, sabia care atîrnă deasupra ta: HBC. Atît de trist, îşi zise. Ai avut vreodată o şansă? Cu Şahul poate, dar cu inflexibilitatea ăstora, nu. Ce-aş face dac-aş fi Tom?

Cu un efort, îşi opri mintea să hălăduiască. Simţea ochii mullahului sfredelindu-l. Nici nu clintiseră de cînd Changiz îl adusese acolo şi plecase.

A, da, afurisitul de colonelul Changiz.

Pe drum, în maşină şi cîtă vreme aşteptaseră, pusese şi el o groază de întrebări. Dar întrebările sale erau destinate să stabilească exact cînd şi cît de des era programat avionul lor pentru Kowiss, cîte Gărzi Verzi erau amplasate în partea lor de bază cînd sosea, cîte rămîneau în bază şi dacă înconjurau şi păzeau avionul toată vremea cît era la sol. Întrebările fuseseră puse cu voce obişnuită, nimic care ar fi putut arăta ceva mai mult decît interesul, dar McIver era sigur că adevăratul motiv era alcătuirea unui traseu de evadare, dac-ar fi fost nevoie. Şi ultima cărămidă, tîrgul.

- Chiar şi într-o revoluţie se întîmplă greşeli, căpitane! E nevoie de prieteni sus-puşi mai mult ca niciodată, Trist, dar adevărat.

Dacă nu mă scarpini pe spate, am să te muşc.

Mullahul se ridică.

- Am să te duc înapoi.

- O, foarte bine, mulţumesc.

McIver îl studie tăcut. Ochii căprui închis sub sprîncene groase nu trădau nimic, pielea întinsă peste pomeţii înalţi ai obrazului, o faţă ciudată, plăcută, ascunzînd un suflet şi o hotărîre enormă.

Spre bine sau spre rău? se întrebă.

În turnul radio; ora 9,58 dimineaţa. Wazari şedea pe vine lîngă uşa ce dădea pe acoperiş, încă aşteptînd. Cînd McIver şi Lochart îl lăsaseră acolo, în birou, sufletul său fusese sfîşiat între a o rupe la fugă şi a rămîne. Apoi sosiseră Changiz şi aviatorii, aproape în acelaşi timp Pavoud cu restul personalului, aşa că se strecurase sus, aici, nevăzut, şi de atunci stătuse ascuns.

Cu puţin înainte de opt dimineaţa, sosise într-un taxi Kia. Din locul său de veghe îl văzuse izbucnind într-o furie paroxistică pentru că McIver nu-l aştepta lîngă '206, gata pentru decolare.

Aviatorii cu banderole verzi îi transmiseseră ce ordonase Changiz şi Kia protestase zgomotos. Alte ridicări din umeri şi scuze politicoase şi Kia intrase ca o furtună în clădire, proclamînd sus şi tare c-avea să-i telefoneze lui Changiz şi să vorbească cu Teheranul la radio imediat, dar Lochart îi tăiase calea la piciorul scărilor şi-i spusese că telefoanele nu funcţionează şi că emiţătorul le face probleme şi că nu există nici un depanator radio pînă mîine.

- Îmi pare rău, domnule ministru. Nu putem face nimic în privinţa asta. Doar dacă nu vreţi să mergeţi domnia voastră personal la Cartierul General, îl auzise Wazari pe Lochart. Sunt sigur că domnul căpitan McIver n-o să întîrzie prea mult. A trimis după el *mullahul* Hussain.

Ca prin farmec, cea mai mare parte a aroganței dispăruse din purtarea lui Kia și asta îi făcuse mare plăcere lui Wazari, dar nu îi alinase neliniștea care îl măcina și rămăsese acolo în vînt și frig, abandonat, pierdut și nenorocit. Siguranța temporară în care se afla nu-i îndepărtase cu nimic neliniștea sau teama sau suspiciunea în ceea ce privea întîlnirea cu Kia din ziua aceea sau prezentarea în fața *komitehului*, a doua zi, mîine. "E nevoie de tine pentru alte lămuriri". Și de ce erau oare ticăloșii ăștia de Lochart și McIver atît de nervoși? Cu ce l-au mințit pe prefăcutul ăla de Changiz în legătură cu schimbarea de echipă de la sonda Abu Sal? Nu e nevoie de nici o afurisită de schimbare acolo, decît doar dacă n-a fost ordonată în timpul nopții. De ce-am rămas numai cu trei piloți și doi mecanici, cu o grămadă de lucru începînd de luni, de ce atîtea piese de schimb au fost trimise din bază? O, Iisuse Christoase, scapă-mă dracului de aici!

Era atît de frig și rece încît intră hotărît înăuntru, dar lăsă ușa deschisă de perete pentru o retragere rapidă. Prudent, privi afară pe fereastră și printre crăpăturile dintre scînduri. Dacă avea grijă, putea să vadă cea mai mare parte a bazei fără să fie văzut.

Ayre, Lochart și mecanicii se învîrteau în jurul unui '212. Poarta principală era bine păzită de obișnuitele Gărzi Verzi. Nici o activitate nu se zărea peste drum, la bază. Îl străbătu un fior. Umblau zvonuri că în curînd *komitehul* avea să efectueze o altă epurare, că acum el se afla undeva în capul listei din pricina mărturiei depuse împotriva lui Kia și Esvandiary. "Pe Profet! Am auzit că vor să te cheme mîine. Ți-ai pus viața în cumpănă vorbind așa. Nu știi că, de patru mii de ani, prima regulă a supraviețuirii, aici, a fost să-ți ții gura și ochii închiși la ceea ce fac cei de deasupra, sau foarte curînd n-o să mai ai nici urmă de ele în cap? Desigur că cei de sus sunt corupți. A fost vreodată altfel?"

Wazari gemu, neajutorat în furtuna în care se vîrîse, cu nervii aproape să plesnească. De cînd Zataki îl bătuse atît de rău și-i zdrobise nasul - avea senzația că nu mai poate respira -, îi scosese patru dinți și se alesese cu o

aproape perpetuă durere de cap, entuziasmul și curajul îl părăsiseră. Nu mai fusese bătut niciodată pînă atunci.

Deci, Barosanul și Kia au fost amîndoi vinovați. Și ce te privea pe tine asta? Iar acum prostia ta o să te îngroape. Lacrimile începură să i se prelingă de-a lungul vînătăilor.

Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu, ajutor! Ajutor!

Apoi defecțiunea îi răsări în minte și rămase cu gîndul la ea. Ce defecțiune? Aparatul funcționase ieri minunat. Își șterse lacrimile. Fără nici un zgomot, alunecă spre masă și dădu drumul emițătorului, păstrînd volumul cît mai aproape de minimum. Totul părea minunat. Indicatoarele arătau măsurile corecte. O mulțime de paraziți de la o furtună electrică, dar nici un fel de transmisiuni. Era un lucru neobișnuit să nu se audă alte emisiuni radio pe frecvența companiei. Cineva de undeva trebuia neapărat să spună ceva. Nu îndrăzni să dea volumul mai tare. Întinse mîna într-un sertar după o pereche de căști și le conectă, decuplînd difuzorul.

Acum putea să dea volumul cît de tare vroia. Curios, tot nimic. Cu grijă, comută de pe canalul companiei pe celelalte. Nimic. Pe frecvență ultrascurte - nimic. Înapoi la primul emițător. Nu putea nici măcar să recepționeze obișnuitul raport meteo înregistrat pe bandă, care mai era emis încă de Teheran. Era un bun operator radio și bine pregătit și nu-i trebui aproape deloc timp ca să identifice eroarea. O privire aruncată printr-o crăpătură în ușa care ducea către acoperiș îi confirmă că firul atîrna liber.

Ticăloșii, își zise. De ce dracu' n-am observat cînd eram afară? Închise aparatul cu grijă și se tîrî afară și cînd ajunse la piciorul antenei și văzu că firul fusese smuls, dar rugina de la capăt era proaspăt curățată, se înfurie. Apoi se înfierbîntă. Ticăloșii ăștia, își zise, ticăloși ipocriți, McIver și Lochart, trebuie să fi ascultat și să fi recepționat și să fi emis cînd am ajuns eu. Ce dracu' pun la cale?

Legătura fu repede restabilită. Emițătorul porni imediat și se umplu de farsi pe frecvența companiei. Sediul de la Teheran vorbea cu Bandar-e Delam, apoi cu Al Shargaz și Lengeh, ceva despre niște elicoptere care nu se duceau unde ar fi trebuit.

Iran-Toda? Nu din bazele noastre.

- Kowiss, aici Bandar-e.Delam, mă auzi?

Recunoscu vocea lui Jahan de la Bandar-e Delam. Automat degetul lui se îndreptă către butonul de emisie, apoi se opri. Nu era nevoie să-i cheme, își zise. Frecvențele companiei erau pline - Numir și Jahan de la Bandar-e Delam și Gerani de la Teheran și Siamaki, spumegînd furios.

- Ticăloșii, murmură după cîteva minute, totul devenindu-i limpede.

În elicopter, lîngă insula Siri; ora 10,05. Insula Siri se afla la o milă în fața lor, dar mai înainte ca Scragger și echipa lui să se poată întoarce spre sud-est, către linia internațională de demarcație, mai aveau de trecut pe lîngă alte trei sonde.

Ca un afurisit de cîmp de mine, își zise Scragger. Pînă acum suntem teferi și n-am avut nici un fel de surpriză. Toate acele sunt pe verde, iar motoarele sună minunat.

Alături de el, mecanicul său, Benson, privea pierdut la valurile care alergau puțin mai jos, sub ei. Parazîți în căști. Din vreme în vreme, zboruri internaționale aflate mult deasupra lor își transmiteau poziția radarului de la Kish, un punct de verificare în zona lor, și li se răspundea imediat. În intercom, Benson spuse:

- Kishul fix în față, Scrag.

- Suntem sub radarul lor. N-ai teamă.

- Mor de frică; da' tu?

Scragger dădu din cap. Kish se găsea chiar în fața lor, la exact 15 mile, către dreapta. Mătură cu ochii din stînga spre dreapta. Vossi și Willi erau alături de el și le arătă degetul mare ridicat în sus și ei răspunseră la fel, Vossi cu mult entuziasm.

- Încă douăzeci de minute și am trecut granița, spuse Scrag. Imediat ce-o facem, urcăm la 250.

- Bun. Vremea se îmbunătățește, Scrag, spuse Benson.

Pătura de nori de deasupra lor se subțiase apreciabil, vizibilitatea se îmbunătățise aproape la fel de mult. Văzură de departe petrolierul greu încărcat ce naviga

spre larg în fața lor. Alături de Willi, Scragger vira mult către pupa lui, avînd destul loc de manevră, dar, exuberant, Vossi sălta sus peste navă, apoi coborî să se așeze din nou de partea cealaltă, lîngă el.

Imediat auziră din căști:

- Aici controlul Kish, elicopterul la joasă altitudine cu direcția 225, raportează înălțimea și destinația.

Scragger se legănă dintr-o parte în cealaltă ca să atragă atenția lui Willi și Vossi și făcu semn către sud-vest și le făcu semn să se depărteze, comandîndu-le să rămînă jos și să-l părăsească. Văzu că șovăiau, dar își întinse poruncitor degetul către sud-est, făcu un semn de adio și împinse elicopterul într-o șambelă, lăsîndu-i la suprafața mării.

- Ține-te de boașe, Benson, spuse, simțind la rîndul său o greutate în stomac, apoi începu să transmită, mișcîndu-și laringofonul înainte și-napoi de lîngă gură, simulînd un semnal prost: Kish, aici elicopterul HFX de ia Lengeh către Siri Nouă cu piese, direcția 225. Am crezut că văd o barcă răsturnată, dar a fost negativ.

Siri Nouă era cea mai îndepărtată sondă pe care o deserveau în mod normal de partea aceea a graniței dintre Iran și Emiratele Arabe Unite, încă în construcție și încă neechipată cu propriul ei emițător. Mă întorc la 250.

- HVX ești doi cu cinci, transmisia intermitentă! Menține direcția și raportează la 250 de metri. Confirmă că ai fost informat de noile regulamente obligatorii de a cere la Lengeh permisiunea de pornire a motoarelor.

Vocea operatorului, cu un puternic accent american, se auzea cinci cu cinci, clară și profesională.

- Îmi pare rău, Kish, asta-i prima zi cînd m-am întors din concediu.

Îi văzu pe Willi și pe Vossi dispărînd în ceață.

- Trebuie să cer permisiunea de decolare de la Siri Nouă după ce am aterizat? O să stau acolo cel puțin o oră.

Scragger își șterse o picătură de sudoare de pe frunte. Kish ar fi avut tot dreptul să îi ceară să aterizeze la Kish

mai intii, ca să-i tragă un frecuş pentru încălcarea regulamentelor.

- Afirmativ. Aşteaptă Unu.

În intercom, Benson spuse nesigur.

- Şi-acum, ce facem, Scrag?

- O să le ţin o mică conferinţă.

- Ce facem?

Scragger zîmbi larg.

- Depinde de ce fac ei.

Apăsă pe emiţător.

- Kish, HVX la 259.

- Kish. Menţine direcţia şi altitudinea. Aşteaptă Unu.

- HVX.

Tăcere.

Scragger cîntărea posibilităţile, bucurîndu-se de primejdie.

- E mai bine decît să zbori pe o rută de cargo, nu-i aşa, fiule?

- Ca să fiu cinstit, nu prea. Dac-aş putea pune mîna pe Vossi, l-aş strînge de gît.

Scragger ridică din umeri.

- S-a întîmplat, s-a întîmplat. Am fi putut apărea şi dispărea de pe radar chiar de cînd am plecat. Poate că Qeshemi a raportat despre noi.

Începu să fluiere fals. Trecuseră bine de insula Siri. Aveau acum sonda Siri Nouă la cinci kilometri în faţă.

- Kish, aici HVX, spuse Scragger mişcîndu-şi microfonul. Părăsim 250 ca să ne apropiem de Siri Nouă.

- Negativ. HVX menţine 250; transmisia voastră este intermitentă, doi pe cinci.

- HVX. Te rog repetă. Transmisia voastră este perturbată. Repet: părăsim 250 pentru apropierea de Siri Nouă, repetă Scragger rar, continuînd să simuleze o transmisie proastă.

Îi zîmbi din nou lui Benson:

- O şmecherie pe care am învăţat-o în RAF, fiule!

- HVX, aici Kish. Repet: menţine 250 şi stai pe recepţie.

- Kish, ne zdruncină şi ceaţa se îngroaşă. Părăsim 250 către 200. O să raportez aterizarea şi o să chem din nou,

cerînd pornirea motoarelor. Mulţumesc şi la revedere, adăugă cu o rugăciune.

- HVX, tramisia voastră este intermitentă. Renunţaţi la aterizarea pe Siri Nouă, întoarceţi 310 grade, menţineţi 250 şi prezentaţi-vă direct la Kish.

Benson se albi, Scragger rîgîi.

- Repetă, Kish, sunteţi unu cu cinci.

- Repet. Abandonaţi aterizarea la Siri Nouă, întoarceţi 310 grade şi prezentaţi-vă direct la Kish.

Vocea operatorului nu era deloc grăbită.

- Înţeles, Kish. Înteleg că trebuie să aterizăm la Siri Nouă şi să ne prezentăm la Kish după asta. Trecem prin 150 pentru o apropiere la joasă altitudine. Mulţumesc şi la revedere.

- Kish, aici zborul Jal 664 de la Delhi, îi întrerupse o voce. Deasupra voastră, la 12500, spre Kuweit pe direcţia 300, mă auzi?

- JAL 664, aici Kish, menţine direcţia şi altitudinea, cheamă Kuweitul pe 118.8. Bună ziua.

Scragger privi cu ochii mijiţi prin ceaţă. Putea zări sonda pe jumătate terminată, cu un bac dormitor ancorat de unul dintre picioarele sale. Toate acele indicatoarelor erau pe verde şi... Hei, ia aşteaptă. Temperatura a crescut, presiunea uleiului a coborît la motorul nr. 1. Benson zărise şi el asta. Ciocăni cu degetul indicatorul, apropiindu-se mai mult de el. Acul indicatorului de presiune a uleiului sări uşor, apoi se întoarse înapoi, temperatura cîteva grade deasupra normalului. N-aveau vreme să se îngrijoreze de asta acum.

- Pregăteşte-te!

Echipajul de pe platformă îi auzise şi văzuse şi se opri din lucru, eliberînd pista de aterizare bine marcată. Cînd ajunse la douăzeci de metri de sondă, Scragger spuse:

- Kish, HVX aterizează acum. La revedere.

- HVX te prezinţi direct la Kish după asta. Cere permisiunea de pornire a motorului. Repet. Te prezinţi direct la Kish după asta. Totul se auzea foarte limpede. Mă auzi?

Scragger nu confirmă şi nici nu ateriză. Se opri la cîţiva metri în aer, făcu un semn echipei de punte care îl

recunoscu şi presupuse că era doar un zbor de antrenament sau un zbor de familiarizare pentru un nou pilot, un obicei al lui Scragger, un ultim semn cu mîna, apoi porni înainte şi coborî frumuşel pe lîngă marginea sondei, lipindu-se de mare, întorcîndu-se către sud-vest cu maximum de viteză.

La baza aeriană Kowiss; ora 10,21 dimineaţa. *Mullahul* Hussain opri maşina pe care o conducea în faţa clădirii birourilor. McIver coborî.

- Mulţumesc, spuse, neştiind la ce să se aştepte.

Hussain fuseşe tăcut de cînd părăsise comandamentul unităţii militare. Lochart, Ayre şi ceilalţi se aflau în jurul elicopterelor. Kia ieşi cu paşi mari din birou, se opri văzîndu-l pe *mullah*, apoi coborî treptele.

- Bună dimineaţa, Excelenţă Hussain! Felicitările mele! Mă bucur să vă văd. Folosise tonul ministerial pentru un oaspete de onoare, dar nu unul egal, apoi către McIver, în engleză, scurt: Ar trebui să plecăm imediat.

- A... da, aga, daţi-mi numai cîteva minute să pun lucrurile în ordine.

Mă bucur că nu sunt în pielea lui Kia, îşi spuse în timp ce se depărta, cu stomacul arzînd.

- Salut, Tom!

- E-n regulă, Mac?

- Da, adăugă în şoaptă. Va trebui să-i ducem de nas următoarele cîteva minute. Nu ştiu ce pune la cale *mullahul*. Trebuie să aşteptăm, să vedem ce face cu Kia. Nu ştiu dacă Kia a intrat la apă sau nu; imediat ce ne lămurim, putem să plecăm.

Coborî vocea şi mai mult.

- Nu pot să nu-l iau pe Kia dacă Hussain îi dă drumul. Mă gîndesc să-l iau o parte din drum, chiar peste dealurile de la limita emiţătorului, să simulez o urgenţă şi să aterizez. Cînd Kia iese din carlingă şi îşi ia picioarele la spinare, decolez, ocolesc zona asta şi ne întîlnim la locul stabilit.

- Nu-mi place ideea, Mac! Mai bine lasă-mă s-o fac eu. Nu cunoşti locurile şi dunele alea de nisip arată la fel kilometri întregi. Ar fi mai bine să-l iau eu.

- M-am gîndit la asta, dar atunci aș zbura cu unul dintre mecanicii fără licență. Mai degrabă l-aș supune pe Kia la riscul ăsta decît pe ei. Și pe lîngă asta ai putea fi tentat să ții drumul drept pînă la Teheran. Ei?

- Mai bine decît să-l las baltă și să ne-ntîlnim la locul stabilit. E mai sigur.

McIver scutură din cap, simțindu-se tare prost că-și punea prietenul într-o astfel de situație.

- Tu ai merge mai departe, nu-i așa?

După o pauză ciudată, Lochart spuse:

- Cît timp te-am așteptat, aș fi putut să decolez cu el la bord și să plec. Zîmbi strîmb. Piloții au spus că nici să nu mă gîndesc, să aștept. Mai bine fii atent la ei, Mac. Unii dintre ei vorbesc engleza. Ce ți s-a întîmplat?

- Hussain m-a luat la întrebări despre Kia și Duke.

Lochart se holbă la el.

- Duke? Despre ce anume?

- Totul despre el. Cînd l-am întrebat pe Hussain de ce, tot ce-a zis a fost: "fiindcă mă interesează".

McIver văzu un tremur străbătîndu-l pe Lochart.

- Mac, cred că-i mai bine să-l iau eu pe Kia. Tu s-ar putea să ratezi punctul de întîlnire. Ai putea merge în tandem cu Freddy. Decolez eu primul și te-aștept.

- Iartă-mă, Tom, nu pot să risc asta. Tu ai merge pînă la capăt. Dac-aș fi în locul tău, aș face același lucru și... la dracu' cu riscurile! Dar nu pot să te las să te întorci. Dacă te-ai întoarce acum, ar fi un dezastru, ar fi un dezastru pentru tine, sunt sigur de asta Tom, la fel și pentru restul dintre noi. Asta-i adevărul!

- La dracu' cu adevărul, spuse amar Lochart. *All right*, dar pe Dumnezeu, în clipa în care aterizăm în Kuweit îmi iau concediul de-o lună pentru care sunt programat sau demisionez de la *S-G*, oricum vrei, în aceeași secundă.

- Destul de corect, dar trebuie să fie de la Al Shargaz. Va trebui să realimentăm în Kuweit și să ieșim de-acolo cît de repede putem. Dacă suntem destul de norocoși să ajungem acolo și dacă ei ne lasă să decolăm.

- Nu, pentru mine Kuweitul e capătul liniei.

- Cum vrei, spuse McIver cu voce aspră, dar am să mă asigur că n-ai să urci într-un avion pentru Teheran, Abadan sau nicăieri în altă parte în Iran.

- Ești un ticălos, spuse Lochart, scîrbit că McIver îi ghicise atît de bine intențiile. Lua-te-ar dracu!

- Da, iartă-mă. De la Al Shargaz o să te ajut cît pot.

McIver se întrerupse văzîndu-l pe Lochart mormăind o injurătură. Se întoarse. Kia și Hussain stăteau încă de vorbă lîngă mașină.

- Ce s-a întîmplat?

- În turn!

McIver privi în sus. Îl observă pe Wazari pe jumătate ascuns în spatele uneia dintre ferestrele bătute în scînduri, făcîndu-le foarte limpede semn să urce. N-aveau cum se preface că nu-l văzuseră. În timp ce-l priveau, Wazari le făcu din nou semn și se trase înapoi la adăpost.

- Afurisitul! spuse Lochart. Am verificat turnul chiar după ce-ai plecat tu, să mă asigur că nu s-a strecurat acolo sus, și nu era, așa că am crezut c-a șters-o. Obrajii i se înroșiseră de furie. Dacă stau și mă gîndesc, nu m-am dus pînă în cameră, așa că ar fi putut să se ascundă pe acoperiș. Ticălosul trebuie să fi fost acolo toată vremea. Sfinte Dumnezeule, poate că a găsit firul rupt!

McIver paralizase. Lochart se întunecă.

- Rămîi aici! Dacă încearcă să ne facă vreun necaz, îl omor.

Porni cu pași mari.

- Așteaptă, vin și eu. Freddy, ne întoarcem într-o clipă!

Cînd trecură pe lîngă Hussain și Kia, McIver spuse:

- Mă duc să cer aprobarea, domnule ministru. Decolăm în cinci minute.

Mai înainte de-a putea răspunde Kia, *mullahul* spuse criptic:

- *Insha'Allah*!

Kia zise tăios:

- Căpitane, n-ai uitat că trebuie să fiu în Teheran pentru o întîlnire importantă la șapte seara? Bine.

Le întoarse spatele, îndreptîndu-şi atenţia către Hussain.

- Ce spuneaţi, Excelenţă?

Cei doi piloţi intrară în birou fierbînd din pricina impoliteţei lui, trecură de Pavoud şi de ceilalţi angajaţi şi se îndreptară către casa scărilor. Turnul era gol. Apoi zăriră uşa de pe acoperiş dată de perete şi-l auziră pe Wazari şoptind:

- Aici!

Era afară, chiar lîngă uşă, lipit de perete, nemişcat.

- Ştiu ce puneţi voi la cale. Nu e nici o defecţiune la emiţător, spuse, abia în stare să-şi stăpînească înfierbîntarea. Patru elicoptere au şters-o de la Bandar-e Delam şi-au dispărut. Directorul vostru, Siamaki, urlă ca un porc înjunghiat pentru că nu poate să prindă Lengehul, pe noi sau Al Shargazul şi pe domnul Gavallan. Stau pur şi simplu şi-l ascultă. Aşa e? Nu-i aşa? Ia spune!

- Ce-are asta de-a face cu noi? spuse Lochart ameninţător.

- Totul, desigur că totul, pentru că totul cade la locul lui. Numir, de la Bandar-e Delam, zice că toţi străinii au plecat. N-a mai rămas nimeni la Bandar. Siamaki spune acelaşi lucru despre Teheran, ba chiar i-a zis lui Numir că servitorul vostru, căpitane McIver, servitorul vostru a spus că cea mai mare parte a lucrurilor personale ale dumneavoastră şi ale căpitanului Petikin lipsesc din apartament.

McIver ridică din umeri şi se duse să închidă emiţătorul.

- O măsură de siguranţă cîtă vreme Petikin şi cu mine suntem plecaţi. Au fost o mulţime de jafuri.

- Nu folosiţi emiţătorul încă, vă rog. Ascultaţi. Pentru Dumnezeu, ascultaţi-mă. Vă implor. N-aveţi cum să acoperiţi adevărul. Elicopterele voastre şi băieţii au plecat de la Bandar, Lengehul a amuţit, aşa că şi-acolo e acelaşi lucru, Teheranul e-nchis, acelaşi lucru, n-au mai rămas decît cei de aici şi voi sunteţi cu toţii pe picior de plecare.

Vocea lui Wazari avea o notă curioasă şi nu putea încă să-şi dea seama ce ascundea asta.

- N-am să vă trădez! Vreau să vă ajut, jur că vreau să vă ajut!

- Să ne ajuți? La ce?

- Să plecați!

- De ce ai face-o, chiar dacă, să zicem, ar fi adevărat? spuse înfuriat Lochart.

- Ați avut dreptate să nu vă încredeți în mine mai înainte, căpitane, dar jur în fața lui Dumnezeu că acum puteți să aveți încredere în mine. Acum m-am adunat. Mai devreme eram aiurit și acum m-am limpezit și sunteți singura mea speranță să scap de-aici. Sunt chemat mîine în fața *komitehului* și... uitați-vă la mine! Pentru Dumnezeu, explodă, sunt nenorocit și, dacă nu dau peste un doctor ca lumea, o să fiu nenorocit toată viața și poate chiar mort! Mă apasă ceva aici, mă doare ca dracu'!

Wazari își atinse baza nasului zdrobit.

- De cînd m-a bătut ticălosu' de Zataki, mă doare capul și aproape c-am înnebunit. E sigur c-am înnebunit, știu asta, da' mai pot încă să v-ajut. Pot să vă acopăr de-aici, dacă mă luați cu voi! Lăsați-mă doar să mă strecor la bordul ultimului elicopter, jur c-o să v-ajut.

Lacrimile îi umpluseră ochii. Cei doi oameni se holbau la el. McIver apăsă butonul emițătorului.

- Kowiss, *IHC* testează, testează.

O pauză lungă, apoi într-o engleză cu accent puternic:

- Aici turnul. *IHC* te auzim cinci cu cinci.

- Mulțumesc. Se pare c-am identificat defectul. Charterul nostru '206 pentru Teheran o să plece peste zece minute și de asemenea zborul nostru de dimineață către sondele Patruzeci, Abu Sal și Gordy, cu piese.

- *Okay*. Raportați în aer! Stația voastră de la Bandare Delam încearcă să ia legătura cu voi.

McIver simți că începe să transpire.

- Mulțumesc, turnule, la revedere.

- Bună ziua.

Se uită la Lochart, apoi comută aparatul. Auziră imediat vocea lui Jahan în farsi și Lochart începu să traducă.

- Jahan spune că ultima dată cînd au fost văzuți în zbor a fost către nord-est, îndreptîndu-se dinspre coastă către interior, că Zataki... pentru un moment vocea îi tremură... că Zataki a ordonat celor patru elicoptere să deservească *Iran-Toda* și că ar trebui să fie la *Iran-Toda* acum și că e sigur c-o să sune sau o să trimită un mesaj.

Apoi McIver îl recunoscu pe Siamaki. Lochart asudase.

- Siamaki zice că o lipsească o jumătate de oră pînă la o oră, dar o să cheme cînd se întoarce și o să continue să încerce să ne prindă pe noi și Al Shargaz... Jahan zice *okay* și o să aștepte și dacă o să aibă știri o să cheme.

Pentru moment paraziți, apoi vocea lui Jahan în engleză:

- Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

Lochart mormăi.

- Dacă turnul prinde toată chestia asta, de ce n-am intrat încă la apă?

- Este vineri, n-au nici un motiv să urmărească frecvențele companiei voastre.

Wazari își șterse lacrimile, reușind să se stăpînească.

- Vineri echipa este minimă și numai din novici. Nu sunt zboruri, nu se întîmplă nimic, *komitehul* a săltat toți ofițerii de la radar și cinci dintre sergenți și i-a legat la gard.

Se cutremură, apoi continuă grăbit:

- Poate că unul dintre băieți a prins Bandar-e Delamul o dată sau de două ori. Deci cei de la Bandar-e Delam au pierdut contactul cu unele din elicopterele lor. Și ce dacă? Sunt străini și asta se întîmplă mereu. Dar, căpitane, dacă nu închizi gura Bandarului și Teheranului, cineva o să... cineva o să se-neingă. Scoase o batistă mototolită și-și șterse o picătură de sînge din nas. Dacă treci pe canalul de rezervă, o să fie destul de sigur. Turnul nu-l are.

McIver se holbă la el.

- Ești sigur?

- Sigur. Ascultă. De ce nu...

- Se întrerupse. Se apropiau pași. Se strecură înapoi pe acoperiș fără zgomot, în ascunzătoare. Kia urcă scările cu pași apăsați.

- Ce te reține, căpitane?

- Aștept aprobarea pentru decolare, domnule ministru. Îmi pare rău, mi s-a spus s-aștept. Nu pot face nimic.

- Ba da, putem să decolăm și să plecăm. Acum. M-am săturat să...

- Și eu m-am săturat, dar nu vreau să-mi zboare cineva capul de pe umeri! Nervii lui McIver cedară și izbucni: O s-aștepți! Aștepți, înțelegi? O să aștepți, fir-ai să fii și dacă purtările tale afurisite n-or să se îmbunătățească, am să anulez toată călătoria și am să amintesc un peșcheș sau două *mullahului* Hussain, de care s-a întîmplat să uit cînd am stat de vorbă cu el! Acum ieși dracului de-aici!

Pentru moment crezură că Kia avea să plesnească, dar se întoarse pe călcîie și plecă. McIver inspiră adînc, blestemîndu-se că se pierduse cu firea, apoi făcu un semn cu degetul mare spre acoperiș și șopti:

- Tom, ce facem cu el? Nu putem să-l lăsăm. Ne-ar putea trăda într-o clipă.

Lochart se uită în spate. Wazari era în pragul ușii.

- Jur c-o să v-ajut, șopti disperat. Ascultați! Cînd o să decolezi cu Kia, ce-ai de gînd? Să scapi de el, nu? McIver nu-i răspunse, încă nesigur. Iisuse, căpitane! Trebuie să ai încredere în mine. Uite, cheamă Bandar-e Delamul pe frecvența de rezervă și du-l cu vorba pe Numir, repede-l așa cum l-ai repezit pe ticălosul ăsta și spune-i c-ai poruncit ca toate elicopterele să vină aici. Asta o să-i mai răcorească o oră sau două.

McIver aruncă o privire iute către Lochart. Acesta spuse înfierbîntat:

- De ce nu? Drace, asta-i o idee grozavă! Apoi decolezi cu Kia și Freddy poate s-o șteargă. O să aștept aici și... cuvintele se pierdură.

- Și după aia ce, Tom?

Wazari se apropie și comută pe canalul de rezervă și spuse repede către Lochart:

- Aștepți o vreme, căpitane, și cînd căpitanul McIver a plecat și Ayre a ieșit din zonă, îi spui lui Numir că ești sigur că elicopterele lui și-au închis emițătoarele, neavînd de ce să le folosească, și sunt pe scurte. Asta îți oferă scuza de a decola și a te învîrti prin jur, apoi o ștergi către ascunzătoarea cu combustibil.

Îi văzu uitîndu-se unul la celălalt.

- Iisuse, căpitane! Toată lumea știe că nu poți să reușești să traversezi Golful dintr-o bucată. N-ai cum. Așa că trebuie să ai niște combustibil pe undeva, pe țărm sau pe una dintre sonde.

McIver trase adînc aer în piept și apăsă butonul de emisie.

- Bandar-e Delam, încercăm să dăm de voi de ore întregi. Jahan, dă-mi-l pe aga Numir, rosti scurt.

Un moment, apoi se auzi vocea lui Numir, dar înainte ca managerul *IranOil* să se poată arunca într-o lungă tiradă, McIver i-o tăie brusc:

- Unde sunt cele patru elicoptere ale mele? De ce nu s-au prezentat? Ce se-ntîmplă acolo și de ce sunteți atît de ineficienți că nu știți că am ordonat elicoperelor și personalului să vină aici...

Al Shargaz, Biroul *S-G.* ...și de ce nu-ți amintești că trebuie să sosească schimburile de echipă la Bandar-e Delam, la sfîrșitul săptămînii?

Vocea lui McIver se auzea slab, dar limpede în difuzor și Gavallan, Scot și Manuela se holbau la aparat, uluiți că era încă acolo, la Kowiss. Nu însemna asta că Lochart, Ayre și ceilalți erau și ei acolo?

- V-am chemat toată dimineața, domnule căpitana!

Vocea lui Numir se auzea și mai slab.

- Ați ordonat elicopterelor noastre să vină la Kowiss... dar de ce, și de ce n-am fost și eu informat? Elicopterele noastre trebuiau să se ducă la *Iran-Toda* în dimineața asta, dar n-au aterizat și au dispărut. Aga Siamaki a încercat și el să dea de domnia-voastră.

- A fost o defecțiune la emițătoarele noastre. Acum ascultă aici, Numir. Am ordonat elicopterelor *mele* să vină la Kowiss. N-am aprobat niciodată un contract *Iran-Toda*, nu știu nimic despre un contract *Iran-Toda*, așa că

cu asta basta. Acum termină să mai faci atita tămbălău fără rost.

- Dar sunt elicopterele noastre şi toată lumea a plecat! Toată lumea! Mecanicii şi piloţii şi...

- Le-am ordonat tuturor să vină aici pentru o investigare. Repet: sunt foarte nemulţumit de felul în care te ocupi de operaţiunile noastre şi am să raportez acest lucru la *IranOil*. Acum termină cu apelurile!

În birou împietriseră cu toţii. Dacă McIver era încă la Kowiss, era un dezastru. "Virtejul" o pornise rău de la început. Era 10,12 şi Rudi şi cei trei ai săi întîrziau să sosească în Bahrain.

- Dar nu ştim, de fapt, ce vînt au din faţă, tată, spusese Scot, sau cît de mult o să dureze realimentarea în zbor. Ar putea să întîrzie trei sferturi de oră pînă la o oră şi totuşi totul să fie *okay*. Să zicem un ETA la Bahrain la 11 sau 11,15.

Dar toată lumea ştia că n-aveau cum să aibă atît combustibil la bord. Nimic încă de la Scrag şi cei doi băieţi ai săi, dar asta era de aşteptat. Nu aveau emiţătoare puternice la bord, îşi zise Gavallan. Zborul lor către Al Shargaz ar trebui să dureze cam o oră şi jumătate. Dacă au plecat, să zicem la 7,30, şi au cules mecanicii şi au ieşit fără nici un incident, să zicem că la 7,45, ETA ar trebui să fie pentru ei 9,15, oricum ai întoarce-o.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Manuela, tu ştii cum e cu vîntul! spusese. Şi de fapt nu ştim cînd au plecat.

Atît de multe lucruri n-au ieşit cum trebuie. Dumnezeule! Aşteptarea asta e tare împuţită. Gavallan se simţea tare bătrîn. Ridică receptorul şi formă numărul Bahrainului.

- *Gulf Air de France*? Cu Jean-Luc Sessonne, vă rog... Jean-Luc, ceva?

- Nu, Andy, chiar acum am sunat turnul şi n-au nimic în sistem. *Pas de problème*. Rudi o să economisească combustibilul. Turnul a spus c-o să mă sune în clipa în care îi vede. Orice altceva în privinţa celorlalţi?

- Am aflat abia acum că Mac este la Kowiss.

Gavallan auzi şuieratul şi obscenităţile.

- Aşa e, o să te sun.

Formă numărul Kuweitului.

- Charlie, Genny e cu tine?

- Nu, e la hotel, Andy.

- Am auzit chiar acum că Mac este încă la Kowiss.

- Dumnezeule Atotputernic, ce s-a întîmplat?

- Nu știu. Încă mai transmite ceva. O să te sun cînd o să aflu ceva definitiv. Nu-i spune încă lui Genny. Pa.

Din nou așteptare îmbolnăvitoare, apoi emițătorul se trezi la viață.

- Teheran, aici Kowissul, căpitanul McIver.

- Kowiss, Teheranul, v-am chemat toată dimineața. Aga Siamaki a încercat să vorbească cu voi. O să se întoarcă peste vreo oră. Vă rog confirmați că ați ordonat celor patru '212 să vină la Kowiss.

- Teheran, aici Kowissul. Bandar-e Delam, ascultă și tu. McIver vorbea rar și limpede, dar foarte furios. Confirm. Am toate JR 212 aici. Repet: toate '212 sub control. Toate. N-o să pot fi disponibil pentru discuția cu aga Siamaki, căci mi s-a dat aprobarea să plec de-aici la Teheran cu ministrul Kia, în cinci minute. Dar îl aștept pe aga Siamaki să întîmpine elicopterul la Aeroportul Internațional Teheran. Peste cîteva momente închidem pentru reparații din ordinul autorităților și o să lucrăm numai cu emițătorul de unde scurte. Pentru informarea voastră, căpitanul Ayre va pleca peste cinci minute la sonda Abu Sal cu piese și căpitanul Lochart o să rămînă de serviciu ca să primească elicopterele de la Bandar-e Delam, în conformitate cu planul. M-ai auzit, Teheranule?

- Afirmativ, căpitan McIver, dar ați putea să-mi spuneți...

McIver îl întrerupse.

- M-ai auzit, Numir, sau ești mai inutil ca niciodată?

- Da, dar trebuie să insist ca să fim...

- M-au obosit toate prostiile astea, sunt director executiv al acestor operații și cîtă vreme acționăm în Iran așa o să se desfășoare totul: simplu, direct și fără multă tevatură. Kowissul închide ca să facă reparații așa cum a ordonat colonelul Changiz și o să transmitem imediat ce suntem din nou în emisie. Rămîneți pe acest canal, dar

țineți-l liber pentru testări. Totul o să se desfășoare așa cum a fost plănuit. Terminat!

Chiar în clipa aceea ușa se deschise și intră Starke, cu pieptul plin de bandaje, însoțit de o neliniștită soră tinără. Purta pantaloni de pijama și un halat subțire flauşat. Manuela rămase prostită. Gavallan sări în sus și-l ajută să se așeze pe scaun.

- Mă simt bine, Andy, spuse Starke. Ce mai faci, dulceață?

- Conroe, ești nebun!

- Nu. Andy, spune-mi ce se-ntîmplă?

Sora spuse:

- Nu ne putem asuma responsabilitatea...

Starke interveni răbdător:

- Promit să stau numai cîteva ceasuri și-o să fiu într-adevăr atent. Manuela, te rog, condu-o pînă la mașină. Vrei? Te rog, dragoste!

Se uită la ea cu acea privire specială pe care soții o au pentru soțiile lor și soțiile pentru soți cînd nu e momentul să se certe. Într-o clipă ea se ridică în picioare și o conduse pe soră afară pe ușă și cînd plecară amîndouă, Starke spuse:

- Iartă-mă, Andy, nu puteam să mai rabd. Ce se întîmplă?

La Kowiss; ora 10,48 dimineața. McIver cobori treptele turnului, simțindu-se amețit și golit și nu prea sigur c-avea să reușească s-ajungă pînă la elicopter, fără să mai pună la socoteală punerea în aplicare a restului planului.

O să reușești! își spuse. Adună-te! *Mullahul* Hussain vorbea încă cu Kia, sprijinit de mașină, cu pistolul mitralieră atîrnat pe un umăr.

- Totul e pregătit, domnule ministru, spuse McIver. Desigur, dacă e îngăduit, Excelență Hussain.

- Da. Voia lui Allah, spuse Hussain cu un zîmbet ciudat.

Politicos, întinse mîna.

- La revedere, domnule ministru Kia!

- La revedere, Excelență!

Kia se întoarse şi se depărtă ţeapăn şi mîndru spre elicopter. Stînjenit, McIver întinse mîna *mullahului.*

- La revedere, Excelenţă!

Hussain se întoarse să-l urmărească pe Kia urcîndu-se în carlingă. Din nou zîmbetul acela ciudat.

- Stă scris: "Morile lui Allah macină încet şi totuşi macină foarte mărunt". Nu-i aşa, căpitane?

- Da. Dar de ce spuneţi asta?

- Ca un dar de plecare. Poţi să-i spui prietenului nostru Kia, cînd o să aterizezi la Teheran.

- Nu-i prietenul meu. Şi de ce atunci?

- Eşti înţelept să nu fii prietenul lui. Cînd o să te întîlneşti din nou cu căpitanul Starke?

- Nu ştiu, curînd sper.

McIver îl observă pe *mullah* aruncînd o privire iute înapoi către Kia şi neliniştea sa crescu.

- De ce?

- Mi-ar plăcea să-l văd curînd.

Hussain îşi coborî carabina de pe umăr şi urcă în maşină, apoi, împreună cu Gărzile Verzi, se depărtă.

- Domnule căpitan!

Era Pavoud. Tremura şi era tulburat.

- Da, domnule Pavoud, doar un minut. Freddy!

McIver îi făcu semn lui Ayre, care veni în fugă.

- Da, domnule Pavoud.

- Vă rog, de ce sunt toate elicopterele JR 212 încărcate cu piese şi bagaje şi... toate astea?

- Schimbare de echipă, spuse McIver imediat, prefăcîndu-se că nu observă ochii lui Ayre mărindu-se. Avem patru '212 care trebuie să sosească de la Bandar-e Delam. Ar fi bine să pregăteşti totul. Patru piloţi şi patru mecanici. Trebuie să sosească în vreo două ceasuri.

- Dar n-avem nici un document sau motiv să...

- Fă-o!

Sîngele lui McIver începu din nou să clocotească.

- Am dat ordin. Eu, eu personal am ordonat ca elicopterele *mele* să vină aici. Freddy, ce dracu mai aştepţi? Dă-i drumul cu piesele!

- Am înţeles! Şi tu?

- Eu plec cu Kia. Lochart rămîne de serviciu pînă mă întorc eu. Şterge-o! Nu, aşteaptă, merg cu tine! Pavoud, ce dracu' mai aştepţi? Căpitanul Lochart va fi al naibii de nervos dacă nu eşti gata la vreme.

Se depărtă cu paşi mari, însoţit de Ayre, rugîndu-se ca Pavoud să fie convins.

- Mac, ce dracu' se-ntîmplă?

- Aşteaptă pînă ajungem la ceilalţi.

Cînd ajunseră lîngă elicoptere, se întoarse cu spatele spre Pavoud, care încă stătea pe treptele biroului, şi le spuse la repezeală ce se-ntîmpla.

- Ne vedem pe coastă.

- Te simţi bine, Mac? spuse Ayre, foarte îngrijorat de culoarea feţei lui.

- Sigur că da. Decolaţi!

În apropiere de Bahrain; ora 10,59 dimineaţa. Rudi şi Kelly zburau încă în tandem, luptîndu-se cu vîntul potrivnic şi dădăcindu-şi motoarele. Indicatoarele arătau rezervoarele goale şi luminile roşii de avertizare erau aprinse. Cu o jumătate de oră în urmă planaseră amîndoi deasupra mării. Mecanicii deschiseseră uşile cabinelor şi se aplecaseră afară, scoţînd capacele rezervoarelor, apoi desfăşuraseră furtunele şi înfipseseră capetele acestora în gura rezervorului şi se întorseseră în cabină. Goliseră, muncind din greu cu pompele improvizate, primul dintre butoaiele de două sute de litri, apoi pe cel de-al doilea. Nici unul dintre mecanici nu mai realimentase vreodată astfel în zbor. Amîndoi se simţiseră foarte rău cînd terminaseră, dar operaţiunea fusese încheiată cu succes. Ceaţa era încă deasă, marea foarte agitată sub vînt şi în trecere fuseseră cît pe ce să se ciocnească cu un petrolier. Zborul fusese simplă rutină, nervi măcinaţi, străduindu-se să obţină maximum de distanţă, întotdeauna reglînd înclinaţia elicelor şi rugîndu-se.

Rudi nu spusese nimic. Nu văzuse nici urmă de Dubois sau Sandor. Unul dintre motoarele lui Rudi tuşi, dar îşi reveni aproape imediat. Faganovici clipi.

- Cît de mult mai avem?

- Prea mult!

Rudi trecu pe scurte, întrerupînd tăcerea radio.

- Tăticu', treci pe înaltă frecvență și ascultă, spuse iute și comută.

- Sierra Unu, aici Delta Unu, mă auzi?

- Tare și limpede, Delta Unu, se auzi imediat vocea lui Scot. Dă-i drumul!

- Suntem aproape de Boston - codul lor pentru Bahrain - la 250 ne îndreptăm către 185, mai avem puțin combustibil. Delta Doi e cu mine. Trei și Patru se descurcă singure.

- Bine ați venit din Anglia în ținuturile însorite GHTXX și GHJZI. Repet: GHTXX și GHJZI. Jean-Luc vă așteaptă. N-avem nici o știre încă de la Delta Trei și Patru.

- HTXX și HJZI.

Ruddy confirmă imediat noile lor litere de înmatriculare.

- Cum rămîne cu Lima Trei și Kilo Doi? - Lima pentru Lengeh Trei, Kilo pentru Kowiss Doi.

- Nu avem încă vești, cu excepția faptului că Kilo Doi este încă la locul lui.

Rudi și Kelly tresăriră surprinși. Apoi auziră:

- Aici este Teheran, Al Shargaz, mă auzi? După care urmă imediat vocea lui Siamaki: Aici Teheranul! Cine vorbește pe canalul ăsta? Cine-i Kilo Doi și Lima Trei? Cine-i Sierra Unu?

Glasul lui Scot îl întrerupse tare:

- Nu-ți face griji, HTXX, un țicnit folosește canalul nostru. Dă-ne telefon la aterizare, adăugă, avertizîndu-i împotriva oricărei discuții inutile.

Kelly îl întrerupse înfierbîntat:

- Bancuri de nisip în față, HTXX!

- Le văd. Sierra unu, HTXX, suntem aproape de coastă acum.

Din nou unul dintre motoarele lui Rudi tuși mai rău ca înainte, dar își reveni și acele contorului de turații începură să se bălăngăne ca bete. Apoi prin negură întrezări coasta, un petic de pămînt și niște dune de nisip și plaja și știu exact unde se afla.

- Pop, tu ocupă-te de turn. Sierra Unu, spune-i lui Jean-Luc că sunt...

La sediul din Al Shargaz. Gavallan forma deja numărul Bahrainului. În difuzor se auzea vocea grăbită a lui Rudi:

- Sunt la capătul nord-vestic al plajei Abu Sab, către est... o explozie de paraziți, apoi tăcere.

Gavallan spuse în telefon.

- *Gulf Air de France*? Jean-Luc, vă rog. Jean-Luc, Andy, Rudi și Tăticu' sunt... Așteaptă Unu.

Vocea lui Kelly se auzi foarte tare:

- Sierra Unu, îl însoțesc pe Delta Unu până jos. A oprit motoarele.

- Aici Teheranul. Cine a închis motoarele și unde? Cine comunică pe canalul ăsta? Aici este Teheranul care...

Pe țărmul Bahrainului. Plaja avea un nisip frumos, alb, dar era nepopulată, aproape goală în locul acela, multe bărci cu pînze și alte nave de plăcere în largul mării, mulțimea de amatori de surfing, briza plăcută și ziua înmiresmată. Pe faleză se afla hotelul Starbreak, strălucitor de alb, cu palmieri și grădini și umbrele multicolore împestrițînd terasele și plaja.

Elicopterul lui Rudi se ivi grăbit din ceață cu rotoarele răsucindu-se asemenea unor mori de vînt, cu motoarele tușind, în curînd inutile. Curba lui descendentă îi dădea puține șanse, dar fu recunoscător că avea să fie o aterizare pe pămînt tare și nu în mare. Plaja se năpustea către el și alese punctul exact de aterizare, puțin într-o parte, chiar alături de o umbrelă singuratică, așezată spre capătul plăjii, înspre șosea. Era cu vîntul în față și foarte aproape. Se opri, apoi trase de manetă, modificînd înclinarea palelor, ca să obțină o ușoară mișcare ascendentă, suficientă să-i amortizeze căderea, și mai alunecă înainte cîțiva metri pe suprafața neregulată, săltă aplecîndu-se ușor pe o parte, dar nu îndeajuns ca să se rostogolească sau să provoace mașinii vreo stricăciune, și-apoi fură în siguranță.

- Drăcia dracului!

Faganovici își simți din nou plămînii respirînd, inima începînd să bată și sfincterele ca de piatră.

Rudi începu procedura de oprire a motoarelor în tăcerea stranie, mîinile și picioarele tremurîndu-i.

Pe plajă, în fața lor, cei ce se prăjeau la soare și oamenii de pe terase se ridicaseră în picioare, uitîndu-se la ei.

Apoi falca lui Faganovici se lăsă moale în jos, înspăimîntîndu-l. Se întoarse pe călcîie și rămase și el cu gura căscată.

Purta ochelari fumurii și foarte puțin altceva, sub umbrela singuratică, fără sutien și aproape la fel de bine fără slip, blondă și minunată și îi privea sprijinită într-un cot. Fără să se grăbească, se ridică în picioare și își petrecu peste bust scuza unui bikini.

- Dumnezeule Mare! gîfîi Faganovici.

Rudi flutură din mînă și strigă răgușit:

- Iertați-ne, am rămas fără combustibil.

Ea rîse, apoi Kelly coborî din cer și strică totul și amîndoi îl blestemară cînd vîrtejul de aer stîrnit de rotoarele sale făcu să se clatine umbrela și învolbură părul lung, suflînd prosopul așternut pe jos și împrăștiind nisipul. Kelly o văzu și el, se trase politicos cu fața în vînt mai aproape de șosea și, la fel de tulburat ca și ceilalți, opri motoarele cu treizeci de centimetri mai sus decît trebuia.

Aeroportul Internațional Bahrain; ora 11,13 dimineața. Jean-Luc și mecanicul Rod Rodrigues ieșiră în fugă din clădire și traversară tarmacul către un mic camion cisternă pe care scria GAdeF - *Gulf Air de France* - pe care el aranjase să-l închirieze.

Aeroportul era foarte aglomerat, terminalul modern și clădirile alăturate grozave și strălucitor de albe. Multe reactoare de multe naționalități încărcau și descărcau și un JAL Jumbo ateriza.

- *On y va,* să mergem, spuse Jean-Luc.

- Desigur, *sayyid.*

Şoferul răsuci potenţiometrul interfonului său, mărind volumul, şi cu un gest fluid porni motorul, schimbă vitezele şi se puse în mişcare. Era un palestinian tînăr şi suplu, creştin, purtînd ochelari întunecaţi şi salopeta companiei.

- Unde mergem?

- Ştii plaja Abu Sab?

- O, da, *sayyid*.

- Două din elicopterele noastre au aterizat acolo fără combustibil. Hai să-i dăm drumul.

- Aproape am ajuns.

Şoferul schimbă vitezele ca la curse şi acceleră. Prin interfon auziră:

- Alfa Patru.

Ridică microfonul şi continuă să conducă nebuneşte cu o singură mînă.

- Aici Alfa Patru.

- Dă-mi-l pe căpitanul Sessonne!

Jean-Luc recunoscu vocea lui Mathias Delarne, managerul din Bahrain al *GAdeF*, un vechi prieten din Forţele Aeriene Franceze, pe vremurile Algeriei.

- Aici Jean-Luc, bătrîne, spuse în franceză.

Delarne îi răspunse la fel şi repede:

- Turnul m-a sunat să spună că alt elicopter a intrat acum în sistem, pe direcţia pe care o aşteptaţi voi. Dubois ori Petrofi, ei? Turnul îi cheamă întruna, dar nu poate să ia încă legătura.

- Numai unul?

Jean-Luc se nelinişti dintr-o dată.

- Da. Face o apropiere corectă pentru Platforma 16. Problema pe care am discutat-o, da?

- Da.

Jean-Luc îi spusese prietenului său ce se-ntîmpla în realitate şi despre problemele de înmatriculare.

- Mathias, spune-i turnului din partea mea că este GH-TTE în tranzit, adăugă, dînd cea de-a treia din cele patru serii de litere alocate. O să-l trimit pe Rodrigues să se ocupe de Rudi şi Kelly. Noi ne ocupăm de Dubois şi Sandor; adu trusa de rezervă. Unde ne-ntîlnim?

- Pentru Dumnezeu, Jean-Luc, după toate astea va trebui să ne înscriem în Legiunea Străină. Ne întîlnim în fața biroului!

Jean-Luc înceuviință. Atîrnă microfonul la loc în cîrligul său.

- Oprește aici!

Camionul se opri instantaneu. Rodrigues și Jean-Luc fură cît pe ce să iasă prin parbriz.

- Rod, tu știi ce ai de făcut!

Sări afară.

- Dați-i drumul!

- Ascultă! Mai degrabă aș merge pe jos și...

Restul se pierdu cînd Jean-Luc o rupse la fugă înapoi, iar camionul țîșni pe poartă cu un scrîșnet de cauciuri, pe drumul care ducea spre mare.

La Kowiss, în turnul de control; ora 11,17 dimineața. Lochart și Wazari urmăreau elicopterul lui McIver urcînd în depărtare către munții Zagros.

- Kowiss, aici este HOC, spunea McIver în emițător. Ieșim din sistemul vostru acum. Bună ziua.

- HOC, Kowiss, bună ziua, spuse Wazari.

În emițător se auzi - în farsi:

- Bandar-e Delam, aici Teheranul. Aveți vreo veste de la Kowiss?

- Negativ.

- Al Shargaz, aici Bandar-e Delam, mă auziți?

Paraziți, chemare repetată și din nou tăcere. Wazari își șterse fruntea.

- Crezi că căpitanul Ayre o să fie la punctul de întîlnire? întrebă, încercînd cu disperare să se facă plăcut.

Nu era greu să sesizeze faptul că lui Lochart îi displăcea și nu-i inspira încredere.

- Ei?

Lochart se mulțumi să ridice din umeri, gîndindu-se la Teheran și la ce avea de făcut. Îi spusese lui McIver să trimită amîndoi mecanicii cu Ayre.

- Asta în caz că mă prind, Mac, sau că Wazari e descoperit sau ne trădează.

- Nu face nimic prostesc, Tom, ca de exemplu să pleci la Teheran cu '212 - cu sau fără Wazari!

- N-am cum să mă strecor la Teheran fără să alertez întregul sistem şi să dau peste cap "Virtejul". Va trebui să realimentez şi or să mă oprească. E vreo cale? se întrebă, apoi îl văzu pe Wazari privindu-l.

- Ce-i?

- Căpitanul McIver o să vă dea un semn sau o să vă cheme cînd a scăpat de Kia cînd...

Lochart se mulţumi doar să-l privească. Wazari spuse plîngăreţ:

- La dracu', nu vedeţi, orice faceţi voi trebuie să fac şi eu. Sunteţi singura mea speranţă să ies de-aici.

Amîndoi bărbaţii se răsuciră pe călcîie, simţind privirile aţintite asupra lor. Pavoud se holba la ei printre barele balustradei scării.

- Aşa, spuse el în şoaptă. Voia lui Allah. Aţi fost amîndoi prinşi în trădarea voastră.

Lochart făcu un pas către el.

- Nu ştiu ce te supără, începu, cu gîtul uscat. Nu-i nimic care...

- V-am prins! Pe tine şi pe Iuda ăsta. Încercaţi toţi să fugiţi, să fugiţi cu elicopterele noastre!

Faţa lui Wazari se strîmbă şi şuieră.

- Iuda, aşa? Adu-ţi dosul tău de comunist aici sus! Ştiu tot despre tine şi despre tovarăşii tăi *tudehi*.

Pavoud se albi.

- Vorbeşti prostii! Tu eşti cel care eşti prins asupra faptului...

- Tu, tu eşti Iuda, tu, ticălos comunist! Caporalul Ali Fedagi este colegul meu de cameră şi este comisarul bazei şi e şeful tău. Ştiu totul despre tine. A încercat să mă facă să mă înscriu în partid cu luni în urmă. Tîrăşte-ţi dosul pînă aici!

Şi cînd Pavoud şovăi, Wazari îl avertiză:

- Dacă n-o faci, o să chem *komitehul* şi-am să spun totul. De tine, de Fedagi, de Muhamed Berari şi de o mulţime alţii şi nu-mi pasă nici cît negru sub unghie.

Degetele se îndreptară către comutatorul emiţătorului, dar Pavoud gîfîi "Nu", se urcă pe palier şi

rămase acolo tremurînd. Pentru moment nu se întîmplă nimic, apoi Wazari înșfăcă omul împietrit de spaimă care scîncea și îl împinse într-un colț. Ridică o cheie, pregătindu-se să-i zdrobească fără milă capul. Lochart opri lovitura la timp.

- De ce mă împiedici, pentru Dumnezeu?! Wazari tremura de furie. O să ne trădeze!

- Nu-i nevoie, nu-i nevoie de asta!

Lochart reuși cu greu să vorbească.

- Ai răbdare. Ascultă, Pavoud! Dacă taci din gură, o să tăcem și noi. Jur pe Allah.

- Sigur că o să...

Wazari șuieră:

- Nu poți să ai încredere în ticăloșii ăștia!

- Nu am, spuse Lochart. Repede, scrie totul, repede. Tot, toate numele pe care ți le amintești. Repede, și fă trei copii.

Lochart înghesui un creion în mîna tînărului. Wazari șovăi și începu să scrie.

Lochart se apropie și mai mult de Pavoud, care se agăță de el, cerșind îndurare.

- Taci din gură și ascultă, Pavoud. O să facem o înțelegere: tu nu spui nimic, noi nu spunem nimic.

- Pe Allah, firește că n-o să spun nimic, aga! N-am servit eu cu credință compania? Cu credință, toți anii ăștia? N-am fost eu totdeauna...

- Mincinosule! spuse Wazari, apoi adăugă spre surpriza lui Lochart: Te-am auzit pe tine și pe ceilalți mințind și înșelînd și batjocorind-o pe Manuela Starke. Trăgeați cu ochiul la ea, noaptea.

- Minciuni, alte minciuni, nu crede!

- Taci din gură, ticălosule!

Pavoud se supuse înghețat de veninul din glasul sergentului și se ghemui înapoi în colț. Lochart își desprinse ochii de pe bărbatul care gîfîia, scîncind, și luă una dintre liste și o puse în buzunar.

- Tu ții una, sergent. Uite, îi spuse lui Pavoud, împingîndu-i-o pe cea de-a treia sub nas.

Omul încercă să se tragă înapoi, nu reuşi şi cînd lista îi fu înghesuită în pumn, gemu şi o lăsă să cadă ca şi cum ar fi fost încinsă.

- Dacă ne opreşte cineva, îţi promit în faţa lui Allah că asta ajunge la primul membru al Gărzilor Verzi şi nu uita că amîndoi vorbim farsi şi eu îl cunosc pe Hussain. Înţelegi?

Aiurit, Pavoud dădu din cap. Lochart se aplecă şi ridică lista şi o înghesui în buzunar.

- Stai jos acolo!

Îi făcu un semn către un scaun în colţ, apoi îşi şterse palmele asudate de pantaloni. Comută canalul şi ridică microfonul.

- Kowissul cheamă elicopterele de la Bandar-e Delam. Mă auziţi?

Aşteptă, apoi repetă apelul. Apoi:

- Turnule, aici baza. Mă auzi?

După o pauză, o voce leneşă, cu accent puternic, spuse:

- Da, vă auzim.

- Aşteptăm patru elicoptere de la Bandar-e Delam care sunt echipate cu emiţătoare numai pe unde scurte. O să decolez şi o să încerc să iau legătura cu ele de la înălţime. O să întrerupem emisia pînă mă întorc. *Okay?*

- *Okay.*

Lochart opri aparatul. Din emiţător se auzi:

- Kowiss, aici Teheranul. Mă auziţi?

- Cu ăsta ce facem? întrebă.

Amîndoi priviră la Pavoud, care păru să se topească în scaun. Durerea pulsatorie din adîncul creierului era cea mai cumplită pe care o simţise vreodată Wazari. Va trebui să-l ucid pe Pavoud. Asta-i singurul fel în care pot să dovedesc că sunt de partea lui Lochart.

- Mă ocup eu de el, zise, ridicîndu-se în picioare.

- Nu, spuse Lochart. Pavoud, tu îţi iei restul zilei liber. Cobori scările, le spui celorlalţi că te simţi rău şi te duci acasă. Nu spui nimic altceva şi pleci imediat. Putem să te vedem şi să te auzim de-aici. Dacă ne trădezi, pe Sfîntul Dumnezeu, tu şi fiecare bărbat de pe lista asta o să fie şi ei trădaţi.

- Juraţi să nu.. să nu... cuvintele începură să se reverse nestăpînite. Juraţi să nu spuneţi nimănui, juraţi?

- Ieşi afară şi du-te acasă! Şi tu să te fereşti, nu noi. Ieşi!

Îl priviră îndepărtîndu-se împleticit şi cînd îl văzură pe bicicletă, pedalînd încet în josul drumului către oraş, se simţiră amîndoi uşuraţi.

- Ar fi trebuit să-l ucidem. Aşa ar fi trebuit, căpitane! Aş fi făcut-o.

- În felul ăsta e la fel de sigur şi... ei bine, uciderea lui n-ar fi rezolvat nimic.

Şi nici nu m-ar fi ajutat pe mine sau Şeherazada, îşi zise. Auziră iarăşi emiţătorul:

- Kowiss, aici e Bandar-e-Delam, mă auziţi?

- Nu e bine să-i lăsăm pe ticăloşii ăştia în aer, căpitane! Pînă la urmă turnul o să-i recepţioneze, oricît de nepregătiţi şi neeficienţi ar fi.

Lochart îşi concentră mintea asupra problemei.

- Sergent, treci o clipă pe emiţător, prefă-te că eşti un tehnician de radio acrit că şi-a distrus week-end-ul, spune-le în farsi să tacă din gură şi să păstreze dracului tăcere radio pînă cînd se termină reparaţia, că nebunul de Lochart a decolat ca să prindă cele patru elicoptere pe scurte, poate unul dintre ei a avut o urgenţă şi celelalte sunt cu el pe sol, *okay*?

- M-am prins.

Wazari îndeplini totul perfect. Cînd închise aparatul, îşi sprijini o vreme capul în mîini, durerea orbindu-l, apoi privi în sus către Lochart.

- Acum ai încredere în mine?

- Da.

- Pot să vine cu tine? Pe cinstite?

Lochart îi întinse mîna.

- Mulţumesc pentru ajutor.

Trase cristalul radioemiţătorului afară, îl distruse şi-l puse la loc, apoi scoase siguranţa emiţătorului UHF şi-o puse în buzunar.

- Haide!

În biroul de jos se opri o clipă.

- Mă ridic puțin, spuse celor trei funcționari care se uitau ciudat la el. O să încerc să prind cu emițătorul de scurte aparatele de la Bandar-e Delam.

Cei trei bărbați nu spuseră nimic, dar Lochart simți că într-un fel cunoșteau și ei secretul. Apoi se întoarse către Wazari.

- Ne vedem mâine, sergent!

- Sper să fie *okay* că o șterg. Mă doare capul ca dracu'! Ne vedem mâine.

Lochart mai pierdu un timp vremea în birou, conștient de privirile scrutătoare, pentru a-i da lui Wazari răgazul să simuleze că pleacă, de fapt să ocolească hangarul și să se strecoare la bord.

- Odată ce ieși din birou, te descurci singur, îi spusese. Eu n-am să verific cabina. O să decolez pur și simplu.

- Dumnezeu să ne apere pe toți, căpitane!

CAPITOLUL 63

La aeroportul Bahrain; ora 11,28 dimineața. Jean-Luc și Mathias Delarme stăteau lîngă o furgonetă, în apropierea platformei pentru elicoptere, privind elicopterul care se apropia, cu palmele streașină la ochi ca să se apere de soare, nefiind încă în stare să recunoască pilotul.

Mathias era un bărbat scund, îndesat, cu păr negru ondulat și cu un obraz brăzdat de cicatrici urîte în urma unui incendiu în elicopterul său, nu departe de Alger.

- E Dubois, spuse.

- Nu, te înșeli, e Sandor!

Jean-Luc flutură mîna, făcîndu-i semn să aterizeze cu vîntul dintr-o latură. În momentul în care patinele atinseră solul, Mathias se repezi pe sub elice către ușa stîngă a carlingii, nedîndu-i nici o atenție lui Sandor care striga ceva la el. Ducea o pensulă mare și o canistră de vopsea specială de avioane, cu uscare rapidă, și trînti pensula cu vopsea albă peste literele de înmatriculare iraniene aflate sub ferestruica ușii. Jean-Luc se folosi de șabloanele pe care le pregătiseră, de vopsea neagră și de pensula lui, apoi, cu grijă, desprinse șablonul de pe

fuzelaj. Aparatul devenise acum G-HXXI şi intrase în legalitate. Între timp, Mathias se dusese pînă sub coadă şi ştersese IHC, trecuse pe sub ea ca să facă acelaşi lucru şi de partea celalată.

Sandor abia avu timp să-şi tragă braţul la o parte din uşă cînd, plin de energie şi entuziasm, Jean-Luc începu să picteze al doilea G-HXXI.

- *Voilà!*

Înapoie materialele lui Mathias, care se duse la furgonetă să le ascundă sub prelată, în timp ce el strînse puternic mîna lui Sandor şi-i povesti despre Rudi şi Kelly şi întrebă de Dubois.

- Nu ştiu, bătrîne, zise Sandor. După înghesuiala aia - îi explicase cum scăpase la un fir de păr de ciocnire - Rudi ne-a făcut semn să ne împrăştiem şi să venim încoace independent. De-atunci n-am mai văzut pe vreunul dintre ei. Cît despre mine, eu am pus totul pe consum minim, m-am lipit de valuri şi m-am rugat. Sunt pe gol, cu luminile de avertizare aprinse de mai bine de zece minute afurisite şi mă tîrăsc aşa de douăzeci. Ce-i cu ceilalţi?

- Rudi şi Kelly au aterizat pe plaja Abu Sabh. Se-ngrijeşte de ei Rod Rodrigues. Nimic însă despre Scrag, Willi sau Vossi, iar Mac e încă la Kowiss.

- Iisuşe!

- *Oui*! Împreună cu Freddy şi Tom Lochart. Cel puţin erau acum zece sau cincisprezece minute.

Jean-Luc se întoarse către Mathias care se apropia de ei.

- Eşti în legătură cu turnul?

- Da, nici o problemă.

- Mathias Delarne, Sandor... Johnson, mecanicul nostru.

Se salutară unul pe celălalt şi-şi strînseră mîinile.

- Cum a fost excursia? *Merde*! Mai bine nu-mi spune, adăugă Mathias, zărind maşina care se apropia. Necazuri, îi avertiză.

- Stai în carlingă, Sandor, ordonă Jean-Luc. Johnson, înapoi în cabină.

Mașina purta insemne oficiale și se opri chiar lingă elicopter, la douăzeci de metri. Din ea coborîră doi bărbați cu trăsăturile specifice celor din Bahrain, un căpitan în uniformă al Biroului de Imigrații și un ofițer din turn, ultimul purtînd un halat lung, alb, fluturînd în vînt și pe cap o pînză, pe care o ținea la locul ei ceva ca o funie groasă, răsucită.

Mathias se duse să-i întîmpine.

- Bună dimineața, *sayyid* Yusuf, *sayyid* Bin Ahmed! Acesta este căpitanul Sessonne!

- Bună dimineața, spuseră amîndoi politicos, continuînd să cerceteze elicopterul. Și pilotul?

- Căpitanul Petrofi. Domnul Johnson, mecanicul, este în cabină.

Jean-Luc avea o stare de greață. Soarele strălucea pe vopseaua nouă - nu și pe cea veche - iar capătul de jos al I-ului avea cîte o picătură de negru scursă de la fiecare colț.

Așteptă inevitabila observație și apoi inevitabila întrebare: "Care a fost ultimul punct de plecare?", apoi răspunsul său inocent: "Basra, Irak", ca fiind cel mai apropiat cu putință, dar era atît de simplu să se verifice acolo... deși nu era nevoie să verifice, ci doar să facă cinci pași înainte și să tragă cu degetul prin vopseaua proaspătă, ca să descopere literele de dedesubt.

Mathias era la fel de tulburat. E ușor pentru Jean-Luc, își zicea, el nu locuiește aici, nu trebuie să lucreze aici.

- Cît o să rămînă G-HXXI, căpitane? întrebă ofițerul de la Imigrații.

Era un bărbat cu privire tristă și obrazul proaspăt ras.

Jean-Luc și Mathias gemură în sinea lor auzind accentul apăsat pe litere.

- E programat să plece la Al Shargaz imediat, *sayyid*, spuse Mathias, la Al Shargaz, imediat, chiar în clipa în care isprăvește realimentarea și de asemenea și celelalte care ăă... or să rămînă fără combustibil.

Bin Ahmed, ofițerul din turn, oftă.

- Proastă planificare cînd rămîi fără combustibil. Mă întreb ce s-a întîmplat cu rezerva legală de treizeci de minute.

- Cred că, ăă... cred că vîntul din față, *sayyid*. E puternic astăzi.

- Asta e adevărat.

Bin Ahmed privi Golful: vizibilitate aproape o milă.

- Un '212 aici, două pe plajă și al patrulea... al patrulea acolo.

Ochii întunecați se întoarseră către Jean-Luc.

- Poate că s-a întors la punctul de plecare.

Jean-Luc îi zîmbi cu cel mai plăcut zîmbet al său.

- Nu știu, *sayyid* Bin Ahmed, răspunse prudent, dorind să pună capăt acestui joc de-a șoarecele și pisica, dorind să realimenteze și să urmărească jumătatea de oră de zbor în căutarea celorlalți.

Încă o dată cei doi bărbați priviră elicopterul. Elicea își oprise rotirea. Lamelele tremurară puțin sub vînt. Ca din întîmplare, Bin Ahmed scoase un telex.

- L-am primit chiar acum din Teheran, Mathias, despre niște elicoptere care lipsesc, spuse politicos. De la controlul aerian de zbor iranian. Spune: "Rugăm căutați niște elicoptere iraniene care au fost exportate ilegal de la Bandar-e Delam. Rugăm confiscați-le, arestați pe cei aflați la bord, informați cea mai apropiată ambasadă a noastră, care o să aranjeze deportarea imediată a criminalilor și repatrierea echipamentului nostru". Zîmbi din nou și i-l întinse. Ciudat. Ei?

- Foarte, spuse Mathias.

Îl citi, ridică din sprîncene și îl înapoie.

- Căpitane Sessonne, ai fost în Iran?

- Da, da, am fost.

- Groaznic, toate omorurile acestea, toate tulburările, toate uciderile! Mahomedani ucigînd mahomedani! Persia a fost întotdeauna altfel, a dat veșnic bătaie de cap celor care locuiesc prin preajma Golfului. Pretinzînd Golful nostru - Golful Persic! - ca și cum noi, de partea asta, n-am exista.

Bin Ahmed spuse cu voce egală:

- Ba chiar Şahul a pretins că insula noastră este iraniană numai din pricină că în urmă cu trei secole ne-au ocupat perşii pentru cîţiva ani, pe noi care am fost întotdeauna independenţi!

- Da, dar el, him, a renunţat la această pretenţie.

- Ah, da, asta-i adevărat - şi-a ocupat insulele petrolifere Tum şi Abu Musa. Conducătorii persani au avut întotdeauna aplecare spre hegemonie, foarte hrăpăreţi, foarte ciudaţi, oricine ar fi, de oriunde ar veni. Este un sacrilegiu să instalezi *mullahi* şi *ayatolahi* între om şi Allah, nu?

- Ei... ei au felul lor de viaţă, încuviinţă Jean-Luc. Alţii îl au pe al lor.

Bin Ahmed aruncă o privire iute în furgonetă. Jean-Luc zări un capăt al mînerului unei pensule întrezărindu-se de sub prelată.

- Vremuri primejdioase în Golf, foarte primejdioase. Sovietici, antihrişti, din ce în ce mai aproape în nord, pe zi ce trece, alţi marxişti antihrişti în sud, în Yemen, înarmîndu-se pe zi ce trece, toţi ochii pe noi şi bogăţia noastră şi pe Islam. Numai Islamul stă între ei şi dominaţia lumii.

Mathias ar fi vrut să spună "Cum rămîne cu Franţa şi cu America?" În loc de asta zise:

- Islamul n-o să cadă niciodată şi nici statele Golfului, dacă sunt vigilente.

- Cu ajutorul lui Allah, aşa e.

Bin Ahmed încuviinţă din cap şi zîmbi către Jean-Luc.

- Aici, pe insula noastră, trebuie să fim foarte vigilenţi împotriva tuturor celor care încearcă să ne provoace necazuri. Ei?!

Jean-Luc dădu din cap. Îi era tare greu să nu privească la telexul din mîna lui. Dacă Bahrainul avea unul, acelaşi lucru trebuie să se fi întîmplat în fiecare turn de control de partea asta a Golfului.

- Cu ajutorul lui Allah, o să reuşim!

Ofiţerul de Imigraţii dădu din cap, amabil.

- Căpitane, aş vrea să văd documentele pilotului şi ale mecanicului şi pe ei. Vă rog.

- Desigur, imediat.

Jean-Luc merse pînă la Sandor.

- Teheranul le-a trimis un telex să stea cu ochii pe aparatele înregistrate în Iran, şopti în grabă şi Sandor se făcu cenuşiu la faţă.

- N-ai de ce să intri în panică, *mon vieux*. Dă-i doar paşaportul tău ofiţerului de imigraţii. Nu spune nimic neîntrebat şi tu la fel, Johnson, şi nu uitaţi că sunteţi G-HXXI de la Basra.

- Dar, Iisuse, hirii Sandor, ar fi trebuit să avem ştampila Irakului şi eu am ştampila iraniană pe aproape fiecare pagină.

- Deci aţi fost în Iran. Şi ce dacă? Spune şi tu o rugăciune, *mon brave*! Haide.

Ofiţerul luă paşaportul american. Cu multă grijă cercetă fotografia, o compară cu Sandor care îşi scoase alene ochelarii, apoi i-l înapoie fără să răsfoiască celelalte pagini.

- Mulţumesc, spuse şi primi paşaportul britanic al lui Johnson.

Din nou o cercetare atentă numai a fotografiei. Bin Ahmed se apropie cu un pas de elicopter, Johnson lăsase uşa cabinei deschisă.

- Ce-i la bord?

- Piese, rostiră într-un glas Sandor, Johnson şi Jean-Luc.

- Va trebui să rezolvaţi cu vama.

Mathias interveni politicos:

- Sunt, bineînţeles, în tranzit, *sayyid* Yusuf, şi o să decolăm în momentul în care isprăvim realimentarea. Poate c-ar fi posibil să le permitem să semneze formularul de tranzit, garantînd că nu descarcă nimic şi nu transportă arme sau droguri sau muniţie.

Şovăi.

- Aş garanta şi eu dacă ar avea vreo valoare.

- Prezenţa domniei-tale este întotdeauna valoroasă, *sayyid* Mathias, spuse Yusuf.

Era zăpuşeală pe tarmac şi mult praf şi el îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul, apoi se apropie de Bin Ahmed, încă cu paşaportul lui Johnson în mînă.

- Cred c-ar fi în regulă pentru un aparat britanic în tranzit, chiar pentru celelalte două de pe plajă. Ei?!

Cel din turn se întoarse cu spatele către elicopter.

- De ce nu? Cînd cele două or să sosească, o să le așezăm aici, *sayyid* căpitan Sessonne. O să le așteptați cu cisterna de combustibil și o să le dăm aprobarea pentru Al Shargaz imediat ce sunt realimentate.

Din nou privi marea și ochii lui negri lăsară să se vadă îngrijorarea.

- Și cel de-al patrulea? Cînd o s-ajungă? Cum rămîne? Presupun că-i de asemenea înregistrat în Anglia.

- Da, da, este, se auzi Jean-Luc spunînd și precizînd noua înregistrare. Cu îngăduința voastră, cele trei o să facă o cercetare de jumătate de oră, apoi or să se ducă la Al Shargaz.

Merită să încercăm, își zise, salutînd cu eleganță galică pe cei doi care se îndepărtau. Abia era în stare să înțeleagă miracolul reușitei. Poate că erau orbi sau poate că nu doreau să vadă. Nu știu. Nu știu, dar binecuvîntată fie Fecioara că are din nou grijă de noi.

- Jean-Luc, ar fi bine să-i dai un telefon lui Gavallan să-i zici de telex, spuse Mathias.

În largul țărmului Al Shargaz. Scragger și Benson se holbau la indicatoarele de ulei și presiune ale motorului nr. 1. Luminile de avertizare erau aprinse, acele indicatoarelor de temperatură erau pe maximum, la capătul liniei roșii, presiunea uleiului scădea aproape de zero. Zburau la două sute de metri, pe vreme bună, dar cețoasă, pe lîngă linia apelor internaționale de lîngă Siri, cu Abu Musa chiar în spatele lor și Al Shargaz direct în față. Turnul se auzea trei cu cinci în căști, ghidînd traficul.

- O să închid motorul, Benson.

- Da, nu vreau să se încingă.

Zgomotele scăzură în intensitate și elicopterul căzu treizeci de metri, dar cînd Scragger crescu puterea motorului nr. 2 și reglă palele din nou, își menținu altitudinea. Nici unul dintre ei nu se simțea în apele lui fără un motor de rezervă.

- N-are de ce să se poarte așa, Scrag, absolut deloc! Am verificat chiar eu acum cîteva zile. Cum merge?

- Minunat. Casa nu-i prea departe.

Benson era foarte neliniștit.

- E undeva vreun loc unde am putea ateriza în caz de urgență? Bancuri de nisip, sondă?

- Sigur, sigur că sunt. Mulțime, minți Scrag, scotocind cu ochii și urechile după un semn de primejdie și negăsind nici unul. Ai auzit ceva?

- Nu, nimic. Fir-ar al naibii! Pot să aud fiecare piuliță.

Scrag rise.

- Și eu.

- N-ar trebui să chemăm Al Shargaz?

- Avem timp suficient, fiule! Îl aștept pe Vossi sau pe Willi.

Zburau mai departe și fiecare clătinare, fiecare decibel, schimbare de ton a motorului sau tremurare a acului îi făcea să asude și mai tare.

- Cît de departe trebuie s-ajungem, Scrag?

Benson iubea motoarele, dar ura zborul, în special în elicoptere. Cămașa-i era năclăită de sudoare rece. Apoi auziră în căști vocea lui Willi.

- Al Shargaz, aici EP-HBB, ne apropiem cu EP-HGF la două sute, direcția 140 de grade, ETA douăsprezece minute.

Scragger gemu ținîndu-și respirația: Willi dăduse automat întreaga înregistrare iraniană, cînd ei căzuseră cu toții de acord să vadă dacă ar fi putut să se descurce numai cu ultimele trei litere.

Vocea foarte englezească a controlorului de trafic se auzi tare și limpede:

- Elicopter spre Al Shargaz, am înțeles că sunteți în tranzit. Vă apropiați la 140 de grade și ăă... transmisia voastră este foarte proastă. Vă rog confirmați că sunteți GH-YYR și GH-FEE. Repet: Golf Hotel Yankee Yankee Romeo și Golf Hotel Foxtrot Eco Eco.

Explodînd de încîntare, Scragger lăsă să-i scape un strigăt de bucurie.

- Ne așteaptă!

Vocea lui Willi era şovăitoare şi Scragger îşi simţi temperatura ridicindu-se cu douăzeci de puncte.

- Al Shargaz, aici... aici GH-Y... YR, apoi vocea înfierbîntată a lui Vossi îl întrerupse:

- Al Shargaz, aici Golf Hotel Foxtrot Eco Eco şi Golf HotelYankee Yankee Romeo. Te auzim tare şi limpede. O să fim cu voi în zece minute şi cerem permisiunea de aterizare pe platforma de nord. Vă rugăm informaţi *S-G*!

- Desigur, GH-FEE, spuse controlorul şi Scragger aproape putu să vadă uşurarea omului. Vi s-a aprobat platforma de nord şi vă rog chemaţi *S-G* pe 117.7. Bine aţi venit la Al Shargaz. Menţineţi direcţia şi altitudinea.

- *Yes, sir*, înţeles, dom'le, aşa o să facem! 117.7, spuse Vossi.

Imediat Scragger comută pe acelaşi canal şi-l auzi din nou pe Vossi:

- Sierra Unu, aici HFEE şi HYYR, mă auziţi?

- Tare şi minunat de limpede! Bine aţi venit cu toţii, dar unde-i Golf Hotel Siera Victor Tango?

La biroul din Al Shargaz.

- În spatele nostru, Sierra Unu, spunea Vossi.

Gavallan, Scot, Nogger şi Starke ascultau la receptorul de ultrascurte, în difuzor, pe frecvenţa companiei, urmărind în acelaşi timp şi frecvenţa turnului. Toată lumea era foarte conştientă că orice transmisie, în special pe emiţătorul lor de înaltă frecvenţă, putea fi auzită de Siamaki în Teheran şi de Numir la Bandar-e Delam.

- E în spatele nostru cu cîteva minute. El ăăă... ne-a ordonat să mergem independent.

Vossi era evident foarte prudent.

- Nu ăă... nu ştim ce s-a întîmplat.

Apoi Scragger intră peste ei şi auziră cu toţii încîntarea din glasul lui.

- Aici GH-SVT, sunt în coada voastră, aşa că faceţi loc!

Încăperea izbucni în strigăte de bucurie, Gavallan îşi tamponă sprîncenele şi mormăi "Slavă Domnului!", bolnav de uşurare. Apoi îl împunse cu arătătorul pe Nogger.

- Şterge-o, Nogger!

Tînărul plecă vesel şi aproape se ciocni de Manuela care, cu chipul împietrit, se apropia pe coridor cu o tavă cu băuturi reci.

- Scrag, Willi şi Ed se pregătesc de aterizare, strigă din fugă, deja la celălalt capăt al coridorului.

- O, ce minunat! spuse ea şi se grăbi să intre în cameră.

- Nu e...

Se întrerupse. Scragger spunea:

- Sunt cu un singur motor, aşa că cer intrare directă. Ar fi bine să pregătiţi o maşină de pompieri pentru orice eventualitate.

Vocea lui Willi imediat:

- Ed, fă un 180 şi alătură-i-te lui Scrag. Adu-l încoace. Cum stai cu benzina?

- De-ajuns. Am plecat.

- Scrag, aici e Willi. O să mă ocup eu de cererea de aterizare şi de aterizarea directă. Cum stai cu gazu'?

- De-ajuns. HSVT, ei?!

- E mult mai bine decît HASVD.

Îl auziră rîzînd şi Manuela se simţi mai bine. Pentru ea, tensiunea acelei dimineţi în care încercase toată vremea să-şi stăpînească spaimele fusese teribilă ; i se păruse cumplit să audă toată vremea vocile acelea fără trup, atît de îndepărtate şi totuşi atît de aproape, toate legate de persoane pe care ea le simpatiza sau iubea sau ura - pe cele ale duşmanilor.

- Asta sunt - spusese încrîncenată cu cîteva minute în urmă, gata să izbucnească în lacrimi din pricina celor minunaţii lor prieteni, Marc Dubois şi bătrînul Fowler lipseau, lipseau, lipseau, şi o, Doamne, ar fi putut fi Conroe şi atunci poate... Jahan e duşmanul, Siamaki, Numir, toţi, toţi sunt duşmanii noştri.

Apoi Gavallan spusese blînd:

- Nu, nu sunt, Manuela. Nu chiar. Îşi fac doar meseria.

Dar blîndeţea lui nu făcuse decît să o înfurie şi mai mult, adăugînd toate astea la îngrijorarea că Starke era acolo şi nu la spital, în urma operaţiei de noaptea trecută, şi izbucnise:

- E un joc, ăsta-i "Virtejul" pentru toți, doar un joc afurisit! Sunt toți o gașcă de kung-fu, setoși de glorie. Și tu, și tu...

Apoi ieșise alergînd și se dusese la toaleta doamnelor și plînsese. Cînd furtuna trecuse, se admonestase îndelung pentru că își pierduse controlul, reamintindu-și că bărbații erau proști și infantili și n-aveau să se schimbe niciodată. Apoi își suflase nasul și își refăcuse fardul, se pieptănase și se dusese să aducă băuturile.

Tăcută, puse tava jos. Nimeni n-o băgă în seamă. Starke vorbea la telefon cu controlul de sol, explicînd ce era necesar. Scot era pe înaltă frecvență.

- O să ne îngrijim de totul, Scrag, spunea.

- Sierra Unu, cum merge șmecheria? întrebă Scrag. Delta și Kilo?

Scot se uită la Gavallan; Gavallan se aplecă înainte și spuse apăsat:

- Delta Trei e bine. Kilo Doi e încă la locul lui, mai mult sau mai puțin.

Tăcere în difuzoare. Pe frecvența turnului auziră controlorul englez acordînd priorități. O izbucnire de paraziți. Vocea lui Scragger era diferită acum.

- Confirmați Delta Trei!

- Confirm Delta Trei, spuse Gavallan.

Era adînc cutremurat de veștile despre Dubois și telexul din Bahrain despre care Jean-Luc le telefonase cu cîteva minute în urmă, așteptîndu-se la o explozie iminentă din partea turnului lor și a celor din Kuweit. Lui Jean-Luc îi spusese:

- O operație aero-navală de salvare? Mai bine am anunța un Mayday.

- Noi suntem operațiunea aero-navală de salvare, Andy. Nu mai e alta. Sandor a decolat deja ca să-i caute și imediat ce Rudi și Tăticu' alimentează, or să se ducă și ei. Am pus la punct un patrulater de căutare. După asta o să se îndrepte direct către Al Shargaz, ca și Sandor. Nu putem să întîrziem pe aici, *mon vieux*. Nu-ți poți închipui cît de aproape am fost de un dezastru. Dacă plutește, o

să-l găsească. Sunt duzini de bancuri de nisip pe care poate să aterizeze.

- N-o să afecteze asta durata de zbor, Jean-Luc?

- O să fie *okay*, Andy. Mac n-a lansat un Mayday, deci trebuie să fie ceva neașteptat, sau poate că radioul lui s-a defectat, sau și mai probabil a coborît pe undeva. Sunt zeci de posibilități bune. Ar fi putut ateriza pe o sondă pentru combustibil, dacă a căzut în mare ar fi putut fi cules de cineva, oricare din astea și încă o duzină de alte variante și nu uita că tăcerea radio a fost una dintre priorități. Nu-ți face griji, *mon cher ami*!

- Ba-mi fac multe griji. Vreo știre de la ceilalți?

- Nu încă.

Nu încă, își zise din nou și simți o strîngere de inimă.

- Cine-i Delta Patru? întrebă Willi.

- Prietenul nostru francez și Fowler, spuse Gavallan cu voce egală, neștiind cine ar fi putut asculta. Un raport complet cînd aterizezi.

- Înțeleg. Paraziți, apoi... Ed, cum o mai duci?

- Muc și sfîrc, Willi. Urc la 300 și merge și mai bine. Hei, Scrag, care ți-s înălțimea și direcția?

- 142 la 200 și dacă ați căsca ochii și v-ați uita către ora două, m-ați vedea, pentru că eu vă văd.

Tăcere pentru o clipă.

- Scrag, ai reușit iar.

Gavallan se ridică în picioare, se întinse și o văzu pe Manuela.

- *Hello*, draga mea!

Ea zîmbi puțin timid.

- Uite, spuse, întinzîndu-i o sticlă. Ai dreptul la o bere și la o scuză.

- Nici un fel de scuză. Nici una. Ai avut dreptate. O îmbrățișă și bău mulțumit. O, a fost bună. Mulțumesc, Manuela!

- Cu mine cum rămîne, dragă? zise Starke.

- Tot ce ai să primești de la mine, Conroe Starke, e apă și o ureche astupată fiindcă n-ai decît mușchi între urechi.

Deschise sticla de apă minerală şi i-o dădu, dar ochii îi zîmbeau şi îşi lăsă mîna să se odihnească uşor pe braţul lui. Îl iubea.

- Mulţumesc, dulceaţă, spuse, atît de uşurat că era acolo în siguranţă şi ceilalţi erau în siguranţă, deşi Dubois şi Fowler erau nişte semne de întrebare şi mulţi alţii mai trebuiau încă să plece.

Umărul şi pieptul îl dureau rău şi era din ce în ce mai ameţit, iar capul îi pulsa dureros. Doc Nutt îi dăduse un analgezic şi îi spusese că e bun pentru cîteva ore. "O să te ţină pîn' la amiază, Duke, sau poate mai puţin. Ar fi bine ca la doiş'p'ce s-o ştergi ca Cenuşăreasa, altfel ai să te simţi al dracului de prost. Al dracului, cu *d* mare!" Trase cu ochiul la ceas peste umărul Manuelei. Doisprezece.

- Conroe dragă, n-ai vrea tu să te întorci înapoi în pat, te rog?

Ochii lui îşi schimbară culoarea.

- Ce-ar fi peste patru minute? spuse în şoaptă.

Ea se-nroşi, apoi rise şi-şi înfipse uşurel unghiile în gîtul lui, aşa cum face o pisică cînd se-ntinde şi toarce.

- Serios dragă, nu crezi?

- Sunt serios.

Uşa se deschise şi intră Doc Nutt.

- La culcăricã, Duke! Spune noapte bună, ca un băieţel cuminte.

- Salut, Doc!

Ascultător, Starke porni să se ridice, fără să izbutească de prima dată, abia reuşi să-şi ascundă neputinţa, şi se ridică în picioare, drept, înjurînd în sinea lui.

- Scot, avem un radio-telefon sau un radio pe frecvenţa turnului?

- Sigur, sigur c-avem.

Scot viri mîna într-un sertar lateral şi-i dădu un mic radio portabil.

- Păstrăm legătura. Ai un telefon lîngă pat?

- Da, ne vedem mai tîrziu. Dulceaţă, nu, mie mi-e bine, tu rămîi în caz că se-aude în farsi. Mulţumesc.

Apoi privi atent pe fereastră.

- Ei, uitaţi-vă acolo!

Pentru moment, toate grijile lor fură uitate. Avionul Concorde de pe ruta Londra-Bahrain prindea viteză - ascuțit ca un arc, alb strălucitor, cu nasul coborît pentru decolare. Viteză de croazieră 1500 de mile pe oră la 65 de mii de picioare, distanța de 4300 de mile acoperită în trei ore și șaisprezece minute.

- O să fie cea mai minunată pasăre din lume, spuse Starke în timp ce ieșea.

Manuela oftă.

- Tare mult mi-ar plăcea să merg o dată cu ea. O singură dată.

- E singurul fel de-a călători, spuse Scot sec. Am auzit că opresc zborurile anul viitor, nu-i așa?

Cea mai mare parte din atenția lui era îndreptată către Willi, Scragger și Vossi, care vorbeau între ei. Nu se întrezărea nici o problemă acolo. De unde se afla, putea să vadă camionul cu Nogger, mecanicii, vopseaua și șabloanele prinzînd viteză către platforma de elicoptere dinspre capătul îndepărtat al pistei, unde ajunsese deja un camion de pompieri.

- Sunt niște idioți afurisiți, spuse Gavallan acru. Afurisitul de guvern gîndește cu dosul și francezii la fel. Ar trebui pur și simplu să anuleze toate costurile pentru cercetare și dezvoltare. De fapt, ele sunt deja anulate și atunci o să fie o propunere de afacere viabilă și neprețuită pentru anumite trasee. Los Angeles-Japonia e unul evident, către Australia, către Buenos Ayres... a văzut cineva păsărelele noastre?

- Turnul e-ntr-o poziție mai bună, tată.

Scot trecu pe frecvența turnului.

- Concorde 001, urmezi la decolare. *Bon voyage*! spunea controlorul. Cînd ajungi în aer, cheamă Bagdadul pe 119,9.

- Mulțumesc, 119,9.

Aeronava se mișca mîndră, nespus de conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra ei.

- Pe Dumnezeul meu, merită să te uiți la ea.

- Turnule, aici Concorde 001, pentru ce e camionul de incendiu?

- Avem trei elicoptere care se apropie de platforma de nord, unul cu un singur motor.

În turnul de control.

- Vrei să le abatem pînă cînd decolezi? întrebă controlorul.

Îl chema Sinclair şi era englez, fost ofiţer în RAF, ca mulţi alţi controlori de zbor angajaţi în Golf.

- Nu, nu, mulţumesc. Eram doar curios.

Sinclair era un bărbat scund, chel şi robust şi stătea într-un scaun rotativ la o masă joasă, de unde i se deschidea o vedere panoramică. De gît îi atîrna un binoclu foarte puternic. Îl duse la ochi şi-l reglă. Putea zări cele trei elicoptere într-o formaţie de V. Mai devreme îl identificase pe cel cu motorul defect ca fiind cel din frunte. Ştia că e Scragger, dar se prefăcea că nu ştie.

În jurul lui, în turn, era o abundenţă de echipament de prima mînă, radar, comunicaţii, telexuri, trei localnici în pregătire şi un controlor shargazi. Controlorul era concentrat asupra ecranului său radar, identificînd alte şase avioane aflate în acel moment în sistem şi poziţionîndu-le.

Fără să piardă elicopterele din vedere, Sinclair apăsă butonul emiţătorului.

- HSVT, aici turnul. Cum merge?

- Turnule, HSVT.

Vocea lui Scragger era clară şi precisă.

- Nici o problemă. Totul pe verde. Văd Concorde apropiindu-se de decolare. Vrei să mai întîrzii sau să mă grăbesc?

- HSVT continuaţi apropierea directă la maximum de siguranţă. Concorde, treci în poziţie şi rămîi acolo.

Sinclair chemă unul dintre elevii de la controlul de sol.

- Mohammed! Imediat ce elicopterul aterizează, ţi-l dau ţie. *All right*?!

- Da, *sayyid*.

- Eşti în legătură cu camionul pompierilor?

- Nu, *sayyid*.

- Atunci fă-o repede, asta-i responsabilitatea ta.

Tînărul porni să-şi ceară scuze.

- Nu-ţi face griji! Ai făcut o greşeală, a trecut. Dă-i drumul la treabă!

Sinclair răsuci o idee reglajul binoclului. Scragger se afla la cincisprezece metri înălţime, venind perfect la aterizare.

- Mohammed, spune-le pompierilor să se pregătească. Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! Nemernicii ar fi trebuit să fie gata cu tulumba!

Îl auzi pe tînărul controlor înjurînd pompierii, apoi îi zări dînd buzna unul peste celălalt din maşină, pregătindu-şi furtunele. Îndreptă din nou binoclul către avionul Concorde care aştepta răbdător, aliniat în centrul pistei, pregătit pentru decolare. Nici o primejdie în apropiere, chiar dacă toate trei elicopterele ar fi explodat în aer. Mai reţinu avionul încă treizeci de secunde ca să îndepărteze neşansa, una la un milion, ca turbulenţa de aer lăsată în urma lui să poată produce un vîrtej pentru care elicopterul rănit ar fi fost o nimica toată.

Vîrtej, Sfinte Sisoe! Zvonul că *S-G* pregătea o retragere ilegală din Iran se răspîndise de două zile prin tot aeroportul. Binoclul se mută de pe Concorde înapoi pe elicopterul lui Scragger. Patinele aparatului atinseră solul. Pompierii îl înconjurară. Nici o flacără.

- Concorde 001, eşti liber să decolezi, spuse liniştit. HFEE şi HYYR aterizaţi cînd doriţi. *Pan Am* 116 ai permisiunea de aterizare, Pista 32, vîntul douăzeci de noduri la 160.

În spatele lui un telex clănţăni. Făcu o pauză un moment, privind decolarea supersonicului, minunîndu-se de puterea şi unghiul de decolare, apoi se îndreptă din nou către Scragger, ignorînd deliberat siluetele mărunte ghemuite pe sub rotoare cu vopseluri şi şabloane. Un alt bărbat, Nogger Lane, care la indicaţiile lui Gavallan îl anunţase confidenţial, din vreme, deşi la mult timp după ce el aflase deja ceea ce avea să se întîmple, făcea semn maşinii pompierilor să se îndepărteze. Scragger se afla de partea cealaltă, voma, iar celălalt bărbat, presupuse că pilotul secund, urina cu un jet monstruos. Celelalte două

elicoptere se așezară pe sol. Zugravii năvăliră asupra lor. Da' ce Dumnezeu fac acolo?

- Bun, murmură. Nu flăcări, nu balamuc, nu tevatură.

- *Sayyid* Sinclair, ar trebui poate să citiți acest telex, ei!?

Absent, aruncă o privire tînărului care încerca neîndemînatic să vadă elicopterele prin binoclul de rezervă. O singură privire asupra telexului fu de ajuns.

- Mohammed, ai folosit vreodată binoclul invers? întrebă.

- *Sayyid*?!

Tînărul era nedumerit. Sinclair îi luă binoclul din mîini, răsuci aiurea inelul de distanță și i-l înapoie, întorcîndu-l cu ocularul înainte.

- Îndreaptă-l către elicoptere și spune-mi ce vezi.

Tînărului îi trebuiră cîteva momente ca să focalizeze imaginea.

- Sunt atît de departe că abia reușesc să-i deosebesc.

- Interesant! Uite, stai aici, în scaunul meu, o clipă.

Nemaiîncăpîndu-și în piele de mîndrie, tînărul se supuse.

- Acum, cheamă supersonicul și cere un raport de poziție.

Ceilalți elevi îl priveau plini de invidie, uitînd de orice altceva. Degetele lui Mohammed tremurară de emoție cînd apăsară butonul emițătorului.

- Concorde, aici... aici turnul Bahrain. Raportul de poziție, vă rog!

- Turnule, 001 trece de la 34 de mii la 62 de mii, mach 1,3 către mach 2, 1500 de mile la oră, direcția 290. părăsim zona voastră acum.

- Mulțumesc, Concorde, bună ziua. Oh, cheamă Bagdadul pe 119,9. Bună ziua, spuse strălucind de fericire și la vremea potrivită Sinclair ridică teatral telexul și se încruntă.

- Elicoptere iraniene? Dădu tînărului binoclul de rezervă. Vezi pe-aici vreun elicopter iranian?

După ce examină cu foarte mare grijă cele trei elicoptere străine care aterizaseră, tînărul scutură din cap.

- Nu, *sayyid*, acelea sunt britanice. Şi singurele pe care le mai ştim sunt din Shargaz.

- Ai perfectă dreptate.

Sinclair se încruntă. Observase că Scragger era încă prăbuşit la pămînt. Lane şi o parte din ceilalţi se adunaseră în jurul lui. Nu e în firea lui Scragger, îşi zise.

- Mohammed, trimite un doctor şi o ambulanţă pînă la elicopterele alea englezeşti! Dar repede.

Apoi ridică receptorul şi formă un număr.

- Domnule Gavallan, păsările dumneavoastră au aterizat tefere şi întregi. Cînd aveţi un moment liber, aţi putea trece pe la turn?

O spuse pe acelaşi ton egal, englezesc, din care numai un alt englez ar fi înţeles de fapt că acel "cînd aveţi un moment" însemna "urgent".

În biroul *S-G.* Gavallan spuse la telefon:

- O să vin chiar acum, domnule Sinclair. Mulţumesc.

Scot îi zări chipul.

- Alte necazuri, tată?

- Nu ştiu. Sună-mă dacă se întîmplă ceva.

La uşă se opri.

- Drace! Am uitat de Newbury. Sună şi vezi dacă e liber după-amiaza asta. O să mă duc la el acasă, oriunde. Aranjează tot ce poţi. Dacă vrea să ştie ce se-ntîmplă, spune-i şase din şapte pînă acum, unul în aşteptare şi două gata de plecare. Ieşi grăbit, zicînd: La revedere, Manuela, Scot, caută-l pe Charlie din nou şi vezi unde dracu' e!

- *Okay*!

Scot şi Manuela rămaseră singuri. Pe tînăr îl înjunghia umărul şi îl deranja din ce în ce mai mult. Observase tristeţea ei.

- Dubois o s-apară, ai să vezi - spuse, dorind să sune foarte încrezător şi să-şi ascundă propria teamă că erau pierduţi - şi nimic n-ar putea să-l omoare pe bătrînul Fowler.

- O, sper într-adevăr asta, spuse ea, gata să izbucnească în plîns.

Își văzuse soțul clătinîndu-se și era dureros de conștientă de durerea lui. În curînd va trebui să plec la spital și la dracu cu farsiul.

- Știi... așteptarea...

- Încă vreo cîteva ore, Manuela! Încă două păsărele și cinci băieți, apoi putem să sărbătorim, adăugă Scot.

Spera dincolo de orice speranță și se gîndea: și-atunci greutatea o să se ridice și de pe umerii bătrînului, o să zîmbească din nou și-o să trăiască o mie de ani. Doamne, să mă las de zbor? Iubesc zborul și nu vreau o slujbă de birou. Hong Kong pentru o parte din an ar fi bine, dar Linbar... nu pot să mă descurc cu Linbar, Bătrînul ar trebui să se descurce cu el. Eu aș fi pierdut.

Vechea și supărătoarea întrebare îi răsări din nou în minte. Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi fost Bătrînul? Îl scutură un fior. Nu *dacă*, ci *cînd*. O să se întîmple într-o zi. S-ar putea întîmpla oricînd. Uite la Jordon, la Talbot - la Duke sau la mine. O fracțiune de centimetru și ești mort sau viu. Voia lui Dumnezeu, *karma*, *joss*? Nu știu și nu contează. Sunt sigur însă că de cînd am fost lovit m-am schimbat. Toată viața mea s-a schimbat. Siguranța mea că nimic nu mă poate atinge s-a topit pentru totdeauna și tot ce-a mai rămas este o blestemată de certitudine, împuțită și rece ca gheața, că sunt foarte muritor. Dumnezeule Mare! Se întîmplă asta întotdeauna? Mă întreb dacă Duke simte același lucru.

O privi pe Manuela. Ea se uita la el.

- Iartă-mă, nu ascultam, spuse și începu să formeze numărul lui Newbury.

- Am spus: nu sunt trei păsări și opt băieți, i-ai uitat pe Erikki și pe Azadeh, nouă dac-o pui la socoteală și pe Șeherazada.

Teheran, Casa Bakravan; ora 1,14 după-amiază. Șeherazada stătea goală în fața oglinzii înalte din baie, cercetîndu-și curbura pîntecului, încercînd să vadă dacă se ghicea vreo urmă de rotunjire. În dimineața aceea observase că sfîrcurile sînilor păreau mult mai sensibile, iar sînii mai tari.

- Nu-ți face griji, risese Zarah, nevasta lui Meshang. Curînd ai să fii ca un balon și ai să te vaiți în lacrimi că n-ai să mai fii niciodată în stare să intri în rochiile tale și cît de urît arăți. Nu-ți face griji: ai să reușești să intri în haine și n-ai să arăți urîtă!

Șeherazada era foarte fericită astăzi și lenevea.

Se încruntă la imaginea ei din oglindă și se apropie și mai mult să vadă dacă are riduri, privindu-se dintr-o parte și din cealaltă, încercînd să aprecieze cum i-ar sta cu părul ridicat sau coborît, coc sau lăsat pe-o parte, satisfăcută și bucuroasă de ceea ce vedea. Vînătăile dispăreau. Trupul era destul de uscat după baie și se pudră și se strecură în lenjerie.

Jari dădu buzna.

- Oh, prințesă, nu ești încă gata? Înălțimea sa, fratele vostru, e așteptat să se întoarcă la prînz din clipă în clipă și toată casa e înspăimîntată că o să fie iarăși cuprins de una din furiile sale. O, te implor, grăbește-te! Nu vrem să-l stîrnim acum, nu-i așa?

Trase automat dopul de la cadă și începu să aranjeze lucrurile, agitîndu-se neîntrerupt și mormăind și îmboldind-o. În cîteva clipe Șeherazada fu îmbrăcată. Ciorapi de mătase pentru portjartier - nu se găseau de mult de vînzare dresuri, nici măcar pe piața neagră; n-avea nevoie de sutien; o rochie din cașmir, de un albastru cald, după model parizian, cu un taior asortat, cu mînecă scurtă și guler șal. Se pieptănă la iuțeală și părul ei ondulat natural fu perfect, o slabă atingere de ruj, o linie de dermatograf în jurul ochilor și fu gata.

- Dar, prințesă, știi că fratelui vostru nu-i place fardul.

- O, dar nu ies. Și Meshang nu...

Șeherazada era gata să spună "nu e tata", dar se opri la vreme, nedorind să rostească cuvîntul sau să scoată din nou la iveală din adîncurile minții amintirea tragediei.

Tata e-n Paradis, își spuse hotărîtă. Ziua lui de jelire, a patruzecea zi de cînd a murit, e abia peste douăzeci de zile și pînă atunci, cînd or să se petreacă toate jelirile și plînsetele și sfîșierea îmbrăcămintii, trebuie să trăim și să iubim.

N-o întrebase pe Jari ce se-ntîmplase la cafenea în ziua în care o trimisese acolo să-i spună *lui* că se întorsese soţul ei şi că ceea ce nu începuse niciodată luase sfîrşit. Mă întreb unde este, dacă o să continue să mă viziteze în vis.

Se auzi agitaţie la etajul de jos şi înţeleseră că sosise Meshang. Aruncă o ultimă privire de verificare, apoi se duse să-l primească.

După noaptea ciocnirii sale cu Lochart, Meshang se întorsese acasă cu familia. Casa era foarte mare, Şeherazada avea în continuare camerele ei şi era încîntată că Zarah şi cei trei copii alungaseră cu zgomotele lor tăcerea apăsătoare şi mohoreala care o înconjurau. Mama ei se retrăsese acum în aripa ei, mîncînd chiar acolo, servită doar de propria ei slujnică, rugîndu-se şi plîngînd în cea mai mare parte a zilei. Niciodată nu ieşise, niciodată nu invitase pe nimeni dintre ei acolo.

- Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace! era tot ce scîncea prin uşa încuiată.

În orele în care Meshang se afla acasă, Şeherazada, Zarah şi ceilalţi din familie aveau multă grijă să-l dispună şi să-l flateze.

- Nu te-ngrijora, îi spusese Zarah. O să fié în curînd în genunchi! El crede c-am uitat că m-a insultat şi m-a lovit şi îndrăzneşte să se-mpăuneze cu tîrfa aia tînără cu care fiul ăla de căţea, vicleanul de Kia, l-a ademenit. O, nu te îngrijora, draga mea Şeherazada, o să mă răzbun eu! E de neiertat proasta creştere cu care te-a tratat - şi pe soţul tău. În curînd o să putem călători din nou la Paris, la Londra, chiar la New York. Mă îndoiesc c-o să aibă vremea să meargă cu noi şi atunci... Ah, atunci o să ne punem poalele în cap, o să purtăm haine străvezii şi-o să avem fiecare cîte cincizeci de amanţi. O să ne facem de cap.

- Nu ştiu cum o să fie cu New Yorkul. Să te vîri astfel chiar în bîrlogul Satanei, e mare primejdie, spusese Şeherazada.

Dar în inima ei tremura de încîntare la gîndul acesta. Am să mă duc la New York cu fiul meu, îşi promise. Tommy o să fie şi el acolo. În curînd o să fie totul normal.

puterea *mullahilor* asupra lui Khomeini va fi înlăturată, fie ca Allah să-i deschidă ochii, controlul lor asupra Gărzilor Verzi eliminat, *Komitehul* Revoluționar dizolvat, o să avem un adevărat guvern Islamic, democrat, ales cinstit, cu primul ministru Bazargan conducător sub ochii lui Allah, drepturile femeilor nu vor mai fi niciodată atinse, cei din *Tudeh* n-or să mai fie în afara legii, ci vor lucra pentru toată lumea și va fi pace în țară; așa cum a zis el că se va întîmpla.

Mă bucur că sunt cine sunt, își zise.

- Bună, dragă MesHang! Ce bine arăți astăzi, dar atît de obosit. O, nu trebuie să muncești atît de greu pentru toți. Uite, lasă-mă să-ți mai torn niște apă rece cu lămîie, așa cum îți place ție!

- Mulțumesc!

Meshang era întins pe covoare, sprijinit de perne. Își scosese pantofii și începuse deja să mănînce. Un grătar mic era pregătit să frigă chebabul și douăzeci sau treizeci de farfurii cu *horisht* și orez și legume și carne și fructe și dulciuri erau aranjate la îndemînă. Zarah se afla în apropiere și-i făcu semn Șeherazadei să se așeze pe covor lîngă ea.

- Cum te simți azi?

- Minunat. Nu mi-a fost rău nici un pic.

Chipul lui Meshang deveni acru.

- Lui Zarah îi era toată vremea rău și era nervoasă. Nu ca o femeie normală. Să sperăm că tu ești normală. Dar ești atît de subțire.... *Insha'Allah!*

Amîndouă femeile își așternură un zîmbet pe față, ascunzîndu-și dezgustul, înțelegîndu-se una pe cealaltă.

- Săraca Zarah! spuse Șeherazada. Cum a fost ziua de azi, Meshang? Cred c-o să fie teribil pentru tine cu atît de multe lucruri de făcut, să trebuiască să ai grijă de toți ai noștri.

- E greu pentru că sunt înconjurat de proști, dragă soră. Dacă aș fi avut personal eficient, pregătit cum sunt eu, ar fi fost totul foarte ușor.

Și mult mai ușor dacă tu nu l-ai fi dus cu vorba pe tata, nu ți-ai fi dezamăgit primul bărbat și nu ne-ai fi făcut de rușine pe toți cu alegerea celui de-al doilea. Ne-ai adus

atit de multă supărare, dragă soră, tu cu trupul și fața ta de tuberculoasă și prostia ta, pe mine care am muncit zi și noapte să te salvez de tine însăți. Slăvit fie Allah! Eforturile mele au dat roade.

- Trebuie să fie teribil de greu pentru tine, Meshang. Eu n-aș ști de unde să încep, spunea Zarah și se gîndea: E ușor să conduci afacerile dacă știi unde sunt cheile, conturile din bancă și hîrtiile datornicilor și toate lucrurile de bază. Nu vreau să fim egale sau să votăm pentru că v-am da ușor deoparte, în șanț, și-am lua cele mai bune slujbe.

Horishtul gras de miel și orezul crocant, auriu, erau delicioase, aromate și condimentate așa cum îi plăceau lui și el mînca cu bucurie.

Nu trebuie să mănînci prea mult, își spuse. Nu vrei să obosești prea mult înainte de-a o vedea pe micuța Yasmin, în după-amiaza asta. Nu mi-am închipuit pînă acum cît de apetisantă poate să fie o *zinaat* sau buzele atît de flămînde. Dacă rămîne grea, atunci am să mă-nsor cu ea și Zarah poate să putrezească.

Trase cu coada ochiului la nevasta lui. Ea se opri imediat din mîncat, îi zîmbi și-i întinse un șervețel ca să-și îndepărteze grăsimea și picăturile de supă din barbă.

- Mulțumesc, spuse politicos și încă o dată se concentră asupra farfuriei.

După ce-o s-o am pe Yasmin, se gîndea, după asta pot să dorm o oră și-apoi mă întorc la lucru. Tare aș vrea să se fi întors cîinele ăla de Kia. Avem multe de vorbit, multe de pus la cale. Și Șeherazada o să...

- Meshang, dragul meu, ai auzit zvonul că generalii au hotărît să dea lovitura? întrebă Zarah. Și că armata e pregătită să preia puterea?

- Sigur, știe tot bazarul.

Meshang simți o strîngere de inimă. Se acoperise cît putea de bine în caz că zvonul era adevărat.

- Fiul lui Mohammed aurarul jură că vărul său, care e telefonist la Statul Major al Armatei, a auzit pe unul dintre generali spunînd că au așteptat ca să dea timp unei forțe de intervenție americane să ajungă la distanța potrivită. Și or să fie sprijiniți de un desant aerian.

Amîndouă femeile tresăriră.

- Paraşutişti? Atunci ar trebui să plecăm imediat, Meshang, spuse Zarah. N-o să mai fim în siguranţă în Teheran. Ar fi mai bine să mergem la casa noastră de la Caspica şi să aşteptăm acolo să se sfîrşească războiul. Cînd am putea pleca? O să încep să împachetez imediat.

- Ce casă de pe Caspica? Nu mai avem nici o casă la Marea Caspică, spuse Meshang iritat. N-a fost confiscată odată cu toate celelalte proprietăţi ale noastre, pe care am muncit să le obţinem de generaţii întregi? Allah să-i blesteme pe hoţi, după tot ce am făcut pentru revoluţie şi pentru *mullahi!* Generaţii întregi!

Era roşu la faţă. O picătură de *horishti* se scurse în barbă.

- Şi acum...

- Te rog iartă-mă! Ai dreptate, dragă Meshang. Ai dreptate ca de obicei. Te rog iartă-mă. Am vorbit fără să mă gîndesc. Ai dreptate ca de obicei, dar dacă-ţi face plăcere am putea să plecăm şi să stăm cu unchiul meu, aga Madri. Au o vilă liberă pe coastă. Am putea s-o luăm pe asta şi-am putea să plecăm mîine.

- Mîine? Nu fi ridicolă! Crezi că n-o să fiu înştiinţat din vreme?

Meshang îşi şterse barba întrucîtva îmbunat de scuzele ei umile şi Seherazada se gîndi ce norocoasă fusese cu cei doi bărbaţi ai ei care niciodată nu se purtaseră urît cu ea sau nu strigaseră la ea.

Mă întreb oare cum s-o descurca Tommy la Kowiss sau oriunde e. Săracul Tommy, crede c-aş putea să-mi părăsesc casa şi familia şi să plec pentru totdeauna în exil!

- Desigur că noi, cei din bazar, o să fim avertizaţi, spuse din nou Meshang. Nu suntem nişte proşti cu capete găunoase!

- Da, da, desigur, dragă Meshang, spuse liniştitor Zarah. Îmi pare rău, vroiam doar să zic că sunt îngrijorată pentru siguranţa ta şi doream să fiu pregătită.

Oricît de rău ar fi, îşi zise ea, tulburată în sinea ei, e singura noastră apărare împotriva *mullahilor* şi-a derbedeilor lor din Gărzile Verzi.

- Crezi că lovitura chiar o să se întîmple?

- *Insha'Allah*! spuse şi rigii.

Oricum, eu sunt pregătit, cu ajutorul lui Allah. Oricine ar cîştiga, tot o să aibă nevoie de noi, cei din bazar. Întotdeauna au avut şi întotdeauna or să aibă. Putem să fim la fel de moderni ca orice străin, şi mai isteţi. Unii dintre noi pot fi, cu siguranţă eu! Pahnouri, fiul de căţea, putrezi-ar în Iad cu părinţii lui pentru că ne-a pus în primejdie. Caspica? Unchiul ei Madri? O idee bună. O idee perfectă. M-aş fi gîndit şi eu la asta în cîteva clipe. Zarah poate că e trecută şi *zinaatul* ei la fel de uscat ca praful verii, dar e o mamă bună şi sfatul ei, dacă nu-i bagi în seamă acreala, e întotdeauna înţelept.

- Un alt zvon este că gloriosul nostru fost prim-ministru, Bakhtiar, se ascunde încă în Teheran sub protecţia şi acoperişul vechiului său prieten şi coleg, primul ministru Bazargan.

Zarah rămase cu gura căscată.

- Dacă-l prind acolo Gărzile Verzi...

- Bazargan e nefolositor. Păcat! Nimeni nu i se mai supune şi nici nu-l mai ascultă. *Komitehul* Revoluţionar i-ar executa pe amîndoi dacă i-ar prinde.

Şeherazada tremura.

- Jari spune că azi-dimineaţă la piaţă umbla un zvon că Excelenţa Bazargan a demisionat deja.

- Asta nu-i adevărat, spuse scurt Meshang, prezentîndu-le un alt zvon ca şi cînd ar fi fost o informaţie a lui foarte sigură. Prietenul meu din anturajul lui Bazargan mi-a spus că el i-a oferit lui Khomeini demisia, dar că *Imamul* a refuzat-o şi a spus să rămînă unde e.

Întinse farfuria către Zarah, să-i mai pună.

- E de-ajuns *horisht*. Ceva mai mult orez.

Ea îi puse în farfurie partea rumenită şi el începu din nou să mănînce, aproape satisfăcut.

Cel mai interesant zvon de astăzi, şoptit în nespusă taină din gură în gură, era că *Imamul* e pe patul de moarte, fie din cauze naturale, fie otrăvit de agitatorii comunişti *tudehi* sau de *mujhadini* sau de CIA, ba şi mai rău, că trupele sovietice aşteptau la graniţă, pregătite să pătrundă din nou în Azerbaidjan şi în Teheran în momen-

tul în care ar fi murit. Nu ne-aşteaptă decît moarte şi dezastru dacă asta-i adevărat, îşi zise.

Nu! Asta n-o să se întîmple! Nu se poate întîmpla. Americanii n-o să-i lase niciodată pe ruşi să ne cucerească. Nu pot să le îngăduie să preia controlul Hormuzului! Pînă şi Carter poate să vadă asta! Nu, să sperăm că prima parte este adevărată: că *Imamul* va ajunge repede în Paradis. Voia lui Allah, zise pios, îndepărtînd cu un gest servitorii şi cînd rămaseră singuri îşi îndreptă întrega atenţie asupra surorii sale.

- Şeherazada, divorţul tău este aranjat, au mai rămas doar formalităţile.

- Oh, spuse ea punîndu-se în gardă, urîndu-şi fratele pentru că îi tulbura liniştea, provocîndu-i un adevărat vîrtej în minte: nu vreau să divorţez, Meshang ar fi putut să ne dea foarte uşor bani din toate conturile elveţiene şi-ar fi putut să nu fie atît de obraznic cu Tommy al meu şi-am fi putut pleca... Nu fi proastă, n-ai fi putut pleca fără documente, să te exilezi, iar Tommy te-a părăsit. A fost hotărîrea lui. Da, dar Tommy a spus c-o să fie doar pentru o lună, nu-i-aşa? C-o să aştepte o lună. Într-o lună se pot întîmpla multe lucruri.

- Divorţul tău nu prezintă nici o problemă şi nici recăsătoria ta.

Ea rămase cu gura căscată, incapabilă să articuleze un cuvînt.

- Da, m-am înţeles asupra unei dote, mult mai mult decît mă aşteptam.

Fusese gata să spună "pentru o femeie de două ori divorţată şi purtînd în pîntece copilul unui necredincios", dar era sora lui şi era o mare lovitură, aşa că nu spuse nimic.

- Căsătoria va avea avea loc săptămîna viitoare şi el te admiră de ani de zile. Excelenţa Farazan.

Vreme de o clipă, amîndouă femeile abia îşi putură crede urechilor. Şeherazada simţi că roşeşte brusc, şi mai dezorientată. Keivan Farazan provenea dintr-o familie bogată de negustori din bazar, avea douăzeci şi opt de ani, era chipeş, întors recent de la Universitatea Cambridge şi erau prieteni de-o viaţă.

- Dar, dar credeam că Keivan o să se căsătorească...

- Nu Keivan, spuse Meshang enervat de prostia ei. Toată lumea știe că Keivan o să se logodească. Daranush, Excelența Daranush Farazan.

Șeherazada încremeni ca lovită. Zarah icni și încercă să-și acopere scăparea. Daranush era tatăl. Proaspăt văduv de cea de-a doua nevastă care murise la naștere, ca și prima, un bărbat foarte înstărit, deținînd monopolul stringerii gunoiului în toată zona bazarului.

- Nu-i cu putință! murmură ea.

- O, ba da, spuse Meshang aproape strălucind de plăcere, neînțelegînd nimic din atitudinea ei. Nici mie nu mi-a venit să cred cînd a venit cu ideea după ce a auzit de divorțul tău. Cu bogăția și legăturile lui, împreună devenim cel mai puternic conglomerat din bazar. Împreună...

Șeherazada izbucni:

- Dar e nesuferit și mărunt și bătrîn și chel și urît și-i plac băieții și toată lumea știe că e un pederast...

- Și toată lumea știe c-ai divorțat de două ori, ești folosită și porți copilul unui străin, explodă Meshang, că te duci la marșuri și ești neascultătoare, că tot capul tău este plin de absurdități occidentale și că ești proastă! Răsturnă cîteva farfurii în furia sa. Nu înțelegi ce-am făcut pentru tine?! E unul dintre cei mai bogați bărbați din bazar! L-am convins să te accepte! Ești, ești răscumpărată și acum...

- Dar, Meshang, nu înțelegi?

- Tîrfă nerecunoscătoare, mugi, a acceptat chiar să-ți adopte copilul! Pe toate numele lui Allah, ce vrei mai mult!?

Meshang era aproape roșu, tremura de mînie, cu pumnii strînși ridicați în fața Șeherazadei. Zarah se uita cînd la el, cînd la ea, uluită de furia lui.

Șeherazada nu auzea nimic, nu vedea decît ceea ce hotărîse Meshang pentru ea: restul vieții ei alături de bărbatul acesta mărunt, ținta tuturor glumelor din bazar, care putea permanent a urină, însămînțînd-o o dată pe an ca să nască și să trăiască și să nască din nou pînă cînd avea să moară în chinurile facerii sau din pricina lor, ca și

celelalte două soții ale sale - nouă copii de la prima, șapte de la a doua. Era osîndită. N-avea, nu putea face nimic. Prințesa Gunoi pînă la moarte! Nimic!

Nimic? Dar aș putea muri acum. Nu sinucigîndu-mă, pentru că atunci mi se închid porțile Paradisului și sunt condamnată la Iad. Nu, nu sinuciderea, niciodată, niciodată sinuciderea, dar moartea împlinind lucrarea lui Allah. Moartea cu numele lui Allah pe buze. Cum?

CAPITOLUL 64

Baza Kowiss; ora 1,47 după-amiază. Colonelul Changiz, *mullahul* Hussain și cîteva Gărzi Verzi săriră din mașini. Gărzile Verzi se împrăștiară prin bază, scotocind, în timp ce colonelul și Hussain intrară grăbiți în clădirea birourilor. Cei doi slujbași care se mai aflau în birou rămaseră surprinși de sosirea neașteptată a colonelului.

- Da... da, Excelență?

- Unde sunt toți, strigă Changiz, ei?!

- Allah știe! Noi nu știm nimic, Excelență colonel, decît că Excelența sa căpitanul Ayre a plecat cu piese la sonda Abu Sal și Excelența sa căpitanul McIver cu Excelența sa ministrul Kia, la Teheran și Excelența sa căpitanul Lochart a plecat să caute elicopterele care vin.

- Ce elicoptere vin?

- Patru '212 pe care Excelența sa căpitanul McIver le-a chemat să vină aici de la Bandar-e Delam cu piloți și alt personal și noi pregătim... noi ne pregătim să le primim.

Funcționarul, care se numea Ishmael, păli și se făcu mic sub privirea străpungătoare a *mullahului.*

- Pe Allah, căpitanul a plecat să-i aștepte singur, căci nu au emițătoare pe înaltă frecvență și un emițător pe ultrascurte la mare înălțime ar putea poate să-i prindă.

Changiz era nespus de ușurat. Îi spuse lui Hussain:

- Dacă elicopterele vin toate aici, atunci ne-am speriat degeaba.

Își șterse fruntea.

- Cînd sunt așteptați?

- Îmi închipui curînd, Excelenţă, spuse Ishmael.

- Cîţi străini sunt la bază acum?

- Eu... eu nu ştiu, Excelenţă. Noi... noi am fost foarte ocupaţi încercînd să pregătim un document...

Un membru al Gărzilor Verzi intră alergînd în birou.

- Nu putem să găsim nici un străin, Excelenţă, îi spuse lui Hussain. Unul dintre bucătari a spus că ultimii doi mecanici au plecat cu elicopterele cele mari azi-dimineaţă. Muncitorii iranieni spun c-au auzit că echipele de schimb trebuie să vină duminică sau luni.

- Sîmbătă, Excelenţelor, mîine, mi s-a spus, Excelenţa voastră! îl întrerupse Ishmael. Dar cu sosirea acestor patru elicoptere care au mecanici la bord, ca şi piloţi şi personal, a spus Excelenţa sa McIver... Aveţi nevoie de mecanici?

Unul dintre revoluţionari spunea:

- O parte din camere arată de parcă necredincioşii au împachetat în grabă. Dar mai sunt încă trei elicoptere în hangare.

Changiz se întoarse către Ishmael.

- Care-s alea?

- Un... nu, două '206 şi unul franţuzesc, un Alouette.

- Unde este şeful de birou, Pavoud?

- E bolnav, Excelenţă colonel. Şi-a luat învoire de boală chiar după rugăciunea de amiază; a plecat acasă. Nu-i aşa, Ali? se întoarse către celălalt funcţionar.

- Da, da, era bolnav şi a plecat spunînd c-o să se întoarcă mîine...

Cuvintele se pierdură.

- Căpitanul McIver a ordonat să vină aceste '212 aici de la Bandar-e Delam?

- Da, da, Excelenţă. Aşa i-a spus Excelenţei sale Pavoud. L-am auzit spunîndu-i exact: "cu piloţi şi alt personal". Nu a fost aşa, Ali?

- Da. Pe Allah, aşa s-a întîmplat, Excelenţă colonel.

- E-n ordine, ajunge!

Colonelul se întoarse către Hussain:

- O să-l chemăm prin radio pe Lochart.

Îl întrebă pe slujbaş:

- Sergentul Wazari e în turn?

- Nu, Excelență colonel. S-a întors înapoi la bază chiar înainte ca Excelența sa, căpitanul Lochart, să decoleze ca să caute cele patru elicoptere care ar trebui să...

- De-ajuns!

Changiz se gîndi o clipă, apoi se adresă grosolan unuia dintre revoluționarii din Gărzile Verzi:

- Tu, adu-mi caporalul în pas alergător la turn!

Tînărul roși auzind tonul și se întoarse către Hussain, care spuse rece:

- Colonelul vrea să zică: "Te rog, găsește-l pe caporalul Borgali și adu-l repede la turn".

Changiz izbucni:

- N-am vrut să fiu nepoliticos!

- Desigur, desigur.

Hussain porni cu pași mari pe coridor către scările ce duceau spre turn. Foarte supus, Changiz îl urmă.

Cu o jumătate de oră mai înainte, la baza aeriană sosise un telex din partea ATC Teheran, solicitînd o verificare imediată a întregului personal străin al *IHC* și a elicopterelor de la Kowiss. "S-a raportat că lipsesc patru JR 212 de la baza *IHC* de la Bandar-e Delam, de către directorul Siamaki, care crede că acestea ar fi putut fi scoase ilegal din Iran către unul din statele Golfului".

Changiz fusese chemat imediat de către una din Gărzile Verzi de serviciu care dusese deja telexul lui Hussain și *komitehului.*

Komitehul se adunase la bază, continuînd laborioasele investigații asupra încrederii pe care Islamul putea s-o aibă în ofițerii și oamenii de acolo și asupra crimelor comise împotriva lui Allah în numele Șahului. Changiz se simțea amețit. *Komitehul* era nemilos. Nimeni dintre cei care fuseseră de partea Șahului nu scăpase încă. Și deși era comandant, numit de *komiteh* cu aprobarea lui Hussain, confirmarea din partea atotputernicului *Komiteh* Revoluționar nu sosise încă. Pînă cînd asta avea să se întîmple, Changiz știa că era pe muchie de cuțit - și nu depusese el oare personal jurămîntul de supunere Șahului, ca oricare alt militar?

În turn, îl văzu pe Hussain privind îndelung aparatura.

- Poți să operezi emițătorul, colonele? întrebă *mullahul*.

Hainele îi erau vechi, dar curate, turbanul alb și proaspăt spălat și el vechi însă.

- Nu, Excelență, de asta am trimis după Borgali.

Caporalul Borgali urcă scările cîte două deodată și rămase în poziție de drepți.

- Ultrascurtele și înalta frecvență! ordonă colonelul.

- Am înțeles!

Borgali dădu drumul aparatelor. Nimic. O verificare rapidă și descoperi cristalul distrus și lipsa siguranței circuitului VHF.

- Iertați-mă, domnule, aparatul acesta nu funcționează.

- Vrei să spui c-a fost sabotat, rosti încet Hussain și se întoarse către Changiz.

Changiz se simțea ca lovit în cap. Allah să ardă în iad toți străinii, se gîndea disperat. Dacă e un sabotaj deliberat... atunci asta-i o dovadă că au încercat să fugă și au luat și elicopterele noastre cu ei. Ciinele ăla de McIver trebuie că știa ce avea de gînd să facă în dimineața asta, cînd întrebam de avion.

Ace înghețate îi străpunseră corpul. Acum nu mai e rost de avion, nu mai există nici o portiță de scăpare, nu-i nici o șansă să-l mai iau pe Lochart sau pe unul dintre ceilalți piloți ostatic, sub o acuzație oarecare, și apoi să-i ofer pe ascuns eliberarea din închisoare în schimbul unui loc în avion pentru mine, dac-ar fi fost nevoie. Își simți măruntaiele strîngîndu-se. Iar dacă *komitehul* află că soția mea și familia sunt deja la Bagdad, nu, așa cum se presupunea, la Abadan, unde sărmana mea mamă e pe moarte...

Diavolii coșmarurilor sale de noapte rîdeau batjocoritor la el, strigîndu-i adevărul în față. "Care mamă? Mama ta e moartă de șapte sau opt ani! Ai vrut să fugi! Ești vinovat de crime împotriva lui Allah și *a Imamului* și a Revoluției.

- Colonele, spuse Hussain cu aceeaşi voce îngheţată, dacă radiourile sunt sabotate, asta nu înseamnă că domnul căpitan Lochart nu a plecat să aştepte celelalte elicoptere, nu le caută, ci a fugit şi el ca şi ceilalţi, şi că McIver a mintit în privinţa faptului că le-a chemat pe celelalte '212 aici?

- Da... da, Excelenţă, şi...

- Prin urmare au plecat ilegal şi-au luat de-aici ilegal două elicoptere, în afară de cele patru de la Bandar-e Delam.

- Da, da, şi asta ar fi adevărat...

- Voia lui Allah! Dar răspunzi pentru asta.

- Dar... Excelenţă, desigur că trebuie să înţelegeţi că ar fi fost cu neputinţă să prevăd asta. O operaţie secretă, ilegală ca...

Văzu ochii şi citi în ei şi cuvintele i se topiră pe buze.

- Deci ai fost tras pe sfoară.

- Străinii sunt fii de căţea care mint şi înşală toată vremea.

Changiz se opri, căci îl fulgerase un gînd. Înşfăcă telefonul, blestemînd cînd descoperi că nu funcţionează. Cu voce schimbată, spuse dintr-o suflare:

- Excelenţă, un '212 nu poate să zboare peste Golf fără realimentare. E imposibil. Iar McIver trebuie să realimenteze şi el ca să ajungă la Teheran cu Kia; va trebui să realimenteze şi el, aşa că putem să-i prindem. Către Borgali spuse: În pas alergător, te duci înapoi la turnul nostru şi afli unde a primit aprobarea să realimenteze elicopterul care a plecat la Teheran cu McIver şi ministrul Kia. Spune-i ofiţerului de serviciu să alerteze baza şi să aresteze pilotul, să reţină elicopterul şi să-l trimită pe ministrul Kia mai departe, la Teheran, pe şosea.

Se întoarse către Hussain.

- Sunteţi de acord, Excelenţă?

Hussain încuviinţă din cap.

- Bun! Dă-i drumul.

Caporalul se repezi pe scări.

În turnul de control era frig şi vîntul bătea în rafale. O aripă de ploaie stropi ferestrele o clipă, apoi trecu.

Hussain n-o băgă în seamă, nedezlipindu-şi ochii de pe Changiz.

- O să prindem ciinele ăsta, Excelenţă. Ministrul Kia o să ne mulţumească.

Hussain nu zîmbi. Aranjase deja un *komiteh* de primire pentru Kia la aeroportul Teheran şi dacă Kia nu va putea explica tot felul de ciudăţenii din comportarea lui, în curînd guvernul avea să aibă un ministru corupt mai puţin.

- Poate că Kia este parte din acest complot şi fuge din Iran cu McIver. Te-ai gîndit la asta, colonele?

Colonelul rămase cu gura căscată.

- Ministrul Kia? Credeţi?

- Dar dumneata?

- Pe Allah... desigur că e posibil... dacă o iei aşa, răspunse prudent Changiz, încercînd ca niciodată pînă atunci să fie atent. Nu m-am întîlnit niciodată cu omul ăsta, îl cunoaşteţi mai bine decît mine, Excelenţă. Ştiţi mai multe despre Kia. I-aţi pus întrebări în faţa *komitehului*...

Şi l-aţi absolvit de orice vină, se gîndi cu încîntare maliţioasă.

- Cînd o să-l prindem pe McIver, putem să-l folosim drept ostatec ca să-i aducem înapoi pe ceilalţi. O să-i prindem, Excelenţă...

Hussain citise teama pe chipul colonelului şi se întreba de ce era acest om vinovat. Era colonelul, de asemenea, parte din planul de fugă care lui îi apăruse limpede de cînd îi interogase, pe Starke cu o zi în urmă, şi pe McIver în aceeaşi dimineaţă?

"Şi dacă ţi-ai dat seama atît de bine, îşi imaginä un superior religios întrebîndu-l, de ce l-ai ţinut secret şi de ce nu l-ai împiedicat?" Din pricina lui Starke, Eminenţă. Pentru că într-adevăr cred că acest om, deşi necredincios, este într-un fel un instrument al lui Allah şi apărat de Allah. De trei ori a împiedicat forţele Răului să-mi ofere binecuvîntata pace a Paradisului. Din pricina lui, ochii mei s-au deschis către Adevărul lui Allah, şi anume că nu mai trebuie să caut martiriul, ci trebuie să rămîn pe cărarea pămîntească şi să devin un neostenit bici al lui

Allah şi-al *Imamului* împotriva duşmanilor Islamului şi ai săi. "Dar ceilalţi, lor de ce le-ai îngăduit să fugă?" Islamul n-are nevoie de străini şi nici de elicoptrele lor. Dacă Islamul are nevoie de elicoptere, în Isfahan sunt o mie altele.

Hussain nu se îndoia că are dreptate, în aceeaşi măsură în care acest colonel trădător, simpatizant al Şahului şi-al americanilor, se înşală.

- Deci, colonele, cum rămîne cu cele două '212? Poţi să le prinzi şi pe ele? Cum?

Changiz se îndreptă către harta de pe perete, destul de sigur că, deşi amîndoi fuseseră trasi pe sfoară, el era comandant şi responsabil, dacă *mullahul* ar fi vrut să-l facă responsabil. Dar nu uita că acesta este *mullahul* care a făcut o înţelegere cu colonelul Peshadi în noaptea primului atac asupra bazei, acelaşi care s-a purtat prietenos cu americanul Starke şi cu maniacul acela odios de Zataki de la Abadan; şi nu sunt eu un sprijinitor al *Imamului* şi-al Revoluţiei, nu am dat eu baza, pe drept, soldaţilor lui Allah? *Insha'Allah*. Concentrează-te asupra străinilor. Dacă poţi să-i prinzi, chiar şi numai pe unul singur, ai să fii la adăpost de acuzaţiile acestui *mullah* şi ale derbedeilor lui din Gărzile Verzi.

Cîteva trasee standard de zbor erau marcate pe hartă de la Kowiss către diferite amplasamente petroliere şi către sondele din largul Golfului.

- Ciinele ăla de funcţionar spunea "piese pentru Abu Sal", mormăi. Acum, dacă aş fi în locul lor, unde aş realimenta?

Degetul lui împunse marcajul sondelor.

- Una dintre acestea, Excelenţă, spuse înfierbîntat. Acolo o să realimenteze!

- Sondele au combustibil de rezervă?

- O, da, în caz de urgenţă.

- Şi cum ai să-i prinzi?

- Cu avioane de vînătoare.

Pe tărm, la punctul de întîlnire; ora 2,07 după-amiază. Cele două '212 erau parcate pe o plajă pustie, uşor vălurită. Ploua uşor. Deprimaţi, Freddy Ayre şi

Lochart stăteau în uşa deschisă a uneia dintre cabine, cei doi mecanici ai lor şi Wazari în celălalt elicopter, toţi obosiţi din pricina căratului butoaielor mari şi grele de două sute de litri de combustibil şi de pompatul cu schimbul al benzinei în rezervoare. Niciodată nu fuseseră două elicoptere realimentate mai repede şi nici subansamble întregi de schimb urcate la bord şi legate la locul lor mai repede, nici în situaţii de urgenţă.

Freddy Ayre sosise acolo în jurul orei 11,30, Lochart imediat după 12, alimentarea le luase o jumătate de oră şi de atunci aşteptau.

- Îi mai dăm încă o jumătate de oră, spuse Lochart.

- Christoase! Te porţi de parcă ai avea timp berechet la dispoziţie.

- E o prostie să aşteptăm amîndoi. E mai sigur pentru tine să pleci singur. De cîte ori trebuie să-ţi spun? Ia pe toată lumea şi-o să-l aştept eu.

- Cînd Mac soseşte, putem toţi să...

- Fir-ar al naibii! Ia mecanicii şi pe Wazari şi eu o să aştept. Asta ar spune Mac dacă ar fi aici şi tu ai aştepta după mine. Pentru Dumnezeu, nu te mai juca de-a eroul şi şterge-o!

- Nu, iartă-mă, dar am să aştept pînă cînd soseşte şi el - sau plecăm amîndoi.

Lochart ridică din umeri; sufletul său era la fel de mohorît ca şi ziua. Imediat ce sosise, analizase varianta lui McIver.

- Freddy, Mac a fost în siguranţă departe de Kowiss pînă la 11,20. Să zicem că mai zboară cel mult încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate de oră maximum, ca să simuleze pana, aterizează şi scapă de Kia, maximum o oră ca să ajungă aici şi în cel mai rău caz, la limită, înseamnă 1,30. Aprecierea mea e c-o să fie aici între 1,00 şi 1,15.

Dar trecuse de două şi nici urmă de Mac încă şi poate că n-avea să apară deloc.

Trebuie să se fi întîmplat vreo încurcătură. Crecetă norii, căutînd răspuns în starea vremii şi recîntărind planul acesta şi alte planuri. Butoaiele goale erau aşezate într-o grămadă ordonată. Încă cinci pline. Fuseseră aduse

acolo în timpul unor zboruri de rutină către sonde şi ascunse sub prelate şi camuflate cu nisip şi alge marine. În largul mării, abia vizibilă, se afla paltforma unei sonde, montată pe piloni sus, deasupra nivelului apei.

Nu întîmpinase nici un necaz pe drumul de la Kowiss pînă acolo. De îndată ce ajunseseră în aer, la largul lor, Wazari se tîrîse în faţă.

- Ar fi mai bine să stai ascuns pînă cînd o s-ajungem în largul Golfului, spusese Lochart.

Dar imediat după aterizare lui Wazari i se făcuse foarte rău aşa că se răzgîndise şi spusese celorlalţi ce se întîmplase. Wazari îşi revenise şi fusese primit în mijlocul lor - dar încă era considerat suspect.

Ţărmul puţea a peşte putred şi alge. Vîntul constant de treizeci de noduri rotea palele elicelor, suflînd încă împotriva traseului planificat pentru plecarea către Kuweit. Norii cenuşii coborîseră şi mai jos, pînă la aproape şaptezeci de metri. Însă Lochart vedea prea puţin din toate astea. Din ce în ce mai mult gîndurile lui erau atrase către nord, către Teheran şi Şeherazada, în timp ce urechile sale se străduiau să prindă, peste zgomotul vîntului şi valurilor, sunetul unui '206.

Haide, Mac! se rugă. Haide, nu mă lăsa! Haide, Mac, nu mă lăsa... Apoi îl auzi. Întîrzie cîteva secunde ca să fie sigur, apoi sări în picioare, ieşi din cabină cu gura uşor întredeschisă ca să sporească acuitatea auzului şi capacitatea direcţională. Ayre se trezi din visare şi veni lîngă el, privind amîndoi printre pleoape norii şi ceaţa, ascultînd atenţi zgomotul motorului ce devenea din ce în ce mai puternic, trecînd spre larg, trecînd de ei şi Lochart înjură.

- A trecut de noi.

- Ultrascurtele? întrebă Ayre.

- Prea periculos. O să mai încerce o dată. E prea bun să n-o facă.

Din nou aşteptară. Sunetul motoarelor murea, murea, apoi rămase la acelaşi nivel. Crescu. Din nou elicopterul trecu pe lîngă ei şi nu-i văzu şi sunetul lui începu să dispară şi-apoi încă o dată se întoarse. Zgomotul motoarelor deveni din ce în ce mai puternic,

apoi elicopterul apăru din norii murdari la mai puțin de un kilometru în susul plajei, îi zări și începu să se apropie. Nu era nici o îndoială că era al lor: pilotul era McIver și era singur. Izbucniră în urale.

În cabina elicopterului 206. McIver reușise foarte greu să găsească locul de întîlnire, întinderea mlaștinii arătînd peste tot la fel, linia coastei pese tot la fel, iar condițiile de zbor proaste. Apoi își amintise sonda dezafectată și se depărtase puțin ca să o găsească, după care, folosind-o ca punct de reper, se apropiase de coastă. Cînd patinele îi atinseră solul și se așezară solid, mormăi "Slavă domnului!" și răsuflă ușurat cu stomacul în flăcări, disperat și cu o nevoie acută de a urina. Deschise imediat ușa carlingii și strigă, acoperindu-le glasurile:

- Iertați-mă, trebuie să-i trag un pipi. Freddy, oprește tu motorul pentru mine, vrei?

Lochart, care era mai aproape, spuse:

- Îl aranjez eu, Mac!

- Mulțumesc.

McIver își deschise centura de siguranță, țîșni afară și porni grăbit pe sub palele elicei către cea mai apropiată dună. Cînd putu vorbi, se uită în jur, îl văzu pe Ayre așteptîndu-l și ceilalți în apropierea elicopterelor.

- Îmi stătea în gît de ore.

McIver se scutură, trase fermoarul și-l observă pe Wazari.

- Ce dracu' face ăsta aicea?

- Tom s-a gîndit că-i mai bine să-l aducă. E mai bine decît să-l lase acolo și ne-a fost într-adevăr de ajutor. Ar fi bine s-o pornim, Mac. Am realimentat toți. Cum rămîne cu elicopterul tău?

- Va trebui să-l părăsim.

Nu era echipat cu rezervoare de distanță lungă și ar fi luat prea mult timp ca să încropească un sistem provizoriu de realimentare în zbor. Și chiar și atunci vîntul din față avea să înghită combustibilul și astfel călătoria să nu fie cu putință. McIver arătă către mare.

- M-am gîndit că am putea să-l plasăm pe sondă în speranța că am putea să ne întoarcem să-l luăm de-acolo.

dar astea-s visuri deşarte. Nu e îndeajuns loc pe platformă ca să aterizeze în acelaşi timp un '206 şi un '212, ca să mă ia de-acolo. Mare ruşine, dar asta e!

- N-ai avut probleme cu Kia?

- Nu. M-a frecat puţin, dar...

Se răsuci pe călcîie. În spatele lor, Lochart pornise motorul elicopterului şi se ridicase în aer, depărtîndu-se.

- Pentru Dumnezeu, Tom! mugi şi alergă după elicopter, dar Lochart se ridică iute şi rămase la şase metri altitudine.

- Tom!

Lochart se aplecă pe fereastra carlingii şi strigă:

- Nu mă aşteptaţi, Mac!.

- Dar ai rămas aproape fără combustibil!

- E de-ajuns pentru moment! O să aştept pînă plecaţi, apoi o să realimentez. Ne vedem la Al Shargaz.

- Ce joacă mai e şi asta? întrebă Ayre.

- Şeherazada, spuse McIver, blestemîndu-se că uitase. Trebuie să fi pus la cale cincizeci de variante ca să ia cumva elicopterul!

Îşi puse palmele pîlnie la gură şi strigă:

- Tom, o să dai peste cap "Virtejul", pentru Dumnezeu! Trebuie să vii cu noi!

- N-o să reuşească să mă facă ostatec, Mac. Niciodată! E vina mea, nu a voastră. E hotărîrea mea, pentru Dumnezeu! Acum ştergeţi-o.

McIver se gîndi o secundă, apoi mugi:

- Aterizează acum! O să te realimentăm şi o să te scutim de necazuri.

Îl văzu pe Lochart scuturînd din cap şi arătînd către elicoptere.

- Mă întorc după Şeherazada. Nu încercaţi să mă opriţi sau să mă aşteptaţi. Eu îmi pun gîtul în joc, nu voi. Aterizare bună!

Le făcu semn cu mîna, apoi se îndepărtă către un loc sigur pe plajă, se întoarse cu spatele în vînt şi cu faţa către ei şi aterizâ. Dar cu motoarele pornite, gata pentru o decolare imediată.

- N-avem cum să sărim pe el, mormăi McIver, furios pe el însuşi că nu fusese pregătit.

- Am putea... am putea aştepta pînă rămîne fără combustibil, spuse Ayre.

- Tom e prea deştept ca să se lase prins.

Cuprins de panică, se uită la ceas, cu mintea parcă învăluită în ceaţă.

- Fir-ar să fie! Nişte nebuni afurisiţi, eu şi cu Tom.

Îi văzu pe toţi ceilalţi privindu-l.

- Ce-o să facem, Mac? spuse Ayre.

McIver se forţă să gîndească limpede. Tu eşti şeful, hotărăşte! Suntem foarte în întîrziere după grafic. Tom a hotărît, după tot ceea ce am spus. Asta-i dreptul lui. Îmi pare rău, dar asta înseamnă că acum şi-a luat soarta în mîini. Acum gîndeşte-te la ceilalţi. Cu Erikki cred că e în ordine. Rudi şi Scragger şi băieţii lor sunt în siguranţă, hai să zicem că sunt în siguranţă, aşa că urcă-te în elicopter şi dă-i drumul la pasul următor. Îi venea să geamă cu voce tare la gîndul că următoarele două ore şi jumătate, ba chiar mai mult, trebuia să piloteze cu grijă un '212 la joasă înălţime, pînă în Kuweit. Îngrijorarea îl copleşea.

- Drăcia dracului, murmură.

Ceilalţi îl priveau şi aşteptau.

- Tom se-ntoarce să-şi ia nevasta. O să-l lăsăm să se descurce.

- Dar dacă e prins, n-o să dea asta peste cap "Vîrtejul"? întrebă Ayre.

- Nu, Tom e de capul lui, ai auzit ce-a spus. Plecăm în Kuweit, aşa cum e stabilit. Toată lumea în elicopterul lui Freddy, eu îl iau pe al lui Lochart. Ştergeţi-o! O să zburăm jos şi strîns. Tăcere radio pînă cînd trecem linia.

McIver se îndreptă către celălalt '212. Neliniştiţi, se priviră unul pe celălalt. Observaseră cu toţii paloarea lui şi toţi ştiau că nu trecuse prin controlul medical. Kyle, mecanicul scund şi slăbănog, porni după el.

- Mac, n-are sens să mergi singur. Zbor cu tine.

- Mulţumesc, dar nu. Toată lumea în maşina lui Freddy! Haideţi! Daţi-i drumul!

Ayre interveni:

- Mac, mă duc să vorbesc cu Tom. Trebuie să-şi fi ieşit din minţi. O să-l conving să vină în Kuweit.

- N-ai să reușești. Dac-ar fi fost vorba de Gen, aș fi la fel de înnebunit. Toată lumea, urcați!

În momentul acela, sunetul a două avioane de vînătoare zburînd jos și trecînd prin bariera sonică umplu plaja. În urma lor rămase o tăcere apăsătoare.

- Iisuse!

Wazari se cutremură.

- Căpitane, dacă mă luați, o să zbor cu dumneata.

- Nu, toată lumea cu Freddy. Prefer să zbor singur.

- Faptul că n-ai licență n-are importanță pentru mine, *Insha'Allah*! O să am grijă de radio.

Wazari ridică din umeri și împunse cu degetul către cer.

- Ticăloșii ăia nu vorbesc englezește.

Se întoarse la elicopter și se urcă pe scaunul din stînga. Ayre spuse:

- E o idee bună, Mac.

- E-n regulă. Stăm strîns și jos, cum am discutat. Freddy, dacă unul dintre noi dă de necaz, celălalt merge mai departe.

Ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Ayre, continuă:

- Vreau să spun, orice fel de neçaz!

O ultimă privire către Lochart. Îi făcu semn cu mîna și se urcă la bord. Era foarte bucuros că nu avea să fie singur.

- Mulțumesc, îi spuse lui Wazari. Nu știu ce-o să se întîmple în Kuweit, sergent, dar o să te ajut cît pot.

Își prinse centura de siguranță și apăsă butonul de pornire a motorului nr. 1.

- Sigur, mulțumesc. Dracc! N-am nimic de pierdut. Îmi plesnește capul și-am luat ultima aspirină din cutia de prim ajutor.

- Ce s-a întîmplat cu Kia?

McIver își reglă volumul căștilor, apăsă butonul de pornire al motorului nr. 2, verifică rezervoarele de combustibil și instrumentele, istorisind în același timp:

- A trebuit să simulez pana mai tîrziu decît plănuisem. Am aterizat cam la doi kilometri de un sat, dar a mers grozav. Prea grozav. Ticălosul a leșinat și după

asta n-am mai putut să-l trag afară din carlingă. S-a încurcat cumva în centurile de siguranţă şi nu puteam să-l trag afară. N-aveam măcar un afurisit de cuţit să le tai. Am încercat în toate felurile, trăgînd şi împingînd, dar siguranţa se blocase, aşa că m-am dat bătut şi-am aşteptat să-şi revină. În timp ce aşteptam, i-am scos bagajul şi l-am pus în apropiere de drum, unde o să-l găsească. Cînd şi-a revenit, am trecut prin toate chinurile iadului pînă l-am convins să coboare din carlingă.

Degetele lui McIver săreau cu precizie de la comutator la comutator.

- Pîn' la urmă m-am prefăcut că am luat foc şi am sărit afară, lăsîndu-l acolo. Asta a mers şi a reuşit să desfacă siguranţa şi a rupt-o la fugă. Lăsasem motoarele mergînd. Al naibii de periculos, dar trebuia să risc şi, cînd a fost destul de departe, m-am întors înapoi şi-am decolat. Am zgîriat un bolovan sau doi, dar asta e tot.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, gîtlejul era uscat din cauza decolării pripite.

Kia se agăţase de mînerul uşii urlînd la el, atîrnat în aer, cu un picior pe o patină. McIver se temuse că va fi nevoit să aterizeze din nou. Din fericire, nervii ministrului cedară şi îşi dădu drumul, căzînd cei doi metri pînă la pămînt şi McIver fu liber şi se îndepărtă. Înconjurase locul o dată ca să se asigure că omul e teafăr şi ultima imagine rămasă fusese Kia scuturîndu-şi pumnii, roşu de mînie. Apoi se îndreptase către coastă, ţinîndu-se aproape de copacii care se legănau şi, deşi era în siguranţă, izbiturile de ciocan din piept nu se domoliseră.

Valuri de ameţeală şi căldură începură să îl învăluie.

E doar tensiunea ultimei săptămîni care m-a ajuns, se gîndi mohorît. Doar oboseala şi efortul pe care a trebuit să-l depun ca să-l tîrăsc pe nemernicul ăla din carlingă, la care se adaugă toate grijile cu "Vîrtejul" şi spaima de moarte pe care am tras-o la interogatoriul *mullahului*.

Timp de cîteva minute după ce-l părăsise pe Kia zburase drept înainte. Îi venea greu să se concentreze. Durerea din piept creştea întruna, comenzile erau

nefamiliare. Un val de ameţeală şi fu cît pe-aci să piardă controlul, aşa că se hotărî să uterizeze şi să se odihnească o clipă. Se afla încă la poalele munţilor, între stînci şi pîlcuri de copaci şi troiene de zăpadă, sub norii joşi şi destul de subţiri.

Ameţit şi cu privirea înceţoşată, alese primul platou convenabil şi aterizâ. Aterizarea nu fu prea reuşită şi asta, mai mult decît orice altceva, îl înspăimîntă foarte mult. În apropiere se afla un pîriu în parte îngheţat, ale cărui ape înspumate se rostogoleau peste pietre. Apa îl înviorâ. Stăpînit de dureri puternice, opri motoarele, se împletici pînă la pîriu şi rămase îndelung întins în zăpadă. Şocul frigului îl făcu să înceapă şi să verse şi cînd spasmul trecu îşi curăţă gura şi bău atent. Asta şi frigul din aer îi fură de folos. O mînă de zăpadă cu care se frecă pe ceafă şi la tîmple îi ajută chiar şi mai mult, făcîndu-l să se simtă mai bine. Treptat, durerea se domoli şi amorţeala din braţul stîng dispăru. Cînd aproape n-o mai simţi deloc, se ridică greoi în picioare şi clătinîndu-se uşor ajunse pînă la carlingă, lăsîndu-se să cadă înapoi în scaun.

Carlinga era călduroasă şi plăcută şi familiară, înconjurîndu-l ocrotitoare. Automat îşi prinse centura de siguranţă. Tăcerea îi cuprinse urechile şi gîndurile. Doar sunetul vîntului şi al apei, fără zgomotul motoarelor al, comunicaţiilor radio sau al paraziţilor, nimic altceva decît moliciunea vîntului şi a apei. Pacea. Pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele, mai grele decît fuseseră vreodată. Închise ochii şi adormi. Dormi profund o jumătate de oră şi se simţi foarte bine. Cînd se trezi, era parcă revitalizat. Nici urmă de durere, nici un fel de senzaţie neplăcută, doar uşor ameţit, de parcă ar fi visat durerea.

Se întinse îndelung. Zgomote uşoare de metal lovindu-se de metal. Privi în jur. Un tînăr călare pe un căluţ de munte îl privea în tăcere. Un nomad. În teaca agăţată de şa se afla o carabină şi o alta era atîrnată la spatele lui, împreună cu o bandulieră de cartuşe. Se priviră unul pe celălalt îndelung, apoi tînărul zîmbi şi platoul păru să se lumineze.

- *Salaam*, aga!
- *Salaam*, aga!

McIver îi răspunse la zîmbet, surprins că nu-i era teamă absolut deloc, într-un fel liniştit de frumuseţea sălbatică a tînărului.

- *Lotfan befarma'id shoma ki hastid?*

Folosise una dintre cele cîteva fraze învăţate pe dinafară: "Pot să-mi îngădui să te-ntreb cine eşti?"

- Aga Mohammed Rud Kahani, şi-apoi cîteva cuvinte pe care nu le înţelese şi isprăvi cu un alt zîmbet şi "Kash'kai".

- A, Kash'kai!

McIver încuviinţase din cap, înţelegînd că tînărul făcea parte dintr-unul dîntre triburile nomade care erau împrăştiate prin tot Zagrosul. Arătă cu degetul către el însuşi.

- Aga McIver şi adăugă o altă frază învăţată pe de rost: *Mota assef am, man zaban shoma ra khoob nami danam* - îmi pare rău, nu vorbesc limba voastră.

- *Insha'Allah*! America?

- Englez. Anglia.

Se vedea pe el şi pe celălalt, elicopter şi cal, pilot şi nomad, o largă prăpastie între ei, dar nici o ameninţare unul pentru celălalt.

- Iartă-mă, acum trebuie să plec, spuse în engleză, apoi făcu un semn cu mîna, sugerînd zborul.

- *Khoda haefez* - la revedere - aga Mohammed Kash'kai!

Tînărul dădu din cap şi ridică mîna în semn de salut.

- *Khoda haefez*, aga, apoi îşi trase calul deoparte, la adăpost de palele elicei, şi rămase acolo, privindu-l.

Cînd motoarele prinseră putere, McIver mai făcu un semn cu mîna şi plecă.

Tot drumul către locul de întîlnire se gîndise la tînăr.

N-avea nici un motiv să nu tragă în mine, sau poate nici unul ca să tragă. Am visat? Am visat durerea? Nu, n-am visat durerea. Am avut oare un atac de cord?

Acum, pregătindu-se să plece către Kuweit, pentru prima dată înfrunta întrebarea. Simţi iarăşi fiorul de nelinişte şi trase cu coada ochiului către Wazari, care privea, alb şi trist, pe fereastra laterală dinspre mare.

Ce pericol reprezint acum? se întrebă. Dacă am avut un atac, chiar şi unul mic, aş mai putea avea încă unul, aşa că îi risc viaţa la fel de mult ca şi pe a mea. Nu cred. Am numai tensiunea crescută şi asta poate fi controlată. Am luat două pastile pe zi şi n-am avut probleme. Nu pot să părăsesc un '212 doar pentru că Tom şi-a ieşit din minţi. Sunt obosit, dar întreg, iar Kuweitul e numai la câteva ore de zbor. Mi-ar plăcea mai mult să nu trebuiască să pilotez. Dumnezeule, nu m-am gîndit vreodată c-am să mă simt aşa. Bătrînul Scrag poate să rămînă cu zborul, eu am terminat-o pentru totdeauna.

Era atent la zgomotul crescînd al motoarelor. Gata de decolare. N-avea nevoie să verifice instrumentele. Printre picăturile de ploaie de pe parbriz îl zări pe Ayre ridicînd degetul mare în sus, pregătit şi el. În josul plajei îl putea zări pe Lochart în elicopterul său.

Săracul Tom! Sunt sigur că ne înjură să ne grăbim. E nerăbdător să realimenteze şi să alerge în nord, către un nou destin. Sper să reuşească, cel puţin el o să aibă vîntul în spate.

- E-n regulă să dau drumul la emiţător? întrebă Wazari alungîndu-i gîndurile. O să-l trec pe frecvenţele militare.

- Bine!

McIver îi zîmbi, mulţumit să-l aibă alături.

O mulţime de paraziţi năvăliră în căşti, apoi voci în farsi. Wazari ascultă o vreme, apoi spuse răguşit:

- Sunt nişte avioane de vînătoare care vorbesc cu Kowissul. Unul dintre ele a spus: "Pe toate numele lui Allah, cum o să găsim două elicoptere în mizeria asta?"

- N-or să ne găsească. Nu cîtă vreme depinde de mine.

McIver încercă să pară încrezător, ca să ascundă un neaşteptat val de presimţiri negre. Atrase atenţia lui Ayre, făcu un semn în sus, indicînd avioanele de vînătoare, şi trase cu muchia palmei peste gîtlej. Apoi arătă pentru ultima dată cu degetul înainte, către Golf, şi ridică degetul mare în sus. Se uită iute la ceas. Ora 2,21 după-amiază.

- Îi dăm drumul, sergent! spuse şi deschise gazul la maximum. Următoarea staţie, Kuweit. ETA 4,40 P.M., sau pe-acolo.

La aeroportul Kuweit; ora 2,56 după-amiază. Genny şi Charlie Petikin şedeau în restaurantul în aer liber de la ultimul etaj al terminalului strălucitor, proaspăt dat în funcţiune. Era o zi minunată, însorită, iar locul unde stăteau era adăpostit de vînt, cu umbrele şi feţe de masă de un galben aprins, toată lumea mîncînd şi bînd cu poftă şi fără grijă, cu excepţia lor. Genny abia îşi atinsese salata, Petikin ciugulise din orez şi tocană.

- Charlie, spuse brusc Genny, cred că pînă la urmă am să beau o vodcă cu Martini.

- Bună idee!

Petikin făcu un semn chelnerului şi dădu comanda. I-ar fi plăcut să bea şi el acelaşi lucru, dar se aştepta să trebuiască să înlocuiască fie pe Lochart, fie pe Ayre, pe ultima porţiune în josul coastei spre insula Jeled - cel puţin o oprire de realimentare, poate două, înainte de-a ajunge la Al Shargaz - blestemat fie afurisitul ăsta de vînt!

- Nu mai e mult, Genny.

Oh, pentru Dumnezeu! De cîte ori trebuie să spui asta, ar fi vrut Genny să urle, sătulă de aşteptare. Stoică, îşi păstră aparenţa calmă.

- Nu mult, Charlie! Din clipă în clipă.

Privirile lor se întoarseră către Golf. Întinsul apei era înceţoşat, vizibilitatea slabă, dar aveau să afle în secunda în care elicopterele intrau în bătaia radarului din Kuweit. Reprezentantul *Imperial Air* aştepta în turn.

Cît de mult înseamnă "mult"? se întrebă, încercînd să străpungă ceaţa, simţind toată energia ei scurgîndu-se în afară, ca într-un fel de rază, căutîndu-l pe Duncan, trimiţîndu-i rugăciuni şi speranţe şi putere de care s-ar putea să aibă nevoie.

Vorbele pe care i le şoptise Gavallan în dimineaţa aceea nu prea îi fuseseră de ajutor.

- De ce Dumnezeu pilotează el pentru Kia, Andy? Înapoi la Teheran? Ce înseamnă asta?

- Nu știu, Genny. Îți spun ceea ce-a zis el. Părerea noastră este că Freddy a fost trimis mai întîi la întîlnirea pentru realimentare. Mac a decolat cu Kia și fie c-o să-l ducă pînă la punctul de întîlnire, fie c-o să-l lase undeva în drum. Tom stă pe baricade o vreme, ca să le lase celorlalți timp de manevră, apoi o să se îndrepte și el spre același loc. Am recepționat prima chemare a lui Mac la 10,42. Dă-i timp - și lui și lui Freddy - pînă la 11 dimineața să decoleze. Mai dă-le încă o oră ca să ajungă la punctul de întîlnire și să realimenteze, adaugă două ore și treizeci pentru zbor, ar trebui s-ajungă în Kuweit în jur de 2,30 cel mai devreme, depinzînd de cît de mult o s-aștepte la punctul de întîlnire; ar putea fi oricînd după 2,30.

Îl zări pe chelner apropiindu-se cu băutura ei. Pe tavă se afla un telefon mobil.

- Un telefon pentru dumneavoastră, căpitane Petikin, spuse chelnerul, așezînd paharul în fața ei.

Petikin ridică antena și duse receptorul la ureche.

- Alo? O, salut, Andy!

Ea-i urmări atent fața.

-...Nu, nu încă... Ah?!

Ascultă atent, pentru o vreme, scăpînd din cînd în cînd un mormăit și o încuviințare din cap, fără să lase să se vadă nimic, și ea se întrebă ce spunea Gavallan și n-ar fi trebuit să audă.

- Da... sigur... nu... Da... Totul e acoperit în măsura în care putem. Da, da, este. E aici... E-n regulă. Stai așa.

Îi întinse telefonul.

- Vrea să-ți spună ceva.

- Salut, Andy, ce-i nou?

- Doar o verificare, Genny. N-ai de ce să te îngrijorezi în privința lui Mac și a celorlalți. N-avem de unde să știm cît de mult trebuiau să aștepte la punctul de întîlnire.

- Eu sunt bine, Andy! Nu-ți face griji în privința mea. Cum e cu ceilalți?

- Rudi, Kelly și Sandor sunt pe drum în Bahrain. Au realimentat la Abu Dhabi și suntem în legătură cu ei. John Hogg e stația noastră de legătură. ETA pentru ei, aici, peste 20 de minute. Scrag e bine. Ed și Willy n-au

probleme. Duke doarme și Manuela e aici. Vrea să-ți zică *Hello*.

Un moment, apoi vocea Manuelei:

- Bună, dragă! Ce faci? Și să nu spui că grozav!

Genny zîmbi cu jumătate de gură:

- Grozav. Duke e bine?

- Doarme ca un bebeluș. Nu c-ar dormi bebelușii așa liniștiți toată vremea. Vroiam doar să știi că și noi transpirăm de zor aici. Ți-l trec iar pe Andy.

O pauză, apoi:

- Genny, Johnny Hogg o să fie în zona voastră cam pe-acum și ascultă și el. Ținem legătura. Pot să vorbesc din nou cu Charlie?

- Desigur, dar ce știi de Marc Dubois și Fowler?

Altă pauză.

- Nimic încă. Sperăm să fi fost culeși. Rudi, Sandor și Tăticu' au făcut un zbor de recunoaștere cît au putut. Nu-s urme de prăbușire, sunt o mulțime de vapoare și de platforme în apele astea. Nu credem c-au pățit ceva.

- Acum, spune-mi, ce-ar trebui să știe Charlie și eu nu?

Ascultă ironică tăcerea care se lăsă brusc în aparat apoi auzi oftatul lui Gavallan.

- Ești o figură, Genny. *All right*! L-am întrebat pe Charlie dacă pînă acum a sosit vreun telex din Iran ca cel pe care l-am primit aici, în Dubai și Bahrain. Încerc să trag toate sforile pe care le pot prin Newbury și ambasada noastră din Kuweit în caz că se strică ceva - deși Newbury spune că nu putem să ne așteptăm la prea mult, Kuweitul fiind atît de aproape de Iran și nedorind să-l ofenseze pe Khomeini și sunt speriați că o să trimită sau o să îngăduie exportul cîtorva fundamentaliști ca să agite șiiții din Kuweit. I-am zis lui Charlie că încerc să trimit vorbă părinților lui Ross din Nepal și regimentului său. Asta-i tot.

Cu o voce mai blîndă:

- N-am vrut să te îngrijorez mai mult decît e nevoie. *Okay*?

- Da, mulțumesc. Da, eu... bine. Mulțumesc, Andy!

Îi trecu telefonul din nou lui Charlie şi privi în pahar. Pe pereţii lui se formaseră picături de umezeală. Unele se scurgeau în jos. Ca lacrimile de pe obrajii mei, se gîndi şi se ridică în picioare.

- Mă întorc într-o clipă.

Întristat, Petikin o urmări plecînd. Ascultă ultimele instrucţiuni ale lui Gavallan.

- Da, da.... desigur. Nu-ţi face griji, Andy, o să am eu grijă de asta. O să am grijă de Ross şi o să te sun în clipa în care o să apară pe ecran. Mare afurisenie cu Dubois şi Fowler. Nu ne rămîne decît să ne gîndim la ce-i mai bun şi să sperăm. Grozave veşti despre ceilalţi! Pa!

Vestea despre Ross îl zguduise. În momentul în care primise telefonul lui Gavallan, în aceeaşi dimineaţă, se repezise la spital. Fiind vineri, cu minimum de personal de serviciu, era doar un singur recepţionist şi vorbea numai araba.

Omul zîmbise şi ridicase din umeri şi spusese:

- *Bokrah* - mîine.

Dar Petikin insistase şi pînă la urmă omul înţelesese ce dorea şi dăduse un telefon. Într-un tîrziu venise un asistent şi-i făcuse semn.

Străbătuseră coridoare, apoi intraseră pe o uşă şi acolo îl văzuse pe Ross gol, pe o masă de marmură. Neaşteptata privelişte, goliciunea absolută, i se păruse un fel de pîngărire şi înlăturarea oricărei urme de demnitate şi îi sfîşiase sufletul - nu moartea. Acest bărbat care fusese atît de bun în viaţă era acum părăsit ca o carcasă a unui animal măcelărit. Pe o altă masă de marmură se aflau bucăţi de pînză. Luase una şi-l acoperise şi asta păru să îndrepte lucrurile.

Îi trebuise mai mult de o oră ca să găsească salonul în care se aflase Ross, să identifice o soră care vorbea englezeşte şi să găsească doctorul.

- Ne pare atît de rău, ne pare atît de rău, *sir*, spusese doctorul, un libanez, într-o engleză greoaie. Tînărul a sosit ieri în comă. Avea fractură craniană şi suspectam unele leziuni ale creierului. Proveneau de la o bombă a teroriştilor, ni s-a spus. Amîndouă timpanele erau sparte şi avea o serie de tăieturi şi julituri minore. I-am făcut o

radiografie, desigur, dar în afară de a-i pune craniul şi gîtul în ghips n-am prea putut să mai facem mare lucru. Nu era afectat intern şi nu avea hemoragie. A murit în dimineaţa asta, în zori. Zorile au fost minunate astăzi, nu-i aşa? Eu am semnat certificatul de deces. Aţi dori o copie? Am dat una Ambasadei Engleze, împreună cu efectele sale.

- Şi-a... recăpătat cunoştinţa înainte de-a muri?

- Nu ştiu! Era la reanimare şi sora lui... să vedem.

Doctorul consultase îndelung listele şi-i găsise numele: Sivin Tahollah. Ah, da, pentru că era englez, l-am dat în grijă ei.

Era o femeie bătrînă, parte din mulţimea rătăcitoare a Orientului Mijlociu, necunoscîndu-şi strămoşii ce proveneau, probabil, din multe naţii. Avea un chip urît şi ciupit de vărsat, dar sufletul ei nu era urît, vocea era blîndă şi liniştitoare şi mîinile calde.

- N-a fost nici o clipă conştient, *effendi*, spuse în engleză. Nu cu adevărat.

- A spus ceva, în mod deosebit, ceva ce-ai putut înţelege? Orice.

- Multe am înţeles, *effendi*, şi totuşi nimic.

Bătrîna se gîndise un moment.

- Multe din cele ce a spus au fost doar rătăcirile minţii sale, spiritul temîndu-se de ceea ce n-ar trebui să se teamă, dorind ceea ce nu putea să aibă. Murmura din cînd în cînd "azadeh", care înseamnă "născut liber", în farsi, deşi poate fi, de asemenea, numele unei femei. Cîteodată murmura un nume ca Erik sau Eki sau Kukri şi după aceea din nou azadeh. Sufletul lui era împăcat, dar nu încă pregătit pentru trecere deşi n-a plîns cum fac alţii şi nici n-a strigat la apropierea de hotar.

- A mai fost şi altceva? Orice?

Ea se juca cu ceasul pe care-l purta la brîu.

- Din vreme în vreme părea să-l supere încheieturile şi cînd i le frecam se liniştea din nou. Noaptea a vorbit o limbă pe care n-am auzit-o niciodată. Vorbesc engleză, puţină franceză şi multe dialecte arabe, multe, dar limba asta n-am mai auzit-o pînă acum. O vorbea într-un fel

cîntat, amestecată cu alte rătăciri şi "azadeh", citeodată cuvinte ca...

Îşi scotocise memoria.

-...ca "regiment" şi "edelweiss" şi "înălţate" sau "înalte" şi citeodată... a, da, cuvinte ca "gueng" şi "tensing", citeodată cite un nume ca Rose sau Rose Mountain, poate că nu era un nume, ci doar un loc, dar asta părea să-l întristeze.

Ochii ei bătrîni erau urduroşi.

- Am văzut multă moarte, *effendi*, multă moarte. Întotdeauna altfel, întotdeauna la fel, dar trecerea lui a fost liniştită şi fără dureri. Ultimele momente au fost doar un oftat prelung. Cred că a mers în Paradis, dacă creştinii se duc în Paradis, şi a găsit-o pe Azadeh a lui.

CAPITOLUL 65

Tabriz, Palatul Hanului; ora 3,40 după-amiază. Azadeh păşea încet de-a lungul coridorului către Sala Mare, unde trebuia să se întîlnească cu fratele ei; spatele încă o durea după explozia de grenadă din ziua trecută.

Allah, a fost oare ieri cînd nomazii şi Erikki erau aproape să ne ucidă? se gîndi. Pare că au trecut mai mult de o mie de zile şi un an lumină de cînd a murit tata.

A fost într-o altă viaţă. Nimic bun în viaţa aceea, cu excepţia mamei, a lui Erikki şi a lui Hakim. Erikki şi Johnny. O viaţă de ură şi omoruri şi teroare şi nebunie; nebunie să trăieşti ca nişte paria, Hakim şi cu mine, înconjuraţi de răutate; nebunie la barajul de pe şoseaua din Qazvin şi acel *mujhadin* cu faţă buhăită şi privire rea, strivit de maşină, sîngele şiroind din el ca zeama dintr-o fructă strivită; nebunie salvarea noastră de către Charlie; şi bărbatul acela de la KGB - care-i era numele? ah, da, Rakoczy - Rakoczy, aproape să ne ucidă pe toţi; nebunia de la Abu Mard care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna; nebunie la bază, unde Erikki şi cu mine am petrecut atîtea clipe minunate, dar unde Johnny a ucis atît de mulţi, atît de iute şi-atît de crud...

Îi spusese totul lui Erikki noaptea trecută. Aproape totul.

- La bază, el... el a devenit un fel de animal de pradă. Nu-mi amintesc prea mult. Doar sclipiri: dîndu-i grenada în sat, urmărindu-l cum s-a repezit către bază cu grenadele şi pistolul mitralieră, unul dintre oameni purtînd un *kukri*, apoi Johnny ţinînd în aer capul retezat al acelui om şi urlînd ca scos din minţi... ştiu acum că *kukriul* era al lui Gueng. Mi-a spus Johnny la Teheran.

- Nu-mi mai spune nimic acum. Lasă restul pentru mîine, draga mea! Dormi, acum eşti în siguranţă!

- Nu, mi-e teamă să dorm, chiar şi acum, în braţele tale, chiar cu toate veştile astea nemaipomenite despre Hakim. Cînd dorm sunt înapoi în sat, înapoi la Abu Mard şi e acolo şi *mullahul*, blestematul, şi *kalandarul* şi măcelarul, care are cuţitul cel ascuţit şi...

- Nu mai există nici satul, nici *mullahul*. Am fost acolo. Nu mai există nici *kalandarul*, nici măcelarul. Ahmed mi-a mărturisit totul, parte din ce s-a întîmplat acolo.

- Ai fost în sat?

- Da, în după-amiaza asta. Cînd te odihneai. Am luat o maşină şi am fost acolo. Este o grămadă de ruine fumegînde. Doar atît, spusese Erikki întunecat.

Pe coridor, Azadeh se opri o clipă şi se ţinu de perete pînă cînd tremurul încetă. Atîta moarte şi cadavre şi groază! Ieri, cînd ieşise pe treptele palatului şi-l văzuse pe Erikki coborînd din carlingă cu sîngele şiroindu-i pe faţă şi în barba nerasă, alte picături scurgîndu-i-se din mînecă, Ahmed năruit lîngă el, fusese cît pe ce să moară; apoi îl văzuse coborînd pe pămînt şi stînd în picioare cît era de înalt şi păşind către ea pe propriile lui picioare - ale ei devenite dintr-o dată nefolositoare, trebuind să o prindă în braţe - revenise din nou la viaţă şi toată spaima se scursese din ea odată cu lacrimile.

- O, Erikki, o, Erikki, mi-a fost atît de teamă, atît de teamă!

O purtase pe braţe în Sala Mare şi acolo, alături de Hakim, Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir găsiseră un doctor. Un glonţ smulsese o parte din urechea stîngă a lui Erikki şi altul îi zgîriase braţul; doctorul cauterizase rănile şi le cususe, făcîndu-i o injecţie an-

titetanos şi cu penicilină, mai temător de infecţie decît de pierderea de sînge.

- *Insha'Allah*, dar nu pot face multe, căpitane! Eşti puternic, pulsul ţi-e bun, un chirurg plastic ar putea face urechea să arate mai bine, auzul nu ţi-e atins... Slăvit fie Allah! Ai grijă doar de vreo infecţie!

- Ce s-a întîmplat, Erikki? întrebase Hakim.

- Ne-am dus către nord în munţi şi Ahmed a fost neatent. A fost vina lui. I s-a făcut rău în timpul zborului. Şi înainte să ne dăm seama ce se-ntîmplă, Baiazid a pus un pistol în capul lui, un alt nomad unul în ceafa mea şi Baiazid a zis: "Mergi în sat, apoi poţi să pleci". "Ai jurat un jurămînt sfînt că n-ai să-mi faci vreun rău", i-am spus. "Am jurat că n-am să-ţi fac nici un rău şi n-am să-ţi fac. Dar jurămîntul meu a fost al meu, nu al oamenilor mei", a zis Baiazid şi omul care ţinea pistolul în ceafa mea a rîs şi a strigat: "Supune-te şeicului nostru sau, pe Allah, ai să simţi atîta durere încît ai să cerşeşti moartea!"

- Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta! spuse Hakim cu un blestem. Ar fi trebuit să-i leg pe toţi cu jurămînt. Trebuia să mă gîndesc la asta!

- N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Oricum, a fost din vina mea, eu i-am adus aici şi era gata să distrug totul. Nu pot să spun cît de rău îmi pare, dar a fost singurul mod în care mă puteam întoarce şi m-am gîndit că o să dau peste Abdullah Han. Nu m-am gîndit nici o clipă că ticăloşii ăştia ar folosi o grenadă.

- Prin grija lui Allah, Azadeh şi cu mine nu suntem răniţi. De unde era să ştii că Abdullah Han a murit, sau că jumătate din răscumpărarea ta a fost plătită? Povesteşte mai departe ce s-a întîmplat, spusese Hakim şi Azadeh observase o inflexiune ciudată în vocea lui.

Hakim e schimbat, se gîndi. Nu pot să înţeleg ce e în mintea lui, aşa cum se întîmpla mai înainte. Mai înainte de a deveni Han puteam, acum nu. E încă fratele meu mult-iubit, dar e un străin. Atît de mult s-a schimbat, atît de repede.... Şi eu m-am schimbat şi Erikki. O, Allah, cît de mult! Johnny nu s-a schimbat.

În Sala Mare, Erikki continuase.

- Să-i duc cît mai departe era singura cale de a-i îndepărta de palat fără alte necazuri sau omoruri. Dacă Baiazid n-ar fi insistat, m-aș fi oferit singur - nu era altă cale să vă știu în siguranță pe tine și pe Azadeh. A trebuit să-mi asum riscul că, pînă la urmă, aveau să-și respecte jurămîntul. Dar orice se întîmpla, ori eu ori ei, cineva trebuia să piardă, eu o știam și o știau și ei, pentru că, desigur, eram singurul care știa cine erau și unde locuiau și răzbunarea unui Han e o treabă serioasă. Orice aș fi făcut, să-i las la jumatea drumului sau să merg pînă în sat, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Cum ar fi putut? Era satul sau eu și Singurul Dumnezeu avea să fie de partea satului și a lor, orice ar fi acceptat și jurat ei.

- Asta-i o întrebare la care numai Allah ar putea să răspundă.

- Zeilor mei, zeii străvechi, nu le place să fie folosiți ca scuză și nu le place să jurăm în numele lor. Nu le place deloc! De fapt, interzic asta.

Azadeh auzise amărăciunea din glas și îi apucase mîna și o ținuse strîns.

- Acum mi-e bine, Azadeh.

- Ce s-a mai întîmplat după asta, Erikki? întrebase Hakim.

- I-am spus lui Baiazid că nu am destulă benzină și am încercat să mă înțeleg cu el și el a spus doar: "Voia lui Allah!" și a apăsat arma în umărul lui Ahmed și a apăsat pe trăgaci. "Mergi în sat! Următorul glonț e îndreptat către stomacul lui". Ahmed a leșinat și Baiazid s-a întins peste el după pistolul mitralieră care alunecase pe podeaua elicopterului, pe jumătate sub scaunul lui, dar nu a putut ajunge prea bine la el. Eu eram prins în centură. Așa era și Ahmed. Ei nu erau. Am răsucit deci aparatul prin aer într-un fel în care nu credeam că ar rezista un elicopter, apoi l-am lăsat să cadă de sus și am aterizat. Am aterizat urît. Credeam c-am rupt o patină, dar mai tîrziu am descoperit că era doar îndoită. Imediat ce ne-am oprit, am folosit pistolul mitralieră și cuțitul meu și i-am ucis pe cei care erau conștienți și agresivi. I-am dezarmat pe cei care-și pierduseră cunoștința și i-am aruncat din cabină. După o vreme m-am întors.

- Chiar așa, spusese Armstrong, paisprezece oameni?

- Cinci și Baiazid. Ceilalți... Azadeh avea brațul pe umărul lui și el simțise fiorul și tremurul. I-am lăsat acolo.

- Unde? întrebase Hashemi Fazir. Ai putea descrie unde, căpitane?

Erikki făcuse asta cu exactitate și colonelul trimisese niște oameni să-i găsească.

Erikki își pusese mîna bună, sănătoasă, în buzunar și scosese bijuteriile de răscumpărare și i le dăduse lui Hakim Han.

- Acum cred că aș vrea să vorbesc cu soția mea, dacă nu te superi. Am să-ți spun restul mai tîrziu.

Apoi se duseseră în camerele lor și el nu mai spusese nimic, o ridicase blînd în brațele sale uriașe. Prezența ei îl liniștise treptat și în curînd adormiseră. Ea nu dormise aproape deloc, întoarsă imediat în sat, smulgîndu-se în pauză din îmbrățișarea lui sufocantă. Stătuse tăcută pentru o vreme în brațele lui, apoi se mutase pe un scaun și, pe jumătate pleoștind, continuase să stea lîngă el. Erikki dormise fără vise pînă cînd se întunecase, apoi se trezise.

- Mai întîi o baie, după aia mă bărbieresc, apoi niște vodcă și după asta o să vorbim, spusese. Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă și nici nu te-am iubit mai mult și îmi pare rău... îmi pare rău c-am fost gelos. Nu, Azadeh! Nu spune încă nimic! Apoi vreau să știu totul.

În zori, ea isprăvise tot ce era de spus, ceea ce avea să spună vreodată, iar el partea lui de istorie. Nu ascunsese nimic. Nici gelozia lui, sau furia ucigașă, sau plăcerea înțelegerii, sau lacrimile pe care și le stăpînise în munte, la vederea sălbăticiei și dezastrului pe care-l oferise neclaziilor.

- Ei... ei m-au tratat cinstit în satul lor și răscumpărarea este un obicei străvechi. Dacă n-ar fi fost uciderea mesagerului lor de către Abdullah... asta ar fi putut schimba ceva. Poate da, poate nu. Dar asta nu scuză omorurile. Mă simt un monstru, te-ai căsătorit cu un nebun Azadeh. Sunt primejdios.

- Nu, nu ești! Sigur că nu ești.

- Pe toți zeii mei! Am ucis douăzeci - ba chiar mai mulți - bărbați in mai puțin de atitea zile și totuși n-am mai ucis pină acum, cu excepția acelor asasini, oamenii aceia care au năvălit aici ca să-ți ucidă tatăl, inainte de ne fi căsătorit. In afara Iranului n-am ucis niciodată pe nimeni, nici măcar n-am făcut rău cuiva. Am avut o mulțime de incăierări, cu sau fără *pukoh*, dar niciodată serioase. Niciodată. Dacă *kalandarul* și satul ar fi existat, i-aș fi dat foc și lui și satului, fără să mă gindesc o secundă. Pot să-l ințeleg pe Johnny al tău, la bază. Mulțumesc tuturor zeilor că ni l-au adus să ne apere, să te apere pe tine și il blestem pentru că mi-a luat pacea, deși știu că îi voi fi indatorat in vecii vecilor. Nu pot să mă obișnuiesc cu omorurile pe care le-am făcut și... nu pot să mă obișnuiesc cu ele, nu pot, nu pot... Nu incă.

- Nu mai contează. Nu acum, Erikki. Acum avem timp. Acum suntem in siguranță, tu ești in siguranță și eu și Hakim, cu toții suntem in siguranță. Dragul meu! Privește zorile, nu sunt minunate? Uite, Erikki, s-a născut o nouă zi, atit de minunată, o nouă viață! Suntem in siguranță, Erikki!

În Sala Mare; ora 3,45 după-amiază. Hakim Han era singur cu Hashemi Fazir. Cu o jumătate de oră in urmă, Hashemi sosise nechemat. Își ceruse iertare pentru deranj și-i intinsese un telex.

- Cred c-ar fi mai bine să vă uitați la asta, Înălțimea voastră.

Telexul spunea: "URGENT. Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern, Tabriz. Arestați-l pe Erikki Yokkonen, soțul Înălțimii sale Azadeh Gorgon, pentru crime comise impotriva statului, pentru complicitate in piraterie aeriană, deturnare de aparate de zbor și inaltă trădare. Puneți-l in lanțuri și trimiteți-l la sediu, aici, imediat. Director SAVAMA Teheran".

Hakim Han făcu semn gărzilor să plece.

- Te rog explică-mi.

- In momentul in care l-am decodificat, am dat un telefon pentru alte detalii, Înălțimea voastră! Se pare că

anul trecut *S-G Helicopters* a vîndut un număr de elicoptere către *IHC* şi...

- Nu înţeleg.

- Iertaţi-mă! Către *Iran Helicopters Company*, o companie iraniană, patronul actual al căpitanului Yokkonen. Printre ele sunt zece JR 212, inclusiv acesta. Astăzi, celelalte nouă, evaluate la nouă milioane de dolari, au fost furate şi duse ilegal în zbor în afara Iranului, de către piloţii *IHC*. SAVAMA presupune că într-unul dintre statele Golfului.

Hakim Han spuse rece:

- Chiar dacă au făcut-o, asta nu-l afectează pe Erikki. El n-a făcut nimic rău.

- Nu ştim sigur, Înălţimea voastră. SAVAMA spune că ar fi posibil să fi fost la curent cu această conspiraţie. Cu siguranţă că a fost plănuită de multă vreme, fiindcă sunt implicate trei baze: Lengeh, Bandar-e Delam şi Kowiss, ca şi sediul principal din Teheran. SAVAMA este foarte, foarte agitată pentru că s-a raportat că, odată cu aparatele, au fost luate cantităţi importante de valoroase piese iraniene, ba chiar mai mult...

- Cine a raportat?

- Directorul Siamaki de la *IHC*. Ba chiar şi mai rău, tot personalul străin de la *IHC*, piloţi şi mecanici şi personal de birou, au dispărut cu toţii, toată lumea, aşa că desigur a fost o conspiraţie. Se pare că ieri au fost prin tot Iranul cam douăzeci dintre ei, săptămîna trecută patruzeci, astăzi nici unul. Nu mai sunt străini ai *S-G* - sau mai corect ai *IHC* - în Iran, cu excepţia căpitanului Yokkonen.

În aceeaşi clipă, importanţa lui Erikki şi implicaţiile prezenţei sale apărură limpede în mintea lui Hakim şi el se blestemă pentru că îngăduise feţei sale să-l trădeze cînd Hashemi spuse sec:

- Ah, da, desigur că vă daţi seama şi domnia voastră. SAVAMA mi-a spus că, în caz că acest căpitan e vinovat de complicitate la conspiraţie, el este mijlocul esenţial pentru a-i convinge pe iniţiatorii acesteia şi criminalii Gavallan şi McIver - şi desigur că şi guvernul britanic trebuie să fie părtaş la această trădare - să înapoieze

elicopterele, piesele, să plătească o despăgubire foarte serioasă, să se reintoarcă în Iran și să se supună judecății pentru crime împotriva Islamului.

Hakim Han se foi neliniștit pe perne, durerea din spate intensificîndu-se din nou. Ar fi vrut să strige de furie pentru că toată durerea și suferința erau inutile și acum, abia în stare să stea în picioare de durere, ar putea fi lezat pentru totdeauna. Lasă asta de-o parte pentru mai tîrziu, își spuse întunecat, și ocupă-te de acest primejdios fiu de cățea care stă aici răbdător ca un negustor de covoare prețioase mulțumit, care și-a întins mărfurile în fața ta și acum așteaptă să începă tocmeala. Dacă vreau să cumpăr.

Ca să cumpăr ieșirea lui Erikki din capcană, va trebui să-i dau acestui cîine un peșcheș personal, care să însemne ceva pentru el, nu pentru SAVAMA, blestemată fie de Allah sub orice nume. Ce? Piotr Oleg Mzytryk, cel puțin. Aș putea să i-l dau lui Hashemi fără să mă doară capul cînd o veni - dacă vine. O să vină. Ieri, Ahmed a trimis după el în numele meu. Mă întreb cum se simte Ahmed. O fi decurs bine operația lui? Sper că prostul n-o să moară. Mi-ar mai folosi cunoștințele lui încă o vreme. Mare prostie să te lași prins din neatenție. Prostul! Da, Ahmed e prost, dar cîinele ăsta nu e. Cu Mzytryk în dar și ceva mai mult ajutor în Azerbaidjan și promisiunea unei prietenii viitoare, aș putea să cumpăr ieșirea lui Erikki din capcană. Dar de ce-aș face-o? Pentru că Azadeh îl iubește? Din nefericire, ea este sora Hanului tuturor Gorgonilor și aceasta este o problemă a Hanului, nu o problemă a fratelui.

Erikki înseamnă o primejdie pentru ea și pentru mine. Este un bărbat primejdios, cu mîinile pătate de sînge. Nomazii, fie ei kurzi sau nu, or să caute să se răzbune probabil. N-au fost niciodată o pereche potrivită, deși i-a adus mare bucurie și încă o face fericită, dar nu i-a dat și copii. Și acum nu mai poate sta în Iran, e imposibil. N-are cum să rămînă. N-aș putea să-i cumpăr doi ani de protecție și Azadeh a jurat pe Allah să rămînă aici cel puțin doi ani. Cît de inteligent a fost tata să-mi dea puteri asupra ei!

Chiar dacă îl răscumpăr pe Erikki, ea tot nu poate să plece cu el. În doi ani, multe ciudățenii se pot întîmpla, necontrolate. Dar dacă el nu-i e de folos ei, atunci de ce să-l răscumpăr? De ce să nu-i las să-l ia pe Erikki ca să năruie o trădare, căci trădare este cînd ne furi bunurile.

- Aceasta este o problemă prea serioasă ca să răspund pe loc, spuse.

- Înălțimea voastră n-aveți ce să răspundeți, numai căpitanul Yokkonen. Am înțeles că e încă aici.

- Doctorul i-a prescris să se odihnească.

- Poate c-ați putea să trimiteți după el, Înălțimea voastră!

- Desigur, dar un bărbat de importanța și învățătura dumitale va înțelege că sunt legi ale onoarei și ospitalității în Azerbaidjan și în tribul meu. El este cumnatul meu și chiar SAVAMA înțelege ce înseamnă onoarea familiei.

Amîndoi știau că era doar un gambit în deschiderea unei delicate negocieri. Delicată, pentru că nici unul nu vroia blestemata SAVAMA pe capul lui, nici unul nu știa cît de departe să meargă, sau nici măcar dacă era de dorit o înțelegere între patru ochi.

- Presupun că mulți știu de această trădare.

- Numai eu aici, în Tabriz, Înălțimea voastră! spuse Hashemi imediat, neținînd cont de Armstrong căruia îi vorbise despre falsul telex în aceeași dimineață.

- Fiul ăsta de cățea, Hakim, n-are cum să își dea seama că este o păcăleală, Robert, spusese încîntat de propria-i istețime. Trebuie să înceapă să se tocmească. O să schimbe finlandezul cu Mzytryk, ceea ce pe noi nu ne costă nimic. Maniacul ăla finlandez însetat de sînge poate să decoleze la apus, cînd o să obținem ceea ce vrem, și pînă atunci o să-l ținem la cutie.

- Să zicem că Hakim Han n-o să fie de acord. Nu vrea sau nu poate să ni-l ofere pe Mzytryk.

- Dacă nu vrea schimbul, punem oricum mîna pe Erikki. De "Virtej" o să se afle oricum în curînd și pot să-l folosesc pe Erikki pentru o mulțime de concesii. Poate fi ținut ostatic în schimbul unor aparate care valorează cel puțin nouă milioane de dolari, sau poate aș putea să-l dau

în schimb nomazilor ca un dar de pace. Faptul că e finlandez ne-ajută. Aș putea să-l leg foarte strîns de KGB și de Rakoczy și să provoc sovieticilor o mulțime de neplăceri și la fel și celor de la CIA, ei, ba chiar și de la MI6. Nu?

- CIA nu ți-a făcut niciodată nimic, sau MI 6!

- *Insha'Allah*! Nu te amesteca în asta, Robert. Erikki și Hanul sunt probleme interne ale Iranului. Pe capul tău, nu te-amesteca. Cu finlandezul am să pot obține concesii importante.

Dar importante numai pentru mine, Robert, nu pentru SAVAMA, se gîndise și zîmbise în sinea lui. Mîine sau poimîine o să ne întoarcem la Teheran și atunci asasinii mei or să te urmeze în noapte și după aia: Poc! ai să te stingi ca un opaiț.

- O să ni-l dea! spusese liniștit.

- Dacă Hakim ni-l dă pe Erikki, prea-iubita lui soră o să dezlănțuie Iadul și n-o să aibă niciodată pace din cauza ei. Cred că o să se bată pînă la moarte pentru el.

- S-ar putea să trebuiască.

Hashemi își reamîntì explozia de plăcere pe care o simțise - iar acum se simțea chiar și mai bine. Putea să înțeleagă tulburarea lui Hakim Han și era sigur că îl încolțise.

- Sunt sigur că înțelegeți, Înălțimea voastră, dar va trebui să răspund repede la acest telex.

Hakim Han se hotărî asupra unei oferte parțiale.

- Trădarea și conspirația n-ar trebui să treacă nepedepsite, oriunde pot fi găsite. Am trimis după trădătorul pe care-l dorești. Urgent.

- A, și cît de mult o să treacă pînă cînd o să răspundă Mzytryk?

- Domnia ta trebuie să știi mult mai bine decît mine asta, nu-i așa?

Hashemi simți grosolănia și se înjură în sinea lui că își pierduse controlul.

- Aș fi foarte uimit dacă Înălțimii voastre nu i se va răspunde foarte repede, spuse cu mare politețe. Foarte repede.

- Cînd?

- În douăzeci şi patru de ore, Înălţimea voastră. Personal sau printr-un mesager.

Îl văzu pe tînărul Han schimbîndu-şi poziţia pe perne cu o grimasă de durere şi încercă să hotărască dacă să mai aştepte sau să insiste asupra avantajului său, sigur că durerea era reală. Doctorul îi dăduse detalii amănunţite asupra diagnosticului, posibilelor afecţiuni ale Hanului şi ale surorii sale. Ca să fie pregătit pentru orice eventualitate, ordonase doctorului să-i dea lui Erikki, la noapte, un sedativ puternic, pentru cazul că ar fi avut de gînd să evadeze.

- Cele douăzeci şi patru de ore se vor sfîrşi la şapte astă-seară, colonele!

- Sunt atît de multe de făcut în Tabriz, Înălţimea voastră, urmînd sfatul domniei voastre din această dimineaţă, încît mă-ndoiesc că aş putea să mă ocup de telex pînă atunci.

- Ai să distrugi sediul *mujhadinilor* în noaptea asta?

- Da, Înălţimea voastră.

Acum că avem permisiunea şi garanţia voastră că nu vor exista repercusiuni din partea celor din *tudeh*, ar fi vrut Hashemi să adauge, dar n-o făcu. Nu fi prost! Tînărul ăsta nu are atîtea feţe precum tatăl său, ciinele de Abdullah, arde-l-ar Iadul! Cu ăsta te poţi descurca mai uşor dacă ai mai multe cărţi decît are el şi nu ţi-e teamă să-ţi arăţi colţii cînd e nevoie.

- Ar fi foarte neplăcut dacă domnul căpitan n-ar fi disponibil pentru... pentru o serie de întrebări, în seara asta!

Ochii lui Hakim Han se îngustară în faţa ameninţării inutile. De parcă n-aş înţelege, ciine necioplit.

- Aşa e.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Intră!

Azadeh deschise uşa.

- Iartă-mă că te întrerup, Înălţimea ta, dar mi-ai spus să-ţi reamintesc cu o jumătate de oră înainte de-a sosi vremea să mergem la spital pentru radiografie. Vă salut. Pacea fie cu voi, colonele!

- Şi pacea lui Allah cu dumneata, Înălţimea ta!

Mă bucur că o asemenea frumuseţe va fi în curînd forţată să poarte *chador*, se gîndea Hashemi. L-ar tenta chiar şi pe Satan, nu numai gunoaiele analfabete ale Iranului. Îşi întoarse privirile către Han.

- Ar trebui să plec acum, Înălţimea voastră.

- Te rog, întoarce-te la şapte, colonele! Dacă voi avea vreo veste pînă atunci, am să trimit după domnia-ta.

- Mulţumesc, Înălţimea voastră!

Ea închise uşa după el.

- Cum te simţi, Hakim dragă?

- Obosit şi mă doare rău.

- Şi pe mine. Trebuie să te întîlneşti mai tîrziu cu colonelul?

- Da. Nu contează. Cum se simte Erikki?

- Doarme.

Era veselă.

- Suntem atît de norocoşi, toţi trei!

La Tabriz, ora 4,06 după-amiază. Robert Armstrong verifică funcţionarea micului pistol. Faţa îi era ca o mască.

- Ce-ai de gînd să faci? întrebă Henley, displăcîndu-i total arma.

Englez şi el, dar mult mai mărunt, cu o mustaţă subţire şi ochelari, stătea în spatele biroului în încăperea neîngrijită şi murdară, sub o fotografie a reginei Elisabeta.

- Ar fi mai bine să nu întrebi, dar nu te îngrijora. Sunt fost poliţai, îţi aduci aminte? Asta în caz că vreun răufăcător încearcă să mi-o coacă. Poţi să-i transmiţi un mesaj lui Yokkonen?

- Nu pot să mă duc la palat neinvitat. Cum dracu m-aş scuza? Sprîncenele lui Hanley se ridicară. Să-i spun lui Hakim Han: "Iartă-mă, bătrîne, dar vreau să vorbesc cu cumnatul tău despre scoaterea din ţară a unui amic cu un elicopter particular". Ironia lui se topi. Te înşeli tare în privinţa colonelului, Robert. Nu există nici un fel de dovadă că e responsabil pentru moartea lui Talbot.

- Nici dacă ai avea-o n-ai accepta-o, spuse Robert, furios pe sine însuşi că explodase cînd Henley îi spusese despre accident.

Vocea îi deveni din nou tăioasă.

- De ce dracu' ai aşteptat pînă azi să-mi spui că Talbot a fost aruncat în aer!?

- Pentru Dumnezeu, s-a întîmplat acu' două zile! Nu eu hotărăsc politica, eu doar duc mesajele şi oricum abia acum am aflat şi noi şi în afară de asta a fost foarte greu să dau de tine. Toată lumea credea că ai plecat. Ai fost văzut ultima dată urcîndu-te într-un avion englezesc care se îndrepta către Al Shargaz. La naiba! Ţi s-a ordonat să pleci de aproape o săptămînă şi eşti încă aici! Eu nu ştiu să ţi se fi dat vreo misiune şi orice o să hotărăşti să faci, n-o face, însă fii bun şi extrage-te din Iran, pentru că, dacă eşti prins şi te duc pînă la al treilea nivel, o mulţime de lume are să se scape al dracului de rău în pantaloni!

- Am să încerc să nu-i dezamăgesc.

Armstrong se ridică şi îşi puse vechiul pardesiu cu guler de blană.

- Ne vedem curînd.

- Cînd?

- Cînd o să hotărăsc eu, lua-te-ar naiba!

Faţa lui Armstrong se înăspri.

- Nu sunt sub autoritatea ta, şi ceea ce fac şi cînd vin sau plec nu depinde de tine. Ai grijă doar să-mi ţii raportul în seif pînă cînd faci rost de geantă diplomatică pentru a-l transmite urgent la Londra şi ţine-ţi afurisita aia de gură închisă.

- De obicei nu eşti atît de grosolan sau de iritabil. Ce dracu' se-ntîmplă, Robert?

Armstrong ieşi cu paşi mari şi coborî treptele în frigul zilei. Cerul era acoperit şi se simţea promisiunea unei ninsori. O luă în lungul străzii aglomerate. Trecători şi degustători ambulanţi se prefăcură că nu-l bagă în seamă, presupunînd că e sovietic, şi îşi văzură prudenţi de treburile lor.

Deşi era atent să vadă dacă e urmărit, mintea lui cîntărea căi şi mijloace de a se ocupa de Hashemi. N-avea vreme să-şi consulte superiorii şi nici nu dorea de fapt s-o

facă. Ar fi clătinat din cap: "Dumnezeule Mare, vechiul nostru prieten Hashemi? Să-l trimiți pe lumea ailaltă, bănuindu-l că i-a pus aripioare lui Talbot? Mai întîi avem nevoie de dovezi..."

Dar n-o să existe niciodată vreo dovadă și ei n-or să creadă ceea ce știu eu despre echipele Grupului Patru sau despre Hashemi care se închipuie un Hassan ibn-al-Sabbah modern. Dar eu știu. Nu plesnea Hashemi de fericire cînd a fost asasinat generalul Janan? Acum are pești mai mari de agățat, ca Pahmudi sau întregul *Komiteh* Revoluționar, oricine or fi ăștia. Mă întreb dacă i-a identificat pînă acum. Mă întreb dacă s-ar gîndi la însuși *Imamul*. N-ai cum să spui asta, dar într-un fel sau altul o să plătească pentru bătrînul Talbot după ce o să punem mîna pe Piotr Oleg Mzytryk. Fără Hashemi, n-am nici o șansă să ajung la el și prin el la trădătorii nemernici de care știm cu toții că operează la nivel înalt la Whitehall și la șefii lui Philby și la al patrulea, al cincilea, al șaselea om - în guvern, la MI5 sau MI6, sau toate trei.

Furia îl stăpînea, generîndu-i o migrenă uriașă. Atîția oameni de treabă trădați! Atingerea pistolului îi făcea plăcere. Mai întîi Mzytryk, se gîndi, după asta Hashemi și n-a mai rămas să hotărăsc decît cînd și unde.

Bahrain, Aeroportul Internațional; ora 4,24 după-amiază. Jean-Luc vorbea la telefon din biroul lui Mathias:

- Nu, Andy, nici noi n-avem nimic.

Trase cu coada ochiului către Mathias care aștepta și făcu grav un semn cu degetul mare în jos.

- Charlie e tare răvășit! spuse Gavallan. Abia am închis acum după o convorbire cu el. Mare rușine, dar nu putem face nimic altceva decît să așteptăm. La fel cu Dubois sau Fowler.

Jean-Luc putea simți marea oboseală din vocea lui Gavallan.

- Dubois o să apară pînă la urmă. În definitiv, e francez. Apropo, i-am spus lui Charlie că dacă... cînd, se corectă grăbit, cînd Tom Lochart și Freddy Ayre or să aterizeze, să le spună să realimenteze la Jelet și să nu vină

aici decît dacă-i vreo urgenţă. Mathias a dus el însuşi combustibilul de urgenţă la Jelet, aşa că ştim că-i acolo. Andy, ar fi bine să-l suni pe Charlie şi să adaugi autoritatea ta, pentru că Brahrainul ar putea să creeze dificultăţi. Nu vreau să mai risc încă o confruntare. Avertismentul lor a fost limpede, indiferent dacă zburăm sub înregistrare britanică sau nu. Încă nu ştiu cum am reuşit să-i strecor pe Rudi, Sandor şi Kelly prin toate astea. Sunt sigur că o să confişte orice aparat cu inmatriculare iraniană şi echipajele şi data viitoare or să verifice vopseaua şi documentele.

- E-n regulă, o să le spun imediat. Jean-Luc, n-ai nici un motiv să vii înapoi la Al Shargaz. De ce nu te duci direct la Londra, mîine? Şi după aia la Aberdeen. Te trimit în Marea Nordului pînă cînd se liniştesc lucrurile. *All right?*

- Bună idee. O să mă prezint la Aberdeen luni, spuse Jean-Luc la iuţeală, făcînd rost de un week-end liber.

Mon Dieu, a meritat-o, se gîndi şi schimbă subiectul ca să nu-i dea timp lui Gavallan să protesteze.

- Rudi a ajuns?

- Da, teafăr şi întreg. Toţi trei sunt la pat acum. Ca şi Vossi şi Willi. Scrag e bine. Erikki e în afară de orice primejdie, Duke se întremează încet, dar sigur. Dacă n-ar fi Dubois şi Fowler, Mac, Tom şi restul... Aleluia! Trebuie s-o şterg. Pa!

- *Au revoir*! apoi către Mathias: *Merde*, sunt detaşat în Marea Nordului.

- *Merde!*

- Care este extensia *Alitaliei*?

- 22134. De ce?

- Chiar dac-ar fi să-l invoc pe Papa însuşi, plec cu primul zbor de mîine la Roma cu legătura la Nisa. Am nevoie de Maria Christina, de copii şi de nişte mîncare ca lumea. *Espèce de con*, Marea Nordului!

Îngrijorat, se uită la ceas.

- *Espèce de con*, aşteptarea asta! Unde-s păsările noastre de la Kowiss, ei?

Kuweit, în larg; ora 4,31 după-amiază. Becul roşu de avertizare al indicatorului de combustibil se aprinse. McIver şi Wazari îl văzură în acelaşi moment şi injurară amîndoi.

- Cît ne-a mai rămas, căpitane?

- Cu afurisitul ăsta de vînt, nu prea mult.

Erau la nici trei metri deasupra valurilor.

- Cît de departe trebuie s-ajungem?

- Nu prea departe!

McIver era istovit şi se simţea groaznic. Vîntul se înteţise pînă la aproape treizeci şi cinci de noduri şi el dădăcise elicopterul încercînd să întindă de combustibilul pe care-l aveau, dar nu prea era mare lucru de făcut cu nivelul atît de coborît. Vizibilitatea era încă proastă, plafonul de nori se subţia rapid pe măsură ce se apropiau de coastă. Privi pe fereastră către Ayre, arătă către panoul de instrumente şi întoarse degetul mare în jos.

Ayre dădu din cap. Becul roşu nu se aprinsese încă la el. Se aprinse.

- Drăcia dracului, spuse Kylle, mecanicul lui. O să fim în cer deschis în cîteva minute şi o să fim nişte afurisite de ţinte nemişcate.

- Nu-ţi face griji! Dacă Mac nu cheamă Kuweitul în curînd, am s-o fac eu.

Ayre se uită în sus printre pleoapele mijite şi avu impresia că a reuşit să zărească o fracţiune de secundă avioane de vînătoare deasupra lor, dar erau două păsări de mare.

- Christoase, pentru un moment...

- Ticăloşii ăia n-or să îndrăznească să ne urmărească pînă aici, nu?

- Nu ştiu.

De cînd părăsiseră coasta, se jucaseră de-a v-aţi ascunselea cu cele două avioane de vînătoare. Lîngă Kharg, în timp ce se strecurau veseli prin ploaie şi ceaţă, fără să schimbe înălţimea deasupra valurilor, el şi McIver fură identificaţi.

- Aici controlul Karg. Elicoptere pe un traseu ilegal pe direcţia 275 de grade, urcaţi la 300 şi rămîneţi acolo!

O clipă, surpriza îi împietri, apoi McIver îi făcu semn să-l urmeze, se întoarse nouăzeci de grade către nord, depărtîndu-se de Kharg şi coborînd şi mai mult către mare. În cîteva minute, căştile erau pline de cuvinte în farsi din partea avioanelor de vînătoare şi a controlului radar.

- Li se dau coordonatele noastre, căpitane! şopti Wazari. Li s-a ordonat să urmeze rachetele.... Raportează că au armat rachetele....

- Aici Kharg. Elicoptere pe traseu ilegal în direcţia 270, urcaţi la 300 şi rămîneţi acolo. Dacă nu vă supuneţi, veţi fi interceptaţi şi doborîţi. Repet, dacă nu, o să fiţi interceptaţi şi doborîţi!

McIver ridică mîna de pe maneta de gaze şi-şi frecă pieptul, simţind că durerea revine, apoi, încăpăţînat, menţinu direcţia pe măsură ce Wazari îi dădea fragmente din ceea ce se spunea.

- Comandantul de patrulă spune: "Urmează-mă în jos!"... Acum coechipierul spune: "Toate rachetele armate... Cum o să-i găsim în rahatul ăsta?... Încetinesc, nu trebuie să ne scape..." Controlul de la sol spune: "Confirmaţi armarea rachetelor, confirmaţi doborîrea." Iisuse, au confirmat că au rachetele armate şi sunt pe un traseu de interceptare cu noi!

Apoi cele două reactoare se iviseră din ceaţă şi trecuseră urlînd pe deasupra lor, dar către dreapta şi la douăzeci de metri deasupra lor şi apoi îi depăşiseră şi dispăruseră.

- Christoase, ne-or fi văzut?

- Iisuse, căpitane! Nu ştiu, dar ticăloşii ăia au rachete cu detectoare de căldură!

Inima lui McIver galopa şi-i făcu semn lui Ayre, rămînînd pe loc chiar deasupra valurilor, să lase vînătorii să se îndepărteze.

- Spune-mi ce mai zic, Wazari, pentru Dumnezeu!

- Piloţii înjură.... Raportează că sunt la 2000 cu 200 de noduri... Unul spune că "nu există găuri în supa asta şi plafonul e la 150... E dificil să vezi suprafaţa mării".... Controlul spune: "Mergeţi pînă la demarcaţia internaţională şi aşezaţi-vă între ea şi piraţi"... Iisuse, piraţi?...

"Aşezaţi-vă între ei şi Kuweit.... Vedeţi dacă pe undeva norii nu s-au subţiat... Rămîneţi în ambuscadă la 600."

- Ce-i de făcut? întrebă McIver.

- Am putea să sărim de Kuweit şi să ne îndreptăm spre Jelet.

- Nu-i bine. Cu vîntul ăsta, n-o să ajungem niciodată. Nu ne putem întoarce, aşa că rămîne Kuweitul şi să sperăm că putem să ne strecurăm pe lîngă ei.

La linia internaţională de demarcaţie, norii erau doar atît de groşi cît să-i ascundă, dar avioanele pîndeau undeva acolo, urmînd un traseu de aşteptare, căutînd o fereastră în nori sau un loc unde aceştia să se subţieze sau ca prada lor să creadă că e-n siguranţă şi să urce la înălţimea regulamentară de apropiere de ţărm. De un sfert de oră, canalul militar fusese tăcut. Acum puteau auzi controlorii kuweitieni.

- O să opresc un motor ca să economisim benzină, spuse McIver.

- Vrei să chem Kuweitul, şefule?

- Nu, o să fac eu asta. Peste un minut. Mai bine te-ai întoarce în cabină şi te-ai pregăti să te ascunzi. Vezi dacă poţi să găseşti nişte salopete. Sunt unele în ladă. Ia o salopetă de-acolo şi aruncă-ţi uniforma afară şi ţine la îndemînă o vestă de salvare.

Wazari se albi.

- Cădem în mare?

- Nu, doar de camuflaj în caz că o să fim inspectaţi, minţi McIver.

Nu se aştepta să ajungă pînă la coastă. Vocea îi era calmă şi capul limpede, deşi îşi simţea mîinile şi picioarele ca de plumb.

- Care-i planul cînd o să aterizăm, şefule?

- Va trebui să jucăm după situaţie. Ai ceva documente?

- Numai licenţa mea de operator radio, americană şi iraniană. Amîndouă spun că sunt din armata iraniană.

- Stai ascuns, nu ştiu ce-o să se întîmple, dar să sperăm că-i bine.

- Şefule, ar trebui să urcăm din mizeria asta! Nu-i nevoie să tragem de noroc, spuse Wazari. Am trecut de linie, suntem în siguranţă acum.

McIver privi în sus. Norii şi ceaţa se subţiau foarte repede, abia îi mai acopereau. Beculeţul roşu părea că-i umple orizontul. Mai bine să urcăm, nu? Wazari are dreptate, nu-i nevoie să forţăm norocul, îşi zise.

- O să fim în siguranţă numai cînd ajungem pe pămînt, spuse tare. Ştii asta.

Turnul de control al Aeroportului Kuweit; ora 4,38 după-amiază. Marea încăpere era plină de personal. Unii controlori de zbor erau englezi, alţii kuweitieni. Cel mai bun echipament modern. Telex şi telefoane şi eficienţă. Uşa se deschise şi Charlie Petikin intră.

- Mă căutaţi, *sir*, se adresă îngrijorat controlorului de serviciu, un irlandez rubicond, cu o faţă înfloritoare, purtînd pe cap o baretă elastică de metal cu un microfon micuţ şi o singură căscă.

- Da, da, v-am căutat într-adevăr, căpitane Petikin, spuse omul scurt şi deîndată neliniştea lui Petikin crescu. Mă numesc Sweeney.

Îşi folosea creionul de ceară ca un fel de arătător. La periferia ecranului radar, la linia de treizeci de kilometri, se afla o mică sclipire luminoasă.

- Asta-i un elicopter, poate două. El sau ele abia acum au apărut, n-au raportat încă. Dumneavoastră aşteptaţi două elicoptere, aşa mi s-a spus, în tranzit din Anglia. Asta este?

- Da, spuse Petikin.

Îi venea să strige de bucurie. În sfîrşit, unul sau amîndouă se aflau în sistem - pe direcţia asta trebuiau să fie cele de la Kowiss; în acelaşi timp era dureros de conştient că se aflau încă departe de a fi în siguranţă.

- E corect! spuse, rugîndu-se în sinea lui.

- Poate că, de fapt, nu sunt ale voastre. Sfinte Sisoe, asta-i o rută de apropiere tare ciudată - să vină dinspre est - dacă sunt în tranzit din Anglia.

Sub privirea scrutătoare a lui Sweeney, Petikin tăcu mîlc.

- Să presupunem că el sau ele vă aparţin. Acum, care ar fi înregistrările lor?

Petikin se neliniști și mai mult. Dacă dădea cele noi, britanice, și elicopterele raportau înregistrarea iraniană, așa cum legal erau obligate s-o facă, dădeau cu toții de necaz.

Literele de înregistrare aflate încă pe fuzelaj puteau fi văzute din turn cînd elicopterele se apropiau la aterizare. Era imposibil să nu le vadă controlorii de zbor. Dar dacă îi dădea lui Sweeney numerele de înregistrare iraniene, asta avea să distrugă "Vîrtejul". Ticălosul încearcă să te încolţească, se gîndi, simţind un mare gol în stomac.

- Iartă-mă, spuse aiurit. Nu știu. Hîrtiile noastre nu-s cele mai bune. Îmi pare rău.

Telefonul de pe birou toarse moale. Sweeney ridică receptorul.

- Ah, da... da, domnule comandant... nu... nu, pentru moment... Credem că sunt două.... Da, da, sunt de acord... Nu, acum e bine. Dispare din vreme în vreme... Da, foarte bine.

Puse receptorul în furcă, concentrîndu-se din nou asupra ecranului.

Tulburat, Petikin privi și el ecranul. Atît de importanta scînteie de lumină părea să nu se miște, apoi Sweeney comută pe distanţa maximă și imaginea ecranului se adînci pînă departe în Golf, înspre vest, la cîteva mile de graniţa kuweitiană cu Irakul, la nord către graniţa irano-irakiană, amîndouă atît de apropiate.

- Radarul nostru de distanţă a fost scos din funcţiune o vreme sau le-ar fi văzut mai curînd. Acum funcţionează, slavă Domnului. O mulţime de baze militare pe acolo, spuse absent, creionul său de ceară indicînd partea iraniană a graniţei către Abadan și strîmtoarea Shat-el-Arab.

Apoi creionul se mută în Golf, pe o linie care ducea de la Kowiss la Kuweit, și se așeză pe un punct luminos.

- Acestea-s elicopterele voastre - dacă sunt două și dacă vă aparţin.

Vîrful se mută puțin spre nord, către alte două puncte care se mișcau rapid.

- Avioane de vînătoare - nu-s ale noastre, dar sunt în zonă noastră. Ridică privirile și Petikin îngheță. Nechemate și neaprobate, așa că inamici.

- Ce fac? întrebă, sigur acum că se juca cu el.

- Asta am vrea să știm cu toții, zău așa.

Vocea lui Sweeney nu era prietenoasă. Cu creionul de ceară indica alte două clipiri luminoase ce se îndreptau dinspre o bază militară aeriană.

- Astea-s ale noastre și se duc să arunce o privire.

Îi înmînă lui Petikin o cască de rezervă și apăsă pe întrerupător.

- Aici Kuweit. Elicopter sau elicoptere pe direcția 274 de grade, care este înregistrarea și altitudinea?

Paraziți. Repetă apelul răbdător. Apoi Petikin recunoscu vocea lui Melver:

- Kuweit, aici... aici Boston Tango cu Hotel Eco în tranzit către Al Shargaz. Trecem de la 200 la 300. Melver își daduse ultimele două litere ale înregistrării iraniene în loc de toate literele cerute la apelul inițial, neincluzînd prefixul EP pentru Iran. Spre uimirea lui, Sweeney acceptă răspunsul.

- Elicopterele BT și HE raportați la primul marcaj.

Petikin bagă de seamă că nu era atent, concentrîndu-se către cele două sclipiri ostile care se apropiau acum ținte de elicoptere, urmărindu-le cu vîrful creionului său de ceară pe sticla ecranului.

- Sunt clar dincolo de graniță, murmură, zece mile cel puțin.

Vocea lui Melver în căști.

- Kuweit, vă rog confirmați primul marcaj. Cerem apropiere directă, avem puțin combustibil.

- Apropiere directă aprobată, raportați la primul marcaj.

Petikin auzi vocea hotărîtă și își stăpîni un geamăt. Sweeney începu să fîngîne un cîntec. Controlorul șef, un kuweitian, se ridică în tăcere de la biroul lui și veni lîngă ei, oprindu-se în spatele lor.

Urmăriră linia luminoasă, lăsînd în urma ei conturul solului şi punctele de lumină, văzîndu-le nu ca puncte, ci ca două avioane de vînătoare duşmane şi două interceptoare kuweitiene mai lente şi, încă foarte departe, două elicoptere neajutorate între ele, ceva mai aproape. Inamicul aproape se contopi cu elicopterele, apoi se separă şi se depărtă, îndreptîndu-se către est înapoi spre Golf. Un moment, toţi trei bărbaţii îşi ţinură respiraţia. Rachetelor le trebuie timp ca să-şi atingă ţinta. Trecură secunde. Punctele de lumină ale elicopterelor rămaseră. Punctele de lumină ale interceptoarelor kuweitiene rămaseră şi ele, apropiindu-se de elicoptere, apoi şi ele se întoarseră spre casă.

Pentru cîteva secunde, Sweeney comută pe canalul lor şi ascultă cuvintele în arabă. Se uită repede în sus, spre controlorul şef, şi îi spuse cîteva cuvinte în arabă. Omul spuse *Insha'Allah*!, dădu scurt din cap către Petikin şi ieşi din cameră.

- Interceptoarele noastre au raportat că n-au văzut nimic, spuse către Petikin cu voce plată, cu excepţia a două elicoptere JR 212. N-au văzut nimic.

Reveni la banda de frecvenţe obişnuită, avioanele comunicîndu-şi apropierea şi fiind îndrumate la decolare sau aterizare, apoi comută radarul pentru o zonă mai apropiată. Elicopterele se separară în două puncte de lumină, încă departe în largul mării. Apropierea lor părea interminabil de lentă, faţă de urmele reactoarelor care veneau şi plecau.

Vocea lui McIver îşi făcu loc printre celelalte.

- Pan pan pan, Kuweit, aici elicopterele BD şi HE, pan pan pan, amîndouă indicatoarele de avertizare sunt aprinse - pan pan pan, apelul de urgenţă, doar o treaptă sub "Mayday"!

Sweeney spuse:

- Aveţi aprobarea să aterizaţi pe platforma de pe plaja Messali, drept în faţa voastră, lîngă hotel. O să-i avertizăm şi-o să vă trimitem combustibil. Mă receptionaţi?

- Înţeles, Kuweitule, mulţumesc. Cunosc hotelul. Vă rugăm informaţi-l pe căpitanul Petikin

- Am înțeles, imediat!

Sweeney ridică receptorul și puse în alertă elicopterul lor pentru operațiuni de salvare aero-navale, pregătindu-l pentru o decolare imediată. Trimise o mașină de pompieri la hotel, apoi întinse mîna către casca lui Petikin, trăgînd cu coada ochiului către ușă și făcîndu-i semn să se apropie mai mult.

- Acum ascultă-mă, șuieră în șoaptă, tu ai să te duci la întîlnire și ai să realimentezi și ai să-i treci prin vamă și imigrații, dacă poți, și ai să-i scoți dracului afară din Kuweit în cîteva minute, sau tu și ei și prietenii voștri sus-puși și atotputernici și importanți o să ajungeți cu toții la zdup, sub pază bună! Sfîntă Fecioară! Cum îndrăzniți să primejduiți Kuweitul cu aventurile voastre nebunești printre fanaticii ăștia iranieni, fericiți că au o armă care trage! Cum îndrăzniți să-i puneți pe oamenii cinstiți în situația de a-și risca slujba pentru unii ca voi? Dacă unul dintre elicopterele voastre ar fi fost doborît... A fost numai norocul dracului că nu s-a întîmplat un incident internațional!

Băgă mîna în buzunar și îndesă o bucată de hîrtie în mîna lui Petikin, care rămăsese împietrit de răutatea și brutalitatea tonului.

- Citește-l și după aia aruncă-l în closet!

Sweeney îi întoarse spatele și se așeză din nou la telefon.

Petikin părăsi turnul cu genunchii tremurînd. Cînd fu în siguranță, se uită iute pe hîrtie. Era un telex. *Telexul* de la Teheran. Nu o copie, originalul.

Dumnezeule Atotputernic! Oare Sweeney l-a interceptat și l-a ascuns pentru noi? Dar n-a zis el "trece-i prin vamă și imigrații, dacă poți"?

Plaja hotelului Messali. O mică cisternă de combustibil cu Genny și Petikin în cabină coti de pe drumul de coastă în grădinile vaste ale hotelului în care aspersoarele funcționau din plin. Platforma se afla mult spre vest față de uriașa parcare, un camion de pompieri se afla deja acolo, în așteptare. Genny și Petikin săriră afară, Petikin purtînd cu el un radiotelefon pe unde scurte, amîndoi scrutînd pîcla din largul mării.

- Mac, mă auzi?

Puteau auzi motoarele, dar nu le vedeau. Apoi:

-... doi pe cinci, Charlie!

Mulţi paraziţi.

-... da' eu... Freddy, iei tu platforma, eu mă aşez alături.

Alţi paraziţi.

- Uite-i acolo! strigă Genny.

Elicopterele ieşiră din pîclă la aproape două sute de metri. O, Dumnezeule, ajută-i să aterizeze!

- Te-avem la vedere, Mac! Pompierii sunt gata, nici o problemă.

Petikin ştia însă că aveau o mulţime de probleme şi, mai ales, nu aveau nici o posibilitate de a schimba literele cu atît de multă lume privind în jur.

Un motor se opri şi tuşi, dar nu ştiură care. Încă un rateu. Vocea lui Ayre, prea uscată, spuse:

- Pregătiţi-vă, acolo jos, vin pe platformă.

Văzură elicopterul din stînga depărtîndu-se uşor şi începînd să piardă altitudine, străduindu-se să cîştige distanţă, cu motoarele tuşind. Pompierii se pregătiră. Melver păstră direcţia încăpăţînat, menţinînd altitudinea ca să-şi dea cea mai bună şansă dacă propriile motoare aveau să se oprească.

- Drace! murmură Petikin involuntar, văzîndu-l pe Ayre apropiindu-se repede, prea repede, apoi acesta puse pasul elicei la maximum şi se opri brusc chiar în centru, nevătămat, Melver urmîndu-l după procedura de urgenţă.

- Pentru Dumnezeu, de ce zboară singur şi unde dracu' e Tom Lochart?!

Cobora hotărît, fără spaţiu de manevră, nimeni nu respira şi apoi patinele atinseră pămîntul şi în acelaşi moment motoarele muriră. Pompierii, în legătură radio cu aeroportul, raportară "Situaţia de urgenţă a încetat", apoi începură să-şi împacheteze sculele, iar Petikin strîngea cu amîndouă mîinile palma lui Melver şi se repezi la Ayre să facă acelaşi lucru.

Genny rămase lîngă uşa deschisă a carlingii lui Melver, zîmbind la el cu toată faţa.

- *Hello*, Duncan, spuse îndepărtîndu-şi părul din ochi. A fost bună excursia?

- Cea mai proastă pe care am făcut-o vreodată, Gen, răspunse el, încercînd să zîmbească, nereuşind încă să depăşească momentul. De fapt, n-am chef să mai zbor vreodată. Adică să pilotez eu. Aşa să mă ajute Dumnezeu! Tot o să-l mai verific pe Scrag, da' numai o dată pe an.

Ea rise şi îl îmbrăţişă stîngace şi s-ar fi depărtat, dar el o ţinu strîns, cu dragoste, atît de uşurat s-o vadă şi să fie din nou pe pămînt, pasagerul lui teafăr, aparatul nevătămat, într-atît de uşurat încît îi venea să plîngă.

- Eşti bine, dragoste?

Asta ridică stăvilarul lacrimilor ei. Nu-i spusese aşa de luni de zile, poate ani. Îl îmbrăţişă mai strîns.

- Acum, uite ce mi-ai făcut!

Se scotoci după batistă, îl lăsă să se depărteze, apoi se apropie din nou şi îl sărută uşor.

- Meriţi un whisky cu sifon. Două mari.

Pentru prima dată îi observă paloarea obrazului.

- Te simţi bine, dragoste?

- Da, da, cred că da. Sînt uşor scuturat.

Melver privi peste umărul ei către Petikin care rîdea şi vorbea excitat cu Ayre, şoferul camionului pompînd deja combustibilul în rezervoare. Dincolo de el, de pe şosea, se apropia o maşină cu aspect oficial.

- Ce-i cu ceilalţi? Ce s-a întîmplat?

- Toată lumea e teafără, cu excepţia lui Marc Dubois şi Fowler Joines. Ei încă lipsesc.

Îi povesti ce ştia de Surke şi Gavallan şi Scragger, Rudi şi oamenii săi.

- O veste nemaipomenită este că Newbury - este consulul din Al Shargaz - a primit un mesaj de la Tabriz că Erikki şi Azadeh sînt teferi în palatul tatălui ei, dar că tatăl ei e mort, se pare, şi acum fratele ei e Han.

- Doamne, asta-i grozav! Atunci... am făcut-o, am reuşit, Gen!

- Da, aşa-i. La naiba cu vîntul.

Îşi trase o şuviţă de păr din ochi.

- Andy şi Charlie şi ceilalţi cred că Dubois are o şansă...

Se opri, bucuria ei evaporindu-se dintr-o dată, înţelegînd ce nu era în regulă. Se răsuci pe călcîie, privind la celălalt '212:

- Tom! Unde e Tom Lochart?

La sud de Teheran; ora 5,10 după-amiază. Sonda părăsită şi staţia de pompare se aflau printre dealurile pustii, la aproape o sută cincizeci de kilometri de Teheran. Elicopterul lui Lochart era parcat lîngă pompa de alimentare. Realimentase manual. Acum era aproape pe sfîrşite. Era o staţie de tranzit pentru elicoptere care deservea zona aceea, o parte din marea conductă de nord care, în vremuri obişnuite, adăpostea o echipă de întreţinere iraniană. Într-o colibă grosolană se aflau cîteva paturi unde puteai să înnoptezi dacă erai prins de una dintre furtunile neaşteptate, atît de obişnuite în această zonă.

Primii proprietari ai locului, englezi, îl numiseră *D'Arcy 1908*, ca să amintească de englezul cu acelaşi nume care descoperise primul petrol în Iran în anul acela. Acum aparţinea lui *IranOil*, dar numele i se păstrase şi rezervoarele de combustibil erau menţinute pline.

Slavă Domnului pentru asta! îşi zise din nou Lochart,obosit de atîta pompat.

La punctul de întîlnire de pe coastă legase două butoaie goale de două sute de litri de scaunele din spate, pentru eventualitatea că *D'Arcy 1908* ar fi deschisă, şi racordase o pompă manuală. Pe ţărm mai rămăsese încă destul combustibil ca să umple rezervoarele în drum, înainte de a ieşi în Golf, şi Şeherazada putea să pompeze în zbor.

- Acum avem o şansă, spuse cu glas tare, ştiind unde să aterizeze, cum să parcheze în siguranţă şi cum să se strecoare în Teheran.

Era din nou plin de încredere, făcea planuri şi contraplanuri şi ce să-i spună lui Meshang, ce să evite, ce să-i spună Şeherazadei şi cum aveau să fugă. Trebuie să fie o cale să-şi primească moştenirea la care are dreptul.

indeajuns ca să-i dea siguranța necesară. Petrolul se revărsă peste buza rezervorului și îl împroșcă și înjură propria-i neatenție. Puse capacul, strîngîndu-l cu grijă, ștergînd resturile de benzină. Acum terminase, butoaiele de pe locurile din spate erau deja pline și pompa la locul ei.

Într-una dintre colibe găsise cîteva conserve de carne și înghițise pe nemestecate una dintre ele - era imposibil să mănînci și să zbori în același timp, decît dacă foloseai mîna stîngă, și fusese de prea multă vreme în Iran ca să facă asta - luă sticla de bere pe care o băgase în zăpadă să se răcească și o bău cu înghițituri mici și rare.

Într-un butoi se afla apă. Sparse gheața și-și udă fața, dar nu îndrăzni să bea. Își uscă obrajii. Țepii bărbii îl înțepară și înjură din nou, căci dorea să arate cît se poate mai bine, pentru ea. Apoi își aminti geanta de zbor și mașina de bărbierit de acolo. Era cu baterii. O găsi. Poți să te razi la Teheran, îi spuse imaginii reflectate în fereastra carlingii, nerăbdător să plece. O ultimă privire aruncată în jur. Zăpadă și pietre și nimic altceva.

În depărtare se zărea șoseaua Qom-Teheran. Cerul era acoperit, dar plafonul ridicat. Cîteva păsări se roteau departe, deasupra capului. Hoitari sau vulturi, își zise, strîngîndu-și centura.

Teheran, Casa Bakravan; ora 5,15 după-amiază. Ușa din zidul dinspre stradă se deschise, lăsînd să iasă două femei acoperite bine cu *chador* și văluri: Șeherazada și Jari - de nerecunoscut. Jari închise ușa. Tropăi mărunțel, repezindu-se grăbită după Șeherazada care se depărta iute prin mulțime.

- Prințesă, așteaptă! Nu trebuie să ne grăbim!

Dar Șeherazada nu schimbă ritmul pasului pînă cînd nu dădu colțul străzii. Acolo se opri și așteptă nerăbdătoare.

- Jari, aici te las, spuse, nedîndu-i vreme s-o întrerupă. Nu te duci acasă. Ne întîlnim la cafenea, știi care, la șase și jumătate, așteaptă-mă dacă întîrzii.

- Dar... prințesă!

Jari abia putea să vorbească.

- Dar Excelenței sale Meshang i-ai spus că te duci la doctor și...

- La cafenea în jur de șase jumătate, șase jumătate-șapte, Jari.

Șeherazada o porni grăbită în josul străzii, traversînd imprudentă printre mașini, ca să se ferească de slujnica ce pornise după ea, intră într-o alee, apoi într-o alta și în curînd era liberă.

- N-o să mă căsătoresc cu omul ăla îngrozitor. Nu, nu, nu, murmură cu glas tare.

Batjocura începuse deja în după-amiaza aceea, deși abia la prînz MesHhang anunțase marea nenorocire. Cele mai bune prietene ale ei sosiseră cu o oră în urmă ca să întrebe dacă zvonurile erau adevărate: că Șeherazada avea să se mărite cu cineva din familia Farazan.

- Se știe în tot bazarul, dragă Șeherazada! Am venit îndată să te felicit.

- Fratele meu are multe planuri acum, că voi divorța, spusese ea nepăsătoare. Am multe cereri, pretendenți...

- Desigur, desigur, dar zvonurile zic că s-a și aranjat zestrea cu cei din familia Farazan.

- O?! E prima dată cînd aud asta. Ce mincinoși sunt oamenii.

- Așa e.. Sunt groaznici. Alți răutăcioși împrăștie zvonul că această căsătorie ar trebui să aibă loc săptămîna viitoare și că... Și că viitorul... Și că presupusul tău soț se laudă peste tot că l-a păcălit pe Meshang în privința zestrei.

- Cineva să-l păcălească pe Meshang? Trebuie să fie o minciună!

- Știam eu că zvonurile sunt false. Știam! Cum ai putea să te căsătorești cu bătrînul Diaree Daramush, Șahul Gunoiului?

Prietena ei rîse în hohote.

- Sărmana de tine! Cum, cum o să te descurci?

- Ce contează, strigase Meshang la ea. Sunt invidioși. Căsătoria o să aibă loc și la noapte o să îl avem oaspete la cină.

Poate că da, poate că nu, își zise fierbinte de mînie. Poate că această întîlnire nu va fi cum se așteaptă ei. Din nou verifică drumul. Își simțea genunchii moi. Se ducea la apartamentul prietenului ei, nu prea departe. Acolo, în nișa din capul scărilor, avea să găsească cheia și avea să intre și să se uite sub covor în dormitor și să ridice scîndura așa cum îi arătase el. Apoi avea să ia pistolul și grenada - mulțumesc lui Allah pentru *chadorul* care o să le acopere și o să mă ascundă - apoi o să pună la loc cu grijă scîndura și covorul și o să vină din nou acasă. Înfierbîntarea o cuprinsese definitiv.

Ibrahim o să fie atît de mîndru de mine! O să mă duc la luptă pentru Allah și o să fiu un martir al lui Allah. Oare el nu s-a dus în sud ca să devină martir luptîndu-se cu răul, exact la fel? Desigur că Allah o să-i ierte prostiile de stînga. Ce înțelept din partea lui să-mi arate cum să pun piedica și cum să încarc arma și să țin o grenadă, să trag siguranța și apoi să o arunc în dușmanii Islamului strigînd "Allah e mare! Allah e mare!" Apoi să-i atac, să-i împușc, să fiu ridicată în Paradis, în seara asta dacă se poate, mîine cel mai tîrziu. Întregul oraș zumzăia de zvonul că cei de stînga de la Universitate și-au început insurecția lor mult-așteptată. O să-i zdrobim, fiul meu și cu mine, noi, soldații lui Allah și ai Profetului, fie-i numele lăudat, o să-i zdrobim. Așa o să facem. Allah e mare! Allah e mare! Trage doar cuiul și numără pînă la patru și aruncă-o! Își amintește tot ce a spus, precis.

Kuweit, platforma de aterizare a hotelului Messali; ora 5,35 după-amiază. Melver și Petikin urmăreau cei doi bărbați de la Imigrații și Vamă, primul răsfoind imposibil documentele aparatelor, celălalt băgîndu-și nasul în cabina elicopterelor. Pînă atunci inspecția fusese formală, deși luase mult timp. Adunaseră toate pașapoartele și documentele aparatelor, dar se mulțumiseră doar să arunce o privire iute pe deasupra lor și îi ceruseră părerea lui Melver asupra situației curente din Iran. Nu-l întrebaseră încă direct de unde veneau elicopterele.

Din clipă în clipă se poate întîmpla, își ziseră, așteptînd neliniștiți.

McIver se gîndea ce-ar fi dacă l-ar lăsa pe Wazari ascuns, dar se hotărise să nu rişte.

- Iartă-mă, sergent! Va trebui să-ţi asumi riscul.

- Cine-i el? întrebă imediat omul de la Imigrări, culoarea pielii şi trăsăturile trădîndu-l pe Wazari - şi teama.

- Operator radio şi radar, spuse liniştit McIver.

Oficialul se întorsese cu spatele şi plecase, lăsîndu-l pe Wazari acolo, asudînd din greu în salopeta impermeabilă din plastic, cu vesta de salvare pe jumătate încheiată,

- Domnule căpitan, crezi c-o să fie vreo lovitură militară în Iran?

- Nu ştiu, răspunsese McIver. Zvonurile sunt ca lăcustele. Ziarele englezeşti spun că e foarte posibil şi de asemenea că Iranul e prins într-un fel de nebunie, ca Teroarea din timpul Revoluţiei Franceze sau a revoluţiei ruse. Pot să pun mecanicii noştri să verifice totul cîtă vreme aşteptăm?

- Desigur.

Omul aşteptase pînă cînd McIver dăduse ordinele necesare, apoi spusese:

- Să sperăm că nebunia nu se împrăştie peste Golf, nu? Nimeni nu vrea necazuri de partea asta a Golfului Islamic.

Rostise cuvîntul apăsat, toate statele Golfului detestînd termenul Golful Persic.

- Este Golful Islamic, nu-i aşa?

- Da, da, aşa-i.

- Toate hărţile vor trebui schimbate. Golful este Golful, Islamul este Islam, nu numai pentru secta aia.

McIver nu spusese nimic, din ce în ce mai prevăzător, şi asta făcea să-i crească neliniştea. Erau mulţi şiiţi în Kuweit şi în cea mai mare parte a statelor Golfului. Mulţi. De obicei cei săraci. Conducătorii, şeicii erau mai adesea suniţi.

- Domnule căpitan!

Ofiţerul vămii îl chema din uşa cabinei elicopterului parcat pe platformă. Lui Ayre şi Wazari li se spusese să

așteptă deoparte, la umbră, pînă cînd se termină inspecția. Mecanicii verificau totul cu atenție.

- Aveți arme de vreun fel?

- Nu, *sir*, exceptînd pistolul regulamentar Verey Light.

- Contrabandă de vreun fel?

- Nu, *sir*, doar piese de schimb.

Toate întrebările obișnuite, nesfîrșite, care aveau să fie repetate de îndată ce li se va da drumul să plece la aeroport.

În cele din urmă, omul le mulțumi și le făcu semn să plece. Ofițerul de la Imigrații se întorsese la mașina sa cu pașapoartele lor. Radioemițătorul fusese lăsat deschis, așa că McIver putea auzi foarte clar controlul de sol. Îl văzu pe om scărpinîndu-se în barbă, gînditor, apoi ridicînd microfonul și spunînd cîteva cuvinte în arabă. Asta nu făcu decît să-i sporească îngrijorarea. Genny stătea la umbră în apropiere, și se duse pînă la ea.

- Tare bățos, șopti. Cum merge?

- Aș vrea din tot sufletul să ne lase să trecem, spuse McIver iritat, dar trebuie să mai îndurăm încă o oră la aeroport și să fiu al naibii dacă știu ce să fac.

- Charlie a...

- Domnule căpitan!

Ofițerul de la Imigrații îi chema pe el și pe Petikin în mașină.

- Deci sunteți în tranzit, așa e?

- Da, către Al Shargaz. Cu permisiunea dumneavoastră, o să plecăm imediat, spuse McIver. O să mergem la aeroport, o să completăm planul de zbor și o să decolăm imediat ce putem. Așa e bine?

- Unde spuneți că sunteți în tranzit?

- Al Shargaz, via Bahrain pentru combustibil.

Cu fiecare clipă ce trecea, McIver se simțea din ce în ce mai încordat. Orice oficial al aeroportului avea să înțeleagă că ei ar fi trebuit să realimenteze înainte de Bahrain, chiar și fără vîntul ăsta, și că toate aeroporturile de aici pînă acolo erau saudite, așa că ar fi trebuit să aibă un plan de zbor pentru aterizări în Arabia Saudită. Bahrain, Abu Dhabi, Al Shargaz, toate primiseră același

telex. Şi Kuweitul. Şi deşi fuseseră primiţi aici cu bunăvoinţă, indiferent de motiv, acelaşi lucru nu s-ar fi întîmplat şi în aeroporturile saudite.

Pe bună dreptate, îşi zise şi văzu omul privind literele de înregistrare iraniană de sub fereastra carlingii. Sosiseră sub înregistrare iraniană şi trebuia să completeze planul de zbor şi să plece sub aceleaşi litere. Spre surpriza lui, omul îşi strecură mîna în buzunarul portierei laterale a maşinii şi scoase un vraf de formulare.

- O să primesc planul de zbor aici şi o să vă dau drumul către Bahrain direct şi o să plecaţi imediat. Puteţi să-mi plătiţi mie taxele regulamentare de aterizare şi am să vă ştampilez şi paşapoartele. N-o să fie nevoie să mergeţi la aeroport.

- Cum?

- Am să vă primesc planul de zbor acum şi puteţi să plecaţi direct de aici. Vă rog, completaţi-le!

Îi întinse vraful de hîrtii lui McIver. Erau formularele cuvenite.

- Imediat ce-aţi terminat, semnaţi-le şi daţi-mi-le înapoi!

Cîteva muşte care zburau în jurul maşinii îl deranjau şi el le izgoni cu mîna, apoi ridică microfonul, aşteptă pînă cînd McIver şi Petikin se depărtară şi începu să vorbească încet.

Abia în stare să creadă ce se întîmplase, merseră să se sprijine de camion.

- Fisuse! Mac, crezi că ştiu şi ne lasă să plecăm, pur şi simplu?

- Nu ştiu ce să cred. Nu pierde vremea, Charlie!

McIver îi întinse hîrtiile şi spuse, mai răstit decît ar fi vrut:

- Pur şi simplu completează formularele înainte să se răzgîndească. Al Shargaz, dacă se întîmplă să avem vreo situaţie de urgenţă la Jelet, asta-i problema noastră. Pentru Dumnezeu, fă-o şi hai să ne ridicăm în aer cît de repede putem!

- Sigur, imediat.

Genny interveni:

- Nu pilotezi tu, nu-i aşa, Duncan!?

- Nu, Charlie o s-o facă. Petikin se gîndi o clipă, apoi scoase o cheie şi banii. Asta e cheia de la camera mea, Genny. Vezi să iei lucrurile mele, nu-i nimic acolo prea important, să plăteşti nota şi să prinzi avionul următor. Biddle o să-ţi facă rost de un bilet cu prioritate.

- Cum rămîne cu paşaportul şi licenţa ta?

- Întotdeauna le am la mine - mi-e teamă ca de moarte că am să le pierd - şi o bancnotă de o sută de dolari. Niciodată nu ştii cînd o să ai nevoie de ceva bacşiş.

- Consideră treaba făcută, spuse şi îşi împinse ochelarii de soare pe nas, zîmbindu-i soţului ei.

- Ce-o să faci, Duncan?

Fără să bage de seamă, McIver oftă adînc.

- Va trebui să merg mai departe, Gen. Nu îndrăznesc să rămîn aici. Mă îndoiesc c-or să mă lase. Sunt disperaţi să nu facă valuri şi abia aşteaptă să nu ne mai vadă. E evident, nu-i aşa? Cine a mai auzit vreodată de aprobare dată pe plajă? Suntem un blestem pe capul lor şi o ameninţare pentru stat.

- Desigur, ăsta-i adevărul.

- Fă ce-a spus Charlie, Gen. O să aterizăm la Jelet - să schimbăm înregistrările - şi o să ne păstrăm speranţa. Ai şabloanele, Charlie?

- Pensule, vopsea, totul. Petikin nu se opri din completatul formularelor. Cum rămîne cu Wazari?

- E parte din echipaj pînă pune cineva întrebări. Trece-l acolo ca radio-operator. Asta nu-i o minciună. Dacă nu se iau de el la Bahrain, o să se ia sigur la Al Shargaz. Poate că Andy reuşeşte să facă ceva pentru el.

- E-n regulă, e echipaj. Asta-i, gata!

- Gen, Jelet e uşor de atins de-aici şi Bahrainul la fel, şi Al Shargaz. Vremea e bună, luna o să se vadă, aşa că o excursie noaptea o să fie grozavă. Fă ce spune Charlie! O să ajungi acolo la vreme ca să ne întîlnim.

- Dacă plecaţi imediat, aveţi nevoie de nişte mîncare şi nişte sticle de apă, spuse. Putem să luăm de aici. Le aduc eu, Charlie. Hai cu mine, Duncan, ai nevoie de băutură.

- Pregăteşte-mi-o la Al Shargaz, Gen!

- Aşa o să fac. Dar îţi mai dau una şi acum. Nu pilotezi, o să ai nevoie de ea. Şi eu!

Se duse pînă la ofiţerul de la Imigrări şi obţinu permisiunea să cumpere sandvişuri şi să dea un telefon.

- Mă întorc într-o secundă, Charlie.

McIver o urmă în holul hotelului şi se duse direct la toaletă. Acolo îi fu foarte rău. Îşi reveni cu greu. Cînd ieşi, ea părăsea cabina telefonică.

- Sandvişurile vin dintr-o clipă într-alta, băutura ta e pregătită şi ţi-am aranjat un telefon cu Andy.

Îl conduse pînă la o masă de pe somptuoasa terasă a barului. Trei Perrier de la gheaţă, cu lămîie, şi un pahar mare de whisky simplu, fără gheaţă, aşa cum îi plăcea lui. Dădu pe gît primul Perrier dintr-o înghiţitură.

- Dumnezeule! Aveam nevoie de asta.

Trase cu ochiul la whisky, dar nu-l atinse. Gînditor, bău cu înghiţituri mici al doilea pahar de Perrier şi o privi. Cînd ajunse pe la jumătate, spuse:

- Gen, cred c-aş vrea să vii şi tu cu noi.

Ea tresări surprinsă.

- Mulţumesc, Duncan. Aş vrea, da, desigur.

Cutele de pe faţa lui se adînciră.

- Ai fi venit oricum, nu-i aşa?

Ea ridică uşor din umeri. Ochii ei coborîră spre paharul de whisky.

- Nu pilotezi, Duncan! Whiskyul o să-ţi facă bine. Îţi aranjează stomacul.

- Ai băgat de seamă, aşa-i?

- Doar că eşti foarte obosit, mai obosit decît te-am văzut vreodată, dar te-ai descurcat minunat. Ai făcut o treabă teribilă şi ar trebui să te odihneşti. Ţi-ai... ţi-ai luat pilulele şi toate prostiile alea?

- O, da, deşi cred că am nevoie de o realimentare cît de curînd.

- Nici o problemă.

- Dar m-am simţit destul de prost de cîteva ori. Faţă de brusca ei neliniştе: Acum mi-e bine, Gen, mi-e bine!

Ştia că nu trebuie să insiste mai mult. Acum că era invitată, putea să se relaxeze o clipă. De cînd aterizase, îl urmărise foarte atentă, cu o îngrijorare crescîndă. Odată cu sandvişurile comandase cîteva aspirine, avea Veganin

în geantă şi trusa secretă de prim-ajutor pe care i-o dăduse doctorul Nutt.

- Cum a fost să pilotezi din nou?

- De la Teheran la Kowiss a fost grozav, restul nu prea bine. Ultima parte n-a fost bună deloc.

Gîndul de-a fi fost vînat de către avioanele militare şi atît de aproape de dezastru de atîtea ori îl făcu să se simtă rău din nou. Nu te gîndi la asta! îşi ordonă. Asta a trecut. "Virtejul" s-a încheiat aproape. Erikki şi Azadeh sunt teferi, dar cum rămîne cu Dubois şi Fowler şi ce dracu s-a întîmplat cu ei şi cu Tom? L-aş strînge de gît pe afurisitul ăsta. Amărîtul!

- Te simţi bine, Duncan?

- O, da, îmi e bine, 's doar obosit. Chestia asta ţine de cîteva săptămîni doar.

- Cum e cu Tom? Ce îi spui lui Andy?

- Chiar la asta mă gîndeam. Va trebui să-i spun lui Andy.

- Asta-i o cotitură serioasă în "Virtej", nu?

- Este. E de capul lui, Gen. Poate să reuşească s-o scoată pe Şeherazada şi să se strecoare afară. Dacă e prins... va trebui s-aşteptăm şi să vedem ce-o să se întîmple şi să sperăm, spuse, dar se gîndea: *cînd* o să fie prins.

Întinse mîna şi o atinse, bucuros că e alături de ea, nedorind s-o îngrijoreze mai mult decît era deja. E greu pentru ea. Cred c-o să mor.

- Vă rog iertaţi-mă, *sahib*, *memsahib*, cele ce-aţi comandat au fost duse la elicopter, spuse chelnerul.

Melver îi întinse o carte de credit şi ospătarul plecă.

- Asta-mi aduce aminte de notele mele de plată la hotel şi de ale lui Charlie. Va trebui să avem grijă de ele înainte de a pleca.

- O, i-am telefonat domnului Biddle cîtă vreme erai la toaletă şi l-am rugat să aibă grijă de notele de plată şi să ne trimită bagajele şi tot ce-avem dacă nu-i dau un telefon peste o oră. Eu am geanta de mînă, paşaportul şi... De ce zîmbeşti?

- Nimic, nimic, Gen.

- Era pentru cazul în care aveai să-mi ceri, mă gîndeam...

Privi bășicuțele de spumă din pahar. Din nou ușoara ridicare din umeri. Înălță privirea spre el și zîmbi veselă:

- Mă bucur atît de mult că m-ai rugat, Duncan! Îți mulțumesc.

Al Shargaz, la periferiile orașului; ora 6,01 seara. Gavallan ieși din mașină și urcă iute treptele spre ușa din față a vilei în stil marocan, înconjurată de ziduri înalte.

- Domnule Gavallan!

- O, *hello*, doamnă Newbury!

Își schimbă direcția ca să se alăture femeii pe jumătate ascunsă printre tufe, plantînd îngenuncheată niște răsaduri în apropiere de aleea garajului.

- Grădina dumneavoastră arată minunat.

- Mulțumesc. E atît de plăcut și mă ține în formă.

Angela Newbury era înaltă și trecută de treizeci de ani și vorbea cu un accent patrician.

- Roger este în chioșc, vă așteaptă.

Cu dosul mîinii înmănușate își șterse transpirația de pe frunte, lăsînd o ușoară urmă de murdărie.

- Cum merge?

- Grozav, spuse, sărind peste veștile despre Lochart. Nouă din zece pînă acuma.

- O, grozav, super! Asta este într-adevăr o ușurare. Felicitări! Am fost cu toții atît de îngrijorați! O, minunat, dar nu-i spuneți lui Roger c-am întrebat. O să i se urce tensiunea. Ar trebui să nu știe nimeni!

Răspunse zîmbetului și ocoli casa prin grădina minunată. Chioșcul se afla într-un pîlc de copaci înconjurat de răzoare de flori, cu scaune, măsuțe, un bar mobil și telefon. Bucuria lui se topi văzînd privirea de pe chipul lui Roger Newbury.

- Ce s-a întîmplat?

- Tu te-ai întîmplat, "Vîrtejul" s-a întîmplat! Am spus destul de limpede că-i o idee proastă! Cum merge?

- Am aflat chiar acum că cele două aparate ale noastre de la Kowiss sunt în siguranță în Kuweit și au aprobare pentru Bahrain, fără nici un fel de probleme, așa că asta

face nouă din zece dacă punem la socoteală şi pe cel al lui Erikki din Tabriz. Dubois şi Fowler... încă nu avem veşti de la ei, dar sperăm. Acum, care-i problema, Roger?

- S-a dezlănţuit iadul în tot Golful, Teheranul urlă ca strîns de gît şi toate oficiile noastre sunt în alertă. Bătrînu' şi omul vostru de încredere, Roger Newbury Esq., sunt invitaţi cordial la 7,30 să explice ilustrului ministru de externe ce-i cu afluxul ăsta de elicoptere aici, aşa, deodată, - teoretic înregistrate în Anglia - şi cît de mult intenţionează să rămînă!

Newbury, un bărbat suplu cu păr nisipiu, ochi albaştri şi un nas proeminent, era evident foarte iritat.

- Mă bucur că sunt nouă din zece. Vrei să bei ceva?

- Mulţumesc. Un scotch uşor şi sifon.

Newbury se duse să-l pregătească.

- Bătrînul şi cu mine am fi încîntaţi să ştim ce-ai sugera să spunem.

Gavallan se gîndi un moment.

- Elicopterele pleacă în momentul în care reuşim să le urcăm în avioane.

- Cînd va fi asta?

Newbury îi întinse băutura.

- Mulţumesc. Avioanele de transport au fost promise pentru ora 6 după-amiază, duminică. O să muncim toată noaptea şi o să le expediem luni dimineaţa.

Newbury împietri.

- Nu poţi să le scoţi mai devreme?

- Avioanele au fost comandate pentru mîine, dar m-au lăsat baltă. De ce?

- Pentru că, bătrîne, acum cîteva minute am avut o informare de la un foarte înalt şi foarte amical nivel că atîta vreme cît elicopterele n-or să mai fie aici pînă la mîine la apus, s-ar putea să nu fie confiscate.

Acum fu rîndul lui Gavallan să îngheţe.

- Asta nu-i cu putinţă, e imposibil.

- Îţi sugerez să fii înţelept, ca s-o faci să fie posibil. Du-te în zbor la Oman sau Dubai sau oriunde.

- Dacă facem asta... dacă facem asta sîntem luaţi la ochi şi mai rău!

- Nu cred că se poate mai rău, bătrîne. Felul în care a fost făcută informarea... Fapt e că mîine, după apus, o să fiţi în rahat pînă la sprîncene.

Newbury se juca cu băutura lui, suc de lămîie.

La naiba cu toate astea, îşi zise. În timp ce suntem obligaţi să ajutăm cei mai importanţi oameni ai noştri implicaţi în afaceri să-şi salveze ce pot din catastrofa Iranului, trebuie să nu uităm că lucrurile se desfăşoară pe termen lung, nu numai scurt. Nu putem să supunem guvernul Majestăţii Sale unui asemenea risc şi în afară de asta week-end-ul meu s-a dus. Ar trebui să beau o vodcă mare cu Angela şi cînd colo stau aici, înghiţind lături.

- Va trebui să le mişti cumva.

- N-ai putea să ne obţii o amînare de patruzeci şi opt de ore? Explică-le că avioanele de transport sunt angajate, dar trebuie să fie duminică.

- N-aş îndrăzni să sugerez, Andy, asta ar însemna să admitem vinovăţia.

- N-ai putea să-mi obţii un permis de tranzit către Oman, de patruzeci şi opt de ore?

Newbury se strîmbă.

- Am să-l întreb pe Bătrîn, dar nu putem să încercăm nimic pînă mîine, e prea tîrziu acum şi reacţia mea imediată este că cererea va fi pe bună dreptate refuzată. Iranul are o considerabilă prezenţă aici şi bine apreciată după ce au făcut, în definitiv chiar i-au ajutat să îi înfrîngă pe insurgenţii comunişti sprijiniţi de Yemen. Mă îndoiesc că o să accepte să-şi supere un foarte bun prieten, oricît de mult le-ar displace prezenta linie fundamentalistă.

Gavallan simţea că-l ia cu rău de la stomac.

- Ar fi bine să văd dacă pot să-mi aduc avioanele mai devreme sau să mă gîndesc dacă găsesc alternative. Zic că aş avea o şansă din cincizeci.

Îşi isprăvi băutura şi se ridică în picioare.

- Îmi pare rău pentru toate astea.

Newbury se ridică şi el.

- Îmi pare rău că nu pot să te ajut mai mult, spuse sincer întristat. Ţine-mă la curent şi o să fac acelaşi lucru.

- Desigur! Spuneai că ai putea să-i transmiţi un mesaj căpitanului Yokkonen, la Tabriz?

- Am să încerc, cu siguranță. Care e?

- Din partea mea doar că ar trebui să... să zicem că ar trebui să plece cît de curînd posibil, pe cea mai scurtă rută. Te rog semnează-l "GHPLX, Gavallan".

Fără nici un comentariu, Newbury îl notă.

- GHPLX?

- Da.

Gavallan era sigur că Erikki avea să înțeleagă că ăsta ar putea fi noua lui înmatriculare britanică.

- El nu are cunoștință de ăă... de desfășurarea unor anumite evenimente, așa că, dacă oamenii voștri ar putea să-i explice între patru ochi motivul grabei, aș fi foarte, foarte recunoscător. Mulțumesc pentru tot ajutorul.

- Spre binele tău și al lui, sunt de acord că cu cît pleacă mai curînd cu atît mai bine, cu sau fără aparat. Nu putem face nimic să-l ajutăm. Iartă-mă, dar ăsta-i adevărul.

Newbury se juca cu paharul.

- Acum el reprezintă o foarte mare primejdie pentru tine, nu-i așa?

- Nu cred, e sub protecția noului Han, cumnatul lui. E mai în siguranță ca niciodată!

Ce-ar zice Newbury dac-ar ști despre Tom Lochart?

- Erikki o să fie *okay*. O să înțeleagă. Mulțumesc încă odată.

CAPITOLUL 66

Tabriz, Spitalul Internațional; ora 6,24 seara. Hakim Han intră în rezerva pentru pacienții particulari, urmat de doctor și un paznic. Pășea greoi din pricina durerii. Se folosea de cîrje și asta îi ușura mult mersul, dar cînd se apleca sau încerca să se așeze, nu aveau cum să-i ușureze suferința. Numai analgezicele ajutau la asta. Azadeh aștepta jos; radiografia ei fusese mai bună decît a lui și suferea mai puțin din cauza durerilor.

- Deci, Ahmed, cum te simți?

Ahmed zăcea întins în pat, treaz, cu pieptul și stomacul bandajate. Operația de extragere a glonțului rămas în piept reușise. Glonțul din stomac provocase

multe leziuni, pierduse o grămadă de sînge şi hemoragia internă începuse din nou, dar în momentul în care îl văzu pe Hakim Han încercă să se ridice singur.

- Nu te mişca, Ahmed! spuse Hakim cu voce blîndă. Doctorul zice că evoluţia e bună.

- Doctorul e-un mincinos, Înălţimea voastră.

Doctorul porni să spună ceva, dar se opri cînd Hakim adăugă:

- Minçinos sau nu, fă-te bine, Ahmed!

- Da, Înălţimea voastră. Cu ajutorul lui Allah. Dar domnia voastră, domnia voastră sunteţi teafăr?

- Dacă radiografia nu minte, am doar nişte ligamente rupte. Ridică din umeri. Cu ajutorul lui Allah...

- Mulţumesc, mulţumesc pentru rezervă, Înălţimea voastră. N-am avut niciodată, niciodată, un asemenea lux.

- E mai degrabă un dar, o dovadă a preţuirii mele pentru asemenea credinţă.

Cu un gest imperios, îndepărtă doctorul şi straja. Cînd uşa fu închisă, se apropie mai mult.

- Ai cerut să mă vezi, Ahmed?!

- Da Înălţimea voastră. Vă rog să mă iertaţi că n-am putut... n-am putut veni eu la Înălţimea voastră.

Vorbea răguşit, rostind cu greu cuvintele.

- Omul din Tbilisi pe care-l vreţi, sovieticul, a trimis un mesaj pentru domnia voastră. Este... este sub sertar. L-a lipit sub sertar... acolo.

Hakim simţi că-i bate inima mai repede. Greoi, pipăi sub sertar. Bandajele adezive care îl înfăşurau nu-i îngăduiau să se aplece cu uşurinţă. Descoperi micul pătrat de hîrtie împăturită şi-l dezlipi cu grijă.

- Astăzi... În cursul zilei astăzi... nu sunt sigur... cred c-a fost în după-amiaza asta. Nu ştiu... Omul purta o haină de doctor şi un halat şi ochelari, dar nu era doctor. Cineva din Azerbaidjan, poate turc. Nu l-am văzut niciodată pînă acum. Vorbea turceşte... Tot ce-a spus a fost: "Asta-i pentru Hakim Han de la un prieten din Tbilisi. Înţelegi?" Am spus da şi a plecat la fel de repede cum a sosit... Mult timp am crezut c-a fost un vis.

Mesajul era scris de o mînă pe care Hakim n-o recunoscu. "Multe, multe felicitări pentru moştenirea

voastră. Fie să trăiţi la fel de lung şi să fiţi la fel de productiv ca şi predecesorul vostru. Da, aş dori şi eu să ne întîlnim cît de repede, dar aici, nu acolo. Îmi pare rău. Oricînd sunteţi gata, voi fi onorat să vă primesc cu ceremonie sau în taină, oricum doriţi. Ar trebui să fim prieteni. Sunt multe de împlinit şi avem multe interese comune. Vă rog comunicaţi-le lui Robert Armstrong şi Hashemi Fazir că Yazernov este îngropat în cimitirul rusesc, la Jaleh, şi aşteaptă să-i întîlnească la vremea potrivită." Nu era semnat.

Nespus de dezamăgit, se întoarse la pat şi îi întinse hîrtia lui Ahmed.

- Ce poţi să-mi spui de asta?

Ahmed nu avu puterea s-o apuce.

- Iertaţi-mă, Înălţimea voastră, vă rog ţineţi-o ca s-o pot citi.

După ce o citi, spuse:

- Nu e scrisul lui Mzytryk. I-aş recunoaşte scrisul, dar... eu cred că e adevărat. Ar fi transmis-o... ar fi transmis-o agenţilor lui ca s-o aducă aici.

- Cine-i Yazernov şi ce înseamnă asta?

- Nu ştiu, e un cod... E un cod pe care ar trebui să-l înţeleagă ei.

- Este o invitaţie la o întîlnire sau o ameninţare. Care din ele?

- Nu ştiu, Înălţimea voastră. Cred că o întîl...

Fu străbătut de o tresărire dureroasă. Înjură pe limba lui.

- Oare Mzytryk ştie că în ultima vreme cînd trebuia să vină, ei îi pîndeau? O fi ştiind că Abdullah Han l-a trădat?

- Nu ştiu, Înălţimea voastră. V-am spus că era foarte viclean şi că Hanul, tatăl vostru, era foarte.... foarte prudent cînd avea de-a face cu el.

Efortul de-a vorbi şi de a se concentra îl istovea mult.

- Că Mzytryk ştie că ei sunt în contact cu domnia voastră, că amîndoi sunt aici, asta nu înseamnă nimic. Are o mulţime de spioni. Sunteţi Han şi desigur... că ştiţi că sunteţi... sunteţi spionat de tot felul de oameni, cei mai

mulți dintre ei cu gînduri rele... care raportează superiorilor lor, cei mai mulți chiar și mai răi.

Un zîmbet îi străbătu fața și Hakim cugetă la înțelesul lui.

- Dar atunci știți totul și vă veți ascunde adevăratul scop, Înălțimea voastră. Nici măcar o clipă... nici măcar o clipă Abdullah Han nu a suspectat ce strălucitoare minte aveți... Nici măcar o dată. Dacă... dacă ar fi știut măcar a suta parte cum sunteți într-adevăr... într-adevăr... niciodată nu v-ar fi alungat. Ba v-ar fi făcut... v-ar fi făcut moștenitor și principalul său sfetnic.

- Ar fi pus să mă sugrume.

Nici măcar pentru o milionime de secundă nu fu tentat să-i spună lui Ahmed că el trimisese asasinii pe care Erikki îi ucisese, sau de încercarea de otrăvire, care de asemenea nu-i reușise.

- Cu o săptămînă în urmă ar fi pus să mă mutileze și tu ai fi făcut-o bucuros.

Ahmed privi în sus către el, cu ochii adînciți în orbite și plini de umbra morții.

- De unde știți atît de multe?

- Voia lui Allah.

Căderea începuse. Amîndoi știau. Hakim spuse:

- Colonelul Fazir mi-a arătat un telex despre Erikki. Îi povesti conținutul. Acum nu-l am pe Mzytryk cu care să-l schimb. Nu imediat. Pot să i-l dau pe Erikki lui Fazir, sau să-l ajut să scape. Oricum, sora mea este legată să rămînă aici și nu poate să plece cu el. Care-i sfatul tău?

- Pentru domnia voastră e mai sigur să i-l dați pe necredincios colonelului ca peșcheș și să vă prefaceți că nu aveți ce face ca să împiedicați... arestarea. Într-adevăr, n-aveți ce face, dacă colonelul vrea așa. Cel cu Cuțitul... o să se opună și o să fie ucis. După asta puteți să i-o făgăduiți în taină celui de la Tbilisi... dar să nu i-o dați niciodată și atunci o să-l controlați... poate o să-l controlați, dar mă îndoiesc.

- Și dacă Cel cu Cuțitul se întîmplă să scape?

- Dacă colonelul o îngăduie... o să ceară o răsplată.

- Care ar fi...?

- Mzytryk. Acum sau cîndva.... cîndva în viitor. Cîtă vreme Cel cu Cuțitul trăiește, Înălțimea voastră, n-o să divorțeze niciodată de ea - dați-l uitării pe sabotor, aia a fost într-o altă viață - și cînd... cînd cei doi ani se vor sfîrși, o să se ducă la el, asta dacă,.. dacă el îi îngăduie să... rămînă. Mă îndoiesc că chiar Înălțimea voastră...

Ochii lui Ahmed se închiseră și trupul lui fu străbătut de un tremur prelung.

- Ce s-a întîmplat cu Baiazid și banditii, Ahmed?

Ahmed nu-l auzi. Vedea acum stepele, vastele cîmpii ale patriei sale și ale strămoșilor săi, marea de iarbă de unde strămoșii ieșiseră la iveală ca să călărească în umbra mantiei lui Gingis Han, apoi a celei a nepotului său, Kublai Han și a fratelui său, Ulagu Han, care coborîse în Persia să ridice munți din craniile celor care i se opuseseră. Aici, în pămîntul legendar, din vremuri străvechi, se gîndi Ahmed; pămîntul vinului și al căldurii și al bogăției și al femeilor cu nemăsurata frumusețe a ochilor lor de căprioară și nespusa senzualitate, prețuite din vremuri străvechi, ca Azadeh, ah, acum niciodată n-am s-o pot avea, așa cum s-ar fi cuvenit, tîrîtă de păr ca pradă de război, aruncată de-a curmezișul șeii și tăvălită și îmblînzită pe piei de lup.

Din depărtare se auzi spunînd:

- Vă rog... Înălțimea voastră, vă implor... o favoare. Aș vrea să fiu îngropat în ținutul meu și în felul nostru.

Atunci am să pot trăi veșnic cu spiritele părinților mei, se gîndi, simțind chemarea acelui loc fermecat.

- Ahmed, ce s-a întîmplat cu Baiazid și banditii, cînd ai aterizat?

Cu un efort, Ahmed se întoarse:

- Nu erau kurzi, doar nomazi prefăcîndu-se a fi kurzi și Cel cu Cuțitul i-a ucis pe toți, Înălțimea voastră, cu foarte mare brutalitate, spuse, cu un ciudat formalism al frazelor. În nebunia lui i-a ucis pe toți. Cu cuțitul și cu arma, cu picioarele și dinții; pe toți, cu excepția lui Baiazid, care, din pricina jurămîntului făcut către domnia voastră, nu i s-a opus.

- L-a lăsat în viață?

Lui Hakim nu-i venea să creadă.

- Da, Allah să-i dea pace! El a pus o armă în mîna mea și l-a ținut pe Baiazid în apropierea armei și eu...

Vocea se pierdu. Valuri de iarbă îl chemau pînă în depărtare, atît cît puteau ochii să vadă.

- Tu l-ai ucis?

- O, da... uitîndu-mă... uitîndu-mă în ochii lui.

Mînia își făcu loc în glasul lui Ahmed.

- Fiul de cățea m-a împușcat în spate de două ori. Mișelește... fiul de cățea... așa că a murit mișelește și fără bărbăție... fiul de cățea!

Buzele lipsite de sînge zîmbiră. Închise ochii. Murea iute, cuvintele deveniseră imperceptibile.

- M-am răzbunat...

Hakim spuse repede:

- Ahmed, ce nu mi-ai spus din ceea ce ar trebui să știu?

- Nimic.

Peste puțin timp ochii i se deschiseră și Hakim putu să privească prăpastia.

- Nu este alt Dumnezeu decît Allah și... puțin sînge se scurse pe la colțurile gurii. Te-am făcut Han.

Ultimul cuvînt muri odată cu el.

Hakim se simțea neplăcut sub privirea înghețată.

- Doctore! strigă.

Omul intră imediat, însoțit de strajă. Îi închise ochii.

- Voia lui Allah. Ce ar trebui să facem cu trupul, Înălțimea voastră?

- Ce faceți de obicei cu trupurile.

Hakim se mișcă în cîrje și se depărtă, urmat de străjer. Deci, Ahmed, se gîndea, deci acum ești mort și eu sunt singur, rupt de trecut și fără nici o obligație față de nimeni. M-ai făcut Han, asta ai vrut să spui? Știai că și în camera aia erau găuri prin care se putea spiona? Îl atinse umbra unui zîmbet, apoi se reculese, îndîrjit. Acum Colonelul Fazir și Erikki, Cel cu Cuțitul, cum îi spui tu.

La palat, ora 6,48 seara. În lumina care scădea din ce în ce, Erikki repara grijuliu, cu bandă adezivă transparentă, una dintre găurile de gloanțe din parbrizul

de plastic al elicopterului. Îi era greu cu brațul prins într-o eșarfă, dar mîna era puternică, iar rana avea să se vindece. Nu se vedea urmă de infecție. Urechea îi era bandajată din belșug, parte din păr ras ca să țină zona curată și se întrema repede. Avea poftă de mîncare.

Orele în care stătuse de vorbă îndelung cu Azadeh îi aduseseră într-o măsură pacea. Asta este tot, se gîndi. E numai o măsură, nu îndeajuns să uiți toate omorurile și primejdia ce am devenit eu acum. Așa să fie. Așa m-au făcut zeii și sunt ceea ce sunt. Da, dar cum rămîne cu Ross și cum rămîne cu Azadeh și de ce ține *kukriul* atît de aproape de ea?

- A fost darul lui pentru tine, Erikki, pentru tine și pentru mine. Este...

- Aduce ghinion să-i dăruiești unui bărbat un pumnal fără să iei bani, imediat, doar simbolic, în schimb. Cînd am să-l întîlnesc, am să-i dau niște bani și-am să-i primesc darul.

Încă o dată apăsă butonul de start. Încă o dată motorul porni, tuși și muri.

Ce-a fost cu Ross și Azadeh? Se așeză pe marginea carlingii și se uită la cer. Cerul nu-i răspunse și nici apusul. Pătura de nori se spărsese către vest, soarele era jos și norii amenințători. Începură chemările muezinilor. Gărzile de la poartă se întoarseră cu fața către Mecca și se prosternară la pămînt. Tot așa făcură și cei din interiorul palatului și cei care lucrau în cîmp, la fabrica de covoare și în saivanele oilor.

Fără să-și dea seama, mîna se apropie de cuțit. Fără să vrea, ochii verificară că pistolul mitralieră se afla încă lîngă scaunul pilotului, armat și cu un încărcător plin. Ascunse în cabină se aflau alte arme, arme ale nomazilor, pistoale mitralieră AK 47 și M 16. Nu-și putea aminti cum le luase sau le ascunsese. Le descoperise în dimineața în care făcuse inspecția, căutînd avariile, și curățase interiorul. Din pricina benzii adezive lipite de ureche, nu auzi mașina apropiindu-se, așa cum s-ar fi întîmplat în mod normal, și tresări cînd apăru la poartă. Gărzile Hanului recunoscură ocupanții și le făcură semn să treacă, iar automobilul intră în curtea uriașă, lîngă fîntînă. Din nou

apăsă butonul de start, din nou motorul merse un moment, apoi făcu să tremure tot fuzelajul cînd se opri.

- Bună seara, domnule căpitan.

Cei doi erau Hashemi Fazir şi Armstrong.

- Cum te simţi astăzi? întrebă colonelul.

- Bună seara. Cu ceva noroc, într-o săptămînă o să mă simt mai bine ca niciodată, spuse Erikki cu voce plăcută, dar deosebit de prudent.

- Străjile spun că înălţimile lor nu s-au întors încă - Hanul ne aşteaptă, am venit la invitaţia lui.

- Sunt la spital, la o radiografie. Au plecat în timp ce dormeam eu. N-ar trebui să întîrzie prea mult. Erikki îi privi. Aţi vrea să beţi ceva? E vodcă, whisky şi ceai şi, desigur, cafea.

- Mulţumesc, orice o fi, spuse Hashemi. Cum e elicopterul?

- Bolnav, spuse dezgustat. Încerc să-l pornesc de-o oră. A avut o săptămînă mizerabilă.

Îi conduse în sus pe scările de marmură.

- Toate cablurile sunt un dezastru. Am nevoie teribilă de un mecanic. Baza noastră e închisă şi ştiţi c-am încercat să telefonez la Teheran, dar telefoanele iarăşi nu funcţionează.

- Poate aş putea să-ţi aduc un mecanic, mîine sau poimîine, de la baza aeriană.

- Aţi putea, domnule colonel? Zîmbetul său era neaşteptat şi plin de recunoştinţă. M-ar ajuta teribil! Şi mi-ar trebui şi nişte combustibil, un rezervor plin. Ar fi şi asta posibil?

- Ai putea să zbori pînă la aerodrom?

- N-aş risca asta, chiar dac-aş putea să-l pornesc. E prea primejdios. Nu, n-aş risca asta. Mecanicul trebuie să vină aici.

O porni înaintea lor pe coridor, deschizînd uşa către micul salon de la parter, pe care Abdullah Han îl pregătise pentru oaspeţi nemahomedani. Se numea "Camera Europeană".

Barul era bine aprovizionat. Ca de obicei, frigiderul era plin cu cuburi de gheaţă - gheaţă făcută din apă

îmbuteliată apoi apă gazoasă și felurite băuturi răcoritoare și ciocolate și halva - pe care Hanul o adora.

- Eu beau vodcă, spuse Erikki.

- La fel și eu, te rog, spuse Armstrong.

Hashemi ceru o băutură răcoritoare.

- O să beau și eu vodcă după ce apune soarele.

Se auzea slab chemarea muezinilor.

- *Prosit*!

Erikki ciocni paharul cu Armstrong, făcu politicos același lucru cu Hashemi și-l bău dintr-o înghițitură. Își mai puse unul.

- Servește-te, domnule superintendent!

Auzind zgomotul unei mașini, priviră toți pe fereastră. Era Rollsul.

- Iertați-mă un minut. O să-i spun lui Hakim Han că sunteți aici.

Erikki ieși și îi întîmpină pe Azadeh și pe fratele ei pe trepte.

- Ce-a spus radiografia?

- Nici un os afectat la nici unul dintre noi.

Azadeh era veselă, fața ei lipsită de griji.

- Tu cum te simți, dragul meu?

- Grozav. E minunată vestea asta. Minunată! Zîmbetul său era sincer. Mă bucur atît de mult! Ai niște oaspeți: colonelul și superintendentul Armstrong. I-am dus în "Camera Europeană". Erikki observă oboseala lui Hakim. Să le spun să se întoarcă mîine?

- Nu, nu, mulțumesc. Azadeh, vrei să le spui că o să fiu acolo peste un sfert de oră și să se simtă ca acasă? Ne vedem mai tîrziu, la cină.

Hakim o urmări atingîndu-l pe Erikki și zîmbindu-i, apoi fata plecă.

Ce norocoși sunt să se iubească atît de mult unul pe celălalt. Și ce trist pentru ei.

- Erikki, Ahmed a murit. N-am vrut să-i spun încă ei.

Erikki se simți întristat.

- E vina mea c-a murit. Baiazid nu i-a lăsat nici o șansă.

- Voia lui Allah. Hai să mergem și să vorbim o clipă.

Hakim străbătu coridorul pînă în Sala Mare, sprijinindu-se din ce în ce mai apăsat în cîrje. Străjile stăteau la uşă într-un loc de unde nu puteau auzi ce se vorbea. Se îndreptă către o nişă, puse deoparte cîrjele, se întoarse cu faţa către Mecca, icnind de durere cînd îngenunche şi încercă să facă plecăciunea. Nici căznindu-se din răsputeri nu reuşi şi trebui să se mulţumească numai cu rostirea Shahadei.

- Erikki, te rog ajută-mă!

Erikki îl ridică cu uşurinţă.

- Ar trebui să sari peste asta cîteva zile.

- Fără rugăciune? se holbă Hakim cu gura căscată la el.

- Vroiam să zic, poate că Unicul Dumnezeu va înţelege dacă o spui stînd în picioare, fără să îngenunchezi. N-ai să-ţi faci decît rău la spate. A spus doctorul ce e?

- Crede că sunt doar nişte ligamente rupte. O să mă duc la Teheran cît de curînd, să consult un specialist. Primi cîrjele. Mulţumesc.

După un moment de gîndire, alese un scaun în locul obişnuitelor perne pe care se întindea şi se aşeză cu grijă pe el, apoi porunci ceai. Mintea lui Erikki era la Azadeh. Atît de puţin timp...

- Cel mai bun specialist din lume pentru problemele astea e Guy Beauchamp, din Londra. El m-a aranjat în cinci minute după ce doctorii mi-au spus că va trebui să zac trei luni cu tracţiuni, altfel o să mi se sudeze două vertebre. Să nu crezi ce spune un doctor obişnuit în legătură cu spatele tău, Hakim. Cel mai bun lucru pe care-l pot face ăştia e să-ţi prescrie un antinevralgic.

Uşa se deschise. Un servitor aduse ceaiul. Hakim îi făcu semn să plece şi lui şi străjilor.

- Vezi să nu fiu deranjat.

Ceaiul era fierbinte, mentolat, dulce şi servit în ceşcuţă de argint.

- Acum... acum trebuie să stabilim ce trebuie să faci. Nu poţi rămîne aici.

- Aşa e, spuse Erikki, bucuros că aşteptarea se sfîrşise. Ştiu că te stînjenesc pe tine ca Han.

- O parte din înțelegerea lui Azadeh și-a mea cu tata în schimbul recunoașterii noastre și numirii mele ca moștenitor a fost jurămîntul pe care l-am făcut să rămînem în Tabriz, în Iran, vreme de doi ani, deci, deși trebuie să pleci, ea nu poate.

- Mi-a vorbit de jurămînt.

- E limpede că tu ești în primejdie, chiar și aici. Nu pot să te apăr împotriva poliției sau a guvernului. Ar trebui să pleci imediat, să zbori din țară. Peste doi ani, cînd Azadeh o să poată pleca, o să plece și ea.

- Nu pot să zbor. Fazir a zis că ar putea să-mi dea mîine un mecanic, poate și combustibil. Dacă aș putea să iau legătura cu McIver la Teheran, el ar putea să trimită pe cineva aici.

- Ai încercat?

- Da, dar telefoanele sunt încă deranjate. Aș fi folosit emițătorul de la baza noastră, dar biroul e total distrus. Am zburat pe deasupra bazei venind încoace. Este un dezastru. Nu există transport, nu există butoaie de combustibil. Cînd o să ajung la Teheran, McIver poate să trimită aici un mecanic ca să repare elicopterul.

- Pînă cînd va fi în stare să zboare, nu poate să rămînă unde e?

- Ba da, desigur.

Hakim își mai turnă ceai, convins acum că Erikki nu știa nimic de evadarea celorlalți piloți și elicoptere. Dar asta nu schimbă nimic, își spuse.

- Nici o linie aeriană nu deservește Tabrizul, altfel aș aranja cu una dintre ele să te ia. Și totuși cred că ar trebui să pleci imediat. Ești în mare primejdie. Primejdie iminentă.

Ochii lui Erikki se îngustară.

- Ești sigur?

- Da.

- Cum?

- Nu pot să-ți spun, dar nu ești sub controlul meu. E foarte serios, imediat, nu o privește pe Azadeh pentru moment, dar ar putea dacă nu suntem atenți. Pentru protecția ei, asta trebuie să rămînă numai între noi. Am

să-ți dau o mașină, oricare vrei din garaj. Sunt cam douăzeci, cred. Ce s-a întîmplat cu Range-Roverul tău?

Erikki ridică din umeri, mintea lucrînd întruna.

- Asta-i altă problemă. Uciderea ticăloșilor de *mujhadini* care mi-au luat documentele - și pe ale lui Azadeh - apoi Rakoczy care i-a împușcat pe ceilalți...

- Uitasem de Rakoczy. Hakim insistă și mai mult. Nu prea e mult timp.

Erikki își răsuci capul ca să își dezmorțească mușchii și să îndepărteze durerea.

- Cît de iminentă e primejdia asta, Hakim?

Ochii tînărului Han erau neclintiți.

- Îndeajuns de iminentă ca să-ți sugerez să aștepți pînă se întunecă, apoi să iei mașina și să pleci și să ieși din Iran cît de repede poți; îndeajuns de iminentă ca să știu că, dacă n-o faci, Azadeh o să aibă mari neplăceri; îndeajuns de iminentă ca să știu că n-ar trebui să-i spui înainte de a pleca.

- Juri?

- În fața lui Allah, jur că asta este ceea ce cred.

Îl văzu pe Erikki încruntîndu-se și aștepta răbdător. Îi plăcea cinstea și simplicitatea lui, dar asta nu atîrna în balanță.

- Poți să pleci fără să-i spui?

- Dacă o fac noaptea, în apropierea zorilor, în timp ce doarme... Dacă plec în seara asta, prefăcîndu-mă că ies afară, să zicem să mă duc la bază, o să mă aștepte și dacă nu mă întorc o să fie foarte dificil - pentru ea și pentru tine. Satul încă o mai obsedează. O să facă o criză de isterie. O plecare pe furiș ar fi mai înțeleaptă, chiar înaintea zorilor. Atunci ea o să doarmă - doctorul îi dă sedative - o să doarmă și eu o să pot pleca lăsîndu-i un bilețel.

Hakim încuviință satisfăcut din cap.

- Atunci e aranjat.

Nu dorea să-i provoace nici un fel de suferință sau necaz lui Azadeh.

Erikki auzi tonul hotărît și înțelese dincolo de orice îndoială că, dacă o părăsea acum, avea s-o piardă pentru totdeauna.

În baie; ora 7,15 seara. Azadeh se cufundă pînă la gît în apa fierbinte. Baia, placată cu o minunată faianță, avea cincisprezece metri pătrați, iar la un capăt era mai puțin adîncă, cu platforme anume făcute pe care puteai să stai întins, apa fierbinte curgînd din camera cazanelor, aflată alături. Încăperea era caldă și largă, un loc vesel, cu oglinzi frumoase.

Avea părul adunat în creștetul capului într-un prosop și se sprijinea de unul dintre spătarele acoperite cu faianță, anume construite, cu picioarele întinse. Apa o odihnea.

- O, e atît de bine, Mina, murmură.

Mina era o femeie voinică, una dintre cele trei slujnice ale ei. Stătea deasupra ei în apă, purtînd doar o pînză în jurul șoldurilor, masîndu-i blînd gîtul și umerii.

Baia era goală. Nu se flau acolo decît Azadeh și slujnica ei; Hakim trimisese restul familiei în celelalte case din Tabriz, ca să se pregătească așa cum se cuvenea pentru ziua jelirii lui Abdullah Han - acesta fusese motivul oficial, dar toți erau conștienți că cele patruzeci de zile de așteptare trebuiau să-i dea timp să cerceteze palatul după voie și să repartizeze camerele așa cum îi făcea plăcere. Numai bătrîna Hananum rămase netulburată și Aisha cu cei doi copii ai ei.

Fără să-i tulbure reveria, Mina o trase pe Azadeh în apa puțin adîncă, pe o altă platformă, unde Azadeh sta perfect întinsă, cu capul sprijinit confortabil de o pernă, astfel încît putea să se ocupe de pieptul și coapsele și pîntecul și picioarele ei, pregătind-o pentru masajul adevărat, cu uleiuri, care avea să vină mai tîrziu, cînd fierbințeala apei avea să pătrundă mai adînc.

- Oh, asta este atît de bine... spuse Azadeh din nou.

Se gîndea că era mult mai plăcut decît în sauna lor, cu căldura puternică, brutală și apoi îngrozitorul plonjon în zăpadă, șocul care urma făcînd tot trupul să vibreze, dătător de viață, dar nu atît de bun ca asta, senzualitatea apei parfumate și tihna blîndă și nici un fel de zbateri după aceea și...

- O, e așa de bine...

Dar de ce este baia piața satului și acum este atît de frig și acolo este măcelarul și falsul *mullah* care strigă "mai întîi mîna dreaptă! Bateți cu pietre tîrfa!" țipă fără sunet și sări în picioare.

- Oh, oh, v-am apăsat prea tare, Înălțimea voastră?! Îmi pare atît de rău!

- Nu, n-a fost vina ta, Mina, n-a fost nimic, nimic, te rog, continuă!

Din nou degetele liniștitoare. Inima își încetini bătăile. Sper că în curînd am să pot să dorm fără... fără sat. Noaptea trecută, cu Erikki, a fost deja ceva mai bine, în brațele lui a fost mai bine. Chiar și numai stînd lîngă el. Poate că în noaptea asta o să fie și mai bine. Mă întreb ce face Johnny. Ar trebui să fie în drum spre casă acum, în concediu, în Nepal. Acum că Erikki s-a întors, sunt din nou în siguranță, dar numai atîta vreme cît sunt cu el, lîngă el. Singură nu sunt. Nu sunt în siguranță nici chiar cu Hakim. Nu mă mai simt apărată, pur și simplu nu mă mai simt în siguranță.

Ușa se deschise și intră Aisha. Chipul ei era marcat de suferință, ochii plini de teamă, *chadorul* negru făcînd-o să apară și mai emaciată.

- Bună, dragă Aisha. Ce s-a întîmplat?

- Nu știu... lumea e atît de ciudată și eu nu... eu nu îmi mai găsesc locul.

- Vino în baie, spuse Azadeh, compătimind-o.

Părea atît de subțire și bătrînă și fragilă și fără apărare. E greu să crezi că este văduva tatălui meu, cu un fiu și o fiică la numai șaisprezece ani.

- Intră, e așa de bine!

- Nu, nu, mulțumesc, eu... eu doar voiam să-ți vorbesc.

Aisha se uită la Mina, își coborî ochii și așteptă.

Cu două zile în urmă ar fi trimis pur și simplu după Azadeh, care ar fi venit imediat și ar fi îngenunchiat și-ar fi așteptat porunca, așa cum îngenunchease ea acum rugătoare. Voia lui Allah! se gîndi. Dacă nu m-aș frămînta și îngrozi pentru viitorul copiilor mei, aș striga de fericire. Nu mai am parte de mirosul urît și sforăiturile cutremurătoare, nici de greutatea zdrobitoare, și ieșite

şi furie şi muşcături şi disperarea de-a obţine ceea ce putea obţine doar rareori. "E vina ta! Vina ta, vina ta!" Cum ar fi putut fi vina mea? De cîte ori nu l-am implorat să-mi arate ce trebuie să fac pentru a-i fi de folos şi am încercat şi am încercat şi am încercat şi totuşi se întîmpla atît de rar şi apoi imediat greutatea dispărea, începeau sforăiturile şi eu eram lăsată trează să zac în sudoare şi-n mîros. O, de cîte ori nu mi-am dorit să fi murit pe loc!

- Mină, lasă-ne singure pînă te chem, spuse Azadeh.

Femeia ascultă deîndată.

- Ce s-a întîmplat, Aisha, draga mea?

Fata tremură.

- Mi-e teamă! Mi-e teamă pentru fiul meu şi am venit să te implor să-l aperi.

Azadeh spuse blînd:

- N-ai de ce să te temi din partea lui Hakim Han şi din partea mea, deloc. Am jurat în faţa lui Allah să te îngrijim - pe tine, pe fiul tău şi pe fiica ta. Ne-ai auzit. Am făcut-o în faţa soţului tău, tatăl nostru, şi apoi din nou după moartea lui. N-ai de ce să te temi, absolut deloc.

- Am o mulţime de motive de teamă, spuse fata cu o voce tremurătoare. Nu mai sunt în siguranţă... Şi nici fiul meu. Te rog, Azadeh, n-ar putea... n-ar putea Hakim Han... Aş semna orice hîrtie care să-i dea oricare drepturi... Orice hîrtie! Vreau doar să trăiesc în liniştе pentru el, să-l cresc şi să trăiască în pace.

- Viaţa ta e cu noi, Aisha. În curînd ai să vezi ce fericiţi vom fi cu toţii, împreună, spuse Azadeh.

Are dreptate să se teamă, se gîndi. Hakim n-o să-şi dea niciodată Hanatul în afara liniei sale, dacă o să aibă el însuşi fii. Acum trebuie să se căsătorească. Trebuie să-l ajut să-şi găsească o soţie potrivită.

- Nu-ţi face griji, Aisha!

- Griji? Acum tu eşti în siguranţă, Azadeh. Tu care doar cu cîteva zile în urmă ai trăit în groază. Acum eu sunt cea în primejdie şi eu trăiesc în teroare.

Azadeh o privi. Nu putea face nimic pentru ea. Viaţa Aishei era hotărîtă. Era văduva unui Han. Avea să rămînă în palat, urmărită şi supravegheată, trăind cît de bine va putea. Hakim n-avea să îndrăznească s-o lase să se

recăsătorească, nu putea să-i îngăduie să cedeze drepturile fiului garantate de voința soțului, exprimată în fața tuturor pe patul de moarte.

- Nu-ți face griji, spuse.

- Uite!

Aisha scoase de sub *chador* un plic de plastic burduhănos.

- Ăsta-i al tău.

- Ce-i asta?

Mîinile lui Azadeh erau ude și nu vroia să-l atingă. Fata-i deschise plicul și-i arătă conținutul. Ochii lui Azadeh se măriră. Pașaportul ei, actele de identitate și toate celelalte acte, ale lui Erikki alături de ale sale, toate lucrurile care fuseseră furate de la ei de către *mujhadinul* de la barieră. Era într-adevăr un peșcheș.

- De unde le ai?

Aisha era sigură că nu asculta nimeni, dar totuși cobori glasul.

- *Mullahul* acela de stînga, același *mullah* din sat, i le-a dat acum două săptămîni Înălțimii sale Abdullah Han, cînd erați la Teheran. Același *mullah* din sat.

Fără să-și creadă urechilor, Azadeh o privi îndelung.

- Cum le-ai luat?

Nervoasă, Aisha ridică din umerii plăpînzi.

- *Mullahul* știa tot ce se-ntîmplase la barieră. A venit aici ca să încerce să pună stăpînire pe... pe soțul tău. Înălțimea sa... șovăi, apoi continuă, șoaptind printre suspine: Înălțimea sa i-a spus "nu". Nu pînă nu încuviințează el și l-a gonit și-a păstrat hîrtiile.

- Mai ai și alte hîrtii, Aisha? Acte personale?

- Nu ale voastre sau ale soțului tău.

Fața începu să tremure din nou.

- Înălțimea sa vă ura pe toți atît de mult! Vroia să-l distrugă pe soțul tău, apoi avea de gînd să te dea rusului și fratele tău trebuia să fie... îndepărtat. Știu atît de multe lucruri care ar putea să-ți fie de folos, ție și lui, și atît de multe pe care nu le înțeleg. Ahmed! Ai grijă de el, Azadeh.

- Da, spuse Azadeh rar. Tata l-a trimis pe *mullah* în sat?

- Nu știu, cred că da. L-am auzit cerîndu-i sovieticului să scape de Mahmud, ah, da, ăsta era numele falsului *mullah*. Poate că Înălțimea sa l-a trimis acolo să vă chinuiască pe tine și pe sabotor și l-a trimis de asemenea către propria-i moarte, dar Allah a intervenit. Am auzit că sovieticul a încuviințat să trimită oameni după acest Mahmud.

Azadeh zise nepăsătoare:

- Cum ai auzit de asta?

Aisha își strînse nervoasă *chadorul* mai aproape de trup și îngenunche la marginea băii.

- Palatul e un fagure de găuri prin care poți să auzi și să vezi, Azadeh. El, Înălțimea sa, n-avea încredere în nimeni. Îi spiona pe toți, chiar și pe mine. Cred că ar trebui să fim prietene, aliați, tu și cu mine. Suntem lipsite de apărare. Chiar și tu. Poate mai mult tu decît oricare dintre noi, iar dacă nu ne ajutăm una pe cealaltă, suntem cu toate pierdute. Pot să te-ajut, pot să te apăr.

Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

- Îți cer doar să îmi aperi fiul. Te rog. Eu pot să te apăr pe tine.

- Desigur e-ar trebui să fim prietene, spuse Azadeh, necrezînd că o amenință ceva, dar curioasă să cunoască secretele palatului. Ai să-mi arăți aceste locuri tainice? Și ai să-mi împărtășești ceea ce știi?

- O, da, da, sigur e-am s-o fac.

Chipul fetei se lumină.

- Am să-ți arăt totul și doi ani or să treacă foarte repede. O, da, o să fim prietene.

- Care doi ani?

- Cîtă vreme soțul tău e plecat, Azadeh.

Azadeh sări în picioare alarmată.

- Pleacă?

Aisha se holbă la ea.

- Desigur, ce altceva ar putea face?

În "Camera Europeană". Hashemi îi întinse lui Robert Armstrong mesajul scris de mînă din partea lui Mzytryk, pe care i-l dăduse Hakim. Armstrong aruncă o privire iute asupra lui.

- Iartă-mă, Hashemi, nu știu să citesc turcește.

- A, îmi pare rău, am uitat.

Hashemi îl citi în engleză. Amîndoi putură observa dezamăgirea lui Armstrong.

- Data viitoare, Robert, o să punem mîna pe el, *Insah'Allah*!

Nu-ți face griji, se gîndi Armstrong. A fost oricum cu bătaie lungă. O să pun mîna pe Mzytryk altă dată. O să pun eu mîna pe el și pe tine, bătrîne prieten Hashemi, mare porcărie din partea ta uciderea lui Talbot. De ce-ai făcut tu asta? Răzbunare? Din pricină că omul cunoștea prea multe din secretele voastre? Nu-ți făcuse nici un rău, ba dimpotrivă, îți întinsese multe ciolane și a îndreptat multe din greșelile tale. Împuțită treabă. Nu i-ai dat nici o șansă, de ce-ar trebui să-ți dau eu ție!? De îndată ce o să-mi aranjez ieșirea, o s-o încasezi! N-am nici un motiv să mai întîrzii, acum că Mzytryk știe că îl vînez și-și bate joc de noi de la adăpost. Poate că mărimile or să trimită pe cineva de la Special Branch sau o echipă specială la Tbilisi, acum că știm unde este. Cineva o să pună mîna pe ticălos, chiar dacă n-o să fiu eu ăla. Îl trezi din gînduri Hakim Han, care zicea:

- Colonele, ce-s toate astea, Yazernov și cimitirul Jaleh?

Hashemi îi răspunse cu voce scăzută:

- E o invitație, Înălțimea voastră. Yazernov este un intermediar pe care Mzytryk îl folosea din vreme în vreme, acceptat de ambele părți cînd trebuia să se discute ceva important pentru aceste ambe părți.

Armstrong fu cît pe-aci să pufnească în rîs. Hashemi știa la fel de bine ca și el că era o promisiune de vendetă personală, fără îndoială o imediată Secțiune 16/a. Isteț din partea lui Mzytryk să folosească numele Yazernov și nu Rakoczy.

- S-a întîlnit cu Yazernov la momentul potrivit, spuse Hashemi. Cred, Înălțimea voastră, că ar trebui să ne întoarcem la Teheran mîine.

- Da, spuse Hakim.

Întorcîndu-se cu mașina de la spital împreună Azadeh, Hakim hotărîse că singura cale de a rezolva

mesajul lui Mzytryk şi de a se ocupa de aceştia doi era să pornească de-a dreptul.

- Cînd o să vă întoarceţi la Tabriz?

- Dacă vă face plăcere, săptămîna viitoare. Atunci am sta de vorbă despre cum am putea să-l atragem pe Mzytryk aici. Cu ajutorul vostru, sunt multe de făcut în Azerbaidjan. Am primit chiar acum un raport că, în apropiere de Rezaiyeh, kurzii s-au răsculat pe faţă, aprovizionaţi din greu cu bani şi arme de irakieni, stîrpi-i-ar Allah! Khomeini a ordonat armatei să înăbuşe răscoala odată pentru totdeauna.

- Kurzii? Hakim zîmbi. Nici măcar el, Allah să-l aibă-n pază, nici chiar el n-o să facă asta! Nici măcar o dată şi nici pentru totdeauna!

- De data asta s-ar putea, Înălţimea voastră! Are fanatici pe care-i poate trimite împotriva fanaticilor.

- Gărzile Verzi se pot supune ordinelor şi pot muri, dar ei nu locuiesc în munţii aceia. Nu au tăria kurzilor şi nici nu tînjesc ca ei după libertate pe acest pămînt în drumul spre Paradis.

- Cu îngăduinţa voastră, am să comunic sfatul vostru, Înălţimea voastră, mai departe.

Hakim zise tăios:

- O să i se dea mai multă crezare decît celor ale tatălui meu sau ale bunicului meu? Ale căror sfaturi au fost la fel?

- Aş zice că da, Înălţimea voastră. Pot să sper...

Cuvintele îi fură înecate de zgomotul brusc al elicopterului care porni, tuşi, durui pentru cîteva momente, apoi muri din nou.

Pe fereastră îl zăriră pe Erikki desfăcînd una dintre capotele motoarelor şi aplecîndu-se îndelung cu lanterna la complexul mecanism dinăuntru. Hashemi se întoarse cu spatele la Han, care stătea ţeapăn pe un scaun. Tăcerea se adînci, minţile celor trei bărbaţi gonind fiecare pe cărarea ei, fiecare la fel de puternică precum a celuilalt, fiecare înclinată spre o formă de violenţă. Hakim Han spuse prudent:

- Nu poate fi arestat în casa mea sau pe domeniile mele. Chiar dacă nu ştie de telex, ştie că nu poate să

rămînă în Tabriz şi nici în Iran. Ştie că sora mea nu poate să plece cu el sau să părăsească Iranul pentru doi ani. Ştie că trebuie să plece imediat. Maşina lui nu poate să zboare. Sper să scape de arestare.

- Am mîinile legate, Înălţimea voastră. Vocea lui Hashemi se străduia să pară sinceră şi să-şi ceară scuze. Datoria mea este să mă supun legilor ţării.

Absent, observă o scamă pe mînecă şi o îndepărtă. Armstrong prinse semnalul imediat. Atinsul mînecii stîngi însemna: "trebuie să vorbesc cu omul ăsta între patru ochi, n-o să vorbească de faţă cu tine. Caută-ţi o scuză şi aşteaptă-mă afară". Repetă cu nota potrivită de tristeţe:

- E datoria noastră să ne supunem legilor.

- Sunt sigur... destul de sigur că n-a făcut parte din nici o conspiraţie. Nu ştie nimic despre zborul celorlalţi şi aş vrea să fie lăsat în pace să plece singur.

- Aş fi bucuros să informez SAVAMA de dorinţele voastre.

- Aş fi bucuros dacă aţi face ceea ce sugerez eu.

Armstrong spuse:

- Înălţimea voastră, dacă o să mă iertaţi, problema căpitanului nu e afacerea mea, nu mă priveşte şi n-aş vrea să tulbur nici o problemă de stat.

- Da, poţi să pleci, superintendent. Cînd o să primesc raportul despre noile posibilităţi de securitate?

- Va fi în mîinile voastre cînd se întoarce colonelul.

- Pacea fie cu tine!

- Şi cu domnia voastră, Înălţimea voastră!

Armstrong ieşi, apoi porni cu paşi mari în lungul coridorului către ieşire. Hashemi o să-l perpelească la foc încet pe nefericitul ăsta, se gîndi.

Seara era plăcută, răcoarea din aer pişca plăcut, o geană roşiatică spre vest.

Cerul roş' la asfinţit / Ciobănaşu-i mulţumit / Cerul roş' la răsărit / Ciobănaşul nu-i tihnit.

- Bună seara, căpitane! Aşa, ca între noi trei, eu, dumneata şi stîlpul porţii, Dacă autobuzul ţi-ar funcţiona, ţi-aş sugera o excursie grabnică spre o frontieră.

Ochii lui Erikki se îngustară.

- De ce?

Armstrong scoase o ţigară.

- Clima nu-i prea sănătoasă pe-aici, nu?

Îşi făcu palmele căuş în jurul brichetei şi o aprinse.

- Dacă aprinzi o ţigară cu atîta petrol de jur împrejur, clima n-o să fie sănătoasă nici pentru dumneata, nici pentru mine, şi poate pentru totdeauna.

Apăsă comutatorul. Motorul începu să rotească perfect elicea timp de douăzeci de secunde, apoi bolborosi şi tăcu. Erikki înjură.

Armstrong încuviinţă politicos din cap şi se întoarse la maşină. Şoferul îi deschise uşa. Se aşeză pe bancheta din spate şi aprinse ţigara, trăgînd adînc fumul în piept, nefiind prea sigur dacă Erikki înţelesese mesajul. Sper că da. Nu pot să îi arăt telexul fals şi nici nu pot să-i spun de "Virtej". Asta o să mă pună la cel mai apropiat zid pentru trădare faţă de Hashemi şi Han, pentru că mi-am băgat nasul unde n-am fost poftit - am fost avertizat. Destul de corect. E o chestie de politică internă. Christoase! M-am săturat pînă în gît de toate astea. Am nevoie de o vacanţă, una lungă. Unde? M-aş putea întoarce la Hong Kong pentru o săptămînă sau două, să-mi caut vechii amici, puţinii care au mai rămas, sau poate să urc în Pays d'en Haut, în Ţinuturile Înalte, să schiez. Să schiez? N-am mai schiat de ani de zile şi mi-ar prinde bine nişte bucătărie elveţiană, *roesti* şi *wurst* şi cafea bună cu multă frişcă şi mult vin, mult. Aşa o să fac. Mai întîi Teheranul, apoi să termin cu Hashemi şi mă topesc în înaltul cerului. Poate că o să dau peste cineva drăguţ...

Dar cei ca noi nu se încălzesc niciodată şi nici nu se schimbă. Ce dracu o să fac de aici înainte ca să fac rost de bani, acum, cînd pensia mea iraniană s-a dus şi pensia de poliţai în Hong Kong valorează din ce în ce mai puţin pe zi ce trece?

- *Hello*, Hashemi, cum a mers?

- Grozav, Robert. Şofer, ne întoarcem la sediu!

Şoferul acceleră, ieşi prin poarta principală şi goni în josul drumului către oraş.

- Erikki o s-o șteargă dis-de-dimineață, chiar înaintea zorilor. Noi îl urmăm pînă ne vine bine și atunci punem mîna pe el în afara Tabrizului.

- Cu binecuvîntarea lui Hakim?

- Binecuvîntare între patru ochi, mînie în public. Mulțumesc.

Hashemi primi țigara, evident mulțumit de sine însuși.

- Pînă atunci, sărmanul, n-o să mai existe probabil.

Armstrong se întreba la ce înțelegere ajunseseră.

- La sugestia lui Hakim?

- Desigur.

- Interesant.

Asta nu-i ideea lui Hakim. Oare ce pune la cale Hashemi acum?

- Da, interesant. După ce le dăm foc *mujhadinilor* în noaptea asta și ne asigurăm că maniacul ăsta finlandez e terminat într-un fel sau altul, ne întoarcem la Teheran.

- Perfect.

Teheran, Casa Bakravan; ora 8,06 seara. Șeherazada puse grenada și pistolul în geantă și o ascunse sub haine, în sertarul dulapului ei. Hainele pe care le va purta pe sub *chador* mai tîrziu, scurta de schi, un pulover gros și pantaloni de schi, erau deja pregătite. Acum purta o rochie de mătase de un verde palid, de la Paris, care îi sublinia figura și picioarele lungi, perfecte. Se fardase desăvîrșit. O ultimă verificare. Desăvîrșit. O ultimă privire cercetătoare prin cameră, apoi coborî scările să se alăture petrecerii date în cinstea lui Daranush Farazan, viitorul ei soț.

- Ah, Șeherazada!

Meshang îi ieși în cale la ușă. Transpira și își ascundea nervozitatea cu o prefăcută bună-dispoziție, neștiind la ce să se aștepte de la ea. Cînd se întorsese de la doctor mai devreme, sărise asupra ei cu gura și cu amenințări urîte, dar, spre surprinderea tuturor, ea se mulțumise doar să-și coboare ochii și să spună docilă: "Nu e nevoie să mai spui și altceva, Meshang. Allah a hotărît. Te rog să

mă ierți. Am să mă duc să mă schimb". Acum se afla acolo, la fel de docilă. Așa ar trebui să fie, își zise el.

- Excelența sa Farazan moare de nerăbdare să te salute.

O luă de braț și o conduse printre cei aproape douăzeci de oameni din încăpere, cei mai mulți dintre ei prieteni apropiați cu soțiile lor, Zarah și cîteva dintre prietenele ei, nici una dintre cele ale Șheherazadei. Zîmbi către cei pe care îi cunoștea, apoi își îndreptă întreaga atenție spre Daranush Farazan.

- Bine ați venit, Excelență, spuse politicoasă și-i întinse mîna.

Era pentru prima dată cînd se afla atît de aproape de el. Era mai scund decît ea. Privi în jos la cele cîteva șuvițe de păr cănit, întinse peste pielea aspră a cheliei, și mai aspră pe mîini, răsuflarea urît mirositoare năvălind asupra ei, ochii lui mici și negri sclipind.

- Pacea fie cu tine.

- Bine te-am găsit, Șeherazada, și pacea fie cu tine, dar, te rog, te rog, nu-mi spune Excelență. Cît... cît de frumoasă ești!

- Mulțumesc, spuse și se privi trăgîndu-și înapoi mîna și zîmbind și stînd lîngă el și repezindu-se să-i aducă o băutură răcoritoare, rochia fluturînd, aducîndu-i-o înapoi atît de frumos pe cît era în stare s-o facă, zîmbind la complimentele lui searbede, salutînd ceilalți oaspeți, prefăcîndu-se că nu bagă de seamă privirile lor insistente și risetele înfundate, fără să exagereze gesturile, toate gîndurile ei îndreptate asupra revoltei de la Universitate, care începuse deja, și asupra marșului de protest care fusese interzis de Khomeini, dar care avea să aibă loc.

De partea cealaltă a încăperii, Zarah o privea, uimită de schimbare, dar mulțumind lui Allah că aceptase totul, își acceptase soarta și avea să se supună - ceea ce avea să facă viața lor mult mai ușoară. A tuturor. Ce-ar fi putut face altceva? Nimic. Nici eu nu pot să fac altceva decît să accept că Meshang are o tîrfă de paisprezece ani care deja și-a scos colții, lăudîndu-se că în curînd o să devină a doua lui nevastă.

- Zarah!

- O, da, Meshang, dragul meu?
- Seara e perfectă! Perfectă!

Meshang își șterse fruntea și primi cu plăcere o băutură răcoritoare de pe tava care conținea și pahare de șampanie, pentru cei care doreau.

- Sunt încîntat că Șeherazada și-a băgat mințile în cap, fiindcă, desigur, este o pereche potrivită pentru ea.
- Perfectă, spuse Zarah cu voce plăcută. Cred că ar trebui să fim recunoscători că a venit singur și nu a adus unul dintre băieții lui. E-adevărat, chiar miroase a gunoi, a scîrboșenia pe care o vinde. Ai aranjat totul perfect, dragă Meshang!
- Da, da, așa e, merge exact cum am plănuit.

Lîngă Jaleh. Ca să ajungă la mica pistă de iarbă, cîndva gazdă a unui aeroclub sărac, acum scoasă din funcțiune, Lochart ocolise orașul și se menținuse la joasă înălțime ca să treacă pe sub radare. Tot drumul dinspre D'Arcy 1908 își ținuse emițătorul reglat pe frecvența Aeroportului Internațional Teheran, dar eterul era tăcut, aeroportul închis pentru Ziua Sfîntă și nici un zbor aprobat. Avusese grijă să sosească la apus și fu foarte mulțumit cînd opri motorul și auzi muezinii. Pînă acum toate bune.

Ușa hangarului era ruginită. Reuși s-o deschidă cu destulă dificultate și împinse elicopterul înăuntru, apoi o închise la loc și porni la drum lung. Purta hainele de zbor și, dacă avea să fie oprit, se gîndea să spună că e un pilot de linie a cărui mașină se stricase și trebuia să-și petreacă seara cu prietenii.

Cînd ajunse la periferiile Teheranului, drumurile deveniră din ce în ce mai aglomerate, oamenii ducîndu-se acasă sau venind de la moschei, nici urmă de culoare sau rîsete în mulțime, numai o teamă apăsătoare. Nu circulau prea multe mașini, cu excepția vehiculelor armatei, pline ochi cu Gărzi Verzi. Nici urmă de militari în uniformă sau poliție. Circulația era dirijată de tineri din Gărzile Verzi. Orașul revenea la ordine. Nici o femeie nu purta îmbrăcăminte occidentală - numai *chadoruri*. Auzi în urma lui cîteva blesteme, nu prea multe, cîteva saluturi.

uniforma lui de pilot oferindu-i o poziție socială importantă.

Ceva mai departe, în oraș, găsi un loc bun de unde putea prinde un taxi, în apropierea unei piețe. Așteptînd, cumpără o sticlă de băutură răcoritoare și un colțuc de pîine caldă, proaspătă, și o mîncă încet. Vîntul nopții se înteți puțin, dar grătarul sclipea vesel și ademenitor.

- Vă salut, Excelență, hîrtiile voastre, vă rog!

Erau tineri din Gărzile Verzi, politicoși, cîțiva cu un început de barbă. Lochart le arătă documentele sale de identitate ștampilate și aduse la zi, și i le înapoiară după ce vorbiră o vreme între ei.

- Putem să vă întrebăm unde mergeți?

În farsi stîlcit cu bună-știință, spuse:

- Vizitez prieteni, lîngă bazar, mașină stricat. *Insah'-Allah*!

Îi auzi vorbind din nou între ei, spunînd că piloții erau oameni siguri, că pilotul era canadian, nu e asta o parte a Marelui Satan? Nu, nu cred.

- Pacea fie cu domnia ta, spuseră și plecară.

Se duse pînă la colț și privi circulația, simțind din plin mirosul puternic al orașului: petrol, mirodenii, fructe putrede, urină, transpirație, sudoare și moarte. Ochii ageri zăriră un taxi cu numai doi oameni în spate și unul în față, într-o intersecție blocată de un camion care încerca să vireze. Fără șovăire, se strecură printre mașini, împinse într-o parte cu umerii un alt om, smuci ușa din spate, deschizînd-o, și se înghesui înăuntru, cerîndu-și îndelung scuze într-o farsi corectă și implorîndu-i pe pasageri să-i îngăduie să-i însoțească. După cîteva blesteme și ceva tocmeală, șoferul descoperi că bazarul era chiar pe traseul pe care îl aranjase cu ceilalți, fiecare dintre ei un călător singuratic, care își croise și el drum înăuntru.

- Cu ajutorul lui Allah, pentru Domnia voastră o să opresc a doua oară, Excelență!

Am reușit, își spuse exultînd, apoi îngădui celuilalt gînd să iasă la suprafață. Sper că și ceilalți au reușit. Duke, și Scrag și Rudi, toți, și Freddy, și bătrînul Mac.

Bahrain, Aeroportul Internațional; ora 8,50 seara. Jean-Luc stătea lîngă platforma elicopterelor cu binoclul îndreptat către cele două '212 aflate la capătul platformei, cu luminile de navigație clipind. Primiseră aprobarea unei aterizări directe și se apropiau iute. Lîngă el era Mathias, folosindu-și și el binoclul, și în apropiere se afla o ambulanță, un doctor și ofițerul de la Imigrații, Yusuf.

Cerul era limpede și plin de stele, noaptea plăcută, cu un vînt ușor, cald. Elicopterul din frunte se întoarse puțin și Jean-Luc putu să citească literele de înregistrare: G-UVX. Englez, slavă Domnului! Au avut timp la Jelet, își zise recunoscîndu-l pe Petikin în carlingă, apoi întoarse binoclul către celălalt '212 și-l zări pe Ayre și pe Kyle, mecanicul. Petikin aterizează. Mathias și Jean-Luc se repeziră amîndoi, Mathias la Petikin, Jean-Luc la ușa cabinei. O deschise larg.

- *Hello*, Genny! Cum se simte?

- Nu pare să respire.

Fața lui era albă. Într-o străfulgerare, Jean-Luc îl zări pe McIver întins pe podea cu o vestă de salvare sub cap. Cu douăzeci de minute mai înainte, Petikin raportase turnului din Bahrain că unul din echipajul său, McIver, părea să aibă un atac de cord și avea nevoie urgentă de un doctor și de o ambulanță la aterizare. Turnul cooperase imediat. Doctorul trecu grăbit pe lîngă el, urcă în cabină și îngenunche lîngă McIver. O singură privire îi fu de-ajuns. Folosi seringa hipodermică pe care o pregătise.

- Asta o să-l pună repede pe picioare și o să ajungă la spital în cîteva minute.

Strigă în arabă după ajutoarele sale și acestea sosiră în fugă. O ajută pe Genny să coboare.

Jean-Luc se afla lîngă ei.

- Sunt doctorul Lanoire, te rog spune-mi ce s-a întîmplat?

- Este un atac de cord? întrebă ea.

- Da, da, așa e. Nu unul rău, spuse doctorul, încercînd s-o liniștească.

Era jumătate francez, jumătate bahrajni, şi fuseseră norocoşi că îl obţinuseră atît de repede. În spatele lor, sanitarii îl întinseseră pe McIver pe o targă şi îl scoteau uşurel din elicopter.

- Soţul meu a început dintr-o dată să gîfîie şi a spus răguşit "nu pot să respir". Apoi s-a ghemuit, strîmbîndu-se de durere, şi a leşinat. Îşi şterse sudoarea de pe buza de sus şi continuă cu aceeaşi voce plată. M-am gîndit că trebuie să fie un atac de cord şi nu ştiam ce să fac. Apoi mi-am amintit ce mi-a zis bătrînul Doc Nutt cînd ne-a ţinut tuturor soţiilor o conferinţă, mai demult, şi am descheiat gulerul lui Duncan şi l-am întins pe podea şi după aia am găsit capsulele pe care ni le-a dat el şi i-am spart una sub nas.

- Nitrat de amoniu?

- Da, da, asta era. Doctorul ne-a dat cîte două la fiecare şi ne-a spus cum să le folosim. A fost groaznic, dar Duncan a gemut şi pe jumătate şi-a revenit şi a leşinat din nou. Dar respira, respira... Nu prea se putea auzi bine în cabină, dar cred că o dată respiraţia i s-a oprit şi-atunci am folosit ultima capsulă şi asta a părut să îndrepte lucrurile puţin, din nou.

Doctorul privise tot timpul brancarda. În clipa în care fu aşezată la locul ei în ambulanţă, îi spuse lui Jean-Luc:

- Căpitane, te rog, adu-o pe doamna McIver la spital într-o jumătate de oră. Asta-i cartea mea de vizită, cei de acolo or să ştie unde sunt.

Genny spuse repede:

- Nu credeţi că...

Doctorul o întrerupse ferm:

- O să-l ajutăm mai mult dacă o să mă lăsaţi să-mi fac treaba! O jumătate de oră. Dumneata ţi-ai făcut datoria. I-ai salvat viaţa, cred.

Porni în fugă.

CAPITOLUL 67

Teheran, casa Bakravan; ora 8,59 seara. Zarah se învîrtea pe lîngă masă pentru o ultimă verificare a pregătirilor. Farfurii şi tacîmuri şi şerveţele de pînză albă.

castroane cu diferite feluri de *horisht,* cărnuri şi legume, pîine proaspătă şi fructe proaspete, dulciuri şi condimente. Numai orezul mai trebuia să sosească, iar acesta urma să fie adus cînd ea avea să-i cheme pe oaspeţi la masă. Dădu ultimele indicaţii servitorilor şi intră în cealaltă încăpere. Oaspeţii lor încă mai pălăvrăgeau şi o văzu pe Şeherazada singură, în apropierea lui Daranush, care se afla adîncit în conversaţie cu Meshang. Ascunzîndu-şi tristeţea, se îndreptă către ea.

- Draga mea, arăţi atît de obosită... Te simţi bine?

- Desigur că se simte bine! strigă Meshang tare, cu un zîmbet subţire.

Şeherazada îşi întinse un zîmbet pe chipul devenit foarte palid.

- Din pricina agitaţiei, Zarah, doar agitaţia. Apoi către Farazan: Dacă nu vă supăraţi, Excelenţă Daranush, n-am să stau lîngă domnia voastră la cină în seara asta.

- De ce, ce s-a întîmplat, spuse tăios Meshang, ţi-e rău?

- O nu, dragul meu frate. E doar agitaţia.

Şeherazada se întoarse din nou către bărbatul cel scund.

- Poate că mi s-ar îngădui să ne întîlnim mîine. Poate luăm cina mîine?

Mai înainte ca Meshang să poată interveni, Daranush spuse:

- Desigur, draga mea, şi se apropie mai mult, sărutîndu-i mîna.

Şeherazadei îi trebui toată puterea ca să nu verse.

- O să cinăm mîine. Poate că Domnia ta şi Excelenţa sa Meshang, şi Zarah, îmi veţi onora sărmana mea casă.

Chicoti. Chipul lui deveni şi mai grotesc.

- Şărmana *noastră* casă.

- Îţi mulţumesc. Am să mă gîndesc cu plăcere la aceasta. Noapte bună. Pacea fie cu voi.

- Şi cu voi!

Fu la fel de politicoasă cu fratele ei şi cu Zarah, apoi ieşi şi-i lăsă. Daranush o privi îndepărtîndu-se, apreciind legănarea coapselor ei băieţeşti şi a şoldurilor.

Pe Allah, uită-te la ea, își spuse mulțumit, imaginîndu-și-o goală, supunîndu-i-se. Am făcut un aranjament mai bun decît îmi închipuiam. Pe Allah, cînd Meshang mi-a propus căsătoria, m-am lăsat convins doar de zestre și de promisiunea unei întovărășiri politice în bazar. Amîndouă importante, așa cum desigur ar trebui să fie pentru o femeie grea cu copilul unui străin. Dar acum, pe Allah, nu cred că va fi așa de greu s-o pun în pat, s-o fac să mă slujească așa cum îmi place mie și cîteodată să-mi facă copii. Cine știe, poate că o să fie așa cum a zis Meshang. Poate că o să-l piardă pe cel pe care-l poartă. S-ar putea.

Se scărpină absent sub pintece.

- Acum, unde rămăseserăm, Meshang?

- La sugestia mea pentru o nouă bancă...

Șeherazada încuie ușa și aleargă ușoară în sus pe scări. Jari o aștepta în cameră, ațipită în fotoliul cel larg.

- O, prințesă, cum...

- Mă duc să mă culc acum, Jari. Poți să pleci și să nu mă deranjeze nimeni, Jari, nimeni, pentru nici un motiv. Vorbim la dejun.

- Dar, prințesă, o să dorm în scaun și...

Șeherazada bătu nervoasă din picior.

- Noapte bună și să nu fiu deranjată.

Încuie zgomotos ușa după ea, își aruncă pantofii din picioare, apoi, foarte tăcută, se schimbă la repezeală. Vălul și *chadorul*. Descuie cu grijă ușile-fereastră ale balconului și se strecură afară. Scările coborau către o grădină interioară și de acolo un culoar ducea spre o ușă secundară. Trase ușurel zăvoarele. Balamalele scîrțîiră. Se trezi în alee și trînti ușa. În timp ce se depărta, *chadorul* flutura în spatele ei ca o aripă mare, neagră.

În camera de primire, Zarah aruncă o privire la ceas și se îndreptă către Meshang.

- Dragul meu, nu ți-ar plăcea să servim cina acum?

- Într-o clipă, nu vezi că Excelența Sa și cu mine suntem ocupați?

Zarah oftă, apoi se depărtă ca să vorbească cu o prietenă, dar se opri cînd văzu portarul intrînd tulburat, privind în jur după Meshang, apoi repezindu-se la el şi şoptindu-i la ureche. Sîngele dispăru din obrajii lui Meshang. Daranush Farazan icni, rămînînd cu gura căscată.

- Ce s-a întîmplat?

Gura lui Meshang se mişcă, dar nu se auzi nici un sunet. În tăcerea ce se lăsase brusc, servitorul înspăimîntat izbucni:

- Gărzile Verzi... sunt aici, Înălţimea voastră. Gărzile Verzi... cu... cu un *mullah*. Vor să vorbească cu Excelenţa Sa... imediat.

În tăcerea adîncă, toată lumea îşi aminti arestarea lui Paknouri şi convocarea lui Jared şi toate celelalte execuţii şi zvonuri despre *komiteluri*, închisorile pline cu prieteni şi clienţi şi cunoştinţe.

Daranush spumega de furie că se afla acolo, în casa aceea, la vremea aceea. Îi venea să-şi sfîşie hainele pentru că acceptase atît de prosteşte să se alieze cu familia Bakravan, deja condamnată din pricina cametei lui Jared, aceeaşi cămătă de care erau vinovaţi toţi zarafii bazarului, dar numai Jared fusese prins. Fiu de căţea! Şi eu care am acceptat căsătoria faţă de toată lumea, şi-am acceptat în taină să particip la planurile lui Meshang! Planuri pe care acum pot să le înţeleg! Oh, Allah să mă apere, căci sunt primejdios de moderne, de occidentale şi desigur, se vede limpede, împotriva hotărîrilor şi dorinţelor *Imamului*. Fiul de căţea! Casa asta trebuie să aibă o ieşire prin dos. Blestemată casă!

Patru tineri din Gărzile Verzi şi un *mullah* se aflau în camera de primire în care îi lăsase servitorul, aşezaţi cu picioarele încucişate şi sprijinindu-se de pernele de mătase. Îşi scoseseră pantofii şi îi lăsaseră lîngă uşă. Tinerii priveau cu ochii măriţi la bogăţia care îi înconjura, ţinîndu-şi armele pe covoare, lîngă ei.

Mullahul purta un halat fin şi un turban alb şi era un om impozant, trecut de şaizeci de ani, cu barbă albă şi sprîncene întunecate, cu faţă severă şi ochi negri. Uşa se

deschise. Meshang intră în încăpere cu paşi mici, ca un automat. De spaimă, era alb la faţă şi îl durea capul.

- Vă salu... salut, Excelenţă!

- *Salaam*! Sunteţi Excelenţa Meshang Bakravan?

Meshang încuviinţă din cap, tăcut.

- Da. Atunci din nou salutări şi pacea fie cu voi, Excelenţă! Vă rog să ne iertaţi c-am sosit atît de tîrziu. Eu sunt *mullahul* Siani şi vin din partea *komitehului*. Am descoperit abia acum cele întîmplate cu Excelenţa Sa Jared Bakravan şi am sosit să vă spun că, deşi a fost voia lui Allah, Excelenţa Sa n-a fost niciodată condamnat după lege, ci a fost împuşcat din greşeală, proprietăţile sale expropriate din greşeală şi că toate vor fi înapoiate deîndată.

Meshang rămase cu gura căscată, fără glas.

- Guvernul Islamic este hotărît să urmeze legile lui Allah.

Sprîncenele *mullahului* se împreunară.

- Allah ştie că nu putem să-i stăpînim pe toţi cei prea zeloşi sau oamenii prost sfătuiţi şi nepriceputi. Numai Allah ştie că unii, din prea mult zel, fac greşeli. Şi Allah ştie, de asemenea, că sunt mulţi care folosesc revoluţia pentru fapte rele, ascunzîndu-se sub mantia patriotismului, mulţi care răstălmăcesc Islamul pentru propriile lor scopuri murdare, mulţi care nu se supun Cuvîntului lui Allah, mulţi care se străduiesc să stîrnească tulburarea între noi şi mulţi care poartă turbanul cu sufletul întinat, ba chiar nu-l merită, chiar şi unii *ayatolahi*, chiar şi ei, dar cu ajutorul lui Allah o să le smulgem turbanele, curăţind Islamul şi-o să stîrpim răul oriunde s-ar găsi.

Cuvintele nu ajungeau la Meshang. Mintea lui explodă de speranţă.

- Tatăl meu... O să... primim... o să primim proprietăţile?

- Guvernul nostru Islamic este guvernul Legii. Numai Allah este Legea. Legea are autoritatea absolută asupra oricui, inclusiv asupra guvernului Islamic. Chiar şi cel mai nobil dintre trimişi, pacea fie asupra lui, se supune Legii pe care Allah singurul a dezvăluit-o, a răspîndit-o în limba Coranului.

Mullahul se ridică.

- Dar Excelența Jared Bakravan nu a fost judecat după Lege.

- Este adevărat?

- Da. Voia lui Allah, Excelență! Totul o să vă fie înapoiat. Nu ne-a sprijinit din plin tatăl vostru? Cum poate guvernul Islamic să prospere fără sprijinul și ajutorul bazarului, cum putem noi exista fără negustorii din bazar în lupta împotriva dușmanilor Islamului, a dușmanilor Iranului și necredincioșilor?

În afara bazarului. Taxiul se opri în piața aglomerată. Lochart ieși și plăti șoferul în timp ce doi din mulțimea de posibili pasageri, un bărbat și o femeie, se înghesuiră pe locul pe care el abia îl părăsise.

Piața era plină de lume care se revărsa în și din moschee și bazar, printre tarabele de pe străzile înconjurătoare. Nu-i acorda nimeni prea multă atenție, uniforma și șapca deschizându-i drum. Noaptea era răcoroasă și cerul acoperit. Vîntul se întărise din nou și făcea să pîlpîie flăcările lămpilor cu ulei ale vînzătorilor ambulanți. Dincolo de piață se afla strada pe care era casa Bakravan și o porni cu pas vioi, dădu colțul și se trase într-o parte ca să lase să treacă *mullahul* Siani și Gărzile Verzi, apoi continuă să mai înainteze.

La ușa croită în peretele înalt se opri, trase adînc aer în piept și bătu tare. Apoi mai bătu o dată și încă o dată. Auzi pași și văzu un ochi în spatele vizorului.

- Portarule, eu sunt, Excelența căpitan Lochart, strigă vesel.

Ușa se dădu de perete.

- Bine ați venit, Excelență, spuse portarul.

Era încă zguduit de sosirea neașteptată a *mullahului* și Gărzilor Verzi, în fața cărora se înclinase umil însuși Excelența Sa Țifnă, care, chiar în clipa în care fuseseră trase la loc zăvoarele ușii, începuse să sară în sus și-n jos ca un nebun, tropăind mărunțel și se repezise înapoi în casă fără să scoată o vorbă, iar acum altă apariție, pe Allah, necredinciosul care mai înainte a fost căsătorit cu logodnica Excelenței Scirnă.

O pală de vînt aduse frunze moarte în curtea interioară. Un alt servitor, cu ochii holbați, gata să-i iasă din orbite, stătea la ușa principală.

- Bine ați venit, Excelență, bolborosi. Eu... o să-i spun Excelenței Meshang că ați sosit.

- Așteaptă!

Lochart putea auzi acum zumzetul vocilor agitate ce ajungea pînă la el din salon, clinchetul paharelor și risetele grupului.

- Soția mea e acolo?

- Soția voastră?

Servitorul își veni în fire cu greu.

- Înălțimea sa, Excelență căpitan, s-a dus la culcare.

Lochart se neliniști.

- E bolnavă?

- Nu părea bolnavă, Excelență! S-a dus să se culce imediat după cină. O să-i spun Excelenței Meshang că...

- Nu-i nevoie să-l tulburi și nici pe oaspeții lui, spuse încîntat de ocazia de-a o vedea singură mai întîi. Mă duc eu pînă la ea, apoi am să cobor și am să mă anunț eu mai tîrziu.

Servitorul îl urmări urcînd scările cîte două odată, aștepta pînă cînd dispăru din priviri, apoi alergă grăbit să-l găsească pe Meshang.

Lochart străbătu coridor după coridor. Se străduia să pășească fără zgomot, încercînd să-și imagineze surpriza ei și fericirea și cum vor coborî apoi să-l întîmpine pe Meshang și cum avea Meshang să asculte planul său. În cele din urmă ajunse la ușa dormitorului ei și apăsă pe clanță. Cum ușa nu se deschise, bătu cu vîrfurile degetelor și strigă încetișor:

- Șeherazada! Sunt eu, Tommy!

Sufletul său cînta cît timp aștepta.

- Șeherazada!

Așteptă. Din nou bătu ușor cu degetele. Iar așteptă. Apoi bătu ceva mai tare.

- Șeherazada!

- Excelență!

- O, salut, Jari, spuse, fără să bage de seamă în nerăbdarea lui că femeia tremura.

- Şeherazada dragă, descuie uşa, sunt eu, Tommy!
- Înălţimea sa a cerut să nu fie deranjată.
- Nu s-a referit la mine. Desigur că nu. A luat ceva de dormit?
- O, nu, Excelenţă.
Îşi îndreptă toată atenţia asupra ei.
- De ce eşti atît de înspăimîntată?
- Eu? Eu nu sunt înspăimîntată, Excelenţă. De ce ar trebui să fiu înspăimîntată?
Ceva nu e-n regulă, îşi zise. Nerăbdător, se întoarse la uşă.
- *Şeherazada!*
Aştepta, aştepta, aştepta.
- E ridicol, murmură. *Şeherazada!*
Mai înainte să-şi dea seama ce face, izbea cu pumnii în uşă.
- Deschide uşa, pentru Dumnezeu!
- *Ce faci aici?*
Era Meshang, roşu de furie. La celălalt capăt al coridorului apăru Zarah şi se opri acolo.
- Bună... bună seara, Meshang, spuse cu inima gata să-i spargă pieptul, încercînd să dea glasului o intonaţie normală şi politicoasă şi de ce dracu nu deschide uşa şi nu aşa ar trebui să se întîmple... M-am întors să-mi văd soţia.
- Nu este soţia ta. A divorţat. Acum ieşi afară!
Lochart se holbă la el, năucit.
- Bineînţeles că e soţia mea.
- Pe Allah! Te-ai prostit? A *fost*! Acum pleacă din casa mea!
- Eşti nebun?! Nu poţi să hotărăşti divorţul chiar aşa!
- IEŞI AFARĂ!
- Du-te dracului!
Lochart începu să bată iarăşi cu pumnii în uşă.
- Şeherazada!
Meshang se răsuci pe călcîie către Zarah:
- Du-te şi adu nişte Gărzi Verzi. Du-te! Adu nişte Gărzi Verzi ca să-l arunce pe nebunul ăsta afară!
- Dar, Meshang, nu e primejdios să-i amesteci în...
- Adu-i încoace!

Nervii lui Lochart cedară. Izbi cu umărul în uşă. Se zgudui toată, dar nu cedă, aşa că ridică piciorul şi izbi cu călciiul în încuietoare. Broasca sări şi uşa se dădu de perete.

- Adu Gărzile Verzi, ţipă Meshang. Nu înţelegi că sunt de partea noastră acum? Am fost reabilitaţi!

Apoi năvăli şi el prin uşă. La fel de nedumerit, descoperi că încăperea era goală, patul gol, baia goală şi nu exista nici un alt loc unde ar fi putut fi sora lui. Şi el şi Lochart se întoarseră către Jari, care stătea în uşă, holbîndu-se neîncrezătoare. Zarah se apropie prudentă prin spatele ei.

- Unde e?! strigă Meshang.

- Nu ştiu, Excelenţă, n-a plecat deloc de-aici. Camera mea este alături şi dorm uşor.

Jari urlă cînd Meshang o izbi cu dosul palmei peste gură, izbitura trîntind-o la pămînt.

- Unde s-a dus?

- Nu ştiu, Excelenţă! Credeam că e-n pat!

Ţipă cînd vîrful pantofului lui Meshang o izbi în coaste.

- Pe Allah, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu!

Lochart se afla lîngă uşile balconului. Se deschiseră cu uşurinţă, deja descuiate. Într-o clipă ajunse în balcon, în jos pe scări şi la uşa din spate. Se întoarse încet, tulburat. Meshang şi Zarah îl priveau de pe balcon.

- Uşa din spate era descuiată. Cred c-a plecat pe-acolo.

- Plecat?! Unde?

Meshang se înroşise tot şi Zarah se întoarse către Jari care stătea încă în patru labe în baie, gemînd şi plîngînd de spaimă şi durere.

- Taci din gură, căţea, sau o să pun să te biciuiască!

- Jari, dacă nu *ştii* unde e, unde s-a dus, unde *crezi* că s-a dus?

- Eu... eu nu ştiu, Înălţimea voastră, suspină bătrîna.

- *Gîndeşte-te*! ţipă Zarah şi o pălmui.

Jari urlă.

- Nu ştiuuuu! A fost ciudată toată ziua, Excelenţă! Ciudată! M-a gonit în după-amiaza asta şi a ieşit singură

și ne-am intîlnit aproape de șapte după-amiază și ne-am întors împreună, dar nu mi-a zis nimic, nimic, nimic...

- Pe Allah, de ce nu mi-ai spus? strigă Meshang.

- Ce să vă spun, Excelență? Vă rog nu mă loviți din nou, vă rog!

Meshang bîjbîi după un scaun. Trecerea violentă de la groaza cumplită cînd îi fuseseră anunțați *mullahul* și gărzile sale la euforia nestăpînită în fața reabilitării lor și înapoierii tuturor bunurilor, apoi la furie, aflînd că Lochart e acolo și Șeherazada plecase, îl dezechilibră pentru moment. Gura i se mișca, dar nu scotea nici un sunet și îl vedea pe Lochart punîndu-i întrebări lui Jari, dar nu putea înțelege nici un cuvînt.

Cînd năvălise înapoi în sufragerie ca să bîlbîie vestea trimisă de Allah, urmase un val de bucurie. Zarah plînsese de fericire și-l îmbrățișase și toate femeile făcuseră la fel, iar bărbații îi scuturaseră călduros mîna. Toți, cu excepția lui Daranush. Daranush nu mai era acolo. O ștersese pe ușa din spate.

- A șters-o ca un papă-lapte, strigă cineva.

Toată lumea începuse să rîdă; ușurarea fiecăruia că nu se mai afla în primejdie imediată de-a fi acuzat de complicitate, laolaltă cu neașteptata întoarcere a bogățiilor și puterii lui Meshang îi amețise pe toți.

Cineva strigase:

- Chiar că nu puteai să ți-l faci cumnat pe Daranush cel Viteaz, Meshang.

- Nu, nu, pe Allah! își aduse aminte că spusese, înghițind pe nerăsuflate un pahar de șampanie.

- Ce încredere ai putea să-i acorzi unui astfel de om? Nici măcar o găleată de scîrnă!

- Pe Profet! Întotdeauna mi-am zis că Daranush Murdarul lua prea mult pentru serviciile lui. Bazarul ar trebui să-i rezilieze contractul.

Alte strigăte de bucurie și încuviințări generale și Meshang băuse un al doilea pahar de șampanie, radiind în sinea lui, cugetînd la noile, minunatele posibilități deschise acum în fața lui, noul contract pentru gunoaiele bazarului pe care el, ca parte lezată, îl va primi, desigur, un nou sindicat care să finanțeze guvernul sub

îndrumarea lui și profituri mai mari, noi asocieri cu miniștri mai importanți decît Ali Kia - unde-i ciinele ăla? - noi înțelegeri în cîmpurile de petrol, monopoluri de aranjat, o nouă pereche pentru Șeherazada, atît de ușor acum, pentru că cine n-ar vrea să facă parte din familia sa, familia negustorilor din bazar? Nu mai avea nevoie acum să plătească o dotă înrobitoare pe care o acceptase numai pentru că fusese obligat.

Toate bunurile mele îmi sunt înapoiate - domeniile de pe țărmul Caspicei, străzi întregi cu case în Jaleh, apartamente în suburbiile din nord, pămînturi și livezi și cîmpuri și sate - toate înapoiate.

Apoi servitorul îi risipise entuziasmul, șoptindu-i că Lochart se întorsese, că se afla deja în casă, deja la etaj. Năvălise în sus pe scări și acum privea neajutorat omul pe care-l ura atît de mult luînd-o la întrebări pe Jari și Zarah ascultîndu-l la fel de atentă. Cu un efort, se concentră.

Jari spunea printre suspine:

- Nu sunt sigură, Excelență. Ea doar... doar mi-a spus că tînărul care i-a salvat viața la primul Marș de Protest al femeilor a fost un student de la Universitate.

- L-a întîlnit vreodată singură?

- O nu, Excelență, o, nu! Așa cum ți-am spus, l-am întîlnit la marș și el ne-a invitat să bem cafea ca să ne întremăm.

Era înghețată de spaimă c-ar fi putut fi prinsă cu minciuna, dar și mai înspăimîntată c-ar fi putut spune fără să vrea ceea ce se întîmplase într-adevăr. Allah să ne apere! se rugă. Unde s-a dus, oare, unde?

- Cum îl chema, Jari?

- Nu știu, Excelență. Poate Ibrahim... sau... sau Ishmael. Nu știu. V-am spus deja, nu era important.

Lochart simțea că-i explodează capul. Nici o urmă, nimic. Unde s-ar fi putut duce? La locuința unei prietene, la Universitate, la un alt marș de protest?

Nu uita zvonurile din piață despre studenții de la Universitate care s-au ridicat din nou. Erau așteptate alte explozii în noaptea asta, alte marșuri și alte contrademonstrații, Gărzile Verzi împotriva celor de stînga,

dar toate demonstrațiile nesprijinite sau organizate de către *Imam* fuseseră interzise de *komiteh* și răbdarea *komitehului* luase sfirșit.

- Jari, trebuie să ai vreo idee, vreun fel de a ne ajuta.

Meshang spuse răgușit:

- Biciuiți-o, știe!

- Nu, nu, nu știii-hiuuu!

- Taci din gură, Jari!

Lochart se întoarse către Meshang, cu obrazul palid și stăpînit de o violență fără margini.

- Nu știu unde s-a dus, dar știu de ce. Tu ai forțat divorțul și jur în fața bunului Dumnezeu că dacă pățește ceva, orice, *ai să plătești.*

Meshang izbucni:

- Tu ai părăsit-o, tu ai lăsat-o fără un ban, tu ai abandonat-o și ai divorțat...

- Nu uita, ai să plătești! Și dacă mă împiedici să intru în casa asta, oricînd mă voi întoarce sau se întoarce ea, pe Dumnezeu, și asta o să cadă tot pe capul tău!

În pragul nebuniei, Lochart ieși cu pași mari pe balcon. Zarah spuse iute:

- Unde te duci?

- Nu știu. Eu... poate la Universitate. Poate că s-a dus să participe la altă demonstrație, deși de ce a fugit așa...

Lochart nu îndrăznea să dea glas spaimei care-l stăpînea: că răzvrătirea ei era atît de profundă, că mintea ei era eliberată și avea să se omoare, o, nu, nu sinucidere, de cîte ori în trecut îi spusese oare "să nu-ți faci niciodată griji în privința mea, Tommy. Eu sunt o drept-credincioasă. Voi încerca întotdeauna să îndeplinesc porunca lui Allah și atîta vreme cît am să mor împlinind lucrarea lui Allah cu numele lui Allah pe buze, am să mă duc în Paradis". Dar cum rămîne cu copilul nostru? O mamă n-ar face, n-ar putea să facă așa ceva. Ea ar putea oare... cineva ca Șeherazada? Profund afectată?

Încăperea părea înghețată. Rămase nemișcat în mijlocul dormitorului un timp care-i păru o veșnicie. Apoi, dintr-o dată, sufletul său se deschise către noi țărmuri. Cu un glas neobișnuit de limpede, spuse:

- Staţi mărturie: Recunosc că nu este alt Dumnezeu decît Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah... Recunosc că nu este alt Dumnezeu decît Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah...

Şi a treia şi ultima oară. Acum o făcuse. Era împăcat cu sine însuşi. Îi văzu holbîndu-se la el, ameţiţi. Meshang sparse tăcerea. Furia i se risipise.

- Allah e mare! Bine ai venit! Dar rostirea Shahadei nu ajunge. Nu numai atît...

- Ştiu, dar e un început!

Îl priviră dispărînd în noapte, ca vrăjiţi, căci fuseseră martorii unui suflet ce se salvase, ai unui necredincios transformat pe neaşteptate într-un drept-credincios. Toţi erau plini de bucurie - mai mult sau mai puţin.

- Allah e mare!

Zarah şopti:

- Meshang, asta nu schimbă totul?

- Da şi nu, dar acum o să meargă în Paradis. Acum sunt foarte obosit.

Îşi îndreptă ochii către Jari şi ea începu să tremure din nou.

- Jari, spuse cu aceeaşi voce calmă, o să fii biciuită pînă o să-mi spui tot adevărul sau o să ajungi în Iad. Haide, Zarah, nu trebuie să uităm de oaspeţii noştri!

- Şi Şeherazada?

- Cum vrea Allah!

Lîngă Universitate; ora 9,48 seara. Şeherazadă dădu colţul în strada principală, unde se adunau Gărzile Verzi şi susţinătorii lor, Mii. Marea lor majoritate erau bărbaţi, toţi înarmaţi. Îi conduceau şi organizau *mullahii*, îndemnîndu-i să păstreze disciplina, să nu tragă asupra celor de stînga pînă cînd aceia nu aveau să tragă asupra lor, să încerce să-i convingă să se depărteze de răul din ei.

- Nu uitaţi că sunt iranieni, nu străini ai Satanei. Allah e mare! Allah e mare!

- Bine ai venit, copilă! spuse blînd bătrînul *mullah*. Pacea fie cu tine!

- Şi cu tine, răspunse ea. O să pornim împotriva duşmanilor lui Allah?

- O, da, peste puţină vreme. Avem destul timp.

- Am un pistol, spuse ea mîndră, arătîndu-i-l. Allah e mare.

- Allah e mare. Însă ar fi mai bine ca omorurile să înceteze şi cei rătăciţi să recunoască Adevărul, să renunţe la ereziile lor, să se supună *Imamului* şi să se întoarcă în sînul Islamului.

Bătrînul îi cîntări tinereţea şi hotărîrea şi se simţi înălţat şi întristat în acelaşi timp.

- Ar fi mai bine să se pună capăt omorurilor, dar dacă cei ai Mîinii Stîngi n-or să renunţe să se mai opună *Imamului,* pacea lui Allah fie cu el, atunci, cu ajutorul lui Allah o să-i aruncăm în Iad.

CAPITOLUL 68

Tabriz, la palat; ora 10,05 noaptea. Toţi trei stăteau în faţa focului de lemne, bînd cafeaua după cină şi privind flăcările; încăperea era mică şi bogat împodobită, caldă şi intimă, una dintre străjile lui Hakim stînd lîngă uşă. Dar între ei nu exista pace, deşi toţi se prefăceau, acum, ca şi în tot timpul serii. Flăcările le atrăgeau privirile, fiecare văzînd în ele alte imagini. Erikki privea răspîntia şoselei, întotdeauna răspîntia, pe un drum flăcările conducîndu-l către singurătate, pe celălalt către împlinire. Poate da, poate nu.

Azadeh privea viitorul, încercînd să nu-l vadă.

Hakim Han îşi desprinse ochii de la foc şi aruncă mănuşa.

- Ai fost abătută toată seara, Azadeh, spuse.

- Da, cred că toţi suntem. Zîmbetul ei nu era sincer. Crezi c-am putea vorbi în taină, numai noi trei?

- Desigur. Hakim făcu semn străjii. O să te chem dacă o să am nevoie.

Omul se supuse şi închise uşa după el. În aceeaşi clipă atmosfera din încăpere se schimbă. Acum toţi trei erau adversari, fiecare conştient de asta, toţi pregătiţi şi toţi în gardă.

- Da, Azadeh?!
- E adevărat că Erikki trebuie să plece imediat?
- Da.
- Trebuie să fie o soluție! Nu pot să îndur doi ani fără soțul meu.
- Cu ajutorul lui Allah, timpul o să treacă repede.
Hakim Han stătea drept, țeapăn, durerea alungată de codeină.
- Nu pot să îndur doi ani.
- Jurământul tău nu poate fi călcat.
Erikki spuse:
- Are dreptate, Azadeh. Ai jurat de bunăvoie. Hakim este Han și prețul e... drept. Dar toate morțile... Trebuie să plec. Vina-i a mea, nu a ta sau a lui Hakim.
- N-ai greșit cu nimic, cu nimic. Ai fost forțat să mă aperi și să te aperi, erau fiare setoase de sînge, doreau să ne ucidă. Cît despre raid, ai făcut ceea ce ai crezut că-i mai bine. N-aveai cum să știi că răscumpărarea fusese în parte plătită, sau că tata era mort. N-ar fi trebuit să poruncească uciderea mesagerului.
- Asta nu schimbă nimic. Trebuie să plec la noapte. Trebuie să acceptăm asta și să lăsăm lucrurile așa, spuse Erikki, privindu-l pe Hakim. Doi ani or să treacă repede.
- Dacă trăiești, dragul meu!
Azadeh se întoarse către fratele ei care îi susținu privirea, același zîmbet și aceiași ochi. Erikki își mută privirile iute de la soră la frate, atît de diferiți și totuși atît de asemănători. Ce s-a schimbat în ea? Ce a grăbit schimbarea care n-ar fi trebuit să se petreacă?
- Desigur dacă o să trăiesc, spuse el, în aparență calm.
Un cărbune căzu din vatră și el se întinse și îl împinse la loc. Azadeh nu-și luase privirile de la Hakim și nici el de la ea. Același calm, același zîmbet politicos, aceeași inflexibilitate.
- Da, Azadeh, spuse Hakim.
- Un *mullah* ar putea să mă absolve de jurămînt.
- Nu-i cu putință! Nici un *mullah* și nici eu n-am putea s-o facem. Nici măcar *Imamul* n-ar încuviința.

- Pot să mă absolv eu. Asta-i între mine și Allah. Pot să...

- Nu poți, Azadeh. Nu poți so faci și-n același timp să trăiești împăcată cu tine.

- Pot și pot să trăiesc împăcată cu mine.

- Nu, dacă rămîi mahomedană.

- Da, spuse ea simplu.

Hakim se holbă uimit la ea.

- Nu știi ce vorbești!

- O, ba știu. M-am gîndit chiar și la asta. Vocea-i era albă. M-am gîndit și la soluția asta și am găsit-o suportabilă. N-am să îndur doi ani de separare și nici n-am să accept vreun atentat la viața soțului meu și nici n-am să iert așa ceva.

Se așeză la locul ei și lăsă sensul cuvintelor să pătrundă, ametită, bucuroasă și speriată în același timp că spusese lucrurilor pe nume într-o discuție deschisă. Încă o dată o binecuvîntă pe Aisha că o avertizase.

- N-am să-ți îngădui să renunți la Islam sub nici o formă, spuse Hakim.

Ea se mulțumi să privească flăcările. Se afla ca într-un cîmp de mine care-i înconjura, toate amorsate și, deși Hakim era atent la ea, simțurile sale îl sondau și pe Erikki, Cel cu Cuțitul, știind că bărbatul aștepta și el, jucînd un joc diferit acum că această problemă fusese pusă înaintea tuturor. Ar fi trebuit oare să las straja să plece? se întrebă înfuriat de amenințarea ei, simțind mirosul primejdiei umplîndu-i nările.

- Orice-ai spune, Azadeh, orice ai încerca, pentru binele sufletului tău aș fi nevoit să te împiedic să renegi, prin orice mijloace pot. Asta e ceva de neconceput.

- Atunci te rog, ajută-mă! Ești foarte înțelept! Ești Han și am trecut prin multe împreună. Te implor! Îndepărtează amenințarea de pe sufletul meu și de pe capul soțului meu!

- Nu-ți amenință nici sufletul și nici bărbatul. Hakim privi direct la Erikki. Nu eu.

Erikki spuse:

- Care au fost acele primejdii de care ai amintit?

- Nu pot să-ți spun, Erikki.

- Te rog să ne ierți, Înălțimea ta, trebuie să ne pregătim de plecare.

Azadeh se ridică, Erikki o imită.

- Trebuie să rămîneți unde sunteți. Hakim era furios. Erikki, ai să-i îngădui să renunțe la Islam, la moștenirea ei și la șansa Vieții Veșnice?

- Nu, asta nu face parte din planul meu, spuse.

Amîndoi îl priviră lung, surprinși.

- Te rog, spune-mi ce primejdii, Hakim.

- Ce plan? Ai un plan? Să faci ce?

- Primejdiile! Întîi spune-mi despre ce pericole vorbeai. Credința lui Azadeh nu e primejduită alături de mine. Jur pe zeii mei. Ce pericole?

Nici o clipă Hakim nu luase în considerare să le spună ceva, dar acum era zguduit de neclintirea ei, uimit că ea se gîndise să comită cea mai teribilă erezie și, în plus, dezorientat de sinceritatea acestui om ciudat. Așa că le spuse totul despre telex și despre piloți și despre aparate și despre discuția sa cu Hashemi, observînd că deși Azadeh era la fel de surprinsă ca și Erikki, surpriza ei nu era reală, de parcă ea ar fi știut deja, de parcă ar fi fost prezentă de fiecare dată la întîlniri. Dar cum ar putea să știe? Continuă grăbit:

- I-am spus că nu poți să fii luat prizonier la mine în casă sau pe domeniul meu sau în Tabriz și că am să-ți dau o mașină și sper să scapi de arestare și că ai să pleci chiar înaintea zorilor.

Erikki era zguduit. Telexul schimbă totul, își zise.

- Deci or să mă aștepte.

- Da. Dar eu nu i-am spus lui Hashemi că am și alt plan, că am trimis deja o mașină la Tabriz, că în momentul în care Azadeh avea să adoarmă, eu...

- M-ai fi lăsat, Erikki? Azadeh era tulburată. M-ai fi părăsit fără să-mi spui, fără să întrebi?

- Poate. Ce spuneai, Hakim? Te rog, termină ceea ce spuneai.

- În momentul în care Azadeh ar fi adormit, plănuiam să te strecor în afara palatului, la Tabriz, unde este mașina, și să te îndrept către graniță. Către granița turcească. Am prieteni în Khvoy și ei te-ar fi ajutat să treci -

cu ajutorul lui Allah, adăugă automat Hakim , nespus de ușurat că avusese prevederea să aranjeze această alternativă, așa, pentru orice eventualitate. Și acum sunt prins în plasă, își zise.

- Ai un plan?

- Da.

- Care?

- Dacă nu-ți place, Hakim Han, cum rămîne?

- În cazul ăsta n-o să-l îngădui și o să încerc să-l împiedic.

- Aș prefera să nu risc să te supăr.

- Fără ajutorul meu nu poți pleca.

- Mi-ar plăcea să am sprijinul tău, asta-i adevărat.

Erikki nu mai era încrezător. Mac și Charlie și restul plecați... cum dracu' au putut s-o facă atît de iute? De ce dracu' nu s-a întîmplat cîtă vreme am fost la Teheran, dar, slavă tuturor zeilor! Hakim e Han acum și poate s-o apere pe Azadeh, e limpede că SAVAK o să mă distrugă dac-o să pună mîna pe mine.

- Ai avut dreptate în privința pericolelor. Crezi c-aș putea să mă strecor așa cum ai zis?

- Hashemi a lăsat doi polițai la poartă. Cred c-ai putea să fii scos pe furiș afară. Cumva ar trebui să putem să le abatem atenția. Nu știu dacă mai sunt și alții pe drum; în jos, către oraș, dar ar putea fi. Mai mult ca sigur că trebuie să fie. Dacă sunt vigilenți și ești oprit... asta e voia lui Allah.

- Erikki, ei se așteaptă ca tu să pleci singur și colonelul a acceptat să nu se atingă de tine în Tabriz. Dacă am fi ascunși pe platforma unui camion vechi, am avea nevoie doar de puțin noroc să-i ocolim.

- Tu nu poți să pleci, spuse Hakim agasat.

Dar ea nu-l auzi. Mintea ei țîșnise la Ross și Gueng și cealaltă evadare și cît de greu fusese pentru aceștia doi, deși erau agenți antrenați și militari. Sărmanul Gueng! O scutură un fior. Drumul către nord e la fel de dificil ca cel către sud. E atît de ușor să pici într-o ambuscadă, așa de ușor să instalezi bariere și puncte de control pe drumuri... Nu e prea departe dacă numeri kilometrii pînă la Khvoy și dincolo de Khvoy către frontieră, dar e la un milion de

kilometri în timp şi cu spatele meu rănit mă îndoiesc c-aş putea să merg chiar şi un kilometru măcar.

- N-are a face, murmură, o să ajungem totuşi acolo. Cu ajutorul lui Allah o să scăpăm.

Hakim izbucni:

- Pe Allah şi pe Profetul Său, cum rămîne cu jurămîntul tău, Azadeh?

Chipul ei era foarte palid acum şi îşi încleştă palmele una de cealaltă ca să îşi oprească tremurul degetelor.

- Te rog să mă ierţi, Hakim, ţi-am spus. Şi dacă sunt împiedicată să plec cu Erikki acum, sau dacă Erikki n-o să mă ia cu el, am să fug cumva. O s-o fac, îţi jur, îţi jur! Privi intens spre Erikki. Dacă Mac şi toţi ceilalţi au fugit, tu ai putea fi folosit ca ostatic.

- Ştiu, trebuie să plec de-aici cît de repede pot. Dar tu va trebui să rămîi. Nu poţi să renunţi la religia ta doar pentru aceşti doi ani, oricît de mult mi-ar displăcea să te părăsesc.

- Tom Lochart ar părăsi-o pe Şeherazada pentru doi ani?

- Nu ăsta-i subiectul, spuse grijuliu Erikki. Nu eşti Şeherazada, eşti sora unui Han şi ai jurat să rămîi.

- Asta e între mine şi Allah. Tommy n-ar părăsi-o pe Şeherazada, se încăpăţînă Azadeh. Şeherazada nu l-ar părăsi pe Tommy al ei. Ea îl iubeşte.

- Erikki, trebuie să-ţi cunosc planul, îi întrerupse rece Hakim.

- Iartă-mă, în privinţa asta nu am încredere în nimeni.

Ochii Hanului deveniră nişte despicături înguste şi-i trebui toată voinţa să nu cheme straja.

- Deci am ajuns în impas. Azadeh, toarnă nişte cafea, te rog.

Ea se supuse imediat.

Hanul privi la bărbatul uriaş care stătea cu spatele la flăcări.

- Nu-i aşa?

- Te rog, rezolvă asta, Hakim Han, spuse Erikki. Te cunosc ca pe un om înţelept şi n-aş vrea să-ţi fac vreun rău. Nici ţie, nici lui Azadeh.

Hakim primi cafeaua şi mulţumi, privi flăcările, cîntărind şi analizînd, dorind să ştie ce avea Erikki în minte, dorind să pună capăt tuturor acestor necazuri, să-l vadă pe Erikki plecat şi pe Azadeh rămasă acolo, aşa cum fusese întotdeauna pînă atunci, înţeleaptă şi blîndă şi iubitoare şi ascultătoare şi supusă - şi mahomedană. Dar o cunoştea la fel de bine ca să creadă că nu şi-ar împlini ameninţarea şi o iubea prea mult ca să-i îngăduie să o ducă la capăt.

- Poate că asta te-ar satisface, Erikki: jur pe Allah că am să te sprijin dacă planul tău nu anulează jurămîntul surorii mele, n-o sileşte să renege, n-o pune într-o primejdie spirituală sau politică... Se gîndi un moment: Nu-i face rău, ei sau mie, şi are o şansă de succes.

Azadeh izbucni furioasă:

- Asta nu ajută la nimic! Cum ar putea Erikki să...

- Azadeh, spuse scurt Erikki, unde-ţi sunt bunele purtări? Taci din gură. Hanul vorbea cu mine, nu cu tine. Planul meu vrea să-l cunoască, nu pe al tău.

- Îmi pare rău, te rog iartă-mă, spuse ea sinceră. Da, ai dreptate, vă cer iertare amîndurora. Vă rog iertaţi-mă!

- Cînd ne-am căsătorit, ai jurat să mi te supui. Mai e valabil? întrebă el aspru, furios că aproape îi ruinase planul pentru că văzuse ochii lui Hakim înceţoşaţi de furie şi avea nevoie de el calm, nu mînios.

- Da, Erikki, răspunse ea fără se stea pe gînduri.

Cele spuse de Hakim o cutremuraseră, pentru că asta închidea aproape orice drum, exceptîndu-l pe cel pe care ea îl alesese, iar alegerea aceasta o îngrozea.

- Da, fără nici o reţinere, dacă n-ai să mă părăseşti.

- Fără nici o reţinere, da sau nu?

Imagini ale lui Erikki străfulgerară prin mintea ei, tandreţea şi dragostea şi rîsul şi toate lucrurile bune ţinînd de el, laolaltă cu violenţa întunecată care n-o atinsese niciodată pe ea dar care avea să atingă pe oricine ar ameninţa-o sau ar sta în drumul lui, Abdullah, Johnny şi chiar Hakim, în special Hakim. Fără reţineri, da, ar fi vrut să spună, doar dacă nu-i împotriva lui Hakim şi doar dacă nu mă părăseşti. Ochii lui o sfredeleau. Pentru prima dată se temu de el. Murmură:

- Da. Fără nici un fel de reținere. Te implor să nu mă părăsești.

Erikki își îndreptă atenția către Hakim.

- Accept ceea ce ai spus. Mulțumesc.

Se așeză din nou. Azadeh șovăi, apoi îngenunche lîngă el sprijinindu-și brațul pe genunchii lui, dorind contactul, sperînd că avea să-l ajute să îndepărteze tema și supărarea că se pierduse cu firea. Cred că îmi pierd mințile, își zise. Allah să mă ajute!

- Accept regulile pe care le-ai stabilit, Hakim Han, spunea Erikki în șoaptă și totuși n-am să-ți spun încă planul. Așteaptă, așteaptă, așteaptă! Ai jurat că ai să mă ajuți dacă nu te supun nici unui risc și n-am s-o fac. În loc de asta, spuse grijuliu, am să-ți propun o abordare imaginară a unui plan care ar putea să satisfacă toate condițiile tale.

Inconștient, mîna lui începu să-i mîngîie părul și gîtul. Simți tensiunea părăsindu-l. Erikki îl urmărea pe Hakim, amîndoi bărbații gata să explodeze.

- E bine pînă acum?

- Continuă!

- Să presupunem că elicopterul meu este în stare perfectă, că m-aș fi prefăcut că nu pot să-l pornesc, ca să păcălesc pe toată lumea și să-i fac pe toți să se obișnuiască cu ideea motoarelor care pornesc și se opresc. Să zicem c-am mințit în privința combustibilului și ar fi de-ajuns pentru o oră de zbor, suficient ca să ajung ușor pînă la graniță și să....

- Așa e? spuse Hakim involuntar, ideea deschizîndu-i o cale nouă.

- De dragul acestei povești ipotetice, da.

Erikki simți strînsoarea lui Azadeh intensificîndu-se pe genunchi, dar se prefăcu că n-o observă.

- Să zicem că într-un minut sau două, înainte ca toți să meargă la culcare, îți spun că vreau să pornesc din nou motorul. Să zicem că fac exact asta, motoarele pornesc și se învîrt suficient ca să se încălzească, apoi sunt oprite. Nimeni nu s-ar îngrijora, voia lui Allah, toată lumea o să-și zică cum că nebunul nu lasă lucrurile în pace - de ce nu lasă totul baltă și nu ne lasă și pe noi să dormim)

liniştiţi? Apoi să zicem că pornesc motorul, dau drumul cu toată puterea şi mă ridic în zbor. Să presupunem c-aş putea să mă depărtez în cîteva secunde, dacă străjile nu trag asupra mea şi dacă prin preajmă nu sunt duşmani, Gărzi Verzi sau poliţişti înarmaţi la poartă sau în afara zidurilor.

Aerul şuieră printre buzele lui Hakim, Azadeh se mişcă o clipă. Mătasea rochiei foşni.

- Mă rog ca o asemenea închipuire să devină realitate, spuse ea.

Hakim spuse:

- Ar fi de o mie de ori mai bine decît cu o maşină. De zece mii de ori mai bine. Ai putea zbura tot drumul noaptea?

- Aş putea, dac-aş avea o hartă. Mulţi piloţi care au petrecut ceva vreme într-o zonă păstrează o hartă destul de bună în memorie. Desigur, asta este doar o închipuire.

- Da, da, aşa-i. Ei bine, atunci... pînă aici e destul de bun acest plan închipuit al tău. Ai putea scăpa în felul ăsta dacă ai fi în stare să neutralizezi duşmanii din curtea interioară. Acum, să ne închipuim cum ar rămîne cu sora mea.

- Soţia mea nu face parte din nici unul dintre planurile mele de fugă, adevărate sau ipotetice. Azadeh n-are de ales. Ea trebuie să rămînă de bunăvoie şi să aştepte cei doi ani.

Erikki observă uluirea lui Hakim şi simţi revolta instantanee a lui Azadeh sub degete, dar nu îngădui degetelor sale să-şi schimbe ritmul pe părul şi gîtul ei, liniştind-o, dezmierdînd-o, şi continuă blînd:

- Ea este hotărîtă să rămînă şi să-şi respecte jurămîntul. Nu poate să plece. Nimeni care o iubeşte - şi în mod special eu - nu i-ar îngădui să renunţe la mahomedanism pentru doi ani. De fapt, Azadeh, închipuire sau nu, îţi este interzis, înţelegi?

- Aud ceea ce spui, bărbate, spuse ea printre dinţi, atît de furioasă că abia putea să articuleze cuvintele, blestemîndu-se că picase în capcana lui.

- Eşti legată de jurămîntul tău timp de doi ani. Apoi poţi să pleci fără nici o opreliştе. E o poruncă.

Își ridică privirile către el și spuse întunecată:

- Poate după doi ani s-ar putea să nu mai vreau să plec.

Erikki își așează palma mare pe umărul ei, înconjurîndu-i ușor ceafa cu degetele.

- Atunci, femeie, am să mă întorc și-am să te tîrăsc de aici de păr!

O spusese atît de liniștit și cu o asemenea răutate, încît o îngheță. Într-o clipă își coborî ochii și privi flăcările, încă așezată în genunchi. El își păstră mîna pe umărul ei. Nu făcu nici un gest ca să-l îndepărteze, dar el știa că fierbe de furie și îl urăște. Și totuși mai știa că trebuise să spună ceea ce spusese.

- Te rog, iartă-mă o clipă, zise ea, cu glasul de gheață.

Cei doi bărbați o urmăriră plecînd. Cînd rămaseră singuri Hakim spuse:

- O să se supună?

- Nu, spuse Erikki. Nu, dacă n-o încui și nici chiar atunci. Nu, ea e hotărîtă.

- Niciodată, niciodată n-o să-i îngădui să-și încalce jurămîntul și să renunțe la mahomedanism! Trebuie să înțelegi asta. Chiar dacă... chiar dacă va trebui s-o ucid.

Erikki îl privi lung.

- Dacă-i faci vreun rău, ești un om mort! Dacă trăiesc.

La periferia nordică a orașului Tabriz; ora 10,36 noaptea. Sub acoperirea întunericului, primul val de Gărzi Verzi atacară ușa din zidul înalt, aruncînd în aer încuietorile, și intrară în curtea interioară, cu armele scăpărînd.

Hashemi și R.Armstrong se aflau de partea cealaltă a pieței, într-o oarecare măsură apărați de un camion. Alți bărbați se strecurară în aleile înconjurătoare, ca să taie orice cale de retragere.

- Acum, spuse Hashemi în emițătorul său portativ.

În aceeași clipă, partea de piață pe care o ocupau dușmanii fu scăldată în lumină de reflectoarele montate pe camioanele ascunse. Oamenii năvăleau pe uși, dar poliția și Gărzile Verzi deschiseră focul și începu bătălia.

- Haide, Robert! spuse Hashemi și se apropie în fugă, atent.

Informatorii comunicaseră că în noaptea aceea urma să aibă loc o întîlnire la nivel înalt a conducătorilor islamic-marxiști și că această clădire era legată de altele, de ambele părți ale străzii, de un labirint de uși și pasaje secrete. Cu ajutorul lui Hakim Han, Hashemi grăbise primul dintr-o serie de raiduri, menite să dezmembreze puternica opoziție de stînga, să pună mîna pe conducătorii acesteia și să facă din ei un exemplu public, spre folosul său.

Primul grup de Gărzi Verzi curățaseră parterul și atacau scările, nepăsători în fața morții. Apărătorii, trecuți peste momentul de surpriză, se luptau cu egală ferocitate, bine înarmați și bine pregătiți. Afară, în piață, era un moment de acalmie. Nu mai existau apărători care să încerce să treacă peste baraj sau să se alăture celor blocați fără putință de scăpare între mașini, unele deja în flăcări. Aleile din spatele clădirii erau amenințător de tăcute, poliția și Gărzile Verzi blocînd ambele capete, bine adăpostiți în spatele vehiculelor lor.

- De ce-i așteptăm aici ca niște împuțiți de irakieni lași? spuse bătăios unul dintre tinerii din Gărzile Verzi. De ce nu mergem să ne luptăm cu ei?

- Aștepți pentru că așa a zis colonelul, zise sergentul de poliție. Aștepți pentru că putem ucide toți ciinii sigur și...

- Nu sunt supus nici unui cîine de colonel. Numai lui Allah. Allah e mare!

Și cu acestea tînărul își armă carabina și țîșni înainte din ambuscadă către ușa din spate a clădirii. Ceilalți îl urmară. Sergentul îi blestemă și le porunci să se întoarcă, dar cuvintele îi fură acoperite de rafala care se abătu asupra tinerilor de la ferestrele înguste, deschise la înălțime în pereți, măcelărindu-i pe toți.

Hashemi și ceilalți auziră rafala din alee și presupuseră că fusese încercată o străpungere.

- Ciinii nu pot să scape pe acolo, Robert! strigă plin de bucurie. Sunt prinși în capcană.

De unde se afla, putea vedea că atacul asupra principalului corp de clădire era oprit. Apăsă butonul emițătorului.

- Al doilea val în clădirea sediului.

Imediat un *mullah* și o altă gloată de tineri, urlîndu-și strigătele de bucurie, se năpustiră de-a curmezișul pieței. Robert Armstrong era uimit că Hashemi le ordona să asalteze așa, în plină lumină, ținte ușoare.

- Nu te amesteca, Robert. Pe Allah, am obosit să te tot bagi în treburile mele, spusese Hashemi rece cînd el făcuse cîteva sugestii asupra modului în care trebuia purtat asaltul, ceva mai înainte de-a începe. Păstrează sfaturile pentru tine. Asta-i o problemă internă. N-are nimic de-a face cu tine!

- Dar, Hashemi, nu toate clădirile din jur aparțin dușmanilor sau marxiștilor. Trebuie să fie și familii, poate sute de nevinovați...

- Taci sau, pe Allah, am să o consider trădare!

- Atunci am să rămîn în urmă. Mă întorc înapoi să supraveghez palatul.

- Am spus c-ai să vii cu mine în raid. Crezi că voi englezii sunteți singurii care vă puteți descurca cu cîțiva revoluționari? Ai să stai lîngă mine unde pot să te văd. Dar, mai întîi, dă-mi pistolul.

- Dar, Hashemi...

- Pistolul. Pe Profet, nu mai am încredere în tine. Pistolul!

Așa că îi dăduse pistolul și Hashemi se liniștise și păruse să se relaxeze și rîsese de toate astea. Dar nu-i înapoiase arma și Armstrong se simțea gol în noapte, înspăimîntat că fusese trădat. Trase cu coada ochiului către el, văzu din nou privirea ciudată în ochii lui Fazir și felul în care i se mișca gura, cu puțină salivă la colțuri.

O rafală puternică îi atrase atenția spre clădire. Armele automate trăgeau de la ferestrele superioare împotriva noilor atacatori. Mulți tineri fură doborîți, dar cîțiva reușiră să intre, *mullahul* printre ei, ca să întărească rîndurile celor încă în viață. Împreună, traseră deoparte trupurile celor care blocau scările și-și croiră drum prin luptă la etajul următor.

În piață, Hashemi stătea ghemuit în spatele unui autoturism, surescitat și stăpînit de senzația de putere.

- Mai trimiteți oameni în clădire!

Niciodată pînă atunci nu fusese la comanda unei bătălii sau doar a unei părți dintr-una. Toată munca sa de pînă atunci fusese ascunsă, secretă, implicînd doar cîțiva oameni în fiecare operațiune, chiar și cu asasinii Grupului Patru. Tot ce făcuse pînă atunci fusese să dea ordine de la adăpost și să aștepte la adăpost, departe de acțiune. Exceptînd ocazia în care el personal detonase mașina-capcană care îl ucisese pe dușmanul său din SAVAMA, generalul Janan. Pe Allah și pe Profetul Său, îi strigau gîndurile, pentru asta am fost născut, pentru bătălie și război!

- Asaltul general! strigă în microfon, apoi se ridică și urlă cît de tare putu: Asaltul general!

Oamenii țîșniră din noapte, aruncînd grenade peste ziduri și în curțile interioare și pe ferestre, fără alegere. Explozii și valuri de fum, alte rafale de armă, puști și arme automate și alte explozii și apoi o deflagrație uriașă în sediul celor de stînga, cînd un depozit secret de muniție și benzină explodă, aruncînd în aer etajul clădirii și cea mai mare parte a fațadei.

Valul de căldură făcu să fluture hainele lui Hashemi, îl dobori pe Armstrong, iar Mzytryk, care privea prin binoclu de la adăpostul unei ferestre aflate la etajul unei clădiri de pe partea celalată a pieței îi văzu limpede în baia de lumină și hotări că momentul era perfect.

- Acum! spuse în rusește.

Lunetistul de lîngă el prinsese deja ținta în lunetă, iar țeava armei se odihnea pe pervazul ferestrei. Își turti imediat arătătorul pe garda trăgaciului, simți degetul lui Mzytryk pe trăgaci și începu numărătoarea inversă așa cum i se ordonase:

- Trei, doi, unu, foc.

Mzytryk apăsă pe trăgaci. Amîndoi văzură glonțul exploziv pătrunzînd în spatele lui Hashemi, la mijloc, deasupra șoldurilor, trîntindu-l cu brațele și picioarele rășchirate de mașina din față, apoi rostogolindu-l în țărînă.

- Bun, murmură întunecat Mzytryk, regretînd doar că propriii săi ochi şi mîinile sale nu erau îndeajuns de bune ca să se fi ocupat el însuşi de ucigaşii fiului său.

- Trei, doi, unu...

Luneta oscilă. Amîndoi înjurară pentru că-l văzuseră pe Armstrong răsucindu-se, privind în direcţia lor pentru o clipă, apoi aruncîndu-se între două maşini şi dispărînd în spatele uneia dintre ele.

- E lîngă roata din faţă. Nu poate să scape. Ai răbdare. Tragi atunci cînd poţi.

Mzytryk să năpustì afară din încăpere pe scări şi strigă în turceşte către oamenii care îl aşteptau jos:

- Plecaţi!

După care se repezi înapoi. Cînd intra pe uşă, văzu lunetistul trăgînd.

- L-am nimerit, spuse omul adăugînd o obscenitate.

Mzytryk îşi îndreptă binoclul, dar nu putu să-l vadă pe Armstrong.

- Unde e?

- În spatele maşinii negre. Şi-a ridicat capul peste roată pentru o secundă şi l-am nimerit.

- L-ai ucis?

- Nu, tovarăşe general. Am avut foarte multă grijă, aşa cum aţi ordonat.

- Eşti sigur?

- Da, tovarăşe general. L-am nimerit în umăr, poate în piept.

Clădirea din faţă ardea cu furie, focul de arme din locuinţele alăturate era sporadic, doar noduri de rezistenţă, atacatorii copleşind numeric apărătorii, toţi furaţi de o frenezie a violenţei. Barbari, îşi zise Mzytryk disprețuitor, apoi privi înapoi la trupul răstignit al lui Hashemi, care tremura şi tresălta şi se răsucea, jumătate în şanţ, jumătate pe drum. Nu muri prea repede!

- Poţi să-l vezi pe englez?

- Nu, tovarăşe general, dar acopăr ambele părţi.

Apoi zări ambulanţa hodorogită sosind şi oameni cu banderole cu cruce roşie împrăştiindu-se cu brancarde ca să înceapă să ridice răniţii. Bătălia aproape luase sfîrşit.

Mă bucur că am venit în noaptea asta, își zise, furia-i încă nedomolită. Hotărîse să conducă contralovitura personal în momentul în care îi sosise mesajul lui Hakim Han. Prost mascata convocare, laolaltă cu raportul secret al lui Pahmudi în privința felului în care murise fiul său în mîinile lui Hashemi și Armstrong, îl făcuse să izbucnească într-o furie cumplită. Fusese simplu să aranjeze un elicopter și să aterizeze în afara Tabrizului noaptea trecută. Simplu să aranjeze un contraatac ca să-i prindă în ambuscadă pe cei doi ucigași, simplu apoi să-și plănuiască răzbunarea care avea să întărească legătura cu Pahmudi, îndepărtîndu-l pe dușmanul său, Hashemi Fazir, salvîndu-i în același timp pe *mujhadinii* și *tudehii* săi de la multe necazuri în viitor; în sfîrșit, simplu să-l elimine pe Armstrong, schimbătorul agent al MI 6, lucru de multă vreme plănuit - blestemat fie nemernicul ăsta c-a apărut ca o fantomă după atîția ani.

- Tovarășe general!

- Da, îi văd.

Îi urmări pe cei de la Crucea Roșie punîndu-l pe Hashemi pe o targă și ducîndu-l către ambulanță. Alții ajunseră în spatele mașinii. Liniile încrucișate din vizorul lunetei îi urmăriră. Mzytryk se înfierbîntă și mai mult. Lunetistul așteptă răbdător. Cînd oamenii reapărură, îl purtau pe Armstrong între ei, pe jumătate trăgîndu-l.

- Știam că l-am lovit pe ticălos, spuse lunetistul.

La palat; ora 11,04 noaptea. Tăcute, roșiile lumini fosforescente de noapte ale panoului de bord se treziră la viață. Degetul lui Erikki apăsă butonul de start. Motoarele porniră, tușiră, porniră din nou, șovăiră pe măsură ce el mișca grijuliu siguranțele circuitului electric. Apoi le împinse pînă la capăt. Motoarele începură o încălzire adevărată.

Curtea era luminată de reflectoare la jumătate din putere. Azadeh și Hakim Han, îmbrăcați gros ca să se apere de frigul nopții, stăteau la o distanță sigură de palele care se învîrteau, privindu-l. La poarta principală, o sută de metri mai încolo, două străji și cei doi polițai ai lui Hashemi priveau și ei nepăsători. Mucurile țigărilor

lor străluceau în noapte. Cei doi polițiști își săltară kalașnikovurile pe umăr și se apropiară cu pași apăsați. Încă o dată motoarele tușiră și Hakim Han strigă pe deasupra zgomotului:

- Erikki, las-o baltă astă-seară.

Dar Erikki nu-l auzi. Hakim se îndepărtă de zgomot, trăgindu-se mai aproape de poartă, urmat fără tragere de inimă de Azadeh. Mersul îi era șovăitor și greoi și blestemă, neobișnuit cu cîrjele.

- Vă salutăm, Înălțimea voastră! spuse polițistul politicos.

- Bună seara! Azadeh, spuse Hakim nervos, soțul tău nu are răbdare, și-a pierdut mințile, ce s-a întîmplat cu el? E ridicol să tot forțezi motoarele alea. La ce bun i-ar folosi chiar dacă ar putea să le pornească?

- Nu știu, Înălțimea ta.

Chipul lui Azadeh era alb în lumina palidă și ea se simțea foarte tulburată.

- Este... de cînd a fost atacul se poartă foarte... ciudat. E foarte greu de înțeles și foarte dificil. Mă înspăimîntă.

- Nu mă mir. Ar putea înspăimînta și pe diavol.

- Te rog să mă ierți, Înălțimea ta, spuse Azadeh cu voce umilă, dar în vremuri obișnuite, el... el nu înspăimînta pe nimeni. Cei doi polițiști se depărtară politicoși, dar Hakim îi opri.

- Ați observat ceva schimbat la pilot?

- E foarte furios, Înălțimea voastră. E furios de ore întregi. O dată l-am văzut izbind cu piciorul mașina, dar schimbat sau neschimbat... e greu de spus. N-am fost niciodată lîngă el pînă acum.

Caporalul era trecut de patruzeci de ani și nu dorea necazuri. Celălalt era mai tînăr și chiar și mai înspăimîntat. Aveau ordin să privească și să aștepte pînă cînd pilotul pleca cu mașina, sau pleca cu orice mașină, să nu-i stînjenească plecarea, dar să raporteze imediat la sediu prin emițătorul mașinii. Amîndoi realizau primejdia poziției lor. Brațul Hanului Gorgonilor ajungea foarte departe. Amîndoi știau de servitorii și străjile fostului Han acuzate de el de trădare, care mai putrezeau

încă în beciurile poliției. Dar amîndoi știau de asemenea că mîna Serviciului Secret era mult mai sigură.

- Spune-i să oprească, Azadeh, să oprească motoarele!

- N-a fost niciodată atît de... atît de furios pe mine. Și-n noaptea asta...

Se sufoca de furie.

- Nu cred c-am să-l pot face să mă asculte.

- O s-o faci!

După o pauză, ea mormăi:

- Cînd e chiar mai puțin furios decît astăzi nu pot să fac nimic cu el.

Polițaiul observă paloarea din obraji și o compătimi, dar le părea mai rău de ei înșiși. Auziseră ce se întîmplase la poalele muntelui. Allah să ne apere de Cel cu Cuțitul! Ce povară trebuie să fie căsătoria cu un astfel de barbar, care, toată lumea știe, bea sîngele nomazilor pe care îi măcelărește, se închină duhurilor pădurii, împotriva legilor lui Allah și se rostogolește gol în zăpadă, silind-o și pe ea să facă același lucru.

Motoarele tușiră și începură să-și încetinească rotația, și-l zăriră pe Erikki urlînd de furie și izbind cu pumnul său uriaș în portiera carlingii, curbînd aluminiul cu forța loviturii.

- Înălțimea ta, cu îngăduința ta am să mă duc să mă culc. Cred c-am să iau un somnifer și mîine o să fie mai bine.

Cuvintele se pierdură.

- Da, un somnifer e o idee bună. Foarte bună. Mi-e teamă că eu va trebui să iau două. Spatele mă doare groaznic și acum nu pot să dorm fără ele. Adăugă furios: E vina lui, dacă n-ar fi fost el, n-aș fi suferit atît!

Se întoarse către strajă.

- Adu străjile la poartă, vreau să le dau instrucțiuni. Haide, Azadeh!

Se depărtă greoi, cu Azadeh ascultătoare și morocănoasă lîngă el. Motoarele începură să urle din nou. Nemulțumit, Hakim Han se întoarse și se răsti la polițist:

- Dacă nu încetează peste cinci minute, poruncește-i în numele meu să oprească. Cinci minute, pe Allah!

Neliniștiți, cei doi oameni îi urmăriră plecînd, straja și cei doi paznici de la poartă grăbindu-se după ei pe trepte.

- Dacă Înălțimea sa nu poate să se descurce cu el, noi ce putem face? spuse polițistul mai bătrîn. Cu ajutorul lui Allah, motoarele or s-o țină așa pînă cînd barbarul e mulțumit sau le oprește singur.

Luminile din curte se stinseră. După șase minute, motoarele încă mai porneau și se opreau.

- Ar fi bine să ne supunem. Tînărul polițist era foarte nervos. Hanul a spus cinci. Am întîrziat. Pregătește-te să fugi și nu-l zgîndări mai mult decît e nevoie.

Ridică piedica armei. Nervoși, se apropiară și mai mult.

- Pilotule!

Dar pilotul stătea încă cu spatele către ei, pe jumătate în carlingă. Fiu de cățea! Mai aproape, sub lamele rotitoare!

- Pilotule, spuse caporalul cu glas tare.

- Nu poate să te-audă. Cine poate să audă ceva? Ia-o înainte, te acopăr!

Caporalul încuviință din cap, își încredință sufletul în mîinile lui Allah și pătrunse aplecat în vîrtejul de aer.

- Pilotule!

Trebui să se apropie și mai mult și-l atinse.

- Pilotule!

Cu chipul întunecat, pilotul se răsuci și spuse ceva în limba lui barbară pe care n-o înțelese. Cu un zîmbet forțat și o politețe forțată, spuse:

- Vă rog, Excelență pilot, am fi foarte onorați dacă ați opri motoarele. Înălțimea sa Hanul a poruncit-o!

Văzu privirea nepăsătoare, își aminti că Cel cu Cuțitul nu putea să vorbească nici o limbă civilizată, așa că repetă ceea ce spusese vorbind mai tare și mai rar și folosind semne. Spre imensa sa ușurare, pilotul încuviință din cap ca și cum și-ar fi cerut scuze, răsuci cîteva

întrerupătoare şi motoarele încetiniră şi rotaţiile elicei se răriră.

Slavă lui Allah! Bine lucrat! Cît de deştept eşti, îşi zise caporalul satisfăcut.

- Mulţumesc, Excelenţă pilot. Mulţumesc!

Foarte mulţumit de el însuşi, se holbă plin de importanţă în carlingă. Îl văzu pe pilot făcîndu-i semne, evident încercînd să-i între în voie, aşa cum ar şi trebui, pe Allah, invitîndu-l să se aşeze pe scaunul pilotului.

Nemaiîncăpîndu-şi în piele de mîndrie, îl urmări pe barbar aplecîndu-se politicos în cabină şi mişcînd comenzile şi arătînd către instrumente. Incapabil să-şi stăpînească curiozitatea, poliţistul mai tînăr veni pe sub palele elicei, care se roteau din ce în ce mai încet, pînă la uşa carlingii. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine, fascinat de blocurile de întrerupătoare şi cadrane care străluceau în întuneric.

- Pe Allah, caporale, ai văzut atît de multe ceasuri şi întrerupătoare? Arăţi de parcă ai crescut în scaunul ăla!

- Vroiam să mă fac pilot, spuse caporalul. Eu...

Se opri uimit, căci cuvintele îi fură înghiţite de o ceaţă roşie, orbitoare, care îi sorbi răsuflarea din plămîni şi îl prăvăli într-un întuneric profund.

Erikki îi izbise pe cei doi cap în cap, ameţindu-i. Deasupra lui, palele elicei se opriră. Privi de jur împrejur. Nici o mişcare în întuneric, doar cîteva lumini în palat. Nici urmă de ochi străini sau prezenţă pe care s-o poată simţi. Aruncă la repezeală armele în spatele scaunului pilotului. Îi trebuiră doar cîteva secunde ca să-i care pe cei doi în cabină şi să-i întindă acolo, să le deschidă forţat gurile şi să le strecoare somniferele pe care le furase din dulapul lui Azadeh şi să-i lege. O clipă, ca să-şi recapete răsuflarea înainte de-a continua să verifice dacă totul era gata pentru o decolare imediată, apoi se-ntoarse în cabină. Cei doi nu se mişcaseră. Se sprijini de uşă, pregătit să-i reducă din nou la tăcere dacă ar fi fost nevoie. Îşi simţea gîtul uscat. Sudoarea îi îmbrobonea fruntea. Aşteptă. Apoi auzi cîinii şi zgomotul făcut de lanţurile zgărzilor. Îşi pregăti în linişte pistolul mitralieră Sten. Patrula cu doi paznici înarmaţi şi doi dobermani trecu

făcîndu-şi rondul în jurul palatului, dar nu se apropie de el. Privi palatul. Nu mai avea braţul în eşarfă.

În mahalalele din nord. -Ambulanţa hodorogită acoperită cu prelată răzbătea cu greu pe străzile pline de gropi. În spate se aflau doi medici şi trei brancarde, iar pe una din ele zăcea Hashemi urlînd, pradă unei hemoragii, cu cea mai mare a pîntecului smulsă.

- În numele lui Allah, dă-i nişte morfină! gîfîi Armstrong din suferinţa lui.

Era prăbuşit pe altă brancardă, pe jumătate sprijinit de laterala care se clătina, ţinînd apăsat un petec de tifon împăturit pe gaura de glonţ din piept, fără să-şi dea seama de sîngele care se revărsa din rana din spate, îmbibînd bandajul grosolan pe care unul dintre sanitari îl înghesuise printr-o despicătură a pardesiului.

- Dă-i nişte morfină! Mai repede! le spuse din nou, blestemîndu-i în farsi şi engleză, urîndu-i pentru prostia şi brutalitatea cu care se purtaseră, încă în stare de şoc din pricina glonţului neaşteptat şi a atacului care venise din neant.

De ce? De ce? De ce?

- Ce pot să fac, Excelenţă? veni din întuneric. N-avem nici o picătură din morfina asta. E Voia lui Allah!

Omul aprinse o lanternă, aproape orbindu-l, o întoarse către Hashemi şi apoi către cea de-a treia targă. Tînărul de-acolo era deja mort. Armstrong văzu că nu se obosiseră să-i închidă ochii.

Alt ţipăt gîlgîit se auzi dinspre Hashemi.

- Stinge lumina, Ismail, spuse celălalt sanitar. Vrei să fim împuşcaţi?!

Ismail se supuse alene. Din nou în întuneric, aprinse o ţigară, tuşi, îşi curăţă gîtul cu zgomot, trase deoparte prelata pentru cîteva clipe, ca să se orienteze.

- Încă vreo cîteva minute, cu ajutorul lui Allah.

Se lăsă pe vine şi îl scutură pe Hashemi, scoţîndu-l din pacea leşinului în iadul simţurilor.

- Numai cîteva minute, Excelenţă colonel. Nu muri încă! spuse binevoitor. Doar cîteva minute şi o să fi tratat cum se cuvine.

Se clătinară cu toții cînd roata nimeri într-o groapă. Durerea îl săgetă pe Armstrong. Cînd simți ambulanța oprindu-se, aproape izbucni în lacimi de ușurare. Alți bărbați traseră deoparte prelata mașinii și se năpustiră înăuntru. Mîini brutale îl înșfăcară de picioare și-l tîrîră cu tot cu brancardă jos și-l legară cu curelele acesteia. Prin ceața durerii văzu brancarda lui Hashemi dispărînd în noapte, apoi oamenii îl ridicară neglijent, durerea fu insuportabilă și el leșină.

Purtătorii brancardelor păsiră peste *joub* și trecură printr-o poartă din peretele înalt în coridorul murdar și plin de mucegai și la capătul lui, în jos cîteva trepte, într-o pivniță largă, luminată cu lămpi de ulei. Mzytryk spuse:

- Pune-l acolo! și arătă către a doua masă.

Hashemi se afla deja pe prima, legat de asemenea de brancarda lui. Alene, Mzytryk cercetă rănile lui Armstrong, apoi ale lui Hashemi, amîndoi încă leșinați.

- Bun, spuse. Așteptați-mă sus, Ismail.

Ismail își scoase banderola jegoasă cu cruce roșie și o aruncă într-un colț, odată cu ceilalți.

- Mulți dintre ai noștri și-au găsit martiriul în clădire. Mă îndoiesc să fi scăpat vreunul..

- Atunci ai fost înțelept să nu te duci la întîlnire.

Ismail tropăi în sus pe scări ca să se alăture prietenilor săi care se felicitau zgomotos pentru succesul de a pune mîna pe conducătorul dușmanilor și cîinele său străin. Toți erau luptători islamic-marxiști și duri, nici unul dintre ei sanitar sau medic. Mzytryk așteptă pînă rămase singur, apoi luă un briceag și îl înfipse adînc în Hashemi. Urletul de durere îi făcu plăcere. Cînd acesta scăzu, ridică găleata de apă rece ca gheața și o vărsă peste obrajii colonelului. Ochii se deschiseră și groaza și durerea din ei îi făcură și mai mare plăcere.

- Vroiai să mă vezi, colonele? Mi-ai ucis fiul, pe Feodor. Sunt generalul Piotr Oleg Mzytryk.

Folosi din nou briceagul. Chipul lui Hashemi deveni grotesc și el mugi, urlă și bolborosi incoerent, încercînd să se smulgă din legături.

- Asta-i pentru fiul meu și asta-i pentru fiul meu și asta-i pentru fiul meu.

Inima lui Hashemi era puternică şi rezistă minute intregi, timp in care el cerşi indurare, cerşi moartea, unicului Dumnezeu. Moartea şi răzbunarea. Muri greu şi urît...

Pentru un moment, Mzytryk rămase aplecat asupra lui, nările răzvrătindu-i-se impotriva mirosului, dar nu avea nevoie să se străduiască să-şi reamintească ce-i făcuseră cei doi fiului său ca să-l impingă pină la al treilea nivel. Raportul lui Pahmudi fusese explicit.

- Hashemi Fazir, ţi-am plătit-o, scîrnăvie, spuse şi-l scuipă in faţă.

Apoi se-ntoarse şi se opri. Armstrong se trezise şi-l privea de pe brancarda aflată de cealaltă parte a pivniţei. Ochi reci albaştri. Obraji lipsiţi de sînge. Lipsa de teamă il ului. O să schimb in curînd asta, işi zise şi apucă briceagul. Atunci observă că braţul drept al lui Armstrong scăpase din legături, dar mai inainte să poată face vreo mişcare, englezul ajunsese la gulerul pardesiului şi-acum ţinea in gură marginea acestuia şi capsula de cianură ascunsă in ea.

- Nu mişca! il preveni Armstrong

Mzytryk era prea vechi in meserie ca să se gîndească să sară la el. Distanţa era prea mare. In buzunarul lateral avea un pistol, dar era sigur că mai inainte de a apuca să-l scoată, dinţii lui Armstrong vor zdrobi capsula şi cele trei secunde rămase nu erau suficiente pentru răzbunare. Singura lui speranţă era ca durerea să-l facă să leşine sau să-şi piardă puterea de concentrare. Se sprijini cu spatele de cealaltă masă şi il blestemă.

Cînd cei care trăseseră targa ii legaseră curelele in intunericul ambulanţei, el işi folosise instinctiv puterea, forţind curelele ca să-şi lase destul spaţiu pentru a-şi trage braţele afară in caz că durerea devenea insuportabilă. Avea o altă capsulă ascunsă in gulerul cămăşii. Tremurase tot timpul cît Hashemi se indreptase către moarte, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru răgazul care-i ingăduise să-şi elibereze braţul cu un efort teribil. Dar odată ce reuşise să atingă capsula, spaima il părăsise şi odată cu ea cea mai mare parte a durerii. Se impăcase

cu sine însuşi în pragul morţii, unde viaţa pare atît de sublimă.

- Suntem... suntem profesionişti, spuse. Noi nu ţi-am... noi nu ţi-am ucis fiul. Era viu cînd generalul Janan l-a luat pentru Pahmudi.

- Mincinosule!

Mzytryk simţi slăbiciunea în voce şi ştia că n-avea să aştepte prea multă vreme. Se pregăti.

- Citeşte documentele oficî... Oficiale. SAVAMA trebuie să fi întocmit unele.... Şi cele ale nemernicilor tăi de la KGB.

- Crezi că sunt atît de prost că poţi să mă întorci împotriva lui Pahmudi înainte de a muri?

- Citeşte rapoartele. Pune întrebări... Ai putea afla adevărul. Dar ticăloşilor tăi de la KGB nu le place niciodată adevărul. Îţi spun că era viu cînd l-a luat SAVAMA.

Mzytryk rămase descumpănit. N-ar fi fost normal pentru un profesionist ca Armstrong, aproape de moarte într-un fel sau altul, să-şi piardă vremea sugerînd o asemenea investigaţie fără să fie sigur de rezultat.

- Unde sunt benzile?

Îl urmărea cu grijă văzînd că ochii încep să clipească, că se instalează oboseala uriaşă datorată pierderii de sînge. Din clipă în clipă.

- Unde sunt benzile?

- N-au fost. Nici... nici de la al treilea... al treilea nivel.

Puterea lui Armstrong se destrăma. Durerea dispăruse, odată cu timpul. Îi trebuia un efort din ce în ce mai mare cu fiecare clipă ca să se concentreze. Dar benzile trebuie apărate. O copie era deja la adăpost în drum spre Londra, împreună cu un raport special.

- Fiul tău a fost curajos şi puternic şi n-a scăpat nimic. Ce-a... ce-a smuls Pahmudi de la el... ce-a smuls de la el... nu ştiu. Bandiţii lui Pahmudi... Ei sau gunoaiele voastre. Era... era în viaţă cînd l-au luat ai voştri. Pahmudi i-a spus lui Hashemi...

Asta ar fi posibil, se gîndi Mzytryk nesigur. Scîrnăviile alea incompetente din Teheran au dat peste cap operaţiunile noastre din Iran pentru ani de zile. Au

interpretat aiurea ani de zile atitudinea Şahului şi şi-au bătut joc de munca noastră de generaţii.

- O să aflu. Pe capul fiului meu, o s-o aflu, dar asta n-o să te ajute... tovarăşe!

- O favoare... o favoare ce... cere alta. Tu l-ai terminat pe Roger... Roger Cross. Ei?

Mzytryk rise, bucuros să-l necăjească şi să exploateze aşteptarea.

- Eu am făcut-o, da, şi AMG. Îţi aminteşti? Şi Talbot. Dar i-am spus lui Pahmudi să-l folosească pe scîrnăvia de Fazir pentru această 16/a.

Privi ochii reci, albaştri, îngustîndu-se, întrebîndu-se ce era în spatele lor.

Armstrong îşi scotocea memoria. AMG? Ah, da, Alan Medford Grant, născut în 1905, decanul agenţilor lor de contraspionaj. În 1963 ca informator secret al lui Ian Dunross, identificase un spion în *Nobila Casă*. Şi un altul în Special Branch, care s-a dovedit a fi cel mai bun prieten al meu.

- Mincinosule! AMG a fost ucis într-un accident de motocicletă în '63.

- A fost ajutat. Aveam un 16/a asupra trădătorului ăla de un an sau mai mult; şi asupra nevestei sale japoneze.

- Nu era căsătorit!

- Ticăloşilor, voi nu ştiţi nimic. Special Branch, capete de bălegar! Era de la spionajul japonez, a avut un "accident" la Sydney în acelaşi an.

Armstrong îşi îngădui un zîmbet uşor. Accidentul de motocicletă al lui AMG fusese organizat de KGB, dar repus în scenă de MI6. Certificatul de deces era real. Al altcuiva însă, şi Alan Medford Grant încă opera cu succes, deşi cu un alt chip şi o altă acoperire, pe care nici măcar eu n-o ştiu. Dar o soţie japoneză? Era oare un alt ecran de fum sau altă taină? Taine în taine în taine. Trecutul îl chema. Cu un efort, îşi orientă gîndurile către ceea ce dorea să afle cu adevărat, să se verifice dacă într-adevăr avea dreptate sau greşea, căci nu mai avea timp de risipit, cîtuşi de puţin.

- Care-i al patrulea om, mai-marele trădătorilor noştri?

Întrebarea zăbovi îndelung în pivniţă.

Mzytryk rămase surprins, pentru că Armstrong îi dăduse cheia răzbunării sale psihologice. Îi spuse numele şi-i văzu tresărirea. Şi numele celui de-al cincilea şi chiar şi al celui de-al şaselea.

- MI6 este împănat cu agenţii noştri. Nu numai informatori. Aşa e şi MI5 şi cea mai mare parte a sindicatelor voastre. Ted Everly este unul dintre ai noştri, Broadhurst şi Lordul Grey. Îţi aminteşti de el, din Hong Kong? Nu-i numai membru al Partidului Laburist, deşi ei sunt cea mai bună pepinieră a noastră. Nume? spuse el exultînd de mulţumire, ştiind că era la adăpost de orice. Uită-te în *Who's Who*! Sus de tot, la bănci, în City, în Ministerul de Externe - Henley este altul dintre ei noştri şi am deja o copie a raportului tău - pînă sus în cabinete, poate chiar în Downing Street. Avem cinci sute de profesionişti de-ai noştri în Anglia, fără să mai punem la socoteală trădătorii voştri.

Rise crud.

- Şi Smedley-Taylor?

- O, da, şi el şi...

Brusc, mulţumirea lui Mzytryk se topi şi se puse în gardă.

- Cum de-ai aflat de el? Dacă ştii de el... ei?

Armstrong era satisfăcut. Feodor Rakoczy nu minţise. Toate aceste nume de pe benzi plecaseră deja, erau deja la adăpost, Henley nu fusese niciodată de încredere şi nici măcar Talbot. Era mulţumit şi trist, îi părea rău că nu avea să fie prin preajmă, că nu avea să-i prindă el cu mîna lui. Cineva o s-o facă. AMG o s-o facă. Pleoapele îi fluturară, mîna îi aluneca de la guler. Instantaneu Mzytryk făcu un salt peste spaţiul care-i despărţea, mişcîndu-se foarte repede pentru un astfel de om voinic şi îi pironi braţul între masă şi picioare, smulgîndu-i gulerul. Armstrong rămase neputincios la voia lui.

- Trezeşte-te, ticălosule! spuse exultînd cu briceagul în mînă. De unde ştii de Smedley?

Dar Armstrong nu-i răspunse. Moartea sosise tăcută.

Mzytryk era furios și inima bătea să-i spargă pieptul.

- În sfîrșit, n-are a face. S-a dus. Nu mai trebuie să pierd vremea, mîrîi cu voce tare.

Ticălosul s-a dus în iad știind c-a fost unealta unor trădători, unii dintre ei. Dar de unde știa despre Smedley-Taylor? La dracu' cu el! Și totuși, dacă a spus adevărul în privința fiului meu...

În colțul pivniței se afla un bidon cu kerosen. Începu să-l împrăștie peste trupuri, furia topindu-i-se încet, încet.

- Ismail! strigă spre capul scărilor.

Cînd isprăvi kerosenul, aruncă bidonul într-un colț.

Ismail și un alt bărbat coborîră în pivniță.

- Sunteți gata de plecare? îi întrebă.

- Da, cu ajutorul lui Allah.

- Și cu ajutorul nostru, spuse Mzytryk ironic.

Își șterse mîinile obosit, dar satisfăcut de felul cum trecuseră ziua și noaptea. Acum doar o scurtă călătorie pînă la periferiile Tabrizului, la elicopterul său. O oră sau chiar mai puțin pînă la *dasha* din Tbilisi și la Vertinskaia. În cîteva săptămîni, tînărul cățelandru Hakim va sosi, cu sau fără peșcheșul meu: Azadeh. Dacă vine fără el, o să-l coste foarte mult.

- Pune-ți foc, spuse aspru, și plecăm.

- Uite, tovarășe general. Vesel, Ismail îi aruncă niște chibrituri. Este privilegiul dumneavoastră să isprăviți ce-ați început.

Mzytryk prinse cutia din zbor.

- Bine, spuse.

Primul chibrit nu se aprinse și nici al doilea. Al treilea se aprinse. Se trase înapoi cu spatele către trepte și-l aruncă grijuliu. Flăcările izbucniră pînă la tavan și la grinzile de lemn. Atunci piciorul lui Ismail i se propti în spate și-l trimise rostogolindu-se, cu capul înainte, între limbile flăcărilor. Cuprins de panică, Mzytryk țipă și începu să izbească flăcările cu palmele, apoi se răsuci și începu să se tîrască în patru labe spre trepte; se opri un moment, izbindu-și gulerul de blană cu palmele care

începuseră să se înnegrească, tușind și sufocîndu-se din pricina fumului gros și a mirosului de carne arsă. Reuși cumva să se ridice în picioare, împleticindu-se. Primul glonte îi zdrobi rotula. Urlă și se clătină, prăvălindu-se pe spate în flăcări; al doilea glonte îi zdrobi celălalt picior și îl făcu să se ghemuiască la pămînt.

Neputincios, izbi flăcările cu palmele, țipetele sale fiind înecate de mugetul din ce în ce mai mare al infernului încins. Și deveni o torță.

Ismail și celălalt bărbat săriră înapoi pe trepte către palier, aproape izbindu-se de ceilalți care se năpustiseră înăuntru. Rămaseră cu gurile căscate la trupul lui Mzytryk ce se zvircolea, flăcările înghițindu-i acum cizmele.

- De ce-ai făcut asta? întrebă unul dintre ei nedumerit.

- Fratele meu a fost martir în casa aceea, ca și vărul tău.

- Voia lui Allah, dar Ismail, tovarășul general, Allah să ne apere, el ne dădea bani și arme și explozive, de ce să-l ucidem?

- De ce nu? N-a fost fiul ăsta de căţea un diavol arogant și prost crescut? Nu era nici măcar dintre Oamenii Cărții, spuse Ismail dezgustat. Sunt cu zecile acolo de unde vine. Cu miile. Ei au nevoie de noi, nu noi de ei. A meritat să moară. N-a venit el singur? Nu ne-a ispitit așa? Scuipă către trup. Persoanele importante ar trebui să aibă gărzi de corp.

O limbă de foc ajunse pînă la ei. Se retraseră grăbiți. Flăcările cuprinseseră scările de lemn și se împrăștiară rapid. În stradă se îngrămădiră cu toții în camion, care nu mai arăta a ambulanță. Ismail privi înapoi la flăcările care înghițeau casa și izbucni într-un hohot de rîs.

- Acum ciinele ăsta s-a prăjit. Fie ca toți necredincioșii să piară la fel de repede.

În curtea palatului. Erikki se sprijinea de elicopter cînd zări stingîndu-se luminile din camera Hanului, de la al doilea etaj. O verificare atentă a celor doi polițiști drogați, dormind adînc în cabină, îl liniști. Încet, închise

ușa cabinei, își pregăti cuțitul de la centură și ridică pistolul mitralieră. Cu îndeminarea unei fiare de noapte, se mișcă fără zgomot către palat. Străjile de la poartă nu-l observară depărtindu-se. De ce și-ar fi pierdut timpul? Hanul le dăduse ordine limpezi să-l lase pe pilot în pace și să nu-l irite mai mult, căci, fără îndoială, în curînd o să obosească să se joace cu mașina.

- Dacă ia un automobil, lăsați-l. Dacă poliția vrea necazuri, e problema lor.

- Da, Înălțimea voastră, spuseseră amîndoi, bucuroși că nu răspundeau de Cel cu Cuțitul.

Erikki se strecură pe ușa de la intrare și de-a lungul coridorului slab luminat către scările care duceau spre aripa de nord, departe de încăperile Hanului. Fără zgomot, urcă treptele și străbătu un alt coridor. Zări o dungă de lumină sub ușa apartamentului lor. Intră în hol fără șovăire, închizînd ușa în liniște după el. Traversă camera către ușa dormitorului și o deschise brusc. Spre surpriza lui, Mina, slujnica lui Azadeh, se afla și ea acolo. Era îngenuncheată pe pat, unde o masase pe Azadeh, care dormea adînc.

- O, îmi cer iertare, bolborosi ea, înspăimîntată de prezența lui, ca toți servitorii. Nu v-am auzit, Excelența voastră! Înălțimea sa m-a rugat să continui cît de mult pot cu masajul, apoi să dorm aici.

Chipul lui Erikki era o mască, dîrele de ulei de pe obraji și de pe bandajul lipit peste ureche făcîndu-l să pară și mai amenințător.

- Azadeh!

- O, n-o s-o treziți, Excelență! A luat... a luat două somnifere și m-a rugat să vă cer iertare dacă...

- Îmbrac-o! șuieră.

Mina se albi.

- Dar, Excelență...

Inima îi sări aproape din piept cînd văzu cuțitul apărînd în mîna lui.

- Îmbrac-o iute și dacă scoți un sunet te despic. Fă-o!

O văzu înșfăcînd cămașa de noapte.

- Nu asta, Mina, haine călduroase, haine de schi. Pe toți zeii, nu contează de care, dar repede!

Îl urmări cu privirea așezîndu-se între ea și ușă, ca să nu poată fugi. Pe masa de lîngă pat se afla *kukriul* în teaca lui. Îl străbătu o tresărire și-și desprinse ochii de acolo; asigurîndu-se că Mina îi dădea ascultare, scoase poșeta lui Azadeh din sertarul mesei de toaletă. Toate documentele ei se aflau acolo, cartea de identitate, pașaportul, permisul de conducere, certificatul de naștere, totul. Bun, își zise și o binecuvîntă pe Aisha pentru darul despre care îi spusese Azadeh înainte de cină și mulțumi străvechilor săi zei pentru că îi oferiseră planul în dimineața aceasta.

Ah, draga mea, crezi că te-aș fi părăsit cu adevărat?

Tot în poșetă se afla punga ei moale de mătase cu bijuterii care părea mai grea ca de obicei. Ochii i se măriră la vederea smaraldelor și diamantelor și colierelor de perle și medalioanelor pe care le adăpostea acum. Ce a rămas de la Najoud, își spuse, aceleași pe care Hakim Han le folosise ca să se tocmească cu nomazii și pe care le-am luat de la Baiazid.

În oglindă o observă pe Mina holbîndu-se cu gura căscată la bogăția pe care o ținea în mîini, Azadeh moale și aproape îmbrăcată.

- Grăbește-te! se răsti către imaginea ei.

La punctul de ambuscadă, mai jos de palat. Atît sergentul de poliție cît și șoferul din mașina care aștepta lîngă drum priveau lung la palatul aflat la patru sute de metri mai departe, sergentul folosind binoclul. Nu se vedeau decît luminile slabe din preajma porții uriașe, nici un semn de vreo strajă sau de cei doi oameni ai săi.

- Dă-i drumul pînă acolo! spuse neliniștit sergentul. Ceva nu e-n regulă, pe Allah! Fie au adormit, fie sunt morți. Mergi încet și în tăcere.

Își strecură mîna în tocul de piele de lîngă el și bagă un glonț în încărcătorul carabinei M16. Șoferul porni motorul și urcă încet pe drumul pustiu.

La poarta principală. Babak, straja, se sprijinea de un stîlp al porții masive de fier, închisă și zăvorîtă. Cealaltă strajă ședea ghemuită în apropiere pe niște saci, cufundată adînc în somn. Printre barele porții se putea

zări drumul troienit care şerpuia către oraş. Dincolo de fîntîna goală din curtea din faţă, la o sută de metri mai încolo, se afla elicopterul. Vîntul îngheţat mişca uşor palele elicei. Căscă şi-şi izbi picioarele ca să şi le încălzească, apoi începu să se uşureze printre bare, mişcînd absent jetul într-o parte şi-n alta.

Mai devreme, cînd Hanul îi lăsase să plece şi să se întoarcă la postul lor, descoperiseră că cei doi poliţişti dispăruseră. "Au şters-o să şterpelească ceva de mîncare sau să tragă un pui de somn, spusese. Allah să-i blesteme pe toţi poliţiştii".

Babak căscă în aşteptarea zorilor, cînd avea să fie liber pentru cîteva ceasuri. Nu mai avea de făcut decît să lase să treacă maşina pilotului, chiar înainte de-a se crăpa de ziuă, apoi să încuie poarta şi în curînd avea să fie în pat lîngă un trup cald. Îşi scărpină absent boaşele, simţindu-se tare şi excitat. Se sprijini alene cu spatele de zid jucîndu-se cu mădularul, uitîndu-se în acelaşi timp să vadă dacă zăvorul greu al porţii era tras şi poarta mai mică, laterală, încuiată şi ea. Apoi, cu coada ochiului prinse o mişcare. Se uită într-acolo. Pilotul se strecurase pe o uşă laterală a palatului cu o boccea mare pe umăr, fără a-şi mai ţine braţul în eşarfă, şi cu o armă în mînă. Grăbit, Babak se încheie la prohab, îşi trecu carabina pe umăr şi se trase mai în umbră. Prudent, lovi cu piciorul cealaltă strajă, care se trezi fără zgomot.

- Uite, şopti, credeam că pilotul e încă în cabina elicopterului.

Cu ochii mari îl urmăriră pe Erikki care se ţinea în umbră, apoi ţişni tăcut peste spaţiul deschis către elicopter.

- Ce duce? Ce e-n bocceaua aceea?

- Pare un covor... Un covor strîns sul, şopti celălalt. Auziră sunetul depărtat al uşii carlingii.

- Dar de ce? Pe toate Numele lui Allah, ce face?

Nu era decît foarte puţină lumină, dar aveau vederea şi auzul excelente. Auziră apropiindu-se o maşină, dar în aceeaşi clipă atenţia le fu abătută de zgomotul depărtat al uşii cabinei care se deschise. Aşteptară abia răsuflînd, după care îl zăriră aruncînd sub burta elicopterului ceea

ce părea a fi două legături gemene, apoi aplecîndu-se ca să treacă pe sub coadă şi să reapară de partea cealaltă.

Pentru un moment rămase acolo, uitîndu-se către ei fără să-i vadă, apoi deschise încet uşa carlingii şi intră înăuntru cu arma, covorul răsucit fiind acum sprijinit pe scaunul din faţă. Dintr-o dată motoarele porniră şi amîndouă gărzile tresăriră.

- Allah să ne apere. Ce facem?

Nervos, Babak spuse:

- Nimic. Hanul ne-a zis exact aşa: "Lăsaţi-l în pace pe pilot, orice o face. E primejdios!" Aşa ne-a zis, nu? Cînd pilotul ia maşina aproape de ziuă, lăsaţi-l să plece.

Era nevoit să strige ca să acopere zgomotul crescînd al motoarelor.

- Nu facem nimic.

- Dar nu ni s-a spus că o să pornească din nou motoarele. Hanul n-a zis asta, sau că o să încerce să fugă cu covoare.

- Ai dreptate! Voia lui Allah, dar ai dreptate.

Erau din ce în ce mai nervoşi. Nu uitaseră străjile aruncate în temniţă şi biciuite de bătrînul Han pentru nesupunere sau greşeală sau cele alungate de cel nou.

- Motorul sună bine acuma, nu crezi?

Amîndoi îşi ridicară privirile cînd la al doilea etaj, etajul Hanului, se aprinseră luminile, apoi tresăriră, răsucindu-se pe călcîie cînd maşina poliţiei se opri brusc în faţa porţii.

Sergentul ţişni afară cu o lanternă în mînă.

- Ce se întîmplă, pe Allah? Deschideţi poarta, pe Allah! Unde-s oamenii mei?

Babak se repezi către poarta laterală şi trase zăvorul.

În carlingă mîinile lui Erikki se mişcau cît puteau de repede, rana din braţ stînjenindu-l. Sudoarea i se scurgea pe obraji şi se amesteca cu un fir de sînge de la ureche, de unde bandajele lipite cu bandă adezivă se mişcaseră. Răsufla greu, sacadat, din pricină că alergase din aripa de nord cu Azadeh înfăşurată în covor, adormită şi fără puteri şi injură acele indicatoarelor care nu voiau să se ridice mai repede. Văzuse aprinzîndu-se luminile în apartamentele lui Hakim şi capete care se iţiseră la ferestre.

Înainte să părăsească apartamentul, îi trăsese un pumn Minei, ameţind-o prudent, sperînd că n-o rănise, ca s-o apere şi pe ea şi pe el, să nu poată da alarma sau să fie acuzată de complicitate, o înfăşurase pe Azadeh în covor şi-şi prinsese *kukriul* de centură.

- Haide! se răsti la indicatoare, apoi zări lîngă poarta principală doi bărbaţi în uniformă de poliţişti.

Pe neaşteptate, elicopterul fu scăldat într-o baie de lumină de la lanternă şi îşi simţi stomacul răsucindu-se. Fără să se gîndească, înşfăcă pistolul mitralieră, scoase ţeava prin fereastra pilotului şi apăsă pe trăgaci, ochind sus.

Cei patru oameni se împrăştiară căutînd adăpost cînd gloanţele ricoşară de fierăria porţii. În spaima lui, sergentul scăpă lanterna, dar nu mai înainte ca toţi să poată vedea două trupuri, al caporalului şi al celuilalt poliţist, ghemuite, inerte, păbuşite la pămînt şi să-i creadă morţi. Cînd rafala încetă, sergentul se repezi spre poarta laterală şi spre maşină şi carabină.

- Trage, pentru Dumnezeu! strigă şoferul.

Surescitat, Babak apăsă pe trăgaci, dar gloanţele se pierdură în aer. Imprudent, şoferul ieşi la loc deschis ca să recupereze lanterna. O altă rafală din elicopter şi sări înapoi.

- Fiu de cătea!

Toţi trei rămaseră la adăpost. O altă rafală şi lanterna dansă, apoi explodă.

Erikki îşi vedea ruinat planul de evadare, elicopterul o ţintă neajutorată pe sol. Timpul trecea în defavoarea lui. Pentru o fracţiune de secundă se gîndi să oprească motoarele. Indicatoarele erau mult prea jos. Apoi, îşi goli pistolul mitralieră către poartă cu un strigăt prelung, împinse maneta de gaz înainte şi lăsă să-i scape un alt strigăt primitiv care-i îngheţă pe cei ce-l auziră. Motoarele trecură la putere maximă, urlînd sub tensiune cînd împinse manşa înainte şi tîri elicopterul, săltîndu-l în aer cîţiva centimetri, cu coada în sus; acesta alunecă înainte scrijelind pavajul cu patinele, săltă şi se ridică, se lăsă înapoi şi săltă din nou şi rămase în aer, legănîndu-se violent.

La poarta principală, şoferul smulse arma din mîna străjei şi se îndreptă către stîlp, privind grijuliu pe după

el ca să vadă elicopterul depărtîndu-se, şi apăsă pe trăgaci.

La al doilea etaj al palatului, Hakim se aplecase ameţit pe fereastra dormitorului, smuls din somn de zgomot. Straja Margol se afla lîngă el. Zăriră elicopterul aproape izbindu-se de una dintre clădirile de lemn de la marginea curţii, smulgînd cu patinele o parte din acoperiş, apoi luptîndu-se să înainteze într-o ascensiune greoaie. Dincolo de ziduri se afla maşina poliţiei, silueta sergentului profilată pe fascicolul farurilor. Hakim îl văzu ochind şi se rugă să nu nimerească. Erikki auzi gloanţele zăngănind în metal, se rugă să nu fie atins nimic vital şi se aplecă periculos într-o parte ca să iasă din zona expusă de deasupra zidurilor către un spaţiu lateral, unde putea să se strecoare la adăpostul palatului. În virajul său violent, covorul răsucit în jurul lui Azadeh se răsturnă şi se lovi de comenzi. O clipă se simţi pierdut, apoi îşi folosi uriaşa-i putere ca s-o împingă într-o parte. Rana din braţ se deschise.

Zbura legănat în spatele aripii de nord a palatului, elicopterul încă la cîţiva metri deasupra solului, îndreptîndu-se către celălalt zid împrejmuitor, din apropierea colibei unde fuseseră ascunşi Ross şi Gueng. Încă numai la cîţiva metri înălţime, un glonte rătăcit îi găuri uşa şi izbi în panoul de instrumente, împrăştiind cioburi de sticlă.

Cînd elicopterul dispăru din vedere, Hakim şchiopătă de-a curmezişul uriaşului dormitor, pe lîngă focul de lemne care ardea vesel, şi ieşi pe coridor, către ferestrele de-acolo.

- Tu poţi să-l vezi? întrebă gîfîind din cauza efortului.

- Da, Înălţimea voastră, spuse Margol şi arătă surescitat cu degetul. Acolo!

Elicopterul era doar o siluetă neagră pe fondul şi mai întunecat al cerului, apoi reflectoarele curţii se aprinseră şi Hakim îl văzu clătinîndu-se pe deasupra zidului la numai cîţiva centimetri şi prăvălindu-se de partea cealaltă. Cîteva secunde mai tîrziu reapăru, prinzînd viteză şi altitudine. În acel moment năvăli alergînd pe coridor Aisha, ţipînd isteric:

- Înălțimea voastră, Înălțimea voastră, Azadeh a plecat! A plecat! Diavolul ăla a răpit-o! Și Mina zace în nesimțire!

Din pricina somniferelor, lui Hakim îi venea greu să se concentreze. Nu simțise niciodată pleoapele mai grele ca acum.

- Ce spui?

- Azadeh a plecat, sora voastră a plecat! A înfășurat-o într-un covor și a răpit-o! A luat-o cu el!

Se opri temătoare, zărind privirea din ochii lui Hakim, fața lui cenușie în lumina slabă și pleoapele fluturînd, ea neștiind că luase somnifere.

- A răpit-o!

- Dar... dar asta nu se poate, nu e cu...

- O, ba da! A răpit-o și Mina e în nesimțire!

Hakim clipi către ea, apoi bolborosi:

- Dați alarma, Aisha. Dacă e răpită... pe Allah, dați... dați alarma! Am luat somnifere și ei... o să mă ocup de diavolul ăsta mîine... Pe Allah... Acum nu pot... Dar trimiteți pe cineva la Gărzile Verzi. Dați de veste! Hanul pune o răscumpărare regească pe capul lui... Margol, ajută-mă să mă întorc în camera mea...

Servitori înspăimîntați și străji se adunaseră la celălalt capăt al coridorului și Aisha, scăldată în lacrimi, alergă înapoi la ei, spunîndu-le ce se întîmplase și ce ordonase Hanul.

Hakim bîjbîi după pat și se întinse pe spate istovit.

- Margol, spune străjilor să-i aresteze pe proștii ăia de la poartă. Cum de-au putut să lase să se întîmple asta?!

- N-au fost atenți, Înălțimea voastră!

Omul era sigur că avea să fie dată vina pe ei, cineva trebuia să fie făcut vinovat, deși el fusese de față cînd Hanul le spusese să nu se amestece în treburile pilotului. Transmise ordinul și se întoarse.

- Vă simțiți bine, Înălțimea voastră?

- Da, mulțumesc. Nu pleca din cameră. Trezește-mă în zori. Ai grijă de foc și trezește-mă în zori!

Hakim se lăsă să alunece mulțumit în somnul care-l îmbia atît de seducător. Spatele nu-l mai durea, dar mintea era concentrată asupra lui Azadeh și Erikki.

Cînd sora lui ieșise din mica încăpere, lăsîndu-l singur cu Erikki, îngăduise să i se vadă tristețea.

- N-ai cum să scapi din capcană, Erikki. Suntem cu toții încolțiți. Cu toții. Tu, Azadeh și cu mine. Încă nu pot să cred că o să renunțe la mahomedanism și în același timp sunt convins că n-o să mi se supună nici mie, nici ție! Nu vreau s-o rănesc cu nici un chip, dar n-am de ales. Sufletul ei nemuritor e mult mai important decît viața ei temporară.

- Aș putea să-i salvez sufletul, Hakim, cu ajutorul tău.

- Cum?

Văzuse încordarea lui Erikki, fața sa tensionată, ochii ciudați.

- Elimină cauza!

- Cum?

- Să zicem că nebunul ăsta de pilot nu e mahomedan, ci un barbar care e atît de îndrăgostit de nevasta lui că înnebunește și mai mult și, în loc să evadeze de unul singur, o doboară în nesimțire, pe neașteptate, o răpește, pleacă cu ea în zbor și o scoate din țară împotriva voinței ei și refuză să-i îngăduie să se întoarcă. În cele mai multe țări, un soț poate să aplice măsuri extreme ca să-și mențină puterea asupra soției și chiar să o forțeze să i se supună și să-l asculte. În acest fel, ea n-o să-și încalce jurămîntul și n-o să trebuiască niciodată să renunțe la mahomedanism, tu n-o să fii nevoit vreodată să-i faci vreun rău și eu o să-mi păstrez femeia.

- E păcăleală, spusese Hakim descumpănit. E păcăleală.

- Nu, e închipuire. O ipoteză. Totul e numai o închipuire. Dar ipotetic ea îndeplinește... se supune regulilor cărora ai jurat să li te supui și nimeni nu va crede vreodată că sora Hanului Gorgonilor și-ar încălca de bunăvoie jurămîntul și ar renunța la mahomedanism pentru un barbar. Nimeni... Nici măcar acum nu ești sigur c-o s-o facă. Nu-i așa?

Hakim încercase să găsească scăpări în plan. Nu găsise nici una, iar planul ar fi rezolvat multe. N-ar rezolva oare totul? Dacă Erikki trebuia să facă asta fără știrea și ajutorul ei, s-o răpească... e-adevărat! Nimeni n-ar

crede vreodată că şi-a încălcat de bunăvoie jurămîntul. S-o răpească! Aş putea să condamn asta public şi să mă bucur pentru ea în taină, dacă vreau să plece, iar el să trăiască. Dar trebuie s-o fac. Este singura cale. Ca să-i salvez ei sufletul, trebuie să-l salvez pe el.

În pacea dormitorului, deschise pentru o clipă ochii. Umbrele aruncate de flăcări dansau pe tavan. Erikki şi Azadeh se aflau acolo. Allah o să mă ierte, îşi zise alunecînd în somn. Mă întreb dac-o s-o mai văd vreodată.

CAPITOLUL 69

Teheran, lîngă Universitate; ora 11,58 noaptea. În întunericul rece, Şeherazada stătea cu falanga de Gărzi Verzi, apărînd primele rînduri ale mahomedanilor care, strînşi unul lîngă celălalt, strigau "Allah e mare!" la unison, o barieră vie în faţa celor două sau trei mii de studenţi de stînga, zgomotoşi şi agitaţi, care se apropiau pe bulevard. Lanterne şi torţe aprinse, cîteva maşini în flăcări, arme, beţe, bîte. Degetele ei se strînseră în jurul pistolului din buzunar; avea grenada pregătită în celălalt buzunar.

- Allah e mare! strigă.

Duşmanul se apropia repede şi Şeherazada văzu pumnii strînşi, auzi tumultul crescînd de ambele părţi, strigătele din ce în ce mai răguşite, simţi nervii tuturor din ce în ce mai întinşi. "Nu e alt Dumnezeu decît Allah". Acum duşmanii lor erau atît de aproape încît putea să vadă chipul fiecăruia. Dintr-o dată realiză că nu erau o adunătură de revoluţionari vînduţi Satanei, nu toţi, imensa lor majoritate erau studenţi şi studente, bărbaţi şi femei de vîrsta ei, femeile înaintînd curajoase fără *chador*, strigînd, cerîndu-şi drepturile, votul şi toate lucrurile acelea de bun simţ date de Allah, cîştigate din greu, care nu trebuiau niciodată înapoiate.

Se simţi transportată înapoi în fierbinţeala ameţitoare a Marşului Femeilor, toate în cele mai bune haine ale lor, cu părul liber, ele la fel de libere ca şi părul lor, susţinîndu-şi libertatea şi toate drepturile în noua

măreaţă Republică Islamică, unde ea şi fiul ei şi Tommy aveau să trăiască fericiţi pentru totdeauna.

Din nou apăru în faţa ochilor ei imaginea fanaticului fluturîndu-şi cuţitul, sfîşiind viitorul, dar asta nu mai conta. Ibrahim îl oprise. Ibrahim, conducătorul studenţilor, fusese acolo ca să-o salveze. O, Ibrahim, eşti aici în noaptea asta, îi conduci aşa cum ne-ai condus pe noi? Eşti aici, luptînd iarăşi pentru libertate şi dreptate şi drepturile femeilor, sau ai fost trecut în rîndul martirilor la Kowiss, aşa cum doreai, ucigîndu-l pe *mullahul* acela blestemat, cu două feţe, care ţi-a ucis tatăl - aşa cum a fost ucis al meu? Dar... dar tata a fost ucis de mahomedani, nu de cei de stînga, se gîndi uluită. Iar *Imamul* este încă neclintit de partea tuturor legilor care au fost pe vremea Profetului... Şi Meshang... Şi Tommy a fost forţat să plece şi divorţul mi-a fost impus... şi căsătoria impusă cu bătrînul acela murdar... şi n-am nici un drept!

- Ce fac aici? gîfîi ameţită, în mijlocul acelui tumult. Ar trebui să fiu acolo cu ei. Ar trebui să fiu acolo cu ei, nu aici... Nu, nu, nu, nici acolo. Ce fac cu copilul, cu fiul meu? E primejdios pentru el aici.

Undeva se auzi un foc de armă, apoi altele şi vacarmul deveni general, cei din faţă încercînd să se retragă, iar cei din spatele lor încercînd să ajungă în rîndurile care luptau. În jurul Şeherazadei era o vălmăşeală nebună. Se simţi strivită şi împinsă înainte, abia atingînd pămîntul cu picioarele. O femeie de lîngă ea ţipă şi se prăbuşi sub picioarele celorlalţi. Un bătrîn se împiedică şi dispăru sub ei, bîlbîind cuvintele Shahadei, aproape trăgînd-o cu el. Umărul cuiva o izbi în stomac şi ea ţipă de durere şi spaima ei deveni teroare.

- Tommy, ajută-mă!

La o sută de metri mai în faţă, Tom Lochart era lipit de vitrina unui magazin de către grupul de studenţi. Haina îi era sfîşiată, şapca dispăruse şi se simţea mai disperat ca niciodată. De ore întregi căuta printre grupurile de studenţi, nădăjduind cu disperare să o găsească, sigur că ea se afla pe undeva pe acolo, printre ei. Unde în altă parte ar fi putut să se ducă? Desigur că nu la apartamentul acelui student, cel despre care Jari

zicea că l-au întîlnit, acel Ibrahim, sau cum s-o fi numit, care nu însemna nimic. Mai bine acolo decît aici, se gîndi disperat. O, doamne, ajută-mă să o găsesc.

Pe lîngă el trecură niște femei scandînd, cele mai multe în haine occidentale, cu jeanși, scurte matlasate - și atunci o văzu. Se zbătu să-și croiască drum de-a lungul zidului, dar încă o dată se înșelase și-și ceru iertare și-și croi drum iarăși într-o parte, urmărit de cîteva înjurături. Apoi i se păru că o zărește de partea cealaltă a drumului, dar din nou se înșelase. Fata purta aceleași haine de ski ca și Șeherazada și avea aceeași coafură și era cam de vîrsta ei, dar ducea o placardă cu o lozincă marxist-islamică și, iritat de nemulțumire, o înjură, urînd-o pentru prostia ei. Îl enervau strigătele dintr-o parte și din cealaltă și ar fi vrut să aibă un ciomag și să-i zdrobească, să alunge răul din ei.

O, Allah, ajută-mă s-o găsesc.

- Allah e mare! murmură și, deși era înnebunit de grijă pentru ea, își simțea în același timp sufletul înălțat.

Cînd o să devin mahomedan, totul o să se schimbe. Acum o să mă accepte. Sunt unul dintre ei, pot să mă duc în hagealîc la Mecca, pot să mă rog în orice moschee, culoarea sau rasa nu înseamnă nimic pentru Allah. Numai credința. Cred în Allah și cred că Mohammed a fost Profetul lui Allah. N-am să fiu fundamentalist sau șiit. Am să fiu sunit ortodox. Am să găsesc un profesor și-am să studiez și-am să învăț araba. Și am să pilotez pentru *IranOil* și noul regim și-o să fim fericiți, Șeherazada și cu mine.

Un foc de armă se auzi în apropiere și în aer se înălțară flăcările de la o baricadă din cauciucuri aprinse, în timp ce grupuri mici de studenți se aruncau urlînd asupra rîndurilor Gărzilor Verzi. Se auziră din nou alte focuri de armă și întreaga stradă izbucni în strigăte, trupuri alergînd de colo-colo și cei slabi fură zdrobiți sub picioare. O coloană înnebunită de tineri îl tîrî către zona luptelor.

La circa optzeci de metri mai departe, Șeherazada țipa zbătîndu-se cu disperare, încercînd să-și facă loc cu coatele și cu picioarele, într-o parte, unde avea să fie relativ mai la adăpost. *Chadorul* ei era sfîșiat, eșarfa dispăruse. Era zgîriată și o durea pîntecul. Cei din jurul

ei se transformaseră într-o gloată ce izbea cu furie, orbește, pe cei din fața lor, fiecare pentru el, dar toți făcînd parte din aceeași gloată dementă. Bătălia balansa mulțimea înainte și înapoi, nimeni nu știa cine e prieten sau dușman, cu excepția *mullahilor* și Gărzilor Verzi care strigau, încercînd să controleze încăierarea. Cu un răcnet asurzitor, gloata de mahomedani își luă avînt și avansă. Cei slabi se prăbușiră și fură zdrobiți sub picioare. Bărbați, femei. Țipete și strigăte și tumult, toți chemînd, fiecare pentru el, pe Allah, după închipuirea fiecaruia.

Studenții luptau cu disperare, dar fură măturați fără milă. Mulți se prăbușiră. Fură călcați în picioare. Restul se împrăștie și începu urmărirea, iar părțile se amestecară.

Lochart își folosise înălțimea și greutatea ca să-și croiască drum spre trotuar și acum se oprise între două mașini, apărat de ele pentru moment. La cîțiva metri mai departe văzu o alee îngustă, pe jumătate ascunsă între case, care ducea către o moschee năruită, unde avea să se afle la adăpost.

În față se produse o deflagrație uriașă cînd rezervorul unei mașini explodă, împrăștiind flăcări. Cei norocoși fură uciși pe loc, răniții începură să urle. La lumina flăcărilor i se păru că o vede o fracțiune de secundă, apoi un grup de tineri care alergau dădu peste el, cineva îl lovi cu pumnul în spate, alții îl împinseră la o parte din drum și se prăbuși sub bocancii lor.

Șeherazada se afla doar la treizeci de metri distanță, cu părul în dezordine, cu hainele sfîșiate, încă prinsă în înghesuială, încă tîrîtă de învălmășeală, încă țipînd după ajutor, în mijlocul mulțimii surde și nepăsătoare.

- Tommy, ajută-mă! Ajutor!

Mulțimea se desfăcu pentru o clipă. Țîșni în locul liber, strecurîndu-se către magazinele încuiate și oblonite și mașinile parcate lîngă trotuar. Tumultul scădea. O mulțime de mîini împingeau într-o parte și-n alta ca să croiască loc stăpînilor lor, palmele își ștergeau sudoarea și murdăria și fiecare începu să-și privească vecinul.

- Afurisită de tîrfă comunistă! strigă omul aflat în calea ei, cu ochii aproape ieșiți din cap de furie.

- Nu sunt... nu sunt... Sunt mahomedană... gîfîi ea, dar mîinile înșfăcaseră bluza de schi cu fermoarul smuls și palma bărbatului se strecură dedesubt, apucîndu-i sînul.

- Tîrfă! Femeile mahomedane nu se destrăbălează. Femeile mahomedane poartă *chador*.

- L-am pierdut! Mi-a fost smuls, țipă ea.

- Tîrfă! Allah să te blesteme. Femeile noastre poartă *chador*.

- L-am pierdut, mi l-au smuls, țipă din nou și încercă să-l împingă. Nu este alt...

- Tîrfă! Stricato! Diavoliță! strigă el fără s-o audă, cuprins de nebunie, atingerea sînului prin bluza de mătase și furoul de dedesubt înfierbîntîndu-l și mai mult.

Degetele se strînseră pe mătase și o smulseră și cuprinseră rotunjimea pieptului, cealaltă mînă trăgînd-o mai aproape ca s-o supună și s-o gîtuie, în timp ce ea izbea cu picioarele și striga.

Cei din apropiere începură să strige cuvinte de batjocură sau încercară să se dea la o parte. Era greu să vadă în întunericul abia risipit de lumina flăcărilor, neînțelegînd din ce se întîmpla decît că cineva prinsese o tîrfă comunistă acolo, între rîndurile drept-credincioșilor.

- Pe Allah, nu e comunistă! Am auzit-o strigînd numele *Imamului*, strigă cineva, dar țipetele din jur îl acoperiră, o altă încăierare izbucni și bărbații se aruncară înainte să ajute sau își făcură loc cu umerii ca să se retragă și îi lăsară singuri.

Se luptă cu el cu unghiile și cu picioarele și cu glasul, sufocată de răsuflarea și obscenitățile lui. Cu un ultim efort, îl chemă pe Allah în ajutor, încercă să-i sfîșie obrajii cu unghiile și nu reuși și-și aminti de armă. Mîna o înșfăcă singură, împinse țeava în el și apăsă pe trăgaci. Omul se prăbuși răcnind, cu cea mai mare parte a organelor genitale smulse. În jurul ei se lăsă brusc tăcere și se făcu loc. Pumnul ei ieși din buzunar ținînd încă arma. Un om din apropiere i-l înșfăcă. Se holbă aiurită în jos la atacatorul ei, care se zvîrcolea și gemea în praf.

- Allah e mare! bolborosi, apoi băgă de seamă starea în care era și își strînse scurta în jurul pieptului, o încheie

și observă ura care o înconjura. Mă ataca! Allah e mare! Allah e mare!

- Pentru ea sunt doar vorbe! E comunistă! țipă ascuțit o femeie. Uitați-vă la hainele ei: nu e de-a noastră!

La cîțiva metri mai departe, Lochart se ridică din praf cu capul bubuind, urechile țiuind, abia în stare să vadă sau să audă. Cu un efort imens se ținu drept, apoi își croi drum cu coatele înainte, către intrarea în alee, către liniște și siguranță. Mai avuseseră și alții același gînd și intrarea deja era blocată de învălmășeală. Și atunci vocea ei, amestecată cu alte strigăte, ajunse pînă la el. Se întoarse.

O văzu încolțită, cu spatele lipit de un perete, cu gloata în jurul ei, cu hainele pe jumătate smulse de pe trup, mîneca scurtei sfîșiată, ochii holbați, privirea disperată, cu grenada în mînă. În clipa aceea, un bărbat făcu o mișcare către ea, ea smulse cuiul, omul îngheță și toată lumea începu să se tragă înapoi. Lochart năvăli prin cordonul de trupuri pînă la ea și înșfăcă grenada, ținînd levierul coborît.

- La o parte de lîngă ea! urlă în farsi și rămase în fața ei, apărînd-o. E mahomedană, fii de căţea! E mahomedană și soția mea și eu suntem mahomedani.

- Ești străin și ea e comunistă, pe Allah!

Lochart se repezi la omul care strigase și pumnul său, înarmat acum cu grenada, îi zdrobi buzele, dizlocîndu-i falca.

- Allah e mare! mugi Lochart.

Alții preluară strigătul și cei care nu-l credeau nu mai făcură nimic, temîndu-se de el, dar și mai temători de grenadă. Ținînd-o strîns cu brațul liber, pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate tîrînd-o pe Șeherazada, Lochart avansă pînă în primele rînduri, cu grenada pregătită în mînă.

- Vă rog, lăsați-ne să trecem. Allah e mare! Pacea fie cu voi!

Primele rînduri se despărțiră, apoi celelalte și el își croi drum printre ele, murmurînd:

- Allah e mare! Pacea fie cu voi!

Continuă așa pînă cînd străpunse zidul de trupuri, pătrunzînd în îmbulzeala aleii, împiedicîndu-se de murdărie și gropi, izbindu-se din cînd în cînd de oameni, în întuneric. La moscheea din fața lor se aprinseră cîteva

lumini. Se opri lîngă fîntînă, sparse gheața și scoase apă cu o mînă, stropindu-se pe față, furtuna din mintea lui încă nedomolită.

- Christoase! murmură și mai luă apă.

- Oh, Tommy, țipă Șeherazada ca dintr-un capăt de lume, cu vocea nefiresc de schimbată, ca o coardă gata să plesnească, de unde vii? De unde? O, mi-a fost atît de teamă! Mi-era frică!

- Și mie! se bîlbîi el, reușind cu greu să pronunțe cuvintele. Te caut de ore întregi, draga mea!

O trase mai aproape de el.

- Ești teafără?

- O, da, da!

Îl îmbrățișă strîns și-și îngropă fața în umărul lui.

Focuri neașteptate de armă, alte țipete în spatele lor în stradă. Instinctiv o trase mai aproape, dar în jurul lor nu se vedea nici o primejdie, doar grupuri de oameni abia deosebindu-se în întuneric. Focurile de armă se îndepărtară și zgomotul încăierării descrescu.

Suntem în sfîrșit în siguranță. Nu, nu încă. Mai e încă grenada. Nu am cuiul ca să pot s-o asigur și n-am cum s-o asigur altfel.

Peste capul ei și al celor care treceau pe alături zări de partea cealaltă a pieții, lîngă moschee, ruinele unei clădiri incendiate. Acolo pot să scap de ea fără probleme, se convinse singur, fără să poată gîndi încă limpede, ținînd-o pe Șeherazada strîns lîngă el și prinzînd putere din îmbrățișare. Împrejurul lor se adunaseră iarăși oameni și aleea era din nou aglomerată. Pînă cînd numărul lor nu va scădea, va fi foarte greu și primejdios să scap de grenadă, să arunc grenada dincolo de piață. Se apropie împreună cu Șeherazada de fîntînă, unde întunericul era mai adînc.

- Nu te îngrijora. O să așteptăm o clipă, apoi o să plecăm.

Vorbea englezește, în șoaptă. Aveau atît de multe să-și spună, atît de multe să întrebe.

- Ești sigură că ți-e bine?

- O, da, da! Cum m-ai găsit? Cum? Cînd te-ai întors? Cum m-ai găsit?

- Am zburat azi-noapte înapoi şi am fost pînă acasă, dar plecaseşi. Apoi izbucni: Şeherazada, am devenit mahomedan!

Ea rămase cu gura căscată.

- Dar... dar asta a fost doar o... vorbă, o vorbă, ca să scapi de ei!

- Nu, jur! Sunt într-adevăr; jur! Am spus Shahada în faţa a trei martori, Meshang şi Zarah şi Jari şi cred, cred cu-adevărat. Totul o să fie bine acum.

Neîncrederea ei se topi în faţa bucuriei din glasul care repeta întruna ceea ce se întîmplase.

- O, cît e de minunat, Tommy!

Se simţea cuprinsă de o bucurie fără margini şi în acelaşi timp era sigură, dincolo de orice îndoială, că pentru ei nimic n-avea să se mai schimbe. Nimic n-o să poată să-l schimbe pe Meshang, îşi zise. Meshang o să găsească o cale să ne distrugă, indiferent dacă Tommy este drept-credincios sau nu. Nimic n-o să se schimbe. Divorţul o să rămînă divorţ, căsătoria o să se desfăşoare mai departe. Doar dacă...

Teama ei dispăru.

- Tommy, putem să plecăm din Teheran la noapte? Putem să fugim la noapte, dragul meu?

- Nu mai e nevoie de asta acum. Nu acum. Am nişte planuri minunate. Am părăsit S-G. Acum, că sunt mahomedan, pot să rămîn şi să pilotez pentru IranOil. Înţelegi?

Nici unuia nu-i păsa de mulţimea care trecea pe lîngă ei din ce în ce mai înghesuită, nerăbdătoare să ajungă acasă.

- N-ai de ce să-ţi mai faci griji, Şeherazada...

Cineva se împiedică şi-i înghionti, apoi altcineva, şi micul lor sanctuar fu în curînd o îngrămădeală diformă de corpuri. Îl văzu îmbrîncind un om într-o parte şi alţii începură să-l blesteme. Îl luă repede de mînă şi îl trase în şuvoiul de oameni.

- Hai să mergem acasă, bărbate, spuse cu glas tare într-un farsi răguşit, prevenindu-l, ţinîndu-l strîns, apoi şopti: Vorbeşte farsi! Şi-apoi mai tare: Nu suntem în siguranţă aici şi putem să vorbim mai bine acasă.

- Da, da, femeie, mai bine să mergem acasă.

Mergînd, era mult mai bine şi mult mai în siguranţă şi Şeherazada se afla acolo şi mîine avea să rezolve problemele de mîine. În noaptea asta avea să facă o baie şi să doarmă şi să mănînce şi să doarmă fără vise sau numai cu vise fericite.

- Dac-am vrea să plecăm în noaptea asta, în taină, am putea? Am putea, Tommy?

Oboseala îl învălui şi îi venea să strige la ea, de ce nu înţelegea cele ce abia îi spusese; în loc de asta, îşi stăpîni mînia şi spuse:

- Nu-i nevoie să mai fugim acum.

- Ai dreptate, bărbate, ca întotdeauna. Dar am putea?

- Da, da, confirmă obosit şi-i spuse cum, oprindu-se şi pornind din nou, odată cu restul trecătorilor; pe măsură ce aleea se îngusta, devenea din ce în ce mai sufocantă.

Ea radia, foarte sigură că avea să-l poată convinge. Mîine vor pleca. Mîine dimineaţă am să-mi strîng bijuteriile, o să-l mînţim pe Meshang că venim la prînz la el în bazar, dar pînă atunci o să zburăm către sud în elicopterul lui Tommy. Poate să meargă în Emirate sau în Canada, sau oriunde, acolo poţi să fii mahomedană şi canadiană fără nici o grijă, mi-au spus cînd am fost la ambasadă. Şi în curînd, peste o lună, o să ne întoarcem acasă, în Iran, şi-o să trăim aici pentru totdeauna.

Mulţumită, se apropie şi mai mult de el, ascunsă de mulţime şi de întuneric. Teama dispăruse, era sigură de viitorul lor minunat. Acum, că-i drept-credincios, o să meargă în Paradis. Allah e mare! Allah e mare! Şi-acolo am să ajung şi eu împreună cu el, cu ajutorul lui Allah. O să lăsăm în urma noastră fii şi fiice. Şi după asta, cînd o să fim bătrîni, dacă el o să moară înaintea mea, în cea de-a patruzecea zi am să mă asigur că sufletul lui este comemorat desăvîrşit şi după aceea am să-i blestem nevasta mai tînără, sau nevestele şi copiii lor şi după aceea am să-mi pun treburile în ordine şi am să aştept împăcată să mă alătur lui, la vremea aleasă de Allah.

- Oh, te iubesc într-adevăr, Tommy... Îmi pare atît de rău că ai avut atît de multe necazuri... atît de multe necazuri cu mine!

Ieşiră din alee într-o stradă. Înghesuiala era şi mai mare, oamenii roiau pe toată şoseaua şi printre maşini. Dar asupra tuturor, bărbaţi, femei, *mullahi*, Gărzi Verzi, tineri şi bătrîni, plutea o uşurare, o linişte luminoasă. Noaptea fusese petrecută bine, împlinind lucrarea lui Allah.

- Allah e mare! strigă cineva.

Cuvintele stîrniră ecouri şi fură repetate de mii de gîtlejuri. În faţa lor, şoferul nerăbdător al unei maşini acceleră scurt, lovi cîţiva trecători care dădură unii peste alţii şi îi prăvăliră la rîndul lor la pămînt pe alţii, în mijlocul blestemelor şi rîsetelor, Şeherazada şi Lochart printre ei, fără ca nimeni să fie rănit. O prinsese la vreme şi, rizînd, se aşezară să se odihnească o clipă, cu grenada strînsă încă bine în mînă. Nu auziră fîşîitul ei alarmant, nu bănuiau că, în cădere, el slăbise strînsoarea pentru o clipă, dar îndeajuns ca să sară levierul.

Pentru un moment care păru să continue la nesfîrşit îşi zîmbiră unul altuia.

- Allah e mare, spuse ea plină de fericire şi el îi răspunse încrezător, la fel de fericit, şi în aceeaşi clipă muriră.

SÎMBĂTĂ
3 martie 1979

CAPITOLUL 70

La Al Shargaz; ora 6,34 dimineața. Muchia soarelui ciobi orizontul, transformînd deșertul întunecat într-o mare stacojie, colorînd fără deosebire casele vechiului oraș-port și barcazele din golful de dincolo de el. Din difuzoarele minaretelor începură să se facă auzite vocile muezinilor, dar muzica glasurilor lor nu-i făcea plăcere lui Gavallan și nici unuia dintre ceilalți membri ai *S-G* aflați pe terasa hotelului Oasis, unde-și isprăveau în pripă micul dejun.

- Te-a ajuns, Scrag, nu-i așa?

- Mare dreptate ai amice, spuse Scragger.

El, Rudi Lutz și Petikin stăteau la masa lui Gavallan, toți obosiți și dezamăgiți. "Vîrtejul", un succes aproape complet, se transforma într-un dezastru. Dubois și Fowler încă lipseau, în Bahrain McIver nu era încă în afară de pericol, Tom Lochart se întorsese la Teheran, Dumnezeu știe unde, nici o veste de la Erikki și Azadeh. Nici unul dintre ei nu dormise aproape deloc noaptea ce trecuse. Și apusul zilei ce începea era încă termenul final.

Din clipa în care începuseră să aterizeze elicopterele, cu o zi în urmă, dăduseră toți o mînă de ajutor la demontarea lor, îndepărtînd rotoarele și cozile, pentru a putea fi depozitate în reactoarele cargo - cînd aveau să sosească, dacă aveau să sosească. Noaptea trecută, Roger Newbury se întorsese de la Al Shargaz de la o întîlnire de palat cu ministrul de interne, într-o dispoziție proastă.

- Nu pot face nimic, fir-ar să fie, Andy! Ministrul a spus că noul reprezentant sau ambasador al Iranului, care a văzut opt sau nouă elicoptere ciudate la aeroport, pretinzînd că sunt cele "deturnate" din Iran, le-a cerut, lui și șeicului, să facă personal o inspecție la aeroport. Ministrul a spus că, desigur, Înălțimea Sa șeicul a acceptat -

cum ar fi putut refuza? Inspecția va avea loc la apusul soarelui, cu ambasadorul. Sunt "invitat cordial" ca reprezentant britanic, să verificăm cu atenție documentele și dacă vreunul este găsit suspect, bătrîne, am dat de dracu'!

Gavallan nu închisese ochii toată noaptea, încercînd să devanseze înainte sosirea avioanelor sau să obțină un înlocuitor din fiecare sursă internațională la care putea să ajungă. Nicăieri nu găsise vreunul disponibil. Cel mai bun lucru pe care reușise să-l obțină prin contactele sale fusese "poate" să aducă ETA a doua zi, duminică, la prînz.

- Afurisiți oameni, mîirî și-și mai turnă cafea. Cînd ai nevoie de cîteva '747 nu dai de nici unul și de obicei cu un singur telefon poți obține cincizeci.

Petikin era la fel de îngrijorat și în plus îl frămînta starea sănătății lui McIver, aflat în spitalul din Bahrain. Nu se aștepta la nici o veste pînă la prînz cu privire la gravitatea atacului de inimă al lui Mac. "*Pas de problème*," spusese Jean-Luc noaptea trecută. "Au lăsat-o pe Genny să rămînă în spital în camera alăturată, doctorul este cel mai bun din Bahrain și eu sunt aici. Am amînat zborul spre casă de mîine și o să aștept, dar trimiteți-mi mîine niște bani ca să plătesc taxele."

Petikin se juca cu ceașca de cafea. Lăsase micul dejun neatins. Toată ziua și noaptea trecută dăduse o mînă de ajutor la pregătirea elicopterelor, așa că n-avusese nici o șansă s-o vadă pe Paula și ea plecase din nou la Teheran în dimineața aceea pentru a evacua cetățenii italieni și n-avea să se întoarcă cel puțin două zile.

Gavallan ordonase o retragere imediată a tuturor participanților la "Vîrtej" în afara zonei Golfului, pînă la noi ordine.

Nici o prevedere în plus nu strică, le spusese tuturor. Toată lumea trebuie s-o șteargă pînă una alta.

Mai tîrziu, Petikin îi zisese:

- Ai dreptate, Andy, dar cum rămîne cu Tom și cu Erikki? Ar trebui să lăsăm pe cineva aici. M-aș bucura să mă primești voluntar.

- Pentru Dumnezeu, Charlie, termină! explodase Gavallan. Crezi că eu nu sunt bolnav de îngrijorare din pricina lor? Şi a lui Fowler şi a lui Dubois? Trebuie să facem totul încetişor, pas cu pas. Toţi cei care nu sunt necesari o şterg înainte de apusul soarelui şi tu eşti unul dintre ei.

Asta fusese în jur de unu noaptea, la birou, cînd Petikin sosise să-l înlocuiască pe Scot, care răsucea încă somnoros butonul emiţătorului. Restul nopţii stătuse acolo. Nu chemase nimeni. La ora cinci dimineaţa îl înlocuise Nogger Lane şi venise aici ca să ia micul dejun.

Gavallan, Ruddy şi Scragger erau deja aşezaţi la masă.

- Ceva noroc cu cargourile, Andy?

- Nu, Charlie! A rămas tot pe mîine la prînz, cel mai devreme. Stai jos; ia nişte cafea.

Apoi se iviseră zorii şi muezinii. Cîntarea lor încetă. Parte din agresivitate dispăru şi ea de pe verandă.

Scragger îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Stomacul încă îl mai deranja. Un alt fior îngheţat iradie din mărunţaie şi se repezi la toaletă. Spasmul trecu repede, cu foarte puţine rezultate vizibile, dar nu se vedea nici urmă de sînge, iar Doc Nutt îi spusese că nu crede să fie dizenterie.

- Stai liniştit cîteva zile, Scrag. Voi avea rezultatele tuturor testelor mîine.

Îi spusese doctorului despre sîngele din urină şi despre durerea din stomac din ultimele cîteva zile. Ar fi fost de neiertat să ascundă aşa ceva, ar fi adăugat o primejdie în plus atît pentru pasagerii săi, cît şi pentru elicopter.

- Scrag, mai bine rămîi în spital cîteva zile, spusese Doc Nutt.

- Du-te naibii, bătrîne, am de lucru pînă peste cap!

Întorcîndu-se la masă, observă atmosfera rău prevestitoare în care se scăldau cu toţii şi pe care o detesta, dar nu avea nici o soluţie. Nu putea face altceva decît să aştepte. N-aveau cum să iasă de acolo, fiindcă trebuiau să treacă prin Arabia Saudită şi Emirate sau spaţiul aerian al Omanului şi n-aveau nici o posibilitate de-a obţine aprobare pentru cîteva zile. Sugerase în glumă să

reasambleze elicopterele, să afle cînd avea să plece primul superpetrolier englezesc prin Hormuz, să decoleze şi să se aşeze pe el.

-...Şi pur şi simplu o să dispărem în largul mării albastre şi o să ajungem la Mombasa sau o să ocolim toată Africa, pînă în Nigeria...

- Hei, Scrag, spusese Vossy plin de admiraţie, mare aiureală chestia asta! Ne-ar prinde bine o corazieră. Ce părere ai, Andy?

- Am fi arestaţi şi băgaţi la zdup înainte ca elicele să se rotească de două ori.

Scragger se aşează şi alungă o muscă. Soarele era mai puţin roşu acum şi toţi îşi puseră ochelari fumurii ca să se apere de radiaţiile sale. Gavallan isprăvi cafeaua.

- Ei bine, am şters-o la birou, în caz că pot să fac ceva. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt acolo. Cît de repede o să termini, Rudi?

Rudi era responsabil cu pregătirea elicopterelor pentru transport.

- Limita ta era astăzi la prînz. O să fie la prînz.

Înghiţi ultima gură de cafea şi se ridică.

- E vremea să plecăm, *meine Kinder*.

Mirîieli şi mieunături din partea celorlalţi, dar cele mai multe binevoitoare, deşi toţi erau istoviţi. Urmă un exod general către maşinile care-i aşteptau afară.

- Andy, spuse Scragger, aş veni cu tine dacă crezi că e bine.

- Bună idee, Scrag! Charlie, n-ai de ce să te bagi în echipa lui Rudi, că oricum suntem în avans faţă de grafic. De ce nu vii mai încolo pe la birou?

Petikin îi zîmbi.

- Mulţumesc.

Paula nu era programată să plece de la hotel pînă la zece dimineaţa. Acum avea destul timp ca s-o vadă... şi ce să-i spună? se întrebă, făcîndu-le semn cu mîna.

Gavallan ieşi pe poartă. Aeroportul era încă parţial în umbră. Cîteva reactoare, cu luminile de poziţie aprinse, îşi încălzeau motoarele. Evacuarea Iranului avea încă prioritate. Trase cu coada ochiului către Scragger şi-l văzu strîmbîndu-se.

- Te simți bine?

- Sigur, Andy, da' mă bolborosește puțin burtica. Am tras-o rău în Noua Guinee, așa că întotdeauna trebuie să am grijă. Dac-aș putea face rost de puțin elixir de-al bătrînului doctor Collis Brown, aș țopăi de bucurie.

Era o tinctură minunată, inventată de doctorul Collis Brown, un chirurg din armata engleză, deosebit de eficace în combaterea dizenteriei, din pricina căreia mureau zeci de mii de soldați în timpul Războiului din Crimeea.

- Șase picături din poțiunea magică și ești beton.

- Ai dreptate, Scrag! spuse Gavallan absent, întrebîndu-se dacă *Pan Am Freighting* ar putea fi anulat. N-am plecat niciodată la drum fără Collis. Stai puțin!

Se lumină dintr-o dată.

- Trusa mea de prim-ajutor! Am ceva acolo. Liz o înghesuie întotdeauna în valiză. Elixir Collins, balsam de tigru, aspirină, un dublon de aur și o cutie de sardele.

- Ce, sardele?

- În caz că mi se face foame.

Gavallan se bucura că avea cu cine să stea de vorbă ca să-și țină gîndurile departe de dezastrul ce plutea deasupra capetelor lor.

- Liz și cu mine avem un prieten comun pe care l-am întîlnit cu ani în urmă în Hong Kong; un tip căruia îi zice Marlowe, un scriitor. Avea întotdeauna o conservă cu el. "Rații de fier în caz de foamete", așa le zicea. Și Liz și cu mine rîdeam întotdeauna de chestia asta. A devenit un fel de simbol, ca să ne amintească ce norocoși suntem de fapt.

- Peter Marlowe, ăla care a scris *CHangi*, despre lagărul de prizonieri de război din Singapore?

- Da. Îl cunoști?

- Nu, da' i-am citit cartea. Nu și pe celelalte, dar pe aia am citit-o.

Scragger își aminti brusc de războiul lui cu japonezii și apoi de Kasigi și de *Iran-Toda*. Noaptea trecută sunase la celelalte hoteluri ca să dea de urma lui Kasigi și pînă la urmă îl găsise trecut în registrul Hotelului Internațional

şi îi lăsase un mesaj, dar pînă acum nu primise nimic de la el.

Probabil că e nemulţumit că l-am lăsat baltă, îşi spuse, că nu putem să-l ajutăm la *Iran-Toda*. Drăcia dracului! Bandar-e Delam şi *Iran-Toda* par la ani distanţă, cînd n-au trecut decît cîteva zile. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost el, aş mai fi şi acum legat cu cătuşe de un afurisit de pat.

- Păcat că n-avem cu toţii cutia noastră de sardele, Andy, spuse. De multe ori uităm norocul. Nu? Uite ce norocoşi am fost c-am scăpat întregi de la Lengeh. Ce zici de bătrînu' Duke? Curînd o să fie sănătos tun. Încă o fracţiune de centimetru şi ar fi fost mort. Da' nu e. Scot la fel. Ba ce să zici de "Virtej"? Toţi băieţii au ieşit de-acolo şi păsărelele noastre odată cu ei. Erikki e teafăr, Mac o să se pună pe picioare. Tu? Aşteaptă şi-ai să vezi. Dubois şi Fowler? Trebuie să se întîmple ceva, dar încă nu ştim ce; iar din cîte ştim pînă acum, putem să sperăm încă. Tom? Ei bine, e alegerea lui - şi-o să scape.

Lîngă graniţa turco-iraniană; ora 7,59 dimineaţa. La circa o mie de kilometri către nord, Azadeh îşi puse mîna streaşină la ochi ca să se apere de razele soarelui ce răsărea. Zărise ceva strălucind în valea de sub ei. Era lumina care se reflectea pe ţeava unei arme sau a unei şei? Îşi pregăti carabina şi ridică binoclul. În spatele ei, Erikki zăcea întins pe cîteva pături în cabina deschisă a elicopterului, cufundat într-un somn profund. Avea faţa palidă şi pierduse mult sînge, dar se gîndea că e totuşi bine. Prin binoclu nu văzu mişcîndu-se nimic. Acolo, jos, ţinutul era acoperit de zăpadă; din loc în loc se zărea cîte un copac singuratic. Dezolant. Nu se vedeau sate şi nici fum. Ziua era frumoasă, dar foarte rece. Nu erau nori şi vîntul scăzuse în cursul nopţii. Scrută încet valea. La cîţiva kilometri mai departe se afla un sat pe care nu-l observase pînă atunci.

Elicopterul se afla aşezat într-un ţinut accidentat, muntos, pe un platou stîncos. Noaptea trecută, din pricină că un glonţ zdrobise ceva instrumente în timpul fugii din palat, Erikki se rătăcise. Temîndu-se să nu-şi

consume tot combustibilul şi nefiind în stare să piloteze şi în acelaşi timp să oprească pierderea de sînge de la braţ, hotărîse să riste o aterizare şi să aştepte zorii. Odată ajunşi pe pămînt, trăsese covorul afară din carlingă şi-l desfăcuse. Azadeh dormea încă adînc. Îşi legase rana cît putuse de bine, apoi o înfăşurase pe Azadeh la loc în covor ca să-i ţină de cald, scosese unele dintre arme şi se sprijinise de patină, rămînînd de strajă. Dar oricît de mult se străduise, nu-şi putuse ţine ochii deschişi.

Se trezise dintr-o dată. Se crăpa de ziuă. Azadeh era încă înfăşurată în covor, dar avea ochii deschişi şi-l privea.

- Deci m-ai răpit!

Apoi răceala ei prefăcută dispăruse şi se năpustise în braţele lui, sărutîndu-l şi mulţumindu-i pentru că rezolvase dilema tuturor cu atîta înţelepciune şi rostise discursul pe care-l repetase de atîtea ori:

Ştiu că o nevastă nu poate face prea multe împotriva voinţei soţului ei, Erikki, aproape nimic, chiar şi în Iran, unde suntem civilizaţi, chiar şi aici o soţie este aproape un obiect, o proprietate şi *Imamul* a vorbit foarte desluşit despre îndatoririle femeilor. Iar în Coran şi Saria, îndatoririle ei sunt tot atît de limpezi arătate. Ştiu, de asemenea, că m-am mărîtat cu un necredincios şi jur, fără gînduri ascunse, că o să încerc să scap măcar o dată pe zi, ca să mă întorc înapoi să-mi îndeplinesc jurămîntul şi deşi am să fiu înnebunită de spaimă şi ştiu c-ai să mă prinzi de fiecare dată şi ai să mă ţii fără bani şi ai să mă baţi şi va trebui să mă supun la orice ai să-mi porunceşti, am s-o fac!

Ochii ei revărsau lacrimi de bucurie.

- Îţi mulţumesc, dragul meu. Mi-era atît de teamă.

- Ai fi făcut-o? Te-ai fi lăsat de credinţa ta?

Erikki, oh, cum m-am rugat ca Allah să te călăuzească!

- Ai fi făcut-o?

- Acum nu mai e nevoie să mă gîndesc la ceea ce nici măcar nu pot să mă gîndesc, nu-i aşa, dragostea mea?

- Ah, spusese el înţelegînd. Atunci ştiai, nu-i aşa? Ştiai că asta trebuia să fac.

- Ştiu doar că sunt soţia ta, că te iubesc, că trebuie să mă supun ţie, că m-ai luat fără ajutorul meu şi împotriva voinţei mele. Nu trebuie să mai discutăm asta vreodată, te rog!

O privise ameţit şi dezorientat, fără să poată înţelege cum de era atît de puternică şi se trezise atît de uşor din somnul provocat de somnifere...

Somn.

- Azadeh, trebuie să dorm o oră ca lumea, iartă-mă, nu pot s-o mai ţin aşa. Fără o oră, sau chiar mai mult, nu mai pot. Ar trebui să fim destul de în siguranţă aici. Tu stai de pază. O să fim destul de în siguranţă.

- Unde ne aflăm?

- Încă în Iran, undeva în apropiere de graniţă.

Îi dăduse o carabină M16, încărcată, ştiind că poate s-o folosească cu precizie.

-...Unul dintre gloanţe mi-a zdrobit busola...

Îl văzuse clătinîndu-se în timp ce se îndrepta spre cabină, bîjbîind după cîteva păturI şi întinzîndu-se. Adormise instantaneu.

Cîtă vreme aşteptase lumina zile, se gîndise la viitorul lor - şi la trecut. Mai era încă de rezolvat problema lui Johnny. Nimic altceva. Ce ciudată e viaţa. De o mie de ori mi-a venit să ţip, stînd acolo înfăşurată în covorul acela puturos, prefăcîndu-mă adormită de pastilele alea. De paracă aş fi fost atît de proastă ca să iau singură somniferul, fără să mă gîndesc că poate va trebui să-l ajut să ne apărăm. A fost atît de uşor s-o păcălesc pe Mina şi pe dragul meu Erikki şi chiar pe Hakim, care nu mai e de mult dragul meu. "Sufletul ei veşnic e mai important decît trupul temporar." M-ar fi ucis. Pe mine, prea-iubita lui soră! Dar l-am tras pe sfoară.

Era foarte mulţumită de ea şi de Aisha, care îi povestise despre toate locurile tainice de ascultare, astfel încît, cînd ieşise ca o furtună din cameră cu prefăcută furie şi-i lăsase pe Erikki şi pe Hakim singuri, se repezise să asculte ceea ce îşi spuneau.

Oh, Erikki! Eram îngrozită că tu şi Hakim nu veţi crede că aveam într-adevăr de gînd să-mi calc jurămîntul. Şi înnebunită că toate semnele şi ideile pe care le-am tot

presărat în calea ta, toată seara, n-aveau să se adune, să-ţi sprijine stratagema ta perfectă. Dar te-ai descurcat mai bine decît mine. Ai aranjat chiar şi elicopterul. O, ce deştept ai fost! Am fost. Amîndoi. Ba chiar m-am asigurat că mi-ai adus geanta şi punga cu bijuterii, cu tot ceea ce am strîns de la Najoud, pe care i-am luat-o pe furiş lui Hakim, aşa că acum suntem şi bogaţi şi în siguranţă, doar să putem ieşi din această ţară fără Dumnezeu.

Este fără Dumnezeu, draga mea, spusese Ross ultima dată cînd îl întîlnise, la Teheran, chiar înainte de a pleca.

Nu putea să îndure despărţirea fără să-şi spună la revedere, aşa că se dusese la Talbot să întrebe de el şi apoi, cîteva ore mai tîrziu, el bătuse la uşă şi rămăseseră doar ei doi în apartamentul gol.

- Ar fi mai bine să pleci din Iran, Azadeh. Părăseşte Iranul. Prea-iubitul tău Iran a fost încă o dată furat. Această revoluţie este la fel ca toate celelalte: o nouă tiranie ia locul celei vechi. Noii voştri conducători o să-şi impună legea lor, versiunea lor de "legi divine", aşa cum Şahul şi-a impus-o pe a lui. *Ayatolahii* voştri vor trăi şi vor muri aşa cum trăiesc şi mor papii, unii buni, alţii răi şi alţii foarte răi. Cu vremea lumea o să devină mai bună, fiara care este ascunsă în om şi care are nevoie să muşte şi să ucidă, să sfîşie, să chinuie, să tortureze şi să provoace suferinţă va deveni ceva mai umană şi ceva mai reţinută. Numai oamenii distrug lumea, Azadeh! Bărbaţii, de obicei. Ştii că te iubesc?

- Da, ai spus-o în sat. Ştii că te iubesc?

- Da.

Ar fi fost atît de uşor să alunece înapoi sub vălul timpului ca atunci cînd erau tineri.

- Dar acum nu mai suntem tineri şi sunt nespus de trist, Azadeh.

- O să treacă, Johnny, spusese ea, dorindu-şi să-l vadă fericit. O să treacă, aşa cum or să treacă şi necazurile Iranului. De-a lungul istoriei am avut vremuri groaznice, dar au trecut.

Îşi aminti cum stătuseră alături, fără să se atingă şi totuşi pătrunşi unul de celălalt, apoi mai tîrziu el zîmbise

şi-şi ridicase mîna în gestul acela al său de *nu-mi pasă* şi plecase tăcut.

Iarăşi sclipirea din vale. O cuprinse din nou neliniştea. Zări o mişcare printre copaci şi îi văzu.

- Erikki!

Bărbatul se trezi brusc.

- Acolo, jos, doi oameni călare. Arată a nomazi.

Îi întinse binoclul.

- Îi văd.

Oamenii erau înarmaţi şi se legănau în pasul calului, pe firul văii, îmbrăcaţi ca muntenii, ţinîndu-se la adăpost acolo unde aveau cum. Erikki îi urmări îndelung. Din vreme în vreme îşi ridicau privirile în direcţia lor.

- Probabil că pot vedea elicopterul, dar mă îndoiesc că ne pot vedea pe noi.

- Se îndreaptă încoace?

În ciuda migrenei cumplite şi a oboselii, desluşi teama din glas.

- S-ar putea. Cred că da. O să le trebuiască o jumătate de oră să ajungă aici, sus. Avem destul timp.

Faţa i se albise şi se apropie de el.

- Ne caută pe noi. Hakim i-a alertat pe toţi.

- N-avea de ce să facă asta! M-a ajutat.

- Te-a ajutat să fugi.

Privi neliniştită în jurul platoului şi de-a lungul lizierei copacilor şi munţii, apoi înapoi către cei doi bărbaţi.

- Odată ce ai fugit, se poartă ca un Han. Nu-l cunoşti pe Hakim, Erikki, este fratele meu, dar mai întîi de toate este Han.

Prin binoclu zări satul pe jumătate ascuns lîngă drum, la o distanţă potrivită. Soarele sclipea pe firele de telefon. Se nelinişti şi mai mult.

Poate că sunt doar săteni şi sunt curioşi, dar n-o să aşteptăm să vedem ce e.

Îi zîmbi obosit.

- Ţi-e foame?

- Da. Dar mă simt bine.

Începu să strîngă în grabă covorul străvechi, nepreţuit, unul dintre cele care-i plăceau cel mai mult.

- Mai degrabă mi-e sete decît foame.

- Şi mie, dar acum mă simt mai bine. Somnul mi-a prins bine.

Scrută munţii din jur, încercînd să-i aşeze pe harta pe care şi-o amintea. O ultimă privire către oamenii încă departe, dedesubt.

Nu-i nici un pericol, pentru o vreme, decît dacă erau şi alţii prin preajmă, îşi zise, apoi urcă în carlingă. Azadeh înghesui covorul în cabină şi trînti uşa. Văzu găurile de gloanţe pe care nu le observase pînă atunci.

Încă o sclipire de lumină pe ceva metalic, mult mai aproape, în pădure, pe care nici unul dintre ei n-o zări.

Pe Erikki îl durea foarte rău capul şi se simţea slăbit. Apăsă butonul de start. Elicele porniră să se învîrtească imediat şi corect. O verificare iute a instrumentelor. Indicatorul de rotaţii era zdrobit, nu avea busolă şi ADF. N-avea nevoie de asemenea instrumente. Zgomotul motoarelor avea să-i spună cînd totul avea să fie pe verde, dar indicatoarele de la rezervoarele de combustibil înţepeniseră la un sfert din capacitate. N-avea vreme să le verifice şi nici dacă mai erau şi alte distrugeri. Ce-ar fi putut să facă?

Oh, zei mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, morţi sau vii sau care o să vă naşteţi! Fiţi de partea mea astăzi! Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteţi da! Zări *kukriul* de care îşi amintea vag că-l băgase în buzunarul scaunului. Fără un efort conştient, degetele se întinseră şi îl atinseră. Părea să ardă ca focul. Azadeh se repezi în carlingă, turbulenţa de aer stîrnită de rotoarele care prindeau viteză îngreunîndu-i mersul şi înfiorînd-o şi mai mult. Se aşeză pe scaun şi încuie uşa, ferindu-se să privească urmele de sînge uscat de pe scaun şi podea. Zîmbetul ei muri cînd observă încruntarea ameninţătoare şi căutătura stranie, mîna aproape de *kukri*, fără să-l atingă. Se întrebă încă o dată ce se întîmplase.

- Te simţi bine, Erikki?

El nu părea s-o audă. *Insha'Allah*! E voia lui Allah că e-n viaţă şi el şi eu, că suntem împreună şi aproape în siguranţă. Dar acum e rîndul meu să port povara şi să ne

apăr. Nu e încă Erikki al meu, nici în priviri şi nici în suflet. Aproape că pot să aud gîndurile urîte care se învîrtesc în capul lui. În curînd, răul o să domine din nou ce e bun. Allah să ne apere.

- Mulţumesc, Erikki! spuse, luînd căştile pe care i le întinsese, închipuindu-şi că îşi pregăteşte armura de bătălie.

El se asigură că îşi pusese centura de siguranţă şi reglă volumul din căşti.

- Poţi să mă auzi bine?

- O, da, dragul meu, mulţumesc!

Parte din atenţia lui era concentrată asupra zgomotului motoarelor, un minut sau două înainte de a decola.

- Nu avem de-ajuns combustibil ca să ajungem la Van, care este cel mai apropiat aerodrom din Turcia. Aş putea să mă duc după combustibil în sud, la spitalul de la Rezaiyeh, dar asta-i prea primejdios. O să mă îndrept puţin către nord. Am văzut un sat în direcţia aia şi un drum. Poate că e drumul Khvoy-Van.

Bun, hai să ne grăbim, Erikki, nu mă simt în siguranţă aici. Mai sunt aerodroame prin apropiere? Hakim trebuie să fi alertat poliţia şi ei or fi alarmat la rîndul lor aviaţia. Putem să decolăm?

- Doar încă vreo cîteva secunde. Motoarele sunt aproape pregătite.

Văzu neliniştea şi frumuseţea ei şi încă o dată imaginea ei şi a lui John Ross, împreună, i se răsuci în minte. Se străduI s-o alunge.

- Cred că sunt avioane în sectorul de graniţă. O să mergem cît de departe putem. Cred că avem îndeajuns combustibil ca să trecem de graniţă.

Făcu un efort ca vocea să-i pară liniştită.

- Poate am putea găsi o staţie de benzină. Crezi că o să primească acolo cărţi de credit?

Ea rîse nervos şi ridică geanta, răsucindu-şi cureaua în jurul încheieturii mîinii.

- N-avem nevoie de cărţi de credit, Erikki! Suntem bogaţi. Eşti bogat. Eu ştiu turceşte şi dacă nu pot să cerşesc, să cumpăr sau să mituiesc ca să ne descurcăm,

atunci nu merit să fac parte din tribul Gorgonilor. Dar unde să mergem? Încotro să ne croim drum? La Istanbul? Meritām o vacanță ca în basme, Erikki! Suntem în siguranță numai din pricina ta. Tu ai făcut totul, te-ai gîndit la totul.

- Nu Azadeh. Tu ai făcut-o.

Tu și John Ross, ar fi vrut să strige și își întoarse ochii către indicatoare ca să și-i ascundă. Dar fără Ross, Azadeh ar fi moartă și deci aș fi și eu mort și nu pot să trăiesc cu gîndul la tine și la el împreună. Sunt sigur că îl iubești.

În acel moment ochii săi neîncrezători văzură grupul de călăreți năvălind din pădure la o jumătate de kilometru mai departe și pornind în galop către elicopter, peste terenul stîncos, înconjurîndu-l. Printre ei se deslușeau uniformele polițiștilor.

Urechile îi spuseră că motoarele erau pe verde. În aceeași clipă mîinile împinseră maneta de gaze la maximum. Timpul își încetini curgerea. Se ridicau leneș de pe sol, cu neputință ca atacatorii să nu poată trage în ei și să-i doboare. Oricare dintre cei aproape o duzină de oameni aveau un milion de ani la dispoziție ca să-și frîneze caii, să ochească și să tragă. Iată, jandarmul din mijloc, un sergent, își scoate carabina M16 din tocul șeii. Brusc, timpul se întoarse în curgerea-i rapidă și Erikki răsuci elicopterul, depărtîndu-se de ei, pendulînd într-o parte și cealaltă, așteptîndu-se ca fiecare secundă să fie cea din urmă, apoi se prăvăli peste marginea prăpastiei, coborînd în ravină cu motoarele mugind, pe deasupra crestelor copacilor.

- Nu trageți! strigă sergentul nomazilor prea surescitați care ajunseseră la buza stîncii, trăgînd în timp ce caii lor se ridicau în două picioare. În numele lui Allah! V-am spus că am primit ordine să-i prindem vii. Să o salvăm pe ea și să-l ucidem pe el, nu să o ucidem pe ea. Fără tragere de inimă, ceilalți se supuseră și cînd ajunse lîngă ei văzu elicopterul la o distanță bună jos, în vale. Își scoase emițătorul și apăsă pe buton.

- Sediul, aici sergentul Zibri. Ambuşcada n-a reuşit. Motoarele mergeau mai înainte de a ajunge noi în poziţie, dar a fost izgonit din ascunzătoare.

- Încotro se îndreaptă?

- S-a întors spre nord, spre drumul Khvoy-Van.

- Ai văzut-o pe Înălţimea sa?

- Da, părea înspăimîntată. Spune-i Hanului că am văzut răpitorul legînd-o de scaun şi părea că a legat-o şi de încheieturile mîinilor. Ea...

Vocea sergentului se iuţi, înfierbîntată. Acum elicopterul s-a întors către est. Se ţine la doi sau trei kilometri şud de drum.

- Bun. Te-ai descurcat bine. O să alertăm forţele aeriene.

Teheran, sediul Contraspionajului Intern; ora 9,54 dimineaţa. Asasinul Suliman al Waili, din Grupul Patru, încercă să-şi stăpînească tremurul degetelor cînd luă telexul de la colonelul SAVAMA. "Şeful Contraspionajului Intern, colonelul Hashemi Fazir, a fost ucis noaptea trecută în timp ce conducea vitezeşte atacul care a eucerit sediul *mujhadinilor,* împreună cu consilierul englez Armstrong. Amîndoi bărbaţii au pierit în flăcări cînd trădătorii au aruncat în aer clădirea. Semnat: şeful poliţiei Tabriz."

Suleiman nu scăpase încă de spaima care-l cuprinsese la chemarea neaşteptată, gîndindu-se îngrozit că acest ofiţer găsise deja în seiful lui Fazir documente acuzatoare despre asasinii Grupului Patru. Seiful, deschis şi golit, se vedea în spatele lui.

Sigur că stăpînul meu n-ar fi fost atît de neglijent. Nu aici, în propriul birou.

- Voia lui Allah, Excelenţă, spuse, întinzînd hîrtia şi ascunzîndu-şi furia. Voia lui Allah! Sunteţi noul şef al Contraspionajului Intern, Excelenţă?

- Da. Care-ţi erau îndatoririle?

- Sunt agent, Excelenţă, spuse Suleiman, gudurîndu-se aşa cum se aştepta de la el şi nefolosind trecutul.

Spaima începu să se topească. Dacă ciinii ăştia bănuiesc ceva, nu m-aş afla aici, se gîndi din ce în ce mai

încrezător. Aș fi în hrube, urlînd. Ciinii ăștia nepricepuți nu merită să trăiască în lumea bărbaților.

- Colonelul mi-a ordonat să locuiesc în Jaleh și să-mi țin urechile și ochii deschiși și să găsesc comuniști.

Păstră o privire nepăsătoare, disprețuindu-l pe bărbatul plin de el, cu chipul smead, care stătea la biroul lui Fazir.

- De cîtă vreme ești angajat?

- De trei sau patru ani, nu-mi amintesc exact, Excelență. E-n fișa mea. Poate cinci, nu-mi amintesc. Ar trebui să fie în fișa mea, Excelență. Cam patru ani și lucrez din greu și vă voi servi din toate puterile.

- SAVAMA va îngloba Contraspionajul Intern. De aici înainte ai să-mi raportezi mie. Vreau copii după rapoartele tale de cînd ai început.

- Voia lui Allah, Excelență, dar nu știu să scriu. Adică scriu foarte prost și Excelența Fazir n-a cerut niciodată rapoarte în scris.

Suliman mințea cu o privire nevinovată. Aștepta în tăcere, legănîndu-se de pe un picior pe celălalt, făcînd pe prostul.

SAVAK sau SAVAMA, toți sunt niște mincinoși și mai mult ca sigur că ei au aranjat uciderea stăpînului meu. Blestemați să fie! Ciinii ăștia au ruinat planul stăpînului meu. O să m-arunce din slujba mea desăvîrșită, cu bani adevărați și putere adevărată și un viitor adevărat. Ciinii ăștia sunt niște hoți. Mi-au furat viitorul și siguranța. Acum n-am nici o slujbă, nu mai are cine să-mi arate dușmanii lui Allah pe care să-i măcelăresc. Nici un viitor, nici o siguranță, nici o protecție.

Doar dacă... doar dacă-mi folosesc creierul și îndemînarea și priceperea și continui de unde a fost oprit stăpînul meu.

Fiu de cățea, de ce nu? E Voia lui Allah că el e mort și eu trăiesc, că el este cel sacrificat și nu eu. De ce să nu mai alcătuiesc niște echipe? Cunosc tehnica stăpînului și o parte din planurile sale. Ba și mai bine, de ce să nu-i jefuiesc casa și să-i golesc seiful din pivniță, despre care el habar n-avea că eu știu. Nici măcar nevastă-sa nu știe de el. Acum, că e mort, ar trebui să fie ușor. Da. Și-ar fi

bine să mă duc la noapte, să ajung acolo mai înainte s-o facă mîncătorii ăştia de bălegar din poporul mîinii stîngi. Ce bogăţii ar putea conţine acel seif! Ar trebui să conţină bani, documente, liste, stăpînului meu îi plăceau listele aşa cum unui cîine îi plac mortăciunile. Să mă ia naiba dacă seiful nu conţine o listă a celorlalte Grupuri Patru. Nu plănuia fostul meu stăpîn să fie un al-Sabbah al zilelor noastre? De ce nu eu în locul lui? Cu asasini, asasini adevăraţi, care nu se mai tem de moarte şi caută martiriul ca un paşaport sigur pentru Paradis.

Fu cît pe-aci să izbucnească în rîs. Ca să se ascundă, icni.

- Iertaţi-mă, Excelenţă, nu mă simt prea bine. Pot să plec, vă rog?

- Unde-şi ţinea hîrtiile colonelul Fazir?

- Hîrtii, Excelenţă? Să mă ia naiba, Excelenţă, dar de unde să ştie un om ca mine despre hîrtiile lui? Sunt doar un agent. Îi raportam şi mă gonea, de cele mai multe ori cu o lovitură de cizmă şi un blestem. O să fie grozav să lucrez pentru un bărbat adevărat.

Aşteptă încrezător. Acum, ce-ar fi vrut Fazir să fac? Firește, să-l răzbun, ceea ce înseamnă, desigur, să scap de Pahmudi care este responsabil de moartea lui şi de cîinele ăsta care îndrăzneşte să stea la biroul lui. De ce nu? Dar nu înainte de a-i goli adevăratul seif.

- Vă rog, pot să plec, Excelenţă? Băşica îmi dă să se spargă şi am dizenterie.

Dezgustat, colonelul ridică privirile de la fişa care nu-i spunea nimic. Nu găsise dosare în seif, doar bani. Un peşcheş minunat pentru mine, îşi zise, dar unde-i sunt dosarele? Fazir trebuie să fi păstrat dosare undeva. Acasă?

- Da, poţi să pleci, spuse iritat, dar prezintă-te la mine o dată pe săptămînă. La mine personal. Şi nu uita! Dacă nu faci treabă bună... Nu intenţionăm să angajăm leneşi.

- Da, Excelenţă, desigur, Excelenţă! Vă mulţumesc, Excelenţă! O să fac tot ce pot pentru Allah şi *Imam*, dar cînd ar trebui să mă prezint?

- În prima zi după Ziua Sfîntă. În fiecare săptămînă.

Dispreţuitor, colonelul îi făcu semn să plece. Suleiman ieşi tîrşindu-şi picioarele, promiţîndu-şi că, mai înainte de vremea viitorului raport, acest colonelul nu va mai exista. Fiu de căţea! De ce nu? Deja puterea mea ajunge pînă la Beirut şi Bahrain.

Bahrain; ora 12,50 după-amiază. Către sud, la aproape o mie de kilometri distanţă, Bahrainul era înmiresmat şi însorit, plajele pline cu turiştii de sfîrşit de săptămînă. Unii făceau wind-surfing, bucurîndu-se de briza minunată; mesele de pe terasele hotelurilor erau înţesate cu bărbaţi şi femei îmbrăcaţi uşor, veniţi să se scalde în minunatele raze ale soarelui de primăvară. Printre ei se afla şi Sayada Bertolin. Purta o rochie străvezie de vară pe deasupra bichinilor şi sorbea încetişor dintr-o citronadă, singură la o masă adăpostită de o umbrelă verde. Privea leneş oamenii care se prăjeau la soare şi copiii ce se jucau în apa mică, unul dintre băieţei o copie aproape fidelă a propriului ei fiu.

O să fie aşa de bine să fiu iarăşi acasă, îşi zise. Să-mi ţin din nou fiul în braţe şi, da, chiar să-mi văd din nou soţul. Am fost atîta vreme departe de civilizaţie, de mîncare bună şi de o conversaţie bună, de o cafea bună şi pişcoturi şi vin, de ziare şi radio şi televiziune şi de toate lucrurile minunate pe care noi le considerăm normale, deşi nu şi eu. Le-am apreciat întotdeauna şi am luptat întotdeauna pentru o lume mai bună şi dreptate în Orientul Mijlociu.

Dar acum... Bucuria o părăsi.

Acum nu sunt doar un simpatizant al OEP şi un curier, ci un agent secret al Miliţiilor Libaneze Creştine, al stăpînilor lor israelieni şi al stăpînilor lor de la CIA. Slavă Domnului că am avut noroc să îi aud ce îşi şopteau, cînd credeau că plecasem, după ce am primit ordinele să mă întorc la Beirut. Totuşi n-am nume; e însă deajuns ca să aflu originea ciinilor! Ciini murdari! Creştini, trădători ai Palestinei! Teymour trebuie negreşit răzbunat. Să îndrăznesc să-i spun soţului meu, care să le spună celorlalţi din Consiliu? Nu îndrăznesc, *ei* ştiu prea mult.

Privirile îi rătăciră către mare şi tresări. Printre cei care făceau wind-surfing îl recunoscu pe Jean-Luc. Ţîşnise spre ţărm, minunat echilibrat pe scîndura nesigură, aplecîndu-se elegant împotriva vîntului şi, în ultima secundă, se răsuci în vînt, păşi în apa joasă şi lăsă pînza să cadă. Zîmbi în faţa unei asemenea perfecţiuni.

Ah, Jean-Luc, cît de mult te iubeşti, dar recunosc că ai şi de ce. În multe privinţe eşti superb: ca bucătar, ca amant - ah, da... dar numai din vreme în vreme. Nu pui destulă variaţie şi nu ai destulă imaginaţie pentru noi, cei din Orientul Mijlociu, care înţelegem într-adevăr ce înseamnă erotismul; şi eşti prea preocupat de propria-ţi frumuseţe.

- Recunosc că eşti frumos, murmură, simţindu-şi coapsele înfierbîntîndu-se umed.

În ceea ce priveşte felul în care faci dragoste, *chéry*, eşti deasupra mediei, dar nu mai mult. Nu eşti cel mai bun. Primul meu soţ a fost cel mai bun. Poate din pricină că a fost primul. Apoi Teymour. Teymour era unic. Ah, Teymour, nu îmi mai e teamă acum să mă gîndesc la tine, acum cînd am plecat din Teheran. Acolo nu puteam. N-am să te uit şi nici ce ţi-au făcut. Într-o zi am să mă răzbun în numele tău pe Miliţiile Creştine.

Îl urmărea din priviri pe Jean-Luc, întrebîndu-se ce făcea acolo, bucuroasă că era acolo, sperînd că avea s-o vadă, nedorind să facă ea prima mişcare spre a nu stîrni soarta, dar pregătită să aştepte şi să vadă ce pregătea soarta pentru ea. Aruncă o privire iute în oglinda din poşetă, adăugă o urmă de luciu pe buze şi se parfumă pe lobul urechilor. Aşteptă din nou.

El o porni în susul plajei. Se prefăcu că e atentă la pahar, urmărindu-i imaginea reflectată în el şi lăsînd totul în teama şansei.

- Sayada! *Mon Dieu, chérie*! Ce faci aici?

Tresări după cum se cuvenea şi apoi se lăsă sărutată şi simţi gustul sării de mare şi mirosul uleiului de plajă şi al sudorii şi hotărî că după-amiaza avea să fie în cele din urmă perfectă.

- Abia am sosit, *chérie*. Am sosit noaptea trecută de la Teheran, spuse ea cu răsuflarea tăiată, lăsînd dorinţa

să o cuprindă. Sunt pe lista de așteptare a zborului de mîine la prînz pentru Orientul Mijlociu. Dar tu ce faci aici? E ca un miracol!

- Este. Ce norocoși suntem! Dar nu poți să pleci mîine. Mîine e duminică. Mîine o să avem grătar, homar și stridii.

Era foarte sigur de el și galic și delicios de convingător și ea se gîndi: De ce nu? Beirutul poate să aștepte. Am așteptat atît de mult, o zi n-o să mai conteze.

El se gîndea: Ce perfect! Sfîrșitul ăsta de săptămînă se prevedea a fi un dezastru, dar acum... Vom face dragoste în după-amiaza asta, apoi siesta. Mai tîrziu am să aleg o cină desăvîrșită, apoi o să dansăm puțin și o să ne iubim tandru și o să dormim adînc, gata pentru o altă zi perfectă mîine.

- *Chérie*, sunt dezolat, dar trebuie să te las pentru aproape o oră, spuse cu exact atîta tristețe cît trebuia. O să prînzim aici. Stai la hotelul ăsta? Perfect. Și eu. 1623. Pe la unu și jumătate, două fără un sfert. Nu te schimba, arăți perfect!

Se aplecă și-o sărută și-și lăsă mîna să-i netezească sînul, îi simți tremurul și fu mulțumit.

La spital; ora 1,16 după-amiază.

- Bună ziua, doctore Lanoire, căpitanul McIver e bine sau rău? întrebă Jean-Luc în franțuzește.

Tatăl lui Antoine Lanoire era din Cannes, iar mama - fata cu studii la Sorbona a unui pescar bahraini analfabet care încă mai prindea pește așa cum făcuse toată viața lui și tot mai locuia într-o cocioabă, deși era multimilionarul proprietar al unor puțuri de petrol.

- Binișor.

- Ce înseamnă "binișor"?

Doctorul își împreună degetele. Era un bărbat distins, trecut de treizeci de ani, pregătit la Paris și Londra și vorbea trei limbi: araba, franceza și engleza.

- N-o să știm cu prea mare exactitate cîteva zile. Încă mai avem de făcut cîteva teste. O să știm cît de bine sau rău este abia peste o lună, la următoarea angiogramă,

dar, în prezent, căpitanul McIver răspunde pozitiv la tratament şi nu are dureri.

- Dar o să se facă bine?

- Angina este destul de obişnuită de obicei. Am înţeles de la soţia lui că în ultima vreme a fost foarte stresat, în ultimele cîteva luni, ba şi mai rău în ultimele cîteva zile, din pricina acestei operaţiuni a voastre, "Vîrtejul", şi nu-i de mirare. Ce curaj! Mă închin în faţa lui şi a voastră şi-a tuturor care au luat parte la ea şi în acelaşi timp vă sfătuiesc foarte serios ca toţi piloţii şi membrii echipajelor să primească un concediu de trei luni.

Jean-Luc zîmbi cu toată faţa.

- Poţi să-mi dai asta în scris, te rog? Desigur că un concediu de boală de trei luni va fi plătit în întregime, ca şi toate celelalte taxe şi indemnizaţii.

- Desigur. Aţi făcut o treabă magnifică pentru companie, cu toţii, riscîndu-vă viaţile. Ar trebui să primiţi toţi o bonificaţie binemeritată. Mă mir că nu mai are vreunul dintre voi un atac de cord. Două luni sunt necesare ca să recuperezi, Jean-Luc. Este esenţial să treci printr-un control foarte amănunţit înainte de-a continua să zbori.

Jean-Luc rămase stupefiat.

- Putem să ne aşteptăm toţi la un infarct?

- Oh, nu. Nu, nici vorbă.

Lanoire zîmbi.

- Dar ar fi foarte înţelept un control amănunţit. Aşa, să fie. Ştii că angina este provocată de o bruscă blocare a circulaţiei sîngelui? Un atac de cord se întîmplă cînd acelaşi lucru se produce în creier. Arterele se înfundă şi... asta e. *Insha'Allah.* Se poate întîmpla oricînd.

- Zău?

Neliniştea lui Jean-Luc crescu.

- Drace! Mare ghinion să am acum un infarct.

- O, da, continuă doctorul amabil. Cunosc pacienţi care au treizeci de ani, ba chiar ceva mai puţin de patruzeci, cu o tensiune perfect normală, colesterol normal şi EKG normal, electrocardiogramă adică, şi... pac!

Făcu un gest expresiv cu mîinile.

- În cîteva ore... pac!
- Pac? Chiar așa?
Jean-Luc se așează îngrijorat pe un scaun.
- Nu știu să pilotez, dar îmi imaginez că pilotajul produce destulă tensiune, în special într-o zonă cum ar fi Marea Nordului, dar stresul este poate cea mai mare cauză a anginei; atunci o parte din inimă moare și...
- Dumnezeule! Inima bătrînului Mac a murit?
Jean-Luc era tulburat.
- O, nu, doar o parte. De fiecare dată cînd ai un atac de angină, oricît de slab, o parte-i pierdută pentru totdeauna. Moartă!
Doctorul Lanoiré zîmbi.
- Desigur că poți s-o duci așa destul de multă vreme înainte de-a rămîne fără țesut.
Mon Dieu, se gîndea Jean-Luc afectat, nu-mi place treaba asta deloc. Marea Nordului? Mare rahat! Ar fi bine să cer transferul chiar înainte de-a ajunge acolo.
- Cît de mult o să stea Mac în spital?
- Patru sau cinci zile. V-aș sugera să-l lăsați astăzi și să-l vizitați mîine. Dar nu stați pe capul lui. Trebuie să aibă un concediu de o lună, apoi alte teste.
- Care sunt șansele?
- Asta ține de Dumnezeu.

La etaj, pe balconul unei camere plăcute ce se deschidea deasupra apelor albastre ale Golfului, Genny somnola într-un scaun, cu un ziar deschis în poală - *London Times* din aceeași zi, adus cu zborul de dimineață al *BA*. McIver stătea întins confortabil într-un pat ale cărui așternuturi scrobite erau albe ca spuma laptelui. Briza mării îl atinse blînd și se trezi.
S-a schimbat vîntul, își zise. A revenit cel obișnuit, de nord-est. Bun. Își schimbă poziția ca să vadă mai bine Golful. Mișcarea ușoară o trezi pe Genny. Împături ziarul și se ridică.
- Cum te simți, dragule?
- Grozav. Mi-e tare bine. Nu mă doare nimic, sunt doar puțin obosit. Te-am auzit vag vorbind cu doctorul. Ce spunea?

- Totul pare în regulă. Atacul n-a fost prea rău. Va trebui s-o lași mai ușurel cîteva zile și după aia să-ți iei o lună liberă și să mai faci niște teste. Era foarte optimist pentru că nu fumezi și-ai avut întotdeauna o sănătate relativ bună.

Genny stătea lîngă pat, cu spatele la lumină, dar îi putu zări fața și citi acolo adevărul.

- Nu mai poți să zbori. Nu ca pilot, spuse ea și zîmbi.

- Asta-i mare porcărie! spuse el sec. Ai ținut legătura cu Andy?

- Da, l-am sunat noaptea trecută, l-am sunat azi-noapte și-n dimineața asta și-o să-l mai chem peste o oră. N-a mai apărut nimic încă despre Marc Dubois și Fowler, dar toate păsările noastre sunt în siguranță la Al Shargaz și sunt demontate pentru transportul de mîine. Andy era atît de mîndru de tine și de Scrag! Am vorbit cu el în dimineața asta.

Umbra unui zîmbet.

- M-aș bucura să-l văd pe bătrînul Scrag. Tu ești bine?

- O, da.

Îi atinse umărul.

- Mă bucur atît de mult că te simți mai bine. Am tras o spaimă!

- Eu am tras o spaimă, Gen.

Zîmbi și-și întinse mîna și spuse stînjenit:

- Mulțumesc, doamnă McIver!

Ea îi prinse mîna și îi puse palma pe obraz, apoi se aplecă și-i atinse buzele cu buzele ei încălzite de infinita afecțiune ce i se oglindea pe chip.

- M-ai speriat atît de tare... spuse din nou.

Observă ziarul.

- Cel de astăzi, Gen?

- Da, dragul meu!

- Mi se pare c-au trecut ani de cînd am văzut unul. Ce mai e nou?

- Ca de obicei.

Împături ziarul și-l puse deoparte nepăsătoare, căci nu voia ca el să vadă articolul pe care-l citea și care ar fi putut să-l îngrijoreze.

"Prăbuşire la bursa din Hong Kong". Asta o să afecteze desigur Struanii şi pe ticălosul ăla de Linbar, se gîndi. Dar oare o să atingă *S-G* şi pe Andy? Oricum, Duncan nu poate face nimic, aşa că nu are importanţă.

- Greve, Callaghan dă peste cap sărmana bătrînă Anglie mai rău ca niciodată. Se zice c-ar putea să organizeze alegeri anticipate anul ăsta şi, dac-o face, Maggie Thatcher are şanse serioase. N-ar fi grozav? Ar fi o schimbare s-avem pe cineva cu bun simţ la conducere.

- Doar pentru că e femeie?

Zîmbi strîmb.

- Ar fi ca lupul între oi. Dumnezeule Atot puternic! O femeie prim-ministru!? Nu pot să înţeleg cum a reuşit să-i smulgă conducerea lui Heath, în primul rînd... Cred că poartă nişte foi de tablă în pantaloni... Măcar afurisiţii ăia de liberali să stea deoparte.

Vocea i se pierdu şi-şi întoarse privirile către mare, urmărind cîteva barcazuri minunate care treceau prin faţa ferestrei.

Se aşeză tăcută şi aşteptă, vrînd să-l lase să alunece din nou în somn, sau să vorbească mai puţin, orice ar fi vrut.

Trebuie că se simte mai bine dacă deja a început să se dea la liberali, îşi zise amuzată, lăsîndu-şi gîndurile să zboare, privind marea. Briza cu miros de sare de mare îi flutura părul. Era plăcut să stai pur şi simplu, ştiind că el se simţea bine. "Răspunde pozitiv la tratament. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, doamnă McIver." Uşor de spus, greu de făcut. Asta o să însemne o schimbare uriaşă în vieţile noastre. Trebuie. Fără să mai punem la socoteală pierderea Iranului şi a tuturor lucrurilor noastre de acolo - o mulţime de vechituri în cea mai mare parte, pe care n-o să le regret.

Acum că "Vîrtejul" s-a terminat, îmi vine să cred că nu eram sănătoasă cînd l-am propus, dar a funcţionat atît de bine! Acum cea mai mare parte a băieţilor noştri au scăpat de acolo teferi. Nu pot să nu mă gîndesc la Tom sau la Mac sau la Fowler, Erikki sau Azadeh sau Şeherazada, Dumnezeu să-i binecuvinteze pe toţi! Am salvat cel mai bun echipament al nostru şi obrazul nostru

și am rămas încă funcționali - partea noastră din *S-G* trebuie să însemne ceva. N-o să rămînem săraci lipiți și asta e un lucru minunat.

Mă întreb cît de mult am putea obține pe partea noastră de acțiuni? Cred că avem acțiuni. Dar cum e cu această prăbușire a bursei? Sper că asta nu ne-a lovit din nou. Ar fi frumos să avem ceva bani, dar totuși nu-mi pasă - dacă Duncan se face bine. Ori poate că acum are să se retragă? Sau poate că nu. N-aș vrea totuși să se retragă. Asta l-ar ucide. Unde ar trebui să locuim? Lîngă Aberdeen sau la Edinburgh, lîngă Sarah și Trevor, sau la Londra, lîngă Hamish și Katy? Nu la Londra. E urît acolo și n-ar trebui să locuim prea aproape de nici unul dintre copii. Nu vreau să-i necăjesc, să-i plictisesc, deși ar fi atît de frumos să putem trece pe la ei din cînd în cînd și chiar să avem grijă de ăia mici.

Nu vreau să devin o soacră agasantă pentru Trevor sau pentru tînăra Katy. E o fată atît de drăguță... Katy, Kathleen, Katy: Andrew și Katy - și cîteodată să mergem la castelul Avisyard - și acum Andrew și Maureen și micuța Electra. Nu mi-ar plăcea să fiu singură. Nu vreau ca Duncan...

Nu vreau să retrăiesc acele clipe de groază, întunericul plin de zgomote și zdruncinături... Nu puteam să văd nimic. Motoarele urlau, mirosea cumplit a benzină... Dumnezeule! Cum pot ei suporta zgomotul și zdruncinăturile, oră de oră? Și toată vremea Duncan gîfîind; nu știam dacă trăia sau murise. De două ori am țipat "A murit, a murit!" dar nimeni nu mă auzea și nimeni nu putea oricum să mă ajute, și dragul de Charlie zburînd încoace cît de repede putea, celălalt, sergentul iranian, cum îl chema, a, da... Wazari, Wazari, un om de treabă, dar nefolositor. Oh, Doamne, a fost groaznic, groaznic, și a ținut o veșnicie!

Dar acum e bine și slavă Domnului că eram acolo. Duncan o să se simtă bine. O să se simtă bine. Trebuie să se simtă bine. Mă întreb ce-o să se întîmple cu Wazari. Părea atît de înspăimîntat cînd l-a luat poliția. Stai puțin. N-a zis Jean-Luc că a auzit că probabil o să-l elibereze și o șă i-l încredințeze în custodie lui Andy, ca un fel de

refugiat politic, dacă Andy garantează să-l scoată din Bahrain şi să-i dea o slujbă? Afurisită revoluţie!

Afurisită treabă să nu mă pot întoarce să-mi iau cîteva din lucrurile mele. A rămas acolo vechea mea tigaie care nu se lipea niciodată şi ceainicul bunicii, care făcea un ceai atît de bun, chiar şi cu pliculeţe şi apă de Teheran. Of, apa!

În curînd n-o să mai fie nevoie să stăm ghemuiţi pe vine şi să folosim apa în loc de hîrtie bună şi moale. Of! Dacă n-o să mai trebuiască să stau pe vine niciodată o să fie prea...

- De ce zîmbeşti, Gen?

- O, stai să-ţi spun. O, da... mă gîndeam la statul pe vine. La toţi indivizii aia stînd dis-de dimineaţă ghemuiţi ca nişte iepuraşi, deasupra şanţului şi la sticlele lor cu apă. Sărmanii oameni! Întotdeauna părea atît de îngrozitor şi-n acelaşi timp hazliu. Sărmanii oameni! Noi n-o să mai trebuiască să stăm pe vine, flăcăule! Ne întoarcem înapoi în lumea bună.

Îi văzu privirea schimbîndu-se şi se neliniştí din nou.

- Asta nu-i rău, Duncan. Să mergem acasă. N-o să fie, îţi promit.

După o pauză, el încuviinţă din cap, mai mult pentru el.

- Om trăi şi om vedea, Genn. N-o să luăm încă nici o hotărîre. N-avem ce hotărî timp de o lună sau două. Mai întîi trebuie să mă pun pe picioare şi după aia o să hotărîm. Nu-ţi face griji, da?!

- Acum nu mai sunt îngrijorată.

- Bun, n-ai de ce!

Încă o dată atenţia lui se îndreptă către mare.

N-am de gînd să-mi petrec restul vieţii luptîndu-mă cu afurisita de vreme englezească. Ar fi dezgustător. Să mă retrag? Christoase! Va trebui să mă gîndesc la ceva. Dacă n-o să mai lucrez, o să înnebunesc. O să-mi pierd minţile. Poate am putea să facem rost de un locşor lîngă mare, ca să iernăm în Spania sau în sudul Franţei. Să mă ia naiba dac-o s-o las pe Gen să îngheţe, să îmbătrînească şi să se cocoşeze înainte de vreme. Afurisitul ăla de vînt încărcat de sare din Marea Nordului... Niciodată!

Pentru Dumnezeu! O să avem bani mai mulți decît ne trebuie acum, că "Vîrtejul" s-a încheiat cu succes. Nouă din zece '212. Grozav. Nu pot să mă gîndesc la Dubois sau Fowler, sau Tom, sau Erikki, Azadeh sau Șeherazada.

Simți din nou neliniștea crescînd și o dată cu ea o înțepătură în inimă care îl neliniști și mai tare și din cauza asta o înțepătură și mai dureroasă.

- La ce te gîndești, Duncan?

- Asta-i o zi minunată.

- Da, da, așa e.

- Ai să încerci să dai de Andy?

- Încerc, desigur.

Ridică telefonul și formă numărul, știind că ar fi fost mai bine pentru el să mai vorbească puțin.

- Alo?

- O, alo, Scot, ce mai faci? Genny la telefon.

Ascultă un timp, apoi spuse:

- Asta-i bine. Tatăl tău e acolo?... Nu, spune-i doar că am sunat din partea lui Duncan. Se simte mai bine și poate să fie găsit la interiorul 455, aici. Voia doar să spună *"Hello"*. O să-l rogi pe Andy să sune cînd se întoarce? Mulțumesc, Scot... O, e chiar bine, spune-i și lui Charlie. Pa!

Gînditoare, așează receptorul la loc în furcă.

- Nimic nou. Andy a ieșit pînă la Hotel Internațional, cu Scrag. Se întîlnesc cu japonezul ăla. Îl știi care, cel de la *Iran-Toda*. Iartă-mă, nu i-aș spune-o în față, dar asta e: nu pot încă să uit ce-au făcut în război.

McIver se încruntă.

- Știi, Gen, poate că e vremea s-o facem. Nu poți nega că Kasigi l-a ajutat într-adevăr pe bătrînul Scrag. Vechea chestie cu păcatele părinților nu mai ține. Poate c-ar trebui să pornim o nouă eră. Asta e ceea ce ar trebui să facem, Gen, ne place sau nu. O eră nouă, ei?!

Îl văzu zîmbind și își simți lacrimile gata să izbucnească. Nu trebuie să plîng. Totul o să fie bine. Noua eră o să fie bună și el se va face bine. Trebuie să se facă bine! O, Duncan, mi-e atît de teamă!

- Să-ți spun ceva, flăcăule, spuse ea veselă. Cînd ai să te pui într-adevăr pe picioare, o să mergem în Japonia într-o vacanță și după aia mai vedem.

- S-a făcut. Am putea chiar să vizităm din nou Hong Kongul.

Îi apucă mîna și o strînse și amîndoi își ascunseră îngrijorarea pentru viitor, îngrijorarea pentru celălalt.

CAPITOLUL 71

Al Shargaz, Hotel Internațional, ora 1,55 după-amiază. Kasigi se strecură agil printre mesele ocupate de pe terasa imaculată ce înconjura bazinul de înot.

- A, domnule Gavallan, căpitane Scragger! Îmi pare rău c-am întîrziat.

- Nici o problemă, domnule Kasigi. Vă rog, luați loc!

- Mulțumesc.

Kasigi purta un costum ușor, tropical și părea linîștit, deși nu era.

- Îmi pare rău, detest să întîrzii, dar în Golf e aproape imposibil să nu se întîmple. A trebuit să vin din Dubai și circulația... Cred că felicitările sunt necesare. Am auzit că "Vîrtejul" dumneavoastră a fost aproape un succes total.

- Încă ne mai lipsește un elicopter și doi membri ai echipajului, dar suntem foarte norocoși, una peste alta, spuse Gavallan, fără bucurie și Scragger simțea același lucru. Doriți ceva de mîncare sau de băut?

Întîlnirea de prînz solicitată de Kasigi fusese pentru ora 12,30 și, așa cum se înțeleseseră, Gavallan și Scragger nu-l așteptaseră și ajunseseră deja la cafea.

- Un coniac și apă minerală, vă rog. Apa minerală separat. Nimic de mîncare, mulțumesc, nu mi-e foame.

Kasigi mintea din politete, nedorind să se simtă stînjenit că mănîncă în timp ce ceilalți așteaptă. Îi zîmbi lui Scragger.

- Deci, mă bucur să te văd teafăr, cu aparatele și echipajele scoase de acolo. Felicitări!

- Îmi pare rău că a trebuit să evit întrebările, dar știu că o să înțelegi.

- În clipa în care am auzit, am înțeles, desigur. Sănătate!

Kasigi bău însetat apa minerală.

- Acum că "Vîrtejul" e de domeniul trecutului, domnule Gavallan, poate ați putea să mă ajutați să-mi rezolv problemele cu *Iran-Toda*.

- Mi-ar plăcea, desigur, dar nu pot. Îmi pare foarte rău, dar nu putem. Pur și simplu nu e cu putință. Asta trebuie să fie evident acum.

- Poate c-ar putea fi făcut cu putință.

Kasigi nici nu clipise măcar.

- Am auzit că astăzi la apus este termenul hotărît ca să vă scoateți aparatele de-aici sau vor fi confiscate.

Gavallan făcu un gest politicos cu mîna.

- Să spunem că e doar un alt zvon.

- Unul dintre oficialii ambasadei dumneavoastră l-a informat pe ambasadorul nostru că e ceva hotărît. Ar fi tragic să pierdeți toate aparatele după un asemenea succes.

- Hotărît? Sunteți sigur?

Gavallan se simțea golit de gînduri.

- Ambasadorul nostru era sigur.

Kasigi zîmbi dulce.

- Să zicem c-aș putea să transform termenul "astăzi la apus" în "mîine la apus". Ați putea să-mi rezolvați problemele de la *Iran-Toda*?

Cei doi bărbați îl priviră lung.

- Ați putea să aminați termenul, domnule Kasigi?

- Eu nu pot, dar ambasadorul nostru ar putea să o facă. Am o întîlnire cu el peste o oră. Am să-l rog. Poate ar putea să-l influențeze pe ambasadorul iranian sau pe șeic, sau pe amîndoi.

Kasigi observă interesul lui Gavallan şi lăsă cuvintele să atîrne în aer, fiind un pescar mult prea experimentat în pescuitul în apele occidentale ca să nu cunoască momeala.

- Sunt îndatorat căpitanului Scragger. N-am uitat că mi-a salvat viaţa şi s-a abătut din drum ca să mă ducă pînă la Bandar-e Delam. Prietenii n-ar trebuie să-şi uite prietenii, nu-i aşa? La nivel de ambasadă... poate s-ar putea face.

Ambasadorul japonez? Dumnezeule! Oare ar fi posibil? Inima lui Gavallan bătea să-i spargă pieptul, plină de speranţă în faţă căii deschise pe neaşteptate.

- Al nostru n-are cum să facă nimic. Legăturile mele mi-au spus-o foarte limpede. Aş aprecia orice ajutor pe care aş putea să-l primesc. Fără îndoială. Credeţi că ne-ar ajuta?

- Dacă vrea, cred c-ar putea.

Kasigi luă o înghiţitură de coniac.

- Aşa cum ne-aţi ajutat şi dumneavoastră. Preşedintele companiei mele m-a rugat să vă amintesc de un prieten comun, *sir* Ian Dunross. Văzu sclipirea din ochii lui Gavallan şi adăugă: Au cinat împreună acum două nopţi.

- Dacă pot să ajut... De fapt, care sunt, exact, problemele voastre?

Şi unde-i clenciul şi care-i preţul? se gîndea Gavallan. Şi unde e Ian? De trei ori am încercat să dau de el şi n-am reuşit.

- Am nevoie de trei '212 şi două 206 la *Iran-Toda* cît de curînd posibil. Sub contract pentru un an. E esenţial ca fabrica să fie terminată şi *komitehul* local a promis întreaga cooperare dacă începem imediat. Dacă nu începem imediat, o să fie un dezastru.

Noaptea trecută, inginerul şef Watanabe de la *Iran-Toda* îi trimisese un telex codificat: "Şeful *komitehului*, Zataki, e ca un rechin nebun după întîmplarea cu *S-G*. Ultimatumul său: reluăm construcţia imediat - lucru pentru care trebuie să avem elicoptere - altfel întreaga fabrică va fi preluată şi naţionalizată imediat şi toţi

străinii de aici vor trebui să plătească pentru trădare. Ora H este după rugăciunea de seară, duminică, 4, cînd vă trebui să apar în fața *komitehului*. Aștept instrucțiuni". Telefoanele urgente care zbîrniiseră în cea mai mare parte a nopții la Osaka și Tokio nu făcuseră decît să sporească furia lui Kasigi.

- Yoshi, dragul meu prieten, spusese vărul și stăpînul său, Hiro Toda, cu o politețe cutremurătoare, am consultat Sindicatul. Am fost cu toții de acord că, aflîndu-te acolo, la fața locului, totul depinde de tine. Suntem mai mult decît încrezători că o să rezolvi aceste probleme mai înainte de a pleca.

Mesajul era destul de limpede: Rezolvă sau nu te întoarce!

Petrecuse restul nopții încercînd să găsească o cale ca să iasă din această dilemă, apoi, odată cu zorii, își amintise o remarcă întîmplătoare pe care o făcuse ambasadorul japonez referitor la noul ambasador iranian, remarcă ce-i deschisese o cale de a rezolva termenul lui Gavallan și propria sa problemă.

Ca să fiu deschis și să vorbim direct, domnule Gavallan, spuse și aproape pufni în rîs din pricina formulei prostești, dar atît de necesară în negocierile cu occidentalii, am nevoie de un plan și un răspuns pînă mîine la apus.

- De ce atunci? Pot să întreb?

- Pentru că am făcut niște promisiuni unor prieteni, lucru pe care nu mă-ndoiesc c-o să-l înțelegeți. Așa că amîndoi avem un termen, același.

Apoi cîntări momentul potrivit și lovi tare, drept în țintă, ca să se asigure că cîrligul era înfipt adînc.

- Dacă mă puteți ajuta, aș aprecia asta toată viața. Desigur că am să-l conving pe ambasadorul meu să vă ajute, oricum.

- N-are nici un rost să vă oferim vreuna din păsările noastre. Ar fi imediat confiscată și n-are rost să vă ofer acele '206 pe care le-am lăsat acolo. Fără îndoială că acum sunt și ele *hors de combat*. *S-G* e total ieșită din problema asta, ca și *Guerney* sau oricare altă companie.

Ați putea face rost de cetățeni japonezi ca piloți de elicopter?

- Nu, n-am nici unul pregătit.

Nu încă, își zise Kasigi, din nou furios pe Sindicat că nu avusese prevederea să pregătească proprii lor oameni de încredere pentru o astfel de treabă.

- Personalul trebuie să fie străin; ambasadorul meu ar putea aranja vizele și așa mai departe. Desigur, știți că *Iran-Toda* este declarat Proiect Național, adăugă fără să-l deranjeze exagerarea.

Fără îndoială că o să fie în curînd, cînd toate informațiile pe care le am o să ajungă în mîinile potrivite.

- Cum rămîne cu echipajele franceze sau germane?

Cu un efort, Gavallan își desprinse gîndurile de la criza din Hong Kong și retragerea anticipată a lui Linbar și poziționarea lui Scot pentru o viitoare preluare, de la cum s-ar putea face - la nivel de ambasadă - ca oamenii săi și elicopterele să fie puse la adăpost, cum ar putea ieși atunci din capcana lui Linbar și ajunge la o înțelegere cu *Imperial Helicopters* în Marea Nordului.

- Atît de multe posibilități... spuse involuntar, apoi se acoperi la iuteală și se concentră asupra rezolvării problemei *Iran-Toda*.

- Problema are două părți. Mai întîi echipament și piese de schimb. Dacă ați putea obține - indiferent de unde - o scrisoare de credit reactualizată pe perioada cît păstrați aparatele, la prețul nostru obișnuit lunar, cu o garanție că, în cazul în care autoritățile iraniene le confiscă, o să vă asumați toate plățile în dolari în afara Iranului și o să-plătiți proprietarilor toate pierderile, aș putea să le obțin și să le trimit la *Iran-Toda*, peste... peste o săptămînă.

Kasigi spuse imediat.

- Bancherii noștri sunt Sumitomo. Aș putea aranja o întîlnire cu ei aici, în seara asta. Asta nu-i o problemă. De unde ați putea face rost de aparate?

- Din Germania sau Franța. Nu pot folosi englezești sau americane și aceleași lucru e valabil pentru piloți. Poate că Franța ar fi mai bine, din pricina ajutorului acordat de ei lui Khomeini. S-ar putea să le pot aduce

prin intermediul unui prieten de la *Aerospațiale*. Cum rămîne cu asigurările?

- Ar fi imposibil pentru mine să vă obțin asigurări în Iran. Poate aș putea s-o fac prin Japonia.

- Bun. Îmi displace să folosesc aparate neasigurate. Apoi, Scrag, să zicem c-am putea să obținem aparatele, de cîți piloți și mecanici ai avea nevoie?

- Ei bine, Andy, dac-ai putea să le obții... Cel mai bine ar fi opt pînă la zece piloți, în schimburi, și zece pînă la paisprezece mecanici, cu baza în afara Iranului, dar undeva în apropiere.

- Cine i-ar plăti, domnule Kasigi? În ce monedă și unde?

- Orice valută doriți, oriunde și oricum.

- Peste cheltuielile obișnuite, cred că va trebui să oferiți un spor de periclitate, Iranul fiind ceea ce este.

- Ați vrea să vă gîndiți să aranjați totul pentru mine, domnule Gavallan, echipamentul și personalul, să zicem pentru un 10% în plus?

- Să lăsăm procentul și să nu uitați că amestecul nostru va trebui să fie trecut sub tăcere. Vă sugerez următoarele: Operațiunea dumneavoastră va trebui controlată, partea logistică, piesele și reparațiile, din Kuweit sau Bahrain.

- Bahrain ar fi mai bine, Andy, spuse Scragger.

- Kuweitul e mult mai aproape, spuse Kasigi.

- Da, reluă Scragger, dar cu atît mai mult influențabil și cu atît mai ușor supus presiunii din partea Iranului, sau unor tulburări sprijinite de Iran. Partea asta a Golfului o să aibă și ea necazuri, cred. Prea mulți șiiți care sunt de obicei cei săraci și prea mulți șeici care sunt suniți. Pe termen scurt sau lung e mult mai bine în Bahrein.

- Atunci Bahrain, spuse Kasigi. Domnule Gavallan, pot angaja serviciile căpitanului Scragger timp de un an, ca să conducă operația - dacă convorbirea noastră va fi fructuoasă - cu de două ori salariul actual?

Văzu ochii lui Scragger îngustîndu-se și se întrebă dacă nu merseșe prea departe și prea repede, așa că adăugă nevinovat:

- Dacă îți cer să renunți la prima dragoste, prietene, e drept să ți se ofere o compensație.

- Asta-i o ofertă grozavă, ei bine, dar... nu știu. Andy? Gavallan șovăi.

- Asta ar însemna că va trebui să părăsești *S-G*, Scrag, și să te lași de zbor. N-ai să poți conduce o bază de cinci aparate și să zbori în același timp. Și oricum n-ai putea niciodată să te întorci înapoi în Iran, în nici un caz.

- Aici ai dreptate.

Să mă las de zbor? Deci și eu sunt la o răspîntie, se gîndea Scragger. Nu încerca să te prefaci că ghiținonul lui Mac nu te-a îndemnat să termini cu toate emoțiile. Și de ce am leșinat ieri? Doc Nutt a spus că doar din pricina oboselii. Pe naiba! N-am leșinat niciodată în viața mea pînă acum și, oricum, ce știu doctorii? Un an în Bahrain? Asta e mai bine decît cîteva luni în Marea Nordului, numărînd întruna zilele pînă la următorul control medical. Dar să nu zbor? O, Doamne! Ia stai o clipă. Aș putea să-mi mențin forma și mîna cu cîteva zboruri locale, de ocazie.

- Va trebui să mă gîndesc la asta, dar mulțumesc pentru ofertă, domnule Kasigi.

Între timp, domnule Gavallan, ați putea să vă ocupați de organizare în prima lună?

- Da, desigur; cu ceva noroc, într-o săptămînă aș putea găsi și aduce acolo destule aparate și echipaje ca să începeți. Restul peste o săptămînă sau două, pentru un contract reînnoit din trei în trei luni. Gavallan adăugă cît de delicat putu: Atîta vreme cît depășim termenul ăsta.

Kasigi își ascunse satisfacția.

- Bun! Să ne întîlnim aici la nouă? O să-l aduc pe domnul Umura, președintle Sumitomo pentru zona Golfului, să aranjeze scrisoarea de credit în forma în care o doriți, domnule Gavallan.

La nouă punct. Poate ați putea aminti ambasadorului dumneavoastră că, chiar dacă termenul din această seară trece, cargourile mele n-or să ajungă pînă mîine la prînz și n-o să fiu în stare să încarc și să decolez pînă mîine seară.

- O să păstrați acest "aranjament la nivel de ambasadă" numai între noi?

- Desigur, aveți cuvîntul meu. Scrag?

Kasigi îl auzi pe Scragger spunînd același lucru și ca întotdeauna fu uimit și nedumerit în același timp că occidentalii puteau fi atît de naivi ca să se bazeze pe cuvîntul cuiva. Cuvînt de onoare. A cui onoare? Ce onoare? Dintotdeauna secretul împărtășit nu mai e secret și n-o să mai fie niciodată. Ca și "Vîrtejul". A fost atît de ușor să aflăm de el!

- Poate că am putea pune lucrurile la punct așa: stabilim partea financiară și scrisorile de credit la noapte; începeți să vă ocupați de aranjamentele cu elicopterele și piesele și echipajul și cum să conduceți operațiunea din Bahrain, depozite și așa mai departe, totul ținînd de o confirmare mîine la apus. Și dacă v-ați retras cu succes propriul echipament pînă atunci, garantați că *Iran-Toda* o să aibă echipamente în cel mult o săptămînă?

- Păreți foarte încrezător că puteți să amînați acest termen.

- Ambasadorul meu poate. Probabil. Am să-i telefonez și-am să vă comunic ce spune în momentul în care am să plec de la el. Căpitane Scragger, ați putea să conduceți un program de antrenament pentru piloți japonezi?

- Ușor, cu condiția să vorbească engleză și să aibă cel puțin o sută de ore de zbor pe elicopter. Va trebui să fac rost de-un căpitan instructor și...

Scragger se întrerupse. Dintr-o dată îi venise în minte că aceasta era soluția perfectă. Asta-i o idee strașnică. Aș putea fi examinator, ar trebui să le semnez certificatele și în felul ăsta aș obține destule ore de zbor în circumstanțele potrivite. Clasa întîi'! Strălucea de bucurie.

- Să-ți spun ceva, amice! Dacă Andy poate să aranjeze așta, eu merg.

Întinse mîna și Kasigi i-o strînse.

Mulțumesc. Perfect. Deci, domnule Gavallan, facem o încercare?

- De ce nu.

Gavallan întinse mîna şi simţi strînsoarea de fier a lui Kasigi, crezînd pentru prima dată într-adevăr că are o şansă. Kasigi este deştept. Foarte. Acum a pus în mişcare procedura standard a companiilor japoneze moderne: fă rost de experţi străini ca să-ţi pregătească personalul japonez la faţa locului sau creează piaţa în propriile lor ţări, apoi adu acolo experţii tăi. Obţinem profitul pe termen scurt, iar ei obţin piaţa pe termen lung. Ne fac în afaceri ceea ce n-au reuşit să ne facă în război. Şi ce dacă? E un schimb cinstit. Şi dacă cei doi, Kasigi şi ambasadorul lui, mă pot salva de la dezastru, nu-mi iau pielea de pe mine ca să-i ajut să iasă din al lor.

- O să-i dăm drumul.

Kasigi zîmbi cu adevărat pentru prima dată.

- Mulţumesc. O să vă telefonez în clipa în care am vreo ştire nouă.

Se înclină, făcu o jumătate de plecăciune şi se depărtă cu paşi mari.

- Crezi c-o s-o facă, Andy? întrebă Scragger plin de speranţe.

- Pe cinstea mea, habar n-am!

Gavallan făcu semn unui chelner după notă.

- Cum o să rezolvăm asta la vreme?

Gavallan porni să răspundă, dar se întrerupse. Îi observă atunci pe Petikin şi pe Paula la o masă lîngă piscină, frunte lîngă frunte.

- Credeam că Paula pleacă din Teheran în dimineaţa asta.

- A plecat. Aşa era programat. Poate că zborul ei a fost anulat sau şi-a scos o patalama, spuse Scragger absent, temîndu-se c-avea să rămînă la sol.

- Cum?

- E o expresie australiană. Dacă-i mai frumoasă şi o puicuţă are chef să aibă după-amiaza liberă ca să înoate, să facă dragoste sau pur şi simplu să caşte gura, se prezintă la birou în timpul pauzei de prînz şi spune că se simte tare rău. Bolnavă. Îşi ia o patalama.

Sprîncenele lui Scragger se ridicară.

- Puicuțele de la noi, Dedesubt, sunt uneori tare săritoare, ascultătoare și amabile. Paula asta e cumva diferită. Charlie e pierdut.

Gavallan văzu plăcerea de pe chipurile lor. Sub umbrelă, restul lumii nu mai exista pentru ei.

În afară de grija în privința lui Dubois, a lui Erikki și a celorlalți, mai avusese timp să citească articolul din ziarele din dimineață despre prăbușirea bursei din Hong Kong. "Multe dintre companiile importante conduse de *Struani, Rothwell-Gornt, Par-Con of China* au pierdut 30% sau mai mult din valoarea lor într-o singură zi și toată piața s-a prăbușit într-o prăpastie al cărei fund nu se vede. Declarația dată de *taipan*, domnul Linbar Struan, că acesta ar fi un dezechilibru temporar, a generat o replică tăioasă din partea guvernului și rivalilor săi. Presa de senzație abundă în zvonuri de largă circulație despre negocieri la nivel intern între Cei Patru Mari și manipularea stocurilor prin vînzări bruște de pachete mici pentru a prăbuși prețurile de la cifrele record atinse pînă acum". Asta trebuie să fie motivul pentru care nu pot să dau de Ian. S-a dus la Hong Kong. Afurisitul de Linbar! Bilanțul lui de anul ăsta o să fie roșu de la cap la coadă.

Cu un efort, puse frîu gîndurilor. Îl văzu pe Petikin întinzîndu-se peste masă și punîndu-și palma peste palma Paulei. Ea nu-și retrase mîna.

- Crezi c-o să arunce *întrebarea*, Scrag?

- Dacă n-o face, e un tolomac.

- Așa-i.

Gavallan oftă și se ridică.

- Scrag, nu mai aștept. Semnează tu nota, apoi du-te jos și ia-l pe Charlie, spune-i că-mi pare rău, dar trebuie să vină la birou pentru o oră, după care restul zilei e liber, apoi dă de Willi și de Rudi. O să-i telefonez lui Jean-Luc. Între noi, o să facem noi rost de ce are nevoie Kasigi, dacă el poate să se țină de cuvînt. Nu le spune băieților de ce , spune doar că e urgent și să-și țină gurile închise mai strîns decît haznaua paşei.

Se depărtă.

- Hei, domnule Gavallan!

Se opri.

Era americanul Wesson, care se ridică jovial de la masa lui şi-i întinse mîna.

- N-ai timp pentru o băută şi o vizită scurtă?

- O, salut, domnule Wesson, mulţumesc, dar... ă... aş vrea să văd buletinul meteo... Sunt puţin grabit.

- Drace, sigur, oricînd altă dată!

Wesson rînji şi se apropie, coborîndu-şi glasul într-o şoaptă conspirativ-amabilă şi pentru prima dată Gavallan observă micuţa cască din urechea stîngă a omului.

- Vroiam doar să te felicit. Le-ai arătat al dracului de frumos călcîiele glumeţilor ălora.

- Noi, hm, am avut doar noroc. Iartă-mă! Trebuie s-o şterg. La revedere!

- Sigur, la revedere!

Gînditor, Wesson îşi luă stiloul şi îl puse în buzunar. Deci Kasigi e pe cale să încerce să-l scoată pe Gavallan pe banii lui, se gîndi strecurîndu-se printre mese spre hol. Nu mi-a dat prin cap chestia asta. Drace! Noul regim n-o să coopereze sub nici o formă. Kasigi visează cu ochii deschişi. Nefericitul şi-a ieşit din minţi. *Iran-Toda* e un balamuc şi, drace, chiar dacă încep acum, o să le trebuiască ani de zile ca fabrica aia să intre în producţie şi toată lumea ştie că robinetul de petrol al Iranului stă închis, făcînd ca Japonia să piardă 70% din rezervele sale energetice. Ne paşte alt salt în preţurile internaţionale, altă inflaţie. Japonia e singurul nostru aliat în Pacific, şi nefericiţii or să fie puşi la zid. Cu baza lui Gavallan de la Lengeh închise, oare nu e afectată întreaga zonă Siri? Cum o să opereze de Plessey la Siri fără sprijin de elicoptere? Ambasadori, ai? Interesant. Cum o să meargă chestia asta? Cine ce-o să facă, ce, cui? Şi cît de mult trebuie să îi scap eu bătrînului Aaron? Totul, totul. Ticălosul ăla bătrîn o să vadă imediat cum se aşază toate lucrurile, mai bine ca oricine.

Trecu agale prin hol pînă la maşină fără să-l observe pe Kasigi într-o cabină telefonică, într-un colţ.

- Sunt de acord Ishii-*san*, spunea Kasigi foarte politicos în japoneză, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Vă rog informaţi-o pe Excelenţa Sa că o să facem

rost de echipament şi de personal, sunt sigur de asta, dacă aţi putea aranja restul.

Încerca să nu lase să i se simtă nervozitatea din glas.

- Ah, aşa deci, excelent, spuse Ishii, secretarul ambasadei. O să-l informez pe Excelenţa Sa imediat. Acum, cum rămîne cu ambasadorul iranian. Aţi auzit ceva de el?

Lumea lui Kasigi se întoarse pe dos.

- N-a acceptat invitaţia?

- Nu, îmi pare rău, nu încă şi e aproape ora trei. Foarte îngrijorător. Vă rog, participaţi la întîlnire aşa cum ne-am înţeles. Mulţumesc, Kasigi-san.

- Mulţumesc, Ishii-san, spuse cu voce obişnuită, deşi ar fi vrut să urle.

Aşeză domol receptorul în furcă.

În holul cu aer condiţionat se simţi mai bine şi merse pînă la recepţie. Acolo îşi primi mesajele, două de la Hiro Toda, prin telefon, urcă scările pînă în camera lui şi încuie uşa. Făcu ghemotoc cele două hîrtii ale mesajelor şi le aruncă în toaletă, apoi începu să urineze pe ele.

- Dragul meu văr Hiro, spuse cu glas tare în japoneză, eşti atît de idiot că, dacă îţi salvez capul tîmpit, e numai pentru că trebuie s-o fac ca să-l salvez pe al meu - apoi adăugă un şuvoi de obscenităţi în engleză, căci în japoneză nu există, aşa ceva - iar familia ta îmi va fi îndatorată opt generaţii pentru toate necazurile pe care mi le provoci.

Trase apa, privind cum mesajele se duc la canal, îşi scoase hainele, făcu un duş şi se întinse în pat, gol în briza răcoroasă, încercînd să strîngă energie şi să îşi recapete liniştea, pregătindu-se pentru întîlnire.

Remarca întîmplătoare a ambasadorului japonez care stătuse la baza întregii scheme fusese făcută faţă de Roger Newbury, la o recepţie a Ambasadei Britanice, în urmă cu cîteva zile. Diplomatul japonez afirmase că noul ambasador iranian regreta închiderea complexului *Iran-Toda*, care ar fi dat noului Stat Islamic o poziţie deosebită, ca putere economică, în întreaga regiune a Golfului.

- Îl cheamă Abadani, are studii universitare, o diplomă în economie, desigur fundamentalist, dar nu

înrăit. E destul de tînăr şi nu prea experimentat, dar e ofiţer de carieră, vorbeşte bine englezeşte şi a fost la ambasada din Kabul.

La vremea aceea, remarca însemnase foarte puţin pentru Kasigi. Apoi urmase "Virtejul". Telexurile din Teheran împrăştiaseră vestea prin tot Golful, apoi apăruseră zvonurile despre cererea lui Abadani pentru o inspecţie asupra elicopterelor lui Gavallan, inspecţie fixată pentru seara aceasta, şi care avea să dovedească fără tăgadă că fuseseră înregistrate în Iran. "...Iar asta, Kasigi-san, o să creeze un incident internaţional - îi spusese noaptea trecută, tîrziu, Ishii - pentru că acum Kuweitul, Arabia Saudită şi Bahrainul vor fi implicate şi te asigur că fiecare dintre ei şi toţi laolaltă vor prefera să evite asta, şi cel mai mult dintre toţi şeicul nostru."

În zori plecase să-l întîlnească pe Abadani şi-i explicase despre Zataki şi despre reînceperea lucrărilor, adăugînd în mare taină că guvernul japonez considera *Iran-Toda* ca proiect naţional şi deci avea să asigure toate finanţările viitoare şi că treaba asta, alăturată sprijinului acordat de aici înainte de Excelenţa sa Abadani, ar putea face ca lucrul la Bandar-e Delam să înceapă imediat.

- Proiect naţional? Allah fie lăudat! Dacă guvernul vostru o sprijină oficial, asta va rezolva toată finanţarea odată pentru totdeauna. Allah fie lăudat! Ce pot să fac? Orice!

- Ca să începem imediat, am nevoie de elicoptere şi de piloţi străini şi mecanici. Singurul mod în care pot să le obţin repede este cu ajutorul *S-G Helicopters* şi a domnului Gavallan...

Abadani explodase. După ce ascultase politicos şi în aparenţă binevoitor o tiradă despre pirateria aeriană şi duşmanii Iranului, Kasigi revenise la atac din flanc.

- Aveţi într-adevăr dreptate, Excelenţă, spusese, dar ar trebui să aleg între a risca să vă nemulţumesc supunînd această atenţiei domniei voastre şi a nu-mi face datoria faţă de marea dumneavoastră ţară. Alegerea noastră este simplă. Dacă nu aduc elicoptere, nu pot să încep. Am încercat la *Guerney* şi la alţii fără nici un succes, şi acum ştiu că nu le pot obţine repede decît prin această persoană,

într-adevăr groaznică, însă neîndoielnic numai pentru cîteva luni, ca să astup lipsa, pînă cînd voi putea asigura chiar eu personal japonez. Dacă nu încep imediat, asta îl va irita pe acest om, Zataki - vă asigur că el şi *komitehul* lui din Abadan fac legea de capul lor şi ameninţarea lui este reală. Asta va surprinde şi va nemulţumi guvernul nostru şi va duce la întîrzierea implementării totale a Proiectului Naţional, şi apoi...

Ridicase din umeri.

-...Guvernul meu va ordona să fie abandonată construcţia *Iran-Toda* şi să înceapă o nouă construcţie a unei fabrici petrochimice într-o zonă mai sigură, cum ar fi Arabia Saudită, Kuweitul sau Irakul.

Sigură? Irak? Hoţii ăia? Arabia Saudită sau Kuweitul? Pe Allah! Nu sunt decît nişte şeicate decadente, pe cale să fie răsturnate de popor. E tare primejdios să închei o afacere pe termen lung cu şeicii, foarte primejdios. Nu se supun legilor lui Allah. Iranul o face acum. Acum Iranul este la o răscruce. *Imamul*, pacea lui Allah fie cu el, ne-a salvat. El a poruncit ca petrolul să curgă din nou. Trebuie să mai fie şi alte căi de a obţine elicoptere şi echipaje. Gavallan şi haita lui de piraţi şi-au însuşit bunurile noastre. Nu pot să ajut piraţii să scape. Dumneavoastră doriţi ca piraţii să scape?

- Ferească cerul! N-aş sugera niciodată aşa ceva. Desigur că noi nu ştim că sunt piraţi, Excelenţă! Am auzit că acestea sunt doar zvoniuri murdare împrăştiate de alţi duşmani care vor ca Iranul să fie lovit şi mai mult. Şi chiar dac-ar fi adevărate.... Aţi putea echivala nouă elicoptere uzate cu 3,1 miliarde de dolari deja cheltuite şi încă mai bine de un miliard pe care guvernul meu ar putea fi convins să-l ofere?

- Dar pirateria este pirateriе, legea este lege, şeicul a acceptat inspecţia, adevărul este adevăr. *Insha'Allah*.

- Sunt pe de-a-ntregul de acord cu domnia voastră, Excelenţă. Dar ştiţi că adevărul e relativ şi o amînare pînă după apusul soarelui, mîine, ar sluji interesele voastre naţionale...

Îşi înghiţise o înjurătură şi îşi corectase scăparea la iuţeală:

-...Interesele *imamului* și Statului vostru Islamic.
- Adevărul lui Allah nu este relativ.
- Da, da, desigur.

Kasigi părea calm, dar în sinea lui strîngea din dinți. Cum se poate înțelege cineva cu lunaticii aștia care își folosesc credința ca un fel de paravan și pe Allah ori de cîte ori doresc să rupă o linie logică? Sunt nebuni cu toții! Țicniți! N-or să înțeleagă, așa cum înțelegem noi japonezii, că trebuie să fii tolerant în privința credințelor celorlalți și că viața înseamnă din nimic în nimic, iar Raiul și Iadul și Dumnezeu sunt mai degrabă fumul de opium al unui creier rătăcit - *pînă cînd se va dovedi altfel.*

- Desigur c-aveți dreptate, Excelență, dar oricum n-or să fie aparatele și echipajele lui. Am nevoie doar de legăturile lui temporare.

Obosit, așteptase și flatase și ascultase, apoi își jucase penultima carte.

- Sunt sigur că șeicul și ministrul Afacerilor Externe vor considera ca o imensă favoare dacă ați amîna inspecția pînă mîine, astfel ca să se poată prezenta la recepția specială a ambasadorului nostru la opt, în seara asta.

- Recepție, domnule Kasigi?

- Da, este neașteptată, dar e teribil de importantă. Se întîmplă să știu că sunteți invitat ca cel mai important oaspete.

Kasigi coborîse vocea și mai mult.

- Vă implor să nu menționați de unde aveți informația, dar, din nou foarte confidențial, pot să vă spun că guvernul nostru caută contracte de petrol pe termen lung care se vor dovedi uimitor de profitabile dacă Iranul va continua să ne aprovizioneze. Ar fi un moment perfect.

- Contracte pe termen lung? Sunt de acord că contractele negociate cu Șahul nu sunt bune de nimic, sunt unilaterale și trebuie înlocuite, dar noi considerăm Japonia un client important. Japonia n-a încercat niciodată să ne exploateze. Sunt sigur că ambasadorul domniei voastre nu o să se supere dacă o să întîrzie recepția o oră, pînă cînd isprăvim cu inspecția. Șeicul,

ministrul de Externe, Newbury şi cu mine am putea merge acolo direct de la aeroport.

Kasigi nu era sigur cît de departe putea să îndrăznească să meargă. Dar, domnule Imitaţie-de-Ambasador, îşi zise, dacă nu-ţi amîni inspecţia o să fiu răzbunat, pentru că ai să mă faci să comit singurul păcat pe care-l recunoaştem: nereuşita.

- E un noroc că Iranul este atît de bine reprezentat aici...

- Am să vin la recepţie, domnule Kasigi, bineînţeles după inspecţie.

Kasigi îşi livră ultima carte cu toată eleganţa necesară.

- Bănuiesc, Excelenţă, că în curînd veţi fi invitat personal în ţara mea pentru a-i întîlni pe cei mai importanţi conducători de-acolo - pentru că desigur vă daţi seama cît de vital este statul dumneavoastră islamic pentru Japonia - şi pentru a vizita facilităţi care ar putea fi foarte preţioase pentru Iran.

- Noi... desigur că avem nevoie de prieteni nepătaţi, spuse Abadani.

Kasigi îl urmări se atent şi nu văzuse nici o reacţie; aceiaşi ochi necruţători şi aceeaşi neclintire.

- În aceste vremuri tulburi este esenţial să-ţi cauţi prieteni, nu-i aşa? Nu ştii niciodată cînd ar putea să te lovească dezastrul, oricine ai fi, nu?

- Asta e în mîinile lui Allah. Numai ale Lui.

Urmase o pauză lungă, apoi Abadani spusese:

- Voia lui Allah! Am să mă gîndesc la ceea ce ai spus.

Acum, în singurătatea dormitorului său de hotel, Kasigi era foarte speriat. Esenţial este doar să ai grijă de tine. Oricît de înţelept sau grijuliu ai fi, nu ştii niciodată cînd o să te lovească dezastrul. Oricine ai fi. Dacă zeii există, există numai ca să te chinuie.

În Turcia, chiar lîngă graniţă; ora 4,23 după-amiază. Aterizaseră în dimineaţa aceea chiar la marginea satului, la nici un kilometru în interiorul Turciei. Erikki ar fi preferat să meargă mai departe; era mai sigur, dar rezervoarele erau uscate. Fusese interceptat într-o am-

buscadă, din nou, dar de data asta de două aparate de vînătoare şi de două elicoptere de luptă HUEI şi trebuise să le facă faţă mai mult de un sfert de oră mai înainte de a se putea strecura peste graniţă. Cele două elicoptere militare nu se aventuraseră după el, mulţumindu-se să se rotească în jurul unui punct fix de partea lor de graniţă.

- Nu te mai gîndi, Azadeh! spusese plin de veselie. Acum suntem în siguranţă.

Dar nu erau. Sătenii îi înconjuraseră şi sosise poliţia: patru bărbaţi, un sergent şi trei jandarmi, toţi în uniforme şifonate şi desperecheate, cu revolverele la şold. Sergentul purta ochelari de soare ca să se apere de strălucirea zăpezii. Nici unul dintre ei nu vorbea englezeşte.

Azadeh îi întîmpinase conform planului pe care ea şi Erikki îl alcătuiseră, explicîndu-le că Erikki, cetăţean finlandez, fusese angajat de o companie engleză pentru *IranTimber*. În toiul încăierărilor şi al luptelor de lîngă Tabriz, din Azerbaidjan, comuniştii îl ameninţaseră cu moartea şi ea, soţia lui, se simţise la fel de primejduită şi fugiseră.

Ah, *efendi* este finlandez şi dumneavoastră iraniancă?

- Finlandeză prin căsătorie, *efendi* sergent, iraniancă prin naştere. Iată documentele noastre.

Îi dăduse paşaportul finlandez, care nu făcea nici o referire la tatăl ei, Abdullah Han.

- Putem folosi telefonul, vă rog? Am putea plăti, desigur. Soţul meu ar dori să-şi sune ambasada şi, de asemenea, patronul de la Al Shargaz.

- A, Al Shargaz.

Sergentul dăduse amabil din cap. Era un bărbat mătăhălos şi, deşi proaspăt bărbierit, negrul albăstrui al bărbii se ţinea prin pielea aurie.

- Unde-i asta?

Îi explicase, foarte conştientă de felul în care arătau ea şi Erikki: el cu un bandaj murdar îmbibat de sînge pe braţ şi o bandă adezivă trasă la iuţeală peste urechea rănită, ea cu părul ciufulit şi obrazul şi hainele murdare. În spatele lor, cele două elicoptere militare se roteau întruna. Sergentul le privise gînditor.

- De ce ar îndrăzni să trimită după voi avioane de vînătoare şi elicoptere în spaţiul nostru aerian?

- Voia lui Allah, *efendi* sergent. *Efendi* sergent, mă tem că de partea aceea a graniţei se întîmplă multe lucruri ciudate acum.

- Cum stau lucrurile dincolo de graniţă?

Făcuse un semn celorlalţi poliţişti către '212 şi începuse să asculte atent. Cei trei poliţişti se apropiaseră agale şi se zgîiseră în carlingă. Urme de gloanţe, sînge închegat şi instrumente sparte. Unul dintre ei deschisese uşa cabinei. O mulţime de arme automate, gloanţe şi găuri de gloanţe.

- Sergent!

Sergentul dăduse din cap, dar aşteptase politicos pînă cînd Azadeh isprăvi. Sătenii ascultaseră cu ochii căscaţi. Nici o femeie dintre ei nu purta *chador* sau văl. Sergentul arătase către una dintre colibele grosolane ale satului.

- Vă rog aşteptaţi acolo, la umbră!

Ziua era răcoroasă, pămîntul acoperit de zăpadă şi soarele strălucea puternic pe zăpadă. Fără să se grăbească, sergentul cercetase cabina şi carlinga. Ridicase cuţitul, îl trăsese pe jumătate din teacă şi-l pusese la loc. Apoi îi invitase printr-un gest să se apropie.

- Cum explicaţi prezenţa armelor, *efendi*?

Neliniştită, Azadeh tradusese întrebarea pentru Erikki.

- Spune-i c-au fost lăsate în aparatul meu de nomazii care au încercat să îl fure.

- A, nomazii? Sunt uimit că nomazii v-ar lăsa să plecaţi cu asemenea bogăţie. Puteţi să-mi explicaţi asta?

- Spune-i ca au fost ucişi cu toţii de loialişti şi că noi am fugit în timpul încăierării.

- Loialişti, *efendi*? Ce loialişti?

- Poliţia. Poliţia din Tabriz, spusese Erikki, nespus de conştient şi neliniştit că fiecare întrebare îi trăgea şi mai adînc în nisipul mişcător. Întreabă-l dacă am putea folosi telefonul, Azadeh.

- Telefonul, desigur, la vremea potrivită.

Sergentul cercetase o clipă cele două elicoptere care se roteau, apoi își întorsese ochii duri, căprui, spre Erikki.

Mă bucur că poliția a fost loială. Poliția are o datorie către stat, către popor și trebuie să susțină legea. Contrabanda cu arme este împotriva legii. Cînd fugi de poliția care întărește legea comiți o crimă, nu-i așa?

- Da, dar noi nu suntem contrabandiști de arme, *efendi* sergent, și nici nu fugim de poliția care întărește legea, spusese Azadeh și mai înspăimîntată.

Granița era atît de aproape, atît de aproape! Pentru ea, ultima parte a zborului fusese îngrozitoare. Era limpede că Hakim alertase toată regiunea de graniță. Nimeni altcineva în afara lui nu avea puterea să organizeze atît de rapid o asemenea intercepție, pe pămînt și în aer.

- Sunteți înarmați? întrebase politicos sergentul.

- Doar un cuțit.

- Puteți să mi-l dați, vă rog? Mulțumesc. Vă rog urmați-mă.

Merseseră la postul de poliție, o mică clădire de cărămidă, cu celule și cîteva birouri și telefoane, așezată lîngă moschee, în mica piață a satului.

- În ultimele cîteva luni, pe drumurile noastre au trecut mulți refugiați, de toate felurile - iranieni, englezi, europeni, americani, mulți din Azerbaidjan, mulți, dar nici un rus.

Rîsese de propria-i glumă.

- Mulți refugiați. Bogați, sărmani, buni, răi, mulți criminali printre ei. Unii au fost trimiși înapoi, alții au plecat mai departe. *Insha'Allah*, nu? Vă rog așteptați aici.

"Aici" nu era o celulă, ci o cameră cu cîteva scaune, o masă, gratii la ferestre, multe muște și nici o ieșire. Dar era cald și relativ curat.

- Am putea primi ceva de mîncare și de băut și să folosim telefonul, vă rog, întrebase Azadeh. Putem plăti, *efendi* sergent.

- Am să comand ceva pentru dumneavoastră de la hotelul de aici. Mîncarea e bună și nu-i scumpă.

- Soțul meu întreabă: ar putea folosi telefonul, vă rog?

- Desigur, la vremea potrivită.

Asta se întîmplase de dimineață și acum era tîrziu după-amiază. Între timp sosise mîncarea: orez, carne de berbec, pîine de casă și cafea turcească. Plătise cu riali și nu fusese înșelată la preț. Sergentul le îngăduise să folosească gaura urît mirositoare din closetul săpat în pămînt și apă dintr-un rezervor și o chiuvetă veche în care să se spele. Nu existau medicamente, numai iod. Erikki își curățase rănile cît de bine putuse, strîngînd din dinți la durerea neașteptată, încă slăbit și istovit. Apoi, cu Azadeh lîngă el, se așezase pe un scaun, cu picioarele pe altul și alunecase în somn.

Din vreme în vreme, ușa se deschidea și cîte unul dintre polițiști intra și ieșea.

- Nemernicii, mîriise Erikki. Unde am putea fugi?

Ea îl liniștise și se lipise de el, ascunzîndu-și teama adînc în suflet, în spatele unei uși otelite.

Trebuie să fiu alături de el, își spunea întruna. Se simțea mai bine acum, cu părul pieptănat și lăsat liber pe umeri, cu chipul curat și puloverul de cașmir spălat. Putea auzi prin ușă glasuri înfundate, din cînd în cînd un telefon suna, mașini și camioane trec pe drum, dinspre și către graniță. Muștele zumzăiau. O copleși oboseala și adormi adînc, visînd urît. Zgomote de motoare și focuri de armă și Hakim călare, ca un cazac, atacîndu-i, și ea și Erikki îngropați pînă la gît în pămînt, copitele trecînd la un fir de păr pe lîngă capetele lor, apoi fără să știe cum, liberi, alergînd către granița care era o încîlceală nesfîrșită de sîrmă ghimpată, falsul *mullah* Mahmud și măcelarul apărînd pe neașteptate între ei și libertate și ușa se deschise.

Se treziră speriați. Un maior într-o uniformă impecabilă stătea acolo, strălucitor, flancat de sergent și de un alt polițist. Era înalt, cu chipul aspru.

- Documentele dumneavoastră, vă rog, îi spuse lui Azadeh.

- Eu... eu i le-am dat sergentului, *efendi* maior.

Ia-ți dat un pașaport finlandez. Documentele iraniene!

Maiorul întinse mîna. Ea se mișcă prea încet. În aceeași clipă sergentul înaintă și înșfăcă geanta de umăr

şi împrăştie conţinutul pe masă. Simultan, celălalt poliţist făcu un pas mare către Erikki, cu mîna pe revolverul din tocul deschis, făcîndu-i semn către colţul încăperii. Maiorul suflă un gunoi de pe un scaun şi se aşeză. Primi documentele iraniene din mîna sergentului, le citi atent, apoi cercetă conţinutul genţii răspîndit pe masă. Deschise geanta cu bijuterii. Ochii i se măriră.

- De unde le aveţi?

- Sunt ale mele. Le-am moştenit de la părinţii mei.

Azadeh era înspăimîntată, neştiind ce ştia acest om sau cît de mult şi văzuse privirea cu care o cercetase din cap pînă în picioare. Erikki văzuse şi el totul.

- Ar putea soţul meu, vă rog, să folosească telefonul? El vrea...

- La vremea potrivită. Vi s-a spus asta de nenumărate ori. La vremea potrivită înseamnă la vremea potrivită.

Maiorul trase fermoarul genţii şi o puse pe masă în faţa lui. Ochii îi mîngîiară sînii.

- Soţul dumitale nu vorbeşte turceşte?

- Nu. Nu vorbeşte, *efendi* maior.

Ofiţerul se întoarse către Erikki şi spuse într-o englezească de bună calitate.

- Există un mandat de arestare din Tabriz pentru tentativă de omor şi răpire.

Azadeh suspină, iar Erikki îşi stăpîni panica cît de bine putea.

- Răpire? Pe cine?

O sclipire de nervozitate străbătu chipul maiorului.

- Nu încerca să te joci cu mine. E vorba de această doamnă, Azadeh, sora lui Hakim, Hanul Gorgonilor.

- E soţia mea. Cum poate un soţ...

- Ştiu că-i soţia dumitale şi ar fi bine să-mi spui adevărul, pe Allah. Mandatul spune că ai luat-o împotriva voinţei ei şi ai zburat cu un elicopter iranian.

Azadeh porni să răspundă, dar maiorul se răsti:

- Pe el l-am întrebat, nu pe dumneata! Ei bine...?

- A fost fără voia ei şi elicopterul este englezesc, nu iranian.

Maiorul îl privi îndelung, apoi se-ntoarse către Azadeh.

- Ei bine?
- A fost... a fost fără voia mea.
Cuvintele se pierdură.
- De ce?
Azadeh simți stomacul urcîndu-i-se-n gît. Capul o durea și era disperată. Poliția turcească era cunoscută pentru inflexibilitatea ei, uriașa putere personală pe care o aveau ofițerii și duritatea lor.
- Vă rog, *efendi* maior, poate că am putea vorbi între patru ochi, să vă explicăm în liniște...
Suntem între patru ochi acum, doamnă, spuse maiorul scurt, apoi văzînd tulburarea și apreciindu-i frumusețea, adăugă: Engleza este mult mai potrivită decît turca... mă rog... pentru discuțiile confidențiale. Deci?
Cu multe întreruperi, alegîndu-și atentă cuvintele, îi spuse despre jurămîntul ei față de Abdullah Han și despre Hakim și despre dilema ei, neputînd să plece, neputînd să rămînă și cum Erikki, din propria sa voință și înțelepciune, tăiase acel nod gordian. Lacrimile îi brăzdau obrajii.
- Da, a fost fără voia mea, dar într-un fel a fost cu voia mea, cu voia fratelui meu care l-a ajutat pe Erikki.
- Dacă a fost cu voia lui Hakim Han, atunci de ce a pus o răscumpărare uriașă pe capul acestui om, viu sau mort, spuse maiorul neîncrezător, și a pus să fie emis mandatul de arestare, cerînd extrădarea imediată dacă necesar?
Era atît de uluită încît fu gata să leșine. Fără să se gîndească, Erikki se mișcă spre ea, dar revolverul i se propti în stomac.
- Vroiam doar s-o ajut, gîfîi.
- Atunci stai unde ești.
În turcește, ofițerul zise:
- Nu-l ucide.
În engleză spuse:
- Ei bine, doamnă Azadeh, de ce?
Nu putu să răspundă. Gura i se mișcă, dar nu putu să articuleze nici măcar un cuvînt. Erikki vorbi în locul ei:

- Ce-ar putea face altceva un Han, domnule maior? E-n joc onoarea unui Han, obrazul lui. Pentru ceilalți ar fi trebuit s-o facă, nu-i așa? Orice ar fi permis el pe ascuns.

- Poate, dar desigur nu atît de repede. Nu atît de repede, nu alertînd avioane de vînătoare și elicoptere. De ce ar face asta dacă ar fi vrut să scăpați? E un miracol că nu ați fost forțați să aterizați, că nu v-ați prăbușit cu toate găurile alea de gloanțe. Totul pare o grămadă de minciuni. Poate că o înspăimînți într-atît încît e-n stare să zică orice. Acum, așa-numita evadare din palat, ce s-a întîmplat exact?

Neajutorat, Erikki îi spuse. N-am altceva de făcut, își zise. Îi mărturisi adevărul și speranțele sale. Stătea mai mult întors către Azadeh, înțelegînd spaima nemăsurată care o stăpînea. Și totuși Hakim ar fi reacționat în felul în care a făcut-o. Desigur că mort sau viu. Nu curge tumultuos în vinele lui sîngele tatălui său?

- Și armele?

Relată exact felul în care fusese forțat să zboare cu cei de la KGB, despre șeicul Baiazid și răpirea lui și răscumpărare și atacul asupra palatului, despre cum trebuise să zboare cu ei de acolo și cum își încălcaseră jurămintele și trebuise cumva să-i ucidă.

- Cîți oameni?

- Nu-mi mai amintesc exact. Șase, poate mai mulți.

- Ți-a plăcut să-i omori. Ei?

- Nu, domnule maior. Detest asta, dar vă rog, credeți-ne, am fost prinși într-o cursă pe care n-am căutat-o. Tot ce am dorit a fost să ne lase să plecăm. Vă rog, lăsați-mă să sun la ambasadă. Ei or să poată garanta pentru noi. Nu amenințăm pe nimeni.

Maiorul se mulțumi să-l privească îndelung.

- Nu sunt de acord. Povestea voastră e prea cusută cu ață albă. Ești căutat pentru răpire și tentativă de omor. Te rog, du-te cu sergentul, spuse, repetînd în turcește.

Erikki nu se mișcă, pumnii i se strînseră, gata să explodeze. Într-o clipă, sergentul își scoase pistolul, amîndoi polițiștii îndreptîndu-se amenințători către el, iar maiorul spuse aspru:

- În această țară, nesupunerea față de poliție este considerată o faptă foarte gravă. Du-te cu sergentul. Du-te cu el!

Azadeh încercă să spună ceva și nu reuși. Erikki se scuturâ de mîna sergentului, stăpînindu-și furia și panica hrănită de neputință și încercă să-i zîmbească încurajator.

- E-n regulă, mormăi și-l urmă pe sergent.

Azadeh era aproape copleșită de spaimă și panică. Degetele și genunchii îi tremurau, dar dorea atît de mult să stea în picioare, dreaptă, știind că e fără apărare și că maiorul stătea acolo, în fața ei, privind-o, și în afară de ei doi nu se mai afla nimeni în cameră. *Insha'Allah*, își spuse și se uită la el cu ură.

- N-aveți de ce vă teme, îi spuse cu o privire ciudată în ochi, apoi se întinse și ridică punga cu bijuterii. O luăm în păstrare, spuse subțire și se îndepărtă cu pași apăsați, închizînd ușa după el.

Celula de la capătul culoarului era mică și murdară, mai degrabă o cușcă decît o încăpere, cu o pătură, bare de fier la fereastra minusculă, lanțuri atașate de un inel uriaș într-unul dintre pereți și o găleată urît mirositoare într-un colț.

Sergentul trînti ușa în urma lui Erikki și o încuie. Printre gratii, maiorul spuse:

- Amintește-ți: confortul doamnei Azadeh depinde de docilitatea ta.

Plecă.

Rămas singur, Erikki începu să bîntuie de colo-colo prin cușcă, cercetînd ușa, încuietoarea, barele, podeaua, tavanul, pereții, lanțurile, căutînd o cale de ieșire.

Aeroportul Al Shargaz; ora 5,40 după-amiază. O mie șase sute de kilometri mai de parte spre sud-est, dincolo de Golf, Gavallan stătea în birou, așteptînd neliniștit lîngă telefon. Pînă la apusul soarelui mai era încă o oră. Avea deja o promisiune pentru un '212 de la o companie din Paris și două '206 de la un prieten de la *Aerospațiale*, la prețuri rezonabile. Scot se afla în celălalt birou, urmărind comunicațiile pe înaltă frecvență, cu Petikin așezat la celălalt telefon din încăpere. Rudi, Willi,

Nogger Lane şi Scragger se aflau la hotel, postaţi lîngă alte telefoane, încercînd să identifice alte posibile echipe, aranjînd structuri logistice posibile în Bahrain. Nici un cuvînt încă de la Kasigi.

Telefonul sună. Gavallan îl înşfăcă, sperînd din străfundul sufletului că avea să afle veşti despre Dubois şi Fowler sau că era Kasigi.

- Al, Andy, aici Rudi. Avem trei piloţi de la *Lufttransportgesellschaft* şi ne-au promis doi mecanici. Zece procente peste salariul obişnuit, o lună la lucru, două libere. Stai aşa. Sună cineva pe celălalt fir. O să te sun mai tîrziu. *Bye!*

Gavallan făcu o scurtă însemnare pe agendă, neliniştea dîndu-i palpitaţii şi asta-l făcu să se gîndească la McIver. Cînd vorbise cu el mai devreme, nu adusese vorba de nici una dintre problemele legate de termenul limită, nedorind să-l îngrijoreze mai mult, promiţîndu-i că de îndată ce elicopterele lor aveau să se afle în siguranţă, în afara Iranului, avea să se urce în primul zbor către Bahrain ca să-l vadă.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Mac. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, ţie şi lui Genny, pentru tot ce-aţi făcut.

Prin fereastră se putea vedea soarele care cobora încet, încet către orizont. Aeroportul era aglomerat. Un Jumbo Jet *Alitalia* venea la aterizare şi asta-i aminti de Petikin şi Paula. Nu avusese ocazia încă să-l întrebe cum stau lucrurile. La capătul celălalt al pistei, în zona cargoului, cele opt '212 ale sale păreau jefuite, scheletice, fără rotoarele şi cozile lor; mecanicii aşezau încă în lăzi o parte din componente.

Unde dracu-i Kasigi, pentru Dumnezeu? Încercase să-l sune de cîteva ori la hotel, dar era plecat şi nimeni nu ştia unde se află sau cînd avea să se întoarcă. Uşa se deschise.

- Tată, spuse Scot, Linbar Struan pe telefonul nostru.

- Spune-i să se ducă-n mă-sa... Stai aşa. Spune-i doar că sunt încă plecat, dar că e sigur c-o să-l sun în momentul în care mă întorc.

Murmură un şir de obscenităţi în chinezeşte. Scot plecă grăbit. Telefonul sună din nou.

- Gavallan.

- Andrew, aici Roger Newbury. Ce mai faci?

Gavallan începu să transpire.

- Salut Roger, ce-i nou?

- Termenul e încă la asfinţit. Iranianul a insistat să vină aici să mă ia pe mine primul, aşa că eu aştept. E aranjat să plecăm împreună şi să ne întîlnim cu şeicul la aeroport. O să sosim cîteva minute mai devreme, apoi toţi trei o să mergem în zona cargo ca să-l aşteptăm pe Măria-sa.

- Cum rămîne cu recepţia de la ambasada japoneză?

- Se pare c-o să plecăm cu toţii acolo, după inspecţie. Doar Dumnezeu ştie ce-o să se întîmple atunci, dar, ei bine, nu e treaba noastră. Îmi pare rău pentru toate astea, dar avem mîinile legate. Ne vedem curînd. Pa!

Gavallan îi mulţumi, puse receptorul în furcă şi-şi şterse fruntea. Din nou telefonul. Kasigi?

Ridică receptorul.

- Alo, Andy? Ian, Ian Dunross.

- Dumnezeule, Ian!

Toate grijile lui Gavallan se spulberară.

- Mă bucur atît de mult că te aud! Am încercat să dau de tine de cîteva ori.

- Da, îmi pare rău, dar n-am fost disponibil. Cum merge?

Îi istorisi totul cu multă prudenţă, inclusiv despre Kasigi.

- Mai avem un ceas pînă la apusul soarelui.

Asta-i unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Afurisit ghinion cu Dubois, Fowler şi McIver! O să-ţi ţin pumnii. Lochart pare că s-a ţicnit. De, aşa-i cînd e vorba de dragoste.

Gavallan auzi oftatul şi nu ştiu cum să-l interpreteze.

- Ţi-l aminteşti pe Hiro Toda, de la *Toda Shiping*?

- Desigur, Ian.

- Hiro mi-a spus despre Kasigi şi problema lor de la *Iran-Toda*. Sunt băgaţi în încurcătura dracului, aşa că orice, *orice* poţi să faci să-l ajuţi, te rog fă-o!

- S-a făcut. M-am ţinut de asta toată ziua. Ţi-a zis Toda de ideea lui Kasigi cu ambasadorul lor?

- Da, Hiro a sunat personal. A spus că sunt mai mult decît dornici să ajute, dar este o problemă iraniană şi, ca

să fim cinstiți, nu se așteaptă la prea mult, căci iranienii ar fi oricum în drept să facă așa.

Chipul lui Gavallan oglindea dezamăgirea.

- Ajută-l cum poți. Dacă *Iran-Toda* e preluată, ei bine, așa, ca între noi...

Dunross trecu pentru cîteva momente pe dialectul din Șanghai:

- *Pîntecul unui nobil și-a unei companii va fi despicat mortal.*

Apoi din nou în engleză:

- Uită ce-am spus.

Deși Gavallan uitase cea mai mare parte din cuvintele acestui dialect, înțelese și fu gata să leșine. Nici nu-i dăduse prin cap că Struanii erau vîriți în treaba asta. Kasigi nu amintise niciodată despre așa ceva.

- Kasigi o să-și primească elicopterele și echipajele chiar dacă o să depășim termenul și o să fie confiscate ale noastre.

- Să sperăm că nu. Altceva acum: ai văzut ziarele cu articolele despre prăbușirea bursei de la Hong Kong?

- Da.

- E mai groasă decît o prezintă ei. Cineva a tras urît de tot sforile pe aici și Linbar e cu spatele la zid. Dacă scoți elicopterele mari de acolo și rămînem încă în afaceri, tot va trebui să renunți la X 63.

Temperatura lui Gavallan crescu cu două linii.

Dar, Ian, cu astea pot să dau peste cap toată lucrarea *Imperialului*, oferind clienților servicii mai bune și mai multă siguranță și...

- Sunt de acord, amice, dar dacă nu putem să le plătim, nu poți să le ai. Iartă-mă, dar așa e. Bursa a înnebunit. E mai rău decît de obicei. S-a întins afurisenia pînă în Japonia și nu ne putem îngădui să lăsăm *Toda* să se prăbușească. Mă tem...

- Poate o s-avem ceva noroc. N-am de gînd să-mi pierd elicopterele. Că veni vorba, ai auzit că Linbar îi dă Profitabilului un loc în Biroul Intern?

- Da, o idee interesantă.

Fusese spusă fără nici un fel de intonație și Gavallan nu putu să înțeleagă dacă era pozitiv sau negativ.

- Am auzit de întîlnirea lor cumva pe ocolite. Dacă ziua de azi se termină cu succes, ai de gînd să fii luni Londra?

- Da, o să ştim cel mai bine după apusul de mîine. Dacă totul merge bine am să trec pe-acolo să-l văd pe Mac în Bahrain şi dup-aia mă duc la Londra. De ce?

- S-ar putea să vreau să renunţi la drumul la Londra şi să vii aici, să ne întîlnim în Hong Kong. A ieşit la iveală ceva al naibii de ciudat despre Nobunaga Mori, celălalt martor, pe lîngă Profitabilul Choy, cînd a murit David McStruan. Nobunaga a ars de viu acum cîteva zile, în casa lui din Kanazawa - asta-i undeva la ţară, imediat la marginea Tokioului - în nişte circumstanţe destul de ciudate. Cu poşta de azi am primit o scrisoare foarte curioasă. Nu pot să discut la telefon, dar este al naibii de interesantă.

Gavallan îşi ţinu răsuflarea.

- Şi-atunci... David... n-a fost un accident?

- Trebuie s-aşteptăm şi să vedem, în privinţa asta, Andy, pînă cînd o să ne întîlnim, fie la Tokio, fie la Londra, cît mai curînd cu putinţă. Şi tot legat de asta: Hiro şi cu mine stabilisem să rămînem la Kanazawa în noaptea în care a murit Nobunaga, dar am renunţat în ultima clipă.

- Dumnezeule, ăsta a fost un noroc!

- Da. Ei, trebuie s-o şterg. Pot face ceva pentru tine?

- Nimic, dacă nu poţi să tragi de timp pînă duminică noaptea.

- Încă mai lucrez la asta, nu-ţi face griji. Îmi pare al naibii de rău de Dubois, Fowler şi McIver. Numărul acela de la Tokio o să preia mesajele pînă luni.

Îşi spuseră la revedere. Gavallan privi multă vreme telefonul.

Scot intră cu alte ştiri despre posibili piloţi şi avioane dar abia îşi auzi fiul. A fost oare crimă pînă la urmă? Christoase! Afurisitul de Linbar! Într-un fel sau altul trebuie să-mi cumpăr elicopterele X 63. Trebuie!

Din nou telefonul.

Legătura era proastă şi acentul celui care chema cumplit.

- Convorbire internaţională pentru *efendi* Gavallan.

Inima-i tresări. Erikki?

- Aici este *efendi* Gavallan. Accept taxa. Puteți vorbi mai tare, vă rog? Abia vă aud. De unde e convorbirea?

- Un moment vă rog.

În timp ce aştepta nerăbdător, se uită la poarta de la capătul pistei pe care şeicul şi celălalt aveau s-o folosească dacă Kasigi nu reuşea şi inspecția va avea loc. Respirația aproape i se opri cînd văzu apropiindu-se o limuzină enormă cu steagul şeicatului Al Shargaz fluturînd pe o aripă, dar maşina trecu pe lîngă el într-un nor de praf şi o voce de la capătul celălalt al firului, pe care abia o putu auzi, spuse:

- Andy, sunt eu, Marc. Marc Dubois.

- Marc Dubois? bolborosi şi aproape scăpă receptorul.

Îşi acoperi cealaltă ureche cu palma, ca să audă mai bine.

- Dumnezeule Atotputernic, Marc. Eşti teafăr? Unde dracu' eşti? Fowler e teafăr? Unde dracu' sunteți?

Răspunsul fu neinteligibil. Trebui să faca un efort serios să audă.

- Spune din nou.

- Suntem la Kor al Amaya...

Kor al Amaya era uriaşul terminal petrolier maritim irakian, de un kilometru lungime, de la celălalt capăt al Golfului, la aproape opt sute de kilometri spre nord-vest, dincolo de strîmtoarea Shatt-el-Arab, care despărțea Irakul de Iranul.

- Mă auzi bine, Andy? Kor al Amaya...

Pe platforma Kor-al-Amaya. Marc Dubois ținea şi el o mînă pe cealaltă ureche şi încerca cu foarte mare grijă să nu strige în receptor. Telefonul se afla în biroul managerului platformei şi în încăperea de alături erau o mulțime de irakieni şi de cetățeni străini care puteau să-l audă.

- Linia asta nu este particulară, *vous comprenez*?

- M-am prins, dar, pentru Dumnezeu, ce dracu' s-a întîmplat? Au pus mîna pe tine?

Dubois se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea şi spuse cu prudență:

- Nu, *mon vieux*, am rămas fără combustibil și *voilà, petrolierul Oceanrider* a apărut din *merde,* așa că am aterizat pe el. Perfect, desigur. Așa că ne simțim amîndoi minunat, Fowler și cu mine. *Pas de problème.* Cum e cu restul lumii? Cu Rudi, cu Sandor și Tăticu'?

- Sunt toți aici, în Al Shargaz, și grupul tău - Scrag, Mac, Freddy, deși Mac e-n Bahrain pentru moment. Cu tine teafăr, "Virtejul" are zece din zece. Erikki și Azadeh sunt în siguranță la Tabriz, deși...

Gavallan era gata să spună că Tom își risca viața ca să rămînă în Iran. Dar în privința asta nici el, nici Dubois nu puteau să facă nimic, așa că în loc de asta spuse vesel:

- E grozav că sunteți tefeți, Marc. Sunteți în funcțiune?

- Desigur, eu ă... am nevoie doar de combustibil și de instrucțiuni.

Marc, ești înregistrat în Anglia acum. Stai o secundă. Este G-HKVC. Scapă de vechile litere, pune-le pe cele noi. O să fie încurcătura dracului; fostele noastre gazde au înecat Golful cu telexuri, cerînd guvernelor să ne blocheze la sol. Nu coborî nicăieri pe țărm!

Bonomia lui Dubois se evaporă.

- Golf-Hotel-Kilo-Viktor-Charlie, s-a înțeles. Andy, *le bon Dieu* a fost cu noi pentru că *Oceanrider* este înregistrat în Liberia și căpitanul e britanic. Unul dintre primele lucruri pe care i le-am cerut a fost o cutie cu vopsea. Vopsea, înțelegi?

- S-a înțeles. Grozăvenie mare. Dă-i drumul!

- Și cum se îndrepta către Irak, m-am gîndit că-i mai bine să țin gura închisă și să stau cu el pînă cînd voi vorbi cu tine și ăsta este primul moment...

Prin ușa întredeschisă, Dubois îl văzu apropiindu-se pe directorul irakian. Mult mai tare de data asta și cu o voce ușor diferită, spuse:

- Înțelegerea asta cu *Oceanrider* e perfectă, domnule Gavallan, și mă bucur să vă comunic că domnul căpitan e foarte mulțumit.

- *Okay*, Marc. Eu am să pun întrebările. Cînd va trebui să termine încărcarea și care-i următorul port?

- Probabil mîine.

Dădu politicos din cap către irakianul care se aşeză în spatele biroului.

- Ar trebui s-ajungem la Amsterdam, aşa cum s-a programat.

Amîndoi auzeau foarte greu.

- Crezi c-ai putea să stai acolo tot drumul? Desigur, o să suportăm toate cheltuielile.

- Nu văd de ce nu. Cred că o să finalizaţi acest experiment cu un contract permanent. Căpitanul a găsit că-i foarte convenabil să poată sta în larg şi în acelaşi timp să poată ajunge în port pentru o vizită rapidă, dar cinstit vorbind proprietarul a comis o eroare cerînd un '212. Un '206 ar fi mult mai bun. Cred c-o să rediscute subiectul.

Auzi rîsul lui Gavallan şi asta-l făcu şi pe el fericit.

- Acum ar trebui să las telefonul. Vroiam doar să raportez cum stau lucrurile. Fowler trimite toate salutările şi dacă e posibil o să vă mai sun de pe vas cînd o să trecem pe-acolo.

- Cu ceva noroc n-o să fim aici. Păsările or să fie transportate mîine. Nu-ţi face griji. O să urmăresc *Oceanrider* tot drumul pînă acasă. Odată ce treci de Hormuz şi scapi de apele Golfului, cere-i căpitanului să ne contacteze prin radio sau prin telex la Aberdeen. *All right*? Trimit pe toată lumea în Marea Nordului pînă cînd rezolvăm lucrurile. O, cu siguranţă că ai rămas fără bani. Semnează tot ce e de semnat şi o să plătesc eu căpitanului. Cum îl cheamă?

- Tavistock. Brian Tavistock.

- Am înţeles. Marc, nici nu ştii ce fericit sunt!

- Si eu. *A bientôt.*

Dubois aşeză receptorul în furcă şi mulţumi managerului.

- Cu plăcere, căpitane, spuse omul, gînditor. Toate petrolierele mari or să aibă în curînd propriul elicopter?

- Nu ştiu, *monsieur*. Pentru unele ar fi înţelept, nu?

Managerul zîmbi slab. Era un bărbat înalt, între două vîrste, cu accent şi pregătire americană.

- În apele *lor* se află o navă de patrulare care supraveghează *Oceanrider*. Ciudat, nu?

- Da.

- Din fericire, ei stau în apele lor, noi stăm în ale noastre. Iranienii se cred stăpînii Golfului Arabiei şi, o dată cu el, al strîmtorii şi apelor Tigrului şi Eufratului, pînă la izvoare. Aproape două mii de kilometri.

- Atît de lung este Eufratul? întrebă Dubois, foarte prevăzător.

- Da, se varsă în Turcia. Aţi mai fost în Irak pînă acum?

- Nu, *monsieur*. Din nefericire. Poate în călătoria mea următoare.

- Bagdadul este grozav. Străvechi şi modern în acelaşi timp. Şi aşa e tot restul Irakului. Merită o vizită. Avem o rezervă de nouă miliarde de tone de petrol şi de două ori pe atît aşteaptă să fie descoperite. Suntem mult mai preţioşi decît Iranul. Franţa ar trebui să ne sprijine pe noi, nu Israelul.

- Eu, *monsieur*, sunt doar pilot, spuse Dubois. Nu fac politică.

- Pentru noi asta nu e posibil. Politica e viaţă. Am descoperit asta în modul cel mai dificil. Chiar şi în Grădina Edenului - ştiaţi că oamenii locuiesc aici de şaizeci de mii de ani? Grădina Edenului a fost abia la o sută cincizeci de kilometri de aici, chiar dincolo de Shatt-el-Arab, unde se-ntîlnesc Tigrul şi Eufratul. Poporul nostru a descoperit focul, a inventat roata, matematicile, scrisul, vinul, grădinăritul, agricultura. Grădinile suspendate ale Babilonului au fost aici, aici şi-a născocit Şeherazada poveştile pentru califul Harun al Raşid, care a fost egalat doar de Charlemagne al vostru, şi tot aici au existat cele mai puternice dintre civilizaţiile străvechi: Babilonul şi Asiria. Chiar şi potopul a început aici. Am supravieţuit sumerienilor, grecilor, romanilor, arabilor, turcilor, englezilor şi perşilor.

Aproape scuipă cuvîntul.

- O să continuăm să le supravieţuim.

Dubois încuviinţă grijuliu. Căpitanul Tavistock îl avertizase:

- Suntem în ape irakiene, platforma e teritoriu irakian tinere, din momentul în care părăseşti pasarela,

eşti de capul tău. N-am nici o jurisdicţie asupra ta, înţelegi?

- Vreau doar să dau un telefon. Trebuie!

- Ce-ar fi să foloseşti radioul cînd trecem pe lîngă Al Shargaz, la întoarcere?

- N-o să fie nici o problemă, îi spusese Dubois perfect încrezător. De ce-ar trebui să fie? Sunt francez.

Cînd executase aterizarea forţată pe punte trebuise să-i spună căpitanului despre "Vîrtej" şi despre motivele lui. Bătrînul se mulţumise să mormăie:

- Nu ştiu nimic de asta, tinere. Nu mi-ai spus. Cel mai bun lucru ar fi ca mai întîi să tragi o vopsea peste matricola iraniană şi să pui în locul lor orice altceva vrei, cu un G în faţă. Am să-ţi aduc vopsitorul navei să te ajute. În ceea ce mă priveşte, dacă mă întreabă cineva, eşti un experiment pe care ni l-au impus proprietarii. Ai venit la bord la Cape Town şi nu-mi placi deloc şi abia vorbim. E-n regulă?

Căpitanul zîmbise.

- Mă bucur că eşti la bord. Am fost pe navele de patrulare în timpul războiului şi-am operat prin tot canalul. Nevastă-mea e din Île d'Ouessant, lîngă Brest. Obişnuiam să ne strecurăm acolo din vreme în vreme, după vin şi coniac, aşa cum făceau şi strămoşii mei piraţi. Sub pielea oricărui englez se ascunde un pirat. Bine ai venit la bord!

Dubois aşteptă, privindu-l pe managerul irakian.

- Aş putea folosi din nou telefonul mîine, înainte de a pleca?

- Desigur. Nu uitaţi de noi. Totul a început aici şi o să sfîrşească aici. *Salaam*!

Managerul zîmbi ciudat şi-i întinse mîna.

- Aterizări bune!

- Mulţumesc! La revedere.

Dubois ieşi şi coborî scările pe platformă, nerăbdător să ajungă în larg, pe *Oceanrider*. La cîteva sute de metri către nord văzu vedeta de patrulare iraniană, o fregată mică, legănîndu-se pe valuri.

- *Espèce de con*, bodogăni şi se depărtă cu gîndurile învîrtejindu-i-se în cap ca un roi de albine.

Îi trebuiră aproape cincisprezece minute să ajungă la vas. Îl zări pe Fowler aşteptîndu-l şi-i spuse veştile cele bune.

Porcăria dracului, bună vestea cu băieţii! A dracului de bună porcărie! Da' tot drumul în găleata asta veche?

Morocănos, Fowler începu să blesteme, dar Dubois se hotărî să se ducă pînă la provă şi să se sprijine de parapet. Toată lumea teafără. Nici o clipă nu m-am gîndit c-o să reuşim. Nici o clipă, se gîndi bucuros. Ce noroc fantastic! Andy şi Rudi or să creadă c-a fost din pricina planificării, dar n-a fost. A fost noroc, sau Dumnezeu. Dumnezeu l-a adus pe *Oceanrider* la vreme, cînd mai erau doar cîteva minute. Dracă! Şi de data asta am fost atît de aproape... Dar a trecut, aşa că n-am de ce să mă gîndesc la ea şi-acum, atîta timp cît nu dăm peste vreme proastă ca să am rău de mare, sau să se scufunde ciubărul ăsta vechi, o să fie grozav, două-trei săptămîni nimic de făcut, doar să ne odihnim şi să mîncăm şi să dormim şi să jucăm ceva bridge şi să dormim şi să ne gîndim şi să punem lucrurile la cale. Apoi Aberdeen şi Marea Nordului, şi glumele cu Jean-Luc, Tom Lochart şi Duke şi ceilalţi băieţi. Şi dup-aia o ştergem. Unde o ştergem? E vremea să mă însor. Drace, nu vreau să mă însor încă. N-am decît treizeci de ani şi am scăpat de asta pînă acum. S-ar putea să am ghinion să întîlnesc o vrăjitoare pariziancă cu chip de înger, care să-şi folosească farmecele ca să mă aiurească atît de tare încît să-mi distrugă toată apărarea şi să-mi năruiască hotărîrea.

Viaţa e prea frumoasă, mult prea frumoasă şi e atît de bine să hoinăreşti şi să agăţi din cînd în cînd cîte o puicuţă. E atît de amuzant.

Se întoarse şi privi către apus. Soarele înceţoşat de marea poluare cobora către orizontul plat, mohorît şi monoton.

Aş vrea să fiu la Al Shargaz cu băieţii.

Al Shargaz. Spitalul Internaţional; ora 6,01 seara. Starke stătea pe un balcon de la al doilea etaj, privind şi

el soarele ce cobora către orizont, dar aici era minunat, deasupra unei mări calme, sub un cer lipsit de nori, uriaşa barieră de lumină reflectată făcîndu-l să-şi îngusteze ochii, deşi purta ochelari fumurii. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama şi avea pieptul gol, bandajat, se vindeca bine şi, deşi se simţea încă slăbit, încerca să se gîndească şi să pună lucrurile în ordine. Avea atît de multe lucruri la care să se gîndească - dacă punem sau nu la socoteală "păsările".

În camera din spatele lui putea s-o audă pe Manuela pălăvrăgind într-un amestec de spaniolă şi texană cu tatăl şi mama ei, aflaţi în depărtatul Lubbock. Vorbise deja cu ei şi cu părinţii lui şi cu copiii, BillyJoe, micul Conroe şi Sarita. "Ei, tăticule, cînd vii acasă? Ne-am făcut rost de-un cal nou şi la şcoală e grozav. Şi aici e mai cald decît într-un castron de *cichita* cu ardei iute". Starke zîmbi pe jumătate, dar nu se putu sustrage noianului de preocupări.

Sunt atît de departe de-aici. Totu-i străin, chiar şi-n Anglia. Şi-acum Aberdeenul şi Marea Nordului. Nu-mi pasă dacă-i doar pentru o lună sau două, dar asta nu-i pentru mine sau pentru copii sau Manuela. E limpede că copiii vor Texasul, vor acasă şi acum aşa vrea şi Manuela. Prea multe s-au întîmplat aici care au înspăimîntat-o, prea multe, prea repede şi prea curînd şi are dreptate, dar, drace, nu ştiu unde-aş vrea să merg sau ce să fac. Ce-aş vrea să fac. Trebuie să continui să pilotez. Asta este ceea ce ştiu să fac. Vreau să continui să zbor. Nu în Marea Nordului sau în Nigeria, care sunt acum zonele cheie ale lui Andy, poate în cadrul unuia din micile sale contracte din America de Sud, Indonezia, Malaya sau Borneo. Mi-ar plăcea să rămîn cu el, dac-aş putea. Dar cum rămîne cu copiii şi şcoala şi Manuela? Poate să lăsăm baltă atîtea străinătăţuri şi să ne întoarcem în State?

Nu, am fost prea mult în afara ţării, prea mult aici.

Privirile îi trecură dincolo de vechiul oraş, în depărtarea deşertului. Îşi amintea vremurile în care ieşea dincolo de graniţa deşertului, noaptea, cîteodată cu Manuela, cîteodată singur, ducîndu-se acolo doar să asculte. Să asculte? Ce? Să asculte tăcerea, noaptea sau stelele care se chemau una pe cealaltă. Să asculte nimicul.

- Tu îl asculți pe Allah, spusese *mullahul* Hussain. Cum poate oare un necredincios să facă asta? Îl asculți pe Allah!

- Acestea sunt cuvintele tale, *mullahule*, nu ale mele.

Ciudat om, mi-a salvat viața, eu i-am salvat-o pe a lui, era cît pe-aci să mor din pricina lui, apoi am fost din nou salvat și-apoi, noi toți cei de la Kowiss, eliberați. Drace! Știa că aveam de gînd să plecăm pentru totdeauna din Kowiss, sunt sigur de asta. De ce ne-a lăsat să plecăm, pe noi, Marele Satan? Și de ce a ținut întruna să-mi spună să mă duc și să-l văd pe Khomeini?

Imamul n-are dreptate. N-are dreptate deloc.

Ce-i cu toate astea, ce nu-mi dă pace?

E spațiul de acolo. Acel ceva al deșertului care există pentru mine. Pacea deplină, absolutul, este numai pentru mine. Nu pentru copii, sau Manuela, sau ai mei sau oricine altcineva. Doar pentru mine. Nu pot să explic asta nimănui. Și Manuelei cu atît mai puțin. Tot așa cum n-aș putea să explic ceea ce s-a întîmplat în moscheea de la Kowiss sau în timp ce-mi tot puneau întrebări.

Ar fi bine s-o șterg dracului de-aici sau sunt pierdut. Simplitatea Islamului pare să facă totul atît de simplu și limpede și mai bun, și totuși sunt Conroe Starke, texan, pilot de elicopter, cu o nevastă grozavă și copii grozavi și asta ar trebui să fie de-ajuns, pe Dumnezeul meu, nu-i așa?

Tulburat, își întoarse din nou ochii către orașul vechi, către minaretele și pereții deja înroșiți de soarele care apunea. Dincolo de oraș se afla deșertul și dincolo de el era Mecca. Știa că acesta era drumul spre Mecca pentru că văzuse personalul spitalului, doctorii, asistentele și pe alții îngenunchind la rugăciune în direcția aceea.

Manuela ieși din nou pe balcon, tulburîndu-i gîndurile. Se așeză lîngă el și-l readuse, în parte, la realitate.

- Îți transmit dragostea lor și te-ntreabă cînd venim acasă. Ar fi bine să facem o vizită, nu crezi, Conroe?

Îl văzu dînd din cap absent, deloc alături de ea, apoi privi încotro se uita, nevăzînd nimic special, doar soarele care apunea. La naiba. Își ascunse îngrijorarea. Se vindeca perfect, dar nu mai era același.

- Nu-ţi face griji, Manuela, spusese doctorul Nutt. E probabil şocul de a fi lovit de un glonţ. Prima dată e întotdeauna cumva traumatic. Glonţul şi ce s-a întîmplat cu Dubois, Tom şi Erikki. Apoi toate îngrijorările şi necunoscutul. Toţi suntem atinşi - tu, el, toată lumea - dar încă nu ştim asta. Ne-a afectat pe toţi, pe fiecare în felul lui.

O cuprindea îngrijorarea. Ca s-o ascundă, se sprijini de balustradă, privind marea şi bărcile.

- Cînd dormeai, am dat peste Doc Nutt. Spunea că poţi să pleci peste cîteva zile, mîine, dacă ar fi într-adevăr important, dar ar trebui s-o iei încetişor, o lună sau două. La dejun, Nogger mi-a zis că umblă zvonul că o să primiţi cel puţin o lună de concediu plătit. Nu e grozav? Cu asta şi cu concediul de boală, avem o grămadă de vreme să mergem şi-acasă. Nu?

- Sigur, bună idee.

Ea şovăi, apoi se-ntoarse şi-l privi.

- Ce te necăjeşte, Conroe?

- Nu prea sunt sigur, dragă. Mă simt bine. Nu-i pieptul. Nu ştiu.

- Doc Nutt zice că o vreme o să te simţi oarecum mai ciudat, dragule, şi Andy spune că sunt şanse să nu fie nici o inspecţie, iar cargourile vin sigur mîine la amiază, şi altceva nu putem face. *Tu* nu poţi face altceva.

Telefonul din încăpere sună şi se duse să răspundă, continuînd să vorbească din mers.

- Nici unul dintre noi nu poate face mai mult decît face deja. Dac-am putea ieşi, noi şi elicopterele, ştiu că Andy i-ar da lui Kasigi echipajele şi elicopterele şi atunci... Alo? Oh, salut, dragă!

Starke ascultă, auzi oftatul şi tăcerea bruscă şi inima i se strînse, apoi explozia ei de încîntare şi o auzi strigîndu-l.

- E Andy, Conroe, e Andy! A sunat Marc Dubois şi e-n Irak. El şi cu Fowler au aterizat forţat fără nici o problemă pe nu ştiu care petrolier şi sunt în Irak şi teferi. O, Andy, asta este nemaipomenit. Ce? Da... sigur... e bine... şi eu... dar ce-i cu Kasigi, stai o clipă, da... da... totuşi... sigur....

Închise telefonul şi se repezi înapoi.

- Nimic încă de la Kasigi. Andy spune că se grăbea şi c-o să sune după aia. O, Conroe!

Se aşeză lîngă el, trecîndu-şi cu foarte mare grijă palmele în jurul gîtului său şi lăsînd să-i cadă lacrimi de fericire.

- Eram atît de îngrijorată de Mac şi de bătrînul Fowler. Mi-a fost atît de teamă că s-au pierdut.

- Şi mie!

Îi simţea inima bătînd puternic şi pe a lui odată cu ea şi o parte din greutatea care-l apăsa se risipi. O îmbrăţişă strîns cu braţul sănătos.

- La naiba! mormăi, abia putînd să rostească cuvintele. Haide Kasigi, haide, Kasigi!

Aeroportul internaţional Al Shargaz; ora 6,18 seara. Gavallan stătea la fereastra biroului, şi urmărea maşina oficială a lui Newburry cu micul steguleţ britanic fluturînd pe o aripă, luînd curba ca să treacă de poartă. Maşina acceleră de-a lungul drumului de centură către intrarea clădirii. Zărea şoferul în uniformă şi două siluete pe bancheta din spate. Dădu uşor din cap, mai mult pentru sine. Deschise robinetul chiuvetei şi se stropi cu puţină apă pe obraji, apoi se şterse. Uşa se deschise şi intră Scot, împreună cu Charlie Petikin. Amîndoi erau palizi.

Nu te-ngrijora! spuse Gavallan. Haide să-i dăm drumul!

Se întoarse la fereastră, încercînd să pară calm, şi rămase acolo, uscîndu-şi palmele. Soarele era aproape de orizont.

- N-avem de ce să-i aşteptăm aici. O să mergem să-i întîmpinăm.

Porni hotărît înaintea lor pe coridor.

- Grozave veşti despre Mac şi Fowler, nu-i aşa?

Minunate, spuse Scot cu voce plată, în ciuda hotăririi lui. Zece din zece, tată. Nu se putea mai bine de atît. Zece din zece.

Ieşiră de pe coridor în hol.

- Ce face Paula, Charlie?

- O, ea... ea, grozav, Andy!

Petikin era gîmit de sîngele rece al lui Gavallan şi foarte invidios.

- A... a decolat spre Teheran acum o oră. Nu cred c-o să se întoarcă pînă luni, deşi s-ar putea şi mîine.

Blestematul "Vîrtej", se gîndi nefericit, a ruinat totul. Ştiu că o inimă slabă n-a cîştigat niciodată o femeie, dar ce dracu' pot să fac? Dacă ni se duc elicopterele, adio, slujbă, adio, pensie. N-am aproape nici o economie. Sunt cu mult mai bătrîn decît ea şi... fir-ar să fie! Într-un fel prostesc şi greţos, mă bucur. Acum nu mai pot să-i distrug viaţa şi oricum ar fi fost nebună să spună da.

- Paula e bine, Andy.

- E o fată de treabă.

Holul era aglomerat. Îl traversară şi ieşiră din răcoarea aerului condiţionat în căldura apusului, pe treptele de la intrare. Gavallan se opri surprins. Tot personalul *S-G* se afla acolo. Scragger, Vossi, Willi, Rudi, Kelly, Sandor, Freddy Ayre şi toţi ceilalţi şi toţi mecanicii. Toţi aşteptau nemişcaţi, urmărind maşina care se apropia. Aceasta viră către ei. Din ea coborî Newburry.

- Salut, Andrew! spuse.

Însă toţi îl priveau ca vrăjiţi la omul care stătea lîngă el, nu iranianul, ci Kasigi, strălucind tot. Newburry spuse perplex:

- Zău, nu prea înţeleg ce se întîmplă, dar ambasadorul, ambasadorul iranian, a aminat în ultima clipă inspecţia şi şeicul a făcut la fel, iar domnul Kasigi m-a sunat ca să mă invite la recepţia de la Ambasada Japoneză, aşa că în seara asta n-o să fie nici o inspecţie.

Gavallan lăsă să-i scape un strigăt de bucurie şi toţi se repeziră să-l bată pe umeri pe Kasigi, mulţumindu-i, vorbindu-i, rîzînd, împiedicîndu-se unul de celălalt, iar Kasigi spuse:

- Şi n-o să fie nici o inspecţie mîine, chiar dacă va trebui să-l răpim.

Şi rîsetele izbucniră din nou şi strigătele de bucurie, iar Scragger începu să topăie un dans marinăresc.

- Ura pentru Kasigi!

Gavallan îşi croi drum printre ei şi îl strînse bărbăteşte în braţe, apoi strigă pe deasupra întregii tevaturi:

- Mulţumesc, mulţumesc, pentru Dumnezeu! Ai să-ţi primeşti o parte din aparate peste trei zile şi restul la sfîrşitul săptămînii.

Apoi adăugă fără nici o legătură:

- Dumnezeule Mare, dă-mi o secundă. Dumnezeule mare! Trebuie să le spun lui Mac, Duke şi celorlalţi. Petrecerea o plătesc eu.

Kasigi îl privi depărtîndu-se grăbit, apoi zîmbi în sinea lui.

La spital; ora 6,32 seara. Tremurînd, Starke aşează receptorul în furcă strălucind de bucurie şi se întoarse pe balcon.

- La naiba, Manuela, la naiba! Am reuşit, nici o inspecţie! "Vîrtejul" a reuşit! Andy nu ştie cum a făcut-o Kasigi, dar a făcut-o şi... la naiba!

Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi se sprijini de balustradă.

- "Vîrtejul" a reuşit. Acum suntem în siguranţă, acum o să scăpăm de aici şi putem să ne gîndim la viitor. La naiba! Kasigi, ticălosul ăsta a făcut-o. Allah e mare! adăugă triumfal, fără să se gîndească.

Soarele atinse orizontul. Din oraş se auzi un muezin, numai unul, chemînd cu o voce limpede, şi sunetul îi umplu urechile şi fiinţa şi el ascultă uitînd orice altceva, uşurarea şi bucuria amestecate cu cuvintele şi cu chemarea infinitului şi se depărtă de ea.

Neputincioasă, ea aşteptă singură, acolo, în lumina soarelui care cobora către apus, temîndu-se pentru el şi tristă pentru el, înţelegînd că viitorul se afla în cumpănă.

Aşteptă aşa cum numai o femeie poate s-o facă.

Chemarea încetă. Se lăsă tăcerea, foarte adîncă, atotcuprinzătoare. Ochii lui străbătură vechiul oraş în toată splendoarea lui străveche, deşertul de dincolo de el, infinitul de dincolo de orizont şi-l văzu aşa cum era.

Sunetul unui reactor care decola şi păsările mării chemîndu-se, apoi păcănitul unui elicopter - şi se hotărî:

- Tu, îi spuse în farsi, tu, te iubesc.

- Tu. Te iubesc pe vecie, murmură ea, gata să izbucnească în lacrimi, apoi îl auzi oftînd şi ştiu că se aflau din nou împreună.

- E vremea să mergem acasă, draga mea.
O trase la pieptul său.
- E vremea ca toți să mergem acasă.
- Casa-i acolo unde stai, spuse, fără să se mai teamă.

La Hotel Oasis; ora 11,52 noaptea. Telefonul sună discordant în întuneric, smulgîndu-l pe Gavallan dintr-un somn adînc. Bîjbîi după el, apoi aprinse veioza.

- Alo.

- Alo, Andrew, aici e Roger Newbury, te rog să mă ierți că te sun atît de tîrziu, dar...

- O, e-n regulă, am spus să mă suni pînă la miezul nopții. Cum a mers?

Newbury promisese să-i telefoneze și să-i spună ce se întîmplase la recepție. De obicei, Gavallan ar fi fost treaz, dar în noaptea aceea, imediat după zece, se scuzase față de toți ceilalți care celebrau evenimentul și în cîteva secunde adormise.

- Cum rămîne cu ziua de mîine?

- Sunt încîntat să-ți spun că Excelența Sa Abadani a acceptat invitația șeicului de a-și petrece ziua vînînd cu șoimi la oaza Al Sal. Așa că lucrurile arată foarte bine, o să fie izolat toată ziua. Personal, n-am încredere în el, Andrew, și te sfătuim foarte serios să-ți scoți aparatele și tot personalul cît de repede și, discret poți și de asemenea să închizi toate lucrările de aici o lună sau două, pînă cînd putem să-ți trimitem o vorbă. E-n regulă?

- Da, grozave vești! Mulțumesc.

Gavallan se lăsă pe spate, un om nou, patul îmbietor, somnul dîndu-i tîrcoale.

- M-am gîndit deja să închid, spuse cu un căscat profund. Toată lumea e programată să plece înainte de apusul soarelui.

Simțise nervozitatea din vocea diplomatului, dar o puse pe seama tensiunii de pînă atunci. Își înăbuși un alt căscat și adăugă:

- Scragger și cu mine vom fi ultimii. Avem rezervate bilete la avionul de Bahrain, cu Kasigi, să-l întîlnim pe McIver.

- Bun. Cum dracu v-aţi descurcat cu Abadani, nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, da' ne-am scos cu toţii pălăria în faţa ta. Acum, ă... detest să amestec lucrurile bune cu cele-rele, dar abia am primit un telex de la Henrley, din Tabriz.

Gavallan se trezi de-a binelea.

- Necazuri?

- Mi-e teamă că da. Sună bizar dar asta spune...

Se auzi un foşnet de hîrtie.

-...Henrley spune: "Am auzit că ieri sau noaptea trecută a avut loc un fel de atac asupra lui Hakim Han. Se presupune a fi implicat căpitanul Yokkonen. Noaptea trecută a fugit spre graniţa turcă în elicopterul său, luîndu-şi cu el soţia, Azadeh, împotriva voinţei sale. Din ordinul Hanului a fost emis un mandat de arestare pentru tentativă de omor şi răpire. În prezent Tabriz se desfăşoară numeroase ciocniri între facţiunile rivale, ceea ce face oarecum dificil un raport mai precis. Detalii ulterioare vor fi trimise imediat ce or să fie disponibile". Asta e tot. Surprinzător, nu?

Tăcere.

- Andrew, eşti acolo?

- Da, da. Dar... doar, ăăăă, încercam să-mi adun gîndurile. E vreo şansă să fie o greşeală?

- Mă îndoiesc. Am trimis un mesaj urgent pentru mai multe amănunte. S-ar putea să primim ceva mîine. Îţi sugerez să iei legătura cu ambasadorul finlandez din Londra, să-l alertezi. Numărul ambasadei este 01-766-8888. Îmi pare rău de toate astea.

Gavallan îi mulţumi şi, ameţit, închise telefonul.

DUMINICĂ
4 martie 1979

CAPITOLUL 72

În satul turcesc; ora 10,20 dimineața. Azadeh se trezi brusc. Pentru moment nu-și putea aminti unde se află, apoi încăperea se limpezi, mărunță, sărăcăcioasă, două ferestre, salteaua de paie de pe pat, tare, așternuturi curate, dar aspre și pături, și-și aminti că era la hotelul satului și noaptea trecută după apusul soarelui, în ciuda protestelor ei și a faptului că nu dorea să-l părăsească pe Erikki, fusese escortată aici de maior și de un polițist. Maiorul înlăturase cu un gest toate scuzele ei și insistase să cineze cu ea în micuțul restaurant care se golise deîndată ce intraseră ei.

- Desigur că trebuie să mîncați ceva ca să vă păstrați în puteri. Vă rog, luați loc. O să comand orice doriți pentru soțul dumneavoastră și o să pun să i le trimită. Vreți asta?

- Da, vă rog, spusese în turcește și se așezase încordată, înțelegînd amenințarea ascunsă. Pot să plătesc.

Un zîmbet abia ghicit mișcase buzele pline ale maiorului.

- Cum doriți.

- Mulțumesc, *efendi* maior. Cînd putem să plecăm - eu și soțul meu?

- O să discutăm asta mîine, nu în noaptea asta.

Făcuse un semn polițistului să stea de pază la ușă.

- Acum să vorbim englezește, spusese, întinzîndu-i tabachera de argint.

- Nu, mulțumesc, nu fumez. Cînd pot să-mi primesc înapoi bijuteriile, vă rog, *efendi* maior?

El alesese o țigară și începuse s-o bată cu capătul de tabacheră, privind-o.

- Deîndată ce-o să fie sigur. Numele meu este Abdul Ikail, sunt detașat la Van și răspund de întrega regiune pînă la graniță.

Îşi aprinsese ţigara cu bricheta şi suflase fumul, fără s-o părăsească nici o clipă din ochi.

- Aţi mai fost pînă acum la Van?

- Nu, niciodată.

- E un locşor adormit. Era, se corectase, mai înainte de a izbucni revoluţia voastră, deşi de-a lungul graniţei întotdeauna a fost greu.

Trăsese încă un fum adînc în piept.

- Tot felul de indivizi nedoriţi de ambele părţi ale graniţei, încercînd s-o traverseze sau să fugă. Contrabandişti, traficanţi de droguri şi arme, hoţi, toate scursorile la care vă puteţi gîndi.

O spusese cu voce egală, rotocoale de fum punctîndu-i cuvintele. Aerul din mica încăpere era încărcat şi mirosea a mîncare, a sudoare şi a fum de tutun. Se simţise cuprinsă de presimţiri negre. Degetele începură să se joace cu cureaua poşetei.

- Aţi fost vreodată la Istanbul? o întrebase.

- Da, da, o dată, cîteva zile, cînd eram copil. Am fost cu tatăl meu. El avea afaceri acolo şi pe mine m-au urcat în avion şi m-au trimis în Elveţia, la şcoală.

- N-am fost niciodată în Elveţia. Am fost o dată în vacanţă la Roma şi la Bonn, la un curs de poliţie, şi la altul la Londra, dar niciodată în Elveţia.

Fumase o vreme în tăcere, pierdut în gînduri, apoi îşi stinsese ţigara în scrumiera ciobită şi făcuse semn patronului hotelului, care stătuse tot timpul acesta umil, lîngă uşă, aşteptînd să-i ia comanda.

Mîncarea fusese primitivă, dar bună şi servită cu nespusă umilinţă îngrijorată, care o stînjenise şi mai mult. Era limpede că satul nu era obişnuit cu o asemenea prezenţă augustă.

- N-aveţi de ce vă teme, doamnă Azadeh, nu sunteţi în pericol, îi spusese de parcă i-ar fi citit gîndurile. Dimpotrivă, mă bucur că am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră. Rareori trece pe aici o persoană de calitatea dumneavoastră.

În timpul cinei, răbdător şi politicos, îi pusese întrebări despre Azerbaidjan şi Hakim Han, dîndu-i prea puţine lămuriri şi refuzînd să discute situaţia lui Erikki sau ce avea să se întîmple.

- Ce-o fi o fi. Vă rog spuneți-mi din nou povestea dumneavoastră.

- V-am... v-am spus-o deja, *efendi* maior. Este adevărul, nu este o poveste. V-am spus adevărul. Și așa a făcut și soțul meu.

- Desigur, spusese, continuînd să mănînce cu poftă. Vă rog mai spuneți-mi o dată.

Așa că se supusese temătoare, citindu-i în ochi dorința, deși rămăsese tot timpul pedant de politicos și atent.

- E adevărat, spusese, abia atingînd mîncarea din fața ei. N-am comis nici o crimă. Soțul meu n-a făcut decît să se apere pe el și pe mine. Jur în fața lui Allah.

- Din nefericire, Allah nu poate să depună mărturie în favoarea voastră. Desigur, în cazul vostru accept ceea ce-mi spuneți ca fiind ceea ce credeți. Din fericire, aici suntem mai cu picioarele pe pămînt, nu suntem fundamentaliști, există o separare între Islam și Stat, între noi și Allah nu se interpune nimeni cu de la sine putere și suntem fanatici numai în a ne păstra propriul mod de viață așa cum dorim și a nu lăsa ca legile altora și credința altora să ne fie vîrîte cu forța pe gît.

Se întrerupsese ascultînd atent. Cînd sosiseră, lumina zilei începea să scadă și în depărtare se auzeau focuri de armă și explozii de aruncătoare. În tăcerea restaurantului le auziseră din nou.

- Probabil kurzii care-și apără casele din munți.

Buzele i se strîmbaseră a dezgust.

- Am auzit că Khomeini trimite armata voastră și Gărzile Verzi împotriva lor.

- Asta-i altă greșeală! spusese ea. E ceea ce spune fratele meu.

- Sunt de aceeași părere. Familia mea este kurdă.

Se ridicase.

- Un polițist va sta în fața ușii toată noaptea. Ca să vă apere, spusese cu același zîmbet abia ghicit, straniu, care o tulbura nespus. Pentru protecția dumneavoastră. Vă rog rămîneți în cameră pînă cînd ... pînă cînd am să vin după dumneavoastră, sau am să trimit după dumneavoastră. Înțelegerea de care veți da dovadă îi va sluji soțului. Noapte bună!

Așa că ea se dusese în camera care i se dăduse și acolo, văzînd că nu exista cheie sau zăvor la ușă, proptise un scaun sub clanță. Încăperea era rece și apa din cană înghețată. Se spălase și se ștersese, apoi se rugase, adăugînd o rugăciune specială pentru Erikki, și se așezase pe pat.

Cu mare grijă trăsese afară din cureaua genții acul de pălărie din oțel, lung de cincisprezece centimetri, ce fusese ascuns în cusături, cîntărindu-l cîteva secunde din ochi. Vîrful era ascuțit, capătul mic, dar îndeajuns de mare ca să poată fi apucat bine pentru o izbitură. Îl strecurase sub fața de pernă așa cum îi arătase Ross.

- Pentru tine nu-i nici o primejdie, îi spusese cu un zîmbet. Un dușman n-o să-l bage de seamă și poți să ajungi la el foarte ușor. O fată tînără și frumoasă ca tine ar trebui să fie întotdeauna înarmată, pentru orice eventualitate.

- O, Johnny, dar n-am să fiu niciodată în stare să... niciodată!

- Ai să fii cînd și dacă va sosi vremea și ar trebui să fii pregătită pentru asta. Cîtă vreme ești înarmată și știi cum să folosești arma, oricare ar fi ea, și accepți că s-ar putea să fii nevoită să ucizi ca să te aperi, atunci n-o să ai niciodată de ce să-ți fie teamă.

În cursul acelor minunate luni din Ținuturile Înalte îi arătase cum să-l folosească.

- Doar doi centimetri în locul potrivit e mai mult decît de-ajuns. E mortal.

De atunci îl purtase mereu cu ea, dar niciodată nu trebuise să-l folosească, nici măcar în sat. Satul. Lasă satul nopții, nu zilei. Degetele atinseseră vîrful armei. Poate că în noapea asta, se gîndise. *Insha'Allah*! Cum rămîne cu Erikki? *Insha'Allah*.

Apoi își amintise că Erikki spusese: "*Insha'Allah* e minunat, Azadeh, și o scuză nemaipomenită, dar Dumnezeu, oricum i-ai spune, are nevoie de un ajutor pămîntesc din vreme în vreme".

- Da, îți făgăduiesc să fiu pregătită, Erikki. Mîine o să fie mîine și-am să te-ajut, dragul meu. Am să te scot cumva din toată povestea asta.

Mult mai liniştită, suflă în lumînare şi se ghemui sub cearceafuri şi pături, îmbrăcată în pulover şi cu pantalonii de schi. Lumina lunii se strecura pe fereastră. În curînd se încălzi. Căldura, istovirea şi tinereţea o purtară într-un somn fără vise. În cursul nopţii se trezi brusc. Clanţa uşii se mişcase încetişor. Mîna atinse acul. Stătea întinsă în pat, privind uşa. Mînerul se mişcă pînă la limită, uşa se deschise o idee, dar nu ieşi din clanţă, fiind ţinută strîns de scaunul care trosnise sub apăsare. În acelaşi moment clanţa reveni în linişte la locul ei. Din nou tăcere. Nu se auziră paşi sau vreo respiraţie şi nici clanţa nu se mai mişcă.

Zîmbi în sinea ei. Tot Johnny îi arătase cum să aşeze scaunul. Ah, dragul meu, sper să fi găsit fericirea pe care o căutai, îşi zise şi adormi din nou cu faţa către uşă.

Acum era trează şi odihnită şi ştia că era mult mai puternică decît cu o zi în urmă, mult mai pregătită pentru bătălia care avea să înceapă în curînd. Da, pe Allah, îşi spuse, întrebîndu-se în acelaşi timp ce o trezise atît de brusc. Pe stradă se auzeau zgomotele maşinilor şi strigătele vînzătorilor ambulanţi. Nu, nu asta. Apoi din nou un ciocănit în uşă.

- Cine e, vă rog?

- Maiorul Ikail.

- Un moment, vă rog.

Îşi trase cizmele, îşi îndreptă puloverul şi părul. Înlăturâ îndeminatică scaunul din faţa uşii.

- Bună dimineaţa, *efendi* maior.

El aruncă o privire amuzată către scaun.

- Aţi fost foarte înţeleaptă să blocaţi uşa. N-o mai faceţi fără permisiunea mea.

O cercetă scrutător.

- Păreţi odihnită. Bun. Am poruncit cafea şi pîine proaspătă pentru dumneavoastră. Ce altceva aţi mai dori?

- Doar să fiu lăsată să plec împreună cu soţul meu.

- Aşa?

Intră în cameră şi închise uşa, trase scaunul şi se aşeză pe el cu spatele către lumina soarelui care se strecura pe fereastră.

- Cu cooperarea dumneavoastră, asta s-ar putea aranja.

Cînd intrase în încăpere, ea se retrăsese şi se aşezase pe marginea patului cu o mişcare care păruse întîmplătoare, sprijinindu-şi palma la cîţiva centimetri de pernă.

- Ce cooperare, *efendi* maior?

- Ar fi foarte înţelept să nu ne înfruntăm, spuse el cu o voce ciudată. Dacă cooperaţi şi vă întoarceţi la Tabriz de bunăvoie, astă-seară, soţul dumneavoastră va rămîne în custodie în noaptea asta, iar mîine va fi trimis la Istanbul.

Se auzi spunînd:

- Trimis la Istanbul? Unde?

- Mai întîi la închisoare, pentru siguranţa lui, unde ambasadorul său va putea să-l vadă şi, dacă Allah vrea, să-l elibereze.

- De ce ar trebui să fie trimis la închisoare? N-a făcut nimic.

- Pe capul lui este pusă o recompensă. Mort sau viu.

Maiorul zîmbi subţire.

- Are nevoie de protecţie. Sunt zeci de conaţionali de-ai dumneavoastră în sat şi prin apropiere, toţi lihniţi de foame. Dumneavoastră n-aveţi nevoie de protecţie? N-aţi fi o victimă perfectă pentru o răpire? Nu şi-ar răscumpăra Hanul propria-i soră imediat şi la un preţ frumos? Ei?

- Am să mă întorc bucuroasă înapoi dacă asta o să-i folosească soţului meu, spuse fără să mai stea pe gînduri. Dar, dacă mă întorc înapoi, ce garanţii am că soţul meu o să se bucure de protecţie şi-o să fie trimis la Istanbul, *efendi* maior?

- Nici una.

Se ridică în piciaore, dominînd-o cu statura sa.

- Alternativa este că, dacă nu cooperaţi de bunăvoie, veţi fi trimisă peste graniţă astăzi şi el va trebui să-şi accepte soarta.

Ea nu se ridică, nici nu-şi îndepărtă mîna de lîngă pernă şi nici nu-şi ridică privirile spre el. Aş face asta bucuroasă, dar, odată plecată, Erikki e lipsit de apărare. Să cooperez? Oare asta înseamnă să mă culc de bunăvoie cu acest bărbat ? Cum trebuie să cooperez?

- Ce doriți să fac? întrebă, furioasă că vocea părea mai timidă ca înainte.

El avu un început de rîs și spuse sardonic:

- Să faceți tot ceea ce toate femeile găsesc că e greu de făcut: să fiți supusă, să faceți ceea ce vi se spune fără să vă opuneți sau să vă tocmiți și să încetați de a fi inteligentă.

Se întoarse pe călcîie.

- Rămîneți aici, la hotel. O să mă întorc mai tîrziu. Sper că pînă atunci o să fiți pregătită să-mi dați răspunsurile corect.

Închise ușa după el.

Dacă încearcă să mă forțeze, am să-l ucid, își zise. Nu pot să mă culc cu el ca plată. Bărbatul meu nu mi-ar ierta-o niciodată. Și nici eu nu mi-aș ierta-o, pentru că amîndoi știm că gestul nu ar garanta libertatea lui sau a mea și chiar dacă ar face-o, el n-ar putea să trăiască știind asta și-ar căuta să se răzbune; și nici eu n-aș putea să trăiesc așa.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră, privind afară la satul care zumzăia preocupat, la munții acoperiți de zăpadă și la granița care-i traversa, aflată la atît de mică distanță.

- Singura șansă pe care o are Erikki e ca eu să mă întorc înapoi, murmură. Dar nu pot. Nu fără aprobarea maiorului. Și chiar și-atunci...

La postul de poliție, ora 11,58 dimineața. Prinsă în strînsoarea pumnilor uriași ai lui Erikki, partea inferioară a barei centrale de fier din fereastră ieși din locul ei, împrăștiind o mică ploaie de pulbere de ciment. O împinse grăbit la loc în gaură și privi pe ușa cuștii și de-a lungul coridorului. Nu se vedea nici un temnicer. Înghesui la iuțeală bucățele mici de ciment și resturi în jurul bazei, ascunzînd gaura. Se chinuise cu bara cea mai mare parte a nopții, măcinîndu-i încet lăcașul așa cum un cîine își roade neobosit osul. Acum avea o armă și un levier ca să îndoaie celelalte bare.

O să-mi ia o jumătate de oră, nu mai mult, își zise și se așeză la loc pe pat, satisfăcut. După ce-i adusese mîncare, seara trecută, polițistul îl lăsase singur,

încrezător în tăria cuștii lor. În dimineața aceea îi adusese o cafea care avea un gust groaznic și un coltuc de pîine proastă și se zgîise la el nedumerit cînd întrebase de maior și de soția lui. Nu cunoștea cuvîntul turcesc pentru maior și nici numele ofițerului, dar cînd arătase către umăr, mimînd rangul omului, pricepuse și se mulțumise să ridice din umeri, spusese cîteva cuvinte turcești pe care el nu le înțelesese și plecase. Sergentul nu-și făcuse încă apariția.

Fiecare dintre noi știe ce trebuie să facă, își zise, și eu și Azadeh, fiecare dintre noi are de înfruntat un risc, fiecare are să facă ce poate. Bine. Dar dacă o atinge cineva sau o rănește, nici un zeu n-o să-l poată ajuta pe acesta, cît vreme eu sunt în viață. Jur!

Ușa de la capătul coridorului se deschise. Maiorul intră, înaintînd cu pași mari către el.

- Bună dimineața! spuse, strîmbînd din nas din cauza mirosului.

Bună dimineața, domnule maior. Unde-mi este soția, vă rog? Și cînd ne lăsați să plecăm?

- Soția dumitale este în sat, destul de în siguranță și odihnită. Am văzut-o chiar eu. Maiorul îl cercetă gînditor cu privirea, observă murdăria de pe palmele lui, aruncă o privire ascuțită la încuietoarea cuștii, la barele ferestrei, la podea și la tavan.

- Siguranța și tratamentul ei depind de dumneata, cred că înțelegi.

- Da, înțeleg într-adevăr. Și ca cel mai mare în grad, te fac răspunzător pentru ea.

Maiorul rîse.

- Bun, spuse sardonic, apoi zîmbetul dispăru. E mai bine să evităm o confruntare. Dacă cooperezi, ai să rămîi aici la noapte, mîine am să te trimit sub pază la Istanbul - unde ambasadorul vostru poate să te viziteze, dacă dorește - ca să fii judecat pentru crimele de care ești acuzat sau să fi extrădat.

Erikki înlătură propriile probleme.

- Mi-am adus soția aici împotriva voinței sale. N-a făcut nimic rău și-ar trebui să plece acasă. Poate fi însoțită pînă acolo?

Maiorul îl privi atent.

- Asta depinde de cum cooperezi.

- Am să o rog să se întoarcă. Am să insist, dacă asta e ceea ce vreți să spuneți.

- Ar putea fi trimisă înapoi, spuse maiorul, jucîndu-se cu el. O, da, dar desigur că este posibil să fie răpită în drum către graniță sau chiar de la hotel. De data asta de bandiți, bandiți iranieni, răi, și ținută în munți o lună sau două ca să fie răscumpărată pînă la urmă de Han.

Erikki se întunecă la față.

- Ce vreți să fac?

- Nu departe este calea ferată. La noapte ai putea fi scos pe furiș de aici și dus în siguranță la Istanbul. Toate acuzațiile împotriva dumitale ar putea fi mușamalizate. Ți s-ar putea da o slujbă bună, să pilotezi, să pregătești piloții noștri, timp de doi ani, în schimb accepți să devii agent secret pentru noi, ne furnizezi informații despre Azerbaidjan, în special despre acest sovietic de care ai amintit, Mzytryk, informații despre Hakim Han, unde și cum trăiește, cum să intrăm în palat și orice altceva care e necesar.

- Și soția mea?

Ea o să stea în Van de bunăvoie, ca garanție a comportării dumitale. Pentru o lună sau două, apoi poate să ți se alăture, oriunde ai fi.

- Dacă va fi escortată înapoi la Hakim Han, astăzi, în siguranță, neatinsă și dacă se dovedește c-a ajuns acolo în siguranță și neatinsă, am să fac ceea ce-mi cereți.

- Trebuie să accepți sau să refuzi! spuse maiorul nerăbdător. Nu sunt aici ca să mă tocmesc cu dumneata.

- Vă rog, n-are nimic de-a face cu nici un fel de crimă de-a mea. Vă rog, lăsați-o să plece. Vă rog.

- Crezi că suntem proști? Ești de acord sau nu?

- Da, dar mai întîi vreau s-o văd în siguranță. Înainte de orice altceva.

- Poate că mai întîi ți-ar plăcea s-o vezi batjocorită. Înainte de orice altceva.

Erikki se repezi la el printre bare, ușa cuștii se zgudui sub impactul cu trupul său. Dar maiorul stătea suficient de departe de cușcă și rise de mîna uriașă care încerca neputincioasă să-l înșface.

Cîntărise distanța cu exactitate, mult prea experimentat ca să fie prins nepregătit, mult prea experimentat anchetator ca să nu știe cum să zgîndăre și să amenințe și să tenteze, cum să-și bată joc și să exagereze și să folosească teama și neliniștea unui prizonier, cum să răsucească adevărul ca să străpungă bariera de inevitabile minciuni și adevăruri spuse pe jumătate ca să ajungă la adevărul adevărat. Superiorii săi îi lăsaseră lui puterea de a hotărî ce să facă cu cei doi. Hotărîse. Fără să se grăbească, își scoase revolverul și-l îndreptă către chipul lui Erikki și ridică piedica. Erikki nu se trase înapoi. Se mulțumi să strîngă barele cu pumnii săi enormi, răsuflînd sacadat.

- Bun, spuse maiorul calm, punîndu-și pistolul la loc în toc. Ai fost avertizat că comportamentul dumitale poate influența atitudinea noastră față de ea.

Ieși.

Rămas singur, Erikki încercă să scoată ușa cuștii din balamale. Ușa gemu, dar nu se clinti.

Aeroportul Internațional Al Shargaz; ora 4,39 după-amiază. Din spatele volanului, Gavallan privi trapa de încărcare a unui cargo '747 Jumbo Jet închizîndu-se în urma a jumătate din încărcătura de elicoptere, lăzi cu piese de schimb și rotoare. Piloții și mecanicii încărcau frenetic cel de-al doilea Jumbo Jet, mai avînd de încărcat doar un singur fuzelaj de '212, o duzină de lăzi și cîteva grămezi de valize.

- Suntem în grafic, Andy, spuse Rudi, responsabilul cu încărcarea, prefăcîndu-se că nu observă paloarea prietenului său. O jumătate de oră.

- Bun.

Gavallan îi întinse niște hîrtii.

- Aici sunt aprobările pentru mecanicii care merg cu el.

- Nu și piloții?

- Nu, toți piloții pleacă cu cursa *BA*. Dar asigură-te că sunt prezenți la Biroul de Emigrări la ora 6,10 în seara asta. Avionul nu poate să întîrzie. Asigură-te că toată lumea e acolo, Rudi. Trebuie să fie în avionul ăsta. Am garantat-o.

- Nu-ţi face griji! Ce-i cu Duke şi Manuela?

- Au plecat deja. I-a însoţit Doc Nutt, aşa că ei şi-au luat zborul. Eu... cam asta-i totul.

Gavallan se concentra cu greu.

- Tu şi cu Scrag încă mai sunteţi programaţi la zborul de 6,35 pentru Bahrain?

- Da. Jean-Luc ne aşteaptă. O să-l luăm pe Kasigi ca să-i pregătim operaţiunea şi o să ne pregătim pentru aparatele *Iran-Toda*. O să mă îngrijesc să plecaţi cu toţii.

- Ne vedem la Aberdeen.

Rudi îi strînse puternic mîna şi plecă grăbit. Gavallan întoarse cheia în contact, schimbă vitezele şi înjură, apoi se întoarse la birou.

- Ceva nou, Scrag?

- Nu, nu încă, amice. A sunat Kasigi. I-am spus că afacerea e pornită, i-am dat înmatriculările elicopterelor, numele piloţilor şi mecanicilor. A spus că şi-a oprit bilete la zborul nostru către Kuweit, la noapte, apoi o să prindă o maşină către Abadan şi de-acolo la *Iran-Toda*.

Scragger era tulburat, la fel ca şi ceilalţi, de felul în care arăta Gavallan.

- Andy, ai acoperit toate posibilităţile.

- Oare? Mă îndoiesc, Scrag! Nu i-am scos încă pe Erikki şi pe Azadeh.

În timpul nopţii, pînă foarte tîrziu după ora Londrei, Gavallan luase legătura cu orice ins cît de cît important la care se putuse gîndi. Ambasadorul finlandez fusese uluit.

- E cu neputinţă! Unul dintre cetăţenii noştri nu poate fi amestecat într-o asemenea afacere. E imposibil! Unde o să fiţi mîine la ora aceasta?

Gavallan îi spusese şi aşteptase ca noaptea să se transforme în zori. N-avea cum să ia legătura cu Hakim Han altfel decît prin Newbury şi Newbury se ocupa de această posibilitate.

- E o porcărie, Scrag, dar asta e.

Bîjbîi după telefon şi-l aşeză din nou la loc.

- Aţi verificat pe toată lumea?

- Da. Kasigi o să ne aştepte la poartă. Am trimis toate bagajele la terminal şi le-am verificat. Putem rămîne aici pînă în ultimul moment, apoi plecăm direct acolo.

Gavallan privi îndelung aeroportul. Aglomerat, totul normal, o zi blîndă.

- Nu știu ce să fac, Scrag. Pur și simplu nu mai știu ce să fac.

La postul de poliție, în satul turcesc; ora 5,18 după-amiază.

- Exact cum spuneți, *efendi*. O să faceți aranjamentele necesare? spuse maiorul politicos.

Stătea la singurul birou din încăperea mică și sărăcăcioasă, cu sergentul în picioare lîngă el, cu cele două pumnale, *kukri* și *pukoh*, ale lui Erikki pe birou.

- Bun, da, da, sunt de acord, *salaam*!

Așează receptorul în furcă, își aprinse o țigară și se ridică în picioare.

- Mă duc la hotel.

- Da, *efendi*.

Ochii sergentului sclipiră amuzați, dar se feri grijuliu să lase să se vadă. Îl urmări pe maior aranjîndu-și vestonul și părul și punîndu-și fesul în cap, invidiindu-i rangul și puterea.

Telefonul sună.

- Poliția, da. O, salut, sergent!

Ascultă cu o uimire din ce în ce mai mare.

- Dar... da, da, foarte bine!

Aiurit, așează receptorul la loc în furcă.

- E... a fost sergentul Kurbel de la graniță, *efendi* maior. Se apropie un camion al Forțelor Aeriene Iraniene cu Gărzi Verzi și un *mullah* ca să ia elicopterul și prizonierul și pe ea și să-i ducă înapoi în Iran.

Maiorul explodă.

- În numele lui Allah! Cine a îngăduit dușmanilor să treacă peste graniță fără documente scrise? Există niște ordine referitoare la *mullahi* și revoluționari.

- Nu știu, *efendi*, spuse sergentul înspăimîntat de furia neașteptată. Kurbel a spus doar că i-au tot fluturat niște hîrtii oficiale și au insistat. Toată lumea știe de elicopterul iranian, așa că i-a lăsat pur și simplu să treacă.

- Sunt înarmați?

- N-a spus, *efendi*.

- Ia-ți oamenii, toți. Și pistoale mitralieră.

- Dar...: dar cum rămîne cu prizonierul?

- Lasă asta, spuse maiorul și ieși ca o furtună, injurînd.

La marginea satului; ora 5,32 după-amiază. Camionul Forțelor Aeriene Iraniene era o mașină totteren, în parte cisternă, în parte camion; vira de pe drumul secundar care era doar ceva mai mult decît o cărare prin zăpadă, schimbă vitezele și se îndreptă către elicopter. În apropierea acestuia, polițistul de santinelă îi ieși în întîmpinare. O jumătate de duzină de tineri înarmați, purtînd banderole verzi pe braț, săriră jos, urmați de trei aviatori iranieni în uniformă, neînarmați, și un *mullah*.

Mullahul își trecu pe umăr pistolul mitralieră Kalașnikov.

- *Salaam*! Ne aflăm aici ca să luăm ce e al nostru în numele *Imamului* și al Poporului, spuse plin de importanță. Unde este criminalul și femeia?

- Eu... eu nu știu nimic de asta...

Polițistul era descumpănit. Avea ordine limpezi: "Stai de pază și ține pe toată lumea la distanță pînă cînd o să ți se spună să faci altfel".

- Ar fi mai bine să mergeți mai întîi la postul de poliție și să întrebați acolo.

Văzu unul dintre ofițerii Forțelor Aeriene Iraniene deschizînd ușa carlingii și aplecîndu-se înăuntru, ceilalți doi desfășurînd furtune de alimentare.

- Hei, voi trei, nu e voie lîngă elicopter fără aprobare!

Mullahul i se așează în cale.

- Iată împuternicirea noastră.

Flutură niște hîrtii sub nasul polițistului și asta îl deranjă și mai tare, pentru că nu știa să citească.

- Ar fi mai bine să vă duceți mai întîi la post, bolborosi el.

Apoi, cu nespusă ușurare, văzu mașina poliției săltînd pe drumeag din direcția satului. Derapă la curbă în zăpadă, se mai zdruncină cîțiva metri și se opri.

Maiorul, sergentul şi cîţiva poliţişti ieşiră din ea, purtîndu-şi armele în mînă. Înconjuraţi de Gărzile sale Verzi, *mullahul* se îndreptă către ei, netemător.

- Cine eşti? întrebă aspru maiorul.

- *Mullahul* Ali Miandiry din *komitehul* Khvoy. Am venit să luăm în stăpînire bunul nostru: răpitorul şi femeia, în numele *Imamului* şi-al Poporului.

- Femeia? Vrei să spui Înălţimea Sa, sora lui Hakim Han?

- Da, ea.

- *Imam*, care *Imam*?

- *Imamul* Khomeini, pacea fie cu el.

- A, *ayatolahul* Khomeini, spuse maiorul, jignit de titlu. Care popor?

La fel de grosolan, *mullahul* îi întinse nişte hîrtii.

- Poporul Iranului. Aici sunt îndreptările noastre.

Maiorul luă hîrtiile şi le parcurse la iuteală cu privirea. Erau două, scrise de mînă în grabă, în farsi. Sergentul şi cei doi oameni se dispersaseră, înconjurînd camionul cu pistoale mitralieră în mîini.

Mullahul şi Gărzile Verzi îi priveau dispreţuitori.

- De ce nu este pe formularul legal? spuse maiorul. Unde sunt sigiliul poliţiei şi semnătura şefului poliţiei din Khvoy?

- N-avem nevoie de aşa ceva. E semnată de *komiteh*.

- Ce *komiteh*? Nu cunosc nici un *komiteh*.

- *Komitehul* Revoluţionar din Khvoy are autoritate asupra acestei zone şi asupra poliţiei.

- Acestei zone? Zona asta este Turcia.

- Vroiam să spun autoritate pînă la graniţă.

- Din a cui însărcinare? Unde sunt documentele tale? Arată-mi-le!

Ceva ca un curent electric îi străbătu pe tineri.

- *Mullahul* ţi le-a arătat, spuse unul dintre ei agresiv. *Komitehul* a semnat hîrtiile.

- Cine le-a semnat? Tu?

- Eu, spuse *mullahul*. E legal. E perfect legal. *Komitehul* este autoritatea aici.

Observă că aviatorii îi priveau lung.

- Ce mai aşteptaţi? Realimentaţi elicopterul.

Mai înainte ca maiorul să poată rosti un cuvînt, unul dintre ei spuse foarte politicos:

Vă rog să mă iertați, Excelență, dar bordul e un dezastru. O parte din instrumente sunt sparte. Nu putem să zburăm pînă cînd nu-i facem o verificare. Ar fi mai bine să ...

- Necredinciosul a zburat cu el tot drumul de la Tabriz pînă aici, în siguranță, noaptea și ziua, a aterizat teafăr, voi de ce nu puteți să zburați în timpul zilei?

- Ar fi doar mai sigur să verificăm înainte de a decola, Excelență.

- Mai sigur? De ce mai sigur, spuse aspru una din Gărzile Verzi, îndreptîndu-se către el. Suntem în mîinile lui Allah, împlinim lucrarea lui Allah. Vrei să întîrzii lucrarea lui Allah și să lași elicopterul aici?

- Desigur că nu, desigur că ...

- Atunci supune-te *mullahului* nostru și realimentează, acum!

- Da... da, desigur, spuse pilotul temător. Cum doriți.

Și toți trei se repeziră să îndeplinească ordinul. Maiorul se cutremură văzînd cum pilotul, un căpitan, îngăduia să fie condus atît de ușor de un derbedeu tînăr care acum se zgîia la el cu ochi apoși, obraznici.

Komitehul are jurisdicție asupra poliției, aga, spunea *mullahul*. Poliția a servit Șahul Șatan și e suspectă. Unde este răpitorul și... și sora Hanului?

- Unde sunt împuternicirile voastre de a trece granița și a cere ceva?

Maiorul era stăpînit de o furie rece.

- În numele lui Allah, hîrtiile astea sunt de-ajuns!

Mullahul împunse cu degetul documentele. Unul dintre tineri ridică piedica armei.

- Las-o! îl avertiză maiorul. Dacă apeși o singură dată pe trăgaci pe pămîntul nostru, trupele noastre vor trece granița și vor pîrjoli totul de-aici pînă la Tabriz.

- Dacă o să vrea Allah.

Mullahul îl privi țintă - ochi întunecați, barbă neagră și foarte hotărît - disprețuindu-l pe maior și regimul nedemn pe care uniforma și omul îl reprezentau în fața lui. Război acum sau mai tîrziu era același lucru pentru el. Era în mîinile lui Allah și împlinea lucrarea lui Allah,

dar Cuvîntul *Imamului* avea să-i poarte spre victorie. Peste toate graniţele. Dar acum nu era momentul pentru război. Aveau prea multe de făcut în Khvoy: de supus pe cei de stînga, de înăbuşit revolta, de distrus duşmanii *Imamului* şi pentru asta în aceşti munţi fiecare elicopter era neprețuit.

- Eu... eu cer returnarea proprietăţii noastre, spuse, mult mai înţelegător.

Arătă cu degetul semnele de înregistrare.

- Aceasta este înmatricularea noastră. Este dovada că e proprietatea noastră. A fost furat din Iran. Trebuie să ştiţi că n-a existat aprobarea de-a părăsi Iranul şi legal este încă proprietatea noastră. Mandatul, arătă către hîrtiile din mîna maiorului, mandatul este legal, pilotul a răpit femeia, aşa că o să-i preluăm şi pe ei. Vă rog.

Maiorul era într-o situaţie de neconceput. Era imposibil să-i predea pe finlandez şi pe soţia lui acestor inşi, aflaţi ilegal acolo, din pricina unei bucăţi ilegale de hîrtie. Asta ar fi fost o abatere grosolană de la îndatoririle sale şi l-ar fi costat, pe bună dreptate, capul. Iar dacă *mullahul* avea să forţeze lucrurile, el trebuia să se opună şi să apere postul de poliţie care, evident, nu dispunea de suficienţi oameni ca s-o poată face şi era foarte clar că n-avea să reuşească. Avea să fie înfrînt în confruntarea ce putea să urmeze. Era la fel de convins că *mullahul* şi Gărzile Verzi erau pregătiţi să moară chiar în clipa aceea, lucru pe care el nu era pregătit să-l facă.

Se hotărî să riște.

- Răpitorul şi doamna Azadeh au fost trimişi la Van în dimineaţa asta. Pentru extrădare va trebui să vă adresaţi Comandamentului Armatei, nu mie. Importanţa surorii Hanului a făcut ca armata să preia controlul amîndurora.

Chipul *mullahului* îngheţă. Una dintre Gărzile Verzi spuse morocănos:

- De unde ştim că asta nu-i o minciună?

Maiorul se răsuci brusc spre el, tînărul sări înapoi, Gărzile Verzi din spatele camionului ridicară armele şi ochiră, piloţii neînarmaţi se aruncară la pămînt în grabă, iar mîna maiorului se îndreptă către revolver.

- Stai! spuse *mullahul*.

Fu ascultat chiar și de maior, care era furios pe el însuși că îngăduise mîndriei și reflexelor să domine disciplina. *Mullahul* se gîndi o vreme, cîntărind posibilitățile, apoi spuse:

- O să luăm legătura cu Van. Da, o să facem asta, dar nu astăzi. Astăzi o să luăm ce-i al nostru și-o să plecăm.

Rămase acolo cu picioarele ușor depărtate, cu arma automată pe umăr, stăpînit de o încredere neclintită.

Maiorul se luptă cu greu să-și ascundă ușurarea. Elicopterul nu avea nici o valoare pentru el sau pentru superiorii lui și era deosebit de stînjenitor.

- Sunt de acord că e înmatricularea voastră, spuse scurt. Cît despre proprietari, nu știu. Dacă îmi semnați un proces verbal, lăsînd proprietarii în suspensie, puteți să-l luați și să plecați.

- Am să semnez o hîrtie pentru elicopterul nostru.

Pe spatele mandatului de arestare, maiorul scrise la repezeală ceea ce l-ar fi satisfăcut - poate și pe *mullah*. Acesta se întoarse și se răsti la piloți, care începură să strîngă grăbiți furtunurile de alimentare, iar pilotul se opri lîngă carlingă, îndepărtînd încă o dată zăpada.

- Acum ești gata, pilot?

- Dintr-o clipă într-alta, Excelență.

- Uite, spuse maiorul către *mullah*, întinzîndu-i hîrtia.

Cu o batjocură abia ascunsă, omul semnă fără să citească.

- Ești gata acum, pilot?

- Da, Excelență, da.

Tînărul căpitan se uită la maior și maiorul văzu, sau crezu că vede, suferința din ochii săi și rugămintea nerostită pentru azilul care era cu neputință de oferit.

- Pot să pornesc motoarele?

- Pornește! spuse *mullahul* imperios. Desigur că poți să pornești!

În cîteva secunde motoarele porniră să șuiere dulce, rotoarele elicelor prinseră viteză.

- Ali și Abri, vă întoarceți cu camionul înapoi la bază!

Ascultători, cei doi tineri se urcară alături de șoferul militar. *Mullahul* le făcu semn să plece și celorlalți să se urce în elicopter. Elicele despicau aerul și el așteptă pînă

cînd toată lumea ajunse în cabină, apoi își coborî carabina de pe umăr, se așeză lîngă pilot și trase ușa, închizînd-o. Motoarele prinseră putere, aparatul decolă șovăielnic și se depărtă greoi.

Furios, sergentul duse la ochi pistolul mitralieră.

- Pot să dobor baligele alea, domnule maior.

- Da, da, am putea.

Maiorul își scoase tabachera.

- Dar o să lăsăm asta în seama lui Allah. S-ar putea ca Allah s-o facă pentru noi.

Își aprinse cu mîini tremurînde țigara, trase adînc fum în piept și privi camionul și elicopterul care se depărtau în păcănitul motoarelor.

Ciinii ăștia trebuie să fie învățați să se poarte și să primească o lecție! Se îndreptă spre mașină și urcă lîngă șofer.

- Lasă-mă la hotel!

La hotel. Azadeh stătea sprijinită de fereastră, cercetînd cerul. Auzise motoarele elicopterului pornind și decolarea și era plină de speranță că Erikki reușise cumva să evadeze.

- O, Allah, fă să fie adevărat.

Sătenii priveau și ei cerul și reuși și ea să vadă deslușit elicopterul, în drumul său de întoarcere către graniță. Simți o strîngere de inimă.

A oferit oare libertatea lui pentru a mea? O, Erikki.

Apoi văzu mașina poliției intrînd în piață, oprindu-se în fața hotelului și pe maior ieșind și aranjîndu-și uniforma. Sîngele îi fugi din obraji. Hotărîtă, închise fereastra și se așeză pe scaun în apropierea pernei.

Așteptă. Așteptă.

Pași. Ușa se deschise.

- Urmați-mă, vă rog.

Pentru un moment, ea nu înțelese.

- Cum?

- Urmați-mă, vă rog.

- De ce? întrebă plină de suspiciune, așteptîndu-se la o cursă și nedorind să părăsească siguranța acului ascuns. Ce se întîmplă? Bărbatul meu pilotează elicopterul? Se întoarce? L-ați trimis înapoi?

Simți c-o părăsește curajul, neliniștea că Erikki se oferise în schimbul ei înnebunind-o.

- El pilotează?

- Nu, soțul dumneavoastră este la postul de poliție. Au venit iranienii după elicopter. După el și după dumneavoastră.

Acum, că criza luase sfîrșit, maiorul se simțea foarte bine.

- Aparatul era înregistrat în Iran, n-avea nici un fel de aprobare să părăsească Iranul, prin urmare aveau încă dreptul să-l ia. Acum urmați-mă!

- Unde, vă rog?

- Mă gîndeam că v-ar plăcea să vă vedeți soțul.

Maiorul se bucura s-o privească. Îi făcea plăcere primejdia, întrebîndu-se unde era arma ei tainică. Femeile astea întotdeauna au o armă sau o otravă oarecare, moartea sub unul din ascunsele și nenumăratele chipuri pîndindu-l pe agresorul nepregătit. E ușor să ocolești dacă ești pregătit, dacă le urmărești mîinile și nu dormi.

- Ei bine... mai sunt... mai sunt iranieni la postul de poliție?

- Nu. Asta este Turcia, nu Iranul și nici un străin nu vă așteaptă acolo! Haide, n-aveți de ce vă teme.

- O să... o să cobor imediat. Imediat.

- Da, bineînțeles că imediat. N-aveți nevoie de geantă. Doar haina. Grăbiți-vă - mai înainte de a mă răzgîndi.

O văzu roșindu-se de mînie și asta îl amuză și mai mult, dar de data asta ea se supuse fierbînd în sinea ei, își puse haina și coborî scările, urîndu-și neputința. Traversă piața alături de el, simțind nenumărați ochi urmărindu-i. Intrară în clădirea postului de poliție și în încăpere, aceeași ca mai înainte.

- Vă rog, așteptați aici.

Apoi închise ușa și se duse în birou. Sergentul îi întinse receptorul telefonului.

E căpitanul Tanazak de la postul de frontieră. Ofițerul de serviciu, domnule.

Căpitane, aici maiorul Ikail. Granița e închisă pentru toți *mullahii* și Gărzile Verzi pînă la alte ordine.

Arestează pe sergentul care a lăsat cîțiva dintre ei acum cîteva ore și trimite-l la Van cît mai inconfortabil cu putință. Un camion iranian e pe drum de întoarcere. Ordonă să-i hărțuiască vreo douăzeci de minute pe oamenii din el. Cît despre dumneata, te vei prezenta curții marțiale pentru nepunerea în aplicare a instrucțiunilor curente în privința persoanelor înarmate.

Puse jos receptorul și aruncă o privire iute la ceas.

- Mașina e gata, sergent?

- Da, *efendi*!

- Bine.

Ieși pe ușă, străbătu coridorul care ducea la cușcă, urmat de sergent. Erikki nu se ridică în picioare. Numai ochii i se mișcară.

- Acum, domnule pilot, dacă ești pregătit să fii calm, controlat și n-ai să mai fi prost, am să-ți aduc nevasta să te vadă.

Vocea lui Erikki era aspră.

- Dacă tu sau oricine altcineva o atinge, jur că am să te ucid. Am să te rup bucățele.

- Sunt convins că trebuie să fie foarte greu să ai o astfel de nevastă. Mai bine una urîtă decît una ca ea - doar dacă nu e ținută în *purdah*. Acum, vrei s-o vezi sau nu?

- Ce trebuie să fac?

Nervos, maiorul spuse:

- Să fii calm, controlat și să nu mai fi prost. Către sergent spuse în turcește: Du-te și ad-o!

Mintea lui Erikki aștepta o nenorocire sau o înșelătorie, apoi o văzu la capătul culoarului, nevătămată, și fu gata să izbucnească în lacrimi de ușurare - ca și ea.

- O, Erikki ...

- Ascultați-mă! Amîndoi! spuse scurt maiorul. Deși amîndoi ne-ați produs o mulțime de neplăceri și încurcături, am hotărît că amîndoi spuneți adevărul. O să fiți trimiși imediat sub pază la Istanbul, discret, și o să fiți predați ambasadorului vostru, discret, ca să fiți evacuați din țară, discret.

Se holbară la el prostiți.

- O să ni se dea drumul? O să fim eliberați? spuse ea apucîndu-se de bare.

- Imediat. Ne așteptăm să păstrați discreție, și asta este o parte a înțelegerii noastre. Va trebui să acceptați asta oficial, în scris. Discreție! Asta înseamnă nici un fel de scăpare, nici un fel de declarații publice sau particulare despre fuga sau escapadele voastre. Sunteți de acord?

- O, da, da, desigur, spuse Azadeh. Dar nu este... nu este nici o păcăleală?

- Nu.

- Dar, de ce... dar de ce... de ce ne dați drumul să plecăm?

Erikki se încurca în cuvinte, încă necrezîndu-și urechilor.

- Pentru că v-am încercat pe amîndoi. Amîndoi ați trecut testele, dumneata n-ai comis nici un fel de crimă pe care noi am considera-o crimă, jurămîntul vostru este între voi și Allah și nu este deci un subiect pentru nici un tribunal și, din fericire pentru voi, mandatul era ilegal și deci inacceptabil. *Komiteh*! mîrîi el dezgustat, apoi observă felul în care se priveau unul pe celălalt și, pentru o clipă, se simți vrăjit și invidios.

Ciudat că Hakim Han a îngăduit unui *komiteh* să emită și să semneze un mandat de arestare și nu poliției, care ar fi făcut extrădarea legală. Făcu un semn sergentului.

- Dă-i drumul! Am să v-aștept pe amîndoi în birou. Nu uitați că mai am încă bijuteriile voastre și trebuie să vi le înapoiez! Și cele două cuțite.

Ieși cu pași mari. Ușa custii se deschise cu zgomot. Sergentul șovăi, apoi plecă. Nici Erikki, nici Azadeh nu-l văzură îndepărtîndu-se și nu-l băgară în seamă nici pe el, nici mirosul din celulă. Se vedeau numai unul pe celălalt, ea rămînînd încă afară, încă ținîndu-se de gratii, el înăuntru, ținîndu-se de barele ușii. Nu se mișcară. Își zîmbeau doar.

- *Insha'Allah*, spuse ea, de ce nu?

Și atunci, încă dezorientat de comportamentul acestui om cinstit, pe care l-ar fi sfîșiat ca personificarea răului cu cîteva clipe în urmă, Erikki își aminti ceea ce spusese el despre *purdah* și cît de ademenitoare era ea și, în ciuda dorinței sale de-a nu ruina miracolul, izbucni:

- Azadeh! Aş vrea să las tot răul aici. Putem? Ce e cu John Ross?

Zîmbetul ei nu se schimbă şi ştia că erau la marginea prăpastiei. Cu multă încredere păşi peste ea, bucuroasă că se ivise ocazia.

- Cu multă vreme în urmă, la începuturile noastre, ţi-am spus că l-am cunoscut odată, demult, cînd eram tînără, foarte tînără, spuse ea cu o voce blîndă, înăbuşindu-şi tulburarea. În sat şi la bază mi-a salvat viaţa. Cînd am să-l întîlnesc, dacă am să-l întîlnesc, am să-i zîmbesc fericită. Şi te implor să faci acelaşi lucru. Trecutul este trecut şi ar trebui să rămînă în trecut.

Acceptă asta şi pe el, Erikki, acum şi pentru totdeauna, îl implora ea în gînd, sau căsătoria noastră se va sfîrşi curînd. Nu din voia mea, ci pentru că tu ai să te distrugi singur. Ai să-ţi faci viaţa de neîndurat şi n-ai să mă mai vrei lîngă tine. Şi atunci am să mă întorc la Tabriz şi-am să încep o altă viaţă. Trist, dar adevărat, însă asta-i ceea ce am hotărît să fac. N-am să-ţi reamintesc de promisiunea, pe care mi-ai făcut-o înainte de a ne căsători. Nu vreau să te umilesc, dar cît de urît din partea ta c-ai uitat! Te iert doar pentru că te iubesc. O, Allah! Bărbaţii sunt atît de ciudaţi, atît de dificil de înţeles. Te rog, Allah, aminteşte-i de jurămînt acum!

- Erikki, murmură ea. Lasă trecutul să rămînă în trecut, te rog!

Îl imploră cu ochii aşa cum numai o femeie poate să implore, dar el îi ocoli privirea, răscolit de propria-i prostie şi gelozie. Azadeh are dreptate, striga el în sinea lui. Asta-i trecutul. Azadeh mi-a spus despre el şi eu i-am promis de bunăvoie că am să pot să trăiesc cu această amintire, iar el i-a salvat într-adevăr viaţa. Are dreptate. Şi totuşi sunt sigur că îl iubeşte.

Frămîntat, privi în ochii ei şi o uşă se închise undeva în mintea lui, o încuie şi aruncă cheia. Vechea şi cunoscuta căldură îl învălui, curăţindu-l.

- Ai dreptate şi sunt de acord. Ai dreptate. Te iubesc! Pe tine şi Finlanda. Pe vecie!

O ridică în braţe şi o sărută şi ea îi răspunse la sărut, şi-apoi se agăţă cu braţele de gîtul lui cînd, mai fericit decît se simţise vreodată, o purtă fără efort pe coridor.

- Oare or avea saună la Istanbul? Crezi c-o să ne lase să dăm un telefon? Numai unul. Crezi că...

Dar ea nu asculta. Zimbea în sinea ei.

Bahrain, Spitalul Internațional; ora 6,03 seara. Telefonul sună încetișor în camera lui Mac și, pe balcon, Genny se trezi din plăcuta reverie. Mac ațipise într-un șezlong lîngă ea, la umbră. Se ridică încetișor din scaun fără să facă un zgomot, ca să nu-l trezească, și ridică receptorul.

- Camera căpitanului McIver, spuse în șoaptă.

- O, mă iertați că vă deranjez! Căpitanul McIver e liber o clipă? Aici e secretarul domnului Newbury, de la Al Shargaz.

- Iertați-mă, doarme. Eu sunt doamna McIver. Pot să preiau eu mesajul în locul lui?

Vocea șovăi.

- Poate ar fi bine să-l rugați să mă sune. Bernard Jones.

- Dacă este important, ar fi bine să-mi spuneți mie.

Din nou o șovăire, apoi :

- Foarte bine, mulțumesc. A venit un telex de la sediul nostru din Teheran pentru el. Spune: "Vă rog comunicați-i căpitanului D. McIver, directorul executiv al *IHC,* că ni s-a raportat că unul dintre piloții săi, Thomas Lochart, și soția lui au fost uciși din întîmplare în timpul unei demonstrații". Vocea adăugă grăbită: Îmi pare rău pentru veștile proaste, doamnă McIver.

- Este ... e în regulă, mulțumesc. Am să ... am să mă îngrijesc ca soțul meu să afle. Mulțumesc.

Așează la loc, în tăcere, receptorul. Pentru o clipă își prinse cu coada ochiului imaginea fugară în oglindă. Chipul era lipsit de culoare, obrazul golit de sînge în suferința lui. O, Doamne, nu pot să-l las pe Duncan să mă vadă așa sau să afle, căci o să ...

- Cine a fost, Genny? spuse McIver de afară, încă pe jumătate adormit.

- Poate... poate să aștepte, dragoste! Culcă-te la loc!

- Bună treabă cu testele, nu-i așa?

Rezultatele fuseseră excelente.

- Minunate. Mă întorc peste o secundă.

Intră în baie, încuie ușa și se stropi cu apă pe față. Nu pot să-i spun. Pur și simplu nu pot. Trebuie să-l apăr. Să-l sun pe Andy oare? O privire iute la ceas. Nu pot. Andy trebuie să fie deja la aeroport. O să ... o să aștept pînă o să sosească. Asta o să fac. O să mă duc să-l aștept cu Jean-Luc și nu pot să fac nimic pînă atunci. O, Doamne, o, Doamne, sărmanul Tommy, sărmana Șeherazada, sărmanii de ei! Lacrimile izbucniră și dădu drumul la robinet ca să acopere zgomotul. Cînd se întoarse înapoi pe balcon, McIver dormea liniștit. Se așeză și privi apusul de soare fără să-l vadă.

Aeroportul Internațional Al Shargaz. La apus. Rudi Lutz, Scragger și toți ceilalți așteptau la bariera de ieșire, privind neliniștiți holul aglomerat în care pasagerii care soseau și plecau treceau în toate părțile.

- Ultimul anunț pentru zborul *BA* 532 pentru Roma și Londra! Toți pasagerii sunt rugați să poftească la bord.

Prin fereastra uriașă se putea zări soarele, ajuns aproape la linia orizontului. Toți erau nervoși.

- Andy ar fi trebuit să-l țină pe Johnny și avionul ca acoperire, pentru Dumnezeu! bodogăni Rudi nervos, ca pentru el.

- A trebuit să-l trimită în Nigeria, îi luă apărarea Scot. Bătrînul n-a avut de ales, Rudi.

Înțelese că Rudi nu-l asculta, așa că schiță o ridicare din umeri și-i spuse absent lui Scragger:

- Chiar ai de gînd să te lași de zburat, Scrag?

Obrazul bătrîn, plin de riduri, se strîmbă.

-Vreun an. Numai un an. Bahrainul e grozav pentru mine. Kasigi e un domn și n-am să mă las de tot de zburat. O, dragul meu, nu, nu pot, fiule! Mi se ridică părul pe ceafă cînd mă gîndesc la asta.

- Și mie, Scrag! Dac-ai fi de vîrsta mea, oare ...

Se întrerupse cînd un oficial nervos al *BA* trecu prin zona de securitate, îndreptîndu-se cu pași mari către Rudi.

- Căpitane Lutz, este absolut ultimul anunț! Am întîrziat deja cinci minute. Nu mai putem să-l ținem. Trebuie neapărat să vă urcați cu toții sau o să plecăm fără voi.

- E-n regulă, spuse Rudi. Scrag, spune-i lui Andy c-am aşteptat cît de mult am putut. Dacă Charlie nu reuşeşte, trage-i o înjurătură zdravănă. Blestemata aia de *Alitalia* a sosit prea devreme. Toată lumea sus!

Întinse biletul stewardesei drăguţe şi trecu prin barieră, oprindu-se de partea cealaltă, verificîndu-i pe toţi - Freddy Ayre, Tătucu' Kelly, Willi, Ed Vossi, Sandor, Nogger Lane, Scot ultimul - şi trăgînd de timp pînă nu mai putu.

- Hei, Scrag! Spune-i bătrînului *okay* din partea mea!

- Sigur, amice!

Scragger le făcu semn cu mîna pînă cînd dispărură pe uşa zonei de securitate, apoi se întoarse îndreptîndu-se către poarta lui, de partea cealaltă a terminalului. Kasigi îl aştepta deja acolo. Se lumină la faţă cînd îl văzu pe Petikin alergînd prin mulţime mînă în mînă cu Paula, cu Gavallan la douăzeci de paşi în urma lor. Petikin o îmbrăţişă grăbit şi se repezi către barieră.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie!

- Nu mă freca, Scrag! A trebuit să-l aştept pe Andy, spuse Charlie, abia răsuflînd. Întinse biletul, îi aruncă zîmbitor o bezea Paulei, trecu bariera şi dispăru.

- Salut, Paula! Ce-aţi pus la cale?

Paula gîfîia cu răsuflarea tăiată, dar radia toată. Îşi petrecu braţul pe după al lui şi îl strînse uşurel.

- Charlie m-a rugat să petrec concediul cu el, *caro*, în Africa de Sud. Am pe cineva lîngă Cape Town, o soră şi familia ei, aşa că am spus "De ce nu?".

- De ce nu, într-adevăr. Asta înseamnă că ...

- Iartă-mă, Scrag, strigă Gavallan, alăturîndu-li-se.

Gîfîia ca o locomotivă, dar părea cu douăzeci de ani mai tînăr.

- Iartă-mă. Am stat la telefon o juma' de oră. Se pare că am pierdut afurisitul de contract saudit cu *ExTex* şi o parte din Marea Nordului. Da' să-i ia dracu! Am veşti grozave.

Zîmbi şi îndepărtă încă zece ani, iar în spatele lui soarele atinse orizontul.

- A sunat Erikki cînd eram cu un picior pe uşă afară. E teafăr şi Azadeh la fel. Sunt teferi în Turcia şi...

- Aleluia! izbucni Scragger, acoperindu-l, şi din capătul îndepărtat al sălii de aşteptare se auzi un uriaş cor

de strigăte de bucurie din partea celorlalți, care primiseră vestea de la Petikin.

- Și după asta m-a sunat un prieten din Japonia. Cîtă vreme mai avem?

- De-ajuns. Douăzeci de minute. De ce? L-ai scăpat pe Scot. Mi-a zis să-ți transmit un mesaj: "Spune-i bătrînului *okay*.

Gavallan zîmbi.

- Bun, mulțumesc.

Își recăpătase răsuflarea.

- Te ajung din urmă, Scrag! Așteaptă-mă, Paula! N-o să întîrzii mult. Se duse la ghișeul de informații *Jal*.

- Bună seara, ați putea să-mi spuneți, vă rog, cînd e următorul zbor de la Bahrain la Hong Kong?

Funcționara atinse claviatura calculatorului.

- La 11,42 la noapte, *sayyid*.

- Excelent.

Gavallan scoase biletele.

- Anulați-mi biletele pentru zborul *BA* spre Londra de la noapte și treceți-mă...

Difuzoarele se treziră la viață și-i acoperiră cuvintele cu chemarea atotstăpînitoare la rugăciune. O tăcere instantanee învălui aeroportul.

Și sus, în întinsul ținut al munților Zagros, la opt sute de kilometri către nord, Hussain Kowissi se lăsă să alunece de pe cal, apoi își ajută fiul să îngenuncheze cămila. Purta un cojoc de oaie kash'kai, o centură peste halatul său negru, un turban alb și pistolul mitralieră Kalașnikov atîrnat de umăr.

Amîndoi erau solemni, chipul băiețelului buhăit de atîtea lacrimi. Împreună împiedicară animalele, își scoaseră covoarele de rugăciune, se întoarseră spre Mecca și începură să se roage.

Un vînt înghețat șuiera în jurul lor, împrăștiind zăpada de pe vîrfurile nămeților înalți. Soarele, pe jumătate acoperit, se ițea pe o fîșie îngustă de cer, printre norii care îl înghesuiau, prevestind furtună și zăpadă. Își isprăviră curînd rugăciunile.

- O să rămînem aici peste noapte, fiule!

- Da, tată.

Ascultător, băiețelul îl ajută să descarce, cu lacrimile încă pe obraji. Ieri murise mama lui.

- Tată, mama o să fie în Paradis cînd ajungem acolo?

- Nu știu, fiule! Da, cred că da.

Hussain își ascunse durerea. Nașterea fusese lungă și grea, nu putuse să facă nimic s-o ajute, decît s-o țină de mînă și să se roage ca ea și copilul să fie cruțați și ca moașa să fie priepută. Moașa fusese priepută, dar copilul se născuse mort și hemoragia nu se oprise și ceea ce fusese scris se împlinise. Voia lui Allah! spusese, dar pentru prima dată asta nu-l ajutase. O îngropase alături de copilul ei. Cuprins de o adîncă tristețe, se dusese la vărul său, și el *mullah*, și îi lăsase lui și soției sale pe cei doi copii mai mici să-i crească și locul său la moschee, pînă cînd congregația avea să aleagă succesorul său. Apoi, împreună cu fiul cel mare, întorsese spatele Kowissului.

- Mîine vom fi jos, în cîmpie, fiule! O să fie mai cald.

- Mi-e tare foame, tată!

- Și mie, fiule! răspunse blînd. A fost vreodată altfel?

- O să fim curînd martiri?

- La vremea hotărîtă de Allah.

Băiețelul avea șase ani și găsea multe lucruri greu de înțeles, dar asta nu. În vremea hotărîtă de Allah vom ajunge în Paradis, unde e cald și totul verde și e mai multă mîncare decît poți să mănînci și apă curată și limpede de băut. Dar cum rămîne cu ...

- Sunt șanțuri în Paradis? întrebă cu vocea lui pițigăiată, ghemuindu-se lîngă el ca să se încălzească.

Hussain îl îmbrățișă.

- Nu, fiule, nu cred. Nu sunt șanțuri și nici nu-i nevoie de ele.

Continuă, greoi, să-și curețe arma cu o bucată de cîrpă muiată în ulei.

- Nu-i nevoie de șanțuri.

- Asta o să fie foarte ciudat, tată. Foarte ciudat. De ce-am plecat de acasă? Unde mergem?

- Mai întîi către nord-vest. *Imamul* a salvat Iranul, fiule, dar mahomedanii de la nord, sud, est și vest sunt asupriți de dușmani. Au nevoie de ajutor și îndrumare și să li se predice Cuvîntul.

- *Imamul*, pacea lui Allah fie cu el, te-a trimis?

- Nu, fiule! El nu porunceşte nimic. El doar îndrumă. Eu merg de bunăvoie să împlinesc lucrarea lui Allah. Eu singur am hotărît. Un bărbat e liber să aleagă ce trebuie să facă.

Îl văzu pe băieţel încruntîndu-se şi îl strînse uşurel în braţe, iubindu-l foarte mult.

- Acum suntem soldaţii lui Allah!

- O, bine, am să fiu un soldat bun. Ai să-mi spui din nou de ce i-ai lăsat să plece pe acei închinători la Satan? Pe cei de la baza noastră? Şi i-ai lăsat să plece cu maşinile noastre zburătoare?

- Din pricina căpeteniei lor, căpitanul, spuse răbdător Hussain. Cred că era un instrument al lui Allah. El mi-a deschis ochii în faţa mesajului lui Allah: că ar trebui să caut viaţa şi nu martiriul, să las vremea martiriului în grija lui Allah. Şi de asemenea, pentru că mi-a dat în mînă o armă de neînfrînt împotriva duşmanilor Islamului, creştinii şi evreii: înţelegerea faptului că ei privesc viaţa individuală a omului ca sacră.

Băieţelul îşi stăpîni un căscat.

- Ce înseamnă "sacră"?

- Ei cred că viaţa omului este nepreţuită. A oricărui om. Noi ştim că viaţa vine de la Allah, aparţine lui Allah şi se întoarce la Allah. Şi că viaţa are valoare doar dacă împlineşti lucrarea lui Allah. Înţelegi, fiule?

- Cred că da, spuse băieţelul foarte obosit. Cîtă vreme împlinim lucrarea lui Allah, mergem în Paradis şi Paradisul este veşnic.

- Da, fiule. Folosind ceea ce am învăţat de la pilot, un drept-credincios poate să-şi pună călcîiul pe grumazul a zece milioane. O să răspîndim aceste cuvinte tu şi cu mine.

Era foarte mulţumit că ţelul său devenise limpede.

Curios că acel om, Starke, mi-a arătat calea.

- Noi nu suntem nici estici, nici vestici, suntem doar musulmani, înţelegi, fiule?

Dar nu primi nici un răspuns. Băieţelul adormise adînc. Hussain îl cuprinse în braţe, privind soarele care mutea. Ultima rază dispăru.

Allah e mare, spuse munţilor şi cerului şi nopţii. Nu e alt Dumnezeu decît Allah!

SFÎRŞIT

ÎN EDITURA ORIZONTURI AU APĂRUT :

Franco Zeffirelli - *Iisus - povestea unei capodopere*
D'Ennéry - *Două orfeline*
Paul Ştefănescu - *Îngerii morţii*
S. Maugham - *Fumul amăgirilor*
James Clavell - *Shogun*
H.de Balzac - *Verişoara Bette*
D.H. Lawrence - *Curcubeul*
W.Collins - *Femeia în alb*
John Steinbeck - *Iarna vrajbei noastre*
James Clavell - *Tai-Pan*
Irving Stone - *Agonie şi extaz*
Daphné du Maurier - *Rebecca*
Barbara Taylor Bradford - *Păstrează visul*
Sanda Marin - *Carte de bucate*
Mihai Miroiu - *Ghid de conversaţie român-englez*
Colectiv - *Dicţionar român - francez şi francez - român*
Georgeta Nichifor - *dicţionar român - englez şi englez - român*
Colectiv - *Ghid de conversaţie în opt limbi*
Ion Gabriel Lăzărescu - *Dicţionar român - german şi german - român*
Voichiţa Ionescu - *Dicţionar român - latin*
Laurenţiu Zoicaş - *Ghid de conversaţie român - francez*
Robert Ludlum - *Cercul Matarese*
Ricky Sky - *Spectacolul trebuie să continue (viaţa lui Freddie Mercury)*
Ely Star - *Misterele horoscopului egiptean*
Sidney Sheldon - *Furia îngerilor*
Colectiv - *Decizii ale Curţii Supreme de Justiţie (1990-1992)*
Nicholas Davies - *Diana - o prinţesă şi nefericita ei căsnicie*
Colleen McCullough - *Obsesie indecentă*
Colleen McCullough - *Doamnele din Missalonghi*
Barbara Taylor Bradford - *Să fii cel mai bun*

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE :

Colecția "Bestseller-urile ultimului deceniu":

- **Barbara Taylor Bradford** - *Glasul inimii*
- **Colleen McCullough** - *Tim*
- **Danielle Steel** - *Schimbări*
- **Judith Krantz** - *Fiica lui Mistral*
- **Judith Krantz** - *Pînă cînd ne vom revedea*
- **Judith Krantz** - *Voi cuceri Manhattanul*

Colecția "Personalități celebre ale istoriei"

- **David Burner** - *John Kennedy și noua generație*

CARȚI ÎN PREGĂTIRE :

- **Colleen McCullough** - *Crez pentru mileniul trei*
- **Justin Scott** - *Cei noua dragoni (continuare la Nobila casă)*
- **Judith Krantz** - *Prințesa Daisy*
- **Philippe Van Rjndt** - *Samaritean c*
- **Lawrence Sanders** - *Dosarul viitorului*
- **Wendy Perriam** - *Pasărea captivă*
- **Joe Heydecker Johannes Leeb** - *Procesul de la Nürnberg* (ediție necenzurată)

SĂ FII CEL MAI BUN

de Barbara Bradford Taylor

Lucrarea reprezintă continuarea romanelor "Prețul succesului" și "Păstrează visul", încheind, totodată epopeea "imperiului" Harte.

Paula, nepoata Emmei Harte, fondatoarea uneia din cele mai mari companii comerciale din lume, este nevoită să lupte din răsputeri cu vărul său, Jonathan, susținut de mafia din misteriosul Hong-Kong, care voia să o distrugă și să-i preia rețeaua internațională de magazine.

La capătul unor întîmplări palpitante, din care nu lipsesc afaceri cu droguri și combinații sentimentale cu evoluții absolut imprevizibile, Paula reușește să păstreze și să sporească moștenirea Emmei Harte animată de deviza bunicii : "Să fii cel mai bun!"

Serialul de televiziune cu același titlu, prezentat de curînd telespectatorilor noștri, s-a bucurat de un enorm succes.

576 pagini, 2400 lei.

IMPORTANT!

Editura ORIZONTURI, cu sediul în Bucureşti, bd-ul Libertăţii. nr. 4, bl. 117, ap. 7, sectorul 4, livrează cititorilor din toate localităţile cărţi din producţia proprie, pe baza unei comenzi scrise, **la un preţ cu 10 % mai mic decît cel imprimat pe copertă.**

Cărţile solicitate se expediază imediat prin poştă, cu ramburs.

Se pot face şi înscrieri anticipate, cei interesaţi asigurîndu-şi astfel primirea cărţilor solicitate chiar în momentul apariţiei lor.

NU UITAŢI !

Puteţi primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, la un preţ cu 10% mai mic decît cel al pieţii, titluri de cărţi de mare succes ale unor autori celebri contemporani şi alte lucrări de interes deosebit.

Relaţii suplimentare la tel. ***675.70.62*** sau ***675.29.69***, fax ***311 05 27.***

Aşteptăm, de asemenea, aprecieri şi sugestii din partea cititorilor privitoare la cărţile publicate de Editura Orizonturi, precum şi la titlurile pe care ar dori să le editäm.

Notă Pentru cititorii din Bucureşti, cărţile se livrează de la depozitul Editurii - Calea Şerban Vodă nr. 133 (staţia de metrou Tineretului).

DIRECTOR,
Dr. IOAN ENESCU